

Hôn Trộm 55 lần

Diệp Phi Dạ

Design: Hanao DD198

HÔN TRỘM 55 LẦN

Diệp Phi Dạ

Ngôn Tình

Thể loại: Hiện đại, tổng giám đốc, phúc hắc

Số chương: đang cập nhật (trên 900)

Editor: Meo WiWi, ThjnNam

Beta-er: P BMT, Meo WiWi

Lục Cẩm Niên và An Hào kết hôn dưới sự thúc ép của cha mẹ hai bên. An Hào cho rằng mặc dù bọn họ thờ ơ nhau ở trước mặt mọi người nhưng sau lưng rồi cũng sẽ quấn quít. Vì vậy vào đêm tân hôn, cô vừa mở miệng liền tuôn một tràng "3 KHÔNG".

Không được chạm vào tôi ở nơi công cộng !

Không được nói tôi là vợ của anh !

Không được cho người khác biết chúng ta sống cùng với nhau !

Lục Cẩm Niên mặt không biến đổi nhìn cô, nháy mắt một cái.

Không được chạm vào cô ấy ở nơi công cộng thì hẳn có thể vượt ve trước mặt bao người.

Không cho nói là cô ấy là vợ của hẳn thì hẳn có thể nói hẳn là ông xã của cô ấy.

Về điều cuối cùng... Trong một cuộc phỏng vấn, hẳn nói "Ngày nào

tôi cũng ngủ cùng với An Hào”.

Mục lục

- Chương 1: Rước về ông xã nổi tiếng (1)
- Chương 2: Rước về ông xã nổi tiếng (2)
- Chương 3: Rước về ông xã nổi tiếng (3)
- Chương 4: Rước về ông xã nổi tiếng (4)
- Chương 5: Rước về ông xã nổi tiếng (5)
- Chương 6: Rước về ông xã nổi tiếng (6)
- Chương 7: Rước về ông xã nổi tiếng (7)
- Chương 8: Rước về ông xã nổi tiếng (8)
- Chương 9: Rước về ông xã nổi tiếng (9)
- Chương 10: Rước về ông xã nổi tiếng (10)
- Chương 11: Lại muốn dụ dỗ tôi? (1)
- Chương 12: Lại muốn dụ dỗ tôi? (2)
- Chương 13: Lại muốn dụ dỗ tôi? (3)
- Chương 14: Lại muốn dụ dỗ tôi? (4)
- Chương 15: Lại muốn dụ dỗ tôi? (5)
- Chương 16: Lại muốn dụ dỗ tôi? (6)
- Chương 17: Lại muốn dụ dỗ tôi? (7)
- Chương 18: Lại muốn dụ dỗ tôi? (8)
- Chương 19: Lại muốn dụ dỗ tôi? (9)
- Chương 20: Lại muốn dụ dỗ tôi? (10)
- Chương 21: Ai cho phép cô vào? (1)
- Chương 22: Ai cho phép cô vào? (2)
- Chương 23: Ai cho phép cô vào? (3)
- Chương 24: Ai cho phép cô vào? (4)
- Chương 25: Ai cho phép cô vào? (5)
- Chương 26: Ai cho phép cô vào? (6)
- Chương 27: Ai cho phép cô vào? (7)
- Chương 28: Ai cho phép cô vào? (8)
- Chương 29: Hợp đồng quảng cáo (1)
- Chương 30: Hợp đồng quảng cáo (2)
- Chương 31: Hợp đồng quảng cáo (3)

Chương 32: Hợp đồng quảng cáo (4)
Chương 33: Hợp đồng quảng cáo (5)
Chương 34: Hợp đồng quảng cáo (6)
Chương 35: Hợp đồng quảng cáo (7)
Chương 36: Cơ thể vẫn còn đáng tiền (8)
Chương 37: Sợ gây phiền toái cho mình (1)
Chương 38: Sợ gây phiền toái cho mình (2)
Chương 39: Sợ gây phiền toái cho mình (3)
Chương 40: Sợ gây phiền toái cho mình (4)
Chương 41: Sợ gây phiền toái cho mình (5)
Chương 42: Sợ gây phiền toái cho mình (6)
Chương 43: Sợ gây phiền toái cho mình (7)
Chương 44: Sợ gây phiền toái cho mình (8)
Chương 45: Hợp đồng quảng cáo (1)
Chương 46: Hợp đồng quảng cáo (2)
Chương 47: Hợp đồng quảng cáo (3)
Chương 48: Hợp đồng quảng cáo (4)
Chương 49: Hợp đồng quảng cáo (5)
Chương 50: Hợp đồng quảng cáo (6)
Chương 51: Hợp đồng quảng cáo (7)
Chương 52: Hợp đồng quảng cáo (8)
Chương 53: Hợp đồng quảng cáo (9)
Chương 54: Hợp đồng quảng cáo (10)
Chương 55: Hợp đồng quảng cáo (11)
Chương 56: Hợp đồng quảng cáo (12)
Chương 57: Hợp đồng quảng cáo (13)
Chương 58: Hợp đồng quảng cáo (14)
Chương 59: Hợp đồng quảng cáo (15)
Chương 60: Tuổi xuân niên thiếu, thời gian không tàn (8)
Chương 61: Ký tên vào đây (1)
Chương 62: Ký tên ở đây (2)
Chương 63: Ký tên vào đây (3)
Chương 64: Ký tên vào đây (4)

Chương 65: Ký tên ở đây (5)
Chương 66: Ký tên ở đây (6)
Chương 67: Ký tên vào đây (7)
Chương 68: Ký tên vào đây (8)
Chương 69: Dẫn xuất đáng kinh ngạc (1)
Chương 70: Dẫn xuất đáng kinh ngạc (2)
Chương 71: Dẫn xuất đáng kinh ngạc (3)
Chương 72: Dẫn xuất đáng kinh ngạc (4)
Chương 73: Dẫn xuất đáng kinh ngạc (5)
Chương 74: Dẫn xuất đáng kinh ngạc (6)
Chương 75: Dẫn xuất đáng kinh ngạc (7)
Chương 76: Dẫn xuất đáng kinh ngạc [8]
Chương 77: Cô thật là thẳng thắn (1)
Chương 78: Cô thật là thẳng thắn (2)
Chương 79: Cô thật là thẳng thắn (3)
Chương 80: Cô thật là thẳng thắn (4)
Chương 81: Cô thật là thẳng thắn (5)
Chương 82: Cô thật là thẳng thắn (6)
Chương 83: Cô thật là thẳng thắn (7)
Chương 84: Cô thật là thẳng thắn (8)
Chương 85: Trong mắt anh, tôi là cái gì (1)
Chương 86: Trong mắt anh, tôi là cái gì (2)
Chương 87: Trong mắt anh, tôi là cái gì? (3)
Chương 88: Trong mắt anh, tôi là cái gì? (4)
Chương 89: Trong mắt anh, tôi là cái gì? (5)
Chương 90: Trong mắt anh, tôi là cái gì? (6)
Chương 91: Trong mắt anh, tôi là cái gì (7)
Chương 92: Trong mắt anh, tôi là cái gì ? (8)
Chương 93: Trong mắt cô, tôi là cái gì? (9)
Chương 94: Trong mắt em, tôi là cái gì? (10)
Chương 95: Tình yêu không thể yêu (1)
Chương 96: Tình yêu không thể yêu (2)
Chương 97: Tình yêu không thể yêu (3)

Chương 98: Tình yêu không thể yêu (4)
Chương 99: Tình yêu không thể yêu (5)
Chương 100: Tình yêu không thể yêu (6)
Chương 101: Tình yêu không thể yêu (7)
Chương 102: Tình yêu không thể yêu (8)
Chương 103: Tình yêu không thể yêu (9)
Chương 104: Tình yêu không thể yêu (10)
Chương 105: Tình yêu không thể yêu (11)
Chương 106: Tình yêu không thể yêu (12)
Chương 107: Tối nay tôi không cần (1)
Chương 108: Tối nay tôi không cần (2)
Chương 109: Tình yêu không thể yêu (3)
Chương 110: Tối nay tôi không cần (4)
Chương 111: Tối nay tôi không cần (5)
Chương 112: Tối nay tôi không có nhu cầu (6)
Chương 113: Tối nay tôi không cần (7)
Chương 114: Tối nay tôi không có nhu cầu (8)
Chương 115: Trong và ngoài phim (1)
Chương 116: Trong phim và ngoài đời (2)
Chương 117: Trong phim và ngoài đời (3)
Chương 118: Trong phim và ngoài đời (4)
Chương 119: Trong phim và ngoài đời (5)
Chương 120: Trong phim và ngoài đời (6)
Chương 121: Trong và ngoài phim (7)
Chương 122: Trong phim và ngoài đời (8)
Chương 123: Trong phim và ngoài đời (9)
Chương 124: Trong phim và ngoài đời (10)
Chương 125: Trong phim và ngoài đời (11)
Chương 126: Trong phim và ngoài đời (12)
Chương 127: Cô có gì muốn hỏi tôi? (1)
Chương 128: Cô có gì muốn hỏi tôi? (2)
Chương 129: Cô có gì muốn hỏi tôi? (3)
Chương 130: Cô có gì muốn hỏi tôi? (4)

Chương 131: Đừng nói năng linh tinh (5)
Chương 132: Đừng nói năng linh tinh (6)
Chương 133: Đừng nói năng linh tinh (7)
Chương 134: Đừng nói năng linh tinh (8)
Chương 135: Đừng nói năng linh tinh (9)
Chương 136: Đừng nói năng linh tinh (10)
Chương 137: Anh cũng thích trời mưa? (1)
Chương 138: Anh cũng thích trời mưa? (2)
Chương 139: Anh cũng thích trời mưa? (3)
Chương 140: Anh cũng thích trời mưa? (4)
Chương 141: Anh cũng thích trời mưa (5)
Chương 142: Anh cũng thích trời mưa (6)
Chương 143: Anh cũng thích trời mưa? (7)
Chương 144: Anh cũng thích trời mưa? (8)
Chương 145: Anh cũng thích trời mưa (9)
Chương 146: Anh cũng thích trời mưa (10)
Chương 147: Anh cũng thích trời mưa (11)
Chương 148: Anh cũng thích trời mưa? (12)
Chương 149: Trả lời tôi một vấn đề (1)
Chương 150: Trả lời tôi một vấn đề (2)
Chương 151: Trả lời tôi một vấn đề (3)
Chương 152: Trả lời tôi một vấn đề (4)
Chương 153: Trả lời tôi một vấn đề (5)
Chương 154: Trả lời tôi một vấn đề (6)
Chương 155: Trả lời tôi một vấn đề (7)
Chương 156: Trả lời tôi một vấn đề (8)
Chương 157: Trả lời tôi một vấn đề (9)
Chương 158: Trả lời tôi một vấn đề (10)
Chương 159: Gieo gió gặt bão (1)
Chương 160: Gieo gió gặt bão (2)
Chương 161: Gieo gió gặt bão (3)
Chương 162: Gieo gió gặt bão (4)
Chương 163: Gieo gió gặt bão (5)

Chương 164: Gieo gió gặt bão (6)
Chương 165: Gieo gió gặt bão (7)
Chương 166: Gieo gió gặt bão (8)
Chương 167: Gieo gió gặt bão (9)
Chương 168: Gieo gió gặt bão (10)
Chương 169: Lục ảnh đế nổi giận (1)
Chương 170: Lục ảnh đế nổi giận (2)
Chương 171: Lục Ảnh đế tức giận (3)
Chương 172: Lục ảnh đế tức giận (4)
Chương 173: Lục ảnh đế nổi giận (5)
Chương 174: Lục ảnh đế nổi giận (6)
Chương 175: Lục Ảnh đế nổi giận (7)
Chương 176: Lục ảnh đế tức giận (8)
Chương 177: Lục ảnh đế nổi giận (9)
Chương 178: Lục ảnh đế tức giận (10)
Chương 179: Tò tình bằng thủ ngữ (1)
Chương 180: Tò tình bằng thủ ngữ (2)
Chương 181: Tò tình bằng thủ ngữ (3)
Chương 182: Tò tình bằng thủ ngữ (4)
Chương 183: Tò tình bằng thủ ngữ (5)
Chương 184: Tò tình bằng thủ ngữ (6)
Chương 185: Tò tình bằng thủ ngữ (7)
Chương 186: Tò tình bằng thủ ngữ (8)
Chương 187: Tò tình bằng thủ ngữ (9)
Chương 188: Tò tình bằng thủ ngữ (10)
Chương 189: Tò tình bằng thủ ngữ (11)
Chương 190: Lời tỏ tình bằng thủ ngữ (12)
Chương 191: Tại sao không phải là tôi (1)
Chương 192: Tại sao không phải là tôi? (2)
Chương 193: Tại sao không phải là tôi? (3)
Chương 194: Tại sao không phải là tôi (4)
Chương 195: Tại sao không phải là tôi ? (5)
Chương 196: Tại sao không phải là tôi? (6)

Chương 197: Tại sao không phải là tôi (7)
Chương 198: Tại sao không phải là tôi ? (8)
Chương 199: Tại sao không phải là tôi? (9)
Chương 200: Tại sao không phải là tôi? (10)
Chương 201: Sẽ vẫn thích cô ấy chứ? (1)
Chương 202: Sẽ vẫn thích cô ấy chứ? (2)
Chương 203: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (3)
Chương 204: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (4)
Chương 205: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (5)
Chương 206: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (6)
Chương 207: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (7)
Chương 208: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (8)
Chương 209: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (9)
Chương 210: Vẫn sẽ thích cô ấy sao? [10]
Chương 211: Vẫn sẽ thích cô ấy sao? [11]
Chương 212: Vẫn sẽ thích cô ấy sao? [12]
Chương 213: Bị nghi ngờ yêu (1)
Chương 214: Bị nghi ngờ yêu (2)
Chương 215: Bị nghi ngờ yêu (3)
Chương 216: Bị nghi ngờ yêu (4)
Chương 217: Bị nghi ngờ yêu (5)
Chương 218: Bị nghi ngờ yêu (6)
Chương 219: Bị nghi ngờ yêu (7)
Chương 220: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (8)
Chương 221: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (9)
Chương 222: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (10)
Chương 223: Tình yêu sâu sắc bị nghi ngờ (11)
Chương 224: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (12)
Chương 225: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (13)
Chương 226: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (14)
Chương 227: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (15)
Chương 228: Tình yêu sâu nặng bị hoài nghi (16)
Chương 229: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (17)

Chương 230: Tình yêu sâu sắc bị nghi ngờ (18)

Chương 231: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (1)

Chương 232: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (2)

Chương 233: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (3)

Chương 234: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (4)

Chương 235: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (5)

Chương 236: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (6)

Chương 237: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (7)

Chương 238: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào![8]

Chương 239: Duy chỉ có cô ấy là cô không thể động vào![9]

Chương 240: Duy chỉ có cô ấy là cô không thể động vào![10]

Chương 241: Cô biết người hấn thích là ai sao?[1]

Chương 242: Cô biết hấn thích ai sao?[2]

Chương 243: Cô biết người hấn thích là ai sao?[3]

Chương 244: Cô biết người hấn thích ai sao?[4]

Chương 245: Cô có biết anh ấy thích ai không?[5]

Chương 246: Cô có biết anh ta thích ai không?[6]

Chương 247: Cô có biết anh ấy thích ai không?[7]

Chương 248: Cô có biết anh ấy thích ai không?[8]

Chương 249: Cô có biết anh ấy thích ai không?[9]

Chương 250: Cô có biết anh ấy thích ai không?[10]

Chương 251: Cô có biết người anh ấy thích là ai không?[11]

Chương 252: Cô có biết người anh ấy thích là ai không? (12)

Chương 253: Cậu có biết người anh ta thích là ai không? (13)

Chương 254: Cậu có biết người anh ta thích là ai không?(14)

Chương 255: Cậu có biết người anh ta thích là ai không? (15)

Chương 256: Em có biết anh ta thích ai không?[16]

Chương 257: Cậu có biết người anh ta thích là ai không?(17)

Chương 258: Cậu có biết người anh ta thích là ai không?(18)

Chương 259: Cô có biết anh ấy thích ai không?[19]

Chương 260: Cậu có biết người anh ta thích là ai không? (20)

Chương 261: Đưa quà sinh nhật cho anh nhé (1)

Chương 262: Đưa quà sinh nhật cho anh (2)

Chương 263: Đưa quà sinh nhật cho anh (3)
Chương 264: Đưa quà sinh nhật cho anh (4)
Chương 265: Đưa quà sinh nhật cho anh (5)
Chương 266: Đưa quà sinh nhật cho anh(6)
Chương 267: Đưa quà sinh nhật cho anh (7)
Chương 268: Đưa quà sinh nhật cho anh (8)
Chương 269: Đưa quà sinh nhật cho anh(9)
Chương 270: Đưa quà sinh nhật cho anh(10)
Chương 271: Đưa quà sinh nhật cho anh(11)
Chương 272: Đưa quà sinh nhật cho anh (12)
Chương 273: Đưa quà sinh nhật cho anh(13)
Chương 274: Đưa quà sinh nhật cho anh(14)
Chương 275: Đưa quà sinh nhật cho anh (15)
Chương 276: Đưa quà sinh nhật cho anh(16)
Chương 277: Đưa quà sinh nhật cho anh(17)
Chương 278: Đưa quà sinh nhật cho anh (18)
Chương 279: Đưa quà sinh nhật cho anh(19)
Chương 280: Đưa quà sinh nhật cho anh(20)
Chương 281: Khiến cô thất vọng rồi sao? (1)
Chương 282: Để cho anh/cô thất vọng sao? (2)
Chương 283: Khiến cho cô thất vọng rồi sao?(3)
Chương 284: Khiến cô thất vọng rồi sao? (4)
Chương 285: Khiến cô thất vọng rồi sao? (5)
Chương 286: Khiến cho cô thất vọng rồi sao? (6)
Chương 287: Khiến cô thất vọng rồi sao?”
Chương 288: Khiến cô thất vọng rồi sao? (8)
Chương 289: Khiến cho người thất vọng rồi sao? (9)
Chương 290: Khiến cô thất vọng rồi sao?(10)
Chương 291: Nhìn rõ xem tôi là ai?(1)
Chương 292: Nhìn cho rõ xem tôi là ai (2)
Chương 293: Nhìn cho rõ xem tôi là ai(3)
Chương 294: Nhìn rõ xem tôi là ai (4)
Chương 295: Nhìn cho rõ xem tôi là ai (5)

Chương 296: Nhìn cho rõ xem tôi là ai(6)
Chương 297: Nhìn rõ xem tôi là ai(7)
Chương 298: Nhìn cho rõ xem tôi là ai (8)
Chương 299: Nhìn cho rõ xem tôi là ai(9)
Chương 300: Nhìn rõ xem tôi là ai (10)
Chương 301: Nhà họ Hứa không có phản ứng(1)
Chương 302: Nhà họ Hứa không có phản ứng(2)
Chương 303: Nhà họ Hứa không có phản ứng (3)
Chương 304: Hứa Gia Mộc có phản ứng(4)
Chương 305: Hứa Gia Mộc có phản ứng(5)
Chương 306: Hứa Gia Mộc có phản ứng(6)
Chương 307: Hứa Gia Mộc có phản ứng (7)
Chương 308: Hứa Gia Mộc tỉnh lại (8)
Chương 309: Hứa Gia Mộc có phản ứng(9)
Chương 310: Hứa Gia Mộc có phản ứng (10)
Chương 311: Hứa Gia Mộc có phản ứng (11)
Chương 312: Hứa Gia Mộc tỉnh lại (12)
Chương 313: Hứa Gia Mộc có phản ứng(13)
Chương 314: Hứa Gia Mộc có phản ứng (14)
Chương 315: Hứa Gia Mộc tỉnh lại (15)
Chương 316: Hứa Gia Mộc có phản ứng(16)
Chương 317: Hứa Gia Mộc có phản ứng (17)
Chương 318: Hứa Gia Mộc có phản ứng (18)
Chương 319: Hứa Gia Mộc có phản ứng (19)
Chương 320: Hứa Gia Mộc có phản ứng (20)
Chương 321: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (1)
Chương 322: Ba tiếng "Thật xin lỗi" (2)
Chương 323: Ba tiếng “Thực xin lỗi”(3)
Chương 324: Ba tiếng “thực xin lỗi” (4)
Chương 325: Ba tiếng "Thật xin lỗi" (5)
Chương 326: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (6)
Chương 327: Ba tiếng “thực xin lỗi” (7)
Chương 328: Ba tiếng "Thật xin lỗi" (8)

Chương 329: Ba tiếng “Thực xin lỗi”
Chương 330: Ba tiếng “thực xin lỗi” (10)
Chương 331: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (11)
Chương 332: Ba chữ “thật xin lỗi” (12)
Chương 333: Ba tiếng “thực xin lỗi”(13)
Chương 334: Ba tiếng “thực xin lỗi.”
Chương 335: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (15)
Chương 336: Ba tiếng “Thực xin lỗi”
Chương 337: Ba tiếng “thực xin lỗi”
Chương 338: Ba tiếng “thực xin lỗi” (18)
Chương 339: Ba tiếng “Thực xin lỗi”
Chương 340: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (20)
Chương 341: Ba tiếng “thực xin lỗi”(21)
Chương 342: Ba tiếng “thực xin lỗi”(22)
Chương 343: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (23)
Chương 344: Ba tiếng “thật xin lỗi” (24)
Chương 345: Hai câu “wo ai ni” (1)
Chương 346: Hai câu “wo ai ni” (2)
Chương 347: Hai câu “wo ai ni” (3)
Chương 348: Ba từ "Anh/em yêu em/anh" (4)
Chương 349: Hai câu “wo ai ni.” (5)
Chương 350: Hai câu “anh yêu em” và “em yêu anh” (6)
Chương 351: Hai câu “anh yêu em” và “em yêu anh” (7)
Chương 352: Ba từ
Chương 353: Hai câu “wo ai ni”(9)
Chương 354: Hai câu “anh yêu em” và “em yêu anh” (10)
Chương 355: Hai câu “wo ai ni”(11)
Chương 356: Hai câu “wo ai ni”(12)
Chương 357: Hai câu “anh yêu em” và “em yêu anh”
Chương 358: Hai câu "anh yêu em” và “em yêu anh” (14)
Chương 359: Hai câu “wo ai ni” (15)
Chương 360: Hai câu “wo ai ni” (16)
Chương 361: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (1)

- Chương 362: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (2)
- Chương 363: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (3)
- Chương 364: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (4)
- Chương 365: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (5)
- Chương 366: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (6)
- Chương 367: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (7)
- Chương 368: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (8)
- Chương 369: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (9)
- Chương 370: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (10)
- Chương 371: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt (1)
- Chương 372: Anh/em cảm thấy anh/em có chỗ nào không tốt? (2)
- Chương 373: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt?(3)
- Chương 374: Anh thấy tôi có điểm nào chưa tốt (4)
- Chương 375: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt?? (5)
- Chương 376: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt?(6)
- Chương 377: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt (7)
- Chương 378: Anh/em cảm thấy anh/em có chỗ nào không tốt? (8)
- Chương 379: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt?(9)
- Chương 380: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt? (10)
- Chương 381: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt (11)
- Chương 382: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt? (12)
- Chương 383: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt?(13)
- Chương 384: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt(14)
- Chương 385: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt? (15)
- Chương 386: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt? (16)
- Chương 387: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt (17)
- Chương 388: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt? (18)
- Chương 389: Anh cảm thấy tôi không tốt chỗ nào? (19)
- Chương 390: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt(20)
- Chương 391: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(1)
- Chương 392: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (2)
- Chương 393: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu(3)
- Chương 394: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(4)

Chương 395: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (5)
Chương 396: Tạm biệt tuổi xuân, tạm biệt người tôi yêu(6)
Chương 397: Tạm biệt thanh xuân, tạm biệt người em yêu(7)
Chương 398: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (8)
Chương 399: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu(9)
Chương 400: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(10)
Chương 401: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(11)
Chương 402: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (12)
Chương 403: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người anh yêu(13)
Chương 404: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(14)
Chương 405: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (15)
Chương 406: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu(16)
Chương 407: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(17)
Chương 408: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (18)
Chương 409: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu(19)
Chương 410: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(20)
Chương 411: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (21)
Chương 412: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (22)
Chương 413: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu [22]
Chương 414: Anh âm thầm làm bạn (1)
Chương 415: Anh âm thầm làm bạn (2)
Chương 416: Anh âm thầm làm bạn [3]
Chương 417: Anh âm thầm làm bạn (4)
Chương 418: Anh âm thầm làm bạn (5)
Chương 419: Anh âm thầm làm bạn [6]
Chương 420: Anh âm thầm làm bạn (7)
Chương 421: Anh âm thầm làm bạn (8)
Chương 422: Anh âm thầm làm bạn (9)
Chương 423: Anh âm thầm làm bạn [10]
Chương 424: Anh âm thầm làm bạn (11)
Chương 425: Anh âm thầm làm bạn (12)
Chương 426: Anh âm thầm làm bạn (13)
Chương 427: Anh âm thầm làm bạn (14)

Chương 428: Anh âm thầm làm bạn (15)
Chương 429: Anh âm thầm làm bạn(16)
Chương 430: Anh âm thầm làm bạn (17)
Chương 431: Anh âm thầm làm bạn (18)
Chương 432: Anh âm thầm làm bạn (19)
Chương 433: Anh âm thầm làm bạn [20]
Chương 434: Anh âm thầm làm bạn (21)
Chương 435: Anh âm thầm làm bạn (22)
Chương 436: Anh âm thầm làm bạn [23]
Chương 437: Anh âm thầm làm bạn (24)
Chương 438: Anh âm thầm làm bạn (25)
Chương 439: Anh âm thầm làm bạn [26]
Chương 440: Anh âm thầm làm bạn (27)
Chương 441: Vì sao lại không cần con của em? (1)
Chương 442: Vì sao không cần con của chúng ta? (2)
Chương 443: Tại sao anh không cần con của chúng ta?[3]
Chương 444: Tại sao anh không cần con của chúng ta?(4)
Chương 445: Vì sao không cần con của chúng ta? (5)
Chương 446: Tại sao anh không cần con của chúng ta?[6]
Chương 447: Tại sao anh lại không cần con của chúng ta (7)
Chương 448: Vì sao không cần con của chúng ta? (8)
Chương 449: Tại sao anh không cần con của chúng ta?[9]
Chương 450: Tại sao anh không cần con của chúng ta?[10]
Chương 451: Tại sao anh không cần con của chúng ta (11)
Chương 452: Tại sao anh không cần con của chúng ta? (12)
Chương 453: Tại sao anh không cần con của chúng ta?[13]
Chương 454: Tại sao lại không cần con của chúng ta (14)
Chương 455: Tại sao anh không cần con của chúng ta? (15)
Chương 456: Tại sao anh không cần con của chúng ta?[16]
Chương 457: Tại sao không cần con của chúng ta (17)
Chương 458: Tại sao anh không cần con của chúng ta? (18)
Chương 459: Tại sao anh không cần con của chúng ta?[19]
Chương 460: Tại sao không cần con của chúng ta(20)

Chương 461: Thời gian an nhàn tốt đẹp
Chương 462: Thời gian an nhàn tốt đẹp (2)
Chương 463: Thời gian an nhàn tốt đẹp [3]
Chương 464: Thời gian an nhàn tốt đẹp(4)
Chương 465: Thời gian an nhàn tốt đẹp(5)
Chương 466: Thời gian an nhàn tốt đẹp [6]
Chương 467: Thời gian an nhàn tốt đẹp (7)
Chương 468: Thời gian an nhàn tốt đẹp (8)
Chương 469: Thời gian an nhàn tốt đẹp thời gian [9]
Chương 470: Thời gian an nhàn tốt đẹp (10)
Chương 471: Chat webcam (1)
Chương 472: Chat webcam (2)
Chương 473: Chat webcam [3]
Chương 474: Chat webcam (4)
Chương 475: Chat webcam (5)
Chương 476: Chat webcam [6]
Chương 477: Chat webcam (7)
Chương 478: Chat webcam (8)
Chương 479: Chat webcam [9]
Chương 480: Chat webcam (10)
Chương 481: Giải trừ hôn ước(1)
Chương 482: Hủy bỏ hôn ước (2)
Chương 483: Giải trừ hôn ước [3]
Chương 484: Giải trừ hôn ước (4)
Chương 485: Hủy bỏ hôn ước (5)
Chương 486: Giải trừ hôn ước [6]
Chương 487: Giải trừ hôn ước(7)
Chương 488: Hủy bỏ hôn ước (8)
Chương 489: Giải trừ hôn ước [9]
Chương 490: Giải trừ hôn ước (10)
Chương 491: Giải trừ hôn ước (11)
Chương 492: Hủy bỏ hôn ước (12)
Chương 493: Giải trừ hôn ước [13]

Chương 494: Giải trừ hôn ước (14)
Chương 495: Hủy bỏ hôn ước (15)
Chương 496: Giải trừ hôn ước [16]
Chương 497: Giải trừ hôn ước (17)
Chương 498: Hủy bỏ hôn ước (18)
Chương 499: Giải trừ hôn ước [19]
Chương 500: Giải trừ hôn ước (20)
Chương 501: Không gả đi được, anh cưới em (1)
Chương 502: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (2)
Chương 503: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [3]
Chương 504: Không gả đi được, anh cưới em (4)
Chương 505: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (5)
Chương 506: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [6]
Chương 507: Không gả đi được, anh cưới em (7)
Chương 508: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (8)
Chương 509: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [9]
Chương 510: Không gả ra được, anh cưới em(10)
Chương 511: Không gả ra được, anh cưới em (11)
Chương 512: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (12)
Chương 513: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [13]
Chương 514: Không gả đi được, anh cưới em (14)
Chương 515: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (15)
Chương 516: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [16]
Chương 517: Không gả đi được, anh cưới em (17)
Chương 518: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (18)
Chương 519: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [19]
Chương 520: Không gả đi được, anh cưới em (20)
Chương 521: Không gả đi được, anh cưới em (21)
Chương 522: Không gả được, anh cưới em (22)
Chương 523: Không ai muốn lấy, anh cưới em [23]
Chương 524: Không gả đi được, anh cưới em (24)
Chương 525: Không gả được, anh cưới em (25)
Chương 526: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [26]

Chương 527: Không gả đi được, anh cưới em (27)
Chương 528: Không gả được, anh cưới em (28)
Chương 529: Không ai muốn lấy, anh cưới em [29]
Chương 530: Không gả đi được, anh cưới em (30)
Chương 531: Yêu em 13 năm [1]
Chương 532: Yêu em 13 năm (2)
Chương 533: Yêu em 13 năm [3]
Chương 534: Yêu em 13 năm [4]
Chương 535: Yêu em 13 năm [5]
Chương 536: Yêu em 13 năm [6]
Chương 537: Yêu em 13 năm [7]
Chương 538: Yêu em 13 năm (8)
Chương 539: Yêu em 13 năm [9]
Chương 540: Yêu em 13 năm [10]
Chương 541: Yêu em 13 năm [11]
Chương 542: Yêu em 13 năm [12]
Chương 543: Yêu em 13 năm [13]
Chương 544: Yêu em 13 năm [14]
Chương 545: Yêu em 13 năm [15]
Chương 546: Yêu em 13 năm [16]
Chương 547: Yêu em 13 năm [17]
Chương 548: Yêu em 13 năm [18]
Chương 549: Yêu em 13 năm [19]
Chương 550: Yêu em 13 năm [20]
Chương 551: Yêu em 13 năm [21]
Chương 552: Yêu em 13 năm [22]
Chương 553: Yêu em 13 năm [23]
Chương 554: Yêu em 13 năm [24]
Chương 555: Yêu em 13 năm [25]
Chương 556: Yêu em 13 năm [26]
Chương 557: Yêu em 13 năm [27]
Chương 558: Yêu em 13 năm [28]
Chương 559: Yêu em 13 năm [29]

Chương 560: Yêu em 13 năm [30]
Chương 561: Yêu em 13 năm [31]
Chương 562: Yêu em 13 năm [32]
Chương 563: Yêu em 13 năm [33]
Chương 564: Yêu em 13 năm [34]
Chương 565: Yêu em 13 năm [35]
Chương 566: Yêu em 13 năm [36]
Chương 567: Yêu em 13 năm [37]
Chương 568: Yêu em 13 năm [38]
Chương 569: Yêu em 13 năm [39]
Chương 570: Yêu em 13 năm [40]
Chương 571: Không muốn người biết chuyện [1]
Chương 572: Không muốn người biết chuyện [2]
Chương 573: Không muốn người biết chuyện [3]
Chương 574: Không muốn người biết chuyện [4]
Chương 575: Không muốn người biết chuyện [5]
Chương 576: Không muốn người biết chuyện [6]
Chương 577: Không muốn người biết chuyện [7]
Chương 578: Không muốn người biết chuyện [8]
Chương 579: Không muốn người biết chuyện [9]
Chương 580: Không muốn người biết chuyện [10]
Chương 581: Không muốn người biết chuyện [11]
Chương 582: Không muốn người biết chuyện (12)
Chương 583: Không muốn người biết chuyện (13)
Chương 584: Không muốn người biết chuyện (14)
Chương 585: Chuyện không muốn người khác biết (15)
Chương 586: Chuyện không muốn người khác biết (16)
Chương 587: Chuyện không muốn người khác biết (17)
Chương 588: Chuyện không muốn người khác biết (18)
Chương 589: Chuyện không muốn người khác biết (19)
Chương 590: Không muốn người biết chuyện (20)
Chương 591: Đã lâu không gặp, người em yêu (1)
Chương 592: Đã lâu không gặp, người em yêu (2)

Chương 593: Đã lâu không gặp người em yêu (3)
Chương 594: Đã lâu không gặp, người em yêu (4)
Chương 595: Đã lâu không thấy người em yêu (5)
Chương 596: Đã lâu không thấy người em yêu (6)
Chương 597: Đã lâu không thấy người em yêu (7)
Chương 598: Đã lâu không thấy người em yêu (8)
Chương 599: Đã lâu không thấy người em yêu(9)
Chương 600: Đã lâu không gặp, người em yêu (10)
Chương 601: Đã lâu không gặp, người em yêu (11)
Chương 602: Đã lâu không gặp, người em yêu (12)
Chương 603: Đã lâu không gặp người em yêu (13)
Chương 604: Đã lâu không gặp người em yêu (14)
Chương 605: Đã lâu không thấy người em yêu (15)
Chương 606: Đã lâu không thấy người em yêu (16)
Chương 607: Đã lâu không thấy người em yêu (17)
Chương 608: Đã lâu không thấy người em yêu (18)
Chương 609: Đã lâu không thấy người em yêu (19)
Chương 610: Đã lâu không gặp, người em yêu (20)
Chương 611: Lục Cẩm Niên, em có thai rồi (1)
Chương 612: Lục Cẩm Niên, em có thai (2)
Chương 613: Lục Cẩm Niên, em có thai (3)
Chương 614: Lục Cẩm Niên, em có thai (4)
Chương 615: Lục Cẩm Niên, tôi mang thai (5)
Chương 616: Lục Cẩm Niên, tôi mang thai (6)
Chương 617: Lục Cẩm Niên, tôi mang thai (7)
Chương 618: Lục Cẩm Niên, em có thai (9)
Chương 619: Lục Cẩm Niên, em có thai (10)
Chương 620: Lục Cẩm Niên, em có thai (11)
Chương 621: Lục Cẩm Niên, em có thai (12)
Chương 622: Lục Cẩm Niên, em có thai (13)
Chương 623: Lục Cẩm Niên, em có thai (14)
Chương 624: Lục Cẩm Niên, em có thai (15)
Chương 625: Lục Cẩm Niên, tôi mang thai (16)

Chương 626: Lục Cẩm Niên, tôi mang thai (17)
Chương 627: Lục Cẩm Niên, em có thai (18)
Chương 628: Lục Cẩm Niên, em có thai (19)
Chương 629: Lục Cẩm Niên, em có thai (20)
Chương 630: Đi đăng ký kết hôn [1]
Chương 631: Đi đăng ký kết hôn [2]
Chương 632: Đi đăng ký kết hôn [3]
Chương 633: Đi đăng ký kết hôn [4]
Chương 634: Đi đăng ký kết hôn [5]
Chương 635: Đi đăng ký kết hôn (6)
Chương 636: Đi đăng ký kết hôn [7]
Chương 637: Đi đăng ký kết hôn (8)
Chương 638: Đi đăng ký kết hôn (9)
Chương 639: Đi đăng ký kết hôn (10)
Chương 640: Đi đăng ký kết hôn (11)
Chương 641: Đi đăng ký kết hôn (12)
Chương 642: Đi đăng ký kết hôn (13)
Chương 643: Đi đăng ký kết hôn (14)
Chương 644: Đi đăng ký kết hôn (15)
Chương 645: Đi đăng ký kết hôn(16)
Chương 646: Đi đăng ký kết hôn(17)
Chương 647: Đi đăng ký kết hôn(18)
Chương 648: Đi đăng ký kết hôn(19)
Chương 649: Đi đăng ký kết hôn (20)
Chương 650: Tin nhắn trong điện thoại di động (1)
Chương 651: Tin nhắn trong điện thoại di động (2)
Chương 652: Tin nhắn trong điện thoại di động (3)
Chương 653: Tin nhắn trong điện thoại di động (4)
Chương 654: Tin nhắn trong điện thoại di động (5)
Chương 655: Tin nhắn trong điện thoại di động (6)
Chương 656: Tin nhắn trong điện thoại di động (7)
Chương 657: Tin nhắn trong điện thoại di động (8)
Chương 658: Tin nhắn trong điện thoại di động (9)

Chương 659: Tin nhắn trong điện thoại di động (10)
Chương 660: Tin nhắn trong điện thoại di động (11)
Chương 661: Tin nhắn trong điện thoại di động (12)
Chương 662: Tin nhắn trong điện thoại di động (13)
Chương 663: Tin nhắn trong điện thoại di động (14)
Chương 664: Tin nhắn trong điện thoại di động (15)
Chương 665: Tin nhắn trong điện thoại di động (16)
Chương 666: Tin nhắn trong điện thoại di động (17)
Chương 667: Tin nhắn trong điện thoại di động (18)
Chương 668: Tin nhắn trong điện thoại di động (19)
Chương 669: Tin nhắn trong điện thoại di động (20)
Chương 670: Tin nhắn trong điện thoại di động (20)
Chương 671: Tin nhắn trong điện thoại di động (21)
Chương 672: Tin nhắn trong điện thoại di động (22)
Chương 673: Tin nhắn trong điện thoại di động (23)
Chương 674: Tin nhắn trong điện thoại di động (24)
Chương 675: Tin nhắn trong điện thoại di động (25)
Chương 676: Tin nhắn trong điện thoại di động (26)
Chương 677: Tin nhắn trong điện thoại di động (27)
Chương 678: Tin nhắn trong điện thoại di động (28)
Chương 679: Tin nhắn trong điện thoại di động (29)
Chương 680: Tin nhắn trong điện thoại di động (30)
Chương 681: Tin nhắn trong điện thoại di động (31)
Chương 682: Tin nhắn trong điện thoại di động (32)
Chương 683: Tin nhắn trong điện thoại di động (33)
Chương 684: Tin nhắn trong điện thoại di động (34)
Chương 685: Tin nhắn trong điện thoại di động (35)
Chương 686: Tin nhắn trong điện thoại di động (36)
Chương 687: Tin nhắn trong điện thoại di động (37)
Chương 688: Tin nhắn trong điện thoại di động (38)
Chương 689: Tin nhắn trong điện thoại di động (39)
Chương 690: Tin nhắn trong điện thoại di động (40)
Chương 691: Tin nhắn trong điện thoại di động (41)

Chương 692: Tin nhắn trong điện thoại di động (42)

Chương 693: Giải thích

Chương 694: Giải thích

Chương 695: Giải thích

Chương 696: Giải thích

Chương 697: Giải thích

Chương 698: Giải thích

Chương 699: Giải thích

Chương 700: Giải thích

Chương 701: Giải thích

Chương 702: Giải thích

Chương 703: Giải thích

Chương 704: Giải thích

Chương 705: Chuyện xấu

Chương 706: Chuyện xấu

Chương 707: Chuyện xấu

Chương 708: Chuyện xấu

Chương 709: Chuyện xấu

Chương 710: Scandal

Chương 711: Scandal

Chương 712: Scandal

Chương 713: Vợ chồng Lục Kiêu (1)

Chương 714: Vợ chồng Lục Kiêu (2)

Chương 715: Vợ chồng Lục Kiêu

Chương 716: Vợ chồng Lục Kiêu (4)

Chương 717: Vợ chồng Lục Kiêu (5)

Chương 718: Vợ chồng Lục Kiêu (6)

Chương 719: Vợ chồng Lục Kiêu (7)

Chương 720: Vợ chồng Lục Kiêu (8)

Chương 721: Vợ chồng Lục Kiêu (9)

Chương 722: Vợ chồng Lục Kiêu (10)

Chương 723: Vợ chồng Lục Kiêu (11)

Chương 724: Vợ chồng Lục Kiêu (12)

Chương 725: Vợ chồng Lục Kiêu (13)
Chương 726: Vợ chồng Lục Kiêu (14)
Chương 727: Vợ chồng Lục Kiêu (15)
Chương 728: Vợ chồng Lục Kiêu (16)
Chương 729: Vợ chồng Lục Kiêu (17)
Chương 730: Vợ chồng Lục Kiêu (18)
Chương 731: Vợ chồng Lục Kiêu (19)
Chương 732: Vợ chồng Lục Kiêu (20)
Chương 733: Vợ chồng Lục Kiêu (21)
Chương 734: Vợ chồng Lục Kiêu (22)
Chương 735: Vợ chồng Lục Kiêu (23)
Chương 736: Vợ chồng Lục Kiêu (24)
Chương 737: Lựa chọn
Chương 738: Lựa chọn
Chương 739: Lựa chọn
Chương 740: Lựa chọn
Chương 741: Lựa chọn
Chương 742: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (1)
Chương 743: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (2)
Chương 744: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (3)
Chương 745: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc [4]
Chương 746: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (5)
Chương 747: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (6)
Chương 748: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (7)
Chương 749: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (8)
Chương 750: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (9)
Chương 751: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (10)
Chương 752: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (11)
Chương 753: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (12)
Chương 754: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (13)
Chương 755: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (14)
Chương 756: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (15)
Chương 757: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (16)

Chương 758: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (17)
Chương 759: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (18)
Chương 760: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (19)
Chương 761: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (20)
Chương 762: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (21)
Chương 763: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (22)
Chương 764: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (23)
Chương 765: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (24)
Chương 766: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc
Chương 767: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (26)
Chương 768: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (27)
Chương 769: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (28)
Chương 770: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (29)
Chương 771: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (30)
Chương 772: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (31)
Chương 773: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (32)
Chương 774: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (33)
Chương 775: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (34)
Chương 776: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (35)
Chương 777: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (36)
Chương 778: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (37)
Chương 779: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (38)
Chương 780: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (39)
Chương 781: Em mang thai (1)
Chương 782: Em mang thai (2)
Chương 783: Em mang thai (3)
Chương 784: Em mang thai (4)
Chương 785: Em mang thai(5)
Chương 786: Em mang thai (6)
Chương 787: Em mang thai (7)
Chương 788: Em mang thai (8)
Chương 789: Em mang thai (9)
Chương 790: Em Mang thai (10)

Chương 791: Thư tình của năm ấy (1)
Chương 792: Thư tình của năm ấy (2)
Chương 793: Thư tình của năm ấy (3)
Chương 794: Thư tình của năm ấy (4)
Chương 795: Thư tình của năm ấy(5)
Chương 796: Thư tình của năm ấy (6)
Chương 797: Thư tình của năm ấy (7)
Chương 798: Thư tình của năm ấy (8)
Chương 799: Thư tình của năm ấy (9)
Chương 800: Thư tình của năm ấy(10)
Chương 801: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (2)
Chương 802: Thăm lại quang cảnh mười năm trước (2)
Chương 803: Thăm lại quang cảnh mười năm trước (3)
Chương 804: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (4)
Chương 805: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (5)
Chương 806: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (6)
Chương 807: Thăm lại quang cảnh mười năm trước [7]
Chương 808: Thăm lại quang cảnh mười năm trước [8]
Chương 809: Thăm lại quang cảnh mười năm trước [9]
Chương 810: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước đây (10)
Chương 811: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (11)
Chương 812: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (12)
Chương 813: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước đây (13)
Chương 814: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (14)
Chương 815: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (15)
Chương 816: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (16)
Chương 817: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước[17]
Chương 818: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước [18]
Chương 819: Thăm lại quang cảnh mười năm trước [19]
Chương 820: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước đây (20)
Chương 821: Gặp cha mẹ (1)
Chương 822: Gặp cha mẹ (2)
Chương 823: Gặp cha mẹ (3)

Chương 824: Gặp cha mẹ (4)
Chương 825: Gặp cha mẹ (5)
Chương 826: Gặp cha mẹ (6)
Chương 827: Gặp tộc trưởng [7]
Chương 828: Gặp tộc trưởng [8]
Chương 829: Gặp tộc trưởng [9]
Chương 830: Gặp cha mẹ (10)
Chương 831: Mạo hiểm (1)
Chương 832: Mạo hiểm (2)
Chương 833: Mạo hiểm (3)
Chương 834: Nguy hiểm (4)
Chương 835: Nguy hiểm (5)
Chương 836: Nguy hiểm (6)
Chương 837: Mạo hiểm [7]
Chương 838: Mạo hiểm [8]
Chương 839: Mạo hiểm [9]
Chương 840: Mạo hiểm (10)
Chương 841: Kết thúc (1)
Chương 842: Kết thúc (2)
Chương 843: Kết thúc (3)
Chương 844: Hồi cuối (4)
Chương 845: Hồi cuối (5)
Chương 846: Hồi cuối (6)
Chương 847: Kết thúc [7]
Chương 848: Kết thúc [8]
Chương 849: Kết thúc [9]
Chương 850: Kết thúc (10)
Chương 851: Kết thúc (11)
Chương 852: Kết thúc (12)
Chương 853: Kết thúc (13)
Chương 854: Hồi cuối (14)
Chương 855: Hồi cuối (15)
Chương 856: Hồi cuối (16)

Chương 857: Kết thúc [17]
Chương 858: Kết thúc [18]
Chương 859: Kết thúc [19]
Chương 860: Kết thúc (20)
Chương 861: Kết thúc (21)
Chương 862: Kết thúc (22)
Chương 863: Kết thúc (23)
Chương 864: Hồi cuối (24)
Chương 865: Hồi cuối (25)
Chương 866: Hồi cuối (26)
Chương 867: Kết thúc [27]
Chương 868: Kết thúc [28]
Chương 869: Kết thúc [29]
Chương 870: Kết thúc (30)
Chương 871: Kết thúc (31)
Chương 872: Kết thúc (32)
Chương 873: Kết thúc (33)
Chương 874
Chương 875: Hồi cuối (35)
Chương 876: Hồi cuối (36)
Chương 877: Kết thúc [37]
Chương 878: Kết thúc [38]
Chương 879: Kết thúc [39]
Chương 880: Kết thúc (80)
Chương 881: Kết thúc (41)
Chương 882: Kết thúc (42)
Chương 883: Kết thúc (43)
Chương 884: Chương hồi cuối (44)
Chương 885: Chương sau lại (1)
Chương 886: Chương sau lại (2)
Chương 887: Sau lại [3]
Chương 888: Sau lại [4]
Chương 889: Sau lại [5]

Chương 890: Về sau (6)
Chương 891: Về sau (7)
Chương 892: Về sau (8)
Chương 893: Về sau (9)
Chương 894: Sau này (10)
Chương 895: Sau này (11)
Chương 896: Sau này (12)
Chương 897: Sau lại [13]
Chương 898: Sau lại [14]
Chương 899: Sau lại [15]
Chương 900: Về sau (16)
Chương 901: Về sau (16)
Chương 902: Về sai (18)
Chương 903: Về sau (19)
Chương 904: Sau này (20)
Chương 905: Sau này (21)
Chương 906: Sau này (22)
Chương 907: Sau lại [23]
Chương 908: Sau lại [24]
Chương 909: Sau lại [25]
Chương 910: Sau lại [26]
Chương 911: Sau lại [27]
Chương 912: Sau lại [28]
Chương 913: Sau lại [29]
Chương 914: Sau này (30)
Chương 915: Sau này (31)
Chương 916: Sau này (32)
Chương 917: Sau lại [33]
Chương 918: Sau lại [34]
Chương 919: Sau lại [35]
Chương 920: Sau lại [36]
Chương 921: Kéo dài [1]
Chương 922: Kéo dài [2]

Chương 923: Kéo dài [3]
Chương 924: Trì hoãn (4)
Chương 925: Trì hoãn (5)
Chương 926: Trì hoãn (6)
Chương 927: Kéo dài [7]
Chương 928: Kéo dài [8]
Chương 929: Kéo dài [9]
Chương 930: Kéo dài (10)
Chương 931: Kéo dài (11)
Chương 932: Kéo dài (12)
Chương 933: Kéo dài (13)
Chương 934: Kéo dài (14)
Chương 935: Kéo dài (1)
Chương 936: Kéo dài (16)
Chương 937: Kéo dài [17]
Chương 938: Kéo dài [18]
Chương 939: Kéo dài [19]
Chương 940: Kéo dài (20)
Chương 941: Kéo dài (21)
Chương 942: Kéo dài(22)
Chương 943: Kéo dài (23)
Chương 944: Kéo dài (24)
Chương 945: Kéo dài (2)
Chương 946: Kéo dài (26)
Chương 947: Kéo dài [27]
Chương 948: Kéo dài [28]
Chương 949: Kéo dài [29]
Chương 950: Kéo dài (30)
Chương 951: Kết cục (1)
Chương 952: Kết cục (2)
Chương 953: Kết cục (3)
Chương 954: Kết cục (4)
Chương 955: Kết cục

Chương 956: Kết cục (6)
Chương 957: Chung kết [7]
Chương 958: Chung kết [8]
Chương 959: Chung kết [9]
Chương 960: Hạnh phúc (1)
Chương 961: Hạnh phúc (2)
Chương 962: Hạnh phúc (3)
Chương 963: Hạnh phúc (4)
Chương 964: Hạnh phúc (5)
Chương 965: Hạnh phúc (6)
Chương 966: Hạnh phúc (7)
Chương 967: Hạnh phúc (8)
Chương 968: Hạnh phúc (9)
Chương 969: Hạnh phúc (10)
Chương 970: Hạnh phúc (11)
Chương 971: Hạnh phúc (12)
Chương 972: Hạnh phúc (13)
Chương 973: Hạnh phúc (14)

Chương 1: Rước về ông xã nổi tiếng (1)

Hai chúng ta đều yêu nhau hết mình, nhưng chưa bao giờ nói được với nhau một câu...

"Wo ai ni."

Tiếng chuông báo điện thoại di động của Lục Cẩm Niên vang lên, Kiều An Hào giật mình tỉnh giấc, hơi nghiêng người cô phát hiện ra mình đang ngủ trong lòng Lục Cẩm Niên. Hoảng hốt vài giây, cô mới lờ mờ nhớ được rất cuộc chuyện gì đã xảy ra đêm qua, liền như bị điện giật cô bật dậy nhảy xuống giường, vội vã chạy vào phòng tắm.

Những tiếng động không nhỏ do Kiều An Hào gây ra, cộng với chuông điện thoại đã đánh thức Lục Cẩm Niên. Vừa hé mắt ra anh liền thấy tấm thân mảnh mai của Kiều An Hào đang nhảy vào phòng tắm. Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua trong chốc lát, nhưng anh vẫn thấy rõ ràng Kiều An Hào toàn thân lỏa lồ, trên làn da trắng nõn nà đầy những dấu hôn đậm nhạt. Bỗng từng đoạn hình ảnh nối nhau hiện ra trong đầu anh, là Kiều An Hào chủ động chui vào trong ngực anh, hôn anh, vuốt ve anh, cởi bỏ quần áo của anh...

Lục Cẩm Niên tức giận cau mày, tầm mắt theo bản năng quét một vòng quanh phòng ngủ, nhìn thấy bên giường một đống hỗn độn, những quần áo lớn nhỏ của cả hai ném cùng một chỗ, trên ra giường còn dính một vệt nhỏ đỏ tươi...

Lục Cẩm Niên đêm qua uống nhiều rượu, sau cơn say đầu anh có chút nhức nhưng vẫn không ảnh hưởng đến những suy nghĩ, anh liền sáng tỏ chuyện xảy ra tối qua giữa anh và Kiều An Hào.

Hóa ra anh không mơ, mà đó là sự thật.

Ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo, bàn tay nắm chặt rồi mạnh mẽ xốc chần lên vùng dậy, cơn tức giận bùng bùng bốc lên, Lục Cẩm Niên cũng lao theo vào phòng tắm.

Kiều An Hào sau khi đóng cửa phòng tắm, mới lặng lẽ hít một hơi dài. Tối hôm qua, cô cũng uống chút rượu, nửa tỉnh nửa mê mơ mơ hồ hồ mà chui vào lòng Lục Cẩm Niên hồi nào không hay. Cô còn tưởng mình đang mơ cho nên mới đánh bạo hôn anh, rồi như phản xạ tự nhiên anh cũng cuồng nhiệt hưởng ứng, và diễn biến càng đi xa khỏi nụ hôn ban đầu... Ai cũng ngỡ mình đang trong giấc mơ nên cứ việc buông thả.

Cô và Lục Cẩm Niên kết hôn đã hai tháng, nhưng đây không phải cuộc hôn nhân vì tình yêu. Nhìn ngoài không ai biết bọn họ là vợ chồng, từ ngày cưới hai người đã thỏa thuận ngầm không đụng chạm lẫn nhau, ra khỏi cửa thì xem như không hề quen biết, vậy mà cô dám phá vỡ ký kết ấy rồi...

Liệu khi tỉnh lại thì anh sẽ phản ứng như thế nào đây?

Nghĩ tới đó, đáy lòng Kiều An Hào dâng lên một nỗi hoang mang và sợ hãi, phải một hồi cô mới run rẩy mở vòi nước, đang chuẩn bị đưa mặt vào dòng nước mát lạnh để lấy lại bình tĩnh thì cửa phòng tắm đột ngột bị Lục Cẩm Niên hung hăng đập một cước đá bung ra, trong cơn giận hừng hực anh nhào tới túm lấy cổ tay cô, cô dùng hết sức vung ra, anh nhanh tay bóp lấy cổ, đẩy cô áp sát vào tường.

Lục Cẩm Niên nóng nảy ra tay không hề nhẹ, toàn thân Kiều An Hào ê nhức và nghẹn thở. Không bớt tức giận, Lục Cẩm Niên nhìn găm vào mặt cô mà rít lên : "Kiều An Hào, tôi không ngờ cô có bản lĩnh giậu đổ bìm leo như vậy, thừa dịp tôi uống say chủ động nhảy vào tôi, rồi cả gan trèo lên giường của tôi nữa!"

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2: Rước về ông xã nổi tiếng (2)

Lục Cẩm Niên nói tới đây thì ngưng lại như là nghĩ đến điều gì, ánh mắt trầm xuống, ra sức vừa siết cổ Kiều An Hào vừa hướng khuôn mặt của cô lên, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, nét mặt lạnh lùng anh nói bằng giọng băng giá : "Kiều An Hào, nếu tôi nhớ không lầm trong đêm tân hôn, cô tỏ ra thuần khiết lắm mà! Câu nói đầu tiên của cô với tôi là không cho tôi chạm vào cô! Thế nào? Mới kết hôn có hai tháng mà cô đã thay đổi suy nghĩ, chủ động bò lên giường tôi?"

Khi Lục Cẩm Niên nói những lời này, trên gương mặt chữ điền đẹp đẽ không biểu hiện chút xíu tình cảm, đôi mắt đen sâu thẳm đẹp mê hồn trở nên sắc lạnh, cả người anh bất động ngoại trừ bàn tay đang siết cổ cô càng lúc càng mạnh như trút vào đó tất cả sự giận dữ, làm người ta khiếp sợ.

Kiều An Hào vốn đã luống cuống trong sự cố căng thẳng này, lại còn bị anh một mực chất vấn thì càng kinh hoàng, ngay cả đầu ngón chân cũng run rẩy, cô cắn môi dưới, suy nghĩ cả buổi, nhưng vẫn không thể nói ra một chữ.

Lục Cẩm Niên cũng không mở miệng nói thêm câu nào, trông bộ dạng có vẻ kiên nhẫn chờ đợi cô trả lời .

Phòng tắm trở nên im lặng, ngọt ngào đến nín thở, ánh mắt Lục Cẩm Niên vẫn không rời khỏi gương mặt khả ái của Kiều An Hào.

Tự đáy lòng cô đang vô cùng sợ hãi, cảm giác như anh ta có thể đọc thấu tâm can mình, tim cô đập càng ngày càng mạnh, ngay lúc Kiều

An Hào cho là mình sắp chịu đựng không nổi, Lục Cẩm Niên lại lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh : "Hay là, ngay từ đầu cô đã muốn lên giường với tôi..."

Kiều An Hào nghe đến đó toàn thân run lên, anh thật sự không hiểu được con người cô?

Kiều An Hào chớp mắt thoáng kinh ngạc, nhưng để che giấu điều kia, cô theo phản xạ tự nhiên bật lời : "Tôi muốn diễn bộ phim truyền hình 《Địa lão thiên hoàng》."

Câu nói giòn tan của Kiều An Hào đã dứt khoát cắt đứt lời nói đến một nửa của Lục Cẩm Niên.

Không biết có phải do Kiều An Hào nhận lỗi quá nhanh khiến Lục Cẩm Niên không nghe thấy rõ ràng, anh có chút ngẩn người, nín lặng hồi lâu.

.

Kiều An Hào cảm giác được tim mình đập thành thạch gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cố gắng lấy hết sức bình tĩnh, nhìn chằm chằm gương mặt khôi ngô trong sáng như thiên thần của Lục Cẩm Niên, cố gắng trấn tĩnh, tiếp tục lý lẽ : "Anh biết đấy, tôi bước vào làng giải trí đã hơn nửa năm rồi, nhưng vẫn chưa có vai diễn nào tốt cả. Anh được coi là ông trùm làng giải trí nên chỉ cần anh nói giúp một câu thì nhất định là tôi sẽ được diễn 《Địa lão thiên hoàng》."

Kiều An Hào nói tới đây, dừng lại một chút, nhấp mím môi, ngữ điệu không hấp tấp vội vàng chêm thêm câu : "Còn tối hôm qua, là hồi báo của tôi."

Kiều An Hào vừa dứt lời, Lục Cẩm Niên đồng tử kịch liệt co rút. Cố đề

ép lại cơn tức giận mà những ngón tay anh đang siết chặt kẽ run lên dần dần buông lỏng khỏi cổ cô. Giây sau đó, anh liền giận quá thành cười: "Kiều An Hảo, cô đây là muốn chơi quy tắc ngầm với tôi sao?"

Lục Cận Niên cười khẽ hai tiếng rồi biến mất không còn dấu vết, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô, lời nói cay nghiệt mà lạnh lẽo :
"Được lắm, Kiều An Hảo, nếu cô đã muốn chơi với tôi, tôi sẽ để cho cô biết thế nào là địa ngục!"

Chương 3: Rước về ông xã nổi tiếng (3)

Lục Cẩm Niên hận không thể xé nát khuôn mặt Kiều An Hào, nghiêng rãnh nghiêng lợi ném lại lời cuối cùng, liền buông bàn tay đang siết cổ cô, rồi không thèm liếc nhìn lấy một cái nghênh ngang rời đi.

Biết thế nào là địa ngục. Lông mi thật dài run lên, sắc mặt Kiều An Hào trở nên trắng nhợt, dựa sát vào tường không nhúc nhích, cho đến khi truyền đến tiếng đing tai nhức óc của cánh cửa đóng sầm, cô mím môi nuốt một ngụm nước bọt, vô lực ngồi xổm xuống, khóe mắt nổi lên một tầng ướm át.

Cô làm sao có thể chỉ để trở thành diễn viên trong bộ phim truyền hình "Địa lão thiên hoang" kia mới lên giường của anh chứ?

Chẳng qua cô chỉ lấy đó làm cái cớ để che dấu đi tâm tư của mình.

Mà điều đó, là một bí mật chỉ riêng duy nhất cô biết, rằng... cô yêu anh!

Đúng vậy, yêu anh, cô thầm yêu anh suốt mười ba năm, cô không dám cho anh biết, cũng không thể để anh biết..

Cô vốn tưởng rằng cô đã giấu những điều này rất tốt, nhưng là không ngờ tới, tối hôm qua cô chỉ uống chút rượu, liền để lộ ra tâm sự của mình, cô đúng là đã đánh giá quá cao năng lực của mình mà.

Mặc kệ Lục Cẩm Niên có bao nhiêu phần nộ việc Kiều An Hào chủ động leo lên giường anh, ba ngày sau, Kiều An Hào vẫn nhận được

cuộc gọi từ bên "Địa lão thiên hoang", thông báo cô đến thử vai diễn.

Kiều An Hào cũng không biết vai diễn của cô là Lục Cẩm Niên phân phó xuống, hay là đạo diễn của "Địa lão thiên hoang" sắp xếp. Tần suất cô xuất hiện trong các bộ phim tuy không coi là nhiều, nhưng cũng không thể tính là ít, chưa nói tới vai chính quan trọng như thế nào, nhưng cũng không phải vai phụ có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng so với những vai diễn lúc trước, đúng là tốt hơn ngàn lần.

Bởi vì dựa vào thủ đoạn bất chính mà lấy được vai diễn này, cho nên khi Kiều An Hào diễn thử, tuy chỉ có một cảnh nhưng đã kết thúc, liền trực tiếp ký hợp đồng.

Ba ngày sau, Kiều An Hào tiến vào đoàn phim chính thức khởi quay, mà Lục Cẩm Niên cũng vào ngày hôm sau bay đi Rome quay bộ phim mới của anh.

Kết hôn hai tháng, hai con người ân-ái-một-đêm, liền chia cách ra hai con đường.

Ba tháng sau.

Qua ba tháng quay, đoàn làm phim "Địa lão thiên hoang" đã thuê một biệt thự có phong cảnh tuyệt đẹp trị giá ba mươi triệu ở vùng ngoại ô phía đông của thủ đô, mọi người trong đoàn ai nấy đều hân hoan. Cao hứng nhất phải kể đến đạo diễn của "Địa lão thiên hoang", ông sáng khoái làm cú phone đến Beijing Grand Hotel bao cả đại sảnh trên tầng thượng đãi toàn bộ người của đoàn buổi tiệc rượu..

Thời gian buổi tiệc của "Địa lão thiên hoang" là ba giờ chiều, nhân viên đoàn phim phải thu dọn đạo cụ, diễn viên thì phải tẩy trang và thay quần áo, cho nên buổi tiệc đành dời xuống tám giờ.

Lục Cần Niên gần đây luôn ở Rome, bởi vì công ty tạm thời nảy sinh một chút sự việc nhỏ, hiện giờ tận dụng thời gian hai ngày nghỉ ngơi chờ quay tiếp để về nước một chuyến.

Bởi vì thời gian cấp bách, Lục Cần Niên căn bản không có giây phút nghỉ ngơi trên chuyến bay đường dài mệt mỏi. Vừa hạ cánh, anh liền trực tiếp từ sân bay quốc tế Bắc Kinh đến công ty.

Tới công ty, các nhân sự cấp cao đã chờ sẵn trong phòng hội nghị, Lục Cần Niên ngay cả miếng nước cũng chưa uống, lập tức bắt đầu cuộc họp..

Hội nghị kéo dài liên tục từ ba giờ chiều đến sáu giờ tối mới kết thúc, khi Lục Cần Niên quay về văn phòng, trợ lý cũng tiến theo vào : "Ông Lục, tôi đã đặt vé máy bay mười hai giờ tối nay quay lại Rome, đến nơi thì ngài còn mười lăm tiếng để nghỉ ngơi trước lúc quay."

Chương 4: Rước về ông xã nổi tiếng (4)

Bay một quãng đường dài cộng với buổi hội nghị lúc chiều khiến cho Lục Cẩm Niên có vẻ thoáng chút mệt mỏi. Anh ngồi trên ghế làm việc, vừa nghe trợ lý báo cáo hành trình, vừa thuận tay lấy ra chiếc di động mà anh đã tắt âm trong khi họp, thấy không có tin tức quan trọng, trong lúc đang chuẩn bị khóa màn hình di động, thì WeChat buzz lên, Lục Cẩm Niên vô tình tiện tay nhấn mở xem tin nhắn trong group : "Địa lão thiên hoang đã hoàn thành tốt đẹp, tám giờ tối nay ở Beijing Grand Hotel mở tiệc, có thời gian thì ghé qua đây nhé!"

Lục Cẩm Niên đọc đi đọc lại câu nói kia ước chừng năm giây, sau đó mới lặng lẽ ngẩng lên, gật đầu đồng ý với cô trợ lý đã báo cáo xong, tỏ vẻ đã biết.

Trợ lý theo Lục Cẩm Niên lâu năm rồi nên hiểu rõ tính anh trầm tĩnh ít nói , không bao giờ để lộ cảm xúc ra vẻ mặt, cô trợ lý vẫn tiếp tục nói: "Ông Lục, từ giờ tới lúc máy bay cất cánh còn sáu tiếng, ngài dùng bữa tối trong thành phố, hay là để ra thẳng đến sân bay rồi ăn ạ?"

"Ăn trong thành phố đi." Lục Cẩm Niên thản nhiên trả lời, không đợi trợ lý hỏi đi nơi nào ăn, liền nói tiếp : "Đi Beijing Grand Hotel."

Lục Cẩm Niên cùng trợ lý ăn xong bữa cơm tối, đã là tám giờ rưỡi tối rồi. Sau khi thanh toán, đúng lúc hai người một trước một sau bước về cửa chính, Lục Cẩm Niên bỗng dừng bước.

Trợ lý cũng vội vàng ngừng theo: "Ông Lục, có chuyện gì sao?"

Lục Cẩm Niên vẫn yên lặng không đáp một hồi lâu, đến khi trợ lý định lên tiếng hỏi lại một lần nữa thì anh mới từ tốn mở miệng nói: "Cậu vào trong xe trước chờ tôi, tôi có chút chuyện, lên lầu một lúc đã."

Nói xong, Lục Cẩm Niên đứng ở cửa chính khách sạn vài giây, sau đó mới xoay người, bước về phía thang máy.

-

-

Kiều An Hào đóng vai chính trong bộ phim truyền hình "Địa lão thiên hoang", nên đương nhiên cũng phải tham buổi tiệc mừng công này, vừa về tới thành phố, cô dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa, thay quần áo, làm tóc, sau đó qua loa chọn một món trang sức trang nhã, liền vội vội vàng vàng chạy đến Beijing Grand Hotel. Nhưng rất tiếc Kiều An Hào vẫn không kịp, khi cô tới nơi thì đạo diễn "Địa lão thiên hoang" đã đứng trên sân khấu, đang trang trọng đọc bài diễn văn cảm tạ.

.

May mà mọi người tập trung chú ý nhìn người đạo diễn trên sân khấu nên không thấy Kiều An Hào đến trễ, cô đứng ở bên ngoài đám đông nhìn quanh một vòng, sau đó quyết định hướng về phía đại diện Triệu Manh đang đứng phía ngoài đi tới.

Đạo diễn nói cũng không dài, sau khi chấm dứt, bữa tiệc chính thức bắt đầu. Mọi người cụng ly, vui vẻ hàn huyên.

Tuy Kiều An Hào trong làng giải trí không phải là người có tên tuổi,

nhưng lại sở hữu thân hình hoàn mỹ, khí chất tao nhã, hơn nữa còn biết cách đối nhân xử thế, cho nên ở buổi tiệc xã giao thế này, đối với người trên kẻ dưới cô đều có ngôn từ cử chỉ tao nhã thân thiện không chê vào đâu được.

Sau khi Kiều An Hảo kính rượu những người có máu mặt trong giới, thì cô đã đói đến nổi bụng muốn dán vào lưng, không lên tiếng liền lôi kéo Triệu Manh qua khu buffet làm người bưng bê giúp cô, rồi tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Nhưng Kiều An Hảo còn chưa ăn được mấy miếng, thì bữa tiệc vốn đang ồn ào náo nhiệt, trong phút chốc đột nhiên yên tĩnh lạ thường.

Kiều An Hảo cố nuốt nốt miếng thức ăn, vừa tò mò ngẩng đầu lên nhìn theo phương hướng ánh mắt của mọi người, đã thấy bóng hình Lục Căn Niên đập vào trong mắt.

Chương 5: Rước về ông xã nổi tiếng (5)

Ngay lập tức sự việc của ba tháng trước ủa về trong đầu Kiều An Hào, bởi vì uống say, u mê leo lên giường của anh, đã bị anh tức giận vừa bóp cổ vừa mắng nhiếc :

"Kiều An Hào, cô đây là muốn chơi quy tắc ngầm với tôi sao?"

"Được lắm, Kiều An Hào, nếu cô đã muốn chơi với tôi, tôi sẽ để cho cô biết thế nào là địa ngục!"

Nhớ đến đó Kiều An Hào xiết chặt đôi đũa đang cầm trong tay, trái tim trong lồng ngực bắt đầu đập loạn xạ .

Ngày hôm đó, nhất định là anh vô cùng bức xúc nên mới có thể thốt ra những lời khó nghe như vậy. Suốt ba tháng qua cô luôn trốn tránh anh, nhưng cho dù trốn thế nào, cuối cùng bây giờ vẫn phải chạm mặt nhau..

Bộ vét màu đen cắt may vừa vặn khéo léo càng tôn thêm dáng người hào hoa nho nhã của Lục Cẩm Niên, ánh đèn đại sảnh yến tiệc làm gương mặt anh tỏa sáng lung linh hơn, tạo hóa ưu ái ban cho anh khuôn mặt quá hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ, mũi cao, mày ngài, mắt phượng, đôi môi mỏng gợi cảm, không thể diễn tả hết được vẻ đẹp xuất thần ấy.

Làng giải trí từ trước đến nay luôn không thiếu những nam thanh nữ tú, tuấn nam mỹ nữ, tùy tiện kéo bất kỳ ai trong đám người này, đều là sắc số loá mắt. Nhưng khi có mặt anh thì hết thảy đều chìm ngấm

không ai sánh kịp, ở Lục Cận Niên toát ra một sức quyến rũ kỳ lạ, nó biến anh trở thành tâm điểm cho mọi người.

Toàn bộ khung cảnh buổi tiệc bởi vì anh đột nhiên xuất hiện mà lặng lẽ kéo dài chừng nửa phút, đạo diễn "Địa lão thiên hoang" là người đầu tiên phục hồi tinh thần, bùng ly rượu, ân cần khách sáo tiến lên đón: "Ông Lục"

Theo tiếng đạo diễn mở miệng, không khí buổi tiệc thoáng dịu đi một chút, tuy rằng mọi người trong lòng biết rõ ràng đi bắt chuyện sẽ không được đáp lại, nhưng tất cả đều khuôn mặt tươi cười hướng phía Lục Cận Niên chào hỏi : "Xin chào ông Lục!"

Lục Cận Niên phảng phất như không nghe được lời chào hỏi của người chung quanh, chỉ nhìn không chớp mắt hướng về phía khu ghế ngồi, bước đi thong thả, tuy chỉ là hành động rất đổi bình thường như vậy, nhưng vẫn như trước được anh bước đi theo một hương vị làm điên đảo con người..

Đạo diễn bùng rượu, lẻo đẻo đi theo bên cạnh Lục Cận Niên, vẻ mặt hớn hờ, miệng nói không ngớt.

Kiều An Hảo vẫn đang yên vị ở khu vực ngồi, ban đầu khoảng cách còn khá xa do có đám người che chắn, cô mới dám tranh thủ trộm ngắm Lục Cận Niên một chút. Khi bước chân anh càng ngày càng gần, cô chỉ dám thỉnh thoảng liếc nhanh qua một cái. Đến lúc Lục Cận Niên tới gần kề thì cô ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, chỉ cầm đôi đũa mà xâu đồ ăn một cách cứng ngắc, giả đồ bình tĩnh thờ ơ không mấy may để ý tới sự xuất hiện của anh.

"Lục tổng, ngài đến mà không nói trước một tiếng, để tôi phái người đi đón ngài. . . ." Nghe tiếng đạo diễn nói Kiều An Hảo cảm giác được Lục Cận Niên đang đi tới chỗ mình, cô vô thức nắm chặt chiếc đũa

hơn, lưng duỗi thẳng, nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn không chớp mắt, mà ngay cả động tác nhai cũng trở nên thật cẩn thận..

Rốt cục Lục Cận Niên cũng bước đi ngang qua khỏi chỗ cô ngồi, Kiều An Hảo vừa định thở phào nhẹ nhõm, thì phát hiện anh tới ngồi xuống chiếc ghế ngay sau lưng mình .

Chương 6: Rước về ông xã nổi tiếng (6)

Lúc ban đầu khi Kiều An Hào thích Lục Cận Niên, nằm mộng cũng muốn có thể mỗi ngày nhìn thấy anh, nhưng sau đó, cô trở nên có chút e ngại khi thấy anh. Lúc anh đi xa thì không đến nỗi, nhưng chỉ cần ở khoảng cách gần, cô liền không thể nói nên lời, khẩn trương cùng sợ hãi, huống chi ba tháng trước còn xảy ra chuyện như vậy...

Lúc này anh ngồi đằng sau cô, giọng nói của anh, hơi thở của anh, cô đều có thể cảm nhận rõ ràng. Kiều An Hào khẩn trương tới mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Lục Cận Niên cùng đạo diễn đàm luận về một số phim điện ảnh và chương trình truyền hình. Anh nói rất ít, mà chủ yếu là đạo diễn thao thao bất tuyệt. Nhưng mỗi lần Lục Cận Niên lên tiếng, đều làm cho đáy lòng Kiều An Hào run lên kịch liệt..

Đến cuối cùng, cô không chịu nổi nữa, đành buông đôi đũa trong tay xuống, lấy cớ đi toilet nói với Triệu Mạnh rồi đứng lên.

Không biết có phải trùng hợp hay không, lúc Kiều An Hào đứng lên, Lục Cận Niên cũng bật dậy.

Toilet phía sau Kiều An Hào, cửa ra đại sảnh buổi tiệc sau lưng Lục Cận Niên. Cô xoay người, anh cũng xoay người, hai người cứ như vậy không kịp phòng bị bất ngờ đối mặt nhau.

Kiều An Hào vừa chạm phải tầm mắt Lục Cận Niên, liền hoảng sợ vội vã cúi đầu, tránh đi ánh nhìn của anh.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên thành vợ chồng đã được năm tháng, nhưng là kết hôn trong bí mật, nên trong con mắt của người ngoài, hai người bọn họ chỉ là người xa lạ không có quan hệ.

Kiều An Hào siết chặt bàn tay, cố gắng kiềm chế đáy lòng đang rung động của mình, vờ không quen biết Lục Cẩm Niên như những người khác, hướng phía anh cung kính chào chào hỏi : "Chào ông Lục."

Lục Cẩm Niên không thay đổi sắc mặt nhưng đứng bất động, ánh mắt có chút mơ hồ dường như căn bản là không nghe thấy tiếng của Kiều An Hào. Qua một hồi thật lâu, anh chợt chớp mắt, xoay người, vòng qua bên trái bước hướng về cửa ra đại sảnh buổi tiệc rời đi.

Từ đầu đến cuối, anh đều không liếc mắt nhìn Kiều An Hào lấy một cái, như thể người phụ nữ đứng trước mặt anh không phải là người vợ đã kết hôn cùng anh năm tháng qua.

-

Lục Cẩm Niên tính tình cô lãnh, toát ra hơi thở người-lạ-chớ-tới-gần. Hơn nữa, trong lòng giải trí anh một tay che trời, khiến mọi người gặp anh khó tránh khỏi căng thẳng cẩn trọng. Hiện tại anh đã đi rồi, không khí buổi tiệc dần khôi phục lại sự huyền ảo, tất nhiên cũng bởi vì sự xuất hiện của anh, nhiều người không kiềm chế được bàn tán xôn xao về anh..

"Lục Cẩm Niên thật đúng là huyền thoại của giới showbiz!"

"Đâu chỉ là huyền thoại thôi, mà thật sự là một huyền thoại khó tin! Phải biết rằng từ lúc anh ta gia nhập đến nay, suốt mười năm mà không có một scandal hay vụ bê bối tình ái nào."

"Hơn nữa anh ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nghe nói lúc anh ta gia nhập giới showbiz chỉ là một thanh niên nghèo, đòi tiền không có tiền muốn bối cảnh không bối cảnh, chịu không ít uất ức, nhẫn nhịn gần bốn năm mới hết khổ. Và rồi từ đó ra khỏi tầm kiểm soát, liên tiếp trong sáu năm nay, mười kiệt tác điện ảnh được bình chọn trên mạng, trong đó có sáu bộ phim anh ta đảm nhiệm vai chính, hai bộ là vai phụ."

Chương 7: Rước về ông xã nổi tiếng (7)

"Hơn truyền kỳ một màn là ba năm trước đây, truyền thông Hoàn Ảnh gặp phải nguy cơ muốn đóng cửa, cậu ta đã dùng toàn bộ đồng lương dành dụm được trong mấy năm để thu mua lại truyền thông Hoàn Ảnh. Khi ấy tất cả mọi người đều nghĩ cậu ta đi tới kết cục phá sản không đồng xu dính túi, nào ai biết được chỉ trong ba năm ngắn ngủi, truyền thông Hoàn Ảnh thật sự trở thành công ty điện ảnh và truyền hình lớn nhất trong nước, những ngôi sao nổi tiếng trên truyền hình, người nào mà không phải xuất thân từ truyền thông Hoàn Ảnh chứ."

"Nhưng tôi nghe nói rằng cậu ta có tính cách hơi quái gở, không tình yêu, cũng không giao thiệp với người khác, chỉ thích làm việc một mình. Bất quá trong giới showbiz mấy năm nay không ai vượt qua được gương mặt anh tuấn, năng lực xuất chúng, dẫn diễn kỹ hạng nhất của cậu ta, khó trách mọi người đều gọi cậu ấy là người chồng quốc dân, chỉ là không biết người chồng quốc dân này cuối cùng sẽ lấy ai đây?"

"Lại nói, cậu ta gia nhập từ năm mười tám tuổi, đến nay cũng đã hai mươi tám rồi, cho dù là không kết hôn, cũng nên có bạn gái chứ? Như thế nào một chút tin tức cũng không có?"

"Đúng vậy, đừng nói bạn gái, mà ngay cả đối tượng ái - muội cũng không thể chụp được a, anh nói xem liệu cậu ấy có phải là không có hứng thú với phụ nữ không...?"

(Meo>> Ấy da, Niên ca chứng minh cho mọi người rằng mình không

cong đi chứ. haha)

.....

Triệu Manh nghe những người xung quanh nghị luận, nhin không được ngẩng đầu nhìn chăm chăm Kiều An Hảo trước mặt đang cầm thìa khuấy cà phê, hỏi : "Không phải anh ấy ở Rome quay phim còn chưa kết thúc sao? Thế nào lại đột nhiên quay về Bắc Kinh?".

Tuy rằng chuyện kết hôn của Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên giữ bí mật với bên ngoài, nhưng thân là bạn tốt nhiều năm kiêm người đại diện của Kiều An Hảo - Triệu Manh, cho nên từ "anh ta" trong lời của Triệu Manh tuy không nêu tên nhưng cô hiểu được là đang ám chỉ Lục Cẩm Niên. Tay cầm thìa hơi dừng lại, sau đó cô ngẩng đầu lên và nhìn Triệu Manh, lắc lắc đầu, ăn ngay nói thật: "Không biết."

"Không biết?!" Triệu Manh vẻ mặt kỳ quái xem xét Kiều An Hảo : " Cô Kiều An Hảo, cô rất cuộc có phải là vợ không vậy? Anh ta từ Rome quay về Bắc Kinh, sao lại không thông báo cho cô?"

Kiều An Hảo tiếp tục lắc đầu : "Không có."

Triệu Manh đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng mới vừa rồi Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên chạm mặt nhau mà Lục Cẩm Niên từ đầu tới đuôi đều không nhìn Kiều An Hảo lấy một cái. Lúc đó, cô (Triệu Manh) chỉ nghĩ là hai người chỉ diễn trò để che giấu việc kết hôn, nhưng bây giờ cô lại thấy có vẻ không giống như cô nghĩ. Triệu Manh cau mày, mở miệng hỏi lần nữa : "Cô và anh ta đã từng vụng trộm như thế nào? Bình thường khi không gặp nhau thì bao lâu mới liên lạc một lần?".

Kiều An Hảo rũ xuống rèm mắt, không nói gì, cô và Lục Cẩm Niên không có xảy ra cái gì gọi là vụng trộm, từ khi kết hôn tới giờ đã

được năm tháng, số lần nói chuyện không vượt quá ba, mà lần bọn họ nói chuyện nhiều nhất là vào ba tháng trước, khi cô ngà ngà say mà ôm ấp yêu anh một lần, mà một lần đó cũng là anh mắng cô.

Nghĩ tới điều ấy, Kiều An Hảo nhếch môi cười nhạt, bỏ qua câu đầu mà trả lời thẳng vấn đề thứ hai của Triệu Mạnh : "Anh ấy và tôi đã ba tháng không liên lạc rồi."

Chương 8: Rước về ông xã nổi tiếng (8)

"Ba tháng?!" Triệu Manh mở to hai mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị : "Cô Kiều An Hào, cô rốt cuộc là vợ anh ta, hay anh ta đang nuôi vợ bé? Nói cô là vợ bé cũng là coi trọng cô lắm rồi. Vợ bé bồi kim chủ ngủ một giấc, còn có thể mò được không ít chỗ tốt, mà cô thì sao? Thân là vợ anh ta, cô xem cô từ đầu tới chân, ăn với mặc, có cái nào giá trị vượt qua năm con số đâu? Còn nữa, anh ta trong giới showbiz hô mưa gọi gió, muốn đưa cô lên thành ngôi sao sáng chói là việc dễ như trở bàn tay, nhưng lại khăng khăng chỉ cấp cho cô một vai phụ nhỏ trong Địa lão thiên hoang..."

([kim chủ] kim: tiền, chủ: chủ nhân; kiểu như anh là ông chủ sẽ giả tiền cho em ấy.)

Kiều An Hào không nói bất cứ điều gì, nhưng đáy lòng lại bởi vì lời nói quyết liệt của Triệu Manh mà khẽ run. Triệu Manh nói đúng, cô đích xác ngay cả vợ bé cũng không bằng, tuy rằng cũng đều là bồi ngủ, nhưng vợ bé tốt xấu gì cũng có khả năng khiến kim chủ ưa thích, mà cô bồi anh ngủ, ngược lại còn chọc anh phần nộ cùng chán ghét..

Kiều An Hào bùng lên cà phê hung hăng nuốt một ngụm, áp chế đáy lòng quằn quại cay đắng, ngữ điệu nhẹ nhàng như thể đang nói đến chuyện tình của người khác : "Cô cũng không phải không biết, tôi và anh ấy là bất đắc dĩ mới kết hôn, hai người không có tình cảm, không liên lạc cũng là bình thường."

Triệu Manh và Kiều An Hào quen nhau từ thời tiểu học, tuy rằng sở

thích của hai người khác nhau một trời một vực, nhưng quan hệ luôn rất tốt, cho nên về một số chuyện cũ, Triệu Manh cũng biết. Cô nghe Kiều An Hảo nói những lời này, trầm mặc một lúc lâu, tầm mắt nhiều lần nhìn chăm chăm vào vẻ mặt Kiều An Hảo thủy chung vẫn duy trì bình tĩnh, rốt cuộc nhịn không được thở dài một hơi, lên tiếng : "Kiều Kiều, hồi trung học cơ sở, trong trường nữ sinh có thể nói chuyện với anh ta không nhiều, có thể đếm trên đầu ngón tay, mà cô nằm trong số đó, hơn nữa lúc ấy anh ta đối với cô cũng không tệ, còn nhiều lần đi chơi với cô. Sau khi lên đại học, như thế nào đột nhiên hai người các người ai cũng không liên lạc với đối phương? Cho dù là gặp mặt, cũng xem như người xa lạ, như thể chưa bao giờ gặp trước đây, thậm chí đôi khi anh ta không nhịn được nói những câu khó nghe. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra giữa hai người?"

Xảy ra chuyện gì? Trong nháy mắt Kiều An Hảo trở nên có chút hoảng, cô nhìn chăm chăm tách cà phê trước mặt một hồi thật lâu, mới chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói : "Tôi không biết, mấy năm nay, tôi còn muốn biết hơn cô, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?"

-

Khi Lục Cẩm Niên lần nữa đi ra từ Beijing Grand Hotel, trợ lý đã đỗ xe trước cửa chính chờ.

Trợ lý thấy Lục Cẩm Niên, lập tức từ trên xe bước xuống, mở ra cửa sau xe.

Lục Cẩm Niên không nói tiếng nào khom người lên xe. Lúc trợ lý đóng cửa xe, thuận thế ngẩng đầu, liếc nhìn Lục Cẩm Niên, phát hiện trên khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông tỏa sáng, khóe môi căng chặt..

Trợ lý bị vẻ mặt như thế của Lục Cẩm Niên dọa sợ tới mức đáy lòng

một trận chột dạ, vội vã đóng cửa sau xe, ngồi trên chỗ điều khiển, phát động động cơ, quay vô lăng lái xe rời đi.

Chương 9: Rước về ông xã nổi tiếng (9)

Trợ lý theo Lục Cận Niên rất nhiều năm, Lục Cận Niên chỉ cần có một cử chỉ vẻ mặt nhỏ thôi, liền có thể đoán được tâm tình của anh.

Khi anh căng khỏe môi, tám chín phần mười là biểu hiện tâm tình không tốt.

Chỉ là rõ ràng sau bữa tối, tâm tình anh vẫn bình thường không nóng không lạnh, như thế nào một mình một người lên lầu một chuyến, trở ra liền biến thành như vậy?.

Trợ lý đáy lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không có can đảm đi hỏi Lục Cận Niên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ khi xe ra đến đường chính mới mở miệng xử lý việc công : "Ông Lục, bây giờ chúng ta ra thẳng sân bay chứ ạ?"

Lục Cận Niên không lên tiếng.

Bên trong xe càng trở nên tĩnh lặng.

Lục Cận Niên tính tình vốn là thiên lãnh, làm cho người ta một loại cảm giác rất khó tiếp cận, nhưng lúc này hơi thở lạnh băng xen lẫn cỗ cảm giác áp bách từ trên người anh tỏa ra lan tràn, khiến không khí bên trong xe bị đè ép mà lạnh lẽo.

Trợ lý nhìn thẳng mặt đường, không mở miệng nói chuyện nữa, chỉ chuyên chú lái xe, nhưng đáy lòng cậu càng ngày càng căng thẳng..

Khi xe từ đường vành đai 2 chạy đến vành đai 3 (đường cao tốc của Bắc Kinh có 7 đường vành đai), tiết trời đang êm đẹp đột ngột chuyển mưa.

Để làm dịu lại sự căng thẳng của bản thân, trợ lý lần nữa lên tiếng :
"Trời mưa rồi."

Lời nói vừa dứt, mưa càng nặng hạt hơn, bên trong thủy chung không tiếng của Lục Cẩm Niên, chỉ có âm thanh mưa rơi lạch tạch đập vào mạn xe.

Trợ lý liên tục hai lần nói chuyện, đều không nhận được trả lời, lần này hoàn toàn hết hy vọng liền im bặt.

Mưa càng lúc càng lớn, tầm nhìn không tốt, tốc độ xe cũng chậm lại. Vào lúc xe chuẩn bị quẹo vào hướng ra sân bay, Lục Cẩm Niên luôn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng : "Dừng xe!".

Lục Cẩm Niên thanh âm không lớn, nhưng cũng đủ để trợ lý có thể hoàn toàn nghe thấy, liền lập tức thắng cả hai phanh lại.

Trợ lý quay đầu, nhìn về phía Lục Cẩm Niên : "Ông Lục, làm sao vậy?"

Lục Cẩm Niên rất lâu đã không lên tiếng, đôi mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ xe. Một đôi nam nữ mặc đồng phục học sinh đang vội vội vàng vàng chạy dưới cơn mưa như trú, cuối cùng cũng núp được dưới mái hiên một tòa nhà bên lề đường, hai em trú được khoảng hai phút, một chiếc taxi đến mở cửa, hai người liền chui vào trong xe rời đi. Nhưng tầm mắt Lục Cẩm Niên lại vẫn như cũ dừng lại ở nơi mái hiên mà hai em học sinh ấy vừa tránh mưa.

Trợ lý cũng không hiểu được Lục Cẩm Niên đang nhìn cái gì, thấy

anh hô dừng xe, chậm chạp không có gì phân phó, nhin không được lại ra tiếng: "Ông Lục?"

Lục Cẩm Niên vẫn không nói chuyện, dường như đang thất thần, sự việc nhiều năm về trước bỗng nhiên ùa về trong đầu anh. Hôm đó cũng là một ngày mưa to như vậy, anh và Kiều An Hảo cùng chạy vào một ngôi nhà cũ nát tránh mưa, đó là nơi anh và cô gặp nhau lần đầu tiên, hai người ai cũng không lên tiếng, cứ thế im lặng nhìn nhau, sau đó thấy đồng phục trên người đối phương mới biết là cả hai học cùng trường.

"Ông Lục?".

Không biết qua bao lâu, bên trong xe lại vang lên tiếng của trợ lý, Lục Cẩm Niên mi tâm hơi hơi giật, nhàn nhạt quay đầu, đáy mắt tối đen thâm thúy, bình thản không có bất kỳ sắc thái và cảm xúc nào.

Chương 10: Rước về ông xã nổi tiếng (10)

"Ông Lục, chưa đến hai tiếng nữa là tới giờ máy bay cất cánh, chúng ta cần phải đi làm thủ tục."

Trợ lý còn chưa nói hết, Lục Cẩm Niên đã nhẹ giọng đánh gãy lời cậu : "Cậu xuống xe ở trạm taxi gần nhất đi."

"A?" Trợ lý kinh ngạc, vừa định tiếp tục nói, Lục Cẩm Niên giọng điệu không thăng trầm mở miệng : "Hôm nay không đi Rome, cậu hãy đổi vé máy bay thành sáng mai."

Đợi cho trợ lý xuống xe, Lục Cẩm Niên ngồi ở ghế lái, tay đặt trên vô lăng, ngón tay gõ lên một nhịp như đã quyết định điều gì, phiền não vặn chìa khóa, thuận thục lái xe, ngoặt một vòng tại giao lộ phía trước hướng vào thành phố.

-

Tiệc mừng công phim "Địa lão thiên hoang" kết thúc, Triệu Manh lái xe đưa Kiều An Hảo quay về Cẩm Tú Viên.

Cẩm Tú Viên là khu dân cư cao cấp ở Bắc Kinh, ba mặt núi vây quanh, tắc đất tắc vàng, mà phòng cưới của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo nằm ở khu biệt thự Cẩm Tú Viên.

Triệu Manh vững vàng đỗ xe trước cổng biệt thự Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo sinh sống. Lúc này mưa đã tạnh, con đường được cọ rửa đặc biệt sạch sẽ, đèn đường mờ nhạt vẩy lên những giọt nước

trên mặt đất, phản chiếu ánh sáng rực rỡ..

Kiều An Hào chào tạm biệt Triệu Manh, chờ sau khi Triệu Manh đem xe quay đầu rời đi, mới từ trong túi lấy ra chìa khóa, mở cổng biệt thự.

Trời vừa đổ cơn mưa, vốn trong sân hoa nở ngập tràn, giờ trên sân lác đác vài cánh hoa rơi, những hạt mưa đọng lại trên những đóa còn trụ vững nhẹ nhàng từng giọt từng giọt tí tách trôi.

Lối vào biệt thự tuy không xa, nhưng Kiều An Hào lại từng bước chậm rãi.

Lục Cẩm Niên từ Rome trở về Bắc Kinh, không biết tối nay có quay lại Cẩm Tú Viên hay không? Hoặc là, bây giờ, anh đã ở Cẩm Tú Viên rồi?

Chuyện xảy ra ba tháng trước kia, Kiều An Hào thật sự không biết nên đối mặt với Lục Cẩm Niên như thế nào, vừa nghĩ tới cô có thể sẽ chạm mặt Lục Cẩm Niên, toàn thân Kiều An Hào liền vô thức trở nên căng thẳng luống cuống lên..

Kiều An Hào đứng trước cửa ra vào ngôi biệt thự, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, mới cầm chìa khóa mở cửa.

Trong biệt thự không có gì ngoài người giúp việc cứ mỗi ngày hai lần đến quét tước vệ sinh ở bên ngoài, cũng không có người hầu ở lâu dài, cho nên cực kỳ yên tĩnh.

Kiều An Hào đứng ở lối vào phòng khác, hướng mắt xung quanh, thấy không có một bóng người mới thay giày, từ từ đi lên lầu, nhìn đến trên lầu cũng trống rỗng, Kiều An Hào lúc này mới âm thầm nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Anh không có ở Cẩm Tú Viên... Chỉ là không biết liệu đêm nay anh có tới?

Ngoài ba tháng anh và cô không gặp mặt, hai tháng đầu khi anh và cô kết hôn, anh cũng chỉ thỉnh thoảng mới ở lại Cẩm Tú Viên một lần, tuy rằng mỗi lần tới thời gian không cố định, nhưng cũng sẽ không muộn quá nửa đêm..

Lúc này là mười một giờ khuya, nói cách khác, đợi thêm một tiếng nữa, nếu như anh vẫn chưa đến, thì có nghĩa là đêm nay anh sẽ không tới.

Trong suốt khoảng thời gian này, Kiều An Hảo luôn thấp thỏm không yên, thời gian chậm rãi trôi, kim đồng hồ trên vách tường phòng ngủ chỉ một giờ. Kiều An Hảo thân thể căng thẳng suốt một đêm, rốt cuộc cũng được thả lỏng, cả người vô lực nằm trên ghế sofa.

Đã một giờ sáng rồi, đêm nay anh chắc chắn sẽ không xuất hiện.

Chương 11: Lại muốn dụ dỗ tôi? (1)

Kiều An Hào đợi cho tâm tình hoàn toàn bình lặng xuống, mới từ trên sô pha đứng lên, cầm một bộ đồ ngủ, vào phòng tắm. Kiều An Hào vặn nước vào bồn tắm trước, mới đứng trước bồn rửa mặt tháo trang sức, sau khi tẩy trang xong xuôi, cầm bàn chải đánh răng chuẩn bị bôi kem, nhưng xuyên qua âm thanh nước chảy róc rách lại truyền đến một đạo tiếng bước chân.

Kiều An Hào động tác trong nháy mắt cứng đờ, nắm chặt bàn chải đánh răng trong tay, cô bất động trước bồn rửa mặt một hồi, sau đó đẩy cửa phòng tắm ra, kết quả liền thấy Lục Cẩm Niên đứng trước ghế sô pha trong phòng ngủ..

Kiều An Hào lo lắng đề phòng hơn nửa đêm Lục Cẩm Niên có thể hay không trở về, thẳng đến khi thấy sắc trời quá muộn, nghĩ rằng anh sẽ không tới thì tâm tình mới buông lỏng xuống, lúc này cô không hề chuẩn bị tâm lý gặp Lục Cẩm Niên, Kiều An Hào đáy lòng rung mình, sự sợ hãi và căng thẳng này không thua gì khi toàn bộ trái tim cô bị chôn vùi.

Lục Cẩm Niên như là nghe thấy tiếng đẩy cửa, hơi nghiêng đầu, hướng ánh mắt về phía Kiều An Hào ôn hoà nhưng không có chút cảm xúc nào quét qua.

Kiều An Hào bị ánh mắt của Lục Cẩm Niên làm cho toàn thân run lên, theo bản năng thu lại tầm mắt nhìn Lục Cẩm Niên, rất nhanh cúi đầu, mặc dù cô biết cô mở miệng nói chuyện với anh, thì anh tám chín phần đều bàng quang bỏ mặc, nhưng xét lại vẫn là chần chừ một

chút, ôn thanh ôn khí mở miệng, hỏi một câu: "Anh đã trở lại?".

Cô đưa đỉnh đầu về phía anh . . . Thậm chí không bận tâm nhìn anh một cái. Lục Cẩm Niên nhíu mày lên thật chặt, ánh mắt hờ hững rời khỏi trên người Kiều An Hào, căn bản không có quan tâm Kiều An Hào gì, chỉ là điềm nhiên như không giơ tay lên, cời từng chiếc cúc áo tây trang của mình.

Kiều An Hào sớm đã quen bị Lục Cẩm Niên lơ đi lời nói của mình, nhưng lúc này đây, không biết có phải vì chuyện ba tháng trước hay không, Kiều An Hào lại mãi cảm nhận ra từ thời khắc sống chung, người đàn ông này có tấm kén lạnh lẽo băng giá, càng khiến cô khẩn trương cùng sợ hãi và muốn chạy trốn. Cô nắm chặt bàn chải đánh răng, rốt cuộc cũng không chịu nổi đành tìm đại cho mình cái có tạm thời né tránh : "Cái kia... Bồn tắm có thể đã đầy rồi, tôi đi tắm trước."

Lục Cẩm Niên vẫn như cũ một chút phản ứng ý tứ Kiều An Hào đều không có, chỉ là hai ba lần kéo áo khoác tây trang, tiện tay ném vào một bên trên sofa, trực tiếp cất bước, hướng về cửa phòng ngủ đi ra ngoài..

Lục Cẩm Niên rời đi một hồi lâu, Kiều An Hào mới hồi phục lại tinh thần, cô nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, một lần nữa xoay người đi vào phòng tắm.

Nếu có thể, Kiều An Hào thật muốn ở trong phòng tắm trốn cho đến khi Lục Cẩm Niên rời khỏi Cẩm Tú Viên, nhưng là, mặc kệ cô cố gắng chậm chạp như thế nào, thì vẫn phải chui ra khỏi phòng tắm..

Kiều An Hào vừa mở cửa phòng tắm, liền thấy Lục Cẩm Niên từ căn phòng cách vách tắm rửa xong quay lại, anh mặc áo ngủ, ngồi ở giường - nơi vị trí anh thường hay nằm, hai tay khoanh sau đầu, nhắm mắt lại ngủ.

Chương 12: Lại muốn dụ dỗ tôi? (2)

Kiều An Hào vừa mở cửa phòng tắm, liền thấy Lục Cận Niên từ căn phòng cách vách tắm rửa xong quay lại, anh mặc áo ngủ, ngồi ở giường - nơi vị trí anh thường hay nằm, hai tay khoanh sau đầu, nhắm mắt lại ngủ.

Kiều An Hào ngay cả vẻ mặt Lục Cận Niên đều không thấy rõ, liền vội vội vàng vàng thu hồi tầm mắt của mình, rũ mi mắt tới trước bàn trang điểm ngồi xuống.

Tấm gương nơi bàn trang điểm đối diện với chiếc giường lớn của hai người, vì thế mỗi lần soi gương, Kiều An Hào đều lên quan sát Lục Cận Niên xuyên qua tấm gương kỳ diệu này..

Ban đầu, Kiều An Hào chỉ dám vội vã liếc mắt nhìn người đàn ông, cứ lén la lén lút như thế cho đến khi cô phát giác anh luôn nhắm mắt như thể thật sự đang ngủ. Lúc này Kiều An Hào mới dám đứng đến đóng mỹ phẩm làm công việc dưỡng da, vừa tranh thủ lạng lẽ nhìn anh qua gương.

Khuôn mặt đó của anh, Kiều An Hào có nhắm mắt lại vẫn có thể hình dung ra đầy đủ từng đường nét, thế nhưng, từ mười ba năm trước, khi lần đầu tiên cô gặp anh, đến tận bây giờ, chỉ cần nhìn vào gương mặt đó, cứ mỗi một lần cô đều có một loại cảm xúc kinh diễm.

Không biết có phải là do anh nhắm mắt lại, ít đi sự thờ ơ lạnh nhạt nơi đáy mắt, trên người anh có dòng khí lạnh cũng tiêu tán đi rất nhiều, khiến cho đường nét trên khuôn mặt anh cũng nhu hòa đi rất

nhiều.

Kiều An Hào nhìn có chút xuất thần mê mẩn, thế cho nên cô cứ để y nguyên sữa dưỡng thể trên mặt mà quên mất phân tán ra..

Mặc dù đây chỉ là cô đơn phương thầm thương trộm nhớ, nhưng có thể an tĩnh như vậy mà nhìn, đáy lòng cô cũng bắt đầu nảy sinh ra một loại ấm áp và hạnh phúc không thể diễn tả.

Nếu lúc anh mở mắt thức giấc, cô tuyệt đối không dám nhìn thẳng vào anh như vậy. Vì nếu cô không cẩn thận luôn nhìn anh thất thần, thì với ánh mắt sâu sắc của anh, bí mật ẩn giấu sâu dưới đáy lòng cô sẽ bị phanh phui mất.

Kiều An Hào mặt mày đều trở nên dịu dàng ôn nhu, cô không kìm lòng được nâng tay lên, nhẹ nhàng mà chạm vào ảnh phản chiếu Lục Cẩm Niên trong gương, rồi không thể cưỡng lại ngón tay di chuyển theo đường nét miêu tả hình dáng anh, sau đó vuốt ve lên gương mặt anh này, cánh mũi đang phập phồng này, và dừng lại trên đôi môi hồng nhạt của anh..

Tâm trí cô ngay lập tức hiện ra đêm hôm đó ba tháng trước, chính cô đã chủ động hôn lên đôi môi này.

Cho dù đã qua ba tháng, cô vẫn còn nhớ rõ mồn một cánh môi anh mềm mại ấm áp.

Nhịp tim không nhịn được đập dồn dập càng lúc càng nhanh, ngón tay cô vẫn mân mê đôi môi anh phản chiếu trong gương.

(Meo>> cơm ngay trước mặt mà không dám ăn, tội chưa!).

Ngay tại thời điểm Kiều An Hào sắp hoàn toàn chìm đắm trong thế

giới tình yêu vụng trộm của mình, thì đột nhiên di động vang lên âm thanh tin nhắn nhắc nhở, sau đó Lục Cẩm Niên đang nằm trên giường như là bị làm ồn đến nơi, hơi cau mày. Kiều An Hảo nhất thời bị kinh hãi, theo phản xạ có điều kiện rút nhanh tay về, vội vàng quynh lên cầm miếng bông lau đi đóng kem dưỡng bị bôi bôi trét trét lung tung trên mặt.

Chương 13: Lại muốn dụ dỗ tôi? (3)

Có thể là bởi vì hành động nhìn lên Lục Cẩm Niên suýt nữa bị bắt tại trận, Kiều An Hào không dám xuyên qua gương liếc mắt đến bên giường nơi Lục Cẩm Niên nằm nữa, chỉ là thân thể cứng đờ, mắt không chớp nhìn chăm chăm mặt mình, bô bô trét trét.

Kiều An Hào đáy lòng cho rằng dù hiện tại Lục Cẩm Niên đã tỉnh lại, nhưng với tính toán nhỏ nhặt của mình chỉ cần cô từ từ trang điểm thì anh sẽ lại ngủ tiếp thôi, thành ra cô cố gắng đem hết sức lực từ lúc sinh ra tới nay đem từng động tác làm một cách chậm rãi từ tốn nhất, đừng nói rùa, mà ngay cả ốc sên cũng phải chào thua..

Kiều An Hào dưỡng da xong, nương theo động tác đứng lên, xuyên qua gương trộm nhìn Lục Cẩm Niên một cái, phát hiện anh nằm trên giường, cầm trong tay điện thoại di động chẳng biết nhìn cái gì.

Kiều An Hào vừa nhìn thấy Lục Cẩm Niên tỉnh lại, cả người càng lo lắng hơn, cô động thái lặng lẽ đi đến một bên, đầu tiên tắt đèn phòng ngủ, sau đó mới lê chầm chậm tới bên giường, ngay lúc cô đang chuẩn bị xốc lên chặn định nằm xuống, bất chợt như là suy nghĩ cái gì, xoay người, đi tới phòng thay quần áo, từ bên trong bế ra một chú gấu bông to bằng người..

Khi Kiều An Hào ôm con gấu một lần nữa đi tới bên giường, Lục Cẩm Niên đứng đung ngu đầu lên, nhìn lướt qua Kiều An Hào, ánh mắt lộ ra có chút lãnh. Kiều An Hào sợ đến kinh hồn táng đảm, không dám thở một hơi, chỉ ôm con gấu vội vàng nằm xuống, sau đó đem con gấu đặt ở giữa cô và Lục Cẩm Niên, hoàn toàn ngăn cách hai

người.

Kiều An Hào lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng là thân thể lại nằm ngay ngắn, không dám cử động.

Con gấu bông này là sau khi anh và cô kết hôn, hai người nằm chung một giường hai lần rồi quyết định mua..

Bởi vì yêu anh, cứ mỗi khi cô gần sát Lục Cảnh Niên, thì tim đập dồn dập và hồi hộp vô cớ, cho nên ban đầu khi cô nằm trên giường, tư thế rất ư quy tắc, không dám di chuyển, thế nhưng đợi cho đến khi cô ngủ thiếp đi, tinh thần sẽ khó tránh khỏi thư giãn, tư thế ngủ cũng sẽ trở nên tùy ý, do cô không ý thức được mình đang ở dưới tình huống nào, có khả năng cô đụng trúng anh. Vào đêm đầu tiên, anh chỉ dùng lực đẩy cô ra, nhưng khi đêm thứ hai, anh trực tiếp xách cô lên từ trên giường ném xuống dưới đất, sau đó đứng dậy mặc quần áo và đi ra khỏi phòng.

Khi đó, cô chỉ biết là anh không thích cô đụng chạm vào anh, thậm chí là buổi tối ngủ cũng không cho phép vô ý đụng chạm..

Vì để tránh cho về sau phát sinh tình huống tương tự, ngày thứ hai cô đã cố ý mua một chú gấu bông cao to một thước tám, sau đó cứ mỗi lần cùng anh ngủ chung một giường liền đem bé bự đặt ở giữa hai người, thứ nhất có thể phòng ngừa chính mình buổi tối lại đụng đến anh, mà vừa có thể che chắn người của anh. Cứ mỗi lần thế, cô cũng sẽ không ngủ trước, bởi vì có anh sát bên, cô hồi hộp hơn nửa đêm mới có thể ngủ.

Bên trong phòng ngủ chỉ là ánh sáng mờ nhạt của đèn ngủ, tầm nhìn được tốt lắm, làm cho thính giác con người trở nên nhạy bén khác thường..

Kiều An Hào nằm một bên gối, nhắm mắt lại, nhưng không có nửa điểm buồn ngủ, trên người anh có một mùi hương dễ chịu nhẹ nhàng, chậm rãi bay vào mũi cô, khiến đáy lòng cô trở nên xao động.

Chương 14: Lại muốn dụ dỗ tôi? (4)

Quanh quẩn bên tai cô là tiếng bíp bíp nho nhỏ Lục Cẩm Niên thỉnh thoảng gõ màn hình di động.

Không biết qua bao lâu, Lục Cẩm Niên khóa màn hình di động, toàn bộ phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến nỗi Kiều An Hào có thể nghe thấy được hơi thở của Lục Cẩm Niên.

.

Kiều An Hào nằm xuống quá nhanh nên tư thế có chút không thoải mái. Cô không dám cử động mạnh nhưng cẩn thận mà thay đổi tư thế nằm một chút. Thế nhưng cho dù thế, vẫn gây động tĩnh đến Lục Cẩm Niên bên kia bé bự, anh lập tức mạnh mẽ xoay người, động tác có chút mạnh, Kiều An Hào sợ đến mức hoàn toàn không dám cử động .

Có vẻ tâm tình Lục Cẩm Niên không được tốt lắm, chắc là có chuyện phiền não. Toàn bộ sự chú ý của Kiều An Hào đều đặt lên người Lục Cẩm Niên nên cô cũng không ngủ được.

Đột nhiên, Lục Cẩm Niên xóc chân đứng lên, động tác có chút mãnh liệt, Kiều An Hào sợ tới nỗi muốn run cũng chẳng dám.

.

Kiều An Hào không dám mở mắt nhìn Lục Cẩm Niên, cô chỉ nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng bước chân của Lục Cẩm Niên, sau đó là tiếng

bật lửa vang lên, theo sau là thoang thoảng mùi thuốc lá lan ra khắp phòng.

Kiều An Hào luôn nghĩ rằng Lục Cẩm Niên không hút thuốc, bởi đây là lần đầu tiên từ lúc kết hôn tới nay anh hút thuốc trước mặt cô. Đáy lòng Kiều An Hào có chút nghi hoặc, Lục Cẩm Niên rốt cuộc là từ khi nào thì học được và bắt đầu hút thuốc?

Lục Cẩm Niên hút hai ngậm rồi nhìn lướt qua giường nơi Kiều An Hào đang nằm và con gấu bên cạnh còn lớn hơn cả cô, sau đó liền hờ hững quay đầu đi tới ban công, mở cửa sổ ra.

Sau khi hút xong, đợi cho mùi thuốc lá trong phòng tản dần đi, Lục Cẩm Niên mới đóng cửa sổ, quay về giường ngủ.

Lần này Lục Cẩm Niên nằm xuống, liền không động đậy.

Không có Lục Cẩm Niên hết lần này tới lần khác gây ảnh hưởng, tuy rằng Kiều An Hào trong lòng lo lắng nhưng vì có bé bự ngăn cách ở giữa, hơn nữa cô thật sự cũng có chút mệt, cả người dần dần buông lỏng cảnh giác, sau đó chậm rãi tiến vào giấc mộng.

Kiều An Hào cũng không biết mình rốt cuộc ngủ bao lâu, đột nhiên cổ tay của cô bị người khác hung hăng nắm lấy, trong nháy mắt cơn đau buốt truyền khắp toàn thân cô. Kiều An Hào đang mơ ngủ khẽ nhíu mi, từ từ mở mắt, sau đó liền nhìn thấy Lục Cẩm Niên ngồi phía bên kia con gấu với ánh mắt lạnh như băng mà nhìn chăm chăm cô. Anh dùng âm điệu không chút ấm áp nói chuyện với cô : "Lại muốn thừa dịp lúc tôi ngủ, mà quyến rũ tôi ?"

Kiều An Hảo chợt tỉnh ngủ, nghi hoặc trừng mắt nhìn, sau đó cúi đầu mới phát hiện không biết từ khi nào mà bàn tay cô lại xuyên qua bé bự, đưa tới bên cạnh Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo theo bản năng muốn rút tay về, lại bị Lục Cẩm Niên càng dùng sức giữ lấy, giọng điệu rõ ràng mang theo ý giễu cợt : "Như thế nào? Vừa diễn xong bộ phim thứ nhất, hiện tại không thể chờ đợi lại muốn dùng thân đổi lấy bộ phim thứ hai sao?"

Chương 15: Lại muốn dụ dỗ tôi (5)

Kiều An Hảo bị Lục Cận Niên châm chọc, sắc mặt trở nên tái nhợt. Trớ trêu thay, chuyện đêm hôm ấy hình thành định kiến trong anh, cho dù cô giải thích, anh cũng sẽ không tin, cô áp chế đáy lòng bi thương, nhẹ giọng nói : "Tôi không có ý đó ."

"Không có?" Lục Cận Niên trào phúng cười nhạt một tiếng, mặt anh lúc đó lạnh như băng, lời nói sắc bén không chút lưu tình : "Thật không nghĩ tới, cô Kiều không chỉ có giậu đổ bìm leo, mà ngay cả kỹ năng khẩu thị tâm phi đều là số một! Trước đây không biết là ai, thừa dịp tôi uống say liền liền bò lên giường tôi? Nếu tôi nhớ không lầm, một đêm kia đều là cô chủ động, hơn nữa miệng còn luôn cầu xin tôi, muốn tôi ngủ cùng cô!"

Lời nói của Lục Cận Niên như dao găm, từng nhát từng nhát cứa vào tim gan khiến lòng Kiều An Hảo rỉ máu đỏ tươi đến chói mắt.

Đêm đó, đúng là cô đã cầu anh, bất quá lúc đó là vì cô uống rượu, đầu óc không tỉnh táo, cô tưởng rằng đó chỉ là một giấc mơ, cho nên mới thì thầm vào tai anh nói : "Hãy để em làm người phụ nữ của anh?"

Kiều An Hảo thật sự không nghĩ tới Lục Cận Niên lấy chuyện tình đêm đó mang ra chế nhạo cô, ngay lập tức sắc mặt của cô trở nên đỏ ửng vì nhục nhã hổ thẹn và cũng thật thảm hại. Cô lấy tay nhéo chính mình, muốn dùng đau đớn này để át đi nỗi đau mà lời nói Lục Cận Niên gây ra, mới giọng điệu bình tĩnh hướng Lục Cận Niên tiếp tục mở miệng giải thích : "Tôi thật không có ý muốn quyến rũ anh, tôi

chỉ là đang ngủ, không biết sao tay lại đụng trúng anh."

"Tốt nhất là như cô nói, tuy nhiên, nói cho cô biết, mặc dù trò chơi là do cô bắt đầu, nhưng chơi tiếp như thế nào là do tôi quyết định. Cô dùng thân thể thực sự có thể chiếm được chỗ tốt ở chỗ tôi, nhưng điều kiện tiên quyết là không phải cô muốn chỗ tốt liền có thể đạt được, cũng phải nhìn xem tôi có hứng thú muốn ngủ với cô hay không." Lục Cẩm Niên dừng một chút, giọng điệu mang theo cao ngạo lạnh lẽo, tiếp tục bực bễ nói : "Nếu tôi không có hứng thú, cho dù cô cố sống cố chết cầu xin tôi như lần trước, tôi cũng chẳng thèm chạm vào một ngón tay cô!"

Nghe những lời Lục Cẩm Niên vừa nói, huyết sắc trên mặt Kiều An Hảo từng chút từng chút biến mất gần như không còn một giọt.

Khi Lục Cẩm Niên nói những lời này, cô vẫn luôn duy trì tư thế cúi đầu, từ đầu đến cuối không có can đảm ngẩng đầu nhìn nét mặt anh.

Lục Cẩm Niên nói xong những lời này, liền lạnh nhạt hất cổ tay cô ra, xoay người xuống giường, đi vào phòng thay quần áo.

Thời điểm Lục Cẩm Niên ăn mặc chỉnh ra khỏi phòng thay đồ, Kiều An Hảo vẫn duy trì tư thế từ lúc trước khi anh rời giường, bóng dáng cô mỏng manh, hơn nữa còn cúi đầu, giống như học sinh tiểu học vì làm sai mà bị người lớn khiển trách, trong ánh đèn lờ mờ chiếu xuống trông có vẻ cực kỳ vô tội.

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa phòng thay đồ, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Kiều An Hảo một lát, sau đó ánh mắt trầm xuống, liền xoay người, mở cửa phòng ngủ, rời đi.

Chương 16: Lại muốn dụ dỗ tôi? (6)

Thật lâu sau khi Lục Cẩm Niên rời đi, Kiều An Hào mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào nửa giường lớn nơi Lục Cẩm Niên vừa mới nằm trong chốc lát, sau đó đặt bé bự qua một bên, cúi mặt vào nơi mà Lục Cẩm Niên vừa nằm ấy, bên trên còn vương lại chút hơi thở ấm áp của anh.

Kiều An Hào tham lam hít hơi ấm còn lưu lại trên chăn của anh, sau đó mặt cọ cọ mặt vào chăn, nơi mang theo nhiệt độ cơ thể của anh, đáy lòng bắt đầu dâng lên một chút chua xót. Editor Nhi1911

Ngay cả khi anh nói với cô những lời tàn nhẫn độc ác như vậy, nhưng cô lại không có khí khái mà vẫn yêu anh.

Ở buổi tiệc mừng công phim "Địa lão thiên hoang" tối qua, Triệu Manh nói không sai, lúc trước kia giữa cô và anh không phải như thế này.

Những năm anh ở trường học, có quan hệ tốt với nam sinh là điều bình thường, nhưng đối với nữ sinh nếu có thể tránh liền tránh đi, mà cô quả thật là khác với những nữ sinh khác vì có thể nói chuyện cùng anh. Betaer Meo WiWi

Đương nhiên, cô có thể cùng anh nói chuyện, không phải bởi vì anh đối với cô có chút để ý, mà là vì Hứa Gia Mộc.

Hứa gia cùng Kiều gia có thâm giao, cho nên cô và Hứa Gia Mộc từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, quan hệ rất tốt. Mà Lục Cẩm Niên là anh

cùng cha khác mẹ với Hứa Gia Mộc, nói cách khác, Lục Cẩm Niên cũng là người của Hứa gia, nhưng anh chỉ là con riêng.

Lục Cẩm Niên cùng Hứa Gia Mộc, hai người không vì bậc cha chú mà xuất hiện vấn đề gì ngăn cách, ngược lại cảm tình của bọn đặc biệt tốt. Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Kiều An Hào chính là thông qua Hứa Gia Mộc mà quen biết, có thể cùng Lục Cẩm Niên nói chuyện nhiều hơn so với các nữ sinh khác.

Nhưng là, cũng chỉ là nói xã giao mà thôi, hơn nữa tuyệt đại đa số đều là "Xin chào" , "Hi" , "Tạm biệt", toàn những câu nói khách sáo không quan trọng. Editor Nhi1911

Thời điểm còn trẻ không có nhiều cố kỵ như bây giờ, tim rung động liền sẽ chủ động tấn công. Khi đó cô tuy rằng không táo bạo giống các nữ sinh khác dám thổ lộ với anh, viết thư tình cho anh, ở lễ tình nhân trao tặng anh chocolate. Nhưng cô luôn yên lặng mà quan sát từng động thái của anh, ngẫu nhiên ở trường học, sân thể dục hay bất ngờ gặp anh trên đường về nhà, sau đó cố gắng kiềm chế sự kích động đặc thù của thiếu nữ, ra về trùng hợp rồi chờ anh lên tiếng gọi, anh có đôi khi đáp lại cô, có đôi khi chỉ gật đầu, cho dù khô khan không một đoạn đối thoại thú vị như thế, cô vẫn hạnh phúc mà nháy nhót thật lâu. Betaer Meo WiWi.

Cô không phải chưa từng ảo tưởng được ở cùng anh, nhưng lại không có dũng khí mà thổ lộ, mối quan hệ của bọn họ cứ như vậy ôn hoà, duy trì khoảng cách không xa không gần. Nhưng cô thích, từng ngày từng ngày khắc sâu, đến cuối cùng liền biến thành yêu sâu đậm khắc cốt ghi tâm.

Sau này lên đại học, cô cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thái độ Lục Cẩm Niên đối với cô trở nên lạnh nhạt và cực kỳ chán

ghét.

Ban đầu, cô chỉ nghĩ mình quá nhạy cảm, bởi vì cô yêu anh nên mới xuất hiện ảo tưởng.

Chương 17: Lại muốn dụ dỗ tôi? (7)

Nhưng mãi đến sau này, cô trong lúc vô tình từ trong miệng Hứa Gia Mịch nghe được anh nói đã có người thương. Sau đó lại một lần ngẫu nhiên lúc ăn cơm gặp anh, cô nhin không được liền hỏi, người trong lòng anh là ai.

Tuy vào thời điểm đó, Lục Cẩm Niên đã nhiều lần có thái độ không kiên nhẫn đối với cô, thế nhưng một lần kia, cũng là anh một lần đã không giữ được kiên nhẫn với cô.

Thậm chí sau một thời gian dài, cô vẫn còn nhớ rõ, khi ấy anh dùng vẻ mặt rất lạnh nhạt và lạnh lẽo mà nói với cô : "Bất kể người tôi thích là ai, thì đó cũng không phải là cô!"

Vào lúc đó, cô mới hoàn toàn hiểu được, Lục Cẩm Niên thật sự rất chán ghét cô.

Tuy rằng cô không rõ lắm, anh rốt cuộc bởi vì sao mà chán ghét và ghê tởm cô, nhưng từ thời điểm đó cô cũng thức thời bắt đầu xa cách anh.

Giống như lời Triệu Manh nói, anh và cô từ khi đó cơ hồ đã bắt đầu ít liên lạc, cho dù là ngẫu nhiên gặp mặt, cũng như những người xa lạ mà không biết nhau, không trao đổi, coi như bất đắc dĩ phải nói chuyện thì trong lời nói của anh, luôn là những câu khó nghe và khiến người khác tổn thương.

Vì quá yêu, cho nên mới để tâm đến những lời anh nói. Vì quá yêu,

cho nên luôn dễ dàng bị cứa nát tim gan nơi yếu hại nhất của cô, dần dà lâu ngày, cô sinh ra sợ phải đối mặt với anh, sợ giao lưu với anh. Không vì lí do nào khác, chỉ vì sợ anh vừa mở miệng, lời nói ra liền khiến cho cô rướm đầy máu và thống khổ.

Kỳ thật cô vẫn luôn nghĩ rằng, cô và anh sẽ không có khả năng cùng xuất hiện, hai người liền như vậy mỗi người một ngã. Cho đến một ngày, ông trời trêu ngươi, cô và anh gắng gượng trở thành vợ chồng.

Trời biết, khi cô biết cô và anh trở thành vợ chồng, cô hạnh phúc và vui mừng như thế nào.

Cô biết anh chán ghét cô, cho nên trong đêm tân hôn, cô liền thức thờ nói sẽ không can thiệp vào cuộc sống của anh, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến anh, lại càng sẽ không để bất luận ai biết quan hệ giữa anh và cô.

Cô chính là quá yêu anh, cho nên đêm đó mới theo cơn say mơ mơ màng màng hồ đồ chủ động quyến rũ anh.

Cô nghĩ rằng anh thật sự chán ghét cô tới cực điểm, mới có thể sau khi ngủ với cô liền phẫn nộ như vậy.

Kỳ thật cô thật không muốn anh nghĩ rằng cô vì vai diễn của bộ phim này, mới nhảy vào trong ngực anh, nhưng cô không có cách nào khác, cô chỉ có thể vờ như mình là một cô gái ham hư vinh, giống những cô gái khác vì danh lợi mà không tiếc rẻ việc bán thân để ngụy biện cho lần ôm ấp kia.

Bởi vì, anh đã từng nói : bất kể người anh thích là ai, thì đó không phải là cô!

Nghĩ đến đây, khóe mắt Kiều An Hào có chút ướt.

-

Lục Cẩm Niên rời đi, Kiều An Hào mãi cho đến rạng sáng vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, cô vẫn chưa gặp lại Lục Cẩm Niên, thậm chí ngay cả một chút tin tức của anh cũng đều không có.

Chương 18: Lại muốn dụ dỗ tôi? (8)

Qua khoảng một tuần, Kiều An Hào nhìn thấy tin tức mới nhất trong làng giải trí về việc Lục Cận Niên đang quay phim điện ảnh, sau đó cô mới biết rõ tình hình anh quay phim ở Rome.

Những ngày âm đạm tiếp theo cứ trôi đi, mới nháy mắt đã qua nửa tháng, đã đến cuối tháng Tư.

Kiều An Hào vào làng giải trí đã hơn nửa năm, không có tiếng cũng chẳng có miếng. Dù cho cô dựa vào Lục Cận Niên mà có được vai diễn trong "Địa lão thiên hoang", nhưng là hiện tại bộ phim đang ở hậu kỳ chế tác, vẫn chưa công chiếu. Hơn nữa ngay cả khi tung ra quảng cáo, nhưng cũng chỉ là dành cho những diễn viên nổi tiếng trong phim, đó là lý do mà Kiều An Hào vẫn như cũ không được ai biết đến, không có ai tìm đến cô để thử vai diễn, cũng không có quảng cáo nào mời cô làm đại diện, dẫn đến cô mỗi ngày đều có thời gian nhàn rỗi.

Nhưng Triệu Manh vẫn luôn là một người đại diện có trách nhiệm, không ngừng giúp cô tìm không ít cơ hội thử vai của các bộ phim mới.

Trong làng giải trí từ trước đến nay luôn thâm sâu, có nhiều khi không phải bạn xinh đẹp, diễn kỹ tốt, liền có thể nhận được vai diễn. Vì thế trong hơn nửa tháng nay, Kiều An Hào đã tám lần dưới ống kính, mỗi lần đều kết thúc trong thất bại.

Mà hôm nay, là lần thứ chín Kiều An Hào thử vai, kết cục giống như

tám lần trước, vẫn là không được diễn.

"Kiều Kiều, gần một tháng rồi, đừng nói vai kha khá, ngay cả một vai đầy tớ chỉ lộ cái mặt, cũng không quay thử thành công. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta chết đói mất."

So sánh với Triệu Manh nóng nảy hấp tấp, Kiều An Hào ngược lại có vẻ vô cùng bình thản, cô ngồi ở ghế lái phụ, một bên tùy ý xem lướt qua điện thoại, một bên ngữ điệu bình ổn nói : "Trước kia, không phải chúng ta cũng thế này sao?"

Kiều An Hào nói tới đây, vừa vặn thấy trên Sina Weibo đứng đầu mục tìm kiếm là tên "Lục Cẩm Niên", lời đang nói tức khắc đứt đoạn, một lát sau mới làm như không có chuyện gì, tiếp tục nói : "Hơn nữa, nếu như tôi chết đói, tôi cũng sẽ không để cậu cùng chết đói đâu."

"Tôi đương nhiên biết cậu sẽ không bỏ đói tôi, cho dù nửa năm qua không nhận được vai diễn, nhưng mỗi tháng đều cấp cho tôi tiền lương. Thế nhưng, Kiều Kiều, cha mẹ cậu có để lại cho cậu nhiều tài sản như thế nào, cũng không chịu nổi cậu tiêu phí như thế!" Triệu Manh vừa nói, một bên nhìn qua kính chiếu hậu liếc Kiều An Hào một cái, liền nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động của cô xuất hiện ba chữ "Lục Cẩm Niên". Một lát sau, tiếp tục nói: "Kiều Kiều, bằng không cậu tìm Lục Cẩm Niên hỏi một vai đi, thừa dịp cậu bây giờ còn có thể từ trên người anh ta với được chỗ tốt, liền mạnh mẽ lợi dụng anh ta một chút. Dù sao tên đàn ông này không đối tốt với cậu, không cần phải uống. Lại nói, tiền của anh ta và cậu nửa xu quan hệ cũng không có. Ba mẹ cậu mất sớm, từ nhỏ được người chú nuôi lớn, chẳng lẽ cậu muốn sau khi không còn quan hệ với anh ta, lại về ăn nhờ ở đậu nhà ông chú cậu?"

Chương 19: Lại muốn dụ dỗ tôi? (9)

Triệu Manh nói không sai, tuy suy nghĩ có hơi thực tế, nhưng mọi chuyện đều là lo nghĩ cho cô. Kiều An Hào cũng biết, lời nói của Triệu Manh không có ác ý, chẳng qua là muốn tình hình hiện tại của cô nhanh chóng vực dậy trong làng giải trí thì chỉ còn cách nương tựa vào thế lực của Lục Cẩm Niên. Tương lai nếu phải chia tay Lục Cẩm Niên, cô cũng có thể có được một cuộc sống giàu sang, phụ nữ đa phần vì mình mà dự liệu, chung quy không có sai.

Cũng không phải cô thanh cao mà khinh thường loại giao dịch này. Mà là, người đàn ông kia chán ghét cô, ngay cả ngủ cùng cô cũng khiến anh chán ghét.

Kiều An Hào rũ mi che đi đáy mắt buồn bã, sau đó bùng môi nở nụ cười : " Anh ấy đang quay phim ở Rome, việc này không phải cậu biết biết. Mình cũng không thể chạy đến Rome để ngủ cùng anh ta."

Triệu Manh nghe được câu này, biểu tình hơi sửng sốt.

Kiều An Hào mi tâm cau lại, nghi ngờ hỏi một câu : "Làm sao vậy?"

"Kiều Kiều, cậu không biết sao?"

"Biết cái gì?"

Triệu Manh qua thật lâu mới mở miệng nói: "Lục Cẩm Niên đã rời Rome từ hai ngày trước, anh ta lẽ nào vẫn chưa về nhà sao?"

Anh đã trở về ... Nhưng cô là vợ mà lại chẳng hề hay biết.

Kiều An Hào biểu tình cứng nhắc, sau đó phảng phất như cùng mình không có quan hệ gì vậy, dửng dưng cười nói : "Anh ấy bình thường không hay về nhà, mình đạt được kỷ lục dài nhất trong ba tháng không có tin tức của anh ấy, bất quá hiện tại mới hơn nửa tháng."

Triệu Manh không nói tiếp, trong xe nháy mắt trở nên yên tĩnh, một lát sau, Triệu Manh vẫn là không nhìn được liền nói: "Kiều Kiều, hai ngày trước từ người khác mà mình biết được anh ta đã trở về, người đó hình như nghe nói từ ban lãnh đạo truyền thông Hoàn Ảnh, hôm Lục Cận Niên mới từ Rome trở về liền tới công ty họp, kết quả hội nghị mới diễn ra một nửa, anh ta lại đột nhiên ngất xỉu, sau đó được đưa đến bệnh viện."

Kiều An Hào nghe được tin này, sau một lúc lâu, mới nhàn nhạt "À" một tiếng.

"Mình còn nghe mấy người lãnh đạo đó nói, Lục Cận Niên rất kỳ quái, sốt cao tới 40 độ, kết quả đưa đến bệnh viện, sống chết cũng không chịu để cho bác sĩ kiểm tra, cứ thế âm ỉ đòi xuất viện, mọi người cố gắng khuyên như thế nào cũng không lay chuyển được anh ta. Cuối cùng anh ta cứ thế mặc bản thân đang sốt cao, bỏ lại mọi người, một mình lái xe rời đi." Nói xong lời cuối cùng, Triệu Manh nhìn không được cảm thán một câu : "Lục Cận Niên đúng là có nhiều tật xấu a, đã đốt thành cái quỷ dạng kia rồi, cũng không chịu cho bác sĩ khám, cậu nói anh ta có thể chết cháy vì sốt quá cao hay không?"

Kiều An Hào vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng hai tay cô ở nơi Triệu Manh không nhìn thấy, âm thầm bấu chặt vào áo mình.

Triệu Manh không chớp mắt nhìn chằm chằm con đường phía trước lái xe, qua một lúc lâu, lại lên tiếng hỏi một câu : "Kiều Kiều, cậu

không định đi xem anh ta sao?"

Kiều An Hảo trầm mặc một hồi, lắc đầu : "Mình đã nói với anh ấy sẽ không can thiệp vào cuộc sống của nhau."

Lần này đổi thành Triệu Mạnh "À" một tiếng, sau đó hai người liền không nói chuyện nữa.

Chương 20: Lại muốn dụ dỗ tôi? (10)

Bất kể Kiều An Hào ở trước mặt Triệu Manh biểu hiện không quan tâm Lục Cẩm Niên, Triệu Manh vẫn đưa cô về Cẩm Tú Viên, Kiều An Hào do dự một hồi, cuối cùng vẫn là mở garage lấy xe của mình, ra khỏi nhà.

Kiều An Hào có nghe Hứa Gia Mộc nhắc qua, ở vùng ngoại ô phía Bắc thành phố, Lục Cẩm Niên có một căn biệt thự riêng biệt giữa sườn núi. Cô còn thông qua Hứa Gia Mộc mà biết nơi mà Lục Cẩm Niên ghét nhất chính là bệnh viện, mỗi lần anh ngã bệnh, đều muốn chạy đến cái nơi biệt thự rừng rú hoang vắng đó mà một mình trốn tránh.

Kỳ thực khi đó, Hứa Gia Mộc bất quá là bởi vì Lục Cẩm Niên sinh bệnh nhưng sống chết cũng không chịu đi bệnh viện nên mới thuận miệng mà tiết lộ với cô.

Nhiều khi người nói vô tâm, người nghe có ý, nên lúc đó cô đã âm thầm ghi nhớ.

Tuy rằng Kiều An Hào không xác định được Lục Cẩm Niên có ở trong căn biệt thự đó hay không, thế nhưng, cô vẫn ôm một chút hy vọng thử vận may, chuẩn bị đi một chuyến.

Trước khi đi Kiều An Hào còn cố ý đi đến tiệm thuốc, cô không biết Lục Cẩm Niên rốt cuộc là bị bệnh gì. Cho nên để cẩn thận, cô chỉ mua một ít thuốc hạ sốt.

Kiều An Hào cũng chưa từng đến căn biệt thự đó, chỉ là mơ mơ hồ hồ nhớ được, Hứa Gia Mộc nói căn biệt thự của Lục Cẩm Niên nằm ở nơi cao nhất của ngọn núi nhất, mà cái ngọn núi kia tên là Nghi Sơn. Cho nên Kiều An Hào chỉ là tìm kiếm đường đi Nghi Sơn, liền sau đó phát hiện quả thật nó nằm ở phía bắc Bắc Kinh, lúc này mới khởi động xe, lên đường.

Cũng may Nghi Sơn không lớn, chỉ có một khu biệt thự, Kiều An Hào lái xe chạy thẳng tới đỉnh cao nhất nơi biệt thự, thấy phía trên là một tòa biệt thự trơ trọi, cô đoán đó có lẽ là biệt thự của Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hào khởi hành đi lúc ba giờ chiều, cho tới khi cô đến Nghi Sơn, đã hơn năm giờ chiều.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, ánh mặt trời đỏ vàng chiếu vào phía lên biệt thự, làm nổi bật như một tòa thành, đẹp huy hoàng.

Cổng biệt thự đóng chặt, Kiều An Hào dừng thẳng xe trước cổng, nhìn xung quanh trái phải, thấy một bên hàng rào rất thấp, liền trực tiếp trèo qua.

Cô không có chìa khóa của biệt thự nên đành gõ cửa, nhưng không có ai ra mở, hướng đến cửa sổ sát đất nhìn xuyên vào căn biệt thự rộng lớn, cũng không thấy bóng dáng Lục Cẩm Niên. Kiều An Hào đi vòng quanh biệt thự dạo qua một vòng, cuối cùng phát hiện phía sau biệt thự có một cánh cửa sổ sát đất đang hé mở một nửa, cô do dự một chút, liền đi lên trước, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Trong biệt thự trang hoàng cực kỳ xa hoa, Kiều An Hào trước tiên đi quanh một vòng ở tầng một, không thấy bóng dáng Lục Cẩm Niên, liền bước lên tầng hai. Toàn bộ biệt thự rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của cô, Kiều An Hào lần lượt kiểm tra từng phòng, cuối cùng trong căn phòng ngủ lớn cuối lầu 2 cũng thấy được Lục Cẩm Niên.

Anh đang mặc tây trang trên người, mắt nhắm lại, yên tĩnh nằm trên giường.

Kiều An Hào giơ tay lên gõ cửa một cái, thấy người đàn ông trên giường không có phản ứng, lúc này cô mới bước nhanh vào.

Chương 21: Ai cho phép cô vào? (1)

Người đàn ông vẫn mặc tây trang, nhắm mắt nằm yên tĩnh trên giường, từ xa nhìn lại, như là đang ngủ rất say.

Kiều An Hào giơ tay lên gõ cửa một cái, thấy người trên giường không có phản ứng, cô chau mày liền nhanh chóng bước vào.

Tiến lại gần, Kiều An Hào mới nhìn rõ Lục Cảnh Niên nằm tùy ý trên giường. Cơ thể khẽ run, cô vô thức vươn tay sờ lên trán anh kiểm tra nhiệt độ, mới thấy nóng kinh người. Mà người đàn ông này, ngay cả khi cô đã bước vào và chạm vào anh, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ một phản ứng nào, chắc hẳn sốt đến hôm mê đi.

Kiều An Hào vội vàng đem thuốc hạ sốt cô đã mua ra, lấy hai viên theo bản hướng dẫn liều lượng thuốc, với lấy chai nước suối trên tủ đầu giường mở nắp. Sau đó cô cố sức nâng người Lục Cảnh Niên lên, nhét viên thuốc vào miệng anh, cầm chai nước đưa tới bên miệng anh đổ vào.

Lục Cảnh Niên sốt đến hoàn toàn không có một chút ý thức, căn bản không có cách nào tự uống nước. Kiều An Hào nâng chai nước lên, rót một ít nước vào trong miệng của anh, ai ngờ anh thậm chí ngay cả nước và thuốc đều phun ra.

Kiều An Hào tiếp tục lặp lại việc đút thuốc những hai lần, nhưng vẫn tốn công vô ích, nhiệt độ cơ thể anh càng ngày càng cao, ngay cả không khí quanh thân anh cũng trở nên có chút nóng rực.

Kiều An Hào đáylòng liền nảy lên lo lắng, anh như thế này căn bản là không có cách uống thuốc, ở nơi rừng núi hoang vắng này, để đi đến bệnh viện bác sĩ gần nhất cũng phải mất hơn mấy tiếng.

Nghĩ tới đây, Kiều An Hào bất chợt nhớ tới chính mình khi còn bé lúc sốt cao không ngừng, mẹ cô đã cầm túi nước đá chườm cho cô hạ nhiệt. Vì vậy cô liền đặt thuốc hạ sốt và nước khoáng lại trên tủ đầu giường, nhanh bước ra khỏi phòng ngủ, đi xuống nhà bếp ở tầng dưới, mở tủ lạnh tìm mấy cục đá để hạ nhiệt cho Lục Cận Niên, nhưng trong tủ lạnh ngoại trừ một ít nước suối ướp lạnh thì không còn thứ gì khác.

Kiều An Hào suy nghĩ một chút, trực tiếp cầm chai nước suối lạnh, trở lại trên lầu, đem khăn mặt thấm ướt nước, vắt khô, rồi đặt lên trán Lục Cận Niên. Sau đó cô cố sức cởi bộ tây trang Lục Cận Niên mặc trên người, tháo mở từng khuy áo sơ mi của anh, rồi cầm một cái khăn được ngâm trong nước lạnh lau đi cơ thể nóng bỏng của anh, giúp anh hạ nhiệt.

Khăn lông lạnh ngắt, khiến cho Lục Cận Niên sốt cao cực kỳ thoải mái, mi tâm đang cau chặt theo từng đợt lau của Kiều An Hào mà từ từ giãn ra, thậm chí cơ thể run rẩy cũng từ từ dịu xuống. Vốn dĩ bởi vì anh sốt cao nên hô hấp có chút dồn dập, giờ đã trở nên yên tĩnh hơn, hoàn toàn lâm vào giấc ngủ.

Kiều An Hào nhìn đến Lục Cận Niên không còn run rẩy cả người như lúc đầu nữa, lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm, sau đó cẩn thận tỉ mỉ đắp kín chăn cho anh, ngồi xổm xuống bên cạnh giường, nhu thuận trông nom, tầm mắt lại nhịn không được nhìn trên gương mặt anh.

Môi của anh tái nhợt dị thường, vẫn còn chau mày, khuôn mặt uể oải. Mặc dù là bộ dáng bệnh tật như vậy, anh vẫn như cũ tuấn mỹ đến

kinh người.

Chương 22: Ai cho phép cô vào? (2)

Kiều An Hào nhin không được nhìn anh đến xuất thần.

Đến khi cô hoàn toàn phục hồi tinh thần, ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, biệt thự ở giữa sườn núi đã yên tĩnh, lúc này lại càng yên tĩnh hơn, mơ hồ có thể nghe được tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót trong khu rừng bên ngoài biệt thự.

Trong phòng ngủ đèn chưa mở, tối đen như mực, Kiều An Hào lấy điện thoại di động ra, nhờ vào ánh sáng từ màn hình điện thoại di động, mở công tắc đèn, sau đó vươn tay sờ vào trán Lục Cảnh Niên, phát hiện con sốt đã giảm, tuy vẫn còn rất nóng. Vì vậy cô một lần nữa thay một cái khăn lạnh khác chườm lên trán anh.

Kiều An Hào một mực thức để trông chừng Lục Cảnh Niên, cứ cách một lúc, cô sẽ cho thay khăn lạnh khác cho anh. Đợi đến mười một giờ đêm, nhiệt độ của anh không còn cao đến mức dọa người nữa, Kiều An Hào tâm tình giờ mới hoàn toàn buông lỏng, cô ngồi bệt xuống sàn nhà, tựa vào bên giường, không kiềm chế được đã thiếp đi.

Bởi vì tư thế ngủ không tốt, Kiều An Hào căn bản chỉ chớp mắt được một lúc liền tỉnh lại. Cô đưa tay theo quán tính sờ vào trán Lục Cảnh Niên, phát hiện nhiệt độ vốn đã giảm nay lại tăng trở lại. Kiều An Hào vội vã cầm khăn lau khắp người Lục Cảnh Niên để hạ nhiệt độ, thế nhưng lúc này không có bất kỳ tác dụng gì, thậm chí nhiệt độ càng cao, đến cuối cùng, trong lúc mê man, bởi vì vô cùng khó chịu mà khế rên lên.

Khăn lạnh chỉ làm giảm nhiệt độ tạm thời, nếu muốn hết cơn sốt, thì phải dùng đến thuốc.

Đêm hôm khuya khoắt, rừng núi hoang vắng, Kiều An Hào thực sự sợ Lục Cẩm Niên sốt càng cao, sốt đến mức nghiêm trọng, thế nhưng người đàn ông vẫn cứ hôn mê bất tỉnh này lại không thể uống được thuốc ...

Kiều An Hào nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên một hồi, sau đó hạ quyết định đứng lên, lấy thuốc ở tủ đầu giường nhét vào trong miệng Lục Cẩm Niên, sau đó chính mình nhấp một ngụm nước, từ từ cúi đầu tiến tới môi anh.

Với cái cúi đầu của Kiều An Hào, mặt của anh ngày càng gần đến cô. Cô có thể cảm nhận được hô hấp của anh, toàn thân cô đều khẩn trương, đặt tay hai bên đầu Lục Cẩm Niên, dùng sức nắm chặt ra giường, sau đó cánh môi cô run run áp lên môi Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hào chẳng qua cảm thấy tim mình như ngừng đập, ngoài ba tháng trước, cô và anh vì say rượu đã xảy ra chuyện đêm ấy, thì đây là lần thứ hai cô cùng anh môi chạm môi.

Kiều An Hào nín thở, đưa nước từ trong miệng mình truyền vào miệng Lục Cẩm Niên, rồi dùng đầu lưỡi đẩy thuốc và nước đến thẳng cổ họng của anh. Chờ nước và thuốc đều được nuốt xuống, Kiều An Hào liền nhanh chóng rời khỏi môi Lục Cẩm Niên, giơ tay lên che miệng mình, từng ngụm từng ngụm thở dốc. Trái tim cô đập loạn cả lên, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chương 23: Ai cho phép cô vào? (3)

Kiều An Hảo thật lâu sau mới phục hồi lại tinh thần sau rung động khi môi chạm môi với Lục Cẩm Niên. Có thể thuốc hạ sốt đã phát huy tác dụng nên Lục Cẩm Niên mới ngủ được yên ổn.

Kiều An Hảo thay Lục Cẩm Niên đắp chăn, cầm lấy bản hướng dẫn thuốc hạ sốt nhìn một chút, mặt trên ghi chú rõ nếu bốn tiếng sau vẫn sốt cao không lùi, lại dùng một lần thuốc.

Bốn tiếng sau, chính là ba giờ sáng.

Kiều An Hảo tính cầm điện thoại di động cài chuông báo, nhưng lại sợ đánh thức Lục Cẩm Niên, cuối cùng chỉ đơn giản là tinh thần thếp ép chính mình không được ngủ thiếp đi.

Trong khoảng thời gian đó, Kiều An Hảo liên tục sờ trán Lục Cẩm Niên, nhiệt độ dần dần hạ thấp. Thật vất vả chịu đựng đến ba giờ sáng, so với cái nóng như thiêu như đốt lúc trước, nhiệt độ Lục Cẩm Niên bây giờ chỉ có thể được coi là hơi cao.

Kiều An Hảo không yên tâm Lục Cẩm Niên sau giấc ngủ sẽ sốt trở lại, vì lý do an toàn, cho nên cô bắt chước bộ dáng vừa rồi, miệng đối miệng mớm thuốc cho Lục Cẩm Niên.

Lần trước khi Kiều An Hảo đút thuốc cho Lục Cẩm Niên xong liền lập tức tách ra, nhưng lúc này đây, cô lại mang theo vài phần tham luyến ở trên cánh môi Lục Cẩm Niên, ngập ngừng một chút.

Khoảnh khắc đó, bất quá cũng chỉ mấy giây, Kiều An Hào liền cuống quít tính ngẩng đầu lên tách ra. Nhưng môi của cô vừa mới rời khỏi môi anh, đột nhiên đầu của cô liền bị người tóm lấy chế trụ đè xuống. Sau đó môi cô một lần nữa lại cùng môi Lục Cảnh Niên dán thật chặt vào nhau.

Sốt cao khiến cho Lục Cảnh Niên ý thức trở nên có chút mơ hồ, anh mơ hồ trong lúc đó cảm giác được có người chăm sóc mình, lại cảm thấy như là giấc mộng. Trong mơ mơ màng màng, anh cảm giác được bị người nhét thứ gì đó vào miệng, đắng đắng chán chát, ngay tại lúc anh chuẩn bị nhổ ra, đột nhiên bị một đôi môi mềm mại ấm áp ngăn chặn.

Anh nhớ rằng đã từng có qua cảm giác này.

Cảm giác tê tê dại dại nháy mắt truyền khắp toàn thân anh, theo sau đó cơ thể anh lại bắt đầu nóng rực lên, nhưng lần này không phải cái nóng sốt cao, mà là trong cơ thể có một ngọn lửa dồn dập mãnh liệt bắt đầu bùng cháy.

Anh ra sức muốn dập tắt kia ngọn lửa kia, thế nhưng sốt cao khiến sự tự chủ của anh trở nên kém đi, đến cuối cùng, anh liền theo bản năng hôn lên đôi môi đang dán vào môi mình kia.

Kiều An Hào sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, cho đến khi cô phục hồi tinh thần thì chiếc lưỡi nóng bỏng của người đàn ông không biết từ khi nào đã thăm dò vào miệng cô, cuốn lấy đầu lưỡi của cô, đưa đẩy hút lấy ngọt ngào của cô.

Nếu nói hôn nhau, Kiều An Hào nhớ tới đây thật sự là cái hôn của một đêm ba tháng trước kia, là cô chủ động hôn anh, tuy rằng lúc đó cô say rượu. Gan có lớn mức nào cũng nằm ngoài khả năng của cô, cô chỉ dán môi mình lên môi anh, rồi không biết nên làm tiếp theo

như thế nào.

Lục Cẩm Niên mặc dù nóng đến ngây ngây dại dại, nghĩ rằng đây là ảo giác và cảnh trong mơ, nhưng là cơ thể anh theo bản năng phản ứng càng ngày càng mãnh liệt, hôn Kiều An Hảo càng ngày càng sâu, ngay cả bàn tay cũng bắt đầu xé bỏ quần áo của cô.

Chương 24: Ai cho phép cô vào? (4)

Editor : Meo WiWi

Lục Cẩm Niên mơ mơ màng màng, cả nửa ngày cũng không cởi được áo của Kiều An Hào. Bực rồi, anh trực tiếp dùng sức xé toạc quần áo cô ra.

Tiếng vải "rẹt" vang lên, đầu óc Kiều An Hào lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, cô rớt cuộc cũng nhận thức được hiện tại mình và Lục Cẩm Niên đang làm gì.

Cô vô thức nghiêng đầu sang một bên nhìn khuôn mặt của Lục Cẩm Niên, liền thấy vẻ mặt người đàn ông đang mê mang, hiển nhiên là đang nghĩ mình đang trong giấc mộng đẹp đây.

Kiều An Hào bỗng sức nhớ cái lần ba tháng trước kia, khi ấy anh cũng dưới tình huống không tỉnh táo, rồi hai người mới phát sinh quan hệ, cho đến khi anh tỉnh thì lại tức giận hận không thể muốn bóp chết cô

Kiều An Hào lạnh hết cả người, theo bản năng vươn tay, giãy giụa muốn đẩy Lục Cẩm Niên ra.

Lục Cẩm Niên nhăn mày, vươn tay bắt lấy hai tay cô, dùng cơ thể nặng nề của mình đè áp trụ cô, rồi cứ thế tiếp tục động tác của mình.

Cánh môi của Lục Cẩm Niên chậm rãi từ cần cổ của cô đi đến đôi môi căng mọng ngọt ngào.

Kiều An Hào chỉ cảm thấy như bị điện giật theo đôi môi có chất dẫn điện của anh truyền khắp trái tim yếu ớt của cô. Cô cố sức đẩy nhưng lại hoàn toàn không có lực.

Kiều An Hào đè ép đáy lòng rung động, tay nắm chặt thành quả đấm, buộc mình phải lơ đi cảm xúc mà Lục Cẩm Niên tạo ra, dùng hết sức để thoát khỏi anh. Nhưng mà, cho dù sức của cô có mạnh đến đâu, thì chung quy sức đàn ông vẫn mạnh hơn đàn bà. Anh dễ dàng chế ngự được cô, sau đó không nói một lời liền đè cô ra chiếm đoạt.

Khi anh tiến nhập vào địa phận ấy, Kiều An Hào trong nháy mắt như một quả bóng xì hơi, không còn sức giãy giụa nữa, lòng cô phút chốc liền chìm ngấm xuống tận đáy.

Anh rõ ràng là khinh thường ngủ với cô, chỉ có điều hiện tại số đến ngủ người mới chạm vào cô a.

Đợi cho đến khi anh tỉnh táo, phát hiện lại một lần nữa cùng cô giẫm lên vết xe đổ.

Nghĩ tới đây, Kiều An Hào cũng không dám tưởng tượng tiếp nữa, chỉ là cắn môi và để mặc anh muốn làm gì thì làm.

[Meo >> Sợ thì sợ nhưng vẫn khoái chết mờ nhỉ : ">]

...

Thỏa mãn được dục vọng, sau khi hoạt động "quá sức", Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào vào lòng, tiếp tục lâm vào giấc ngủ sâu.

[Meo >> Ôi, đa số mọi thằng đàn ông đều như nhau nhẩy : ">]

Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên cưỡng đoạt, toàn thân bủn rủn vô lực, mệt mỏi kiệt sức, nhưng lại không có nửa điểm buồn ngủ. Đợi đến khi cô hoàn hồn trở lại, ý niệm đầu tiên chính là rời khỏi vòng tay của anh.

Tuy rằng cái ôm ấp của Lục Cẩm Niên làm cho cô ham mê lưu luyến, khiến cô rất muốn nằm lại lâu hơn chút lát. Nhưng là cô biết, cái ôm nay không thuộc về cô, này bất quá chỉ là anh đang mê sảng mà phạm phải sai sót thôi.

Khi Kiều An Hào giơ tay lên định bắt lấy cánh tay Lục Cẩm Niên đang đặt trên eo cô, thì ánh mắt cô chợt quét qua chiếc di động. Cô chần chừ một chút, vươn tay cầm lấy di động của mình, mở camera và chụp một pô ảnh của hai người bọn họ.

Trong hình, anh ôm cô ngủ được rất trầm lắng.

Mặc dù anh ôm cô chỉ là một sai lầm ngoài ý muốn, thế nhưng cô vẫn muốn lưu lại khoảnh khắc này.

Như vậy những lúc cô đơn lẻ loi, cô có thể lấy tấm hình này ra, một mình xem, rồi tự lừa dối mình rằng anh thật tâm thật ý ôm cô cùng đi vào giấc ngủ.

Chương 25: Ai cho phép cô vào? (5)

Kiều An Hảo lưu hình trong điện thoại di động, đặt di động sang một bên, sau đó hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh.

Không biết có phải là anh bầm sinh khí chất có vấn đề, cho dù lúc này anh đang an tĩnh ngủ say, thế nhưng vẫn như cũ làm cho người ta một loại cảm giác cô lãnh cấm-người-lạ-chớ-tới-gần.

Kiều An Hảo lặng lẽ quan sát Lục Cảnh Niên nhìn một hồi, mới vươn tay chạm vào hai gò má của anh một chút.

Một dòng điện chạy dọc theo ngón tay của cô, nhảy nhanh vào trái tim cô, khiến nhịp tim của cô không tự chủ được mà tăng tốc.

Nếu là lúc anh tỉnh dậy, cô tuyệt đối không dám giống hiện tại to gan lớn mật vuốt ve anh như vậy.

Kiều An Hảo ngẩn ngơ ra, cô lúc này, rõ ràng đưa tay là có thể chạm tới anh, thế nhưng cô lại luôn cảm thấy giữa khoảng cách giữa anh và cô rất xa, cả đời này cô đều không thể tiếp cận.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, thật đúng là có điểm bất khả tư nghị, cô vậy mà đã âm thầm lặng lẽ yêu anh đến mười ba năm.

Không phải là không chua xót, từ mười ba tuổi còn trẻ ngây thơ, đến nay hai mươi sáu tuổi, những năm tháng đẹp nhất cuộc đời của một người phụ nữ, cô đã cho anh không chút do dự, không cất giữ gì lại

cho anh.

Kiều An Hào nghĩ tới đây, trên gương mặt trong lúc đó toát ra một tầng thương cảm, cô dùng thanh âm nhẹ đến không thể nhẹ hơn, hướng về Lục Cận Niên đang ngủ say, thấp giọng thì thầm mở miệng nói : "Lục Cận Niên, anh biết không? Em chỉ có ở trong ảo tưởng của chính mình, mới dám nói, em yêu anh."

Kiều An Hào nói xong câu đó, khẽ thở ra một hơi, sau đó liền rũ xuống mi mắt, lặng lẽ vươn tay, mở ra cánh tay Lục Cận Niên đang ôm cô, lặng yên không tiếng động xuống giường.

Không biết có phải hay không nguyên do rời khỏi vòng tay ôm ấp của anh, Kiều An Hào cảm thấy thân thể hơi lạnh.

Quần áo bị Lục Cận Niên xé rách hỏng, đã không thể mặc được nữa, Kiều An Hào không thể làm gì khác hơn là đi tìm quần áo trong phòng thay đồ của Lục Cận Niên. Trong gác mằng giê treo toàn đồ nam, cô tìm nửa ngày mới tìm được một cái áo thun đơn giản, rồi mặc vào người.

Lục Cận Niên cao hơn cô rất nhiều, áo thun mặc vào người cũng có thể được coi như một chiếc váy.

Bởi vì mớm thuốc cho Lục Cận Niên mà lại xảy ra quan hệ một lần nữa, Kiều An Hào không dám đứng gần bên giường nữa, chỉ ngồi trên ghế sofa xa xa trong phòng ngủ.

Sau nửa đêm bởi vì thực sự không nhịn được, Kiều An Hào vùi ở trên ghế sofa, thiêm thiếp ngủ, chỉ là cô ngủ chập choạng cũng không được sâu, khi tia sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ hắt vào mặt cô, cô liền mở choàng mắt, tỉnh táo lại, Kiều An Hào dụi dụi mắt, nhìn về trên giường, Lục Cận Niên vẫn còn chưa tỉnh.

Kiều An Hào đứng lên, đi tới bên giường, vươn tay định sờ trán Lục Cẩm Niên để xem anh đã đỡ sốt hay chưa, chỉ là tay cô vừa đưa tới, còn chưa có va chạm vào da thịt của anh, cổ tay của cô liền bị người hung hăng chế trụ.

Kiều An Hào cả kinh, cúi đầu, sau đó liền cùng Lục Cẩm Niên mắt đối mắt với nhau tại cùng một chỗ.

Chương 26: Ai cho phép cô vào? (6)

Có thể do mới vừa tỉnh ngủ nên vẻ mặt Lục Cẩm Niên có chút ngơ ngơ. Anh nhìn chăm chăm Kiều An Hào khoảng hai giây, sau đó tầm mắt dừng lại ở cổ tay của cô đang bị chính mình nắm lấy, không hiểu cô đưa tay đến trước mặt mình để làm gì, mi tâm chau lại, mở miệng nói, thanh âm lạnh nhạt xen lẫn vài phần còn ngái ngủ : " Cô muốn làm gì?"

Lục Cẩm Niên vừa nói xong, liền nhớ lại chính mình đã trở về biệt thự Nghi Sơn, vì thế mang theo vài phần nghi hoặc nghiêng đầu nhìn khung cảnh chung quanh, thấy đây đúng là phòng ngủ của biệt thự Nghi Sơn. Sau đó tầm mắt mạnh mẽ nhìn chăm chú về phía Kiều An Hào, đơn giản nhưng lại trực tiếp dùng giọng nói lạnh lẽo chất vấn: "Sao cô lại biết tôi có biệt thự ở chỗ này? Là ai cho phép cô đến biệt thự này?"

Lục Cẩm Niên vừa nói dứt, liền lướt nhanh đến trên người Kiều An Hào đang mặc áo của anh, càng chau mày chặt hơn. Sau đó anh mới phát giác mình dưới tấm chăn... vậy mà đang khóa thân trần trụi, rồi mơ hồ trong đầu ẩn ẩn hiện hiện hình ảnh đứt đoạn anh và cô ngủ với nhau, vì thế tầm mắt lại nhìn trên người Kiều An Hào, phát hiện trên phần da thịt lộ ra ngoài có rất nhiều dấu hôn.

Lục Cẩm Niên cầm lấy cổ tay Kiều An Hào, trong nháy mắt tăng sức lực : "Buổi tối hôm qua."

Kiều An Hào vừa nghe đến bốn chữ này, cả trái tim nảy lên, việc gì đến sẽ đến... Cô theo bản năng mở miệng giải thích : "Tôi nghe nói

anh bị bệnh nên đến đây thăm anh, sau đó giúp anh uống thuốc.
."

Kiều An Hào giải thích một nửa, rồi không biết kế tiếp giải thích thế nào việc sau đó họ cùng nhau lên giường.

Tuy rằng Lục Cẩm Niên tối hôm qua sốt đến mơ hồ, nhưng anh vẫn nhớ đại khái những gì đã xảy ra. Vốn dĩ viên thuốc đắng chát nhét vào trong miệng anh tối qua đó, là cô chặn môi anh để dứt anh uống thuốc ... Cánh môi Lục Cẩm Niên khẽ giật, gương mặt lạnh như băng đã giảm một ít.

Kiều An Hào thấy anh một lúc lâu cũng không lên tiếng, có chút không rõ trong lòng anh đang nghĩ gì, đáy lòng càng khẩn trương, do dự một chút, tiếp tục nói: "Tối hôm qua, tôi cũng không có nghĩ rằng sẽ cùng anh làm chuyện đó."

Kiều An Hào còn chưa nói xong, đột nhiên Lục Cẩm Niên chọt hung hăng hất cánh tay đang nắm của cô ra. Anh hơi dùng sức nên Kiều An Hào bị hất liền lui về sau hai bước, cả người cô không đứng vững, lại nghe được giọng nói lạnh như băng từ trên cao nhìn xuống, hung hăng đập tới : "Cô muốn cái gì?"

Lục Cẩm Niên ném ra bốn chữ này quá đột ngột, Kiều An Hào trong chốc lát cũng không hiểu lời nói này của anh là có ý gì. Cô nhìn ánh mắt của anh, tràn ngập nghi hoặc.

Lục Cẩm Niên chạm tầm mắt của cô, như hiểu được sự mơ hồ của cô, lại thản nhiên mở miệng nói : "Đã một lần cô vì vai diễn Địa lão thiên hoang mà chủ động cầu được ngủ cùng tôi, lần này sau khi được ngủ với tôi, cô muốn hỏi báo gì?"

Chương 27: Ai cho phép cô vào? (7)

Trái tim Kiều An Hào nặng trĩu rơi xuống nơi sâu và lạnh nhất.

Lúc trước là cô nói dùng thân thể để đổi lấy vai diễn cho cô, dưới tình thế cấp bách đó cô sợ bị anh nhìn thấu lòng mình nên mới nói vậy. Nhưng bây giờ, anh lại thật sự xem cô thành loại người dựa vào buôn bán cơ thể để làm giao dịch với gái.

Kiều An Hào mím môi, không nói gì.

Lục Cẩm Niên chờ một lúc, thấy Kiều An Hào từ đầu đến cuối không có ý muốn mở miệng, anh dùng giọng điệu nhạt nhẽo đánh tan sự trầm mặc giữa hai người : "Tại sao không nói gì? Cô trăm phương ngàn kế thăm dò được tôi nơi này có biệt thự, biết tôi ngã bệnh, chạy vội từ xa như vậy tới đưa tôi thuốc, còn chăm sóc tôi cả đêm. Cô làm những việc này, chẳng lẽ không phải đang muốn gì từ tôi sao?"

"Cô vừa mới nói, tối hôm qua, cô cũng không muốn cùng tôi làm chuyện đó..." Lục Cẩm Niên nói tới đây, bỗng dừng lại, anh cảm thấy chính mình có ý nghĩ kỳ lạ, cả người trầm mặc một hồi thật lâu, nhưng vẫn là nuốt một ngụm nước bọt, gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt của Kiều An Hào, giống như muốn từ mắt của cô nhìn ra một vài chuyện. Anh dùng cái giọng nói lạnh lùng không có bất kỳ tình cảm nào, nhàn nhạt tiếp tục nói : "Chẳng lẽ cô tới đây, tuyệt nhiên không nghĩ muốn hỏi báo..."

Kiều An Hào thật bất ngờ khi tâm sự của mình liền bị Lục Cẩm Niên dễ dàng nói ra như vậy, tay cô theo tiềm thức nắm chặt thành quyền,

cố gắng ổn định chính mình khỏi kích động, giọng điệu bình tĩnh mở miệng nói : "Hai ngày trước tôi đi thử vai nữ thứ hai bộ phim chủ chốt năm nay của Truyền thông Hoàn Ảnh - Khuynh thành thời gian, nhưng không thành."

Cô thật sự không nghĩ tới, chính mình một lần nữa vì che dấu tâm sự mà tiếp tục đem mình trở thành hàng hóa giao dịch. Kiều An Hào tự nhéo lòng bàn tay mình đến đau buốt, nhưng sắc mặt cô vẫn như cũ không thay đổi, ung dung bình thản tiếp tục nói : "Đội hình dàn diễn viên bộ phim này rất lớn, phim còn chưa quay mà tiếng tăm đã lan xa, nếu anh thật sự muốn hồi báo, vậy hãy cho tôi vai nữ số hai này."

Lục Cẩm Niên không nói gì, đôi mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm thẳng vào Kiều An Hào, nhìn rồi lại nhìn. Con người Lục Cẩm Niên trầm xuống, bất chợt cả người quán ra, mạnh mẽ xuống giường, sau đó sải bước đi đến trước mặt Kiều An Hào, cầm lấy cổ tay của cô, dùng sức kéo cô ra khỏi phòng ngủ, kéo xuống lầu, đi đến cửa biệt thự, sau đó mở cửa, Lục Cẩm Niên liền đem Kiều An Hào lập tức kéo đến trước mặt của mình, động tác của anh hơi dừng một chút, sau đó không chút do dự nhấc cả người Kiều An Hào lên, dùng sức ném cô ra ngoài cửa biệt thự, theo sau đó là giơ tay lên, dùng sức đóng "rầm" cửa lại.

Một loạt động tác này của Lục Cẩm Niên bất thành linh lại hung mãnh, Kiều An Hào căn bản không kịp phản kháng, đợi cho cô phục hồi tinh thần, cả người đã bị Lục Cẩm Niên ném ra khỏi biệt thự.

Nhưng mà túi của cô cùng chìa khóa xe, di động, áo khoác, vẫn còn ở trên lầu.

Chương 28: Ai cho phép cô vào? (8)

Ngay tại lúc Kiều An Hào lưỡng lự có nên gõ cửa để lấy đồ của mình hay không, đột nhiên cổng biệt thự vẫn đóng chặt trước mặt liền bị giật mạnh ra, sau đó mấy đồ đạc lạch tạch từ bên trong bị ném ra. Kiều An Hào còn chưa thấy rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cổng biệt thự lại "bang" một tiếng bị người hung hăng đóng sầm.

Túi của cô không có khóa kéo, bị Lục Cận Niên trực tiếp ném như vậy, đồ vật bên trong bị văng ra đầy đất.

Kiều An Hào ở bên ngoài biệt thự kinh ngạc sửng sốt một hồi, sau đó mới ngồi xổm người xuống, nhặt đồ đạc của mình lên, cất vào trong túi.

Kiều An Hào thu dọn xong tất cả mọi thứ, lại nhìn cánh cổng đóng chặt trước mặt một cái, mím chặt môi, sau đó liền lặng lẽ xoay người, cất bước rời đi.

-

Lục Cận Niên trở lại phòng ngủ, khi định lấy thuốc lá trong ngăn kéo tủ đầu giường, lại phát hiện trên mặt bàn tủ đầu giường có đặt một hộp thuốc. Kiều An Hào mua thuốc hạ sốt. Ánh mắt Lục Cận Niên hơi chìm xuống, trực tiếp cầm lên ném vào thùng rác, rồi rút một điếu thuốc, châm lửa, đi tới trước cửa sổ, ra sức hút hai ngụm. Mùi thuốc lá cuộn vào bụng trung, làm cho cả người anh bình ổn xuống một chút.

⇒ Các bạn trẻ đừng bắt chước a Niên. Thuốc lá có hại cho sức khỏe bản thân và cũng gây ảnh hưởng đến người xung quanh!

Khi Lục Cận Niên hút đến một nửa, xuyên qua cửa sổ thấy Kiều An Hào mang theo túi. Nhìn đến bóng dáng rời đi, ngón tay anh hơi run lên, sau đó đưa điếu thuốc đến bên miệng, hung hăng hút một hơi, ngậm trong miệng hồi lâu, mới chậm rãi phun ra, khói lượn lờ xa cách. Anh thấy rõ ràng Kiều An Hào mở cửa xe, ngồi xuống, sau đó qua không quá nửa phút, khởi động xe rời đi.

Lục Cận Niên đợi cho đến khi xe không còn thấy bóng dáng, mới giơ tay lên tiếp tục hút thuốc, sau đó dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn ở ban công, tiếp tục đứng ở ban công thưởng một lúc, rồi xoay người trở về phòng ngủ, sau đó nhắc điện thoại di động của mình gọi đi một cú điện thoại : "Hãy để trống vai nữ số hai của bộ Khuynh Thành Thời Gian, tôi muốn sắp xếp cho người khác."

"Ngoài ra, đem tất cả các thông cáo về phim sắp tới của tôi đều hoãn lại, tôi sẽ diễn vai nam số hai của Khuynh Thành Thời Gian."

"Không có gì không ổn, nhiều năm diễn vai nam chính như vậy, thỉnh thoảng diễn nam hai một lần cũng tốt, hơn nữa tôi vốn cũng không muốn diễn nữa."

"Được rồi, cậu không cần nói nữa, cứ theo lời tôi nói mà làm."

Lục Cận Niên nói xong câu đó, không cho người đầu dây bên kia cơ hội, liền trực tiếp cúp máy.

Lục Cận Niên sau khi sốt, thân thể vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, anh tiện tay vút điện thoại lên trên giường, sau đó cũng có chút mệt ngồi ở bên giường, ánh mắt không biết làm sao lại nhìn về phía bên thùng rác.

Anh nhìn hồi lâu, sau đó lắc lắc đầu đứng lên, đi tới trước thùng rác, nhặt lên hộp thuốc hạ sốt bên trong.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm hộp thuốc, đáy mắt có một tia âm đạm, chợt lóe lên.

Chương 29: Hợp đồng quảng cáo (1)

Editor : Meo WiWi

Kiều An Hào bị Lục Cận Niên đuổi rời khỏi biệt thự Nghi Sơn, lái xe thẳng về Cẩm Tú Viên, cô vốn không có danh tiếng gì, cũng không có gì thông cáo, cho nên bốn ngày kế tiếp, cô đều vui ở trong biệt thự của Cẩm Tú Viên suốt, không có đi ra cửa, mà trong bốn ngày này, Lục Cận Niên cũng không về nhà lấy một lần.

Lại là một đêm khuya, không biết có phải do buổi chiều ngủ nhiều quá hay không, Kiều An Hào nằm ở trên giường trần trọc mãi vẫn không cách nào ngủ được. Cô cảm lên di động một bên, xem đồng hồ, đã sắp mười hai giờ khuya. Kiều An Hào nghiêng đầu nhìn thoáng qua một bên giường trống rỗng, nghĩ thầm đêm nay phòng chừng anh cũng sẽ không trở lại.

Anh về nhà, cô sẽ khẩn trương bắt an. Nhưng anh không trở lại, đáy lòng cô nhưng lại có mất mát gợn sóng.

Kiều An Hào vén chăn lên, xuống giường, tùy ý khoác một chiếc áo, đi tới trên ban công, nhìn chăm chăm bóng đêm ngoài cửa sổ, thần tình cũng theo đó có chút cô đơn.

Trong lòng của anh, anh vẫn luôn không xem cô là vợ anh... Cho nên kết hôn hơn năm tháng, tuyệt đại đa số đều là cô một người một mình trông phòng.

Kiều An Hào đứng một lúc thì điện thoại di động bất chợt vang lên.

Kiều An Hào quay về phòng ngủ, nhắc điện thoại của mình lên, thấy trên màn hình là một dãy số lạ.

Trễ như vậy thì ai gọi điện cho cô chứ?

Kiều An Hào chần chừ một chút, nhận nghe, giọng nhẹ nhàng : "A lô, xin chào, xin hỏi ngài là...?"

Người ở đầu dây bên kia trả lời trọng yếu cô là ai, nói năng cực kỳ ngắn gọn đi thẳng vào vấn đề : "Cuối tuần, chính thức vào tổ phim Khuynh Thành Thời Quang, nữ số hai."

Kiều An Hào cầm điện thoại trong tay, trong nháy mắt nắm chặt, cô thực sự không nghĩ tới, cú điện thoại này sẽ là Lục Cẩm Niên tự mình đánh tới báo tin của cô. Kiều An Hào hít một hơi thật sâu, giọng điệu nhã nhặn hướng người đầu dây bên kia nói : "Tôi biết rồi, cảm ơn anh... Lục..." Kiều An Hào do thuận miệng, suýt nữa gọi ra tên Lục Cẩm Niên, ngừng một chút, sửa giọng nói : "Tiên sinh."

Kiều An Hào trong lời nói giống như đá chìm đáy biển, căn bản không nhận được bất kỳ trả lời.

Nếu điện thoại di động không truyền đến tiếng sóng điện rè rè, Kiều An Hào sẽ cho rằng điện thoại đã bị cúp.

Qua hồi lâu, lâu tới khi Kiều An Hào cho rằng Lục Cẩm Niên đã thông báo xong nhưng lại bấm nhầm nút kết thúc cuộc gọi, dẫn đến máy vẫn treo, rồi tiện tay ném điện thoại sang một bên.

Vì vậy, vào lúc Kiều An Hào suy nghĩ không biết có nên cúp điện thoại hay không, bất chợt trong điện thoại đang không có dấu hiệu nào truyền đến thì tiếng của Lục Cẩm Niên bình tĩnh, đăm đăm, mang

theo vài phần lạnh lẽo trào phúng : "Đây là cô Kiều dùng chính thân thể đổi lấy, không cần nói cảm ơn tôi, chỉ có điều thân thể của cô Kiều khá đáng tiền, có thể đổi được bộ Khuynh Thành Thời Gian này..."

Lục Cẩm Niên ở đầu dây bên kia dường như còn muốn tiếp tục nói cái gì đó, nhưng chợt ngừng lại, sau đó im lặng chừng hai giây, điện thoại liền bị tắt

Chương 30: Hợp đồng quảng cáo (2)

Tuy rằng câu nói kế tiếp Lục Cẩm Niên còn chưa nói hết, nhưng Kiều An Hào lại biết chắc chắn không phải là lời tốt đẹp gì.

Kỳ thật mấy ngày nay, Kiều An Hào vẫn luôn không hiểu, rõ ràng người đã ngủ với cô, rồi nói cô muốn hồi báo gì đó cũng là Lục Cẩm Niên. Nhưng cho đến khi bản thân thật sự đem giữa bọn họ thành một khoản giao dịch, mở miệng đòi anh này nọ, anh lại trong nháy mắt bày ra bộ dạng hận không thể muốn bóp chết cô, trực tiếp mang cô quảng ra ngoài biệt thự.

Bây giờ nghe xong Lục Cẩm Niên trước khi cúp điện thoại nói như thế, cô mới hiểu được ngày hôm đó anh sở dĩ tức giận như thế là vì anh cho rằng cho quá đề cao bản thân mình rồi.

Cũng đúng, cô sớm nên nghĩ tới, không phải sao?

Anh từ đầu đến cuối căn bản không muốn ngủ với cô, cho nên đối với anh mà nói, thân thể của cô có chỗ nào xứng để đổi lấy vai nữ hai của Khuynh Thành Thời Gian chứ?

Nếu không phải ngày hôm đó anh sốt cao sinh bệnh, có lẽ anh căn bản là khinh thường chạm vào cô đi?

Kiều An Hào nghĩ trên cái thế giới này, chỉ có cô là người phụ nữ sau khi cùng người ngủ còn bị ghét bỏ.

Cũng chỉ có cô là người vợ như vậy, cùng chồng cưới nhau gần nửa

năm, mới biết được số điện thoại của chồng mình.

Kiều An Hào nghĩ đến đây, nhin không được bưng lấy môi, cười tự giễu, đáy mắt nhưng lại có tia bi ai mỏng manh tràn ra.

-

Dự án phim Khuynh Thành Thời Gian này là Truyền thông Hoàn Ảnh đầu tư hai tỷ, chuẩn bị hai năm cho phim mới, mời về đội hậu kỳ chế tác đẳng cấp quốc tế, sử dụng đội ngũ biên kịch nổi tiếng thế giới.

Mánh lới quảng cáo như vậy cũng đủ làm cho người khác chú ý tới bộ phim này, đương nhiên phim còn chưa mở máy, nhưng do khí thế ngút trời nên cũng đã được đăng rầm rộ trên Weibo. Dàn diễn viên ngôi sao của bộ phim cực kỳ cường đại, ngoại trừ người mới như Kiều An Hào, ngay cả người đi đường trong bộ này cũng là người biểu diễn tốt nhất nhì trong làng giải trí.

Ngày quay phim đầu tiên của Khuynh Thành Thời Gian chỉ là nghi lễ khởi động máy. Toàn bộ minh tinh tham gia diễn tất cả đều xuất hiện, duy chỉ có vị trí nam hai là còn trống.

Bởi vì ngày hôm sau chính thức bắt đầu khởi quay, cho nên sau khi kết thúc nghi lễ khởi động máy, nhà sản xuất và đạo diễn của Khuynh Thành Thời Gian cố ý tổ chức một bữa tiệc mời tất cả các diễn viên, mục đích là để cho mọi người thông qua dịp này mà hiểu biết nhau một chút, để tránh lúc quay bởi vì không quen nhau dẫn đến khó nhập vai.

Khi Kiều An Hào và Triệu Manh chạy tới, ở ghế lô đã đầy người.

Trước khi Kiều An Hào vào đoàn phim đã làm qua bài học, cho nên tất cả mọi người ở đây, bất kể là nhà sản xuất, đạo diễn, hay là diễn

viên, cô đều biết hết.

Những người này đều vào showbiz sớm hơn so với Kiều An Hảo, cũng coi như tiền bối của cô, cho nên cô lịch sự bước về phía trước, chào hỏi lần lượt từng người.

Nhà sản xuất của Khuynh Thành Thời Gian ngồi tốt ở bên trong, lúc Kiều An Hảo đang chuẩn bị vươn tay cùng nhà sản xuất chào hỏi, có người lại giành trước cô một bước, dang rộng tay: "Ôn tổng, đã lâu không gặp."

Chương 31: Hợp đồng quảng cáo (3)

Mở miệng nói chuyện là giọng nữ, thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Kiều An Hào theo bản năng quay đầu, sau đó nhìn thấy Lâm Thi Ý đứng bên cạnh mình, tươi cười chân thành cùng nhà sản xuất Tôn bắt tay.

Nhà sản xuất Tôn: "Thi Ý, đã lâu không có hợp tác rồi."

Lâm Thi Ý: "Hi vọng lần này cùng Tôn tổng hợp tác vui vẻ."

Trong lúc Lâm Thi Ý và nhà sản xuất Tôn chào hỏi, Triệu Manh dường như chợt nhớ tới cái gì, tiến đến bên tai Kiều An Hào, thấp giọng nói: "Kiều Kiều, Lâm Thi Ý vốn là nữ hai của bộ này, kết quả vì cậu bắt chợt chặn ngang một cước, nên thành nữ ba, người phụ nữ này từ trước đến nay thù dai, hơn nữa rất khéo giả bộ, nhất là ở trước mặt đạo diễn và nhà sản xuất liền thích giả vờ có quan hệ tốt với mọi người. Cậu nên cẩn thận một chút..."

Triệu Manh lời còn chưa nói hết, Lâm Thi Ý trong lúc bắt chợt nghiêng đầu, Triệu Manh lập tức ngậm miệng, hướng về phía Lâm Thi Ý hữu nghị cười cười, Lâm Thi Ý cũng mặt mỉm cười hữu hảo, miệng lại hướng về phía Kiều An Hào nói: "An Hào, đã lâu không gặp."

Kiều An Hào biết Lâm Thi Ý, cô là nữ nghệ sĩ ký được ký hợp đồng nhanh nhất với Truyền thông Hoàn Ảnh trong hai năm qua. Mặc dù cùng thuộc một công ty, thế nhưng Kiều An Hào chưa bao giờ qua lại

với Lâm Thi Ý, hướng chi là cùng xuất hiện. Lâm Thi Ý này tính tình cao ngạo, làm sao sẽ cùng Kiều An nói chuyện?

Cho nên lúc này Kiều An Hào thấy cô ta thân thiết như vậy gọi thẳng tên mình "An Hào", mà vẻ nhiệt tình trên mặt như là rất quen thân với mình, đáy lòng nhin không được hơi hồi hộp một chút. Sau đó nhớ đến lời Triệu Manh vừa nói với mình, trong nháy mắt bừng tỉnh. Có thể nhớ được tên của Kiều An Hào cô, sợ là đã biết được cô đã đoạt đi vai diễn của cô ta, sợ là từ giờ trong lòng cô ta đã vô cùng căm hận cô đi. Nhưng cố tình giả vờ bộ dáng thật thân thiết, thật hữu nghị với cô, thì cũng thực làm khó cô nha.

Cô ta giả bộ, thì Kiều An Hào cô cũng sẽ giả nai. Dù sao ai cũng không muốn ở trước mặt nhà sản xuất gây ấn tượng không tốt.

Kiều An Hào nháy mắt nở nụ cười, như thể thật sự cùng Lâm Thi Ý là bạn rất thân, giọng điệu thân thiết nói: "Chị Thi Ý, lâu như vậy không gặp, chị lại đẹp ra nha."

Lâm Thi Ý làm sao không biết Kiều An Hào cũng cùng cô diễn trò, vẻ mặt không lộ ra chút sơ hở, thậm chí nụ cười trên mặt càng dịu dàng và tình cảm hơn: "Làm gì có. An Hào, cô mới là xinh đẹp hơn đó."

Nói, Lâm Thi Ý quay đầu, nhìn về tôn sản xuất nhân, hoàn thân thiết thay Kiều An Hào làm một giới thiệu: "Tôn tổng, đây là Kiều An Hào, hí dậm nữ số 2, đừng xem nàng là người mới, hành động không sai."

Nói xong, Lâm Thi Ý quay đầu, nhìn hướng về phía nhà sản xuất Tôn, còn thân thiết thay Kiều An Hào giới thiệu: "Tôn tổng, đây là Kiều An Hào, diễn vai nữ hai, đừng nhìn cô ấy là người mới, diễn xuất không tệ đâu."

Kiều An Hào làm sao không biết, Lâm Thi Ý giới thiệu cô, là diễn cho

Tôn tổng xem, ra về mình nhiệt tình chiếu cố người mới. Về phần diễn xuất? Lâm Thi Ý làm sao thấy qua cô đóng phim, làm sao mà biết cô diễn xuất không tệ, thật sự là trọn tròn mắt nói mò. . . .

Chương 32: Hợp đồng quảng cáo (4)

Kiều An Hào đáy lòng nghĩ như vậy, trên mặt cười càng thêm sáng loá, vừa hướng nhà sản xuất Tôn vươn tay vắn an, so với Lâm Thi Ý đứng một bên còn có thể trọn tròn mắt nói mò bịa chuyện: "Tôn tổng xin chào, ngài đừng nghe chị Thi Ý nói bậy, tôi là người mới, còn phải học hỏi nhiều, bất quá bình thường tôi nghe chị Thi Ý nhắc tới ngài, nói ngài chuyên nghiệp, chị ấy thích nhất hay hợp tác với ngài."

Không phải là trọn tròn mắt nói mò khen người để tạo ấn tượng tốt cho nhà sản xuất Tôn sao? Kiều An Hào cô cũng làm cho coi.

Nhà sản xuất Tôn nghe được lời của Kiều An Hào liền nét mặt tươi cười, khi ánh mắt hướng nhìn Kiều An Hào, đáy mắt xẹt qua một tia kinh diễm.

Những người đẹp trong làng giải trí có rất nhiều người, tuy nhiên không ít thì nhiều đều qua dao kéo, nhìn kỹ sẽ thấy vài phần na ná nhau, hoặc sẽ trông không tự nhiên. Nhưng cô gái trước mặt này xinh đẹp gọn gàng, ngũ quan thanh tú, làm cho người ta trước mắt sáng ngời, thanh lệ thoát tục.

Mà Lâm Thi Ý đứng ở một bên, trên mặt vẫn như trước nâng lên nụ cười, chỉ là ánh mắt nhìn Kiều An Hào lộ ra vài phần lạnh.

-

Cùng nhà sản xuất Tôn bắt chuyện xong, người tới cũng không sai biệt lắm, mọi người đều ngồi xuống.

Nhà sản xuất Tôn cố tình ngồi ở bên người Kiều An Hào.

Đợi cho tất cả mọi người ngồi xong, Kiều An Hào lúc này mới phát hiện mình đối diện với bốn vị trí trống.

Còn có ai chưa tới?

Đang lúc Kiều An Hào chuẩn đảo mắt nhìn mọi người trên bàn, nhìn xem thiếu ai thì cửa bị đẩy ra, ba người bước vào.

Đại đạo diễn Khuynh Thành Thời Gian và nữ chính Tống Tương Tư, cùng với nam chính Trình Dạng.

Trình Dạng mấy năm nay là người duy nhất nổi tiếng chỉ sau Lục Căn Niên, giành lấy vị trí nam minh tinh, đương nhiên cậu có thể giành, nhưng cũng là nhờ Lục Căn Niên hai năm qua mỗi lần đóng phim và lên truyền hình đều dẫn theo cậu, dìu dắt cậu.

Mà Tống Tương Tư cũng là đàn chị trong làng giải trí, diễn viên, nữ thần, Lục Căn Niên phiên bản nữ.

"Thật xin lỗi, kẹt xe nên đã tới muộn." Đại đạo diễn sau khi ngồi xuống, mới cười tủm tỉm mở miệng giải thích.

Mà Trình Dạng cũng hơi mang theo vài phần áy náy nói với mọi người một tiếng, mới nho nhã lễ độ ngồi xuống.

Về phần Tống Tương Tư chỉ nhàn nhạt hướng về phía mọi người gật đầu, xem như chào hỏi qua, sau đó liền tao nhã hào phóng ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ trong phòng thấy người ngồi không sai biệt lắm,

lúc này mới đi lên trước, nhẹ giọng hỏi: "Hiện tại mọi người đã tới đông đủ chưa để dọn lên đồ ăn ạ?"

Nhà sản xuất phát phát tay, nói: "Chờ một chút, còn có người chưa tới."

Trong đoàn phim, nhà sản xuất nhân và đạo diễn là lớn nhất, hiện tại cả hai người đều đã tới, thế nhưng không gọi món ăn mà nói phải đợi một người?

Một bàn người khó tránh khỏi có chút tò mò, trong đó có người mở miệng hỏi: "Còn có ai chưa tới?"

Đạo diễn lại nhận nói: "Nam hai của bộ phim chúng ta."

Nam hai? Mọi người càng vô cùng kinh ngạc, nam chính một cũng chưa tới phiên bắt mọi người chờ, mà nam hai lại có thể? Đến tột cùng là ai?

Chương 33: Hợp đồng quảng cáo (5)

Ngay cả Kiều An Hảo cũng không nhịn được háo hức theo.

Trong kịch bản, vai nữ hai và nam hai là đối thủ diễn, thế nhưng cho tới bây giờ, cô còn chưa biết người hợp tác diễn với mình đến tột cùng là ai...

Nhà sản xuất nhìn bộ dáng mọi người hết sức hứng thú, thần bí vừa định mở miệng vạch trần đáp án, kết quả cửa phòng liền lại một lần nữa bị người đẩy ra, nhà sản xuất theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn, sau đó lời nói liền nghẹn lại nơi cổ họng, lập tức cả người liền nhanh chóng đứng lên.

Theo động tác của nhà sản xuất người, một bàn người cũng đều quay đầu hướng về phía cửa nhìn lại.

Nhà sản xuất Tôn cười thành tiếng, nhiệt tình ra bắt chuyện: "Ông Lục, ngài rất cục cựa tới, mau mời ngồi, mời."

Kiều An Hảo và mọi người cũng quay đầu hướng về phía cửa nhìn lại, chỉ là vừa quay được một nửa, cô liền nghe từ miệng nhà sản xuất Tôn hai chữ "ông Lục", sau đó đáy lòng run lên kịch liệt, cả người còn chưa kịp tiêu hóa "ông Lục" rốt cuộc là ai, lập tức liền thấy Lục Căn Niên bước chân trầm ổn tiêu sái tiến vào.

Kiều An Hảo nghe thấy chung quanh có người âm thầm đảo hít một hơi, xen lẫn vài tiếng thì thầm: "Hóa ra nam hai là Lục ảnh đế đến diễn?"

"Trời ạ, thảo nào lúc trước vẫn luôn không tiết lộ tin tức này, đây tuyệt đối là tin tức nặng ký a, phỏng chừng đến lúc đó lại khiến trên Weibo một trận oanh động nha."

Lục Cẩm Niên mặc dù xuất thân là diễn viên, thế nhưng thân phận lại khác nhau rất lớn, là CEO của Truyền Thông Hoàn Ảnh.

90% ngôi sao đang ngồi ở đây là nghệ sĩ ký hợp đồng với Truyền thông Hoàn Ảnh, mà nhà đầu tư lớn nhất đứng sau bộ phim Khuynh Thành Thời Gian này chính là Lục Cẩm Niên.

Đáy lòng mọi người một bên cảm thán khó trách nhà sản xuất và đạo diễn đều phải thành thành thật thật chờ như vậy, một bên đồng loạt theo nhà sản xuất đứng lên.

Kiều An Hảo nhất thời hồi lâu có chút tiêu hóa không được tin tức này, thế cho nên thời điểm tất cả mọi người đứng dậy, cô vẫn còn ngơ ngác ngồi trên ghế, thẳng đến khi Triệu Manh vươn tay hung hăng nhéo cô một cái, cô mới lập tức rề rà đứng lên.

Lục Cẩm Niên vẻ mặt trước sau như một đăm đăm, đối mặt mọi người đứng dậy, không có chút nào biểu thị, chỉ là ôn hoà cất bước, đi tới chỗ ngồi trống duy nhất, kéo ra ngồi xuống.

Đã từng giao tiếp cùng Lục Cẩm Niên, đã quen anh thiên về loại người tính tình ít nói, cho nên nhà sản xuất thấy anh ngồi xuống, mới ngồi xuống theo, sau đó những người khác cũng cùng theo đều ngồi.

Nhà sản xuất gọi nhân viên phục vụ đưa lên thực đơn, sau đó tự mình đưa cho Lục Cẩm Niên: "Ông Lục, ngài xem ngài ăn chút gì?"

Lục Cẩm Niên nhìn cũng không liếc nhìn thực đơn, chỉ là không nóng

không lạnh phun ra ba chữ: "Gì cũng được."

Nhà sản xuất đối mặt với Lục Cẩm Niên lạnh lùng, không có nửa điểm khó chịu, trái lại cười mở thực đơn, chọn những món đắt nhất tốt nhất, làm thành một tràng, sau đó còn gọi những người khác trên bàn kêu món.

Ở đây trên có ông tổng Lục Cẩm Niên của Truyền thông Hoàn Ảnh, dưới có nhà sản xuất và đạo diễn của đoàn phim, diễn viên ở nơi này ai lại không biết xấu hổ gọi món ăn chứ, cho nên nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến tay người nào, ai nấy cũng khiêm nhường cấp cho những người khác.

Chương 34: Hợp đồng quảng cáo (6)

Duy chỉ có Tổng Trưởng Tư tiếp nhận thực đơn, tự nhiên thoải mái mở ra, chọn món mình thích và gọi hai thứ.

Mãi cho đến khi thực đơn truyền tới trước mặt Kiều An Hào, cô mới từ trong tin tức Lục Cẩm Niên là nam hai phục hồi lại tinh thần. Cô hướng về phía nhân viên phục vụ đứng bên cạnh mình mỉm cười lắc lắc tay, ý bảo không cần gọi món ăn, sau đó trao lại thực đơn cho người phục vụ.

Đợi cho người phục vụ ôm thực đơn, cười nhạt rời đi, Kiều An Hào mới ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên ngồi ở phía chính diện.

Trong phòng bật đèn vàng ấm áp, tia sáng mờ nhạt đánh vào trên mặt anh, khiến anh có vẻ xa xa ngoài tầm với. Ngồi bên cạnh anh là đại đạo diễn. Đại đạo diễn không biết lại nói với anh cái gì đó, anh hơi nghiêng đầu, vẻ mặt đăm đăm lắng nghe.

Anh dường như nhận ra được ánh mắt của Kiều An Hào, bất chợt hơi lớt nhẹ đầu, mắt hướng về phía Kiều An Hào nhìn thẳng, Kiều An Hào sợ đến lập tức quay đầu, vờ vịt ra vẻ bộ dạng nói chuyện với Triệu Manh.

Chỉ là liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên một cái, liền suýt nữa bị anh bắt tại trận, Kiều An Hào mãi cho đến khi phục vụ đưa lên thức ăn, cũng chưa dám liếc nhìn về phía Lục Cẩm Niên xem qua chỗ nào.

Một bữa ăn như vậy không thể thiếu rượu!

Nhà sản xuất Tôn có thể là vì Lục Cẩm Niên, hào phóng mở hai chai Royal Salute (là một loại Scotch whisky sản xuất bởi Chivas Brothers), rồi để phục vụ rót đầy ly rượu cho từng người. Mọi người làm liên tục ba ly, sau đó bầu không khí trên bàn ăn thoáng cái liền sinh động hẳn lên, tất cả mọi người bắt đầu kéo một số đề tài.

Lục Cẩm Niên vẫn luôn rất yên tĩnh, người khác tới mời rượu, anh mặc dù không nói lời nào, thế nhưng cũng sẽ nâng ly rượu lên uống, người khác cùng anh chào hỏi, anh cũng sẽ gật đầu. Chỉ là đuôi lông mày anh luôn có nét lạnh lùng, nhìn thế nào cũng khiến người khác nghĩ rằng không cùng anh tồn tại trong một thế giới.

Những bữa tiệc như vậy, tất cả mọi người đều bận bịu xây dựng mối quan hệ. Nhưng vì có Lục Cẩm Niên nên Kiều An Hào vẫn rất câu nệ, không như những diễn viên khác không ngừng tìm nhà sản xuất và đạo diễn mời rượu nói chuyện. Chỉ khi nói chuyện với người khác, cô mới có thể trở về với bộ dáng tươi cười ôn hòa.

Trái ngược với Kiều An Hào câu nệ, Tống Tương Tư lại có vẻ cùng với bữa tiệc này càng thêm không hợp nhau. Cô thật ra tới tham gia bữa tiệc để ăn cơm, đoan trang nền nã ngồi ở chỗ của mình, tao nhã nền nã cầm chiếc đũa gấp thức ăn dùng bữa, sau đó thỉnh thoảng bung lên ly nước trắng một bên nhấp một ngụm.

Bữa tiệc tiến hành được một nửa, nhà sản xuất ngồi bên cạnh Kiều An Hào bất chợt như là nhớ ra cái gì đó, quay đầu, liếc mắt nhìn Kiều An Hào, tiếp đó nói: "Tôi thiếu chút nữa đã quên rồi, các vị đang ngồi đây ít nhiều đều hợp tác qua, không quen cũng đều biết, cho nên tôi muốn giới thiệu cho mọi người một người mới, đó chính là người sắm vai nữ hai..." Nhà sản xuất vốn định nói tiếp tên Kiều An Hào, nhưng lại chỉ nhớ rõ Kiều An Hào họ Kiều, quên mất phía sau hai chữ tên, vì vậy dừng một chút, quay đầu nhìn Kiều An Hào nói: "Cô

tới giới thiệu bản thân với mọi người một chút đi!"

Chương 35: Hợp đồng quảng cáo (7)

Editor : Nhi 1911

Nhà sản xuất giới thiệu đột ngột, Kiều An Hào không hề có sự chuẩn bị, nhưng vẫn tự nhiên đứng lên, gật nhẹ đầu đối với những người cùng bàn, thanh âm trong trẻo nói : "Chào mọi người, tôi là Kiều An Hào, rất vui khi có thể cùng mọi người hợp tác. Cảm ơn."

Chờ Kiều An Hào ngồi xuống, nhà sản xuất liền dẫn đầu mọi người vỗ tay.

Người vẫn im lặng, chăm chú ăn cơm chính là Tổng Tương Tư, nhưng khi Kiều An Hào giới thiệu xong, liền ngẩng đầu, đối mặt với vẻ đẹp rạng rỡ của Kiều An Hào, ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc, còn kèm theo sự đánh giá.

Đợi vỗ tay xong, nhà sản xuất liền thấy sang bắt quàng làm họ với Lục Cận Niên, quay đầu về phía anh, nói : "Ông Lục, trong bộ phim này, An Hào chính là bạn diễn của ông."

Lục Cận Niên nghe nói như thế, liền nâng mí mắt lên, nhìn lướt qua chỗ Kiều An Hào.

Kiều An Hào khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, nhưng lại như trước cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh .

Chung quanh một bàn đầy người, không người nào biết Kiều An Hào cùng Lục Cận Niên thực ra có quan hệ, chỉ xem bọn họ là người xa

lạ, cho nên nhà sản xuất lại quay đầu, đối với Kiều An Hào nói : "An Hào, còn ngây ngốc ở đó làm gì, mau đến mà chào hỏi ông Lục, quen thuộc quen thuộc, về sau cả hai sẽ phải diễn chung với nhau."

Nhà sản xuất nói đến nước này, Kiều An Hào khẩn trương, cũng phải kiên trì bưng lên ly rượu trước mặt, đứng lên, đối với Lục Cẩm Niên nhẹ giọng nói : "Ông Lục, rất hân hạnh được biết ông, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Lục Cẩm Niên lạnh nhạt ngồi ở vị trí cao, hạ mí mắt, nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt, không phản ứng.

Kiều An Hào dùng lực đạo nắm ly rượu, nhịn không được hơi hơi nâng cao. Cô biết anh vẫn không thích cô, cho nên anh trước mặt người ngoài đều làm bộ như không biết đến cô. Hiện tại cô vốn bất đắc dĩ mới cùng anh mở miệng nói chuyện, chẳng lẽ cho dù là như vậy, anh cũng không vui lòng để ý tới cô một chút sao?

Thật lâu sau, Lục Cẩm Niên hơi hơi chuyển dời mắt, cũng không nhìn đến Kiều An Hào một lần, một tay bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Kiều An Hào lúc này mới âm thầm thở nhẹ một hơi, vội vàng cũng giơ ly rượu lên, cạn ly rượu này, ngồi trở lại vị trí của mình.

Chính là lúc Kiều An Hào còn chưa có ngồi vững vàng, đột nhiên có một giọng nữ, thanh thúy êm tai vang lên: "An Hào là người mới, lại có thể cùng ông Lục hợp tác, vận khí thật là tốt."

Mở miệng nói chuyện chính là Lâm Thi Ý, lời nói này của cô chợt nghe không có gì vấn đề, như là thật sự hâm mộ Kiều An Hào vận khí tốt. Nhưng cẩn thận mà nghĩ, mọi người lại đều hiểu được trong lời nói của Lâm Thi Ý quan trọng nhất chính là bốn chữ "Là một

người mới".

Một người mới, có thể cùng Lục Cận Niên hợp tác, mà ngay cả Lâm Thi Ý ở làng giải trí thời gian dài như vậy, cô bị cô ấy giành lấy vai diễn, chỉ đơn giản là vận khí tốt sao?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người cảm thấy được Kiều An Hào, có chỗ không chính đáng.

Chương 36: Cơ thể vẫn còn đáng tiền (8)

Bầu không khí trên bàn trở nên có chút ngưng trệ, tất cả mọi người như có như không tương hướng tầm mắt về phía Kiều An Hào.

Kiều An Hào đương nhiên biết trong lòng mọi người đang suy nghĩ gì, nhưng vai này của cô vốn chính là đối lấy bằng cơ thể, khó tránh khỏi có chút thiếu tự tin, trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết nên phản ứng như thế nào, vì vậy vẻ mặt đờ đẫn ra.

Cứ ngỡ sờ như vậy, mà đúng hơn là nó đang bị phơi bày sự thật, bộ dạng luống cuống.

Bầu không khí trên bàn càng trở nên trầm thấp hơn.

Kiều An Hào xấu hổ và sợ hãi, cảm thấy mình thật xấu xí mà lại dơ bẩn, cứ như thế sẽ bị vạch trần mất.

Triệu Mạnh thân là người đại diện của Kiều An Hào, đáy lòng cũng có chút lo lắng, vắt hết óc nghĩ cách vãn hồi sự bối rối này.

Ngay khi bầu không khí cực kỳ căng thẳng, Lục Cẩm Niên ngồi đối diện Kiều An Hào chợt nâng lên mí mắt nhìn Kiều An Hào. Cô gái rừ mi mắt, giả vờ trấn định ngồi yên một chỗ, nhưng khóe môi khẽ mím lại tiết lộ sự bất an của cô.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm Kiều An Hào chừng năm giây, sau đó liền bất động thanh sắc rời mắt, mở miệng nói chuyện với âm điệu lạnh nhạt phảng phất có thể đem không khí chung quanh kết thành

băng: "Cô Lâm, trong làng giải trí lưu truyền một câu nói, cô không biết sao? Vận khí cũng là một biểu hiện của thực lực."

Một câu nói của Lục Cẩm Niên nhìn như hời hợt, thế nhưng lại nói cho mọi người trên bàn rằng, Kiều An Hảo lấy được vai diễn này có thể do may mắn, nhưng thật ra là cô có đủ năng lực để đảm đương vai nữ hai này, căn bản không tồn tại bất cứ yếu tố bất chính nào. Đương nhiên đằng sau ý tứ như vậy, cũng đồng thời cũng bày tỏ, Lâm Thi Ý có thể bị Kiều An Hảo cướp đi vai diễn này, là bởi vì thực lực cô ta không đủ!

Kiều An Hảo tuy rằng không biết vì sao Lục Cẩm Niên đột nhiên mở miệng giúp cô giải vây, đáy lòng cô kích động lại nháy nhót, thế nhưng cô biết lúc này điều mình thực sự nên làm là thể hiện gì đó, vì vậy lập tức cong khóe môi, giọng khiêm tốn nói: "Tôi có rất nhiều điều cần phải học hỏi từ các vị tiền bối và lão sư, hy vọng khi quay phim sẽ không kéo chân của mọi người."

Lục Cẩm Niên nói thế, vốn là quyền uy lại có phân lượng, hơn nữa hiện tại lời của Kiều An Hảo không chỉ tăng bốc tất cả mọi người ở đây, đồng thời cũng ra vẻ mình tương đối khiêm tốn biết lễ, khiến cho mọi người trong nháy mắt liền thay đổi cách nhìn hoàn toàn về cô. Mọi người không thể không khen ngợi Kiều An Hảo vài câu, sau đó liền đổi sang chủ đề khác nói chuyện.

Lâm Thi Ý ngồi ở một bên, tuy vẫn duy trì dáng tươi cười như cũ, nhưng sắc mặt thoát nhìn có chút khó coi.

Cô vốn muốn gây rắc rối cho Kiều An Hảo, ai biết được kết quả lại là dờn tảng đá đập chân của mình!

Nếu không có Kiều An Hảo, thì người hợp tác diễn cùng Lục Cẩm Niên sẽ là cô!

Phải biết rằng, có thể cùng Lục Cẩm Niên đóng phim với nhau, là mơ ước khát khao của tất cả nữ minh tinh! -

Tan tiệc, Kiều An Hào vào toilet, cho đến khi cô đi ra thì người của đoàn kịch đều đã về hết.

Bởi vì không có chỗ đậu xe, xe dừng ở giao lộ hai trăm thước, cho nên Triệu Manh thừa lúc Kiều An Hào vào toilet thì đi lấy xe.

Kiều An Hào đứng ở cửa khách sạn, trong lúc chờ Triệu Manh, lại nhìn thấy Lục Cẩm Niên theo trong khách sạn đi ra.

Chương 37: Sợ gây phiền toái cho mình (1)

Tan tiệc, Kiều An Hảo vào toilet, cho đến lúc cô đi ra, thì mọi người trong phòng đều đã về hết.

Vì gần đây không có chỗ đậu xe, xe dừng ở giao lộ ngoài hai trăm thước, Triệu Manh thừa dịp lúc Kiều An Hảo vào toilet thì đi lấy xe.

Kiều An Hảo đi tới cửa khách sạn, Triệu Manh vẫn chưa lấy xe trở về, cô liền đứng ở ven đường chờ, kết quả lại thấy Lục Cẩm Niên từ trong khách sạn đi ra.

Kiều An Hảo đứng ở ngay phía trước khách sạn, Lục Cẩm Niên đi thẳng ra, tất nhiên sẽ cùng cô chạm mặt.

Lục Cẩm Niên không thích cùng cô xuất hiện ở nơi công cộng, coi như là bất đắc dĩ chạm mặt, anh cũng chỉ là xem cô thành không khí, nhắm mắt làm ngơ.

Thay vì chờ anh đi tới phút lờ cô, chi bằng cô ngoan ngoãn thức thờ né tránh.

Kiều An Hảo thừa dịp Lục Cẩm Niên không có chú ý tới mình, liền nhanh chóng xoay người, hướng về phía trước mà đi. Chỉ là cô còn chưa đi bao xa, bất chợt có chiếc xe dừng lại bên cạnh cô. Cửa kính xe hạ xuống, bên trong truyền ra tên cô: "Tiểu Kiều."

Kiều An Hảo nghiêng đầu, nhìn đến chỗ ghế phụ cạnh nhà sản xuất Tôn, lập tức lễ phép mỉm cười mở miệng: "Tôn tổng."

Nhà sản xuất Tôn đưa đầu ra ngoài cửa: "Tiểu Kiều, sao em đi một mình ở chỗ này? Không có xe sao?"

Nói xong, nhà sản xuất Tôn liền tự mình đẩy cửa xe ra, xuống xe, thay Kiều An Hào mở cửa xe sau: "Em ở đâu? Anh đưa em về."

Kiều An Hào liền vội vàng lắc đầu, nói cảm ơn: "Tôn tổng, cảm ơn ngài, không cần làm phiền ngài, người đại diện của tôi đã đi lấy xe, tôi ở chỗ này chờ cô ấy."

"Như vậy à..." Nhà sản xuất Tôn đáy mắt lóe lên tia tiếc nuối, mắt vẫn nhìn chăm chăm Kiều An Hào, càng nhìn càng thấy Kiều An Hào lớn lên mỹ lệ động lòng người, nhin không được tiếp tục hỏi một câu: "Tiểu Kiều tốt nghiệp trường đại học nào?"

Kiều An Hào mặc dù nghĩ cách tránh Lục Cảnh Niên, lại cũng không dám đắc tội ông bầu Tôn, cho nên không thể làm gì khác hơn là lễ phép trả lời câu hỏi của ông ta: "Đại học X."

"Đại học X, đó là trường tốt..."

-

Trước khi Kiều An Hào thấy Lục Cảnh Niên, thì anh cũng đã nhìn thấy cô.

Cô chỉ nhìn anh một cái, liền nhanh chóng xoay người, hướng về một bên đi, rõ ràng là tránh anh.

Lục Cảnh Niên dừng chân một chút, ánh mắt trở nên có chút lãnh, anh đang chuẩn bị hướng về phía xe mình đang đậu ở ven đường, lại thấy một chiếc xe dừng lại ở bên Kiều An Hào, sau đó ông bầu Tôn

từ trong xe bước xuống.

Cách một khoảng cách, Lục Cẩm Niên không nghe được bọn họ đang nói những chuyện gì, thế nhưng anh có thể nhìn ra được, hai người trò chuyện khá tốt, Kiều An Hào thỉnh thoảng hướng về phía ông bầu Tôn cười khoe cả hàm răng trắng xinh, cũng không biết cô rốt cuộc nói chút gì, chọc cho ông bầu Tôn vẻ mặt hớn hở, một bộ dạng rất ư là vui vẻ.

Thậm chí đến cuối cùng, ông bầu Tôn thế nhưng lấy di động ra, một bên nghe Kiều An Hào nói, một bên bấm điện thoại chốc lát, sau đó Kiều An Hào cũng móc điện thoại ra, đèn tín hiệu trên di động sáng ngời, rõ ràng là có cuộc gọi đến.

Nói vậy là hai người trao đổi số điện thoại...

Chương 38: Sợ gây phiền toái cho mình (2)

Kiều An Hảo và bầu Tôn tán gẫu một vài chuyện vặt vãnh, trò chuyện một hồi, bầu Tôn bắt chợt hỏi số điện thoại của Kiều An Hảo, nói là để tiện liên lạc, cho mối quan hệ hợp tác tốt đẹp trong tương lai.

Kiều An Hảo cũng không nghĩ có gì không ổn, liền đọc số của mình.

Sau khi hai người lưu số nhau rồi, bầu Tôn cất di động, mở miệng nói : "Tiểu Kiều, vậy anh còn có việc, đi trước nhé."

Kiều An Hảo nhanh chóng mở cửa xe giúp bầu Tôn, chờ ông bầu đi vào rồi, Kiều An Hảo mới đóng cửa xe, hướng về phía trong xe vẫy vẫy tay, kèm theo nụ cười nói: "Tôn tổng, tạm biệt."

Bầu Tôn cũng hướng về phía Kiều An Hảo vẫy tay, rồi khởi động xe.

Kiều An Hảo đợi cho xe đi được một đoạn, mới thu hồi nụ cười trên mặt, sau đó nhận thấy Triệu Manh lâu như vậy vẫn chưa quay lại, vì vậy vừa cầm di động gọi Triệu Manh, vừa nhìn quanh một vòng xem liệu có phải Triệu Manh đã đến nhưng không tìm được cô.

Nút còn chưa nhấn, Kiều An Hảo lại thấy Lục Cẩm Niên đang đi về phía mình, động tác của cô nhẹn không được cứng đờ, sau đó theo bản năng liền rũ mi mắt xuống.

Kiều An Hảo vốn tưởng rằng Lục Cẩm Niên sẽ như thường ngày phớt lờ cô rồi đi lướt qua, ai ngờ khi anh tới trước mặt cô thì dừng lại.

Kiều An Hào tim loạn lên, đập mạnh một nhịp, lo lắng ngẩng đầu nhìn Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên vẻ mặt vẫn luôn lạnh lùng, ánh mắt anh nhìn thẳng chăm chăm vào chiếc di động nằm trong tay Kiều An Hào, không có độ ấm cũng không cảm xúc.

Kiều An Hào đã quen vẻ mặt như tảng băng trôi của Lục Cẩm Niên, chỉ là cô không hiểu, anh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào điện thoại của cô làm gì chứ.

Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên nhìn chòng chọc đến ngón tay cũng đóng băng, cô hơi mất tự nhiên giật giật đầu ngón tay, cầm di động độ chặt hơn. Thấy anh một mực không có ý định hé răng, cô mượn đại một đề tài để che đi sự xấu hổ, mở miệng nói : "Cái kia, lúc tiệc hồi tối, cảm ơn anh."

Thành thật mà nói, Lục Cẩm Niên có thể mở miệng giúp cô giải vây, cô được sung ái mà rất lo sợ, trong nháy mắt đó, lòng cô như nở hoa, mừng rỡ như điên, dù đã qua hơn một tiếng, cô hiện vẫn đang nghĩ về điều đó, đáy lòng vẫn còn nhè nhẹ vui sướng, không thể khống chế mà cứ tràn ngập.

Anh vậy mà chịu giúp cô chứ ... Này có được tính là cho thấy anh kỳ thực không chán ghét cô đến mức không thể chịu đựng thêm nữa?

Lục Cẩm Niên nghe Kiều An Hào nói, ánh mắt mới ôn hoà chuyển dời từ chiếc điện thoại trong tay Kiều An Hào đến trên mặt cô.

Đèn đường mờ vàng, lẳng lặng đánh vào da thịt trắng nõn tí mỉ của cô, khiến cho ngũ quan của cô thoát nhìn điềm tĩnh dịu dàng.

Chương 39: Sợ gây phiền toái cho mình (3)

Trong đầu Lục Cẩm Niên thoáng hiện lên vẻ mặt mỉm cười vui vẻ của cô với bầu Tôn, trong nháy mắt mặt anh lạnh thêm vài phần, mở miệng phát ra âm thanh nhạt nhẽo không chút ấm áp : “Cô suy nghĩ nhiều rồi!”

Kiều An Hào kinh ngạc ngẩng đầu, do cô suy nghĩ nhiều sao?

Đôi môi mỏng xinh đẹp của Lục Cẩm Niên lạnh lùng nhếch lên, giọng nói băng giá lại truyền đến : “Không phải tôi muốn giúp cô, chẳng qua tôi ngại bản thân gặp phiền toái. Cô là người mới, có thể diễn vai nữ hai đã là chuyện khiến nhiều người bàn tán, cố tình lại diễn cùng tôi, cô không sợ người ta nói cô phải lên giường mới có vai diễn nhưng tôi cũng không muốn nghe những loại tin đồn không cần thiết này!”

Thì ra, vốn anh không có ý định giúp cô, chẳng qua anh sợ cô gây phiền phức cho anh, là cô tự mình đa tình... Kiều An Hào rũ mắt xuống, che giấu sự mất mát trong đáy mắt, đôi môi khẽ run, không hé răng, ngón tay lại dùng sức nắm chặt vạt áo mình.

Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ một lúc khá lâu, thản nhiên liếc mắt Kiều An Hào, sau đó đôi chân thon dài thẳng tắp bước, lướt qua vai Kiều An Hào rời đi.

Lục Cẩm Niên đi khá lâu, nhưng Kiều An Hào cũng chưa phản ứng gì, cho tới khi bên tai cô truyền đến tiếng bốp còi chói tai, cô mới lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn phía Triệu Manh đang đỗ xe ven đường.

Kiều An Hào mở cửa xe, ngồi xuống.

“Bên kia xảy ra tai nạn giao thông, cho nên tớ mới đến chậm nửa tiếng!” Triệu Manh vừa lái xe vừa giải thích với Kiều An Hào lý do cô tớ chậm.

Kiều An Hào vẫn im lặng, đầu tựa trên ghế, quay mặt sang hướng cửa sổ, hai mắt nhắm lại.

Triệu Manh nhìn đường đằng sau qua kính chiếu hậu, sau đó quay đầu xe : “Kiều Kiều, đêm nay ít nhiều gì cũng nhờ Lục Cẩm Niên, mình thực sự không nghĩ tới, anh ta lại có thể mở miệng giải vây giúp cậu!”

Kiều An Hào nghe Triệu Manh nói những lời này, cô chỉ ra sức mím môi, nhắm mắt, bên tai lại tiếp tục truyền đến lời Triệu Manh nói : “Xem ra, không phải Lục Cẩm Niên không nể tình xưa nghĩa cũ, ngẫm lại cũng thấy bình thường, tốt xấu gì hai người cũng đã quen nhau nhiều năm, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm!”

Tình cảm.... Làm sao Lục Cẩm Niên có thể vì tình cảm mà giúp cô chứ, anh bất quá chỉ sợ tin đồn giữa anh và cô có giao dịch âm muội.

Là cô đã quá ngây thơ ngu ngốc, thấy anh vừa mở miệng vì mình nói chuyện, lại nảy lên vui mừng như trúng giải thưởng lớn.

Cô nên sớm nghĩ đến, đó chẳng qua đều do cô suy nghĩ quá nhiều, Lục Cẩm Niên làm sao có khả năng sẽ mở miệng giúp đỡ cô?

Tại sao cô có thể quên, anh từng dùng những lời lẽ lạnh như băng chắc chắn với cô một điều : “Mặc kệ người tôi thích là ai, dù sao người đó vĩnh viễn không phải cô!”

Triệu Mạnh thấy Kiều An Hảo từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng nói một câu, nhịn không được vươn tay đẩy nhẹ Kiều An Hảo một cái :
“Cậu sao vậy? Tâm trạng không tốt?”

“Không có!” Kiều An Hảo vẫn nhắm chặt mắt, vì cô sợ mình vừa mở mắt ra, những giọt nước mắt ẩn nhẫn sẽ rơi xuống trước mặt Triệu Mạnh : “Tối nay uống chút rượu, nên mình hơi mệt!”

“À, vậy cậu nghỉ ngơi đi, khi nào đến nơi, mình sẽ gọi cậu!”

Kiều An Hảo khẽ “ừ” một tiếng.

Không khí bên trong xe hoàn toàn lâm vào im lặng.

Chương 40: Sợ gây phiền toái cho mình (4)

Khuynh Thành Thời Gian hai ngày trước không có cảnh quay của Kiều An Hào, nhưng mỗi ngày cô đều đến đoàn làm phim đúng giờ, tới trường quay nhìn một cái.

Ngày đầu tiên quay cũng không có phần của Lục Cẩm Niên, từ lúc đó anh liên tục không xuất hiện. Buổi chiều ngày thứ hai anh có một màn diễn, mười giờ sáng, anh liền tới hiện trường phim, không gấp gáp đi hoá trang trước, mà là tìm một cái ghế dựa, ngồi xuống, xem cảnh đang quay.

Có thể là vì Lục Cẩm Niên xuất hiện, những nhân viên không cảnh quay ngày hôm nay đều đến tham gia náo nhiệt, chỉ có điều vì thần khí Lục Cẩm Niên quá mức lạnh lùng, đừng nói đi đến gần, ngay cả chung quanh anh phạm vi ba mét cũng không có bóng người.

Buổi trưa tập thể đoàn làm ăn cơm hộp, ngay cả Lục Cẩm Niên cũng không ngoại lệ. Anh không chút nào ghét bỏ mà nhận lấy hộp cơm trợ lý tới, ung dung thản nhiên ăn hết.

Tư thái anh ăn cơm rất ưu nhã, toàn thân tiết ra một cỗ quý khí, sau khi ăn xong liền trực tiếp vào phòng hóa trang.

Cảnh quay chiều nay của Lục Cẩm Niên là cùng Tổng Tương Tư phối hợp diễn.

Tổng Tương Tư buổi sáng có cảnh quay, cho nên sớm đã thành hóa trang xong, đợi được sau khi Lục Cẩm Niên đi ra, thợ trang điểm

Tống Tương Tư lập tức tiến lên trang điểm lại cho cô, sau đó nhân viên ánh sáng và nhân viên công tác đều mỗi người đều vào vị trí của mình.

Lục Cẩm Niên và Tống Tương Tư hai người trước sau thời điểm vào giới không sai biệt lắm, trong vài bộ truyền hình điện ảnh "hot", hai người đảm nhiệm vai nam chính nữ chính sắm vai tình lữ, nam tuấn nữ mỹ, vì vậy hai người liên tiếp nhiều năm liền đều được bình chọn "Cặp đôi màn ảnh đẹp nhất".

Bởi vì hai người nhiều lần hợp tác, trên cảnh quay cũng có chút quen thuộc nhau. Lần này lại cùng diễn, tuy không đóng cặp, nhưng cả hai vẫn như trước đem kịch bản biểu đạt thành bầu không khí tình cảm, chắc chắn hết sức đúng chỗ. Quá trình quay thuận lợi khiến đạo diễn vẫn không ngừng kêu : "Tốt!", "Tuyệt!", "Đẹp, tiếp tục!".

Cảnh quay đến một nửa, đạo diễn hô ngừng, phân phó thợ trang điểm nhanh tới trang điểm lại cho hai người.

Trợ lý đưa cho Lục Cẩm Niên chai nước suối, Lục Cẩm Niên vặn nắp uống chỉ hai ngụm, liền phát tay cho trợ lý mang đi, sau đó chờ thợ trang điểm chỉnh lại hóa trang, liền dẫn đầu đi vào sân, chờ Tống Tương Tư còn đang trang điểm lại.

Tống Tương Tư chỉnh xong hóa trang, hai người tiếp tục quay nửa cảnh sau.

Hơn nửa cảnh quay cũng đã làm hai người đều nhập vai, cho nên nửa cảnh quay sau, diễn xuất càng mượt, thậm chí trong phút chốc, khiến mọi người lầm tưởng rằng đây là cảnh hiện thực.

Nửa cảnh sau quay thuận lợi hơn so với nửa cảnh trước, Lục Cẩm Niên và Tống Tương Tư hai người cơ hồ là hành văn liền mạch lưu

loát, đợi khi cả hai diễn xong, toàn trường một mảnh an tĩnh, qua ước chừng mười giây, đạo diễn mới hậu tri hậu giác hô : "Cắt!".

Cảnh diễn hôm nay dừng ở đây, rốt cuộc quay xong.

Đoàn làm phim lựa chọn sân bãi trong một khu sơn trang nghỉ mát ở ngoại thành. Bởi vì áp dụng hình thức quay khép kín, cho nên khu sơn trang nghỉ mát này trực tiếp được đoàn làm phim bao thầu hết, mà nhân viên công tác của đoàn cũng nghỉ tại khách sạn trong sơn trang.

Chương 41: Sợ gây phiền toái cho mình (5)

Phòng khách sạn thì hạn chế, mà đoàn làm phim thì có nhiều người, bởi vì ngoại trừ một ít đại minh tinh có phòng riêng ở ngoài, những minh tinh khác đều là cùng người đại diện của mình ở chung một phòng.

Kiều An Hào và Triệu Manh về đến phòng, nghỉ ngơi chốc lát, hai người liền cùng nhau đi lên nhà hàng trên tầng ba của khách sạn ăn bữa tối.

Bữa tối là một bữa tiệc buffet, Kiều An Hào và Triệu Manh cầm đĩa đi lấy những món mình thích, lúc đang tìm chỗ ngồi, bầu Tôn ngồi cạnh cửa sổ cách đó không xa hướng về phía Kiều An Hào vẫy vẫy tay : "Tiểu Kiều, lại chỗ này ngồi, bàn một chút về phần diễn ngày mai."

Bầu Tôn ngồi bàn sáu người, nhưng đã có năm người ngồi : đạo diễn, nam chính Trình Dạng, Tống Tương Tư, còn có Lục Cẩm Niên, chỉ còn lại một ghế trống, thật khéo đúng ngay bên cạnh Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hào bưng đĩa đi tới trước bàn ăn, cước bộ hơi dừng một chút, thẳng đến khi bầu Tôn mở miệng lần nữa rủ cô ngồi, Kiều An Hào mới nâng mí mắt thật nhanh nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên. Anh không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ thờ ơ ăn. Kiều An Hào lúc này mới cẩn thận đặt đĩa lên bàn, sau đó tư thế cứng ngắc ngồi xuống.

Đạo diễn đang nói điểm chính của phần quay ngày mai, thấy Kiều An Hào, chỉ hướng cô gật đầu một cái xem như chào hỏi, trong miệng

vẫn thao thao bất tuyệt tiếp tục hươ tay múa chân nói.

Trên bàn ăn, ngoại trừ Lục Cẩm Niên như không có việc gì ngồi ăn phần của mình, tất cả những người khác đều đặt lực chú ý trên người đạo diễn. Vì vậy Kiều An Hào cũng không dám động đũa, quy quy củ củ ngồi trên ghế chuyên chú nghe đạo diễn nói.

Cũng may đạo diễn nói cũng không nhiều, rất nhanh liền nói xong, sau đó mọi người mới đều động đũa.

Bầu Tôn ngồi đối diện Kiều An Hào, lúc cầm lấy chiếc đũa, nhìn thoáng qua Kiều An Hào, sau đó cười híp mắt hỏi một câu : "Ngày mai tiểu Kiều có cảnh quay của em, đã thuộc lời kịch chưa?"

"Dạ, rồi." Kiều An Hào cười gật đầu một cái, trả lời.

"Em ăn ít vậy?" Bầu Tôn nhìn thoáng qua trong đĩa của Kiều An Hào, mở miệng hỏi.

"Dạ." Kiều An Hào cười lên tiếng.

"Như vậy sao được, quay phim rất cực đó." Nói xong, bầu Tôn gọi nhân viên phục vụ đứng bên cạnh : "Này, thêm một phần cơm bào ngư và bò bít tết."

Lục Cẩm Niên nghe được đối thoại của hai người, động tác nhai hơi dừng lại, sau đó vẻ mặt lạnh lùng tiếp tục nhai nhấm ăn, chỉ là nhiệt độ quanh anh lại thấp đi vài phần.

Kiều An Hào ngồi bên cạnh Lục Cẩm Niên, cô có thể cảm nhận được rõ ràng lãnh khí của anh thấp xuống không bình thường, cả người càng thêm căng thẳng, động tác ăn cơm cũng hơi có vẻ cẩu nệ.

Hết lần này tới lần khác bầu Tôn thịnh thoảng nói với cô đôi lời, Kiều An Hảo chỉ có thể miễn cưỡng bày ra khuôn mặt tươi cười, giả bộ như không có việc gì, cùng bầu Tôn trò chuyện.

Chương 42: Sợ gây phiền toái cho mình (6)

Kiều An Hào cảm thấy đây là bữa cơm cực khổ nhất mà cô từng ăn trong đời.

Thật vất vả cho đến khi lần lượt đạo diễn, Tống Tương Tư và Trình Dạng ăn xong rồi rời đi, thì Kiều An Hào cũng vội vàng đặt đĩa xuống, tỏ vẻ đã ăn no.

Lúc cô chuẩn bị mở miệng nói với bầu Tôn và Lục Cẩm Niên mình còn có việc phải đi trước thì bầu Tôn dường như nhớ ra việc gì, nhanh chóng mở miệng nói với Kiều An Hào : “Tiểu Kiều, gần đây ngoài quay phim thì em còn bận chuyện gì không?”

Kiều An Hào lắc đầu : “Không có”.

“Thật đúng lúc anh có một người bạn, anh ta chịu trách nhiệm cho một thương hiệu mỹ phẩm lớn của châu Âu tại thị trường châu Á. Người phát ngôn của bọn họ đã ký hợp đồng lúc trước vừa mới đến kỳ hạn năm nay. Hiện họ đang chuẩn bị tìm một người phát ngôn mới, anh ta vừa nhờ anh tiến cử. Anh thấy khí chất và diện mạo của em không tệ cho nên anh đã giới thiệu em.”

Lục Cẩm Niên nghe bầu Tôn nói một hơi dài xong, tay cầm đôi đũa bỗng nhiên tăng thêm sức lực.

Kiều An Hào cảm thấy mình và bầu Tôn không quen thân đến vậy nên khi nghe ông ta giới thiệu cho mình phát ngôn, trong lòng cô có cảm giác bất an, suy nghĩ một chút, liền khéo léo mở miệng từ chối :

“Tôn tổng, tôi sợ tôi không có khả năng đảm nhiệm công việc phát ngôn này, dù sao tôi cũng chỉ là một người mới, muốn danh tiếng không có danh tiếng.”

“Có gì mà không đảm nhiệm được? Dù sao anh cũng chỉ giới thiệu, có được hay không còn chưa biết. Đến lúc đó có thời gian, anh sẽ đưa em đi gặp người bạn kia. Đạt được thì đạt, không đạt được thì cũng hết cách.”

Bầu Tôn đã nói đến vậy, nếu Kiều An Hào lại cự tuyệt thì thật có chút không nể mặt mũi cho ông bầu, cô đành gật gật đầu nói : “Vậy được rồi, cảm ơn ông, Tôn tổng.”

Theo lời chấp thuận của Kiều An Hào, Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh chọt đặt đĩa xuống bàn.

Hành động của anh không hề mạnh, nhưng lại cố tình làm cho người ta cảm giác được áp lực rất lớn.

Bầu Tôn thấy Lục Cẩm Niên không tức giận, vẻ mặt lập tức tươi cười hỏi : “Ông Lục, ăn ngon chứ?”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng mà rút ra tờ khăn giấy ở một bên, chậm rãi lau khóe môi. Sau đó anh đặt khăn ở trên bàn, ngẩng đầu nhìn lướt qua bầu Tôn, ánh mắt lạnh lùng : “Tôn tổng, tôi có chút chuyện muốn thảo luận với ông, không biết hiện tại ông có thời gian không?”

“Có, có, đương nhiên là có.” Bầu Tôn cũng vội vàng buông đĩa xuống, nhanh chóng cầm lấy y phục ở phía sau chỗ ngồi đứng lên. Sau đó khi ông đi qua người Kiều An Hào, vươn tay vỗ lên bả vai cô : “Tiểu Kiều, em cứ từ từ ăn, anh và ông Lục đi trước.”

Kiều An Hào đang mặc một chiếc váy hai dây, lúc tay của bầu Tôn đặt ở trên vai cô, vừa ngay nơi lộ da thịt bên ngoài.

Chương 43: Sợ gây phiền toái cho mình (7)

Đáy mắt Lục Cận Niên thoáng qua một tia sắc bén, rồi chọt bật người dậy, lại nhìn thoáng qua kịch bản mình đặt một bên, đang tính vươn tay lấy, rốt cuộc cũng dừng lại động tác, liền trực tiếp xoay người, trầm tĩnh lạnh nhạt rời đi.

Bầu Tôn nhìn Lục Cận Niên rời đi, cũng không dám nán lại quá lâu, liền vội vàng đuổi theo.

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc, Kiều An Hảo âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy toàn thân đều mệt lả. Ngồi trên ghế đợi tâm tình bình ổn lại đôi chút, lúc này cô mới đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Kiều An Hảo còn chưa đi được hai bước, phía sau chọt truyền đến thanh âm lễ phép của người phục vụ : “Cô ơi, thật ngại, cảm phiền cô chờ một chút.”

Kiều An Hảo ngoảnh đầu lại, nhìn thấy người phục vụ trên tay cầm kịch bản đưa tới: “Có phải đây là của cô bỏ quên không ạ?”

Lúc đến, Kiều An Hảo căn bản không cầm theo kịch bản, liền lắc đầu.

“Vậy chắc là của người trong đoàn làm phim bỏ quên rồi, làm phiền cô giúp tôi trao lại.”

Kiều An Hảo nhận lấy.

“Cám ơn”. Người phục vụ mỉm cười với Kiều An Hảo, nói một tiếng

cảm ơn rồi rời đi.

Lúc ăn cơm, trên bàn chỉ có cô, Lục Cận Niên, Tống Tương Tư và Trình Dạng là bốn diễn viên, kịch bản không phải của cô thì chắc là của một trong ba người đó.

Kiều An Hào vừa nghĩ, vừa tiện tay lật ra kịch bản, muốn tìm ra chút đầu mối từ bên trong xem có thể đoán ra là của ai hay không. Kết quả cô mới chỉ mở ra trang đầu, liền nhìn thấy ba chữ quen thuộc.

Ba chữ kia, nét viết mạnh mẽ có lực, tràn đầy khí thế.

Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên vậy mà để quên kịch bản ở nơi này.

Tim Kiều An Hào bỗng đập mạnh một nhịp.

Trở lại phòng khách sạn, Kiều An Hào nằm sấp trên bàn sách, nhìn chăm chăm vào kịch bản kia, trong lòng cân nhắc nên để ngày mai lúc quay phim mới đem kịch bản trả lại cho Lục Cận Niên hay là bây giờ đưa qua cho anh luôn?

Kiều An Hào nghiêng về phương án thứ nhất hơn, nhưng ngày mai đều là cảnh quay của Lục Cận Niên, ngộ nhớ buổi tối anh cần phải thuộc kịch bản thì sao?

Thật ra Kiều An Hào có thể để nhân viên khách sạn hoặc Triệu Mạnh đưa kịch bản qua cho Lục Cận Niên, thế thì cô sẽ không phải rối rắm như vậy, nhưng cô lại chút không tình nguyện.

Kiều An Hào miên man suy nghĩ một trận, cuối cùng vẫn là cầm lấy di động gọi cho Lục Cận Niên đi qua.

Điện thoại reo lên vài tiếng mới có người bắt máy, Lục Cẩm Niên hoàn toàn không cho Kiều An Hào rề rà mở miệng, liền trực tiếp ném ra hai chữ: "Chuyện gì?"

Tuy rằng nói chuyện qua điện thoại, nhưng Kiều An Hào vẫn cảm nhận được tâm tình của Lục Cẩm Niên dường như không được tốt cho lắm, Kiều An Hào càng căng thẳng nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: "Anh để quên chìa khóa trong phòng ăn."

Lục Cẩm Niên đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, sau đó ném ra con số "1001", rồi liền cúp máy.

Chương 44: Sợ gây phiền toái cho mình (8)

Kiều An Hảo nghe tiếng “pi pi pi” thật lớn trong điện thoại, mất một hồi lâu mới phản ứng được, Lục Cẩm Niên bỏ lại câu “1001” là số phòng của anh.

Anh nói số phòng cho cô để làm gì? Ý là muốn cô đem kịch bản lên phòng của anh sao?

Kiều An Hảo nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cũng chỉ có khả năng này, nên cô tùy tiện lấy một cái cờ nói với Triệu Manh rồi cầm kịch bản rời khỏi phòng.

Phòng 1001 là phòng Tổng thống ở tầng cao nhất của khách sạn.

Kiều An Hảo đứng ở trong thang máy nhìn dãy số màu đỏ nhảy liên tục, đáy lòng càng ngày càng khẩn trương.

Rốt cuộc đã đến tầng trên cùng, cửa thang máy mở ra, Kiều An Hảo hít sâu một hơi, cầm kịch bản đi ra.

Cô dựa theo hướng dẫn ở hành lang khách sạn, đi về phía phòng 1001.

Trên đường, đúng lúc đi ngang qua phòng nghỉ của nhân viên tạp vụ tầng trên cùng, cửa phòng không khóa, bên trong có hai nhân viên phục vụ nữ đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Vừa nãy tôi mới đưa cà phê đến phòng 1003, thật đáng sợ mà. Lục

ảnh để không hiểu sao lại phát cái đến như vậy, đem lần quay này của bọn họ tất tẩn tật ra mà bắt bẻ hết.”

“Hình như người kia bị anh bắt bẻ, là nhà sản xuất của bộ phim này.”

“Chính là nhà sản xuất đó, nhà sản xuất đun nước nóng đưa cho anh ta, anh ta vung tay lên, khiến nhà sản xuất bị bỏng. Vừa mới gọi bác sĩ đến đây để bôi thuốc cho nhà sản xuất, nghe nói bỏng rất nặng.”

“Có thể không nặng sao? Nước sôi vừa nấu xong mà! Dù sao đêm nay phòng 1001 muốn phục vụ cái gì, tôi cũng không dám đi đâu, lúc đó cô đi đi, lá gan cô to mà.”

...

Kiều An Hào nghe cuộc đối thoại giữa hai người nhân viên kia thì vốn dĩ trong lòng khẩn trương càng trở nên bất an hơn.

Cô chậm chậm đi đến trước cửa phòng 1001, nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, cô âm thầm hít vài hơi rồi mới vươn tay nhấn chuông trên vách tường.

Sau khi ấn xong thì Kiều An Hào mới phát hiện, chuông cửa đang trạng thái ‘Không làm phiền’, vì thế cô đành giơ tay lên gõ cửa.

Tuy nhiên cửa lại không khóa nên khi bị cô chạm liền mở ra.

Kiều An Hào đưa đầu vào nhìn, phát hiện trong phòng khách không có người, vì thế lại giơ tay lên gõ. Sau đó cửa phòng ngủ bị Lục Cẩm Niên đẩy ra.

Không biết có phải vì lúc này anh nổi giận với nhà sản xuất không mà nét mặt anh có chút lạnh cứng đờ. Toàn thân anh toát ra hàn khí

người-lạ-chớ-đến-gần càng mãnh liệt.

Kiều An Hào đứng ở ngoài cửa, không đi vào trong, chỉ duỗi ra kịch bản trong tay : “Kịch bản của anh.”

Lục Cẩm Niên thản nhiên đứng ở cửa phòng ngủ nhìn Kiều An Hào, không có ý định muốn đi qua lấy.

Kiều An Hào ngừng lại trong chốc lát, đành phải bước vào phòng. Cô không đem kịch bản đến trước mặt Lục Cẩm Niên mà đặt ở trên bàn trà trong phòng khách : “Tôi để kịch bản ở đây, tạm biệt.”

Nói xong, Kiều An Hào xoay người ra cửa.

Chương 45: Hợp đồng quảng cáo (1)

Kiều An Hảo dừng lại chốc lát, đành phải bước vào phòng, cô không đem kịch bản đưa đến trước mặt Lục Cận Niên mà nhẹ nhàng đặt trên bàn trà trong phòng khách : “Kịch bản tôi để ở đây.”

Kiều An Hảo nói xong, ngẩng đầu nhìn Lục Cận Niên, thấy anh này giờ vẫn duy trì tư thế đứng dựa vào cửa phòng ngủ, bày ra bộ dáng lười mở miệng nói chuyện.

Trong lòng Kiều An Hảo biết rõ mình đã đưa xong đồ, nên thức thờ rời đi, cô đứng tại chỗ chốc lát, liền thấp giọng nói : “Tạm biệt.”

Sau đó, xoay người đi ra cửa.

Trong phòng hoàn toàn im lặng, ngoài tiếng bước chân rất nhỏ của Kiều An Hảo thì không có bất kỳ âm thanh nào của anh. Lúc Kiều An Hảo sắp đi đến cửa phòng, chợt nghe được tiếng bước chân dồn dập phía sau.

Kiều An Hảo cho rằng Lục Cận Niên đi lấy thứ gì đó, không suy nghĩ nhiều, chỉ hơi dừng chân lại một chút rồi tiếp tục đi về phía trước. Thế nhưng còn chưa đi được hai bước, một cánh tay bất chợt vươn ra bên cạnh cô. Cửa phòng vốn định mở, nhưng lại bị dùng sức đóng lại “rầm” một tiếng.

Lục Cận Niên đột nhiên xuất hiện, dọa Kiều An Hảo toàn thân run rẩy. Vừa định ngẩng đầu lên nhìn anh, lại chợt bị anh bắt lấy cổ tay, cứng rắn trực tiếp lôi đi về hướng phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên ra sức nắm lấy tay cô, đau đớn khiến Kiều An Hào dự cảm nguy hiểm, cả người theo bản năng bắt đầu giãy giụa.

Kiều An Hào càng giãy dụa, Lục Cẩm Niên lại càng dùng sức. Kiều An Hào không tránh thoát, chỉ có thể một đường lao đảo nghiêng ngã bị anh kéo tới cửa buồng tắm trong phòng ngủ

Anh vươn tay đẩy cửa ra, dùng sức đẩy mạnh cô vào phòng tắm.

Kiều An Hào còn chưa đứng vững, cả người liền bị Lục Cẩm Niên theo sát phía sau cùng tiến vào, một phen xốc lên, ném thẳng vào trong bồn tắm. Sau đó anh cầm lấy vòi hoa sen treo trên vách tường, vặn mức lớn nhất, không nói lời nào xối lên Kiều An Hào.

Vòi hoa sen phun ra dòng nước lạnh như băng, sức nước mạnh mẽ đập vào người cô có chút đau rát, Kiều An Hào giùng giàng muốn nhảy ra khỏi bồn tắm. Lục Cẩm Niên bắt lấy cổ tay cô, ném vào trong góc bồn tắm, tiếp tục tận lực xối.

Cuối cùng, tầm mắt Lục Cẩm Niên đột nhiên dừng lại ở trên bả vai Kiều An Hào bị bầu Tôn chụp lên, ngay lập tức vòi sen liền thẳng tắp dội tới.

Dòng nước chéch thẳng về một chỗ, càng đau đớn gấp bội, Kiều An Hào theo bản năng né tránh, nhưng mà mặc kệ cô trốn tránh thế nào, Lục Cẩm Niên vẫn duy trì vòi hoa sen xối vào vai cô.

Đến cuối cùng, Kiều An Hào không giãy dụa nữa, cô nhắm mắt lại, co ro thân thể vùi mình trong góc bồn tắm.

Nước lạnh dữ dội xối xuống người làm toàn thân Kiều An Hào lạnh như băng, không ngừng run rẩy.

Lục Cẩn Niên thấy vậy, bờ môi mím chặt lại, sau đó ném thẳng vò hoa sen xuống đất, vươn tay đem Kiều An Hảo từ trong bồn tắm ra ngoài, đẩy vào tường, cả người gắt gao ép chặt lên.

Chương 46: Hợp đồng quảng cáo (2)

Kiều An Hảo không biết Lục Cận Niên muốn làm gì, chỉ là cảm giác được cơ thể anh đè lên nên theo bản năng cô nhắm chặt mắt lại.

Gương mặt Lục Cận Niên lạnh lẽo, cúi đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chòng chọc Kiều An Hảo, chỉ ra sức lấy thịt đè người, ngoài ra không có bất kỳ cử động gì.

Toàn thân Kiều An Hảo ướt đẫm lệ quy dõng, Lục Cận Niên cũng không ngoại lệ, y phục trên người cũng ẩm ướt rỉ từng giọt nước tí tách.

Trong phòng tắm, chỉ có tiếng nước chảy ào ào từ vòi sen mà Lục Cận Niên tùy tiện ném trong bồn.

Trừ âm thanh đó ra thì không có tiếng của anh.

Một mảnh tĩnh lặng và căng thẳng khiến cho Kiều An Hảo càng bất an nhưng lại không dám hé mắt nhìn, cuối cùng không biết vì lạnh hay khẩn trương mà bả vai cô không nhận được kẽ run lên.

Chỉ một hành động nhỏ như vậy rơi vào mắt Lục Cận Niên rõ ràng. Mi tâm hơi chau lại, đột nhiên anh cúi đầu xuống dùng sức cắn lên vai Kiều An Hảo nơi bầu Tôn chạm qua.

(Meo >> biến thể người sói hay ma cà rồng phiên bản LCN chăng?)

Anh hung hăng ra sức cắn, sự đau đớn từ bả vai truyền đến khắp

các dây thần kinh trong cơ thể khiến Kiều An Hào vươn tay đẩy người đàn ông ra. Cử chỉ của cô càng khiến cho Lục Cảnh Niên mạnh bạo gặm cắn hơn. D1Ëη dẫn lË quy dõng chấm cõm. Toàn thân Kiều An Hào đau bắt đầu run rẩy, thậm chí cô còn cảm nhận rõ vai mình chảy ra dòng chất lỏng sền sệt, nhưng tên đàn ông vẫn không có ý muốn dừng lại. Kiều An Hào đau chịu không được, nước mắt bắt chợt liền “tách” rơi trên cổ Lục Cảnh Niên.

Chất lỏng ấm áp theo cổ Lục Cảnh Niên chậm rãi chảy xuôi xuống, xẹt qua bên ngực trái của anh. Toàn thân anh cứng đờ, dừng lại lực cắn bả vai Kiều An Hào, nhưng cánh môi vẫn áp trên vai cô.

Sau một lúc lâu, lại một giọt lệ rơi xuống cổ anh, toàn thân Lục Cảnh Niên run mạnh một chút, sau đó anh ngẩng đầu lên chặn ngay môi của Kiều An Hào.

Nụ hôn của anh có chút thô bạo, xen lẫn vị máu tươi. Tay anh trực tiếp cõi đi chiếc váy ẩm ướt trên người cô. Nói đúng hơn, không phải cõi mà là xé, anh dùng hết sức xé nát y phục của cô rồi bắt đầu xé quần áo chính mình. Tiếng vải rách toạc truyền đến bên tai Kiều An Hào, cũng không đợi cô kịp định thần, một cảm giác bị anh mạnh mẽ xông vào trong cô, sau đó một cỗ đau đớn lan khắp toàn thân.

Hai người đã hơn hai lần thân mật mặc kệ cô có tức giận hay không lË quy dõng. Nhưng hai lần trước làm chuyện đó, động tác của anh rất dịu dàng, mặc dù hai lần đó cũng không phải anh cam tâm tình nguyện.

Nhưng lúc này lại không hề giống như lúc đó, động tác của anh vừa tàn nhẫn vừa mạnh bạo, tựa như chiếm lấy lại như giày vò, đau đớn khiến cô cảm thấy không còn là chính mình nữa.

Chương 47: Hợp đồng quảng cáo (3)

Người ta nói rằng lần đầu tiên của người con gái là đau đớn nhất, thực sự rất đau. Nhưng Kiều An Hào lại cảm thấy lúc này mới thật sự đau thấu xương, so với lần đầu tiên thì không thể chịu được. Có lẽ là do đêm đầu tiên đó rượu gây tê cảm giác đau của cô, nhưng cũng có thể là cô yêu anh, đêm đó động tác của anh rất nhẹ nhàng lễ quy dõng, cho nên dù anh làm cô đau, thì sự đau đớn kia vẫn rất ngọt ngào.

Nhưng bây giờ, Kiều An Hào lại cảm thấy đau đến không sống nổi.

Không có tốt đẹp, không có rung động, nếu có cũng chỉ là tra tấn vô tận.

Đúng vậy, tra tấn.

Kiều An Hào cảm thấy anh như đang trừng phạt cô, hoặc đang phát tiết sự khó chịu trong lòng. Mỗi một cái nhấp của anh đều không có bất kỳ cảm xúc, như thể dùng toàn lực, điên cuồng cho cô đau đớn, muốn đau chết cô. Và cô thật rất đau, không chỉ đau thể xác, mà tâm lại càng đau hơn.

Đột nhiên Kiều An Hào chợt hối hận khi tự mình đem kịch bản đưa anh. Đáng lẽ cô nên nhờ Triệu Manh hoặc lúc cô nghe nhân viên nói tâm tình của anh không tốt liền xoay người rời khỏi. Đừng dãn lễ quy dõng chấm cơm. Cô không nên đứng tới hòng sung này, cô biết rõ anh không ưa mình, thậm chí ghét mình, cô còn tự đưa mình đến tận cửa, hoàn hảo trở thành nơi cho anh phát tiết.

Đáng nói hơn là anh hoàn toàn tỉnh táo, cùng cô làm ra sự việc này, chính mình cũng là bộ dạng này. Hai lần trước cô cảm thấy tốt đẹp là vì một lần anh say, một lần anh sốt mơ hồ.

Sao cô có thể quên, anh đã từng nói với cô: “Kiều An Hào, cô muốn chơi với tôi? Được lắm, tôi sẽ đùa chết cô!”

Cho nên lúc anh tỉnh táo làm sao có thể dịu dàng với cô?

Kiều An Hào nghĩ lại, khóe mắt nhịn không được ướm át.

-

Qua hồi lâu, mọi thứ cuối cùng yên tĩnh trở lại.

Kiều An Hào uể oải nằm trên sàn nhà ở phòng tắm, bởi vì đau đớn nên thân thể cô thoáng run bần bật.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hào đầy chật vật đang nhắm mắt một chút, anh nuốt nước bọt rồi nhanh chóng quay đầu, theo động tác của anh, đáy mắt anh thoáng hiện lên một tầng bi thương và thống khổ lệt quy dộng. Nhưng mà chỉ trong phút chốc, đáy mắt anh liền bình lặng lại, vẫn là cái loại từ chối người cách xa ngàn dặm, lãnh khốc vô tình vô dục.

Anh đứng lên, kéo một chiếc khăn tắm quấn lại cơ thể. Sau đó anh thuận tay tắt vòi hoa sen đang chảy nước lại, xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Không còn tiếng nước chảy của vòi sen, trong phòng tắm im lặng đáng sợ. Cửa phòng tắm không đóng, Kiều An Hào nằm sấp trên mặt sàn lạnh như băng, lơ mơ nghe được tiếng người đang mặc quần áo

bên ngoài, lể quy độn sau đó cô lâm vào mê man.

Lục Cẩm Niên ăn mặc chỉnh tề, cầm ví tiền, di động và chìa khóa xe chuẩn bị rời đi. Lúc anh đi ngang cửa phòng tắm, bước chân hơi dừng một chút, dường như muốn liếc nhìn vào phòng tắm, nhưng cuối cùng lại không nhìn, chỉ là khuôn mặt băng giá tiếp tục sải bước nghênh ngang rời đi.

Chương 48: Hợp đồng quảng cáo (4)

Khi Kiều An Hào tỉnh lại, bên tai im lặng đến đáng sợ. Cô mở mắt, xung quanh đều lạnh như băng, ngậy người trong chốc lát mới nhớ lại chính mình vừa cùng với Lục Cẩm Niên ở trong phòng tắm.

Kiều An Hào miễn cưỡng bò dậy, chịu đựng toàn thân đau nhức, bước đi lảo đảo ra khỏi phòng tắm thì phát hiện trong phòng hoàn toàn trống không, Lục Cẩm Niên đã rời đi từ lúc nào.

Kiều An Hào nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường, đã một giờ sáng.

Lúc cô đi lên đưa kịch bản cho Lục Cẩm Niên không có mang theo di động, muộn thế này vẫn chưa trở về, không biết Triệu Manh có vì tìm cô mà làm kinh động đến cả đoàn làm phim không.

Kiều An Hào lập tức cầm lấy điện thoại bàn trong phòng gọi cho Triệu Manh, rất nhanh có người bắt máy.

Cô mới "a lô" một tiếng, điện thoại nhanh chóng vang đến giọng nói đầy lo lắng của Triệu Manh : "Kiều Kiều, cậu chạy đi đâu vậy?"

Kiều An Hào không có trả lời câu hỏi của Triệu Manh, yếu ớt dặn dò một câu : "Cậu cầm quần áo đến phòng 1001."

Ngắt điện thoại không bao lâu, Triệu Manh đã mang theo quần áo chạy đến. Ban đầu Triệu Manh vừa thấy Kiều An Hào liền chuẩn bị tuân một tràng chất vấn cô làm sao lại chạy đến phòng 1001, nguồn

truyện bạn đang đọc là ở diện dan, le quy don chấm cơm. Kết quả là nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Kiều An Hào, toàn thân đầy những vết thâm xanh tím, thì lập tức nuốt xuống lời định nói.

Lúc này đã là đêm khuya, ngày mai vẫn còn phải quay nên người trong đoàn phim đã đi ngủ hết. Vì vậy suốt dọc đường từ phòng 1001 trở lại phòng mình, Kiều An Hào và Triệu Manh không đụng phải ai cả.

Về đến phòng, Triệu Manh mới mở miệng hỏi : "Kiều Kiều, là Lục Căn Niên sao?"

Kiều An Hào nhấp môi, lảng tránh câu hỏi của Triệu Manh : "Cậu không vì không tìm thấy mình mà làm kinh động đến mọi người trong đoàn làm phim đấy chứ?"

"Không có." Triệu Manh đáp xong, lại chuẩn bị hỏi Kiều An Hào, thì Kiều An Hào đã giành trước nói: "Mình muốn đi tắm."

Tẩy chay những trang truyện cộp dề không xin phép. Sau đó, không đợi Triệu Manh phản ứng, Kiều An Hào liền nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Lúc cô từ phòng tắm đi ra, Triệu Manh còn chưa ngủ, trong ánh mắt xen lẫn đau lòng : "Kiều Kiều....."

"Triệu Manh, mình không sao, muộn rồi, chúng ta mau ngủ đi." Kiều An Hào lại một lần nữa đánh gãy lời nói của Triệu Manh.

Triệu Manh giật giật khóe miệng, cuối cùng đành thờ dài, cái gì cũng không nói, liền leo lên giường.

Kiều An Hào cũng theo lên giường, vươn tay tắt đèn rồi mới kéo

chăn trùm đầu, trốn ở trong chăn, nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi xuống.

-

Buổi sáng hôm sau, Kiều An Hào mở mắt liền thấy đầu đau như búa bổ, mũi bị nghẹt, khó thở, chắc do tối hôm qua bị ngâm nước lạnh, lại nằm trên sàn nhà lạnh lẽo lâu như vậy, thành ra bị cảm rồi.

Triệu Manh nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, nhịn không được lo lắng nói : "Hay là gọi điện thoại cho đạo diễn, xin dờ lịch diễn lại một chút, đã bị cảm như vậy, làm sao còn quay phim được nữa."

Chương 49: Hợp đồng quảng cáo (5)

Editor : xamxam

Beta-er : Meo WiWi

Kiều An Hào mệt mỏi lắc đầu: "Thế là hết! Mình làm nữ hai vốn đã khiến người khác không phục. Ở bữa tiệc hôm trước, Lục Cẩm Niên còn nói mình là dựa vào năng lực mới lấy được vai này, khiến nhiều người chú ý đến mình. Hôm nay là cảnh quay đầu tiên của mình, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến xem, nếu lúc này nói vì bệnh xin dời lại lịch diễn, không biết người khác sẽ nghĩ thế nào, nói mình thấy khó nên lâm trận bỏ chạy. Hơn nữa mình là người mới, cũng không có tư cách làm cao, đến cuối cùng không làm tốt, còn khiến mọi người có thành kiến, nói mình làm trì hoãn tiến độ quay phim."

-

Trước khi đến trường quay, Kiều An Hào uống một ly nước ấm, cả người liền thoải mái hơn một chút, nhưng đến khi ngồi trong phòng hóa trang, đầu lại đau trở lại.

Kiều An Hào điều chỉnh lại tinh thần, ngồi ngay ngắn trước gương để thợ trang điểm làm cho cô.

Lúc đầu, Kiều An Hào còn có thể chịu đựng, nhưng đến khi trang điểm được một nửa, cả người cô đều trở nên mê man khó chịu.

Khi Kiều An Hào đang làm tóc thì Lục Cẩm Niên chợt đi tới phòng

trang điểm.

Hôm nay không ít người phải quay, phòng hóa trang gần như đã kín chỗ, Lục Cẩm Niên đứng ở cửa, nhìn lướt qua một lượt, sau đó liền đi tới phía sau Kiều An Hào.

Kiều An Hào vì đang bị cảm cho nên không được tập trung, cũng không chú ý tới Lục Cẩm Niên ngồi ngay đằng sau mình. Mãi cho đến khi thợ trang điểm bảo cô ngẩng đầu nhìn mình trong gương, cô mới thấy Lục Cẩm Niên đang thản nhiên ngồi trên ghế, ánh mắt không chút kiêng kỵ nhìn chằm chằm vào gương. Lúc Kiều An Hào ngẩng đầu lên, ánh mắt anh xoay nhẹ, xuyên qua gương phản chiếu nhìn thẳng vào mắt Kiều An Hào.

Tầm mắt Kiều An Hào vừa chạm vào Lục Cẩm Niên, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh tối hôm qua anh làm chuyện kia với cô, toàn thân không khỏi run lên, cánh môi mím chặt, lập tức hạ mi mắt.

Lần trang điểm kế tiếp, cả người Kiều An Hào đều căng thẳng, không dám nhúc nhích động đậy dù chỉ một chút.

Đợi cho thợ trang điểm làm xong hết thảy rồi rời đi, Kiều An Hào ngay lập tức đứng lên, đi về phía trường quay bên ngoài.

Không biết là Kiều An Hào đứng quá mạnh, hay bởi vì bị cảm, khi cô vừa đứng lên, chân liền mềm nhũn, cả người liền vô lực ngồi lại xuống ghế.

Triệu Manh nhin không được lo lắng : "Kiều Kiều, cậu có chắc đi được không? Mình thấy cậu bây giờ không ổn chút nào, hay là cứ đi tìm đạo diễn nói chúng ta đi khám một chút?"

"Không cần, mình không sao." Kiều An Hào thấp giọng trả lời một

câu, lại cố đứng lên lần nữa. Lục Cẩm Niên cúi đầu, từ đằng sau nhanh chóng đi qua.

Kiều An Hào đi vào trường quay, đúng như cô suy đoán, mặc dù hôm nay không có cảnh hấp dẫn, tất cả diễn viên của đoàn đều có mặt đông đủ.

Cô biết, bọn họ đều là đến xem cô.

Chương 50: Hợp đồng quảng cáo (6)

Bọn họ đều muốn thấy diễn xuất của cô, xem có phải đúng như lời Lục Cẩm Niên nói trên bàn ăn ngày hôm đó, có đủ thực lực áp chế Lâm Thi Ý, nắm giữ vai nữ hai này.

Ngay cả Lâm Thi Ý hôm nay không có cảnh quay cũng có mặt, làm một bộ dáng nhàn nhã ngồi dưới tán dù che nắng vừa cười vừa nói chuyện với mấy diễn viên khác, chờ cảnh quay.

Tất cả các phân cảnh diễn hôm nay của Kiều An Hào đều là đóng cùng Lục Cẩm Niên. Lục Cẩm Niên vẫn còn chưa trang điểm xong, nên Kiều An Hào liền đi theo Triệu Mạnh tìm một chỗ kín đáo, ngồi xuống chờ.

Lục Cẩm Niên trang điểm xong, đi vào trường quay, tầm mắt thản nhiên quét một vòng qua đám người, cuối cùng dừng lại trên người Kiều An Hào. Cô khoác một chiếc áo khoác bên ngoài trang phục diễn, dáng vẻ yếu đuối lắc lắc đầu, không biết đang cùng Triệu Mạnh nói chuyện gì, Triệu Mạnh thỉnh thoảng lại giơ tay lên sờ trán cô.

Anh nhớ lại cuộc đối thoại của Triệu Mạnh và Kiều An Hào ở phòng trang điểm lúc vừa nãy, cặp lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, xoay người đi về phía đạo diễn cách đó không xa đang loay hoay bên máy quay.

-

"Kiều Kiều, Lục Cẩm Niên trang điểm ra rồi."

Kiều An Hào nghe Triệu Manh nói, hơi ngẩng đầu lên, xa xa nhìn thấy Lục Cẩm Niên cùng với đạo diễn, còn có ông bầu đang nói chuyện gì đó với nhau, sau đó anh liền xoay người lại trở về phòng hóa trang.

Liền tiếp theo đó, trợ lý đạo diễn đi về phía Kiều An Hào và Triệu Manh.

Kiều An Hào nghĩ rằng trợ lý đạo diễn đến là muốn báo chuẩn bị quay cảnh của họ, liền vội vàng đứng lên. Kết quả anh ta lại đi đến trước mặt cô, vẻ mặt đầy ái ngại: "Cô Kiều, thật xin lỗi, đạo diễn báo tôi tới thông báo với cô, cảnh hôm nay không cần quay."

Lông mày Kiều An Hào nhíu lại tức thì.

Triệu Manh nghi hoặc hỏi lại một câu: "Không cần quay?"

Trợ lý đạo diễn tiếp tục cười, nói : "Đúng vậy, ông Lục có việc gấp đột xuất, phải quay về thành phố, vì vậy thật uổng công cô hôm nay đã trang điểm."

Kiều An Hào lại hỏi: "Vậy tôi bắt đầu quay vào ngày nào?"

"Cái này chắc phải đợi bốn năm ngày, cụ thể đến lúc đó sẽ báo lại cho cô sau, thật ngại quá, cô Kiều."

Sau khi trợ lý đạo diễn rời đi, Triệu Manh nhin không được làm bầm oán trách một tiếng : "Có việc sao không báo sớm một chút, cũng đã hóa trang rồi, đợi hơn nửa ngày, cuối cùng lại báo chúng ta là không quay."

Kiều An Hào vốn không muốn quay về thành phố, nhưng sau khi tẩy trang xong, Kiều An Hào trở lại phòng khách sạn, cô liền bắt đầu sốt nhẹ.

Triệu Manh lo lắng, phải đưa cô đi bệnh viện. Kiều An Hào cũng sợ mình sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến việc quay phim, nghĩ dù sao cũng có bốn năm ngày nghỉ, liền quyết định về thành phố.

Trước tiên đi bệnh viện làm kiểm tra, không có gì đáng ngại, nhất định là gặp lạnh nên bị cảm nặng, uống thuốc là sẽ khỏi.

Trở lại Cẩm Tú Viên, Kiều An Hào uống thuốc xong liền leo lên giường.

Khoảng nửa tiếng sau, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, Kiều An Hào mê man thiếp đi.

Không biết có phải do bị cảm nên khó chịu trong người, Kiều An Hào ngủ không được yên giấc, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh quá khứ.

Chương 51: Hợp đồng quảng cáo (7)

Trước mười tuổi, Kiều An Hào là người hạnh phúc nhất thế giới, có một người cha thành đạt và một người mẹ dịu dàng.

Nhưng cũng là năm mười tuổi kia, chỉ trong một đêm, cô liền mất đi toàn bộ thế giới hạnh phúc đó.

Đó là hôm thứ năm, cha mẹ phải đi tham gia một bữa tiệc từ thiện. Trước khi đi, cha cô còn kiên nhẫn cùng cô hoàn thành xong bài tập về nhà, giúp cô giải quyết hết các bài ứng dụng vất vả não kiệt quệ. Mẹ xả nước tắm cho cô, còn treo sẵn ở mép giường bộ váy đẹp để hôm sau cô diện đi học.

Lúc đó, cô như một người lớn tí hon, tự mình tiễn cha mẹ ra cửa, còn ngẩng đầu, chớp chớp mắt căn dặn cha mẹ đi đường chú ý an toàn.

Có lẽ đáng về cô lúc đó quá mức ngoan ngoãn dễ thương, cha mẹ cô mỗi người đều thơm chụt một cái lên khuôn mặt cô, mới vẫy tay tạm biệt, rồi lên xe rời đi.

Mẹ cô vì muốn bồi dưỡng cho con gái tính cách độc lập nên mỗi lần cô tắm rửa xong đều yêu cầu cô tự giặt tất của mình. Bạn đang đọc truyện được cóp pi không xin phép từ diễn đàn của lên quý đôn chấm com. Những khi như thế, cô đều tìm đủ mọi lý do trốn tránh, dù mẹ thấy vậy đều nghiêm khắc răn dạy nhưng cuối cùng vẫn là mẹ giúp cô giặt.

Đêm đó, sau khi tiễn cha mẹ, cô liền đi tắm. Khi đứng trước gương sấy tóc, cô thấy chiếc vớ bẩn bị ném trên sàn phòng tắm, tiếp đó chợt có ý nghĩ nhặt vớ lên, cẩn thận giặt sạch rồi treo lên móc. Cô thầm đắc ý, nghĩ rằng ngày mai mẹ nhất định sẽ khen cô.

Thế nhưng sang ngày hôm sau, khi cô thức giấc, không phải là lời khen ngợi của mẹ, thay vào đó là ông cậu mắt hoe hoe đỏ, hỏi cô có theo ông ấy về nhà họ không?

Mười tuổi vẫn chỉ là một đứa trẻ, cũng không nhìn ra được sự khác thường gì trên mặt bác, chỉ nghĩ rằng từ trước đến giờ mỗi khi cha mẹ bận rộn đều gửi cô ở nhà cậu, vì vậy gật đầu đồng ý, thậm chí còn tự mình đi sửa soạn hành lý.

Nhà cậu có một người chị họ bằng tuổi cô, hai người từ nhỏ quan hệ cũng rất tốt. Đứa trẻ có bạn, sẽ luôn vui vẻ, vì vậy ban đầu, cô hoàn toàn không nhận ra điểm gì khác thường. Chỉ đến khi thấy cha mẹ mãi không đến đón mình, cô mới đi hỏi cậu mợ. Bọn họ lại nói cho cô biết cha mẹ cô đã ra nước ngoài, rất lâu mới có thể trở về, cô liền tin là thật. Đến một ngày, cô và chị họ vì cùng tranh giành một món đồ chơi mà cãi nhau, chị mới nói cha mẹ cô đã chết, sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Ngay lúc đó, Kiều An Hào không hiểu ý nghĩa chết là gì, chỉ nghe thấy không bao giờ trở lại nữa thì cảm giác vô cùng sợ hãi, lập tức liền khóc rống lên, quấy nhiễu cậu mợ.

Một đêm kia, chị họ bị gọi lên phòng sách phạt đứng, cậu mợ an ủi cô hơn nửa đêm, nói với cô cha mẹ rất nhanh sẽ trở về, cô bán tín bán nghi, liên tiếp mấy ngày đều gặng hỏi cậu mợ khi nào thì cha mẹ mới trở về.

Sau này, dần dần cô không hỏi nữa, bởi vì cô đã hiểu được ý tứ trong lời nói của chị họ.

Cậu mợ vẫn luôn đối xử tốt với cô, chị họ có cái gì, cô đều có cái đó, thậm chí có vài thứ so với của chị họ còn tốt hơn. Cô rất cảm kích, nhưng thế nào vẫn không có cảm giác an toàn.

Chương 52: Hợp đồng quảng cáo (8)

Cậu mợ đối xử với cô rất tốt, chị họ có cái gì, cô cũng có cái đó, thậm chí có khi còn tốt hơn so với chị họ. Cô rất cảm kích, nhưng không có cảm giác an toàn.

Tuy nhiên trong mắt người ngoài, cô là một cô gái rất hạnh phúc, bởi vì Kiều gia có tiền, cô có cả một bộ sưu tập quần áo đẹp lẫn chiếc di động đời mới vừa ra trên tạp chí khiến các cô gái cùng trang lứa đều thèm thuồng hâm mộ.

Dù sao cô cũng không phải là con ruột của cậu mợ, sở dĩ bọn họ luôn không nghiêm khắc với cô như với chị họ, là vì An Hạ đã phạm lỗi, cậu mợ luôn khiển trách An Hạ để xoa dịu cô. Giả sử có âm ỉ, thì người bị mắng cũng chỉ là An Hạ. Sự khác biệt đối xử như vậy để cho cô hiểu rõ rằng tuy bọn họ là người thân, thế nhưng cô cũng là người ngoài, mà nhà của chính cô đã sớm tan vỡ bởi tai nạn xe cộ năm cô mười tuổi kia. Cũng bắt đầu từ khi đó, cô không gây gổ với An Hạ nữa, cũng sẽ nhường nhịn An Hạ, còn có thể lúc cậu mợ trở về nhà sau một ngày bận rộn thì cho họ ly trà nóng.

Cô vẫn cho là mình còn trẻ, sẽ cứ tiếp tục kéo dài giản đơn thuần túy như vậy. Cho đến một ngày, cô gặp anh.

Ngày đó, đến phiên cô và bạn cùng bàn trực nhật, lúc tan học, bầu trời quang đãng, ánh tà dương chiếu rọi, thế nhưng cho đến khi các cô khóa kỹ cửa phòng học, đi ra cổng trường, chợt một tiếng sấm xa vời nơi chân trời đánh xuống. Cô ôm cặp sách, vội vội vàng vàng chạy về phía nhà ga. Kết quả chỉ mới chạy đến một nửa, mưa to tầm

tả trút xuống. Kiều An Hào không thể làm gì khác hơn là ôm cặp, chạy tới dưới mái hiên gần nhất bên ven đường trú mưa.

Đó là một ngôi nhà rất cũ, lúc cô chạy vào, vừa vặn cũng có người theo sát tới, hoàn toàn là vì tò mò, Kiều An Hào ngẩng đầu, liếc nhìn về phía bên cạnh.

Mấy bạn lấy truyện dịch của mình mà hông xin phép á, mình sẽ nguyên rủa những sinh vật lạ của bọn tàu nó sẽ chui lúc nhúc trong đồ ăn của mấy bạn. Vừa cọp pi ngôn tình, vừa được thưởng thức món tàu ha.

Đó là một nam sinh, da rất trắng, tai đeo headphone, túi đeo chéo vai, tay đút túi quần dựa lưng vào tường. Vì anh nghiêng đầu, Kiều An Hào không thấy rõ mặt, nhưng chú ý thấy bộ đồng phục trên người anh giống y cô, chỉ có điều anh là mặc quần, còn cô là mặc váy ngang gối.

Lúc đó trong trường, Kiều An Hào là nữ sinh có chiều cao, thậm chí cao hơn so với vài nam sinh. Thế nhưng chàng trai này còn cao hơn cô tới mấy cái đầu.

Dưới mái hiên chỉ có hai người bọn họ trú mưa, vì không quen biết nhau nên ai cũng không mở miệng nói chuyện, mãi cho đến khi mưa tạnh dần, anh chàng mới bất chợt vươn tay, kéo túi trên vai, đứng thẳng lưng. Theo động tác, gương mặt của anh quay lại, Kiều An Hào thấy rõ được tướng mạo đẹp trai của anh.

Đấy là gương mặt tuấn tú nhất mà Kiều An Hào từng được gặp, một sự gọn gàng hiếm thấy. Trong nháy mắt đó, Kiều An Hào cảm thấy vai nam chính trong tiểu thuyết mà cô hay ảo tưởng trong mộng cứ thế đột ngột nhảy ra trước mắt cô.

Chương 53: Hợp đồng quảng cáo (9)

Chàng trai dường như nhận ra có người đang chăm chăm nhìn mình, tầm mắt liền quét về phía Kiều An Hào. Chẳng qua chỉ là một cái liếc mắt, ánh mắt rất thờ ơ rất đơn độc lạnh lùng, khiến Kiều An Hào chợt bừng tỉnh từ trong kinh diễm sự tuyệt mỹ của gương mặt ấy. Trong khi chàng trai lại phảng phất xem cô như không khí, không có nửa điểm cảm xúc liền cất bước rời đi.

Cho tới khi không còn thấy bóng lưng chàng trai, Kiều An Hào mới ôm cặp chạy đến trạm xe. Xe buýt cũng vừa mới tới, cô quét thẻ lên xe, tìm một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống. Nhìn cảnh thành phố được cạo rửa sau trận mưa ngoài cửa sổ, trước mắt liền nhoáng qua khuôn mặt chàng nam sinh cùng trú mưa dưới mái hiên.

Đầu tháng ba bài vở rất nặng, Kiều An Hào rất nhanh liền ngập đầu trong núi sách, nhưng thỉnh thoảng khi nghỉ ngơi rảnh rỗi, trong đầu cô luôn hiện ra gương mặt của người nam sinh kia.

Tuy nhiên, mãi cho đến tốt nghiệp trung học cơ sở, cô chưa từng được gặp lại chàng trai ngày hôm đó. Thẳng đến lớp mười khi đi nộp bản báo cáo trong trường, Kiều An Hào đụng phải Hứa Gia Mộc cũng là học sinh mới như cô, tiếp đó đụng phải người nam sinh kia.

Mà người nam sinh ấy, lại phảng phất như đã sớm quên vụ việc trước kia. Đang lúc Hứa Gia Mộc tự giới thiệu bọn họ, anh lạnh nhạt gật nhẹ đầu, nhưng không hé một câu. Cuối cùng vẫn là Hứa Gia Mộc nói cho cô biết, anh tên là Lục Cảnh Niên.

Lục Cẩm Niên... Buổi tối hôm đó, Kiều An Hào nằm sắp xuống bàn, trước túi sách giáo khoa lớp mười nhà trường phát, cô không kìm lòng cầm bút viết lên giấy ba chữ này.

Ba chữ đó có rất nhiều nét, cô viết rất từ tốn, rất nghiêm túc, mỗi một nét số mỗi một nét ngang đều quy quy củ củ theo từng nét bút của cô. Ba chữ "Lục Cẩm Niên" này, cứ như vậy lặng yên không tiếng động khảm vào tuổi xuân mỏng manh tốt đẹp của cô.

Trường trung học phổ thông chia lớp theo thành tích. Hứa Gia Mộc có thành tích tốt, ở lớp 10-1, cùng lớp với Lục Cẩm Niên. Kiều An Hào và Kiều An Hạ thành tích không xê xích lắm, nên đều ở lớp 10-3.

Hứa Gia Mộc rất thân với chị em Kiều An Hào và Kiều An Hạ, thường hay nói chuyện với nhau, vì vậy Kiều An Hào càng ngày càng được gặp mặt Lục Cẩm Niên nhiều hơn. Cô càng ngày càng để tâm đến anh, khi đêm khuya vắng người, lúc một mình nằm trên giường, số lần nghĩ đến anh cũng càng ngày càng nhiều. Cuối cùng, Kiều An Hào gần như là mê luyến. Mỗi khi đi vệ sinh trong giờ học, cô đều cố ý đi ngang qua cửa phòng lớp 10-1, sau đó giả vờ vô tình quét mắt vào phòng học của bọn họ. Nhìn thấy bóng dáng của anh ở chỗ ngồi quen thuộc thì tim cô đập rộn lên, không nhìn thấy thì mát mát âm ỉm. Lúc tan học, cô cố ý lôi kéo bạn cùng lớp đi chạy bộ quanh sân thể dục, ra về bộ dạng rèn luyện thân thể, thật ra chỉ là muốn xem anh đá banh.

Hết lớp mười, văn lý phân khoa, Kiều An Hào biết Lục Cẩm Niên chọn khoa học tự nhiên, cô cũng chọn khoa học tự nhiên, còn biết sau khi phân khoa, phải phân chia lớp lần nữa. Vì để có thể cùng lớp với Lục Cẩm Niên, lần đầu tiên trong đời cô nỗ lực quyết tâm học tập cho thật giỏi.

Chương 54: Hợp đồng quảng cáo (10)

Cô không phải là không mệt mỏi, nhưng mỗi khi cô nghĩ đến cô có thể sẽ được cùng lớp với Lục Cẩm Niên, cô liền sẽ có một động lực mạnh mẽ.

Cô kiên trì không ngừng nỗ lực để làm bài kiểm tra cuối kỳ, lấy được thành tích ngoài dự đoán của mọi người, được các giáo viên khen ngợi cô là một hắc mã*.

*Hắc mã : không lường được thực lực với người cạnh tranh

Cô được như ước nguyện vào học lớp 11L-1 (lớp một khối lý).

Thế nhưng, khi có phiếu điểm, cô mới phát hiện, Lục Cẩm Niên trong lần thi cuối kỳ này đặc biệt không tốt, đơn giản không có duyên với lớp một, trực tiếp đi lớp ba.

Cứ như vậy, Kiều An Hào mừng tưởng tan vỡ. Cô và Hứa Gia Mộc thành bạn cùng lớp. Mà Lục Cẩm Niên đi lớp 11L-3 (lớp ba khối lý). Kiều An Hạ chọn môn khoa học xã hội, ở 11V-3(lớp ba khối văn).

Bạn bè xung quanh đều vui vẻ vì Kiều An Hào đạt được thành tích như vậy, nhưng sau khi Kiều An Hào lại gượng cười tiếp nhận lời chúc mừng của bọn họ, một mình len lén trốn trong rừng Ono (Tiểu Dã) phía sau phòng giáo viên, khóc đến mê man.

Mặc dù chịu khổ chịu sở, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật là cô và Lục Cẩm Niên vẫn không cùng lớp. Cô chỉ có thể như hồi lớp

mười, lén lén lút lút để tâm đến anh, dõi theo anh.

Nữ sinh lớp 11-3, không giống nữ sinh lớp 11-1 học giỏi còn mang theo vài phần kiêu kỳ, cho dù là thích, càng nhiều hơn cũng là rụt rè. Bình thường mỗi khi Kiều An Hào trong giờ học đi ngang qua phòng 11-3, thấy vây quanh bên người Lục Cẩm Niên nhiều nữ sinh, lúu rúu không biết nói chuyện gì với anh. Mặc dù phần lớn đa số anh đều làm gương mặt lạnh lùng không lên tiếng, hoặc nằm úp trên bàn giả ngủ, thế nhưng Kiều An Hào thấy cảnh tượng như vậy, lại cứ như uống phải hai bình dấm, chua chát không nổi.

Kiều An Hào bắt gặp Lục Cẩm Niên và một nữ sinh sau khi tan học đứng ở trước cổng trường nói chuyện, hoặc cùng đi lên xe buýt rời khỏi. Kiều An Hào biết cô gái kia, là lớp trưởng lớp bọn cô, nhiều buổi liên hoan ở trường đều đoạt hết danh tiếng. Vào thời điểm đó, Kiều An Hào cảm giác trái tim cô như bị dao đâm không thương tiếc, cô đau đớn như thể cả thế giới bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Buổi tối khi về đến nhà, cô liền sẽ suy nghĩ lung tung, giữa anh và cô gái kia rốt cuộc có quan hệ như thế nào.

Tất nhiên, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên không phải là không có kỷ niệm đẹp, chẳng hạn như học kỳ hai lớp 11. Vì tới kỳ kinh nguyệt, cô đau đến mặt tái nhợt, dựa vào tường mà đi. Là anh đã dìu cô đưa đến phòng y tế của trường.

Cho tới bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng buổi chiều ngày hôm đó. Cô nằm trên giường phòng y tế, anh ngồi trên ghế trước cửa sổ phòng, cầm một quyển sách lặng lẽ đọc. Mặc dù không có nói chuyện, nhưng lại khiến cô vui trong lòng, như thể có cả thế giới.

Tuy nhiên đến cuối, bọn họ đã hàn huyên đôi câu. Cô gái lúc trước đã cùng Lục Cẩm Niên bắt xe buýt về nhà đúng lúc đến mua băng cá nhân trong phòng y tế, gặp Lục Cẩm Niên nên mới tám chuyện hồi

lâu.

Chương 55: Hợp đồng quảng cáo (11)

Đợi đến khi nữ sinh kia rời khỏi, trong phòng y tế mới trở lại yên tĩnh, Kiều An Hào cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra, cuối cùng hỏi ra vấn đề khiến cô cảm thấy bối rối : “Cô gái kia là bạn gái cậu sao?”

Hỏi xong câu này, Kiều An Hào suýt nữa muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, Lục Cẩm Niên sẽ không nghĩ cô là một cô gái nhiều chuyện chứ?

Kiều An Hào thấp thỏm không yên nâng mí mắt lên, cẩn thận len lén nhìn về mặt Lục Cẩm Niên. Người con trai kia nghe xong câu hỏi này, mi tâm hơi nhíu lại, sau đó khuôn mặt đang đọc sách ngược lên nhìn cô, mở miệng nói ra hai chữ cực nhạt : “Không phải.”

Kiều An Hào “à” một tiếng, gật gật đầu.

Tầm mắt Lục Cẩm Niên liền quay trở về trang sách..

Trong phòng lại im phăng phắc, qua một hồi thật lâu, giọng nói nhẹ nhàng của Lục Cẩm Niên lại theo chiều gió đến đây : “Gần đây lớp tụi mình có hoạt động, mình và cậu ấy cùng phụ trách.”

Lúc nam sinh nói lời này, vẻ mặt cứng ngắc như khúc gỗ, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào sách.

Kiều An Hào lại vui mặt vào trong chăn, yên lặng không một tiếng động, mặt cười toe toét.

Bởi vì đến kỳ kinh nguyệt nên Kiều An Hào đau không chịu nổi, bác sĩ châm một mũi giảm đau cho cô, trước khi rời đi, mới trả tiền, tổng cộng 28 Nhân dân tệ. Kiều An Hào chưa kịp lấy ví tiền trong cặp ra thì Lục Cẩm Niên đã lấy trong túi ra 30 Nhân dân tệ đưa cho bác sĩ.

Kiều An Hào đi ra khỏi phòng y tế, suy nghĩ một chút, rồi chạy đến bên cạnh Lục Cẩm Niên, lấy ví tiền ra, lục lọi bên trong một chút, tìm được năm mươi Nhân dân tệ, đưa cho Lục Cẩm Niên : “Đây là tiền thuốc men, trả lại cậu, cảm ơn.”

Tầm mắt Lục Cẩm Niên nhìn lướt qua tờ 50 Nhân dân tệ mới tinh trong tay Kiều An Hào, và cả cái bóp tiền của cô còn đang mở toang hoang với một xấp tờ 100 thật dày. Mặt mày hơi ảm đạm một chút, sau đó liền quay đầu đi chỗ khác, không để ý tới Kiều An Hào nữa, bước nhanh chân hơn, để lại Kiều An Hào một khoảng thật xa rồi đi.

Lần thứ hai Kiều An Hào nỗ lực phấn đấu, cố gắng học tập là thời điểm chuyển đi dã ngoại của trường, lúc ấy Hứa Gia Mộc tổ chức tiệc nướng ngoài trời, gọi rất nhiều bạn học đến, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên cũng có mặt.

Ngày hôm đó thời tiết rất đẹp, mọi người ăn uống no say xong, nằm ở trên cỏ xanh mướt, nhìn trời xanh mây trắng, cũng không biết là ai bắt đầu trước, bàn luận về nguyện vọng muốn vào trường đại học. Sau đó từng người từng người đều nói mình muốn thi vào trường đại học nào, duy chỉ có Lục Cẩm Niên từ đầu đến cuối không mở miệng nói một câu nào. Mãi cho đến khi bọn họ trở về, Kiều An Hào mới nghe Hứa Gia Mộc đứng sau lưng cô và An Hào hỏi Lục Cẩm Niên : “Anh, còn anh thì sao? Muốn vào trường đại học nào?”

“Đại học A.”

Đại học A là trường đại học hàng đầu cả nước, điểm thi tuyển sinh đại học rất cao, Kiều An Hảo cũng không dám nghĩ tới.

Thật ra, chính cô cũng không biết chính xác mình muốn vào trường đại học nào. Lúc mọi người cùng bàn bạc về nguyện vọng, có người nói muốn đến đại học Hàng Châu, cô gật đầu nói, thành phố đó cũng rất tốt, cô cũng thích, cũng muốn đi Hàng Châu.

Chương 56: Hợp đồng quảng cáo (12)

Thật ra Kiều An Hào thích Hàng Châu, đơn giản là vì thành phố đó đẹp. Nhưng dầu đẹp đến đâu cũng không bằng thành phố có Lục Cẩm Niên. Cô biết rõ đại học A giống Lục Cẩm Niên, đều là mộng tưởng xa không thể với tới của mình. Thế nhưng lại vẫn vì mơ tưởng đó mà đi cố gắng.

Hôm đó trở về, Kiều An Hào liền đưa ra mục tiêu của cuộc đời mình, tiến vào trường đại học A, trở thành bạn đại học của Lục Cẩm Niên.

Đại học A so với thi vào lớp 1 khó hơn nhiều, học sinh toàn quốc có thể thi đậu đại học A đều là đối tượng được các bậc phụ huynh ước ao ca ngợi. Nhưng tiềm năng con người luôn không có giới hạn, có lẽ nói, ngay từ lúc cô say đắm Lục Cẩm Niên, si mê đến điên cuồng, chỉ cần có thể gần kề bên anh, phải trả giá lớn như thế nào cô cũng chịu.

Kể từ đó, cho đến khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học, cuộc sống hằng ngày của cô đều là ăn, học, ngủ, trộm nhớ Lục Cẩm Niên rồi đem nỗi nhớ hóa thành động lực, càng thêm cố gắng học tập.

(Meo>> Ôi, ta không có khả năng đó nha. Hay tại hông có anh nào đẹp trai đến mức khiến ta đổ?)

Thời gian không phụ lòng người có tâm, thành tích Kiều An Hào thi vào trường đại học quả thật rất chấn động, chỉ thua Hứa Gia Mộc một chút, nhưng với điểm số này dễ dàng để cô lọt vào đại học A.

Kiều An Hào đứng trước bảng dán phiếu điểm ở trường, xem xong thành tích của mình, mới bắt đầu tìm thành tích của Lục Cẩm Niên. Điểm của anh còn cao hơn nhiều so với Hứa Gia Mộc.

Khoảnh khắc Kiều An Hào xem điểm chuẩn trúng tuyển của đại học A, nước mắt đột nhiên tuôn trào.

Ước mơ của cô cuối cùng đã trở thành sự thật.

Vào thời gian mùa hè nóng bức nhất, Kiều An Hào nhận được thư thông báo trúng tuyển của đại học A như mong muốn. Cuối hè đầu thu, Kiều An Hào vui mừng hơn hờ cầm thư thông báo đến đăng ký ở đại học A. Cô biết Hứa Gia Mộc cũng ở đại học A, cho nên sau khi hoàn tất thủ tục nhập học, liền gọi điện thoại hẹn Hứa Gia Mộc buổi tối hẹn ở quán giải khát uống trà sữa. Kiều An Hào làm như vô tình hỏi Hứa Gia Mộc một câu : "Lục Cẩm Niên đâu? Không ở chung với cậu à?"

Hứa Gia Mộc cắn ống hút, mơ hồ không rõ nói: "Anh mình sao? Anh ấy không vào đại học A, anh ấy đi Hàng Châu."

Dừng một chút, Hứa Gia Mộc còn nói : "Lúc nghỉ hè, anh mình được bên Tìm Kiếm Tài Năng nhìn trúng, đến Hoàn Điểm đóng vai phụ. Hàng Châu cũng khá gần Hoàn Điểm, anh ấy cảm thấy học đại học ở nơi đó đỡ phải chạy đi chạy lại."

Bạn biết cảm giác sấm sét giữa trời quang là sao không?

Cho dù qua nhiều năm như vậy, ở trong mộng Kiều An Hào đều mơ thấy một màn kia, đều có thể lại trải qua cảm giác kia một lần nữa, một tia sét không thương tiếc đánh mạnh vào đầu cô.

Cô đã nỗ lực cố gắng, cuối cùng vào được đại học A nhưng anh lại đi

Hàng Châu, nguyên nhân là anh muốn quay phim, nơi đó tương đối gần với Hoàn Kiếm.

Ông bà ta thường nói, người với người có thể ở bên nhau, phải xem duyên phận. Mà cô và Lục Cẩm Niên có lẽ số phận của hai người không có duyên.

Đó là lý do vì sao cô liều mạng, dốc toàn lực ra sức yêu anh, nhưng không chiếm được một mảnh ký ức nào của anh...

Thời thanh xuân, rõ ràng là tốt đẹp như vậy, nhưng lại tốt đẹp đến mức khiến cho người ta thương cảm.

Ở trong mộng Kiều An Hảo nghĩ vậy, nhắm mắt lại, nước mắt lại từ từ chảy ra.

Chương 57: Hợp đồng quảng cáo (13)

Kiều An Hào ở trong mộng nhớ lại, đôi mắt đang nhắm kia, nước mắt liền từ từ tràn mi.

Hóa, mặc kệ cô có cố gắng như thế nào, thì cô vĩnh viễn đều không có cách nào để tới gần anh.

Nhiều khi, một số người bề ngoài giống như không biết buồn phiền, nhưng chỉ khi ở trong mộng mới dám tùy ý trút ra. Dường như phần ký ức đau khổ rành rành khắc sâu trong tim, lại luôn ép bản thân không được chạm vào. Nhưng một khi chạm đến, thì như vòi nước không thể hãm phanh, rõ ràng đau khổ tột cùng đó, nhưng lại không cách nào kiềm chế mà không ngừng suy nghĩ về nó.

Sức học của Kiều An Hạ vẫn luôn không tính là quá tốt, thành tích thi đại học cũng bình thường, sau cùng được nhận vào một trường đại học ở Thượng Hải.

Kiều An Hạ và Kiều An Hào tuy rằng không phải là chị em ruột thịt, nhưng dù sao trong cơ thể cũng chảy cùng dòng máu nhà họ Kiều, hơn nữa sau khi cha mẹ Kiều An Hào mất, Kiều An Hào vẫn ở tại nhà Kiều An Hạ, cho nên tình cảm của hai người cũng không khác chị em ruột thịt là mấy.

Kiều An Hạ đến Thượng Hải, phải xa nhà, chung quy cũng nhàm chán, liền thường xuyên gọi điện thoại cho Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc, rủ bọn họ đến Thượng Hải chơi.

Dưới đủ loại dụ dỗ mời mọc của Kiều An Hạ, rốt cục vào mùa đông đại học năm thứ nhất Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc cùng nhau bay đến Thượng Hải.

Thượng Hải giống Bắc Kinh, đều là thành phố lớn sầm uất, không có gì vui để chơi, Kiều An Hạ liền đề nghị bọn họ cùng đi Hàng Châu.

Hứa Gia Mộc không có ý kiến, bởi vì Lục Cẩm Niên đang ở Hàng Châu nên Kiều An Hảo lại càng không có ý kiến. Vì thế ba người đồng loạt đến Hàng Châu.

Dù Hứa Gia Mộc và Lục Cẩm Niên là anh em ruột cùng cha khác mẹ, quan hệ từ trước đến nay đều rất tốt, cho nên Hứa Gia Mộc chỉ cần một cú điện thoại, liền thành công gọi Lục Cẩm Niên ra.

Bọn họ ở Hàng Châu chơi bốn ngày, Lục Cẩm Niên liền đi cùng họ bốn ngày, từ cầu Đoạn Kiều bên Tây Hồ đến tháp Lô Phong, rồi lại chơi từ chùa Linh Ẩn Tự đến công viên quốc gia đầm lầy Xixi. Dù thời gian bốn ngày thực ngắn, nhưng vì từ sáng đến tối, mười hai bữa ăn đều ở chung với nhau, lại làm cho quan hệ của Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên bốn năm chung trường nhưng đều không quen biết nhau, chỉ trong bốn ngày này lại trở nên quen thuộc.

Một ngày cuối cùng trước khi rời Hàng Châu, bọn họ đi đến khu cửa hàng bách hoá Hàng Châu. Các cô gái khi thấy cái gì đó trông xinh xắn cũng đều muốn mua. Kiều An Hảo và Kiều An Hạ cùng Hứa Gia Mộc vốn quen biết từ nhỏ, Hứa Gia Mộc có rất nhiều tiền, hai người họ không chút lưu tình mạnh mẽ làm thọt Hứa Gia Mộc.

Thật ra giữa ba người lúc này là hiện tượng rất bình thường, nhưng Lục Cẩm Niên nhìn một đồng đồ bị bọn họ như đang đi chợ mua rau mua cải. Ánh mắt quét qua quét lại cũng không chớp lấy một cái, nhưng trở nên càng ngày càng trầm mặc. Đến cuối cùng, anh trực

tiếp lấy có đi toilet, sau đó ở trong buồng vệ sinh, liền hút từng ngậm lớn điếu thuốc. Thẳng đến khi anh hút gần hết một hộp thuốc lá thì điện thoại vang lên, là bọn họ đã mua sắm xong, gọi điện thoại đến, hỏi anh đang ở đâu.

Thời điểm Kiều An Hào ở Hàng Châu, đã thêm QQ của Lục Cận Niên, sau khi trở lại Bắc Kinh sẽ tìm có để trò chuyện với anh.

Trò chuyện cũng không nhất thiết cần có nội dung gì, hai người cứ bạn một lời tôi một câu mà nói như vậy thôi.

Chỉ cần trong lòng cảm thấy gần gũi, thì khoảng cách vĩnh viễn cũng không là vấn đề.

Chương 58: Hợp đồng quảng cáo (14)

Lúc ấy từ Thượng Hải đến Hàng Châu đã có tuyến xe, chỉ mất một tiếng ngồi xe, cho nên Kiều An Hào thường xuyên tới Thượng Hải tìm Kiều An Hạ, sau đó lấy cớ ở Thượng Hải không còn gì chơi, liền chạy đến Hàng Châu. Sau khi đến Hàng Châu, liền ở trên QQ, giả bộ giọng điệu của bạn tốt mà nhắn tin nửa đùa nửa thật cho Lục Cẩm Niên : tớ và An Hạ đang ở Hàng Châu, cậu không mời tụi tớ ăn cơm sao?

Lục Cẩm Niên thật ra không từ chối, mỗi một lần như vậy đều hỏi bọn họ đang ở đâu, sau đó đi qua, đưa các cô đi ăn.

Bốn năm đại học, Kiều An Hào gom góp lại thành một đồng thật dày toàn là vé máy bay từ Bắc Kinh đi Thượng Hải, vé xe từ Thượng Hải đến Hàng Châu, và cả vé máy bay từ Hàng Châu về Bắc Kinh.

Một chồng vé kia có bao nhiêu tờ, liền biểu thị cô được gặp Lục Cẩm Niên bấy nhiêu lần.

A, không đúng, phải là số vé máy bay này trừ đi 3 cái, số còn lại mới là số lần cô gặp được anh.

Đúng vậy, có ba lần cô đi Hàng Châu, anh không gặp cô.

Rõ ràng trước khi lần thứ nhất anh không gặp cô, cô vẫn như thường lệ đến Thượng Hải trước. Kết quả vì chưa nói qua với An Hạ, nên An Hạ đã cùng bạn học đi Pháp, cho nên chỉ còn lại một mình cô ở Thượng Hải.

Cô ở đó cũng không có quen ai, cho nên liền lên tuyến xe đi Hàng Châu. Trước kia, còn có Kiều An Hạ, hoặc có cả hai người Kiều An Hạ và Hứa Gia Mộc, nhưng lúc này đây lại chỉ có một mình cô, trên suốt chuyến đi, Kiều An Hào vẫn luôn nghĩ mình phải dùng có gì để gặp Lục Cận Niên.

Kết quả chưa chờ Kiều An Hào nghĩ ra, thì đã có cơ xuất hiện trước mặt cô.

Bởi vì cô lơ đãng, nên lúc xuống xe ở Hàng Châu, cô mới phát hiện ví tiền của mình đã bị móc mất.

Lúc ấy trên người cô không có lấy một xu dính túi, nhưng cô không buồn, mà ngược lại còn thấy may mắn khi ví tiền của mình bị đánh cắp.

Cô nhắn tin cho Lục Cận Niên nhờ giúp đỡ. Lục Cận Niên hỏi cô đang ở chỗ nào, sau đó dặn cô ở nguyên tại chỗ không được đi đâu. Cô liền thực sự đứng yên một chỗ không nhúc nhích, ngoan ngoãn đợi gần ba tiếng đồng hồ, mới thấy Lục Cận Niên phong trần mệt mỏi đi tới.

Lúc đó, Lục Cận Niên đang mặc một thân cổ trang, loại vừa bản vừa cũ nát, khiến người qua đường không ngừng quay qua nhìn hẩn.

Trên xe taxi, Kiều An Hào mới biết được, lúc Lục Cận Niên nhận được tin nhắn của cô, là đang ở Hoàn Điểm quay phim.

Bởi vì Kiều An Hào bị trộm mất ví, thậm chí chứng minh thư cũng mất, căn bản không có cách nào ở khách sạn. Vì thế Lục Cận Niên đành phải đưa cô đến phòng trọ của anh ở gần trường học.

Đó là một nhà trọ cực kỳ cũ kỹ, không gian hẹp, bên trong bài trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một bàn máy vi tính, bên trên là chiếc vi tính để bàn lâu đời, còn có một bếp mở và một buồng vệ sinh.

Đến nhà trọ, Lục Cẩm Niên liền đi tắm gội trước, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó mới kêu Kiều An Hảo đi tắm, còn mình thì nhân lúc đó cầm ví tiền đi ra ngoài.

Khi Kiều An Hảo tắm rửa xong, thì Lục Cẩm Niên cũng đã mua đồ ăn về, bày ra trên chiếc bàn duy nhất đang để máy vi tính.

Chương 59: Hợp đồng quảng cáo (15)

Sau bữa tối, Lục Cẩm Niên đổi mới cả bộ chăn và ga giường, chuẩn bị quay về ký túc xá.

Kiều An Hào lại vươn tay níu anh lại.

Lục Cẩm Niên cho rằng Kiều An Hào sợ, ngược lại cũng không nói gì, ngồi xuống bật máy vi tính.

Kiều An Hào nằm trên giường chơi điện thoại.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng đánh máy lóc cóc phát ra từ máy vi tính bàn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã mười một giờ đêm, Lục Cẩm Niên trực tiếp trải một tấm đệm trên sàn, nằm trên đất. Kiều An Hào nằm trên giường, đắp trên người chiếc chăn vẫn còn mang theo nhàn nhạt hương thơm ngát, giống mùi trên người Lục Cẩm Niên, khiến nhịp tim cô khẽ nhanh hơn một chút.

Đêm hôm đó, năm tháng tĩnh hảo, chàng trai cô gái đã không chút nào tiến xa hơn, cứ như vậy cùng nhau trong căn phòng tĩnh lặng theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, rồi nghe khe khẽ tiếng hít thở của nhau và rơi vào mộng đẹp.

Nửa đêm hôm đó, Hàng Châu nổi lên mưa to, bên ngoài sấm chớp vang rền. Thời tiết xấu như vậy, nhưng lại khiến Kiều An Hào đang chìm trong giấc mơ, khloe môi câu lên một tia cười.

Ngày hôm sau, Kiều An Hào đi làm thẻ căn cước tạm thời, Lục Cẩm Niên mua cho cô vé máy bay, rồi tự mình đưa cô ra sân bay.

Trước khi cô qua cửa an ninh, Lục Cẩm Niên lấy ra tờ 100 nhân dân tệ đỏ chói còn mới nguyên trong bóp, nhét vào trong tay Kiều An Hào. Ngay cả anh, người luôn kiệm lời ít nói lại thấp giọng căn dặn cô, chú ý an toàn, đến Bắc Kinh rồi sẽ gọi điện cho cô.

Vào thời điểm đó, anh và cô rõ ràng rất tốt, quan hệ dường như càng ngày càng tiến gần, xu hướng như tiếp tục tiến triển... một đoạn tình cảm, nước chảy thành sông, hai người sẽ thuận theo tự nhiên mà ở cùng một chỗ.

Tuy nhiên, về sau cứ như vậy trong một đêm, bằng một cách nào đó nó đã thay đổi.

Kiều An Hào trở lại Bắc Kinh, liền chạy đi hoàn tất cho xong tất cả giấy tờ. Giấy tờ xong xuôi đâu đó, cô liền lập tức mua vé bay đi Thượng Hải, sau đó lôi kéo Kiều An Hạ đi Hàng Châu, và như thường lệ gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nói, anh đang quay phim ở Hoàn Kiếm nên không qua kịp.

Cô bảo rằng cô có thể đi Hoàn Kiếm.

Lục Cẩm Niên lại nói, khu vực trường quay bị phong tỏa để tránh người ngoài.

Khi ấy, cô cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng anh thực sự bề bộn nhiều việc, cô chỉ là có chút mất mát, cùng Kiều An Hạ ở lại Hàng Châu ngày người hai ngày, liền trở về Bắc Kinh.

Một tháng sau, cô lại đi Hàng Châu, Lục Cẩm Niên nói với cô anh đang ở Tây An đóng phim.

Lại qua nửa tháng, cô vẫn đến Hàng Châu, Lục Cẩm Niên vẫn như cũ lấy việc quay phim ra từ chối cô.

Thời gian đó, Lục Cẩm Niên ở trong làng giải trí đã bắt đầu ló đầu, diễn được vài vai cực kỳ xâm nhập lòng người.

Ngay cả một số cô gái cùng ký túc xá đại học với Kiều An Hào cũng bắt đầu si mê anh rồi.

Trời sinh người phụ nữ đều rất nhạy cảm, lúc đó cô đã nghĩ Lục Cẩm Niên đang trốn tránh mình, thế nhưng cô lại không biết lý do vì sao anh trốn tránh.

Cô tự mình đa tình, lo được lo mất, cứ nghĩ ngợi lung tung.

Cho nên sau khi biết anh có người trong lòng, còn giả vờ làm bạn tốt hỏi thăm xem cô ấy là ai.

Chương 60: Tuổi xuân niên thiếu, thời gian không tàn (8)

Kiều An Hào ở trong mộng nghĩ tới đây, liền không dám suy nghĩ nữa, nước mắt cô chảy dữ dội hơn.

Một câu kia nói, giống như một cơn ác mộng.

Bất kể người anh thích là ai, dù sao cũng không có khả năng là cô.

Dù sao, không có khả năng là cô...

Tính từ thời điểm đó cho đến nay, một năm cấp hai, ba năm cấp ba, bốn năm đại học, cô thậm chí đến tám năm. Vạn dặm trường chinh cũng bất quá mới tám năm, cô vậy mà lại tám năm như một trong lòng không có việc gì khác ngoài yêu anh, vì anh mà cố gắng, vì anh mà vờ vịt ngớ ngẩn, trong mơ nghĩ đến anh, ban ngày nhớ về anh. Toàn bộ thế giới của cô đều là anh. Rốt cuộc người cô thầm thương lại nói với cô rằng bất kể anh thích ai, thì người đó không thể là cô.

Mối tình đơn phương của cô, còn chưa kịp nảy mầm liền bị người chặt đứt từ gốc.

Kể từ đó, cô yêu anh, chỉ là chuyện riêng của một mình cô.

Từ lúc đầu cô tránh gặp mặt anh, cho đến cuối cùng thực sự cũng không gặp lại nữa. Thình thoảng cô nghe một vài tin tức của anh từ miệng Hứa Gia Mộc, biết được anh ở trong làng giải trí như mặt trời ban trưa, biết được anh đã thu mua Truyền thông Hoàn Ảnh, biết anh đã giành được ngôi vị ảnh đế...

Kỳ thật, cho dù Hứa Gia Mộc không nói cho cô những điều này, cô vẫn có thể biết được. Vì anh đã trở nên nổi tiếng khắp nam bắc, chỉ cần anh có một chút tin tức lay động nhỏ, cũng có thể trở thành tiêu đề, gây ra một trận oanh tạc.

Coi dù là mấy năm sau, cô cố tình hay vô ý né tránh anh, cô lại vẫn có thể nhìn thấy anh. Vì đây đường toàn là áp-phích của anh, các trung tâm mua sắm toàn là ảnh anh làm đại diện.

Biết rõ anh không yêu cô, nhưng cứ mỗi lần cô đi trên đường phố, nhìn thấy những tấm ảnh của anh, liền ngây người như một kẻ ngốc, sau đó quan sát tỉ mỉ xem anh so với trong ký ức của cô có thay đổi gì không.

Nghĩ tới đây, Kiều An Hào ở trong mộng nhịn không được thấp giọng thổn thức lần nữa.

Khóc và khóc, Kiều An Hào khóc đến tỉnh dậy từ trong giấc mơ.

Cô choáng váng mở mắt, nhìn phòng ngủ quen thuộc, đèn dẫn một hồi thật lâu, mới phát hiện mình đã thấy một giấc mơ dài, cái gối đã bị cô khóc đến ướt đầm.

Kiều An Hào nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường, đã là mười hai giờ đêm. Hồi chiều về nhà, uống thuốc, cô ngủ một mạch cho tới bây giờ.

Kiều An Hào xuống giường, đi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó cầm thuốc, ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu, vào nhà bếp rót một ly nước.

Kiều An Hào trước tiên uống thuốc, rồi mới lấy gói sủi cỏ trong tủ lạnh đem đi nấu một ít, sau đó một mình ngồi trước bàn ăn lớn, cúi

đầu, chuyên tâm ăn.

Lúc ăn hết một nửa phần sủi cảo, Kiều An Hào nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng xe, cô vô thức xoay đầu, thấy có đèn xe từ cửa sổ phòng khách chọt lóe lên. Cô theo bản năng nắm chặt chiếc đĩa, cúi đầu, nhìn chăm chăm sủi cảo trong mâm một hồi, sau đó liền nghe cửa phòng khách vang lên tiếng cạch, lập tức cửa bị đẩy ra, Lục Cẩm Niên bước vào.

Chương 61: Ký tên vào đây

(1)

Lúc ăn hết một nửa phần sủi cảo, Kiều An Hào nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng xe, cô vô thức xoay đầu, thấy có đèn xe từ cửa sổ phòng khách chợt lóe lên. Cô theo bản năng nắm chắc chiếc đũa, cúi đầu, nhìn chăm chăm sủi cảo trong mâm một hồi, sau đó liền nghe cửa phòng khách vang lên tiếng cạch, lập tức cửa bị đẩy ra, Lục Cận Niên bước vào.

Kiều An Hào lén lút liếc mắt, thấy anh đang đứng thay giày ở ngoài cửa, lại cúi đầu, tiếp tục tập trung ăn nốt chỗ sủi cảo còn lại.

Dáng vẻ của cô bây giờ so với lúc vừa nãy khi chỉ có một mình trong biệt thự nhìn qua như chẳng có gì khác biệt. Nhưng chỉ có bản thân cô hiểu rõ, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi cứ thế nắm chặt lấy đôi đũa.

Lục Cận Niên đi vào phòng khách, cởi áo khoác, tùy ý ném lên ghế salon, sau đó vươn tay kéo cà vạt, nhìn lướt qua phòng bếp đang sáng đèn, thấy Kiều An Hào một mình ngồi trước bàn ăn, cúi đầu ăn gì đó.

Bàn tay Lục Cận Niên đang kéo cà vạt hơi ngừng lại một chút, quay đầu liếc nhìn đồng hồ treo ngoài phòng khách, kim đồng hồ sắp chạm đến một giờ sáng, ấn đường nhíu lại một chút, sau đó ném cà vạt lên ghế salon rồi xoay người đi về phía cầu thang. Đi được hai bước, anh đột nhiên nghĩ đến điều gì, bước chân trở nên ngập ngừng vòng vo, cuối cùng lại hướng về phía phòng bếp.

Kiều An Hào đang ăn sủi cảo nhưng toàn thân vẫn luôn đặt sự chú ý

trên người Lục Cẩm Niên, cho dù là cô không nhìn anh, nhưng lại luôn lắng nghe bất cứ động tĩnh nào của anh. Ngay ở lúc anh xoay người đi về phía cầu thang, cô liền âm thầm thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm, ai ngờ ở giây tiếp theo, anh lại đổi hướng đi về phía phòng bếp, tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong lòng Kiều An Hào như có thứ gì đó bị buộc chặt lại, động tác ăn sủi cảo cũng trở nên cứng ngắc.

Khi ở ngoài phòng khách, vì cách hơi xa, Lục Cẩm Niên nhìn không rõ Kiều An Hào rốt cuộc là đang ăn thứ gì, vậy nên anh mới đi vào phòng bếp, lại nhìn rõ trước mặt cô là đĩa sủi cảo đông lạnh, ấn đường lại càng nhú thêm, khuôn mặt nhăn nhó đầy gay gắt, môi mỏng hơi giật giật, giống như là đang muốn hỏi điều gì. Cuối cùng cái gì anh cũng chưa hỏi, chỉ cất bước đi tới trước tủ lạnh, mở cửa tủ ra, bên trong ngoài vài chai nước khoáng mà cứ đúng giờ sẽ có người mang đến thì chỉ còn một ít sủi cảo đông lạnh và mì ăn liền.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm tủ lạnh trong chốc lát, liền vươn tay cầm lấy một chai nước khoáng, mở nắp bình, dựa nửa người vào tủ âm tường lát đá cẩm thạch phía sau, ngửa đầu uống.

Bởi vì Lục Cẩm Niên đang ở rất gần, Kiều An Hào có chút không được tự nhiên, cô rất nhanh giải quyết xong chỗ sủi cảo còn lại, sau đó đứng lên, vội vàng cầm đĩa mang đi rửa, lau khô tay rồi đi lên lầu.

Chương 62: Ký tên ở đây (2)

Kiều An Hào rửa mặt xong, từ trong phòng tắm đi ra thì Lục Cẩm Niên vừa vặn đẩy cửa vào phòng ngủ.

Cửa phòng tắm gần sát cửa phòng ngủ, nên Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên chạm mặt nhau. Cả người Kiều An Hào khẽ run lên, theo bản năng muốn ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, nhưng lại không có dũng khí, cuối cùng chỉ cúi đầu, nhanh chóng đi về phía trong phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên thản nhiên liếc nhìn bóng lưng của Kiều An Hào, lại vươn tay, đẩy cửa phòng tắm ra, đi vào.

Vì cảm cúm nên cả người Kiều An Hào hết sức mệt mỏi, cô đi đến bên giường liền ngã gục, nhắm mắt lại. Lúc mơ mơ màng màng muốn ngủ, lại nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm truyền tới. Lúc này chợt nhớ ra, Lục Cẩm Niên vào phòng tắm rửa mặt, sợ là đêm nay có ý định ở lại đây.

Kiều An Hào đành phải vật lộn bò dậy khỏi giường, đi vào phòng thay quần áo, ôm bé bự ra.

Kiều An Hào ôm bé bự còn chưa đi đến bên giường thì Lục Cẩm Niên quấn khăn tắm trên người từ trong phòng tắm đi ra, cầm khăn lông trong tay, lau tóc đang ướt.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hào đang ôm con gấu to kia, hành động lau tóc dừng lại một chút. Sau đó vẻ mặt lạnh lùng đi tới trước bàn trang điểm, cầm lấy máy sấy sấy tóc.

Qua hình ảnh phản chiếu trên gương, anh thấy Kiều An Hào đặt con gấu lớn ở giữa giường, sau đó vén chăn lên, đưa lưng về phía giường anh ngủ, nằm xuống.

Gương mặt Lục Cẩm Niên trở nên u ám, không nhịn được gia tăng tốc độ gió của máy sấy, sấy khô tóc qua loa, rồi dùng sức ném máy sấy lên bàn trang điểm, xoay người, ánh mắt lạnh lùng quét về phía giường lớn.

Mặc dù có con gấu ở giữa chia giường làm hai, Kiều An Hào vẫn nằm gần mép giường như cũ, cả người giống như dán chặt vào giường tiếp tục ngủ.

Trực giác của phụ nữ nói cho Kiều An Hào biết, Lục Cẩm Niên nhìn cô chăm chăm, cô vùi vào chăn, thân thể trở nên có chút cứng ngắc, khuôn mặt nhìn không được chôn vào gối. Thế nhưng phát hiện ra gối ướt, cô sửng sờ chốc lát, mới nhớ ra lúc nãy ngủ, đã khóc rất lâu ở trong mộng.

Trong lòng Kiều An Hào biết rất rõ, Lục Cẩm Niên chẳng thèm để ý gối của mình thế nào, nhưng cô vẫn như cũ sợ bị anh phát hiện mình đã khóc, liền yên lặng kéo gối vào phía trong mền của mình.

Hành động rất nhỏ của cô rơi vào trong mắt Lục Cẩm Niên, như cố gắng có thể tránh xa anh một chút.

Đôi mắt Lục Cẩm Niên lẳng lẳng nhìn chăm chăm Kiều An Hào xinh đẹp trong chốc lát, sau đó mắt hơi giật giật, liền xoay người, đi ra khỏi phòng ngủ.

Kiều An Hào đợi đến khi cửa phòng ngủ đóng lại mới mở mắt, sau đó nhanh chóng lật ngược mặt gối, nằm xuống lần nữa.

Khoảng 5 phút đồng hồ trôi qua, cửa phòng ngủ lại bị đẩy ra, Lục Cẩm Niên cầm một xấp giấy tờ trong tay, đi tới bên giường, ở trên cao nhìn xuống nhìn lướt qua Kiều An Hào đang nhắm mắt, sau đó ném xấp giấy kia trên tủ đầu giường bên cạnh Kiều An Hào.

Chương 63: Ký tên vào đây

(3)

Vài trang giấy rơi xuống, cuốn theo chiều gió nhẹ quét vào mặt Kiều An Hào. Lông mi dài của cô khẽ chớp động, liền mở choàng mắt, lập tức liền thấy ngón tay thon dài xinh đẹp của người đàn ông đang điểm lên góc phải tờ giấy, giọng nói nhạt nhẽo để lại một câu: "Ký vào chỗ này!", sau đó liền xoay người đi vào phòng thay đồ.

Kiều An Hào đợi cửa phòng thay đồ đóng lại, mới ngồi dậy, cầm lấy xấp giấy trên tủ đầu giường. Mới chỉ nhìn lướt qua, mi tâm của cô liền nhíu lại.

Đó là một phần hợp đồng, hợp đồng làm người phát ngôn cho mỹ phẩm.

Mà hãng mỹ phẩm này, là thương hiệu cao cấp hàng đầu thế giới, người phát ngôn ở trong nước trước nay đều là những người có tên tuổi trong giới.

Lục Cẩm Niên cho cô ký tên, nghĩa là anh đem công việc phát ngôn năm nay của hãng mỹ phẩm này đưa cho cô sao?

Kiều An Hào luôn cảm thấy đây như giấc mộng, hoảng hốt có chút không chân thật.

Lục Cẩm Niên thay quần áo sạch sẽ, từ phòng thay đồ đi ra, trong tay mang theo cái cà vạt, đứng trước gương toàn thân, đôi mắt sơ đăm mà thâm thúy nhìn qua gương, nhẹ nhàng nhìn lướt qua Kiều An Hào, thờ ơ hỏi một câu: "Ký rồi?"

Kiều An Hào nghe thấy tiếng của Lục Cận Niên, mới lấy lại tinh thần, hướng về phía Lục Cận Niên lắc đầu, sau đó ngo ngoạ một cái, ngẩng đầu, nhìn Lục Cận Niên, đáy mắt mang theo vài phần khó tin tìm kiếm xác nhận: "Phát ngôn quảng cáo này, là cho tôi?"

Lục Cận Niên như có như không "ừ" một tiếng.

Thật là cho cô à... Kiều An Hào trong lòng dấy lên một niềm vui nhỏ, lập tức lại càng thêm nghi hoặc.

Tại sao đang yên lành, Lục Cận Niên lại đưa cho cô show phát ngôn tốt thế này?

Lục Cận Niên nhanh chóng tắt xong cà vạt, xoay người, mặt không thay đổi đi tới bên giường, nhìn lướt qua Kiều An Hào cầm hợp đồng trong tay, thấy chỗ kí tên vẫn còn trống, mi tâm cau lại, nhạt nhẽo mở miệng: "Sao không ký? Không phải cô nói có hứng thú với phát ngôn mỹ phẩm sao?"

Nghe được tiếng của Lục Cận Niên, Kiều An Hào mới từ trong suy nghĩ miên man tỉnh lại, sau đó mới lấy bút trên đầu giường. Tẩy chay các trang truyện sao chép không xin phép. Khi ngòi bút chạm vào mặt giấy, Kiều An Hào vẫn không nhin được hỏi lên nghi hoặc trong lòng: "Sao phải cho tôi công việc phát ngôn này?"

"Đây là cô xứng đáng có." Giọng Lục Cận Niên vẫn không ấm áp như cũ.

Xứng đáng có? Kiều An Hào càng thêm không hiểu ý tứ của Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên nhìn chăm chặp bộ dáng Kiều An Hào đầu óc mơ hồ,

dừng lại một hồi, giọng nói nhạt nhẽo lại ném ra sáu chữ: "Trả công cô tối hôm qua."

Trả công tối hôm qua... Hóa ra... Đây là thù lao cho một lần quan hệ.

Kiều An Hào sững sờ chừng năm giây, mới phản ứng được ý tứ trong lời nói của Lục Cẩm Niên, tiếp đó ngón tay ra sức nắm chặt cây bút, đáy lòng len lỏi vui sướng ban nãy phút chốc như bị đóng băng.

Chương 64: Ký tên vào đây

(4)

Kiều An Hảo nhìn chăm chăm vào bản hợp đồng vừa mới làm cô phải suy nghĩ miên man bất định kia, lúc này chỉ có cảm giác vô cùng khuất nhục.

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo sau một lúc lâu vẫn chậm chạp không hề có động tĩnh, mi tâm không nhin được mà nhíu lại. Khí tức của anh vốn lạnh lùng, khi chau mày lại, khí lạnh dày đặc từ trên người anh liền tỏa ra, cho nên khi anh mở miệng nói chuyện đều phảng phất như đóng thành tảng băng: "Thế nào? Không hài lòng với thù lao phần hợp đồng phát ngôn này?"

Kiều An Hảo nghe thấy tiếng của Lục Cẩm Niên, ngón tay cầm bút run nhẹ một chút, sau đó không nói một lời liền chậm rãi ký tên mình lên giấy.

Sai một ly đi một dặm, nếu Kiều An Hảo biết, khi mình lần đầu tiên lên giường với Lục Cẩm Niên, thuận miệng lấy cớ, để rồi sau này, cô phải chịu hết mọi khuất nhục này đến khuất nhục khác, thì ngay lúc đó, cô chắc chắn sẽ không nói với anh muốn vai diễn trong Địa Lão Thiên Hoang.

Cô thực sự rất muốn từ chối ký bản hợp đồng này, nhưng cục diện như vậy là do tự tay cô tạo ra, dù cô muốn tìm một cái cớ, cũng tìm mãi không ra.

Mười ba năm trước, cô yêu anh, bởi vì còn trẻ nên thẹn thùng, không dám thổ lộ.

Mười ba năm sau, cô vẫn yêu anh, nhưng lại đem hết toàn lực che giấu tình yêu đó.

Khoảng cách xa nhất của đời người không phải là tôi đứng ở trước mặt anh, nhưng anh không biết tôi yêu anh. Mà là tôi đứng ở trước mặt anh, lại không dám cho anh nhìn thấu rằng tôi yêu anh.

Đáy mắt Kiều An Hào phủ một tầng sương mù, cô cúi đầu, dốc sức kìm nén lại, sợ nước mắt chực trào. Cô ký xong nét chót, ngòi bút vẫn dừng lại ở điểm cuối một hồi thật lâu, thẳng đến khi ướm át trong mắt tan đi, mới nhắc bút đặt ở trên bàn, đưa hợp đồng cho Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hào bình tĩnh và yên lặng, khiến Lục Cẩm Niên có chút thấp thỏm nôn nóng, luôn cảm thấy trong cơ thể có một quả cầu lửa gấp rút nhảy nhót chuyển động đang dốc sức muốn tìm cách phun trào ra ngoài, thế nhưng cách nào cũng không tìm ra được.

Đột nhiên, tầm mắt Lục Cẩm Niên liền ném sang con gấu bông lớn nằm giữa giường kia, gương mặt tức khắc trở lên lạnh lẽo, nặng nề nói với Kiều An Hào: "Hãng mỹ phẩm này có một điều kiện, trong quá trình làm người phát ngôn cho hãng của họ, thì không được nhận phát ngôn cho bất cứ thương hiệu mỹ phẩm nào khác, nếu không sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự và bồi thường thiệt hại đáng kể."

"Tôi nói trước để cô tỉnh ngộ, cô tốt nhất hãy đem những điều khoản này nhớ cho kỹ, nếu cô vi phạm hợp đồng, nhà tù thẳng tiếng, tiền bồi thường tự chi, đừng mơ Truyền thông Hoàn Ảnh sẽ giúp cô một đồng xu các bác nào!"

Lục Cẩm Niên nói xong, liền vươn tay ra sức giật lấy bản hợp đồng trong tay Kiều An Hào, sau đó gương mặt tuấn tú bình tĩnh lạnh lùng

xoay người rời đi.

Lục Cẩm Niên xuất hiện rồi lại rời đi, khiến cho Kiều An Hào vốn đang vô cùng mệt mỏi do bị cảm mạo, làm thế nào cũng không ngủ được.

Cô ôm bé bự còn to hơn so với mình, im lặng mà nằm trên giường, mở to mắt, đầu óc trống rỗng nhìn chăm chăm lên trần nhà, nhìn một hồi lâu, liền hết hoảng nghĩ tới, nửa năm trước kia, cảm xúc khi bất chợt biết mình cùng Lục Cẩm Niên kết hôn...

Chương 65: Ký tên ở đây (5)

Tại thời điểm đó, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đã hơn một năm không gặp mặt. Lần cuối cùng cô nhìn thấy anh là ở bữa tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, mà khi đó anh cũng không nhìn thấy cô, bởi vì lúc anh xuất hiện, cô đã nhanh chóng lên vào một góc tối để vụng trộm nhìn anh.

Tại thời điểm đó, cô đã hoàn toàn đánh mất sự tự tin để được ở cùng một chỗ với anh.

Tại thời điểm đó, cô đã nhận thức được một cách rõ ràng hai người mãi mãi không bao giờ có thể xuất hiện cùng một lúc.

Nhưng là, đôi khi, vận mệnh lại đột nhiên thay đổi, vận mệnh lại đột nhiên kéo bọn họ đến gần nhau.

Cô và anh có thể ở cùng một chỗ là vì một người - Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc, người thừa kế duy nhất của Hứa Gia, nói ở trong tiểu thuyết ngôn tình chính là người có thể hô mưa được mưa, gọi gió được gió, chính là con cưng của ông trời. Thế nhưng, bảy tháng trước, chỉ một lần lái xe trong tình trạng say rượu lúc đêm khuya, anh cứ thế lại gặp phải tai nạn.

Trong đêm ấy, chiếc xe Bugatti Veyron của anh bị xoay ngược hai vòng trên cầu vượt, đầu xe bị đâm đến mức hoàn toàn biến dạng, lúc người cứu hộ tìm thấy anh, hơi thở đã dần suy yếu.

Tai nạn thảm khốc đó trong nháy mắt trở thành tiêu đề của truyền

thông, chỉ một khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều truyền tai nhau rằng người thừa kế duy nhất của Hứa gia đã chết.

Đối với Hứa gia mà nói, người thừa kế là một vị trí vô cùng quan trọng, sự cố tai nạn của Hứa Gia Mộc khiến cho cổ phiếu của Hứa Gia tụt dốc một cách thảm hại, chỉ thiếu chút nữa bị đóng băng.

Hứa gia vì cứu vớt cổ phiếu của mình, liền tuyên bố với bên ngoài là Hứa Gia Mộc không chết.

Hứa Gia Mộc chính xác là không chết, nhưng so với mất mạng cũng không kém nhiều lắm, vì anh biến thành người thực vật, bác sĩ nói anh có thể tỉnh lại, nhưng không biết là khi nào.

Về phần truyền thông và người ngoài gia tộc mà nói, cứ mãi không nhìn thấy Hứa Gia Mộc xuất hiện, Hứa Gia lại luôn tìm cơ thoái thác cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Cuối cùng, người của Hứa Gia bắt đắ dĩ liền nghĩ ra biện pháp, dùng cách trộm long tráo phụng, chính là tìm một người tương tự đóng giả làm Hứa Gia Mộc để trải qua mối nguy này.

Mà người kia chính là người đã từng ở Hứa Gia rất nhiều năm nhưng cũng không thực sự có liên quan gì cả, Lục Căn Niên.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lục Căn Niên và Hứa Gia Mộc là hai anh em cùng cha khác mẹ, trong cơ thể đều chảy một nửa dòng máu của nhau, hai người tuy rằng không phải là hai anh em sinh đôi nhưng khuôn mặt có đến bảy tám phần giống nhau.

Nhưng là, bảy tám phần chứ không phải hoàn toàn giống nhau, Hứa Gia vì để che giấu sơ hở đã công bố với bên ngoài là Hứa Gia Mộc đã bị hủy dung sau khi bị tai nạn, sau đó lại ngụy tạo một vết sẹo lớn

trên mặt Lục Cẩn Niên.

Việc đánh tráo rớt cuộc cũng trôi qua một cách êm xuôi, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Hứa Gia Mộc không chết, bầu không khí trong Hứa Gia cũng dần dần ấm lại.

Chương 66: Ký tên ở đây (6)

Thật ra Kiều An Hào vốn không biết chuyện này, cô vẫn cho là Hứa Gia Mộc thật sự tỉnh lại, thậm chí cô còn cao hứng chạy đến bệnh viện, vì người bạn từ bé đến lớn phúc lớn mạng lớn thoát chết, vui mừng không dứt ôm anh mà khóc.

Sau đó, lúc mẹ của Hứa Gia Mộc - Hàn Như Sơ hẹn một mình cô đi ra ngoài gặp mặt, cô mới biết được, người mà mình ôm trong lòng bệnh viện hôm đó, chính là Lục Cảnh Niên đóng giả, căn bản không phải Hứa Gia Mộc.

Quan hệ Hứa gia và Kiều gia rất tốt, thường xuyên qua lại trong công việc, từ trước đến nay Hàn Như Sơ đối xử với Kiều An Hào rất tốt. Buổi chiều hôm đó Hàn Như Sơ ngồi ở trước mặt cô, kéo tay cô, mắt đỏ ngầu nhìn cô nói, vì sự cố của Hứa Gia Mộc, khiến cho rất nhiều người trong Hội đồng quản trị Hứa gia muốn rút vốn đầu tư.

Biện pháp duy nhất của bọn họ là cần kết thông gia. Nhưng mà, với người ngoài mà nói, tất cả mọi người đều cho rằng Hứa Gia Mộc đã bị hủy dung, thiên kim tiểu thư cũng không muốn gả cho Hứa Gia Mộc, cho nên van xin cô giúp đỡ, đồng ý việc kia, kết hôn cùng người đóng giả Hứa Gia Mộc – Lục Cảnh Niên.

Lúc ấy Kiều An Hào hoàn toàn bị tin tức kia làm khiếp sợ, cô không thể tiêu hóa được sự chấn động ngay lúc đó, cho nên cô trả lời Hàn Như Sơ, cho cô thời gian suy nghĩ thật kỹ.

Ban đầu Hàn Như Sơ cũng không làm khó cô, chẳng qua chỉ yêu cầu cô một điều, đó chính là chuyện bà nói với cô, hy vọng cô giữ bí mật

không nói với bất kỳ ai trong Kiều gia.

Kiều An Hảo đồng ý, dù sao đây là bí mật quan trọng của Hứa gia, cũng là huyết mạch của Hứa gia. Nếu để lộ ra bên ngoài, người ta sẽ thổi phồng, Hứa gia chỉ còn kết cục tan nhà nát cửa, thất bại thảm hại.

Sau khi tạm biệt Hàn Như Sơ, một mình Kiều An Hảo lẳng lặng suy nghĩ rất lâu, cô cảm thấy đây là một cái bính do ông trời đặt ở lqđ trước mặt mình, chỉ cần cô gật lên thì quan hệ giữa cô và Lục Cẩm Niên không còn là người xa lạ nữa.

Kiều An Hảo nằm mơ cũng đều muốn gả cho Lục Cẩm Niên, muốn làm vợ của anh, cô vẫn cho là mình không có hy vọng, nhưng mà hiện tại, một hồi biến cố, đã cho cô một cơ hội như vậy.

Cho dù cơ hội này, với người ngoài mà nói là cô cùng Hứa Gia Mộc kết hôn.

Nhưng mà, dù sao đây cũng là cơ hội duy nhất để cô có thể đến gần Lục Cẩm Niên, nếu cô không đồng ý, có lẽ từ nay về sau, cô và Lục Cẩm Niên mỗi người sẽ thật sự đi một ngả, cả đời cũng không thể qua lại với nhau.

Cô đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Hàn Như Sơ, đồng ý yêu cầu của bà, nhưng mà cô có thêm một điều kiện, chính là trừ Hội đồng quản trị và một số đối tác làm ăn biết, đừng công bố cho người ngoài biết cô và Hứa Gia Mộc kết hôn.

Hàn Như Sơ không hề do dự đồng ý ngay, dù sao hiện tại Hứa Gia Mộc bị hủy dung, Hứa gia cũng không muốn giống trống khua chiêng tổ chức hôn lễ của bọn họ, khiến cho người ta bàn tán.

Cho nên, cô và Lục Cẩm Niên trở thành vợ chồng như vậy.

Không có làm giấy hôn thú.

Nhưng lại tổ chức một hôn lễ đơn giản, người đến dự không nhiều lắm, chỉ là những đối tác thường giao dịch với Hứa gia.

Chương 67: Ký tên vào đây

(7)

Đêm tân hôn, Kiều An Hào tỏ ra đặc biệt biết điều với Lục Cẩm Niên, nói rằng cô sẽ không quấy rầy anh, cũng sẽ không gây ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, cô sẽ không tiết lộ quan hệ giữa anh và cô cho bất kỳ người bên ngoài nào biết.

Sau cùng, cô còn bổ sung thêm một câu, bởi vì bọn họ chỉ là đóng giả vợ chồng, cho nên không được làm cái gì kia kia.

Cô cảm thấy những lời mình nói này, đều đúng với mong đợi trong lòng anh.

Sự thực chứng minh, quả thật là mong đợi trong lòng anh.

Bởi vì khi cô nói xong những lời này, anh chăm chăm xem xét cô hồi lâu, sau đó ném cho cô một câu vô cùng lạnh nhạt: "Nhớ kỹ những lời cô nói", rồi xoay người vào phòng tắm.

Bởi vì Hứa Gia Mộc thật vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, Hứa gia cũng biết, tuy rằng Lục Cẩm Niên có thể đóng giả thành thật, thế nhưng dù sao cũng là giả mạo, cho nên cố gắng hạn chế hết sức có thể để "Hứa Gia Mộc" xuất hiện trước công chúng, càng không để anh xuất hiện trước công chúng, ngoại trừ những lúc bắt buộc. Vì vậy với tư cách là vợ của "Hứa Gia Mộc", Kiều An Hào cũng không cần ngày ngày ở chung một chỗ với Lục Cẩm Niên. Bọn họ có thể ai đi đường nấy, những lúc cần thiết thì gặp nhau, đóng thật tốt vai vợ chồng tương thân tương ái.

Người nhà họ Kiều cũng không biết chân tướng vụ việc kết hôn của Kiều An Hào. Sau khi kết hôn, Kiều An Hào cũng chỉ có thể dọn ra khỏi nhà cậu. Cô không muốn ở nhà cũ của Hứa gia, tự mình ra ngoài mượn phòng, lại sợ lộ ra sơ hở, cuối cùng Lục Cận Niên liền trực tiếp để Kiều An Hào ở lại biệt thự của anh trong Cẩm Tú Viên.

Lý do là, Cẩm Tú Viên vừa mở đợt chào bán, Lục Cận Niên và Hứa Gia Mộc mỗi người mua một căn biệt thự ở Cẩm Tú Viên, đúng lúc hai căn biệt thự liền kề nhau. Theo cách này, Kiều An Hào ra vào Cẩm Tú Viên, người khác sẽ nghĩ rằng cô đi tới chỗ Hứa Gia Mộc. Thứ hai, khi Lục Cận Niên về nhà mình, thỉnh thoảng có thể thuận tiện diễn vai Hứa Gia Mộc, một công đôi việc, không hề có kẽ hở.

Chẳng qua, điều duy nhất khiến Kiều An Hào phiền muộn nhưng lại vui sướng chính là, trong biệt thự của Lục Cận Niên chỉ có một cái giường, những phòng còn lại hoặc là trống rỗng, hoặc được sử dụng làm việc khác. Vì vậy, nếu Lục Cận Niên về nhà, cô cũng chỉ có thể ngủ cùng với anh.

-

Kiều An Hào suy nghĩ rất nhiều chuyện trước kia, cuối cùng cô hoàn toàn không nhớ cụ thể làm sao ngủ. Ngày thứ hai khi đang chìm vào giấc ngủ, cô bị đánh thức bởi tiếng nói phát ra từ tầng dưới.

Kiều An Hào chợt mở choàng mắt, nhưng khi nghe được tiếng nói chuyện của cả đàn ông lẫn phụ nữ, lúc này cô mới nhanh chóng xốc chăn lên, tùy tiện khoác một cái áo đi ra ngoài. Kết quả lại thấy có người di chuyển một cái giường đến, dưới sự chỉ huy của má Trần, đặt ở trong một gian phòng lầu một.

Má Trần là bà vú của Lục Cận Niên. Vì Lục Cận Niên không thích nhà mình có quá nhiều người giúp việc, cho nên ban ngày má Trần chỉ

đến dọn dẹp vệ sinh rồi đi.

Má Trần thấy Kiều An Hào thức giấc, lập tức cười nói: "Bà chủ dậy rồi à?"

Má Trần cũng không biết sự thật việc Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên kết hôn, vẫn luôn cho rằng Kiều An Hào là cô dâu được Lục Cẩm Niên cưới về, cho nên luôn gọi cô là bà chủ.

"Có chuyện gì vậy?" Kiều An Hào không hiểu đầu cua tai nheo, nhìn cái giường mới được chuyển tới hỏi.

"Là ý của ông Lục, ông ấy nói với tôi, thời gian gần đây bà chủ và ông ấy đều phải đi quay phim, trong nhà không có người, nên mới kêu tôi qua trông nhà." Má Trần vừa nói vừa chỉ vào bếp, lại mở miệng: "Bà chủ, tôi đã làm bữa sáng, bà thức dậy rồi thì rửa mặt, rồi qua ăn."

Chương 68: Ký tên vào đây

(8)

"Là ý của ông Lục, ông ấy nói với tôi, thời gian gần đây bà chủ và ông ấy đều phải đi quay phim, trong nhà không có người, nên mới kêu tôi qua trông nhà." Má Trần vừa nói vừa chỉ vào bếp, lại mở miệng : "Bà chủ, tôi đã làm bữa sáng, bà thức dậy rồi thì rửa mặt, rồi qua ăn."

Kiều An Hào vào ở biệt thự của Lục Cảnh Niên đã hơn nửa năm, ba tháng quay Địa Lão Thiên Hoang cô cũng không về Cẩm Tú Viên. Cẩm Tú Viên trống vắng suốt trong ba tháng đó, mà Lục Cảnh Niên cũng không tìm người đến trông nhà. Thế nào mà hiện đang yên lành lại gọi má Trần qua trông?

Tuy rằng Kiều An ngạc nhiên trong lòng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao tâm tư của Lục Cảnh Niên từ trước đến nay cũng không phải là cô có thể đoán được, đọc hiểu được.

-

Kể từ khi má Trần đến, tủ lạnh không còn trống rỗng nữa, bên trong có đầy đủ các loại rau tươi, hoa quả và thịt thà.

Má Trần chẳng những quét dọn gọn gàng sạch sẽ, còn là một tay nấu nướng cực ngon. Má Trần nghe giọng Kiều An Hào nghệt nghệt liền biết cô bị cảm mạo, còn cố ý nấu cho cô một chút canh bổ. Đây là cơm chấm đôn quý lê đàn diển, tẩy chay các trang ăn cắp truyện không xin phép. Kiều An Hào được má Trần hết lòng chăm sóc, rất cục buổi sáng trước một ngày phải trở lại đoàn phim đã hoàn toàn

khỏe mạnh trở lại.

Bởi vì hai ngày bị cảm nặng, Kiều An Hào vẫn luôn không ra cửa. Hiện tại thân thể đã tốt hơn, tinh thần cũng theo đó mà tốt lên một chút. Khi đang ăn điểm tâm, Kiều An Hào nhìn qua cửa sổ sát đất, thấy thời tiết bên ngoài đúng lúc hoa trong vườn hoa ở hậu viện biệt thự cũng đang nở rộ. Vì thế ăn sáng xong, cô liền nổi hứng ra ngoài tản bộ.

Tuy rằng lúc này không phải mùa hè, nhưng ánh mặt trời cũng rất gắt, má Trần thấy Kiều An Hào đi tay không ra ngoài, lập tức cầm theo cái ô che nắng chạy tới: "Bà chủ, trời nắng như vậy, cầm dù che đi."

Da Kiều An Hào bẩm sinh thuộc loại phơi nắng cũng không sợ đen, cô đã muốn từ chối, nhưng thấy mặt trời chói chang, nên vẫn nhận lấy.

Má Trần quay lại biệt thự, trước tiên dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp, tiếp theo bắt đầu lau sàn phòng khách. Khi bà nghe thấy tiếng mở cửa biệt thự, tưởng Kiều An Hào đã trở lại, không ngẩng đầu, liền hô lên: "Bà chủ quay về nhanh vậy?"

Lúc Lục Cẩm Niên đang ở lối vào thay giày, nghe thấy lời này của má Trần, liền nhăn mày lại, lạnh lạnh mở miệng hỏi: "Bà chủ đi đâu?"

Má Trần nghe thấy tiếng Lục Cẩm Niên, giật nảy mình, sau đó quay người lại, chào hỏi Lục Cẩm Niên trước, rồi mới trả lời câu hỏi của Lục Cẩm Niên: "Bà chủ ra hoa viên đằng sau tản bộ."

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chỉ thuận tay đặt chìa khóa lên kệ tủ ở lối vào, sau đó liền đi lên lầu.

Má Trần nhìn bóng dáng Lục Cảnh Niên đi về phía thang máy, suy nghĩ một chút, lại mở miệng hỏi một tiếng : "Ông Lục, có cần tôi ra gọi bà chủ vào không?"

Ngón tay Lục Cảnh Niên đang định bấm nút mở cửa thang máy liền dừng một chút, hơi lạnh nhạt trả lời: "Không cần."

Sau đó liền bước vào thang máy, lên lầu.

Chương 69: Diễn xuất đáng kinh ngạc (1)

Lục Cẩm Niên đi lên lầu, vào thư phòng cầm một phần văn kiện, rồi lại đi xuống lầu.

Má Trần thấy Lục Cẩm Niên ra khỏi thang máy, lập tức ngừng động tác trong tay: "Ông Lục, ông phải đi sao?"

Lục Cẩm Niên lạnh nhạt gật đầu, đi thẳng một mạch đến lối vào, và thay giày. Lúc cầm lấy chìa khóa xe, anh quay đầu, nhìn đồ sứ trang trí triều đại nhà Thanh mà má Trần đang chùi trong phòng khách, dừng giây lát, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: "Thân thể bà chủ hai ngày nay thế nào?"

Má Trần nghe câu hỏi của Lục Cẩm Niên, tức khắc quy quy củ củ thành thật báo cáo: "Thân thể bà chủ ngày hôm qua đã tốt hơn nhiều, nhưng hôm nay có vẻ đã lên tinh thần, chắc không có gì đáng ngại..."

Má Trần còn chưa nói hết câu, Lục Cẩm Niên liền cầm chìa khóa xe, kéo cửa bước ra ngoài.

Thái độ đó, phảng phất như là người mở miệng hỏi tình hình Kiều An Hào không phải là anh, mà là má Trần cứ muốn nói cho anh nghe.

Lục Cẩm Niên mở cửa xe, ngồi xuống, sau đó quay vô lăng, quay đầu xe qua bên khoảng đường trống bên cạnh. Khi anh nhìn tình hình giao thông qua kính chiếu hậu, lại thấy Kiều An Hào núp dưới tán ô che nắng, ngồi hái hoa trong vườn, tẩy chay các trang web ăn cắp không xin phép. Mặt Lục Cẩm Niên hơi chớp động, liền đạp mạnh

chân ga, dừng xe tại chỗ.

Lục Cận Niên không chớp mắt nhìn Kiều An Hảo trong kính chiếu hậu một lúc lâu, mới rút ra trong túi một điếu thuốc, và châm lửa. Một loạt động tác liên tiếp mà thanh cao, không mảy may làm gián đoạn tầm mắt anh nhìn qua gương.

Mãi đến khi điếu thuốc cháy hết, đầu lọc làm bỏng ngón tay anh, thì Lục Cận Niên mới hoàn hồn. Vẫn như cũ nhìn chăm chú vào kính chiếu hậu, anh tùy ý dập điếu thuốc vào gạt tàn, sau đó hạ cửa kính xe xuống, làm tản đi mùi khói thuốc trong xe, mới ra sức mím môi, buộc mình phải dời mắt khỏi kính chiếu hậu, tay nắm chặt tay lái, nặng nề đạp chân ga. Xe ma sát một chút, liền lăn bánh ra khỏi cửa sân biệt thự.

Kiều An Hảo hái một bó hoa to, tâm tình vui sướng quay vào nhà, sau đó nhờ má Trần bung bình hoa không ra, cắm hoa vào, tiếp đó lấy kéo cắt bỏ vài cành lá dư thừa, lúc này mới hài lòng, ôm mang đặt ở ngay chính giữa trên bàn.

Lúc Kiều An Hảo đi rửa tay, má Trần mới chợt nhớ tới Lục Cận Niên quay về lại đi, liền nói với Kiều An Hảo : "Bà chủ, vừa nãy ông Lục đã trở về, cầm một xấp giấy tờ rồi lại đi."

Động tác rửa tay của cô khẽ dừng một chút, sau đó không chút tâm tình nào "ồ" một tiếng, tiếp tục cúi đầu, thông thả rửa tay. Chỉ là vốn cô hái hoa nên hơi nới lỏng tâm tình, trong nháy mắt liền chùng xuống.

Chương 70: Diễn xuất đáng kinh ngạc (2)

Vì Lục Cẩm Niên tạm thời có việc, làm trì hoãn bốn ngày, nên vừa quay lại đoàn phim, cảnh quay của Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên vào ngày hôm sau liền bị đưa ra tiến hành ngay.

Thời tiết ngày quay đặt biệt tốt, và cũng như lần trước hôm Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên dự định quay, toàn bộ diễn viên đoàn phim đều đã sớm vây quanh ngoài sân.

Lúc Kiều An Hào trang điểm và thay xong y phục đi ra, Lục Cẩm Niên đã chờ ở trường quay. Và như trước, xung quanh anh trong vòng bán kính hai mét đều không có ai dám tiếp cận, thế nhưng lại có rất nhiều nữ diễn viên không ngừng nhìn về phía chỗ anh.

Đạo diễn vừa nhìn thấy Kiều An Hào tới, ngay lập tức tự mình chạy tới thông báo Lục Cẩm Niên, tất cả mọi người đều đứng ở vị trí của mình, chờ bắt đầu quay.

Trong kịch bản, nữ hai và nam hai là bạn từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Nam hai xem nữ hai như là em gái mình, thế nhưng nữ hai vẫn luôn thầm thương nam hai. Cơm chấm đôn quý lê đàn diễn. Thẳng đến một ngày, khi nam hai chuẩn bị kết hôn cùng người phụ nữ anh ta yêu, nữ hai cuối cùng không chịu đựng nổi quay sang thiết kế hãm hại nam hai, khiến cho nam hai và người yêu phải chia rẽ nhau.

Mà cảnh quay đầu tiên của bọn họ hôm nay là cảnh bạn gái của nam hai đi nước ngoài, nam hai uống say, nữ hai ra để an ủi nam hai.

Ngay sau khi đạo diễn hô "bắt đầu", tất cả máy quay đều hướng mặt Lục Cẩm Niên.

Căn phòng trang trí đặc biệt sang trọng, Lục Cẩm Niên chán chường ngồi dưới đất, quần áo trên người anh nhăn thành một đùm, lăn lông lốc bên cạnh rất nhiều vỏ chai rượu, mà trong tay anh cũng đang cầm một bình rượu, vẻ mặt thống khổ không ngừng nốc từng ngụm rượu.

Diễn xuất của Lục Cẩm Niên trước nay luôn hoàn hảo, mặc kệ tính cách anh ngoài đời thực có bao nhiêu lạnh lùng và khó tiếp cận, nhưng khi anh nhập vai, trong tích tắc đấy anh như biến thành một người hoàn toàn khác, bỏ xuống tất cả lạnh nhạt và xa cách, bao phủ chỉ có đau thương và thống khổ. Thậm chí vì để cường điệu cảm giác đau đớn không nói thành lời khi mất đi người yêu, anh

làm ra bộ dáng bị sặc lúc rót rượu, bất thành lình khom người ho kịch liệt rồi lại ngẩng dậy, kèm theo tiếng anh ho khan, một giọt nước mắt chậm rơi xuống nền nhà.

"Lục ảnh đế quả nhiên là Lục ảnh đế, tùy tiện làm một biểu hiện, đã phát huy nhân vật trong kịch bản vô cùng nhuần nhuyễn."

"Trời ạ, thao tác sặc rượu và rơi lệ kia, trong nháy mắt đã làm cảnh quay thật sống động."

Theo phần thể hiện của Lục Cẩm, những người xung quanh không nhận được tán thưởng.

Ngay cả Lâm Thi Ý chẳng biết từ lúc nào đứng bên cạnh Kiều An Hào cũng không nhận được mở miệng cười nói: "Cô Kiều, tôi nghĩ cô chắc chắn sẽ không phụ diễn xuất tốt của ông Lục, nhất định sẽ nhập vai hết sức tốt đẹp."

Chương 71: Diễn xuất đáng kinh ngạc (3)

Một người diễn xuất thần như thế, bạn diễn của anh quả thực phải mang áp lực rất lớn, bởi vì một khi phối hợp không tốt, cho dù diễn tốt như thế nào, cũng không thu lại điều gì cả, chỉ làm hỏng cảnh quay.

Lâm Thi Ý sờ dĩ tới đây xem, chính là muốn nhìn xem năng lực của Kiều An Hào như thế nào, hiện tại Lục Cẩm Niên vừa mở đầu liền làm cho người khác kinh ngạc như vậy. Cô ta trong nháy mắt trở nên vui sướng khi người khác gặp họa, bởi vì, Kiều An Hào chỉ là một người mới, đoàn làm phim của Khuynh thành thời gian và Lục Cẩm Niên lại có yêu cầu cao về diễn xuất, Kiều An Hào tuyệt đối là không có khả năng tiếp thu được vai diễn.

Lâm Thi Ý nghĩ đến đây càng chắc chắn rằng Kiều An Hào sắp bị xấu mặt, vì thế cố chấp hướng về phía Kiều An Hào giả mù sa mưa mở miệng nói: "Chúng tôi đều thực sự chờ mong diễn xuất kế tiếp của cô đấy."

Lâm Thi Ý nói xong, liền đưa tầm mắt quét sang những người đứng bên cạnh một vòng, ngay lập tức có vô số người gật đầu phụ họa theo, nói đúng.

Kiều An Hào làm sao không biết rằng, trong lời nói của Lâm Thi Ý chính là mang theo ám chỉ, muốn xem bản thân mình tiếp theo sẽ bị xấu mặt như thế nào.

Kiều An Hào không có nói bất cứ điều gì, vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ

như cũ, chỉ đến khi đạo diễn gọi tên cô, cả người trong nháy mắt như là thay đổi hoàn toàn, vội vàng chạy về phía Lục Cẩm Niên ở trong phòng.

Cô nhìn tình hình của anh hiện tại, vô cùng lo lắng gọi tên anh, ngay lập tức đi tới, quỳ trên mặt đất rồi giật lấy chai rượu trong tay anh.

Lúc này, Lục Cẩm Niên đã say đến bất tỉnh nhân sự, Kiều An Hào cố hết sức kéo Lục Cẩm Niên từ dưới đất lên trên ghế salon, sau đó cầm lấy khăn ướt trên bàn trà, nhanh chóng lau mặt cho anh.

Kiều An Hào không phải là không biết làm gì, nhưng là trong giờ khắc này, cô nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, anh đang nhắm chặt mắt lại, vẻ mặt đầy thống khổ, cô nghĩ đến anh đã từng nói với cô, cho dù người anh yêu là ai, vĩnh viễn đều không phải là cô. Đáy mắt Kiều An Hào liền toát ra đau thương không thể nói thành lời.

Cô trước giờ vẫn luôn yêu anh, nhưng trong hiện thực phũ phàng kia, không dám để tình yêu ấy biểu hiện ra một chút nào, nhưng bây giờ đang đóng phim, cô hoàn toàn không cần sợ hãi hay kiêng kỵ điều gì cả. Vì thế nên chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cả người Kiều An Hào liền nhập tâm vào vai diễn, cô vừa dựa theo kịch bản của đoàn làm phim, lại có thể tự làm chủ được diễn xuất của mình. Kiều An Hào đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, mang theo vài phần si mê, mang theo vài phần yêu thương cùng khổ sở, thấp giọng hỏi anh một câu: "Tại sao người anh yêu không thể là em?"

Sau đó, cô ra sức cầm lại nước mắt, ghé vào trên ngực Lục Cẩm Niên.

Chỉ có lúc quay phim như thế này, cô mới dám to gan tới gần anh như thế.

Đáy lòng nghĩ vậy, Kiều An Hào liền cảm thấy tuyệt vọng, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt chảy xuống.

Chương 72: Diễn xuất đáng kinh ngạc (4)

Cảnh quay đến đây là kết thúc.

Nhưng mà toàn bộ phim trường, vẫn im lặng như trước, cả tiếng hô "Cắt" chậm chạp của đạo diễn cũng không có truyền đến.

Lúc ngón tay Kiều An Hào chạm vào gương mặt Lục Cận Niên, trong tích tắc toàn thân anh bỗng căng thẳng, nếu không phải trời sinh anh mạnh mẽ, biết kiềm chế, giấu đi biểu cảm trong mắt, có thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh giả vờ say rượu rồi ngủ chỉ sợ anh đã sớm xúc động.

Giọng nói Kiều An Hào nhẹ nhàng mà đau thương "Tại sao người anh yêu không thể là em?", anh giấu bàn tay bên người mình, nếu không đã bị ống kính quay được bàn tay đang nắm chặt lại thành quả đấm.

Sau đó đầu của cô dán lên lồng ngực của anh, anh rõ ràng cảm giác được tốc độ tim mình bắt đầu đập nhanh hơn, ngay cả hô hấp cũng trở nên bất ổn, kế tiếp, anh còn cảm thấy được sự ẩm ướt trên quần áo của mình.

Là nước mắt của cô sao?

Cuối cùng Lục Cận Niên không kiềm chế được mở mắt, cô nhắm mắt rơi lệ, vẻ mặt đau thương, cứ như vậy rơi vào mắt của anh.

Ánh mắt của cô chân thật quá mức, chân thật đến mức khiến cho Lục Cận Niên trong phút chốc, cảm thấy diễn xuất của cô quá xuất

sắc, tận đáy lòng cô thật sự thích anh sao? Cho nên có thể diễn biểu hiện thích một người hoàn mỹ chân thành như thế...

Lục Cận Niên nuốt cổ họng xuống hai lần, ngón tay nhịn không được giơ lên, muốn lau đi giọt nước mắt rơi trên gương mặt cô.

Đột nhiên đúng lúc này, giọng nói của đạo diễn truyền đến:”Cắt.”

Kiều An Hào vừa nghe tiếng của đạo diễn, nhanh chóng thu lại ánh mắt đau thương, khổ sở, sau đó không dám làm bất kỳ điều gì nữa, đầu lập tức rời khỏi lồng ngực của Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên mạnh mẽ giơ tay lên, bỗng nhiên rơi giữa không trung, anh nhìn Kiều An Hào không chớp mắt, cẩn thận đánh giá cô, cũng không nhìn thấy vẻ bi thương và thống khổ nào nữa trên mặt cô.

Từ lúc quay xong Kiều An Hào không dám nhìn Lục Cận Niên, làm sao có thể chú ý tay anh hơi giơ lên, chính là lúc cô vô tình lén lút ngấm trộm Lục Cận Niên, mới phát hiện anh đang nhìn mình chằm chằm, tốc độ nhịp tim của cô tăng mãnh liệt, sau đó hơi chột dạ mở miệng nói:”Diễn xuất lúc này, là tôi tự nghĩ ra, không có nói trước với anh, thật xin lỗi.”

Một câu này, khiến cho tay Lục Cận Niên tay lên, nắm thật chặt thành quả đấm rồi lại bỏ xuống, tiếp đó đáy lòng dâng lên một tia trào phúng.

Sự thật chứng minh, lại một lần nữa anh có ý nghĩ viển vông, anh biết rõ mỗi một lần đều là suy nghĩ hảo huyền của mình, nhưng mà vẫn muốn tự chuốc lấy tổn thương để chứng minh.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Lục Cận Niên trở nên lạnh lẽo, anh chột vươn tay, đẩy Kiều An Hào vẫn đang ở ngồi bên cạnh mình ra,

sau đó đặt hai chân xuống đất, từ trên ghế salon đứng lên, cũng không liếc mắt nhìn Kiều An Hào, vẻ mặt lạnh nhạt đi tới chỗ nghỉ ngơi của anh.

Chương 73: Diễn xuất đáng kinh ngạc (5)

Lục Cẩm Niên trước nay đều có thể nhập vai thần tốc và cũng có thể xuất vai thần tốc. Những người đã từng hợp tác qua với anh đâm cũng quen. Anh mỗi khi quay xong thì chẳng nói chẳng rằng gì với bạn diễn liền xoay người rời đi.

Khi đạo diễn hô cắt, các cameras liền dừng quay, người vây quanh chỗ Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào đều có khoảng cách nhất định, bởi vậy mọi người căn bản không phát hiện ra điều khác thường nho nhỏ giữa Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào.

Đạo diễn cúi đầu nhìn lại phần nội dung vừa quay, sau đó lập tức đứng lên, trước tiên ca ngợi phần thực hiện của Lục Cẩm Niên một phen, sau đó liền quay sang nhìn Kiều An Hào mang theo vài phần kinh diễm, hào phóng mở miệng trực tiếp khen: "Tiểu Kiều, đoạn cô vừa quay quả thật rất tuyệt. Tôi và ông Lục hợp tác nhiều năm như vậy, ngoại trừ Tống Tương Tư ra, những người đóng với ông ấy đều rất ư tầm thường. Kết quả, cô vậy mà một lần liền thông qua, hơn nữa còn phát huy trên trường quay đặc biệt tốt, rất tuyệt, rất tuyệt!"

Diễn người thật cảnh thật có thể không tốt sao? Kiều An Hào dè xuống đáy lòng tự giễu, cong môi cười với đạo diễn, nói một câu "Cảm ơn", tiếp đó liền đi dậm lại phần.

Mà đám đông vây quanh chạy tới xem Kiều An Hào diễn, trên mặt mọi người lúc này đều là vẻ mặt tràn đầy bội phục, thậm chí một số người đã bắt đầu thì thầm khen ngợi lên.

"Thật sự không ngờ, người mới Kiều An Hào này có thể diễn quá xuất sắc như vậy!"

"Đúng đó, thảo nào lúc ở bữa tiệc, Lục ảnh đế nói Kiều An Hào là dựa vào thực lực để có được vai diễn này, xem ra là thật."

"Kiều An Hào diễn xuất tốt, dáng dấp vừa xinh đẹp, lần này đóng cặp với Lục ảnh đế, đoán chừng sắp tới thành tâm điểm* đây!"

* Nguyên văn "đại hồng đại tử"

Đại hồng, đại tử, tử hồng, phấn hồng, trong suốt: mức độ nổi tiếng trên mạng TQ, chia theo màu gồm đại hồng (đỏ đậm), tử hồng (đỏ tím), đại tử (tím đậm), phấn hồng (hồng nhạt), trong suốt. Màu càng đậm thì càng nổi tiếng.

Lâm Thi Ý nghe xung quanh người này nói tiếp người kia khen không dứt, nhin không được nhìn Kiều An Hào cách đó không xa đang chỉnh lại trang điểm.

Thật không ngờ, cái người mới giữa chừng cướp vai diễn của cô ta lại có diễn xuất xuất chúng như vậy. Cô ả vẫn cho rằng cô chỉ là một người mới không hề có kinh nghiệm, không nghĩ tới cô vậy mà có thể diễn đẹp như vậy, thậm chí còn có thể không đỏ mặt, không thờ gáp, bình tĩnh ung dung như vậy mà đóng với Lục ảnh đế.

Như mọi người đã nói, tiếp tục như vậy, Kiều An Hào sắp tới sẽ thành tâm điểm chú ý của quần chúng.

Ở lĩnh vực điện ảnh và truyền hình trong vòng mấy năm nay, cô ả vẫn luôn bị Tống Tương Tư dồn ép thâm. Nhin nhiều năm như vậy, hiện tại rốt cục chịu đựng đến lúc Tống Tương Tư hiện tại không thể nào nhận diễn, cô ả cho là mình cuối cùng có thể thay thế Tống

Tương Tư trở thành Ảnh hậu kế nhiệm trong làng giải trí. Kết quả, bây giờ lại lò ra một Kiều An Hào!

Ánh mắt Lâm Thi Ý thoáng âm u vài phần.

Cô ả không thể để người khác cản trở con đường thành Ảnh hậu của cô ả, ai dám ngăn cản đường đi của ả, cô ả tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Lâm Thi Ý lạnh lùng cong khóe môi, đạp gót giày, hùng hổ rời đi.

Chương 74: Diễn xuất đáng kinh ngạc (6)

"Tốt, rất đẹp!" Theo câu nói kết thúc vừa lòng của đạo diễn, lại thêm một cảnh quay kết thúc rất suông sẻ và thành công.

"Còn một cảnh quay phải thay trang phục, nhân viên công tác nhanh nhanh đưa diễn viên đi chuẩn bị." Đạo diễn cầm lấy kịch bản, nhìn cảnh quay tiếp theo một chút, sau đó giơ loa lên phân phó.

Quần áo và giày phần quay hôm nay của Kiều An Hảo sớm đã được chuẩn bị tốt, toàn bộ đều treo ở trong phòng thay đồ. Triệu Manh vừa nghe thấy lệnh chỉ đạo của đạo diễn, lập tức chạy lên trước, đưa Kiều An Hảo vào phòng thay quần áo.

Lúc Triệu Manh vươn tay định mở cửa phòng thay đồ, bất thành linh cửa lại bị người bên trong giành mở ra trước. Một cô gái trẻ vội vội vàng vàng từ bên trong đi ra, nhìn cũng không dám nhìn Kiều An Hảo lấy một cái, chỉ cúi thấp đầu hô một câu "Chào chị Kiều", liền hấp tấp chạy đi.

Bởi vì thời gian cấp bách, Kiều An Hảo và Triệu Manh không ai suy nghĩ gì nhiều, vào phòng thay quần áo, rất nhanh thay xong quần áo và giày cao gót, liền trở lại trường quay.

Ở cảnh này, nội dung quay là nam hai biết nữ hai phá hoại tình yêu của mình, liền đến tìm nữ hai tính sổ.

Trước ống kính, Kiều An Hảo đứng bên cạnh hồ bơi dưới ô che nắng, im lặng đọc sách.

Đây là một cảnh quay tĩnh, cho nên Kiều An Hào chỉ cần cầm sách đã được chuẩn bị trước, ngồi yên một chỗ để cho các thợ nhiếp ảnh lựa chọn ống kính thích hợp.

Chờ cho đến khi lựa chọn được ống kính, theo chỉ đạo của đạo diễn, Lục Cẩm Niên ngồi trong xe thể thao đạp lên chân ga, xe nhanh chóng phóng vọt tới chỗ Kiều An Hào. Sau khi tới gần bên cạnh Kiều An Hào, xe thẳng gấp một cái, liền dừng lại, Lục Cẩm Niên xuống xe, hung hăng đóng sầm cửa, tức giận đi tới chò Kiều An Hào.

Kiều An Hào nhìn thấy Lục Cẩm Niên, lập tức cười xán lạn, nhưng cô còn chưa kịp gọi tên nam hai, Lục Cẩm Niên đã giật lấy sách trong tay Kiều An Hào, hung hăng ném xuống đất, sau đó liền mắng tới tấp vào mặt Kiều An Hào.

Cảnh quay đến đây, tất cả đều rất thuận lợi, cũng rất tuyệt, tình tiết kế tiếp là Lục Cẩm Niên nói với Kiều An Hào rằng không bao giờ muốn gặp lại cô nữa. Nhưng lúc xoay người rời đi, Kiều An Hào có chút hoảng loạn vươn tay kéo Lục Cẩm Niên, kết quả lại bị Lục Cẩm Niên dùng sức hất ra, tiếp đó Kiều An Hào bị sức lực như vậy hất té ngã trên đất.

Thật ra Lục Cẩm Niên cũng không phải thật sự dùng sức hất, mà chỉ làm ra tư thế như đang dùng sức, mà Kiều An Hào lại rất phối hợp với cái vung tay của Lục Cẩm Niên, liền thuận thế ngã trên mặt đất.

Quả thật lúc Lục Cẩm Niên vung tay, Kiều An Hào liền buông cánh tay Lục Cẩm Niên ra, chính là ở thời điểm cô đang chuẩn bị thuận thế ngã, chân mang giày cao gót, lại bởi vì cô dùng sức, nháy mắt liền gãy gót, sau đó cả người cô liền mất thăng bằng. Trong tình huống căn bản không kịp phản ứng, cả người liền "tõm" một tiếng, rơi vào trong hồ.

Chương 75: Diễn xuất đáng kinh ngạc (7)

Bể bơi sâu hơn hai thước, Kiều An Hảo bị chìm vào trong lòng nước, quẫy đạp lên vô số bọt nước.

Sự việc đến đột ngột khiến cho mọi người xung quanh không kịp phản ứng.

Lục Cẩn Niên vừa hất tay Kiều An Hảo ra, lạnh lùng xoay người bước đi, nhưng vừa mới đi được vài bước, liền nghe thấy âm thanh rơi xuống nước từ phía sau vang đến, anh theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy Kiều An Hảo đang vùng vẫy trong bể bơi.

Kiều An Hảo không biết bơi, mà bể bơi này ở ngoài trời, không có cơ chế điều chỉnh nhiệt độ của nước, hiện tại trời đã gần tối, nước rất lạnh, mà cô lại vừa mới bị cảm mấy ngày trước.

Sắc mặt Lục Cẩn Niên trong nháy mắt liền tái nhợt, không kịp nghĩ ngợi gì cả liền trực tiếp lao người xuống bể bơi.

Kiều An Hảo dần chìm xuống nước, cả người đều vô lực, cảm giác được dòng nước lạnh băng kia sặc vào trong mũi mình, hô hấp trở nên đứt đoạn, cô muốn mở miệng ra kêu cứu, rồi lại càng có thêm nhiều nước tràn vào trong bụng. Cô bắt đầu giãy giụa, nhưng càng giãy giụa lại càng chìm xuống nhanh hơn. Ngay tại lúc cô sắp tuyệt vọng liền cảm giác được có một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng mình, giãy tiếp theo liền được kéo vào trong một lồng ngực ấm áp.

Lục Cẩn Niên đưa Kiều An Hảo lên bờ, sau đó nhanh chóng đưa tay

ra ấn vào bụng cô.

Bởi vì bị Lục Cẩm Niên ép tay giữ vào bụng, Kiều An Hào liên tiếp phun ra mấy ngụm nước, đầu óc cũng dần tỉnh táo lại, ngay lập tức nghĩ đến hậu quả của việc bản thân rơi xuống nước.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh khiến cho cô không kịp đề phòng gì cả, người khác chắc chắn cũng không có phát hiện thấy điều gì bất thường, nhưng chính cô lại biết rõ, mình bị ngã xuống bể bơi là do gót giày đột nhiên bị gãy, từ lúc bắt đầu đến giờ, cô đều đứng trên đường phẳng, gót giày không thể tự nhiên gãy đi, khẳng định là có người muốn làm cô xấu mặt.

Từ lúc Kiều An Hào rơi xuống nước đến khi cô được Lục Cẩm Niên cứu, thời gian không đến hai phút, hoàn toàn không có trở ngại gì cả, Kiều An Hào sau khi phun hết nước ra lại nhìn Lục Cẩm Niên, cô nhắm mắt lại, sắc mặt trắng bệch, chậm chạp không muốn tỉnh dậy.

Lục Cẩm Niên hơi nhăn trán lại, đáy mắt xẹt qua vẻ hỗn độn xen lẫn kinh hoàng, sau đó liền đưa tay ra vỗ nhẹ vào má Kiều An Hào, thấy cô như cũ vẫn không có phản ứng, ngược lại thân thể còn không ngừng run rẩy. Lục Cẩm Niên mấp máy môi, dường như không còn để ý đến xung quanh đang có rất nhiều người đứng xem, liền hít sâu một hơi, cúi đầu xuống, đến bên môi cô.

Trong thâm tâm Kiều An Hào thì đang nghĩ, người khác càng muốn làm cô xấu mặt, cô sẽ càng không cho người đó được như ý.

Bây giờ cô đang quay phim, bị rơi xuống nước là ngoài ý muốn, nhưng Kiều An Hào lại muốn biến sự ngoài ý muốn này thành một màn diễn xuất đặc sắc.

Chương 76: Diễn xuất đáng kinh ngạc [8]

Trong kịch bản, lúc này nam chính đã có tình cảm với nữ chính, cho nên nữ chính rơi xuống nước, nam chính nhảy xuống nước cứu cô cũng rất hợp lý Kiều An Hào nghĩ đến đây, lông mi thật dài khẽ chớp chớp, đáy lòng yên lặng suy nghĩ lời thoại của nữ chính, sau đó chậm lqd rãi mở mắt, rơi xuống nước rất lạnh, khiến cho cô mở miệng nói chuyện, giọng nói có chút run run: "Bởi vì em thích anh, mới làm như vậy, em đảm bảo sau này sẽ không bao giờ làm như vậy nữa...anh có thể tha thứ cho em không?"

Lúc Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào lên bờ, có người đi theo đột nhiên nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau đó mới vội vàng thốt ra một câu: "Rơi xuống nước rồi!"

Nghe tiếng động của người nọ, đạo diễn cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, cầm loa, đang chuẩn bị chỉ huy nhân viên công tác cầm thảm đi qua xem có vấn đề gì không, kết quả trước sự giám sát của đạo diễn, liền truyền đến giọng nói của Kiều An Hào: "Bởi vì em thích anh, mới làm như vậy, em đảm bảo sau này sẽ không bao giờ làm như vậy nữa... anh có thể tha thứ cho em không?"

Trong nháy mắt đạo diễn dừng mọi hành động, nghiêm túc theo dõi hình ảnh trên màn hình.

Ban đầu Lục Cẩm Niên nghe thấy âm thanh của Kiều An Hào, cả người có chút hoảng hốt, anh nhìn chăm chăm đôi mắt tối đen của cô chừng 5 giây, sau đó mới tỉnh táo nhận ra Kiều An Hào đang diễn xuất.

[Lam Lam - LQD]

Vừa rồi cô rơi xuống nước không phải ngoài ý muốn mà là cô nghĩ ra ý tưởng diễn xuất?

Lục Cẩm Niên áp chế lo lắng tận đáy lòng, hai mắt tiếp tục thản nhiên đánh giá Kiều An Hào, xác nhận cô không trở ngại gì nữa, tiếp đó đáy lòng dâng lên một nỗi phẫn nộ không nói nên lời.

Vì quay phim mà cô liều mạng như vậy? Vừa mới bị cảm mạo, lại rơi xuống nước lạnh như thế..... Hơn nữa, cô không hề biết bơi lội, nếu mình không đúng lúc đi cứu cô, cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm thế nào?

Biểu tình Lục Cẩm Niên nháy mắt trở nên lạnh như băng, ngay tiếp theo khắp người anh phát ra hơi thở, còn xen lẫn vài phần hàn khí bức người, anh nhìn về Kiều An Hào, cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp ném Kiều An Hào đang ôm trong ngực xuống đất, mang theo vài phần tức giận đứng lên, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Lục Cẩm Niên rời xa, đạo diễn giơ loa, cực kỳ hài lòng hô một tiếng “Cắt”, sau đó nói với nhân viên công tác: “Nhanh, nhanh cầm khăn tắm đưa cho Tiểu Kiều và ông Lục.”

Nghe đạo diễn phân phó, nhân viên công tác nhanh chóng ôm quần áo và khăn tắm chạy về phía Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên.

Chẳng qua lúc nhân viên đưa khăn tắm đến trước mặt Lục Cẩm Niên, anh lại hung hăng trừng mắt nhìn, khiến nhân viên làm việc sợ tới mức cũng không dám nói câu nào, sau đó thẳng tắp lui hai bước, cuối cùng lqđ vẫn là trợ lý của Lục Cẩm Niên tiếp nhận khăn tắm, đánh bạo đi đến bên người Lục Cẩm Niên, thận trọng mở miệng nói:

"Ông Lục, lau khô nước trên người đi, cẩn thận bị cảm."

Chương 77: Cô thật là thẳng thắn (1)

Lục Cẩm Niên hung hăng trực tiếp ném khăn tắm từ trong tay trợ lý xuống đất, sau đó âm u đi tới khu nghỉ ngơi của mình. Lúc cầm lấy di động và ví tiền trên bàn đang chuẩn bị đi khỏi trường quay, thì bất chợt nhìn đến cách đó không xa, Triệu Manh cầm khăn lau tóc cho Kiều An Hào. Anh ngật ngừng một lúc, rồi cất bước đi về phía Kiều An Hào.

“Kiều Kiều, cho dù cậu có muốn phát huy khả năng diễn xuất thì cũng không thể đem tính mạng mình ra đùa giỡn như thế được. Cậu không biết bơi thì sao lại dám nhảy xuống hồ bơi như vậy chứ?” Triệu Manh vờanghĩ đến tình cảnh khi nãy trong lòng vẫn còn chưa hết sợ hãi, cô oán giận nói: “Nếu như cậu không được đưa lên kịp thời thì không chừng đã chết đuối dưới hồ mất rồi.”

Kiều An Hào nhớ tới đôi giày cao gót bị rớt dưới đáy hồ bơi, suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cơn chấn đôn quý lê đàn diễn, cô hạ giọng nói với Triệu Manh: “Không phải mình cố tình rơi vào bể bơi đâu, là do gót giày của mình bị gãy, nên bị mất thăng bằng và đã bị ngã xuống hồ bơi.”

Triệu Manh đang lau tóc cho Kiều An Hào thì chợt tạm dừng một chút sau đó mới mở miệng nói: “Đang yên đang lành sao lại bị gãy gót giày? Chẳng lẽ là....”

Triệu Manh nói tới đây thì im lặng. Tuy rằng hai người không nói thêm gì nữa nhưng lại ngầm hiểu rằng giày của Kiều An Hào khẳng định đã bị ai đó động tay động chân.

Qua một lúc sau, Triệu Manh như nhớ đến chuyện gì, cúi đầu nói thầm vào bên tai Kiều An Hào, dùng âm thanh nhỏ đến mức chỉ đủ để hai người nghe thấy, cô nói: “Kiều Kiều, mình thấy Lục Cẩm Niên cũng không thực sự thờ ơ với cậu đâu nhé. Ngay khi cậu vừa bị rơi xuống hồ, bình thường nếu là người khác khi đối mặt với tình huống bất ngờ như vậy thì đầu tiên chắc chắn là sẽ rất sửng sốt, vậy mà anh ta không hề có do dự liền nhảy theo xuống nước cứu cậu.”

Kiều An Hào tuy biết bản thân được Lục Cẩm Niên cứu lên nhưng căn bản không biết tình huống khi anh lao xuống nước, cho nên khi nghe Triệu Manh kể về tình cảnh khi đó thì đáy lòng cô khẽ run nhẹ, ngẩng đầu lên định hỏi Triệu Manh chuyện đó có thật không, thì trông thấy Lục Cẩm Niên bất chợt đứng trước mặt mình, lời vừa định thốt ra liền bị chặn lại trong cổ họng.

Lục Cẩm Niên từ trên cao nhìn chăm chăm vào Kiều An Hào, sau hai giây mới mở miệng, giọng điệu sắc lạnh tức giận: “Cô Kiều, hy vọng về sau nếu như cô muốn tự ý “biên soạn thêm kịch bản” thì vui lòng nói với tôi trước một tiếng, cô phải hiểu rằng đây là đoàn làm phim, không phải chỗ cô chơi đùa, nghĩ gì làm đó, không phải tất cả mọi người đều có thể chấp nhận được suy nghĩ nông nổi của cô.”

Lục Cẩm Niên dừng lại một chút, nhìn lướt qua Kiều An Hào đang quần khăn, tóc và quần áo ướt sũng vẫn còn nhỏ nước tí tách, giọng điệu nháy mắt trở nên sắc bén hơn: “Còn nữa, cho dù cô có muốn chết thì cũng đừng chết trong đoàn phim của tôi. Truyền thông Hoàn Ảnh không muốn gặp rắc rối bởi scandal diễn viên bị chết đuối trong lúc quay phim.”

Chương 78: Cô thật là thẳng thắn (2)

Đáy lòng Kiều An Hào vốn bởi vì câu nói của Triệu Manh mà hiện lên một tia chờ mong thật nhỏ, nhưng lại bị Lục Cẩm Niên đập tan thành mây khói.

Triệu Manh nói, cô liền tin tưởng, nhưng cô sao có thể quên mất, anh liên tục nhiều năm đoạt giải Ảnh Đế, từ trước đến nay quay phim đều một lần là qua, mà anh nhảy xuống cứu cô, đâu phải vì lo lắng cho cô, chẳng qua là đang phối hợp diễn với cô mà thôi.

Kiều An Hào vì bị ngâm trong nước lạnh, mặt thoáng tái nhợt, không có chút máu, cô vẫn cố gắng duy trì khuôn mặt bình tĩnh, nhưng Triệu Manh đứng ở phía sau cô, đã có chút không phục mà mở miệng nói: “Ông Lục, không phải Kiều Kiều muốn rơi vào trong nước, là do có người động tay động chân làm Kiều Kiều bị gãy giày cao gót, nên mới ngã vào trong nước, nhưng Kiều Kiều chẳng qua là sợ uống phí cảnh quay lúc trước, mới tự chế thêm một chút...”

Lục Cẩm Niên nghe Triệu Manh nói, vẻ mặt thoáng sùng sốt một chút, tầm mắt liền lập tức nhìn xuống chân Kiều An Hào, lúc này mới phát hiện trên chân cô căn bản không có đi giày. Anh nhíu chặt mày, đáy mắt rõ ràng chợt lóe lên sự tàn ác, sau đó ngay cả câu nói của Triệu Manh cũng chưa nghe hết, liền hé ra gương mặt lạnh giá, mặc cho quần áo vẫn còn nhỏ nước, mà rời khỏi phim quay.

Triệu Manh nhìn bóng Lục Cẩm Niên, nhin không được bĩu môi: "Thái độ gì vậy!"

Kiều An Hào không nói gì, chỉ cầm lấy khăn lau nước trên mặt, sau đó đứng lên đi vào bên trong phòng thay đồ thay đổi quần áo, liền cùng Triệu Manh cũng rời trường quay.

Lúc Kiều An Hào vào khách sạn, thì đụng mặt một nhân viên công tác trong đoàn phim. Người nhân viên công tác này là một cô gái trẻ, nở nụ cười ngọt ngào chào một tiếng “Chị Kiều” với Kiều An Hào. Kiều An Hào cũng mỉm cười gật đầu một cái, sau đó hai người liền chỉ gặp thoáng qua như vậy. Khi về đến phòng, Kiều An Hào mới sực nhớ hình như đã gặp qua cô gái kia ở đâu đó, nhưng bởi vì nhân viên trong đoàn làm phim quá đông, một lát lại có điểm không giống. Đến tận tối khi đi nhà hàng của khách sạn ăn cơm, Kiều An Hào nhìn lướt qua thấy cô gái kia đang cùng trợ lý của Lâm Thi Ý ngồi ăn cơm, cô lúc này mới thấp giọng hỏi Triệu Manh ngồi bên cạnh mình: “Cô bé ngồi bên cạnh trợ lý Lâm Thi Ý, mình cảm thấy nhìn có chút quen mắt, chúng ta hình như đã gặp qua cô ấy ở nơi nào rồi phải không?”

Miệng Triệu Manh ngậm chiếc đũa, nhìn chăm chăm cô gái kia một lúc, sau đó mới bừng tỉnh hiểu ra nói: “Kiều Kiều, mình nhớ ra rồi, buổi chiều lúc cậu đi vào phòng quần áo thay quần áo cơm chấm đôn quý lê, có người từ phòng thay quần áo chạy ra, cậu còn nhớ không? Hình như chính là cô ta, chỉ có điều là đã đổi quần áo.”

Trong lòng Kiều An Hào thật ra là đã nghĩ tới, chẳng qua là chưa dám xác nhận, bây giờ nghe Triệu Manh nói vậy, Kiều An Hào liền gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, chính là cô ấy.”

“Cô ta là trợ lý nhỏ Lâm Thi Ý mới tuyển được, buổi chiều cô ta vào phòng thay đồ của cậu, ngay sau đó gót giày của cậu liền bị gãy...” Triệu Manh nói tới đây, liền không có nói tiếp, chỉ là cùng Kiều An Hào nhìn nhau một chút, sau đó mới sờ sờ khóe môi cười lạnh một tiếng: “Thật sự không ngờ, cô ta vậy mà quá thiếu kiên nhẫn, mới ngày quay phim đầu tiên đã động thủ rồi!”

Chương 79: Cô thật là thẳng thắn (3)

Editor : LemonPhan

Beta-er : Mèo WĩWĩ

Kiều An Hảo cười cười, không nói gì.

Sau bữa tối, khi không có cảnh quay đêm, đa số mọi người trong đoàn làm phim đều thích xuống lầu đánh bài hoặc tụ tập ca hát hay rủ nhau tập gym.

Lúc Kiều An Hảo ăn cơm tối, thì một diễn viên nhí khá quen thuộc trong đoàn hẹn cô tám giờ đi đánh bài, vì vậy sau khi dùng xong cơm tối, cô và Triệu Manh đi dạo phía sau vườn khách sạn một lúc, gần đến giờ mới xuống phòng lounge* dưới lầu.

* Lounge : là một phòng rộng để người ta ngồi chơi, ngồi chờ như thể nơi ngồi chờ lên máy bay hoặc ngồi chờ trong khách sạn.

Khi Kiều An Hảo đến, trong phòng bài vẫn chưa tới đủ người, cô đành ngồi hàn huyên cùng vài người một chút, sau đó xin phép ra ngoài đi vệ sinh.

Toilet trong phòng lounge được trang trí vô cùng sang trọng, bên trong còn có bàn trang điểm rộng.

Kiều An Hảo tùy tiện đẩy cửa bước vào một buồng trống, đóng cửa còn chưa được mấy giây liền nghe thấy bên ngoài vang lên một loạt

tiếng bước chân đi vào, dường như là của nhiều người.

Kiều An Hảo giải quyết xong đang tính xả nước thì lại nghe thanh âm bên ngoài rõ rang phát ra một câu: “Lục ảnh đế thật là, nói chuyện khó nghe quá mà.”

Kiều An Hảo nhất thời dừng động tác, lắng tai lên nghe ngóng bên ngoài.

“Đúng đó, tưởng là ảnh đế thì hay lắm sao, không biết tôn trọng người khác gì cả!”

“Huống chi chị Thi Ý cũng đâu có làm gì quá đáng, mọi người trong phòng vip ca hát, chị Thi Ý chỉ là thấy Lục ảnh đế ngồi một mình trong góc không hòa đồng, mới có ý tốt mời anh ta qua ca, kết quả anh ta nói cái gì đó, khó nghe muốn chết.”

Kiều An Hảo vừa nghe đến tên của Lâm Thi Ý thì càng thêm hứng thú, cứ ngồi nguyên trên bần tiếp tục nghe lén.

“Đúng vậy, cái gì mà, nếu cô muốn quyến rũ đàn ông thì đến thẳng hộp đêm mà hành nghề, không cần phải lăn lộn trong giới giải trí.”

“Anh ta câu nào câu nấy đều là châm biếm, đến mức trước mặt nhiều người trong phòng, nghiêm nghị nói với đạo diễn, nói gì mà sau này có mời thì mời diễn viên bình thường thôi, đừng mời mấy loại gái làng chơi lố lăng, lòng dạ khôn lường, hạ thấp giá trị bộ phim.”

“Trong phòng nhiều người như vậy, còn có mấy người bên ngoài đến đầu tư, anh ta cứ thế nói chị Thi Ý là gái làng chơi, quá không coi ai ra gì rồi.”

“Có điều các cô không để ý là hôm nay Lục ảnh để có hơi kỳ lạ hay sao? Trước đây anh ta luôn không tham gia mấy hoạt động ca hát này, hơn nữa cho dù là hoạt động tập thể, anh ta có tới nhưng khi người khác nói chuyện với anh ta thì anh cũng sẽ “giả điếc” không thèm chú ý tới họ. Hôm nay nói chuyện thì thật ghen chết người. Không biết có phải do có chuyện gì khiến tâm trạng không tốt?”

“Cho dù là tâm tình không tốt thì cũng không thể sỉ nhục người khác như vậy.”

“Được rồi, chị Thi Ý, chị cũng đừng buồn nữa.”

Ai ai cũng đều nói như thế, Lâm Thi Ý cuối cùng cũng mở miệng, mang theo tiếng nức nở. “Tôi không sao, được rồi, mọi người ra ngoài đi.”

Chương 80: Cô thật là thẳng thắn (4)

Editor : Mèo WĩWĩ

Sau khi Lâm Thi Ý dứt lời, mấy người cùng tiến vào với cô ả đều nhao nhao an ủi vài lời, rồi mọi người mới trước sau rời đi.

Trong toilet nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Kiều An Hào ngồi trên bồn cầu, hồi tưởng lại đoạn đối thoại khi nãy từ đầu tới đuôi, từ trong ra ngoài một lần, sau đó đại khái hiểu được tốt cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra là tối nay có mấy nhà đầu tư tới, tiếp đó người của đoàn phim mở phòng karaoke vip trong lounge, Lâm Thi Ý và Lục Cẩm Niên đều ở đấy. Có thể là lúc mọi người đang ca, Lục Cẩm Niên ngồi một mình một góc không lên tiếng, rồi Lâm Thi Ý liền tiến lên trước, kéo Lục Cẩm Niên tới cùng hát, kết quả là bị Lục Cẩm Niên chế nhạo rồi.

Tình tình của Lục Cẩm Niên người này có chút quái gở, không giỏi giao tiếp, cũng không thích nói chuyện, thế nhưng một khi đã mở miệng đều là nói vào trọng điểm. Theo như mấy người đó tường thuật, chắc hẳn tối nay lúc Lục Cẩm Niên trào phúng Lâm Thi Ý, giọng không nhỏ, làm kinh động toàn bộ người trong phòng vip đều nghe được, thậm chí mắng lây cả đạo diễn.

Chỉ dựa vào vẻ mặt Lục Cẩm Niên lúc nói mỉa mai cô, Kiều An Hào có thể tưởng tượng thái độ Lục Cẩm Niên nói với Lâm Thi Ý trong phòng vip, và Kiều An Hào đã cực kỳ bẽ mặt sau khi bị nhạo bán.

Kiều An Hào không nhận được âm thầm sợ run cả người, nghe bên ngoài không còn động tĩnh nào, mới đứng lên, vọt ra khỏi buồng toilet.

Kiều An Hào từ phòng vệ sinh nữ bước ra, lúc đứng trước bồn rửa tay, mới phát hiện Lâm Thi Ý vẫn đứng ở đó, diện dan, le quy don, cham com đang đối diện gương chỉnh sửa lại mặt mũi sau khi khóc lem hết trang điểm.

Kiều An Hào cũng không cảm thấy mình có lỗi với chuyện của Lâm Thi Ý, cho nên khí định thần nhàn đi lên trước, đứng ở một bên mở vòi nước, chăm chú rửa tay mình.

Kiều An Hào cũng không nhìn Lâm Thi Ý, thế nhưng cô có thể cảm nhận được Lâm Thi Ý xuyên qua tấm gương lớn trước mặt quét mắt mấy lần.

Kiều An Hào giả vờ không biết, rửa tay xong, rút khăn giấy ở một bên. Lúc cô đang lau tay, Lâm Thi Ý đóng lại hộp phấn trong tay, bỏ vào trong túi xách, sau đó lấy ra cây son môi, vặn nắp, một bên mang theo vài phần thần bí mở miệng nói một câu: "Diễn xuất của cô Kiều thật đúng là làm cho người ta kinh diễm."

Kiều An Hào sao không nghe ra châm chọc trong lời Lâm Thi Ý. Ban đầu khi cô biết mình đoạt vai diễn của cô ta thì cô nghĩ có thể tránh né thì tránh né, nhân nhượng để khỏi phiền là quan trọng nhất. Nhưng rõ ràng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Nếu đã không cách nào có thể hòa thuận với nhau, cô cũng không phải loại nhút nhát sợ hãi người khác gây phiền toái. Lập tức, Kiều An Hào liền dứt khoát đâm thẳng chọc thủng bức màn này: "Giày cao gót tôi mang lúc quay buổi chiều, là cô động chân động tay, đúng không?"

Chương 81: Cô thật là thẳng thắn (5)

“Đúng vậy.” Lâm Thi Ý không hề do dự liền sáng khoái thừa nhận.

Kiều An Hào trong lòng thầm giật mình một chút, sờ sờ cánh môi, lạnh nhạt cười một cách hờ hững: “Cô thật là thẳng thắn.”

“Tôi đã dám làm, tất nhiên cũng không sợ cô biết.” Lâm Thi Ý soi gương rồi tô lại son môi, hơi hơi mím môi lại để màu son thấm đều, mới quay đầu lại, liếc mắt nhìn Kiều An Hào một cái, lại tiếp tục lấy mascara từ trong túi ra:

“Như thế nào, biết là tôi hãm hại cô, muốn tìm cơ hội trả thù tôi à? Nhưng cô tính trả thù tôi sao đây? Gậy ông đập lưng ông? Lại đợi đến lúc tôi quay phim, phải đi giày cao gót, sau đó cũng làm cho tôi xấu mặt một lần?”

Nói tới đây, Lâm Thi Ý đưa tay ôm lấy bụng cười lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường: “Cô thử xem, cô có thể làm được hay không.”

Kiều An Hào thong dong cười khẽ một tiếng: “Cô Lâm, cô suy nghĩ nhiều quá rồi, đừng nói tôi không muốn trả thù cô, cho dù tôi có làm, cũng sẽ không dùng lại phương pháp cũ rích của cô. Hướng chi, tôi thật lòng không muốn trả thù cô, bởi vì tôi phải cảm ơn cô mới đúng, nếu cô không gọi nhiều người đến xem tôi diễn như vậy, tôi sao có thể làm cho mọi người đều tâm phục khẩu phục chỉ trong một buổi sáng. Nếu không phải cô làm hỏng giày cao gót của tôi, tôi sẽ không thể tương kế tựu kế, sau đó cứ vậy phát huy ý tưởng của mình, lại thành công được đạo diễn không ngớt lời khen ngợi, dùng con mắt

khác để nhìn tôi. Cho nên, cô Lâm, vô cùng cảm ơn cô.”

Nghe Kiều An Hào nói, trong lòng Lâm Thi Ý vô cùng tức giận, buổi sáng muốn xem Kiều An Hào bẽ mặt, kết quả cô lại diễn quá xuất sắc, buổi chiều sử dụng chút thủ đoạn hãm hại, cuối cùng lại giúp cô ta được đạo diễn khen ngợi. Đáy mắt Lâm Thi Ý xẹt qua một tia âm độc, cô âm thầm cắn chặt răng nói: “Cô Kiều không cần khách khí.”

Nói xong, Lâm Thi Ý liền cầm lấy túi của mình, xoay người rời đi, nhưng mới đi được hai bước, đột nhiên lại nhớ tới việc bầu Tôn đối với Kiều An Hào có ấn tượng rất tốt, liền dừng bước, quay đầu lại, nhìn Kiều An Hào không nhanh không chậm nói: “Cô Kiều thật sự là dựa vào năng lực của mình để có được vai diễn trong bộ phim này sao? Cô đừng tưởng tôi không biết, cô dựa vào việc lên giường với đàn ông, mới có được vai diễn này.”

Lâm Thi Ý nói tới đây, thân thể hơi nghiêng về phía trước một chút, tiến đến bên tai Kiều An Hào, thấp giọng nói: “Cô có thể dạy tôi không, cô rốt cuộc làm thế nào bò lên được giường của bầu Tôn, sau đó bắt được cơ hội hợp tác cùng Lục Ảnh đế?”

Kiều An Hào thật sự không nghĩ tới, lời tiếp theo của Lâm Thi Ý lại ngậm máu phun người như vậy, cô có chút phẫn nộ nắm chặt tay lại, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, phát hiện trong thùng rác gần đó có một chai nước khoáng vẫn còn đầy, đáy mắt cô sáng lên, nghiêng đầu nhìn Lâm Thi Ý hỏi: “Cô thật sự muốn biết sao? Muốn để tôi dạy cô sao?”

Chương 82: Cô thật là thẳng thắn (6)

Kiều An Hào nói xong, liền đi tới trước thùng rác, vươn tay lấy chai nước khoáng, mở nắp chai ra, xoay người đi đến trước mặt Lâm Thi Ý, dứt khoát giơ chai nước khoáng lên trên đầu Lâm Thi Ý đổ xuống.

Cho đến khi nước chảy hết, Kiều An Hào tiện tay ném chai nước khoáng vào trong thùng rác, nhìn Lâm Thi Ý, mỉm cười hỏi một câu: "Tưới đủ chưa? Nếu không đủ...tôi lại đổ tiếp..."

Lâm Thi Ý không hề nghĩ Kiều An Hào sẽ dùng phương thức này đáp trả cô ta, bị chai nước khoáng dội từ trên đầu xuống, khiến gương mặt trắng và trang điểm của cô ta bị nhòe đi. Nhất thời vẻ mặt cô ta lạnh lẽo, không có nửa điểm ưu nhã rộng lượng, vươn tay hướng chỗ quan trọng trên mặt Kiều An Hào đánh.

Kiều An Hào đã sớm chuẩn bị tinh thần, dựa theo tính tình của Lâm Thi Ý, cô đối xử với cô ta như vậy, khẳng định cô ta sẽ đánh trả, cho nên đã sớm phòng bị.

Trong nháy mắt lúc Lâm Thi Ý muốn giơ tay lên, cô nhanh chóng giữ lấy cổ tay cô ta, vừa định mở miệng đáp trả Lâm Thi Ý thì bất chợt nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, có người vào toilet.

Đôi mắt Kiều An Hào đảo qua lại liên tục, liền rút khăn giấy ở một bên, nhìn gương mặt của Lâm Thi Ý, giống như chị em tốt, ân cần lau: "Chị Thi Ý, sao lại không cẩn thận như vậy khiến toàn thân đều bị

ướt.”

Lâm Thi Ý vừa định chửi ầm lên vì cử chỉ thân mật bất thành hình của Kiều An Hào thì kết quả lại nghe phía sau truyền đến giọng nói của bầu Tôn: “Tiểu Kiều, Thi Ý?”

Sau đó, bầu Tôn đi tới, nhìn thấy cả đầu Lâm Thi Ý đầy nước, lập tức cau mày nói: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Kiều An Hào vốn không cho Lâm Thi Ý có cơ hội nói, liền mở miệng giành nói trước: "Bầu Tôn, lúc nãy chị Thi Ý vịn vòi nước lại không cẩn thận siết vòi nước nên bị ướt cả người."

Nói xong, Kiều An Hào càng thêm dịu dàng lau mặt cho Lâm Thi Ý, lau đi lớp trang điểm bị trôi trên gương mặt của Lâm Thi Ý: "Chị Thi Ý, đừng động, để em lau giúp chị!"

Không phải cô ta thích nhất diễn bộ dạng quan tâm mọi người ở trước mặt lãnh đạo lắm sao? Tốt lắm, bây giờ cô liền đóng giả bộ dáng quan tâm của cô ta, khiến cô ta tức giận đầy mình nhưng không thể trút ra được mà còn muốn phải diễn vẻ mặt ôn hòa phối hợp với cô!

Bầu Tôn gật gật đầu: "Thi Ý, về sau cẩn thận một chút."

Lâm Thi Ý muốn phát điên, nhưng cô lại không thể biểu thị trước mặt Kiều An Hào, chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, giọng nói hết sức mềm mại nói: "Em đã biết, cảm ơn bầu Tôn."

Sau đó quay đầu, nhìn về phía Kiều An Hào cứng ngắc cười nói: "Cảm ơn An Hào, tôi đi thay quần áo khác."

Sau đó, hoàn toàn không cho Kiều An Hào và lqđ bầu Tôn có bất kỳ

phản ứng nào, liền xoay người, dẫm lên giày cao gót, lấy tay che
khuôn mặt trôi phần trang điểm, vội vã rời đi.

Chương 83: Cô thật là thẳng thắn (7)

Kiều An Hào nhìn Lâm Thi Ý rời khỏi, cũng muốn lên tiếng chào hỏi Tôn tổng rồi đi luôn. Kết quả cô còn chưa kịp mở miệng, bầu Tôn ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, cười tít mắt đã mở miệng: "Tiểu Kiều, lát nữa có muốn vào phòng vip ngồi không? Không ít người bên đoàn phim đều ở đấy."

Kiều An Hào cong khóe môi, từ chối khéo: "Tôn tổng, thật rất xin lỗi, tôi đã có hẹn với chị Dương đánh bài, chắc là cô ấy đang đợi tôi."

"Đánh bài? Nhắc tới, anh cũng hơi ngứa tay đây. Đợi lát nữa anh cũng qua so tài với các em." Bầu Tôn dừng một chút, còn nói: "Đúng lúc anh đang chuẩn bị đầu tư cho phim mới, cuối năm mới quay, đến lúc đó chắc bộ Khuynh Thành Thời Gian cũng đã quay xong, chúng ta vừa đánh bài vừa bàn xem em có hứng thú với bộ mới hay không."

Bầu Tôn đã nói đến vậy, Kiều An Hào muốn từ chối cũng khó, chỉ có thể miễn cưỡng cười đồng ý.

-

Lúc Lâm Thi Ý vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng karaoke, Lục Căn Niên liền đứng dậy xách áo khoác, vẻ mặt lạnh lẽo để lại một câu: "Mọi người chơi vui đi, tôi còn có việc", liền xoay người đi ra cửa.

Trợ lý của Lục Căn Niên vội vã hướng phía mọi người trong phòng cười "xin lỗi", rồi nhanh chóng đuổi theo.

Lục Cảnh Niên bước đi rất nhanh, trợ lý theo sát phía sau, nhưng lại không dám tới gần, luôn duy trì một khoảng cách. Mãi đến tới gần thang máy, trợ lý mới tiến lên hai bước, vượt qua Lục Cảnh Niên, nhấn nút thang máy.

Cửa thang máy mở, Lục Cảnh Niên nét mặt không đổi bước vào, trợ lý vội vàng đuổi theo, lúc nhấn nút đóng cửa thang máy, mới đưa lưng về phía Lục Cảnh Niên, âm thầm thở dài một hơi.

Anh ta đi theo ông Lục bảy tám năm, đương nhiên biết tâm trạng ông Lục lúc này không được tốt.

Cụ thể vì sao thì anh cũng không biết, chỉ biết là, lúc ông Lục mặc quần áo ướt nhẹ vừa về tới khách sạn, câu nói đầu tiên là kêu anh đi lấy băng ghi hình lúc quay để điều tra ngay. Anh vội vã làm theo lệnh. Sau khi cầm băng ghi hình trở về, ông Lục xem xong, mặt mày càng trở nên đáng sợ hơn.

Trong đoàn phim có hoạt động gì, đều sẽ đến hỏi ông Lục một câu. Tối nay cũng không ngoại lệ, đạo diễn chiêu đãi mấy nhà đầu tư tới phòng karaoke dưới lầu, đặc biệt tới hỏi ông Lục có đi không. Trên thực tế, anh biết rõ ông Lục sẽ không đi đâu, bởi vì anh ấy từ trước đến nay không có hứng đối với loại hoạt động ăn chơi này. Thế nhưng không biết chuyện gì xảy ra, khi đạo diễn nhận điện thoại của cô Lâm Thi Ý xong, ông Lục lần đầu tiên nói chờ một chút anh ấy sẽ xuống ngay.

Tuy rằng anh rất ngạc nhiên sao ông Lục chợt có ý định tham gia vào các hoạt động giải trí như vậy, nhưng vì chức trách một trợ lý tốt, anh đã đi cùng với ông Lục.

Chương 84: Cô thật là thẳng thắn (8)

Ông Lục đâu cần phải cùng mọi người đi chơi, quả thực là phá hỏng cuộc vui. Sau khi tiến về phía ghế lô rồi ngồi xuống, không nói một câu cũng thôi đi, còn bày ra sắc mặt lạnh lùng, làm cho không khí cả phòng, đều trở nên cảm thấy áp lực không ít.

Trong giới, không ít nữ minh tinh muốn tiếp cận ông Lục, về sau mọi người đều âm thầm lưu truyền rằng, ai có thể cura được ông Lục, người đó có thể làm vua trong giới giải trí.

Chẳng qua ông Lục khiến cho người khác cảm thấy rất khó tiếp xúc, những nữ minh tinh nhát gan đều sao dám đến gần. Tất nhiên cũng có những người lớn gan, nhưng bởi vì ngoại việc quay phim, le quy don, ông Lục rất ít khi gặp riêng vui đùa, cho nên mấy cô nàng táo bạo cũng chả có cơ hội để đến tiếp cận. Nhưng đêm nay, ông Lục xuất hiện, lại tạo cơ hội cho nữ diễn viên lớn mật.

Không biết có phải cô Lâm Thi Ý uống nhiều rượu nên lá gan cũng lớn lên hay không, thế nhưng lại chọn một bài hát, đi đến trước mặt ông Lục, dung mạo xinh đẹp quyến rũ nhìn ông Lục, mời ông Lục cùng hát song ca với cô.

Một giây trước đó còn là khuôn mặt lạnh lẽo im lặng không tiếng động, giây tiếp theo ông Lục chột liền tức giận mắng Lâm Thi Ý cho máu chó đầy đầu.

#Nguyệt Vỹ: (=v=)/ edit đến đây tự nhiên thấy thật happy

Lúc ấy tình hình thay đổi quá nhanh, mọi người trong phòng đều choáng váng, chỉ có bài hát trong phòng karaoke vẫn đang chạy, điệu nhạc êm tai vẫn vang lên bên trong, ngay cả Lâm Thi Ý vừa bị mắng xong cũng mất một lúc thật lâu sau, hốc mắt mới đỏ lên, chạy ra khỏi phòng vip.

Trợ lý nhớ lại, khi cửa thang máy mở ra, trợ lý đứng một bên giữ cửa, chờ Lục Cẩm Niên đi ra, mới chạy theo.

Sau khi trở lại phòng khách sạn, trợ lý nhớ tới ban ngày Lục Cẩm Niên có nhảy vào bể bơi, sợ sẽ bị cảm làm ảnh hưởng đến việc quay phim, liền dặn dò nhân viên trong khách sạn nấu bát canh gừng chống cảm.

Trợ lý bưng bát canh gừng nhân viên vừa đưa tới, gõ nhẹ lên cửa phòng ngủ đóng chặt của Lục Cẩm Niên, qua khoảng chừng một phút đồng hồ, bên trong mới truyền đến một tiếng mời nhạt "Vào đi".

Trợ lý đẩy cửa ra, liền ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc đến gay mũi, nhúu nhúu mày, le quy don, nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên đang đứng ở cửa sổ sát đất, trên tay cầm một điếu thuốc, trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ không nói, hoàn toàn không có chút giận dữ nào khi ở trong phòng vip karaoke.

Trợ lý đã thấy Lục Cẩm Niên như vậy rất nhiều lần, thường xuyên là vào lúc nửa đêm, sẽ nhìn thấy anh một mình hút thuốc ngẩn người, như đang suy nghĩ chuyện gì, giống hơn như đang suy nghĩ đến ai đó. Mặc dù trông anh thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng vẫn như cũ vây quanh anh là sự cô đơn và đau khổ dày đặc.

Trợ lý tuy rằng thấy nhưng không nói, chỉ là đáy lòng vẫn có chút tò mò, rốt cuộc là vì dạng người nào chuyện gì, mà có thể làm cho ông Lục tính tình luôn lạnh nhạt đã qua 5 năm mà vẫn không bỏ xuống

được.

Song dù trợ lý rất tò mò, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ là bưng bát canh gừng vào, nhẹ giọng mở miệng đánh vỡ im lặng: "Ông Lục, hôm nay bị rơi xuống nước, uống chút canh gừng, chống cảm, để khỏi bị ốm."

Chương 85: Trong mắt anh, tôi là cái gì (1)

Lục Căn Niên không có phản ứng gì.

Trợ lý cũng không lên tiếng làm phiền anh, chỉ nhẹ nhàng đặt canh gừng ở trên bàn.

Động tác của trợ lý rất nhẹ, nhưng bát sứ chạm vào mặt bàn, vẫn phát ra tiếng động, dù nhỏ nhưng lại rất vang.

Lục Căn Niên xoay đầu lại, theo âm thanh vừa phát ra nhìn lại, đưa điều thuốc trong tay lên miệng hút một hơi dài. Sau đó anh lại nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ sát đất một lúc lâu mới đem dập điều thuốc vào gạt tàn rồi xoay người đi đến trước bàn, một tay bưng bát canh gừng lên uống một ngụm, hương vị cay nồng của gừng lan tràn trong miệng. Đột nhiên, anh như là nhớ tới điều gì, nhìn trợ lý lặng lẽ lui ra gần đến cửa, ra tiếng hỏi: “Vẫn còn sao?”

Trợ lý dừng lại một chút, rất nhanh liền phản ứng lại câu hỏi của anh, nghĩ đến anh còn muốn uống canh gừng, lập tức gạt đầu nói: “Tôi sẽ đi lấy cho ông.”

Lục Căn Niên nhẹ giọng “Được” một tiếng, sau đó cúi đầu thổi thổi cho bớt nóng, lại uống thêm một ngụm, ngữ điệu thoáng có vẻ mơ hồ không rõ nói: “Mang cho phòng 5231 một bát.”

Trợ lý ngay lập tức trở mắt tại chỗ, ai ở phòng 5231?

Lục Căn Niên thấy trợ lý mãi không có phản ứng gì, liền ngẩng đầu,

ánh mắt lạnh nhạt hướng về phía trợ lý, sau đó lại bổ sung một câu: “Nói là đoàn làm phim sắp xếp.”

Trợ lý hiểu ý của Lục Cẩm Niên, lấy canh gừng đưa qua bên đó rồi nói là do đoàn làm phim chuẩn bị chứ không phải do anh dọn mang đến, liền vội vàng gạt đầu, “a” một tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trợ lý chỉ mất tầm năm phút đi đưa canh gừng xong rồi quay lại.

Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế, tay cầm bát canh gừng vẫn còn hơi nóng nghi ngút bốc lên, nghe được tiếng đẩy cửa, liền nhiên giương mắt lên quét về phía trợ lý, lạnh nhạt hỏi một câu: “Đưa xong rồi.”

“Vâng” Trợ lý do dự một chút, rồi đem tình hình chi tiết báo lại: “Thực ra cô Kiều không có trong phòng, là trợ lý Triệu Manh của cô ấy ra nhận.”

Ấn đường Lục Cẩm Niên hơi nhăn lại, anh cúi đầu, cầm bát canh lên chậm rãi uống một ngụm, còn chưa kịp nuốt xuống, lại nghe trợ lý nói tiếp:

“Cô Triệu nói, cô Kiều ở dưới lầu cùng bầu Tôn đánh bài, nói là bầu Tôn muốn cùng cô ấy bàn luận thêm về diễn xuất.”

Động tác của Lục Cẩm Niên ngay lập tức dừng lại, bàn tay dùng sức nắm chặt chiếc bát, ánh mắt đầy vẻ lạnh nhạt, ước chừng qua hai giây, Lục Cẩm Niên mới đem nước canh trong miệng nuốt xuống, giống như việc không liên quan đến mình, thản nhiên gạt đầu một cái: “Biết rồi.”

Dừng một chút, Lục Cẩm Niên lại mở miệng nói: “Đêm nay không còn việc gì nữa, cậu có thể về phòng.”

Trợ lý yên lặng rời khỏi phòng được một lúc, Lục Cẩm Niên mới đem bát đặt lại trên bàn, sắc mặt lạnh lẽo quan sát khung cảnh bên ngoài cửa sổ, sau đó liền lấy di động của mình ra, ngón tay lướt nhanh trên màn hình, gửi đi một tin nhắn.

Chương 86: Trong mắt anh, tôi là cái gì (2)

Lục Cẩm Niên đợi đến khi trên màn hình điện thoại lcd di động hiện dòng ‘Tin nhắn đã gửi’ mới thuận tay đặt điện thoại di động ở một bên.

Tối nay thật sự là vận may của Kiều An Hảo, bốn người chơi mạt chược, chỉ có mình cô thắng, mà mỗi lần cho cô nã pháo* đều là bầu Tôn ngồi ở đối diện cô, hai người kia chỉ giả vờ chơi để làm nèn.

(Trong chơi mạt chược, nã pháo thắng nhà dưới một trăm nhưng lại bại bởi trung pháo ba mươi lần. => thật ra không hiểu với không rành mấy cái quy luật của mạt chược lắm T__T)

Không ít diễn viên có thể được vai diễn tốt nhờ đi lấy lòng đạo diễn hoặc nhà sản xuất. Lúc chơi mạt chược, cố ý thua nhường nhà sản xuất hoặc đạo diễn, làm cho bọn họ vui vẻ, có thể đổi lấy vai diễn. Mà Kiều An Hảo thắng liên tục hơn mười lần, thắng được một số tiền trong túi của bầu Tôn thì cô cũng không muốn chơi nữa.

Bầu Tôn cũng không cưỡng ép cô tiếp tục chơi, ngược lại giơ cổ tay, nhìn thời gian, nói: “Chơi lâu như vậy cũng mệt rồi, nếu không ngại thì tôi mời mọi người ra ngoài ăn khuya chút?”

Kiều An Hảo còn chưa lên tiếng, ngược lại hai nữ diễn viên kia lại rất phấn khởi luôn miệng nói “Được”.

“Tôi biết gần đây có một quán bán hải sản không tệ, đến đó đi.” Bầu Tôn một bên nói ra quyết định, một bên cầm lấy di động, gọi điện cho

trợ lý của mình.

Kiều An Hào thừa dịp lúc bầu Tôn gọi điện thoại, suy nghĩ tìm có gì để từ chối, kết quả di động lại đột nhiên rung lên, cầm lên vừa thấy, là Lục Cẩm Niên gửi tin nhắn, chỉ có mấy chữ đơn giản: “Cô cầm kịch bản đến đây.”

Tuy rằng Kiều An Hào không đoán được đang êm đẹp vì sao Lục Cẩm Niên lại muốn cô cầm kịch bản đi tìm anh, nhưng vẫn cảm ơn anh bất ngờ gửi tin nhắn đến.

Vì thế, Kiều An Hào đợi bầu Tôn cúp điện thoại xong liền đưa di động tới trước mặt của bầu Tôn, giọng nói có phần áy náy nói: “Tôn tổng, thật ngại quá, ông Lục muốn tôi cầm kịch bản đi tìm anh ấy, có thể là muốn nói về vấn đề quay phim ngày mai, cho nên tôi không thể đi ăn khuya cùng mọi người rồi, thật xin lỗi.”

Bầu Tôn nói mời mọi người đi ăn khuya, thật ra mục đích thật sự là mời Kiều An Hào. Lúc ông ta lần đầu tiên thấy cô, hai mắt đã sáng rực, cho nên mấy ngày nay, ông ta mới quan tâm cô như vậy, đương nhiên ông ta làm vậy là có mục đích, rất đơn giản, chính là muốn Kiều An Hào.

Nào biết lần đầu lấy việc làm người phát ngôn cho hợp đồng quảng cáo mỹ phẩm để dụ dỗ, kết quả Truyền thông Hoàn Ảnh lại cho cô nhận một hợp đồng quảng cáo, một minh tinh không thể cùng lúc làm đại diện nhiều thương hiệu, cho nên chỉ có thể từ bỏ.

Hiện tại ông ta muốn diễn trò – mê hoặc cô, vốn tưởng rằng đi ra ngoài ăn khuya, uống chút rượu, sau đó suôn sẻ phát sinh chuyện gì đó, rồi tiếp theo cho cô vai nữ chính, người phụ nữ này cũng là của ông rồi, bây giờ được nửa đường lại nhảy ra Lục Cẩm Niên tìm cô có việc muốn nói.

Hai lần liên tục đều bị phá hủy, đáy lòng bầu Tôn có chút bực bội, nhưng lại không dám trêu chọc Lục Cẩm Niên, cho nên đành phải lqđ cố gắng cười trừ, bộ dạng giả bộ như không có việc gì, tiện thể sờ tay Kiều An Hào, nói: “Tiểu Kiều, em có việc thì đi trước đi, lần sau chúng ta sẽ ăn khuya, lần sau.”

Chương 87: Trong mắt anh, tôi là cái gì? (3)

Từ khi kết hôn cho đến nay, Lục Cận Niên chưa bao giờ chủ động đi tìm Kiều An Hào

Đây chính là lần đầu tiên.

Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết rằng Lục Cận Niên tìm cô căn bản không liên quan gì đến kịch bản, nhưng nghĩ mãi cô cũng không nghĩ ra được nguyên nhân anh muốn tìm mình.

Kiều An Hào mang theo tâm tình phức tạp trở lại phòng khách sạn của mình, cầm kịch bản lên rồi bước vào thang máy, nhìn những con số màu đỏ đang không ngừng tăng lên phía trên cửa thang máy. Nhớ tới cảnh tượng lần trước đến phòng Lục Cận Niên đưa kịch bản, anh liều mạng giày vò ép buộc cô, Kiều An Hào nhin không được rùng mình, tận đáy lòng càng thêm lo lắng.

Cửa thang máy mở ra, Kiều An Hào bước ra, bên ngoài hành lang vắng lặng không người, cô tạm dừng bước, dùng sức nắm chặt kịch bản trong tay, đi về phía phòng Lục Cận Niên.

Đứng trước cánh cửa phòng 1001, Kiều An Hào hít sâu vài hơi, mới run rẩy nhấn chuông cửa.

-

Lục Cận Niên nghe được tiếng chuông cửa vang lên, nhưng không lập tức đứng dậy đi ra mở, mà ngược lại đi đến trước bàn đọc sách,

cầm lấy xấp kịch bản của mình đi vào phòng tắm, sau đó anh không hề do dự xé kịch bản làm thành từng mảnh nhỏ, ném vào trong bồn cầu rồi xả nước.

Chờ đến khi dòng nước trong bồn cầu cuốn trôi những mảnh giấy nhỏ thoát xuống sạch sẽ, Lục Cẩm Niên mới đi ra khỏi phòng tắm và mở cửa cho Kiều An Hào.

-

Chuông cửa vang lên một lúc lâu mà không thấy ai ra mở, ngay lúc Kiều An Hào cho rằng Lục Cẩm Niên không có trong phòng, vừa định thở phào nhẹ nhõm thì bất chợt cánh cửa trước mắt bị người bên trong giật mạnh mở ra.

Thân thể cô chột cứng đờ, sau đó nín thở, ngược mắt, liếc nhanh nhìn qua Lục Cẩm Niên, thậm chí chưa thấy rõ gương mặt anh đã vội cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng hỏi một câu: “Anh Lục, anh gọi tôi mang kịch bản lên đây có việc gì không?”

Lục Cẩm Niên không để ý đến lời nói của Kiều An Hào, chỉ hơi nghiêng người qua một bên tạo thành một lối nhỏ bên cạnh cho cô, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Vào đi.”

Ngay khi Kiều An Hào vừa đi qua người Lục Cẩm Niên thì cánh cửa phía sau lưng cô đã bị anh nhẹ nhàng đóng lại, lee quy donn vang lên tiếng “rắc”. Cô nhin không được khẽ run run, dừng bước chân, cô xoay người lại đối diện với Lục Cẩm Niên đang ở sau lưng và đem vấn đề vừa mới hỏi anh hỏi lại một lần nữa: “Anh Lục, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Như lúc này, Lục Cẩm Niên vẫn không trả lời câu hỏi của cô, nhưng lần này anh không hề mở miệng nói một lời nào cả.

Lục Cẩm Niên trầm mặc khiến cho Kiều An Hảo cảm giác càng áp lực hơn, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được mùi vị không vui của anh.

Kiều An Hảo nhất thời sợ tới nỗi toàn thân căng thẳng, tưởng rằng anh sẽ lại lên cơn như lần trước.

Khoảng nửa phút sau, Lục Cẩm Niên chợt mở miệng, giọng bình tĩnh: “Tôi không thấy kịch bản của mình, cho tôi mượn kịch bản của cô để copy.”

Chương 88: Trong mắt anh, tôi là cái gì? (4)

Trong phim Khuynh Thành Thời Gian, hầu như hai người đều đóng cùng nhau, cho nên kịch bản của hai người cũng gần như y chang nhau.

Lục Cẩm Niên nói chuyện bình tĩnh như vậy... khiến Kiều An Hào có chút khó tin mà ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, thấy trên mặt anh không có chút tức giận, lo lắng mới thả lỏng một ít. Sau đó lập tức đưa kịch bản hơi nhăm nhúm vì bị cô cầm chặt, suy nghĩ một chút, nói: "Kịch bản để ở chỗ anh, tôi đi trước. Sau khi anh photo xong, thì nói tôi biết, tôi sẽ đến lấy."

Ánh mắt Lục Cẩm Niên lạnh xuống, nhìn chăm chăm Kiều An Hào đang cúi đầu trước mặt trong chốc lát, sau đó nhận lấy kịch bản trong tay Kiều An Hào, xoay người đi vào trong phòng khách. Khi đi qua chỗ ghế sofa, anh cầm kịch bản chỉ chỉ nói: "Cô ngồi ở đây chờ một chút."

Sau đó không để cho Kiều An Hào từ chối, liền cầm kịch bản đi vào trong phòng ngủ.

Kiều An Hào rón rén ngồi trên ghế sofa, nhìn qua cửa phòng ngủ đang mở, thấy Lục Cẩm Niên đứng trước bàn đọc sách, tháo kịch bản của cô ra, sau đó đặt toàn bộ vào trong khay máy photocopy mini của khách sạn, tiếp đó truyền đến tiếng sột soạt của máy photo hoạt động.

Máy photocopy hoàn toàn tự động, Lục Cẩm Niên khởi động xong,

liền xoay người đi ra phòng khách.

Kiều An Hảo hoảng sợ lập tức thu hồi tầm mắt đang dừng trên người Lục Cận Niên lại.

Lục Cận Niên ra khỏi phòng ngủ, nhìn thoáng qua Kiều An Hảo đang căng thẳng ngồi trên ghế salon, sau đó đi thẳng đến một bên quầy bar, rót một cốc nước, đưa tới trước mặt Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo hơi ngạc nhiên, mới vội vàng vươn hai tay nhận lấy cốc nước, nhẹ giọng nói một câu "Cảm ơn".

Lục Cận Niên không nói năng gì, chỉ thư thái nhàn hạ ngồi ở bên cạnh Kiều An Hảo trên ghế salon, cầm lấy remote trên bàn, mở tivi đang phát sóng chương trình văn nghệ tổng hợp.

Đó là chương trình Kiều An Hảo thích xem nhất, nhưng lúc này Lục Cận Niên lại đang ngồi cạnh cô, mỗi cái hít thở của cô, đều có thể ngửi thấy mùi hương đặc trưng trên người anh, làm cho tim cô đập bình bịch bình bịch ngày càng nhanh, mà càng nhanh cô lại càng hồi hộp, cô càng hồi hộp lại càng không có lòng dạ nào mà xem tivi. Lee quy don chấm cơm. Cuối cùng vì muốn làm dịu cảm xúc, Kiều An Hảo đành phải liên tục uống nước trong cốc nước.

Lục Cận Niên thấy cốc của Kiều An Hảo đã cạn, bình thản hỏi: "Uống nữa không?"

Kiều An Hảo bị âm thanh bất thành linh của Lục Cận Niên làm cho hoảng sợ, vội vàng lắc lắc đầu, đặt cốc lên bàn trước mặt, sau đó mới phát hiện lòng bàn tay mình ướt đẫm mồ hôi.

Lúc này Kiều An Hảo còn có thể dùng cốc nước để che giấu sự hồi hộp của mình, nhưng hiện tại hai tay cô lại trống không, chỉ có thể

cứng ngắt ngồi bên cạnh Lục Cảnh Niên, mà càng ngồi lâu cả người Kiều An Hảo lại càng cứng. Đến cuối cùng, cô cảm thấy cả người mình như hóa đá.

Chương 89: Trong mắt anh, tôi là cái gì? (5)

Editor : LemonPhan

Beta-er : Mèo WĩWĩ

Tuy rằng khi nhìn vào tivi Lục Cẩm Niên biểu hiện hết sức bình tĩnh nhưng thật ra lực chú ý của anh vẫn đặt trên người Kiều An Hào, anh có thể cảm nhận rõ ràng cô đang câu nệ lẫn bất an. Lúc đầu có ly nước trong tay thì không sao, lúc cô cầm ly trà lên uống, nhưng ngay khi cô đã uống xong thì liền bất động như bị người khác điểm huyết, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, mọi hành động đều cực kỳ dè dặt và cẩn thận.

Đáy lòng Lục Cẩm Niên hiện lên một cảm giác thất vọng tràn trề, ánh mắt anh trở nên ngẩn ngơ, nhìn vào tivi một hồi, sau đó chợt đứng lên, lời nói không nghe ra một chút cảm xúc: “Tôi đi xem kịch bản photo xong chưa.”

Sau đó liền nhanh chóng đi khỏi.

Lục Cẩm Niên đi khỏi, cảm giác như ngọn núi lớn đè trên người được dời đi, khiến cho Kiều An Hào cuối cùng cũng hô hấp lại bình thường. Cô vỗ vỗ ngực mình, hít thở vài hơi thật sâu, sau đó toàn thân thả lỏng dựa vào trên ghế salon, xem tivi.

Trong tivi, người dẫn chương trình vừa kể một câu chuyện cười, tuy Kiều An Hào không dám cười to nhưng vẫn không thể nhịn được mà nâng lên khóe môi.

Lục Cẩm Niên đang ngồi trước chiếc bàn sách trong phòng ngủ, nhất cử nhất động của cô tại phòng khách đều được anh thu hết vào trong đáy mắt mình, anh hơi ngậy người ra, nhưng trong chớp mắt anh liền khôi phục lại trạng thái bình tĩnh như trước, dời lực chú ý của mình từ trên người cô chuyển sang máy photocopy vẫn còn đang hoạt động.

-

Kiều An Hào sợ lát nữa Lục Cẩm Niên trở lại, để tránh cho mình khỏi xấu hổ nên cô đành phải nhắm mắt giả vờ ngủ.

Căn phòng trở nên tĩnh lặng, ngoại trừ truyền tới tiếng sột soạt của máy photocopy bên ngoài thì không còn bất kỳ âm thanh nào nữa cả.

Lúc đầu Kiều An Hào vừa nhắm mắt, trong đầu còn suy nghĩ một mớ hỗn loạn, nhưng sau một chập, mơ mơ hồ hồ ngủ lúc nào không hay.

Đến đây đây quy định Sau khi photo xong, Lục Cẩm Niên ghim lại kịch bản của Kiều An Hào, cầm ra, kết quả lại thấy cô đang nghiêng ngả dựa vào ghế salon ngủ mất tiêu.

Bước chân vô thức dừng lại, anh đứng nguyên tại chỗ một lát, sau đó xoay người trở về phòng ngủ cầm theo một tấm chăn mỏng, đi tới trước ghế salon nơi cô đang say ngủ, anh nhẹ nhàng đắp tấm chăn lên người cô.

Kiều An Hào ngủ rất say nên căn bản không nhận thức được chuyện gì đang diễn ra.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm vào gương mặt lúc ngủ xinh đẹp của cô một hồi, mới vươn đôi tay thon dài của mình, nhẹ nhàng, chằm

chạm hướng về gò má của cô. Ngay khi tay anh sắp chạm vào làn da của Kiều An Hào thì động tác anh bất chợt dừng lại, những ngón tay anh vẫn đang ở trên không trung bất động rất lâu, sau cùng như thể đang cố gắng thuyết phục chính bản thân mình, anh mới từ từ hạ bàn tay mình xuống, chạm nhẹ nhàng vào tóc mai của Kiều An Hào, chớp mắt anh vội thu bàn tay lại rất nhanh, đứng lên và trở về phòng ngủ.

Bởi vì Kiều An Hào ngủ trên ghế salon, tư thế không được thoải mái, vì vậy ngủ chừng một tiếng, cô liền tỉnh giấc, mở đôi mắt ra thoáng có chút mơ hồ nhìn cách bày trí chung quanh, sau đó chợt nhớ tới chuyện mình đang ở trong phòng của Lục Cẩm Niên, cô lập tức từ trên ghế salon bật đứng dậy.

Chương 90: Trong mắt anh, tôi là cái gì? (6)

Editor : Mèo WĩWĩ

Vì Kiều An Hào ngủ trên ghế salon, tư thế không thoải mái, cho nên ngủ hơn một tiếng thì tỉnh dậy. Cô mở mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn khung cảnh xung quanh, sau đó mới đột nhiên nhớ ra đây là phòng của Lục Căn Niên. Toàn bộ đại não nháy mắt thanh tỉnh lại, cô vịn vào thành ghế lập tức đứng lên.

Tấm chăn đắp trên người Kiều An Hào liền rớt xuống đất khi cô đứng dậy.

Bên trong im phăng phắc. Vốn là mở tivi, nhưng chẳng biết đã được tắt lúc nào. Cũng không có tiếng sột soạt của máy photocopy trong phòng ngủ, chắc là đã photo xong kịch bản rồi.

Kiều An Hào bước nhanh đi về phía phòng ngủ ddlqd, lại cảm thấy mình vừa giẫm lên cái gì đó, cúi đầu thì thấy ngay tấm chăn mỏng. Kiều An Hào sững sốt một chút, mới khom người nhặt tấm chăn lên, sau đó giữ lấy chăn mà chờ dẫn người ra.

Đây là chăn Lục Căn Niên đắp cho cô trong lúc ngủ sao?

Biết rõ hẳn hành động như vậy cũng không phản ánh lên cái gì, nhưng trong thâm tâm Kiều An Hào vẫn le lói một tia vui sướng mong manh, khoe môi nhin không được nhẹ nhàng cong lên, sau đó ôm chặt tấm chăn trong lòng, chạy nhanh về phía phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ không khóa, bên trong đèn đóm sáng trưng. Kiều An Hào không trực tiếp xông vào, mà đứng ở trước cửa phòng ngủ.

Ban đầu lúc ở trong phòng khách, Kiều An Hào cũng không nghethấy mùi thuốc lá. Lúc này đứng ở cửa, mùi thuốc lá kích thích liền xông vào mũi. Kiều An Hào âm thầm nhíu mày, đưa đầu vào trong phòng ngủ, nhìn thấy Lục Cận Niên nằm sấp trước bàn đọc sách, đđlqđ vẫn không nhúc nhích.

Theo phép lịch sự, Kiều An Hào vươn tay gõ một cái lên cửa phòng ngủ. Thấy Lục Cận Niên không có phản ứng, cô lại gõ cửa, vừa gọi: "Anh Lục."

Người đàn ông vẫn không trả lời, dường như nằm trên bàn đã chìm vào giấc ngủ.

Kiều An Hào do dự một chút, rón rén đi vào phòng ngủ. Cô đi đến trước cửa sổ, mở cửa ra.

Những làn gió đêm lành lạnh thổi tới, Kiều An Hào nhìn thoáng qua Lục Cận Niên chỉ mặc áo ngắn tay, suy nghĩ một lúc, liền thận trọng đi tới bên người Lục Cận Niên, đắp chăn lên người anh.

Toàn bộ mặt Lục Cận Niên đều chôn dưới cánh tay, làm cô không nhìn được gương mặt anh. Sau khi Kiều An Hào đắp chăn, cô nhìn chăm chăm đầu Lục Cận Niên một hồi, liền lặng yên không tiếng động vươn tay, muốn cầm lấy kịch bản bày ở trên mặt bàn bày rời đi.

Chỉ là, bàn tay cô vừa đưa đến phía trước kịch bản, người đàn ông nằm trên bàn bỗng dựng ngẩng đầu lên. Kiều An Hào sợ đến vội vã rút tay trở về, quay sang Lục Cận Niên giải thích rõ: "Tôi gõ cửa rồi, nhưng anh không phản ứng, vì vậy tôi tự ý đi vào."

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chỉ quay đầu nhìn qua cửa sổ khẽ mở, lại nhìn vào chiếc chăn khoác lên người mình.

Kiều An Hào thấy anh hành động như vậy, đáy lòng có chút khẩn trương, vội vã lại lên tiếng: "Trong phòng hơi hôi mùi thuốc lá, nên tôi đã mở cửa sổ, gió thoáng lại sợ anh bị cảm lạnh."

Chương 91: Trong mắt anh, tôi là cái gì (7)

Editor: xẩm xẩm

Lục Cẩm Niên vẫn như trước không hề mở miệng nói gì cả, chỉ là đưa tay nắm nhẹ tấm thảm mỏng trên người mình, vẻ mặt lạnh nhạt dần trở nên có chút nhu hòa, một lát sau mới nhẹ nhàng quay đầu về phía Kiều An Hào nói một tiếng “Ừ”, xem như trả lời câu nói vừa rồi của cô. Sau đó, anh cầm lấy kịch bản trên mặt bàn đưa về phía Kiều An Hào: “Kịch bản của cô.”

Kiều An Hào len lén nâng mí mắt lên nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, từ trên mặt anh thấy được một vẻ bình tĩnh thường lệ, hoàn toàn không để ý đến việc cô vừa tự ý bước vào phòng ngủ của anh rồi lại tự ý mở cửa sổ. Lúc này, cô mới âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, vươn tay ra nhận lấy kịch bản, thế nhưng thời điểm tay cô vừa chạm vào kịch bản, giọng nói của anh đột nhiên vang lên: “Cám ơn.”

Kiều An Hào có chút kinh ngạc, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Lục Cẩm Niên.

Trước khi kết hôn, trong thời gian năm năm dài đằng đằng đó, cô và anh gần như không bao giờ xuất hiện cùng lúc, cũng trong nửa năm qua sau khi kết hôn, anh đối với cô đều lạnh nhạt và không kiên nhẫn. Sau khi lấy nhau, hoặc là anh mặc kệ không quan tâm đến lời cô nói, hoặc là anh sẽ dùng những lời lẽ cay độc nhất để chỉ trích cô, đúng vậy, đã sáu năm rồi anh chưa từng thốt ra được một câu nói dù là bình thường nhất đối với cô.

Đây là lần đầu tiên anh khách sáo nói một câu “Cám ơn”, chỉ hai chữ đơn giản, nhưng lại làm cho lòng cô trong nháy mắt sinh ra một sự cảm động không thể nói thành lời.

Kiều An Hào nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên một lúc mới bắt đầu hồi phục lại tinh thần, cô cảm giác được nơi đáy mắt có chút nóng lên, sau đó liên vội vội vàng vàng rũ mi mắt xuống, che lại sự ướn ắt trong mắt, cầm lấy kịch bản trong tay anh, ôm vào trong lòng, nhẹ giọng nói một câu: “Không cần khách khí”

Lần này, Lục Cẩm Niên không đáp lại cô.

Kiều An Hào im lặng đứng trước mặt Lục Cẩm Niên trong chốc lát, sau khi ổn định cảm xúc, mới lại mở miệng: “Cái kia, thời gian cũng không còn sớm, tôi đi xuống trước.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, buồn bực phát ra một tiếng “Ừ”, tiếp đó khi cô quay người đi, lại bỗng nhiên nghĩ đến lúc trợ lý trở về sau khi mang canh gừng cho cô, nói với mình rằng bầu Tôn tìm cô để bàn luận về một kịch bản mới vô cùng quan trọng, vì vậy ngay lập tức lên tiếng: “Đúng rồi, còn có chút chuyện.”

Kiều An Hào có phần nghi hoặc xoay người, nhìn về phía Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nhìn lướt qua chiếc bàn trước mắt, sau đó nhàn nhã mở miệng nói:

“Gần đây Hoàn Ảnh truyền thông mới đầu tư một bộ phim cổ trang, giống như Khuynh Thành thời gian, biên kịch và đạo diễn đều là những người xuất sắc nhất, tạm thời vẫn chưa công bố chính thức, diễn viên cũng chưa có, dự tính sau khi quay xong Khuynh Thành thời gian sẽ bắt đầu bấm máy, tôi dự định sắp xếp vai nữ chính cho

cô, cô hãy chuẩn bị đi.”

Chương 92: Trong mắt anh, tôi là cái gì ? (8)

Tổng cộng Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên ngủ với lqd nhau 3 lần.

Lần đầu tiên hai người đều say rượu, Kiều An Hảo chủ động câu - dẫn Lục Cẩm Niên, sau khi tỉnh lại vì che giấu tình cảm của mình đối với Lục Cẩm Niên mà mở miệng nói muốn vai diễn trong Địa lão thiên hoàng.

Lần thứ hai lúc Lục Cẩm Niên ngã bệnh, mơ mơ màng màng ngủ với cô, sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên liền hỏi cô “Muốn cái gì?”, ngay lúc cô đối diện với sự truy vấn của anh, vì tránh cho anh nhìn ra mình thích anh, đành mở miệng nói muốn vai diễn trong Khuynh thành thời gian.

Lần thứ ba là cô tới đưa kịch bản cho anh, anh không nói một lời kéo cô vào trong phòng tắm, gội nước lạnh lên cô cả buổi, còn hung hăng cắn bả vai cô một cái, như phát tiết sự tức giận cũng giống như ngủ với cô, sau đó lúc về nhà, cho cô một hợp đồng quảng cáo làm đại diện thương hiệu để cô ký.

Bây giờ, trong lúc anh bất chợt mở miệng nói chuyện với cô, cho cô một vai diễn trong bộ phim tiếp theo, đây không phải đại biểu cho bọn họ muốn bắt đầu lần giao dịch thứ tư sao.

Sau này còn có thể có lần thứ năm, lần thứ sáu, thứ bảy thứ.....

Cứ tiếp tục như vậy, khi nào sẽ là lần cuối cùng?

Mà cô, trong đáy lòng Lục Cẩm Niên, vĩnh viễn là loại phụ nữ dựa vào việc giao dịch bằng thân thể.

Kiều An Hào dùng sức ôm lấy kịch bản trong tay, khẽ mấp máy môi, giống như đã ra quyết định, nhìn về phía Lục Cẩm Niên mở miệng nói: “Tôi không muốn nhận vai diễn này.”

Từ lâu Kiều An Hào đã không còn muốn giao dịch với Lục Cẩm Niên như vậy nữa, mỗi một lần ngủ với anh xong, cô lại nhận lấy lợi ích tốt từ anh, trong lòng không có nửa điểm vui vẻ, chẳng qua chỉ có nỗi buồn vô tận và suy đoán lung tung.

Chỉ có mình bị thương mới có thể gần gũi anh như vậy, đoán rằng có phải tận đáy lòng anh cảm thấy cô rất hèn hạ hay không.

Suy cho cùng thích một người, mới có thể để ý trong lòng người đó đánh giá mình như thế nào.

Kiều An Hào biết, cho dù cô sạch sẽ thuần khiết, anh cũng sẽ không thích.

Thậm chí, bây giờ cô làm như vậy, rất có thể chặt đứt cơ hội tiếp xúc thân mật duy nhất của bọn họ.

Nhưng Kiều An Hào thật sự không muốn giao dịch hèn hạ xấu xa tồn tại giữa cô và Lục Cẩm Niên, bởi vì cô không muốn Lục Cẩm Niên vốn không thích mình lại khinh thường mình, cũng càng sợ mỗi lần cùng anh làm xong giao dịch xong, chứng kiến sự chán ghét trong mắt của anh.

Lục Cẩm Niên nhíu mày lại, trong giọng nói lạnh lùng có chút thắc mắc: “Tại sao?”

Kiều An Hào rũ mắt xuống, trong lòng yên lặng hình thành lời nói, mới ngẩng đầu nhìn Lục Cận Niên, nuốt một ngụm nước miếng, lên tiếng nói: “Tôi không muốn tiếp tục loại giao dịch này với anh nữa.”

Loại giao dịch này..... Đương nhiên Lục Cận Niên biết loại giao dịch mà Kiều An Hào nói, đó là cô ngủ với anh để đổi lấy lợi ích.

Lúc trước người chủ động đưa ra giao dịch với anh là cô, hiện tại người lên tiếng muốn phá hủy giao dịch là cô, hơn nữa lqd tối nay, bầu Tôn tìm cô, muốn thảo luận với cô về bộ phim mới.....

Chương 93: Trong mắt cô, tôi là cái gì? (9)

Ánh mắt Lục Cẩm Niên lập tức trở nên lạnh lẽo, lúc biết cô ở dưới lầu đánh bài và thảo luận về phim mới với bầu Tôn, đáy lòng anh như thiêu như đốt. Lần này cũng không kiềm chế được nữa, anh đứng lên không hề báo trước, kéo cánh tay Kiều An Hào khiến cô ngã lên bàn. Anh vươn tay chế trụ cổ của cô, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, giọng hơi tàn lãnh[1] mở miệng hỏi: "Kiều An Hào, trong mắt cô, tôi là cái gì?"

Tính tình Lục Cẩm Niên trước nay luôn như thế, tới không báo trước. Kiều An Hào bị anh dùng sức đè xuống, đập xuống bàn gỗ cứng rắn khiến lưng cô đau nhói.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm vào mắt cô, phảng phất như có lửa giận đang bùng cháy. Anh cắn răng nghiêng lợi lặp lại lời vừa nói, gầm nhẹ: "Tôi hỏi cô, trong mắt cô, tôi là cái gì?"

Anh dường như dốc hết toàn lực gầm lên câu kia, thậm chí những ngón tay đang nắm cổ cô cũng bắt đầu run, giọng anh sắc bén máy móc nhưng lại mang theo vẻ run rẩy: "Là công cụ để vào giới showbiz? Hay là bàn đạp để cô tiến thân? Bây giờ có người chủ động mời cô tham gia đóng phim, cho nên cô liền một cước đá tôi đi?"

Lòng ngực Lục Cẩm Niên phập phồng theo từng lời nói, dẫn đến cả người anh cũng run lên: "Hay là nói, leo lên giường tôi ba lần đã chán rồi, nên muốn leo lên giường tên khác?"

Kiều An Hào sợ Lục Cận Niên đang nổi trận đùng đùng, toàn thân căng thẳng không dám nhìn anh.

Giây kế tiếp, tay Lục Cận Niên sẵn đang nắm cổ tay Kiều An Hào, đột ngột kéo cô khỏi bàn, mạnh mẽ đẩy sang giường lớn, sau đó không nói tiếng nào liền hung hăng nằm đè lên người cô.

"Kiều An Hào, cô có nghe chuyện đem ra bán mà còn có thể kỳ kèo biếng nhác chưa? Giữa hai chúng ta, lúc nào tới phiên cô quyết định?"

Nói xong, Lục Cận Niên liền cường bạo chặn lại môi Kiều An Hào thàn. Cái hôn này không phải là nụ hôn, giống dùng toàn lực ra sức cắn hơn. Một tay anh nặng nề cởi bỏ quần áo cô, ném xuống giường.

Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô hơi ửng đỏ, như là không cam lòng hoặc như là tuyệt vọng, ngay cả giọng nói kiêu căng băng giá lúc này cũng trở nên khàn khàn: "Kiều An Hào, đừng tưởng rằng cô nhận được hai bộ phim, thì cánh đã cứng cáp rồi. Tôi cho cô biết, tôi có thể đưa cô lên thì cũng có thể đẩy cô xuống. Vai nữ chính này, cô muốn cũng được, không muốn cũng vậy, đều phải làm cho tôi."

Theo sau lời nói, anh không có khúc dạo đầu nào, cứ thế liền mạnh mẽ xông thẳng vào.

Chương 94: Trong mắt em, tôi là cái gì? (10)

Như lần trong phòng tắm kia, anh mạnh mẽ đấm cô đau đớn, không có gì gọi là ôn nhu thương hương tiếc ngọc, chỉ là đơn thuần phát tiết mà thôi.

Rõ ràng lúc trước khi cô chủ động trèo lên giường anh, anh đã tức giận biết bao nhiêu, còn nói với cô, cho dù chỉ chạm vào cô, le.quy.don. cũng phải xem anh có hứng thú hay khôn. Anh rõ ràng là không muốn chạm vào cô, cũng không mong muốn cùng cô có giao dịch, chẳng qua lúc trước là cô chủ động, sau đó mới đạt thành giao dịch như thế. Mà hiện tại, cô như anh mong muốn đưa ra yêu cầu không tiếp tục giao dịch này nữa, nhưng vì sao anh lại muốn phát hoả như vậy?

Anh còn nói... Cô không muốn dựa hơi anh nữa, mà kiếm người khác đẽm lưng... Ở trong mắt anh, cô bị gắn mác là dùng cơ thể để tiến thân ư?

Kiều An Hào biết, dù mình có giải thích, Lục Cẩm Niên cũng chưa chắc sẽ tin. Nhưng cô đấu tranh tư tưởng một hồi, vẫn không nhịn được mở to mắt, miễn cưỡng chịu đựng cơn đau do Lục Cẩm Niên gây ra, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi không nghĩ muốn đi dựa dẫm vào người khác, tôi chỉ là muốn về sau tự dựa vào chính mình.”

Thực ra cô rất muốn nói, cô yêu anh, không muốn để anh khinh thường cô, nên mới không muốn làm giao dịch này. Nhưng cô cuối cùng vẫn không nói lên lời. Phải biết rằng, lúc trước cô đã hỏi anh thích người nào, nhưng đổi lấy một câu chắc như đinh đóng cột của

anh, mặc kệ anh thích ai, thì cô cũng không có khả năng. Nếu cô nói yêu anh, không biết anh sẽ nói những lời khó nghe cỡ nào nữa.

Lục Cẩm Niên không nghĩ đến Kiều An Hào sẽ đột nhiên mở miệng nói chuyện, anh chợt ngừng động tác, mất một lúc mới phản ứng được rồi chợt cô nói câu đó là ý gì.

Không dựa vào người khác, chỉ dựa vào bản thân? Nếu tối nay bầu Tôn không có nói sẽ lập tức cho cô một vai nữ chính của phim mới, cô sẽ nói như vậy với anh sao? Suy cho cùng, vẫn là bởi vì cô nhờ anh mà có thể tham gia hai bộ phim, mở ra con đường dễ dàng vào giới showbiz, sau đó anh hết giá trị lợi dụng, cô liền muốn cắt đứt quan hệ với anh.

Thực ra, cho tới nay, không phải cô đều đối với anh như vậy sao? (*cào tường* bao giờ mới đến đoạn súng đây trời!)

Cô tận dụng hết khả năng lẫn biện pháp để trốn tránh anh, rời xa anh... Có thể không dính líu quan hệ với anh thì tuyệt đối sẽ không cùng anh có liên hệ gì. Thậm chí khi bọn họ gặp nhau cùng một chỗ, cô hoàn toàn không thèm nhìn anh lấy một cái.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên hiện lên một tầng đau thương nhàn nhạt, chỉ là trong nháy mắt liền bình thường trở lại, không rên một tiếng tiếp tục muốn cô, thậm chí lực đạo so với lúc này còn mạnh hơn.

Bởi vì đau mà phía dưới cô chật hẹp khiến anh run run, toàn thân anh cứng đờ, lực đạo hơi dịu đi một chút, nhưng vẫn như cũ có chút thô bạo.

Vừa kết thúc, Lục Cẩm Niên ngay cả ý nghĩ dừng lại trên giường một giây trong đầu cũng đều không có, trực tiếp từ trên người của Kiều An Hào, nhanh chóng xoay người xuống giường, đi vào phòng tắm.

Chương 95: Tình yêu không thể yêu (1)

Lục Cẩm Niên tắm xong đi ra, mặc lên người quần áo sạch sẽ, mới quay đầu nhìn về phía giường, Kiều An Hào vẫn đang nằm trên đó.

Cô cuộn tròn người trên giường, da thịt trắng nõn lại có vài chấm xanh tím, nơi bả vai vẫn còn lưu lại dấu răng của anh mấy ngày trước bây giờ đã bắt đầu kết vảy, có lẽ bởi vì đau đớn, toàn thân còn đang run lẩy bẩy.

Lục Cẩm Niên cứ nhìn Kiều An Hào như thế, có một loại xúc động nhen nhóm trong lòng muốn được ôm cô vào trong lòng mà an ủi, vỗ về, nhưng cuối cùng cũng chỉ dùng sức nắm chặt quả đấm, hung hăng đem nhớ nhung trong lòng áp xuống.

Lục Cẩm Niên cất bước đi đến cửa phòng ngủ, sau đó lại dừng bước, chần chừ một hồi, lại quay bước chân đi đến bên cạnh giường.

Kiều An Hào cảm giác Lục Cẩm Niên đang đến gần mình, trong phút chốc hồi hộp đến mức ngừng thở.

Lục Cẩm Niên duỗi tay ra, đem mặt Kiều An Hào quay lại đối diện với anh, sắc mặt cô bởi vì đau đớn mà có chút tái nhợt. Lục Cẩm Niên cố gắng áp chế sự đau lòng, cất giọng tỉnh táo lạ thường nói gần từng chữ: "Kiều An Hào, tôi cảnh cáo cô, giao dịch giữa chúng ta, tôi muốn bắt đầu thì bắt đầu, muốn kết thúc thì kết thúc, không đến lượt cô khoa tay múa chân quyết định đâu."

Lục Cẩm Niên dùng sức mân mê môi cô một chút, tiếp tục nói: "Cô

cũng không cần lo lắng tôi sẽ muốn cô cả đời, chờ tôi chơi chán, cho dù cô có cầu tôi, tôi cũng sẽ không cần, đến lúc đó cô ở trong vòng tròn giải trí này tự dựa vào chính mình mà bước tiếp đi."

Đáy mắt đen nhánh sáng rõ của Kiều An Hào biến đổi có chút ảm đạm, sắc mặt vốn đã tái nhợt, hiện tại một chút sắc hồng cũng không có.

Lục Cẩm Niên hung hăng đem tầm mắt từ trên mặt Kiều An Hào rút đi, sau đó lạnh nhạt quay người rời đi.

Kiều An Hào cũng không có ở lại lâu trong phòng của Lục Cẩm Niên, anh đi được chừng mười phút, cô liền cố hết sức từ giường đứng lên, nỗ lực kìm nén đau nhức khắp người để quay về phòng mình.

Triệu Manh vẫn chưa ngủ, còn đang nằm trên giường chơi trò chơi, thấy cô trở về liền cao hứng để điện thoại di động xuống, kết quả còn chưa mở miệng nói chuyện, liền thấy sự chật vật của Kiều An Hào đập vào mắt, vui vẻ nhanh chóng biến mất, sau một lát mới lại mở miệng nói chuyện: "Cái tên Lục Cẩm Niên đó, lại gây sức ép cho cậu sao?"

Kiều An Hào mệt mỏi nằm tại giường, sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm trần nhà một hồi, sau đó cong môi cười cười, ra vẻ nhẹ nhàng nói: "Triệu Manh, cậu biết không? Mình đến Hoàn Ảnh truyền thông thực ra là để có được vai nữ chính trong phim cổ trang, là vai nữ chính, bởi vì mình muốn trở thành tâm điểm."

Triệu Manh không có nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn Kiều An Hào, vì bị nhìn như thế, Kiều An Hào rốt cuộc không thể cười được nữa, cô chậm rãi quay đầu, đưa lưng về phía Triệu Manh, nhắm hai mắt lại.

Trong phòng trở nên an tĩnh lạ thường, được một lát, Triệu Manh

mới mở miệng nói: "Kiều Kiều, nửa năm trước, đột nhiên cậu àm ỉ muốn gia nhập giới giải trí, thiên kim tiểu thư như cậu, mục đích thực sự muốn gia nhập giới giải trí là gì?"

Chương 96: Tình yêu không thể yêu (2)

Kiều An Hào không lên tiếng.

Vấn đề này, lúc trước chú thím có lqđ hỏi qua, tuy rằng cha mẹ cô mất sớm, nhưng bọn họ đối xử với cô như cha mẹ ruột thịt, không nỡ để cô chịu bất kỳ ủy khuất nào, cho nên không muốn cô vào giới giải trí cam chịu sự khổ cực này, cuối cùng vẫn là cô nói hết lời, nói cô tham gia giới giải trí để chơi đùa một chút, lúc này bọn họ mới đồng ý.

Thật ra làm sao mà cô chơi đùa..... Cô bước vào vòng luẩn quẩn này là vì anh, vì điều này mà phát hiện chẳng qua anh chỉ xem cô như một món đồ chơi thuần túy, vì điều này chẳng biết lúc nào anh có thể sẽ chơi chán cô.

Bởi vì cô thấy hằng năm anh và Tống Tương Tư được bầu chọn là cặp đôi đẹp nhất màn ảnh, cô cũng muốn trở thành cặp đôi màn ảnh với anh, mặc dù việc bầu chọn cặp đôi màn ảnh kia là giả tạo, do quần chúng tưởng tượng ra, nhưng cô vẫn muốn, bởi vì cô thật sự không có cơ hội trở thành người yêu của anh trong hiện thực, giống như vì có thể cùng anh sắm vai vợ chồng, nên cô đáp ứng giúp Hàn Như Sơ.

Nhưng mà bây giờ, cô mới cảm nhận sâu sắc được, rốt cuộc anh chán ghét cô, khinh thường cô bao nhiêu.

Kiều An Hào nghĩ đến đây, nhịn không được vùi trong chăn, 13 năm, 13 năm yêu anh, cô thật sự không biết, rốt cuộc mình còn có thể kiên

trì yêu anh như vậy bao lâu nữa.

Kiều An Hào chậm chạp không lên tiếng, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ngay lúc Triệu Manh nghĩ Kiều An Hào sẽ không trả lời vấn đề của mình thì Kiều An Hào quay đầu, nhìn cô cười, nửa thật nửa giả nói: “Bởi vì giới giải trí kiếm tiền nhanh chóng.”

“Dừng..., cậu thiếu tiền vậy sao?”

“Không ai ghét tiền nhiều, không phải sao?”

“Đúng đúng đúng, Kiều Kiều kiếm tiền, nhớ chia phần tó.”

“Không thành vấn đề, một trăm đồng cho cậu một đồng.”

“Quả nhiên nhà tư bản đều hút máu .”

“Ha ha.”

“Kiều Kiều, mặc kệ có chuyện khó khăn gì xảy ra, cậu yên tâm, mình cũng sẽ giúp đỡ cậu.”

Kiều An Hào lập tức trầm mặc lại, trong chốc lát, giọng cô buồn bực hờn dỗi nói: “Triệu Manh, cảm ơn cậu.”

-

Từ đêm Kiều An Hào nói ra ý hủy bỏ giao dịch, sau đó Lục Cẩm Niên giận dữ, trừ khi Kiều An Hào bắt đắ dĩ gặp mặt lúc quay phim, những lúc khác, cũng cố hết sức để có thể tránh né Lục Cẩm Niên, đương nhiên, ngay cả khi hai người buộc phải gặp mặt, Kiều An Hào đều im lặng, có thể không mở miệng nói chuyện đều cố gắng hết sức không mở miệng.

Quay phim xong, trừ lúc Kiều An Hảo đến phòng ăn ăn cơm, không có đi qua sảnh nghỉ ngơi dưới lầu, đến phòng ăn cũng đứng ở trước cửa vụng trộm xem Lục Cảnh Niên có ở bên trong không, nếu có, cô sẽ về phòng khách sạn trước, đợi sau khi anh ăn xong rồi rời khỏi, cô lại đi ăn, đương nhiên lúc này, trong phòng ăn cũng chỉ còn lại cơm thừa rượu cạn.

Thoáng một cái đã trôi qua nửa tháng, bởi vì Tổng Tương Tư có hoạt động, cho nên đoàn làm phim được nghỉ ngơi 3 ngày, mà đúng ngay hôm ngày nghỉ này là sinh nhật của Tổng Tương Tư, cô mời toàn bộ đoàn phim đi ăn uống vui chơi.

Chương 97: Tình yêu không thể yêu (3)

Kiều An Hào biết Lục Cẩm Niên sẽ tham gia tiệc sinh nhật của Tống Tương Tư. Vì để tránh chạm mặt với Lục Cẩm Niên, Kiều An Hào tất nhiên không muốn đi.

Nhưng Tống Tương Tư đã cố ý thông báo cho cô, dù cô không đi cũng muốn đích thân đi nói một tiếng. Vì vậy Kiều An Hào liền đưa tiền cho Triệu Manh mua chiếc túi xách hiệu Chanel, rồi tự mình mang lên tầng trên cùng.

Phòng của Tống Tương Tư là 1005. Tống Tương Tư mở cửa, thấy Kiều An Hào thì nở môi cười, liền nhường đường, nói: "Cô Kiều, mời vào."

"Không cần đâu." Kiều An Hào cũng cười cười, đem túi trong tay đưa tới: "Vì hơi gấp nên chưa chuẩn bị quà tặng. Cái này tặng cho cô."

Tống Tương Tư nhìn thoáng qua nhãn hiệu bên ngoài, biết là đồ đắt tiền, nhưng không nói ra miệng, thoải mái nhận lấy: "Cảm ơn."

Kiều An Hào lúc này mới lên tiếng nói mục đích chính: "Chị Tương Tư, buổi tối tôi có chút chuyện, có thể không tham gia tiệc sinh nhật của chị được. Thật xin lỗi."

"Bây giờ còn sớm, chúng ta liền xuất phát, nếu buổi tối cô có việc thì sớm một chút cũng được..." Tống Tương Tư cất lực mời Kiều An Hào, lời còn chưa nói hết, bất chợt cách đó không xa, dien'dan'le'quy'don câu nói lạnh lùng vọng tới: "Tống Tương Tư, tôi

cho tới bây giờ cũng không biết cô còn có sở thích miễn cưỡng người nha!"

Kiều An Hào nghe thấy giọng Lục Cẩm Niên, vô thức cấu chặt tà áo, ổn định tâm tình rồi nhẹ giọng nói: "Chị Tương Tư, tôi thật sự có việc, trợ lý còn đang chờ tôi, tôi đi xuống trước." Nói xong, do dự một chút, Kiều An Hào quay về phía Lục Cẩm Niên, rũ mí mắt, không nhìn đến Lục Cẩm Niên, chào hỏi một tiếng: "Chào ông..."

Editor : Mèo WĩWĩ

Kiều An Hào còn chưa dứt lời, trước mặt đột nhiên truyền đến tiếng đóng mạnh cửa "rầm". Cơ thể Kiều An Hào khe khẽ run, ngẩng đầu, thấy cửa phòng của Lục Cẩm Niên đã đóng chặt, cô cắn môi dưới, quay đầu về phía Tống Tương Tư miễn cưỡng cười, nói một tiếng "tạm biệt", liền hướng về phía thang máy rời đi.

-

Buổi tối, Tống Tương Tư cầm ly rượu, sau khi nghỉ ngơi ở ngoài ban công yên tĩnh vắng lạnh, thấy Lục Cẩm Niên đứng một mình ở chỗ sân thượng hút thuốc, lưỡng lự một chút, mới đạp gót giày đi tới, sau đó sóng vai đứng bên cạnh Lục Cẩm Niên.

Nhận thấy có người tới, Lục Cẩm Niên kẹp điếu thuốc, đăm đăm quay đầu nhìn lướt qua Tống Tương Tư, không có ý muốn mở miệng nói chuyện.

Tống Tương Tư hợp tác với Lục Cẩm Niên nhiều năm như vậy, sớm đã quen tính cách này của anh, không để ý chút nào dựa vào lan can ban công, nhìn bầu trời đầy sao, bung ly rượu lên, uống một ngụm rượu, sau đó ánh mắt hờ hững khi có người gặp họa, thông dong mở miệng: "Lục đại ảnh đế, gần đây tâm tình của anh hình như bởi vì

một người phụ nữ mà trở nên cực kỳ ổn định nhỉ."

Lục Cẩm Niên nghe như cỡ nào nhàm chán, cười nhạt "hứ" một tiếng, xoay người rời đi.

Tống Tương Tư cũng không ngăn lại, chỉ là từ từ xoay người, nhìn bóng lưng Lục Cẩm Niên, tuyệt không sợ chết mở miệng hỏi: "Mà người phụ nữ kia, là cô Kiều An Hảo."

Chương 98: Tình yêu không thể yêu (4)

Editor : Nguyệt Vỹ

Beta-er : Mèo WĩWĩ

Tống Tương Tư cũng không ngăn lại, chỉ từ từ xoay người, nhìn bóng dáng Lục Cẩm Niên, không một chút nào sợ chết mở miệng hỏi: “Mà người phụ nữ kia, chính là cô Kiều An Hảo.”

Thân ảnh Lục Cẩm Niên khẽ khựng lại, nhưng vẫn tiếp tục bước đi.

Tống Tương Tư cầm lên ly thủy tinh đế cao, chậm rãi uống một ngụm rượu đỏ, khoé môi chứa một tia cười, nâng giọng cao lên vài phần, nói với bóng lưng Lục Cẩm Niên: “Cô Kiều An Hảo té xuống nước, Lục đại ảnh đế không do dự một giây liền nhảy theo. Mà tôi và Lục đại ảnh đế biết nhau nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy Lục đại ảnh đế lúc nào biết quan tâm người như vậy đâu!”

Bước chân Lục Cẩm Niên dừng lại, nhưng không quay đầu nhìn Tống Tương tư phía sau, mà đứng tại chỗ hai giây, rồi lại cất bước đi.

Tống Tương Tư tay lắc ly rượu, như đang lẩm bẩm tiếp tục nói: “Lúc quay phim, Lục đại ảnh đế nhìn thì đều như đang nhàn nhã ngồi ở vị trí của mình, thờ ơ với tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng là dư quang nơi khoé mắt, vẫn luôn liếc về phía trước góc bên phải, là vì sao đây?”

Tống Tương Tư tự hỏi tự trả lời: “Bởi vì cô Kiều An Hảo ngồi ở phía

trước góc bên phải ha... phía trước góc bên phải...”

Lục Cẩm Niên xoay mạnh người, nhìn chằm chằm Tống Tương Tư, trong mắt bốc lên ngọn lửa, mở miệng âm điệu lạnh như băng: “Tống Tương Tư, tôi còn không biết hoá ra cô lại lăm điều như vậy đấy!”

“Lục đại ảnh đế, anh thế này có tính là thẹn quá thành giận không?” Tống Tương Tư căn bản không đem uy hiếp của Lục Cẩm Niên để vào mắt, mặt mày nở nụ cười nhìn Lục Cẩm Niên tự mình nói tiếp: “Nhiều chuyện là thiên tính của phụ nữ, huống chi còn là chuyện về Lục đại ảnh đế, tôi đương nhiên cảm thấy hứng thú. Chẳng qua, Lục đại ảnh đế, buổi chiều cô Kiều An Hào rõ ràng đang nói chuyện với tôi, anh chen cái miệng vào làm gì? Có phải biết người ta cố ý trốn tránh anh, mới không đi tiệc sinh nhật của tôi, nên trong lòng khó chịu?”

“Tống Tương Tư...” Lục Cẩm Niên bị đâm trúng tim đen, giọng nói càng lạnh hơn, như bất cứ lúc nào cũng có thể không nể tình mà trở mặt.

“A, tôi quên mất, anh chẳng những trong lòng khó chịu, anh còn ghen tị khi thấy cô Kiều An Hào nhìn tôi lúc cùng tôi nói chuyện, còn khi nói chuyện với anh lại lờ lững không liếc mắt nhìn anh một cái, dien`dan`le`quy`don`com sau đó anh liền đem cửa đóng rầm như vậy, chặc chặc... Lục đại ảnh đế, tôi còn không phát hiện ra anh cũng có một mặt đáng yêu như vậy đấy, ngay cả dấm chua của phụ nữ cũng ăn...”

“Nhàm chán!” Lục Cẩm Niên đột nhiên cảm thấy bản thân lúc này quay người cùng cái cô Tống Tương Tư này giảng đạo lý chính là lựa chọn không sáng suốt, trực tiếp khinh thường ném ra hai chữ, liền xoay người lại.

Lần này Tống Tương Tư ngược lại lại đứng lên, đuổi kịp Lục Cẩm Niên, không chút để ý toàn thân anh đang toả ra hàn khí, nghiêng đầu, nhìn một bên mặt anh, tủm tỉm cười hỏi một câu: “Này, Lục đại anh đế, Kiều An Hào rốt cuộc là gì của anh?”

Chương 99: Tình yêu không thể yêu (5)

Kiều An Hào rốt cuộc là gì của anh?

Câu hỏi này khiến bước chân Lục Cẩm Niên hơi chậm lại, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, lập tức anh liền cười khẽ một tiếng, ném ra một câu "Bệnh tâm thần", liền tăng tốc độ, lướt qua Tống Tương Tư, trực tiếp rời khỏi bữa tiệc sinh nhật của cô.

Bệnh thần kinh?

Tống Tương Tư bĩu môi, "cắt" một tiếng, Lục đại ảnh đế là đang mắng cô bệnh thần kinh, hay mới là mắng cô Kiều An Hào bị bệnh thần kinh?

-

Lúc Lục Cẩm Niên đi ra khỏi bữa tiệc sinh nhật của Tống Tương Tư, bên ngoài trời đã đổ mưa lớn.

Trợ lý vì có việc nên đã sớm quay về nội thành. Lục Cẩm Niên mở cửa xe, ngồi vào chỗ điều khiển, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ xe. Mưa to tầm tã, anh ngẩn người một lúc, rồi phát động xe, chậm rãi lên đường.

Trong xe rất an tĩnh, chỉ có tiếng mưa to ngoài xe. Thanh âm như vậy, lớp lớp từng phát từng phát đều như đập vào nơi lồng ngực trái yếu mềm của Lục Cẩm Niên, đập khiến trái tim anh có chút hít thở không thông, sau cùng dứt khoát liền mở radio.

Bên trong truyền phát tin tiết mục, thị trợ lý khai chiếc xe này thì, anh ta thích nghe nhất là kênh tiết mục tình cảm.

Thực ra, Lục Căn Niên khá khó hiểu, một nam trợ lý hai mươi bảy tuổi, làm sao lại thích nghe loại tiết mục tình cảm đàn bà con gái này. Vì vậy anh vươn tay, lúc đang định đổi đài, lại nghe được MC nam bên trong, dùng giọng khàn khàn nhưng lại nhu hòa nói: "Tại sao đôi khi, tình yêu có thể khiến một người liều mạng để kiếm tiền?"

Vấn đề này, như dẫn theo một dòng điện, đánh trúng ngón tay Lục Căn Niên. Đầu ngón tay run rẩy một chút, sau đó liền chuẩn bị đổi tay lái, đặt trở lại lên vô lăng, mắt nhìn thẳng con đường phía trước, một bên nghe như vẻ tiết mục tình cảm này thiếu cơ sở thực tế.

"Thực ra, nhiều khi, cái bọn họ kiếm cũng không phải tiền, mà là kiếm chút ít quyền lợi cho người họ yêu. Bởi vì khi anh yêu một người, người đó sẽ là người đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất trong đời anh. Trong trái tim anh, cô ấy chính là điều tốt đẹp nhất trên thế giới. Nếu anh yêu cô ấy, anh sẽ muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới này cho cô ấy."

"Tiền không nhất định có thể so sánh một người yêu anh bao nhiêu, nhưng người không có đồng xu dính túi thì không thể yêu."

"Vì vậy, bọn họ liều mạng kiếm tiền, chỉ là vì để cho bản thân trở nên ưu tú hơn, sau đó mới đi yêu người mà mình yêu sâu đậm."

Để cho mình trở nên ưu tú hơn, sau đó đi yêu người mà mình yêu sâu đậm...

Chẳng bao lâu sau, đáy lòng của anh, cũng là có ý niệm như vậy.

Kế tiếp, người MC nam nói cái gì đó, Lục Cẩm Niên cũng không lắng nghe kỹ, tâm trí vẫn đều lớn vờn những lời ấy.

Sau khi quanh quanh quẩn quẩn, vẫn có chút không muốn đi hỏi tường lại, cũng không muốn đụng vào, chuyện cũ giấu ở đáy lòng nơi sâu nhất, yếu mềm nhất, cứ như vậy từ từ hiện lên trong đầu.

Chương 100: Tình yêu không thể yêu (6)

Mọi người thường nói, đũa tre là thiên sứ do Thiên Chúa phái xuống.

(*để cho văn vẻ nên chỗ này Mèo WĩWĩ áp dụng theo đạo chúa nghen)

Lục Cẩm Niên nghĩ, cho dù anh là thiên sứ, cũng không muốn bị người khác xem như thiên thần.

Một số người sinh ra là việc vui danh chính ngôn thuận. Cũng có một số người sinh ra đã định sẵn là cái ung nhọt bị người kỳ thị, như anh chẳng hạn, một bản thể không nên tồn tại trên thế giới này.

Nhà họ Hứa gia là danh môn vọng tộc ở thủ đô, sản nghiệp lớn, có bề dày lịch sử. Tất nhiên đằng sau sự thịnh vượng lâu dài này là quan hệ thông gia - truyền thống bất ly khai nhưng lại là gông xiềng tục tĩu.

Năm mà Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ liên hôn, Hứa Vạn Lý bởi vì say rượu mà đã xảy ra mối tình một đêm với một tiểu minh tinh hạng ba trong làng giải trí.

Sự tình đôi khi phát sinh rất hay có tính hí kịch. Chỉ một đêm như thế, hai tháng sau, tiểu minh tinh lại phát hiện mình đã dính bầu. Vừa khéo, qua vài ngày, tin tức liền đưa tin Hàn Như Sơ cũng mang thai. Dẫn, đàn, lê, quý, đôn, chấm, cơm Tám tháng cùng một ngày, tiểu minh tinh và Hàn Như Sơ cùng sinh, chỉ khác là, một ở phòng sinh hạng vip trong bệnh viện, một ở phòng sinh hạng ba bình thường. hai

người phân biệt đàn tiếp theo tử, tiểu minh tinh hài tử phải sớm Hàn Như Sơ hài tử lưỡng mấy giờ sinh ra. Hai người đều sinh con trai, nhưng đứa bé của tiểu minh tinh ra sớm hơn đứa của Hàn Như Sơ hai tiếng.

Thực ra mấy năm nay, Lục Cận Niên vẫn luôn không nghĩ ra, trước đây lúc tiểu minh tinh phát hiện mình mang thai, mục đích thật sự bà sinh đứa bé ra rốt cục là gì? Có thể là tiền, có thể là địa vị, nhưng bất kể đến tột cùng là vì cái gì, người phụ nữ mãi mãi đều có lúc mềm yếu nhất. Lúc mang thai tháng thứ mười, nhìn thấy đứa bé oa oa chào đời, mục đích ban đầu cứ thế biến thành tình mẫu tử chân thật. Tiểu minh tinh có thể là sợ bị chia cắt với cốt nhục của mình, cho nên sau cùng cái gì cũng không làm, cũng không dám để người nhà họ Hứa biết, cứ như vậy chịu mệt nhọc mang theo cốt nhục mà người nhà họ Hứa không biết, tự mình nuôi dưỡng.

Có lẽ sự tình sẽ dừng ở đây rồi kết thúc. Thế nhưng năm đứa nhỏ của tiểu minh tinh lên ba, bị phát hiện ra tế bào máu có vấn đề, nhất định phải thay tủy, mới có thể sống sót.

Tiểu minh tinh trước hết thử xét nghiệm bản thân, nhưng HLA của bà và đứa bé không hợp, sau khi bị rơi vào đường cùng, liền tìm tới nhà họ Hứa.

Vào lúc đó Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ, mặc dù cưới nhau vì lợi ích nhiều hơn tình cảm, nhưng hai người có cuộc sống hôn nhân rất hài hòa, le.quy.don Hứa Vạn Lý vẫn luôn diễn vai hình tượng người đàn ông yêu vợ thương con. Cho nên lúc tiểu minh tinh mang theo một đứa bé đột nhiên vào cửa, chắc chắn không thể nghi ngờ là hoàn toàn đánh vỡ cục diện như vậy rồi.

Hứa Vạn Lý không có tình cảm với tiểu minh tinh, đêm hôm đó chẳng qua là khoảnh khắc ông hoang đàng nhất thời say rượu, mà sự tồn

tại của đứa bé của tiểu minh tinh là bằng chứng ông đã từng phóng
đăng, vết như cả đời ông. Vì vậy trong lòng ông, ông vẫn luôn không
muốn đứa bé Lục Cẩm Niên này tồn tại ở trên cái thế giới này.

Chương 101: Tình yêu không thể yêu (7)

Hàn Như Sơ càng không bằng lòng, bởi vì không cho phép người phụ nữ khác có con với chồng mình, uy hiếp đến quyền thừa kế của con trai mình.

Thế là hai người liền cố gắng đưa cho tiểu minh tinh một ít tiền, sau đó đuổi đi. Tiểu minh tinh sống chết không chịu, đau khổ cầu xin. Cuối cùng, Hứa lão gia, chính là cha của Hứa Vạn Lý đứng dậy, tuy rằng đứa bé này tới danh bất chính, ngôn bất thuận nhưng rốt cuộc vẫn là cháu của ông. Vì vậy, ông liền bắt Hứa Vạn Lý đi làm giám định HLA, thế nhưng kết quả kiểm tra vẫn là không phù hợp. Hy vọng cuối cùng liền để lại trên người thừa kế duy nhất của nhà họ Hứa - Hứa Gia Mộc, kết quả kiểm tra xong, hai người là anh em cùng cha khác mẹ nhưng HLA lại hoàn toàn phù hợp, vậy là con của tiểu minh tinh có thể được cứu rồi, nhưng Hàn Như Sơ lại sống chết không chịu ký tên đồng ý làm phẫu thuật.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, sau khi Hứa lão gia tuyên bố không cho con của tiểu minh tinh vào ở trong nhà họ Hứa, không cho nhận tổ quy tông, không được tiếp quản tài sản của nhà họ Hứa, và Hứa Gia Mộc chính là người thừa kế duy nhất, thì Hàn Như Sơ mới đồng ý ký tên làm phẫu thuật.

Phẫu thuật hết sức thành công, sau đó, tiểu minh tinh theo như ước định ban đầu đưa Lục Căn Niên rời đi.

Tiểu minh tinh chưa bao giờ được là tâm điểm, sau khi sinh con xong, càng không có cách nào ở lại giới giải trí. Hiện tại tiểu minh tinh

mang theo đứa con bên mình, lại không có bằng cấp gì, thật sự rất khó khăn, cuối cùng vì sinh tồn, liền bắt đầu làm việc ở hộp đêm.

Cho nên khi Lục Cận Niên còn nhỏ, đều phải ở nhà một mình vào ban đêm, trong ký ức của anh, mẹ luôn trở về khi đã uống rất nhiều rượu, sau đó không ngừng nôn mửa trong nhà vệ sinh.

Mặc dù ngày nào cũng trải qua rất nhiều khổ cực nhưng tiểu minh tinh chưa bao giờ tỏ ra ủy khuất trước mặt con trai của mình, bởi vì công việc của cô, mà Lục Cận Niên đến trường luôn bị rất nhiều bạn học cười nhạo.

Sự cười nhạo dù thơ dại đó đối với Lục Cận Niên lại có lực sát thương rất lớn.

Lục Cận Niên sau nhiều lần cố gắng kết giao bạn bè đều thất bại, cuối cùng cũng mặc kệ tất cả, tự biến mình trở thành một người cô độc, đi đâu cũng lui thủi một mình, dần dà cũng trở thành thói quen.

Rất nhiều khi, những lời lẽ mà Lục Cận Niên nói ra đều rất bén nhọn, chẳng qua cũng chỉ là một cách để anh bảo vệ bản thân mình vốn đã đầy thương tích.

Khi Lục Cận Niên học tiểu học năm lớp sáu, tiểu minh tinh bởi vì uống quá nhiều rượu, trúng độc còn mà qua đời, Lục Cận Niên dù còn nhiều người thân khác nhưng đều không thể tiếp cận được, chỉ có thể trở thành cô nhi.

Tiểu minh tinh mất đi để lại cho Lục Cận Niên một ít di sản, dù không nhiều nhưng cũng đủ cho anh chống đỡ được mấy năm, bên cạnh lại có bà lão hàng xóm một thân một mình không có con cái, thấy hoàn cảnh anh đáng thương liền chiếu cố anh.

Chương 102: Tình yêu không thể yêu (8)

Sau khi người mẹ anh yêu nhất trên cái thế giới này rời đi, tính cách anh càng trở nên lầm lì.

Cha của Hứa Vạn Lý, tức ông nội anh, tuổi càng lúc càng cao, sẽ càng nhớ tới đứa cháu nội đang lưu lạc bên ngoài. Vì vậy cứ mỗi năm ăn tết, ông sẽ cử người tới đón anh về ăn bữa cơm đoàn viên.

Mặc dù Hàn Như Sơ không phản đối, nhưng thái độ đối với anh vẫn rất khinh miệt. Mà cha ruột của anh thì chưa bao giờ thêm để mắt tới anh. Thậm chí lúc anh thấy Hứa Gia Mộc gọi "cha", anh cũng thử hô một tiếng "cha". Nhưng kết quả đổi lấy là lời quở mắng của Hứa Vạn Lý và chửi bới của Hàn Như Sơ. Kể từ đó, chữ "cha" này không còn nằm trong từ điển của anh.

Trên thế giới này, trẻ con luôn thuần khiết hơn hẳn so với người lớn. Hứa Gia Mộc cũng chẳng thấy mình khác Lục Cẩm Niên ở điểm nào, ngược lại rất thích người anh lớn hơn mình hai tiếng đồng hồ này. Vì vậy cậu chàng thường chủ động tiếp cận Lục Cẩm Niên, luôn mồm gọi anh là anh trai. Mặc dù mỗi lần bắt gặp, Hàn Như Sơ đều khiển trách Hứa Gia Mộc, nhưng tình bạn giữa hai người đàn ông một khi đã hình thành thì rất khó bị phá hủy.

Biến chế của Wĩ : ... tình yêu giữa hai người đàn ông một khi đã hình thành thì rất khó bị phá hủy... tèn tèn ten...

Sau đó, cha của Hứa Vạn Lý, tức ông nội của anh và Hứa Gia Mộc sau khi qua đời, anh cũng không bước qua cửa nhà họ Hứa lần nào

nữa, thế nhưng lại chạm mặt với Hứa Gia Mộc càng ngày càng nhiều.

Chính vào lúc đó, Lục Cẩm Niên biết Kiều An Hào.

Kiều An Hạ, Hứa Gia Mộc còn có Lục Cẩm Niên, ba người cùng tuổi. Kiều An Hào nhỏ hơn bọn họ hai tuổi. Ném đá mấy trang ăn cắp truyện của lê-quý-đôn đê! Nhà họ Kiều vì muốn cho hai chị em học chung một lớp, nên hồi tiểu học đã cho đột ngột cho Kiều An Hào nhảy hai lớp.

Nhà họ Hứa và nhà họ Kiều ở không xa, rất nhiều lần tan học, ba người Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ và Kiều An Hào đều cùng nhau về nhà. Lúc ấy Hứa Gia Mộc và Lục Cẩm Niên học cấp hai, sau mỗi giờ tan học đều thích ở trong bãi tập đá banh. Kiều An Hạ bình thường đứng ở ngoài bãi tập, hô gọi Hứa Gia Mộc về nhà.

Kiều An Hào và Kiều An Hạ cũng được xem là hot girl hồi cấp hai, mọi người đều gọi hai cô là "Đại Kiều" và "Tiểu Kiều".

Wĩ : Thúy Kiều - Thúy Vân phiên bản ngôn tình Tàu nhé?

"Đại Kiều" Kiều An Hạ tính tình tùy tiện hấp tấp, nếu đem so Kiều An Hào với cô thì dịu dàng điềm tĩnh hơn. Hai chị em nếu xét về nhan sắc, tất nhiên Kiều An Hào ăn đứt, nhưng tính tình Kiều An Hạ sôi nổi hơn. Cho nên mỗi lần Kiều An Hạ lớn giọng gọi Hứa Gia Mộc về nhà, tất cả mọi người sẽ huýt sáo, hô một tiếng "Đại Kiều".

Kiều An Hạ tới bãi tập, Kiều An Hào đều đi theo. Mọi người huýt sáo rõ ràng là chọc Kiều An Hạ, Kiều An Hạ cũng chẳng ngượng ngùng, ngược lại Kiều An Hào đứng bên cạnh cô thì luôn luôn âm thầm đỏ mặt.

Lúc đó Lục Cận Niên đang ôm bóng, thấy mặt Kiều An Hảo đỏ gay, trong lòng không nhịn được cười ha hả, sau đó thềm trêu một câu : người ta gọi là Đại Kiều, Tiểu Kiều cậu thẹn thùng cái gì chứ.

Có điều khi đó, anh không tự hỏi chính mình một câu : Tiểu Kiều xấu hổ, thì mắc mớ gì tới anh.

Chương 103: Tình yêu không thể yêu (9)

Có lẽ là thời điểm đó, anh chú ý tới cô. Lòng chàng trai còn ngây thơ chưa biết cái gì là tình yêu, cũng không biết cái gì là con tim rung động, chỉ biết là cứ mỗi ngày sau giờ tan học đi đá banh, thấy được cô thì đáy lòng thoải mái lắm, không thấy cô thì cảm giác mất mát sao sao ấy.

Anh cứ thế âm thầm quan sát cô hơn nửa năm. Sau đó, vào một lần tan học trời mưa to, rốt cuộc đã có cơ hội gần gũi tiếp xúc với cô trong hiện thực.

Khi đó anh có mang theo dù, đang tính lấy trong cặp ra, nhưng lại thấy cô đội cặp chạy tới dưới mái hiên ven đường. Ngay lúc đó anh cũng không biết ra sao, đã nhét lại dù vào cặp, theo sát phía sau cô trốn vào mái hiên kia.

Lúc đó anh đang đeo headphone, nghe bài hát của Châu Kiệt Luân, nhưng lúc đứng chung một chỗ với cô thì liền tắt nhạc. Qua tai nghe, anh nghe thấy tiếng mưa âm âm. Từ đầu tới cuối anh cũng không quay đầu liếc nhìn cô một cái, thẳng thắn mà nói, lúc đó tâm tình của anh có chút khẩn trương. Thẳng đến mưa nhỏ đi, lúc anh đứng lên chuẩn bị rời đi, mới quay đầu nhìn cô một cái, kết quả phát hiện cô lại đang nhìn mình chằm chằm. Giây phút đó, nhịp tim tăng tốc dữ dội, anh liền vội vàng chuyển dời tầm mắt, ba bước thành hai chạy đi.

Sau lần đó anh lại có dịp tiếp xúc gần hơn với cô, đó là hôm học sinh mới lớp mười lên trường báo danh.

Thực ra anh không tính theo học phổ thông, nói như thế nào đây, học phí tốn kém, dự là thôi học vì anh gần như xài hết khoản tiền mẹ anh tích góp để lại. Nhưng nghe được từ miệng Hứa Gia Mộc biết cô lên cấp ba, vì vậy anh liền đem bán mấy món trang sức còn sót lại của mẹ anh, cộng thêm toàn bộ tiền lương làm thêm trong kỳ nghỉ hè, sau đó nộp học phí một năm.

Hôm báo danh tân học sinh, anh cố ý cùng đi chung với Hứa Gia Mộc, sau lúc Hứa Gia Mộc giới thiệu bọn anh, thực ra anh muốn tự mở miệng nói tên mình với cô, nhưng tính anh lạnh nhạt thành quen rồi diễn-đàn lê-quý-đôn, cuối cùng chỉ gật đầu, sau đó Hứa Gia Mộc mới nói tên của anh cho cô biết.

Khi đó, hai người xem như chính thức biết nhau, ít nhất lúc thỉnh thoảng gặp mặt, cô sẽ "Hi!" một tiếng với anh, anh cũng sẽ gật đầu một cái với cô, hoặc đôi khi anh cũng sẽ chủ động gọi tên cô. Đương nhiên nơi anh thích nhất lúc ấy sân thể dục, bởi vì mỗi buổi tối, lúc anh đá banh, sẽ thấy cô cùng các bạn học nữ ở trong sân trường chạy bộ. Ừ thì thực ra còn có một bí mật không bật mí cho ai biết hết, đó chính là khi mấy nam sinh nhàm chán tụ tập một chỗ bình chọn hoa khôi đẹp nhất trường, anh còn bỏ một phiếu cho cô nữa đó.

Nhưng cuối cùng, cô quả thật là hoa khôi của trường xinh nhất trong lòng tất cả nam sinh. Lúc đó anh vừa mừng vừa lo, do là cô gái mà anh nhắm trúng, sao lại cũng đẹp nhất trong lòng nhiều chàng trai như vậy chứ.

Chương 104: Tình yêu không thể yêu (10)

Về sau, khi anh nghe nói trường xếp lại lớp phân ban dựa vào điểm thi các môn khoa học tự nhiên, vì thế lúc thi cuối kỳ, anh đã không làm mấy câu cuối trong đề toán.

Biết sao được, ai biểu cô gái anh chấm lại học kém như vậy.

Nói chung, kế hoạch thì không sai, nhưng kết quả lại hồng bét, có quý mới biết sao cô đột nhiên lại đạt được thành tích cao bất ngờ như thế và vào lớp 10-1, còn anh vào lớp 10-3.

Hôm có kết quả xếp lớp đó, tâm tình của anh rất không tốt. Buổi tối một mình nằm trên giường trần trọc thật lâu, cũng không thể nào ngủ được. ((O.O) hoá ra anh thích chị trước à)

Ngày hôm sau đem cái đầu đau nhức vì một đêm không ngủ đến lớp, lại nhìn thấy một phong bì thư màu hồng trong ngăn bàn, tâm tình của anh càng thêm tệ.

Mãi cho đến một tuần sau, anh cùng mấy nam sinh đi tới căn tin trường mua nước thì tình cờ gặp cô, nhưng mà cô không thấy anh.

Cô ôm một đồng đồ ăn vặt, lúc tính tiền chợt thốt một câu: “Mình quên lấy bao nhỏ rồi.”

Lời này vừa rơi vào tai anh, anh liền chạy thẳng đến khu bán thức ăn, đứng trước đủ loại bánh bao lớn nhỏ, chờ cô qua đây, vờ tình cờ gặp nhau.

Lúc đó, anh như đang chăm chú nhìn bánh bao, thật ra khoé mắt luôn luôn để ý cô. Ai ngờ cô rõ ràng miệng la muốn mua bánh bao nhỏ, kết quả lại chạy tới nơi bán đồ dùng cá nhân, nhìn chăm chú vào đồng gói loè loẹt cả nửa ngày trời, cuối cùng cầm lấy một gói băng vệ sinh rời đi.

Băng vệ sinh nghĩa là bao nhỏ? Đến tận bây giờ, anh cũng không lý giải được chúng rốt cuộc có liên quan gì với nhau.

Lần đầu tiên anh và cô có thời gian riêng với nhau là khi anh đang định đi toilet, thì thấy cô sắc mặt tái nhợt đứng vịn tường diễn-đàn, tay ôm bụng lê-quý-đôn, bộ dạng rất khó chịu. Sau đó, anh liền đưa cô đến phòng y tế.

Đó có lẽ là một buổi chiều đẹp nhất trong đời anh.

Ngày hôm đó mặt trời rực nắng, cô nằm trên giường cách anh không xa, anh có vẻ như đang đọc sách, nhưng tâm trí đều là hình bóng cô.

Sau đó có một bạn nữ cùng lớp đi đến, nói chuyện với anh vài câu. Đợi sau khi bạn nữ kia rời đi, cô lại hỏi anh, bạn nữ kia có phải bạn gái anh không?

Cô là hiểu làm anh sao?

Anh vội vàng làm rõ, từ trước đến nay anh vốn ít nói, lúc giải thích, anh có nói một chút lý do anh và bạn nữ kia nói chuyện. Tiếp đó anh nghĩ thầm trong lòng là, đợi sau khi hoạt động lần này của lớp kết thúc, anh và bạn nữ kia tốt nhất là không nên nói chuyện nữa, mà sự thật chứng minh, về sau anh quả thực không thêm để ý bạn nữ kia thêm lần nào.

Song, buổi chiều ngày hôm đó, mặc dù là buổi chiều đẹp nhất trong đời anh, đồng thời cũng là một buổi chiều tự ti nhất.

Bởi vì sau khi trả tiền thuốc, 28 đồng, anh lấy ra 30 đồng. 30 đồng đó là anh cuối tuần đội nắng đi phát tờ rơi cả ngày trời mới kiếm được. Mà cô chỉ tùy tiện mở ra ví tiền, bên trong toàn một xấp tờ 100 thật dày, còn nhiều hơn phí sinh hoạt một năm của anh.

Chương 105: Tình yêu không thể yêu (11)

Chính từ thời điểm đó, ý nghĩ cố gắng kiếm thật nhiều tiền lúc nào cũng thôi thúc anh.

Giống như lời nói vừa phát ra từ radio kia, tình yêu không thể dùng tiền để đo đếm, nhưng không có tiền đồng nghĩa với không có khả năng để yêu, cố gắng khiến bản thân trở nên ưu tú hơn, chính là muốn có đủ tự tin để yêu cô.

Huong chi người con gái anh yêu, không phải là một người bình thường, cô chính là thiên kim tiểu thư xuất thân từ quý tộc hào môn.

Mãi sau này anh cũng vẫn kiệm lời như thế, cho nên cũng không thích cùng bạn học đi ra ngoài chơi, nhưng Hứa Gia Mộc mỗi lần đi ra ngoài, đều đã rủ cô đi cùng, cho nên anh tuy rằng không muốn đi nhưng vẫn theo đi.

Thực tế chứng minh, đi cùng bọn họ giúp anh thu thập được rất nhiều thông tin, anh biết cô muốn đi học đại học ở Hàng Châu.

Hàng Châu lớn như vậy, cũng có rất nhiều trường đại học, không biết cô sẽ học trường nào, cho dù là không thể học cùng trường nhưng ở cùng một thành phố cũng rất tốt. Nghĩ như thế, anh không chút do dự điền 3 nguyện vọng đại học đều ở Hàng Châu.

Thực tế lại chứng minh, người tính không bằng trời tính, cô rõ ràng muốn học ở Hàng Châu, thế nhưng cuối cùng lại ở lại Bắc Kinh.

Từ nay về sau, cô và anh lại chia đôi ngã đường.

Thật ra anh vì cô nên mới đi Hàng Châu, khi Hứa Gia Mộc hỏi anh vì sao không ở Bắc Kinh mà lại đi Hàng Châu, anh chỉ trả lời qua loa là đến để quay phim ở Hàng Châu.

Đến một lần, tâm tình anh không được tốt, cô lại cùng Hứa Gia Mộc còn có Kiều An Hạ đến Hàng Châu du lịch, khi anh gặp lại cô, tâm tình của anh mới tốt hơn một chút. Cũng tại thời điểm đó, anh thấy được, cuộc sống của cô xa xỉ như thế nào, quần áo cô mua đầy những thứ còn chưa mặc đến, người bán hàng nói giá thế nào cũng đều không mặc cả, lúc ấy anh có vẻ lơ đãng, nhưng thực ra lại thấy áp lực rất lớn.

Sau này, cô vẫn thường xuyên đến Hàng Châu chơi, mỗi lần đến, anh đều mời cô ăn cơm.

Cô cho tới bây giờ cũng không biết, dù anh chẳng kiếm được nhiều tiền nhưng vẫn cố gắng mời cô.

Cô càng không biết, tiền mời cô ăn cơm, chính là tiền công anh làm lụng vất vả cả một tháng.

Mãi cho đến 1 năm nọ, sự nghiệp đóng phim của anh có chút khởi sắc, có một lần lúc đang quay phim, nhận được của điện thoại của cô, nói ví tiền đã bị mất, dù đang ở rất xa chỗ cô, phim trường lại mưa to, anh ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay, liền thuê ngay một chiếc xe đi đến.

Một đêm kia, là hắn cùng nàng nhân sinh bên trong lần đầu tiên chung sống nhất thất.

Một đêm kia, trong lòng anh cảm thấy rất ngọt ngào, khóe môi còn

mang theo ý cười, nửa đêm mà anh còn đi vào WC làm vài thứ..

Một đêm kia, cô cũng không biết, anh còn vụng trộm hôn môi cô một chút, sau đó, tại đáy lòng còn tự nói với mình, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cô.

Xe của Lục Cảnh Niên, đã đi vào trong thành phố, trời vẫn còn mưa rất lớn, anh có chút không nở rời xa hồi ức cũ.

Ở bữa tiệc sinh nhật của Tống Tương Tư, Tống Tương Tư hỏi anh, rốt cuộc cô là ai.

Anh không có trả lời.

Nếu là hiện tại anh chỉ có thể nói..... Kiều An Hào..... Cô chính là người mà anh không thể yêu.

Chương 106: Tình yêu không thể yêu (12)

Xe của Lục Cẩm Niên đã tiến vào thành phố, mưa vẫn rơi như trút, nhưng anh không dám hồi tưởng nữa.

Ở bữa tiệc sinh nhật của Tống Tương Tư, Tống Tương Tư hỏi anh, Kiều An Hào là gì của anh.

Anh không trả lời.

Nếu bây giờ để cho anh trả lời... Kiều An Hào sao... Cô ấy là tình yêu không thể yêu của anh.

Nếu có thể quay ngược thời gian, quay về thời điểm có người hỏi anh, Kiều An Hào là của gì của anh.

Anh có thể trả lời rằng, Kiều An Hào sao, cô ấy là tình yêu của anh.

Nhưng về sau, đằng sau tình yêu, đã nhiều hơn một cụm tính từ - tình yêu không thể yêu.

Từ lúc anh để ý tới cô, cho đến khi anh và cô trú mưa gặp nhau lần đầu, rồi anh và cô biết nhau thông qua Hứa Gia Mộc... dien.dan le.quy.don Và tới cuối cùng vào cái đêm anh và cô chung một phòng kia, anh vẫn luôn nỗ lực để bản thân trở nên tốt hơn, vì theo quan điểm của anh, yêu một người, là phải duy trì thế giới của cô ấy, chứ không phải để cô ấy chịu chung thế giới của anh.

Anh mười tám tuổi tiến nhập vào làng giải trí, từ lúc ban đầu với vai

thể thân, càng về sau diễn một vài vai quần chúng, rồi sau đó cuối cùng cũng đóng nam 3. Tất cả tiêu tốn bốn năm rưỡi của anh.

Trong giới giải trí, không chỉ phụ nữ bị vũ nhục, ngay cả đàn ông cũng không ngoại lệ. Huống chi anh sở hữu khuôn mặt quá xuất chúng, không chỉ phụ nữ, mà đàn ông cũng ý đồ bao nuôi anh. Anh trước giờ nói năng rất sâu sắc, lúc từ chối đã chọc giận những người có quyền thế, sau đó anh bị không ít chèn ép và bài xích.

Đó là bốn năm rưỡi khó khăn nhất đối với anh, nhưng đồng thời cũng là khoảng thời gian hạnh phúc nhất.

Mặc kệ anh gặp phải vấn đề khó khăn như thế nào, chỉ cần anh nghĩ tới anh đang nỗ lực vì người anh yêu, coi như có chịu cực hơn nữa, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Lần cuối cùng anh đưa Kiều An Hào rời khỏi Hàng Châu, anh chỉ còn mấy trăm đồng trên người cũng đều đưa hết cho cô. Khi đó được "thăng chức" trong phim mới, mặc dù là nam 2, nhưng lại là một vai nam số 2 đáng yêu. Anh tin chắc rằng dựa vào vai diễn đó, anh hoàn toàn có thể mở ra con đường của mình. Vì vậy, lúc đứng ở sân bay nhìn Kiều An Hào xếp hàng kiểm tra, đáy lòng anh còn đang suy nghĩ, lần sau gặp lại cô, mối tình thầm kín nhiều năm như vậy rốt cục cũng có thể quang minh chính đại thổ lộ yêu.

Thế nhưng, nhiều khi, cuộc sống thường không như những gì bạn mong muốn.

Sau đó, nhờ vào vai nam 2, anh đã trở nên nổi tiếng đại giang nam bắc, giá trị con người khế một cái liền trở mình, phố lớn ngõ nhỏ trong một đêm toàn bộ đều là tin tức về anh. Anh mang theo thành công sau nhiều năm phấn đấu như vậy đi tìm người thương, nhưng hết thấy cứ thế biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chương 107: Tối nay tôi không cần (1)

Editor : Mèo WĩWĩ

Sự thay đổi đó đã khiến mối quan hệ đang ngày càng sát gần với nhau giữa anh và Kiều An Hào càng lúc càng xa, càng lúc càng xa... Xa đến nỗi bây giờ trở thành người xa lạ.

Cho dù đã nhiều năm trôi qua, chuyện năm đó vẫn chưa kịp hồi tưởng thì nơi mềm yếu nhất bên lồng ngực trái của Lục Cẩm Niên đau âm ỉ, ngay cả chuyện bình thường như hô hấp cũng tưởng chừng quá khó khăn đối với anh.

Lục Cẩm Niên nắm chặt vô lăng, nhìn chăm chăm cần gạt nước đang hoạt động liên tục trước mắt, thần tình căng thẳng một lúc lâu, mới nhẹ nhàng chớp động mi mắt. Mạch suy nghĩ vừa định ulla về khung cảnh năm năm trước, thì khóe mắt anh xuyên qua màn mưa dày đặc bất chợt bắt gặp một bóng dáng quen thuộc.

Mở tốc độ thật nhanh vượt qua bóng dáng kia, Lục Cẩm Niên cau mày, nhìn về phía sau qua kính chiếu hậu. Kính mờ cảm dưới trời mưa, nên tầm nhìn không được tốt, hình ảnh phản chiếu bên trong cũng mơ hồ không rõ, thế nhưng Lục Cẩm Niên vẫn nhận ra đó là ai. Anh vô thức đạp phanh gấp, xe đột ngột thắng lại, quay cửa sổ xe xuống, vươn tay lau vết nước đọng trên gương chiếu hậu, thấy Kiều An Hào che dù, đứng dưới trận mưa to, như là đang đợi xe taxi.

Lục Cẩm Niên nuốt một ngụm nước bọt, nâng cửa sổ xe lên, đánh xe quay vòng lại.

-

Kiều An Hào và Triệu Manh vừa mới vào thành phố, Triệu Manh liền nhận được điện thoại báo trong nhà có chút việc gấp. Triệu Manh vốn định đưa Kiều An Hào quay về Cẩm Tú Viên, rồi mới đi xử lý chuyện trong nhà. Kiều An Hào thấy trời còn sớm, nghĩ tới dù có quay về Cẩm Tú Viên cũng là một mình đối mặt với phòng ngủ trống rỗng d.đ.l.q.đ, vì vậy liền để Triệu Manh lái xe của cô đi giải quyết chuyện, còn bản thân cô thì xuống xe nơi gần khu trung tâm.

Lúc Kiều An Hào vào shopping thì trời chỉ mới chạng vạng, chưa có mưa. Cô đi dạo một vòng trong trung tâm mua sắm, rồi lên khu food court ở tầng trên cùng tìm đại một quầy ăn cơm tối.

Ăn xong cơm tối thì đã chín giờ rưỡi, tới giờ trung tâm đóng cửa. Kiều An Hào tính tiền, rồi trực tiếp đi thang máy xuống tầng trệt. Sau khi ra khỏi trung tâm, cô mới phát hiện bên ngoài đổ mưa to không biết từ lúc nào.

Kiều An Hào lấy dù trong túi xách, chạy đến ven đường đợi một hồi, mãi vẫn không bắt được chiếc taxi trống nào. Vừa tính ngoắc tay, kết quả một Audi đen trực tiếp lướt qua xe taxi, giành trước một bước dừng ngay trước mặt cô.

Mưa quá lớn, Kiều An Hào không thấy rõ bảng số xe. Đang định lui về sau hai bước đi ngăn đón xe taxi kia, cửa sổ xe Audi trước mặt lại đột nhiên hạ xuống, giọng nói quen thuộc mà trong trẻo nhưng lạnh lùng kèm theo tiếng mưa gió truyền tới: "Lên xe."

Kiều An Hào thật không nghĩ tới đây là xe Lục Căn Niên, giây phút nghe giọng anh kia, cô hơi ngẩn người ra. Ngay sau đó người đàn ông trong xe không kiên nhẫn liền đẩy cửa xuống xe, sau đó cũng

không bung dù, bất chấp mưa lớn đi vòng qua xe, mở cửa chỗ ghế lái phụ, kéo cô tới, ra sức đẩy vào trong.

Chương 108: Tối nay tôi không cần (2)

Một loạt hành động được Lục Cẩm Niên thao tác rất nhanh mà lại chắc chắn, căn bản không cho Kiều An Hào cơ hội phản kháng, liền đóng sầm cửa ghế lại phụ, rồi bước nhanh vòng về xe.

Lục Cẩm Niên vừa thắt dây an toàn, vừa đạp ga, kết quả khóe mắt liếc thấy Kiều An Hào chưa nịt dây an toàn, ngón tay cầm vô lăng miết hai cái, đột nhiên xoay người, tiến tới bên người Kiều An Hào.

Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên bất thành linh tiến lại gần liền hoảng sợ, cô không biết Lục Cẩm Niên muốn làm gì, theo bản năng liền nhích ra sau một chút.

Lục Cẩm Niên thấy hành động của cô như vậy, đáy lòng không nhịn được mà hiện lên một tia trào phúng không biết làm sao, thực chán ghét anh tới gần như vậy?

Lập tức mặt mày Lục Cẩm Niên nháy mắt lạnh lẽo, đôi môi mím thật chặt, dùng sức kéo lấy đai an toàn của Kiều An Hào, mạnh mẽ đeo vào, sau đó rất nhanh trở về chỗ ngồi. Tiếp đó, anh đạp thật mạnh chân ga, xe không hề có dấu hiệu báo trước liền phóng đi, mà Kiều An Hào ngồi ở bên cạnh hoàn toàn không kịp chuẩn bị cả thân thể liền ngã về phía trước.

Sau giao dịch bất hòa lần trước, khiến anh giận dữ, thì đây là lần đầu tiên hai người ở chung một chỗ.

Kiều An Hào không biết làm sao, xe đã chạy được một lúc, cô còn

vẫn duy trì tư thế khi Lục Cẩm Niên nhét mình lên xe, không hề di chuyển.

Lục Cẩm Niên không mở miệng nói chuyện, cô cũng lặng thinh không nói, bên trong xe chỉ có tiếng mưa ngoài cửa sổ cùng tiếng quảng cáo trong radio.

Kiều An Hào không dám quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên, cho nên chỉ có thể lén lút xoay đầu, nhìn xuyên qua kính xe sau khi bị mưa cạo rửa có chút mờ sương, quan sát thấy vẻ mặt Lục Cẩm Niên nhìn qua có chút không được tốt, nhất thời tâm tình lúc đầu vì nhìn trộm anh mà có chút lo lắng, lại càng trở nên lo lắng bất an hơn, tay không một tiếng động cầm lấy túi, ngay cả hô hấp cũng trở nên có chút thật cẩn thận.

Không khí như vậy có chút áp lực, Kiều An Hào dần dần cảm thấy hô hấp không thông, vì thế liền vắt hết óc suy nghĩ ra một cái đề tài. Lúc nói chuyện, liền hít sâu một hơi: “Anh... Không phải là đi tham gia bữa tiệc sinh nhật của chị Tương Tư sao? Sao đã về thành phố rồi?”

Lục Cẩm Niên thật không ngờ Kiều An Hào lại chủ động nói chuyện với mình, hỏi hành tung của mình, anh hơi ngạc nhiên một chút, sau mấy giây, mới chớp mắt tỉnh lại, sau đó mặt mày lạnh như băng mới hơi hơi giảm một ít, tuy rằng không có nhìn Kiều An Hào, nhưng trong giọng điệu lạnh lùng, lại dụ đi một ít: “Ra về trước.”

Dừng chốc lát, Lục Cẩm Niên nhớ Kiều An Hào hỏi hai câu, từ nhỏ bởi vì cô đơn, không thích giao tiếp cùng mọi người, cho nên vẫn luôn rất ít nói, nhưng đối với những câu hỏi Kiều An Hào chủ động mở miệng, mặc kệ là ngày trước hay là hiện tại, anh nếu có thể trả lời bao nhiêu, liền cố gắng trả lời bấy nhiêu.

Chương 109: Tình yêu không thể yêu (3)

Anh rời khỏi tiệc sinh nhật của Tổng Tương Tư sớm, thật ra, là vì cái cô nàng Tổng Tương ấy không biết bị bệnh thần kinh gì, tự dưng chạy ra nói làm nhảm chuyện tâm tư thầm kín của anh, anh bị ép bí quá nên phải rút đi.

Đáy lòng anh lúc đó đã lộn tung phèo lên hết rồi, vừa mới ra cửa là trời đổ mưa, cứ thế hiên ngang chạm vào nơi yếu mềm nhất của trái tim anh, sau đó không tự chủ lái xe hướng về Cẩm Tú Viên.

Sau biến cố năm năm đó, có vài tâm sự không dám mảy may tiết lộ, Lục Căn Niên không muốn trả lời câu hỏi thứ hai của Kiều An Hào. Bởi vì đôi khi, có thể nói chuyện với cô nhiều thêm mấy từ thôi, anh cũng cảm thấy đó là một niềm hạnh phúc trộm được.

Lục Căn Niên do dự, tìm kiếm một câu trả lời rất chung chung: "Lát nữa có chút việc bận, sẽ quay về sau."

Khoảng cách giữa hai câu chừng hơn một phút. Cho nên khi Lục Căn Niên bất chợt nói ra câu sau, Kiều An Hào có chút ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn anh rồi mới phản ứng được rằng anh đang trả lời cho câu hỏi sau của mình, liền vội vã gật đầu bày tỏ cô đã biết rồi, một lát sau còn "Ờ" một tiếng.

Lục Căn Niên đi theo con đường Kiều An Hào hay đi hướng về Cẩm Tú Viên. Lúc Kiều An Hào thấy khu trung tâm mua sắm bên ven đường, biết 100 mét phía trước có một trạm tàu điện ngầm, hiện tại mới chỉ mười giờ tối, tàu điện vẫn còn hoạt động. Lục Căn Niên đội

mưa lớn như vậy quay về nội thành xử lý công chuyện, lại còn rời tiệc sinh nhật của Tổng Tương Tư sớm nữa, chắc hẳn là có chuyện rất gấp. Nơi này cách Cẩm Tú Viên còn một đoạn, nếu như đưa cô về, rồi lại vọt vàng chạy đi, không biết có làm lỡ...

Kiều An Hào ngọ nguậy, cuối cùng vẫn mở miệng nói với Lục Cẩm Niên: "Phía trước 100 mét có ga tàu điện ngầm, anh thả tôi xuống đó, tôi đi tàu điện về là được rồi. Anh cứ đi xử lý chuyện của anh trước đi."

Đáy mắt Lục Cẩm Niên hơi ảm đạm, cô thật sự suy nghĩ thông tình đạt lý vì anh ư, hoặc là muốn sớm thoát khỏi anh?

Lục Cẩm Niên nắm chặt vô lăng, không phản ứng, như thể không nghe thấy lời của cô.

Nhiều khi anh đều như thế, nghe được ý muốn trốn tránh anh trong lời nói của cô, nhưng anh trực tiếp bỏ qua.

Kiều An Hào đương nhiên biết Lục Cẩm Niên bình thường hay lơ lờ cô như thế, nên cô cũng không đoán ra Lục Cẩm Niên có đồng ý với đề nghị của cô hay không. Lúc xe đi ngang qua trạm tàu điện ngầm, cô vẫn nói một câu: "Trạm tàu điện ở đây..."

Theo sau lời nói của Kiều An Hào, xe chẳng những không giảm tốc độ, ngược lại còn tăng tốc, vèo một cái liền bỏ lại trạm tàu điện phía sau.

Chương 110: Tối nay tôi không cần (4)

Lời muốn nói đột ngột bị nghẹn trong cuống họng, Kiều An Hảo kinh ngạc quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên, thấy sắc mặt anh chẳng biết trầm lạnh xuống từ khi nào, trông khó coi hơn so với lúc cô lên xe. Cánh môi run run, nhất thời cô chẳng nói thốt lên được tiếng nào.

Bên trong xe lại rơi vào bầu không khí bức bách như hồi đầu. Kiều An Hảo đành phải chuyển sự toàn bộ chú ý lên mục quảng cáo của radio để giảm bớt căng thẳng.

Nhưng quảng cáo chưa được hai phút, liền phát ra một bài hát. Khúc dạo đầu của bài nhạc này rất quen thuộc, là một bài nhạc xưa mà Kiều An Hảo trước đây rất thích nghe. Nhưng vì thời đi học đã trôi qua quá lâu rồi, nên nhất thời cô chưa nhớ ra được tên bài hát.

Khúc nhạc dạo đầu hơi dài, một hồi thật lâu mới tới lời hát. Dẫn-đàn lê-quý-đôn. Chỉ một từ đầu, Kiều An Hảo liền nghe ra đây là giọng hát của Châu Kiệt Luân.

"Ly ca phê lạnh ngắt đã rời khỏi miệng lót.

Anh cố kiềm nén cảm xúc vào sâu tận đáy lòng

Cố gắng để có thể trở về với quá khứ

Trên mặt anh hiện rất rõ

Rằng đẹp nhất vẫn không phải là ngày mưa

Mà là khi trời mưa đã từng cùng em trú mưa dưới mái hiên..."

Đó là bài (# Thớt Mèo : Đồng chí nào đoán được tên bài hát + trên 80 lượt THANKS thì sẽ có ngay chap mới nè. Hehe)

Thật ra Châu Kiệt Luân có rất nhiều ca khúc kinh điển, nhất là khi cô còn ngồi trên ghế nhà trường, tất cả học sinh trong trường gần như đều rất sùng bái anh. Nhưng Kiều An Hào lại chỉ thích duy nhất một ca khúc này, không vì cái gì khác, chỉ vì trong lời bài hát có câu "đẹp nhất vẫn không phải là ngày mưa, mà là khi trời mưa đã từng cùng em trú mưa dưới mái hiên".

Lúc đó cô xem bộ phim The Secret (gợi ý tên phim và tên bài hát tiếng trung và tiếng Việt đều y chang nhau không đổi nha) thật ra là vì Châu Kiệt Luân là thần tượng của cô (thớt Mèo cũng thích nữa :)). Thẳng thắn mà nói, cô vô cảm đối với phim, nhưng khúc cuối lúc Châu Kiệt Luân chơi piano hát bài này, trong nháy mắt cô liền xúc động.

Một câu hát kia gợi lên khung cảnh ngày đó cô và Lục Cẩm Niên cùng trú mưa. Cô như say như mê, nghe đi nghe lại bài hát này rất rất nhiều lần.

Lục Cẩm Niên nhìn thẳng con đường phía trước, nhưng khóe mắt thỉnh thoảng liếc qua kính chiếu hậu nhìn Kiều An Hào, thấy cô như đang xuất hồn cứ chăm chăm vào máy radio chẳng biết đang nghĩ gì. Anh vì vậy chau mày cũng nghe theo, sau đó bắt được câu hát "đẹp nhất vẫn không phải là ngày mưa, mà là khi trời mưa đã từng cùng em trú mưa dưới mái hiên".

Lục Cẩm Niên nhìn trận mưa to ngoài cửa sổ xe, tay cầm vô lăng chột ra sức, mãi thật lâu mới ổn định lại tâm tình của mình. Lần đầu tiên

anh chủ động mở miệng hỏi Kiều An Hảo một câu: "Đây là bài gì?"

Kiều An Hảo hoàn hồn sau những suy nghĩ miên man, trả lời: "B... ..
... .."

Dừng lại một chút rồi bổ sung thêm một câu: "Bài hát của Châu Kiệt
Luân hát nhiều năm trước rồi."

Chương 111: Tối nay tôi không cần (5)

Lục Cẩm Niên gật gật đầu, vẫn không hề mở miệng, sau đó radio liền chuyển đến ca khúc tiếp theo.

Vừa vặn nhớ tới, Kiều An Hào thấy bài hát này rất hay, tên là “trương học hữu” [thư tình], cô thật ra cũng không phải quá ưa thích, nhưng lúc ca từ của nó hiện ra trong đầu, nhất là từ những ca từ đầu tiên, trong nháy mắt cô liền nghĩ đến, chính mình cũng từng viết một bức thư tình .

Thư tình, hẳn là rất phổ biến ở thời trung học, bất kể là nam sinh theo đuổi nữ sinh, hoặc là nữ sinh theo đuổi nam sinh, đều thích viết thư tình trên sắc giấy hồng nhạt, sau đó nhờ người khác chuyển cho người mình thầm mến, hoặc là đợi lúc tan học, khi tất cả mọi người đều đã về hết, vụng trộm đặt vào ngăn kéo của người đó.

Chẳng qua là thư tình của Kiều An Hào, không phải viết ở thời trung học.

Bởi vì khi đó, cô căn bản không có dũng khí đi đưa thư, cô không xác định được Lục Cẩm Niên có thích mình hay không, sợ rằng sau khi nói cho anh biết cô thích anh, hai người ngay cả bạn bè cũng không thể. Huống chi, cô còn chính mắt trông thấy từng có một nữ sinh xinh đẹp tự mình đưa thư tình cho anh, kết quả, anh lại làm ra vẻ mặt không kiên nhẫn trực tiếp đem thư tình vừa nhận được ném vào thùng rác trước mặt cô ấy. Lúc đó lại có rất nhiều người đứng xem một màn này, nữ sinh kia không chịu được liền bật khóc, sau đó thì chuyển trường .

Thật ra thời điểm cô lấy hết dũng khí để viết thư tình cho anh, chính là sau lần cô và anh ở cùng một chỗ.

Lúc ấy cô không hề nói cho Triệu Manh biết người mình thích là ai, chỉ là đem chuyện của cô và Lục Cẩm Niên kể cho Triệu Manh nghe dưới tình huống của một đôi nam nữ khác.

Triệu Manh nghe xong, liền khẳng định với cô, anh chàng kia chắc chắn có cảm giác đối với cô gái đó, nếu không tại sao vừa nghe đến cô gái đã đánh mất ví tiền, liền ngay lập tức bỏ lại công việc mà đến tìm cô ấy, quan trọng là, sau đó anh ta lại ở bên cạnh cô gái cả đêm mà không phát sinh bất cứ chuyện gì, không phải do anh ta thích cô gái, nên rất tôn trọng cô, thì chính là khuynh hướng nào đó của anh ta thực sự có vấn đề.

Rất nhiều khi, mọi chuyện đều là “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”, người ngoài cuộc thường tỉnh táo còn người trong cuộc lại luôn u mê, Kiều An Hào cảm thấy Lục Cẩm Niên xâm phạm gì đến mình, là chuyện rất bình thường, nhưng sau khi nghe xong phân tích của Triệu Manh, đến buổi tối lại bắt đầu suy nghĩ miên man, sau đó càng nghĩ, càng cảm thấy Lục Cẩm Niên có khả năng có ý với mình. Sau đó bất chợt nghĩ đến, Lục Cẩm Niên đã dặn mình, đến Bắc Kinh nhớ báo lại cho anh, vì thế liền cầm lấy di động, ngay cả thời gian cũng chưa xem, nhanh chóng gọi cho anh một cuộc điện thoại.

Lục Cẩm Niên chắc là đang ngủ thì bị cô đánh thức, âm thanh có chút ngái ngủ, Kiều An Hào ngay lập tức đỏ mặt lên, ngượng ngùng nói: “Mình không chú ý thời gian.”

Lục Cẩm Niên thật ra không hề có ý trách cứ, nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì, cậu đến Bắc Kinh chưa?”

Chương 112: Tối nay tôi không có nhu cầu (6)

"Ừ." Kiều An Hào trở về liền giải thích: "Hồi chiều đi làm thẻ căn cước, quên gọi điện cho cậu."

"Ừ." Lục Cẩm Niên bắt chước theo cô cũng ừ một tiếng. Một lát sau, trong điện thoại, anh nói: "Cũng trễ rồi, đi ngủ sớm một chút, con gái không nên thức khuya."

Những lời này tuy rất bình thường, nhưng cô nghe ra hương vị quan tâm nho nhỏ. Khi cúp máy, cô càng chắc chắn rằng Lục Cẩm Niên thích cô, sau đó cô suy nghĩ cả đêm, liền nghĩ ra một cách viết thư tình cho Lục Cẩm Niên.

Lúc đó cô tính toán khá tốt, viết xong thư tình, lần tới đến Hàng Châu, hẹn Lục Cẩm Niên đi ăn, thừa dịp lúc Lục Cẩm Niên vào nhà vệ sinh, cô sẽ len lén nhét bức thư vào trong túi áo khoác của anh.

Đó là bức thư tình đã tiêu tốn gần hết tất cả các tế bào nơ-ron của cô. Cô dành ra hơn một tuần, chỉ để viết ra một bức thư tình 800 chữ.

Vì đã lâu lắm rồi, cô không nhớ rõ nội dung trong thư viết cụ thể những gì, chỉ nhớ là cô đã viết rất thương tâm, rất xúc động, hơn nữa còn mượn lời bài hát trong "Bí mật không thể nói ra" của Châu Kiệt Luân: rằng đẹp nhất vẫn không phải là ngày mưa, mà là khi trời mưa đã từng cùng anh trú mưa dưới mái hiên.

A, đúng rồi, còn có một câu tám chữ, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ

như in. Đó là phần kết cho bức thư tình, mà cô đã vắt óc suy nghĩ trong vài giờ mới ra được tám chữ này : Suốt cuộc đời này, em chỉ yêu anh.

Lúc đầu cô tính viết "Suốt cuộc đời này, em yêu nhất anh", cô sợ sau khi đọc xong thư, anh sẽ tưởng cô còn thích người khác nữa. Vì vậy cô liền sửa chữ "nhất" thành "chỉ". Sau khi sửa xong, cô kiểm tra lần cuối, còn đặc biệt đưa Hứa Gia Mộc, bắt anh ta đọc một lượt giám định cho mình.

Sau khi giành được lời khen ngợi của Hứa Gia Mộc, cô chạy đến cửa hàng văn phòng phẩm theo phong cách Hàn Quốc, cố tình chọn một phong bì và giấy viết thư thật đẹp. Giấy viết thư màu hồng nhạt, phủ bên trên với những hình tim đỏ thẫm. Phong bì màu lam nhạt, chính giữa có trái tim đỏ rực. Sau đó cô quay về trường, cầm bút nắn nót viết lại từng chữ, gấp bỏ vào phong bì, xịt lên một ít nước hoa.

Vào lúc đó, cô vẽ ra những viễn cảnh rất tốt đẹp. Thế nhưng, bức thư tình của cô lại không có cơ hội được gửi đi, bởi vì khi cô đến Hàng Châu lần nữa, Lục Cảnh Niên không chịu gặp cô.

Bạn nói xem, cô rõ ràng cảm nhận được Lục Cảnh Niên thích cô. Chuyển đi lần trước, Lục Cảnh Niên trả cho cô vài tờ 100 đồng, rồi anh nói cái gì mà rời xa cô thì liền rời xa chứ?

Chương 113: Tối nay tôi không cần (7)

Kiều An Hào càng nghĩ lòng càng chua xót, viền mắt không nhịn được đỏ ửng lên. Cô sợ mình ngồi trên xe ngay trước mặt Lục Cẩm Niên sẽ chột òa khóc, nên vẫn cúi gầm mặt, cố nén xuống cảm xúc đang cuồn cuộn nơi đáy lòng, mãi cho đến khi xe đột nhiên dừng lại, cô mới ngẩng đầu. Nhìn qua cửa sổ xe thì đã tới cổng chính biệt thự Cẩm Tú Viên, Kiều An Hào không dám chần chừ liền đẩy cửa xe, bước xuống.

Lục Cẩm Niên không kịp phản ứng với hành động của cô. Giây phút xe vừa dừng thì cô cũng ra khỏi xe.

Lục Cẩm Niên cau mày, nhớ lúc dừng xe trước mặt cô, và đẩy cô lên xe, cô cũng đứng lo lắng bất động tại chỗ, bây giờ vừa tới Cẩm Tú Viên, cô không muốn chờ thêm phút giây nào liền nhảy xuống xe.

Lục Cẩm Niên mím chặt môi, rũ mi che đi mất mát nơi đáy mắt. Đang tính khởi động xe rời đi thì thấy túi của Kiều An Hào vẫn còn ở chỗ ghế phụ, anh do dự giây lát, liền nhấn còi xe.

Kiều An Hào nghe thấy tiếng bóp còi đằng sau, hơi giật mình một chút, sau đó quay đầu lại, nhưng chỉ vội vã nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên rồi liền thõng mi mắt xuống. Cô sợ anh thấy khóe mắt đỏ hồng của cô, cô cố gắng giữ giọng điệu nhẹ nhàng hỏi một câu: "Sao vậy?"

Lục Cẩm Niên giơ tay chỉ chỗ ghế phụ, thấy Kiều An Hào vẫn cúi thấp đầu, cũng không nhìn anh. Anh không kèm được thở hắt ra, rồi với lấy túi xách của cô, trực tiếp đẩy cửa xuống xe, đi tới trước mặt cô

giao lại túi, chỉ nói một chữ: "Túi."

Kiều An Hào lúc này mới nhận ra mình bỏ quên túi xách trong xe. Lục Cẩn Niên đứng khá gần với cô. Cô nhanh chóng nhận lấy túi, lui về phía sau một bước nhỏ, nhưng vẫn cúi đầu, nói một tiếng: "Cám ơn."

Nói xong, Kiều An Hào liền qua quýt nói một câu: "Tôi đi vào trước."

Lục Cẩn Niên không nói gì, sắc mặt nháy mắt như đóng băng, hoàn toàn lạnh đến cùng cực.

Kết hôn với cô lâu như vậy, mỗi khi đối mặt anh, cô luôn cúi thấp đầu không muốn nhìn anh, và sau đó tìm đủ loại lý do lý trấu để nhanh chóng thoát thân.

Kiều An Hào một mực cúi đầu, cô nhìn đôi giày da của người đàn ông trước mặt không có ý muốn rời đi, nên lại lên tiếng hỏi một câu: "Anh... Tối nay cũng về nhà chứ?"

"Em..." Lục Cẩn Niên chỉ nói một từ, liền chột khựng lại, đáy mắt hiện lên một tia trào phúng.

Thật ra anh muốn hỏi: em muốn anh về nhà sao?

Tuy nhiên, vừa mở miệng, anh lại cảm thấy bản thân đang tự rước lấy nhục... Cô làm sao có thể muốn anh về nhà chứ?

Lục Cẩn Niên siết chặt bàn tay, liền đổi sang giọng nói lạnh cứng: "Tối nay tôi không có nhu cầu."

Tối nay tôi không có nhu cầu... Ý của anh là, chỉ khi nào anh có nhu cầu về khía cạnh kia thì mới về nhà sao?

Kiều An Hào cũng không biết mình bị làm sao. Trước đây anh cũng không phải không nói mấy lời khó nghe. Thế nhưng giây phút anh tuôn ra lời ấy, cơ thể cô thoáng lung lay, mặt trắng bệch, nước mắt trong tích tắc liền trào ra.

Chương 114: Tối nay tôi không có nhu cầu (8)

Tối nay tôi không có nhu cầu... Ý anh là chỉ khi nào anh có nhu cầu về khía cạnh kia thì mới về nhà sao?

Kiều An Hào cũng không biết mình bị làm sao. Trước kia anh cũng không phải chưa từng nói mấy lời khó nghe. Thế như giây phút anh tuôn ra lời ấy, cơ thể cô thoáng lung lay, mặt trắng bệch, nước mắt trong tích tắc liền trào ra.

Giọt lệ ấm nóng rơi đúng trên ngón tay của Kiều An Hào, ngón tay của cô khẽ run run, liền ra sức kìm hãm nước mắt đang bắt đầu chảy ra dừng lại, nhưng càng nín nhịn, nước mắt càng điều tiết nhiều, cuối cùng như những hạt châu bị đứt dây, một viên tiếp một viên, không gián đoạn mà rơi xuống, Kiều An Hào đành phải đưa tay lên lau lung tung.

Lục Cẩm Niên sau khi dứt lời, vốn là muốn xoay người dời tầm mắt khỏi Kiều An Hào. Nhưng khi anh định quay đầu đi, mắt anh tình cờ nhìn thấy một giọt nước trong suốt rơi lên ngón tay cô. Lục Cẩm Niên bất chợt như người bị điểm huyết nói, đứng tại chỗ không chút nhúc nhích. Sau đó anh rõ ràng thấy nước mắt của cô càng rơi càng nhiều, anh từ từ siết chặt tay thành quyền. Mãi cho đến khi cô nâng tay lên lau nước mắt, anh đột nhiên vươn tay ra, giành trước một bước cầm lấy cổ tay cô, kéo cả người cô tới trước mặt mình, sau đó một tay kia nâng cằm cô lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều An Hào giàn giụa nước mắt như hoa lê trong mưa, lê quy đôn cứ như vậy mà đập vào mắt anh.

Đôi mắt to tròn của cô ngập trong nước mắt. Cô ra sức cắn môi dưới để bản thân có thể nín khóc, chớp mũi hồng hồng, thoát nhìn có vài phần đáng thương, vài phần oan ức.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên thoáng chốc dậy sóng. Anh cầm lấy cổ tay cô, nhịn không kiềm chế tang thêm sức, nội tâm như đang giãy dụa, tay nâng cằm của cô, nhiều lần muốn đưa lên lau đi nước mắt của cô, nhưng cuối cùng lại chỉ dùng sức gạt bỏ, sau đó lại nắm chặt lấy cằm của cô.

Khi Lục Cẩm Niên vẫn nhìn chăm chăm, nước mắt Kiều An Hào chảy càng mãnh liệt. Cách một tầng nước mắt, cô không nhìn rõ vẻ mặt của người đàn ông vào lúc này, chỉ có thể dựa vào trực giác cảm thấy được cảm xúc của anh có chút không ổn định, như là muốn tức giận, lại như không giống.

Ngay tại lúc đáy lòng Kiều An Hào vì thế mà giãy dụa không thôi, nước mắt trên mặt cô theo hai gò má liền chảy xuống ngón tay Lục Cẩm Niên đang nắm lấy cằm cô, sau đó theo ngón tay dài xinh đẹp của anh, trượt vào trong lòng bàn tay.

Giọt lệ lành lạnh, lại theo lòng bàn tay anh, một đường làm nóng đến đáy lòng anh, nóng đến khiến cả người anh trở nên bối rối. Một giây tiếp theo, lại thả hai tay đang nắm lấy cổ tay cô cùng nâng cằm của cô ra, một câu đều không nói liền đột nhiên xoay người, đi đến chiếc xe hơi ở phía trước, mở cửa xe, rất nhanh ngồi lên, sau đó dùng lực dẫm lên chân ga, xe liền mạnh mẽ phóng đi.

Chương 115: Trong và ngoài phim (1)

Vì vừa rồi trời mưa to, mặt đường còn đọng lại nhiều vũng nước, Lục Cẩm Niên lái xe với tốc độ cực nhanh, khiến cho nước bắn ra tứ phía, có vài giọt đã bắn lên cánh tay đang để trần của Kiều An Hào.

Xe của Lục Cẩm Niên rời đi, đường phố bên ngoài Cẩm Tú Viên, trong nháy mắt liền trở nên trống rỗng, cô quạnh, chỉ còn mình Kiều An Hào đứng đó.

Đèn cao áp ở ngã tư đường mang thứ ánh sáng thân thiện, chiếu vào thân thể gầy yếu vẫn đang run rẩy của Kiều An Hào, đượm một chút bất lực và cô đơn khó nói thành lời.

Kiều An Hào đứng tại chỗ hồi lâu, dần dần cũng ngừng rơi lệ, cô mở túi xách ra, lấy chiếc khăn tay ở bên trong lau nước mắt rồi mới xoa người, đi vào biệt thự.

Kiều An Hào cầm lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, lúc đang đứng bên cạnh giá để giày, má Trần từ trong phòng ngủ đi ra, không chào hỏi Kiều An Hào trở về như thường lệ, ngoài ý muốn lại nói:

“Bà chủ, tôi vừa chuẩn bị cơm chiều cho bà, bà có muốn ăn luôn hay không?”

Kiều An Hào vừa khóc xong, tâm tình cũng vơi đi ít nhiều, cũng không để ý tới tại sao má Trần lại biết đêm nay mình trở về, cho nên chỉ lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói một câu: “Không cần, tôi đã ăn ở bên ngoài rồi.”

Dừng một chút, lại nói với má Trần một câu: “Tôi hơi mệt, muốn lên lầu trước.”

“Tôi giúp bà chủ đi pha nước tắm, bà hãy nghỉ ngơi trước đi.”

Má Trần nói xong, liền muốn lên lầu, Kiều An Hào khẽ cười một chút, ra tiếng cự tuyệt: “Không cần, tự tôi làm được rồi, má nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Tốt lắm, bà chủ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Kiều An Hào lại hướng về phía má Trần hơi nở nụ cười rồi đi lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, Kiều An Hào tùy ý ném túi xách trên ghế sa lon, sau đó đi tắm nước ấm sạch sẽ, thay một bộ quần áo ngủ khô ráo đi ra, ngoài ý muốn lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào, liền vào phòng thay đồ đem va li hành lý mình mang đến Cẩm Tú Viên lúc đầu ra, sau đó nhập mật mã mở ra, tìm kiếm một chiếc hộp nhỏ bên trong, ngồi vào tắm thơm trái trên sàn nhà, mở chiếc hộp ra.

Bên trong rất hỗn độn, một đôi vé máy bay, vé xe lửa, còn kèm theo mấy tờ một trăm nhân dân tệ màu đỏ chói mắt.

Kiều An Hào nhìn chăm chăm những thứ kia bản edit của xẩm xẩm trong chốc lát, mới đưa tay khuấy đảo một chút, lấy ra một phong thư màu lam.

Ngón tay Kiều An Hào nhẹ nhàng vuốt ve phong thư kia, sau đó cầm phong thư đứng lên.

Mặt sau phong thư có dính keo, lại chưa từng bị ai mở ra, qua rất

nhiều năm, độ dính càng thêm chắc chắn.

Chẳng qua bởi vì thời gian trôi qua cũng đã lâu, màu sắc của nó đã có vẻ cũ đi, màu sắc ngôi sao ở giữa kia cũng sắp rơi rụng gần hết, lộ ra từng mảnh từng mảnh trắng trắng.

Má Trần chờ Kiều An Hào đi lên lầu, mới trở về phòng ngủ của cô, sau đó cầm lấy điện thoại, gọi một cuộc ra bên ngoài.

Chương 116: Trong phim và ngoài đời (2)

Thời điểm di động reo, xe Lục Cẩm Niên gần tới đường Vành đai 3. Vì trận mưa to vừa đi qua nên đường phố khá vắng, xe trơn tru bắn với tốc độ nhanh. Khi nghe thấy tiếng chuông, anh cũng chẳng thèm giảm tốc độ, chỉ nghiêng đầu nhìn thoáng qua số người gọi, là của biệt thự Cẩm Tú viên.

Lục Cẩm Niên do dự một chút, sau đó ở lối thoát trước mặt, tách khỏi đường Vành đai 3, từ từ đỗ lại ven đường, cầm di động lên.

Đoàn phim nghỉ ngơi ba ngày, anh biết cô quay về nội thành, chắc chắn sẽ về nhà, cho nên đã gọi điện cho má Trần trước, để bà chuẩn bị cơm tối, đồng thời nói má Trần, khi Kiều An Hào đã vào nhà thì gọi cho anh.

Má Trần cũng không biết là Lục Cẩm Niên đưa Kiều An Hào về nhà, cho nên đợi đến khi Lục Cẩm Niên bắt máy, liền lịch sự trực tiếp nói: "Ông Lục, bà chủ đã trở về rồi, nhưng cô ấy bảo là đã ăn tối ở ngoài, nên không ăn, liền lên lầu, nói là mệt."

Lục Cẩm Niên nhạt nhẽo "Ừ" một tiếng, đang định cúp máy, thì chợt nhớ tới lúc Kiều An Hào đứng ở ven đường cầm dù bắt taxi, quần áo tóc tai hơi ướt. Vì thế liền dừng động tác tắt cuộc gọi lại, anh thấp giọng, lạnh nhạt căn dặn má Trần: "Dì đi nấu canh gừng chống cảm, rồi đưa lên cho bà chủ."

#Mèo: Ấy da, nên xưng với má Trần là "bà" hay "dì" đây?!?

"Bà chủ nói muốn nghỉ ngơi..."

"Canh gừng nấu không tốn mấy phút. Nếu bà chủ đang ngủ thì đánh thức cô ấy, cho cô ấy uống rồi ngủ tiếp." Lục Cẩm Niên không chờ má Trần nói hết câu, liền trực tiếp cắt ngang lời bà, dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu: "Nhớ chỉnh điều hòa trong nhà cao một chút. Bà chủ hôm nay mắc mưa, đừng để bị cảm."

"Tôi biết rồi, ông Lục."

Lục Cẩm Niên suy nghĩ một lát, thấy không còn gì dặn dò, sau đó trầm mặc vài giây, lại nói một câu: "Đừng nói cho bà chủ biết là tôi dặn dì chuẩn bị."

Sau đó liền tắt máy.

Cúp điện thoại, đang lúc chuẩn bị khởi động xe, Lục Cẩm Niên chợt nhớ ra một vấn đề rất muốn hỏi, nhưng lại quên mất.

Bà chủ về nhà tâm tình có tốt không? Còn khóc không?

Anh nhắc điện thoại, tính nhấn số gọi lại, nhưng do dự một hồi, lại nhét di động vào trong túi. Ngồi trên ghế lái, tay tùy ý đặt trên vô lăng, trong đầu đột nhiên hiện ra bộ dạng Kiều An Hào lệ rơi đầy mặt. Thẳng thắn mà nói, anh quen cô hơn mười năm, đa số thấy cô, nếu không phải cười mỉm chi xinh đẹp, thì là cúi thấp đầu buồn bực không nói năng, thỉnh thoảng có lúc mất hứng, cũng chỉ mỉm chặt môi. Khóc như tối nay, thì là lần đầu tiên.

Lục Cẩm Niên nghĩ tới nghĩ lui, liền cảm thấy nước mắt cô trượt xuống lòng bàn tay anh lại dậy lên nỗi đau, một đường đau thẳng đến con tim, đau đến ruột gan rối bời. Sau đó anh liền khởi động xe, ngay tại giao lộ phía trước, đánh vòng cua hướng về Cẩm Tú Viên.

Chương 117: Trong phim và ngoài đời (3)

Bất thành linh có tiếng gõ cửa, dọa Kiều An Hào đang nhìn chăm chăm phong bì màu xanh phải nhảy dựng lên, sau đó cô nghe thấy bên ngoài mơ hồ có tiếng gọi "Bà chủ" của má Trần. Vì vậy vội vội vàng vàng nhét phong thư vào trong hộp, đậy nắp lại, đặt lại vào trong vali, sau đó khóa mật mã, đẩy vali về chỗ cũ, mới đi ra mở cửa.

Má Trần bưng chén súp tinh xảo, đưa cho Kiều An Hào: "Bà chủ, tôi nấu một ít canh gừng, bên ngoài trời mưa, uống chút đi, cẩn thận bị cảm."

Uống hớp canh gừng, sau lưng Kiều An Hào tiết ra một tầng mồ hôi mỏng. Sau khi má Trần mẹ bưng bát rời khỏi, Kiều An Hào liền trực tiếp bò lên giường, lấy di động lướt Weibo. Có status mới, cô để ý từ đầu tới cuối trang duy nhất một nội dung chúc mừng sinh nhật của Tống Tương Tư, phần lớn bạn thân đều là minh tinh làng giải trí. Ngay cả Lục Cẩm Niên cũng gửi dòng tin nhắn trên weibo cho Tống Tương Tư, một câu rất đơn giản: "Chị, sinh nhật vui vẻ!" Còn đính kèm thêm biểu tượng bánh ga-tô nữa.

Sự kiện vừa được phát ra chưa tới ba tiếng, lượt bình luận đã vượt qua con số 100,000. Kiều An Hào mở ra, như thường lệ là một nhóm fan liên tục hô to: "Ông xã".

Kiều An Hào cũng gửi tin chúc mừng trên weibo cho Tống Tương Tư. Cô không ngờ rằng Tống Tương Tư rất nhanh liền trả lời cô: Cảm ơn em gái.

Trong bộ phim Khuynh Thành Thời Gian, Kiều An Hào đóng vai em gái của Tống Tương Tư. Lúc diễn, Tống Tương Tư thường gọi Kiều An Hào là "em gái", do đó từ "em gái" này chỉ là xưng hô bùng từ trong phim ra ngoài thôi.

Chỉ trong chốc lát, dòng tin nhắn của cô đã tăng lên tới 1000 lượt trả lời của fan Tống Tương Tư. Lục Cẩm Niên cũng tham gia đóng Khuynh Thành Thời Gian, mà Tống Tương Tư lại gọi cô là "Em gái", nên mọi người liền sẽ biết Kiều An Hào cũng có vai trong phim, tất nhiên không ít fan của anh cũng bay vào:

"Hóa ra cô là người tình mới của ông xã nhà tôi à!"

"Xinh đẹp nha!"

"Quay thì quay, nhớ không được quyến rũ ông xã nhà tôi!"

"Ai da, sao ông xã lại tìm cho mình tình địch càng ngày càng đẹp thế này, áp lực quá đi!"

...

Kiều An Hào cứ thế nhàm chán nhìn hết comment trên trang weibo của mình. Cô cũng không biết mình rốt cuộc xem tới dòng thứ mấy trăm, thì cơn buồn ngủ bỗng ập đến, cô liền chìm vào giấc ngủ say.

-

Lúc Lục Cẩm Niên lái xe vào trong sân biệt thự Cẩm Tú Viên, anh nhìn gian phòng biệt thự qua cửa kính xe, thấy đèn đã tắt, chỉ có hai phòng ngủ lầu một và lầu hai còn bật đèn ngủ.

Lục Cẩm Niên không lái xe vào ga ra, trực tiếp dừng trước cửa, sau

đó xuống xe, mở cửa đi vào nhà.

Má Trần đã ngủ, nên không ai ra đón.

Lục Cẩm Niên đổi giày, theo đèn tường phòng khách đi lên lầu.

Chương 118: Trong phim và ngoài đời (4)

Đẩy cửa phòng ngủ, bên trong là một mảng yên tĩnh, Lục Cẩm Niên đi vào liền có thể nhìn thấy Kiều An Hảo đang nằm nghiêng trên giường ngủ thật sâu.

Lục Cẩm Niên bước từng bước nhẹ nhàng, không tiếng động đến bên giường. Dưới ánh đèn mờ nhạt, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Kiều An Hảo một hồi lâu, sau đó vươn tay, rút lấy chiếc di động trong tay Kiều An Hảo, đặt lên tủ đầu giường, rồi lấy chăn nhẹ nhàng đắp kín phần lưng cô phơi ra hơn phân nửa.

Lục Cẩm Niên thuận thế ngồi trên giường, một hồi sau mới vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào gò má cô. Ngón tay cái chậm rãi vuốt ve hàng mi phía dưới, như động tác lau đi nước mắt, cuối cùng tay anh dừng lại trên đầu cô, lẳng lẳng đặt thật lâu cũng không di chuyển.

Kể từ hơn năm năm trước đây, anh biết cô là người mà anh không thể yêu, nên anh luôn hờ hững lạnh nhạt trước mặt cô, cho dù đôi khi vượt ngoài tầm kiểm soát, anh cũng sẽ nhanh chóng che đậy cảm xúc thật sự của anh, để cô không nhận thấy được đằng sau anh lại mất khống chế vì lý do thực sự là tình yêu.

Cả cuộc đời này, ngoại trừ người mẹ thân sinh ra anh, người duy nhất anh quan tâm cũng chỉ có cô thôi.

Mẹ cho anh sinh mạng, để anh đến được với thế giới này, cảm thụ được tất cả mọi thứ đen tối lạnh lẽo nhất của thế giới này.

Mà cô lại khiến anh được tái sinh, để cho anh thấy trên thế giới này, ban đầu vẫn còn tồn tại một loại thanh sạch và ấm áp.

Cô không biết rằng cô là toàn bộ hy vọng và động lực sống của anh trong kiếp người này.

Ngay cả bây giờ, anh thắng chức rất nhanh, anh cao cao tại thượng, cô vẫn như cũ là niềm hi vọng và động lực của anh.

Không ai biết rằng anh trên thế giới này, rõ ràng là người có gia đình, nhưng từng ấy năm vẫn luôn là một thân một mình.

Cho dù hiện tại có nhiều người vây quanh anh như thế, nhưng họ không biết được kỳ thật nội tâm anh cô đơn hơn bất cứ ai khác.

Hồi nhỏ, anh không mơ ước bao nhiêu, chỉ có cô. Nhưng thứ anh không có được nhiều lắm, trong đó cũng có cô.

Anh từng nghĩ tới muốn tranh đấu, chỉ là còn chưa bắt đầu đã không có tư cách, sau đó thì cô bắt đầu tránh né anh.

Ngay cả bản thân anh cũng không hiểu tại sao cô bắt đầu né tránh anh?

Cho đến bây giờ, anh vẫn còn nhớ rõ, cô hoàn toàn rút khỏi thế giới của anh là từ bữa tiệc của Hứa Gia Mộc, vì lúc đó anh vì cô mà tâm trạng rất tệ, nên đã uống không ít rượu. Trong lúc mơ mơ màng màng thì cảm giác dường như cô đi đến bên cạnh mình, hỏi anh một câu nhưng cụ thể là gì thì anh không rõ. Vì say khướt rồi nên anh cũng không nhớ chính mình lúc ấy đã trả lời như thế nào, chỉ là khi tỉnh lại thì không thấy cô trong phòng nữa. Anh hỏi Hứa Gia Mộc cô về hồi nào thì được cho biết là cô đã về từ sớm. Anh nghĩ chắc đó chỉ là ảo giác, cho nên cũng không để ý nhiều.

Chương 119: Trong phim và ngoài đời (5)

Từ sau bữa tiệc của Hứa Gia Mộc lần đó, anh nhín chút thời gian trong lúc bận bịu ngập đầu, số lần anh gặp cô cũng dần dần ít đi, thỉnh thoảng có chạm mặt thì cô cũng không nói chuyện với anh.

Thật ra, so với việc khiến cô từ yêu biến thành không thể yêu năm năm trước, thì việc cô từng bước rời xa khỏi thế giới của anh thì đau khổ hơn nhiều.

Lục Cẩm Niên dừng nơi đáy mắt Kiều An Hào, có rất nhiều cảm xúc đan xen: đau đớn, yêu thương, khổ sở, ấm áp, bất đắc dĩ... Cuối cùng tất cả đều biến thành căn bệnh của trái tim.

Chỉ những lúc cô không nhìn thấy, anh mới dám để cho những cảm xúc ấy lộ ra một cách chân thật.

Nhìn như luôn ra vẻ không sao cả, nhưng thật ra trong lòng cực kỳ quan tâm.

Lục Cẩm Niên nghĩ tới đây, không thể không hít một hơi thật sâu, sau đó kéo thần trí về, anh từ từ cúi xuống và nhẹ nhàng mà hôn lên thái dương của cô. Anh muốn nói với cô gái đang ngủ say này một câu "Anh yêu em", nhưng yết hầu lên xuống hai lần cũng không phát ra được. Anh chỉ đành chậm rãi đứng lên rồi bỏ đi.

Có một loại tình yêu dù gắng thế nào cũng không thể thốt nên lời được.

Vì vừa ra khỏi cửa miệng liền sẽ bay đi mất.

Đối với anh mà nói, anh đã mất quá nhiều nên không còn gì để mất nữa, do đó chỉ có thể tuyệt vọng duy trì tình trạng hiện tại.

Mặc dù tình hình hiện nay rất là tệ.

Niềm vui treo ở bên rìa, tình yêu giấu dưới đáy lòng.

-

Ngày hôm sau, má Trần rời giường, đang định ra khỏi phòng ngủ đi chuẩn bị bữa sáng, kết quả mở cửa, liền nhìn thấy Lục Cảnh Niên từ trên lầu đi xuống.

Má Trần hoài nghi rốt cục ông Lục tới qua trở về hồi nào, cho nên sửng sốt một lúc, mới mở miệng lên tiếng chào hỏi : "Chào buổi sáng, ông Lục."

Lục Cảnh Niên không nói gì, chỉ gật đầu, liền đi về phía cửa, thay giày. Lúc lấy chìa khóa xe, Lục Cảnh Niên nói với má Trần một câu: "Đừng nói cho bà chủ biết tôi đã trở về."

Sau đó cũng không chờ má Trần kịp phản ứng kịp, liền trực tiếp đẩy cửa rời đi.

Cho đến khi má Trần hồi hồn thì chỉ còn mơ hồ tiếng xe Lục Cảnh Niên rời đi vọng lại.

Má Trần đứng tại chỗ, lắc cái đầu mờ tịt, chẳng qua là cảm thấy ông Lục thực kỳ lạ, rõ ràng là quan tâm tới bà chủ, sao cứ phải nghĩ mọi cách giấu giếm đi chứ?

-

Hai ngày kế tiếp, Kiều An Hào đều ở lại Cẩm Tú Viên, không ra ngoài, mỗi ngày đều trôi qua yên ả như thường lệ. Lục Cẩm Niên đang nghỉ phép ba ngày nay, cũng không trở về, nhưng Kiều An Hào nghe tin tức và được biết rằng hai ngày nay anh đều vẫn ở trong nội thành.

Chỉ có điều nửa đêm lúc má Trần dậy đi toilet, một lần vô tình nhìn qua cửa sổ thấy xe Lục Cẩm Niên.

Đậu trong sân biệt thự, anh ngồi bên trong, không xuống xe, cũng không đi vào phòng, mà ngáy người một hồi thật lâu, sau đó liền lái xe đi.

Chương 120: Trong phim và ngoài đời (6)

Trở về đoàn phim, sang ngày hôm sau vẫn quay như thường lệ, từ sáng đến tối đều là cảnh quay của Tống Tương Tư, Trình Dạng và Lâm Thi Ý. Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, mới tới phiên Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo.

Bối cảnh của cảnh quay này là vào buổi tối, nam hai đi đã lâu không tung tích nhưng lại đột nhiên về trong trạng thái say khướt, làm tưởng nữ hai là người mình yêu nên thổ lộ và hôn say đắm.

Nhưng mọi người trong giới showbiz đều biết, Lục Cẩm Niên từ lúc vào làng đến nay, những màn bắt buộc có cảnh hôn thì cũng chỉ là hôn giả.

Vì vậy từ đầu buổi, đạo diễn đã nói với Kiều An Hảo chỉ là hôn giả, nhưng dầu như thế thì cũng là cảnh hôn đầu tiên của hai người, cho nên Kiều An Hảo từ sáng sớm mà đã bắt đầu lo lắng, một mực căng thẳng mãi cho tới cảnh quay tối.

Theo tiếng chuẩn bị của đạo diễn, Kiều An Hảo ra trước trường quay, ngồi trên chiếc ghế sofa xem ti vi.

Sau đó theo tiếng bắt đầu của đạo diễn, các máy quay chung quanh Kiều An Hảo bắt đầu chuyển động 365 độ.

Cho đến khi đạo diễn thấy hài lòng với cảnh quay, mới ra hiệu cho Lục Cẩm Niên.

Để cho có cảm giác, Lục Cảnh Niên hơi uống chút rượu, nhưng chưa đạt được mức ngà ngà say thì đã thấy ám hiệu của đạo diễn. Anh liền lắc lư đẩy cánh cửa bước vào phòng.

Kiều An Hào nghe tiếng cửa mở, lập tức quay đầu lại, thấy Lục Cảnh Niên đứng không vững nơi cửa, dd.idễn đđ.àn ll.ê qq.úy đang loay hoay với đôi dép lê. Vì vậy cô liền tiến lên trước, giúp Lục Cảnh Niên thay giày, sau đó đỡ Lục Cảnh Niên đi đến bên ghế sofa, ngồi xuống. Thời điểm cô đang chuẩn bị đi rót ly nước cho Lục Cảnh Niên, anh đột nhiên ôm chầm lấy cô, ấn ngã cô xuống ghế.

Cảnh quay tới đây không có một chút sơ hở. Kế tiếp là Lục Cảnh Niên say khướt nhìn chằm chằm Kiều An Hào, nhìn lại nhìn, rồi hôn lên.

Nhưng thời điểm Lục Cảnh Niên cúi đầu xuống hôn Kiều An Hào, bị đạo diễn hô một tiếng "Cắt", ngay sau đó truyền đến tiếng đạo diễn: "Lục ảnh đế, biểu cảm của cậu không tốt, làm lại một lần nữa."

Đây là lần đầu tiên cảnh diễn của Kiều An Hào và Lục Cảnh Niên không tốt, phải quay lâu như vậy, hơn nữa nguyên nhân còn là Lục Cảnh Niên.

Vì cứ mỗi lần quay lại, không biết là do trạng thái của Lục Cảnh Niên không tốt, hay là vì nguyên nhân khác, mà cứ tới đoạn hôn Kiều An Hào là anh liền có vấn đề.

"Cắt, Lục ảnh đế, tư thế cậu hôn sai rồi."

"Cắt, Lục ảnh đế, lúc cậu hôn tiểu Kiều, không nhìn cô ấy."

"Cắt, Lục ảnh đế..."

"Cắt..."

Cứ sai liên tiếp như thế, cho dù Lục Cảnh Niên là CEO của Truyền thông Hoàn Ảnh, cũng chọc cho đạo diễn bốc hỏa. Do đó, mỗi lần quay hỏng, ông trực tiếp nói: "Không được, không được, nghỉ ngơi 10 phút. Lục ảnh đế, cậu chỉnh lại cảm giác đi. Thợ trang điểm, dậm lại!"

Vì trạng thái đêm nay của Lục ảnh đế cực kém, người xung quanh bắt đầu xì xào bàn ra tán vào.

Lục Cảnh Niên vẫn khuôn mặt lạnh nhạt bình tĩnh, chờ sau khi thợ trang điểm chỉnh lại hóa trang xong, anh như đã đưa ra quyết định cho một chủ ý, nói với đạo diễn bên cạnh: "Cảnh hôn lát nữa, không hôn giả."

Chương 121: Trong và ngoài phim (7)

Lục Cẩm Niên vẫn giữ biểu cảm lạnh nhạt bình tĩnh, chờ nhân viên trang điểm chỉnh trang lại cho mình, anh như đã đưa ra được quyết định cho một chủ ý, quay sang đạo diễn bên cạnh nói: “Cảnh hôn lát nữa, không cần hôn giả.”

Âm thanh của anh nghe như không có cảm xúc gì đặc biệt, cũng không cao lắm, nhưng vẫn rơi vào tai một đám nhân viên và diễn viên của đoàn làm phim đứng cách đó không xa, bọn họ còn đang trưng ra vẻ mặt buồn bực vì anh liên tục NG trong nháy mắt trở nên sững sốt vì lời nói của anh.

Cảnh hôn lát nữa, không cần hôn giả ... Đây là ý gì? Không phải từ trước đến giờ anh không bao giờ diễn cảnh hôn thật hay sao?

Sâu trong đáy lòng mọi người đều lờ mờ đoán ra được đáp án nhưng không ai dám tin tưởng vào nó, tất cả đều nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó đồng loạt đem tầm mắt đặt trên người Lục Cẩm Niên và đạo diễn.

Đạo diễn rõ ràng nghe được ý tứ rành mạch trong lời nói của anh, nhưng cuối cùng cũng cảm thấy vô cùng khó tin.

Hôn thật đối với Lục Cẩm Niên mà nói, từ trước đến giờ đều vô cùng khó xảy ra, phải biết rằng từng có một nhà sản xuất mãnh liệt yêu cầu anh thực hiện hôn thật, ai nào mà copy không xin phép thì đều bị nã tàn hết kết quả Lục Cẩm Niên vẫn cố chấp làm theo ý mình như cũ sau đó hủy bỏ hợp đồng với ông ta, cuối cùng còn bị kiện

cáo, bồi thường rất nhiều vì đơn phương chấm dứt hợp đồng trái pháp luật.

Vì lẽ đó nên đạo diễn từ chối hơn nửa ngày, xong vẫn cố ý hỏi lại anh để khẳng định chắc chắn: “Ông Lục, lời này của ông là có ý gì?”

Lục Cảnh Niên nhìn không chớp mắt về phía trước, từ đầu đến cuối đều không mở miệng nói chuyện, vẫn đợi nhân viên trang điểm chỉnh sửa lại kiểu tóc cho anh, mới đứng lên, nhìn lướt qua về phía đạo diễn, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng trả lời đạo diễn đúng trọng tâm vấn đề: “Cảnh quay lát nữa, để cho hôn thật.”

Sau đó liền quay đầu, nhàn nhã liếc mắt một cái sang trợ lý ở bên cạnh, trực tiếp buông một câu: “Tôi đi toilet.”, sau đó ung dung bước đi.

Tống Tương Tư vừa thong dong tao nhã ngồi nghỉ ngơi ở trên ghế, vừa xem cảnh diễn của Kiều An Hào và Lục Cảnh Niên, đang cầm chai nước khoáng để uống nước thì đột nhiên nghe được mấy chữ Lục Cảnh Niên vừa thốt ra, liền câu lên một nụ cười không thể che giấu, nước theo đó chảy vào trong mũi, sau đó lại vì quá nhiều nước mà không kiềm được phun hết trên mặt đất rồi kịch liệt ho khan, trong lòng lại không nhịn được khinh thường: Lục Ảnh đế rõ ràng muốn ăn đậu hủ của người khác, thế mà lại bày ra bộ dáng như kiểu mình rất mệt mỏi vì phải ăn quá nhiều.

Tiếng ho khan của Tống Tương Tư làm Lục Cảnh Niên hơi quay đầu một chút, vừa lúc này, Tống Tương Tư cũng ngẩng đầu, nhìn về phía anh, lúc tầm mắt hai người tiếp xúc nhau, Tống Tương Tư dù ho khan vô cùng khó nhọc vẫn không quên ném lại cho anh một ánh mắt trêu tức.

Lục Cảnh Niên nhìn thấy ánh mắt kia, mặt mày lại càng trầm lặng, trực

tiếp quay đầu, bước chân rời đi dường như cũng nhanh hơn.

Lục Cẩm Niên thế nhưng lại đồng ý hôn thật, điều này đối với, đạo diễn mà nói, là một chuyện vô cùng đáng mừng, phải biết rằng, tin tức này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây chấn động rất lớn.

Cho nên đạo diễn vừa lĩnh hội được tin tức này, liền trực tiếp chạy đến trước mặt Kiều An Hào đang ngồi chỉnh lại trang điểm, căn bản không phải để hỏi ý của Kiều An Hào xem có chấp nhận hôn thật hay không, mà bộ dáng giống như đem chuyện tốt đến với cô: “Tiểu Kiều, nói cho cô biết nhé, cảnh hôn của cô và Lục Ảnh để lát nữa, sẽ chuyển thành hôn thật.”

Chương 122: Trong phim và ngoài đời (8)

Kiều An Hào như gặp phải cú sốc lớn, không thể tin hỏi lại đạo diễn: “Hôn thật?”

"Đúng, hôn thật!" Đạo diễn không hề do dự khẳng định lần nữa với Kiều An Hào, sau đó khá kích động lại nói: “Tiểu Kiều, tôi nghĩ trong thời gian cô làm diễn viên, chắc chắn có người đã nói với cô rồi. Điều cơ bản nhất của một diễn viên chính là rèn luyện hàng ngày thì mới trở nên chuyên nghiệp được. Chỉ là quay phim thôi mà, đừng căng thẳng, cũng đừng câu nệ, tận lực nhập vai vào hôn, không có chuyện gì to tát hết.

Nói xong, đạo diễn hăng hái bưng bưng quay người rời đi, tới thẳng trường quay, chỉ đạo các nhân viên công tác khôi phục lại hiện trường cảnh quay lộn xộn.

Vì phấn khích nên đạo diễn nói chuyện hơi lớn tiếng. Vốn dĩ mọi người đang đoán già đoán non liệu Lục Cẩm Niên có thiết muốn quay cảnh hôn thật với Kiều An Hào không, bây giờ biết kết quả rồi thì ngay lập tức lượng người đến vây xem tăng vọt.

Hầu hết đều là các nữ diễn viên và nữ nhân viên công tác đang bàn tán xôn xao trong giọng điệu hâm mộ pha lẫn đổ kị.

“Ông trời ơi, Lục ảnh đế vậy mà muốn quay cảnh hôn thật nè trời.”

“Kiều An Hào thật là tu tám kiếp mới được may mắn hôn Lục ảnh đế.”

“Đúng nha, hôn thật á hả, là hôn bằng lưỡi á...”

.....

Xung quanh tùm nãm tùm bãy mỗi người một câu. Kiều An Hảo thì không có tâm tư đi nghe mấy người bàn tán, trong đầu cô hiện giờ chỉ có suy nghĩ phải hôn sâu với Lục Cẩm Niên như thế nào...

Thực tế không phải là anh và cô chưa từng hôn nhau, nhưng hôn sâu thì... là lần đầu tiên.

Kiều An Hảo càng muốn làm tốt thì càng hồi hộp.

Lục Cẩm Niên rất nhanh trở về trường quay, khác với vẻ căng thẳng của Kiều An Hảo, anh lại trông rất bình tĩnh, như thể cảnh quay kế cũng chẳng khác gì so với những cảnh quay thường.

Theo ký hiệu của đạo diễn, hai người vào vị trí của mình. Trường quay phút chốc trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người chăm chú theo dõi Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên.

Từ lúc bắt đầu quay cảnh Lục Cẩm Niên bắt lấy cánh tay Kiều An Hảo rồi đè ngã cô lên ghế sofa, tuy đáy lòng Kiều An Hảo hồi hộp nhưng tổng thể vẫn không xảy ra vấn đề gì. Chỉ là lúc Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm cô chuẩn bị hôn, Kiều An Hảo vô cùng khẩn trương, có chút bất an nhắm tịt mắt lại. Lúc này môi Lục Cẩm Niên chỉ cách môi Kiều An Hảo chỉ 1 cm thôi, nhưng đạo diễn lại đột nhiên hô "Cắt".

Lục Cẩm Niên đành đột ngột dừng lại hành động

Đây là lần đầu tiên Kiều An Hảo quay phim tới nay bị NG, nhưng trái lại đạo diễn cực kỳ khoan dung, giọng điệu khá hòa nhã nói một câu:

“Tiểu Kiều, cô nhắm mắt sớm quá, phải chờ lúc hai người hôn rồi mới được nhắm.”

Tốt Joanne gật đầu, nói: "Thực xin lỗi", và sau đó quay lại từ đầu.

Lần này, Kiều An Hảo không nhắm mắt trước, nhưng khi môi Lục Căn Niên dán lên môi cô thì cô nàng hóa đá đặc biệt cứng.

Chương 123: Trong phim và ngoài đời (9)

Môi Lục Cẩm Niên dán lên môi cô, mơn trớn hai cái, đầu lưỡi đang chuẩn bị cạy mở môi cô thì chợt ngừng động tác lại, sau đó ngẩng đầu, ra vẻ ngần ngại nói với đạo diễn: “Xin lỗi, tôi thấy lúc này chưa được tốt, làm lại lần nữa đi.”

Đạo diễn gật đầu, ra hiệu nhân viên công tác đi tới sửa sang lại trường quay.

Tuy rằng Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào đóng chung, nhưng ngoại trừ đối thoại theo lời kịch bản trong lúc quay thì hai người rất ít nói những lời dư thừa. Khi Lục Cẩm Niên đứng dậy khỏi người Kiều An Hào giữ khoảng cách, lần đầu tiên nói chuyện với Kiều An Hào đang ngồi dậy trên ghế sofa: “Lát nữa quay, lúc tôi nhìn cô thì cô nhớ phải nhìn lại tôi. Trong kịch bản viết rõ ràng là hai người đối mặt!”

Kiều An Hào đương nhiên biết là phải đối mặt, nhưng khi cô và Lục Cẩm Niên mắt đối mắt, thì ánh mắt cô đều rơi vào trạng thái tự do, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào con ngươi của Lục Cẩm Niên. Vì vậy lúc anh bất chợt vạch trần điểm ấy, Kiều An Hào hơi đỏ mặt, gật đầu, nhẹ giọng “Ừm” một tiếng.

Lục Cẩm Niên không phản ứng, chỉ thờ ơ quay đi.

Cảnh quay này đã liên tục NG rất nhiều lần rồi, cho nên lần này trước khi bắt đầu quay, đạo diễn không kiên nhẫn lặp đi lặp lại các điều lưu ý trong công việc, sau đó nói với Kiều An Hào một câu: “Tiểu Kiều, đừng căng thẳng, hãy thả lỏng một chút.”

Lúc này mới ra hiệu bắt đầu quay.

Trong phòng khách biệt thự trang hoàng xa hoa, ánh đèn mờ nhạt rọi lên cơ thể Kiều An Hào, cô lặng lẽ xem tivi le-ê q'uy đ,ôn. Lúc nghe tiếng cửa mở, cô liền ngoảnh đầu lại và thấy Lục Cận Niên đang say bí tỉ bước vào nhà, cô lập tức chạy đến dìu Lục Cận Niên tới bên ghế sofa. Kiều An Hào nói theo lời kịch. Khi cô chuẩn bị đi lấy nước, người đàn ông đột ngột nắm lấy cổ tay cô.

Lục Cận Niên nắm chặt tay cô, không như lần NG trước, cái sức mạnh này như thể đang cố gắng bắt lấy thứ mình muốn.

Kiều An Hào ngẩn ra, rồi cả người đột nhiên bị ngã xuống ghế, sau đó Lục Cận Niên đè lên người cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô.

Khi hai con mắt giao nhau, tiềm thức Kiều An Hào rất muốn trốn tránh, nhưng trong đầu chợt nhớ tới lời Lục Cận Niên nói sau cảnh quay NG trước, vì vậy cô cố nén không để cho tầm mắt chuyển hướng mà dũng dạc nhìn thẳng vào mắt anh.

Đôi mắt của người đàn ông rất đẹp, đen láy thâm thúy đến không thấy đáy. Mặc dù trong lúc diễn, anh cố gắng thu liễm ánh mắt lạnh nhạt, nhưng vẫn khiến người khác có một loại cảm giác rất xa cách.

Chương 124: Trong phim và ngoài đời (10)

Hai người lặng lẽ nhìn mắt nhau khoảng mười giây, ngay khi Kiều An Hào cho rằng Lục Cận Niên sẽ cúi xuống hôn môi mình thì ánh mắt anh chợt thay đổi. Đôi mắt luôn có sắc thái hờ hững tĩnh lặng bắt đầu sâu thăm thẳm và trở nên dày đặc đến tận cùng. Đáy mắt anh có một cỗ cảm xúc kỳ lạ cuộn lên, càng lúc càng mãnh liệt như xoáy nước, thu hút Kiều An Hào không thể rời tầm mắt. Sau đó cô thấy trong mắt anh là một sự yêu thương và nỗi đau sâu sắc nhưng nồng nàn.

Đáy lòng Kiều An Hào phút chốc tê dại như có dòng điện đánh trúng, cùng lúc ấy trống ngực cũng đập liên hồi càng lúc càng nhanh như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô vậy.

Lục Cận Niên từ từ cúi thấp xuống, từng chút từng chút. Cánh môi anh khẽ run rẩy, nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Một dòng điện thế cao áp bắn ra từ môi hai người, nhanh chóng truyền đi khắp cơ thể.

Giây phút môi anh tiếp xúc môi cô cũng chưa có thêm động tác mới, chỉ yên tĩnh dán sát cùng một chỗ với nhau.

Không ai giành phần chuyển động trước.

Bên tai ngoài tiếng máy quay loạt xoạt di chuyển cũng không có âm thanh nào khác. Trong thời điểm đó, cả thế giới như lâm vào một mảnh tĩnh lặng.

Lục Cẩm Niên một giây trước an tĩnh bất động, đột nhiên ngang ngược cạy mở cánh môi Kiều An Hào. Đầu lưỡi xông vào, tung hoành xâm chiếm trận địa, quán chặt lấy lưỡi mềm mại của cô, gắt gao quấn quít một chỗ.

Lúc này, Kiều An Hào không phân biệt rõ đây tới cùng là quay phim hay một giấc mơ, nhưng cô cứ thế đắm mình trong đó. Cô không nén được liền nhắm hai mắt lại, cả người hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn say mê ấy. Mọi âm thanh bên tai đều dần dần xa rời, chỉ còn tiếng thở dốc của anh và cô, cùng nhịp tim hai người tang tấu vượt trội.

Anh mạnh mẽ hôn cô, mang theo vài phần dứt khoát, mỗi lúc một sâu, thậm chí từ từ đặt cả sức nặng cơ thể lên người cô, như thể bất cứ khi nào cũng muốn nuốt cô vào bụng.

Chỉ trong khi diễn, anh mới dám đem tất cả tình yêu của mình bùng phát, dốc hết toàn lực hôn cô thật sâu.

Nụ hôn kéo dài rất lâu mới ngừng lại. Môi Lục Cẩm Niên chậm chậm rút khỏi môi Kiều An Hào, đôi mắt tinh tế của anh lảng lảng dừng ở trên người cô.

Vì quá say đắm vào nụ hôn dài vừa rồi, nên hô hấp của anh khá dồn dập, hơi thở liên tục phả lên gò má cô.

Đạo diễn đứng ở một bên nhìn màn hình, cẩn thận suy nghĩ về cảnh hôn rất cực có thể kết thúc mỹ mãn. Khi ông đang định hô "Cắt", Lục Cẩm Niên chợt chậm rãi đưa tay vuốt ve hai gò má Kiều An Hào.

Phản ứng lại hành động của anh, hàng lông mi dài đang nhắm run nhè nhẹ, rồi cô khẽ hé mở mắt.

Tầm mắt hai người một lần nữa khóa chặt nhau.

Chương 125: Trong phim và ngoài đời (11)

Đáy mắt Lục Căn Niên vẫn còn lưu lại thứ tình cảm kích động kia, còn chưa thể nguôi ngoai, anh lẳng lặng nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, ngón tay chậm rãi vuốt ve hai gò má của cô.

Trong nháy mắt, người đàn ông luôn bị cho là lạnh nhạt quái gở đó, hiện giờ toàn thân chỉ còn lại sự dịu dàng vô bờ.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, không chút nào che lấp cảm xúc của mình, giống như cô chính là bảo bối mà anh trân trọng nhất trên thế giới này, thanh âm mang theo vài phần men say vài phần trầm thấp mê hoặc lâm bảm: “Em biết không? Chỉ một nụ cười lơ đãng của em liền khiến cho toàn bộ thế giới của tôi trở nên ấm áp.”

-

Cảnh hôn qua đi, đáng nhẽ sẽ có tiếng hô "cắt" của đạo diễn nhưng mãi vẫn chưa ngừng lại, vì hiện tại Lục Căn Niên vẫn đang tiếp tục diễn, nhân viên công tác nhịn không được kinh ngạc nhìn về phía đạo diễn, đạo diễn lại làm một tư thế trầm ngâm, nhìn chăm chăm trên các các thông số hình ảnh trên màn hình, vẻ mặt tràn đầy kích động.

thật ra lời thoại trong kịch bản hoàn toàn không phải như vậy, không nghĩ tới, Lục Căn Niên thế nhưng lại có thể sáng tạo ra lời thoại động lòng người như vậy, đều là như vậy làm cho người xem vô cùng phấn chấn!

-

thanh âm của Lục Cẩn Niên, tựa như trong thứ mật ngọt ngào rót vào lỗ tai Kiều An Hào, để rồi chìm đắm vào lòng cô, cô nhìn ánh mắt Lục Cẩn Niên, bắt đầu trở nên có chút hoảng hốt.

Lục Cẩn Niên có khuôn mặt vô cùng đẹp, mềm mại dịu dàng vẫn lan tràn trong mắt anh, anh nhìn chăm chăm Kiều An Hào thật lâu, sau mới nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, mang theo vài phần khàn khàn, đem một câu mà anh giấu ở đáy lòng rất nhiều năm, chậm rãi nói ra: “Có Cẩm Năm của em, An Hào.”

“Cho nên.....” Theo lời nói của mình, anh cũng chậm rãi chạm trán hai người vào nhau, ngón tay vẫn đang đặt trên gò má cô bắt đầu có chút run rẩy nhẹ nhàng, anh dừng ước chừng vài giây, nhìn vào đôi mắt của cô, bây giờ đang triền miên, sau đó nuốt một ngụm nước miếng, mở miệng nói, lộ ra rất nhiều bi ai cùng thương cảm: “Vĩnh viễn ở bên cạnh anh, được không?”

Lục Cẩn Niên nói xong lời này, dưới đáy lòng yên lặng bổ sung thêm hai chữ: Kiều Kiều.....

Những lời này, đều là nói cho cô nghe, cũng chỉ có thể thông qua cách này nói cho cô nghe.

Cẩm năm âm khác là Cẩn Niên, An Hào là cô.

Thật ta ý tứ anh đang muốn biểu đạt, là có Cẩn Niên của em, An Hào.

đáy mắt Kiều An Hào hoảng hốt, trở nên có chút mờ mịt, trong nháy mắt, cô hoàn toàn quên chính mình còn đang quay phim, cô cảm thấy hết thảy, là một giấc mộng vô cùng đẹp.

Cô không hề động đậy, anh cũng không có nhúc nhích, hai người vẫn lẳng lặng vẫn duy trì tư thế như vậy.

Đạo diễn ở nhìn chăm chăm màn hình, sau đó, cầm lấy loa, hô một tiếng:“Cắt!”

Sau đó liền không tiếc lời khen :“Hoàn hảo, cảnh quay vừa rồi thật là vô cùng tốt !”

Chương 126: Trong phim và ngoài đời (12)

Theo tiếng đạo diễn vừa vang lên, Lục Cận Niên không chút lưu luyến tách khỏi Kiều An Hào, sự ầm áp và dịu dàng lúc đóng phim khi nãy trở lại thờ ơ và xa cách của thường ngày. Cảnh quay hoàn tất, anh trực tiếp cất bước bỏ đi.

Thời điểm Lục Cận Niên đi ngang qua Tống Tương Tư, cô nàng nghiêng đầu nhìn anh, hào phóng nở một nụ cười thật rạng ngời, ần ỷ nói một câu: "Lục đại ảnh đế của chúng ta đã có thể lấy giả tráo thật rồi!"

Tống Tương Tư cố tình nhấn mạnh bốn chữ "Lấy giả tráo thật".

Lục Cận Niên làm như từ đầu không nghe thấy lời của Tống Tương Tư, không nhìn đến cô lấy một cái, đi thẳng một mạch tới chỗ trợ lý, nhỏ giọng ném một câu cực cực nhạt: "Đi tẩy trang", ngay sau đó đi trước về phòng hóa trang.

Lục Cận Niên rời đi đã lâu, mà Kiều An Hào vẫn còn ngây ngốc nằm trên ghế sofa, mãi đến khi Triệu Manh chạy tới gọi, cô mới phục hồi tinh thần một chút, sau đó lại hồn vía lên mây, bước theo sau Triệu Manh đi vào phòng thay đồ.

Cảnh quay vừa rồi quả thật cực kỳ xuất sắc, Triệu Manh không nhận được tấm tắc khen Kiều An Hào và Lục Cận Niên. Kiều An Hào một chữ cũng chưa nghe, tâm trí cô hiện giờ chỉ quay quanh ánh mắt Lục Cận Niên nhìn cô lúc quay phim khi đó, nụ hôn anh trao và những lời nói kia...

Giữa môi và răng cô vẫn còn vương lại hương vị và độ ấm khi anh hôn.

Kiều An Hào chạm vào đôi môi mình, dđ.sau lqđ.đó mặt liền ửng hồng.

Khi Kiều An Hào và Triệu Manh tiến vào phòng hóa trang, đúng lúc Lục Cận Niên vừa tẩy trang xong, thay quần áo, từ bên trong đi ra.

Kiều An Hào vẫn đắm chìm trong cảnh quay chưa lấy lại tinh thần, mãi đến lúc nghe Triệu Manh hô "Ông Lục", cô mới ngẩng đầu, nhìn Lục Cận Niên bước ra từ cửa phòng hóa trang. Vốn mặt cô có chút ửng hồng, nhất thời trở nên càng đỏ hơn, cũng chào một tiếng: "Ông Lục."

Lục Cận Niên không chút biểu tình nào trên mặt, bước chân vẫn giữ đều tốc độ. Ngay lúc Lục Cận Niên đi ngang qua, Kiều An Hào trộm nhìn anh một cái. Anh như thể đã nhận ra tầm mắt của cô, khẽ liếc đôi mắt đậm mạc không cảm xúc qua phía cô, vẻ mặt không có bất kỳ thay đổi gì, như cô là một người xa lạ không liên quan, sau đó đi thẳng.

Kiều An Hào vô thức quay đầu lại nhìn bóng lưng Lục Cận Niên, chỉ thấy mỗi lạnh lùng hờ hững, so với sự dịu dàng ấm áp ở cảnh quay ấy thì đó dường như chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi.

Kiều An Hào nháy mắt tìm được bình ổn nơi con tim, lập tức thanh tỉnh lại. Đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ đẹp, tình mộng, cô nên trở về với thực tế. Những dịu dàng và tình cảm của anh chỉ là nhu cầu lúc quay, không phải cho cô.

Chương 127: Cô có gì muốn hỏi tôi? (1)

Mặc dù Kiều An Hảo nghĩ như vậy, nhưng đáy lòng vẫn có một nỗi mất mát to lớn. Cảnh quay buổi tối có nhiều người xem như thế khiến người ta có chút mệt mỏi, nên sau khi tẩy trang, gương mặt cô trông khá bơ phờ. Về tới phòng khách sạn, Kiều An Hảo liền trực tiếp bò lên giường.

Kiều An Hảo nhắc di động lên, tính cài đặt chuông báo thức theo thói quen, mới nhớ tới ngày mai cô không có cảnh quay với Lục Cảnh Niên, nên điều chỉnh sang chế độ im lặng, rồi đặt trên tủ đầu giường.

Kiều An Hảo ngủ không yên giấc, không biết có phải do cảnh quay tối đó, Lục Cảnh Niên đã để cho cô cảm xúc quá sâu lắng, vì vậy ban đêm mơ thấy mộng. Trong mơ anh bày tỏ chân thành như thế, khiến cô vừa cảm động vừa vui sướng, sắc mặt ửng đỏ, rồi đem tâm sự giấu chặt nơi đáy lòng nhiều năm từ từ nói ra hết: "Lục Cảnh Niên, anh có biết không, em đã thích anh suốt 13 năm rồi..."

Nói xong câu đó, Kiều An Hảo muốn ôm Lục Cảnh Niên, nhưng chỉ là không khí, sau đó cô mở mắt. Đèn trong phòng đã được tắt, tối đen một mảng, Triệu Manh đang ngủ say sưa trên một chiếc giường khác, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. Kiều An Hảo không còn buồn ngủ chút nào nữa, trân trân mắt nhìn căn phòng tối om, trong đầu hồi tưởng lại ánh mắt ấm áp Lục Cảnh Niên nhìn mình ở cảnh quay đó, một hồi sau là đôi mắt lạnh nhạt khoảnh khắc anh đối diện cô trước phòng hóa trang.

Kiều An Hảo thiếp đi lúc nào không hay, mặt trời đã lóe lên vài tia

sáng ban mai bên ngoài cửa sổ.

Tuy tối qua Kiều An Hào không thức khuya, nhưng nửa đêm bị tỉnh ngủ khá lâu, nên mãi cho đến 10 giờ sáng hôm sau mới thức dậy.

Triệu Manh đã ra khỏi phòng, Kiều An Hào ru rú trên giường nằm một hồi. Lúc đang chuẩn bị xuống giường đi rửa mặt, thì di động của cô chợt rung lên.

Kiều An Hào nghiêng đầu, nhìn thoáng qua màn hình lêquy đơn, là Kiều An Hạ gọi tới, ngay lập tức nhấn nút nghe, gọi một tiếng: "Chị."

"Rời giường rồi sao? Khoảng 15 phút chị sẽ tới khách sạn của em, em sửa soạn rồi xuống lầu đi." Cho dù qua nhiều năm như vậy, tính tình Kiều An Hạ vẫn không thay đổi, mở miệng nói chuyện luôn mạnh mẽ vang dội đi thẳng vào vấn đề. Sau đó cô cũng không chờ Kiều An Hào ở đầu dây nói chuyện, liền trực tiếp cúp máy.

-

Mặc dù Kiều An Hào đã tăng tốc tối đa rửa mặt, mặc quần áo, nhưng vẫn bị lố năm phút.

Kiều An Hào vừa ra khỏi cửa khách sạn, thấy ngay Kiều An Hạ đang sốt ruột đứng chờ trước xe, một tay cầm điện thoại đang chuẩn bị gọi.

Kiều An Hạ chưa gọi cho Kiều An Hào thì thấy cô ra rồi, nên thu lại di động, chỉ vào xe, ném ra một câu: "Lên xe."

Rồi mở cửa xe, ngồi xuống.

Chương 128: Cô có gì muốn hỏi tôi? (2)

Kiều An Hào ngồi lên xe, vừa mới thắt dây an toàn, ngay khắc kế Kiều An Hạ đạp một cước vào chân ga, xe tức tốc phóng vọt đi.

Kiều An Hào sớm đã quen cái thói lái xe hấp tấp của Kiều An Hạ. Sau khi Kiều An Hạ cho xe rời khỏi sơn trang, cô quay đầu sang hỏi Kiều An Hạ: "Chị về Bắc Kinh hỏi nào?"

Kiều An Hạ: "Mười một giờ tối qua."

Kiều An Hào: "Đi nước ngoài chơi dữ ha, bốn tháng rồi."

Kiều An Hạ mỉm cười không nói gì, qua một lát, cô quay đầu nhìn Kiều An Hào hỏi han: "Em ấy? Cuộc sống sau hôn nhân sao rồi? Hứa Gia Mộc có đối xử tệ với em không?"

Người nhà họ Kiều, ngoại trừ Kiều An Hào, thì người khác đều cho rằng Hứa Gia Mộc đã tỉnh lại, cũng nghĩ rằng người cô lấy là Hứa Gia Mộc.

Kiều An Hào tức thì quay ngoài nhìn cửa sổ, lập lờ nước đôi đáp lại một câu: "Rất tốt."

Sau đó thấy Kiều An Hạ vẫn hướng Bắc lộ, Kiều An Hào lại hỏi: "Chị đang đi đâu?"

Kiều An Hạ: "Ăn cơm trưa, dưới chân núi có quán đồ ăn thôn quê, hương vị cũng không tệ."

Kiều An Hào gật đầu, không ý kiến.

Qua một lúc, Kiều An Hạ nói tiếp: "Nhưng không chỉ hai chúng ta, còn có một người nữa."

"Ai thế?" Kiều An Hào quay sang liếc mắt d/đ/l/q/đ Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ vẫn tập trung vào con đường đằng trước, cong môi mỉm cười: "Một người có khả năng sẽ trở thành bạn trai của chị."

Kiều An Hào chưa từng nghe qua Kiều An Hạ có bạn trai khi nào, nhất thời tò mò: "Là ai hả? Chuyện khi nào?"

"Lâu rồi." Kiều An Hạ thần bí nháy mắt với Kiều An Hào: "Nhưng vẫn chưa xác định, hiện tại chị thấy có tín hiệu rồi."

Kiều An Hào càng thấy hứng thú: "Lâu như thế, Kiều An Hạ, sao cho tới bây giờ em cũng không biết chuyện này?"

"Hiện tại không phải đã biết sao?" Kiều An Hạ hỏi ngược lại Kiều An Hào, sau đó lại mở miệng nói: "Người đó em cũng biết đấy."

"Em biết, lâu rồi hả ? Là ai nhỉ?" Kiều An Hào càng thêm tò mò.

Kiều An Hạ cười không nói lời nào.

Kiều An Hào bĩu môi, lôi ra hết những chàng trai có tiếp xúc với Kiều An Hạ trong mấy năm nay, nghĩ tới nghĩ lui, sau đó lần lượt bắt đầu đoán: "Người nổi nhip tập đoàn Vạn Thịnh?"

"Anh ta? Chị có bị mù mới ưa anh ta." Kiều An Hạ vẻ mặt khinh thường nói.

"Vậy chủ tịch hội học sinh trong trường đại học?"

"Làm sao có thể? Tụi chị đã lâu không liên hệ rồi."

"Không phải tên Tony người Mỹ gì chứ..."

"Không phải, đừng đoán nữa, gặp rồi biết."

Kiều An Hào bĩu môi, quay đầu đi không nhìn tới Kiều An Hạ nữa.

-

Tuy nhiên chỉ là một quán ăn của người dân địa phương, nhưng kiến trúc khá đặc biệt, trước cửa còn có một ao cá lớn.

Kiều An Hạ đã đặt trước phòng riêng, người phục vụ nghe Kiều An Hạ nói tên, lập tức dẫn hai người lên lầu.

Kiều An Hào và Kiều An Hạ mới vừa ngồi xuống, người phục vụ lần nữa đẩy cửa thông báo: "Cô Kiều, bạn của cô đã tới."

Chương 129: Cô có gì muốn hỏi tôi? (3)

Cô gái nào thời còn trẻ lại không giấu giếm một chàng trai thần tượng trong lòng?

Lục Cẩm Niên tướng tá khôi ngô, vóc dáng cao ráo, tính khí cô độc cực giống mấy chàng 'soái ca' lạnh lùng trong tiểu thuyết, dù xét ở bất kỳ phương diện nào thì anh cũng đều rất phù hợp với tiêu chuẩn 'nam thần' tưởng tượng của các cô gái thời hiện đại.

Vì vậy ở trường trung học, mặc kệ Lục Cẩm Niên khiến người ta khó tiếp xúc bao nhiêu, nhưng nữ sinh theo đuổi anh vẫn tới tấp không ngớt.

Trong những cô nàng theo đuổi Lục Cẩm Niên, náo động nhất có lẽ là Kiều An Hạ.

Vào ngày báo danh học sinh mới hôm đó, vừa thấy Lục Cẩm Niên, Kiều An Hạ lập tức bị gương mặt ấy làm say mê đến thần hồn điên đảo. Trong thời gian huấn luyện quân sự, cô đã triển khai kế hoạch da mặt dày.

Chỉ tiếc, "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình", Kiều An Hạ xinh đẹp xuất thân là một 'thiên kim đại tiểu thư', dùng đủ mọi biện pháp, nhưng vẫn chưa bao giờ cửa đổ được Lục Cẩm Niên. Editor Mèo WĩWĩ

Lên cấp ba, Kiều An Hạ và Kiều An Hào chung lớp, những lần Kiều An Hạ tặng quà cho Lục Cẩm Niên, anh đều ném trả quà cho Kiều An

Hào, cau có mặt mày, mắt kiên nhẫn nói hai câu: "Đưa cho chị cậu!"

"Nói cổ đừng làm phiền tui!"

"Tui không thể thích cổ!"

Kỳ thật cho tới bây giờ, Kiều An Hào cũng chỉ cho rằng Lục Cẩm Niên đơn giản xem cô là "sứ giả" đi truyền lời, căn bản không biết khi đó Lục Cẩm Niên tìm cơ hội nói chuyện với cô, nhân tiện để tránh cô hiểu lầm anh và chị cô.

Sau sự kiện Kiều An Hạ theo đuổi Lục Cẩm Niên không lâu, trong khoảng sáu tháng đó, tất cả mọi người đều đặc biệt quan tâm chú ý cuối cùng người nào sẽ trở thành bạn gái của Lục Cẩm Niên?

Rất nhiều nữ sinh chịu không nổi sự lạnh nhạt của Lục Cẩm Niên, ấn tượng tốt ban đầu bay biến, có thích thì cũng chỉ dám vụng trộm thôi. Nguồn Dẫn đàn Lê Quý Đôn. Riêng Kiều An Hạ lộn chết không sợ phỏng nước sôi, kiên trì không ngừng lâu như vậy, cho nên lúc ấy, mọi người đều ngầm hiểu Kiều An Hạ có khả năng sẽ trở thành bạn gái Lục Cẩm Niên.

Mãi đến lễ Giáng Sinh cuối năm kia, Kiều An Hạ một lần nữa tìm tới Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên quả thật bị Kiều An Hạ bám đến phát bực rồi, hoàn toàn không nể mặt cô là chị của Kiều An Hào nữa, gọng gàng dứt khoát ném một câu: "Kiều An Hạ, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy cô gái nào không biết xấu hổ giống như cô vậy, bị nghiện bám trai rồi hả?"

Kiều An Hạ từ nhỏ đến lớn, trước nay luôn được nâng niu như trứng được hứng như hoa, chưa từng bị đá kích như vậy?

Câu nói đó của Lục Cẩm Niên như một cái tát vang dội, không

thương tiếc vả vào mặt Kiều An Hạ, khiến lòng tự trọng của cô sụp đổ, cô trực tiếp ném thẳng mấy món quà của mình vào thùng rác, sau đó xoay người bỏ đi.

Không quá mười ngày, Kiều An Hạ liền quen bạn trai, là một anh lớp trên học thanh nhạc của bọn họ.

Chương 130: Cô có gì muốn hỏi tôi? (4)

Sự kiện khi đó dẫn tới xô xao rất lớn trong trường.

Nhưng ngay sau đó xuất hiện một việc hiếm lạ khác đời đi sự chú ý của mọi người.

Kiều An Hạ quen bạn trai rất chóng vánh, lâu nhất cũng chỉ có hai tháng.

Kiều An Hạ ý mình xinh đẹp, suốt năm cấp ba là cái bộ dạng cưỡi ngựa xem hoa, liên tục thay bạn trai.

Kiều An Hào không phải là loại người so đo, cho nên không vì bị Lục cần Niên từ chối mà cắt đứt quan hệ với anh, lúc Hứa Gia Mộc hẹn mọi người đi chơi chung thì cô cũng thoải mái đi.

Kiều An Hào vẫn luôn thương thầm Lục cần Niên, vào một buổi tối khoảng một năm rưỡi sau đó, cô đã từng một lần hỏi qua Kiều An Hạ có còn thích Lục cần Niên nữa không?

Lúc Kiều An Hạ nghe đến tên này, liền cười ngay một trận, giọng cao khí ngạo khinh thường mà bảo rằng: "Chị đã sớm không còn thích cậu ta rồi, hồi ấy chỉ là mê cái bản mặt đẹp trai đó thôi."

Mà quả thật, về sau Kiều An Hào có giao tiếp với Lục cần Niên thì cũng chỉ hời hợt nhạt nhẽo như bèo nước gặp nhau.

ở trường đại học, Kiều An Hào còn dọn ra khỏi ký túc xá trường qua

sông chung với anh chàng con nhà thế gia gốc Thượng Hải, nhưng tiệc vui chóng tàn, hai người chia tay. Không quá nửa tháng, Kiều An Hào lại cặp với một Hoa kiều lớn hơn cô 7-8 tuổi, có sự nghiệp thành đạt ở Thượng Hải.

Nhiều năm trôi qua, giữa Kiều An Hạ và Lục cận Niên trước sau đều không giữ liên lạc, cho nên khi Kiều An Hào nghe Kiều An Hạ nói cô quen anh chàng này đã lâu, và có khả năng sẽ trở thành bạn trai, thì Kiều An Hào vắt nát óc liệt kê tất tần tật mấy người Kiều An Hạ đã quen, nhưng không hề nghĩ tới Lục cận Niên.

Vì vậy, khi nhân viên phục vụ lịch sự nhẹ nhàng mở cửa và nói "Cô Kiều, bạn của cô đã tới", Kiều An Hào ngồi một bên vừa cười nói, vừa tò mò ngẩng đầu nhìn hướng cửa, kết quả thấy Lục cận Niên với vẻ mặt lãnh đạm đi tới.

Kiều An Hào đang tươi cười, ngay tức khắc tắt ngấm, lời muốn nói với Kiều An Hạ cứ thế không thể phát ra tiếng.

Kiều An Hạ nghe tiếng của người phục vụ, cô lập tức đứng dậy nở nụ cười: "Cận Niên, anh đã đến."

Lục Cận Niên chi thờ ơ gật đầu với Kiều An Hạ đang niềm nở, sau đó kéo ghế ngồi đối diện với Kiều An Hào và Kiều An Hạ.

Lúc sáng Lục cận Niên tỉnh dậy, thấy Kiều An Hạ gửi tin nhắn, nhưng anh không thèm để ý.

Sau khi đi rửa mặt ra, thì lại thấy có thêm cái tin nhắn nữa, cũng vẫn do Kiều An Hạ gửi: "Không phải anh và Kiều An Hào cùng đóng phim sao? Em có hẹn Kiều An Hào đi ăn cơm, giữa trưa anh có tới chung không?"

Lục Cẩm Niên nhìn mãi tin nhắn đó, do dự hồi lâu, sau cùng mới nhắn lại Kiều An Hạ một tin: "Mấy giờ?"

Kiều An Hạ rất nhanh hồi âm cho anh: "11 giờ rưỡi tại Tiểu Nông Gia Lạc Viên."

Chương 131: Đừng nói năng linh tinh (5)

Kiều An Hạ đợi đến khi Lục Cẩm Niên ngồi xuống, liền gọi phục vụ lấy đến ghi order, sau đó cầm quyển menu đưa cho Lục Cẩm Niên: “Cẩm Niên, anh tới thì gọi món ăn đi.”

Lục Cẩm Niên ngồi xuống, từ đầu đến cuối đều không có liếc mắt đến Kiều An Hạ dù chỉ một cái, lúc cô đưa quyển menu cho anh, mới hơi hơi nhắc lên mí mắt, nhìn lướt qua, sau đó đem tầm mắt thuận thế rơi xuống người Kiều An Hào đang ngồi bên cạnh Kiều An Hạ.

Cô gái đang nắm một góc khăn trải bàn, nhìn chăm chăm vào mặt bàn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lục Cẩm Niên mi tâm hơi hơi nhú lại, sau đó mới thản nhiên mở miệng nói: “Tôi thế nào cũng được, hai người chọn đi.”

Kiều An Hạ cũng không nói với Lục Cẩm Niên điều gì nữa, nghe thấy lời anh nói, liền trực tiếp mở menu ra, gọi Kiều An Hào, ngữ điệu thanh thúy dễ nghe nói: “Kiều Kiều, đến đây, cùng gọi món ăn.”

Kiều An Hào nhìn đến Lục Cẩm Niên một cái, đầu óc từ nãy giờ đều trống rỗng, trong lúc bất chợt nghe được tiếng Kiều An Hạ gọi mình, cô mới giật mình phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn Kiều An Hạ “Dạ?” một tiếng.

“Em phát ngốc gì thế?” Kiều An Hạ cười khanh khách liếc Kiều An Hào một cái, sau đó chỉ vào thực đơn: “Cho em gọi món ăn đây, muốn ăn cái gì liền gọi cái đó, hôm nay là Lục đại ảnh đế mời khách

ăn cơm, không cần khách khí!”

Lục Cẩm Niên mời khách ăn cơm, là muốn gặp Kiều An Hạ sao?

Kiều An Hào vụng trộm nâng lên mí mắt, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên đang ngồi đối diện mình, sau đó lại rũ xuống mi mắt, lén lút buộc chặt lại tâm trạng của mình, trong lòng lộn xộn không thôi tùy ý nhìn menu một lần rồi lại vô thức gọi hai món ăn chay.

Kiều An Hạ cũng không có miễn cưỡng Kiều An Hào gọi món nữa, mà để chính mình cầm menu, gọi thêm vài món ăn nữa, cuối cùng còn gọi thêm cả đồ uống.

Gọi món xong được vài phút, đồ ăn nhanh chóng được mang lên, Kiều An Hạ cầm lấy đĩa, ăn một miếng, nhìn đến Kiều An Hào ngồi bên cạnh mình một chút động đậy cũng không có, liền vươn đĩa gấp vài món, đặt vào trong bát của Kiều An Hào: “Cái này đều là bọn họ tự trồng, rau hữu cơ đó, sạch lắm, mau ăn đi.”

Kiều An Hào miễn cưỡng hướng về phía Kiều An Hạ cười cười, liền cầm lấy đĩa, cúi đầu ăn một cách cứng nhắc.

Nếu chỉ có Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên, bữa cơm này chắc chắn sẽ lặng ngắt như tờ, nhưng hiện tại có thêm Kiều An Hạ luôn mồm nói chuyện làm cho không khí cũng thêm phần sôi nổi, nhưng thật ra đại đa số đều là Kiều An Hạ nói cho Lục Cẩm Niên nghe.

Kiều An Hào im lặng ngồi ở một bên, không hề phát ra âm thanh gì, cô cũng không có khẩu vị để thưởng thức đồ ăn nên vô cùng thong thả ăn cơm.

Lục Cẩm Niên nhàn nhã ngồi trên ghế, nói cũng không nhiều, chỉ thỉnh thoảng hướng về phía Kiều An Hạ nói một tiếng “Ừ”, xem như

đáp lại, lúc nhìn đĩa rau trước mặt mình, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía Kiều An Hào.

Chương 132: Đừng nói năng linh tinh (6)

Bữa cơm này Kiều An Hạ cảm thấy ăn rất vui, cuối cùng lúc buông đũa còn khen ngợi một câu: “Đồ ăn ở nhà hàng này rất ngon.”

Nói xong, quay đầu nhìn Kiều An Hào cũng muốn buông đũa: “Kiều Kiều, thế nào? Có được không?”

Kiều An Hào khẽ gật đầu.

Kiều An Hạ nhìn Lục Cẩm Niên, trên mặt tươi cười nói: “Chị biết nhà hàng này cũng nhờ Cẩm Niên dẫn chị tới.”

Kiều An Hào dùng sức cấu vào lòng bàn tay của mình, miễn cưỡng khiến bản thân cười một cái.

Lục Cẩm Niên ngồi đối diện với Kiều An Hào, nghe câu nói kia của Kiều An Hạ, theo bản năng ngược mắt lên nhìn về phía Kiều An Hào, nhìn vẻ mặt cô bình tĩnh như trước, giống như chuyện Kiều An Hạ nói anh dẫn cô ta tới đây ăn cơm, cũng không có nửa điểm quan hệ với cô.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên có một tia âm đạm chợt lóe lên, ước chừng ba giây, anh mở miệng nói rõ ràng: “Nếu nhớ không lầm thì hình như lúc đó tôi và Gia Mộc đến ngọn núi gần đây câu cá, cô đi leo núi với bạn, sau đó tình cờ gặp, Gia Mộc đề nghị tới đây ăn.”

Anh biết, cô không hề quan tâm đến lời nói bóng gió ái muội của Kiều An Hạ, cho dù bộ dạng anh giả vờ như không có chuyện gì xảy ra

làm sáng tỏ chuyện của mình và Kiều An Hạ, hoàn toàn không có nửa điểm liên quan, đối với cô mà nói có lẽ không hề có ý nghĩa, nhưng mà anh vẫn không muốn khiến cho cô hiểu lầm mình.

Từ đầu tới cuối Kiều An Hạ không nghĩ tới Lục Cẩm Niên vốn ít nói, lại phá mình khiến cho lời nói trở nên xa cách, vẻ mặt cô thoáng xấu hổ một chút, sau đó lập tức trở lại bình thường như không có chuyện gì, tìm đề tài tiếp theo: “Không phải buổi chiều hai người không có chụp ảnh sao? Bây giờ còn sớm, nếu không thì chúng ta đi xem phim đi? Gần đây có một bộ phim bom tấn của Mỹ.”

Bữa cơm này đối với Kiều An Hào mà nói, ăn cũng đủ dày vò, bây giờ nghe thấy Kiều An Hạ đề nghị như vậy, ngay lập tức không hề suy nghĩ mà lắc đầu, nói: “Không được, buổi chiều em còn có việc, hai người cùng đi xem phim đi, em sẽ không tham gia nào nhiệt.”

Thật ra Kiều An Hạ không cố gắng mời Kiều An Hào, ngược lại quay đầu, sáng mắt nhìn Lục Cẩm Niên cười: “Lục đại ảnh đế thì sao? Có rảnh không?”

Vốn Lục Cẩm Niên cũng muốn mở miệng từ chối đề nghị của Kiều An Hạ, nhưng mà anh còn chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy lời Kiều An Hào nói.

Không muốn tham gia nào nhiệt..... A.....

Đáy mắt Lục Cẩm Niên xẹt qua một tia trào phúng, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên nghiêm túc, mở miệng nói, thẳng thắn dứt khoát: “Không có hứng thú.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền đứng lên, đá văng ghế dựa phía sau, ném một câu với người phục vụ: “Tính tiền!”

Sau đó gương mặt lạnh lùng, cầm lấy áo khoác một bên lên, đi về phía ghế lô đến ngoài cửa.

Kiều An Hào và Kiều An Hạ liếc mắt nhìn nhau, hai người đều không hiểu nổi rốt cuộc tại sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chọc cho Lục Cận Niên trở mặt trong nháy mắt.

Chương 133: Đừng nói năng linh tinh (7)

Sau khi xuống tầng trệt, Kiều An Hào không nhận được thì thầm hỏi Kiều An Hạ: "Chị, chị nói người có khả năng sẽ trở thành bạn trai của chị là Lục cận Niên sao?"

Kiều An Hạ gật nhẹ và khẽ nói: "Thật ra chuyện này hơi phức tạp. Vốn dĩ chị cho là chị cùng Lục cận Niên chứ không mặn không nhạt, như bạn bè bình thường suốt như thế, nhưng mấy năm nay, trong một lần tình cờ gặp mặt, anh ấy nói với chị đôi câu. Kiều Kiều, em biết đó, Lục Cận Niên người này tâm cao khí ngạo, đâu để cô gái nào vào mắt. Lần anh ấy nói chuyện, chị cũng không dám suy nghĩ nhiều, nhưng liên tiếp nhiều năm, thì chị cảm thấy có thể anh ấy có ý với chị..."

Lục Cận Niên thanh toán xong, thấy Kiều An Hào và Kiều An Hạ đi ra từ thang máy. Anh lấy lại thẻ, đi về phía hai người. Khi tới gần đằng sau, đang định cất tiếng gọi thì nghe được câu hỏi của Kiều An Hào, anh nhất thời nuốt lại, sau đó nghe Kiều An Hạ phát biểu một tràng dài.

Lục Cận Niên nháy mắt trở nên âm trầm, anh lập tức dừng bước.

Kiều An Hạ và Kiều An Hào đi ra nhà hàng, không thấy Lục cận Niên, Kiều An Hạ lấy di động định gọi cho Lục Cận Niên hỏi xem đang ở đâu. Lục cận Niên cao ngạo bước ra khỏi cửa nhà hàng, thậm chí không một lời chào hỏi Kiều An Hạ và Kiều An Hạ đang đứng ở một bên, lướt qua đi thẳng đến trước xe của mình, mở cửa ngồi xuống, sau đó khởi động xe liền một cước đạp ga rời đi.

Kiều An Hạ đưa Kiều An Hào trở về khách sạn của đoàn phim. Nhìn Kiều An Hào vào cửa khách sạn rồi, đang định khởi động xe quay đầu rời khỏi, bất chợt cửa xe chỗ ghế phụ bị mở ra.

Kiều An Hạ hoảng sợ, quay đầu thì nhìn thấy Lục cần Niên vẻ mặt tối sầm ngồi xuống.

Không đợi Kiều An Hạ kịp mở miệng nói chuyện, Lục Cần Niên liền giơ tay chỉ về phía trước, lạnh nhạt bảo: "Lái tới kia dừng một chút."

Kiều An Hạ không đoán ra Lục cần Niên lên xe mình có chuyện gì, nên không do dự nghe theo chỉ thị của Lục Cần Niên lái xe tới một chỗ vắng vẻ yên tĩnh.

Kiều An Hạ tắt máy, quay đầu lại mỉm cười với Lục Cần Niên: "Cần Niên, anh tìm em có chuyện..."

Kiều An Hạ chưa dứt câu, Lục cần Niên đột ngột ngắt lời của cô: "Kiều An Hạ."

Không phải Lục cần Niên chưa từng gọi đầy đủ cả tên lẫn họ của cô, nhưng bây giờ khi nghe anh gọi Kiều An Hạ, đáy lòng cô chợt dâng lên dự cảm không tốt. Cô nhìn Lục cần Niên, chớp mắt, không nói gì.

"Tôi nhớ rõ trước nay tôi chưa hề cho cô ấn tượng sai, khiến cô Tâm tưởng tôi có ý với cô..."

Chương 134: Đừng nói năng linh tinh (8)

"Tôi không nhớ rõ cuộc tôi đã cho cô ấn tượng sai lúc nào, khiến cô cho rằng tôi có ý với cô..." Lục Cẩm Niên nhìn thẳng vào mắt Kiều An Hạ, dưới đáy là tảng băng trôi mảy may không tí nhiệt độ. Kế đó, anh tỏ lời xin lỗi nhưng nghe thế nào cũng như đang đả thương người khác: "Nếu quả thực có, vậy thì tôi phải nói tiếng xin lỗi với cô. Hi vọng cô thu hồi cái ý niệm tự mình đa tình đi, đừng nói năng linh tinh rêu rao khắp nơi!"

Lục Cẩm Niên nói quá mức trực diện, cũng quá mức đi thẳng vào vấn đề, làm cho Kiều An Hạ trong khoảng thời gian ngắn chậm lụt không hưng phấn nổi. Cô ngơ ngác nhìn Lục Cẩm Niên thật lâu, sau đó sắc mặt dần

trắng bệch, môi mím thật chặt, qua hồi lâu mới nặn

được một câu: "Những gì em nói với Kiều Kiều, anh đều nghe được hết?"

Lục Cẩm Niên hoàn toàn phớt lờ lời Kiều An Hạ, chỉ trưng ra gương mặt lạnh lẽo mà rằng: "Mục đích hiện tại tôi ngồi ở đây rất đơn giản, chính là nói cho cô biết, thứ gì tôi đã không cần, thì bây giờ cũng không đi nhặt!"

Sắc mặt Kiều An Hạ lập tức tái xanh đến cực hạn, cô khẽ run rẩy, đôi mắt phỉếm đỏ, nhưng cố chấp hít sâu một hơi đè ép xuống cái chua xót, tay gắt gao nắm chặt thành quyền, gắng lắm mới để cho bản thân trông thật bình tĩnh. Cô nhìn chăm chăm vào Lục Cẩm Niên hồi

thật lâu, mới mở miệng hỏi: "Tại sao?"

Kiều An Hạ căn bản không đợi Lục Cẩm Niên trả lời, liền thay anh đưa ra đáp án: "Là vì người con gái anh yêu sao?"

Kiều An Hào nhin không được che miệng khe khẽ cười: "Đã qua nhiều năm như vậy, anh vẫn độc thân một mình. Điều này chứng tỏ anh không thể chung sống với cô gái đó. Cũng đã qua hơn mười năm, hơn mười năm rồi, chẳng lẽ anh còn chưa từ bỏ ý định?"

Lục Cẩm Niên quét đôi mắt giá rét mang theo sự quyết tuyệt, gằn từng chữ, đánh thẳng vào trái tim Kiều An Hạ: "Cô yên tâm. Dù tôi có chết tâm, thì tôi cũng sẽ không để ý đến cô."

Kiều An Hào ra sức bặm môi, tay siết chặt vô lăng.

Lục Cẩm Niên nhìn kính chắn gió vài giây, sau lại lên tiếng, lần này giọng điệu mặc dù lạnh, nhưng thấp thoáng tia bi thương: "Huống chi, cho tới bây giờ tôi vẫn không nghĩ sẽ buông tay cô ấy."

Kiều An Hạ bị câu nói sau cùng của Lục Cẩm Niên hoàn toàn làm sụp đổ triệt để vẻ ngụy trang bên ngoài.

Nhiều năm qua, cô đã quen rất nhiều bạn trai, bất kể là người theo đuổi cô trước, hay là người cô theo đuổi, nói ngắn gọn là chỉ cần Kiều An Hạ cô coi trọng, thì không có vụ không چرا đổ được.

Nhưng chỉ riêng Lục Cẩm Niên... là ngoại lệ.

Khi thời niên thiếu ngông cuồng, cô đã tháo xuống tất cả niềm kiêu ngạo và tự trọng, chủ động tấn công theo đuổi anh. Kết quả đổi lấy lại là sự chán ghét của anh.

Chương 135: Đừng nói năng linh tinh (9)

Lúc đó, cô đã cho rằng, Lục Cẩm Niên chính là thất bại duy nhất trong cuộc đời cô.

Thậm chí, cô đã muốn chấp nhận thất bại đó.

Mãi cho đến 4 năm trước, khi cô gặp mặt Lục Cẩm Niên, anh lại thoải mái tán gẫu với cô vài câu.

Cô đã quen Lục Cẩm Niên được vài năm, tuy rằng không thể nói hoàn toàn hiểu hết con người anh, nhưng cũng xem như biết rõ phần nào, cô chưa bao giờ thấy

Lục Cẩm Niên có khi nào chủ động đi theo nói chuyện với một người con gái.

Khi đó cô còn cho rằng bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng là, một lần, hai lần, ba lượt..... Đã bốn năm trôi qua, Lục Cẩm Niên như cũ vẫn chủ động trò chuyện một hai câu với cô..... Sau đó cô mới mạnh dạn nảy sinh ý nghĩ cho rằng Lục Cẩm Niên có ý tứ với mình.

Thẳng thắn mà nói, khi còn trẻ, sở dĩ muốn theo đuổi anh, là vì bị khuôn mặt kia hấp hồn đến điên đảo, cô đã gặp qua nhiều người con trai như vậy, lại chưa bao giờ thấy ai có khuôn mặt giống như anh, mới nhìn một lần đã khiến cho người đối diện phải cảm thán ở tận đáy lòng, cho nên mới điên cuồng theo đuổi anh, muốn anh trở thành bạn trai của mình.

Cảm xúc của cô lúc đó, giống như là đang thích thú một chiếc túi xách phiên bản giới hạn, chính là muốn lấy được nó, để đeo nó trên người, khiến người khác phải cảm thấy hâm mộ.

Cho nên, cô lúc ấy chỉ nghĩ đến việc nếu Lục Cảnh Niên làm bạn trai của mình, chắc chắn đi cùng với anh ra ngoài sẽ cho cô không ít mặt mũi.

Vì vậy, khi cô nổi lên suy nghĩ có thể Lục Cảnh Niên có ý tứ với mình thì thất bại kia dù đã buông xuống, lại bắt đầu thức tỉnh.

Hướng chi, lúc này Lục Cảnh Niên của bây giờ đã là Lục Ảnh đế, là CEO của Hoàn Ảnh truyền thông, là người chông quốc dân của tất cả phụ nữ.

Nhưng cô không bao giờ ngờ đến, tất cả đều do cô tự suy diễn, trước giờ Lục Cảnh Niên vẫn không hề có ý gì với cô cả.

Liên tục hai lần đều bị anh từ chối không thương tiếc khiến cho Kiều An Hạ cô – người con gái từ khi còn nhỏ đến lúc lớn lên như bây giờ đều là thiên kim đại tiểu thư hô mưa gọi gió, không việc gì làm khó dễ được cô có điều không phục, cô thật sự rất không cam lòng.

Cô rất muốn biết, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào, có thể làm cho Lục Cảnh Niên kiên trì một mực chờ đợi suốt nhiều năm như thế.

Kiều An Hạ nhìn Lục Cảnh Niên đang chuẩn bị xuống xe, kiểm chế không được thốt ra, hỏi một câu: “Lục Cảnh Niên, người phụ nữ mà anh thích rốt cuộc là ai?”

Lục Cảnh Niên sau khi bày tỏ thái độ của mình, liền không có nửa điểm muốn cùng Kiều An Hạ dây dưa thêm nữa, anh vươn tay, vừa mới chuẩn bị đẩy cửa xe ra, kết quả lại nghe thấy câu hỏi đột ngột

của Kiều An Hạ.

Động tác đẩy cửa của anh trong nháy mắt dừng lại, cả người vẫn duy trì tư thế cũ không hề nhúc nhích, ước chừng được vài giây, mới nhạt nhẽo buông một câu: “Cô không xứng đáng biết cô ấy là ai!”.

Sau đó, liền đẩy ra cửa xe, không chút do dự bước xuống xe, ung dung rời đi.

Chương 136: Đừng nói năng linh tinh (10)

Kiều An Hạ ngồi ở trong xe, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn bóng dáng Lục Cẩm Niên càng lúc càng xa, cuối cùng hốc mắt không nhìn được đở lên.

-

Thang máy đi lên tầng cao nhất, mở cửa, Lục Cẩm Niên từ bên trong đi ra.

Trợ lý ôm mấy tập văn kiện, đang chờ ở cửa phòng của anh, thấy anh đi tới, lập tức kính cẩn đi lên đón tiếp, nói: "Ông Lục, buổi trưa, phó tổng trong công ty, sai người đưa tới mấy tập văn kiện, nói là giấy tờ quan trọng, xin ông xem qua, nếu như không có vấn đề, nhanh chóng ký tên để đưa về công ty."

Lục Cẩm Niên khẽ gật đầu, lấy ra thẻ phòng mở cửa, sau đó cởi áo khoác âu phục ra, đưa cho trợ lý, nhận lấy văn kiện từ trong tay trợ lý, trước đi tới sô pha rồi ngồi xuống, mở ra phê duyệt.

Văn kiện có 7, 8 phần, Lục Cẩm Niên xem một lượt rồi ký tên xong thì sắc trời ngoài cửa sổ đã tối.

Lục Cẩm Niên đưa văn kiện cho trợ lý, ý bảo hắn đem về công ty.

Trợ lý nhìn thấy bây giờ đã là 8 giờ tối, Lục Cẩm Niên còn chưa ăn cơm tối, cho nên liền lên tiếng hỏi: "Ông Lục, có muốn tôi gọi thức ăn tối trong khách sạn giúp ông không?"

Có thể là vì phê duyệt giấy tờ hết buổi trưa nên mi tâm của Lục Căn Niên hiện lên một tầng mệt mỏi nhàn nhạt, anh khoát tay áo về phía trợ lý, tỏ vẻ không cần.

Trợ lý biết điều ôm giấy tờ, thấp giọng nói một câu: "Nếu ông lqd Lục không còn việc gì nữa, vậy tôi xin phép ra ngoài trước."

Lục Căn Niên giơ tay lên, xoa mi tâm của mình rồi khẽ vuốt cằm.

Lúc trợ lý xoay người đi, Lục Căn Niên đột nhiên mở mắt, mở miệng nói một câu: "Cậu đến phòng của Kiều tiểu thư tìm lý do lừa cô ấy đi lên một chuyến."

"Dạ." Trợ lý thấp giọng đáp lại, nhẹ nhàng mở cửa, đi ra khỏi phòng.

Phòng lớn như thế, trong nháy mắt chỉ còn lại một mình Lục Căn Niên, anh tựa vào ghế sa lông, nhìn chăm chú bầu trời đầy sao, trong đầu vô tình nghĩ đến trong tiệm cơm nông thôn Kiều An Hạ đã nói những lời đó với Kiều An Hào.

Lúc Kiều An Hạ còn trẻ sau khi theo đuổi anh thất bại, bởi vì Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc, anh vẫn phải đối mặt với Kiều An Hạ, nhưng anh cố gắng để cho hai người không phát sinh quá nhiều sự tiếp xúc.

Cho đến hơn bốn năm trước, khi đó, đã khoảng gần bảy tháng anh không gặp Kiều An Hào, cũng không nghe được bất kỳ tin tức liên quan tới cô.

Một buổi chiều, nhóm Hứa Gia Mộc ca hát ở Kim Bích Huy Hoàng, anh đến hơi muộn, khi đến nơi, chỗ ngồi đã gần hết, chỉ có một chỗ trống bên cạnh Kiều An Hạ, anh liền đi tới, ngồi xuống.

Mới đầu Kiều An Hạ không chủ động mở miệng nói chuyện với anh, anh cũng không muốn nói chuyện với cô, sau đó lúc mọi người chơi trò chơi, Kiều An Hạ rót rượu cho anh mới nói một câu với anh.

Nếu là trước kia, chắc chắn anh sẽ không trả lời, nhưng lần hiếm hoi này, anh lại nói chuyện với cô.

Hai người cứ tán gẫu qua lại như vậy, anh lơ đãng thuận thế hỏi một câu: "Kiều An Hào đâu? Sao lại không tới?"

Kiều An Hạ không suy nghĩ nhiều, liền nói với anh: "Kiều Kiều lqđ bị cảm, cơ thể không thoải mái, không muốn đi."

Anh rất bình tĩnh gật đầu một cái với Kiều An Hạ, nhìn có vẻ không quan tâm, nhưng tận đáy lòng lại đau lòng một trận.

Chương 137: Anh cũng thích trời mưa? (1)

Kiều An Hạ không nghĩ nhiều, liền nói với anh: "Kiều Kiều bị cảm, khó chịu trong người, nên không muốn đi."

Anh rất bình tĩnh gật đầu với Kiều An Hạ một cái. Ngoài mặt thì trông bình thường như không quan tâm, nhưng trong lòng thì âm ỉ bứt rứt thành một đống.

Khi đó, anh đã xác định là không được yêu Kiều An Hào, cho dù có lo lắng thì cũng không có lý do, cũng như tư cách đi quan tâm cô. Rốt cuộc, vào đêm thanh vắng, anh một mình một xe chạy đến trước cửa nhà họ Kiều, đứng ngăn người cho tới khi trời lờ mờ sáng mới rời khỏi.

Mặc dù biết cả đời không có khả năng có được Kiều An Hào, nhưng anh vẫn không thể buông xuống được lo lắng.

Cho dù lúc ấy anh và cô không còn liên hệ qua lại, nhưng anh vẫn muốn biết được tình hình cô sống có tốt hay không.

Vì vậy, lần đầu nói chuyện với Kiều An Hào, sẽ có lần hai, lần ba... Cứ như thế, bất tri bất giác kéo dài hơn bốn năm, cho đến khi mẹ của Hứa Gia Mộc - Hàn Như Sơ tìm tới anh, yêu cầu anh giả làm Hứa Gia Mộc, sắm vai vợ chồng với Kiều An Hào... Từ lần đó, anh mới ít giao tiếp với Kiều An Hạ.

Sau sự việc năm năm trước, biết mình không được phép yêu Kiều An Hào, anh bắt đầu nản chí, tuy thế anh không bao giờ nghĩ đến

việc sẽ đi yêu một người phụ nữ khác, hay tùy tiện tìm đại một người thích hợp để đi suốt quãng đời còn lại.

Do đó, khi anh nghe Kiều An Hạ thủ thi với Kiều An Hào rằng anh có ý đối với cô ta, còn sẽ trở thành bạn trai của cô, anh không chỉ tức giận thôi... mà nhiều hơn là hoảng sợ.

Anh sợ, sợ Kiều An Hào thực sự sẽ hiểu lầm anh và chị của cô.

Cho nên, khi anh về tới đoàn kịch, không trực tiếp lên lầu ngay, mà đứng ở dưới chờ Kiều An Hào vừa đi vào khách sạn, lập tức chui vào xe Kiều An Hạ.

Hồi chiều, anh nổi nóng, nói với Kiều An Hạ mấy lời hơi nặng và tàn nhẫn hơn so với lúc đầu cô theo đuổi anh, nhưng hiện giờ anh cũng chỉ có duy nhất cách đó.

Nhưng thế cũng tốt, nếu đã không có khả năng với Kiều An Hạ, thì một đao cắt đứt, không cho cô hy vọng.

"Cốc cốc cốc Bất chợt truyền đến tiếng gõ cửa, đánh thức Lục cận Niên như đang đi vào cõi thần tiên. Anh thu lại tâm trạng ngàn ngơ, tao nhã đứng lên, đi về phía cửa.

Trợ lý đi tìm Kiều An Hào theo sự phân phó của Lục cận Niên, lúc nói cho cô biết ông Lục gọi cô lên lầu thì hơi do dự, sau cùng trước khi đi, nhắn nhủ thêm với cô: "Cô Kiều, ông Lục từ hồi chiều chỉ lo phê duyệt văn kiện cho tới giờ, mới vừa có chút thời gian, vẫn chưa dùng bữa tối. Tôi có hỏi anh ấy có muốn ăn chút gì đó không, nhưng anh ấy bảo không ăn. Tối sáng mai thì còn lâu lắm, có thể phiền cô làm chút gì cho anh ấy ăn không?"

Chương 138: Anh cũng thích trời mưa? (2)

Kiều An Hào gật đầu, biểu thị đã biết, chờ lúc trợ lý rời đi, gương mặt vốn treo một bên ý cười từng chút từng chút tắt ngấm.

Cả buổi chiều, đầu cô là một mớ hỗn độn, chỉ vờn vờ xoay quanh Lục Cẩm Niên và Kiều An Hạ, từ những lời Kiều An Hạ nói lúc bữa cơm trưa thì xem ra quan hệ giữa Lục Cẩm Niên và chị ta có vẻ rất tốt.

Lúc đầu, sở dĩ cô đáp ứng Hàn Như Sơ, cùng Lục Cẩm Niên đóng giả vợ chồng dưới danh nghĩa Hứa Gia Mộc, vì ảo tưởng mình và Lục Cẩm Niên sau thời gian dài tiếp xúc sẽ có thể nảy sinh tình cảm. Thế nhưng nếu như Lục Cẩm Niên và Kiều An Hạ thực sự đến với nhau, thì anh và cô sẽ thật sự không có nửa điểm cơ hội rồi...

Trong nháy mắt, Kiều An Hào thoáng vẻ cô đơn, cô đứng ngẩn người trước cửa một hồi thật lâu, mới quay người trở về phòng tìm di động. Đang lúc chuẩn bị lên lầu, chợt nhớ tới lời trợ lý của Lục Cẩm Niên, cô bèn đến bên điện thoại khách sạn, quay số cho bộ phận nhà hàng đặt một phần ăn khuya nhẹ.

Hiện đang là giờ cao điểm các thành viên trong êkíp làm phim dùng thang máy chạy lên chạy xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể đụng người quen. Kiều An Hào sợ bị bắt gặp, nên đành bung bữa khuya leo thang bộ.

Buổi tối khi Lâm Thi Ý đang ở trong phòng cùng vài tiểu diễn viên, cô ta nhận được cú điện thoại của nhà sản xuất, ông ta tụng kinh về định nghĩa quấy rối, nên Lâm Thi Ý không thể làm gì khác hơn là thối lui khỏi phòng, nũng nịu về đồ ngọt nhà sản xuất.

Trên hành lang đông đúc kẻ qua người lại, Lâm Thi Ý đi về phía lối thoát hiểm, vừa khéo đang tính đẩy cánh cửa, xuyên qua ô cửa kính, cô ta thấy Kiều An Hào mang theo một phần ăn khuya leo thang bộ.

Lâm Thi Ý lòng tràn đầy nghi hoặc, Kiều An Hào đi đưa đồ ăn sao? Cho ai?

Lâm Thi Ý chần chừ một chút, liền nhẹ giọng ngắt máy của nhà sản xuất, rồi đẩy cửa, âm thầm đi theo Kiều An Hào.

-

Lục Cận Niên mở cửa, thấy là Kiều An Hào, không nói gì, trực tiếp xoay người trở vào phòng.

Kiều An Hào đứng ở cửa hít sâu một hơi, cất bước vào phòng, đóng cửa lại, mới đi vào trong.

Lục Cận Niên vào phòng tắm, mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy. Kiều An Hào đem thức ăn khuya đặt lên chỗ trống trên bàn trà trước ghế sofa, sau đó tiện tay dọn dẹp một chút đồng văn kiện và tạp chí bị Lục Cận Niên ném bừa bãi. Đang lúc định chuyển qua bên kia bàn, thì Lục Cận Niên đột ngột mở cửa phòng tắm, ánh mắt anh thẳng tắp bắn về phía Kiều An Hào.

Kiều An Hào bị Lục Cận Niên nhìn đến có chút khấn trương, cô ôm chặt một xấp văn kiện, nhẹ giọng giải thích: "Vừa nãy lúc cậu trợ lý đến tìm tôi, có nói anh vẫn chưa ăn cơm tối, nên tôi mang bữa khuya

tới cho anh."

Chương 139: Anh cũng thích trời mưa? (3)

Lúc này Lục Cẩm Niên mới chuyển tầm mắt về phía bàn trà, thấy quả nhiên có khay thức ăn bày bên trên, mi tâm chau lại, con người trong phút chốc đờm về sâu thăm thẳm.

Kiều An Hào thấy Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm vào khay thức ăn khuya nhưng mãi vẫn không có bất kỳ biểu hiện nào muốn ăn, cho rằng anh không có khẩu vị, sau một hồi đấu tranh mới cất lời: "Anh trợ lý nói, anh bận rộn đóng văn kiện của công ty cả buổi chiều, nhất định đã kiệt sức rồi, nếu không ăn chút gì đó thì sẽ không gượng nổi cho tới sáng mai đâu?"

Lục Cẩm Niên vẫn không lên tiếng, ánh mắt quay trở về trên người Kiều An Hào.

Ngón tay Kiều An Hào bấu chặt xấp văn kiện trong lòng, có chút khó khăn mở miệng lần nữa: "Vả lại, cho dù anh không đói, cũng phải bỏ bụng chút chút. Ăn ít còn hơn là không ăn..."

Kiều An Hào nói tới đây thì hoàn toàn không lo lắng nữa.

Cô và Lục Cẩm Niên ngoại trừ mối "quan hệ vợ chồng" trên danh nghĩa, thì chẳng khác gì hai con người xa lạ. Hơn nữa, ban đầu vào đêm tân hôn, cô rất thức thời nói với anh rằng sẽ không can thiệp vào cuộc sống của anh l.e q.u.y d.o.n, mà anh cũng không phản đối, còn bồi thêm một câu: "Cô tốt nhất nhớ kỹ lời cô đã nói". Vì vậy, sau khi kết hôn, cô chưa từng hỏi đến vấn đề ăn-mặc-ở-đi lại của anh, thậm chí ngay cả một câu hỏi quan tâm cơ bản hay chúc ngủ ngon

cũng không nói. Thế nhưng hiện tại cô đang cố chấp thuyết phục anh đừng đùa, có bị xem là vi phạm các thỏa thuận ban đầu của bọn họ không...

Nội tâm Kiều An Hảo bồn chồn, nên càng nói giọng càng nhỏ yếu ớt: "Lại nói, thường bỏ bữa sẽ không tốt cho dạ dày."

Lục Cẩm Niên một mực lặng thinh, mắt không chớp chăm chăm nhìn Kiều An Hảo.

Ngay khi Kiều An Hảo nhụt chí, nghĩ rằng Lục Cẩm Niên sẽ không ăn khuya, người đàn ông đột nhiên cất bước đi tới trước ghế sofa, ngồi xuống, sau đó chỉ vào khay thức ăn cô mang tới, không nặng không nhẹ hỏi: "Ăn cái gì?"

Kiều An Hảo kinh ngạc nhìn về phía Lục Cẩm Niên, thoáng chốc chưa phản ứng với ý tứ trong lời anh.

Lục Cẩm Niên dường như bị bộ dạng ngây ngốc không theo kịp nhịp độ nói chuyện của cô chọc cười, khiến tâm trạng tốt hẳn lên, khóe môi bất giác gợn lên đường cong, tuy lời ra vẫn bằng phẳng không cảm xúc: "Không phải nói mang đến cho tôi ăn à?"

Kiều An Hảo lúc này mới hiểu ý của Lục Cẩm Niên là về bữa khuya, nhất thời khẽ cúi người đặt xấp văn kiện lên bàn, sau đó đi tới trước khay, mở hộp đồ ăn ra, đặt lên trên một tờ báo: "Một phần cơm chiên Dương Châu, một phần canh bí đao, một phần cánh gà, còn có một phần cải xanh xào..."

Lục Cẩm Niên trước sau không phát tiếng động nào, chỉ lặng lẽ dõi theo Kiều An Hảo, ánh mắt trở nên có chút mềm mại.

Chương 140: Anh cũng thích trời mưa? (4)

Kiều An Hảo bày ra trước mặt Lục Cận Niên, rồi thay anh bẻ đôi chiếc dĩa dùng một lần, đưa tới: "Tôi không biết anh thích ăn cái gì, cho nên mỗi thứ kêu một ít..."

Kiều An Hảo vừa nói, vừa ngược mắt nhìn Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên vẫn thẳng tắp dùng ánh mắt nơi cô.

Hai người cứ thế chạm mắt nhau.

Kiều An Hảo thất kinh trong lòng, lời nói ra đến cửa miệng liền bị nghẹn lại, sau đó mở to đôi mắt bồ câu, nửa ngửa đầu nhìn lại Lục Cận Niên.

Trong con ngươi của Lục Cận Niên tuy không còn pha trộn sự thờ ơ và lạnh lùng xưa nay, nhưng cũng không có quá nhiều cảm xúc. Nó sâu sắc, lại phảng phất đang như lóe lên một tia sáng.

Kiều An Hảo nhìn rồi lại nhìn, nhịp tim bỗng chốc tăng nhanh một cách kỳ lạ, thậm chí khuôn mặt cô phím đỏ theo từng hơi thở. Mãi cho đến khi mặt nóng lên, cô mới bất ngờ hoàn hồn, vội vàng thu hồi tầm mắt nhìn Lục Cận Niên, lóng ngóng đưa đôi dĩa trong tay ra dâng trước: "Đĩa."

Lục Cận Niên nghe thấy tiếng của Kiều An Hảo mới phục hồi tinh thần. Chớp mắt, đôi đồng tử khôi phục vẻ đăm đăm xa cách nguyên thủy, sau đó anh không nói tiếng nào nhận lấy đôi dĩa, khép hờ mắt,

từ tốn ăn.

Động tác nhai của Lục Cẩm Niên rất tao nhã, không phát ra tiếng dù là nhỏ nhất.

Bầu không khí trong toàn phòng rất yên tĩnh.

Kiều An Hào ngồi xỏm đối diện Lục Cẩm Niên một hồi thật lâu. Khi con tim hốt hoảng tìm được về nhịp đập bình ổn, cô mới nhận thức được vị trí hiện tại của mình, bèn nhướn mi len lén liếc nhìn người đàn ông trước mặt.

An Hào liên tục ngấm trộm nhiều lần, phát hiện sự chú ý của Lục Cẩm Niên luôn đặt trên thức ăn, vì thế liền đánh bạo len lút quan sát anh.

Anh vẫn mặc bộ quần áo lúc ăn cơm trưa, chỉ là cởi bỏ áo vest ngoài, tháo cà vạt, mở bung hai nút áo ở cổ, lộ ra vùng xương quai xanh đẹp tinh xảo, cổ tay áo xắn lên để lộ một đoạn cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, trông giản dị nhưng vẫn giữ được phong độ thanh lịch.

Anh chuyên tâm gắp thức ăn, lông mi dài thỉnh thoảng chớp động.

Lần đầu tiên gặp anh, cô tức khắc bị kinh hoàng trước tướng mạo khôi ngô ấy, gây ám ảnh suốt 13 năm qua, không biết bao nhiêu lần giữa đêm tỉnh mộng. Cứ mỗi khi nhìn kỹ anh, cô vẫn không khỏi bàng hoàng.

Thiết nghĩ, trên cả trái đất này, duy nhất chỉ có anh là hoàn hảo, khiến ai ai nhìn mãi cũng không chán.

Kiều An Hào say đắm dán mắt vào Lục Cẩm Niên quá lâu. Có lẽ người nào đó bị nhột, bất thành linh ngược mi mắt. Kiều An Hào

hoảng sợ vội vã cúi thấp đầu, trái tim không để gì bình tĩnh trở lại, lập tức nhảy nhót mãnh liệt.

Chương 141: Anh cũng thích trời mưa (5)

Kiều An Hào lập tức né tránh ánh nhìn của Lục Cận Niên, cô ngoảnh đầu nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ sát đất để làm dịu đi tâm tình của mình lúc này, vốn là định nói điều gì đó nhưng bất chợt dừng lại, kìm lòng không được phát ra một câu: "Mưa rồi."

Vừa nói hết câu, cô liền đứng lên, đi về phía cửa sổ.

Lục Cận Niên nghe thấy lời nói của Kiều An Hào cũng quay đầu nhìn ra cửa sổ, quả nhiên thấy trên mặt kính phủ dày đặc vết nước, mà Kiều An Hào đứng trước cửa sổ đang chăm chú nhìn không chớp mắt.

Lục Cận Niên ngẩng nhìn dáng vẻ cô một lúc mới kiềm chế thu hồi lại tầm mắt, tiếp tục ăn hết những đồ mà Kiều An Hào mang đến rồi mới buông đũa xuống, đứng lên.

Anh rút tờ giấy ăn lau khóe miệng một chút, sau đó ném vào túi rác, bản thân chần chừ do dự mất mấy giây mới cất bước đi về phía cửa sổ, đứng bên cạnh Kiều An Hào.

Lục Cận Niên cao hơn cô rất nhiều, bởi vì trời về đêm nên cửa sổ sát đất như trở thành một tấm gương phản chiếu hai bóng hình của anh và cô, cũng phản chiếu dáng vẻ mười phần tập trung ngẩng nhìn trời mưa của Kiều An Hào trước đôi mắt anh. Anh không nhận được, nhắm mắt lại, mở miệng nói: "Cô cũng thích trời mưa?"

Kiều An Hào lơ đãng duỗi tay miết lên mặt kính theo vết chảy của

giọt mưa đi xuống, chợt nghe đến âm thanh của Lục Cẩm Niên truyền tới mới phát giác được anh đang đứng bên cạnh từ lúc nào, ngón tay tạm dừng một lúc mờ nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng, tôi rất thích."

Lục Cẩm Niên không nói chuyện nhưng vẻ mặt nhất thời biến đổi mang theo chút mềm mại ôn hòa.

Một lát sau, Kiều An Hào lại tiếp tục đưa tay vẽ lung tung theo dấu vết của giọt mưa trên cửa kính, thế nào lại chú ý đến Lục Cẩm Niên, cô tò mò hỏi: "Anh cũng thích trời mưa sao?"

"Ừ, thích". Lục Cẩm Niên trả lời, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chậm mang theo tâm tình phảng phất muốn bộc lộ.

Thì ra cả anh và cô đều thích trời mưa... Có lẽ thâm mến chính là như thế, bởi vì hai người đều có chung sở thích, trong phút chốc cứ như điều này đã vô tình kéo khoảng cách của họ lại gần hơn rất nhiều.

Trong lòng Kiều An Hào nhất thời dâng lên sự ngọt ngào, cảm giác như nó đang lan tràn toàn thân, ngấm vào tận cốt tủy.

Sở dĩ thích trời mưa là bởi vì lần đầu tiên hai người gặp nhau, khi đó trời cũng đổ mưa ào ạt như thế này.

Từ lần ấy, một lần gặp, nhiều năm sau đều mãi mãi khó quên, cứ một mực chung thủy dành tình yêu trong lòng cho anh.

Nhưng không biết anh thì sao?

Kiều An Hào đang do dự muốn hỏi Lục Cẩm Niên tại sao lại thích trời mưa thì người đàn ông bên cạnh lại chủ động mở miệng trước: "Vốn dĩ lúc đầu tôi không thích trời mưa."

Lục Cẩm Niên nói tới đây, giống như đang nhớ lại hồi ức cũ, liền trầm mặc trong chốc lát rồi mới tiếp tục: "Vì một kỷ niệm khó quên, ... mới trở nên thích mưa!

Chương 142: Anh cũng thích trời mưa (6)

Lục Cẩm Niên nói tới đây, giống như đang nhớ lại hồi ức cũ, im lặng trong chốc lát, mới tiếp tục nói rõ ràng: "Sau này, bởi vì một kỷ niệm khó quên mới thích trời mưa."

Trái tim Kiều An Hào chợt lóe một nhịp, thì ra anh thích trời mưa, cũng có nguyên nhân giống cô... Chẳng qua cô vì một người, mà anh vì một hồi ức cũ.

Có lẽ từ lần kết hôn tới nay, đây là lần đầu tiên Lục Cẩm Niên ôn hòa nhã nhặn nói chuyện phiếm với cô, khiến cho lá gan của cô trở nên lớn hơn rất nhiều, bất giác hỏi ra sự nghi ngờ trong lòng mình: "Chuyện gì khiến anh thích trời mưa?"

Lục Cẩm Niên nhìn mưa lớn ngoài cửa sổ, trong nháy mắt đôi mắt trở nên đa cảm: "Chuyện kia là lần đầu tiên tôi được tiếp xúc gần gũi với người quan trọng nhất trong cuộc đời của tôi..."

Lục Cẩm Niên nói tới đây, bất chợt ý thức được mình đang nói gì, lập tức dừng lại.

Kiều An Hào đứng ở một bên, tập trung tất cả lực chú ý, đang chờ Lục Cẩm Niên nói tiếp, nhưng chờ hồi lâu, lại không nghe Lục Cẩm Niên mở miệng nói tiếp, có chút nghi ngờ, quay đầu nhìn về Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nhìn thấy qua cửa sổ thủy tinh trước mặt, thấy vẻ mặt cô bé đang nhìn mình chờ đợi.

Chuyện 5 năm trước, anh không có tư cách theo đuổi cô, cho dù yêu say đắm, cũng chỉ có thể đơn phương chôn dấu tình cảm tận đáy lòng, mà mới vừa rồi anh không để ý, suýt nữa tiết lộ tâm sự của mình.

Yết hầu Lục Cẩm Niên khẽ chuyển động, để cho lý trí đè ép tất cả cảm xúc mạnh mẽ xuống, nhàn nhạt nói một câu: "Quên đi, thật ra cũng không có gì để nói."

"Ồ." Kiều An Hào lẳng lặng đáp một tiếng, không nói chuyện, chỉ nhìn mưa rơi ngoài trời, tâm tư nhẹ nhàng bay xa.

Lục Cẩm Niên nói, khi trời mưa để cho anh gặp được người quan trọng nhất cuộc đời anh, anh thích cô bé kia sao?

Thì ra anh cũng giống cô, cũng nhờ trời mưa mà gặp được người mình yêu nhất cả đời này, chỉ có điều, cô thích anh nhất, anh lại thích người khác nhất.

Ban đầu bởi vì có cùng sở thích với anh, mà lòng kích động ngọt ngào phát ngấy, lúc này lại tràn đầy nhàn nhạt đau buồn và chua xót.

Sau đó hai người không ai mở miệng nói với nhau một câu nào nữa, chỉ lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn mưa to ngoài trời, nghĩ tới tâm sự của mình.

Anh nghĩ tới, anh yêu cô.

Cô nghĩ tới, cô thương anh.

Mưa Bắc Kinh thường thường là mưa rào, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, song đã nửa tiếng, mưa to dần dần chuyển thành mưa nhỏ,

đến cuối cùng, bầu trời đen nhánh cũng xuất hiện vô số ánh sao lấp lánh.

Lúc này Kiều An Hào mới khẽ phục hồi tinh thần lại, phát giác vậy mà mình và Lục Cẩm Niên đứng trước cửa sổ nhìn mưa lâu như vậy.

Kiều An Hào quay đầu, thấy anh còn thất thần nhìn mưa ngoài cửa sổ, cô chờ giây lát, nghĩ đến việc anh cho trợ lý tìm mình, cho nên mở miệng, hỏi: "Anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Chương 143: Anh cũng thích trời mưa? (7)

Lục Cẩm Niên nghe Kiều An Hào nói, mới nhớ tới mục đích mình để cho trợ lý gọi cô lên là muốn làm rõ với cô rằng giữa anh và Kiều An Hạ không có quan hệ gì. Nhưng anh và cô không phải là người yêu, cũng không phải vợ chồng thực sự, trừ cái thỏa thuận kia ra thì không có bất kỳ mối ràng buộc nào. Nếu anh trực tiếp giải thích chuyện giữa anh và một người phụ nữ, thì nó có vẻ hơi đường đột.

Lục Cẩm Niên trầm mặc một lúc lâu, vẫn chưa nghĩ ra được cách nên mở miệng giải thích với Kiều An Hào như thế nào. Sau cùng, anh khẽ mấp máy môi, hỏi Kiều An Hào một câu: "Còn cô? Gặp tôi, cũng không có gì muốn hỏi tôi sao?"

Là anh kêu cô lên tìm anh, nhưng bây giờ lại hỏi cô muốn hỏi anh cái gì... Kiều An Hào bị câu hỏi của Lục Cẩm Niên làm ngẩn ra, kể đó lắc đầu, có chút mờ mịt hỏi lại Lục Cẩm Niên: "Hỏi gì cơ?"

Lục Cẩm Niên cho rằng Kiều An Hào chưa hiểu ám chỉ trong lời nói của mình, bèn bổ sung: "Buổi trưa lúc đi ăn cùng Kiều An Hạ, cô không có gì muốn hỏi tôi?"

Nhắc tới đó, thật vất vả Kiều An Hạ bởi vì phải dụ dỗ Lục Cẩm Niên ăn, rồi cùng anh ngắm mưa, mới quên đi chuyện ấy, chớp mắt lại hiện về trong tâm trí Kiều An Hào. Ánh mắt cô chột trĩu xuống, đăm đăm nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc không mở miệng.

Lục Cẩm Niên đứng ở bên cạnh, mang theo kiên nhẫn hiếm có, chờ Kiều An Hào lên tiếng. Thế nhưng đợi đã lâu, cô gái vẫn một mực

không chịu nói năng, khiến đáy lòng anh rơi vào sự hiu quạnh cuồn cuộn.

Anh vừa rồi hỏi cô có gì muốn hỏi anh không, rốt cuộc là đang mong đợi cái gì? Đang mong đợi cô sẽ vì để tâm lời Kiều An Hạ, anh có thể sẽ trở thành bạn trai của cô ta, sau đó xác nhận anh tin đó là thật hay giả sao?

Đối với cô mà nói, anh ở cùng với phụ nữ nào, phát sinh cái gì đó với phụ nữ nào, cô cho tới bây giờ đều luôn thờ ơ, làm sao có thể bận tâm chứ?

Đáy mắt Lục Cẩm Niên hiện lên một tầng tự giễu, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhin không được che lấy miệng, cười khẽ một tiếng. Một lát sau, như là quả thật bị bại bởi Kiều An Hào, mang theo chút thất vọng lên tiếng: "Tôi và Kiều An Hạ..."

Khi Kiều An Hào đang nghe đến Kiều An Hạ và anh có thể trở thành bồ bịch, cũng đã chật vật đến nỗi không thể thừa nhận. Tại thời điểm này, cô thực sự rất sợ từ miệng Lục Cẩm Niên thốt ra bọn họ muốn sống chung với nhau, dưới bàn tay vô thức nắm chặt thành đấm, môi gắt gao cắn chặt, sau liền cắt đứt lời Lục Cẩm Niên: "Chị tôi là một người tốt, xinh đẹp, xuất thân không tệ, cái gì cũng tốt..."

Kiều An Hào còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên lạnh giọng thẳng thừng cắt đứt lời của cô: "Đi tắm!"

Chương 144: Anh cũng thích trời mưa? (8)

Câu nói giữa chừng của Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên bất chợt lấy một câu không chút liên quan “Đi tắm” cắt đứt mà bị dừng lại ở miệng. Cô buồn bực quay đầu, vừa định “Hả?” một tiếng, lại thấy vẻ mặt của Lục Cẩm Niên không biết đã trở nên cực kỳ lạnh lùng từ khi nào, như tảng băng bắc cực, bầu không khí xung quanh anh cũng trở nên rét hơn.

Kiều An Hào mấp má môi, không phát ra được tiếng, cũng đứng im tại chỗ không bất động.

Lục Cẩm Niên bặm chặt môi, tay gắt gao siết thành đấm, như thể cố gắng đè nén cảm xúc của mình. Sau khoảng mười giây, thấy Kiều An Hào không có hành động gì, lại mở miệng, giọng điệu lạnh lùng pha lẫn tức giận: “Không nghe thấy tôi nói sao? Đi tắm! Chẳng lẽ còn muốn chờ tôi tắm giúp cô?”

Khi nói xong một chữ cuối cùng, thanh âm của Lục Cẩm Niên, trong nháy mắt trở nên thêm ác liệt, mang theo sự quyết đoán không cho người cự tuyệt. Kiều An Hào khe khẽ run, sau đó nhanh chóng lùi lại hai bước, xoay người, đi về phía phòng tắm.

-

Kiều An Hào tắm rửa xong, bước ra khỏi phòng tắm, Lục Cẩm Niên vẫn đứng trước cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía phòng khách, trong tay cầm điếu thuốc đang hút dở. Khi anh nghe tiếng cửa phòng tắm mở ở đằng sau, hơi ngẩng đầu một chút, nhìn qua thủy tinh trước

mặt, thấy Kiều An Hào đi ra từ trong phòng tắm, liền đưa điều thuốc bên miệng, rít sâu một ngụm, sau đó dập tắt trong gạt tàn, thông thả xoay người, nhìn chằm chằm Kiều An Hào, bình thản ném thẳng một câu: "Không phải cô hỏi tôi tìm cô tới có chuyện gì sao? Cô nghĩ tôi tìm cô có thể có chuyện gì ngoài nhu cầu thể xác, ngủ với cô, làm giao dịch trao đổi."

Khi Kiều An Hào nghe Lục Cẩm Niên kêu mình đi tắm rửa, cũng đã dự cảm anh muốn làm gì, nhưng lại không nghĩ rằng vừa thấy cô đi ra, anh liền quăng cho cô một câu như vậy.

Nhu cầu thể xác, ngủ với cô, làm giao dịch trao đổi...

Kiều An Hào cắn chặt môi, tay vô thức giữ chắc quần áo, sắc mặt hơi hơi trở nên có chút trắng.

Lục Cẩm Niên như là không nhìn thấy phản ứng của cô, nâng tay gỡ cúc áo rồi tùy tiện ném lên ghế sofa, để ngực trần, đi thẳng vào phòng tắm. Khi đi ngang qua người Kiều An Hào, anh khựng lại một chút, để lại một câu: "Đừng đứng ngốc ở chỗ này, đến chỗ cô nên chờ đi!"

Nói xong, liền trực tiếp lướt qua, bước vào phòng tắm, sau đó hung hăng đóng cửa lại.

Kiều An Hào nghe tiếng đóng rầm phía sau, thân thể khẽ run. Lúc ban tối, anh còn dụ dằng như thế, cô đã nghĩ giữa bọn họ có hy vọng chuyển biến tốt.

Cho dù không thể yêu nhau, nhưng cũng có thể trở lại lúc cô thầm mến anh, khoảnh khắc anh để ý đến những chuyện vụn vặt của cô.

Tôi mệt hai cô cậu rồi ghen. Làm thật tới lần thứ mấy rồi nhỉ?

Chương 145: Anh cũng thích trời mưa (9)

Cho dù khi đó anh vẫn tỏ ra xa cách với cô, chưa bao giờ nói nhiều nhưng cũng không cay nghiệt như bây giờ.

Lục Cẩm Niên tắm rất nhanh, anh chỉ tùy ý choàng một chiếc khăn tắm quanh hông, sau đó cầm khăn lau tóc, sau đó từ phòng tắm đi ra, lại thấy Kiều An Hào vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, nhin không được nhíu mày, bước tới bên người cô: "Không phải tôi bảo cô về chỗ cô cần chờ sao? Hay cô muốn làm luôn ở đây?"

Vừa nói, anh vừa nắm lấy cổ tay cô, hung hăng đẩy cô xuống ghế salon, sau đó đè lên người cô.

"Cô đã muốn thế, tôi sẽ thành toàn cho cô, dù sao cũng chỉ là thỏa mãn nhu cầu mà thôi."

Thân thể Kiều An Hào hơi run rẩy một chút, cô vô thức rũ mi xuống để che lấp đau thương trong mắt.

Lục Cẩm Niên cúi đầu, anh đang muốn hôn Kiều An Hào lại bất chợt nghĩ tới điều gì, liền vươn tay nắm lấy cằm của cô, bắt cô phải ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của anh, sau đó lạnh nhạt mở miệng: "Kiều An Hào, cô đang muốn học Triệu Phi Yến và Triệu Hợp Đức, hai chị em cùng chung một chồng."

Kiều An Hào bị anh nói như vậy, vẫn còn chút mơ màng, cô không hiểu rốt cuộc anh đang muốn nói điều gì. Anh lại tiếp tục nói, câu từ đầy trào phúng: "Kiều An Hào, cô lên giường với tôi, thành người của

tôi, vậy mà còn khen chị cô trước mặt tôi, không thấy ghê tởm hay sao?"

Từ lúc kết hôn đến bây giờ, Lục Cận Niên ăn nói khó nghe với cô không ít lần, cô tưởng mình đã chết lặng rồi, nhưng mỗi lần nghe lại, đáy lòng vẫn không nhin được đau đớn, bởi vì để ý, bởi vì yêu, cho nên mãi luôn để ý.

Sắc mặt Kiều An Hào hoàn toàn tái nhợt, cô khen chị gái cô ở trước mặt anh, như thế nào lại là ghê tởm?

Lục Cận Niên tăng thêm lực đặt vào cằm cô, tiếp tục nói: "Tôi cho cô biết, cô muốn, tôi cũng không muốn! Cô không thấy hai chị em cô chung một chồng là ghê tởm, nhưng tôi lại thấy ghê tởm! Nếu tôi đã ngủ với cô, thì sẽ không bao giờ động đến dù chỉ một sợi lông tơ của Kiều An Hạ! Cô cũng không đủ tư cách nói đến Kiều An Hạ ở trước mặt tôi, dù chỉ một chút tôi cũng không thích cô ta, cho dù cô ta một lòng một dạ thế nào, cũng không có nửa điểm quan hệ với tôi."

Thật ra khi cô khen Kiều An Hạ trước mặt anh, anh đã vô cùng tức giận chẳng thèm muốn giải thích với cô.

Có lẽ, ở trong lòng cô, hoàn toàn không để tâm đến chuyện của anh và những người phụ nữ khác.

Nhưng là, anh vẫn không thể nhin xuống, lại dùng một phương thức như thế, để giải thích với cô.

Nghĩ đến đây, Lục Cận Niên nhìn Kiều An Hào đầy lạnh lẽo, đáy mắt hiện lên đau đớn và bất đắc dĩ, anh dùng lực mím môi, liền dùng sức cúi đầu, ngăn chặn môi của cô.

Chương 146: Anh cũng thích trời mưa (10)

Lục Cẩm Niên hôn cô giống như đang cắn xé, anh .lamlam.lqd. dùng sức xé quần áo của cô, có hơi đáng sợ.

Kiều An Hào nhớ đến cảm giác hai lần trước anh làm cô đau đến sống không bằng chết, cơ thể trở nên có chút khẩn trương, lúc Lục Cẩm Niên mạnh mẽ xông vào thân thể cô, khiến cả người cô không nhìn được mà run rẩy, bởi vì đau đớn, khóe mắt hơi ẩm ướt

Lục Cẩm Niên cảm giác rõ ràng cô gái phía dưới run rẩy, theo bản năng ngẩng đầu lên từ xương quai xanh của cô, đã thấy khóe mắt cô ướt đẫm, động tác của anh ngừng lại, trong đầu nhớ tới lần trước lúc kết thúc, hình ảnh vẻ mặt cô tái nhợt co rúc ở trên giường, anh nắm bả vai cô tăng thêm chút sức lực, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng như cũ, nhưng động tác lại nhẹ nhàng hơn một chút.

Kiều An Hào không còn cảm giác khó chịu như vậy nữa, cơ thể căng thẳng, hơi buông lỏng một chút, vẫn có thể cảm giác được hơi đau, càng về sau, cảm xúc đau đớn đã được thay vào kích thích mãnh liệt mà Lục Cẩm Niên mang đến, thân thể mới hoàn toàn mềm nhũn ra. Lục Cẩm Niên cảm giác được cô gái nhỏ đã động tình, sức lực cũng dần dần trở nên dịu dàng.

Cuối cùng, cũng đến lúc kết thúc, Lục Cẩm Niên gục ở trên người Kiều An Hào, bởi vì thân thể được phóng thích, nên đầu có chút choáng váng, cảm giác như mình đã cho cô hết tất cả sức lực.

Lục Cẩm Niên gục ở trên người Kiều An Hào thở dốc một chút, theo

bản năng giơ tay lên, muốn vuốt ve mái tóc dài của cô, nhưng cuối cùng, vừa giơ tay lên, đã nắm thành quả đấm, dùng sức rút tay về, xoay người đứng dậy rời khỏi cơ thể cô, sau đó nhặt áo tắm dưới mặt đất lên, bọc lại cơ thể mình, mới quay đầu, nhìn lướt qua Kiều An Hào bất ổn đang cuốn người trên ghế sa lon, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo nói: "Lần giao dịch này đã xong, nếu cô muốn chuyện gì có thể gửi tin nhắn cho tôi, nếu như không có, tôi xem gần đây có hợp đồng nào tốt sẽ sắp xếp cho cô."

Nói xong, Lục Cận Niên lạnh lùng xoay người, đi vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Kiều An Hào, lúc Lục Cận Niên xoay người đi, cô vươn tay, nhặt quần áo lamlam.lqd của mình lên, che lại cơ thể trần trụi của mình, nằm trên ghế sa lon lẳng lẳng trong chốc lát, mới ngồi dậy, mặc quần áo vào.

Kiều An Hào đứng lên, nhìn Lục Cận Niên đóng cửa phòng ngủ, suy nghĩ một chút, cuối cùng không gọi anh, yên lặng xoay người, đi ra khỏi phòng của Lục Cận Niên.

Lúc này đã là mười hai giờ đêm, Triệu Manh đã ngủ, Kiều An Hào đi tắm rồi rón rén bò lên giường, lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Cô thật sự không biết tới nay rốt cuộc mình đã nói sai điều gì mà chọc anh tức giận như vậy?

Chương 147: Anh cũng thích trời mưa (11)

Cô biết anh không thích cô, trước mặt anh cô làm cái gì đều vô cùng cẩn thận, sợ mình sẽ làm gì đó khiến anh thấy phiền.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến, chỉ do một đêm say rượu mà chủ động quyến rũ anh, sau lại vì muốn che dấu tâm sự của chính mình mà đưa ra một lý do bừa bãi, không ngờ lại tạo cơ hội cho anh hết lần này đến lần khác tổn thương bản thân mình. Cô đề xuất với anh muốn giải trừ giao dịch, kết quả lại chọc anh phẫn nộ, nói chờ đến khi nào anh chơi chán, liền sẽ khiến cô biến mất triệt để khỏi giới giải trí.

Cho dù cô có thể rút khỏi giới giải trí, có thể buông bỏ hết những dây dưa với anh, quyết định để mặc cả đời mình về sau sống mãi với thứ tình cảm đơn phương hèn mọn này, nhưng cô lại không thể bỏ mặc Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc chính là bạn từ nhỏ đến lớn của cô, lúc trước là do cô ích kỷ, nghĩ muốn tiếp cận Lục Cẩm Niên nên mới đáp ứng đề nghị của Hàn Như Sơ, nếu như bây giờ cô muốn từ bỏ, Hứa Gia chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn.

Chẳng qua nghĩ lại về lời anh nói đêm nay, có lẽ anh thật sự không hề thích Kiều An Hạ.

Nghĩ vậy, Kiều An Hào mới hơi buông lỏng một chút tâm tình nặng nề cả buổi của mình, nhưng vẫn không kìm được lo lắng cho Kiều An Hạ, cô sợ chị ấy sẽ phải đau khổ.

Ngày hôm sau, Kiều An Hào có lịch trình, buổi sáng tám giờ đến studio, trang điểm, thay đồ sau đó bắt đầu quay phim.

Cô và Lục Cẩm Niên khi gặp nhau ở studio, trừ lúc quay phim còn lại không bao giờ nói chuyện với nhau câu nào, tối hôm qua giữa hai người lại không hề vui vẻ. Vì vậy, hôm nay lúc quay phim, Kiều An Hào không thể bình thường như mọi ngày, thi thoảng lại lén lút nhìn Lục Cẩm Niên một cái.

Tâm tình của Lục Cẩm Niên cũng không tốt hơn cô là bao, khi quay phim còn thả lỏng cơ mặt để hoàn thành vai diễn theo kịch bản yêu cầu, nhưng đến khi đạo diễn hô: "Cắt", sắc mặt anh lại lập tức lạnh hẳn xuống, khiến cho không khí trong đoàn làm phim rất căng thẳng.

Đến giờ ăn cơm trưa, hôm nay nhà ăn lại tổ chức tiệc đứng.

Bởi vì buổi chiều còn tiếp tục quay nên Kiều An Hào không thay đồ mà trực tiếp cùng Triệu Mạnh đi đến nhà ăn, lúc hai cô đến, người bên trong cũng đã vắng đi không ít.

Kiều An Hào lấy một ít thức ăn, sau đó cùng Triệu Mạnh đi tìm chỗ ngồi, đi qua một bàn có tám bảy, tám người đang ngồi, có vài ngôi sao nhỏ và nhân viên trong đoàn làm phim, không biết đang xì xào bàn tán gì đó, lúc thấy hai cô đến gần, lập tức ngậm miệng lại.

Chờ đến khi Kiều An Hào và Triệu Mạnh tìm được chỗ rồi ngồi xuống, âm thanh nói chuyện so với lúc trước nhỏ hơn một chút, một người trong số đó vươn đầu về đằng trước, như là muốn nói điều gì đó rất bí mật, đám người còn lại đưa nhau bàn luận sau đó đều nhất mực quay đầu nhìn về bàn của hai cô một cái.

Ban đầu, Kiều An Hào vốn chẳng thèm để ý, đến lúc ăn được một nửa cơm mới phát hiện rất nhiều diễn viên và nhân viên của đoàn

làm phim lúc đi qua chỗ cô lại giơ tay chỉ trỏ, sau đó lại quay đầu nói nhỏ cái gì đó với người bên cạnh.

Chương 148: Anh cũng thích trời mưa? (12)

Ban đầu Kiều An Hảo không để ý, chỉ khi ăn được một lúc, mới phát hiện nhiều diễn viên hoặc nhân viên ê-kíp trong phòng ăn thỉnh thoảng chỉ chỉ trỏ trỏ mình, rồi xì xầm gì đó với người bên cạnh.

Cứ liên tục như thế, đáy lòng Kiều An Hảo dâng lên một dự cảm xấu, cô nhịn không được buông đũa xuống, ngẩng đầu, ngược hỏi Triệu Manh trước mắt: “Đoàn phim hôm nay có chuyện gì sao?”

Triệu Manh mờ mịt lắc lắc đầu, ngậm một miếng thức ăn phun ra âm thanh ồm ồm: “Không có nghe nói.”

Nuốt tọng xuống đồng thức ăn, Triệu Manh lại mở miệng hỏi: “Sao vậy?”

Vừa đúng lúc có người lại cầm đũa hướng về phía Kiều An Hảo chỉ chỉ, khi bị Kiều An Hảo nhìn thấy, lập tức quay người đi, mi tâm thanh tú của Kiều An Hảo nhíu lại, càng thêm khẳng định suy nghĩ đoàn làm phim nhất định đã xảy ra chuyện gì liên quan đến mình, vì thế liền đối với Triệu Manh đang ngồi trước mặt nhẹ giọng phân phó một câu: “Sau khi ăn xong, cậu đi hỏi thăm một chút, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

-

Kiều An Hảo vừa mới nói Triệu Manh đi hỏi thăm nghe xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng Triệu Manh còn chưa kịp đi hỏi thăm, khi hai người từ nhà ăn đi ra, chợt nghe đến một ít lời đồn nhảm.

Nhà ăn của khách sạn ở tầng bốn, từ nhà ăn đi ra thang máy, phải đi qua một sảnh hút thuốc lớn.

Lúc này đã qua giờ cơm, chỉ có năm sáu người ở trên ghế salon ở sảnh lớn, vừa hút thuốc, vừa nói chuyện phiếm.

Vài người nói chuyện thanh âm có lúc cao lúc thấp, nhưng mỗi một câu, cũng đủ cho những người trong sảnh lớn, nghe được rành mạch.

“Tôi đã sớm nói, Kiều An Hào khẳng định không phải dựa vào thực lực để tiến vào đoàn làm phim, đầu năm nay, chính là nhiều người biểu diễn kỹ xảo, cũng không gặp ai giống như cô ta vậy, đã được chọn vào đoàn làm phim, còn chạy theo người khác làm nữ nhĩ hào!

Triệu Manh nghe thấy như thế, theo bản năng quay đầu, liếc nhìn Kiều An Hào một cái.

Kiều An Hào mặt mày cũng rất bình tĩnh, chỉ là nâng tay lên hướng về phía Triệu Manh làm một động tác chớ có lên tiếng, ý bảo cô ấy đừng có làm kinh động đến vài người đang hăng hái bừng bừng nói chuyện phiếm kia, sau đó liền đứng tại chỗ, về mặt trở nên hứng thú đứng nghe.

“Cô ta là loại người như vậy, nhìn qua bộ dạng thanh thuần xinh đẹp, kỳ thật bên trong so với ai khác cũng đều lỏng lẻo hơn!” Lần này mở miệng là diễn viên nhỏ hạng ba, xuất thân là người mẫu trẻ, khuôn mặt nhọn tiêu chuẩn, trong tay cầm theo một điếu thuốc, sau khi nói ra những lời này, còn xen lẫn một tia cười lạnh, rít một ngụm thuốc, nhả ra một vòng khói xinh đẹp, tiếp tục dùng giọng điệu khinh bỉ nói: “Chẳng qua cô ta ngược lại vẫn thật bình tĩnh, không biết là cô ta không biết vụ bê bối này của mình đã bị đưa ra ánh sáng, hay vẫn là

da mặt dày, bị làm rõ cũng không quan tâm!”

Chương 149: Trả lời tôi một vấn đề (1)

"Là thế, cô ta cũng quá bình tĩnh đi. Nếu như tôi là cổ ấy hả, tôi nhất định sẽ trốn khỏi tin đồn."

"Các cô nói xem, là Lục ảnh đế coi trọng cô ta, hay là cô ta đi quyến rũ Lục ảnh đế?"

"Này còn phải đoán? Chắc chắn là cổ chủ động đưa tới cửa xin được ngủ cùng Lục ảnh đế rồi. Với lại, mấy cô có thấy ông bầu Tôn cũng đối xử tốt với cổ không? Để giành được vai nữ 2 này, xem ra cô ta đã bồi ngủ với mọi người trong ê kíp đây!"

"Lục ảnh đế thật đúng là, nhiều năm như vậy chưa từng dính vào scandal, thế mà scandal đầu tiên lại vớ phải cô ta..."

"Oh... Cô đổ kị à? Cô cũng có thể mang thức ăn khuya giả vờ quan tâm Lục ảnh đế, không cần rời đi ngày, khiến Lục ảnh đế tâm niệm vừa động liền đưa cô lên giường, thì cô cũng được lên đời."

"Tôi đổ kị? Có gì hay mà tôi đổ? Không phải là cho không dâng tới miệng à, khác gì gái bán thân chứ!"

Nhiều người bàn tán, càng có nhiều câu khó nghe hơn. Lqđ.com Triệu Manh nhìn không được "ho khan" một tiếng. Mấy người kia cả kinh đều quay đầu, thấy Kiều An Hào đứng một bên, thì sắc mặt ai nấy đều lập tức biến đổi. Nhưng rất nhanh liền có một người ổn định nét mặt, đứng lên, ra dáng hoàn toàn không đếm xỉa đến Kiều An Hào, trực tiếp lấy túi xách, đập giày cao gót bỏ đi.

Một người rời đi, những người khác cũng nối gót theo sau. Chưa tới nửa phút, đại sảnh chỉ còn lại hai người Kiều An Hào và Triệu Manh.

Triệu Manh đầu tiên cẩn thận quan sát Kiều An Hào, thấy ánh mắt cô nàng bình tĩnh đến đáng sợ, khiến đáy lòng cô có chút chột dạ. Một lát sau, cô mới mở miệng, muốn an ủi Kiều An Hào một chút: "Kiều Kiều..."

Joanne tốt chớp mắt, thu hồi, giọng điệu rất bình tĩnh ngắt lời Zhao Meng lời tiếp theo: "Bạn lên mạng để tìm kiếm theo cuối cùng những loại tin tức."

Kiều An Hào nháy mắt liền phục hồi tinh thần, giọng cực trấn tĩnh cắt đứt lời Triệu Manh: "Bạn lên mạng kiểm tra tin tức gần đây nhất."

Nói xong, Kiều An Hào liền đi thẳng tới trước thang máy, nhấn công tắc.

Trở về phòng, Triệu Manh đưa ngay điện thoại cho Kiều An Hào xem: "Kiều Kiều, có kẻ nặc danh đưa tin lên Weibo, hiện đang là tin sốt dẻo, bảo rằng cậu giữa đêm hôm khuya khoắc, không biết liêm sỉ lén vào phòng của Lục ảnh đế..."

Triệu Manh nói đến vế sau thì hạ thấp giọng triệt để.

Kiều An Hào mím chặt môi, vươn tay cầm điện thoại. Triệu Manh lại ra sức giữ chặt di động trong tay: "Kiều Kiều, thực ra làm sao ai cũng dính scandal hết á, cậu đừng để ý. Mấy hôm nữa sẽ có scandal khác, lảng vụ của cậu xuống thôi."

"Đưa di động cho mình." Kiều An Hào xòe bàn tay ra trước mặt Triệu Manh.

Triệu Mạnh cầm di động, lui về sau một bước, lắc đầu: "Kiều Kiều, cậu cần gì phải xem, có đọc được cũng khiến chính mình ngột ngạt."

"Mình nói, đưa mình điện thoại!" Kiều An Hảo trước nay tính tình ôn hòa, giọng không khỏi tăng thêm vài phần.

Chương 150: Trả lời tôi một vấn đề (2)

"Kiều Kiều..." Triệu Manh thấy trên mặt Kiều An Hào hiện lên sự tức giận, cắn môi, cuối cùng vẫn đưa điện thoại cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào đoạt lấy, cúi đầu xem màn hình. Đúng như lời Triệu Manh nói, một tin phát tán trên Weibo với nội dung là: Nữ diễn viên thứ 2 của bộ Khuynh Thành Thời Gian giữa đêm hôm mang thức ăn khuya lên vào phòng của "Người chồng quốc dân" Lục ảnh đế.

Trên Weibo còn đính kèm hai tấm hình. Một tấm cô đứng trước cửa phòng Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên mở cửa, lộ ra một nửa khuôn mặt. Còn một tấm là cô mang khay thức ăn bước vào phòng Lục Cẩm Niên.

Dòng status này đăng trên Weibo vào lúc 5 giờ sáng nay. Vì cô phải quay phim cho tới giấc trưa, Kiều An Hào điể đàn lêqu ýđôn thậm chí hoàn toàn không có thời gian rảnh lướt mạng.

Đến hiện tại, mới vừa 8 giờ thôi, mà đã có hàng chục ngàn lượt comment dưới dòng status đó.

Dòng comment đầu tiên đạt được gần 10.000 lượt like: Vai nữ 2 của bộ này vốn thuộc về Lâm Thi Ý, kết quả lại bị cô ta giật mất, bây giờ lòi ra chân tướng, hóa ra là Bitch! On! Bed!

Tiếp tục xuống những ý kiến bên dưới, hầu như toàn bộ đều mắng chửi cô.

"Đồ con đàn bà không biết xấu hổ, mau cút khỏi làng giải trí!"

"Câu dẫn chồng tao, kỹ-nữ-thối!"

...

Những lời này có biết bao nhiêu là khó nghe.

Kiều An Hào càng xem, sắc mặt càng xấu đi, tay gồng lên nắm chặt di động, ngực phập phồng dữ dội vì tức nghẹn.

Triệu Manh đứng ở một bên, không nhịn được thấp giọng mở miệng nói: "Kiều Kiều, có muốn mình liên hệ bên bộ phận PR của Truyền thông Hoàn Ảnh xóa tin ngay gấp bây giờ không?"

"Xóa?" Kiều An Hào không khỏi cười lạnh một tiếng: "Cậu nghĩ chỉ cần xóa nó là xong? Mới qua vài tiếng mà đã được đưa lên trang đầu. Hơn nữa cậu xem dòng comment đầu đi, rõ ràng có người ở đằng sau châm ngòi thổi gió!"

"Ý của cậu là, có người phía sau gài cậu? Mục đích cô ta nhắm vào cậu là gì?"

"Nếu Khuynh Thành Thời Gian được phát sóng, cậu nghĩ ai sẽ có khả năng thu hút ánh mắt của mọi người nhất?" Kiều An Hào không trả lời, mà đặt vấn đề hỏi ngược lại Triệu Manh.

"Không sai, mục đích của cô ta là trước khi mình lên phim, đầu tiên tung ra tin xấu của mình, tiếp đó để mọi người lan truyền tin mình dựa vào việc lên giường, cho dù mình có diễn tốt bộ Khuynh Thành Thời Gian hay không, thì mọi người cũng sẽ không cảm nhận được rằng mình là dựa thực lực bản thân."

"VẬY, KIỀU KIỀU, LÀ AI Ở SAU LƯNG HÃM HẠI CẬU?"

"Giữa đoàn ê kíp và bên sơn trang có thỏa thuận bảo mật, mấy người phục vụ chắc chắn sẽ không chụp ảnh, dù có chụp thì cũng bán cho bên truyền thông đổi lấy tiền. Vì vậy, chỉ có thể là người trong đoàn phim."

Chương 151: Trả lời tôi một vấn đề (3)

Kiều An Hảo nói tới đây, ánh mắt hơi lạnh đi một chút: "Mà cái người này, tình nguyện hao phí nhiều sức lực như vậy để đối phó với mình, chắc là vì sợ danh tiếng của mình lớn, sẽ lấn át cô ta, hơn nữa, cậu xem những bình luận bên dưới là có lợi cho ai nhất."

Triệu Manh nhìn điện thoại di động, sau đó buột miệng nói ra: "Lâm Thi Ý, bởi vì rất nhiều bình luận nói đến việc cậu dành được vai nữ thứ ..." Triệu Manh nói tới đây, đột nhiên giật mình nhìn Kiều An Hảo, một mực chắc chắn nói: "Chính là cô ta! Trong cái vòng tròn quanh quần của giới giải trí này, cô ta vì muốn ở trên cao mà bất chấp cả việc giẫm lên đầu, lên cổ người khác."

"Không sai, chính là cô ta, chẳng qua nếu cô ta dám nghĩ đến vị trí của mình, cũng phải xem mình có đồng ý hay không! Mình sẽ làm cho cô ta trộm gà không được còn mất nắm gạo!"

"Kiều Kiều, cậu đã có cách rồi?"

-

Lúc sáng sớm khi trợ lý đến tìm Lục Cẩm Niên, liền nhận ra tâm tình của anh hôm nay rất tệ, cho nên cả ngày đều vô cùng cẩn thận, dè dặt.

Buổi chiều, trợ lý ôm văn kiện của công ty đến tìm Lục Cẩm Niên để ký tên, đứng bên cạnh rất quy củ nghiêm túc, thờ cũng không dám thờ mạnh, sợ nếu không cẩn thận lại trêu chọc phải anh, khiến anh

phát tiết hết tâm tình tòi tộ lên mình.

Nhiệt độ trong phòng như xuống rất thấp, Lục Cẩm Niên phê duyệt văn kiện, trải qua mười mấy phút, sau lưng trợ lý cũng bốc lên một tầng mồ hôi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc Lục Cẩm Niên xong xuôi, liền ôm văn kiện chuẩn bị rời đi, đột nhiên lại nghĩ đến tin tức hấp dẫn trên weibo hôm nay về anh và cô Kiều, liền do dự một chút, sau đó vẫn thành thật nói: "Ông Lục, hôm nay ông đã xem tin tức trên weibo chứ."

Weibo đối với Lục Cẩm Niên mà nói, giống như cơm ăn thường ngày, anh nghe đến nó, một chút phản ứng cũng không có, chỉ là cứ thế lấy một miếng thuốc từ trong ngăn kéo, châm lửa hút.

Trợ lý dè dặt tiếp tục: "Lần này là một tin tức tai tiếng giữa ông và cô Kiều."

Cô Kiều ... Ngón tay cầm thuốc của Lục Cẩm Niên hơi hơi run lên một chút, sau đó liền đưa đến miệng, chậm rãi hít một hơi, nâng mí mắt nhìn lướt qua trợ lý, ra hiệu cho trợ lý nói tiếp.

"Tối hôm qua, cô Kiều tới phòng ông, bị người ta chụp trộm, đăng lên weibo, hiện tại, mọi người đều ác ý mắng cô ấy ..." Trợ lý thấy sắc mặt Lục Cẩm Niên thay đổi theo khuynh hướng khủng bố, nhất thời bị dọa không dám nói tiếp.

Lục Cẩm Niên gẩy tàn thuốc vào gạt tàn, sau đó trực tiếp duỗi tay mở máy vi tính trước mắt, ngón tay linh hoạt đánh mấy phím, liền mở ra weibo.

Quả nhiên giống như lời trợ lý nói, tin tức hot nhất weibo bây giờ chính là tai tiếng tình dục giữa anh và Kiều An Hào.

Lục Cẩm Niên tiếp tục nhấn vào xem, nhìn thoáng qua hình ảnh, sau đó kéo chuột xuống phía dưới để xem bình luận, thấy toàn bộ đều là mắng chửi Kiều An Hảo, một giây sau, anh liền vung tay ném con chuột xuống đất.

Chương 152: Trả lời tôi một vấn đề (4)

Trợ lý bị hành động của Lục Cẩm Niên dọa sợ đến mức cả người khẽ run, sau đó lại nghe “bốp” một tiếng, quay đầu, thì thấy con chuột đã bị vỡ nát thành mảnh nhỏ trên mặt đất.

Trợ lý cẩn thận quay đầu, thấy gương mặt lạnh lùng của Lục Cẩm Niên, yên vị trên ghế, thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng đáy mắt nhìn chăm chăm thẳng vào màn hình máy vi tính, dường như có một ngọn lửa đang thiêu cháy.

Trợ lý biết, đây là tượng trưng cho Lục Cẩm Niên cực kỳ tức giận, mặc dù không đoán được trong lòng Lục Cẩm Niên đang nghĩ gì, nhưng cũng biết thuận theo tâm tư của anh mà nói chuyện, vì vậy âm thầm hít một hơi, thấp giọng mở miệng nói: "Ông Lục, có cần tôi tìm người rồi liên lạc với bên phía chính phủ xóa bỏ tin tức này không?".

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm màn hình máy tính không chớp mắt, mới ngẩng đầu lên, mở miệng, giọng nói lạnh lùng khiến người ta hít thở không thông: "Cậu đi ra ngoài trước đi, chuyện này để tôi xử lý."

Trợ lý vội vàng gật đầu, nói "Dạ" rồi ôm văn kiện, cẩn thận rời khỏi phòng của Lục Cẩm Niên.

Đợi sau khi trợ lý đi ra ngoài, Lục Cẩm Niên giơ tay lên, chạm hai lần trên màn hình, nhìn một hồi lại thấy thêm mấy ngàn bình luận, vẫn là những lời mắng Kiều An Hào như cũ khiến anh không chịu nổi.

Lục Cẩm Niên tức giận vươn tay, chọt đóng máy tính lại.

Không biết cô gái kia có thấy những tin tức tiêu cực này chưa...

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, từ trước đến nay anh rất bình tĩnh, trong lúc bất chợt nóng nảy đứng dậy, anh cất bước, đi vòng quanh phòng một vòng, cuối cùng đi tới trước bàn đọc sách, tìm điện thoại di động của mình, trực tiếp tìm số điện thoại của Kiều An Hào, đi ra ngoài gọi.

-

"Kiều Kiều, cậu có cách gì chưa?"

Kiều An Hào nghe Triệu Manh hỏi chuyện, chậm rãi lắc đầu, vừa chuẩn bị mở miệng nói "Tạm thời chưa có", kết quả điện thoại di động lại vang lên.

Triệu Manh lấy điện thoại di động Kiều An Hào ra trong túi xách trên giường, liếc mắt nhìn số điện thoại gọi tới, sau đó đưa điện thoại di động cho Kiều An Hào, nói: "Lục Cẩm Niên gọi tới."

Vừa rồi, lực chú ý của Kiều An Hào đặt ở việc ai tính kế để cô bị scandal, lại không ngờ tới scandal này liên quan giữa cô và Lục Cẩm Niên, ban đầu kết hôn, cô đồng ý với Lục Cẩm Niên, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào biết giữa anh và cô có mối quan hệ, kết quả bây giờ, lại âm ỉ đến mức mọi người đều biết, Lục Cẩm Niên gọi điện thoại tới, chắc là muốn tìm cô tính sổ?

Kiều An Hào nhấp môi, lấy điện thoại di động từ trong tay Triệu Manh, đứng lên, đi tới trước cửa sổ, hít sâu một hơi, mới nhấn nhận nghe: "Alô?"

Lục Cẩm Niên nghe thấy giọng của Kiều An Hào, mới phát hiện do mình tức giận đến mất cả lý trí nên đã gọi điện thoại cho cô.

Chương 153: Trả lời tôi một vấn đề (5)

Lục Cẩm Niên nghe được âm thanh của Kiều An Hào, mới nhận ra, vừa rồi trong lúc đang phấn nộ đang gọi điện cho cô lúc nào không hay.

Thậm chí, còn suýt nữa định hỏi cô một câu, cô có khỏe không?

Xuôi về sự việc 5 năm trước kia, anh thực sự không có nổi tư cách để quan tâm cô, bởi vì không thể yêu, cho nên rõ ràng chỉ có thể đứng xem.

Mấy năm nay, anh rất muốn tiếp cận cô, nhưng lại vô số lần bức bách chính mình không cần đi tìm cô, bởi vì anh sợ không khống chế được chính mình, về sau lại cùng cô kết hôn, anh cũng rất ít khi về nhà, anh lại sợ ở lâu cùng một chỗ với cô, sự giả vờ lạnh lùng của mình sẽ nhanh chóng tan tác hết. Nhưng cho dù là thế, khi anh biết một lúc nào đó tâm tình cô không tốt, thì vẫn không thể kiềm chế được.

Lục Cẩm Niên nắm chặt di động trong tay, sau một lúc lâu trầm mặc, anh mới bình ổn lại tâm trạng đang phập phồng của mình, tận lực duy trì giọng điệu nói chuyện bình thản: "Tôi nhìn thấy tin tức trên weibo ..."

Anh gọi điện thoại đến, quả nhiên là vì scandal đó ... Kiều An Hào im lặng nhắm mắt lại trong chốc lát, mới mở miệng nói: "Ngày hôm qua là do tôi không chú ý, mới bị người khác chụp được ảnh, khiến anh gặp rắc rối."

Thật ra không phải là anh muốn chất vấn cô, tại sao lại bị chụp ảnh, huống chi, anh thực sự không ngại có scandal với cô, anh còn rất muốn... Lục Cẩm Niên lại không biết nên nói thế nào với cô, anh giơ tay lên cào tóc mình, sau đó liền vòng vo: "Tối hôm qua xong, cô muốn..."

Lục Cẩm Niên chỉ nói sáu chữ mới biết sự chuyển đề tài này có mình có bao nhiêu ngu ngốc, anh dứt khoát giơ tay nới cà vạt ở cổ áo, sau đó hít sâu, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Kiều An Hào nghe thấy âm thanh "tút, tut, tut" trong điện thoại vọng lại, trừng mắt nhìn màn hình, lại từ từ suy nghĩ ý nghĩa trong câu nói một nửa của anh. Anh muốn hỏi cô, sau việc tối qua, cô muốn điều gì?

Vẻ mặt An Hào cô đơn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ khoảng một phút đồng hồ, mới hít vào một hơi, quay đầu đối diện với Triệu Manh ở phía sau, hỏi một câu: "Hoạt động gần nhất của Lâm Thi Ý là gì vậy?"

Triệu Manh suy nghĩ trong chốc lát, đối với Kiều An Hào nói: "Sắp tới có một tiết mục nghệ thuật với lửa, hình như muốn mời cô ta làm khách quý."

Kiều An Hào gật đầu một cái, không nói gì, một lát sau, liền giơ tay lên, gõ một tin nhắn gửi cho Lục Cẩm Niên.

-

Lục Cẩm Niên sau khi cúp điện thoại, liền nắm chặt di động, dựa vào bàn làm việc nhìn sâu xa, bất chợt điện thoại trong lòng bàn tay chấn động một chút, anh mới cúi đầu nhìn, là tin nhắn của Kiều An Hào,

chỉ một câu rất đơn giản: "Tôi muốn làm khách quý trong tiết mục nghệ thuật XX."

Chương 154: Trả lời tôi một vấn đề (6)

Lục Cận Niên nhìn tin nhắn kia, trong lòng càng nóng nảy, mang theo vài phần tức giận chưa tiêu tan anh dùng sức ném điện thoại lên giường, một lát sau vẫn đi tới, cầm di động lên, nhấn lại cho Kiều An Hào một chữ: "Được."

Kiều An Hào nhanh chóng trả lời tin nhắn, chỉ có hai chữ: "Cảm ơn."

Lục Cận Niên trực tiếp ném điện thoại di động sang một bên, thoáng có chút mệt mỏi nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Anh đã từng nghèo túng, không xứng với cô. Tuy rằng anh không thổ lộ với cô nhưng nhờ lần cô bị đau bụng kinh mà dẫn cô đến phòng y tế, giúp đỡ cô cả một buổi chiều, biết cô đánh mất ví tiền, ngàn dặm xa xôi chạy tới đón cô, sau đó chăm sóc cô cả đêm. Bây giờ anh đã giàu có, có thể cho cô một cuộc sống tốt hơn nhưng lại mất đi tư cách yêu cô.

Người ta thường nói, ban đầu chỉ đơn thuần chú ý, đến cuối cùng lại hoàn toàn yêu, nhưng mà một lòng một dạ nhiều năm như vậy cô gái ấy vẫn không thể yêu anh?

Cũng từng nói, anh từng muốn đợi cô cả đời, bên cạnh cô cả đời nhưng bây giờ lại chỉ có thể dùng phương thức giao dịch này mới có thể ở cùng một chỗ?

Đáy mắt Lục Cận Niên hơi ướt, anh giơ tay lên, che lại mắt, hồi lâu, anh mới ngồi dậy, cầm lấy áo khoác ở một bên, đi thẳng đến trường

quay.

-

Lúc Lục Cẩm Niên đi tới trường quay, Tống Tương Tư cũng vừa mới quay xong cảnh hôm nay, tẩy trang xong đang chuẩn bị lên xe rời đi.

Lục Cẩm Niên cất bước đi tới, vươn tay, ngăn cản cửa xe.

Tống Tương Tư nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, nói với người trợ lý và quản lý đứng một bên: "Hai người ra ngoài xe trước đợi tôi một chút."

Người quản lý và trợ lý gật đầu, biết điều rời khỏi.

Tống Tương Tư mới liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên thu hồi cánh tay ngăn cửa xe lại, Tống Tương Tư khom người chui vào trong xe, Lục Cẩm Niên theo sau lên xe, thuận thế dùng sức đóng cửa lại.

"Lục ảnh đế, tìm tôi có chuyện gì?" Tống Tương Tư một bên hỏi, một bên cầm lấy chai nước trong xe, vặn nắp bình, phát hiện vặn không được, đưa tới trước mặt Lục Cẩm Niên: "Này, mở giúp tôi."

Lục Cẩm Niên không hề quan tâm Tống Tương Tư giơ chai nước lên trước mặt mình, mà nhìn chằm chằm Tống Tương Tư, nhấp môi mấy lần, mới lạnh lùng nói ra một câu: "Giúp tôi một chuyện, tôi sẽ đồng ý giúp cô một việc khác."

Tống Tương Tư cầm chai nước đưa lên miệng, dùng răng nanh cắn, sau đó cười tủm tỉm nhìn Lục Cẩm Niên nói: "Chuyện gì cũng đồng ý? Ngủ với tôi thì sao?"

"Cô đừng đắc ý!" Lục Cẩm Niên nghiêng rặng nghiêng lợi nói từng chữ.

"Đừng nóng, anh nghĩ rằng tôi và anh hợp sao!" Tống Tương Tư bĩu môi, ngẩng đầu, uống ừng ực một hớp nước, mới nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Lục Cẩm Niên, nửa thật nửa giả nói một câu: "Nếu tôi nói, tôi muốn thu mua 10% cổ phiếu của công ty Truyền Thông Hoàn Ảnh, anh cũng đồng ý?"

Chương 155: Trả lời tôi một vấn đề (7)

"Đồng ý." Lục Cẩm Niên không hề do dự, dứt khoát trả lời.

"Lục đại Ảnh đế, anh phải biết rằng, 10% cổ phần của Hoàn Ảnh truyền thông, đại diện cho điều gì? Là cổ đông của Hoàn Ảnh truyền thông, về sau tôi đều có quyền với các tác phẩm điện ảnh của công ty, anh chắc chứ?" Tống Tương Tư ung dung hỏi.

"Chắc chắn." Lục Cẩm Niên vẫn như cũ, đến nửa điểm chần chừ cũng không có.

"Hơn nữa anh phải biết rằng, cùng lắm anh chỉ có được 55% cổ phần, nếu bán cho tôi 10%, rất có khả năng chủ tịch của Hoàn Ảnh truyền thông sẽ thay đổi, đây lại là cơ nghiệp anh đã vất vả nhiều năm mới xây dựng được, anh sẽ không lo lắng sao?"

Lục Cẩm Niên cau mày, giống như cảm thấy Tống Tương Tư hôm nay thật phiền: "Cô nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì? Một câu thôi, đến cùng thì cô có đồng ý hay không?"

Tống Tương Tư nói nhiều như vậy mà Lục Cẩm Niên vẫn rất dứt khoát, mí mắt cũng không thèm chớp lấy một cái, khiến cô có chút run sợ, qua một lúc lâu, mới giờ bình nước lên uống một hớp, sau đó mở miệng, giọng điệu vui đùa: "Lục Cẩm Niên, trong trí nhớ của tôi, chúng ta đã quen nhau nhiều năm, từ khi anh đi vào cái vòng luẩn quẩn của giới giải trí này, hình như chưa bao giờ đi cầu cạnh ai giúp đỡ."

Lục Cẩm Niên không nói lời nào.

Tống Tương Tư lại cúi đầu nở nụ cười: "Tôi nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh, lúc đó có một ông chủ muốn bao dưỡng anh, anh không đồng ý, kết quả lại bị tên đó ỷ vào thân phận là nhà đầu tư của bộ phim chèn ép, làm khó dễ anh. Lúc quay phim, rõ ràng đâu có cho đánh thật, vậy mà cuối cùng lại để anh bị đánh đến ước chừng phải nửa tháng mới lết xuống giường được, cho dù như vậy, anh cũng vẫn ngông nghênh không biết sợ ai, chưa bao giờ từng cúi đầu. Rốt cuộc là thế nào, anh lại vì cô ấy, cái gì cũng có thể buông xuống, chủ động cầu tôi giúp đỡ, ngay cả Hoàn Ảnh truyền thông cũng không cần, Lục Cẩm Niên, tôi thật khó để nhìn ra, một người máu lạnh như anh, vậy mà lại si tình như thế..."

Bị nhìn ra tâm sự, Lục Cẩm Niên có chút xấu hổ, giọng điệu nói chuyện hơi gượng ép: "Tống Tương Tư, cô nói nhiều quá."

Nói xong, Lục Cẩm Niên muốn đẩy cửa xe, xuống xe.

"Tốt lắm, tốt lắm!" Tống Tương Tư lên tiếng ngăn anh lại: "Tôi không cần cổ phần của Hoàn Ảnh truyền thông, cũng không mở miệng đòi hỏi gì ở anh, chỉ cần trả lời tôi một vấn đề, thành thật trả lời, nếu tôi vừa lòng, sẽ giúp anh."

Lục Cẩm Niên một lần nữa ngồi lại: "Vấn đề gì?"

Tống Tương Tư giơ một ngón tay lên: "Tôi nói trước, tôi đối với anh không có lấy nửa điểm cảm tình, cũng không thích anh, tôi có người tôi thích, chỉ là tò mò, nên mới hỏi anh điều này."

Chương 156: Trả lời tôi một vấn đề (8)

Tống Tương Tư dừng lại, mở miệng nhấn mạnh rõ ràng từng chữ hỏi: "Rốt cuộc anh có yêu Kiều An Hào không?"

Sau khi hỏi xong, Tống Tương Tư lắc đầu: "A, không đúng, tôi nên hỏi thế này, rốt cuộc anh yêu Kiều An Hào sâu đậm đến mức nào?"

Yêu Kiều An Hào sâu đậm... Trong nháy mắt vẻ mặt Lục Cẩm Niên bình tĩnh lại, anh nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn hàng cây cổ thụ xanh tốt bên ngoài, gương mặt hơi lóe lên, giọng nói trầm trầm nói: "Rất yêu, yêu từ rất lâu rồi, tôi cũng từng tự ghen tị với quá khứ của mình, Lục Cẩm Niên nghèo khổ vất vả kia, biết rõ không xứng với cô ấy nhưng có thể dốc hết ví tiền, Lục Cẩm Niên kia có thể mua hết mọi thứ vì cô ấy."

Rõ ràng vấn đề này là Tống Tương Tư hỏi, chẳng qua chỉ muốn biết anh yêu Kiều An Hào sâu đậm đến đâu, nhưng nghe Lục Cẩm Niên trả lời, bất chợt cô bối rối không biết nên mở miệng nói tiếp thế nào.

Trong nháy mắt trong xe trở nên yên tĩnh, hồi lâu sau, Tống Tương Tư mới vịn chai nước suối trong tay, nghiêng đầu thần bí nhìn Lục Cẩm Niên, nói: "Thật ra anh đến nhờ tôi giúp một tay, cũng không phải anh không thể tự mình giải quyết, mà anh biết, ở trong đoàn phim này, có người làm chuyện bất lợi với Kiều An Hào, chẳng qua anh không muốn để cho người kia đạp Kiều An Hào xuống, muốn để cho nhất cử nhất động của cô ta, chữa tốt thành xấu, cuối cùng chẳng những không phá hư Kiều An Hào, ngược lại còn giúp Kiều An Hào, đúng không?"

"Có một nguyên nhân này nữa..." Lục Cẩm Niên dừng lại, tiếp tục nói: "Còn có một nguyên nhân khác, thật sự không chịu được nhiều người mắng cô ấy như vậy."

Nếu là nhân vật của công chúng, có người nào không từng bị chửi?

Chịu đựng bao nhiêu lời khen ngợi, thì cũng phải chấp nhận được bấy nhiêu lời chửi bới.

Đôi khi, đạo lý là đạo lý, xảy ra với người khác hoặc với mình, bạn có thể khích lệ mình, khích lệ người khác, nhưng đợi đến khi xảy ra với người mình yêu, bạn sẽ phát hiện, những lời nhục mạ kia, không cách nào nhịn được, thà chửi mình còn đỡ khó chịu hơn ngàn vạn lần.

Thì ra đã từ rất lâu rồi, rất nhiều chuyện, đều có hai mặt của nó, giống như Kiều An Hào rõ ràng giao dịch ngủ với anh, đúng là anh lại đồng ý, nhưng mà, anh lại không cho phép người khác đối xử với cô như vậy.

Ngược lại Tống Tương Tư không mở miệng nói chuyện, gọn gàng dứt khoát lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gọi đến biên tập bên Weibo, nói: "Mấy người xác định tối hôm qua, Kiều An Hào bí mật đến gặp Lục ảnh đế? Rõ ràng tối hôm qua tôi cũng ở trong phòng Lục ảnh đế, tại sao không chụp tôi, chỉ chụp Kiều An Hào? Đây là xem thường tôi phải không? Thật ra chẳng qua là thảo luận kịch bản, vậy mà cũng có thể âm ỉ bêu xấu, còn có muốn làm việc với nhau nữa không."

Cuối cùng, Tống Tương Tư còn tặng thêm diễn xuất 'tạm biệt' liên tiếp.

Tổng Tương Tư nói xong, liền đưa điện thoại di động tới trước mặt Lục Cẩm Niên: "Nè, giải thích giúp cô ấy đi, lần này anh yêu Kiều An Hào, chẳng những xuất thân trong sạch, còn được miễn phí đưa tin, chưa kịp đăng lên thì mọi người cũng biết hết!"

Chương 157: Trả lời tôi một vấn đề (9)

"Ai, đúng là hậu sinh khả úy, tôi cảm thấy vị trí ảnh hậu này, sớm hay muộn đều khó giữ ..." Nói xong, Tống Tương Tư lắc lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc nói: " Cái người bất lương đem tin tức này lên weibo, chắc tưởng sẽ chơi xấu được Kiều An Hào, cuối cùng lại chẳng làm được gì, thật là đáng thương."

Tống Tương Tư còn chưa nói xong, đã cảm nhận được ánh mắt lạnh buốt của Lục Cẩm Niên, sau đó không hề do dự lập tức thay đổi lời nói: "Tôi chán ghét nhất người như thế, quay phim thì chỉ cần làm tốt việc của mình là được, không có gì tự nhiên lại gây ra nhiều chuyện phiền toái như vậy, không biết là có ý gì? Người như vậy thật đáng giận, nếu phát hiện ra, nên xử lý ..."

Tống Tương Tư chưa hết lời, Lục Cẩm Niên liền nhẹ nhàng mở miệng, đánh gãy lời lói của cô: "Những lời tôi vừa nói với cô, cô tốt nhất để trong bụng đến tận lúc chết cũng không được cho người thứ ba biết, nếu không ..."

Lục Cẩm Niên chưa uy hiếp xong, Tống Tương Tư liền học theo bộ dáng của anh, lại đánh gãy lời anh: "Anh vừa mới nói gì đó? Thử lặp lại lần nữa xem ...?"

Lục Cẩm Niên không có hé răng, thật ra trong lòng anh, Tống Tương Tư vẫn là người anh luôn tin tưởng, nếu không sẽ không đến tìm cô giúp đỡ.

Lục Cẩm Niên quay sang nói một tiếng với Tống Tương Tư "Đi rồi!",

đang chuẩn bị đẩy cửa xuống xe, bất chợt di động của Tống Tương Tư kêu lên, sau đó cô liền thốt ra một câu: "Kiều An Hảo gọi tới!"

Lục Cẩm Niên nhíu mày một chút, liền ngồi trở lại.

Fan của Tống Tương Tư không thua gì fan của Lục Cẩm Niên, weibo của cô vừa mới cập nhật chưa đầy 5 phút đồng hồ, liền vươn lên đứng đầu.

Weibo của Tống Tương Tư, là Triệu Manh nhìn thấy đầu tiên, sau đó liền gọi Kiều An Hảo rồi đưa cho cô xem.

Tống Tương Tư quan hệ trong giới giải trí rất tốt, cô vừa đăng trạng thái, đạo diễn của Khuynh Thành thời gian rất nhanh liền đứng ra làm chứng, tối hôm qua chính xác là thảo luận kịch bản trong phòng. Người trong đoàn làm phim cũng vì muốn lấy lòng đạo diễn mà lập tức xuôi theo chiều gió, đăng trạng thái đính chính sự việc chỉ là thảo luận kịch bản, cuối cùng ngay cả Lâm Thi ý cũng giả mù sa mưa ra vẻ làm sáng tỏ chuyện này.

Trong nháy mắt, những bình luận lúc trước vừa mắng mỏ Kiều An Hảo, liền quay sang chỉ trích người đăng tin tức nhảm nhí kia.

Sự tình nhanh chóng được giải quyết, Kiều An Hảo có chút quái dị nhìn Triệu Manh, Triệu Manh lại không hiểu ra sao, hoàn toàn không nghĩ đến Kiều An Hảo lại thân thiết với Tống Tương Tư như vậy, Tống Tương Tư lại đích thân đứng ra bảo vệ Kiều An Hảo.

Nhưng mặc kệ như thế nào, vì chuyện này, ít nhiều Kiều An Hảo vẫn nên phải phép gọi một cuộc điện thoại cảm ơn Tống Tương Tư.

Điện thoại nhanh chóng được tiếp nhận, Kiều An Hảo nghe được bên trong truyền đến giọng nói có phần to hơn bình thường của Tống

Tương Tư: "Kiều An Hào? Làm sao vậy?"

Chương 158: Trả lời tôi một vấn đề (10)

Điện thoại nhanh chóng được tiếp nhận, Kiều An Hào nghe được bên trong truyền đến giọng nói có phần to hơn bình thường của Tống Tương Tư: "Kiều An Hào? Sao vậy?"

Ở đầu dây bên này Kiều An Hào cong môi cười cười, thành khẩn nói một tiếng cảm ơn với Tống Tương Tư: "Chị Tương Tư, tôi thấy chị đăng trạng thái, cảm ơn chị đã giúp đỡ tôi."

"Thật ra thì cô không cần cảm ơn tôi, cô nên cảm ơn..." Tống Tương Tư mới nói tới đây, thì thấy ánh mắt Lục Cẩm Niên mang theo vài phần cảnh cáo nhìn về phía mình, vì vậy cười híp mắt nhanh chóng đổi đề tài nói với Kiều An Hào: "Kiều An Hào, cô không cần khách khí như thế, chút chuyện nhỏ này, chỉ cần nhắc tay một cái là xong."

Mặc dù câu nói trước của Tống Tương Tư lấp lửng, nói đến một nửa thì ngừng lại, nhưng Kiều An Hào vẫn nghe rất rõ ràng, lời của Tống Tương Tư có nghĩa là có người tìm cô ấy nhờ giúp đỡ giải vây cho cô sao?

Kiều An Hào hào hê xuống nghi ngờ trong lòng, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng nói vào điện thoại di động: "Chị Tương Tư, lần này làm phiền chị rồi, nếu không nhờ chị, tôi không biết phải làm thế nào, nếu có thời gian, tôi mời chị ăn cơm nhé"

"Được." Ngược lại Tống Tương Tư không hề nói thêm, thoải mái đồng ý.

"VẬY TÔI SẮP XẾP THỜI GIAN RỒI SẼ BÁO CHỊ BIẾT."

Ở đầu dây bên kia Tống Tương Tư còn nói 'ĐƯỢC', trước khi cúp điện thoại, Kiều An Hào không quên nói một tiếng với Tống Tương Tư: "CẢM ƠN."

-

Tống Tương Tư cúp điện thoại, mới quay đầu, liếc mắt nhìn Lục Cận Niên ngồi ở một bên, sau đó biết rõ người đàn ông này vì muốn tốt cho Kiều An Hào mới ở lại nghe cô gọi điện thoại, cố tình giả ngốc mở miệng hỏi một câu: "LỤC ẢNH ĐẾ, SAO ANH CÒN CHƯA ĐI?"

Lục Cận Niên căn bản không để ý tới sự châm biếm của Tống Tương Tư, giọng nói rõ ràng, hỏi một câu: "CÔ ẤY... THẾ NÀO RỒI?"

Trong nháy mắt vẻ mặt Tống Tương Tư suy sụp: "KHÔNG ĐƯỢC TỐT LẮM, NGHE GIỌNG ĐIỀU, GIỐNG NHƯ ĐANG KHÓC..."

Lục Cận Niên chột nhứ mày lại, hai tay vốn đang buông xuôi bên người, trong nháy mắt nắm lại thành quyền, quay đầu nhìn chằm chằm Tống Tương Tư, lặp lại một chữ: "KHÓC?"

Tống Tương Tư thấy biểu hiện Lục Cận Niên mãnh liệt như gập kè địch, nhất thời không nhịn được phá lên cười ha ha, thấy ánh mắt Lục Cận Niên như muốn giết người ngay tức khắc, Tống Tương Tư mới miễn cưỡng ngưng cười, mở miệng nói xong còn mỉm cười: "THẤY ANH SỐT RUỘT NÊN LỪA ANH THÔI, NGHE GIỌNG CỦA CÔ ẤY CÓ Vẘ KHÔNG TỆ, HẸN LÀ KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ..."

Tống Tương Tư còn chưa nói hết lời, trong nháy mắt Lục Cận Niên trở mặt, gương mặt u ám ném một câu: "ĐỒ THẦN KINH!"

Sau đó giơ tay, dùng sức mở cửa xe, xuống xe.

Ngoài xe, quản lý của Tổng Tương Tư và trợ lý thấy Lục Cận Niên, lập tức cung kính chào một tiếng: "Ông Lục."

Lục Cận Niên như là không hề nghe thấy, tức giận đầy mình, sai bước đi nghênh ngang.

Nhưng mà, nhìn xuyên qua bóng lưng của anh, cũng có thể cảm thấy rõ ràng lúc anh nghe thấy Kiều An Hào khóc, cơ thể trở nên căng thẳng bây giờ đã buông lỏng.

Chương 159: Gieo gió gặt bão

(1)

Thật ra cô không cần cảm ơn tôi, cô nên cảm tạ ...

Kiều An Hào cúp điện thoại, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn những lời nói vừa nãy của Tống Tương Tư.

Mặc dù phía sau cô là Hứa gia và Kiêu gia, nhưng tất cả đều không đồng ý cho cô tham gia vào giới giải trí thật giả lẫn lộn này, cho nên nếu cô có gặp phải chuyện gì, khẳng định không phải là bọn họ nhúng tay vào, dù Hứa gia và Kiêu gia muốn ra mặt hỗ trợ, cũng sẽ chỉ là đi liên hệ với bên quản lý weibo, phong tỏa scandal, chắc chắn sẽ không nghĩ đi tìm Tống Tương Tư ra mặt.

Cô ở trong giới giải trí lại là người mới, những người trong đoàn làm phim cũng là mới biết lần đầu, cũng không quen thuộc đến mức đứng ra giúp cô, huống chi toàn bộ đoàn làm phim có không ít người, buổi sáng đều nhìn cô chê cười. Hơn nữa, cho dù có chút cảm tình, thì cũng chỉ toàn là những diễn viên hạng ba, làm sao có thể khiến Tống Tương Tư không thể nói rõ, cho nên, người mà cô nghĩ đến, chỉ có thể là Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hào nghĩ đến đây, đáy lòng liền nhộn nhạo nổi lên vài gợn sóng.

Sự việc trên weibo, nhìn bề ngoài thì là Tống Tương Tư đứng ra minh oan cho cô, nhưng mục đích chính là đánh bóng tên tuổi cho Kiêu An Hào.

Nhưng là, để giải quyết thì có rất nhiều cách, vì sao Lục Cận Niên lại cố tình lựa chọn cách có lợi nhất với cô.

Hơn nữa... Biện pháp này, không đơn giản là chỉ giúp cô, mà còn khiến cho kế hoạch bản thủ kia bị phản tác dụng...

Kiều An Hào nghĩ đến đây, tim liền đập nhanh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài.

Lục Cận Niên có lẽ cũng không phải thật sự tốt đẹp với cô, mà là muốn đối phó với yêu sách của kẻ gây chuyện kia, cô chẳng qua chỉ đúng dịp được thơm lây mà thôi, dù sao, scandal này cũng ít nhiều liên lụy đến anh, anh ra mặt giải quyết cũng là chuyện bình thường... Đó, nhất định là như vậy ... Kiều An Hào nghĩ trong lòng, một lần lại một lần, tự ép buộc chính mình không được miên man suy nghĩ lung tung nữa.

Lục Cận Niên tuy rằng đã nghe Tống Tương Tư nói Kiều An Hào không có việc gì, nhưng vẫn có điểm lo lắng.

Kiều An Hào muốn tham gia vào tiết mục giải trí kia, vốn là vì giao dịch giữa anh và cô, nhưng là, anh vẫn muốn lấy đó làm cái cớ để có thể gặp mặt cô, vẫn sai trợ lý đi liên hệ với bên đài truyền hình để lấy hợp đồng.

Lúc trợ lý cầm hợp đồng trở lại đoàn làm phim, đã là mười một giờ đêm, Lục Cận Niên chỉ lật qua xem một chút, xác nhận không có vấn đề gì, liền bảo trợ lý rời đi, sau đó một mình ngồi trong phòng khách sạn, lẳng lặng ngáy người chốc lát, cuối cùng vẫn đứng dậy, cầm hợp đồng, đi xuống dưới lầu.

Tối hôm qua Kiều An Hào từ phòng anh trở về, đã qua nửa đêm, sáng nay lại phải quay sớm, cho nên vừa rồi lúc mười giờ rưỡi, cô

mới đi tắm rửa.

Phòng tắm sát bên cửa ra vào, Kiều An Hảo mới từ trong phòng tắm đi ra, liền nghe thấy tiếng đập cửa, Triệu Manh không biết ở bên trong làm cái gì, lại hô Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, cậu ở gần đó, mở cửa đi.”

Chương 160: Gieo gió gặt bão

(2)

Kiều An Hào đáp một tiếng, vươn tay, mở cửa, vừa mới chuẩn bị hỏi một câu ‘có chuyện gì’ với người gõ cửa, kết quả thấy Lục Cẩm Niên phong thái tao nhã đứng ở trước cửa, Kiều An Hào há miệng, trong nháy mắt lời nói biến mất ở nơi cổ họng.

Kiều An Hào mới đi ra từ trong phòng tắm, dưới chân còn ướt đang mang một đôi dép, trên người chẳng qua chỉ bọc một cái khăn tắm, lộ ra bả vai trắng nõn đẹp đẽ, cùng với hai chân thon dài thẳng tắp, bởi vì vẫn còn hơi nóng nên trên gương mặt trắng nõn của cô có hơi đỏ.

Mắt Lục Cẩm Niên quan sát Kiều An Hào từ trên xuống, khẽ nhíu mày.

"Ai vậy, Kiều Kiều?" Triệu Manh thấy Kiều An Hào rất lâu không có động tĩnh, nhanh chóng chạy tới, sau đó thấy Kiều An Hào đứng trước mặt Lục Cẩm Niên, lập tức giọng nói trở nên cung kính: "Ông Lục."

Lúc này Kiều An Hào mới tỉnh táo lại, phát hiện ánh mắt Lục Cẩm Niên đang nhìn mình chăm chăm, theo bản năng tay nắm chặt khăn tắm trước ngực, lui về sau một bước, mới đứng ở cạnh cửa mở miệng hỏi Lục Cẩm Niên một câu: "Có chuyện gì không?"

Ánh mắt Lục Cẩm Niên vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm Kiều An Hào, anh giơ văn kiện đang cầm trong tay, giọng nói bình thản nói: "Hợp đồng radio X, cần chữ ký của cô."

Kiều An Hào "Ừ" một tiếng, vươn tay nhận lấy hợp đồng, rồi xoay người đi tới phía bàn đọc sách.

Triệu Manh đứng ở trước cửa, nhìn Lục Cận Niên cẩn thận mở miệng nói: "Ông Lục, ông có muốn vào trong ngồi một chút không?"

Lục Cận Niên lắc đầu, không nói gì, chẳng qua là duy trì phong thái tao nhã ung dung đứng ở cửa, mắt nhìn chăm chú vào Kiều An Hào, chưa từng xê dịch đi một phần nào.

Triệu Manh ngượng ngùng để Lục Cận Niên đứng một mình ở chỗ này, không thể làm gì khác hơn là cứng ngắc đứng ở một bên.

Kiều An Hào khom người ở trước bàn đọc sách, một tay đặt lên khăn tắm, đề phòng bị rơi ra, một tay cầm bút, ký tên lên hợp đồng. Khăn tắm vốn khá ngắn, cô khom người như vậy, hầu như toàn bộ bắp đùi bị lộ ra, Lục Cận Niên mơ hồ nhìn thấy bên trong có nội y màu trắng, hô hấp hơi chậm lại, cảm giác có một luồng hơi nóng nhỏ từ phía bụng dưới bốc lên, sau đó quay đầu, nhìn về phía hành lang trống rỗng.

Hợp đồng có 3 phần, tổng cộng cần ba chữ ký, Kiều An Hào ký tên xong, kiểm tra một lần, xác nhận không có vấn đề gì, sửa sang lại hợp đồng chỉnh tề, sau đó cầm tới trước mặt Lục Cận Niên, đưa hợp đồng rồi nói: "Hợp đồng ký xong rồi."

Lục Cận Niên cũng không nhìn Kiều An Hào, chẳng qua gương mặt lạnh lùng, vươn tay rút lấy hợp đồng thật mạnh trong tay Kiều An Hào, một câu cũng chưa nói, xoay người rời đi.

Chẳng qua, anh rời đi chưa tới hai giây, lại vội vã cất bước, quay trở lại, Kiều An Hào sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, Lục Cận Niên đã

vươn tay, dùng sức kéo cửa phòng Kiều An Hảo lại, rồi sải bước rời đi.

Chương 161: Gieo gió gặt bão

(3)

Kiều An Hảo cố ý muốn trao đổi giao dịch bằng việc tham gia vào tiết mục nghệ thuật kia, đối với Lâm Thi Ý mà nói, tiết mục đó chính là chương trình tốt nhất mà cô nhận được gần đây, nếu bị người cô ta chán ghét nhất cướp đi, ngấm lại, đúng là chuyện cực kỳ ghê tởm.

Kiều An Hảo vẫn luôn nghĩ sẽ tìm một cơ hội để tiết lộ tin tức này cho Lâm Thi Ý, nhưng mà không cần cô phải tìm, lqd cơ hội lại tự đưa đến cửa.

Ở trong kịch bản, Tống Tương Tư và Lâm Thi Ý là tình địch, mà Kiều An Hảo lại là bạn thân nhiều năm của Tống Tương Tư, ngay hôm nay quay phim, lại đúng là cảnh quay của ba người.

Đại khái cảnh quay là, lúc Tống Tương Tư và Kiều An Hảo cùng nhau hẹn uống cà phê, ở cửa vào quán cà phê, oan gia ngõ hẹp thế nào lại gặp Lâm Thi Ý, sau đó Tống Tương Tư lại xảy ra tranh cãi với Lâm Thi Ý, về phần Kiều An Hảo, không có đất diễn nhiều lắm, chỉ là làm nền mà thôi.

Ba giờ chiều bắt đầu quay, địa điểm quay phim được đoàn làm phim dàn dựng bối cảnh ở một quán cà phê tương đối ý nhị.

Tống Tương Tư đến trước, ngồi xuống ghế, chờ Kiều An Hảo.

Khi người quay phim ở một bên đưa máy quay Tống Tương Tư, Kiều An Hảo và Lâm Thi Ý cùng đứng ở một bên, chờ chỉ thị của đạo diễn.

Triệu Manh tính tình vốn nóng nảy, tuy rằng cô biết là Lâm Thi Ý ở sau lưng bêu xấu gièm pha Kiều An Hảo, nhưng bởi vì không có chứng cứ, không thể quang minh chính đại chỉ trích cô ta, cho nên nhìn Lâm Thi Ý cao ngạo đứng ở một bên, liền không nhịn được, nhìn Kiều An Hảo nói: “Kiều Kiều, cậu nói xem, người hay nói xấu sau lưng cậu, rốt cuộc là ai? Đúng là đồ hèn mà!”

Kiều An Hảo theo bản năng liếc mắt nhìn Lâm Thi Ý đứng cách mình không xa, sau đó cười cười, mở miệng nói: “Là ai thì đã sao? Thực ra chúng ta nên cảm tạ cô ta, nếu không phải nhờ cô ta, thì sao weibo của mình lại có thêm nhiều người theo dõi như vậy?”

Triệu Manh tuy nóng nảy nhưng cũng không gấp gáp, nghe được lời này của Kiều An Hảo, lập tức gật đầu nói: “Đúng là, liệu mạng muốn đưa mồi chài mâm sơn, kết quả không được chài lên mâm sơn, mà vận may lại quay về phía cậu, lúc trước chỉ có mấy ngàn fan trên weibo, hiện tại đều tăng lên đến mấy trăm vạn...”

Triệu Manh vừa nói, một bên lấy ra điện thoại di động mở Weibo, chỉ chỉ vào avatar của Kiều An Hảo, nói: “Ha, đã tăng thêm mấy trăm ngàn!”

Kiều An Hảo không nói tiếp, chỉ quay đầu, tặng cho Lâm Thi Ý một nụ cười tươi, nụ cười của cô cũng rất đẹp, nhưng lại rõ ràng lộ ra vài phần chế giễu và cười nhạo.

Tâm trạng mấy ngày gần đây của Lâm Thi Ý vốn không tốt, cô tưởng rằng ảnh chụp đăng lên như vậy, có thể khiến Kiều An Hảo không gượng dậy được, nhưng lại không ngờ tới, nửa đường gặp phải một Tống Tương Tư, việc làm của mình lại khiến cho người khác có chuyện vui, chẳng những không hạ thấp được Kiều An Hảo, ngược lại còn trải thêm thảm đờ cho người ta.

Chương 162: Gieo gió gặt bão

(4)

Vốn cô ta tức giận không có cách nào phát tiết, ai ngờ, sáng sớm ngày hôm sau, vậy mà nhận được điện thoại nói tiết mục Tống Nghệ đổi khách mời, tạm thời giữ bí mật.

Phải biết rằng, cô ta vì chương trình Tống Nghệ mà ngủ với trưởng đài một lần để đổi lấy, kết quả cuối cùng lại bay mất như vậy còn bị ngủ với người ta không công.

Vốn đã đủ buồn bực, kết quả, bây giờ Kiều An Hào và người đại diện của cô, ở bên cạnh, một xướng một họa nổi lên tán gẫu về scandal của Kiều An Hào, trong miệng hai người lại khoe khoang hả hê đặc ý, cô ta nghe thấy tâm trạng không vui không sao, kết quả Kiều An Hào còn tặng cho cô một nụ cười chói lọi, dường như nụ cười kia muốn nói, cảm ơn cô đã giúp đỡ.

Lâm Thi Ý nhất thời cảm thấy trong cơ thể có một ngọn lửa giận từ từ bùng lên, cô ta đang chuẩn bị mở miệng giễu cợt Kiều An Hào mấy câu, kết quả đạo diễn lại gọi tên Kiều An Hào.

Vì vậy Lâm Thi Ý chỉ có thể cứng rắn nghẹn ở trong bụng, sau đó bực bội nhìn Kiều An Hào đi vào trong ngòi với Tống Tương Tư.

Kiều An Hào và Tống Tương Tư ngồi chung một chỗ hàn huyên vài câu thì đến phiên Tống Tương Tư diễn xuất, vốn ba người ở trong phòng cà phê rất yên ổn, chẳng qua lúc Tống Tương Tư đi vào phòng rửa tay thì gặp phải Lâm Thi Ý.

Ở trong kịch bản, người mở miệng châm chọc trước là Lâm Thi Ý, tiếp theo thì bị Tống Tương Tư đáp nhẹ một câu mà tức giận, lúc này, Kiều An Hào sẽ đi tới, nhìn về phía Lâm Thi Ý chào hỏi một tiếng, mà Lâm Thi Ý chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua Kiều An Hào, căn bản không để ý tới Kiều An Hào, tiếp tục đối chọi gay gắt với Tống Tương Tư.

Diễn xuất của ba người đều không tồi, Tống Tương Tư là người có kinh nghiệm, không có lời nào để nói, Kiều An Hào không muốn bại bởi Lâm Thi Ý, Lâm Thi Ý làm sao lại muốn thua vì Kiều An Hào, cho nên hai người đều cố gắng hết sức mà diễn xuất, suy nghĩ phải tranh cao thấp, hạ đối phương xuống.

Chẳng qua, lúc Kiều An Hào mở miệng chào hỏi Lâm Thi Ý, Lâm Thi Ý quay đầu nhìn về phía Kiều An Hào, sau đó Kiều An Hào liền nở một nụ cười nhìn Lâm Thi Ý.

Nụ cười kia cùng với nụ cười lúc nãy trước khi Kiều An Hào vào phim trường với Lâm Thi Ý, dường như giống như đúc.

Trong nháy mắt, Lâm Thi Ý nghĩ đến lúc nãy trước khi quay phim, Kiều An Hào và người đại diện nói những lời đó, cộng thêm mấy ngày nay không hài lòng mọi chuyện, trong nháy mắt cả người cô ta trở nên có chút thiếu kiên nhẫn, sau đó theo bản năng hung hăng trợn mắt nhìn Kiều An Hào.

Sau đó, đạo diễn liền lớn tiếng kêu "Cắt", rồi mở miệng nói: "Lâm Thi Ý, cô trừng Kiều An Hào làm gì? Người cô phải trừng mắt chính là Tống Tương Tư!"

Lúc này Lâm Thi Ý mới bình tĩnh lại, vội vàng nói xin lỗi với đạo diễn.

Đạo diễn cũng không trách Lâm Thi Ý, chẳng qua ném một câu "Làm

lại", sau đó thợ trang điểm đi lên dậm lại lớp trang điểm cho ba người.

Chương 163: Gieo gió gặt bão

(5)

Cảnh này vốn không phải trọng điểm, đạo diễn muốn quay một lần là xong, cho nên để tránh tình trạng lúc này tái diễn, ông cố ý cho mọi người 10 phút điều chỉnh tâm trạng.

Thế nhưng, đối với Kiều An Hào mà nói, cảnh quay này không quan trọng thì càng muốn cho Lâm Thi Ý quay không thuận lợi. Bởi vì chỉ bằng cách này mới gây khó khăn được cho cô ta.

Lâm Thi Ý lăn lộn trong làng giải trí không ít, mặc dù vừa rồi luồng cuồng khiến cảnh quay NG, thì với 10 phút đạo diễn cho có lẽ cũng đủ để cô ta điều chỉnh tốt tâm trạng rồi.

Kiều An Hào khép mắt yên tĩnh suy nghĩ một lúc, rồi cầm lấy chai nước, đi về phía Lâm Thi Ý đang đứng một mình dưới gốc cây đại thụ bình ổn tâm trạng.

"Uống nước đi." Kiều An Hào vặn mở nắp chai, đưa tới trước mặt Lâm Thi Ý.

Lâm Thi Ý không đưa tay ra nhận nước, mà quay đầu nhìn về phía Kiều An Hào. Kiều An Hào ân cần mỉm cười với cô. Thoạt nhìn trông như cô đang quan tâm Lâm Thi Ý, nhưng lời nói ra liền đi thẳng vào vấn đề: "Hình là cô chụp, Weibo là cô đăng?"

Sắc mặt Lâm Thi Ý khế biến lạnh, Kiều An Hào lại càng cười thêm sáng loá: "Vậy tôi thực sự còn phải cảm ơn cô, đã cho tôi cơ hội nổi tiếng khó có thể cầu như vậy."

Lâm Thi Ý chột siết tay thành nắm đấm. Cô nghĩ đến lát nữa còn phải quay, nên thuyết phục bản thân tạm thời không tính toán việc này với Kiều An Hào. Sau một hồi kiềm chế tự nhủ thầm mới ổn định được tâm tình, cô ta nở nụ cười cao quý quyến rũ với Kiều An Hào, vươn tay nhận lấy chai nước, nói: "Cảm ơn."

Sau đó liền xoay người rời đi.

Kiều An Hào nếu đã đến tìm Lâm Thi Ý, chính là muốn phá tâm trạng của cô ta, vì vậy lúc này làm sao cô có thể thả Lâm Thi Ý rời đi dễ dàng thế?

Kiều An Hào nhanh chóng cất bước đi theo Lâm Thi Ý, đi đến đầu cầu, đã mắt nhìn thẳng con đường phía trước, trông như thể đang cùng Lâm Thi Ý trở về trường quay, nhưng lại nhẹ nhàng thì thầm nói gì đó: "Lâm Thi Ý, cô luôn muốn làm khách quý cho tiết mục giải trí kia, nhưng bị cancel rồi ha?"

Lâm Thi Ý hơi khựng lại, quay đầu nhìn về phía Kiều An Hào. Mặc dù cô ta không nói gì, nhưng vẻ mặt như đang hỏi Kiều An Hào: Làm sao cô biết?

Kiều An Hào vẫn hòa nhã cười với Lâm Thi Ý, sau đó như chị em tốt, nâng tay thân thiết phất chiếc lá rơi trên vai Lâm Thi Ý, đôi môi mềm mại xinh đẹp hé mở: "Vì khách quý chương trình giải trí đó đã đổi thành tôi rồi."

Kiều An Hào nói đến đây, càng ngây thơ cười với Lâm Thi Ý rực rỡ hơn: "Cô nghĩ không sai, tôi lại một lần nữa đoạt thông cáo của cô."

Chương 164: Gieo gió gặt bão

(6)

Lâm Thi Ý nhìn Kiều An Hào, trong mắt tràn đầy thù hận, tựa như giây kế tiếp sẽ xông lên xé xác Kiều An Hào.

Kiều An Hào thì lại bình tĩnh nhìn quanh một chút: “Xung quanh nhiều người đang nhìn, cô cần phải kiềm chế, đừng khiến người ta nhìn thấy chê cười.”

Lâm Thi Ý tức đến nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cô ta siết chặt tay, ngực phập phồng lên xuống không ngừng.

Kiều An Hào rời bàn tay đặt trên vai Lâm Thi Ý xuống, sau đó ưu nhã xoay người. Đi được hai bước, dường như bất chợt nhớ tới cái gì, cô quay đầu nói với Lâm Thi Ý: “A, đúng rồi, tôi quên nói cho cô, tôi cố ý đoạt vị trí khách mời chương trình văn nghệ mà cô muốn đó.”

Lâm Thi Ý điên tiết lên rất muốn cẩu ngắt Kiều An Hào, hung hăng vút cho cô hai cái bạt tai, nhưng xung quanh đang có người nhiều như vậy, cô ta chỉ có thể nín nhịn đến nội thương. Cuối cùng, Lâm Thi Ý đành run bần bật mà trơ mắt đứng nhìn.

-

Lúc Kiều An Hào đưa nước cho Lâm Thi Ý, Tống Tương Tư mới để ý tới hai người bọn họ.

Tuy nhìn từ xa, Kiều An Hào và Lâm Thi Ý trông như bạn bè trò chuyện, nhưng Tống Tương Tư lại nhìn ra được giữa hai người sặc

mùi súng đạn.

Tổng Tương Tư nâng tay tựa cằm, ung dung quan sát xem kịch. Đến giữa chừng, cô sực nhớ Lục Cẩm Niên hôm nay không có cảnh quay nên sẽ không đến phim trường. Chớp chớp mắt, cô bèn lấy di động gửi một dòng tin nhắn cho Lục Cẩm Niên: "Lục đại ảnh đế, tình yêu bé nhỏ của anh nảy sinh mâu thuẫn với Lâm Thi Ý ở phim trường."

-

Buổi chiều, Lục Cẩm Niên có cuộc họp qua webcam với các quản lý cấp cao của Truyền thông Hoàn Ảnh. Anh ngồi trước bàn đọc sách, nhìn một vòng người ngồi vây quanh bàn hội nghị trên màn hình, nghe bọn họ báo cáo công tác. Bất chợt màn hình chiếc điện thoại nằm cạnh máy vi tính lóe sáng. Anh liếc qua thì thấy tin nhắn Tổng Tương Tư gửi. Nhìn kỹ hơn một lát, anh mới mạnh tay cầm điện thoại lên.

Động tác của Lục Cẩm Niên truyền đến màn ảnh lớn trong phòng họp của Truyền thông Hoàn Ảnh thông qua camera máy tính, vị quản lý cấp cao đang thao thao bài báo cáo lập tức ngậm miệng.

Nhiều năm nay, trong khi họp, Lục tổng chưa bao giờ có sự khác biệt nhỏ nào. Đây là lần đầu tiên...

Lúc mọi người đang hai mặt nhìn nhau, Lục Cẩm Niên bất thành linh bật dậy, túm lấy chiếc áo khoác ở một bên, vừa gấp gáp nói với mấy người trên màn hình: "Tôi có chút chuyện, cuộc họp hôm nay đến đây thôi."

Nói xong, cũng không chờ mọi người kịp phản ứng, liền nhấc tay đóng sập máy lại, cầm di động, đi ra khỏi phòng khách sạn.

Chương 165: Gieo gió gặt bão

(7)

Lục Cẩm Niên bước nhanh vào trong thang máy, dùng sức ấn nút, lại nhìn những con số màu đỏ liên tục thay đổi, trong lòng lo lắng như đang bị thiêu đốt, cuối cùng thang máy cũng dừng ở tầng bốn, anh bực bội nâng cánh tay lên ấn nút mở thang máy, sau đó xoay người trực tiếp đi về phía cầu thang bộ.

Sau khi Kiều An Hào đem mọi chuyện nói lại với Lâm Thi Ý xong thì thong dong trở lại trường quay, thời gian đạo diễn cho nghỉ ngơi cũng vừa hết, mọi người bắt đầu tiến hành lượt quay thứ hai.

Tổng Tương Tư vẫn duy trì trạng thái tốt như lần quay đầu tiên, mà Kiều An Hào bởi vì tâm tình tốt hơn nhiều nên diễn xuất lại càng tự nhiên hoàn mỹ hơn.

Đạo diễn chăm chú theo dõi biểu hiện của hai người, hài lòng gật đầu, lại nhìn Lâm Thi Ý đang đứng ở phía xa xa, đưa tay ra hiệu, ý bảo cô chú ý học hỏi.

Mà Lâm Thi Ý không biết đang suy nghĩ gì, đối mặt với sự ra hiệu của đạo diễn, lại không có phản ứng gì.

Đạo diễn nhíu mày, lại đưa tay ra hiệu một lần nữa nhưng Lâm Thi Ý vẫn ra vẻ thờ ơ, cuối cùng vẫn là người đại diện đứng bên cạnh lo lắng đẩy nhẹ cô một cái, cô mới hồi phục lại tinh thần, nâng bước chân đi vào phim trường.

Trạng thái của Lâm Thi Ý hiện giờ nhìn qua đã thấy không tốt, nhưng

cũng không có bất ổn gì quá lớn, chỉ là lúc ba người đứng cùng một chỗ giằng co nhau, ánh mắt của cô ta vẫn như lần đầu tiên, hung ác găm chặt lên người Kiều An Hào.

"Cắt cắt cắt!" Đạo diễn tức giận đến mức hô cắt ba lần liền, giọng microphone lên không để ý gì cả quát mắng Lâm Thi Ý: "Lâm Thi Ý, cô rốt cuộc bị làm sao vậy, sai hai lần liên tiếp, tại sao lần nào cũng giống nhau. Tôi đã nói rồi, người cô phải trừng mắt là Tống Tương Tư, Tống Tương Tư chứ không phải Kiều An Hào, Tống Tương Tư mới là tình địch của cô chứ không phải Kiều An Hào, cô và cô ấy không có thâm thù đại hận gì hết."

Chỉ là một cảnh diễn đơn giản như vậy, mà lại để bị NG đến hai lần vì cùng một lỗi như nhau, khó tránh khỏi đạo diễn vô cùng tức giận, ngữ điệu cũng có phần nghiêm khắc.

Lâm Thi Ý bị mắng như vậy có chút chật vật, mà nguyên nhân lại vì bản thân mình, cũng không thể phát tác ra, chỉ có thể xấu hổ, đỏ mặt giải thích: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đạo diễn, thật sự xin lỗi."

Đạo diễn tức giận nên cũng không thềm để ý đến lời xin lỗi của đạo diễn, chỉ trực tiếp vung tay lên, ý bảo nhân viên đạo cụ đi dựng lại phim trường.

Trang điểm của ba người nhìn qua vẫn ổn nhưng nhân viên trang điểm vẫn đến chăm chút lại một lượt.

Tống Tương Tư bị một đám người vây quanh, tùy ý để bọn họ động chạm mình, khóe mắt lại liếc qua, nhanh chóng vụt lên tia sáng, quả nhiên giống hệt dự đoán của cô, (haha) từ đằng xa đã thấp thoáng bóng dáng của Lục Cẩm Niên đang vội vã tiến lại đây.

Chương 166: Gieo gió gặt bão

(8)

Tổng Tương Tư chờ Lục Cận Niên đến gần, mới giơ tay lên, vẫy vẫy tay, bước chậm rãi đến bên cạnh anh, bộ dạng giả vờ lịch sự, mở miệng nói: "Anh còn đến nhanh hơn tôi dự đoán rất nhiều đó!"

Nói xong, Tổng Tương Tư còn đánh giá Lục Cận Niên từ trên xuống: "À, Lục ảnh đế chắc chắn rất sốt ruột, đi đến toát cả mồ hôi, còn nữa... Có phải anh chạy đến đây không? Tóc cũng bị rối loạn..."

Lục Cận Niên vốn không để ý đến Tổng Tương Tư, chỉ là gương mặt không chút thay đổi lướt nhanh, sau đó nhìn thấy Kiều An Hào đang ngồi nghỉ ngơi ngoài ghế, không biết đang nói gì với Triệu Mạnh mà lắc đầu, ý cười tràn đầy trên mặt, hoàn toàn không có nửa điểm mâu thuẫn âm ỉ với người khác, nhất thời Lục Cận Niên nhận thấy mình bị Tổng Tương Tư trêu chọc, vì thế vẻ mặt u ám, lạnh lùng nhìn lướt qua Tổng Tương Tư, xoay người rời khỏi.

"Ai, Lục ảnh đế, anh đừng đi!" Tổng Tương Tư đuổi kịp bước chân của Lục Cận Niên, hoàn toàn không sợ chết lại đánh giá anh từ trên xuống, sau đó nhìn có chút hả hê mở miệng nói: "Lục ảnh đế, sao anh lại đổ mồ hôi nhiều vậy, không phải là chạy thật nhanh tới chứ? Ờ, thật sự là... do chạy mà tóc đều rối hết lên... nhưng mà vẫn rất đẹp trai..."

Lục Cận Niên biết tính cách của Tổng Tương Tư, càng để ý càng hăng hái, cho nên không nhìn cô tiếp tục lải nhải, bước chân nhanh hơn.

Tống Tương Tư có chút không theo kịp, hai người dần dần cách xa, rõ ràng cô đã dừng lại, nhìn xung quanh một chút, vì đề phòng có người khác nghe được, phát hiện khoảng cách đã xa, hơi lớn tiếng gọi Lục Căn Niên đang đi thẳng về phía trước:”Lục ảnh đế, tôi không có lừa anh, thật sự cô ấy có mâu thuẫn âm ỉ với người khác, à, không, giữa lúc bọn họ đang cãi nhau đó tôi có quan sát, hình như cô ấy đã toàn thắng, có thể bị người ta phản kích hay không, tôi đây sẽ không biết rõ?”

Tống Tương Tư rõ ràng nhìn thấy trong tích tắc lời nói của mình khiến anh dừng bước, môi nở nụ cười, rồi xoay người trở về phim trường.

Vừa lúc đạo diễn kêu người tìm Tống Tương Tư thì đã thấy cô trở về, lập tức nói quay lại lần thứ ba.

Tống Tương Tư đi vào phía trước phim trường, nhìn lướt qua xung quanh, thấy Lục Căn Niên vốn dĩ đã rời đi, không biết lúc nào mà tu thế lạnh lùng kia đã đứng gần phim trường.

-

Người đại diện của Lâm Thi Ý dường như cảm thấy tình trạng Lâm Thi Ý rất không ổn, nên đi theo cô ta vào trong, không ngừng nhắc nhở Lâm Thi Ý phải tập trung diễn xuất. Lâm Thi Ý không nói gì, chỉ gật đầu liên tục, kết quả lại thấy Kiều An Hào đứng trước mặt mình, đáp trả bằng ánh mắt.

Chương 167: Gieo gió gặt bão

(9)

Vẻ mặt Kiều An Hào trông rất nhẹ nhõm, ngay cả tia sáng nơi đáy mắt cũng mềm mại. Thậm chí giây phút đối diện với Lâm Thi Ý, cô còn đưa ra bộ dáng tươi cười rất chi là thân thiện.

Đối với Lâm Thi Ý lúc này mà nói, nếu Kiều An Hào cho cô ta nụ cười khiêu khích chế nhạo, cô ta sẽ tức giận, sẽ kìm nén. Nhưng hết lần này đến lần khác, Kiều An Hào biểu hiện rất bình tĩnh, như thể chỉ đơn giản là không để cô ta vào mắt, như thể cô ta sinh ra đã định trước là bị bại bởi cô.

Lâm Thi Ý cảm thấy bị sỉ nhục không kể xiết, tâm can cào cấu, cô ta siết tay thành nắm đấm, trong lòng phập phồng chấn động càng lúc càng kịch liệt.

Cảnh quay kế, thể hiện của Lâm Thi Ý càng tồi tệ hơn. "Cắt, Lâm Thi Ý, cô còn có thể đóng được không? Cảnh đơn giản như vậy, làm sao cứ liên tục NG thế hả?"

"Cắt, Lâm Thi Ý, tôi cũng đã nói rồi, cô không được nhìn Kiều An Hào, KHÔNG NHÌN, không hiểu hai chữ này viết sao hả?"

"Cắt, Lâm Thi Ý, cô nói đó là lời thoại sao? Lộn xộn, câu văn không lưu loát!"

"Cắt, Lâm Thi Ý, Kiều An Hào chưa từng bắt chuyện bắt chuyện với cô, cô liền liếc cô ấy một cái, bắt đầu nói phía dưới lời kịch, vội vã đầu thai sao?"

Lâm Thi Ý càng tệ hại, thể hiện của Kiều An Hào liền càng tốt. Sự tương phản tốt kém giữa hai người hiển hiện cực kỳ rõ ràng, cứ thế liên tục NG bảy tám lần. Đạo diễn viên và mấy người ê kíp dđ. lqđ đang vây xem xung quanh cũng nhin không được bắt đầu chọn rận.

"Lâm Thi Ý rốt cuộc xảy ra chuyện gì nhỉ? Cảnh quay dễ như húp cháo cũng quay hỏng cho được."

"Thì đó, bộ này quay cho tới giờ cũng chưa có cảnh nào NG nhiều lần đến vậy!"

"Đúng ha, cô ta rốt cuộc có biết diễn không vậy, so ra còn tệ hơn người mới Kiều An Hào nữa..."

"Một cảnh đơn giản như vậy, mọi người phải ở chỗ này mệt mỏi cùng cô ta, hôm nay chắc tới khuya mới kết thúc công việc được. Thiệt là!"

Không khí bồn chồn chung quanh khiến Lâm Thi Ý có chút lo lắng, cộng thêm áp lực càng tăng, đến cuối cùng, do hoảng quá, vừa vào sân cô liền nói sai lời thoại. Đạo diễn bực tức ném mạnh cái loa trong tay xuống đất.

Toàn bộ trường quay ngay lập tức lặng như tờ, đạo diễn xanh mét mặt mày, phần nộ trừng mắt nhìn Lâm Thi Ý, miệng co giật, bộ dáng lườm phải chửi bới, trực tiếp giơ một ngón tay chỉ vào Lâm Thi Ý, biểu thị một cơ hội cuối cùng.

Có thể bị dồn đến đường cùng, con người sẽ bạo phát. Tuy thể hiện của Lâm Thi Ý còn rất cứng nhắc, nhưng không có lỗi quá lớn. Có lẽ đã bị lãng phí quá nhiều thời gian vào cảnh quay này, đạo diễn đã hạ thấp yêu cầu, biết rõ Lâm Thi Ý đã dốc hết sức rồi nên miễn cưỡng thông qua, nhưng gương mặt vẫn âm trầm, hô một tiếng: "Qua!"

Chương 168: Gieo gió gặt bão

(10)

Nghe được từ đó, Lâm Thi Ý như bắt được kim bài miễn tử, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, toàn thân đang căng thẳng phút chốc được giãn ra, đôi chân trở nên mềm nhũn vô lực, phải dựa vào cạnh bàn mới đứng vững.

Đây tuyệt đối là buổi quay phim ác mộng trong đời cô.

Ngay khi Lâm Thi Ý nghĩ ác mộng này rốt cục đã đi qua, trong lúc bất chợt trong trường quay truyền đến một giọng nói lạnh như băng, cũng làm cho đạo diễn nghe được: “Tôn Chính, khi nào thì yêu cầu diễn xuất của ông lại thấp như vậy?”

Tôn Chính là tên của đạo diễn.

Đạo diễn vẫn luôn đặt sự chú ý đến diễn xuất trong phim trường, căn bản không biết Lục Cẩm Niên đã đến trường quay từ lúc nào, trong lúc bất chợt tình linh nghe được giọng nói của Lục Cẩm Niên, ông mới theo giọng nói quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Lục Cẩm Niên thần thái lạnh như băng đứng ở một bên, ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua ba nữ nhân đang diễn trong trường quay, sau đó liền nhấc chân, hướng về phía màn hình giám thị đi tới.

Kiều An Hào cũng không có lưu ý đến Lục Cẩm Niên, bất chợt nghe được giọng nói của anh, thân thể cô theo bản năng căng thẳng một chút, vụng trộm nhìn thoáng qua anh, liền cúi đầu xuống, ngoan ngoãn cẩn thận đứng yên.

Nhưng thật ra Tống Tương Tư bên người Kiều An Hảo, một bộ dáng xem kịch vui, mỉm cười nhìn Lục Căn Niên, đáy mắt đều toát lên sự kích động.

Lâm Thi Ý thật vất vả ổn định tâm, lại một lần nữa bị nhắc đến mà nháy lên.

Lục chú ý của toàn bộ mọi người trong trường quay, đều đặt trên người của Lục Căn Niên.

Đạo diễn nhìn thấy Lục Căn Niên đi tới, lập tức kêu một tiếng: “Ông Lục.”

Mí mắt Lục Căn Niên cũng không động đậy một chút, trực tiếp đi đến trước màn hình, vươn tay bấm một chút, đem cảnh quay lúc trước xem lại một lần, sau đó vẻ mặt càng trở nên lạnh lùng, anh nâng tay lên, chỉ chỉ vào màn hình theo dõi, đối với đạo diễn bên cạnh mình, giọng điệu nhấn mạnh nói: “Lâm Thi Ý diễn xuất kém như vậy, ông cũng nói với tôi là cho qua? Tôi đầu tư nhiều tiền như vậy, để làm bộ phim này, không phải để cho ông lừa khán giả, mà ông rõ ràng là đang xúc phạm chỉ số thông minh của khán giả! Tùy tiện kiếm một người ngoài đường, cũng đều diễn tốt hơn cô ta!”

Lời này của Lục Căn Niên, bén nhọn trực tiếp, không lưu tình chút nào, giọng điệu của anh cũng không lớn, nhưng lại vững vàng vang lên.

Sắc mặt Lâm Thi Ý trong nháy mắt trở nên tái nhợt, không có chút máu.

Người xung quanh, cũng đều nhin không được âm thầm hít một hơi.

Những lời này, nói ra đúng là không nể mặt a... Nói như thế nào,

Lâm Thi Ý cũng là nữ minh tinh có tiếng vài năm nay, thế nhưng bị Lục Cảnh Niên phê phán không đáng một đồng.

Đạo diễn âm thầm đổ mồ hôi, hướng về phía Lục Cảnh Niên thận trọng cười, mang theo vài phần lấy lòng nói: “Kia, ông Lục, không bằng như vậy, chúng ta quay cảnh tiếp theo trước, để cho Lâm Thi Ý điều chỉnh lại tâm trạng, rồi quay lại sau?”

Chương 169: Lục ảnh đế nổi giận (1)

Lục Cẩm Niên với khuôn mặt lạnh lùng không nói một lời.

Đạo diễn lúc này mới vội vàng khiển trách nặng Lâm Thi Ý đôi câu: "Lâm Thi Ý, cô tốt nhất chỉnh tâm trạng đi, tí nữa còn quay lại nữa!"

Sau đó, không chờ Lâm Thi Ý mở miệng, liền thúc giục mấy nhân viên công tác xung quanh: "Mấy người còn đứng ngây đó làm gì, chuẩn bị cảnh quay kế nhanh lên!"

Cảnh tiếp theo vẫn quay trong quán cà phê, là cảnh quay của Trình Dạng và phản diện nam số 3.

Tống Tương Tư và Kiều An Hào đợi lát nữa vẫn còn cảnh quay, bởi vì cảnh vừa rồi quay hơi lâu. Kiều An Hào đến giờ vẫn chưa được giải tỏa, bèn tranh thủ lúc rảnh chạy vào phòng toilet. Còn Tống Tương Tư từ tốn cầm lấy chai nước suối trợ lý đưa, đi tới chỗ Lục Cẩm Niên đang đứng.

Lục Cẩm Niên chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua Tống Tương Tư đứng bên cạnh, không có ý nói chuyện, rồi hướng tầm mắt quay về trường quay.

Tống Tương Tư nâng chai nước, nhìn theo hướng Lục Cẩm Niên đến cảnh diễn cách đó không xa, sau đó hơi áp sát đầu về phía Lục Cẩm Niên, thấp giọng nói: "Lục đại ảnh đế, vừa nãy không phải anh đi rồi sao? Sao lại trở về rồi?"

Lục Cẩn Niên vô cảm, khẽ dịch người sang một bên.

Tống Tương Tư cũng dịch người theo, tiếp tục thấp giọng lảng nhảng trước mặt Lục Cẩn Niên: "Anh đặc biệt ở lại làm thêm giờ sao?"

Lục Cẩn Niên mắt đốic tai ngơ như không nghe thấy Tống Tương Tư nói nhảm, duy trì tư thế quan sát trường quay.

Tống Tương Tư nhàm chán nhún vai, không thềm nói chuyện với Lục Cẩn Niên nữa, chỉ nhìn xung quanh một lượt, ~~Đi về~~ ~~Đi về~~ ~~Đi về~~ ~~Đi về~~ ~~Đi về~~ ~~Đi về~~ sau đó thấy Kiều An Hào và Triệu Mạnh từ toilet quay lại, liền mở miệng: "Em tới rồi."

Lục Cẩn Niên đương nhiên biết "Em" trong miệng Tống Tương Tư là chỉ Kiều An Hào, mặt không nhúc nhích, nhưng khóe mắt quét một bên.

Tống Tương Tư thấy bộ dạng Lục Cẩn Niên bình tĩnh, thuận miệng phun ra câu "Làm bộ", sau đó liếc thấy cái ghế ngồi nghỉ bên cạnh Lục Cẩn Niên, rồi như sáng tỏ, cô cười bí hiểm, liền "Chặc chặc chặc" vài tiếng, ghé sát bên Lục Cẩn Niên, dùng tầng số âm chỉ hai người nghe được, thì thầm: "Anh biết cái ghế nghỉ bên cạnh là của ai sao?"

Lục Cẩn Niên mặt không đổi.

Tống Tương Tư tiếp tục hỏi: "Anh cố tình đứng đây à?"

Lục Cẩn Niên vẫn bình tĩnh.

Tống Tương Tư "à" một tiếng, trực tiếp không nhanh không chậm vạch lớp ngụy trang của Lục Cẩn Niên: "Anh thiệt tưởng tôi không biết, bởi vì đó là vị trí của Kiều An Hào vị trí, nên anh mới đứng ở chỗ

này sao?"

-

Kiều An Hảo đi nửa đường, mới phát hiện Lục Cẩm Niên đứng cạnh ở chỗ ghế nghỉ của mình, cô vô thức rảo bước chậm lại.

Chương 170: Lục ảnh đế nổi giận (2)

Kiều An Hảo muốn tiến đến gần Lục Cảnh Niên một tí, nhưng đến gần anh thì cô lại căng thẳng bất an. Mấy ngày trước cô và anh đã bị dính scandal, hơn nữa tối hôm qua lúc anh đi tìm cô ký hợp đồng, vẻ mặt trông như đang bức mình... Kiều An Hảo đấu tranh nội tâm một hồi, đúng lúc thấy đứng bên cạnh là nữ diễn viên tương đối quen thuộc, bèn dừng bước chào hỏi cô ấy một tiếng, kiếm đại một đề tài nào đó rồi hai người cùng đứng đó hàn huyên trò chuyện.

Kiều An Hảo huyền thuyên một hồi, phát hiện không mang theo di động trên người, sau đó mới sực nhớ mình đặt ở chỗ ghế nghỉ, cô muốn kiểm tra xem điện thoại có tin tức gì không. Nhưng muốn đi qua lấy, lại đụng phải "thần giữ cửa" Lục Cảnh Niên. Cuối cùng, cô đành phải Triệu Mạnh đi thi hành.

Triệu Mạnh lên tiếng chào hỏi Lục Cảnh Niên và Tống Tương Tư, rồi lục túi xách của Kiều An Hảo lấy chiếc di động của cô mang đi.

Chờ tới khi Triệu Mạnh đưa điện thoại cho Kiều An Hảo, Tống Tương Tư quay đầu nhìn liếc nhìn Lục Cảnh Niên, thấy vẻ mặt Lục Cảnh Niên không biến đổi nhiều, đôi mắt trầm tĩnh quan sát trường quay đằng trước, cô đang tính há hê quay sang Lục Cảnh Niên nói một câu "Cổ đang né anh", nhưng bất chợt thấy Lục Cảnh Niên siết chặt hai tay đang buông thõng hai bên, vì dùng sức nên từng đường gân xanh nổi rõ mồn một.

Tống Tương Tư liền biết điều ngậm miệng lại, kìm giữ lời muốn nói ra nuốt trở lại xuống bụng. Cô quay đầu nhìn Kiều An Hảo nói cười

cách đó không xa, rồi khi quay sang nhìn Lục Cận Niên, không biết có phải cô ảo giác hay không, mà vẻ mặt anh chàng rõ ràng vẫn bình tĩnh lạnh lùng như thường ngày, nhưng tản mát đâu đó một chút bất đắc dĩ và buồn bã.

-

Hai cảnh kế được quay cực kỳ trôi chảy, tất cả đều chỉ cần một lần liền quá mức hoàn hảo. Điều này khiến cho đạo diễn bị liên tục mười lần NG ở cảnh quay trước trở nên thoải mái vui sướng rất nhiều, thậm chí khúc cuối thỉnh thoảng còn khen diễn viên vài câu.

Đạo diễn khen ngợi, rơi vào tai Lâm Thi Ý, như là bị đâm thọc. Cô nhớ tới màn hề trước đó, không chỉ bị đạo diễn mắng chửi, còn bị Lục Cận Niên châm chọc, có thể gọi là mất hết mặt mũi ở trước mặt mọi người.

Lâm Thi Ý càng xem, sắc mặt càng khó coi, cuối cùng trực tiếp tìm một cái cớ, một thân một mình rời khỏi trường quay.

Không phải cô ta chưa từng bị NG, nhưng chưa bao giờ xấu hổ như ngày hôm nay vậy.

Mà cô ta chật vật như vậy, toàn bộ đều do Kiều An Hào ban tặng!

Từ lúc cô ta tiến vào làng giải trí cho đến bây giờ, thường xuyên giẫm lên các diễn viên thấp kém khác. Những kẻ vấp ngã trong tay cô ta thật đếm không xuể, phải ôm tâm lý tránh ra thật xa không thể trêu vào.

Thận trọng tính toán, nhưng ngày hôm nay, còn là lần đầu tiên trong đời, cô ta bị bại bởi một người, mà còn thua triệt để như vậy!

Chương 171: Lục Ảnh để tức giận (3)

A, không đúng, không phải lần đầu tiên.

Là lần thứ tư.

Lần đầu tiên, cô bị đoạt mất vai nữ thứ của Khuynh Thành thời gian.

Lần thứ hai, cô đưa lời gièm pha, muốn hại chết Kiều An Hảo, kết quả lại thành giúp cô ta.

Lần thứ ba, Kiều An Hảo lại tranh mất vị trí khách quý trong tiết mục nghệ thuật mà cô từng ao ước.

Lần thứ tư, chính là hôm nay.

Cô thế nhưng lại bị người khác nắm trong tay, liên tục ngã quỵ những bốn lần, mà số lần cô quay phim bị NG trong ngày hôm nay, chỉ sợ về sau sẽ trở thành trò cười cho mọi người trong làng giải trí lôi ra bàn tán.

Lâm Thi Ý càng nghĩ, càng cảm thấy không phục, đến cuối cùng, cô trực tiếp nghiêng răng nghiêng lợi bước đi thật nhanh.

Lâm Thi Ý cũng không biết rốt cuộc mình đang đi về hướng nào, chỉ là đi được một lúc, lại nhìn thấy trước mặt là một mảnh đất được cỏ mọc lên bao phủ, một đám người đang bận rộn ở đó.

Lâm Thi Ý tuy rằng không biết những người này nhưng cũng có thể

nhận ra, đây là những nhân viên đạo cụ của đoàn làm phim.

Cô nhìn chốc lát, đang chuẩn bị xoay người rời đi, những người đó lại làm xong việc rồi, Lâm Thi Ý dù thế nào cũng được coi là một ngôi sao, nên bọn họ liền nhận ra cô, có một cô gái trẻ tuổi lên tiếng gọi cô: "Chị Thi Ý."

Lâm Thi Ý tuy không có tâm trạng nào nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười, cô nhìn về chỗ mấy người đang bận rộn, thấy có một bàn đu dây được trang trí hoa tươi và cỏ cây rất đẹp, Lâm Thi Ý tò mò, liền thuận miệng hỏi một câu: "Cái này lát nữa dùng để quay phim sao?"

Cô gái trẻ vốn không nghĩ rằng Lâm Thi Ý lại chủ động nói chuyện với mình, nhất thời có chút kích động, khẽ gật đầu nói: "Đúng vậy, lát nữa chị An Hào sẽ dùng để quay phim ạ."

Kiều An Hào? Lâm Thi Ý hơi nhíu mày, nhưng vẫn cười như cũ "à" một tiếng.

"Chị Thi Ý, chị có thể ký tên cho em không?" Cô gái trẻ lúi húi lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa tới trước mặt Lâm Thi Ý.

Lâm Thi Ý liền đưa bút, ký tên.

Cô gái kia thấy thế vô cùng cao hứng, nói tạm biệt với Lâm Thi Ý sau đó nhanh chóng đuổi theo nhóm nhân viên đạo cụ đã đi xa.

Lâm Thi Ý đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô chờ đến khi không thấy bóng dáng của nhóm nhân viên kia đâu nữa, lúc này mới đi đến chỗ bố trí bàn đu dây, sau đó quan sát một lượt, cuối cùng dừng lại, nhìn chăm chăm vào chiếc dây thừng đang buộc vào bàn đu dây, rồi lại hướng mắt thẳng lên xem xét. Ới Kiều An Hào đều thất bại... Mà nay...

Ánh mắt Lâm Thi Ý biến đổi càng lúc càng lạnh lẽo, đến cuối cùng, cô dùng sức mấp máy môi, nhìn xung quanh một chút rồi tìm một hòn đá nhỏ, sau đó quay trở lại bên cạnh bàn đu dây.

Chương 172: Lục ảnh đế tức giận (4)

Lâm Thi Ý kiễng mũi chân, kéo lấy dây thừng hơi dựa vào bàn đu dây, một bên quán quanh hoa, sau đó hơi hơi vén lên trên, dùng hòn đá nhỏ, cọ sát lên phía trên dây thừng.

Sau cùng, chỉ còn lại một sợi dây nhỏ, Lâm Thi Ý mới ngừng lại, sau đó dùng hoa che lại dây thừng bị cô ta phá hỏng mài mòn, nhìn một vòng trái phải, thấy không ai phát hiện, bước chân vội vã rời đi.

Đi được một lúc, Lâm Thi Ý mới phát hiện, trong tay mình còn cầm hòn đá nhỏ kia, vì thế vội vàng ném vào một hồ nước bên cạnh.

-

Đến phiên Kiều An Hảo diễn thì đã là xế chiều, mặt trời chiều vừa mới ngã về tây, soi chiếu toàn bộ nơi đây thành một mảnh hồng.

Cảnh quay này, chỉ cần Kiều An Hảo diễn xuất một mình, nội dung đại khái là, khi nữ thứ biết nam thứ không hề yêu mình, dự định buông tay, sau đó một mình đi vào nơi bàn đu dây nam thứ từng dựng cho mình, ngồi nhớ lại chuyện cũ phát sinh giữa bọn họ.

Cảnh quay này không có lời thoại, chỉ cần biểu đạt vẻ mặt và ánh mắt cảm giác thống khổ khi yêu mà không được đáp lại, cho nên đối với Kiều An Hảo mà nói, cũng không có khó khăn gì to tát.

Đạo diễn xem xét cảnh quay, xác nhận không có vấn đề gì, liền đưa tay ý 'bắt đầu' với Kiều An Hảo.

Kiều An Hào tạm biệt đến trước bàn đu dây, dùng một vè mặt cực kỳ ngây ngẩn, vươn tay chậm rãi vuốt ve bàn đu dây, sau đó ngồi vào chỗ bàn đu dây.

Trước khi quay phim, đạo diễn có nói tình huống trong kịch bản cho cô biết, Kiều An Hào ngồi ở bàn đu dây, chỉ im lặng ngây ngẩn, yên tĩnh giữ bàn đu dây, một lát sau, chính là giẫm hai chân lên, nhẹ nhàng đong đưa bàn đu dây.

"Tốt, đẹp lắm, cảnh này xong!"

Cảnh kế tiếp, muốn quay Kiều An Hào đùa vui với bàn đu dây, sau đó là cảnh nhắm mắt lại cười yếu ớt.

Một mình Kiều An Hào rất khó đưa bàn đu dây lên cao, cho nên đạo diễn cố ý phân phó một nhân viên, ở phía sau Kiều An Hào, đẩy một phen.

Lần đầu, lực của nhân viên không đủ lớn, bàn đu dây lay động không đủ cao, cho nên bị lặp lại, lần thứ hai, bàn đu dây lay động đủ độ cao, nhưng nhân viên không có tránh máy quay, vì thế đành phải quay đến lần thứ ba.

Theo sự chỉ thị lần thứ ba của đạo diễn, Kiều An Hào lại đung đưa, lúc đó, nhân viên dùng sức đẩy một phen, sau đó lập tức chạy đi.

Kiều An Hào vội vàng nhắm mắt lại, biểu đạt vè mặt đòi hỏi.

Theo sự nâng lên của bàn đu dây, khóe môi Kiều An Hào lộ ra một nụ cười.

Đạo diễn quan sát màn hình, vừa lòng gật đầu, khen ngợi.

Nhưng mà, ngay lúc bàn đu dây ở điểm cao nhất, dây thừng đột nhiên đứt, Kiều An Hảo mất cân bằng, nhện không được hét lên một tiếng, cả người bị quăng lên trên.

Chương 173: Lục ảnh đế nổi giận (5)

Xích đu khi đạt đến điểm cao nhất thì sợi dây bắt chợt bị đứt. Kiều An Hào mất thăng bằng, nhịn không được thét lên, cơ thể bị văng lên không trung rồi rơi tự do xuống mặt đất.

Đạo diễn trông thấy một màn này thông qua camera, khuôn mặt tươi cười ngay lập tức co rút, một trận choáng váng ập tới khiến cho mọi phản ứng đình chỉ.

Những người xung quanh hiện trường nghe tiếng hét chói tai của Kiều An Hào, tất cả liền nhìn về phía phim trường đang quay, sau đó đồng loạt đều ngẩn ngay tại chỗ.

Ngay cả Tổng Tương Tư đang lười biếng dựa vào cây đại thụ, nghịch nghịch chiếc điện thoại đời mới vừa sắm cũng bật thảng người dậy, tay run rẩy đánh rơi chiếc điện thoại xuống đất. Cô vô thức nhìn Lục Cẩm Niên đứng một bên, còn chưa kịp mở miệng, Lục Cẩm Niên đang đứng bất động liền phóng nhanh ra ngoài.

Xích đu vươn đến đỉnh điểm nhưng cũng cao hơn hai mét, chỉ cần vài giây thôi là rơi chạm đất. Nhưng đối với Kiều An Hào, mấy giây này như cảnh quay chậm bị kéo ra thật dài.

Trong giây phút không trọng lượng đó, cô hoảng loạn nhắm chặt hai mắt, tâm trí là một mớ hỗn loạn, ngẫm nghĩ cô lần này chắc là xong đời rồi. Cái này gần bằng một tầng lầu, cứ thế mà té xuống thì không bị thương nặng cũng không thoát khỏi số phận thương tích nhẹ đầy mình. Cảnh quay nữ hai của cô cũng không ít, chắc chắn sẽ liên lụy

đến tiến độ quay của đoàn phim, khi đó khó tránh khỏi sẽ bị mọi người trách cứ.

Bên tai truyền đến tiếng lướt gió vun vút, Kiều An Hào âm thầm cắn chặt hàm răng, tay nắm thành đấm, chuẩn bị tinh thần tiếp đất không tàn cũng tạt thật tốt.

Chỉ một khắc nữa thôi, Kiều An Hào sẽ chạm đất, đột nhiên có một cơ thể cách đó không xa trượt trên sàn, theo quán tính vọt tới đệm vững vàng cho Kiều An Hào.

Toàn bộ hiện trường như bị bấm nút dừng lại ở khoảnh khắc ấy, một mảnh im lặng như tờ, tầm mắt mọi người đều chăm chú vào sự cố phía trước.

Không thấy cơn đau truyền đến theo dự kiến, Kiều An Hào có chút hoảng hốt, cảm thấy như mình đang nằm mơ, mắt nhắm nghiền qua một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Kiều An Hào không nặng, nhưng trực tiếp rơi từ độ cao xuống như thế, vẫn khiến Lục Cẩm Niên bị đập mạnh đến khá choáng váng. Anh nằm giảm xóc trên đất một hồi thật lâu mới sực nhớ tới điều gì đó, liền đột ngột ngồi dậy, nâng Kiều An Hào đang nằm sấp trên người mình vào trong lòng.

Kiều An Hào nhắm tịt mắt, mái tóc hơi rối, người bất động, dường như đã ngất đi.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên thoáng hiện một tầng hoảng loạn, gương mặt tuần dật tích tắc không có huyết sắc: "Kiều An Hào?"

Chương 174: Lục ảnh đế nổi giận (6)

Kiều An Hảo nghe thấy tiếng của Lục Cận Niên, mi tâm hơi chau lại, sau đó mới ý thức được việc mình bị ngã xịch đu mà không có tí đau đớn xác thịt nào, hóa ra là bên dưới có đệm người.

Mà người này là... Lục Cận Niên? Anh xông tới cứu cô?

Lập tức đáy lòng Kiều An Hảo rối thành một nùi.

Lục Cận Niên thấy Kiều An Hảo vẫn nhắm mắt, không có bất kỳ phản ứng, không thể không vỗ nhẹ khuôn mặt cô, lúc này mới phát hiện trên trán cô lấm tẩm những mảnh nhỏ máu tươi đỏ chói. Ngón tay Lục Cận Niên chột run, tâm như bị bóp nát. Sự sợ hãi và kinh hoàng bao trùm, khiến anh há miệng nhưng không thốt được nên lời.

Đạo diễn vẫn luôn sát sao theo dõi qua camera đột ngột lấy lại tinh thần, vội vội vàng vàng chạy về phía Lục Cận Niên và Kiều An Hảo. Cử động của ông cũng thức tỉnh người chung quanh, mọi người đều đổ xô về hiện trường.

Đạo diễn trước hết đi tới trước mặt Lục Cận Niên và Kiều An Hảo, ông cúi đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hảo đang nhắm chặt mắt, vẻ mặt có chút bối rối mở miệng nói với Lục Cận Niên: "Lục..."

"Lục cái gì lục!" Lục Cận Niên bất chợt ngẩng đầu, đáy mắt lạnh lùng tràn đầy sắc nét tức giận, giọng điệu bén nhọn cắt đứt lời đạo diễn: "Từng người các người đều ngăn ra đây làm gì, còn không mau đi chuẩn bị xe, đưa đến bệnh viện!"

Đạo diễn bị Lục Cẩm Niên găm lên liền lui về sau một bước theo bản năng, sau đó mới nhanh chóng gật đầu: "Vâng..."

"Nhanh lên!" Một Lục Cẩm Niên từ trước đến nay luôn thờ ơ bình tĩnh, nhưng lúc này hầu như hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, lại một lần nữa cắt đứt lời đạo diễn còn chưa nói xong. Về mặt khủng bố khiến đạo diễn không dám chậm trễ một giây, nếu không anh sẽ bạo phát giết người mất. Lee

Đạo diễn rút kinh nghiệm xương máu, lần này không dám đáp lời Lục Cẩm Niên, thậm chí cũng quên đi phân phó người khác, liền nhanh chân chạy về bãi đỗ xe.

Mấy người đứng gần thấy trạng thái Lục Cẩm Niên, sợ đến đều dừng bước, không dám máy may tiến về phía trước.

Kiều An Hào bị hai tiếng rống giận liên tiếp của Lục Cẩm Niên lập tức cả kinh phục hồi lại tinh thần.

Bệnh viện, đưa cô đến bệnh viện sao? Cô cũng không có té bị thương, đi bệnh viện làm gì? (Ai biểu bà giả chết)

Kiều An Hào giật giật mi tâm, vội vã mở mắt, cô vừa định ngăn cản, kết quả trái lại càng sừng sốt.

Cô quen biết anh lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy qua bộ dạng hiện tại của Lục Cẩm Niên. Sắc mặt tái nhợt khó coi, đôi mắt mang theo vài phần lo âu và hỗn loạn, như thể đang sợ hãi điều gì.

Tại thời điểm này, Kiều An Hào cảm thấy như có gì đó hung hăng đập vào tim mình, thoáng cái ngây người nhìn chằm chằm Lục Cẩm Niên.

Chương 175: Lục Ảnh để nổi giận (7)

Triệu Manh bị Lục Cẩm Niên dọa sợ không dám tới gần, thấy Kiều An Hào mở to mắt ra, lập tức hỏi một câu: "Kiều Kiều, cậu thế nào rồi?"

Lục Cẩm Niên nghe được âm thanh của Triệu Manh, mới ý thức được Kiều An Hào đã mở mắt, ánh mắt anh mang theo mấy phần khẩn trương đánh giá Kiều An Hào một lúc, tin tưởng cô không có gì bất trắc, lúc này mới ngấm ngầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại nhanh chóng thu lại tâm tình của mình, như chưa hề có gì xảy ra, khuôn mặt khôi phục lại vẻ tinh táo và lạnh lùng.

Lục Cẩm Niên thay đổi nhanh như thế khiến Kiều An Hào khẽ nhăn trán, lại tiếp tục nhìn chăm chăm anh, nhưng rốt cuộc cũng không thể tìm ra được nửa điểm lo lắng và kích động từ đáy mắt anh.

Môi cô khẽ mấp máy, mới quay đầu lại, lắc lắc đầu nhìn Triệu Manh, nhẹ nhàng nói một câu: "Mình không sao."

Nói xong, tầm mắt của cô lại lần nữa chuyển đến trên mặt Lục Cẩm Niên, nhưng bây giờ chỉ thấy được vẻ lạnh lẽo không cảm xúc của anh.

Phảng phất lúc cô vừa mới mở to mắt, liền nhìn thấy được sự kích động ngập tràn khuôn mặt anh, hóa ra tất cả chỉ là ảo giác của cô.

"Thật sự không có chuyện gì chứ?" Tống Tương Tư nhin không được hỏi một câu: "Có chỗ nào bị thương không? Thử đứng lên xem."

Kiều An Hào nghe thấy lời nói của Tống Tương Tư, mới ý thức được mình vẫn còn nằm trong ngực Lục Cẩm Niên, mặt cô hơi đỏ lên, vội vàng đứng lên, sau đó giậm chân hai cái, rồi lại đi lại hai ba bước, mới mở miệng nói: "Thật sự không sao."

"Tốt quá, vừa rồi thật là dọa chết người, ngã cao như vậy, có thể liệt nửa người cũng không chừng, may mà Lục Cẩm Niên phản ứng nhanh nhẹn, chạy đến đỡ được cô." Lời nói này của Tống Tương Tư đưa ra, cô cũng theo đó thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô cũng bị một màn kia dọa sợ hãi.

Bấy giờ, Kiều An Hào mới nhìn Lục Cẩm Niên, cô cẩn cẩn mõi, nhỏ nhẹ mở miệng nói: "Ông Lục, vừa rồi thật cảm ơn ông."

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chỉ đưa tay ra ấn xuống mặt đất, không biết có phải do anh ngồi lâu hay không, lúc đứng dậy, trán anh khế nhăn lại, tay dùng sức chống xuống, sau đó liền đứng thẳng người rất nhanh.

Đạo diễn vừa rồi bị Lục Cẩm Niên quát đi chuẩn bị xe đến bệnh viện, lúc này vội vã chạy về, thờ hồng học nói: "Ông Lục, xe đã chuẩn bị xong..."

Lời còn chưa nói hết, đã thấy Kiều An Hào nguyên vẹn cả người đứng trước mặt mình, bỗng chốc liền ngây ngẩn, lại nói: "Cô Kiều, cô không có chuyện gì chứ?"

Kiều An Hào lắc đầu.

Đạo diễn lại hỏi: "Có muốn đi bệnh viện không?"

Kiều An Hào lại vội vàng lắc đầu: "Không cần, tôi không sao."

"Vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra để đảm bảo." Tống Tương Tư mở miệng nói: "Hơn nữa, trên trán cũng bị chảy máu, đừng để lại sẹo."

Chương 176: Lục ảnh đế tức giận (8)

Kiều An Hào giơ tay lên, sờ soạng vết thương trên trán: "Chỉ là bị rách một lớp da thôi, hai ngày nữa sẽ ổn, sẽ không để lại sẹo, thật sự không cần đến bệnh viện."

Đạo diễn không làm chủ được, chỉ có thể nhìn về phía Lục Cẩm Niên, chờ ý kiến.

Lục Cẩm Niên nhìn lướt qua chỗ bị thương của Kiều An Hào, trên trán có một vết máu lớn, giọng nói mang theo vài phần cự tuyệt mở miệng nói: "Đến bệnh viện!"

"Thật sự không cần phiền toái như vậy..." Kiều An Hào còn chưa nói dứt lời, Lục Cẩm Niên đã mở miệng lần nữa, giọng nói cứng rắn cắt đứt lời của cô: "Kiều tiểu thư, cô ở trong đoàn làm phim gặp sự cố, bây giờ cô nói cô không sao, không cần đến bệnh viện, nếu lát nữa, cô đến bệnh viện kiểm tra được vấn đề gì dọa dẫm đoàn làm phim thì sao?"

Kiều An Hào mở miệng, muốn giải thích mình sẽ không, nhưng mà Lục Cẩm Niên cũng chưa cho cô cơ hội nói chuyện, giành trước một bước tự mình mở lời nói: "Còn nữa, cô đừng quên, cô là người ký hợp đồng với truyền thông Hoàn Ảnh của tôi, gặp tai nạn không đến bệnh viện, tôi không muốn sau này đồn đãi truyền ra ngoài là truyền thông Hoàn Ảnh ngược đãi nhân viên!"

Lục Cẩm Niên vừa nói, vừa lấy chìa khóa xe trong tay đạo diễn, trực tiếp nắm lấy tay Kiều An Hào, bước về chiếc xe dừng cách đó không

xa, chẳng qua mới đi hai bước, giống như bất chợt nhớ ra gì đó, dừng bước, quay đầu, tầm mắt lạnh lùng nhìn lướt qua đạo diễn, khiến đạo diễn bị dọa sợ, cả người run rẩy, giây kể tiếp, Lục Cẩm Niên nâng chìa khóa trong tay lên, chỉ vào đoạn dây bị đứt của xích đu, giọng nói cương quyết: "Trước khi tôi trở lại, tốt nhất ông nên giải thích rõ ràng cho tôi biết, tại sao sợi dây kia lại vô duyên vô cớ bị cắt đứt!"

Nói xong, Lục Cẩm Niên lạnh lùng quay đầu, kéo tay Kiều An Hào, nghênh ngang đi.

-

Tốc độ lái xe của Lục Cẩm Niên rất nhanh, dọc theo đường đi hai người cũng không nói chuyện với nhau, từ chỗ quay phim đến nội thành, ít nhất phải mất 2 tiếng đi xe, chẳng qua mới nửa tiếng, anh đã tới bệnh viện nhân dân.

Lục Cẩm Niên đương nhiên sẽ không hỏi ý kiến Kiều An Hào, trực tiếp kéo cô đến phòng cứu cấp của bệnh viện, bấm số, sau đó ném một câu về phía bác sĩ: "Kiểm tra tổng quát cho cô ấy!"

Cũng không nhìn lấy Kiều An Hào, liền sai chân cất bước, rời đi.

-

Thời gian kiểm tra tổng quát hơi lâu, Lục Cẩm Niên đứng trong hành lang chờ có chút nhàm chán.

Anh thỉnh thoảng giơ tay lên, bấm từng đốt tay sau lưng, sau đó lại nhúu chặt mi tâm, cau mày, giống như đang ngậm chịu đựng điều gì.

Cuối cùng giống như không chịu đựng nổi, sờ lấy một hộp thuốc lá từ

trong túi ra, muốn hút một điếu để tránh đi nhưng vừa mới chuẩn bị đốt thuốc thì thấy trên vách tường có mấy chữ to ‘Cấm hút thuốc’, sau đó buồn bực rút điếu thuốc trong miệng xuống nhét vào bao thuốc lá, bỏ vào trong túi lần nữa.

Chương 177: Lục ảnh đế nổi giận (9)

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa sổ hành lang bệnh viện, nhìn khoảng không tối đen nơi bầu trời đêm bên ngoài khung cửa. Trầm ngâm một hồi, anh nhớ tới vết thương trên trán Kiều An Hào tuy không nghiêm trọng nhưng lại ở phần mặt, bèn lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý.

Trợ lý ở nội thành nhận được điện thoại của Lục Cẩm Niên, chưa đến nửa tiếng đồng hồ đã chạy tới, cầm một bình thuốc nhỏ đưa cho Lục Cẩm Niên: "Ông Lục, thuốc này đã hết, chỉ còn lại mỗi một lọ. Nếu anh đưa cho cô Kiều, thì khi bản thân bị thương sẽ không có mà dùng."

Thuốc đó là khi Lục Cẩm Niên đi Vân Nam quay phim mấy năm trước, vô tình gặp một lão trung y, mua được ba chai thuốc mỡ trị sẹo gia truyền của ông ấy. Thời gian đó anh hay phải đi quay, khó tránh khỏi thương tích đầy mình. Bất kể vết thương có nặng hơn, thì chỉ cần bôi thuốc này lên sẽ không để lại sẹo.

Lục Cẩm Niên nghe trợ lý nói, mặt mày không nhúc nhích, chỉ nhận lấy thuốc mỡ, nhét vào trong túi mình, nhàn nhạt bảo: "Khi có cơ hội, đi Vân Nam, tìm lão trung y mua một ít."

Trợ lý gằn giật khóe môi, không nói gì, nhưng suy nghĩ trong bụng: Chỉ gặp được lão trung y một lần, giờ đã trôi qua nhiều năm thì biết đi nơi nào tìm người mua thuốc chứ?

Kiều An Hào kiểm tra xong đã là chín giờ tối, kết quả kiểm tra không có gì đáng ngại, vết thương trên trán cũng đã được bác sĩ tiết trùng bằng oxy già, có thể do lúc té bị rách mất miếng da nhỏ.

Mặc dù bác sĩ nói không có việc gì, Lục Cẩm Niên vẫn bắt Kiều An Hào cho xem các mục kiểm tra một lần, xác nhận không có việc gì, mới trả phiếu khám lại cho Kiều An Hào, xoay người đi ra khỏi bệnh viện. Kiều An Hào nhét phiếu vào trong túi, rồi nhanh chóng đuổi theo.

-

Lục Cẩm Niên không đưa Kiều An Hào quay về đoàn phim, mà đi diễn đàn của Lê Quý Đôn Cẩm Tú Viên. Anh chạy xe một mạch đến cửa biệt thự rồi mới dừng xe.

Má Trần dường như nghe thấy có tiếng động, xe còn chưa dừng hẳn, bà liền chạy ra.

Kiều An Hào tháo dây an toàn, xuống xe, chào hỏi má Trần một tiếng. Cửa sổ chỗ ghế phụ hạ xuống, Lục Cẩm Niên móc bình thuốc kia từ trong túi ra, giao cho Kiều An Hào qua ô cửa, sau đó nhìn lướt qua vết thương trên trán cô, nhẹ nhàng nói: "Có thể chống sẹo."

Kiều An Hào không đưa tay ra nhận, thuận miệng nói: "Bác sĩ bảo sẽ không lưu sẹo..."

Một lọ thuốc mỡ cũng muốn từ chối anh? Lục Cẩm Niên xụ mặt, ngắt lời Kiều An Hào: "Nếu lưu lại sẹo, ai chịu trách nhiệm? Cô Kiều, cô đừng quên, cô là diễn viên, phải dựa vào gương mặt này. Mặt sẹo sẽ ô nhiễm mắt người xem. Phiền cô có chút tinh thần chuyên nghiệp đi!"

Chương 178: Lục ảnh đế tức giận (10)

Lục Cẩm Niên mở miệng nói không chút lưu tình nào, nói xong, cũng không nhìn lấy Kiều An Hào mà tiện tay ném thuốc mỡ cho má Trần đứng một bên.

Má Trần vội đưa tay ra nhận lấy, sau đó lại cười mở miệng nói: "Tôi đã chuẩn bị xong cơm tối bây giờ vẫn còn nóng, mau vào ăn đi."

Nói xong, má Trần mới nhận thức Lục Cẩm Niên vẫn còn ngồi trên xe, vì thế lại hỏi một câu: "Ông Lục, đêm nay sẽ ở lại đây chứ?"

"Không ở." Lục Cẩm Niên ném hai chữ lạnh lùng, rõ ràng, sau đó đổi tay lái, vòng xe lại, ra sức giẫm một chân lên chân ga, xe lại nhanh chóng lao vút ra khỏi Cẩm Tú Viên.

Kiều An Hào nhìn thấy xe Lục Cẩm Niên nhanh chóng biến mất, mí mắt hơi buông xuống, che giấu sự mất mát trong đáy mắt, sau đó lại giống như không có chuyện gì xảy ra, nhợt nhạt nở nụ cười: "Chúng ta đi vào thôi."

Ăn cơm xong, lúc Kiều An Hào đi lên lầu, má Trần cầm thuốc mỡ mà Lục Cẩm Niên ném cho mình đưa tới: "Bà chủ, ông chủ đưa thuốc mỡ."

Kiều An Hào nhìn bình thuốc nhỏ trong tay má Trần, tạm dừng một hồi, rồi vươn tay nhận lấy, sau đó lên lầu.

Ban ngày đã mệt mỏi suốt một ngày, Kiều An Hào cũng hơi mệt, tắm

xong rồi leo lên giường, lúc tắt đèn, nhìn thấy bình thuốc nhỏ mình để trên tủ đầu giường, cô cầm bình thuốc nhỏ trong tay, tắt đèn, chui vào trong chăn mềm mại, sau đó nhắm mắt lại, nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Lục Cận Niên vì điều gì mà cứu cô? Về mặt anh lúc đó là lo lắng cho cô sao?

Nhưng mà sau đó, dáng vẻ anh đối xử với mình vẫn lạnh nhạt, nói chuyện cũng khó nghe.

Kiều An Hào nhin không được xoay người lại, dưới đèn ngủ mỏng manh mờ nhạt, nhìn bình thuốc cầm trong tay, anh cho cô bình thuốc của anh, là thật sự sợ trên mặt cô để lại sẹo, ảnh hưởng người nhìn, hay vốn dĩ là không muốn để lại sẹo trên mặt cô?

Kiều An Hào càng nghĩ, trong lòng càng rối loạn.

Hơn năm năm trước kia, cô đến hàng Châu lần đầu tiên chung sống cùng anh rồi lại trở về cô cũng miên man suy nghĩ như vậy, cô nghĩ rằng anh có ý với cô, đúng là sau cùng, mới biết được, chẳng qua cô chỉ là người tự mình đa tình.

Huống chi, năm năm trước, anh từng nói với cô, mặc kệ người trong lòng anh là ai, không bao giờ có thể là cô.

Cho nên, bây giờ hà tất trong lòng cô nghĩ những điều kỳ lạ này, sau cùng, chẳng qua người thất vọng cũng chỉ là mình, khổ sở cũng chỉ là mình.

Kiều An Hào nghĩ tới đây, cắn cắn môi, ôm ấp bình thuốc nhỏ trong lòng, nhắm hai mắt lại, sau đó, trên mặt chậm rãi tràn đầy bi thương.

-
Lục Cận Niên lái ô tô thẳng đến biệt thự giữa sườn núi Nghi Sơn.

Trong biệt thự trống không, không có ai, anh bấm mật mã rồi đi vào, uống một ly nước, sau đó mới cởi bỏ nút, trước cởi áo khoác âu phục, sau đó cẩn thận cởi sạch quần áo trên người, cúi đầu, nhìn đến vải màu trắng che kín từng chỗ đỏ.

Chương 179: Tỏ tình bằng thủ ngữ (1)

Lục Cẩm Niên mím môi, tiện tay ném áo sơ mi trắng vào trong sọt, sau đó lên lầu, tìm hộp thuốc đứng trước gương trong phòng thay đồ rộng rãi, cầm bông vải, cố hết sức đưa cánh tay ra, khử trùng vết thương sau lưng.

Bởi vì đau đớn, vẻ mặt của anh, hơi có vẻ đông lại, có nhiều chỗ không thể với tới, Lục Cẩm Niên thử nhiều lần, cuối cùng đành bỏ đi, cất hộp thuốc, thân trên không mặc áo, đứng trước cửa sổ.

Bầu trời đêm giữa lưng chừng núi, ánh trăng soi sáng nhẹ nhàng, ánh sao lấp lánh, vô cùng xinh đẹp.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm bầu trời một lát, mơ hồ phảng phất nhìn thấy gương mặt của Kiều An Hào, cả người anh lập tức bình tĩnh lại, bất chợt điện thoại vang lên, anh phục hồi tinh thần, phát hiện mình lại thấy ảo giác.

Lục Cẩm Niên rũ mi mắt xuống, đứng tại chỗ một lát mới xoay người trở về phòng ngủ cầm điện thoại di động lên, liếc nhìn số máy hiển thị là đạo diễn của Khuynh Thành Thời Gian gọi đến, ngón tay Lục Cẩm Niên trượt qua màn hình, nhận nghe.

"Ông Lục, sự cố quay phim buổi chiều đã điều tra xong, là do tổ đạo cụ chuẩn bị sơ xuất, bọn họ không chú ý sợi dây kia bị hỏng, tôi đã mắng bọn họ một trận, ông xem kế tiếp nên xử lý như thế nào?"

Gương mặt Lục Cẩm Niên hơi lạnh, hỏi lại: "Xác định đã điều tra

xong?”

"Là người trong tổ đạo cụ chính miệng nói."

Lục Cẩm Niên cầm điện thoại di động, không mở miệng nói chuyện.

Mặc dù cách một cú điện thoại, đạo diễn vẫn bị sự im lặng của Lục Cẩm Niên đè nén đến mức khó thở, trên trán cũng xuất hiện một tầng mồ hôi.

Thật lâu, Lục Cẩm Niên mới nhàn nhạt mở miệng nói: "Nếu đã điều tra xong, tự ông xử lý đi."

Lục Cẩm Niên nói, không rõ ràng tâm tình gì nhưng đạo diễn lại nghe được đáy lòng có chút chột dạ, ông ta dùng giọng thương lượng, cẩn thận nói: "Tôi lập tức sa thải bọn họ, đổi một nhóm nhân viên mới tới làm việc, ông Lục, ông thấy vậy có được không?"

"Tùy ông, tôi chỉ hy vọng trong đoàn phim không xảy ra tình huống như thế nữa." Lục Cẩm Niên lạnh nhạt nói một câu rồi thẳng thắn cúp điện thoại.

-

Đạo diễn nghe thấy tiếng 'bíp bíp' trong điện thoại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Lâm Thi Ý là người của bầu Tôn, gơ tay lên, lau mồ hôi trên trán, nhìn Lâm Thi Ý, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Cô cũng không phải không biết, ông Lục vốn không thích chuyện mâu thuẫn với nhau trong đoàn phim, lần này tôi nể mặt mũi bầu Tôn mới giúp cô che dấu, nếu còn có lần sau, tôi tuyệt đối sẽ không xen vào chuyện như vậy nữa."

Gương mặt Lâm Thi Ý lấy lòng nhìn đạo diễn cười cười: "Lần này

thật sự rất cảm ơn ông, đạo diễn.”

Chương 180: Tỏ tình bằng thủ ngữ (2)

"Cô đừng cảm ơn tôi, muốn cảm ơn, hãy cảm ơn bầu Tôn." Đạo diễn xoa tay, nói: "Tốt nhất là cô nên nhanh chóng cho người đưa tiền cho mấy nhân viên công tác kia, nhân lúc ông Lục không có ở đoàn làm phim, để bọn họ đi nhanh chóng, tránh đêm dài lắm mộng, đến lúc đó lại bị người khác phát hiện ra sơ hở."

Tuy rằng ngày hôm qua lúc quay phim, xảy ra sự cố lớn như vậy, nhưng bởi vì không có ai bị thương, cho nên ngày hôm sau quay phim như cũ.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên vốn là buổi sáng có một cảnh quay chúng, bởi vì hôm qua bị chậm trễ, nên bị đẩy đến buổi chiều.

Buổi chiều là quay ở trong thành phố, Kiều An Hào đóng vai nữ thứ, vì cô biết người mà nam thứ yêu say đắm trở về nước, hai người có liên hệ với nhau, cho nên có chút hồn siêu phách lạc đi dọc trên đường cái, mà nam thứ Lục Cẩm Niên bắt gặp Kiều An Hào, liền đi phía sau cô, sau đó lúc Kiều An Hào qua đường, vì thất thần mà suýt nữa bị xe đụng, anh liền vươn tay kéo lấy cô.

Con đường dùng để quay phim, sớm đã bị phong tỏa, người trên đường cái đi lại đều là do đoàn làm phim tìm đến.

Bởi vì muốn đi đến ngã tư đường, cũng có khoảng một ngàn mét, cho nên chia thành ba phân cảnh, cảnh thứ nhất chỉ có mình Kiều An Hào, cảnh thứ hai là Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hào, rồi đi theo cô, cảnh cuối cùng là lúc Kiều An Hào qua đường cái, Lục Cẩm Niên đưa

tay kéo lấy cô.

Những cảnh quay trước, đều quay đúng một lần, nhưng đến cảnh cuối, Lục Cẩm Niên nhanh chóng đuổi theo Kiều An Hào suýt nữa bị xe đâm vào, giơ tay lên, vừa mới chuẩn bị bắt lại cánh tay cô, nhưng không biết vì chuyện gì, tay chỉ đưa lên đến giữa chừng, liền đột nhiên dừng lại.

Đạo diễn hô một tiếng "Cắt", lông mày nhăn lại, lớn tiếng kêu gào một câu: "Thế nào đưa tay đến một nửa liền dừng lại?"

Lục Cẩm Niên không nói gì, tay vẫn để giữa chừng như vậy được một lát, sau đó mới chậm rãi bỏ tay xuống, quay đầu, nhìn đạo diễn áy náy mở miệng: "Xin lỗi, làm lại một lần nữa đi."

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền bước đi đến vị trí lúc đầu của mình, sau đó chuyên gia trang điểm liền đi đến dặm phấn cho anh.

Bố trí tốt hậu trường, tất cả đạo cụ cũng đã chuẩn bị, đạo diễn hô một tiếng: "Chuẩn bị."

Lục Cẩm Niên giơ tay lên, nắm bóp bờ vai của mình, sau đó thở phào nhẹ nhõm, khi đạo diễn hô một câu "Bắt đầu" liền nhanh chóng nhập vai.

Lúc xe sắp đi tới chỗ Kiều An Hào, cả người Lục Cẩm Niên tựa như một con báo, trong phút chốc liền nhảy dựng lên, sau đó duỗi tay ra, dùng sức kéo Kiều An Hào trở về, xe đi qua trước mặt Kiều An Hào, cô kinh hãi quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Lục Cẩm Niên, anh chỉ âm thầm cắn chặt khớp hàm, cố nén đau đớn phía sau lưng, nhìn lại cô.

Chương 181: Tỏ tình bằng thủ ngữ (3)

Hai người đứng đối diện nhau tầm mười mấy giây, đạo diễn mở miệng, vừa lòng hô một tiếng: "Tốt, không sai, chuẩn bị cảnh tiếp theo."

Lục Cẩm Niên nghe đạo diễn nói xong, liền nhanh chóng vung cổ tay Kiều An Hào ra, cả người lui về phía sau rồi xoay người, nhanh chóng bước chân rời khỏi.

"Ông Lục..." Trợ lý thấy Lục Cẩm Niên vừa quay xong, lập tức lấy nước mang đến, Lục Cẩm Niên chẳng thèm để ý đến, chỉ là sai bước nhanh đến bên xe chuyên dụng, mở cửa xe rồi ngồi xuống.

Trợ lý vội vàng đi theo lên xe, lúc này mới nhận ra sắc mặt anh đang có chút tái nhợt, trợ lý nhíu mày, vừa nghĩ muốn hỏi thăm anh xem có chỗ nào không thoải mái, một mảng áo phía sau lưng anh nhuộm màu đỏ hồng, trợ lý đột nhiên trợn to mắt: "Ông Lục, sau lưng ông sao lại có máu?"

Lục Cẩm Niên nhăn trán lại, không nói gì, chỉ đưa tay cởi từng cúc áo, rồi bỏ hẳn áo ra.

Sau đó trợ lý liền thấy trên lưng bên trái của anh có một vết thương kéo dài từ vai đến eo, thâm tím nặng nề, bây giờ còn có vài tơ máu.

"Ông Lục, ông bị thương nặng như vậy, sao không nói gì?" Trợ lý ném chai nước khoáng sang một bên, sau đó mở hộp thuốc luôn mang theo bên mình, tìm kiếm thuốc mỡ, một lúc sau mới nhớ ra,

hôm qua anh đã đưa cho cô Kiều rồi. Trợ lý trực tiếp lấy chìa khóa xa, nói: "Tôi đưa ông đi bệnh viện kiểm tra."

"Không cần." Lục Cảnh Niên lạnh nhạt nói, ngăn cản trợ lý, bởi vì đau đớn mà anh hít sâu vào một hơi, rồi lại mở miệng dặn dò: "Không được để ai biết tôi bị thương."

Từ khi mẹ qua đời, anh không hay mắc phải bệnh gì, chỉ là không có người quan tâm chăm sóc, anh cũng đã quan tợ lo lấy thân mình.

Từ sau một lần anh được ông nội mang về Hứa gia ăn cơm tất niên, buổi tối lại cùng Hứa Gia Mộc đốt pháo hoa, Gia Mộc không cẩn thận nên ngón tay bị bỏng có chút phiem hồng. Lập tức toàn bộ người trong Hứa gia đều quay quanh Hứa Gia Mộc hỏi han, còn dạy bảo anh không chăm sóc tốt cho Gia Mộc, sau đó bọn họ đưa Gia Mộc về phòng rồi gọi bác sĩ tư gia đến xem xét như bảo bối. Chỉ còn một mình anh đứng lẻ loi trong sân, không ai phát hiện ra, lòng bàn tay anh đang chảy máu, so với Hứa Gia Mộc, anh bị thương nặng hơn rất nhiều lần. Bọn họ không phát hiện ra nên đương nhiên cũng không biết, nếu như lúc ấy không phải anh đưa tay cầm pháo hoa vút đi, có thể mắt của Hứa Gia Mộc đã bị mù rồi.

Rất nhiều lúc, vì đã bị người khác coi thường quá nhiều, nên cũng không quá xem trọng chuyện mình bị thương.

Chương 182: Tỏ tình bằng thủ ngữ (4)

Trợ lý há miệng, còn muốn mở miệng khuyên một câu: "Nhưng mà bây giờ là mùa hè, vừa đổ mồ hôi, rất dễ bị cảm."

"Tự tôi sẽ xử lý." Giọng nói Lục Căn Niên nói chuyện có chút không kiên nhẫn, dường như muốn kết thúc vấn đề này.

Trợ lý có chút không yên lòng, muốn mở miệng khuyên, kết quả Lục Căn Niên nâng mí mắt lên, quét mắt nhìn anh ta, nói: "Đúng rồi, có chuyện cậu điều tra giúp tôi."

"Chuyện gì?"

"Ngày hôm qua quay phim, dây xích đu bị cắt đứt, cậu đi điều tra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Không phải đạo diễn cũng nói là do nhân viên sơ xuất sao?"

"Nếu lời đạo diễn nói là thật, vậy tôi còn kêu cậu điều tra làm gì nữa?"

"Đã biết, tôi nhất định sẽ điều tra rõ."

Lục Căn Niên không nói gì, dựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt lại, bình tĩnh một chút, sau đó lại mở mắt, nhìn trợ lý, nói: "Tối nay Kim Bích Huy Hoàng đãi tiệc?"

"Dạ, ông Trình vừa đoạt giải thưởng, tối nay mời đoàn phim đến ăn

mừng." Trọ lý dừng một chút, rồi tiếp tục nói:"Nếu không tối nay ông Lục dừng đi? Sau lưng bị thương không nên uống rượu..."

"Không sao." Lục Cản Niêן nhàn nhạt cắt đứt lời của trọ lý, sau đó chỉ chỉ phía sau chỗ ngồi, nói: "Cậu tìm bên trong lấy cho tôi một bộ quần áo sạch sẽ."

-

Trình Dạng đã đặt trước phòng lớn ở Kim Bích Huy Hoàng, người trong đoàn phim được mời cũng đã đến.

Lúc Triệu Manh lái xe chở Kiều An Hào do hướng dẫn nhầm đường nên vòng xa, vừa vặn lại kẹt xe cho nên lúc đi tới Kim Bích Huy Hoàng cũng chỉ còn thiếu mình cô.

Hàng ghế salon đã ngồi đầy người, Trình Dạng thấy Kiều An Hào đi vào, lập tức nghênh đón, sau đó quét mắt nhìn một vòng hàng ghế, thấy bên cạnh Lục Cản Niêן còn chỗ ngồi vì vậy lập tức chỉ chỗ ngồi cho Kiều An Hào:"Tiểu Kiều, bên cạnh ông Lục có một chỗ ngồi."

Kiều An Hào muốn ngồi ở bên cạnh Lục Cản Niêן, rồi lại sợ tâm trạng thấp thỏm khi ngồi bên cạnh Lục Cản Niêן, nhắm mắt đi tới, ngồi bên người Lục Cản Niêן.

Mọi người đến đông đủ, Trình Dạng đi tới sân khấu giữa hàng ghế lô, cầm micro, nói lời cảm ơn khách sáo, sau đó đi tới trước bàn đá cẩm thạch, bưng một ly rượu, nói:"Chẳng là phải mời mọi người dùng rượu trước, chúng ta còn phải chờ một người."

"Người nào vậy? Sẽ không phải là bạn gái của cậu chứ?" Một nam diễn viên có quan hệ không tệ với Trình Dạng hỏi, nghe thấy câu này, nhú mày ồn ào hỏi.

Trình Dạng xấu hổ cười, ngược lại cũng không vòng vo với mọi người, dứt khoát gật đầu một cái, nói: "Đúng."

Không khí giữa các hàng ghế, trong nháy mắt trở nên sôi nổi.

Trình Dạng khoát tay áo, ý bảo mọi người không nên kích động: "Chẳng qua vì bảo vệ tình cảm nên tạm thời tôi không muốn công khai, trước mắt xin mọi người giữ bí mật giúp tôi."

Chương 183: Tỏ tình bằng thủ ngữ (5)

Trình Dạng vừa mới dứt lời, liền lấy điện thoại trong túi ra, sau đó hướng mọi người làm tư thế xin lỗi, rồi vừa đi ra khỏi phòng vừa nghe điện thoại.

Chẳng được bao lâu, Trình Dạng liền dắt một người phụ nữ vận đầm ngắn màu vàng trở về phòng bao.

Kiều An Hào không quen thân Trình Dạng lắm, nên cũng không mấy quan tâm tới bạn gái anh, chỉ cúi đầu lướt Weibo.

Một sao nữ ngồi bên cạnh cô thì thầm khen ngợi một câu: "Trình Dạng tìm bạn gái thiệt là xinh đẹp nha."

Kiều An Hào đơn thuần xuất phát từ hiếu kỳ, ngẩng đầu nhìn lướt qua, sau đó cả người chợt khựng lại.

Lục Cẩm Niên lạnh nhạt ngồi ở một bên, trông như đang nhìn di động, nhưng kỳ thực vẫn luôn lưu ý Kiều An Hào ở kế bên mình. Anh phát giác cô nàng cứng đờ người, bèn nghiêng đầu nhìn theo tầm mắt cô, thì thấy Trình Dạng đang tay trong tay, cười cười nói nói với Kiều An Hạ. Anh khẽ giật mi tâm, sau đó xem như không liên quan đến mình, thờ ơ gục đầu tiếp tục ngắm di động.

Trình Dạng khom người bưng hai ly rượu, một ly đưa cho Kiều An Hạ, một ly cho chính mình, sau đó khoác vai Kiều An Hạ thoải mái giới thiệu với mọi người trong phòng: "Đây chính là người tôi vừa nói mọi người đợi, bạn gái của tôi, Kiều An Hạ."

Khi Kiều An Hào thấy Kiều An Hạ, đầu cũng đã nổ tung, bây giờ nghe Trình Dạng, đầu óc càng rối tung hơn.

Cách đây không lâu, Kiều An Hạ còn bảo Lục Căn Niên có thể sẽ trở thành bạn trai của cô? Thế nào đảo mắt mới qua không bao lâu, liền đi chung với Trình Dạng rồi?

Kiều An Hạ và Kiều An Hào chỉ khác nhau có một chữ, trong nháy mắt có người liền thắc mắc: "Tiểu Kiều? Tên bạn gái của Trình Dạng chỉ khác tên cô một chữ thôi, không phải là chị em cô chứ?"

Kiều An Hào chưa kịp trả lời, Kiều An Hạ liền cầm ly rượu, duyên dáng yêu kiều nghiêng đầu, nói: "An Hào là em họ tôi."

Người vừa hỏi nhin không được tru tréo: "Quái, thật đúng là trùng hợp, Trình Dạng cậu lại đi tìm người nhà của người trong đoàn làm bạn gái."

Kiều An Hào nghi hoặc nhưng cũng không ngốc đến độ hiện tại chạy đi hỏi Kiều An Hạ, cô trân trối nhìn Trình Dạng rồi cuộc là chuyện gì xảy ra, cho nên khi Kiều An Hạ giới thiệu mối quan hệ của hai cô, liền ở chỗ ngồi gọi Kiều An Hạ: "Chị."

Kiều An Hạ tươi cười ấm áp với Kiều An Hào, mắt nhìn lướt qua Lục Căn Niên ngồi bên cạnh, vẻ mặt rõ ràng khựng một chút, thấy Lục Căn Niên như thể không quen biết, liền quét mắt đi qua, lần nữa tươi cười rục rịch.

Chương 184: Tỏ tình bằng thủ ngữ (6)

Sau đó, Kiều An Hạ đổi sang phòng đơn, trêu ghẹo nói: "Các người có thể gọi tôi là đại Kiều, gọi em gái tôi là tiểu Kiều."

"Đại Kiều, tiểu Kiều, thật là hai chị em gái xinh đẹp."

Tính cách của Kiều An Hạ vẫn luôn cởi mở, cùng người lạ gặp mặt, không quá ba phút, liền có thể làm bầu không khí trở nên sôi nổi, cho nên cô đến góp vui, không lạ những bốt tẻ nhạt mà còn náo nhiệt hơn, thường xuyên nghe thấy những câu như: "Đại Kiều, cô tốt nghiệp trường nào?", "Đại Kiều, cô với Trình Dạng là thế nào?", "Đại Kiều, tới đây hát một bài đi?"

Kiều An Hào vẫn yên lặng ngồi bên cạnh Lục Cẩm Niên, cô đối với những tình huống như vậy đã sớm tập thành thói quen. Từ khi biết cha mẹ mình đã qua đời, mãi mãi không thể trở về nữa, thời gian sống ở nhà bác sau đó, cô dần dần đã mất đi tự tin và cởi mở như Kiều An Hạ. Cho nên, rất nhiều lúc, khi cùng Kiều An Hạ ra ngoài chơi, Kiều An Hạ có thể dễ dàng hòa nhập với người khác, nhưng cô luôn luôn ngồi lặng lẽ ở một chỗ, mỉm cười xem.

Âm thanh uống rượu, tiếng nói chuyện, tiếng hát và cả tiếng cười, rất ồn ào không dứt, mà Lục Cẩm Niên dường như không hề bị ảnh hưởng, anh vẫn duy trì tư thế lạnh nhạt, ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chăm điện thoại di động trong tay mình.

Kiều An Hào tiến gần lại quan sát Lục Cẩm Niên, vô ý nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động của anh, lại phát hiện anh đang dùng

điện thoại để xem bản báo cáo của Hoàn Ảnh Truyền thông.

Trong tình huống huyên não như vậy, anh vẫn có thể ung dung làm việc! Kiều An Hào ngấm ngấm cảm thán, sau đó trong lòng lại nghĩ thầm: đã muốn làm việc, anh còn đến đây làm gì?

"Kiều Kiều." Kiều An Hạ đưa tay, vỗ về đầu của Kiều An Hào.

Kiều An Hào đưa tay sờ sờ chỗ đầu của cô bị Kiều An Hạ vỗ, chỉnh sửa lại tóc của mình, sau đó nhanh chóng bắt lấy tay Kiều An Hạ: "Chị, chị mau nói đi, thế nào mà lại cùng một chỗ với Trình Dạng?"

"Một lần tình cờ gặp ở dạ hội từ thiện, sau đó lưu lại phương thức liên hệ của nhau, tán gẫu nhiều lần, cảm giác rất hợp, sau đó liền qua lại." Kiều An Hạ nhẹ nhàng nói.

"Nhưng, không phải trước đây, chị còn nói, thích Lục Căn Niên..." Kiều An Hào rất quan tâm đến Kiều An Hạ, nhưng cũng muốn biết tâm tình của cô đối với Lục Căn Niên như thế nào.

Kiều An Hạ vừa nghe đến ba chữ "Lục Căn Niên", liền nghĩ ngay đến hình ảnh anh cự tuyệt mình cách đây không lâu, mấp máy môi, mở miệng liền đánh gãy lời nói của Kiều An Hào: "Anh ta nói đã có người trong lòng, nhưng không phải là chị, hoa rơi có ý nhưng nước chảy lại vô tình, chị cần gì phải lãng phí thời gian với anh ta?"

Chương 185: Tỏ tình bằng thủ ngữ (7)

Kiều An Hạ nói tới đây, dừng lại, sau đó nhìn Kiều An Hào, hỏi một câu: "Kiều Kiều, em biết người Lục Cẩm Niên thích là ai không?"

Kiều An Hào lắc đầu.

"Quên đi." Kiều An Hạ nhìn Kiều An Hào cười cười, dáng vẻ không muốn nói tiếp, nói thẳng: "Bọn họ vẫn còn chờ chúng ta quay lại đây, chốc nữa có thời gian hãy nói tiếp."

Nói xong, Kiều An Hạ trực tiếp đi ra ngoài đóng cửa lại.

-

Mấy ngày nay Lâm Thi Ý luôn hết sức lo lắng đề phòng, ngày hôm qua giận dữ, cắt đứt dây xích mà Kiều An Hào dùng để quay phim, kết quả cô ấy không có hề có chuyện gì, ngược lại chọn cho Lục Cẩm Niên tức giận, nhất định muốn đạo diễn tra rõ chuyện này.

Lúc ấy có nhân viên làm việc biết cô đi qua nơi xích đu đó, cô ta vì không muốn để cho người khác tra được liên quan đến mình bỏ ra một số tiền lớn để mua sự im lặng của nhân viên kia, còn đồng ý ngủ mấy đêm với bầu Tôn, mới đổi lấy được sự giúp đỡ của bầu Tôn, ra mặt thay cô ta tìm đạo diễn giúp một tay che giấu chuyện thật sự xảy ra.

Cô ta càng muốn giết chết Kiều An Hào thì phát hiện ra mình càng xui xẻo, tâm trạng buồn bực đến mức không cách nào tả hết, mới

vừa rồi chẳng qua cô ta chỉ muốn đến toilet hút thuốc để ép sự khó chịu trong lòng, kết quả không ngờ lại nghe được cuộc nói chuyện của Kiều An Hào và Kiều An Hạ.

Thì ra là... Kiều An Hạ thích Lục Cẩm Niên?

Thật ra thì về chuyện Lục Cẩm Niên có thích Kiều An Hào hay không, rốt cuộc Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào có gian tình hay không, cô ta thật sự không xác định được, nhưng có duy nhất một điều cô ta xác định được, chính là Kiều An Hào đã khiến cuộc sống hiện tại của cô ta trở nên khó chịu như vậy, cô ta cũng muốn khiến cho Kiều An Hào phải sống trong sự bứt rứt.

Cho nên, Lâm Thi Ý liền đứng ở ngoài, trước chỗ rửa mặt, chờ Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ rất nhanh đã ra ngoài, quả nhiên là xuất thân nhà giàu, thấy thế nào cũng là một thân cao quý.

Lâm Thi Ý nhìn qua gương, hai mắt đánh giá Kiều An Hạ cẩn thận, sau đó lúc Kiều An Hạ rửa tay xong, chuẩn bị rút giấy ra, mở miệng gọi Kiều An Hạ lại: "Cô Kiều."

Kiều An Hạ quay đầu, nhìn về phía Lâm Thi Ý cười cười: "Xin hỏi, có chuyện gì?"

Tính tình Lâm Thi Ý cũng thẳng thắn, không hề vòng vo với Kiều An Hạ, trực tiếp mở miệng nói: "Cô Kiều, có phải cô muốn biết người Lục Cẩm Niên thích là ai không?"

Mi tâm Kiều An Hạ nhú lại, không muốn nói chuyện.

Lâm Thi Ý cong môi, nhìn Kiều An Hạ cười cười: "Không biết cô Kiều

có xem qua tin tức nóng hổi trên Weibo không, em gái của cô và Lục Căn Niên trên trang đầu, đêm khuya cô ấy vào phòng Lục Căn Niên, ở lại vài tiếng cũng chưa ra ngoài."

Kiều An Hạ rất thông minh, nghe đến đó, biết ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Lâm Thi Ý, sau đó liền cong môi, nở một nụ cười xinh đẹp, duy trì lễ độ của danh môn quý tộc, lời nói tương đối lưu loát: "Trong giới giải trí có bao nhiêu tin tức là thật? Đều là một phần scandal thôi, còn chuyện em gái tôi, tôi hiểu rõ con bé hơn cô."

Chương 186: Tỏ tình bằng thủ ngữ (8)

"Vậy cô có chắc chắn người trong lòng Lục Cẩm Niên không phải Kiều An Hào?"

Đối với câu hỏi của Lâm Thi Ý, Kiều An Hạ chỉ che miệng khẽ cười, sau đó cẩn thận nhìn Lâm Thi Ý một hồi, mới mở miệng hỏi: "Nếu tôi không nhầm, cô là Lâm Thi Ý nhỉ?"

Lâm Thi Ý chớp mắt, không nói gì.

Kiều An Hạ vẫn duy trì ứng xử quý phái, nhưng lời nói ra không chút nể nang: "Cô Lâm, tuy rằng tôi không lăn lộn trong giới giải trí, nhưng tôi cũng quan tâm đến mấy chuyện showbiz. Kiều An Hào là em của tôi, về chuyện của em ấy, tôi cũng biết chút ít, vai nữ thứ bộ phim các cô đang quay vốn dĩ là của cô nhỉ? Sau lại bị em tôi đoạt... Chỉ dựa vào điểm này, cô ở trước mặt tôi bất luận nói cái gì, tôi đều chỉ cảm thấy cô đang ngầm lợi dụng. Tôi với cô chỉ mới tình cờ gặp nhau có một lần, xin hỏi cô từ đâu dám chắc rằng tôi sẽ tin tưởng lời của cô, mà không tin em gái tôi?"

Kiều An Hạ nói xong, bèn dịu dàng cười với Lâm Thi Ý, dứt khoát để lại một câu "Xin lỗi không tiếp được", liền xoay người đi ra khỏi cửa phòng vệ sinh.

"Cô Kiều, còn một việc có thể cô chưa biết? Đó là hôm qua lúc Kiều An Hào đang quay ở phim trường thì xảy ra chuyện, ngã khỏi xích đu, Lục Cẩm Niên thế nhưng đã không ngần ngại do dự, trực tiếp lao ra bắt lấy cô ấy, còn đưa cô ấy đến bệnh viện, cũng bởi vì cô ấy mà

tức giận, trực tiếp sa thải toàn bộ nhân viên công tác tổ đạo cụ!" Mặc dù Lâm Thi Ý nói sự thực, nhưng cô ta không xác định được hành động của Lục Cẩm Niên có phải là vì Kiều An Hảo không, chỉ có điều để đạt được kế ly gián, cô ả biến thành giọng khẳng định, cũng thêm mắm dặm muối một số tình huống.

Kiều An Hạ nghe được câu này, khẽ khựng lại bước chân.

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo biết nhau nhiều năm như vậy, tuy hai người thoạt nhìn cũng không đến nỗi quen thuộc, nhưng Kiều An Hảo là vợ Hứa Gia Mộc, Lục Cẩm Niên thì là anh của Hứa Gia Mộc. Nếu Kiều An Hảo thực sự gặp phải nguy hiểm, Lục Cẩm Niên cứu cô rất đổi bình thường.

Kiều An Hạ quay đầu, nhìn vào mắt Lâm Thi Ý, hơi chút tức giận: "Cô Lâm, tôi mặc kệ ngày hôm nay rốt cuộc cô rắp tâm gì, nhưng tôi nói rõ cho cô biết, cô đừng vọng tưởng phá hoại quan hệ giữa tôi và Kiều Kiều. Kiều Kiều đối với tôi mà nói, là cô em gái quan trọng nhất thế gian, hơn nữa tôi cũng cảnh cáo cô, có thể bây giờ tôi không tính toán với cô, nhưng nếu lại có lần tiếp theo khiến tôi biết cô gây bất lợi cho Kiều Kiều, người khác không so đo, nhưng Kiều An Hạ tôi tuyệt đối sẽ là người đầu tiên đứng ra dìm cô chết trong làng giải trí. Đừng tưởng tôi đùa, nhà họ Kiều chúng tôi một chút bản lãnh này vẫn phải có!"

Kiều An Hạ tung ra những lời vừa độc vừa thẳng này, khiến cho Lâm Thi Ý biến sắc mặt trông chật vật lúng túng.

Kiều An Hạ cười thầm, trực tiếp xoay người đạp gót, thật cao ngạo rời đi.

Chương 187: Tỏ tình bằng thủ ngữ (9)

Kiều An Hào trở lại phòng bao, vừa nghe thấy trò chơi kế tiếp mà Kiều An Hạ nghĩ ra, đầu óc liền xuất hiện ý nghĩ muốn bỏ chạy.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần Kiều An Hạ bắt được dịp tổ chức trò chơi, đều là đoán số.

Mọi người thay nhau đoán, người thắng được an toàn, người thua lại tiếp tục chỉ định người tiếp theo đoán, cuối cùng người thua trận đó sẽ bị trừng phạt.

Cách thức trừng phạt cũng rất náo loạn, hoặc là phải nói thật, hoặc là phải chịu mạo hiểm lớn.

Sở dĩ trong tiềm thức của cô muốn bỏ chạy, là bởi vì nhiều năm qua, mỗi lần chơi trò này, đều bị thua thê thảm, không phải là trả lời thành thật một câu hỏi, thì chính là chịu mạo hiểm bị trêu chọc lại càng thê thảm.

Tuy rằng Kiều An Hạ đi vào toilet, nhưng trò chơi đã bắt đầu.

Trong phòng tràn đầy tiếng cười ồn ào không dứt, một lát đã đến lượt Kiều An Hào.

Kiều An Hào đành phải chơi, ba lần thất bại, cũng không đến nỗi thê thảm lắm.

Đoàn làm phim đều biết, Lục Căn Niên luôn không thích kiểu nào

động như thế này, cho nên ngay từ đầu đã không trông mong gì anh sẽ gia nhập, liền tự động bài xích anh ở bên ngoài. Có người chuẩn bị âm ỉ đòi Kiều An Hào lựa chọn nói thật hay mạo hiểm thì Kiều An Hạ mở cửa đi vào, thế là hai chị em đại Kiều, tiểu Kiều cùng chơi đoán số, cũng không tốt hơn là bao, Kiều An Hào thua thê thảm vô cùng.

"Tiểu Kiều, chọn đi, nói thật hay vẫn là mạo hiểm?"

"Người thua nên uống ba ly rượu, sau đó mới lựa chọn."

"Nói thật chính là nói xem ban đêm ngủ cùng ai? Mạo hiểm chính là ra ngoài thân mật với một người đàn ông nào đó một chút."

Tùy mọi người ồn ào, có người đã mang ba ly rượu lớn đẩy đến trước mặt Kiều An Hào.

Từ khi đi vào phòng đến bây giờ, Lục Cẩm Niên vẫn nhìn chăm chăm điện thoại, không hề có phản ứng gì, vừa nghe đến hai lựa chọn này, trán anh hơi nhăn lại, sau đó nâng mí mắt. Nhìn thấy trước mặt Kiều An Hào đang đặt ba ly rượu, trán anh càng nhăn chặt hơn, sau đó cất điện thoại đi, ngồi ngay ngắn lại, không nóng không lạnh nói một câu: "Tôi còn chưa được chơi đoán số."

Lục Cẩm Niên đột nhiên nói một câu này, khiến không khí trong phòng yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người đều khó tin chớp mắt, ngay cả Kiều An Hạ cũng nhìn chăm chăm anh, có vẻ chấn động.

Lục Cẩm Niên lạnh nhạt xoay người, đối mặt với Kiều An Hào, thấp giọng nói một câu: "Tới đi."

Kiều An Hào giật mình, mới ý thức được Lục Cẩm Niên muốn tham gia trò chơi này, sau đó vội vàng đưa tay ra.

Lúc học trung học, Kiều An Hạ thích nhất chơi trò này, lúc ấy Kiều An Hào luôn bách chiến bách thua, chỉ thắng được mỗi Lục Cần Niên.

Chương 188: Tỏ tình bằng thủ ngữ (10)

Cho nên từ sau lần Kiều An Hảo đoán cách ra và chơi thắng Lục Căn Niên, phát hiện Lục Căn Niên luôn luôn ra cùng một thứ tự: Bao, kéo, đá.

Lúc ấy cũng vì cô vô tình phát hiện ra người con trai mình thầm thích có đặc điểm như vậy mà đáy lòng vui vẻ phấn khích hồi lâu, sau đó chính vì điểm đặc biệt này mà trở thành bí mật sâu kín trong lòng cô, chỉ mình cô biết được điều nhỏ nhặt này của anh.

Dĩ nhiên, từ lần đó, lúc cô và anh cùng chơi đoán số, chỉ cần ra thứ tự "Kéo, đá, bao" như vậy, thì có thể chắc chắn thắng.

Chẳng qua là sau 5 năm cô và anh không có bất kỳ liên lạc gì, không biết anh có còn giữ điểm đó nữa không?

Mặc dù Kiều An Hảo không quá phấn khích, nhưng vẫn ra 'cây kéo' trước, quả nhiên Lục Căn Niên ra chính là "bao", cô thắng.

Lần thứ hai cô ra "Tảng đá", Lục Căn Niên ra chính là "Cây kéo", cô lại thắng.

Lần thứ ba cô ra chính là "Bao", Lục Căn Niên ra chính là "Tảng đá", cô toàn thắng.

Thì ra là, qua nhiều năm như vậy, anh vẫn còn giữ nét đặc biệt này?

Lòng Kiều An Hảo khó nhịn được nổi lên một tia hạnh phúc nhỏ bé.

"Lục ảnh đế thua!" Tống Tương Tư cười híp mắt nói kết quả, sau đó chỉ chỉ ba ly rượu trên bàn: "Ba chén, uống cạn!"

Sau đó Tống Tương Tư nhìn mọi người trong phòng bao, nói: "Mọi người suy nghĩ một chút, nên hỏi Lục ảnh đế vấn đề gì đây? Cũng nên suy nghĩ tiếp, nếu Lục ảnh đế không trả lời vấn đề thì nên trừng phạt anh ta làm gì đây?"

Mặc dù tính Lục Cẩm Niên ít nói, lạnh lùng, khó có thể làm cho người ta tiếp xúc, nhưng mà chuyện thắng thua thì khác, bằng lòng nhận thua, nâng ly rượu trên bàn, hoàn toàn xem nhẹ những lời trợ lý liên tục dặn dò anh trước khi tham gia buổi tiệc này sau lưng có vết thương uống ít rượu, không nháy mắt, cầm ba ly rượu kia, uống cạn.

Không chỉ là một người, chính xác mà nói, tất cả mọi người, đều tò mò nhất là chuyện tình cảm vì sao Lục Cẩm Niên vẫn cô độc nhiều năm như vậy.

Có thể là bởi vì mọi người uống một chút rượu, gan lớn một chút, cũng có thể bởi vì Lục Cẩm Niên tham gia trò chơi này, khiến cho mọi người cảm giác khoảng cách rút ngắn lại, cho nên có người liền thừa dịp mời rượu, hỏi một câu: "Lục ảnh đế, anh có thích ai không, thích người đó từ lúc nào?"

Chỉ một vấn đề này hỏi ra, trong nháy mắt cả phòng bao yên tĩnh, ngay cả Kiều An Hào, Kiều An Hạ và Tống Tương Tư biết rõ Lục Cẩm Niên có người trong lòng cũng tập trung chú ý.

Có thể là bởi vì uống ba ly rượu, vẻ mặt Lục Cẩm Niên có hơi mơ màng, ánh đèn nhiều màu sắc trong phòng bao, đánh vào trên gương mặt đặc biệt anh tuấn, lộ ra vẻ cực kỳ kinh diễm, anh im lặng chừng năm giây, mới chậm rãi mở miệng, nói: "Hơn nửa học kỳ trung

học tôi chú ý đến cô ấy."

Mới đầu thật ra chỉ là chú ý, một lần, hai lần, ba lần... Sau đó liền biến thành cố ý chú ý, sau đó lại yên lặng trở thành tình yêu sâu sắc như mạng sống.

Chẳng qua là, những tâm sự này, anh không thể quang minh chính đại nói cho cô nghe, chỉ có thể dựa vào cách thức trò chơi, truyền vào tai cô.

Giống như là chơi đoán số, không phải anh đều ra thứ tự 'bao, kéo, đá' với mọi người mà chỉ ra với một mình cô.

Chương 189: Tỏ tình bằng thủ ngữ (11)

Bao, kéo, búa.

5, 2, 0.

Đây là lời tỏ tình bằng thủ ngữ mà anh dành cho cô.

Chỉ tiếc, cô vẫn chưa nhìn hiểu được.

Kiều An Hào ngồi ở bên cạnh Lục Cẩm Niên, nghe giọng hời hợt của anh, đáy lòng nổi lên một tia nhàn nhạt chua xót, hóa ra anh từ hơn nửa học kỳ đầu đã bắt đầu thích cô gái kia. Cô là đầu tháng học kỳ sau mới gặp được anh, sau đó yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, đến nay đã tròn mười ba năm, như thế anh thích cô gái đó đã mười ba năm rưỡi... Cô vẫn luôn cho rằng mình rất cố chấp, thật không ngờ, anh và cô đều như nhau, cũng cứng đầu trong tình yêu...

Đôi khi, những từ ngữ rõ ràng, nhưng con tim không thực sự tự nhiên được như thế. Kiều An Hạ đặc biệt chăm chú nghe câu trả lời thật lòng của Lục Cẩm Niên, thậm chí trong khoảnh khắc đó, cô bỗng ngẩn ngơ và chợt vô thức thốt ra một câu: "Không ngờ Lục ảnh đế quá si tình như vậy."

Tống Tương Tư cầm ly rượu, chậm rãi lắc hai vòng, đồng tình với lời Kiều An Hạ: "Quả thực rất si tình, tính ra đã thích hơn mười năm, cô gái kia thật là hạnh phúc, được Lục đại ảnh đế của chúng ta nhớ mãi không quên."

Nói xong, Tống Tương Tư còn đưa mắt đến chỗ Kiều An Hào ngồi, sau đó nhếch miệng về phía Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên không biết Tống Tương Tư đang cười nhạo mình, vẻ mặt phớt lờ nhích về phía ghế salon, không đáp lời Tống Tương Tư.

-

Trò chơi vẫn tiếp tục, Kiều An Hào vẫn thua nhiều thắng ít.

Tuy nhiên, lúc Kiều An Hào thắng, người khác chơi đoán số với Lục Cận Niên thì anh luôn vững vàng đánh bại họ.

Lúc Kiều An Hào thua, liền ỷ vào điểm yếu của Lục Cận Niên, nên miễn cưỡng tránh được một kiếp.

Sau lần người to gan khơi mào hỏi tình sử của Lục Cận Niên, những người theo sau liền bám vào đó mà léo nhéo Lục Cận Niên.

"Lục ảnh đế, vậy bây giờ anh còn thích cô gái kia không?"

Lục Cận Niên: "Thích."

"Lục ảnh đế, vậy anh và cô ấy có đang cùng một chỗ không?"

Lục Cận Niên: "Không có."

"Lục ảnh đế, nhiều năm như vậy chẳng lẽ anh vẫn luôn là đơn phương thầm mến sao? Anh không muốn thổ lộ à?"

Lục Cận Niên: "Muốn, nhưng không thành công."

Lục Cận Niên trả lời câu này, dẫn tới toàn bộ người trong phòng rối

loạn một bộ.

Truyện chỉ được đăng trên diễn-đàn lê, quý đôn. Mấy nay thót vừa bận vừa bệnh. Thiệt là khổ.

"Trời ạ, không thể nào, ai lại ngốc đi cự tuyệt Lục ảnh đế?"

"Cô gái kia chắc không mù chứ?"

"Chắc chắn mù rồi, người chồng quốc dân, có nằm mơ thì ai cũng muốn rước về nhà mà!"

Mọi người đều rất muốn biết chuyện về nhân vật nữ huyền bí kia, muốn moi vét tất tần tật thông tin giữa anh và cô gái trong lòng.

Kiều An Hào cũng không ngoại lệ, từ khi cô biết anh thích một người, không ít lần thầm nghĩ: Cô gái anh thích có xinh đẹp hay không? Anh và cô ấy có ở cùng một chỗ không? Liệu anh có còn yêu cô ấy không?

Mọi sự hiếu kỳ cất giấu dưới đáy lòng được mọi người trong phòng lên tiếng thay mặt. Nhưng khi những điều tò mò được thỏa mãn thì lòng lại càng buồn hơn.

Trò chơi qua được nhiều vòng, rốt cục cũng tới hồi kết. Thời điểm Lục Cảnh Niên lại một lần nữa thua, có người mở miệng hỏi điều Kiều An Hào muốn biết nhất: "Lục ảnh đế, cô gái anh thích tên là gì?"

Chương 190: Lời tỏ tình bằng thủ ngữ (12)

Lục Cẩm Niên lần nữa bị thua, không đợi mọi người mở miệng nhắc nhở phạt rượu, liền tự giác bung ly rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch. Khi anh đặt ly xuống và nhắc ly thứ hai lên, thì nghe được có người đặt câu hỏi ấy, cánh tay bất chợt khựng lại.

Không khí trong phòng bắt đầu lại được khuấy động.

"Đúng rồi, hỏi cả nửa ngày trời, còn chưa biết người Lục ảnh đế thích là ai."

"Nếu Lục ảnh đế không muốn nói tên, lấy hình cho chúng tôi xem cũng được."

"Đúng đúng đúng, nếu đã lọt vào mắt Lục ảnh đế, nhan sắc cô gái kia tuyệt đối cũng không tệ phải không!"

Lục Cẩm Niên nghe mọi người anh một lời tôi một câu, vẻ mặt bình thản không lộ ra bất kỳ kẽ hở, anh nâng ly thứ hai lên, nghiêng đầu ừng ực rót hết vào bụng.

Một dòng chất lỏng màu đỏ từ khoe môi anh chảy dài xuống cổ, trượt vào trong áo.

Hình ảnh cực kỳ quyến rũ.

Lục Cẩm Niên buông ly thứ hai, không dừng lại bung tiếp ly thứ ba, vẫn như cũ không chớp mắt uống một hơi cạn sạch. Sau đó anh cầm

ly rượu, nhìn một vòng những con người trong phòng đều đang đợi câu trả lời thật của mình, mắt khẽ chớp, nhàn nhạt nói: "Tôi sẽ hát cho mọi người một bài."

Mọi người thất vọng thờ dài đứng lên. Ngay tại điểm mấu chốt, anh đã bỏ qua trả lời thật, mà chọn mạo hiểm!

Lục Cẩm Niên từ tốn đứng lên khỏi ghế salon, đi tới trước màn hình chọn bài hát ktv. Khi anh theo thói quen đưa tay phải ra nhấn chọn bài, động tác chợt cứng đờ, bèn đổi sang tay trái, tay kia nhẹ nhàng nắm mở vài cái. Căn phòng lập tức yên ắng, nhường chỗ cho tiếng nhạc dịu vang lên.

Lục Cẩm Niên không thích hát, bài hát được cũng không nhiều, trong đó có quốc ca là có thể hát hoàn chỉnh. Chắc hẳn hiện tại anh sẽ chọn ca khúc có thể hát được đến nơi đến chốn.

Bài này là nhạc phim trong một bộ bốn năm trước anh tham gia diễn xuất.

Bài hát này được khắc sâu vào tâm khảm của anh, bởi vì lời bài hát chính là những lời anh muốn nói với Kiều An Hào.

Bài này khúc nhạc dạo không dài, cũng không tính là bản "hit", vì vậy mọi người không tài nào nhớ ra được đây là bài gì, mãi cho đến khi trên màn ảnh hiện lên dòng chữ "???"

Chế độ chọn là hình thức hát đệm, nên khi lời bài hát phát sáng thì chỉ có âm thanh tao nhã của Lục Cẩm Niên vang lên.

"Nói thì dễ nhưng muốn quên một người chưa bao giờ là dễ dàng. Không oán trách em, điều đó anh không làm được."

"Yêu em nhiều sâu tận đáy đại dương, yêu thật lòng cũng chẳng ai sánh được. Nhưng như thế em cũng không để ý."

Trên thực tế, ở đây có vài người quen biết Lục Cẩm Niên đã lâu, nhưng lại chưa từng nghe qua anh hát.

Ngày thường anh luôn mang bộ mặt lạnh nhạt xa lánh, thật khó khiến người khác tin rằng anh có thể hát một bản ballad êm tai thâm tình đến vậy.

Trong nháy mắt, trong phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng hát của anh đang vờn quanh.

"Nhớ em, không phải là lý do rỗng tuếch, mà nó là cảm xúc chân thật không gian dối, dám một mình chống lại cả thế giới."

"Vì em, anh có thể chịu mọi ủy khuất. Vì em, anh sẵn sàng chịu mọi đắng cay."

Tức khắc trong đầu Lục Cẩm Niên hiện ra khoảng thời gian trước đây, anh vì để có thể cùng cô vào chung một trường cấp ba, vào ba tháng hè sau khi tốt nghiệp, anh đã bất chấp cái nắng oi ả ngày hè đi làm thuê ở công trường.

Chương 191: Tại sao không phải là tôi (1)

Editor: Xẩm Xẩm

Tức khắc trong đầu Lục Cận Niên nghĩ lại một khoảng thời gian trước đây, anh vì có thể cùng cô vào chung trường cấp ba, vào ba tháng hè sau khi tốt nghiệp, anh đã bất chấp cái nắng oi ả ngày hè đi làm thuê ở công trường.

Nghĩ đến năm lớp mười một, vào ngày sinh nhật cô, Hứa Gia Mộc vì có việc đột xuất, đã cầu xin anh đi mua một chiếc bánh ngọt cho cô giúp cậu ta, mệnh giá lên đến năm con số, đối với anh lúc đó mà nói, đúng là giá trên trời, đã tiêu hao hết toàn bộ tiền anh dành dụm từ trước đến giờ, Hứa Gia Mộc có đưa tiền cho anh, nhưng anh không động đến một xu nào mà đem trả lại cho Hứa Gia Mộc.

Nghĩ đến lúc anh ở trong giới giải trí, bị người ta sỉ vả chèn ép nhưng vẫn liều chết giã giụa.

Lúc đó, anh thật là có gan lớn, đem toàn bộ những gì mình có để đi yêu cô, yêu đến khổ đau nhiều như vậy, lqđ nhưng đối với anh là ngọt ngào.

“Thật đáng tiếc, anh mất em thật rồi, xin lỗi em, anh đã cố hết sức.”

“Anh đâu có buông tay, chỉ là không với tới được, tưởng rằng thế không làm anh đau nữa.”

Nhưng là, mặc kệ cho dù phải trả giá nhiều hơn nữa, vẫn muốn được

ở bên cô.

Anh biết, sau này cô đã tới Hàng Châu ba lần, lại bị anh tìm đủ các loại lý do từ chối không gặp.

Lúc ấy, không phải anh không yêu cô, nhưng lại nghĩ đến, chỉ cần không thấy cô, anh có thể dần dần quên đi tình yêu ấy, sau đó, tim của anh sẽ không chảy máu nữa.

"Thật đáng tiếc, chúng ta không thể quay lại, trái tim đau, liệu giọt nước mắt còn rơi nữa không."

"Anh đã từ chối mọi tình cảm của người ấy, chỉ vì anh nghĩ, em vẫn còn rất yêu anh."

Nhưng đúng là anh đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của cô, đánh giá thấp năng lực của bản thân anh.

Từ khi bắt đầu, anh luôn đứng trong tâm thế bị người khác thương tổn, một mình cô độc lạnh lẽo, lời nói của anh ác độc, đối với bất kỳ kẻ nào anh cũng không nể mặt, anh nghĩ như vậy là có thể bảo vệ tốt bản thân mình, nhưng sự thật lại chứng minh, đến tận bây giờ anh vẫn chưa học được cách tự bảo vệ mình.

Không biết có phải do Lục Căn Niên hát bài này rất cuốn hút hay không, không khí náo nhiệt ồn ào lúc đầu dần dần trở nên có chút đau thương, vẻ mặt của mọi người đều vô cùng nghiêm túc.

Ánh đèn mê ly chiếu vào người anh, càng làm tôn thêm đường nét trên khuôn mặt anh, thoạt nhìn có chút hoảng hốt, trong mắt anh còn có vài tia sáng.

"Anh đã từ chối mọi tình cảm của người ấy, chỉ vì anh nghĩ, em vẫn

còn rất yêu anh.”

"Thật ra trong lòng anh rất nhớ... đừng bao giờ rời xa anh..."

Lúc Lục Cẩm Niên hát đến đoạn này, giọng có chút run rẩy, từ này đến giờ anh không hề nhìn Kiều An Hào, bây giờ lại chậm rãi đặt ánh mắt trên gương mặt cô.

Ném đá bọt cobby truyện không xin phép.

Tay nắm micro tăng thêm lực, anh cố gắng ổn định tâm tình của mình, vẫn duy trì âm thanh vững vàng, hát tiếp đoạn cao trào cuối cùng của bài hát.

"Thật đáng tiếc, chúng ta chẳng thể quay lại, trái tim đau, liệu giọt nước mắt còn rơi nữa không. Anh đã từ chối mọi tình cảm của người ấy, chỉ vì anh nghĩ em vẫn còn rất yêu anh."

Sau khi âm thanh của Lục Cẩm Niên chấm dứt, bên trong hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Ai cũng không mở miệng nói chuyện, mà ngay đến một chút tạp âm nhỏ cũng không có.

Trong nháy mắt, toàn bộ mọi hoạt động đều dừng lại.

Ánh mắt của Lục Cẩm Niên vẫn còn đối diện với Kiều An Hào, cô nhìn vào đôi mắt anh, nhìn vào sâu thẳm trong anh, có chờ mong, có tuyệt vọng, hai thứ không ngừng quấn quýt lấy nhau, lòng cô cũng không còn yên ổn, cô không hiểu anh đang nghĩ gì, cô như bị kéo đến một nơi xa lạ, rốt cuộc không thể bình ổn lại cảm xúc.

Ước chừng qua một phút, Lục Cẩm Niên mới trừng mắt nhìn, di

chuyển tầm mắt của mình đang đặt trên mặt Kiều An Hào, sau đó đặt micro xuống bàn, không nói năng gì với mọi người, trực tiếp cất bước chân rời đi.

Chương 192: Tại sao không phải là tôi? (2)

Lục Cẩm Niên rời đi một lát, người trong phòng mới từ từ phục hồi lại tinh thần, chẳng qua là người nào cũng không mở miệng nói chuyện.

Bên trong phòng không biết yên tĩnh bao lâu, trong lúc bất chợt Trình Dạng mở miệng nói: "Tôi đã nói bài hát này rất quen thuộc, nghe Lục ảnh đế hát lâu như vậy, vẫn không nghĩ ra, vừa rồi mới nhớ ra, đó là bốn năm trước tôi mới tham gia vào giới giải trí, cùng hát nhạc phim với Lục ảnh đế."

Trong phòng có mấy minh tinh từng quay bộ phim đó, nghe thấy Trình Dạng vừa nói như thế, bọn họ cũng như hiểu ra gật đầu, trong đó có người nói: "Khó trách tôi cũng cảm thấy quen thuộc đây, lúc ấy chúng tôi quay phim ở sa mạc, điều kiện rất khổ cực, lúc ấy mấy người phải chen chúc ngủ trong một cái lều, có lần qua nửa đêm tôi thức giấc, đi ra ngoài đi vệ sinh, thấy Lục ảnh đế không ngủ, ngồi một mình ở trên đất sa mạc, nhìn chăm chăm lên trời, không biết nghĩ cái gì, tôi đi tới, mới nhìn thấy chung quanh anh ta toàn là tàn thuốc, anh ta đang đeo tai nghe, không phát hiện tôi đến gần, mở âm thanh rất lớn, chính là bài hát vừa rồi."

Người này nói tới đây thì dừng lại, giống như đang nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, lại mở miệng nói: "Tôi vồ vồ bả vai anh ta, chợt thấy anh ta lấy lại tinh thần, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn tôi, hốc mắt đều đỏ hoe, giống như mới vừa khóc xong, sau đó có thể anh ấy ý thức mình đã thất lễ, đột nhiên lại đứng lên, sau đó tôi đi vệ sinh xong, phát hiện trên đất, viết bốn chữ, 'Sinh nhật vui vẻ', chẳng qua lúc đó ban đêm, gió lớn, bốn chữ đã trở nên có chút mờ mịt,

nhưng tôi vẫn có thể nhận ra, chính là chữ của Lục ảnh đế, đoán chừng ngày hôm đó có thể là sinh nhật của người nào đó."

Mọi người nghe xong người này kể, lại im lặng một lát, sau đó có người nói: "Anh khoan hãy nói, bình thường nhìn Lục ảnh đế lạnh như băng, một chút tình người cũng không có, ngược lại nhìn không ra, anh ta sẽ thích một người lâu như vậy."

"Trước kia tôi cũng nghe nói một tin đồn, trước kia Lục ảnh đế không hút thuốc, sau bởi vì một chuyện mới hút thuốc, mọi người nói xem, có phải như anh ấy vừa kể, tỏ tình không thành công, nên sau đó bắt đầu hút?"

"Còn nữa, Lục ảnh đế nghiện thuốc lá rất nhiều, thường nhìn thấy một mình anh ấy cô đơn đứng ở chỗ không có ai buồn bã hút."

Trong phòng lại yên tĩnh, không khí đè nén khiến cho người ta có một cảm giác khó chịu không nói nên lời, cuối cùng không biết là người nào, đổi đề tài: "Mới vừa rồi Lục ảnh đế nói người anh ấy thích vẫn là mối tình đầu, ai, tôi cũng quên mất mối tình đầu của tôi là ai, còn mọi người?"

Có người nói tiếp: "Mối tình đầu? Tôi chỉ nhớ rõ đêm đầu tiên."

Cả sảnh đường bị chọc cười, lại có người nói: "Tôi cũng còn nhớ rõ mối tình đầu của tôi, là một cô bé cực kỳ xinh đẹp, mỗi ngày tôi đều để lại que kẹo trong ngăn kéo của cô ấy."

"Ha ha, anh đối với mối tình đầu thật tốt, lúc ấy tôi cực kỳ nghịch ngợm, ngày ngày bắt nạt mối tình đầu của tôi, sau đó cô ấy nói cho giáo viên biết, về nhà tôi bị ba tôi đánh một trận."

Bên trong phòng lại nổi lên tiếng cười, không khí rõ ràng rất sôi nổi.

-

Lục Cẩm Niên đi ra từ phòng vệ sinh, tay sạch, dựa vào vách tường, sờ soạng một chiếc thuốc, hút xong, sau đó mới trở về bao sương.

Cửa bao sương cũng không khóa chặt, vừa đến gần cửa, anh nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười lớn, ngay sau đó liền nghe thấy giọng nói Tống Tương Tư truyền ra: "Kiều An Hảo? Còn cô? Mối tình đầu của cô như thế nào? Kể nghe một chút."

Chương 193: Tại sao không phải là tôi? (3)

Lục Cẩm Niên từ từ dừng lại động tác đẩy cửa .

Giọng Kiều An Hào nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để Lục Cẩm Niên đứng ngoài cửa nghe được rõ ràng.

"Mối tình đầu của tôi không sôi động như của mọi người. Mối tình đầu của tôi là tình đơn phương, tôi thầm mến một nam sinh rất nhiều năm. Vì anh ấy, tôi chăm chỉ học tập để vào được ban một, rồi vì anh mà nghiêm túc phấn đấu để vào được trường cấp ba và đại học A."

"Nhìn không ra tiểu Kiều vậy mà là trùm học nha."

"Đại học A, trường đại học hạng nhất đó hả? Sinh viên xuất sắc sao lại vào làng giải trí?"

Người người trong phòng VIP nhao nhao nghị luận về đề tài mối tình đầu của Kiều An Hào.

Lục Cẩm Niên mấp má môi, mệt mỏi tựa lưng vào tường.

Những năm đó, anh vì cô mà đã bỏ trống cả mặt sau bài kiểm tra toán để vào ban ba. Nhưng cô lại vì người khác mà thi vào ban nhất. Anh vì cô mà đi đến Hàng Châu xa lạ. Nhưng cô lại vì người khác mà nỗ lực phấn đấu thi vào đại học A.

Lục Cẩm Niên đờ đẫn người. Anh chăm chăm nhìn đèn tường treo ở hành lang đối diện, ánh mắt nhuộm phần tự ti.

Người phục vụ đi ngang qua, thấy Lục Cẩm Niên đứng bất động, không khỏi thân thiện lên tiếng hỏi thăm: "Quý khách? Xin hỏi ngài có cần gì không?"

Lục Cẩm Niên chuyển động con ngươi, lắc đầu với người nhân viên đang nở nụ cười, rồi từ tốn đứng thẳng người, rời khỏi nơi chói lóa ánh đèn vàng rực rỡ.

-

Mối tình đầu, đơn phương, tuổi trẻ, là khúc nhạc đẹp nhất trong lòng mỗi người. Khi con người ta đạt tới một độ tuổi nhất định, khi trò chuyện sẽ luôn có cảm xúc bất tận, lòi ra vô số chủ đề.

Dự kiến ban đầu kết thúc vào lúc mười một giờ, kết quả mọi người tâm chuyện quá nhập tâm, thành ra buồn đến tận nửa đêm thì điện thoại của ai đó vang lên, mọi người mới hoảng hồn phát hiện đã trễ như thế, mới giải tán trong lưu luyến.

Kiều An Hào đã lường trước những buổi tụ tập thế này sẽ phải uống rượu, nên để cho Triệu Manh lái xe đi trước. Kiều An Hạ và Trình Dạng uống khá nhiều, cô tận tình đưa hai người lên xe của người đại diện của Trình Dạng, nhìn xe rời đi rồi sau đó mới bắt chiếc taxi về Cẩm Tú Viên.

Má Trần không biết đêm nay Kiều An Hào sẽ về, nên đã chìm vào giấc ngủ. Kiều An Hào không đánh thức má Trần, nhẹ chân bước lên lầu, tắm rửa xong xuôi rồi leo lên giường, đang định tắt đèn thì lại nghe bên ngoài có tiếng xe, qua cửa sổ cũng lóe lên ánh đèn mờ nhạt.

Kiều An Hào chau mày, vén chăn bước xuống giường, chạy đến

trước cửa sổ, nhìn qua liềm thấy Lục Cận Niên đã lái xe vào trong sân.

Xe không đi vào gara, mà dừng lại ở trước cửa nhà.

Lục Cận Niên mở cửa xuống xe, bước đi không vững về phía cửa. Anh giơ tay định nhấn mật mã, nhưng ngón tay mới đưa lên phân nửa thì liềm nhăn trán, hình như là không nhớ ra mật mã, sau đó đành ra sức nhấn chuông cửa.

Kiều An Hảo nghe thấy tiếng chuông bất chợt vang lên, khẽ giật mình, sau đó xoay người chạy xuống lầu.

Má Trần bị đánh thức, ra mở cửa. Lục Cận Niên áo quần nhăn nhúm bước vào nhà, ngay cả giày cũng không thềm thay, cứ thế mà đi lên lầu.

Má Trần cầm dép, đuổi theo sau Lục Cận Niên, hô lên: "Ông Lục."

Kiều An Hảo bước lên trước, nhận lấy dép từ trong tay má Trần, bảo bà đi nghỉ ngơi, rồi đi theo Lục Cận Niên có chút lảo đảo lên lầu.

Chương 194: Tại sao không phải là tôi (4)

Editor: Xẩm Xẩm

Trở lại phòng ngủ, Lục Cảnh Niên trực tiếp nằm ngửa trên giường, Kiều An Hào mang dép lê đi qua, đặt dưới chân anh, thấp giọng nói: “Đổi giày đi.”

Lục Cảnh Niên không phản ứng, chỉ trợn tròn mắt, nhìn chòm đèn thủy tinh trên trần nhà.

Kiều An Hào đứng cạnh chốc lát, lại lên tiếng nhắc nhở lần nữa, Lục Cảnh Niên vẫn như cũ không có phản ứng, chỉ nhắm mắt lại, Kiều An Hào động đậy môi, nhìn chân anh đang mang giày da, sau đó liền ngồi xổm xuống, vươn tay cởi giày giúp anh, lại dùng sức cởi tất của anh ra.

Lúc cởi giày cho anh, Kiều An Hào hơi do dự một chút, rồi mới túm lấy tất của anh lột ra, sau đó xỏ dép lê vào chân anh, ngẩng đầu, vừa mới chuẩn bị đứng lên, lại nhìn đến Lục Cảnh Niên, không biết đã ngồi dậy từ bao giờ, đang nhìn chằm chằm cô.

Kiều An Hào đứng dậy, dừng động tác lại, vô thức rũ mi mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Đi tắm rửa đi, cho thoải mái một chút...”

Lục Cảnh Niên ngồi ở bên giường, không động đậy.

Kiều An Hào cắn môi dưới, đứng lên, còn nói: “Tôi đi chuẩn bị nước tắm cho anh.”

Nói xong, liền xoay người, đi về phía phòng tắm.

Chỉ là cô đi chưa được hai bước, đột nhiên cổ tay liền bị Lục Căn Niên bắt lại, cả người bị ngã mạnh xuống giường, sau đó người đàn ông xoay người, đặt cô dưới thân, căn bản không cho cô phản ứng và kháng cự gì hết, hung hăng ngậm chặt môi của cô.

Anh dùng lực hôn môi của cô, có chút hung ác, lại có chút nặng nề, như là cắn xé, giống như muốn nuốt cô vào bụng.

Anh hôn cô một lúc lâu, sau đó mới buông cô ra, thờ hờn hển, ánh mắt thâm thúy, nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, lại cúi đầu, ngậm chặt môi của cô.

Lúc này đây, anh hôn cô nhịp nhàng mạnh yếu đều đặn, không còn hung dữ như vừa rồi, ngược lại còn có vài phần dịu dàng, hôn môi cô, môi của anh cũng theo người cô một đường đi xuống, điên cuồng và nóng bỏng cắn vào cổ của cô. Sau đó hôn đến vành tai mẫn cảm của cô, cả người lại đột nhiên dừng lại, trực tiếp đặt cả thân mình trên người cô, cũng không buồn nhúc nhích.

Lục Căn Niên đột nhiên dừng lại, khiến cho Kiều An Hào có chút hoảng hốt, cô vừa mới chuẩn bị quay đầu, lúc liếc mắt nhìn anh, lại nghe được âm thanh truyền đến bên tai, anh cúi đầu nặng nề hỏi: “Vì sao không phải là anh?”

Kiều An Hào nhăn trán, mày hơi nhíu lên, cô không hiểu rốt cuộc anh muốn nói gì.

Nhưng mà, lúc anh nói hết câu kia, vẫn không có động đậy gì cả.

Mặc dù anh không mập, nhưng thân hình lại cao lớn, vẫn có chút

nặng, ép Kiều An Hào đến có khó chịu, nhịn không được nhúc nhích người, kết quả anh lại vươn tay ra, nắm lấy bả vai của cô, hung hăng giam cầm cô vào trong ngực mình, không cho cô động đậy dù chỉ một chút, lại một lần nữa nói một câu lộn xộn không rõ đầu đuôi: “Vì sao không phải là anh?”

Theo câu hỏi của anh rơi xuống, Kiều An Hào cũng cảm thấy trên cổ mình hơi ướt át, là nước mắt của Lục Cẩm Niên.

Cả người cô giống như bị điểm huyết, hoàn toàn trở nên cứng ngắt.

Lục Cẩm Niên hung hăng nuốt nước miếng, hung hăng chôn đầu vào hõm cổ của cô, tay lại càng nắm chặt hai bả vai của cô, cả người anh run rẩy, giọng nói cũng run rẩy: “Vì sao không phải là anh? Vì sao người em yêu không phải là anh?”

Chương 195: Tại sao không phải là tôi ? (5)

Lục Cẩm Niên hung hăng nuốt nuốt nước miếng, hung hăng chôn đầu vào hõm cổ của cô, tay lại càng nắm chặt hai bả vai của cô, cả người anh run rẩy, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: "Tại sao không phải là anh? Tại sao người em yêu không phải là anh?"

Tại sao không phải là anh? Tại sao người em yêu không phải là anh... Kiều An Hào vẫn không hiểu rốt cuộc những lời này của Lục Cẩm Niên có ý gì, sau cùng khi nghe anh nói xong, bỗng tim nặng nề nháy "bộp" một cái, trong nháy mắt hiểu được, lời kia là anh muốn nói cho cô gái anh thích nghe.

Kiều An Hào cảm giác như có người bóp lấy trái tim của mình, khiến cô đau đớn không có cách nào để thở, cô vốn bị anh áp đảo, tay anh vịn bả vai, chọt gia tăng sức lực.

Một cảm giác đau đớn đớn kịch liệt truyền từ miệng vết thương ở bả vai, trong nháy mắt truyền khắp cả người Lục Cẩm Niên, thân thể anh hung hăng co quắp, bởi vì uống rất nhiều rượu, mà đầu óc có hơi lờ mờ, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Lục Cẩm Niên chôn ở cổ Kiều An Hào, không tiếng động nhú mày, tay dùng sức nắm chặt khăn trải giường, dùng hết toàn lực đè nén sự quay cuồng trong lồng ngực, bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra tiếp những lời kia, đè nén đến cuối cùng, toàn thân của anh cũng bắt đầu run rẩy, cổ họng của anh chuyển động lên xuống, sau đó chọt ngẩng đầu lên, hung hăng chặn môi của cô, bắt đầu dùng sức xé rách quần áo của cô.

Tay Lục Cẩm Niên nắm bả vai Kiều An Hảo, theo động tác của anh, sức lực càng phát ra mạnh hơn, mi tâm Lục Cẩm Niên càng cau chặt lại, cuối cùng giống như không chịu nổi sau lưng truyền tới đau đớn, trực tiếp nắm lấy cổ tay Kiều An Hảo, đặt trên giường, sau đó liền mang theo vài phần kiên quyết và thô bạo xông vào thân thể của cô.

Dáng vẻ của anh, thoát nhìn rất hung ác, giống như trước đây cùng cô làm những chuyện này, không có gì khác nhau, nhưng cô lại biết rõ, động tác của anh rất cuộc có bao nhiêu dịu dàng, thậm chí nụ hôn của anh, cũng trở nên êm ái như vậy, lộ ra tình yêu sâu đậm và che chở.

-

Lục Cẩm Niên giằng co hồi lâu, mới ngừng lại, cuối cùng lúc kết thúc, tay của anh nắm chặt tay của cô, thành mười ngón tay đan vào nhau, cúi đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Kiều An Hảo thật sâu hồi lâu, sau đó chậm rãi cúi đầu, hôn mi tâm cô, lại hôn tóc cô, nhẹ nhàng chậm chạp ôm cô vào trong ngực của mình.

Trong trí nhớ của Kiều An Hảo, chỉ có một lần, chỉ có một lần Lục Cẩm Niên cùng cô làm xong chuyện này rồi ôm lấy cô ngủ.

Đó là lần thứ hai cùng cô, anh bị sốt, cô tới chăm sóc anh, anh mê man, mạnh mẽ dứt khoát ngủ với cô.

Đêm đó, cô biết rõ anh không cam tâm tình nguyện ngủ với cô, hay bởi vì có thể sau khi hai người tiếp xúc thân mật như vậy, được anh ôm vào trong ngực mà cảm thấy hạnh phúc, thậm chí cô còn ngu ngốc lấy điện thoại di động ra, chụp một tấm hình.

Sau này, lúc anh gặp cô, chỉ là dáng vẻ độc ác một bộ hận không thể

giết chết cô, đừng nói là cho cô một cái ôm, ngay cả một cái hôn dịu dàng cũng không cho, mỗi lần làm xong, giống như muốn bỏ rơi vật gì bẩn, không chút do dự nào từ trên người của cô nhanh chóng rời đi.

Bây giờ, cô mới hiểu được, đêm anh bị sốt, đối với cô dịu dàng dịu dàng, có lẽ cũng giống như tối nay, chẳng qua anh lầm tưởng cô thành cô gái kia.

Chương 196: Tại sao không phải là tôi? (6)

Editor : Mèo WĩWĩ

Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào, có thể do tư thế không được thoải mái nên hơi chuyển người, đưa cô trọn vẹn vào trong vòm ngực anh, giam giữ siết sao hơn, cầm anh tựa vào trán cô, nhẹ nhàng cọ xát vào mái tóc cô, rồi cúi đầu hít hà thơm lên làn tóc dài của cô, mang theo vài phần thoả mãn sau khi được ăn no, như tỉnh như không thì thầm: "Em không biết, anh đã chờ em biết bao năm rồi, khi nào em mới trở lại..."

Âm thanh của Lục Cẩm Niên càng ngày càng nhỏ, dần dần rồi biến mất.

Ở buổi tiệc, mỗi một câu anh trả lời, tuy ngắn gọn nhưng đều chất chứa tình cảm kiên định không thay đổi của anh dành cho cô gái kia. Cô ngồi bên cạnh anh, mỗi một lần nghe anh trả lời, trái tim cô như bị ai đó hung hăng đâm từng nhát cửa từng dao.

Hiện tại, anh đã say, lời nói ra càng nồng nàn tình cảm hơn, cũng càng đa thương người nhiều hơn.

Kiều An Hào siết chặt bàn tay, kiềm nén để bản thân không run rẩy, nhưng khóe mắt vẫn nổi lên một tầng ướt át.

Cô luôn khao khát được ôm anh, nhưng bây giờ cô mới biết, điều cô ao ước bấy lâu hóa ra chỉ có thể đổi lại những cái tổn thương đầy đau đớn.

Kiều An Hào nhắm mắt, định rời khỏi vòng tay của Lục Cẩm Niên, nhưng người đàn ông dường như cảm nhận được, bèn ghì cô chặt hơn.

Bên trong phòng ngủ rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tích tắc từng giây của chiếc đồng hồ treo tường vang vọng.

Hơi thở của Lục Cẩm Niên dần dần trở nên bình ổn, tựa như đã say giấc. Trong khi đó, Kiều An Hào lại không một chút buồn ngủ, đôi mắt ngập nước không kiểm soát được mà tuôn trào.

-

Sáng hôm sau, Kiều An Hào bị Triệu Manh gọi điện đánh thức, cô mơ mơ hồ hồ mò lấy di động, vừa "A lô" một tiếng, giọng Triệu Manh liền lạnh lạnh truyền đến: "Kiều Kiều, đừng nói với mình là đến giờ mà cậu còn chưa tỉnh? Đừng quên buổi chiều cậu còn có cảnh quay, mình sẽ tới Cẩm Tú Viên ngay, cậu phải nhanh lên, bằng không không kịp đến đoàn phim đâu."

Kiều An Hào lập tức tỉnh ngủ, cúp điện thoại, vội vã vén chăn xuống giường, toàn thân liền cảm thấy đau nhức vô lực, lúc này mới sực nhớ rằng tối hôm qua mình đã ngủ chung với Lục Cẩm Niên. Cô vô thức ngó lướt quanh phòng ngủ. Không có Lục Cẩm Niên, căn phòng trống không tự bao giờ.

Nếu không phải trên người cô truyền tới cảm giác mệt mỏi do một màn tối qua, thì có lẽ cô sẽ tưởng rằng đấy chỉ là một giấc mộng.

Bởi vì thời gian gấp rút, Kiều An Hào cũng không dám thông thả mà ngồi đó thương xuân cảm thu, vội vội vàng vàng chạy vào phòng tắm, vịn vòi nước đang định rửa tay thì bất chợt kinh hoàng. Tay trái

của cô toàn là máu.

Vết máu đã khô, màu cũng đã chuyển sang thâm đen.

Máu từ đâu ra chứ?

Kiều An Hào sợ đến nỗi mặt trắng nhợt, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình một hồi, sau đó không để ý tới vòi nước vẫn đang chảy, liền chạy ra khỏi phòng tắm, đi tới bên giường, xốc chăn lên, thấy một nửa trên giường chỗ Lục Cẩm Niên nằm tối qua là một mảng màu đỏ tươi trên tấm ga trắng, trông đặc biệt chói mắt.

Kiều An Hào nhìn sang bàn tay trái của mình, chau mày nhớ tới hôm qua có ôm vòng quanh vai anh...

Ngay sau đó, đáy lòng cô như bị giáng xuống một đòn nặng nề, sắc mặt nhợt nhạt đã trở nên trong suốt.

Lục Cẩm Niên bị thương ư? Hơn nữa hình như rất nghiêm trọng...

Chương 197: Tại sao không phải là tôi (7)

Editor: Xẩm Xẩm

Má Trần đã chuẩn bị bữa sáng từ sớm, thấy Kiều An Hào từ trên lầu chạy xuống, lập tức buông bát đĩa đang rửa trong tay ra, cười hỏi một câu: "Bà Lục, mời dùng bữa sáng?"

Kiều An Hào lắc đầu, đi về phía cửa, vừa đổi giày vừa ngẫm nghĩ gì đó, ngẩng đầu, nhìn má Trần hỏi: "Máy giờ sáng nay ông Lục đi?"

Má Trần: "Lúc ấy, tôi cũng vừa mới tỉnh, chắc còn chưa đến sáu giờ."

Kiều An Hào gật đầu một cái, lại hỏi: "Có thấy anh ấy có điểm gì lạ không?"

Má Trần ngẫm nghĩ một hồi, hỏi: "Cũng không có gì không đúng... chỉ là sắc mặt của ông Lục không tốt lắm, hơi trắng bệch."

Kiều An Hào hơi run rẩy một chút, mấp máy môi, không hề nói chuyện.

Má Trần chờ một lúc, mở miệng hỏi: "Bà Lục, có chuyện gì sao?"

Kiều An Hào lắc đầu, nhìn má Trần cười cười, sau đó đẩy cửa ra ngoài.

Triệu Manh đã lái xe đến chờ ngoài cửa biệt thự, Kiều An Hào mở

cửa xe, ngồi xuống, Triệu Manh vừa khởi động xe, vừa liến thoắng không ngừng mắng cô làm sao mà ngủ đến giờ này mới dậy, sau đó nói được một nửa, thấy cổ áo của Kiều An Hào kéo cao lên, nhưng cũng không che kín được những dấu hôn mập mờ, liền "chậc, chậc, chậc" mấy tiếng, nói: "Khó trách dậy muộn như vậy, là do tối hôm qua phóng túng quá độ mà!"

Trong đầu Kiều An Hào chỉ nghĩ đến ga trải giường toàn là máu, hoàn toàn không có tâm tình để Triệu Manh trêu chọc, chỉ giơ tay lên, kéo kéo cổ áo, rồi quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Thế nào, tâm tình không tốt?" Triệu Manh nhìn thoáng qua Kiều An Hào, hỏi,

Kiều An Hào vẫn như cũ không lên tiếng, Triệu Manh cũng dứt khoát không nói chuyện, mà bật âm nhạc lên.

Trong thành phố, đi lại không được liền mạch, đi một chút lại phải dừng đèn đỏ, không dễ dàng gì đến được đường cao tốc, Kiều An Hào thấy một cửa hàng thuốc ở bên đường, liền vội vàng mở miệng nói: "Dừng xe."

"Thế nào?" Triệu Manh giật nảy mình, vội vàng giảm ga.

Kiều An Hào chỉ nói: "Tớ đi vào hiệu thuốc một lát."

"Hiệu thuốc? Cậu có chỗ nào không khỏe sao?" Triệu Manh hơi lo lắng.

"Không, tớ đi một lát sẽ quay lại." Kiều An Hào cũng không nói nhiều với Triệu Manh, chỉ đẩy cửa xe ra, một mạch chạy vào hiệu thuốc.

Đến chỗ quay phim, đã là giữa trưa, Kiều An Hào đến nhà ăn tùy tiện

chọn vài thứ rồi vội vàng đến studio.

Chuyên gia trang điểm đã ngồi đợi ở studio từ sớm, chờ đến lúc trang điểm xong, cũng đúng lúc phải đi quay phim, Kiều An Hào và Triệu Manh lại gấp gáp chạy đến phim trường, kết quả lại thấy trợ lý của Lục Cẩm Niên và đạo diễn đang đứng cạnh nhau, trợ lý của Lục Cẩm Niên đang gọi điện thoại.

Đạo diễn thấy Kiều An Hào, liền vẫy tay với cô, Kiều An Hào đi qua, vừa mở miệng hô một tiếng: "Đạo diễn", trợ lý của Lục Cẩm Niên liền để điện thoại di động xuống, vẫn nên chào hỏi trước một tiếng "Cô Kiều", sau đó lại quay sang nhìn đạo diễn, vẻ mặt uể oải nói: "Vẫn không nghe điện thoại."

"Công ty? Trong nhà? Chỗ ở khác, chỗ anh ta yêu đương, cậu đều tìm hết chưa?" Đạo diễn nhíu mày, hỏi.

"Có thể tìm đều đã tìm rồi." Trợ lý của Lục Cẩm Niên nói.

Kiều An Hào hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Không tìm thấy ông Lục." Đạo diễn nói tiếp, một lát sau, lại quay sang trợ lý của Lục Cẩm Niên đưa ra quyết định: "Như vậy đi, có thể ông Lục thật sự có việc bận gì đó, xế chiều hôm nay tôi phải đi quay một phim khác, chờ cậu liên lạc được với ông Lục, hỏi lại thời gian, sau đó thống nhất lịch quay phim lại lần nữa."

Chương 198: Tại sao không phải là tôi ? (8)

Editor : Lam Lam

"Vây thật sự cảm ơn ông, đạo diễn." Trợ lý của Lục Cẩm Niên lễ phép nói một tiếng cảm ơn với đạo diễn, sau đó hai người tạm biệt, cầm điện thoại di động, vừa gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên, vừa xoay người rời đi.

Đạo diễn mang theo vài phần áy náy nói với Kiều An Hào: "Tiểu Kiều, hôm nay lại để cô tẩy trang điểm."

"Không sao." Kiều An Hào liếc mắt thấy trợ lý đang đi, nhìn về phía đạo diễn còn nói: "Đạo diễn, ông bận rộn, nếu không còn chuyện gì khác, trước hết tôi đi tẩy trang, trở về khách sạn."

"Được."

"Tạm biệt." Kiều An Hào cười cười với đạo diễn, rồi xoay người, đuổi kịp trợ lý của Lục Cẩm Niên, ngăn trước mặt anh ta.

"Cô Kiều?" Trợ lý Lục Cẩm Niên dừng bước lại, đặt điện thoại di động xuống, lễ phép lên tiếng hỏi thăm: "Có chuyện gì không?"

"Lục Cẩm Niên, có phải anh ấy bị thương không?" Kiều An Hào trực tiếp mở miệng hỏi thăm.

Trợ lý nghĩ đến ngày hôm qua dặn dò Lục Cẩm Niên, dừng lại một chút, duy trì lễ phép mỉm cười: "Thật xin lỗi..."

"Tôi biết anh ấy bị thương." Kiều An Hảo không chờ trợ lý nói hết lời, lại giành mở miệng nói trước.

Trợ lý nuốt nước miếng xuống, không lên tiếng.

"Sau lưng anh ấy bị thương, đúng không?" Kiều An Hảo hỏi tới.

Trợ lý giật giật môi, cuối cùng đành gật đầu, dừng lại một lát, mở miệng hỏi: "Cô Kiều, ngày hôm qua lúc ông Lục đi gặp mọi người có phải uống rất nhiều rượu không?"

Kiều An Hảo nghe được câu này, theo bản năng rũ mi mắt xuống, ngày hôm qua lúc Lục Cẩm Niên chơi trò đoán số, bởi vì cô biết quy luật anh chơi oẳn tù tì, khiến cho anh thua rất nhiều lần, đúng là uống rất nhiều rượu.

Ngày hôm qua cô thật sự không biết anh bị thương... Kiều An Hảo cắn cắn môi, nhìn trợ lý nhẹ nhàng gật đầu.

"Tôi cũng biết!" Giọng nói trợ lý lập tức trở nên có chút nóng nảy: "Vết thương sau lưng của anh ấy nghiêm trọng như vậy sao có thể uống rượu? Chắc chắn bây giờ bị cảm, vết thương lại nặng thêm, giờ lại tránh mặt đi, lần trước quay phim cổ trang cũng như thế, bởi vì không tìm người đóng thế, lúc đánh nhau không chú ý, chân trái bị bong gân, anh ta cũng không nói với ai, mãi cho đến bốn hôm sau, trong khách sạn, lúc anh ta tắm xong đi ra ngoài không vững vàng bị té trên mặt đất, tôi mới biết anh ta bị thương!"

Nói tới đây, cả người trợ lý cũng tiếp tục tức giận: "Bốn ngày, chân bị bong gân, cứng rắn chịu đựng bốn ngày, cổ chân cũng sưng to như bánh bao, đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói, nếu tiếp tục gắng gượng như vậy thì coi như chân cũng bị phế đi!"

"Thật không hiểu chuyện gì xảy ra với ông Lục, mỗi lần đều như vậy, bị thương, sinh bệnh, hoặc không nói tiếng nào hoặc im lặng tránh đi, làm cho người ta không cách tìm được, hoặc là cứng rắn chịu đựng không nói, tôi thật sự không biết rốt cuộc anh ta nghĩ gì trong lòng, chẳng lẽ không biết đau sao? Cả việc quý trọng bản thân mình cũng không để ý!"

"Cô nói xem, đi đâu tìm anh ta? Điện thoại không nhận, tin nhắn không trả lời!" Trọ lý không nhịn được gấp gấp đi nhanh, đi qua đi lại tại chỗ, trong miệng vẫn còn nói lung tung không ngừng: "Thật là sốt ruột chết đi được, cũng không biết tình huống bây giờ của anh ta thế nào rồi?"

"Cô Kiều, cô nói nên làm sao bây giờ?" Trọ lý vừa nói, dừng bước lại, quay đầu nhìn Kiều An Hào, kết quả lại thấy Kiều An Hào đã xoay người, đi ra ngoài rất xa.

-

Kiều An Hào tẩy trang, rồi cầm chìa khóa xe của Triệu Manh, lái xe rời đi.

Chỗ quay phim ở phía Nam Bắc Kinh, mà Nghi Sơn ở phía Bắc Bắc Kinh, Kiều An Hào lái xe suốt 3 tiếng, mới tới biệt thự Nghi Sơn của Lục Căn Niên.

Chương 199: Tại sao không phải là tôi? (9)

Editor : Mèo WĩWĩ

Vùng đồi núi rất yên tĩnh, thi thoảng chỉ có âm thanh của các loài chim gọi nhau.

Nắng vàng rực rỡ chiếu rọi xuống ngôi biệt thự như đang phủ một lớp mạ vàng, trông rộng lớn sang trọng vô cùng.

Đây là lần thứ hai Kiều An Hào tới, nhưng với một chốn thế ngoại đào nguyên thế này, cô không khỏi liên tục ca ngợi vẻ đẹp kinh diễm lòng người này.

Như lần trước, cánh cổng biệt thự mở toang, Kiều An Hào đi thẳng vào liền nhìn thấy chiếc xe Lục Cảnh Niên lái ngày hôm qua đậu bên cạnh bể bơi.

Quả nhiên anh đang trốn ở đây... Kiều An Hào dừng xe, rút chìa khóa, mang theo túi bước xuống, rồi thẳng tiến về phía cửa biệt thự.

Nhấn chuông, mãi không ai ra mở. Kiều An Hào nhíu mày, đáy lòng càng lo lắng không thôi, liền vòng ra sau biệt thự như lần trước, thấy cửa sổ sát đất có hé mở, bèn đẩy cửa đi vào.

Kiều An Hào lên lầu hai, dọc theo hành lang đi tới phòng ngủ của Lục Cảnh Niên, đang định vận tay nắm thì cánh cửa lại bị người bên trong mở ra trước.

-

Sáng sớm lúc Lục Cẩm Niên tỉnh lại, thấy Kiều An Hảo nằm trong lòng, cứ tưởng mình hoa mắt mà trông gà hóa cuốc.

Cứng đờ người nằm bất động, cứ trơ mắt một hồi thật lâu, mới từ từ bắt kịp cảnh tượng tối hôm qua rời khỏi Kim Bích Huy Hoàng. Lúc ấy anh chưa uống bao nhiêu, một mình lái xe không mục đích dạo vòng quanh đường phố Bắc Kinh đêm khuya trống vắng, trong đầu luẩn quẩn lời cô nói trong Kim Bích Huy Hoàng: "Mối tình đầu của tôi không sôi động như của mọi người. Nói chung là tình đơn phương, tôi thầm mến một nam sinh nhiều năm. Vì anh ấy, tôi chăm chỉ học tập để được vào ban nhất, rồi vì anh mà nghiêm túc phấn đấu suốt năm cấp ba để thi vào đại học A."

Trái tim như bị ai đó tàn nhẫn bóp chặt mãi không buông, đau đớn quá đổi, anh bèn đến quán bar một mình mượn rượu quên đi vết thương lòng đang âm ỉ đến tận khuya.

Thật ra, lúc anh ra khỏi quán bar, ý thức vẫn rất tỉnh táo, thậm chí tốc độ điều khiển xe cũng đều đều theo đúng luật giao thông, đèn đỏ dừng, đèn xanh chạy. Nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại lái về Cẩm Tú Viên.

Anh không say đến độ đầu óc mơ hồ, những chuyện xảy ra sau đó anh còn nhớ rất rõ. Mặc dù do chất cồn kích thích, anh đã mất lý trí nói ra lời thật lòng, cũng may không dẫn đến sai lầm nghiêm trọng.

Lục Cẩm Niên hít sâu một hơi, cảm thấy đầu hơi nặng nề, sau lưng thì đau rát. Anh biết, nhất định là do tối hôm qua uống rượu khiến vết thương càng trầm trọng.

Dẫu cứ muốn được ôm cô như thế nghỉ ngơi một lúc, nhưng từ nhỏ

đến lớn, thời điểm thương tật bệnh hoạn khó chịu đến mức, anh cũng đã quen một mình chịu đựng. Vì vậy, anh ngoan cường bước xuống giường, mặc quần áo chỉnh tề rồi rời đi.

Miễn cưỡng chịu đựng sự khó chịu trong người, anh lái xe đến biệt thự Nghi Sơn, về phòng ngủ lấy đại hai viên thuốc giảm sốt uống, rồi nằm ngủ mê man cho tới khi có tiếng chuông cửa đánh thức.

Xuống giường, mới phát hiện hơi sáng về vội quên thay giày, anh bèn đi chân trần ra phía cửa, vừa vặn mở thì thấy Kiều An Hào đang đứng ngay trước mặt.

Lục Cẩm Niên cho rằng mình bị hoa mắt, thoáng sửng sờ tại chỗ.

Kiều An Hào cũng bị giật mình khi Lục Cẩm Niên bất thành linh mở cửa, nhưng rất nhanh liền hoàn hồn, thấy sắc mặt người đàn ông trước mắt tái nhợt đến dọa người.

Chương 200: Tại sao không phải là tôi? (10)

Editor : Mèo WĩWĩ

Kiều An Hào cau mày, vô thức vươn tay muốn kiểm tra trán Lục Cẩm Niên có nóng không.

Kết quả là đầu ngón tay cô vừa chạm tới lông mày của anh, Lục Cẩm Niên chột hời phục tinh thần, nhớ tới sau lưng mình bị thương, đành không nghĩ ngợi bắt lấy cổ tay Kiều An Hào: "Ai bảo cô tới đây?"

Cử động bất ngờ của Lục Cẩm Niên khiến Kiều An Hào rùng mình choáng váng. Cô ngược lên, nhìn Lục Cẩm Niên muốn mở miệng nói, thanh âm lạnh nhạt của người đàn ông lại lần nữa vang lên: "Ra khỏi biệt thự của tôi!"

Sau đó, anh liền không thương tiếc hất tay cô ra, rồi đóng sập mạnh cửa.

Kiều An Hào phản xạ đẩy cửa, nhưng vô tình lại trật vào khung cửa.

Lục Cẩm Niên căng thẳng, tay mắt nhanh lẹ bắt lấy cánh cửa, sau đó trừng mắt nhìn ngón tay Kiều An Hào suýt chút nữa bị cửa đập, giọng nói hỗn loạn pha lẫn tức giận: "Tôi đã bảo là cô hãy ra khỏi biệt thự của tôi!"

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền muốn đóng cửa lần nữa, nhưng lại thấy bàn tay của cô gái bất chấp vịn lấy khung cửa không buông. Rốt cuộc anh không thể làm gì khác hơn là cắn răng giật cửa về, cạy tay ra, bế

ngang người cô lên, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng cất bước thẳng xuống lầu.

"Anh muốn làm gì?" Kiều An Hào vừa dứt câu , Lục Cẩm Niên liền trực tiếp mở cổng biệt thự, quăng Kiều An Hào ra ngoài, rồi không chờ Kiều An Hào kịp phản ứng, lập tức đóng "rầm" cửa trước mặt cô.

Kiều An Hào đập đập cửa, bên trong không có chút động tĩnh. Cô nghiêng đầu nhìn quan cửa sổ sát sát rộng sáng sủa, thấy Lục Cẩm Niên đã cất bước lên lầu. Kiều An Hào bĩu môi, tiếp tục đi vòng ra sau biệt thự, tiếp tục hành động chui vào biệt thự qua cửa sổ sát đất đó lần nữa. Đã rút được kinh nghiệm lần đầu, lần này Kiều An Hào chạy lấy tốc độ cực nhanh.

Cửa phòng ngủ không khóa. Lục Cẩm Niên nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang ngắm cái gì. Kiều An Hào thận trọng bước vào, từng chút từng chút tiến sát giường.

Vào lúc Kiều An Hào đã gần kề, Lục Cẩm Niên mới cảm thấy có gì đó bất thường, anh vô thức quay đầu lại. Nhưng chưa kịp thấy rõ mặt Kiều An Hào thì cô gái đã quàng chân qua bên hông của anh rồi.

Đột ngột bị đè nặng khiến Lục Cẩm Niên khẽ nhăn mày, vươn tay muốn đẩy Kiều An Hào đang ngồi trên người mình xuống. Nhưng cô gái lại nhanh tay hơn, chớp mắt liền kéo vạt áo của anh lên. Vết thương sau lưng anh cứ thế bị bại lộ ra trước mắt cô không báo trước.

Lục Cẩm Niên giơ tay trên không trung tức khắc khựng lại, toàn thân cứng đờ.

Trên tấm lưng trắng là một mảng trầy rất lớn. Vết thương không

được điều trị kịp thời nên đã có dấu hiệu nhiễm trùng mưng mủ, nhất là nơi bả vai sưng đỏ dữ dội.

Kiều An Hào nhìn thấy vậy, lập tức mặt mày tái nhợt, cắn môi, nhẹ giọng nói: "Là lúc cứu tôi bị thương đúng không?"

Chương 201: Sẽ vẫn thích cô ấy chứ? (1)

Editor: Xẩm Xẩm

Kiều An Hào nhìn thấy vậy, sắc mặt có chút tái nhợt, cắn môi dưới, nhẹ giọng nói một câu: "Có phải bị thương lúc cứu tôi không?"

Bọn họ quay phim hiện đại, không có cảnh đánh nhau, lần duy nhất có thể khiến anh bị thương, chính là lúc cô ngã từ trên bàn đu dây xuống, anh đỡ lấy cô, cũng khiến mình bị thương...

Kiều An Hào đột nhiên nhớ tới hôm đó lúc mình mở mắt ra liền thấy được vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Lục Cảnh Niên, chẳng qua là lúc ấy anh thay đổi sắc mặt quá nhanh, nên cô không xác định được có đúng hay không. Cho nên từ tận đáy lòng, cô có chút nghi ngờ, lại không dám hỏi, nhưng hiện tại, cô thấy lưng anh bị thương như vậy, phần nghi ngờ kia liền bị cô kiên cường ép xuống, nơi trái tim lại một lần nữa không ngừng giãy dụa.

Lục Cảnh Niên, có phải hay không, trong lòng anh có chút quan tâm đến cô? Nếu không vì sao lại bất chấp nguy hiểm cứu cô?

Tâm tình Kiều An Hào loạn thành một đoàn, trực giác nói cho cô biết, suy đoán của mình không hề sai, nhưng cô lại sợ mình đa tình. Nội tâm cô chần chừ hồi lâu, cuối cùng cũng không nhịn được, nhẹ nhàng run rẩy mí mắt, liếc mắt nhìn khuôn mặt đang nghiêng đi của anh, cẩn thận lựa chọn từ ngữ hỏi một câu: "Ngày hôm đó, vì sao anh lại cứu tôi?"

Năm đầu ngón tay của Lục Cận Niên khẽ run rẩy, vốn muốn tóm lấy cánh tay của Kiều An Hào nhưng rất nhanh lại thả lỏng, sau đó hoàn toàn buông ra, cuối cùng im hơi lặng tiếng nằm xuống giường, trầm mặc trong chốc lát mới nhắm mắt lại, anh thực sự muốn che đậy cảm xúc dâng lên trong đáy mắt, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Nếu thực sự cô xảy ra chuyện trong đoàn làm phim, tôi sẽ không có cách nào đối mặt với Hứa Gia Mộc."

Vì sao phải cứu cô? Anh yêu cô như vậy, làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn cô bị thương trước mặt mình đây?

Anh nghĩ, chuyện bị thương nhất trên thế giới này, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi chứ, rõ ràng là anh rất quan tâm cô, mới có thể cố gắng quên mình như thế, nhưng anh lại chỉ có thể bịa ra cho cô một cái cớ hợp lý, khiến cô tưởng rằng anh không cần cô.

Anh cứu cô, là vì anh Gia Mộc... Tâm trạng của Kiều An Hào không phải là không mất mát, nhưng cô lại bình tĩnh "Ừ" một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Lục Cận Niên không nói gì.

Im lặng một lúc, Kiều An Hào mới nhớ ra mục đích mình đến đây, cô nhìn vết thương ở sau lưng anh, muốn vươn tay chạm vào một chút, nhưng lại sợ làm anh bị đau, cuối cùng đành rút tay về, giọng rất nhỏ hỏi một câu: "Có phải rất đau hay không?" -> lời của Xẩm: đương nhiên là đau rồi, thế cũng hỏi, bó tay vs bà!

Lục Cận Niên dùng sức nắm chặt lấy chần đệm.

Có phải rất đau hay không?

Sáu chữ đơn giản, nhưng đối với anh mà nói, vẫn là khát vọng xa xỉ

nơi đáy lòng.

Bởi vì từ nhỏ đã làm phẫu thuật thay tủy, nên thân thể vẫn luôn yếu hơn bình thường, sau khi mẹ qua đời, một đứa nhỏ mới hơn 10 tuổi làm sao có thể tự chăm sóc cho mình, anh thường xuyên bị cảm mạo phát sốt, đến phòng khám, nhìn những đứa nhỏ cùng trang lứa khác đều được cha mẹ che chở như bảo bối, mà anh vĩnh viễn chỉ một mình đơn độc.

Lúc ấy tuổi vẫn còn nhỏ, cũng đã có mong muốn người khác để ý đến mình một chút, cứ như việc mẹ nói cho anh biết, anh và người của Hứa gia không có quan hệ gì, nhưng đến lúc anh lần nữa phát sốt, anh chạy đến Hứa gia ngồi ngoài cửa chờ cha rất lâu. Anh nghĩ là mình bị bệnh thì sẽ được cha quan tâm một chút, không thì liếc mắt nhìn anh một cái cũng được. Vì bị ốm nên cả người anh đều cảm thấy nặng nề, đợi một lúc lâu, mãi mới chờ được đến lúc cha xuất hiện, nhưng anh còn chưa kịp mở miệng nói gì, cha đã cau mày, vẻ mặt âm trầm hỏi một câu: "Ai bảo mày tới đây? Đi mau!"

Chương 202: Sẽ vẫn thích cô ấy chứ? (2)

Editor: Xẩm Xẩm

Sau đó cha cũng không thèm liếc anh một cái mà đi một mạch vào trong nhà, giống như đối với ông ấy, anh chỉ là một người qua đường thôi.

Bởi vì không có ai để ý anh bị bệnh thì có khó chịu hay không, bị thương thì có đau hay không, cho nên ngay cả chính anh cũng cảm thấy, mình sẽ không khó chịu, sẽ không đau.

Nhưng hiện tại, cô thế nhưng lại hỏi anh có đau hay không...

Một câu nói không có chủ ý gì, nhưng lại dễ dàng khiến tâm tình anh mềm mại hơn rất nhiều.

Kiều An Hào hỏi xong Lục Cẩm Niên, liền vươn tay, mở chiếc túi mình mang theo, lấy ra chai thuốc khử trùng, thuốc mỡ và cả băng vải.

Kiều An Hào cầm tấm bông, trước tiên nên khử trùng vết thương cho anh, có thể bởi vì đau, phía sau lưng anh giật mạnh một cái, khiến Kiều An Hào suýt nữa làm rơi tấm bông.

Kiều An Hào cố gắng bình tĩnh lại, nhịn không được bèn mở miệng nói chuyện, để rời đi suy nghĩ của mình: "Bị thương, sao lúc ấy không nói gì?"

"Cho dù không muốn để người khác biết, cũng nên tự mình đi viện

kiểm tra một chút."

"Miệng vết thương xử lý trễ như này, rất dễ nhiễm trùng."

"Còn có, ngày hôm qua sao anh lại uống nhiều rượu như vậy, sẽ làm rách miệng vết thương..."

"Anh đã lớn như vậy, thế nào còn không biết tự chăm sóc bản thân..."

Lúc anh còn nhỏ, tính cách đã rất quái gở, không thích nói chuyện, cho nên luôn im lặng, nhưng hiện tại, âm thanh dịu dàng của người con gái anh yêu cứ lớn vồn bên tai.

Có thể đây là lần đầu tiên cô phải xử lý một vết thương nghiêm trọng thế này nên hơi khiếp sợ, giọng nói ra còn mang theo chút run rẩy, khiến âm thanh của cô càng thêm cuốn hút.

Cứ một câu lại một câu, lời cũng không lặp lại nhau, lại không có dấu hiệu dừng, nhưng vào tai anh lại không hề âm ỉ phiền chán, ngược lại, nghe được cô lái nhai thế này, đáy lòng còn thấy ấm áp khó nói thành lời.

Lục Cẩm Niên nhắm mắt lại, ghé vào thành giường, không hề nói gì cả, giống như đang ngủ, nhưng khóe môi chôn ở dưới cánh tay của anh lại hơi giương lên như đang mỉm cười.

Kiều An Hào xử lý tốt miệng vết thương của anh xong mới từ trên người anh đi xuống, sau đó lấy một ít thuốc tiêu viêm, mở miệng nói: "Uống vài viên tiêu viêm, sẽ nhanh khỏi hơn."

Kiều An Hào lấy chai nước khoáng đặt trên tủ đầu giường, dùng sức mở ra, đưa tới bên giường, sau đó mới phát hiện anh đang nhắm

mắt lại, hô hấp đều đều trầm ổn, có lẽ đã chìm vào giấc ngủ.

Lông mi anh rất dài và cong như dẻ quạt, lúc ánh sáng chiếu xuống, mờ mờ vô cùng cuốn hút.

Vẻ mặt của anh an tĩnh thản nhiên, khóe môi khẽ nhếch lên, như đang mỉm cười, khiến cho từng đường nét trên khuôn mặt vô cùng hài hòa và dịu dàng.

Kiều An Hào nghiêng người, nhìn chăm chăm khuôn mặt anh, nhin không được đến gần một chút, nhẹ nhàng vụng trộm hôn môi anh. Chỉ một chút đã khiến cô đỏ mặt rất nhanh tách ra, đặt chai nước và thuốc ở một bên, cô lặng lẽ lấy tấm chăn mỏng đắp cho anh, rồi cầm túi của mình nhanh chóng rời đi.

lời tác giả: tiểu An Hào, cô cũng dám hôn trộm Lục Ảnh đế của ta, buông lỏng công của ta ra, để ta thay thế!

Chương 203: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (3)

Lục Cẩm Niên buổi sáng thức dậy từ sớm, đi đến khu biệt thự Nghi Sơn, bởi vì hơi phát sốt, vẫn luôn ngủ không ngon, vì vậy khi nghe những lời liến thoắng không ngừng của Kiều An Hào, cả người bất tri bất giác chìm vào trong giấc mộng.

Giấc ngủ này, ngạc nhiên là hắn ngủ rất sâu, đợi đến khi lại lần nữa thức dậy, ngoài cửa sắc trời đã tối, trong phòng không bật đèn, một khoảng tối tăm mờ mịt.

Lục Cẩm Niên mò điều khiển từ xa, mở hết tất cả đèn trong biệt thự, nhìn thấy trong phòng chỉ có một mình, hắn vô thức liền giơ tay lên, sờ vào băng gạc trên lưng của chính mình, sau đó xác định là Kiều An Hào buổi chiều thực sự có xuất hiện ở đây, cuối cùng mới nhanh chóng xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Trong biệt thự rất yên tĩnh, ngoài tiếng bước chân của hắn, cũng không có bất kỳ một âm thanh nào khác, cửa sổ sát đất tầng một chưa đóng lại, gió đêm thổi tung rèm cửa, lại không tìm thấy bóng dáng Kiều An Hào, trong lòng nhịn không được một tầng thất vọng, cô đã đi rồi...

Lục Cẩm Niên một mình ngồi trong phòng khách trống không rộng lớn rất lâu, mới mím môi, bước chân lên cầu thang đi lên lầu, quay trở lại phòng ngủ nhìn một vòng, cuối cùng nhìn thấy trên tủ đầu giường nhiều thêm mấy viên thuốc, ánh mắt Lục Cẩm Niên đột nhiên cố định, nhìn chăm chăm vào nó rất lâu, sau đó liền từ một bên ngăn kéo lấy ra một điều thuốc, châm lửa, vẫn chưa hút, lại nghe thấy dưới lầu mơ

hồ truyền tới một chút động tĩnh.

Lục Cận Niên mi tâm nhăn lại, cẩn thận lắng nghe, đích xác có tiếng bước chân nhỏ vụn truyền tới, sau đó liền đem đầu thuốc trong tay dụi vào trong cái gạt tàn, nhanh chóng nhắc người, bước ra khỏi phòng, vừa đi đến đầu cầu thang, liền nhìn thấy Kiều An Hảo thờ hồng học mang một túi lớn, đi vào nhà bếp.

Lục Cận Niên cất bước, không nhanh không chậm xuống lầu, tiến về phía nhà bếp.

Cửa nhà bếp không đóng, hẳn nhìn thấy người con gái đem đồ ăn đóng gói mua bên ngoài về, từng cái từng cái đổ ra đĩa, sắp xếp ngay ngắn lên bàn ăn.

Lục Cận Niên không lên tiếng quấy rầy Kiều An Hảo, chỉ dựa vào cửa bếp, vô thanh vô tức theo dõi.

Kiều An Hảo bày biện xong tất cả, nhìn đồ ăn trên bàn, hài lòng vỗ vỗ tay, sau đó quay người chuẩn bị đi gọi Lục Cận Niên ăn cơm, lại nhìn thấy Lục Cận Niên với tư thế nhàn tản đứng trước cửa, nhất thời bị dọa hốt hoảng, sau đó liền cười cười với Lục Cận Niên: "Anh tỉnh rồi? Vậy rửa tay ăn cơm đi."

Lục Cận Niên vẫn không động, nhìn chăm chăm vào mắt Kiều An Hảo, nhìn một hồi, sau đó hỏi: "Cô vừa rồi ra ngoài, chính là đi mua đồ ăn sẵn?"

Kiều An Hảo gạt đầu, ngữ khí mang một tia oán trách: "Chỗ anh ở đây quá xa, gọi đồ đều không chịu đưa tới, tôi chỉ có thể tự mình lái xe đi mua."

Thì ra cô không phải đã đi rồi... Đáy lòng Lục Cận Niên hơi hơi thoải

mái hơn một chút, chầm chậm đứng thẳng người, quay mình đi đến phòng vệ sinh chung ở lầu một, rửa sạch tay, lúc quay trở lại, Kiều An Hào đã ngoan ngoãn ngồi trước bàn ăn, đợi hẳn.

Nhìn thấy hẳn đi vào, Kiều An Hào mở miệng nói: "Tôi không biết nấu ăn, cũng không biết anh thích cái gì, liền tùy tiện mua một chút đồ thanh đạm."

Lục Cẩm Niên kéo chiếc ghế đối diện Kiều An Hào ngồi xuống, nhìn một lượt trên bàn ăn năm món ăn một món canh, mặn chay kết hợp, dinh dưỡng cân đối, sau đó liền gật đầu với Kiều An Hào, cầm lên đôi đũa cô sớm đã bày một bên, bắt đầu ăn.

Ăn được mấy miếng, Lục Cẩm Niên ngẩng đầu, nhìn Kiều An Hào ở đối diện đang lặng lẽ ăn cơm, dừng lại một chút, tìm một chủ đề, mở miệng hỏi: "Cô làm thế nào vào được đây?"

Chương 204: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (4)

Lục Cẩm Niên rất ít khi chủ động mở miệng nói chuyện với Kiều An Hào, Kiều An Hào mất một nửa nhịp, mới phản ứng được Lục Cẩm Niên đang hỏi cái gì, sau đó cắn đũa, chớp chớp mắt, nhìn Lục Cẩm Niên, mặt đỏ bừng ấp ập ứng ứng nhỏ giọng nói: "Tôi từ cửa sổ phía sau kia bò vào."

Từ cửa sổ bò vào... Lục Cẩm Niên khóe miệng nhin không được giật giật, sau đó cầm đũa lên, tùy tiện gắp một miếng đồ ăn, đút vào trong miệng, cố ép cho chính mình không bật cười, cứng mặt lại, một câu cũng không nói tiếp tục ăn.

Kiều An Hào cẩn thận dè dặt thăm dò Lục Cẩm Niên, phát hiện hắn dường như không có ý tiếp tục truy cứu, tính toán nữa, lúc này mới hạ xuống đôi đũa cắn trong miệng, tiếp tục cúi đầu ngoan ngoãn thành thực ăn cơm.

Trong phòng bếp rất yên tĩnh, hai người mặt đối mặt, trầm lặng không lên tiếng ăn cơm.

Lúc sắp ăn cơm xong, Lục Cẩm Niên đột nhiên phá vỡ trầm mặc, mặc danh kì diệu nói ra sáu con số.

Kiều An Hào ngậy ra một chút, ngẩng đầu, mở lớn hai mắt, nhìn Lục Cẩm Niên, bộ dạng ngơ ngác không hiểu.

Lục Cẩm Niên liếc nhìn biểu tình của Kiều An Hào một cái, tiếp tục thanh cao lạnh lùng ăn cơm, sau đó đến lúc ăn no rồi, mới bỏ đũa

xuống, đem sáu con số kia nói lại một lần, thuận tiện hỏi một câu: "Đã nhớ kĩ chưa?"

Đó là thứ gì chứ? Kiều An Hào ngậy thơ chớp đôi mắt lớn, liền gật gật đầu, biểu thị bản thân đã nhớ kĩ rồi, sau đó lại lắc lắc đầu.

Lục Cẩn Niên nhíu mày, dường như bất lực, lại mang theo vài phần sủng nịnh đứng lên, bước ra khỏi phòng bếp, qua một lúc, đem theo một tờ giấy ghi chú vào, đẩy tới trước mặt Kiều An Hào.

Trên tờ giấy ghi chú, là bút tích rồng bay phượng múa của người đàn ông, viết sáu con số hần vừa nói.

Kiều An Hào nhìn tờ giấy ghi chép một cái, sau đó ngẩng đầu, nhìn lên Lục Cẩn Niên.

Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống cô, trên gương mặt tuấn mỹ dị thường, không hề có quá nhiều biểu cảm, chỉ có ngón tay thon dài sạch sẽ đưa ra, chỉ chỉ vào tờ giấy, phát ra hai tiếng gõ bàn thanh thúy, sau đó đơn giản trực tiếp lưu lại năm chữ: "Mật mã của biệt thự."

Rồi quay người, đi ra ngoài cửa phòng ăn.

Lục Cẩn Niên đi đến cửa phòng ăn, liền giống như nghĩ ra điều gì, dừng bước chân, quay đầu lại, nói với Kiều An Hào: "Sau này không cần trèo cửa nữa, nếu như bị hệ thống trị an của biệt thự phát hiện sau đó báo cảnh sát, đến lúc đó đừng mong tôi đến cục cảnh sát bảo lãnh."

Lục Cẩn Niên nói xong, liền cất bước, rời đi.

Khi hần đi lên lầu, vẫn là rẽ tới cửa sổ sát đất ở phía sau, nhìn thấy

quả nhiên vẫn chưa đóng.

Biệt thự Nghi Sơn này, đến trợ lí của mình hẳn cũng không cho biết, bởi vì lúc tâm tình không tốt hoặc bị bệnh, thích một mình đến ở đây, sau đó đến người làm việc theo giờ cũng không tìm, vệ sinh của biệt thự, cũng đều là hẳn một mình quét dọn, hình như mấy tháng trước, lúc hẳn đến, tưới hoa ở vườn sau, sau đó thuận tiện mở cửa thông gió, sau đó nữa thì quên đóng lại...

Lục Cẩm Niên đưa tay ra, kéo cửa sổ sát đất, lúc muốn khóa trái lại, lại nghĩ đến người còn đang lặng lặng lẽ lẽ ăn cơm trong phòng bếp, sau đó động tác dừng lại một chút, vẫn là từ bỏ ý định, mặc kệ cho cửa sổ đó mở toang, quay người, đi lên lầu.

Một dòng mật mã, sáu con số, nói hai lần, cô còn nhớ không nổi, viết ra trên giấy, quý biết được liệu có quay mình một cái làm rơi mất, đến lúc lại đến đây.... Không phải là muốn trèo cửa sổ sao.... Đã thích trèo cửa sổ như vậy, vậy thì để đó sau này cho cô trèo đi....

Chương 205: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (5)

Kiều An Hào ăn cơm xong , đem thức ăn thừa còn lại bỏ vào trong một túi rác lớn, đặt ở huyền quan, sau đó đi lên lầu.

Lục Cẩm Niên tư thế ưu nhã ngồi trên ghế sofa, trên đầu gối đặt một cái Macbook, hai tay gõ nhanh trên mặt bàn.

Kiều An Hào gõ cửa, thức tỉnh Lục Cẩm Niên một chút, sau đó mới bước vào trong phòng, lấy thuốc mua ở hiệu thuốc ra, đặt ở trên sofa bên cạnh Lục Cẩm Niên, chỉ vào thuốc hạ sốt, nhẹ giọng nói: "Đây là thuốc hạ sốt, lát nữa anh nhớ uống, nhớ là uống bốn viên." Sau đó lại chỉ vào thuốc mỡ để bôi, nói: "Cái này dùng bên ngoài, nếu như anh cần, ngày mai tôi qua đây giúp anh bôi thuốc, nếu như anh không muốn, có thể tìm trợ lí."

Lục Cẩm Niên tay di trên máy tính, hơi cứng nhắc một chút, sau đó liền nhẹ nhàng gật đầu.

Kiều An Hào cũng gật đầu theo, trầm mặc một lúc, lại nói: "Vậy cũng không còn sớm nữa, tôi về trước nhé."

Lục Cẩm Niên không nói lời nào, Kiều An Hào đợi mấy giây, nói một câu: "Tạm biệt", sau đó liền với lấy túi xách, đi ra khỏi phòng ngủ của Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên ngồi trên sofa, cuối cùng cũng không động đậy, trước đây, hẳn một mình ở trong biệt thự này, cũng không cảm thấy cô đơn, nhưng không biết có phải là do cô tới hay không, bây giờ cô đột

nhiên đi mất, hẳn liền cảm thấy biệt thự này, trống rỗng đến dọa người.

Lục Cẩm Niên nghe thấy dưới lầu có tiếng khởi động xe truyền tới, hẳn dùng lực nắm chặt lấy máy tính, sau đó liền đứng dậy, đi đến trên giường, lật lên tìm một hồi, tìm thấy điện thoại của chính mình, gọi một cuộc điện thoại ra ngoài: "Ừm, anh cho cổng ra của biệt thự đóng lại, để người trực ban rời đi nửa tiếng, ừm, cảm ơn."

Ngắt điện thoại xong, Lục Cẩm Niên liền khí định thần nhân quay trở lại sofa, ngồi xuống, ôm máy tính lên, tiếp tục xử lí văn kiện gấp hôm nay công ty gửi tới.

Lục Cẩm Niên mỗi lần gõ một hàng chữ, đều nhìn sang điện thoại bên cạnh, đến lần thứ mười lăm hẳn ngẩng đầu lên, màn hình điện thoại, quả nhiên sáng lên, Kiều An Hào gọi tới.

Lục Cẩm Niên không vội bắt máy ngay, mà ngược lại không nhanh không chậm tiếp tục ở trên bàn phím gõ hết một hàng chữ, sau đó mới chậm chạp đưa tay ra, cầm điện thoại lên, trượt màn hình, bắt máy nghe: "Làm sao thế?"

"Cổng khu biệt thự của các anh đóng rồi, không có người trực ban, anh có thể ra vào không?" Âm thanh của Kiều An Hào dịu dàng ấm áp, thông qua điện thoại, truyền đến tai Lục Cẩm Niên.

"Có". Lục Cẩm Niên vẫn thành thực trả lời, sau đó liền đứng dậy, làm bộ như đang đi lục tìm đồ một hồi, còn cố ý làm ra một vài động tĩnh, truyền vào trong điện thoại qua tai Kiều An Hào, cuối cùng liền cầm thẻ ra vào, nhìn hai cái, mặt không đỏ, khí không loạn quay ra người trong điện thoại, nói dối: "A, tôi vừa mới nhớ lại, mấy ngày trước lúc thay đồ, làm thẻ ra vào rơi ở trong khách sạn của đoàn phim, không cầm rồi."

"Ah?" Kiều An Hảo kêu lên một tiếng: "Vậy tôi làm sao ra được đây?"

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, giống như thực sự đang nghĩ cách, qua một lúc, mới đem ý định vẫn luôn tính toán trong lòng, không nhanh không chậm nói ra: "Cô quay lại đây đi, tối nay không đi được, vậy thì cứ tạm ở lại đây."

Kiều An Hảo không ra được khỏi biệt thự, nghĩ đi nghĩ lại, dường như cũng chỉ có thể như vậy, liền nói vào trong điện thoại "Vâng" một tiếng.

Lục Cẩm Niên không nói gì, dứt khoát ngắt điện thoại.

Chương 206: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (6)

Lục Cẩm Niên cúi đầu, nhìn thê ra vào trong lòng bàn tay mình, sau đó liền đi đến trước tủ mật mã, nâng tay lên, nhập mật mã, đem thê ra vào ném vào trong, đóng tủ mật mã lại, rồi thản định thong dong ngồi lại trên sofa, tiếp tục ôm lấy máy tính, xử lí công việc.

Ước chừng qua khoảng mười phút, Lục Cẩm Niên nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng xe, khóe miệng hấn nhin không được khe khẽ giương lên một chút, ngón tay cũng dừng lại trên bàn phím gõ chữ, sau đó đợi đến khi cửa ngoài tòa nhà truyền tới tiếng bước chân của Kiều An Hào, ý cười nơi khóe miệng Lục Cẩm Niên mới thu liễm lại, biểu tình một giây biến chuyển thành bộ dạng chăm chú làm việc.

Kiều An Hào sợ quấy rầy Lục Cẩm Niên làm việc, động tác nhẹ nhàng đi vào trong phòng ngủ, sau đó ngồi trên sofa vị trí tương đối xa Lục Cẩm Niên, cầm điện thoại lên tùy tiện lướt xem tin tức.

Dư quang nơi khóe mắt Lục Cẩm Niên, vẫn luôn chú ý đến Kiều An Hào, hấn trong lúc nhìn Kiều An Hào nhàm chán dựa trên sofa cúi đầu ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người liền hơi ngừng lại một chút, sau đó quét đến chỗ thuốc Kiều An Hào đặt bên cạnh mình vẫn chưa uống, sau đó liền làm bộ như nghĩ ra việc phải uống thuốc, đem máy tính đặt lại trên bàn trà, đứng dậy, đi đến một bên cầm lên một bình nước, uống thuốc, thuận tiện nhìn Kiều An Hào một chút, đem điều khiển ti vi ném cho cô, sau đó tư thế nhàn nhã trở lại trên sofa, lại lần nữa ôm lấy máy tính.

Kiều An Hào mở ti vi, đầu tiên đem âm lượng điều chỉnh nhỏ một

chút, rồi mới cầm điều khiển, bắt đầu tìm kênh, cuối cùng chuyển đến một kênh phim ảnh, nhìn thấy đang phỏng vấn nhà sản xuất Tôn, mà dưới góc dưới nhìn thấy có nhắc đến tiếp theo sẽ phát sóng bộ phim "Khuyh quốc khuyh thành" .

Bộ phim điện ảnh "Khuyh quốc khuyh thành", là Lục Cẩm Niên lần đầu tiên đạt được giải ảnh đế điện ảnh, là một bộ phim cổ trang rất kinh điển, nhà sản xuất Tôn là người đầu tư, vậy nên Kiều An Hào, liền đặt điều khiển xuống, đợi phỏng vấn xong nhà sản xuất Tôn, để xem bộ phim điện ảnh kinh điển của Lục Cẩm Niên diễn.

Lục Cẩm Niên vẫn luôn chú ý đến việc Kiều An Hào không ngừng chuyển kênh, cuối cùng lại dừng lại ở kênh có nhà sản xuất Tôn xuất hiện, dù cho gần đây, Kiều An Hào và nhà sản xuất Tôn tiếp xúc không nhiều, nhưng Lục Cẩm Niên vẫn còn nhớ rõ ràng, nhà sản xuất Tôn có hứng thú với Kiều An Hào... Thậm chí, Kiều An Hào ban đầu còn vì việc nhà sản xuất Tôn cho cô vai nữ chính mà đưa ra việc hủy bỏ giao dịch với mình.

Lục Cẩm Niên sẽ không đem chính mình ra so sánh với nhà sản xuất Tôn, nhưng vẫn là muốn khiến cho người đàn ông có ý với Kiều An Hào, trong lòng cô ấy, ấn tượng xấu đi một chút, liền trầm tư một hồi, giả như đang nói chuyện phiếm với Kiều An Hào, không chú ý mở miệng nói: "Tôn tổng hình như cùng với Lâm Thi Ý, quan hệ có chút không bình thường."

Kiều An Hào dường như rất không thích Lâm Thi Ý, người có liên quan dính líu đến Lâm Thi Ý, hẳn là sẽ khiến cho cô ghét bỏ....

Quả nhiên giống như Lục Cẩm Niên dự đoán, lúc Kiều An Hào nghe tới câu nói này, tuy không có biểu hiện quá rõ ràng, nhưng trên mặt, vẫn hiện lên một tia không vui.

Lục Cẩm Niên biểu tình một bộ bình thường, nhưng trên nét mặt, rõ ràng có một tia hài lòng lướt qua, sau đó liền tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính của mình.

Phòng vấn nhà sản xuất Tôn rất nhanh kết thúc, phim điện ảnh "Khuyhnh quốc khuyhnh thành" bắt đầu phát sóng, Lục Cẩm Niên lúc đó, so với bây giờ xem ra còn non nớt hơn bây giờ nhiều, trên khuôn mặt thiếu đi một chút trầm ổn và nội liễm, tuy không được như phong thái hiện tại, nhưng vẫn đẹp trai đến mê đắm say người

Chương 207: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (7)

Lục Cẩm Niên hồi đó, kĩ thuật diễn xuất đã đến mức thuần tình như hóa, dù cho là ánh mắt hay động tác, đều có thể đem yêu hận tình thù của nhân vật truyền tải đến tột cùng.

Kịch bản viết rất tốt, diễn viên diễn rất hay, đích xác là bộ phim kinh điển hiếm gặp, hẳn dựa vào bộ phim này, đạt được vị trí ảnh đế, cũng là danh hiệu về với người có thực lực.

Bộ phim điện ảnh này, Kiều An Hào trước đây có xem một lần, nhưng hiện tại xem lại, lại vẫn như cũ xem đến say sưa nhập thần, lúc xem đến một nửa, điện thoại Lục Cẩm Niên đặt ở trên bàn, đột nhiên chấn động một cái, Kiều An Hào quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên đã cầm lấy điện thoại, bắt máy nghe điện thoại.

Điện thoại là do trợ lí gọi tới: "Lục tiên sinh, việc chiếc xích đu ngài cho tôi điều tra, đã có manh mối rồi."

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hào đang ngồi xem ti vi, không mở miệng nói chuyện, mà đóng máy tính lại, đứng lên, đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó đóng cửa lại, mới nói với trợ lí bên kia điện thoại, hỏi một câu: "Manh mối gì?"

Dây buộc xích đu bị vật sắc cắt đứt, bởi vì tôi nhìn vết đứt trên dây rất mới, tôi còn xem lại băng ghi hình ở sơn trang, nhìn thấy tiểu thư Lâm Thi Ý lúc quay phim ngày hôm đó, có đi theo hướng ra bãi cỏ, nhưng ở bãi cỏ đó, không lắp đặt máy quay, nên không thể nói được tiểu thư Lâm Thi Ý đi qua bãi cỏ đó, rồi thực sự làm đứt dây của xích

đu, nhưng, ngoài cô ta ra, thì nhân viên công tác cũng đi vào trong rồi, vậy nên, cũng chỉ có cô ta có khả năng động tay động chân với xích đu. Tôi nghĩ nếu như không làm thì, tiểu thư Lâm Thi Ý có lẽ đã bỏ tiền ra mua chuộc người của tổ đạo cụ, khiến chúng ta không tìm được người, cũng không thể có được bằng chứng, vậy nên, Lục tiên sinh, ngài xem, sự việc nên giải quyết như thế nào?

Lục Cẩm Niên thực sự trong lòng đã có chút dự đoán, chỉ là thiếu bằng chứng chứng thực, suy từ lời của trợ lí, biết được cũng không có chứng cứ đầy đủ, nhưng hấn chắc chắn khẳng định, xích đu ngày hôm đó, Lâm Thi Ý có động tay động chân.

Trong đáy mắt Lục Cẩm Niên, phút chốc hiện lên một tia sát ý, toàn thân đầy ý lạnh, theo sự biến đổi mà trở nên sắc bén, hấn hơi hơi nheo mắt, nói với trợ lí của mình trong điện thoại: "Đã không có bằng chứng, vậy thì theo cách không có bằng chứng đối phó với cô ta."

"Ý của Lục tiên sinh là?" Trợ lí đi theo Lục Cẩm Niên mấy năm này, ít nhiều cũng hiểu được cách nghĩ trong lòng Lục Cẩm Niên, vậy nên liền đem theo vài phần dò đoán, vài phần khẳng định nói: "Đem tiểu thư Lâm Thi Ý, tạm thời "đông cứng" một thời gian?"

"Không phải là tạm thời, mà là trực tiếp." sau khi Lục Cẩm Niên tiếp quản "Truyền thông Hoàn Ảnh, chưa từng "đông cứng" bất cứ một nghệ sĩ nào, bởi vì hấn cũng từ một nghệ sĩ mà trèo lên, vậy nên nếu dám nghệ sĩ đó thực sự phạm lỗi sai, hấn cũng có thể bao dung được, đây là lần đầu tiên, hấn trực tiếp hạ lệnh.

"Nhưng mà, hiện tại bộ phim "Khuyन्ह thành thời quang", nhất thời sợ rằng không thể nào thay nhân vật được..."

"Vậy thì tìm biên kịch, đem cô ta và phần diễn của cô ta cắt đi ít nhất."

"Vâng, Lục tiên sinh."

Lục Cẩn Niên ngắt điện thoại, đứng ở hành lang hít sâu mấy cái, giải toả đi một chút tức giận trong lòng, mới thu liễm lại tất cả những cảm xúc bộc phát, quay trở lại trong phòng ngủ.

Lục Cẩn Niên nhàn nhạt lướt nhìn màn hình một cái, kết quả lại nhìn thấy trên màn hình đang có cảnh hôn nhau của mình và Tống Tương Tư, sau đó hắn liền quay đầu, vô thức nhìn Kiều An Hào, phát hiện, người con gái mắt chăm chú không rời nhìn màn hình, so với trước khi hắn rời đi, xem ti vi còn chuyên chú, nhập tâm hơn nữa.

Chương 208: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (8)

Lục Cẩm Niên nhàn nhạt lướt qua màn hình, kết quả lại nhìn thấy trên đó đang chiếu cảnh mình cùng Tống Tương Tư hôn nhau, sau đó hắn liền quay đầu, vô thức nhìn Kiều An Hào, phát hiện, người con gái ánh mắt chăm chú không rời nhìn vào ti vi, so với trước lúc hắn rời đi, còn chuyên chú, nhập tâm hơn nữa.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hào một hồi, ánh mắt lại chuyển về trên ti vi, trên màn hình lớn, hắn và Tống Tương Tư hôn nhau vô cùng say sưa, dường như dùng tất cả tình cảm tâm tình.

Thực ra mọi người đều ở trong giới giải trí, ai cũng biết, đây chẳng qua chỉ là cảnh tượng giả diễn cho khán giả xem, mà trong giới giải trí không ít ngôi sao là vợ chồng, mọi người đều tận mắt nhìn một nửa của mình cùng đối thủ hôn thật, càng huống hồ, hắn chỉ là hôn giả, thực sự không hề có sự để ý nào.

Lúc trước, Lục Cẩm Niên cũng ngồi trong rạp chiếu phim, xem cảnh chính mình cùng người con gái khác hôn nhau, hắn cũng không có quá nhiều cảm nhận, chỉ là hiện tại Kiều An Hào đang chăm chăm nhìn, hắn lại thấy trong lòng có sự hoảng loạn không rõ.

Lục Cẩm Niên không lên tiếng quấy nhiễu Kiều An Hào, chậm rãi ngồi lại trên ghế sofa, cầm máy tính xách tay, nhập mật mã, đang chuẩn bị đem văn kiện cuối cùng chỉnh lí xong, vẫn là ngẩng đầu lên, nhìn xem trên màn hình đã chiếu xong cảnh hôn chưa, ngón tay nhẹ nhàng chà trên màn hình máy tính, vẫn là nhịn không được, ngữ điệu lạnh nhạt hỏi một câu: "Hay lắm à?"

Kiều An Hào quay đầu, nghi hoặc nhìn Lục Căn Niên.

Lục Căn Niên không nói chuyện, biểu cảm lạnh lùng nâng ngón tay lên, gõ hai cái vào bản cảm ứng, sau đó giơ tay lên, chống dưới cằm, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính một hồi, liền hạ tay xuống, âm thanh lách cách bắt đầu đánh chữ.

Kiều An Hào chớp chớp mắt, tưởng rằng lời vừa rồi của Lục Căn Niên không phải nói cho mình nghe, liền lần nữa quay đầu lại, tiếp tục xem phim, kết quả ánh mắt cô còn chưa tiếp xúc đến màn hình, liền nghe thấy người đàn ông ở bên cạnh, tiếng nói không có chút cảm xúc nào lần nữa bay tới: "Những thứ diễn trong phim, đều là do vị trí máy quay, có gì mà hay chứ."

Thì ra hẳn hỏi là cảnh hôn và Tống Tương Tư hôn nhau... Kiều An Hào nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính một hai lần, sau đó mới mở miệng nói: "Dù cho là vị trí góc quay, nhưng anh và chị Tống Tương Tư nhan sắc đủ đẹp, thêm vào với khung cảnh tuyết giăng đầy trời, cảnh đẹp đến bùng nổ, nhìn vào vẫn rất thích mắt."

Lục Căn Niên không tiếp lời, ánh mắt chăm chú vào máy tính, nghiêm túc chuyên tâm làm việc.

Kiều An Hào quay đầu tiếp tục xem phim, sau đó nghĩ tới Lục Căn Niên vừa rồi nói với mình đều là do góc quay, nghĩ tới hồi trước mình và hắn quay cảnh hôn, đầu tiên đạo diễn nói cũng chỉ là cảnh hôn giả, còn nói Lục tiên sinh chưa từng quay cảnh hôn thật, thế là kìm nén không được hiếu kỳ quay đầu, hỏi một câu: "Tất cả những cảnh hôn trong phim của anh, đều là do vị trí góc quay sao?"

Lục Căn Niên ánh mắt không chuyển động nhìn máy tính, "ừm" với Kiều An Hào một tiếng.

Mỗi một bộ phim Lục Căn Niên diễn xuất, Kiều An Hào đều đã xem, dường như toàn bộ đều có cảnh hôn, thậm chí có những cảnh, nhìn vào rất giống hôn thật, Kiều An Hào nhin không được đếm lại mấy bộ phim điện ảnh, hỏi: ""Vân đoan", "Thiên đường" đều là hôn giả sao?"

Lục Căn Niên gật đầu.

Kiều An Hào cúi đầu nghĩ một chút, lại kể ra tên vài bộ phim nữa.

Lục Căn Niên vẫn gật đầu như cũ.

"Nhưng mà bộ phim "Mê luyện" có cảnh giường chiếu."

Chương 209: Sẽ luôn thích cô ấy sao? (9)

Lục Cẩm Niên nhíu nhíu mày, động tác gõ trên bàn phím dừng lại, ngây ngốc một hồi lâu, mới nhớ ra được "Mê luyến" là bộ phim nào, sau đó mở miệng nói: "Bộ phim đó sao? Cảnh giường chiếu tìm người đóng thế."

Kiều An Hào trong lòng nhin không được nổi lên một tia vui mừng, lúc đầu khi cô trong rạp chiếu phim xem đến cảnh giường chiếu, trong lòng bởi vì người trên khắp thế giới đều nhìn thấy thân thể trần trụi của Lục Cẩm Niên, mà cảm thấy chua xót và khó chịu, nói đến nửa ngày, thì ra là có thể thân.

Lục Cẩm Niên rũ mi mắt xuống, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính, kết quả còn chưa nhìn được mấy chữ, trong não lại hậu tri hậu giác phát hiện, Kiều An Hào vừa rồi dường như đem hết tất cả những bộ phim hấn diễn trong mấy năm này đếm ra một lượt, thậm chí đến những bộ phim như "Mê luyến" có số người xem rạp không cao, đến hấn cũng không nhớ rõ, cô lại có thể nhớ trong đó có cảnh giường chiếu....

Lục Cẩm Niên nhin không được ngẩng đầu, nhìn Kiều An Hào đang xem ti vi, hỏi một câu: "Cô hình như rất quan tâm đến phim tôi đóng?"

Nhịp tim Kiều An Hào đột nhiên bị lữ mất một nhịp, tay vô ý thức nắm chặt lại, hấn không phải đã phát giác ra tâm tư nhỏ nhỏ của mình chứ... Kiều An Hào ánh mắt không chuyển nhìn vào màn hình ti vi, nỗ lực duy trì sự bình tĩnh của bản thân, sau đó nói: "Mỗi bộ phim anh quay, đều rất nổi tiếng, mọi người đều thích xem, tôi cũng không

ngoại trừ, anh không biết sao, thực ra tôi còn là fan của anh nữa!"

Nói xong, Kiều An Hào quay lại nhìn Lục Cận Niên mi mắt cong cong cười, cố tỏ ra nhẹ nhàng tiếp tục mở miệng, cố gắng che đậy tâm tình của chính mình: "Thế nào? Tôi đều đem những bộ phim của anh từng bộ, từng bộ kể hết ra rồi, đã tính là fan nào tàn chưa?"

Lục Cận Niên được mọi người gọi là "ông chồng quốc dân", fans hâm mộ vô số, mê mẩn đến phát cuồng không phải là không có, nhưng fan như Kiều An Hào này, khiến cho hắn tâm tình vui vẻ lên rất nhiều.

Lục Cận Niên dứt khoát gạt máy tính trước mặt lại, biếng nhác dựa vào ghế sofa, cùng Kiều An Hào xem phim một lúc, sau đó lại mở miệng hỏi: "Vậy cô xem phim của tôi nhiều như vậy, thích nhất tôi diễn nhân vật nào?"

Kiều An Hào cúi đầu, nghiêm túc nhớ lại, đến lúc Lục Cận Niên tưởng rằng Kiều An Hào không nghe thấy câu hỏi của mình, chuẩn bị nhắc lại một lần nữa, Kiều An Hào cuối cùng mới mở miệng, nói: "Thích nhất ấy à? Tôi thích nhất anh diễn "Trường tương tư"."

"Trường tương tư"

Lục Cận Niên lông mày hơi hơi nhíu lại.

"Tuy anh trong đó chỉ diễn vai nam thứ, nhưng lại nổi bật hơn nam chính rất nhiều, nữ chính là chị gái anh, anh vừa thích lại vừa không thể thích, anh đem loại tình cảm ẩn nhẫn và khắc chế đó, biểu hiện rất tinh tế, sâu sắc". Lúc Kiều An Hào nói câu này, trên khuôn mặt nổi lên một tia thương cảm, thay vì nói, cô thích nhân vật trong phim, không bằng nói, cô và nhân vật ấy rất đồng cảm, cô thích Lục Cận Niên, lại bởi vì hắn không yêu cô, tình cảm yêu thích đó lại chỉ có thể

trở thành bí mật chôn giấu nơi thâm sâu nhất trong đáy lòng, cô không dám bày tỏ, bởi vì sợ một khi bày tỏ rồi, chính là kết cục vạn kiếp bất phục, thay vì nói cô yếu đuối, không bằng nói cô sợ một đời một kiếp này cùng hắn sẽ không còn bất cứ liên quan gì nữa.

Những bộ phim kinh điển Lục Cẩm Niên quay, có "Khuyhnh quốc khuyhnh thành", có "Phồn hoa như mộng", cũng có "Vân đoan" và "Thiên đường", thậm chí "Phồn hoa như mộng" còn được mọi người bình luận là tác phẩm kinh điển trong trăm năm tới không thể nào vượt qua được, thậm chí hắn còn nhờ vào bộ phim đó, gặt hái được rất nhiều giải thưởng.

"Trường tương tư" là tác phẩm thành danh của hắn, trong bộ phim hắn chỉ diễn một vai nam phụ, bởi vì là nam phụ, cho nên không nhiều người nhớ đến.

Chương 210: Vẫn sẽ thích cô ấy sao? [10]

Hắn cứ nghĩ, cô nhất định sẽ thích một vai hắn đảm nhận vai chính trong một bộ phim đặc sắc nào đó, lại không ngờ tới, cái cô thích lại là [Trường Tương Tư].

Bộ phim này, khiến cho hắn được biết đến rộng rãi, khiến cho hắn có đầy đủ năng lực cho cô một cuộc sống đẹp, cũng là từ bộ phim đó, hắn và cô, bắt đầu mỗi người một ngã, càng ngày càng xa.

Cho nên bộ phim này, là tình yêu của hắn, cũng là của hắn đau đớn.

Lục Cẩm Niên sững sờ vài giây, mới nhẹ nhàng mà chớp mắt, mở miệng, giọng điệu có vài phần mơ hồ:" Bộ phim này, cũng là bộ phim tôi thích nhất, mà cũng là bộ phim tôi ghét nhất."

"Vì sao?"

Ánh mắt Lục Cẩm Niên có chút bi thương, Kiều An Hào không biết mình có nhìn nhầm hay không, mà từ trên khuôn mặt không cảm xúc của hắn, thấy được một tia thương cảm.

"Bởi vì, từ sau bộ phim này, tôi có tiền có danh, nhưng lại mất đi người con gái mà tôi yêu nhất."

Mất đi người con gái mà hắn yêu nhất...

Kiều An Hào nhíu mi, nhớ đến tối qua ở Kim Bích Huy Hoàng, mọi người hỏi hắn, nhiều năm như vậy đã từng thổ lộ chưa, hắn nói, đã,

nhưng không thành công...

Kiều An Hào do dự một chút, đem nghi hoặc trong lòng hỏi:" Anh là quay xong [Trường Tương Tư], đi tìm cô ấy thổ lộ, sau đó thất bại sao?"

Hắn đúng là đi, nhưng chính là, lời chưa nói ra, đã không còn tư cách để yêu cô nữa rồi.

Tay Lục Cẩm Niên tùy ý để trên đầu gối, dùng sức nắm lại, chớp chớp mi mắt, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, một lúc sau, còn nói thêm:" Có thể coi là như vậy."

Kiều An Hào thực sự ngạc nhiên với câu chuyện của Lục Cẩm Niên, mặc dù nghe xong trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu:" Sau đó, anh cùng cô gái kia vẫn giữ liên lạc chứ?"

"Có một thời gian mất liên lạc, sau đó lại liên hệ lại được."

Câu trả lời này của Lục Cẩm Niên, đối với Kiều An Hào mà nói, giống như rơi từ trên đỉnh núi xuống, lúc nghe được nửa câu đầu , trong lòng cô rõ ràng có chút vui mừng, nhưng đến câu sau, không khỏi tràn lên một cảm giác mất mát không nói nên lời.

Hóa ra bọn họ vẫn luôn giữ liên lạc... Không biết đến giờ đã tiến triển tới đâu? Sự nghiệp của hắn thành công như vậy, lại đẹp trai mê người, cô gái kia chắc chắn không thể cự tuyệt...

Kiều An Hào đan những ngón tay với nhau, hoàn toàn không còn tâm tư nhìn ti vi, cô giả bộ lơ đãng thốt ra lời nói đùa, quay đầu, thoải mái nói với Lục Cẩm Niên:" Thật như tiểu thuyết, khi gặp lại đều là happy ending, anh cùng cô ấy chắc đã quay lại với nhau rồi đi?"

Hắn trong miệng nói là ám chỉ cô, nhưng cô lại không thể biết được.

Nhưng theo nét mặt này của cô, thì tựa hồ là không quan tâm tới hắn cùng người con gái khác, thậm chí còn thật tâm mong chờ hắn cùng cô gái kia cùng về với nhau.

Lục Cẩm Niên thoáng chốc, tâm tình trở nên u ám, hắn đột nhiên muốn đứng dậy, toan rời đi, nhưng lại nghĩ tới, hắn cùng cô 5 năm gặp lại, từ đó những lần ôn hòa, tâm tình nói chuyện phiếm chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tất cả đều kết thúc trong căng thẳng, mà lúc này, hắn lại muốn phã vỡ nữa sao?

Lục Cẩm Niên dùng sức nắm chặt tay, chính mình áp chế tâm tình phập phồng xuống, mang theo vài phần bi thương nói:" Cô ấy đã kết hôn rồi."

Chương 211: Vẫn sẽ thích cô ấy sao? [11]

Lục Cẩm Niên dùng sức nắm chặt tay, chính mình áp chế tâm tình phập phồng xuống, mang theo vài phần bi thương nói:" Cô ấy đã kết hôn rồi."

Nếu không phải Hứa Gia Mộc không xảy ra tai nạn lần đó, hấn hấn không có cơ hội hay tư cách kết hôn với cô, trở thành vợ chồng?

Cho dù là chỉ đóng vai chồng hờ thế thân thay cho Hứa Gia Mộc, hấn cũng cam lòng.

Hôn nhân này, tuy hấn và cô ở cùng một nhà, nhưng là, xét đến thời điểm này, hấn bất quá cũng chỉ là một cái thế thân, thế thân của Hứa Gia Mộc mà thôi.

Hóa ra người con gái hấn thích, nguyên lai đã lấy người khác làm chồng, thảo nào tối hôm qua khi trở về nhà, hấn ôm cô, lại nói tại sao người cô gái ấy yêu lại không phải hấn.

Tối qua bởi vì một cô gái khác, cho nên hấn tâm tình không tốt, mới đến quán bar uống rượu?

Điều này làm cho Kiều An Hảo trong lòng vui mừng nhưng không tránh khỏi chút chua xót.

Kiều An Hảo ngậm ngừng một chút, mở miệng hỏi:" Cô gái kia đã kết hôn rồi, vậy anh vẫn sẽ mãi thích sao?"

Lục Cẩm Niên ánh mắt thất thần, nghe đến câu nói này, đáy mắt đột nhiên xẹt qua một tia sáng, hắn nhìn vào mắt cô, rõ ràng chủ ý nói cho cô gái kia, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy, hắn là đang nói cho Kiều An Hào nghe:" Sẽ."

Lục Cẩm Niên trả lời chắc chắn như đinh đóng cột, không chút do dự, Kiều An Hào thoáng có chút đau lòng, cô quay đầu đi, đưa lưng về phía Lục Cẩm Niên, cố làm cho giọng điệu trở nên bình tĩnh:" Nhưng là, cô ấy đã kết hôn, anh không thể cứ như vậy cả đời yêu cô ấy chứ?"

5 năm trước, hắn chỉ biết cô vĩnh viễn không thể thuộc về hắn, sau 5 năm, hắn không ngừng mà thuyết phục bản thân buông tha cho cô, nhưng là, thuyết phục 5 năm, hắn lại không thể buông mình từ bỏ.

Có lẽ tính cách đã như vậy, hắn vĩnh viễn không thể dừng lại được nữa, cũng không đủ can đảm tìm kiếm một tình yêu mới.

13 năm rưỡi, từ lúc cô đi vào trái tim hắn, sâu thật sâu, trong tim hắn đã không thể đón nhận thêm 1 ai khác.

Lục Cẩm Niên định thần, cười tự giễu, âm thanh nhẹ nhàng lại vài phần tao nhã, mang theo một tia bất đắc dĩ:" Tôi từng nghĩ rằng có thể không yêu cô ấy nữa... Nhưng là..." Lục Cẩm Niên thanh âm nhuộm đậm bi thương, khiến cho người nghe cũng không tránh khỏi đau lòng:" Tôi làm không được, tôi không thể thuyết phục được chính mình buông tay."

Kiều An Hào lặng thinh, lại không biết phải trả lời ra sao.

Không gian nháy mắt trở nên im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng từ tivi truyền ra.

Lục Cẩm Niên tựa như cũng ý thức được mình vừa nói ra, có chút nặng nề, liền tìm bừa một cái chuyện khác trong giới giải trí nói ra.

Kiều An Hào tuy rằng đáy lòng có chút khổ sở, nhưng cũng là cô gái mau quên, đối với chủ đề nhảm chán này nổi lên hứng thú, liền tiếp Lục Cẩm Niên vài câu, sau đó bắt đầu hướng Lục Cẩm Niên, hỏi lung tung về mấy scandal hot gần đây trên Weibo.

"Xx ngủ cùng xx thật sao?"

"Xx thật sự cảm sùng xx sao? Tiểu tam là xx hả?"

"Xx cùng xx thật sự ly hôn à?"

Lục Cẩm Niên cũng không buồn giữ bí mật, với Kiều An Hào trả lời hết sức rõ ràng kiên nhẫn, thậm chí có giải thích một chút về mấy tin tức cho rõ ràng hơn, ngay cả quan hệ nội bộ của Hoàn Ảnh, cũng nói ra hết.

Chương 212: Vẫn sẽ thích cô ấy sao? [12]

Ngoài cửa, bóng đêm đang dần phủ kín, không gian giữa sườn núi vốn đã im lặng, khi đêm xuống, sự im lặng càng rõ ràng hơn, âm thanh dịu dàng êm ái của cô cùng tiếng nói nhẹ nhàng thanh cao của hấn vang vọng trong căn phòng, khiến cho không gian trở nên ấm áp lạ lùng.

Cả đời Lục Cận Niên cho tới giờ, có lẽ đây là lần đầu tiên cùng người khác trò chuyện lâu như vậy, tới khi hấn nhận ra, phát hiện đã là đêm khuya.

Lục Cận Niên rất muốn cùng Kiều An Hảo như vậy mặc kệ trời đất mà tiếp tục, nhưng lại sợ cô mệt mỏi, nên liền chọn lúc dừng lại cuộc trò chuyện:" Khuya rồi, đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi."

Kiều An Hảo vốn không nghĩ tới sẽ ở lại đây, nên cái gì cũng không có mang, lúc Lục Cận Niên kêu đi tắm rửa, liền có chút khó xử nhú mày, nghĩ ngợi tắm xong mặc cái gì cho được.

Lục Cận Niên dường như nhìn thấu lòng cô, nói xong câu kia, liền trực tiếp đi vào phòng thay quần áo, cầm bộ quần áo đi ra, đưa cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo vào phòng tắm, Lục Cận Niên bên ngoài mở máy tính, xử lý nốt đồng văn kiện còn dang dở, sau đó đứng dậy, đi xuống lầu.

Thời điểm Lục Cận Niên bưng một cốc sữa ấm về, Kiều An Hào đã tắm tấp xong, từ trong phòng tắm đi ra, đang đứng trước bàn trang điểm, cầm máy sấy tóc

Cô tùy tiện mặc quần áo của hắn, rộng thùng thình, tóc dài mềm mại thả sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã tẩy đi lớp trang điểm, so với lúc trang điểm nhìn trẻ con hơn mấy tuổi, quả thật chính là cái hình ảnh của cô hồi trung học trong trí nhớ của hắn, giống như vậy.

Lục Cận Niên nghĩ đến, nhiều năm trước, hắn cùng cô ở Hàng Châu ngủ cùng phòng 1 đêm, khuôn mặt trở nên có chút ôn nhu, đứng ở cửa, lẳng lặng ngắm Kiều An Hào, đợi cô sấy khô tóc, liền đứng người lên, bước đến trước mặt cô, đem sữa đưa tới: "Uống sữa đi, này tốt cho giấc ngủ."

"Cám ơn." Kiều An Hào đón lấy, uống một hớp, sau đó lại chột nhớ ra cái gì, mở miệng nói: "Anh có cái chấn dư nào không, cái kia, anh đang bị thương, tư thế ngủ của tôi có chút xấu, tôi nên ngủ sô pha thì hơn."

Lục Cận Niên cùng Kiều An Hào mỗi một lần quan hệ, đều là một lần giao dịch.

Mà đối với Lục Cận Niên, với cô gái hắn yêu, như vậy là một chuyện hết sức bình thường, nhưng hắn không muốn coi đó thành giao dịch.

Nhưng mà, nếu không có lý do đó, hắn lại không còn lý do nào khác chạm vào cô.

Đêm nay không khí đang nhu thuận, hắn cũng không ngu ngốc muốn phá hoại đi, cho nên nghe Kiều An Hào nói như vậy, liền nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó đi vào phòng tắm.

Bởi vì phía sau lưng bị thương, Lục Cận Niên không thể tắm rửa, liền lau mặt qua loa, sau đó đi thay quần áo ngủ, lúc đi ra còn mang theo 1 cái chăn, đặt trên ghế sa lon.

Một màn này, thật giống như nhiều năm trước, như cái đêm kia ở Hàng Châu.

Kiều An Hảo bưng cốc sữa, nhịn không được thấp thỏm một chút, sau đó đem uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt một chỗ, đi tới ghế, nhìn Lục Cận Niên nói:" Ngủ ngon."

"Lên giường ngủ đi." Lục Cận Niên chỉ giường, thản nhiên nói.

"Anh đang bị thương..." Kiều An Hảo nói xong, liền thả người lên ghế.

Lục Cận Niên nhíu mày, mang theo vài phần sủng nịnh, liền trực tiếp cúi người, đem Kiều An Hảo bế lên, đặt xuống giường.

Chương 213: Bị nghi ngờ yêu (1)

Lúc Lục Cẩm Niên đứng dậy, tầm mắt dừng ở Kiều An Hào, bắt được cô đang mở to mắt nhìn mình, động tác liền dừng lại, cùng ánh mắt của cô trao đổi.

Không khí trong phòng nhất thời có chút ái muội.

Ánh mắt Lục Cẩm Niên nhìn theo Kiều An Hào, càng ngày nóng rực, Kiều An Hào cũng vì thế mà tim đập ngày càng nhanh.

Bỗng nhiên, bàn tay hần nhẹ nhàng nâng lên, lông mi Kiều An Hào rung rung, nhin không được chầm chậm nhắm mắt lại, sau đó cảm giác được sự ấm áp truyền đến từ ngón tay của hần, đụng đến hai gò má, nhẹ nhàng mà lướt qua.

Lông mi Kiều An Hào khẽ rung hai phát, mới nhận ra Lục Cẩm Niên đang giúp mình lau đi sữa vương trên khóe môi, cô mở to mắt, nhìn đến ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lục Cẩm Niên, còn có 1 tia ôn hòa: " Ngủ ngon."

Lục Cẩm Niên nói xong, bàn tay còn đặt trên đầu Kiều An Hào, xoa xoa một chút, mới đứng lên, đi về sô pha.

Kiều An Hào nhất thời cảm thấy hô hấp trong nháy mắt cạn sạch, mặt ngọc ra nhìn chằm chằm trần nhà, lơ lơ, mãi đến khi đèn ngủ bị tắt đi, cô mới định thần lại, nghiêng đầu, qua ánh đèn ngủ lơ lơ, nhìn lướt đến Lục Cẩm Niên đang ghé người vào sô pha ngủ.

Sau đó đáy lòng như có một hũ mật, ngọt ngào tràn ra.

Cô không kìm được lòng chui sâu mặt xuống chăn, hơi thở nháy mắt tràn ngập hương thơm nam tính của hắn, nhớ lại 5 năm trước kia, ở Hàng Châu cô cùng hắn ở chung một đêm, nghĩ lại nghĩ, cảm thấy thật giống nhau.

Đêm dù đã khuya, 2 người đều không có chút buồn ngủ nào, nhưng, không ai chịu mở miệng nói với nhau một câu.

Không khí trong phòng thập phần im ắng, có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở của đối phương, thi thoảng còn nghe được tiếng côn trùng rả rích bên ngoài.

Qua rất lâu, Kiều An Hảo rốt cuộc cũng bị cơn buồn ngủ đánh bại, mơ màng ngủ mất.

Lục Cẩm Niên nằm trên ghế salon, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô gái nằm trên giường, lúc này mới động thân thể, chậm chậm đứng lên, đi đến bên giường, nhìn chằm chằm gương mặt say ngủ trên giường, khuôn mặt nhất thời trở nên ôn nhu.

Qua 1 hồi lâu sau, Lục Cẩm Niên mới vươn tay, dịu dàng đụng vào khuôn mặt mịn màng, sau đó cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống mi tâm, lưu luyến hồi lâu mới rời đi, sau đó cầm hộp thuốc lá, bước ra khỏi phòng ngủ.

Vết thương sau lưng của Lục Cẩm Niên, qua 4 ngày thì đóng vảy.

Mấy ngày này, Kiều An Hảo vẫn ở lại biệt thự Nghi Sơn của Lục Cẩm Niên.

4 ngày này, họ cứ ở bên nhau như vậy, 4 ngày, so với 13 năm này, có lẽ là số lần nói chuyện với nhau đã là nhiều nhất.

Cho đến ngày thứ 5, Lục Cẩm Niên nhận được điện thoại của trợ lý, báo công ty có hội nghị quan trọng, hai người mới từ biệt thự Nghi Sơn đi ra.

Lục Cẩm Niên trong nội thành còn có xe khác, cho nên lấy xe Kiều An Hào đi.

Đường đến truyền thông Hoàn Ảnh là do Lục Cẩm Niên lái, đến bãi đỗ xe của Hoàn Ảnh, cả 2 người cùng bước xuống.

Lục Cẩm Niên đem chìa khóa xe trả lại cho Kiều An Hào, đợi cho cô lái xe rời đi, mới xoay người hướng về phía thang máy.

Hắn căn bản không chú ý đến, ở nơi cách đó không xa, đã có 1 người khác nhìn được một màn này.

Chương 214: Bị nghi ngờ yêu (2)

Kiều An Hạ bỏ lịch làm việc trong vòng 1 tuần, tính toán sẽ đi du lịch ở Maldives, nhưng cuối cùng Trình Dạng lại bận quay phim không thể đi, trong lúc gọi không nhận được trách móc vài câu, sau đó Trình Dạng lên tiếng nói: " Hay là em tới đoàn làm phim tham quan?"

Kiều An Hạ nghĩ tới mình cũng đã mất công xin nghỉ phép, ở lại trong thành phố cũng không có gì là khác nhau, ngập ngừng 1 chút liền gật đầu đồng ý.

Trình Dạng vừa đi tới truyền thông Hoàn Ảnh ký hợp đồng chiều nay, cho nên thuận đường rẽ vào chỗ Kiều An Hạ, sau đó hộ tống cô cùng đi tới truyền thông Hoàn Ảnh.

Xe vừa đậu tới bãi đỗ xe của Hoàn Ảnh, Kiều An Hạ ngồi ghế phụ bên cạnh, liền vươn tay ôm lấy cổ Trình Dạng, tặng cho hắn một nụ hôn sâu triền miên.

Trình Dạng một tay vòng qua ôm thắt lưng Kiều An Hạ, một tay tắt máy, lúc Kiều An Hạ chuẩn bị rời khỏi, liền đem cô ôm vào trong ngực, đưa về thế chủ động.

Nụ hôn dài gần 3 phút mới ngừng lại được, Trình Dạng cười khổ, thờ hờn hển nói: " Giờ thì tốt rồi, Hạ Hạ, làm loạn lên như vậy, nhóm lửa trên người, giờ thì không ra khỏi xe được rồi."

Kiều An Hạ mở miệng, không chút ngưng ngập tiếp tục tấn công 2 gò má của Trình Dạng, mới thả tay khỏi cổ hắn, qua gương xe sửa

sang lại một chút, lại lấy ra son môi, đang chuẩn bị đem tô lại, xuyên qua kính chiếu hậu, lại thấy được một chiếc Porche đỏ quen thuộc.

Loại xe kia số lượng có hạn, toàn thế giới chỉ có vài chiếc, là ba của cô đã cố tình đặt tặng Kiều An Hào nhân dịp sinh nhật 24 tuổi.

Kiều An Hạ vội vàng hạ kính cửa xe xuống, định chờ cô xuống xe lên tiếng gọi, thế nào lại thấy người đẩy cửa xe ra lại là Lục Cẩm Niên.

Câu "Kiều An Hào" còn bên miệng chưa kịp phát ra nháy mắt bị nuốt ngược trở lại, trong mắt hiện lên ngạc nhiên, sau đó mới thấy Kiều An Hào mở cửa xe bên kia bước xuống, đi tới trước mặt Lục Cẩm Niên, hai người không biết nói cái gì, sau đó Kiều An Hào cầm lấy chìa khóa xe, lển xe rời đi, còn Lục Cẩm Niên đứng im tại chỗ, nhìn chăm chăm theo hướng Kiều An Hào rời đi một lúc lâu, mới định thần quay người đi tới phía thang máy.

Lục Cẩm Niên không phải không có xe, sao lại phải đi nhờ Kiều An Hào?

Hơn nữa cô nhớ rõ Kiều An Hào với Lục Cẩm Niên quan hệ vốn không quá quen thuộc, từ khi nào mà có thể ở hòa hợp cùng nhau như vậy?

Kiều An Hạ nhú mày, cả người bỗng hốt hoảng.

"Hạ Hạ, Hạ Hạ?" Trình Dạng thấy Kiều An Hạ nhìn chăm chăm gương xe đến gần người, nhin không được vươn tay, vỗ vỗ má cô.

Kiều An Hạ hoàn hồn, quay đầu nhìn Trình Dạng, nghi hoặc "Dạ?" một tiếng.

Trình Dạng giọng nói ôn nhu:" Tự nhiên ngây ngốc gì vậy, xuống xe

đi chứ."

Kiều An Hạ lúc này mới giật mình gật gật đầu, tùy tiện trát một lớp son, cầm lấy đồ, xuống xe.

"Vừa mới thần thờ gì thế?" Trình Dạng bấm thang máy, hỏi Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ đã khôi phục lại tâm trạng như lúc đầu, cười tươi hướng phía Trình Dạng lắc đầu, nói:" Không có gì a."

Chương 215: Bị nghi ngờ yêu

(3)

Trình Dạng lần này kí hợp đồng làm đại diện quảng cáo cho 1 hãng đồ ăn nhanh, có điểm tương tự với KFC, chủ yếu là tôm hùm.

Vì hợp đồng đã được người đại diện của Trình Dạng xem qua, nên Trình Dạng chỉ lướt qua 1 chút, liền đặt bút kí tên.

Thời điểm Trình Dạng ký tên xong, Kiều An Hạ liền cầm lấy bản hợp đồng nhìn lướt qua, nhìn đến thương hiệu mặt cũng không chút phản ứng, nhưng khi để ý tới ảnh chụp tôm hùm bên dưới, liền nói: "Tôm này Kiều Kiều thích ăn nhất, mấy lần nửa đêm bị nó kéo đi ăn rồi ấy."

"Thế hả?" Trình Dạng nghiêng đầu, hướng về phía Kiều An Hạ cười ôn nhu, sau đó tiếp tục ký tên: "Anh đại diện thương hiệu này, ăn qua cũng không tệ, nếu cô ấy thích ăn, anh có thể đưa 2 người đi, miễn phí toàn bộ luôn nha."

"Được." Kiều An Hạ gật đầu: "nếu Kiều Kiều biết, nhất định sẽ rất vui."

Trình Dạng không nói gì nữa, kiểm tra 1 chút lại bản hợp đồng, đảm bảo không có sơ suất liền đem tới trước mặt vị quản lý: "Nhờ anh."

"Đừng khách khí, Trình tiên sinh." Quản lý cười cười.

Trình Dạng gật đầu, nói một tiếng "gặp lại", sau đó kéo tay An Hạ, xoay người định bước ra ngoài, kết quả nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng 1 bên, có vẻ đang chờ người kia tìm cho hợp đồng, Trình Dạng

bước chân chậm lại, lên tiếng gọi:" Lục tiên sinh."

Lục Cẩm Niên nghe được tiếng Trình Dạng, ánh mắt lãnh đạm không biểu cảm lướt qua Kiều An Hạ, nhẹ nhàng gật đầu 1 cái, xem như là đáp lễ.

Nhân viên công tác đứng phía đối diện tìm thấy bản hợp đồng, liền đưa tới trước mặt Lục Cẩm Niên:" Lục tiên sinh, đây ạ."

Lục Cẩm Niên không hé răng, đón lấy bản hợp đồng, lật vài trang, xác nhận đúng thứ mình cần tìm, sau đó liền quay gót chân, bước ra khỏi phòng.

Lục Cẩm Niên xử lý xong công chuyện, đã là 8 giờ tối, hắn đánh 1 cuộc điện thoại, cho trợ lý chuẩn bị xe, sau đó gác máy, nghĩ đến chuyện nghe được buổi chiều lúc bắt gặp Kiều An Hạ và Trình Dạng, liền lên tiếng:" Chờ chút."

"Lục tiên sinh, ngài còn cần gì nữa ạ?"

Lục Cẩm Niên ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, sau đó nói:" cậu đi nhà ăn chỗ Trình Dạng làm đại diện, đóng gói 1 ít tôm hùm, chờ đoàn làm phim quay xong, chúng ta liền đi ăn khuya."

Bình thường những lúc quay phim, nhà sản xuất và đạo diễn đều sẽ chi ra tiền mời mọi người ăn cái gì đó, Lục Cẩm Niên tuy rằng luôn xa cách lãnh đạm, nhưng cũng vẫn có 1 chút trách nhiệm, nên trợ lý cũng không nghi ngờ gì, nghe được chỉ thị của Lục Cẩm Niên liền trực tiếp làm theo.

Trợ lý tới quán gần nhất truyền thông Hoàn Ảnh đặt một phần lớn

tôm hùm.

Đúng như dự đoán của Lục Cẩm Niên, lúc trở lại phim trường, đợi thêm 5 phút nữa thì quay phim cũng hoàn tất.

Trợ lý vội vàng tới chỗ đạo diễn, ghé tai nói nhỏ vài câu, sau đó đạo diễn cầm loa reo lên:" Mọi người đừng đi vội a, Lục ảnh đế hôm nay bao 1 bữa ăn khuya đây."

Chương 216: Bị nghi ngờ yêu

(4)

Người trong đoàn làm phim vừa nghe đến được Lục Cẩm Niên khao ăn đêm, liền reo hò ầm ĩ.

Trợ lý vui vẻ phân phát cho mỗi người một hộp, được Lục ảnh đế khao ăn đêm, thật là làm cho người ta cảm động đến mừng rơi nước mắt a, cho nên tất cả những người đang ở đó đều không ngần ngại mà chạy đến tham gia, cũng may là trợ lý mua khá nhiều, đủ chia cho mọi người.

Nhân viên công tác từ lúc nghe được có ăn khuya, liền ghép những chiếc bàn lại với nhau, thành cái bàn dài, mọi người cùng vây quanh bàn dài ngồi ăn.

Đêm nay Kiều An Hào cũng có cảnh quay, thời điểm tẩy trang xong quay lại, bàn dài đã chật ních người, cô ngó đông ngó tây, Tống Tương Tư ở 1 góc kia đã vẫy tay, gọi tên cô, Kiều An Hào lôi Triệu Manh đi qua, nhìn thấy giữa Tống Tương Tư và Lục Cẩm Niên có 2 chỗ trống.

Triệu Manh nhanh chân ngồi xuống cạnh Tống Tương Tư trước, Kiều An Hào đành phải ngồi xuống chỗ cạnh Lục Cẩm Niên.

Thật may là trước đó cô và Lục Cẩm Niên đã ở chung với nhau vài ngày, đối diện lại với hắn, cũng không phải khẩn trương lo lắng gì nhiều, ngược lại khi nhận được hộp tôm hùm, còn quay đầu, hướng về phía Lục Cẩm Niên cười rạng rỡ, mở miệng nói: "Cám ơn Lục ảnh đế."

Lục Cẩm Niên đầu đuôi không thềm mở miệng nói chuyện, mặt mày không có chút biến hóa, nhưng tay vẫn rút lấy 1 chiếc bao tay còn lại, đưa cho Kiều An Hào.

Trình Dạng buổi chiều mang theo Kiều An Hạ trở về khu trung cư của mình trong thành lấy quần áo, lại bị Kiều An Hạ lôi kéo, hôn hít nhóm lửa.

Thời điểm xong xuôi đã là sẩm tối, Trình Dạng gọi vài món bên ngoài, 2 người ăn uống xong, mới trở về đoàn làm phim.

Trình Dạng cho xe đứng ở dưới khách sạn, cầm điện thoại, tắt bản đồ, nhìn đến QQ loan ra cả đồng tin tức, nhấn vào mới biết được mọi người vẫn ở trường quay ăn khuya, liền quay đầu qua, hỏi Kiều An Hạ:" Phía trường quay mọi người đang tụ tập ăn khuya, có muốn tới 1 chút không?"

Đạo diễn nhìn tới Trình Dạng cùng Kiều An Hạ tay trong tay bước đến, tay vẫn cầm càn tôm, lớn tiếng gọi:" Trình Dạng, bên này."

Mọi người dồn dịch ra ngoài, để cho 2 người 2 cái vị trí trống.

Trợ lý Lục Cẩm Niên vội vàng mở cốp xe sau, cầm lấy 2 hộp tôm hùm, mang tới trước mặt Trình Dạng và Kiều An Hào.

Do cay mà đạo diễn không ngừng hít hà, nói:" Cậu đúng là may mắn, đến muộn chút nữa là không còn tôm hùm của Lục ảnh đế rồi!"

"Hóa ra là Lục Ảnh để bao ăn đêm, thảo nào mà toàn bộ người trong đoàn phim đều tụ tập ở đây." Trình Dạng nói xong, liền mở hộp cho Kiều An Hạ, còn ân cần hỏi:" Có cần anh bóc cho không?"

Kiều An Hạ cười cười, sau đó tự mang bao tay, cầm lấy càng tôm, nhanh chóng lột vỏ.

Hồi chiều khi cô và Trình Dạng ở Hoàn Ảnh nói Kiều An Hạ thích tôm hùm, không để ý có Lục Cảnh Niên đứng một bên, đến buổi tối thì Lục Cảnh Niên mời toàn bộ đoàn làm phim ăn tôm hùm.

Chương 217: Bị nghi ngờ yêu

(5)

Có lẽ phụ nữ thường rất mẫn cảm, Kiều An Hạ cảm thấy tôm hùm của Lục Cẩm Niên này, là có 1 ẩn ý khác.

Cô theo bản năng lướt qua phía đối diện, phát hiện Kiều An Hào cúi đầu, chuyên tâm ăn tôm, giống y những lần kéo cô đi ăn tôm ngoài quán. Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh, mặt vẫn lạnh băng, thủy chung không có mở miệng nói chuyện, mà tay vẫn thông thả bóc vỏ tôm, nhưng bóc xong lại không ăn, mà đem để vào chén của Kiều An Hào.

Kiều An Hạ tiếp tục giả bộ lơ đãng quan sát 2 người, trong lòng nhin không được có chút khẩn trương.

Kiều An Hào thật sự rất thích ăn tôm hùm, bởi vì vậy mà cực kỳ chuyên tâm ăn, tuy trong hộp người khác còn lại nửa, trong hộp của cô lại đã trống trơn.

Kiều An Hào liếm liếm môi, ngồi ghế, ánh mắt khẽ dịch chuyển, nhìn đến người khác vẫn còn đang ăn, nhin không được nuốt nước miếng.

Lục Cẩm Niên đem tôm hùm trong hộp bóc đến hết sạch, lúc này mới quay đầu nhìn tới Kiều An Hào, cô vì ăn vội vàng, nên trên khóe môi dính chút tương ớt, hóng mọi người nói chuyện, cũng không chen vào, mà chỉ mở mắt to theo tay mọi người chuyển động, cực kỳ giống 1 đứa trẻ háu ăn, đáng yêu mà nhu thuận.

Lục Cẩm Niên đáy lòng như có dòng nước ấm chảy qua, khẽ chớp

mắt che đi nhu hòa nơi đáy mắt, sau đó ôn nhu mở miệng nói:" Nhìn gì thế?"

Kiều An Hào nghe tiếng Lục Cận Niên, lập tức đem ánh mắt tách khỏi tôm, sau đó hướng phía Lục Cận Niên lắc đầu.

Kiều An Hào còn chưa kịp mở miệng, Triệu Manh bên cạnh đã ngó đầu qua, giọng điệu trêu chọc giải thích:" Kiều Kiều thích nhất là tôm hùm, chắc là ăn chưa đủ, nên nhìn chăm chăm người khác ăn đó."

Bị nói trúng tim đen, Kiều An Hào đỏ mặt, lập tức hướng phía Lục Cận Niên lắc đầu quày quật, phản bác:" Không có a."

"Lục ảnh đế, anh xem, Kiều Kiều đang nói dối đấy!" Triệu Manh vẫn tiếp tục trêu chọc.

Kiều An Hào mặt càng đỏ dữ hơn, liên tục lắc đầu phủ nhận.

Lục Cận Niên nhìn Kiều An Hào mặt đã đỏ tới mang tai, bộ dạng đáng yêu thập phần, sau đó rũ mi mắt, che lấp ý cười nơi đáy mắt, sau đó chỉ hộp tôm hùm đã bóc sạch sẽ trước mặt mình:" Nếu thích ăn thì lấy nó mà ăn."

Kiều An Hào run run, muốn mà không dám, nghĩ 1 đằng nói 1 nẻo:" Tôi thật sự ăn no rồi."

"Tôi không thích ăn thứ này, cô không ăn thì vất đi đấy, nãy giờ là nhàm chán nên bóc chơi vậy thôi." Lục Cận Niên thản nhiên giải thích, không đợi cô nói gì liền trực tiếp đem hộp của mình đổi lấy hộp trống của cô.

Chương 218: Bị nghi ngờ yêu (6)

Tống Tương Tư ngồi cạnh Triệu Manh, nghe được như vậy, liền phá lên cười, lộ mặt ra, nhìn chăm chăm sườn má lãnh đạm của Lục Cẩm Niên, đem hộp tôm của mình đẩy qua, giọng điệu cợt nhả: "Lục ảnh đế, anh cũng bóc cái này luôn đi a. "

Lục Cẩm Niên thản nhiên liếc mắt qua Tống Tương Tư đang nhạo báng mình, định bỏ đi, nhưng ánh mắt đánh sang thấy Kiều An Hào kia đang hết sức chuyên cần ăn tôm, tay lại nâng lên, đem càng cua trong hộp của Tống Tương Tư, ưu nhã bóc vỏ, sau đó đặt vào hộp của Kiều An Hào.

"Haha." Tống Tương Tư cười rộ, hướng về phía Lục Cẩm Niên duy trì vẻ mặt lạnh nhạt nháy mắt mấy cái, sau đó đem hộp của mình về, vừa bóc vỏ, vừa cảm thán: "Bóc vỏ tôm đúng là 1 thú vui tao nhã a! Chẹp chẹp... thật sự là 1 thứ giết thời gian hữu ích a..."

Nhân viên công tác đi dọn bàn, nói chuyện rôm rả, tuy Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên ngồi ở đối diện, nhưng bởi vì xung quanh ồn ào, nên chỉ có thể ngẫu nhiên nghe được vài câu.

Lúc Lục Cẩm Niên nghiêng đầu, Kiều An Hào liếc nhìn tới Kiều An Hào, rồi lại quay về nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên thoạt nhìn có vẻ chẳng có gì khác lạ, vẫn là lạnh nhạt cùng lãnh đạm, nhưng không biết có phải cô ảo giác hay không, mà

lại cảm thấy được từ Lục Cẩm Niên toát ra một sự ôn hòa ấm áp hiếm thấy.

Kiều An Hạ chính là đã nghe thấy Lục Cẩm Niên nói câu:" Tôi chỉ buồn chán bóc lung tung vậy thôi," sau đó nhìn thấy Lục Cẩm Niên đem hộp tôm của mình đổi cho Kiều An Hào.

Từ lúc ngồi xuống, thấy Lục Cẩm Niên chỉ bóc mà không ăn, cô trong lòng đã có chút tò mò, nhưng khi nhìn thấy 1 màn này, cô bất chợt dâng lên một dự cảm mãnh liệt: tôm kia của Lục Cẩm Niên, từ đầu là cố tình bóc cho Kiều An Hào.

Kiều An Hạ bỗng nhớ lại lần ở Kim Bích Huy Hoàng cùng Trình Dạng, đụng Lâm Thi Ý trong WC, Lâm Thi Ý đã nói bóng gió:" Vậy cô có dám chắc, người Lục Cẩm Niên kia yêu không phải là Kiều An Hào?"

Lúc ấy, cô thập phần tin tưởng, người Lục Cẩm Niên yêu tuyệt đối không phải là Kiều An Hào.

Nhưng tới bây giờ, cô lại có chút do dự.

Không biết có phải đáy lòng suy nghĩ loạn, Kiều An Hạ ngồi đó nhìn Lục Cẩm Niên với Kiều An Hào đối diện, càng cảm thấy 2 người này có vấn đề.

Mấy năm nay, cô luôn tò mò, người con gái Lục Cẩm Niên yêu, rốt cuộc là người như thế nào, nhưng bây giờ Kiều An Hào lại từ đâu mọc ra.

Kiều An Hạ trong đầu rối thành 1 đoàn, nghi ngờ ngày càng lớn, cuối cùng phải dùng sức lắc lắc đầu.

Cho dù mấy năm nay quan hệ giữa Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo duy trì tốt đẹp, nhưng dù sao 2 người cũng đã biết nhau nhiều năm, hơn nữa còn có Hứa Gia Mộc, hiện tại 2 người lại cùng 1 đoàn làm phim, thân thiết hơn chút ít là quá mức bình thường đi.

Lâm Thi Ý trước kia nói vậy là có mục đích, vì muốn nội bộ hai chị em họ mâu thuẫn, Kiều Kiều từ khi mất đi cha mẹ ruột, chỉ còn có cô là thân thiết nhất, làm sao cô có thể nghi ngờ cô kia chứ?

Chương 219: Bị nghi ngờ yêu (7)

Kiều An Hảo nghĩ vậy, liền hít sâu vài hơi, đem mấy ý nghĩ kì quái vừa nảy dẹp khỏi đầu.

Kiều An Hạ chơi bời ở đoàn làm phim 2 ngày, lúc ban đầu có chút cao hứng, nhưng chỉ được có vậy, liền chán, nên chiều ngày thứ ba, nhân lúc Kiều An Hảo không có lịch diễn, liền túm cô đi dạo phố.

Kiều An Hảo sau khi cha mẹ mất, được mang về nhà họ Hạ, cha mẹ Kiều An Hạ đối tốt vô cùng, khiến cho Kiều An Hạ đáy lòng có chút ghét bỏ, thậm chí còn có lần, Kiều An Hạ nào loạn 1 hồi, sau đó cha mẹ lại quay sang mắng cô khiến cô ủy khuất vô cùng, nhưng sau này lớn lên, biết được hoàn cảnh của Kiều An Hảo đáng thương nhường nào, mà Kiều An Hảo trước giờ luôn nhẫn nhịn mấy lần nháo của cô, liền muốn bù đắp lại cho Kiều An Hảo.

Bởi vậy mấy năm nay, Kiều An Hạ trong lòng luôn thấp thỏm, vẫn luôn đem chuyện của Kiều An Hảo trong lòng, tận lực đối tốt, muốn cảm giác tội lỗi trong lòng giảm đi chút ít.

Buổi chiều đi dạo phố, Kiều An Hạ chỉ cần nhìn thấy bộ nào đẹp mắt liền không chút do dự mua về cho Kiều An Hảo, cho đến cuối lúc rời shop quần áo, mang theo cả đống túi lớn túi nhỏ, mà trong đó 80% là của Kiều An Hảo.

Kiều An hạ cùng Trình Dạng hẹn nhau buổi tối cùng ăn cơm, nên 4h

chiều liền cho xe chạy quay trở về đoàn làm phim.

Hôm nay đường xá có vẻ đông đúc hơn mọi ngày, đường đi đã có phần bị tắc nghẽn.

Kiều An Hạ bản tính vốn nóng nảy, gặp phải trường hợp như vậy, liền có chút muốn mắng người, Kiều An Hào ngồi bên cạnh sớm đã quen với Kiều An Hạ tính khí như vậy, vẫn ngồi điềm tĩnh bên cạnh, còn cầm di động lướt mạng, cuối cùng vẫn không nhin nổi, quay sang Kiều An Hạ cười nói: "Chị, چرا bình tĩnh 1 chút coi nào?"

Kiều An Hạ hừ mũi, không nói gì, vừa nhìn thấy đường có chút thoáng hơn, mắt liền sáng lên cầm vô lăng phóng xe đi.

Kiều An Hào mắt vẫn nhìn điện thoại, đầu óc có chút vóng vất, liền đặt điện thoại xuống, chọn bừa cái đề tài: "Chị gần đây là có mối quan hệ với Trình Dạng như thế nào, tốt chứ?"

"Tới đâu hay đó thôi." Kiều An Hạ suy nghĩ, trả lời.

"Mỗi lần đều như vậy, chị thật là, từ trung học tới giờ có biết bao nhiêu bạn trai rồi? Tìm lấy 1 người thích hợp, đối tốt với mình, rồi kết hôn đi chứ, cha mẹ cũng mong lắm rồi đấy."

"Kiều Kiều, họ thúc ép như vậy, đến cả em cũng muốn thúc ép chị nữa sao, thật là..." Kiều An Hạ còn chưa nói hết, bất chợt mở miệng hét lên: "Kiều Kiều, cẩn thận!"

Sau đó, cũng không chờ được Kiều An Hào phản ứng, Kiều an Hạ liền vội vàng quay vô lăng, quặt xe sang 1 bên.

Thời điểm Trình Dạng nhận được điện thoại của Kiều An Hạ, đang cùng với Lục Cẩm Niên, Tống Tương Tư, nhà sản xuất Tôn trong phòng đạo diễn thảo luận kịch bản.

Trình Dạng lấy điện thoại ra, thấy trên màn hình là số Kiều An Hạ, liền đối với mọi người trong phòng nói một câu "Thật xin lỗi", sau đó đứng sang 1 bên, tiếp điện:" Hạ Hạ, sao thế?"

"Cái gì? Tai nạn xe?"

Nghe đến đây, vẻ mặt lạnh lùng của Lục Cẩm Niên thoáng cau mày.

Chương 220: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (8)

Trans: ThjnNam

Cái gì, xảy ra tai nạn xe?

Lục Cẩm Niên bộ mặt lạnh lùng ngồi trên ghế sofa, nghe đến câu nói này, lông mày không tự chủ dương lên.

Kiều An Hảo buổi chiều cùng Kiều An Hạ ra ngoài...

Trong đáy mắt xưa nay vẫn luôn lạnh buốt của Lục Cẩm Niên, lướt qua một tia lo lắng, cơ thể vốn dĩ thả lỏng biếng nhác, hơi trở nên cứng nhắc, tập trung lực chú ý, nghe thấy âm thanh ôn nhu, ấm áp của Trình Dạng truyền tới: "Có bị thương ở đâu không? Va chạm rất nghiêm trọng...."

Trình Dạng vừa mở cửa phòng đạo diễn, đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, âm thanh bị ngăn cách phía sau, lông mày Lục Cẩm Niên càng nhăn dữ dội, cảm xúc trở nên có chút hỗn loạn.

Đạo diễn không vì sự rời đi của Trình Dạng, mà ngừng việc thảo luận, vẫn ở đó luôn miệng thao thao bất tuyệt, Lục Cẩm Niên rất bình tĩnh ngồi trên sofa, con ngươi cũng không hề chuyển động tầm mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, có vẻ như đang hết sức chăm chú nghe ý kiến đạo diễn đưa ra, nhưng cũng lại giống lòng đã không ở đó.

Đạo diễn dường như nói mệt rồi, cuối cùng dừng lại, quay ra Lục Cẩm Niên ở đối diện mở miệng hỏi một câu: "Lục tiên sinh, ngài thấy

kịch bản đổi như thế này thì thế nào?"

Lục Cẩn Niên không có bất kì phản ứng nào, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ.

Đạo diễn nhắc cốc trà trên bàn uốn một ngụm, nhìn thấy Lục Cẩn Niên không nói gì, lại lần nữa gọi một tiếng: "Lục tiên sinh".

Tống Tương Tư nhăn mày, quay đầu qua, nhìn thấy Lục Cẩn Niên vẫn đang phát ngốc, liền đưa tay đập nhẹ vào cánh tay Lục Cẩn Niên, nhẹ giọng nói: "Nghĩ cái gì thế? Đạo diễn đang hỏi ý kiến anh đó."

Lục Cẩn Niên "À" một tiếng, định thần lại, đầu tiên chớp chớp mắt, sau đó ánh mắt mới từ cửa sổ quay trở lại, vừa rồi hẳn chỉ nghĩ đến việc Kiều An Hạ xảy ra tai nạn xe, Kiều An Hào không biết có trên xe không, liệu có bị thương không, vậy nên mới lơ đãng không nghe thấy một lời nào của đạo diễn, bây giờ hỏi ý kiến của hẳn, hẳn làm sao mà biết được?

Ánh mắt Lục Cẩn Niên lạnh lùng quét một vòng những người ngồi trong phòng, một bộ lạnh lùng gật đầu, nghĩ một chút, lại mở miệng nói một câu "rất tốt", sau đó liền rút điện thoại trong túi ra, muốn gọi điện cho Kiều An Hào, kết quả Trình Dạng ra ngoài nghe điện thoại vừa hay đẩy cửa quay trở lại phòng.

"Thực sự rất xin lỗi, An Hào gặp tai nạn giao thông, không đem theo giấy phép lái xe, phải đợi kiểm tra, nên tôi phải qua đó đưa giấy phép lái xe cho cô ấy." Trình Dạng mở lời xin lỗi.

"Tại nạn giao thông, có nghiêm trọng không?" Tống Tương Tư quan tâm hỏi.

"Có lẽ không có vấn đề gì lớn."

Câu trả lời của Trình Dạng khiến Lục Cận Niên dùng lực mím môi một chút, cánh tay đang cầm điện thoại, bất giác nắm chặt lại, có lẽ không có vấn đề lớn... thế nào gọi là "có lẽ"?

Lục Cận Niên quay đầu, nhìn Trình Dạng đang cầm áo khoác, vẻ mặt thản nhiên đứng dậy, cũng nhặt áo khoác của mình lên: "Vừa hay tôi có chút việc, cũng phải vào thành phố một chuyến, trợ lí lái xe đi mất rồi, cậu thuận đường cho tôi đi nhờ một chút".

Trình Dạng và Lục Cận Niên từ trong khách sạn đi ra, lúc Trình Dạng móc chìa khóa xe, chuẩn bị lên xe, Lục Cận Niên lại nói: "Đưa chìa khóa cho tôi, tôi lái".

Trình Dạng ngậy ra một chút, cũng không phản đối, đem chìa khóa xe của mình đưa cho Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên vừa khởi động xe, vừa hỏi: "Chỗ xảy ra tai nạn là ở đâu?"

"Ở nam Tứ Hoàn."

Trình Dạng còn chưa nói xong, Lục Cận Niên đã đạp chân ga, tốc độ cực nhanh đánh tay lái, lái xe đi.

Chương 221: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (9)

Kiều An Hào cả người đều bị xô về phía trước, cũng may có dây an toàn, người không bị lao vào cửa kính chắn gió phía trước, cô mới vừa ngồi vững còn chưa định thần, đã liền quay đầu nhìn sang Kiều An Hạ ngồi bên cạnh: "Chị, chị không sao chứ?"

Kiều An Hạ hai tay nắm chặt vô lăng, thở mạnh ra mấy hơi, mới ổn định lại tinh thần, nhìn Kiều An Hào lắc lắc đầu: "Chị không sao."

Sau đó ngẩng đầu, nhìn về chiếc xe bị đâm phía trước, là một chiếc Audi A4L màu đỏ.

Kiều An Hào xuống xe trước, đầu tiên xem xét tình hình đầu xe bị đâm, vẫn còn khá ổn, chỉ là thùng xe bảo vệ bị đâm móp thối.

Kiều An Hạ xuống xe, cũng không liếc mắt nhìn qua tình trạng xe, liền trực tiếp đi đến trước chiếc Audi A4L, giơ tay lên gõ vào cửa xe, đợi khi cửa xe hạ xuống, Kiều An Hào trước tiên xin lỗi chủ xe, sau đó mới mở miệng hỏi: "Chúng ta tự thương lượng hay báo cảnh sát?"

Chủ chiếc Audi A4L là một cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi, ăn vận thời trang, tóc uốn lọn xoắn, có thể là do vụ đâm xe xảy ra quá đột ngột, sắc mặt bị dọa cho hơi trắng bệch, cô ta cũng không nhìn đến tình trạng vụ đâm, mở miệng nói cũng là giọng điệu ôn hòa và khách khí: "Tôi đã báo cảnh sát rồi, còn về sửa xe, cứ theo bảo hiểm đi."

Kiều An Hạ thản nhiên cười, liền từ túi đem theo bên mình, lấy ra một tấm danh thiếp, đưa qua cho chủ xe: "Đây là cách thức liên hệ của

tôi."

Cảnh sát giao thông rất nhanh tới nơi, đầu tiên chụp lại ảnh hiện trường, sau đó để hai bên đưa xe vào lề đường, sau khi ghi lại số hiệu của hai chiếc xe, liền yêu cầu xuất trình giấy phép lái xe.

Kiều An Hạ lục trong túi sách một hồi, mới nhớ ra, bằng lái bị cô để trong một cái túi khác ở phòng khách sạn của Trình Dạng, do đó chỉ có thể gọi điện cho Trình Dạng.

Chủ xe Audi dường như có chuyện gấp, đợi xử lý xong, liền lái xe rời đi.

Còn chuyện khác cần phải xử lý, cảnh sát để Kiều An Hạ cùng Kiều An Hào ở tại chỗ đợi.

Đợi được khoảng bốn mươi phút, Kiều An Hạ lẳng lặng nhìn hồng tinh dần dần tiêu hao sạch sẽ, có chút nhàm chán ngẩng đầu lên, nhìn qua kính chiếu hậu, vừa hay nhìn thấy chiếc xe của Trình Dạng, tốc độ cực nhanh từ phía sau lao đến.

"Trình Dạng đến rồi". Kiều An Hạ nói, người cũng đã xuống xe. Lúc đó xe của Trình Dạng, vững vàng đỗ lại phía sau xe Kiều An Hạ, cửa xe ở bên ghế điều khiển đẩy ra trước, nhưng người xuống xe lại là Lục Cẩm Niên.

Dù cho Kiều An Hạ từ sau lần trước bị Lục Cẩm Niên từ chối, cũng chưa từng nói chuyện với Lục Cẩm Niên, nhưng hiện tại nhìn thấy hấn vậy mà lái xe của Trình Dạng tới, vẫn là nhăn mày, nghi hoặc hỏi một câu: "Lục Cẩm Niên, sao lại là anh?"

Kiều An Hào ngồi trong xe, nghe đến tên của Lục Cẩm Niên, vô thức đem đầu từ điện thoại ngẩng lên, nhìn thấy Lục Cẩm Niên ở ngoài xe,

sau đó cần môi một chút, đẩy cửa bước xuống xe.

Lúc này Trình Dạng cũng đã xuống xe, trong tay cầm giấy phép lái xe của Kiều An Hạ, đi tới, ngữ điệu ôn hòa tiếp lời của Kiều An Hạ, giải thích nói: "Xe Lục tiên sinh bị quản lí lái đi rồi, anh ấy có chuyện trong thành phố, anh thuận đường đưa anh ấy đi."

Trình Dạng nói xong, quay đầu, lại nói với Lục Cận Niên: "Lục tiên sinh, hay là anh lái xe tôi đi? Tôi lái xe đưa hai người đó quay về đoàn phim?"

Lục Cận Niên từ lúc Kiều An Hào xuống xe, ánh mắt liền hoàn toàn dừng lại trên người cô, nghe tới lời nói của Trình Dạng, vẻ mặt khẽ biến động một chút, tiếp tục nhìn Kiều An Hào xem xét một lượt, xác định cô không sao, mới quay đầu, nhìn Trình Dạng lắc đầu: "Không cần đâu, tôi tự bắt xe."

Chương 222: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (10)

Trans: ThjnNam

Nói xong, Lục Cận Niên liền quay người, sai những bước dài về bên đường, giơ tay lên, vẫy vài cái, vừa hay có một chiếc xe trống đi tới, hắn mở cửa xe, cúi mình ngồi vào trong, chiếc xe rất nhanh biến mất trong dòng xe cộ.

Từ lúc hắn xuất hiện, đến lúc hắn đi, cũng chỉ hai phút ngắn ngủi, một câu cũng không nói gì, giống như thực sự có chuyện trong thành phố, nhân tiện đi nhờ xe một đoạn.

Kiều An Hào một phần là do buổi tối còn cảnh quay phải thực hiện, phải nhanh quay trở về tổ phim, thứ hai là không muốn làm bóng đèn của Trình Dạng và Kiều An Hào, nên ba người liền chia thành hai ngả, Trình Dạng đưa Kiều An Hạ đến địa điểm ban đầu dự định ăn cơm tối, còn Kiều An Hào thì lái chiếc xe bị đâm có chút thê thảm của Kiều An Hạ, quay trở về sơn trang trước.

Ăn xong cơm tối, Kiều An Hào liền đến trường quay, hóa trang, thay y phục, đợi đến lúc tất cả chuẩn bị xong, vẫn còn cách thời gian quay phim nửa tiếng.

Nhân viên đang chuẩn bị đạo cụ, trường quay bận rộn tấp nập, những diễn viên khác đều đang hóa trang, Triệu Manh đột nhiên bụng khó chịu đi ra nhà vệ sinh, Kiều An Hào một mình có chút chàm chán, liền nhìn xung quanh bốn phía trường quay, đi quanh một vòng.

Sơn trang vốn dĩ là khu nghỉ ngơi ngoại thành nổi tiếng, phong cảnh tuyệt đẹp, ban đêm đèn màu thấp lên, càng trở nên rực rỡ lung linh, Kiều An Hào đạp trên con đường nhỏ rải đá cuội, đi thong thả về phía trước, kết quả đến lúc đến đình dừng chân ở giữa sơn trang, Kiều An Hào nhìn thấy Lục Cẩm Niên một mình đứng đó, nhìn vào ngọn hải đăng đối diện giữa đình, giống như đang nghĩ điều gì đó.

Tối nay Lục Cẩm Niên cũng có cảnh quay, nên hấn từ trong thành nhanh chóng quay trở lại, Kiều An Hào cũng không có gì kinh ngạc.

Kiều An Hào dừng bước chân, nhìn Lục Cẩm Niên, trong lòng do dự một chút, cuối cùng vẫn tiến thêm mấy bước, chầm chậm bước lên bậc thềm, đi tới đình nghỉ.

Lục Cẩm Niên dường như ý thức được có người lại gần, liền quay đầu lại một chút, nhìn thấy Kiều An Hào, đầu tiên hơi ngây, sau đó liền nhanh chóng dụi tắt điếu thuốc trong tay mình.

Nếu như đổi lại là Kiều An Hào trước đây, sẽ tuyệt đối không dám chủ động tiến tới bên cạnh Lục Cẩm Niên, có thể do lúc hấn bị thương ở cùng với hấn mấy ngày, khiến cho cô cảm thấy quan hệ giữa cô và hấn, không còn xa cách lạnh lùng như vậy, có chút giống như khi còn cao trung, tuy không thể tới mức vô cùng thân thiết, nhưng vẫn gặp mặt, lại có thể nói với nhau vài câu.

Kiều An Hào bước đến khoảng cách Lục Cẩm Niên một mét, liền dừng lại, sau đó thoáng có chút căng thẳng túm lấy váy, nghiêng đầu, nhìn Lục Cẩm Niên cười một chút, giọng mềm mại nói: "Anh trang điếm xong rồi sao?"

Lục Cẩm Niên giống như rất ngạc nhiên việc Kiều An Hào chủ động bắt chuyện với mình, tinh thần hơi hoảng hốt một chút, rất nhanh gạt

đầu, khẽ khẽ "ừ" một tiếng, qua một lúc, lại bổ sung nói: "Con trai hóa trang nhanh."

Tuy rằng hắn chỉ trả lời cho cô năm chữ, nhưng trong lòng Kiều An Hảo đã nổi lên mấy tia ngọt ngào, giống như hồi cao trung, cô thường ở đi qua vườn trường nơi hắn thường xuất hiện, sau đó lúc gặp được hắn, liền chủ động chào hỏi hắn một câu, nghe thấy tiếng hắn đáp lại, trong lòng cô, cũng giống như hiện tại, kích động hân hoan.

"Nhưng mà, anh đẹp trai như vậy, dù cho không trang điểm, lên hình cũng sẽ vượt xa những người khác."

Lục Cẩm Niên cong môi cười, sau đó quay đầu, ánh đèn xung quanh rục rịch, nhìn Kiều An Hảo, cơ hồ rất không để ý hỏi: "Chiều nay, tôi nghe Trình Dạng nói, em và Kiều An Hạ bị xảy ra tai nạn giao thông?"

Chương 223: Tình yêu sâu sắc bị nghi ngờ (11)

Kiều An Hảo trả lời: "Là bị đâm xe."

Lục Cẩm Niên thuận theo lời của Kiều An Hảo, không nhanh không chậm hỏi: "Người không sao chứ?"

"Không sao." Kiều An Hảo khẽ chớp mắt, quay đầu lại thuận theo hướng nhìn vừa rồi của Lục Cẩm Niên, đột nhiên phát hiện ngọn hải đăng đối diện, từ góc độ này nhìn sang, khung cảnh đẹp như trong mộng.

Kiều An Hảo nhìn một lúc, nghĩ tới vết thương sau lưng Lục Cẩm Niên, liền nhẹ giọng hỏi: "Anh thì sao?"

"Hử?" Lục Cẩm Niên hỏi lại một câu.

"Vết thương sau lưng anh thì sao? Khỏi chưa?"

"Khỏi rồi." Lục Cẩm Niên ngữ điệu nhàn nhạt, khiến người khác không nghe ra được một chút nào cảm xúc.

Kiều An Hảo trầm mặc một hồi, nghĩ tới Lục Cẩm Niên cứu mình, tuy là vì Hứa Gia Mộc, nhưng cô vẫn chưa nói cảm ơn một lần nào, vì vậy liền nhẹ giọng nói một câu: "Cảm ơn anh."

Lục Cẩm Niên đương nhiên biết Kiều An Hảo cảm ơn là vì việc gì, hắn không nói lời nào, cũng không nhìn Kiều An Hảo, chỉ là hai tay đút túi, tư thế ưu nhã đứng một bên, lẳng lặng ngắm nhìn ngọn hải

đăng phía xa, khóe môi lại câu lên một nụ cười đậm nhạt, qua một lúc lâu, mới mở miệng nói: "Không có gì."

Kiều An Hào nghe thấy câu "Không có gì" chậm chể cả một khoảng thời gian dài của Lục Cẩm Niên, không tiếp lời, hai tay lại chống lên lan can bạch ngọc trước mặt, ngẩng đầu, nhìn lên ánh đèn trên đỉnh sáng nhất của ngọn hải đăng, mặt mày cong cong vẽ ra một nụ cười.

Gió đêm ấm áp, ngọn đèn lung linh, cả không gian yên tĩnh, hai người tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại có một niềm hạnh phúc và thỏa mãn khó nói rạo rục.

Không biết qua bao lâu, Lục Cẩm Niên mới thu ánh mắt từ phía xa trở về, nhàn nhạt cất tiếng nói: "Cũng sắp bắt đầu ghi hình rồi, đi thôi."

Kiều An Hào gật gật đầu, quay mình trở lại.

Lục Cẩm Niên liền theo phía sau Kiều An Hào, bước chân không nhanh không chậm, hai người một trước một sau, không có nhiều lời, một con đường sỏi đá quanh co, lại bị hai người bước đi trên đó biến thành một dải đẹp đẽ động lòng.

Về đến trường quay, Kiều An Hào mới biết, Trình Dạng và Kiều An Hạ đã từ trong thành phố quay trở lại.

Bởi vì phải quay phim ngay, đạo diễn gọi bọn họ tới nói yêu cầu quay phim, vì vậy Kiều An Hào căn bản không kịp tới chào hỏi Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ vốn dĩ đang cùng Trình Dạng nói chuyện quay xong bộ phim này, đợi Trình Dạng có thời gian thì đi đâu chơi, kết quả lại nhìn thấy Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên người trước người sau từ rừng cây phía đối diện đi tới, biểu cảm trên mặt cô hơi ngưng lại, hứng thú cùng Trình Dạng tiếp tục nói chuyện phút chốc liền giảm đi rất nhiều,

liên tiếp xao nhãng, thậm chí thỉnh thoảng còn thất thần, căn bản không nghe thấy lời Trình Dạng.

Cảnh quay tối nay là Tổng Tương Tư, Lục Cảnh Niên với mấy diễn viên quan trọng trong đoàn, thưởng thức Kiều An Hảo tập trung luyện tập một điệu nhảy, mà điệu nhảy này, là Kiều An Hảo chuẩn bị cho bữa tiệc hàng năm của công ty, làm tiết mục chủ chốt.

Yêu cầu của kịch bản là điệu nhảy của Kiều An Hảo rất đẹp, mọi người đều nhìn ngắm đến thất thần, chỉ có Lục Cảnh Niên, nhận được tin nhắn của người con gái đã từng yêu sâu nặng, sau đó vì chọn lựa, rõ ràng có chút không được tập trung, cuối cùng, đợi đến khi Kiều An Hảo nhảy đến đoạn đặc sắc nhất, hấn lại quay mình bỏ đi.

Kiều An Hảo từng học qua vũ đạo, mấy năm này cũng không bị mai một, mà giáo viên vũ đạo trong đoàn phim cũng đã cầm tay chỉ dạy trước cho cô điệu nhảy tối nay cần diễn, động tác không hề khó, vậy nên đối với cô mà nói, cũng chỉ là một chuyện đơn giản.

Theo chỉ thị của đạo diễn, mọi người lần lượt nhập vai, đem ánh mắt toàn bộ đều đặt lên người Kiều An Hảo.

Chương 224: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (12)

Trans: ThjnNam

Kiều An Hào một thân váy đỏ, để chân trần, đứng trên mặt sàn đá cẩm thạch lớn tinh khiết, nhẹ nhàng nhảy múa.

Đạo diễn thiết kế bối cảnh vô cùng đẹp đẽ, sau lưng là cửa sổ sát đất rộng mở, bên ngoài khung cửa là ngọn hải đăng lung linh, rèm cửa màu trắng, tường màu trắng, đến cả mặt sàn cũng là màu trắng, chỉ có duy nhất váy Kiều An Hào là màu đỏ, màu sắc tương phản mạnh mẽ, làm nổi bật lên dáng múa của Kiều An Hào, chói mắt lạ thường.

Để giúp cho Kiều An Hào càng dễ dàng nhập thần vào điệu múa hơn, còn đặc biệt mở nhạc nền.

Toàn bộ hiện trường quay phim, ngoài tiếng âm nhạc ưu mỹ, cũng không hề có bất cứ âm thanh nào khác.

Hạ eo, nhắc chân, vút bay, váy đỏ phiêu dật, tà váy bồng bênh.

Cô không đi giày, đôi chân nhỏ bé, khéo léo, dưới sự trợ giúp của váy đỏ, tựa như sứ trắng.

Lục Cẩm Niên đứng ở bên cạnh Tống Tương Tư, đầu tiên rút điện thoại ra, làm ra dáng vẻ như đang xem tin nhắn, sau đó có chút nóng lòng ngẩng lên nhìn Kiều An Hào, kết quả trong khoảnh khắc nhìn thấy Kiều An Hào nhảy múa phiêu dật trước cửa sổ, biểu tình của hắn liền ngưng lại.

Vốn dĩ Lục Cẩm Niên lúc này, muốn lại cúi đầu xuống nhìn điện thoại, nhưng hẳn lại vẫn chăm chú nhìn điệu múa của Kiều An Hảo, thậm chí trong đầu sớm đã quên mất bản thân lúc này đang quay phim, trong lòng lại có một luồng cảm xúc sôi nổi cuộn trào không nói thành lời.

Đạo diễn ở phía xa thông qua máy quan sát nhìn thấy một màn này, lông mày chau lại, tưởng rằng Lục Cẩm Niên đột nhiên sáng tạo thêm kịch bản, cũng không hô “cắt”.

Nhưng mà qua một lúc lâu, Lục Cẩm Niên cũng vẫn như cũ không có phản ứng nào. Tống Tương Tư đứng bên cạnh Lục Cẩm Niên, phát giác ra người đàn ông đứng bên cạnh mình thật lâu cũng không hề có động tĩnh, mơ hồ phát hiện được bất thường, liền quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên một chút, phát hiện hẳn cư nhiên lại đang xuất thần, sau đó vô thức nhìn qua phía đạo diễn, nhìn thấy đạo diễn đang nhăn mày, hiển nhiên là đang không vui.

Tống Tương Tư khẽ động ánh mắt, giả vờ như không cẩn thận, đưa tay qua một chút, sau đó cố nước cầm trong tay “choang” một cái rơi xuống đất, vỡ thành vô số vụn nhỏ.

Tiếng vỡ vụn này, thức tỉnh được Lục Cẩm Niên.

Đạo diễn buộc phải hô “Cắt”.

Tống Tương Tư không đợi đạo diễn lên tiếng, liền nở nụ cười, phóng khoáng nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi không tập trung, làm lại một lần nhé, tôi đảm bảo sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý nữa.”

Thái độ của Tống Tương Tư rất tốt, đạo diễn cũng không nói gì, ra hiệu cho nhân viên tiến lên trang điểm.

Tổng Tương Tư nhân lúc mọi người hỗn loạn, nhè nhẹ nghiêng đầu, nhỏ giọng nhắc nhở bên tai Lục Cận Niên một câu: “Lục đại ảnh đế, tuy rằng điệu múa của tiểu thư Kiều An Hảo thực sự là rất đẹp, nhưng xin anh nhớ cho, anh hiện tại đang quay phim, anh lẽ nào muốn cho tất cả mọi người trong đoàn phi đều biết, anh là có ý với tiểu thư Kiều An Hảo sao?”

Lời của Tổng Tương Tư ngắn gọn nhanh chóng, nói xong, trực tiếp quay mình, rời đi.

Biểu hiện của Lục Cận Niên cũng không có biến hóa gì quá lớn, thế nhưng trong lòng, lại có chút âm thầm kinh động.

Hắn vừa rồi cư nhiên quên mất bản thân đang quay phim, chăm chú nhìn Kiều An Hảo cũng coi như xong đi, thậm chí thân thể còn nổi lên cảm giác... nếu như không phải là vừa rồi Tổng Tương Tư phản ứng nhanh làm đổ cốc nước, sợ rằng thực sự như cô ta nói, hắn liền cứ như vậy, trước mặt tất cả mọi người trong tổ phim, bộc lộ hết lòng dạ của mình...

Những năm này, hắn luôn tưởng rằng mình có thể che giấu rất tốt, nhưng đến hiện tại hắn mới phát hiện, thì ra, là hắn quá đề cao khả năng tự khống chế của bản thân, hoặc có thể nói, hắn trước giờ đối với người con gái tên Kiều An Hảo này, không hề có một chút lực kháng cự.

Lục Cận Niên nhắm mắt lại, âm thầm thở ra một hơi, muốn ép xuống những cảm xúc cuộn trào, xung động trong cơ thể mình.

Chương 225: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (13)

Vừa rồi điệu múa của Kiều An Hảo quá đẹp đẽ, tất cả sự chú ý của mọi người dường như đều đặt trên người cô, nên không có nhiều người chú ý đến sự thất thố của Lục Cảnh Niên.

Không có nhiều người không có nghĩa là không có ai, trong lúc quay phim, phản ứng của Lục Cảnh Niên đều hiện hiện rõ ràng trước ánh mắt Kiều An Hạ.

Vừa rồi, Lục Cảnh Niên, rõ ràng là nhìn Kiều An Hảo nhảy múa đến ngây người, hơn nữa ánh mắt hắn nhìn Kiều An Hảo vô cùng nóng, dường như có một thứ gì đó đang hừng hừng thiêu đốt trong đáy mắt.

Nghi hoặc của Kiều An Hạ mấy ngày trước vừa ép xuống, lại một lần nữa dâng lên đầy trong tâm trí.

Kiều An Hảo trang điểm xong, lúc uống nước, không cẩn thận làm đổ nước ra tay, cô nhìn thấy túi của mình đặt bên cạnh Kiều An Hạ, liền nói: "Chị, giúp em lấy khăn giấy trong túi."

Kiều An Hạ định thần lại, biểu cảm bình tĩnh không nhìn ra được điều gì, mở túi của Kiều An Hảo, lúc lục tìm trong túi, lại nhìn thấy một bình thuốc mỡ quen thuộc, cả người cô phút chốc sửng sờ.

"Chị, tìm thấy chưa?"

Tiếng của Kiều An Hảo lại truyền tới, Kiều An Hạ lập tức định thần

lại, đem khăn giấy đưa qua cho Kiều An Hào, sau đó lại liếc qua bình thuốc mỡ nhỏ kia trong túi của Kiều An Hào, rồi mới giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy rút tay ra, kéo khóa túi của Kiều An Hào.

Bình thuốc nhỏ đó, cô biết, đó là của Lục Cẩm Niên.

Theo như cô biết, là hai năm trước, sau khi một buổi tiệc kết thúc, cô uống không ít rượu, đành phải để trợ lí của Lục Cẩm Niên lái xe đưa về nhà, sau đó cô nhìn thấy trợ lí của Lục Cẩm Niên đem bình thuốc này đưa cho Lục Cẩm Niên, dặn dò hẳn buổi tối nhớ bôi lên miệng vết thương trước ngực.

Lúc đó cô tò mò, còn nhiều lời hỏi một câu, trợ lí Lục Cẩm Niên nói với cô, đó là một thứ thuốc trị sẹo rất thần kì, mua tại Vân Nam.

Cô thuận miệng hỏi, có thể mua ở đâu được, cô cũng đi mua một ít. Trợ lí Lục Cẩm Niên nói với cô, thứ thuốc đó, có lẽ cả Bắc Kinh, cũng chỉ có trong tay của mình Lục Cẩm Niên.

Chỉ có Lục Cẩm Niên mới có, nhưng bây giờ Kiều An Hào cũng có... Kiều An Hào cũng chưa từng đi Vân Nam, cũng không thể mua được loại thuốc mỡ này, nên thuốc mỡ của cô, chỉ có thể là từ Lục Cẩm Niên...

Kiều An Hạ càng nghĩ, trong lòng càng hoảng loạn, cảnh quay lại lần thứ hai đã bắt đầu ở phía xa, cô lại có chút đứng ngồi không yên, liền quay sang Trình Dạng tìm một cái cốc, đi vào nhà vệ sinh.

Đứng trước bồn rửa, Kiều An Hạ chậm chậm lơ đãng rửa tay, trong đầu từ từ sâu chuỗi những sự việc phát sinh trong mấy năm nay, sau đó trong lòng có một luồng dự cảm mãnh liệt, nói cho cô biết, Kiều An Hào rất có khả năng là người con gái trong mấy năm nay Lục Cẩm Niên vẫn luôn yêu thương sâu đậm.

Kiều An Hạ bị chính dự cảm của mình, dọa sợ đến hai tay chống đỡ trên bồn rửa, đầu cúi thấp, nhìn nước cuộn, đờ đẫn.

"Kiều tiểu thư?"

Kiều An Hạ nghe thấy tên của mình, quay đầu, nhìn thấy trợ lí của Lục Cảnh Niên từ trong phòng vệ sinh đi ra, cô vội vàng thu hồi biểu tình hỗn loạn của mình, cười với trợ lí của Lục Cảnh Niên, sau đó vừa rửa tay, vừa giả như vô ý hỏi: "Anh từ thành phố trở lại lúc nào thế?"

"Thành phố? Thành phố gì cơ? Tôi không qua đó, buổi chiều tôi ở trong khách sạn ngủ mà." Trợ lí Lục Cảnh Niên vẻ mặt ngờ ngác trả lời.

"Vậy sao? Vậy có lẽ là tôi nhớ nhầm rồi." Kiều An Hạ vẻ mặt bình tĩnh, cười với trợ lí của Lục Cảnh Niên.

"Vậy không có việc gì thì tôi đi trước đây." Trợ lí của Lục Cảnh Niên nói.

Kiều An Hạ gật đầu, mỉm cười nhìn trợ lí của Lục Cảnh Niên rời đi, sau đó tay mạnh mẽ nắm chặt bộ rửa.

Trợ lí của Lục Cảnh Niên buổi chiều căn bản không lái xe đi, Lục Cảnh Niên lại nói với Trình Dạng xe bị trợ lí lái đi rồi, hẳn muốn tiện đường đi nhờ....

Chương 226: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (14)

Trans: ThjnNam

Trợ lí của Lục Cẩm Niên buổi chiều căn bản không lái xe đi, Lục Cẩm Niên lại nói với Trình Dạng xe bị trợ lí lái đi rồi, hắn muốn tiện đường đi nhờ một đoạn...

Hắn rõ ràng là đang nói dối... Nhưng mục đích hắn nói dối là gì?

Lúc ở công ty Truyền thông Hoàn Ảnh, cô thuận miệng nói một câu Kiều An Hào thích ăn tôm, buổi tối Lục Cẩm Niên mời cả đoàn phim ăn tôm.

Xảy ra tai nạn xe, hắn ngay lập tức cùng Trình Dạng đến hiện trường, nhìn chăm chăm Kiều Kiều một hồi, không nói đến một câu thừa thãi liền rời đi.

Còn có buổi tối, lúc Kiều Kiều nhảy múa, hắn nhìn Kiều Kiều rõ ràng mê mẩn thất thần, thêm vào bình thuốc nhỏ trong túi của Kiều Kiều nữa....

Cánh tay nắm chặt trên bệ rửa của Kiều An Hạ, càng dùng thêm lực, ngón tay cũng trở nên trắng bệch, trong ngực nổi lên một nỗi ưu phiền bất định.

Nếu như nói vừa rồi trong đầu cô chỉ là dự cảm, chỉ là trực giác của con gái làm loạn, thì lúc này, Kiều An Hạ tuy không nắm chắc một trăm phần trăm, nhưng cũng có chín mươi phần trăm chắc chắn,

Kiều An Hào chính là tình yêu sâu đậm bao nhiêu năm nay Lục Căn Niên vẫn tâm tâm niệm niệm, từ đầu đến cuối vẫn chưa từng nghĩ đến buông tay.

Cư nhiên lại là Kiều An Hào, cư nhiên lại là Kiều An Hào....

"Hạ Hạ? Hạ Hạ?" Kiều An Hạ mơ hồ nghe thấy có người gọi mình, cô mơ màng nâng ánh mắt, nhìn người đứng trước mặt mình, nhất thời có chút không phản ứng.

Trình Dạng hai mày nhăn lại, ôm lấy vai Kiều An Hạ, lo lắng nói: "Hạ Hạ, em có chỗ nào không thoải mái à?"

Kiều An Hạ nhìn tay Trình Dạng đặt trên vai, lại ngẩng đầu, nhìn người đứng trước mặt mình, sau đó mới chậm chậm định thần lại, lắc đầu với Trình Dạng, nói: "Em không sao."

Trình Dạng đưa tay sờ trán Kiều An Hạ, nhiệt độ bình thường, trái tim lo lắng mới ổn định trở về trong lồng ngực, vẫn có chút không yên lòng quan tâm hỏi một câu: "Sao sắc mặt lại kém như vậy chứ?"

Kiều An Hạ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, sau đó liền xà vào vòng ôm của Trình Dạng, nhắm mắt lại, yên lặng một hồi, mới nhỏ giọng yếu ớt nói: "Em hơi mệt rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi."

"Được." Trình Dạng dễ dàng lập tức đáp ứng, ôm lấy Kiều An Hạ, quay mình đi ra khỏi phòng vệ sinh, đi được một đoạn, Trình Dạng đột nhiên lại hỏi một câu: "Hạ Hạ, em thực sự không sao chứ? Có chỗ nào không thoải mái thì phải nói với anh, anh đưa em đi bệnh viện."

Kiều An Hạ trong đáy lòng nổi lên một tia ấm áp, lắc đầu với Trình Dạng, lời nói mang theo vài phần nũng nịu nói dối: "Em có lẽ là đến

tháng rồi, vừa rồi bụng hơi đau một chút, thực sự không có việc gì."

Lâm Thi Ý còn chưa tốt nghiệp cấp ba, liền bỏ học, đầu tiên còn là một cô gái ở ngoài giới, dựa vào thân thể diện mạo tốt, bên người có không ít đại gia lăm tiền, có cuộc sống nhà lầu xe hơi bao nhiêu người ngưỡng mộ, vào năm cô ta mười chín tuổi, cô ta trong một bữa tiệc may mắn gặp được một người làm đầu tư truyền thông, Lâm Thi Ý cũng không để ý người đó đã năm mươi, nhưng lại mộng tưởng có thể trở thành miếng cơm bát gạo của mình, vì thế cuối bữa tiệc ngày hôm đó liền lén lút đem số điện thoại của mình nhét vào trong tay người đàn ông hơn năm mươi tuổi đó.

Cũng chính nhờ sự chủ động tự cho số điện thoại đó của Lâm Thi Ý, liền bắt đầu cuộc sống của cô ta trong giới giải trí.

Từ mười chín tuổi đến hai mươi bảy tuổi, trong thời gian tám năm này, sự nghiệp của Lâm Thi Ý trong giới giải trí, vẫn luôn luôn trong thế đi lên.

Đương nhiên, kim chủ ở sau lưng của cô ta, cũng người này tiếp người kia thay đổi, hơn nữa còn càng ngày càng lợi hại.

Dù sao, lăn lộn trong giới, có rất nhiều lúc, không phải nhờ thực lực, mà là nhờ hậu thuẫn.

Chương 227: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (15)

Trans: ThjnNam

Lâm Thi Ý thực sự rất ghét Tống Tương Tư, đầu tiên cô cũng cố gắng cùng so tài với Tống Tương Tư, nhưng Tống Tương Tư, con người này cũng rất quái dị, nói cô ta một thân thanh cao trong giới giải trí, nhưng có chuyện gì tốt cô ta cũng lấy được, lại không giống như dựa vào chống lưng, nhưng nói cô ta có chống lưng, thì nhiều năm như thế này lại không hề lộ ra một vết tích, tin đồn gì.

Trong giới giải trí đều gọi Tống Tương Tư là nữ diễn viên thiên tài trăm năm khó gặp, Lâm Thi Ý có đấu thế nào cũng đấu không lại Tống Tương Tư, đến cuối cùng đành dứt khoát nhận thua.

Ngoài Tống Tương Tư, trong tám năm này, Lâm Thi Ý không ngừng dùng thủ đoạn, không quản là dựa vào nam minh tinh tuyên truyền lôi kéo sự chú ý, hay là uy hiếp dẫm đạp lên đối thủ nữ của mình, tóm lại có thể nói, cô ta lên như điều gặp gió, mãi cho đến khi Kiều An Hào giành vai nữ thứ của cô ta trong "Khuyh thành thời quang", cô ta mới bắt đầu gặp chuyện đen đủi.

Chuyện xích đu, khiến cô trong lòng vẫn còn lo sợ, thu liễm đi rất nhiều, cũng khiêm tốn trầm lặng hơn rất nhiều, kết quả, cô ta phát hiện, mình không hề có dấu hiệu vận mệnh chuyển tốt, lại vô có mấy ngày này, những lời mời trước đây đều hủy bỏ kí kết với cô, thậm chí trong một lần phỏng vấn, cô ta cố ý để lộ ra dây áo nội y, để hở ra cả nửa bầu ngực, muốn nhờ một động tác nhỏ này, lên top trên weibo, kết quả đám kí giả vẫn luôn canh me loại tin tức tai tiếng scandal này,

thế nhưng lại không hề chụp lại ảnh của cô.

Lâm Thi Ý cảm giác được nguy cơ trong sự nghiệp của chính mình, vì vậy liền nghĩ cách lấy lòng đám người có tiếng nói trong giới giải trí mà mình quen biết, kết quả ai ngờ được, đám người đó không biết có phải đã đều thống nhất với nhau hay không, mà toàn bộ đều tránh cô không gặp.

Lâm Thi Ý lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải tình trạng kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không thừa như thế.

Trong giới giải trí không thiếu nhất chính là minh tinh, nếu như mức độ gây chú ý của một người thấp xuống, chẳng qua bao lâu, sẽ bị mọi người quên lãng.

Vậy nên Lâm Thi Ý cảm thấy mình cần phải kiếm được một chương trình, dù cho có người ở sau lưng cô ta ngáng chân, cũng không thể chặn được tiền đồ của cô ta, vì vậy cuối cùng cô ta nghĩ đi nghĩ lại, liền nghĩ tới người duy nhất bây giờ cô ta có thể gặp được, nhà sản xuất Tôn.

Bởi vì cô ta biết, nhà sản xuất Tôn gần đây đang chuẩn bị làm một bộ phim cổ trang.

Kết quả ai biết được, lão quỷ háo sắc này, mỗi lần cô ta nửa đêm đi tìm lão, đều có bộ dạng "người đến không từ" chơi cô, cô cũng vô cùng phối hợp, kết quả sau khi phối hợp xong, lão ta tuy nói cũng rất dễ nghe, nhưng lại không có hành động nào thực tế.

Lâm Thi Ý cũng cảm thấy nhà sản xuất Tôn là cố tình chơi mình, dám tức không dám nói, chỉ có thể càng cố gắng đi lấy lòng lão ta.

Cũng không biết là cô có vận khí tốt, hay là ông trời không nỡ tuyệt đường sống của cô, trong lúc cô lại một lần nữa đi tìm nhà sản xuất Tôn, lại cho cô tìm thấy một đường sống.

Lâm Thi Ý có thẻ phòng của nhà sản xuất Tôn, nửa đêm lén vào phòng Tôn tổng, muốn trèo lên giường lão ta, cho Tôn tổng một điều bất ngờ, kết quả lén lút khế khàng tiến vào gian phòng, lại nghe thấy thanh âm của Tôn tổng truyền tới.

"Đám ngôi sao nữ này, có thể chơi thì còn ai chưa chơi qua, cũng chỉ có Tống Tương Tư là chưa động đến, nhưng cũng không thể động đến, bảo đảm vé phòng chiếu, ai mà không đem cô ta biến thành thần tiên mà cung đỡ chứ... À, anh còn không nói, còn có một người, rất đẹp... còn đẹp hơn Tống Tương Tư, thanh khiết sạch sẽ, hơn nữa chỉ nhìn một cái là nhìn ra thuần chất tự nhiên, chưa từng chỉnh sửa... gọi là Kiều An Hảo gì đó... tôi thực sự vô cùng có hứng thú với cô ta, chỉ là giảng bấy thế nào cũng không mắc, hứng thú lại không có được, vậy nên trong lòng rất ngứa ngáy khó chịu...."

Chương 228: Tình yêu sâu nặng bị hoài nghi (16)

Trans: ThjnNam

Đây rõ ràng là nhà sản xuất Tôn đang nói chuyện điện thoại cùng người khác, Lâm Thi Ý nghe được nửa sau của câu chuyện, cánh tay vốn muốn đẩy mở cửa phòng ngủ, liền dừng lại.

Nhà sản xuất Tôn có hứng thú với Kiều An Hào...

Cô ta phí công lấy lòng lão ta lâu như vậy, không đạt được chút lợi lộc nào, nếu như là Kiều An Hào, vậy cô ta khẳng định là muốn thế nào được thế đấy.

Trong giới này, có những người vì đạt được chỗ tốt, đến chính bạn của mình cũng có thể bán đứng dâng lên cho người khác ngủ không phải là không có, mà Kiều An Hào lại là người mà Lâm Thi Ý căm ghét nhất, nếu như đem cô ta, đổi lấy một chỗ tốt, tội gì mà không làm chứ?

Khóe môi Lâm Thi Ý cong lên một nụ cười lạnh, không tiến vào phòng ngủ của nhà sản xuất Tôn nữa, liền lặng lẽ rời đi, sau đó liền bắt đầu tính toán, làm thế nào có thể đem Kiều An Hào dâng lên giường của nhà sản xuất Tôn, sau đó đạt được sự vừa ý của nhà sản xuất Tôn, đem đổi lấy chỗ tốt mà mình muốn?

Có chuyện xích đu làm bài học, kế hoạch lần này của Lâm Thi Ý, cố ý tìm lúc Lục Căn Niên không có mặt để hành động.

Ngày hôm đó, là ngày thứ sáu, bởi vì trời đổ mưa, cảnh quay ngoài trời của tổ phim chỉ có thể chọn hôm trời nắng, vậy nên buổi chiều và buổi tối đoàn làm phim trực tiếp cho mọi người nghỉ ngơi.

Nhà sản xuất Tôn ngày hôm đó có lẽ do tâm tình tốt, liền đề xuất buổi tối mời mọi người ăn cơm.

Lâm Thi Ý vừa hay đến kì kinh nguyệt, bụng hơi khó chịu, nên có chút không muốn đi, nhưng lại biết được Lục Cẩm Niên vào thành phố có việc, liền cắn chặt răng, gắng gượng bò xuống giường, trang điểm xinh đẹp đi tham gia bữa tiệc.

Nhà sản xuất Tôn mời khách, mọi người tự nhiên đều sẽ không từ chối, ngoài Lục Cẩm Niên và Trình Dạng buổi tối đưa bạn gái vào trở về thành phố, những người khác có thể đến đều đến đầy đủ.

Địa điểm lựa chọn là một suối nước nóng nghỉ dưỡng cách sơn trang không xa, sau khi ăn cơm xong, nhà sản xuất Tôn còn hào phóng mời mọi người tắm nước nóng.

Lâm Thi Ý tới kì kinh nguyệt, không thể ngâm mình, nên chỉ nằm trên một chiếc giường ấm bên bờ suối nói chuyện cùng với người khác, ánh mắt lại luôn chú ý đến Kiều An Hào.

Suối nước nóng độ ấm cao, thời gian ngâm mình lâu, sẽ rất dễ bị thiếu nước, Lâm Thi Ý rộng rãi cho người quản lí của mình đi mua mấy thùng nước giải khát mang tới, sau đó còn đặc biệt tìm người phục vụ của suối nước nóng, đem phát cho mọi người mỗi người một chai.

Kiều An Hào, Triệu Manh, Tống Tương Tư cùng mấy nữ diễn viên khác đang trong bồn tắm rượu đỏ nói chuyện, phục vụ liền mang nước ngọt tới, cẩn thận mở nắp cho mọi người, tự mình từng chai

từng chai đưa đến tận tay cho mỗi người.

Người phục vụ không hề nói ai mời, đưa xong nước ngọt liền rời đi, mấy người cũng nghĩ là đó là nhà sản xuất Tôn mời khách đưa tới, cũng không nghĩ nhiều, vừa nói chuyện vừa uống nước.

Không biết là do suối nước nóng quá nóng hay không, hay là ngâm nước lâu khí nóng ngấm vào thân thể, Kiều An Hào cảm thấy trong người mình càng ngày càng nóng, trong lòng khó chịu như có lửa đốt, đến cuối cùng, cô chịu không nổi liền từ suối nước nóng đứng lên, tìm một lí do, khoác khăn tắm, đi vào nhà vệ sinh.

Kiều An Hào mở vòi nước, vục nước lạnh rửa mặt, để mình thoải mái một chút, ngẩng đầu lên, nhìn thấy mặt mình đỏ đến không ngờ, cô nhin không được chà xát mặt, phát hiện chính mình tinh thần lại có một nỗi hưng phấn không hiểu được nổi lên, đến tốc độ nhịp tim cũng theo đó trở nên gấp gáp, đập mạnh đến mức, cuối cùng, Kiều An Hào phát hiện đầu óc mình có chút mông lung, mơ hồ, khí lực bắt đầu tan rã, ý thức hỗn loạn không rõ ràng, nhưng lại có một loại hưng phấn kì lạ không nói nên lời, trong cơ thể bắt đầu luân chuyển toán loạn.

Hơi thở của Kiều An Hào càng trở nên gấp gáp, liền sau đó, cả người cô không chịu khống chế mềm nhũn ngã xuống đất.

Chương 229: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (17)

Trans: ThjnNam

Lâm Thi Ý vào lúc Kiều An Hào đi vào nhà vệ sinh, liền ngay sau đó vội vàng đem quản lí và trợ lí của mình cũng đi theo vào, sau khi Kiều An Hào mất ý thức ngã ra đất, Lâm Thi Ý đưa mắt cho quản lí và trợ lí của mình, sau đó hai người đi lên trước, kéo Kiều An Hào lên, đem tóc cô xoắn ra, che khuất đi khuôn mặt, giả vờ như đang đỡ cô, sau đó nhân lúc mọi người còn đang ở bên suối nước nóng, không có chú ý đến chỗ này, nhanh chóng trực tiếp rời suối nước nóng, sau đó lên xe bảo vệ của Lâm Thi Ý, trở về khách sạn của đoàn phim.

Lâm Thi Ý trực tiếp theo thang máy, đưa Kiều An Hào lên lầu, sau đó cầm thẻ phòng của nhà sản xuất Tôn quẹt mở cửa phòng của nhà sản xuất Tôn, kéo Kiều An Hào vào, trực tiếp ném lên giường, sau đó liền khóa cửa rời đi.

Về đến phòng của mình, Lâm Thi ý rút điện thoại của mình ra, gửi cho nhà sản xuất Tôn một tin nhắn: “Tôn tổng, tôi tặng cho ngài một phần đại lễ mà ngài vô cùng mong muốn, đang ở trong phòng của ngài, tôi khuyên ngài bây giờ tốt nhất nên từ suối nước nóng khu nghỉ dưỡng quay trở về khách sạn nhận lấy.”

Nhà sản xuất Tôn tắm suối nước nóng thân thể có chút mệt mỏi, vậy nên liền từ suối nước nóng đi lên, vừa lau mái tóc ẩm ướt của mình, vừa tới phòng gửi đồ lấy điện thoại, kết quả nhìn thấy tin nhắn Lâm Thi Ý gửi đến cho mình khoảng mười phút trước.

Nhà sản xuất Tôn nhìn chăm chăm màn hình điện thoại một hồi, cuối cùng liền cất điện thoại đi trực tiếp thay quần áo, thanh toán, sau đó nhanh chóng cho trợ lí lái xe đưa mình trở về khách sạn mà đoàn làm phim ở.

Triệu Manh và mọi người nói chuyện đến say sưa, đến khi có người ngâm suối nước nóng đủ rồi, đề nghị rời đi, Triệu Manh mới phát hiện, Kiều An Hào đi nhà vệ sinh lâu như vậy rồi vẫn không thấy quay trở lại, thế là liền đứng lên, đi tới nhà vệ sinh, kết quả tìm một vòng, vẫn không thấy bóng dáng Kiều An Hào, chỉ gặp được những người quen khác, trong những bồn tắm khác, lại đảo một vòng những bồn tắm lớn nhỏ trong suối nước nóng, vẫn không tìm được Kiều An Hào, lúc này mới quay trở lại phòng nghỉ.

Đồ của cô và Kiều An Hào đều đặt trong cùng một tủ đồ, Triệu Manh mở tủ đồ, phát hiện quần áo và túi xách của Kiều An Hào vẫn còn trong đó.

Đồ vẫn còn, sợ là Kiều An Hào vẫn ở trong suối nước nóng, vì vậy lại quay trở lại suối nước nóng.

Không ít người đã ngâm nước nóng đủ, đang lục tục rời đi.

Triệu Manh vừa cùng những người quen biết chào hỏi, vừa cẩn thận tìm trong suối nước nóng tìm một lượt, vẫn không hề tìm thấy Kiều An Hào, Triệu Manh liền vội vã trở lại phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy bên trong chỉ còn lại vài diễn viên và nhân viên, vừa nói chuyện, vừa thay đồ.

Trong lòng Triệu Manh, nổi lên một tia lo lắng hoảng loạn không nói nên lời, liền lúc cô đang định lại một lần nữa quay lại suối nước nóng tìm kiếm, lại bị Tổng Tương Tư gọi lại: “Triệu Manh, mọi người đều rời đi rồi, cô một mình còn từ trong suối nước nóng chạy ra, lại chạy

vào trong đó làm gì?”

Triệu Manh liền dừng ngay bước chân, gọi một tiếng Tương Tư tỉ, sau đó mới nói: “Tôi không tìm thấy Kiều Kiều rồi.”

“Kiều tiểu thư lúc trước không phải là cùng mọi người nói chuyện sao? Lại nói, một người lớn như cô ấy, làm sao có thể mất đi được?”
Tống Tương Tư dừng lại một chút, dò đoán nói: “Hay là Kiều tiểu thư đột ngột có chuyện, thay quần áo đi trước rồi, không kịp nói cho cô?”

“Nhưng mà, quần áo với túi xách của Kiều Kiều còn ở trong tủ.” Triệu Manh dừng một chút, lại nói: “Nếu như Kiều Kiều thay đồ rồi đi, tôi cũng không lo lắng, nhưng quần áo còn chưa thay, lại không thấy người đâu nữa, theo như tính cách của cô ấy, chắc chắn không thể nào mặc đồ tắm đi loạn được.”

Chương 230: Tình yêu sâu sắc bị nghi ngờ (18)

Tổng Tương Tư nhíu mày, trong lòng nhận ra có gì đó không được bình thường, vẻ mặt thoáng chốc nghiêm nghị: "Không thấy Kiều tiểu thư là từ khi nào?"

"Lúc cậu ấy đang nói chuyện với chúng ta, sau đó rời đi nhà vệ sinh, rồi chưa có thấy trở lại a..."

Tổng Tương Tư không để cho Triệu Manh nói xong liền bước dồn dập bước về phía bể suối nước nóng.

Triệu Manh há miệng, khựng lại, kinh ngạc nhìn về phía người đại diện của Tổng Tương Tư, người đại diện vẻ mặt cũng mờ mịt, đều không hiểu Tổng Tương Tư đang định làm cái gì đành vội vàng chạy theo Tổng Tương Tư.

Tổng Tương Tư đi đến ly rượu đỏ bên cạnh bể nước nóng, phát hiện tất cả đồ uống ở đó đã không cánh mà bay, Tổng Tương Tư tiếp tục nhìn quanh mấy hồ nước bên cạnh, thấy đồ uống bên đó vẫn còn nguyên vẹn, môi cô mím chặt, đáy lòng mơ hồ nhận ra cái gì đó, bèn rời khỏi, còn hướng người đại diện phía sau, đưa ra mệnh lệnh: "Nếu tôi nhớ không sai, giám đốc khu nghỉ dưỡng này trước liên hệ, ngờ ý định muốn hợp tác, bây giờ cô gọi cho ông ấy, nói rằng điều đó có thể, nhưng phải giúp tôi đưa đến băng ghi hình ở đây, tôi muốn xem ngay lập tức."

Trợ lý của Tổng Tương Tư tuy không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, nhưng vẫn lấy di động ấn gọi đi.

Không lâu sau, liền có nhân viên tìm đến Tổng Tương Tư, cung kính mời cô đi đến phòng theo dõi.

Tổng Tương Tư chăm chú theo dõi những khung ghi hình lớn nhỏ trên màn hình, nhận ra Kiều An Hào vào trong nhà vệ sinh không lâu, Lâm Thi Ý mang theo người cùng trợ lý đi vào, ánh mắt Tổng Tương Tư rét lạnh, đợi thêm 1 chút nữa, nhìn thấy Lâm Thi Ý đi ra, nhưng để nhận thấy rằng từ 3 người đã thành 4.

Trong đám người đó có 1 người tóc che gần hết khuôn mặt, căn bản không nhìn rõ dung mạo, nhưng Triệu Manh nhìn qua có thể nhận ra ngay đó là Kiều An Hào, liền chỉ tay vào màn hình nói: "Kiều Kiều, Kiều Kiều bị Lâm Thi Ý mang đi kìa!"

"Lâm thi Ý mang Kiều Kiều đi làm cái gì? Không được, tôi phải đi tìm cô ta!"

Nói xong, Triệu Manh liền hướng về phía Lâm Thi Ý rời đi chạy tới.

"Cô đứng lại!" Tổng Tương Tư vội vàng chạy theo, lớn tiếng gọi Triệu Manh, sau đó nhanh chân bước lên, túm lấy tay Triệu Manh, nói: "Cô cho là đi tìm Lâm Thi Ý bây giờ, cô ta sẽ giao Kiều An Hào ra sao?"

"Tôi đi báo cảnh sát!"

"Báo cảnh sát?" Tổng Tương Tư cười lạnh, lời nói sắc sảo không chút lưu tình: "Cô lấy bằng chứng gì? Lâm Thi Ý là đờ Kiều An Hào ra khỏi toilet, không có bắt cóc, hơn nữa chúng ta còn là cùng 1 đoàn làm phim, mọi người quen biết nhau là dĩ nhiên, cảnh sát dựa chỉ dựa vào cái băng ghi hình mà đồng ý là Kiều An Hào đang gặp nguy hiểm? Mà cho dù cô thuyết phục được cảnh sát, thì chỉ sợ lúc bọn họ xét đến, Kiều An Hào đã đi tong rồi!"

"VẬY CHỊ TƯƠNG TƯ, BÂY GIỜ PHẢI LÀM SAO ĐÂY? LÂM THI Ý LUÔN LUÔN GANH GHÉT VỚI KIỀU KIỀU, KIỀU KIỀU BỊ MANG ĐI HẸN LÀ SẼ KHÔNG CÓ GÌ TỐT ĐẸP, ĐÚNG RỒI, PHẢI GỌI CHO CHỊ AN HẠ..." NÓI XONG, TRIỆU MẠNH LIỀN LẤY ĐIỆN THOẠI KIỀU AN HẢO RA, TÌM SỐ KIỀU AN HẠ.

NHƯNG CÔ CHƯA KỊP ẤN GỌI, ĐÃ BỊ TỔNG TƯƠNG TƯ ĐỨNG 1 BÊN CƯỚP LẤY ĐIỆN THOẠI, VỪA TÌM SỐ LỤC CẦN NIÊN VỪA NOI:" TÌM KIỀU TIỂU THƯ ĐÓ VÔ DỤNG THÔI, MUỐN TÌM PHẢI TÌM LỤC CẦN NIÊN!"

Chương 231: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (1)

Điện thoại vừa báo hiệu có người nghe, Tống Tương Tư liền giờ điện thoại lên tai, nói rành mạch từng từ cho người bên kia:" Lục đại ảnh đế, tôi không phải Kiều An Hào, tôi là Tống Tương Tư, tôi gọi điện là để nói cho anh biết, Kiều An Hào đại khái 1 giờ trước, đã bị Lâm thi Ý mang đi!"

Lục Cận Niên đêm nay phải đi dự tiệc.

Hắn luôn luôn không thích tham gia mấy hoạt động kiểu này, tính cách từ nhỏ đã không thể mở miệng nịnh nọt kẻ khác, cũng càng không thích mấy kẻ nịnh bợ lấy lòng, cho nên ở bữa tiệc duy trì lãnh đạm, thức ăn cũng không thêm động đũa.

Nhàm chán đem điện thoại ra, xem đến tin mọi người trong đoàn hôm nay đi tắm suối nước nóng, nhìn lướt qua nội dung, hóa ra là nhà sản xuất Tôn đêm nay mời khách ăn cơm, trong ảnh, hắn nhận ra Kiều An Hào ngồi giữa Triệu Mạnh và Tống tương Tư, đang nghịch điện thoại.

Lục Cận Niên nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, đến khi có người bước đến chúc rượu, mới buông điện thoại, lãnh đạm cầm lên ly rượu, nói qua loa vài câu.

Thời điểm bữa tiệc kết thúc, đã là hơn 10 giờ đêm, lúc đợi trợ lý đi lái xe, liền vào toilet, kết quả lúc đi ra, lại đụng phải Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ nghỉ phép 7 ngày, hôm nay là ngày cuối, đêm nay Trình Dạng đưa cô quay trở về, thuận đường liền tạt ngang ăn bữa tối.

Nhà hàng này ở trên tầng cao, cảnh đêm đặc biệt rục rỡ, cho nên ăn xong 2 người cũng không vội rời đi mà ở lại nói chuyện phiếm kết hợp ngắm cảnh đêm, mãi cho đến 10 giờ, Kiều An Hạ nhân lúc Trình Dạng bận chút việc, đi toilet.

Vừa ra khỏi toilet, liền đụng mặt Lục Cẩm Niên.

Hai người trao đổi ánh mắt, Lục Cẩm Niên trên mặt đều không chút biến hóa, đối với nhau gật đầu 1 cái, sau đó liền bước qua.

Kiều An Hạ tuy rằng trong lòng đã trăm phần chắc chắn cô gái Lục Cẩm Niên thích là Kiều An Hào, nhưng vẫn không hoàn toàn khẳng định, đúng thời điểm Lục Cẩm Niên bước qua 1 chút, liền gọi giật lại: "Lục Cẩm Niên."

Lục Cẩm Niên nhíu mày, ngập ngừng 1 chút rồi dừng lại, nhưng không quay người lại.

Kiều An Hạ xoay người, nhìn lưng Lục Cẩm Niên, hít sâu 1 hơi, sau đó bước tới, đi đến trước mặt Lục Cẩm Niên, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt băng lãnh của Lục Cẩm Niên, mím môi, sau đó mở miệng nói: "Tôi nghĩ tôi đã biết người anh thích là ai."

Lục Cẩm Niên ánh mắt hơi động, vẻ mặt như cũ lãnh đạm, dường như không có ý định mở miệng.

"Lục Cẩm Niên, anh cho là chỉ cần như vậy lãnh đạm, là có thể che dấu hết sao?" Kiều An Hạ rũ mắt, nhếch miệng cười tự giễu, sau đó ngẩng đầu nhìn Lục Cẩm Niên, mang theo vài phần khẳng định nói: "Lục Cẩm Niên, người anh thích là..."

Kiều An Hạ còn chưa nói xong, điện thoại Lục Cẩm Niên liền reo lên, hần mi tâm khẽ giật, lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn đến tên trên màn hình, thân thể bỗng khựng lại, có vẻ hơi bất ngờ, sau đó ấn nghe, nhưng là hần chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã truyền đến giọng của Tống Tương Tư bên kia: "Lục đại ảnh đế, tôi không phải Kiều An Hào, tôi là Tống Tương Tư, tôi gọi điện là để nói cho anh biết, Kiều An Hào đại khái 1 giờ trước, đã bị Lâm thi Ý mang đi!"

Chương 232: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (2)

Lục Cẩm Niên nghe đến đó, mi tâm khẽ giật, ánh mắt thoáng trở nên nghiêm túc.

Hành lang bên ngoài phòng vệ sinh khá im lặng, giọng nói của Tống Tương Tư vang ra, Kiều An Hạ đứng gần đó có thể nghe được đại khái nội dung, nhất thời lo lắng, vẻ mặt khẩn trương hỏi:" Kiều Kiều làm sao?"

Lục Cẩm Niên mím môi, cất điện thoại trở lại, không để ý tới Kiều An Hạ, trực tiếp nâng tay đẩy Kiều An Hạ sang một bên, sai bước đi qua.

Kiều An Hạ bị lực đẩy khá mạnh vào bức tường bên cạnh, lúc ổn định lại thấy Lục Cẩm Niên đã chuẩn bị bước vào thang máy, khựng lại mất mấy giây rồi vội vàng đuổi theo.

Thang máy xuống đến tầng trệt, Kiều an Hạ lao luôn ra ngoài, vừa lúc thấy Lục Cẩm Niên vẻ mặt âm trầm kéo trợ lý ra 1 bên, sau đó liền đi vào xe, dây an toàn cũng không kịp cài, trực tiếp khởi động xe, quay xe rời khỏi.

Trợ lý bị Lục Cẩm Niên hất ra lảo đảo vài bước mới lấy lại được thăng bằng, nhìn đến Kiều An Hạ đuổi tới, lập tức hỏi:" Kiều tiểu thư, Lục tiên sinh làm sao vậy?"

"Lên xe trước rồi nói!" Kiều An Hạ vẫy tay bắt 1 cái taxi, kéo trợ lý đi vào, sau đó lớn tiếng ra lệnh cho lái xe:" Đuổi theo chiếc xe phía trước kia.:

"Chiếc xe đó? Nhanh như vậy...." chưa nói hết, Kiều An Hạ đã rút 1 xấp tiền từ trong ví, kiểm tra cũng không thèm kiểm tra, ném v ề phía lái xe:" Lái đi!"

Lái xe nhìn tiền rơi đầy xung quanh mà ngẩn người, Kiều An Hạ đã đem giày cao gót rút ra, nhắm vào cổ lái xe:" Có đi hay không?"

Lái xe hoảng hồn nuốt nước bọt, không dám nghĩ ngợi gì thêm, trực tiếp nhấn ga, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo xe Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hạ lúc này mới đem giày cao gót thu lại, hướng phía trợ lý giải thích:" Tổng Tương Tư vừa gọi cho Lục Cẩm Niên, nói Kiều Kiều bị Lâm Thi Ý mang đi!"

Thời điểm Lục Cẩm Niên ở thang máy, lại nhận được điện thoại của Tổng Tương Tư, báo có người nhìn thấy xe Lâm Thi Ý ở khách sạn của đoàn làm phim, Lục Cẩm Niên liền dùng hết tốc độ, hướng phía đoàn làm phim phóng đến.

Cũng may là đêm khuya, đường vắng vẻ, bình thường mất 2 tiếng, nay lại chỉ mất nửa tiếng đồng hồ, đã đến nơi.

Lục Cẩm Niên rút chìa khóa, xuống xe, tay đóng chiếc cửa cái rầm, sau đó bước nhanh về phía đại sảnh.

Trong đại sảnh đúng lúc có mấy người trong đoàn làm phim đang chuẩn bị đi ra ngoài, thấy Lục Cẩm Niên lập tức đứng dạt sang 1 bên,

lên tiếng chào hỏi:" Lục tổng."

Chương 233: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (3)

Lục Cẩm Niên duy trì khuôn mặt lạnh băng, đi về phía thang máy.

Xe của Kiều An Hạ theo sát dừng gần khách sạn, Kiều An Hạ không kịp chờ xe dừng hẳn, liền đẩy cửa, hướng đại sảnh chạy vào.

Lục Cẩm Niên vừa tiến vào thang máy, cô nhanh chân chạy lên theo, nhìn thoáng qua tầng Lục Cẩm Niên đi tới, hanh chóng sang cái thang máy bên cạnh đi vào.

Kiều An Hạ từ thang máy phi ra, đánh mắt nhìn xung quanh, thấy Lục Cẩm Niên đang đứng gõ cửa.

Kiều An Hạ mím môi, cầm túi, hướng về phía Lục Cẩm Niên chạy tới, vừa chạy được 2 bước liền dừng lại, rút đôi giày cao gót cầm trên tay.

Sau nửa giờ từ khi Lâm Thi Ý đưa Kiều An Hào vào phòng của nhà sx Tôn, nhận được 1 tin, 2 chữ đơn giản "Tốt".

Lâm Thi Ý dương khóe môi, trả lời lại một câu "Chúc ngài đêm nay vui vẻ" , sau đó nằm trên giường, khoái trá xem ti vi.

Chừng 10 rưỡi, Lâm Thi Ý từ giường đứng lên, đi toilet làm vệ sinh, sau đó qua gương ngắm nghía một chút, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến 1 tiếng đập cửa.

Tiếng đập cửa dồn dập.

Lâm Thi Ý hơi không kiên nhẫn ra khỏi phòng, hỏi:" Ai?"

Không có tiếng trả lời.

Lâm Thi Ý tưởng người đại diện đã trở lại, liền bước chậm chạp ra mở cửa.

Kết quả, bên ngoài lại là Lục Cẩm Niên.

Người đàn ông vẻ mặt âm trầm, phát ra hàn khí rét lạnh.

Lâm Thi Ý toàn thân đổ mồ hôi, nhẹn không được run run, đáy lòng nâng lên 1 dự cảm xấu.

Lục Cẩm Niên nên sẽ không là vì Kiều An Hào đến đó chứ..... Nhưng là bọn họ hai người thoạt nhìn cũng không quá thân thiết, hơn nữa lần trước vụ bàn đu dây, Lục Cẩm Niên sở dĩ nghiêm khắc xử lý, là vì hẳn thực không thích người ở cùng 1 đoàn làm phim sử dụng thủ đoạn mâu thuẫn nội bộ....

Lâm Thi Ý nhẹn xuống bất an, tươi cười, ngữ điệu mỉa mai:" Lục tiên sinh, có chuyện sao?"

"Kiều an Hào đâu?" Lục Cẩm Niên không vòng vo, trực tiếp mở miệng chất vấn.

Kiều An Hào... Lâm Thi Ý đảy mắt thoáng hoảng hốt, nhưng nhanh chóng trấn định, hướng phía Lục Căn Niên cười cười:" Kiều tiểu thư có lẽ ở phòng cô ta chứ..."

"Đồ rắn độc!" Lâm Thi Ý còn chưa nói hết, Kiều An Hạ vừa đuổi tới liền hung dữ chửi một câu, giây tiếp theo, không đợi mọi người kịp phản ứng, liền cầm giày cao gót trong tay vung tới:" Cô ở đây giả ngu cái gì, đừng tưởng tôi không biết em gái tôi bị cô mang đi rồi?"

Chương 234: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (4)

Giày cao gót của Kiều An Hạ trực tiếp nện lên đầu Lâm Thi Ý, chuẩn xác khiến Lâm Thi Ý đau đến tái mét mặt, theo đà lui vào phòng mấy bước, tay theo bản năng ôm lấy đầu, nhưng vẫn già mồm: "Tôi không biết các người đang nói gì cả?"

"Còn không?" Kiều An Hạ tính tình trước giờ vốn nóng nảy, nghe được Lâm Thi Ý nói vậy, liền bất ngờ xông đến trước mặt Lâm Thi Ý, hung hăng giáng xuống mấy cái tát: "Này thì không biết!"

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa, nhìn thấy một màn này, mi tâm giật giật, nhưng không có nửa điểm có ý định lên ngăn cản.

"Lâm Thi Ý, tôi hỏi cô lần cuối cùng, tốt nhất là thành khẩn nói ra, em gái tôi rốt cuộc bị đưa đi đâu rồi!" Kiều An Hạ nói xong tay liền túm lấy tóc Lâm Thi Ý mà giật, sau đó đem mặt cô ta nâng lên, dùng hết sức lực mà đánh, khuôn mặt Lâm Thi Ý lúc này đã sưng đỏ 1 mảng, Kiều An Hạ nhìn chằm chằm, ngữ khí sắc bén lần nữa lên tiếng: "Em gái tôi ở đâu?"

Lâm Thi Ý nhắm tịt mắt, nhất quyết không chịu mở miệng nói chuyện.

Kiều An Hạ thực sự tức giận, cô nhìn quanh quất, nhìn đến dao gọt hoa quả trên bàn, trực tiếp vớ lấy di vào mặt Lâm Thi Ý: "Tôi cho cô 30 giây, nếu vẫn còn không muốn nói ra, tôi trực tiếp mang khuôn mặt này của cô hủy đi!"

Lâm Thi Ý nhìn thoáng qua con dao liền kề, đáy lòng 1 trận rét lạnh, nhưng vẫn gân cổ phản kích:" Cô dám, đây là phạm pháp!"

"Phạm pháp?" Kiều An Hạ như là nghe được một câu chuyện cười , ôm lấy bụng cười ha hả, cầm dao hướng Lâm Thi Ý trên mặt dùng sức mà vỗ : "Cô mang em gái của tôi đi, sẽ không phạm pháp ? Nếu chúng ta đều làm phạm pháp, vậy liền cùng nhìn xem đến cuối cùng, ai sẽ chết thảm hại hơn!"

Kiều An Hạ nói xong, liền lạnh lùng đếm:"Ba!"

Lâm Thi Ý run run một chút, lại nghe đến một tiếng "Hai" phát ra

"Một!" Kiều An Hạ nói xong, không lưu tình chút nào cầm dao hướng về phía mặt của Lâm Thi Ý mà rạch.

Chỉ nhẹ nhàng mà cứa một chút, đã có vài giọt máu chảy xuống.

Lâm Thi Ý bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, run run lên tiếng:"Tôi nói, tôi nói! Dừng tay!"

Kiều An Hạ động tác ngừng một chút.

Lâm Thi Ý môi run run , tiếp tục nói:"Kiều An Hào hiện tại ở trong phòng của Tôn tổng....."

Cửa đứng Lục Cảnh Niên nghe đến vậy, đáy mắt trong nháy mắt xẹt qua một tia ngưng trọng, giây tiếp theo liền xoay người chạy bán mạng.

"Bốp --" Kiều An Hạ nghe hoàn Lâm Thi Ý xong, lại hướng về phía trên mặt cô ta hung hăng tặng thêm một cái tát, sau đó bốp chặt cầm,

hung hăng trừng mắt, từng chữ rành rọt:"Lâm Thi Ý, nhớ cho kĩ lời tôi nói đây, em gái tôi chỉ cần có mệnh hệ gì, tôi sẽ mang cô ra băm vằm thành trăm mảnh! Cô hiện tại tốt nhất ngồi đó mà cầu nguyện, em gái tôi không xảy ra việc gì, nếu không..."

Kiều An Hạ nói tới đây, bởi vì trong lòng bất chợt dâng lên linh cảm xấu, thanh âm trở nên có chút run run:"Lâm Thi Ý, tôi nói cho cô, tôi khẳng định giết chết cô

Chương 235: Cô ấy là người duy nhất cô không thể động vào! (5)

Nói xong, Kiều An Hạ liền nhìn thoáng qua dao gọt trái cây trong tay, hướng về phía Lâm Thi Ý cười lạnh một tiếng, ngữ điệu mang theo vài phần trào phúng nói: "Tôi nghĩ đến, chỉ là nhẹ nhàng mà rạch một chút, liền bị dọa thành như vậy! Cô thật đúng là ngu ngốc nghĩ rằng tôi muốn hủy dung cô thật sao?"

Kiều An Hạ cầm trong tay dao trái cây hung hăng ném xuống đất, chạy ra khỏi phòng Lâm Thi Ý, chạy đến cửa, lại nhìn đến trợ lý Lục Căn Niên, nói: "Đi đem giày của tôi về!"

Sau đó, liền quay gót, chạy vội tới thang máy, trực tiếp lên tầng cao nhất.

-

Lâm Thi Ý không phải không do nhà sản xuất Tôn sai khiến, cho nên khi hắn nhìn đến tin nhắn của Lâm Thi Ý, lập tức liền sáng tỏ ý của cô ta, liền rời khỏi bể nước nóng, lái xe trở về khách sạn.

Dọc theo đường đi, hắn vẫn luôn suy nghĩ, Lâm Thi Ý lần này sẽ đưa đến ai, khi hắn mở ra chính mình phòng, đẩy cửa phòng ngủ, nhìn thấy người nằm trên giường, nhất thời trở nên kích động không nói nên lời.

Hắn thật không nghĩ tới, Lâm Thi Ý thế lại đem Kiều An Hạ cho

hắn... Người hắn đang khao khát đến phát điên!

Có lẽ do bị hạ thuốc, cô gái kia thần trí đảo lộn, toàn thân vô lực cuộn mình ở giường, thân thể quỵ rũ động lòng người, mặt hơi hồng hồng, da thịt vô ý lộ ra ngoài, đều biến thành màu hồng phấn, thật hết sức dụ người.

Hắn nhìn đến hình ảnh kia, liền suýt nữa kích động tước vũ khí đầu hàng, hắn bước chân, đi đến bên giường, nhìn chăm chăm Kiều An Hào tinh xảo xinh đẹp mặt mày trong chốc lát, thấy tim đập thình thịch như gõ trống, sau đó còn không quên gửi qua cho Lâm Thi Ý một phản hồi, sau đó vươn tay, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của Kiều An Hào, đứng dậy đi tắm rửa .

Hắn làm mọi việc nhanh chóng, sau đó từ nhà tắm đi ra, do dự một chút, còn cẩn thận cầm lên lọ nước hoa xịt mấy cái vào người, mới thập phần vừa lòng đem khăn tắm buộc lại bên hông, rồi đi ra ngoài.

Hắn cười gian xảo, nhanh chóng vươn tay, cởi ra y phục Kiều An Hào từng chút một, thời điểm tay hắn đụng tới da thịt nhăn nhui bóng loáng, cảm giác như bị điện giật làm cho hắn thở gấp, động tác trở nên càng nhanh hơn.

Kiều An Hào cảm thấy trong cơ thể mình có một ngọn lửa, nhanh chóng đi lên, thần kinh cũng nhanh chóng trở nên hưng phấn, làm cho mọi nơi trên cơ thể trở nên có chút mất cảm.

Cảm giác này, có lẽ cô cả đời chưa bao giờ từng có , trong não còn lại một tia lý trí, làm cho cô cảm thấy này có gì đó không bình thường, nhưng là, đầu óc đã hỗn độn 1 mảnh, càng làm cho cô loạn lên.

Kiều An Hào mặc quần áo có chút bảo thủ, phá lệ cực kỳ kín đáo, cô

cuộn mình, khiến cho Tôn pr càng khó hơn, cho nên nhất thời sốt ruột, lực đạo liền mạnh hơn một chút, đau đớn khiến cho Kiều An Hảo nhíu nhíu mày, sau đó thấp thoanga ngửi được một mùi hương xa lạ, xộc vào mũi, xen lẫn mùi của đàn ông.

Đàn ông? Kiều An Hảo nhíu mày, mơ màng trừng lớn mắt, cố gắng nhìn xem người trước mắt là ai, nhưng như cũ hình ảnh trước mắt vẫn hư hư thực thực .

Chương 236: Cô ấy là người duy nhất cô không thể đụng vào! (6)

Đàn ông? Kiều An Hào nhíu nhíu mày, mơ mơ màng màng mở trừng mắt, cố gắng nhìn xem người trước mắt mình là ai, nhưng vẫn như cũ hình ảnh trước mắt vẫn hư hư thực thực.

Nhưng mà, cô lại có thể ngửi được mùi hương trên cơ thể người kia, biết người này không phải Lục Cận Niên.

Kiều An Hào nâng lên tay muốn đẩy ra bàn tay đang cởi bỏ quần áo của cô, nhưng mà cô bị trúng kế, căn bản không sử dụng được một tí sức lực, vỗ vào tay của Tôn producer, tựa như trêu chọc, làm cho bản tính háo sắc của Tôn producer nổi lên, hờn cũng chưa, nhịn không được cúi đầu, liền hướng về phía Kiều An Hào hôn lên trên mặt cô.

Kiều An Hào mê ly hồ đồ né tránh, không phải là thuốc tác dụng phụ, mà là do cô không biết ai đang hôn môi mình, nói ngắn lại, làm cho trong lòng cô ghê tởm, cô giãy dụa nghĩ muốn né tránh sự xâm phạm của người đàn ông kia, nhưng cả người cô xụ lơ không lực, trong lòng suy nghĩ nhưng cô lại không có sức để chống cự.

Tôn producer loay hoay một lúc lâu, rốt cục ở thời điểm sắp cởi được quần áo Kiều An Hào, đột nhiên điện thoại hân vang lên.

Tôn producer không muốn để ý đến, nhưng chuông điện thoại tiếp túc vang lên, Tôn producer có chút bực bội đứng dậy, nhìn thoáng

qua mà hình điện thoại, thì ra là vợ hẳn gọi tới , vì thế vội vàng leo xuống giường, trốn vào toilet, nghe điện thoại.

Tuy rằng ý thức Kiều An Hào mơ hồ, nhưng cô cũng biết tính huống này không phù hợp, cho nên khi người đàn ông kia vừa rời khỏi, liền giãy dụa nghĩ muốn bò xuống giường, kết quả, làm thế nào cũng không đứng dậy nổi, cuối cùng chỉ có thể dịch người lại gần thành giường, ngã xuống giường.

Rơi xuống đất đau đớn, khiến cho cô kêu rên một tiếng, sau đó liền vươn tay, vịn vào một bên cái bàn, giãy dụa đứng lên, kéo thân thể, hướng về phía cửa đi đến.

Toàn thân tứ chi cảm giác vô lực, làm cho hai chân Kiều An Hào giống như bị liệt, mỗi lần nâng lên một chút, thì giống như phải dùng sức lực của toàn thân, thật vất vả miễn cưỡng ra tới cửa phòng ngủ, rốt cuộc cô không chống đỡ được nữa liền ngồi xồm xuống.

Tôn producer cúp điện thoại, đi ra khỏi toilet, nhìn lên trên giường không thấy Kiều An Hào, vội vàng đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Kiều An Hào đang ngồi xồm trên đất, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, miệng hô “Bảo bối”, liền vươn người đem Kiều An Hào từ dưới đất bế đứng lên.

Lúc này Kiều An Hào, thần trí hoàn toàn mơ màng, nhu thuận giống như mèo con, chẳng những không có trốn tránh, ngược lại còn mềm tựa vào trong lòng Tôn producer.

Hành động đó của cô khiến cho Tôn producer tâm ngứa ngứa khó nhịn, vội vã đem cô đặt lên trên giường, sau đó liền hành động tiếp.....

Kiều An Hào ở trong phòng của Tôn producer.....

Những lời này có ý nghĩa như thế nào, trong nháy mắt Lục Cẩm Niên liền hiểu được.

Dựa theo thời gian Kiều An Hào biến mất đến bây giờ, đã là nửa tiếng, bọn họ đi từ suối nước nóng đến khách sạn của đoàn làm phim, nhiều nhất cũng chỉ mất nửa giờ, như vậy tính ra, nói cách khác, Kiều An Hào ở trong phòng của Tôn producer ngay người đã một giờ.....

Một giờ.....

Lục Cẩm Niên ngón tay run run lấy di động từ trong túi ra, gọi điện thoại cho quản lý khách sạn, muốn lấy thẻ mở cửa phòng của Tôn producer .

Thang máy đến đỉnh tầng, Lục Cẩm Niên từ bên trong đi ra, phục vụ khách sạn đã đứng ở bên ngoài, Lục Cẩm Niên tiếp nhận thẻ mở cửa phòng, suy nghĩ một chút, bảo phục vụ khách sạn rời đi, sau đó liền sai bước tiêu sái đến bên ngoài phòng của Tôn producer.

Lục Cẩm Niên mở cửa phòng Tôn producer trong nháy mắt, trái tim giống như ngừng đập , đầu ngón tay hấn run run đẩy cánh cửa ra, phát hiện trong phòng yên lặng đến quỷ dị, sau đó liền hướng về phía cửa phòng ngủ đi đến.

Chương 237: Cô ấy là người duy nhất cô không thể đụng vào! (7)

Lục Căn Niên còn chưa đi vào phòng ngủ qua cánh cửa khế mở liền nhìn đến cảnh tượng trên giường .

Tôn tổng đang ở trên người Kiều An Hào, đôi tay đang ở dùng sức lột đi quần áo của nàng, mà Kiều An Hào nằm ở trên giường, không chút dấu hiệu giãy dụa, tròng mắt tối đen thẳng tắp nhìn trần nhà, ánh mắt tan rã không ánh sáng, nhìn giống như là một cái món đồ chơi của trẻ nhỏ.

Tức giận hàn ý cùng đau lòng nháy mắt theo sâu thẳng tâm hồn nhất tràn ra, nháy mắt thổi quét tứ chi bách hải của hắn.

Hắn ở trong vòng giải trí lẫn lộn lâu như vậy, cũng biết được một ít nữ minh tinh dùng cái loại tối bản tối loạn quy tắc ngầm đi lên, trong đó ít hoặc nhiều hoặc sẽ có một ít thuốc mê cùng thành phần thuốc kích dục.

Lục Căn Niên cảm thấy giống như có cái gì hung hăng đập vào trái tim mình, hô hấp trong nháy mắt như đứt đoạn, lại trong nháy mắt sắc mặt hắn tràn ngập thô bạo khí, ngay sau đó liền nâng lên chân, hung hăng đá cửa phòng ngủ văng ra , đặng đặng sát khí đi vào.

Cửa bị người hung hăng một cước đá văng ra, thanh âm rất lớn, khiến Tôn tổng không khỏi sửng sốt, liền nghiêng đầu mà nhìn về phía cửa, kết quả hắn đều còn chưa kịp thấy rõ ràng ai vào phòng

mình, Lục Cẩm Niên đã chạy tới trước mặt hắn, vươn tay bắt lấy cánh tay hắn, một quyền đầu liền đánh vào trên mặt hắn.

Lục Cẩm Niên dùng hết toàn thân khí lực, Tôn tổng bị hắn đánh đập đầu lập tức thiên hướng một bên, to mọng thân thể không ổn định, “Phanh” lập tức, liền nằm ngửa ra trên mặt đất.

Lục Cẩm Niên cả người toát ra một cỗ khí tàn nhẫn, đi tới trước mặt Tôn tổng, khom người túm hắn lên, sau đó nâng chân hung hăng đá, đem Tôn tổng theo trong phòng ngủ trực tiếp bị đá đến phòng khách.

Sàn trống trải vô cùng, Tôn tổng bị đụng vào sô pha mới ngừng lại được, người còn chưa có hồn thần lại thì bất chợt một cái ghế dựa lúc liền hung hăng nện lại đây, trực tiếp nện ở trên người của hắn.

Tôn tổng không hề có tâm phòng bị nên căn bản trốn tránh không kịp, kêu rên một tiếng, cả người liền đứng dậy nổi.

Lục Cẩm Niên lại giống như không thấy Tôn tổng thống khổ, cả người bao trùm trong khí tức thô bạo, từng bước từng bước đi tới, sau đó túm hắn lên, loan chân, hướng về phía hạ bộ của hắn dùng sức đánh tới: “Ai cho ngươi động vào nàng! Mẹ nó! Ai cho phép ngươi động vào nàng!”

Lục Cẩm Niên, hắn còn chưa hết giận vừa nói vừa hướng về phía hạ bộ của Tôn tổng lại dùng lực đá xuống một chút, giống như người điên, thô bạo quát: “Con mẹ nó! Dám chạm vào người của ta, xem ta hôm nay có phép đi ngươi không!”

Lục Cẩm Niên vừa nói xong, lại nghĩ tới hình ảnh mình vừa mới xuất hiện nhìn thấy, ghen tuông cùng đau lòng, khiến cho đầu óc hắn hoàn toàn mất đi lý trí, tức giận bao phủ liền với tới một chiếc ly thủy tinh bên cạnh dùng sức đập mạnh về phía đầu Tôn tổng.

Nháy mắt, máu đỏ tươi theo trên đầu Tôn tông chảy xuống sàn nhà.

-

Kiều An Hạ cùng trợ lý Lục Cận Niên đuổi tới là lúc Tôn tông bị Lục Cận Niên đá từ phòng ngủ đá ra.

Kiều An Hạ nhìn đến cảnh tượng như vậy, nháy mắt sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không khỏi lui về sau vài bước.

Mà trợ lý Lục Cận Niên, đầu tiên là bị trường hợp thô bạo như vậy chấn trụ, sau đó, ở lúc Tôn tông đổ máu bị mạnh mẽ kinh hoàng hoàn hồn, liền vội vàng xông lên, giữ chặt lấy Lục Cận Niên còn cầm ly thủy tinh đang chuẩn bị đâm về Tôn tông khuyên:“Lục tông, đủ! Người còn tiếp tục sẽ có án mạng !”

Chương 238: Cô ấy là người duy nhất cô không thể đụng vào![8]

Editer : phương nguyên

“Lục tổng, đủ! Cậu còn như vậy đánh xuống, sẽ gây ra án mạng!”

Lục Cẩm Niên căn bản không để ý tới lời nói của trợ lý, đẩy mạnh trợ lý sang một bên, tay nắm nửa chiếc ly thủy tinh, hung hăng đâm xuống.

Trợ lý vội vươn tay ôm lấy thắt lưng Lục Cẩm Niên, dùng hết toàn lực giữ chặt thân thể hắn, kéo ra đằng sau hai bước, lớn tiếng hét lên:“Lục tổng, nếu cậu thật sự đánh chết người, chính cậu cũng không xong!”

Đáy mắt Lục Cẩm Niên giống như muốn phun ra lửa, phát cuồng dấy giụa thoát khỏi kiềm chế của trợ lý, đi về phía sản xuất Tôn .

Kiều An Hạ nhìn Lục Cẩm Niên giống như người điên, cầm nửa chiếc ly thủy tinh bèn nhọn giống như tên côn đồ, đâm thẳng về phía cổ họng sản xuất Tôn, theo bản năng cô nâng tay lên, che kín miệng mình lại, vẻ mặt thì biểu tình đầy thất kinh.

Trợ lý nhìn một màn này, trong lòng nóng như lửa đốt, hắn theo bản năng quay đầu, liếc mắt một cái nhìn Kiều An Hạ đang hôn mê bất tỉnh trong phòng ngủ, dưới tình thế cấp bách, thốt ra:“Lục tổng, Kiều tiểu thư hôn mê bất tỉnh, cần nhanh đưa đi bệnh viện, tránh xảy ra

điều bất trắc!”

Những lời này, giống như lời ma chú, làm cho động tác của Lục Căn Niên dừng lại trong tích tắc.

Nửa chiếc ly thủy tinh trong tay hắn chỉ cách yết hầu của sản xuất Tôn nhiều nhất là hai cm.

Lục Căn Niên nhìn chăm chăm người bị hắn đánh mặt mũi bầm dập, ngực phập phồng lợi hại, tay dùng sức nắm nửa chiếc ly thủy tinh, hai hàng lông mày nhíu chặt, sau đó hung hăng ném văng ly thủy tinh.

Sản xuất Tôn sợ tới mức vội vàng nhắm hai mắt lại.

Nửa chiếc ly thủy tinh sượt qua tai hắn, bay thẳng tắp đi ra ngoài, đập vào chiếc TV cách đó không xa, màn hình TV bị rạn nứt, nửa chiếc ly thủy tinh vỡ ra thành nhiều mảnh, phân tán khắp nơi .

Sản xuất Tôn sợ tới mức mắt hồn mất vía, toàn thân đều run run.

Lục Căn Niên dường như còn chưa hết giận, nâng lên chân, hung hăng đá đổ bàn trà ở bên cạnh, sau đó vươn tay siết cổ sản xuất Tôn, đầu cúi xuống, nhìn chăm chăm vào sản xuất Tôn, ổn định lại hô hấp, mới nói với ngữ điệu sắc bén:“Ở trong vòng giải trí, ông muốn làm chuyện gì, ngủ với người nào, tôi mặc kệ, cũng chẳng liên quan gì tới tôi!”

Thời điểm nói tới đây, đáy mắt hắn nổi lên một tia hồng ngoài ý muốn, bởi vì tay hắn dùng sức siết cổ sản xuất Tôn nên gân xanh đều hiện nên rõ ràng, tức giận khiến cho đáy mắt hắn tối đen, một tia hủy diệt xẹt qua thô bạo:“Nhưng tôi cảnh cáo ông, duy nhất cô ấy, Kiều An Hào, ông không thể đụng vào! Nếu không tôi tuyệt đối không

tha cho ông!”

Lục Cẩm Niên nói xong, vẻ mặt liền trở nên âm trầm, liếc mắt một cái Kiều An Hạ đứng ở một bên không dám mở mắt xem cùng một bên trợ lý đang thở phào nhẹ nhõm, lui về sau hai bước liền xoay người đi vào phòng ngủ.

Hắn lấy chăn quấn lấy người Kiều An Hào, sau đó một phen ôm lấy cô, vội bước chân, đi về phía cửa phòng.

Đợi tới lúc lái xe của Lục Cẩm Niên tới cửa, Kiều An Hạ mới mở trừng mắt nhìn tình huống xung quanh, hồi phục tinh thần lại, cô buông xuống bàn tay đang che miệng, nhìn người bị Lục Cẩm Niên ôm trong ngực, hỗn loạn Kiều An Hào, sắc mặt có chút lo lắng lên tiếng hỏi: “Kiều Kiều thế nào?”

Nói xong, Kiều An Hạ liền muốn vươn tay, đi lại lôi kéo tay Kiều An Hào.

Lục Cẩm Niên giống như phản xạ có điều kiện, ôm Kiều An Hào, mạnh nghiêng người tránh ra tay của Kiều An Hạ, sau đó ôm càng chặt cô vào lòng, giống như đang ôm trân bảo, đối Kiều An Hạ làm như không thấy trực tiếp ôm Kiều An Hào đi.

Chương 239: Duy chỉ có cô ấy là cô không thể đụng vào![9]

Editor: May

Lúc này trợ lý đã bò dậy từ dưới đất, kéo Kiều An Hạ vẫn còn đang đứng ngẩn người ở cửa nhìn chăm chăm tay của mình, chạy về phía Lục Cảnh Niên đang đứng ở trước cửa thang máy.

Lúc trợ lý và Kiều An Hạ đuổi tới trước cửa thang máy, cửa thang máy vừa mới mở ra, Lục Cảnh Niên hoàn toàn không có để ý tới hai người kia, chỉ ôm Kiều An Hào đi vào.

Trợ lý trước đây Kiều An Hạ mất hồn mất vía vào, sau đó mới đi vào thang máy, nhấn tầng một.

Thang máy đến tầng một, Lục Cảnh Niên ôm Kiều An Hào dẫn đầu đi ra từ bên trong, trợ lý vội vàng chạy chậm đuổi kịp, giành trước mở cửa sau xe ra.

Trợ lý chờ Lục Cảnh Niên ôm Kiều An Hào ngồi xong, đóng cửa xe, sau đó lại mở cửa ghế lái phụ, thúc giục một chút, chờ sau khi Kiều An Hạ ngồi xong mới vội vàng lên xe, khởi động xe, lái về phía bệnh viện gần đây nhất.

Tốc độ lái xe của trợ lý rất nhanh, trong xe thật im lặng, không ai nói chuyện. Trong đầu Kiều An Hạ lộn xộn, đầu tiên là nhìn chăm chăm đường phía trước phát ngốc thật lâu, mới hơi hơi vòng vo đôi mắt một chút, nhìn về phía kính chiếu hậu. Sau đó xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn đến Lục Cảnh Niên vẫn dùng bộ dáng che chở, ôm Kiều An

Hào. Đầu cô gái mềm nhũn tựa vào trước ngực của anh, sắc mặt đỏ hồng, mà Lục Cẩm Niên tựa hồ là sợ đầu cô dựa vào như vậy không thoải mái, còn vươn tay điều chỉnh tư thế cho cô một chút, thuận thế vuốt thuận những sợi tóc lộn xộn của cô, Kiều An Hạ thấy rõ ràng, hành động của Lục Cẩm Niên rất nhu hòa, hoàn toàn không có thô bạo và điên cuồng như khi đối mặt với nhà sản xuất Tôn vừa rồi, thậm chí còn nhìn ra một tia nhu tình từ trên người trong trẻo lạnh lùng của anh.

Kiều An Hạ cảm thấy giống như có vật gì có nghẹn ở cổ họng của mình, rất khó chịu, đáy mắt thật chua xót, cô muốn chuyển tầm mắt, nhưng làm sao cũng không chuyển đi được.

Xe đến dưới lầu cấp cứu bệnh viện nhân dân, Lục Cẩm Niên không lưu lại lời nào với trợ lý và Kiều An Hạ, liền trực tiếp đẩy cửa xe ra, ôm Kiều An Hào nhanh chóng xuống xe, đi vào phòng cấp cứu.

Chờ trợ lý và Kiều An Hạ dừng xe xong, lúc đi vào, Lục Cẩm Niên đã sắp ở dưới sự hướng dẫn của y tá, ôm Kiều An Hào vào thang máy lên lầu hai, hai người đành phải ngựa không ngừng vó đuổi theo.

Khi bác sĩ kiểm tra cho Kiều An Hào, Lục Cẩm Niên vẫn luôn ôm cô vào trong ngực, rút máu, đo huyết áp, đo nhiệt độ cơ thể, thậm chí đến khi treo ngược túi nước cho Kiều An Hào, Lục Cẩm Niên vẫn không có dấu hiệu buông tay. Mãi cho đến khi bác sĩ treo ngược túi nước xong rồi đi, Lục Cẩm Niên mới ngẩng đầu, phân phó một câu với trợ lý: “Anh đi lấy quần áo sạch sẽ đi.”

Trợ lý biết Lục Cẩm Niên bảo mình đi lấy quần áo cho Kiều An Hào mặc, không tiếng động gạt đầu một cái, liền cầm chìa khóa xe đi đến ngoài cửa phòng bệnh. Thời điểm sắp đi tới cửa, nhìn thấy Kiều An Hạ ngồi ở một bên vẫn luôn không có lên tiếng, sau đó lại cất bước chân đi trở về trước mặt của Kiều An Hạ, thấp giọng hỏi một câu: “Đại

Kiều tiểu thư, muốn tôi thuận đường đưa cô về nhà không?”

Kiều An Hạ lắc lắc đầu với trợ lý.

Trợ lý nở nụ cười một chút, lễ phép cung kính gật đầu một cái, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Trong phòng bệnh im lặng không có tạp âm nào, hai tay Kiều An Hạ nắm chặt gối ở một bên, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo một cái. Tầm mắt người đàn ông vẫn luôn dừng lại ở trên người của Kiều An Hảo, hoàn toàn không có liếc mắt nhìn cảnh tượng và người xung quanh chút nào.

Chương 240: Duy chì có cô ấy là cô không thể đụng vào! [10]

Editor: May

Trong phòng bệnh im lặng không có tạp âm nào, hai tay Kiều An Hạ nắm chặt ngò ở một bên, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào một cái. Tầm mắt người đàn ông vẫn luôn dừng lại ở trên người của Kiều An Hào, hoàn toàn không có liếc mắt nhìn cảnh tượng và người xung quanh chút nào.

Hoặc là nói, giờ phút này, đáy mắt anh chỉ có Kiều An Hào, những người khác ở bên cạnh, hoàn toàn không lọt nổi vào đáy mắt anh.

Đêm dần dần sâu, Kiều An Hạ hơi hơi giật giật thân thể ngò đến có chút cứng ngắc của mình, sau đó đứng dậy rót hai ly nước, đưa một ly tới trước mặt của Lục Cẩm Niên. Người đàn ông ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút nào, Kiều An Hạ mím mím môi, tay dùng sức nắm ly nước, trong nháy mắt cảm thấy mình có vẻ như là dư thừa trong phòng bệnh này.

Kiều An Hạ đứng thẳng ở trước mặt của Lục Cẩm Niên trong chốc lát, sau đó liền cầm ly nước, xoay người đi ra phòng bệnh, đứng ở phía trước cửa sổ hành lang, nhìn chằm chằm bóng đêm đã rất sâu ở ngoài cửa sổ, vẻ mặt một mảnh mê mang.

Thời gian lặng lẽ chảy xuôi, đêm dần dần sâu, ngay cả tiếng xe trên đường phố cách đó không xa đều biến mất theo. Mãi cho đến lúc một giờ rạng sáng, trợ lý cầm quần áo quay lại, sau đó gõ gõ cửa, đi vào, đặt túi ở trên ghế sa lon, lại lặng yên không một tiếng động lui ra

ngoài, nhìn thấy Kiều An Hạ vẫn đứng ngẩn người trước cửa sổ, lần nữa mở miệng hỏi một câu: “Đại Kiều tiểu thư, nơi này có Lục tiên sinh rồi, cô có muốn đi về trước nghỉ ngơi không? Đã rất khuya rồi.”

Sau khi Kiều An Hạ trầm mặc thật lâu, mới mở miệng, giọng nói có vẻ hơi khàn khàn: “Chờ một chút đi, chờ Kiều Kiều ổn định, tôi sẽ đi.”

Trợ lý không lên tiếng, chỉ đứng cùng Kiều An Hạ.

Ước chừng lại qua nửa giờ, chất lỏng trong bình treo của Kiều An Hào gần hết, Lục Cẩm Niên nhấn chuông gọi y tá tới đây, rút kim cho Kiều An Hào, lại đo huyết áp và nhiệt độ cơ thể của Kiều An Hào. Nhìn thấy tất cả khôi phục bình thường, nói với Lục Cẩm Niên: “Nên ở lại bệnh viện quan sát một đêm, trong thức ăn của bệnh nhân có bỏ thuốc gây ảo giác, đó là một loại thuốc phiện, tuy rằng lượng thuốc không lớn, nhưng vẫn sợ lát nữa sẽ tái phát.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, chờ sau khi y tá rời khỏi, mới vươn tay sờ sờ mạch đập của Kiều An Hào, phát hiện trước khi ôm cô ra khỏi khách sạn, anh gần như đếm không hết mạch đập của cô, lúc này đã ổn định bình thường, mà vốn là hôn mê bất tỉnh đã sắp biến thành chìm vào giấc ngủ.

Lục Cẩm Niên âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, thận trọng đặt Kiều An Hào ở trên giường, kéo xuống toàn bộ ra giường và áo tắm bao bọc trên người cô xuống, thay cô đắp tốt chăn, vào phòng tắm.

Một lát sau, Lục Cẩm Niên cầm một cái khăn mặt nhúng qua nước đi ra, ngồi ở bên giường, vén chăn lên, còn đặc biệt rất cẩn thận chà lau da thịt của Kiều An Hào.

Nhà sản xuất Tôn từng chạm qua cô... Cô khẳng định sẽ ghét bỏ bản... Anh muốn trước khi cô tỉnh lại, giúp cô lau sạch sẽ...

-

Kiều An Hạ bị rung động của điện thoại trong túi xách làm hoàn hồn, cô lấy di động ra, phát hiện bên trong lại có mười cuộc điện thoại nhớ, toàn bộ đều là Trình Dạng. Sau đó lúc này mới nhớ tới, khi bản thân chạy ra khỏi khách sạn, hoàn toàn không có lên tiếng chào hỏi với Trình Dạng.

Khi Kiều An Hạ đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Trình Dạng, Trình Dạng lại gọi điện thoại tới, Kiều An Hạ nghe máy, bên trong truyền đến giọng lo lắng như lửa đốt của Trình Dạng: “Hạ Hạ? Cô đã đi đâu?”

Kiều An Hạ hạ mi mắt, mang theo vài phần xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi Kiều Kiều xảy ra chút nguy hiểm, tôi vội vàng đi tìm nó, quên nói với anh.”

Chương 241: Cô biết người hắn thích là ai sao?[1]

“Không có việc gì chứ? Có nghiêm trọng không?”

“Hiện tại đang ở bệnh viện, đã không có việc gì Anh tới đón em trước đi..... Dạ, ở bệnh viện nhân dân.....”

Kiều An Hạ tắt điện thoại, xoay người đi vào phòng bệnh, muốn cùng Lục Cẩm Niên chào một tiếng, nói lát nữa bản thân phải đi, kết quả người còn chưa đi đến trước cửa, cách cánh cửa thủy tinh, nhìn Lục Cẩm Niên ngồi ở bên giường, cầm khăn mặt, giúp Kiều An Hào lau người.

Kiều An Hạ dừng bước chân, nhìn chằm chằm vào phòng bệnh.

Lục Cẩm Niên thật sự lau rất cẩn thận, giống như là muốn rửa sạch mọi dấu tích lưu lại của sản xuất Tôn trên người Kiều An Hào.

Sau khi chà lau xong, Lục Cẩm Niên cầm quần áo trợ lý đưa tới, tuy rằng thân thể Kiều An Hào đều bị Lục Cẩm Niên che khuất, mà Lục Cẩm Niên đưa lưng về phía bản thân, Kiều An Hạ lại có thể dựa theo bóng dáng của Lục Cẩm Niên, đoán được động tác mà hắn giúp Kiều An Hào thay quần áo, nhất định rất nhẹ nhàng ôn nhu che chở.

Thay quần áo xong, Lục Cẩm Niên đặt lại Kiều An Hào lên giường, hắn ngồi ở bên giường, ánh mắt dừng nhìn Kiều An Hào đang ngủ say, sau đó vươn tay, vuốt lên hai gò má của cô, cuối cùng đầu ngón tay thon dài xinh đẹp dừng lại ở trán của cô, chậm chạp không rời đi.

Kiều An Hạ chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt Lục Cẩm Niên, cô nhìn không được ánh mắt hắn, nhưng từ vẻ mặt hắn cô có thể rút ra kết luận là từ lúc quen biết Lục Cẩm Niên tới nay cô chưa một lần chứng kiến vẻ mặt hắn có thần thái ôn nhu mềm mại.

Trong khoảnh khắc này, Kiều An Hạ cảm thấy Lục Cẩm Niên thật xa lạ.

Cả người cô giống như bị điểm huyết nói, đứng ở tại chỗ, chậm chạp không nhúc nhích một bước, thẳng đến lúc di động trong tay rung lên, Kiều An Hạ mới hoàn hồn, cúi đầu thấy là Trình Dạng gọi điện thoại tới, tiếp nghe:“Hạ Hạ, anh đã đến cửa bệnh viện.”

Kiều An Hạ thu lại ánh mắt ổn định lại đầu óc , nhẹ giọng nói một câu:“Em xuống ngay.”

Sau đó liền tắt điện thoại, liếc mắt nhìn một cái vào phòng bệnh, nhìn đến Lục Cẩm Niên đang cúi đầu, thong thả mềm nhẹ hôn lên mi tâm Kiều An Hào, Kiều An Hạ rất nhanh rời đi, không có đi vào chào hỏi Lục Cẩm Niên, chỉ trực tiếp xoay người rời đi.

Thời điểm đi đến cửa thang máy, gặp trợ lý của Lục Cẩm Niên đi toilet mới trở về:“Đại Kiều tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

“Trình Dạng tới đón tôi , tôi đi về trước .”

“Kia đại Kiều tiểu thư, cô đi đường cẩn thận.”

“Tạm biệt.” Kiều An Hạ mỉm cười nói lời từ biệt, xuống lầu.

Kiều An Hạ lên xe, cùng Trình Dạng nói hai câu nói, hai mắt liền nhắm lại, Trình Dạng nghĩ cô mệt mỏi, không có làm phiền cô, ngược lại còn cởi ra áo khoác của bản thân, đắp lên người của cô.

Trình Dạng trực tiếp lái xe đi nhà của chính mình, đỗ xe tốt, hẳn không có gọi Kiều An Hạ, động tay ôm lấy cô, lên lầu.

Trình Dạng đặt Kiều An Hạ lên giường, ôn nhu thay cô đắp chăn, sau đó hôn lên tóc dài của cô, liền đi toilet.

Kiều An Hạ nhắm mắt lại, như cũ không nhúc nhích nằm ở giường, thẳng đến khi nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm phát ra, mới đưa mặt vùi vào đệm chăn, trong đầu trong nháy mắt hiện ra hình ảnh lúc mình ở bệnh viện, Lục Căn Niên giúp Kiều An Hào đắp cái chăn, hôn môi Kiều An Hào.

Mấy giờ trước, cô ở cửa toilet của khách sạn, vô tình gặp Lục Căn Niên, gọi lại hẳn, muốn cùng hẳn xác thực một đáp án, hỏi hẳn một câu cô gái mà mấy năm nay hẳn yêu, có phải hay không là Kiều An Hào.

Nhưng cô còn chưa nói ra khỏi miệng, liền không bao giờ cần hỏi nữa.

Chương 242: Cô biết hẳn thích ai sao?[2]

Mấy năm nay người mà Lục Cẩn Niên nhớ mãi không quên, chính là Kiều An Hào.

Trên đường đi từ bệnh viện trở về, tuy rằng nhìn cô như đang ngủ, nhưng thực ra trong đầu cô vẫn đang suy nghĩ, cho tới nay Lục Cẩn Niên với Kiều An Hào không hề giao tiếp, rốt cuộc hẳn như thế nào thích Kiều An Hào ?

Có chút thời điểm, làm người nếu bản thân không để ý tới nó, sẽ cảm thấy nó không có vấn đề gì, nhưng khi bản thân ý thức được một ít này nọ, rồi hồi tưởng lại, mới nhận ra vấn đề nằm ở chỗ nào.

Lúc học trung học, không phải mỗi một lần tụ hội, Lục Cẩn Niên đều đi, nhưng là chỉ cần Kiều An Hào xuất hiện ở tụ hội, Lục Cẩn Niên đều xuất hiện.

Chẳng qua hai người rất ít nói chuyện, đôi khi, ngồi ở vị trí rất xa nhau, thật khó có thể làm cho người ta liên tưởng tới cái gì.

Kiều An Hào hoàn toàn nhớ rõ, một năm cấp ba kia, Hứa Gia Mộc một lần tổ chức dã ngoại, buổi tối dựng lều trại ở giữa sườn núi, trong lều oi bức, cuối cùng mọi người ngủ trực tiếp ở bên ngoài, nửa đêm cô tỉnh lại thời điểm đi WC, phát hiện Lục Cẩn Niên thế nhưng ngồi ở bên người Kiều An Hào, lúc ấy cô nhìn thấy vậy, cũng không có suy nghĩ nhiều, đi WC trở về liền tiếp tục ngủ, nhưng mà thời điểm mơ mơ hồ hồ mở mắt, cô thấy tay Lục Cẩn Niên không ngừng vung trên người Kiều An Hào.

Chỉ tiếc, ngày mai mọi người tỉnh lại thời điểm, sớm đã không thấy Lục Cần Niên, mà cô căn bản sẽ không để chuyện kí ỏe trong lòng.

Hiện tại suy nghĩ một chút, cô mới bừng tỉnh đại ngộ, vì cái gì Kiều An Hào luôn luôn sợ muỗi cắn, một đêm kia phá lệ ngủ ngon, hôm sau da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, không có một dấu vết bị muỗi cắn.

Nguyên lai, một đêm kia Lục Cần Niên, thừa dịp thời điểm mọi người ngủ, giúp Kiều An Hào đuổi muỗi một đêm.

Còn có, sau khi lên đại học, mọi người bạn học này nọ, cô cùng Kiều An Hào thường xuyên cùng nhau đi Hàng Châu chơi, Lục Cần Niên sẽ mời các cô đi ăn cơm, cô còn nhớ có một vài lần cô một mình đi Hàng Châu, cũng có hỏi qua Lục Cần Niên có thời gian đi ăn cơm không, Lục Cần Niên sẽ tìm ra các loại lý do khác nhau từ chối cô, lúc đó cô cho rằng hẳn thực sự bận quay phim, cho tới bây giờ, cô mới hiểu, không phải hẳn bận, mà là thời gian của hắn, chỉ dành cho cô gái tên Kiều An Hào.

Còn có, còn có..... Khó trách 4 năm trước, Lục Cần Niên chủ động tìm chính mình nói chuyện, thời điểm đó cô cũng thật ngu ngốc, sao cô lại không chú ý tới, mỗi lần Lục Cần Niên tìm cô nói chuyện, đều nhắc tới tên một người a..... Chính là Kiều An Hào..... Nguyên lai, là cô tự mình đa tình, nguyên lai kia năm đó hẳn không phải thực sự muốn cùng cô nói chuyện, hẳn chỉ là muốn thông qua cô biết được tin tức của Kiều An Hào.....

Nếu không phải đêm nay, cô tận mắt chứng kiến, hẳn vì Kiều An Hào mà điên cuồng phẫn nộ lo lắng như thiêu như đốt, cô làm sao mà biết được, Lục Cần Niên cũng sẽ như thế đi yêu khắc sâu một người.

Nga, không đúng, nàng nghĩ, trên cái thế giới này, hẳn là không có

người bình thường nào như Lục Cẩm Niên, như thế ẩn nhẫn mà lại khăng khăng một mực yêu một người.

-

Bệnh viện, phòng bệnh nội, thập phần thanh tĩnh.

Lục Cẩm Niên ngồi ở bên giường, nhìn chăm chăm Kiều An Hảo một hồi lâu, thẳng đến khi nghe thấy tiếng hít thở lâu dài thâm trầm của cô, mới thở ra một hơi, thân thể buộc chặt lúc này mới thả lỏng, giống như trải qua một vòng sinh tử, cả người trong nháy mắt trở nên vô lực.

Nếu như, nếu như Tổng Tương Tư không có phát hiện Kiều An Hảo mất tích, nếu như, nếu như đêm nay hấn trong chốc lát tới trễ.....Kiều An Hảo sợ là đã bị sản xuất Tôn làm bản

Trong nháy mắt một nỗi sợ hãi, nấp đầy toàn thân Lục Cẩm Niên, chỉ nghĩ tới thôi hấn cũng không dám nghĩ.

Chương 243: Cô biết người hắn thích là ai sao?[3]

Trong nháy mắt một nỗi sợ hãi, bao trùm toàn thân Lục Cẩm Niên, chỉ nghĩ tới thôi anh cũng không dám nghĩ.

Nếu cô ở đoàn phim của anh xảy ra chuyện gì hoặc gặp nguy hiểm nào, thì cả đời này anh không thể tha thứ cho chính mình.

Cổ họng Lục Cẩm Niên giống như bị ngăn chặn, cứng nhắc, đau, anh vươn hai tay, cầm bàn tay vừa mới truyền dịch của Kiều An Hảo rồi ngủ thiếp đi.

Trong đầu lại dần hiện ra hình ảnh khi anh bước vào phòng sản xuất Tôn, cô bị sản xuất Tôn đặt ở dưới thân, bất động vô hồn, nhất thời giống như có người cầm dao đâm vào lòng, đau đớn tới tận huyết mạch.

Nhịn không được nắm tay cô càng thêm lực, như nghĩ tới cái gì ảo não, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng tinh tế hôn lên bàn tay cô.

Trợ lý chờ ở bên ngoài phòng bệnh, tới hai giờ sáng, mệt hỏi không đợi được nữa, đi xuống lầu lên xe ngủ, lúc hắn đang ngủ thâm trầm, bất chợt nghe thanh âm người gõ cửa kính, trợ lý từ trong mộng mơ mơ màng màng tỉnh lại, mê hồ hạ xuống cửa kính xe, nhìn đến Lục Cẩm Niên đang ôm Kiều An Hảo còn đang ngủ say, đứng ở ngoài xe.

Trợ lý giật mình hoàn toàn thanh tỉnh lại, vội vàng xuống xe, mở ra cửa xe đằng sau, đợi cho Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo ngồi vào trong xe, hắn mới lên xe lại, ngáp một cái, mới mở miệng hỏi:“Lục

tổng, bây giờ chúng ta trở lại đoàn phim, hay về Cẩm Tú viên?”

Một đêm Lục Cẩm Niên không có chớp mắt, ánh mắt có chút phiếm hồng, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới sự anh tuấn của anh, cụp xuống mi mắt, điều chỉnh tư thế thoải mái nhất cho cô gái trong ngực, mới ngẩng đầu, thấp giọng lên tiếng trả lời:“Cẩm Tú viên.”

Trợ lý thức thờ không có hỏi tiếp, khởi động xe, đi về hướng Cẩm Tú viên.

Thời điểm xe tới Cẩm tú viên, lúc này mẹ Trần đã dậy, nghe thấy thanh âm của xe, lập tức từ trong nhà chạy đi ra, nhìn Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào, sửng sốt một chút, mở miệng hỏi:“Thiếu phu nhân làm sao vậy?”

Lục Cẩm Niên không nói gì, ôm Kiều An Hào vào nhà, lên lầu, sau đó đặt cô gái lên chiếc giường mềm mại, cầm chăn đắp cẩn thận, liền xoay người bước ra khỏi phòng ngủ, nhân tiện đóng cửa lại, nhìn mẹ Trần đang đứng ở cửa, ngữ điệu thản nhiên mở miệng nói:“Nấu một chút cháo với điểm tâm , đừng cho nhiều dầu mỡ.”

Mẹ Trần gật đầu, đáp:“Vâng.”

Lục Cẩm Niên cất bước đi về phía trước, lúc đi đến thang lầu, đột nhiên dừng bước chân:“Đừng quấy nhiễu thiếu phu nhân nghỉ ngơi, nấu cháo tốt nhớ phải giữ ấm, miễn cho thiếu phu nhân tỉnh lại nguội mát .”

“Vâng.”

Lục Cẩm Niên suy nghĩ một chút, tiếp tục nói:“Chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt, tôi còn có việc, đi trước .”

“Tôi đã hiểu, thiếu gia.”

Lục Cẩm Niên không có nói tiếp, đứng tại chỗ trong chốc lát, liền sai bước xuống cầu thang, trong chốc lát, tiếng động cơ xe truyền đến từ ngoài phòng, vang nên rời đi.

-

Kiều An Hào nằm mơ, trong mơ mọi hình ảnh đều rất đẹp, có ba có mẹ, tuy rằng bọn họ rời xa cô đã nhiều năm, nhưng cô vẫn nhớ rõ khuôn mặt của họ thời trẻ, còn có ngôi nhà trước kia cô ở, hai cây lưu lớn, mỗi lần đến đến mùa thu, luôn sai trĩu quả đỏ rực, như những chiếc lồng đèn xinh đẹp.

Trong giấc mơ cô thấy một người con trai mặc đồng phục học sinh có làn da trắng non nớt, đang dần dần cách xa cô cuối cùng biến thành Lục Cẩm Niên, mặc vét đi giày da, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng.

.

Chương 244: Cô biết người hắn thích ai sao?[4]

Không biết có phải hay không do quan hệ gần đây của cô với Lục Căn Niên, không hề cứng nhắc lạnh nhạt như trước kia, khiến cho trong mơ cô thấy những hình ảnh mà bản thân không dám mơ tới, hình ảnh cô với Lục Căn Niên kết hôn.....

Hôn lễ thực mơ mộng, Lục Căn Niên mặc một bộ vét đen, đẹp trai anh tuấn, người thân với bạn bè, đều chân thành chúc phúc cho bọn họ, dựa theo lời chỉ dẫn của MC, cùng nhau nói đồng ý cùng lời thề chung thủy, trao đổi nhẫn, sau đó ở thời điểm mọi người hoan hô, Lục Căn Niên chậm rãi cúi đầu, hôn cô.....

Người đàn ông tuấn tú, đang đứng ở trước mặt nàng, càng lúc càng lớn, mắt thấy môi hắn, sắp chạm đến môi của cô, thì Kiều An Hào mạnh mẽ mở mắt, từ trong giấc mơ tỉnh lại.

Khung cảnh xung quanh thật yên tĩnh, Kiều An Hào chớp mắt hai lần, mới phát hiện ra đây là Cẩm Tú viên, cô nhíu mi, mờ mịt ngồi dậy, nhìn quanh phòng một chút, không có một bóng người, bức màn không thả, ngoài cửa sổ ánh nắng chói chang chiếu vào, tới nửa phòng ngủ.

Cô nhớ rõ, tối hôm qua cô ở suối nước nóng, vậy tại sao hiện tại lại ở Cẩm Tú Viên?

Kiều An Hào vắt hết óc suy nghĩ, phát hiện chính mình không nhớ một chút gì về tối hôm qua .

Kiều An Hào nghĩ không ra, liền không nghĩ nữa, ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái đồng hồ treo tường, mới biết đã sắp tới chưa, hôm nay cô có một buổi chụp quan trọng, Kiều An Hào nhất thời sốt ruột tìm bên gối di động của mình, kết quả không thấy cái gì, cô nhìn một vòng quanh phòng ngủ để tìm, mọi khi cô vẫn mang túi theo thói quen nhưng giờ cũng không có thấy túi, cũng không ở trong phòng ngủ.

Kiều An Hào không hiểu ra sao đi trong phòng tắm rửa mặt một chút, xuống lầu, đi vòng quanh phòng khách nhìn xung quanh.

Mẹ Trần nghe được động tĩnh, từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy Kiều An Hào, lập tức ôn hòa cười nói:“Thiếu phu nhân, cô tỉnh?”

Kiều An Hào mỉm cười nhìn về phía mẹ Trần, buồn bực một chút lên tiếng hỏi:“Mẹ Trần, bác có nhìn thấy túi của con không?”

Mẹ Trần lắc đầu, nói:“Thiếu phu nhân, buổi sáng thiếu gia ôm cô trở về, đã không thấy túi xách.”

Không có thấy túi xách? Lục Cần Niên ôm cô trở về?

Kiều An Hào lúc này mới cúi đầu, liếc mắt nhìn một cái quần áo trên người mình, phát hiện một chiếc váy mới tinh hiệu Chanel, cả người càng trở nên mơ hồ, Lục Cần Niên vì cái gì ôm cô về nhà?

Mẹ Trần nhìn Kiều An Hào một người đứng ở nơi đó, đôi mi thanh tú ở trên mặt nhăn nheo, thất thần, bà nghĩ đến việc Lục Cần Niên buổi sáng giao cho, vì thế lập tức mở miệng nói:“Thiếu phu nhân, thiếu bảo tôi nấu một ít cháo yến mạch, dặn khi cô tỉnh thì đưa lên cho cô ăn.”

Kiều An Hào cảm thấy hẳn là tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì đấy, nhưng cô nghĩ mãi không ra, nghe được tiếng của mẹ Trần, liền rầu

rĩ “Dạ” một tiếng, bỏ qua một chút chuyện không yên lòng thông dong đi vào phòng ăn.

Mẹ Trần nhanh nhẹn bưng cháo lên, đặt ở trước mặt Kiều An Hào, cùng vào món ăn nhẹ buổi sáng.

Kiều An Hào cầm thìa, không chút để ý quấy cháo, thỉnh thoảng cúi đầu, uống một hớp, cuối cùng vẫn không bỏ qua được nghi hoặc trong lòng, nhìn mẹ Trần đứng ở một bên, hầu hạ cô ăn cơm, hỏi: “Mẹ Trần, buổi sáng lúc thiếu gia trở về, có nói cái gì hay không?”

“Thiếu gia dặn tôi nấu cháo, còn nói tôi không được quấy rầy cô nghỉ ngơi.....” Mẹ Trần dừng một chút, lại bổ sung: “Còn nói tôi phải chăm sóc cô thật tốt.”

“Không còn gì nữa ?”

Mẹ Trần lắc lắc đầu.

Đáy lòng Kiều An Hào càng thêm tò mò, nhịn không được cắn chiếc thìa một chút, còn muốn mở miệng hỏi mẹ Trần, kết quả chuông cửa biệt thự lại đột nhiên gian vang lên.

PS: Cầu ta, cầu ta ta khiến cho tiểu An Hào hạ chương biết Lục ảnh để cứu chuyện của nàng ~

Chương 245: Cô có biết anh ấy thích ai không?[5]

Biệt thự Cẩm Tú Viên của Lục Cảnh Niên rất ít khi có người khác quấy rầy, Kiều An Hào nghi hoặc buông muống xuống, lúc đang chuẩn bị đứng lên, mẹ Trần lập tức đi ra ngoài phòng ăn: “Bà chủ, tôi đi mở cửa.”

Kiều An Hào ngồi trở lại trên ghế ăn cơm một lần nữa, vừa húp cháo, vừa cố gắng nhớ lại trí nhớ mình mất đi vào mấy tiếng kia.

“Kiều Kiều!” Vào lúc Kiều An Hào cầm muống, đang chuẩn bị đưa cháo vào miệng, Triệu Manh vọt vào phòng, trong lúc bất chợt lớn tiếng gọi một câu.

Tay Kiều An Hào dừng một chút, không có để ý tới Triệu Manh, mà cứ thế suy nghĩ chuyện của mình, chậm rãi húp cháo.

Triệu Manh đến Cẩm Tú Viên gặp Kiều An Hào vài lần, mẹ Trần có biết, cho nên nhiệt tình kéo ghế ăn cơm ra cho Triệu Manh: “Triệu tiểu thư, cô muốn ăn gì không?”

Lúc này đã là giữa trưa, Triệu Manh chưa có ăn cơm, liền chạy tới từ đoàn làm phim, cho nên lập tức không chút khách khí gật gật đầu, nói một tiếng “Cám ơn”, sau đó liền đưa đầu đến trước mặt Kiều An Hào, đánh giá Kiều An Hào trong chốc lát, lúc này mới thở ra một hơi, ồ ào nói một chuỗi thật dài với Kiều An Hào: “May mà Kiều Kiều cậu không có việc gì, tối hôm qua cậu không biết đâu, làm tớ sợ muốn chết! Tiểu tiện nhân Lâm Thi Ý kia, tớ vẫn luôn biết cô ta không phải thứ tốt lành gì, nhưng không nghĩ tới cô ta lại vô sỉ đến không có giới

hạn như vậy! Nhưng mà Kiều Kiều, cậu cũng không cần tức giận, lần này coi như cô ta đá trúng cửa sắt. Tớ nghe người ta nói, không nói đến cô ta bị người rạch một dao trên mặt, hôm nay còn bị truyền thông liên tiếp không ngừng bùng nổ xì căng đan, toàn bộ Weibo đều nổ tung, toàn bộ đều là mắng cô ta, đến ngay cả điểm tốt của cô ta đều biến thành đen. Hả giận, thật sự là hả giận, tớ nhìn thấy mọi người toàn thế giới đang mắng cô ta, tớ an tâm!”

Triệu Manh vừa nói, vừa dào dạt đắc ý cười khoe khoang: “Kiều Kiều, tớ nói cho cậu biết, tớ cực kỳ tức giận. Tớ còn lập mấy cái nick nhỏ đi mắng cô ta, trong đó một cái còn đứng đầu trong danh sách trả lời đấy!”

Kiều An Hào bị lời nói thao thao bất tuyệt không ngừng thờ của Triệu Manh làm sững sốt, thẳng đến khi mẹ Trần đặt cháo yến mạch ở trước mặt cô. Cô hăng hái bừng bừng cầm muỗng ăn như hổ đói, thời gian im lặng, Kiều An Hào mới chớp chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi Triệu Manh một câu: “Triệu Manh, Lâm Thi Ý làm sao vậy?”

“Khụ khụ!” Câu hỏi của Kiều An Hào làm cho Triệu Manh lập tức bị sặc, cầm khăn tay, che miệng ho khan hồi lâu mới trừng mắt nhìn Kiều An Hào, vẻ mặt cổ quái hỏi: “Kiều An Hào, cậu choáng váng sao? Lâm Thi Ý làm sao vậy, cậu không biết gì hả? Tối hôm qua suýt nữa cậu bị cô ta hại chết, cậu có biết hay không? Thiếu chút nữa là cậu đã bị lão sắc quý - nhà sản xuất Tôn đó cưỡng hiếp rồi đó!”

Kiều An Hào nhú mi tâm, mờ mịt vô tội hỏi lại: “Tớ bị Tôn tổng cưỡng hiếp sao?”

Triệu Manh thấy dáng vẻ này của cô, nháy mắt hai cái, vẻ mặt thành thật hỏi: “Kiều Kiều, cậu thật sự không biết?”

Từ trong lời nói của Triệu Manh, Kiều An Hào đã mơ hồ biết được

một ít chuyện dơ bẩn đã xảy ra vào tối hôm qua, sắc mặt trở nên có chút khó coi, mím mím môi, không nói gì.

Triệu Manh siết cái muống trong tay, dùng sức hít thở, sau đó buông lỏng cái muống ra, nhìn Kiều An Hào, thuật lại từ đầu đến cuối chuyện đó một lần: “Kiều Kiều, tối hôm qua trong đồ uống ở suối nước nóng của cậu bị người ta bỏ thuốc, nhưng đồ uống kia đã nhanh chóng bị người đó xử lý xong, đã không tìm được chứng cứ.”

Chương 246: Cô có biết anh ta thích ai không?[6]

“Tối hôm qua may mà có chị Tương Tư, tớ không tìm thấy cậu, sau khi nói tình huống cho chị ấy, chị ấy trước hết phát hiện không thích hợp, sau đó đi điều tra băng ghi hình, nhìn thấy cậu bị Lâm Thi Ý mang đi. Lúc ấy thuốc đã phát huy tác dụng, thần chí cậu không rõ, hoàn toàn không có khí lực phản kháng.”

Dựa theo lời thuật lại của Triệu Manh, trong đầu mơ mơ hồ hồ của Kiều An Hảo hiện lên một vài hình ảnh rải rác, nhưng cũng rất rời rạc không chịu nổi, hoàn toàn không thể nối liền được.

“Lúc ấy tớ nhìn thấy hình ảnh như vậy, thật sự bị hù sợ, muốn gọi điện thoại cho chị An Hạ, để chị ấy cứu cậu. Nhưng chị Tương Tư đoạt lấy điện thoại của tớ, gọi điện thoại cho Lục ảnh đế.”

Lục Cảnh Niên? Đáy mắt Kiều An Hảo thoáng hiện một tầng nghi hoặc.

“Sau đó một trợ lý của chị Tương Tư phát hiện xe của Lâm Thi Ý ở dưới lầu khách sạn của đoạn làm phim, gọi điện thoại cho chị Tương Tư. Chị Tương Tư lại nói cho Lục ảnh đế, chuyện sau đó, tớ không có tận mắt nhìn thấy, cho nên hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng sau này tớ lại nghe chị Tương Tư nói, nói cậu bị Lâm Thi Ý đưa đến trong phòng của nhà sản xuất Tôn...” Nói tới đây, Triệu Manh giống như là nghĩ đến cái gì, lại cường điệu một chút: “Nhưng mà, bởi vì sợ bị người khác biết được rồi tuyên truyền khoa trương khuyếch đại chuyện này lên, đến lúc đó chỉ sợ bất lợi với cậu, cho nên tin tức sớm đã bị phong tỏa, không có mấy người biết.”

“Cho nên Kiều Kiều, nếu cậu thật sự muốn cảm tạ, người nên cảm tạ nhất là Lục ảnh đế, tối hôm qua anh ấy cứu cậu, cậu mới không gặp chuyện không may. Nếu không phải anh gấp gáp chạy trở về nội thành, tối hôm qua khẳng định cậu sẽ bị nhà sản xuất Tôn ăn sạch.”

Lục Cẩm Niên cứu cô?

Lúc này Kiều An Hào mới phát hiện chỗ mu bàn tay trái của mình lại có một lỗ kim rất nhỏ, hẳn là do mũi kim đâm vào. Nói cách khác, tối hôm qua Lục Cẩm Niên từng mang cô đi đến bệnh viện?

Mẹ Trần nói buổi sáng cô được anh ôm trở về, chẳng lẽ tối hôm qua anh ở trong bệnh viện chiếu cố cô suốt đêm, vẫn đợi đến buổi sáng, sau khi cô không có việc gì mới đưa cô trở về nhà?

Vừa rồi Triệu Manh nói, toàn bộ tin tức hôm nay đều là bùng nổ xì căng đan của Lâm Thi Ý, hơn nữa tất cả truyền thông gần như là cùng nhau bùng nổ.....

Kiều An Hào nhất thời muốn Triệu Manh tìm điện thoại của cô, mở Weibo lên, quả nhiên nhìn thấy toàn bộ đề tài đứng đầu đều là về Lâm Thi Ý .

Từ tin lúc trước Lâm Thi Ý làm gái bồi rượu ở những buổi gặp gỡ ban đêm, đều bị người bới ra ngoài ánh sáng trên weibo.

Còn có mấy năm nay, ngôi sao bị Lâm Thi Ý bỏ đá xuống giếng cũng đều bị người bới ra, thậm chí còn rất nhiều âm mưu, thoạt nhìn có lý có cứ.

Thậm chí, còn có một người nào đó trực tiếp đăng một video, là video Lâm Thi Ý làm chuyện đó với người khác, trong video thấy

không rõ mặt người đàn ông, nhưng lại có thể nhìn thấy mặt Lâm Thi Ý.

Mấy năm nay, Lâm Thi Ý gột rửa sạch danh tiếng của mình, những xì căng đan trước đây, gần như đã được cô ta che giấu rất tốt, hiện tại lại có thể bùng nổ cùng một lúc, chắc là có người ở sau lưng động tay động chân.

Hơn nữa mấy năm nay Lâm Thi Ý nuôi dưỡng rất nhiều đội quân mạng, gặp phải chuyện gì, những đội quân mạng kia đều tán dương cô ta. Nhưng lúc này đây, xì căng đan bay đầy trời, đội quân mạng này lại không có chút ý tứ xuất hiện, nói vậy cũng là bị người khổng chế rồi.

Đối với một minh tinh, danh tiếng là quan trọng nhất, hiện nay cô ta bị người bới ra thành như vậy, quả thật là có tiếng xấu, sợ là sự nghiệp diễn xuất của cô ta đến đây là muốn kết thúc rồi.

Chương 247: Cô có biết anh ấy thích ai không?[7]

Editor: May

Thực rõ ràng, mục đích của người động tay động chân ở sau lưng này rất đơn giản, muốn đuổi tận giết tuyệt Lâm Thi Ý.

Mà vào ngày hôm sau khi cô gặp chuyện không may, Lâm Thi Ý lập tức gặp phải biến cố như thế, vậy người động tay động chân này rất có thể chính là...

Trong đầu Kiều An Hào còn chưa nghĩ ra cái tên kia, Triệu Manh ngồi ở đối diện cô bỗng đột nhiên mở miệng nói: “Kiều Kiều, trong đám tin QQ này có người nói nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư khỏi bộ phim [Thời gian khuyñh thành] này rồi!”

Kiều An Hào sửng sốt một chút, vội vàng thoát khỏi Weibo, mở QQ ra, nhìn thấy rất nhiều người không ngừng đăng tin ở trong đó, toàn bộ đều đang nói chuyện nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư.

“Nhà sản xuất Tôn đầu tư mười triệu cho bộ phim [Thời gian khuyñh thành] này đấy, sao đang yên đang lành lại rút lui?”

“Đúng vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua nhà sản xuất Tôn còn mời tập thể chúng ta đi giải trí mà, sao hôm nay liền mỗi người một ngả với chúng ta rồi chứ?”

“Hơn nữa mới sáng sớm, nhà sản xuất Tôn liền rời khỏi nhóm QQ của chúng ta.”

“Anh đừng nói nữa, vừa rồi tôi nhắn QQ cho ông ta, ông ta hoàn toàn không trả lời tôi, gọi điện thoại cũng không có người nhận...”

.....

Chỉ ngẩn ngẩn vài phút, nội dung nói chuyện phiếm trong QQ đã nhanh chóng hiện lên vài trăm câu, Kiều An Hảo xem có chút hoa mắt, không nhịn được để di động xuống. Triệu Manh ngồi ở đối diện cũng vừa xem nội dung nói chuyện phiếm, vừa nói: “Tuy nhà sản xuất Tôn này là người có chút háo sắc, nhưng lại rất có tiền đó. Có mỏ than gia truyền, mấy năm nay đầu tư điện ảnh và truyền hình, giá trị con người lên đến vài chục triệu, là đại chế tác của [Thời gian khuynh thành]. Tổng đầu tư hai mươi triệu, mười triệu là của nhà sản xuất Tôn, mười triệu là của Lục ảnh đế ...”

Nói tới đây, Triệu Manh giống như là nghĩ đến cái gì, ngừng đầu nhìn Kiều An Hảo, hỏi: “Kiều Kiều, nhưng chuyện này thật là trùng hợp, tối hôm qua cậu mới vừa xảy ra chuyện, hôm nay Lâm Thi Ý liền rơi vào kết cục thảm bại như vậy, nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư, cậu nói có thể liên quan với cậu hay không? Là Lục ảnh đế làm sao?”

Vừa rồi Kiều An Hảo cũng đã nghĩ tới Lục Cẩm Niên, nhưng hiện tại nghe được lời này của Triệu Manh, đáy lòng vẫn hung hăng rung động một trận.

“Lục ảnh đế chinh Lâm Thi Ý thì có thể hiểu, đó là trừng phạt đúng tội của Lâm Thi Ý, nhưng Lục ảnh đế không lý do làm nhà sản xuất Tôn rút lui chứ? Cậu nghĩ xem, nhà sản xuất Tôn vừa rút lui chi phí, nếu không có một đầu tư mới tiến vào, rất có thể sẽ làm cho [Thời gian khuynh thành] không quay tiếp được, đến lúc đó mười triệu Lục ảnh đế đã ném vào bên trong cũng sẽ mất theo, cho nên có chút không thể nào hiểu nổi!”

Kiều An Hào vừa nghe Triệu Manh nói như vậy, trong đầu cũng có chút loạn, hơi khăng định là Lục Cận Niên, lại có chút không xác định, đáy lòng lại hiện lên một tia lo lắng, thật hơi sợ không quay vòng ra tài chính cho [Thời gian khuynh thành], vậy mười triệu của Lục Cận Niên cũng mắc kẹt ở bên trong.

-

[Thời gian khuynh thành] bởi vì nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư, toàn bộ đoàn làm phim tạm dừng quay ba ngày.

Triệu Manh tới đây, một là đưa túi xách cho Kiều An Hào, hai là nhìn Kiều An Hào một cái, vẫn ngốc đến ba giờ chiều mới rời đi.

Triệu Manh đi chưa tới mấy phút, tin tức nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư liền bị người tung ra ngoài. Weibo cực kỳ náo nhiệt, trong chốc lát là Lâm Thi Ý, trong chốc lát là bộ phim [Thời gian khuynh thành] này.

Kiều An Hào nhàm chán lướt Weibo một buổi trưa, trong đầu suy nghĩ miên man lộn xộn, mãi cho đến khi ăn cơm chiều mới bắt buộc đầu óc mình bình tĩnh lại.

Ăn xong cơm chiều, Kiều An Hào trở lại phòng ngủ lầu hai, vừa ngồi xuống chưa đến vài phút, di động liền vang lên.

Chương 248: Cô có biết anh ấy thích ai không?[8]

Editor: May

Điện thoại là của mẹ Hứa Gia Mộc - Hàn Như Sơ gọi tới .

Sau khi cô kết hôn với Lục Cảnh Niên, Hàn Như Sơ rất ít khi gọi điện thoại cho cô, nhưng một khi gọi điện thoại tới, đó là cần Lục Cảnh Niên đóng vai Hứa Gia Mộc.

Kiều An Hảo cầm di động, đi đến trước ban công, mở cửa sổ ra. Gió đêm mát mẻ từ từ thổi vào, cô không nhanh không chậm nhận nghe điện thoại, gọi một tiếng vào bên trong: "Dì Hứa."

Mặc dù người ngoài nhìn vào thì cô đã gả cho Hứa Gia Mộc, là vợ của Hứa Gia Mộc, hẳn phải gọi Hàn Như Sơ là "Mẹ". Nhưng hai người đều biết, đây chẳng qua chỉ là một cuộc hiệp nghị, cho nên trừ bỏ khi cần phải diễn trò, Kiều An Hảo vẫn luôn gọi Hàn Như Sơ là "Dì Hứa".

Giọng nói của Hàn Như Sơ nghe rất đoan trang nghiêm cẩn, đầu tiên là quan tâm Kiều An Hảo một chút: "Kiều Kiều, ăn cơm chiều chưa?"

"Ăn rồi." Kiều An Hảo nhu thuận trả lời, sau đó cũng lễ phép hỏi lại: "Dì Hứa, dì thì sao?"

"Đang chờ bác Hứa của con, chờ ông ấy trở lại cùng nhau ăn." Hàn Như Sơ khách sáo xong, mở miệng nói thẳng đến chủ đề: "Kiều Kiều, cuối tuần này là sinh nhật của Hứa Gia Mộc, con còn nhớ rõ

chứ?”

Kiều An Hào biết sinh nhật Hứa Gia Mộc, nhưng chuyện phát sinh gần đây có chút nhiều, cô vẫn không có chú ý ngày tháng, cho nên trải qua nhắc nhở của Hàn Như Sơ, mới đột nhiên nhớ tới: “Vâng, nhớ rõ.”

“Tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc khẳng định là phải làm, cho nên phiền toái con chuyển lời cho nó.”

Nó chỉ ai, Kiều An Hào tự nhiên biết, kỳ thật Kiều An Hào vẫn rất buồn bực, Lục Cẩm Niên rõ ràng có họ tên, vì sao mỗi lần Hàn Như Sơ nói tới anh, luôn dùng một từ "Nó" không quan trọng để thay thế, giống như tên của anh rất ghê tởm, hoàn toàn khinh thường nói ra.

“Con đã biết.” Cho dù đáy lòng Kiều An Hào có chút bất mãn, ngoài miệng vẫn nhu thuận đáp lại.

“Nếu không có việc gì, dì cúp trước.”

“Vâng, gặp lại sau, dì Hứa.”

“Gặp sau.” Hàn Như Sơ nói xong, liền trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Kiều An Hào nghe tiếng "tút tut tut" trong điện thoại di động, cầm điện thoại di động xuống, nhìn chằm chằm màn hình trong chốc lát, do dự nên gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên nói cho anh tin tức này hay là gửi tin nhắn?

Chỉ là vào lúc Kiều An Hào còn chưa suy nghĩ xong, đột nhiên lúc này một tin nhắn đến trong QQ, là Triệu Manh gửi đến.

“Kiều Kiều, tớ vừa mới nghe một nhân viên làm việc trong đoàn làm

phim nói, cô ấy nghe phục vụ khách sạn nói tối hôm qua nhà sản xuất Tôn được trợ lý của ông ta đưa đi bệnh viện, hơn nữa bị thương rất nghiêm trọng, rất nhiều đồ trong phòng của ông ta đều bị đập hư, hơn nữa trên mặt có rất nhiều máu, còn có mảnh vụn thủy tinh, bàn trà cũng bị đá ngã lăn.”

Kiều An Hảo nhìn tin nhắn kia sửng sốt, còn chưa kịp hồi phục tinh thần, Triệu Manh gửi tin nhắn giọng nói đến. Kiều An Hảo nhấn một cái, giọng nói Triệu Manh liền vang lên: “Kiều Kiều, tớ nói cho cậu biết, khẳng định là nhà sản xuất Tôn bị Lục ảnh đế đánh. Tối hôm qua Lục ảnh đế đi tới phòng ông ta cứu cậu, cho nên khẳng định không sai!”

Lúc Kiều An Hảo nghe giọng nói của Triệu Manh, cô ấy lại gửi một tin nhắn giọng nói tới: “Hơn nữa, Kiều Kiều, tớ vừa mới nghe người ta nói, không phải nhà sản xuất Tôn tự muốn rút lui đầu tư, là Lục ảnh đế muốn đá nhà sản xuất Tôn ra khỏi đoàn làm phim [Thời gian khuynh thành], nghe nói hôm nay ông ta bởi vì chuyện này mà cãi vã cả một ngày với ban giám đốc của Truyền thông Hoàn Ảnh, cuối cùng Lục ảnh đế vẫn cố chấp mạnh mẽ khiến nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư!”

Chương 249: Cô có biết anh ấy thích ai không?[9]

“Mẹ nó, Lục ảnh đế thật là khí phách, tối tùy hứng nha! Mười triệu đó, mười triệu tiền đầu tư, nói đá liền đá, thế giới của người có tiền, muốn hiểu cũng không thể hiểu nổi!”

Kiều An Hào không có trả lời tin nhắn của Triệu Manh trong QQ, một mình Triệu Manh nhắn nhiều như vậy, không thấy trả lời, liền không tiếp tục gửi QQ lại đây nữa.

Kiều An Hào cầm di động, đứng ở ban công hồi lâu, mới nâng lên ngón tay, mở ra từng cái tin tức do Triệu Manh gửi tới, nghe lại một lần.

Buổi chiều nếu nói Lục Cẩm Niên vì bản thân đi làm này đó Kiều An Hào cũng không thể xác định, hiện tại, cô có điểm nắm chắc.

Theo Triệu Manh gửi tới trong QQ, có thể nghe ra, lúc Lục Cẩm Niên tới cứu cô, đã động thủ đánh sản xuất Tôn, cô không thể tưởng tượng, người kia - một người đàn ông lạnh lùng đậm bạc, động thủ đánh người cảnh tượng rất cuộc sẽ như thế nào, nhưng mà trái tim cô, lại mặc danh kỳ diệu đập nhanh hơn.

Gièm pha về Lâm Thi Ý ở khắp mọi nơi, sản xuất Tôn bị đá ra đoàn làm phim [Khuynh thành thời gian]..... Giống như lời Triệu Manh nói, mười triệu tiền tài chính, nói đá liền đá, thật quyết đoán cùng khí phách!

Kiều An Hào nhịn không được nắm chặt di động, kỳ thật Lục Cẩm

Niên không phải không có giúp đỡ qua cô.

Bữa ăn đầu tiên ở đoàn làm phim [Khuynh thành thời gian], Lâm Thi Ý gây khó dễ cho cô, là anh một câu giải vây.

Cô đi tới phòng của anh, bị Lâm Thi Ý chụp ảnh, đăng lên Weibo, là anh tìm Tống Tương Tư cứu cô.

Bàn đũa dây xuất hiện trực trặc, lúc cô té xuống, là anh không màng nguy hiểm xông lên, tiếp được cô.

Nhưng là, hỗ trợ nhiều lần như vậy, lại chỉ có lần này, làm cho đáy lòng cô rung động, mãnh liệt.

Kiều An Hào cảm thấy tốc độ đập của tim mình thật nhanh , giống như lúc nào cũng có thể từ trong lồng ngực cô nhảy ra .

Giống nhau đều là giúp cô, nhưng là lúc này đây, Kiều An Hào mới có thể khẳng định, Lục Cận Niên đang bảo vệ cô.

Suy nghĩ như vậy, làm cho đáy lòng Kiều An Hào, trong khoảnh khắc kinh hãi.

Cho tới bây giờ cô chưa hề nghĩ tới, bản thân có thể được người đàn ông lạnh lùng kỳ cục kia bảo vệ.

Tuy rằng cô không biết nguyên nhân ban đầu khiến anh bảo vệ cô là gì, nhưng đáy lòng cô vẫn rất cảm động, rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Kiều An Hào vừa rồi còn do dự gọi điện thoại cho Lục Cận Niên chỉ gửi một tin nhắn, nhưng trong nháy mắt, bất chợt lại rất muốn gặp anh một lần.

Kiều An Hào có chút khẩn trương dùng sức nắm điện thoại trong tay, sau đó liền hít một hơi thật sâu, tìm số điện thoại của Lục Cẩm Niên, gọi.

-

Ở ký túc xá truyền thông Hoàn Ảnh, không khí trầm thấp một mảnh.

Người của ban giám đốc, với các vẻ mặt khó coi, gương mặt lạnh lùng, từ trong phòng họp đi ra.

Thẳng đến có một cái bóng đi ngang qua, Tổng Tương Tư mới từ trong phòng làm việc của mình đi ra, đứng ở trong đại sảnh trống rỗng một lát, sau đó đi tới phòng pha trà, pha một ly cà phê, bung về phía văn phòng của Lục Cẩm Niên.

Tổng Tương Tư gõ cửa, không có thanh âm từ bên trong truyền đến, Tổng Tương Tư dừng lại một giây, trực tiếp đẩy cửa ra, đi vào.

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa sổ, nhìn hàng vạn chiếc đèn nhấp nháy ngoài cửa sổ, hút thuốc.

Người đàn ông lúc này, không còn cường thế cùng mãnh liệt như lúc ở trong phòng hội nghị, chỉ còn lại có một thân trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng cao ngạo.

Hắn biết rõ có người vào văn phòng của mình, lại thủy chung không có nửa điểm phản ứng.

Tổng Tương Tư bê ly cà phê, đặt ở một bên trên bàn, sai giày cao gót, không nhanh không chậm tiêu sái đến bên người Lục Cẩm Niên, theo tầm mắt của anh, nhìn chằm chằm cảnh đêm trước mặt trong chốc lát, rồi mở miệng nói: “Mười triệu tiền đầu tư kia, anh nghĩ ra

biện pháp chưa?”

Chương 250: Cô có biết anh ấy thích ai không?[10]

Lục Cẩm Niên không có ý tứ muốn mở miệng nói chuyện, đưa điếu thuốc đến bên miệng, hung hăng hút một ngụm.

Sau một lúc lâu, Tống Tương Tư nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, sau đó lấy từ trong túi xách tay của chính mình, rút ra mấy trương chi phiếu, kẹp vào giữa hai ngón tay, đưa tới trước mặt của Lục Cẩm Niên :“Trong thẻ, là số tiền mấy năm nay tôi kiếm được khi quay phim , anh cũng biết doanh thu đóng phim rất cao, dù đã bị truyền thông Hoàn Ảnh của anh lấy đi một nửa, thì đến tay tôi cũng có không ít tiền, kiếm được rải rác mấy chỗ nữa, có khoảng 5-6 triệu, mật mã là 123456.”

Một lúc sau, Lục Cẩm Niên mới nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Tống Tương Tư một cái đi rồi nhìn chi phiếu, không có ý tứ muốn vươn tay tiếp nhận , ngữ điệu thản nhiên hỏi một câu:“Tống Tương Tư, tôi không nhớ là quan hệ của chúng ta tốt tới mức, để cho cô dốc túi ra tay tương trợ.”

“Như thế nào? Sợ tôi có mưu đồ gây rối đối với anh?” Tống Tương Tư nhếch lên đôi đũa mọng cười cười, không có nói chuyện, mà nhìn chăm chăm hàng ngàn chiếc đèn ngoài cửa sổ, quơ quơ thần.

Không phải cô đối với Lục Cẩm Niên có ý đồ, mà là, thế gian này đàn ông bạc tình nhiều lắm, thật hiếm có mới thấy một người si tình, không quan tâm hẳn có quan hệ với cô không, thì cô vẫn ủng hộ kẻ si tình đổ như cũ, hướng chi, hướng chi..... Hắn vẫn là anh trai của người kia.....

Chỉ một cái chớp mắt, Tống Tương Tư liền trấn tĩnh lại: “Tốt lắm, tôi không nói giỡn với anh, nếu anh không yên tâm, coi như là tôi đầu tư vào bộ phim [Khuyh thành thời gian] đi, đợi đến khi thu được tiền lời, chia hoa hồng cho tôi là tốt rồi.”

“Cám ơn, không cần.” Lục Căn Niên lần này không có lại liếc mắt nhìn chi phiếu trong tay Tống Tương Tư một cái, lời nói ra từ trong miệng, mang theo một cỗ khí ngạo: “Tôi không cần dựa vào người khác, để đi bảo vệ người tôi muốn bảo vệ.”

“A, có chí khí, tôi đây muốn hỏi, Lục đại ảnh đế, anh từ nơi nào không duyên không cớ lấy ra mười triệu?”

“Ta bán 10% cổ phần công ty truyền thông Hoàn Ảnh.” Lục Căn Niên phá lệ ngữ khí bằng phẳng.

Tống Tương Tư giật mình, thật lâu sau, mới bật cười ra tiếng: “Anh vì cô ấy chuyện gì cũng có thể làm, nhưng anh phải biết rằng, 10% cổ phần công ty này, một khi anh bán đi, rất có khả năng chức chủ tịch truyền thông Hoàn Ảnh, sẽ không còn là của anh, lúc trước anh từ hai bàn tay trắng làm lên công ty, chẳng lẽ anh muốn nó rơi vào tay kẻ khác.”

“Vậy thì thế nào?” Ngữ khí của Lục Căn Niên, mang theo một tia khinh thường, anh dừng lại một chút, nâng lên tay, hút một ngụm thuốc lá, sương khói lượn lờ trước ánh mắt của người sau lưng, để lộ ra một tia thương cảm: “Này đó tiền, vốn lúc trước đều là vì cô ấy nên mới kiếm .”

Trời mới biết, anh có thể dùng này đó tiền, vì cô mà tiêu ra ngoài, có bao nhiêu vui vẻ cùng hạnh phúc.

Lục Cẩn Niên lại nâng lên tay, hút một ngậm thuốc lá, hộc ra xinh đẹp đôi mắt, ngữ điệu giống nhau đang làm bầm lâu bầu: “Nếu táng gia bại sản, có thể trở lại những ngày trước kia, thì tôi nguyện ý táng gia bại sản

Tối thiểu, khi anh thất vọng cùng bầu cùng, còn có thể cùng cô làm bạn, tuy rằng không thể yêu nhau, lại có thể bình tâm cùng nhau ngồi một chỗ ôn hòa nói chuyện phiếm.

Tuy rằng Tống Tương Tư không biết câu Lục Cẩn Niên làm bầm lâu bầu có ý tứ gì, nhưng đáy lòng cảm thấy giống như bị cái gì ngăn chặn vậy, thật lâu không có lên tiếng.

Trong phòng làm việc một mảnh im lặng, không biết bao lâu, di động của Lục Cẩn Niên vang lên, anh lấy di động từ túi ra, nhìn thoáng qua biểu hiện trên màn hình, mắt ý thức được người gọi tới, sau đó mới tiếp nghe. bảo hộ nhân..... Anh anh anh, như thế nào có thể lạt sao suất? Tân một vòng đã đến , đầu phiếu nga, nhấn lại nga ~ chúc nhấn lại nhân ở tân 1 năm lý, nghĩ rằng sự thành mọi sự như ý tình yêu mỹ mãn phát đại tài, còn có thể cùng nam thần lý dịch phong ước hội

Chương 251: Cô có biết người anh ấy thích là ai không?[11]

Editor: May

Trong phòng làm việc một mảnh yên tĩnh, không biết qua bao lâu, di động của Lục Cận Niên vang lên, anh lấy di động ra từ trong túi, nhìn thoáng qua số gọi tới, tay theo bản năng dập tắt khói, sau đó mới nghe máy.

Kiều An Hào nghe được điện thoại được tiếp nối, đáy lòng run rẩy một trận, nhắm mắt lại hít sâu một hơi mới mở miệng: “Lục Cận Niên.....”

Vừa gọi tên của Lục Cận Niên, Kiều An Hào lập tức im lặng.

Sau khi quan hệ của cô và anh không còn lạnh cứng, cô liền không còn gọi anh là “Lục tiên sinh”, nhưng cũng thức thời biết quan hệ của bọn họ không tốt đến mức trực tiếp gọi tên, cho nên mỗi lần mở miệng nói chuyện, cô đều sẽ cố ý tránh gọi tên anh. Mới vừa rồi có thể bởi vì vài tin nhắn QQ của Triệu Manh, trong đầu cô có chút loạn, lại cứ như vậy tùy tiện gọi tên anh.

Kiều An Hào nắm di động trong lòng bàn tay, toát ra một ít mồ hôi.

Lục Cận Niên đợi hồi lâu, cũng không có đợi được lời nói kế tiếp sau khi Kiều An Hào gọi tên mình, mi tâm hơi hơi giật giật, tuy giọng nói đậm mặc không có chút tình cảm, nhưng giữa lông mày xinh đẹp chói mắt lại nhiễm lên một tầng ôn nhu: “Làm sao vậy?”

Kiều An Hào nghe được giọng nói của Lục Cẩm Niên, theo bản năng muốn nói đến chuyện Hàn Như Sơ vừa mới gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên, nhưng lời nói đến bên miệng, cô lại muốn tự mình đến gặp Lục Cẩm Niên một lần, vì thế cánh môi giật giật, liền tiếp tục trầm mặc một trận, mới dịu dàng uyển chuyển mở miệng hỏi: “Đêm nay anh có việc gì không?”

Lục Cẩm Niên không rõ ý tứ của Kiều An Hào, dừng một lát, thanh thanh cổ họng, lại hỏi một câu: “Có gì không?”

Kiều An Hào nâng ngón tay lên, dùng sức vẽ lung tung ở trên cửa sổ thủy tinh, sau đó như là hạ quyết tâm, lấy hết dũng khí nói ra lời nói trong suy nghĩ của mình: “Nếu đêm nay anh không có việc gì, có thể về nhà một chuyến không?”

Tính toán cẩn thận, anh và cô kết hôn đã sắp nửa năm, đây vẫn là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh, bảo anh về nhà. Lúc trước hai người đều là tương kính như tân(1), trừ thỉnh thoảng cùng giường chung gối thì không khác gì người xa lạ.

Trong nháy mắt, Lục Cẩm Niên thật sự có một loại cảm giác cô vợ nhỏ gọi chồng về nhà, có chút hạnh phúc, có chút rung động nói không nên lời nhanh chóng quay cuồng trong lồng ngực anh, khiến anh đứng trước cửa sổ sứt đất, thật lâu đều không có phát ra âm thanh.

Kiều An Hào đợi một chút, vẫn không đợi được giọng nói của Lục Cẩm Niên, vốn cô không có nắm chắc câu trả lời của Lục Cẩm Niên, hiện tại càng trở nên thấp thỏm bất an. Tuy rằng anh không có cự tuyệt, nhưng trầm mặc của anh vẫn làm hai gò má cô phiểm hồng, cô cắn khước môi, nuốt hai ngụm nước miếng, tiếp tục nhẹ giọng mở miệng nói: “Tôi có chút chuyện muốn nói với anh..... Nếu anh không có thời gian, vậy.....”

“Khoảng nửa giờ, tôi có thể về tới nhà.” Kiều An Hào còn chưa nói xong, giọng nói lạnh lẽo của Lục Cẩm Niên liền nhẹ nhàng truyền đến.

Trong nháy mắt, Kiều An Hào sửng sốt, không đợi cô phục hồi tinh thần, điện thoại liền bị Lục Cẩm Niên cắt đứt.

Kiều An Hào lấy điện thoại di động từ bên tai xuống, dùng sức nắm ở trong lòng bàn tay, thở ra một hơi thật dài, phát giác tốc độ tim đập của mình nhanh đến có chút dọa người.

-

Lục Cẩm Niên nói là nửa giờ sẽ về tới Cẩm Tú Viên, trên thực tế chỉ hai mươi phút, Kiều An Hào liền nghe thấy tiếng xe truyền đến từ dưới lầu.

Cô đi đến trước cửa sổ, đi xuống nhìn thoáng qua, xe Lục Cẩm Niên đã sắp chậm rãi tiến vào gara.

Chương 252: Cô có biết người anh ấy thích là ai không? (12)

Kiều An Hào lập tức xoay người, chạy ra khỏi phòng ngủ, vịn cầu thang, vội vã chạy xuống lầu, mới vừa chạy tới cửa chính, thì chuông cửa vang lên.

Kiều An Hào đứng ở cửa, hít sâu một hơi, ngây người hai giây, mới vươn tay, chậm rãi kéo cửa ra, trước thò đầu ra bên ngoài thăm dò, thấy quần áo và giày da của Lục Cận Niên, mới mở cửa ra, rồi tránh ra, sau đó ngồi xổm người xuống, lấy ra dép trong tủ giày của Lục Cận Niên, cẩn thận đặt trước mặt của anh.

Môi Lục Cận Niên giật giật, không lên tiếng, sau khi đổi dép ra, tiện tay đặt chìa khóa xe ở cái mắc treo gần cửa chính, sau đó vừa đi vào trong nhà, vừa cởi bỏ áo khoác âu phục của mình.

Lục Cận Niên đang chuẩn bị ném áo khoác trong tay lên ghế salon, thì một đôi tay nhỏ bé lại nhanh hơn một bước cầm lấy áo trong tay anh, treo ngay ngắn trên cái mắc áo.

Lúc Kiều An Hào xoay người, Lục Cận Niên đang đứng thất thần trước ghế salon, cô ngẩng đầu, ngũ quan nhìn anh dưới ánh đèn có vẻ càng xinh đẹp, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ăn cơm tối chưa? Tôi chuẩn bị cơm nóng cho anh."

Một lát sau, Lục Cận Niên mới im lặng gật đầu đồng ý.

Kiều An Hào lập tức xỏ dép, chạy vào phòng bếp.

Má Trần thấy Kiều An Hảo đi vào, cũng bận rộn đi theo vào, chẳng qua chưa đến nửa giờ đồng hồ, thì má Trần đã đi ra khỏi phòng bếp trở về phòng ngủ của mình.

Kiều An Hảo hâm cơm nóng, rồi bung toàn bộ bung phòng ăn đặt trên bàn ăn, mới gọi Lục Cẩm Niên.

Đợi Lục Cẩm Niên ngồi xuống, Kiều An Hảo vừa đưa đũa rồi múc canh.

Kiều An Hảo mặc áo ngủ màu vàng ấm trên người, tóc tùy tiện bới lên sau ót, mang đôi dép bằng bông, dáng người khéo léo nhanh nhẹn, từ lúc anh về nhà đến bây giờ, một loạt hành động của cô, rất lưu loát thành thục, giống như người vợ hiền thục đức chờ đợi chồng về nhà.

Tinh thần Lục Cẩm Niên hơi lay động, sau đó yên lặng không tiếng động cầm đũa, ung dung ăn cơm.

Từ đầu đến cuối Kiều An Hảo đứng ở một bên nhìn, thỉnh thoảng còn giúp Lục Cẩm Niên thêm cơm múc canh.

Hình ảnh rất bình thường, không khí rất ấm áp.

Lục Cẩm Niên ăn cơm xong, thì lên lầu, Kiều An Hảo thu dọn đồ xong, kêu má Trần đi rửa sạch, sau đó rửa tay trong phòng vệ sinh ở lầu một rồi lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, Lục Cẩm Niên đã tắm xong, mặc áo ngủ bằng bông màu xanh nhạt, ngồi trên ghế salon, đang xem TV, tóc có hơi ướt, có vẻ tắm xong nhưng chưa dùng máy sấy sấy tóc.

Kiều An Hảo không quấy rầy Lục Cẩm Niên, chỉ cầm áo ngủ của

mình, vào phòng tắm, bởi vì Lục Cẩm Niên mới vừa tắm xong, nên nhiệt độ trong phòng tắm bốc hơi, có hơi nóng, lúc Kiều An Hảo tắm xong đi ra, trên da có hơi ửng hồng.

Lúc cô đi vào phòng thay đồ, nhìn qua giường, suy nghĩ một chút về con gấu bị mình đặt trong ngăn kéo phía dưới cùng trong phòng thay đồ, do dự một chút, cuối cùng vẫn không lấy, trực tiếp đi đến trước bàn trang điểm, thoa mỹ phẩm dưỡng da.

Lúc Kiều An Hảo đang xoa mắt, Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế sa lon xem TV, trong lúc bất chợt nghiêng đầu nhìn cô, sau đó mở miệng, hỏi: "Không phải cô nói tìm tôi có việc sao?"

Bị Lục Cẩm Niên nhắc nhở như vậy, Kiều An Hảo mới chợt nhớ lại chuyện quan trọng, ngón tay cô đặt ở khóe mắt dừng lại, nhẹ nhàng gật đầu, nhanh chóng thoa xong, mới xoay người, nhìn Lục Cẩm Niên.

Chương 253: Cậu có biết người anh ta thích là ai không? (13)

Editor: Xiu Xiu

Bị Lục Cẩm Niên nhắc nhở như vậy, Kiều An Hào mới mạnh mẽ nhớ đến chuyện chính, đầu ngón tay đang đặt ở hốc mắt dừng một chút, rất nhanh lại tiếp tục xoa, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái, mới xoay người, nhìn Lục Cẩm Niên, mím môi, mở miệng nói: “Vừa rồi bác Hứa gọi điện thoại tới, nói thứ sáu này là sinh nhật của anh Gia Mộc, muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, cho nên cần anh...”

Kiều An Hào nói được một nửa, liền ngừng lại, nửa câu còn lại “cải trang thành Hứa Gia Mộc, cùng tôi diễn trò” như thế nào cũng không nói nên lời, cuối cùng liền trực tiếp im lặng.

Lời nói của Kiều An Hào còn chưa dứt, Lục Cẩm Niên lại nghe đến sinh nhật của Hứa Gia Mộc, đã hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, ánh mắt anh cũng không có biến hóa gì quá lớn, vuốt cằm nhìn Kiều An Hào, có chút lơ đãng “ừm” một tiếng, sau đó quay đầu, tiếp tục nhìn ti vi.

Ánh đèn trong phòng rất ấm áp, bao phủ lên người Lục Cẩm Niên, khiến khuôn mặt anh tuần của anh khi nhìn nghiêng có chút mê hoặc.

Kiều An Hào theo dõi anh trong chốc lát, mới xác định người đàn ông này hình như không có vẻ gì là hờn giận, cảm giác căng thẳng mới nới lỏng xuống, sau đó liền xoay người, nhìn vào gương, sấy tóc của

mình, cầm lược, từng chút một chải tóc, lúc đang dở, đột nhiên Kiều An Hào liền mở miệng: “Chuyện tối hôm qua, Triệu manh đều nói cho tôi biết hết, cảm ơn anh.”

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm vào ti vi, khuôn mặt anh vẫn bình thản, như có như không “Ừ” một tiếng.

“Còn có Lâm Thi Ý và nhà sản xuất Tôn, cũng cảm ơn anh.”

Lục Cẩm Niên rất bất ngờ, tại sao Kiều An Hào lại biết điều này, tay cầm điều khiển từ xa hơi run một chút, sau đó không chút để ý mà bấm điều khiển, gạt đầu một cái, không nói gì.

Kiều An Hào chải xong tóc, do dự một chút, vẫn mở miệng khuyên một câu: “Thật ra không nên loại bỏ toàn bộ đường rút lui sau này của nhà sản xuất Tôn, về sau tôi trốn tránh anh ta là được, nhờ đâu kinh phí của Khuynh Thành thời gian không đủ, tiền của anh cũng sẽ bị giữ lại trong đó.”

Động tác bấm điều khiển từ xa của Lục Cẩm Niên dừng lại, anh nhìn chăm chăm ti vi, chớp chớp hai cái, qua một lúc lâu, anh mới quay đầu, nhìn liếc qua Kiều An Hào, giọng nói không nóng không lạnh: “Chuyện này tôi sẽ xử lý tốt.”

“Được.” Kiều An Hào lên tiếng, để lược xuống, sau đó đứng lên, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, rồi đi lên giường.

Lục Cẩm Niên nghe thấy tiếng động, lại nghiêng đầu nhìn Kiều An Hào đang ở trên giường, cũng không có con gấu bông to bự mà cô vẫn hay ôm, vẻ mặt hơi lặng đi một chút, sau đó lại quay đầu nhìn ti vi, điều chỉnh âm thanh của ti vi về mức nhỏ nhất, cũng nhân tiện tắt đèn đi.

Toàn bộ thế giới, lập tức yên tĩnh trở lại, Kiều An Hào ở trong chăn, nhắm mắt lại miên man suy nghĩ, không biết qua bao lâu, cô mờ nhạt cảm giác được Lục Cẩm Niên nằm xuống bên cạnh mình, giống như trước đây, hai người cách nhau một khoảng, bởi vì không có con gấu ngăn ở giữa, khoảng cách lại càng lớn hơn.

Bóng đêm dần dần đậm lên, Kiều An Hào có thể tinh tế nghe thấy được nhịp điệu hô hấp của Lục Cẩm Niên, hơi thở thơm mát của người đàn ông không ngừng bay vào trong từng hô hấp của cô.

Trong thâm tâm có chút mong đợi, muốn cùng anh phát sinh chuyện gì đó, nhưng lại không dám chủ động, chỉ có thể cứng ngắc thân thể, dù một chút cũng không dám động đậy.

Chương 254: Cậu có biết người anh ta thích là ai không?(14)

Editor: Xiu Xiu

Sau khi hoàn toàn mất ý thức, Kiều An Hào nặng nề chìm vào giấc ngủ, Lục Cẩm Niên nằm ở bên cạnh, lại đang trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào trần nhà. Qua một lúc, bởi vì khó chịu, anh ngồi dậy xốc chăn lên, rón ra rón rén xuống giường, cầm theo bao thuốc đi ra ngoài phòng ngủ, đứng ở chỗ cửa sổ cuối hành lang lầu hai, châm một điếu. Vừa hứng gió đêm thổi vào người, vừa hút thuốc, anh phải thật vất vả mới có thể đè ép được cảm giác xúc động táo bạo trong người xuống. Sau đó, anh mới quay trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng nằm xuống giường, nhìn thấy một mảng lớn phía sau lưng cô bị lộ ra ngoài chăn, dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn ngủ, da thịt non mềm như có thể bùng ra nước, Lục Cẩm Niên thật khó khăn để bình tâm, lại một lần nữa tâm trí anh bị cô làm cho loạn lạc, anh hít vào một hơi thật sâu, vươn tay ra, thật cẩn thận kéo lại chăn cho cô, ngón tay không may đụng phải da thịt của cô, giống như bị điện giật, cả người đều thấy tê dại, ngay lập tức anh lấy chăn che lấp đi cơ thể cô rồi quay lưng lại.

Lục Cẩm Niên cảm giác được độ ấm mềm mại của người con gái đang nằm trong chăn, không ngừng lay động vào lòng anh, khiến cả người anh đều thấy khô nóng khó nhịn, lại muốn đứng dậy nhưng người con gái phía sau lại đột nhiên cọ cọ đầu vào lưng anh.

Toàn thân anh đều vô cùng căng thẳng, vừa định dịch người ra bên

ngoài một chút, tay của Kiều An Hào lại ôm lấy thắt lưng anh.

Chỉ trong nháy mắt, hô hấp của Lục Cẩm Niên như ngừng lại, anh nhắm mắt lại, âm thầm hít vào vài ngụm khí, sau đó mới đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay của Kiều An Hào đang đặt bên hông mình, thong thả xoay người, đang định chuẩn bị tránh ra một khoảng cách với cô, Kiều An Hào lại hơi nghiêng đầu, gối lên trên cánh tay của anh, hơi thở của cô đều đều kéo dài, phả vào trước ngực anh một hồi ngửa ngáy khó nhin.

Lục Cẩm Niên muốn đặt Kiều An Hào sang một bên cũng không thể, bởi vì sức lực anh vừa dùng hơi lớn, khiến Kiều An Hào đang ngủ say liền bừng tỉnh, cô gái còn đang mơ màng mở to mắt, đáy mắt vẫn còn cả tầng sương mù mờ mịt, vẻ mặt vô tội nhìn về phía anh nhỏ giọng nói thầm một câu: “Lục Cẩm Niên, sao thế?”

Ngữ điệu của cô, mềm mại yếu đuối, giống như là thầm oán trách, lại giống như đang làm nũng với anh, lúc gọi tên anh, âm thanh còn hơi kéo dài, khiến tận sâu trong đáy lòng Lục Cẩm Niên run lên từng hồi, mạnh mẽ cầm lấy tay cô, rốt cuộc cũng không thể kìm chế mà cúi đầu, ngậm chặt môi của cô.

Kiều An Hào nửa tỉnh nửa mơ, không giãy dụa cũng không phản kháng, lúc được người đàn ông hôn sâu sắc, còn nhẹ nhàng hừ một tiếng, nâng hai cánh tay mềm mại lên, ôm lấy cô anh, dáng vẻ cô ngoan ngoãn nhu mì như vậy, khiến Lục Cẩm Niên hoàn toàn mất hết ý trí...

-

Đã một thời gian rất lâu rồi, anh và cô có một buổi tối ăn ý – yêu.

Lục Cẩm Niên cũng không biết nên hình dung cảm giác của mình như

thế nào, vui sướng đầm đìa sao? Cả thể xác và tinh thần đều vui sướng sao?

Nói ngắn gọn là lúc kết thúc, cả người anh đều có chút lâng lâng hoa mắt choáng váng, anh ghé vào trên người cô, trong phòng tràn ngập mùi nam nữ hoan ái của anh và cô, từ trước đến nay, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Đợi hơi thở của anh vững vàng trở lại, lúc từ trên người Kiều An Hào rời đi, cô gái đã hoàn toàn ngủ say, bởi vì hoan ái, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên phiếm hồng rất đáng yêu.

Lục Cẩm Niên vươn tay, yêu chiều vuốt về đầu của cô, sau đó lấy khăn ướt trong tủ đầu giường, lau sạch sẽ thân thể của cả hai người, rồi kéo cô vào trong ngực, hài lòng nhắm mắt lại.

Chương 255: Cậu có biết người anh ta thích là ai không? (15)

Thằng thẩn mà nói, lúc ban đầu Lục Cẩm Niên cũng không muốn phát sinh chuyện đêm kia với Kiều An Hào, rất lâu rồi, quá mức để ý, bất cứ chuyện gì cũng cẩn trọng, sợ khi xảy ra, cuối cùng sẽ trở thành tổn thương người giao dịch.

Lục Cẩm Niên lo lắng như vậy, Kiều An Hào cũng lo lắng như vậy, cho nên qua hôm sau hai người đều suy nghĩ đối phương sẽ mở miệng thế nào, kết quả hai người nhìn đối phương cũng không có bất kỳ giải thích gì về chuyện xảy ra tối ngày hôm qua, vì vậy đều ăn ý lựa chọn im lặng.

Có một số việc, là độc dược, một khi bắt đầu, thì không thể bỏ.

Hôm sau, Lục Cẩm Niên vẫn ở lại Cẩm Tú Viên như cũ, ban đêm mặc dù hai người cũng rất tò mò, rốt cuộc trong lòng đối phương nghĩ gì về chuyện tối hôm qua, nhưng mà buổi tối vẫn tiếp tục làm chuyện đêm trước.

Mọi chuyện tốt đẹp, mặc dù tới quá mức bất ngờ, giống như là một giấc mộng, nhưng cả hai không ai muốn làm vỡ nó.

Tận đáy lòng hai bên đều có sự quan tâm đến nhau.

Kiều An Hào sợ mình vừa mở miệng, thì sẽ cùng Lục Cẩm Niên quay trở về trước đây.

Lục Cẩm Niên sợ mình vừa mở miệng, Kiều An Hào sẽ cho là anh ép buộc.

Ai cũng muốn giữ lại điều tốt đẹp kia, sợ biết rõ có thể chẳng qua là hư ảo lừa mình dối người, nhưng đối với yêu thương dài đến ba năm mà nói, coi như chẳng qua là hư ảo nhất thời, bọn họ cũng muốn hết sức có thể duy trì bao lâu hay bấy lâu.

Ba hôm sau, tiếp tục quay 《 Khuynh Thành Thời Gian 》 như cũ, trở lại đoàn phim, ở đây không giống Cẩm Tú viên, có thể mỗi ngày mỗi đêm không kiêng kị ở chung một chỗ, nhưng mà trước sinh nhật của Hứa Gia Mộc Sinh ba ngày, đoàn phim cần quay cảnh trong thành phố, cho nên đêm đó sau khi Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên vội vã xong việc của mình, cũng trở về Cẩm Tú viên.

Ban đêm, tất nhiên không thiếu được một cuộc kiều diễm – vui mừng – yêu thương.

Ngày hôm sau Kiều An Hào mệt mỏi, thức dậy hơi trễ, rửa mặt xong xuống lầu, má Trần đã làm xong cơm trưa, Kiều An Hào không nhìn thấy Lục Cẩm Niên, cho là anh có việc ra ngoài, cho nên tự nhiên xuống rửa tay, chuẩn bị ngồi xuống ăn cơm, má Trần lại nói: "Để tôi lên lầu gọi ông Lục."

"Anh ấy không có ra ngoài?" Kiều An Hào nghi ngờ ngẩng đầu lên.

"Lúc nãy trợ lý của ông ấy tới, hai người đang ở trong thư phòng."

Kiều An Hào gật đầu, sau đó suy nghĩ một chút, đứng lên nói: "Má xem cơm đã xong chưa, tôi sẽ đi lên gọi bọn họ xuống ăn cơm."

Bước chân Kiều An Hào nhẹ nhàng đến cửa thư phòng của Lục Cẩm

Niên, định đóng vai, cô vừa giơ tay lên muốn mở cửa, lại nghe thấy bên trong truyền đến giọng của Lục Cận Niên: "Đúng rồi, tối thứ năm tuần này, tôi muốn trở về một chuyến bên nhà họ Hứa, cậu nhớ để lịch trình trống ngày hôm đó."

"Thứ năm tuần này?" Trọ lý dừng lại một chút, hỏi một câu: "Lục tổng muốn đóng vai của cậu Hứa?"

Lục Cận Niên không lên tiếng.

"Thứ năm tuần này là sinh nhật của cậu Hứa, nhưng mà..." Trọ lý ngừng một chút, muốn nói lại thôi lại mở miệng nói: "Thứ năm tuần này, cũng là sinh nhật của Lục tổng."

Cả người Kiều An Hảo lập tức sững sờ ngoài cửa phòng, thứ năm tuần này là sinh nhật của anh?

Cô hiểu rõ Lục Cận Niên, dường như anh chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, trước đây cô cũng tò mò hỏi thăm Hứa Gia Mộc có biết sinh nhật của Lục Cận Niên không, Hứa Gia Mộc còn trách tính tình Lục Cận Niên quái gở, hỏi sinh nhật anh cũng không nói.

"Lục tổng, anh làm cậu Hứa tổ chức sinh nhật, vậy sinh nhật của anh thì sao?"

Chương 256: Em có biết anh ta thích ai không?[16]

“Còn có thể làm sao bây giờ? Chỉ là.” Lời nói Lục Cẩm Niên vô cùng tự nhiên, thoải mái, giống như không hề để ý đến sinh nhật của mình.

Kiều An Hảo hơi nhăn trán, nhìn thoáng qua khe cửa, vừa vặn thấy Lục Cẩm Niên ngồi ở trước bàn đọc sách, cúi đầu, chậm rãi lật xem văn kiện, lật xem được một nửa, thì bất chợt như nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn khoảng không trước mặt, vẻ mặt hoảng hốt một chút, trên khuôn mặt tuấn lãng hiện lên một tia tự giễu, sau đó lại cúi đầu, vừa lật xem văn kiện, vừa dùng giọng điệu chẳng cảm xúc gì, không chút để ý nói: “Nói ra sinh nhật của tôi xong, cũng không có gì để trải qua.”

Là không có gì để trải qua, từ sau khi mẫu thân qua đời, trên cái thế giới này biết người biết sinh nhật của anh ít ỏi đến nỗi có thể đếm được, ba, vợ ba, còn có ông nội..... Nhưng là sinh nhật của anh vào một ngày kia, những người đó đều chỉ lo lắng nhìn Hứa Gia Mộc ra đời, làm sao có khả năng nhớ tới anh? Cho nên, thật sự không có gì để trải qua..... Huống chi, cũng không có người cùng anh vào sinh nhật.....

Trợ lý không có nói chuyện.

Trong thư phòng thực im lặng.

Lục Cẩm Niên ưu nhã ngồi ở trước bàn đọc sách, tiếp tục lật xem văn kiện, theo ánh mắt Kiều An Hảo nhìn lại, Lục Cẩm Niên bây giờ với Lục Cẩm Niên lạnh lùng cao ngạo của ngày thường, không có gì khác

nhau, thậm chí giọng điệu của anh vừa nói chuyện, có cam chịu và vô tình, nhưng mà không biết sao lại thế này, Kiều An Hào lại thấy được có chút chết chóc và cô độc trên người đàn ông ấy.

Cô nhớ rõ tường tận, mỗi lần sinh nhật Hứa Gia Mộc, không thiếu người tới chúc mừng, không khí luôn náo nhiệt, mà lần nào Lục Cẩm Niên cũng xuất hiện, hơn nữa mỗi lần đều tặng quà sinh nhật cho Hứa Gia Mộc, cả người anh thoát nhìn thực bình tĩnh, nhưng có ai từng nghĩ đến, ngày nào đó, thật ra cũng là sinh nhật của anh, anh có thể thản nhiên chứng kiến em trai mình nhận được nhiều lời chúc phúc, mà cũng vừa vặn là sinh nhật anh, ngay cả một câu cơ bản nhất “Sinh nhật vui vẻ” cũng không từng nghe quá.

Đáy lòng Kiều An Hào, nảy sinh một tia đau lòng, cô tựa vào vách tường, đứng hồi lâu, mãi cho đến khi má Trần từ phòng ăn đi ra, Kiều An Hào mới lấy lại tinh thần, gõ cửa thư phòng.

-

Buổi chiều, có thể ở công ty truyền thông Hoàn Ảnh có việc, cho nên Lục Cẩm Niên vừa ăn cơm xong, liền rời đi cùng trợ lý.

Bởi vì không cần quay phim, Kiều An Hào không có việc gì để làm, nghĩ đến thứ sáu cũng là sinh nhật Lục Cẩm Niên, lại là sinh nhật Hứa Gia Mộc, vì thế liền nghĩ đi ra ngoài mua quà tặng hai người, theo thói quen tìm điện thoại gọi cho Triệu Manh trước, kết quả Triệu Manh cùng bạn trai đi ra ngoài chơi, Kiều An Hào ngượng ngùng xin lỗi vì đã quấy rầy, vì thế liền nghĩ, gọi cho Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ làm việc tại Kiều thị, thời gian thoải mái, nghe được Kiều An Hào rủ cô đi dạo phố, ngay lập tức đồng ý không một chút do dự.

Kiều An Hào cùng Kiều An Hạ là vậy hôm nào hẹn nhau đi mua sắm

đều đến trung tâm thương mại bên cạnh tập đoàn Kiều thị, hôm nay cũng vậy, Kiều An Hào trực tiếp lên xe đi qua tìm Kiều An Hạ, sau đó hai người đi bộ đến trung tâm thương mại.

Kiều An Hạ cũng còn nhớ rõ sinh nhật Hứa Gia Mộc, cho nên lúc Kiều An Hào giúp Hứa Gia Mộc chọn quà, Kiều An Hạ thuận đường chọn lựa một phần.

Lúc Kiều An Hạ đang chuẩn bị tính tiền, Kiều An Hào đứng lại trước quầy thu ngân, không có rời đi, ngược lại nhìn chăm chăm cái gì đó ở bên, nhìn một lượt cửa hàng, cuối cùng thấy được một cái kệ cà vạt quý phái trang nhã, lập tức chỉ cho nhân viên bán hàng lấy xuống cho mình xem.

Chương 257: Cậu có biết người anh ta thích là ai không?(17)

Lúc Kiều An Hạ đang chuẩn bị tính tiền, Kiều An Hào lại ghé vào quầy thu ngân, không hề rời đi, ngược lại lại nhìn chăm chăm gì đó ở bên trong, lần lượt nhìn một lần, cuối cùng cũng thấy được một chiếc kẹp caravat cực kỳ đắt tiền liền lập tức chỉ người bán hàng lấy cho mình.

Kiều An Hạ không nhịn được lên tiếng giễu cợt: “Kiều Kiều, em mua cho Hứa Gia Mộc một món rồi còn chưa đủ? Còn phải mua thêm sao?”

Kiều An Hào nở một nụ cười với Kiều An hạ, giơ hai tay nhận lấy chiếc kẹp caravat mà người bán hàng đưa đến, dẫn đo suy nghĩ một chút, sau đó liền khoa tay múa chân ở trước ngực mình, xoay người, quay mắt về phía Kiều An Hạ hỏi: “Thế nào?”

Kiều An Hạ lui về phía sau hai bước, nghiêm túc nhìn vài lần, sau đó gật đầu: “Cũng không tệ lắm.”

Kiều An Hào cúi thấp đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm chiếc kẹp caravat trong chốc lát, càng nhìn càng thấy ưng ý, trong đầu cũng không nhịn được tưởng tượng ra dáng vẻ của Lục Cảnh Niên khi đeo chiếc kẹp caravat này.

Kiều An Hạ chờ một chút liền không kiên nhẫn, không nhịn được thúc giục một câu: “Kiều Kiều, em đã nghĩ kỹ chưa?”

Lúc này, Kiều An Hào mới đưa chiếc kẹp cho người bán hàng: “Làm phiền rồi, giúp tôi bọc lại nhé.”

Người bán hàng mỉm cười gật đầu một cái: “Xin hỏi, hai vị tính tiền cùng nhau hay tính riêng?”

Kiều An Hạ lấy ví tiền ra, rút ra tấm thẻ màu đen, không hề nghĩ ngợi nói: “Tính cùng đi.”

“Tính riêng đi.” Kiều An Hào vươn tay ngăn cản Kiều An hạ, ôn tồn cười với người bán hàng, sau đó quay đầu lại nhìn Kiều An Hạ, mở miệng nói: “Chị, quà sinh nhật, em muốn tự mình mua.”

Kiều An hạ có chút không chịu được nói: “Được rồi, tùy em.”

Sau đó đưa thẻ cho người bán hàng: “Tính tiền cho phần của tôi, không có mật mã.”

Người bán hàng tươi cười giơ hai tay lên tiếp nhận, nhanh nhẹn tính tiền, sau đó cho phần quà của Kiều An Hạ vào một cái túi to rồi đưa cho Kiều An hạ, sau đó còn đưa tay chỉ vào quầy phục vụ ngoài cửa, lễ phép nói: “Cô ơi, nếu cô muốn tặng quà, cần đóng gói và có thiệp chúc mừng, có thể đi sang bên kia để chọn lựa.”

Kiều An Hạ mỉm cười gật đầu một cái, tiếp nhận túi đồ, để lại lại cho Kiều An Hào một câu: “Chị đi trước xem sao”, sau đó bước đi về phía quầy phục vụ.

Kiều An Hào thanh toán xong, cũng đi đến, chọn được hai chiếc hộp xinh đẹp, sau đó đưa cho người bán hàng đóng gói lại, vẫn không quên dặn người bán hàng một câu, màu đỏ là gói cho quà của Hứa Gia Mộc, màu lam là gói cho chiếc kẹp caravat kia.

Kiều An Hạ đang ngồi viết lời chúc tò mò hỏi một tiếng: “Kiều Kiều, chẳng lẽ không phải cả hai thứ đều là tặng cho Hứa Gia Mộc hả? Sao còn chia ra gói vào hai hộp?”

Kiều An Hào cầm bút, chuẩn bị tự tay viết lời chúc, hơi giật mình một chút, sau đó liền khôi phục lại tự nhiên, cúi đầu, trước tiên viết bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ”, sau đó mới dịu dàng nói: “Hai ngày nữa, một người bạn ở đoàn làm phim của em cũng có sinh nhật, em cũng muốn chọn cho anh ta một món đồ.”

Thật ra, ngay từ đầu Kiều An Hào đã muốn nói cho Kiều An Hạ biết quà tặng kia là dành cho Lục Cảnh Niên, nhưng lại nhớ đến một tháng trước, Kiều An Hạ vẫn còn muốn trở thành bạn gái của Lục Cảnh Niên, lại bị anh từ chối thẳng thừng, cho nên Kiều An Hào sợ mình nói ra sẽ chọc cho Kiều An Hạ mất hứng, cuối cùng liền chọn cách giữ bí mật.

Chương 258: Cậu có biết người anh ta thích là ai không?(18)

"Như vậy. . ." Kiều An Hạ hơi không để ý trả lời, sau đó ký lên thiệp chúc mừng, đưa cho nhân viên bán hàng.

Đợi khi hai món quà của Kiều An Hào cũng gói xong, thì hai người đi ra ngoài.

Có thể vừa rồi Kiều An Hào nhắc tới nguyên do quay phim, Kiều An Hạ nhớ tới mấy ngày trước Kiều An Hào suýt nữa gặp chuyện không may, ngay sau đó ngày hôm sau, tràn ngập tin tức scandal của Lâm Thi Ý.

Nếu đổi lại trước kia, cô cũng sẽ không nghĩ cái gì, nhưng đêm đó chính mắt cô thấy, dáng vẻ Lục Cảnh Niên nổi giận mà mất đi lý trí vì muốn tốt cho Kiều Kiều, cho nên qua hôm sau thấy Lâm Thi Ý bị người người chửi rủa, cô lập tức hiểu ra, vậy chắc chắn là Lục Cảnh Niên thao túng sau lưng vì Kiều An Hào.

Cô cho là anh đã làm đủ rồi, nhưng buổi tối hôm đó, cô tham gia một bữa tiệc, vừa vặn trong bữa tiệc đó có nữ cổ đông của Truyền Thông Hoàn Ảnh, khi mọi người nhắc tới Tôn tổng tự rút lui, thì nữ cổ đông kia mở miệng giải thích, sự việc chính xác là thái độ Lục Cảnh Niên cứng rắn đá Tôn tổng phạm sai lầm ra khỏi đoàn phim.

Thì ra, Lục Cảnh Niên yêu Kiều An Hào yêu đến mức cái gì cũng không cần.

"Chị, chị nhìn bộ quần áo này như thế nào?" Đột nhiên xuất hiện giọng nói của Kiều An Hào, khiến Kiều An Hạ đang miên man suy nghĩ giật mình tỉnh lại, Kiều An Hạ nghe tiếng nhìn lại, thấy Kiều An Hào đứng trước kính dưới ánh đèn chiếu sáng vào, trong tay giơ lên một lễ phục nhỏ màu hồng, nghiêng đầu, xinh xắn ướm thử.

Ánh đèn sáng ngời, chiếu từ trên đầu Kiều An Hào chiếu nghiêng xuống, làm tôn lên nước da trắng như tuyết của cô, cô cũng không có trang điểm, nhưng làn da rất đẹp, gương mặt như được vẽ ra, môi đỏ răng trắng, thật sự là một mỹ nhân hiếm thấy.

Cha mẹ Kiều An Hào đã mất, sau khi sống nhờ ở nhà Kiều An Hạ, lúc nào cũng khiêm nhường với Kiều An Hạ, đúng như lời Kiều An Hạ, nói gì nghe nấy, cho nên dù là Kiều An Hạ biết Kiều An Hào xinh đẹp hơn mình, nhưng cho tới bây giờ chưa từng để ở trong lòng.

Bởi vì tận đáy lòng cô biết, cô vẫn luôn rất tự tin, Kiều An Hào không sánh bằng mình, phải biết rằng, Kiều An Hào chỉ là một cô nhi, mà cô là đại tiểu thư của tập đoàn Kiều thị, hòn ngọc quý trên tay của cha mẹ, người nối nghiệp tương lai của Kiều thị.

Nhưng mà bây giờ, vừa vặn Kiều An Hạ quan sát Kiều An Hào dưới ánh đèn, vậy mà tinh thần lại dao động.

Cô cũng không biết, Kiều An Hào xinh đẹp đến lấn lướt người khác, khiến tinh thần người khác hoảng loạn, vì sao Lục Cẩm Niên thích cô, chính là thích vẻ đẹp của cô sao?

Kiều An Hào vẫn nhìn chăm chăm Kiều An Hạ, không nhịn được cau mày, môi đỏ mọng mềm mại trề ra, lại gọi hai tiếng: "Chị? Chị?"

Kiều An Hạ lại thu hồi tinh thần, lúc này mới phát hiện mình quan sát

Kiều An Hào đến mê man, mi mắt rũ xuống, tự đáy lòng khen ngợi một câu: "Đẹp lắm, thích không? Chị mua cho em."

Kiều An Hào xoay người, quan sát trong gương một lát nữa, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Quên đi, đi xem thêm đi."

Việc đi dạo này hơn một giờ, Kiều An Hào cũng không chọn được bộ đồ mình thích, cuối cùng cùng với Kiều An Hạ tìm một quán cà phê trong cửa hàng rồi ngồi xuống.

Từ lúc Kiều An Hào biết ngày sinh của Lục Cẩm Niên, vẫn luôn thầm dự tính làm thế nào tổ chức sinh nhật cho Lục Cẩm Niên, lúc đi vào quán cà phê, thấy trên vách tường quán cà phê cho nên dán đầy bong bóng màu tím màu hồng xinh đẹp, cô chợt nghĩ ra, mình cũng nên trang trí cho Cẩm Tú viên, cho Lục Cẩm Niên một sự bất ngờ.

Chương 259: Cô có biết anh ấy thích ai không?[19]

Chọn xong cà phê, Kiều An Hào tiện tay lấy điện thoại di động ra, vào mấy shop bán hàng online, nhân tiện chọn lựa một ít đồ trang trí đẹp đẽ, khi nhìn đến đủ loại nến chữ xinh đẹp, lập tức cảm thấy thích thú, nghiêng đầu, nghĩ rốt cuộc mình có nên đặt trên mặt sàn trong phòng ngủ không, đặt ra một đống câu hỏi?

Kiều An Hào nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng vẫn chỉ nghĩ ra một câu nói đơn giản nhất: Lục Cận Niên, sinh nhật vui vẻ.

Vì thế liền viết mấy chữ kia đưa cho chủ quán, sau đó nói đại khái diện tích mặt sàn phòng ngủ cho chủ quán, chủ quán tính toán một chút, nói cho Kiều An Hào tổng thể cần bao nhiêu ngọn nến, Kiều An Hào dựa theo lời tư vấn của chủ quán, viết xuống đơn hàng.

Sinh nhật, cần có bánh sinh nhậtKiều An Hào mua xong đồ trang trí, vốn muốn đi Thiên Nga Đen đặt một chiếc bánh sinh nhật, nhưng lúc cô rời khỏi cửa hàng bán đồ cao cấp, nhìn đến quảng cáo cách làm bánh ngọt thủ công, Kiều An Hào chớp mắt nhìn, sau đó theo hướng dẫn cách làm bánh ngọt trong quảng cáo, một lần mua hết máy móc, công cụ làm bánh ngọt, lò nướng, chuẩn bị đến ngày sinh nhật của Lục Cận Niên, tự mình làm một cái bánh ngọt chúc mừng sinh nhật anh.

Kiều An Hào thanh toán xong, nghĩ đến ý tưởng hoàn mỹ kia, khoe môi nhin không được dương lên.

Sau khi Kiều An Hào bị dáng vẻ xinh đẹp của Kiều An Hào làm cho

chấn động, thường thỉnh thoảng nhìn chăm chăm xem Kiều An Hào trong chốc lát, cũng không biết có phải lòng cô đang bị quấy phá hay không, cô càng quan sát

Kiều An Hào, càng cảm thấy Kiều An Hào ở 365 độ đều không có góc chết nào, rất xinh đẹp đến nỗi không thể không ngắm nhìn.

Kiều An Hạ nhìn thấy Kiều An Hào vẫn mân mê di động, còn thỉnh thoảng cười ngây ngô một chút, nhin không được lên tiếng hỏi một câu: “Nhìn cái gì đấy? Vui thành như vậy?”

Kiều An Hào nghe thấy Kiều An Hạ nói, ngẩng đầu, cong cong lông mày liếc nhìn Kiều An Hạ một cái, sau đó cắn ống hút uống một ngụm nước trái cây, cười khanh khách nói: “Em mua một ít đồ ở chợ bán đồ quý báu.”

“Không có triển vọng, có thể thôi cũng thích thú được .” Kiều An Hạ cẩu thả nói một câu trào phúng, sau đó cúi đầu nhìn lướt qua di động của chính mình, thấy trên QQ đăng một tin tức, Kiều An Hạ tiện tay mở ra, là một bức ảnh mới của Lục Cẩm Niên, muốn hợp tác cùng với Hollywood.

Tin tức ở trên cùng, mở ra một bức ảnh nổi bật của Lục Cẩm Niên, mặt mày anh tuấn, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đẹp đẽ giống như thiên sứ

Kiều An Hạ nhìn chăm chăm trong chốc lát, mới trừng mắt nhìn bên ngoài, thu hồi tầm mắt, đối với Kiều An Hào ở trước mặt mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên thật đúng là càng ngày càng thăng tiến , không đơn giản nắm bắt thị trường điện ảnh và truyền hình trong nước, bây giờ đã tiến quân Hollywood rồi.”

Kiều An Hào cũng đã thấy người ở trong đoàn làm phim đăng tin tức

trên QQ , nghe được lời nói của Kiều An Hạ, cong lên khóe môi cười cười, nói phụ họa Kiều An Hạ một câu:“Đúng vậy.”

Khi học đại học, Kiều An Hào ở Bắc Kinh, Lục Cẩm Niên ở Hàng Châu, cô nhớ anh, lại không thể trắng trợn liên hệ anh, cho nên sẽ nghĩ đủ các loại biện pháp gửi tin nhắn hoặc QQ cho anh.

Hiện tại, Kiều An Hào nhìn cái câu hỏi kia, chần chờ một chút, liền ma xui quỷ khiến giống như trước đây, cấp Lục Cẩm Niên một tin nhắn:“Tin tức mới nhất của Văn Báo Đạo nói, bức ảnh mới của anh, muốn hợp tác cùng Hollywood, thật sao?”

Lục Cẩm Niên trả lời tin nhắn của Kiều An Hào rất nhanh, vẫn như cũ chỉ đơn giản một chữ:“Ừ.”

Cho dù là như vậy, Kiều An Hào cảm thấy giống như anh và cô trở về thời tuổi thanh xuân tốt đẹp trước kia.

Chương 260: Cậu có biết người anh ta thích là ai không? (20)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo bắt đầu nhìn màn hình điện thoại suy nghĩ một chút, lại giống như trước kia, mỗi lần cô đến Hàng Châu, lúc liên lạc với Lục Căn Niên, đều la hét đòi anh mời ăn cơm vậy, cô nhắn cho anh một cái tin: “Muốn được mời ăn cơm.”

“Được.” Di động của Kiều An Hảo, đầu tiên là nhận được hồi âm lại, sau đó lại là một tin nhắn khác, nhiều chữ hơn một chút: “Muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được.” Kiều An Hảo đánh xong mấy chữ, tạm dừng một chút, lại thêm tiếp: “Ngày nào đó?”

Lục Căn Niên: “Hôm nay đi.”

Kiều An Hảo: “Vậy thì có thể còn cả An Hạ nữa, bây giờ đang ở cạnh tôi.”

Lục Căn Niên: “Hai người đang ở chỗ nào? Tôi đến đón hai người.”

Kiều An Hảo không có ý kiến, lập tức thông báo địa điểm cho anh.

Qua chừng một phút, Lục Căn Niên nhắn tin lại: “Được, chờ điện thoại của tôi.”

“Được.” Kiều An Hào nhấn lại cho Lục Cẩm Niên, tầm mắt chuyển dịch từ điện thoại di động sang, đặt trên người Kiều An Hạ: “Chị, vừa rồi lúc em nhắn tin chúc mừng Lục Cẩm Niên, thuận miệng nói một câu bảo anh ấy mời ăn cơm, không nghĩ tới anh ấy lại đồng ý, chị có muốn cùng đi không?”

Kiều An Hạ có vẻ hơi ngẩn người một chút, sau đó thì nói rất tự nhiên: “Tùy tiện đi, không sao cả.” Tiếp đó, liền quay ra nhìn điện thoại, bày ra một vẻ mặt lạnh lùng, rồi nhấn nút chụp ảnh.

Kiều An Hạ nhìn tấm ảnh mình vừa chụp xong, rất đặc ý, đang chuẩn bị chỉnh sửa một chút thì lại ngẩng đầu, nhìn Kiều An Hào: “Kiều Kiều, chị hỏi em một vấn đề nhé?”

“Vấn đề gì?” Kiều An Hào hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ cũng để di động xuống, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn: “Kiều Kiều, em có biết người Lục Cẩm Niên thích là ai không?”

Kiều An Hào lắc đầu: “Không biết.”

Dừng một chút, sau đó liền cắn ống hút, còn nói với Kiều An Hạ: “Nhưng mà, lúc trước em có hỏi qua anh ấy, anh ấy nói người mà anh ấy thích đã kết hôn rồi.”

Kiều An Hạ không hề hé răng, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Kiều An Hào, cẩn thận đánh giá một cách chăm chú, sau khi nhìn hồi lâu, phát hiện trong ánh mắt của Kiều An Hào chỉ có tò mò, không hề có thứ gì gọi là che dấu hay chột dạ, lúc này cô mới thu hồi lại tầm mắt. Xem ra, Kiều An Hào thật sự không biết mình chính là cô gái mà Lục Cẩm Niên thích.

Kiều An Hạ cúi đầu, quấy cà phê trong chén, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, nói: “Thật sự là đã kết hôn.”

Vốn dĩ Kiều An Hạ đã biết cô gái mà Lục Cẩm Niên thích đã kết hôn, vậy có phải cũng có nghĩa là Kiều An Hạ đã biết người mà Lục Cẩm Niên thích là ai đúng không?

Kiều An Hào dùng lực cắn cắn ống hút, lắc người một cái, vẫn là mở miệng hỏi một câu: “Chị, không phải chị đã biết người trong lòng Lục Cẩm Niên là ai sao?”

Kiều An Hạ không lên tiếng.

Kiều An Hào rũ xuống mi mắt, âm thầm chuẩn bị tâm lý, sau đó thoải mái hỏi lại: “Là ai vậy?”

Kiều An Hào đã kết hôn cùng Hứa Gia Mộc, mà Lục Cẩm Niên vẫn chưa cho Kiều An Hào biết người anh thích là cô, chắc là không muốn quấy rầy hôn nhân của em trai mình.

Mà Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc có vẻ cũng không tệ lắm... Nếu cô nói ra hết chân tướng, có phải sẽ làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của Kiều An Hào hay không?

Chương 261: Đưa quà sinh nhật cho anh nhé (1)

Editor: Xiu Xiu

Dưới đáy lòng Kiều An Hạ do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn mím môi, nhìn Kiều An Hào buồn cười lắc đầu: “Chị làm sao biết được người trong lòng Lục Cẩm Niên là ai? Từ lâu chị đã không liên hệ gì với anh ta rồi, em với chị đều biết như nhau thôi, chỉ là nghe người khác nói, cô gái mà anh ta thích đã kết hôn rồi.”

“Vâng.” Kiều An Hào ngượng ngùng ửng phó một câu, cắn ống hút, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ của quán cà phê.

Trong chốc lát, Kiều An Hạ buông chén cà phê trong tay xuống, lại mở miệng hỏi: “Lâu rồi không thấy Gia Mộc, cậu ta có khỏe không?”

Hứa Gia Mộc thực sự, còn đang nằm trong bệnh viện, vẫn chưa tỉnh lại, chỉ là người bên ngoài thì sẽ không biết điều này... Kiều An Hào gật đầu một cái, nói: “Vẫn khỏe.”

Một lát sau, còn nói: “Chị cũng biết đấy, sau khi anh Gia Mộc bị hủy gương mặt, không thích ra ngoài gặp người khác.”

“Thật đáng tiếc, nếu Gia Mộc không xảy ra tai nạn xe cô, cậu ta và em ở cùng một chỗ, đúng là trai tài gái sắc.”

Kiều An Hào rũ mắt xuống, che lại sự chột dạ trong đáy mắt, cười cười không nói gì.

“Nhưng mà cũng không ảnh hưởng lắm, bây giờ kỹ thuật hiện đại như vậy, chờ cơ thể anh ấy khôi phục tốt hơn, đến lúc đó sẽ có biện pháp.”

-

Lúc Lục Cận Niên nhận được tin nhắn của Kiều An Hào, anh đang ngồi trong phòng họp của Hoàn Ảnh truyền thông, nghe các quản lý báo cáo thành tích, những thành tựu này, trước khi bắt đầu cuộc họp, anh đã xem qua một lần, cho nên không tập trung nghe mấy.

Điện thoại trong túi, đột nhiên rung lên một chút, mới đầu cũng không nghĩ là lấy ra xem, nhưng lại cảm thấy hơi nhàm chán, cho nên đã lấy di động ra, không ngờ lại là tin nhắn của Kiều An Hào.

Trong nháy mắt, thời gian như xoay chuyển lại, tình huống này có chút giống với lúc anh học đại học, ngồi trong thư viện, bởi vì quay phim mà phải ra sức học lại, thì đột nhiên tin nhắn đến, lấy ra xem thì là một câu hỏi không đầu không đuôi của Kiều An Hào: “Anh sắp đóng một bộ phim cổ trang à?” “Nghe anh Gia Mộc nói, vì anh tham gia quay phim nên phải thi lại?” “Ở Hàng Châu có tuyết rơi rồi? Vậy sẽ được nhìn thấy con đường phủ đầy tuyết?”

Mỗi lần như thế, anh đều đang có chút mệt mỏi và nhàm chán, lại giống như kỳ tích xuất hiện vậy, lập tức bình ổn lại, sau đó một mình cầm di động, lẳng lẳng cùng cô tán gẫu một hồi.

Lục Cận Niên nghĩ đến những tốt đẹp của thời thanh xuân kia, cả khuôn mặt đều nhiễm một chút kích động bụi ngùi, ngón tay anh chạm nhẹ lên màn hình điện thoại mấy cái, gửi tin nhắn trả lời cô.

Kết thúc cuộc họp, đã là năm giờ, anh trở lại văn phòng, hôm nay cần xử lý một ít văn kiện gấp, sau đó cầm lấy di động, nhìn qua thời

gian, đã là năm giờ hai mươi, vì thế lại mở tin nhắn ra, nhìn lại cuộc trò chuyện với Kiều An Hào vừa rồi một lần, khóe môi không nhịn được cong lên một nụ cười.

“Lục tổng...” Trợ lý hô một tiếng rồi đẩy cửa đi vào.

Lục Cẩm Niên vội vàng đặt lại điện thoại lên mặt bàn, lãnh đạm lên tiếng: “Sao thế?”

“Lục tổng, đêm nay có một bữa tiệc, khoảng bảy giờ, có thể sẽ bị kẹt xe, chúng ta cần đi sớm một chút...”

Lời nói của trợ lý còn chưa hết, Lục Cẩm Niên đã thản nhiên mở miệng: “Bữa tiệc đêm nay tôi không đi đâu.”

Trợ lý im lặng một chút, Lục Cẩm Niên đứng lên, vừa mặc quần áo, vừa lạnh lùng nói: “Bây giờ, tôi sẽ lái xe đi, sáng mai anh đến luôn công ty, không cần qua Cẩm Tú Viên nữa.”

Chương 262: Đưa quà sinh nhật cho anh (2)

Trợ lý hơi sững sốt, Lục Căn Niên đứng lên, vừa mặc lại áo khoác, vừa lạnh nhạt nói: "Tôi lái xe đi trước, sáng mai cậu trực tiếp tới công ty đi, không cần đến Cẩm Tú viên."

Sau đó không chờ trợ lý kịp phản ứng, Lục Căn Niên trực tiếp kéo cửa phòng làm việc ra, rời đi.

-

Có thể là do uống nhiều nước trái cây, nên Kiều An Hào muốn đi vệ sinh, lúc lấy khăn giấy trong túi xách ra, nhớ đến điện thoại di động, mới vội vã đi ra khỏi quán cà phê.

Đi được một nửa, Kiều An Hào mới nhớ không có đem điện thoại di động, bởi vì gấp gáp, cho nên dù hơi do dự, nhưng vẫn rẽ vào phòng vệ sinh trước.

Kiều An Hào rời đi chỉ mới hai phút, điện thoại di động đặt trên bàn vang lên.

Kiều An Hạ ngẩng đầu lên nhìn, thấy trên màn hình hiện ba chữ "Lục Căn Niên", hơi do dự, không nhận nghe.

Điện thoại tự động cắt đứt, nhưng mới mười giây đồng hồ, Lục Căn Niên lại gọi điện thoại đến, Kiều An Hạ ngẩng đầu lên, nhìn điện thoại di

động của Kiều An Hào nhiều lần, đến lần thứ tư Lục Cẩm Niên gọi lại, rút cuộc cô vươn tay, cầm điện thoại di động nhận nghe: "Là tôi."

Lục Cẩm Niên ở đầu dây bên kia, nghe thấy giọng Kiều An Hạ, khẽ nhíu mày, không nói gì.

Kiều An Hạ đợi một lúc, lại mở miệng nói: "Kiều Kiều đến phòng vệ sinh, có chuyện gì, lát nữa con bé trở lại, tôi nói con bé gọi điện cho anh."

"Không cần." Lúc này giọng Lục Cẩm Niên mới ôn hoà truyền tới: "Tôi đã đến bãi đậu xe tầng B dưới cửa hàng, đợi lát nữa hai người cứ xuống thẳng."

"Được." Kiều An Hạ ngừng một chút, nói một câu "Tạm biệt", rồi cúp điện thoại, sau đó đang chuẩn bị đặt điện thoại của Kiều An Hào xuống bàn, lại thấy trên màn hình di động của Kiều An Hào có hai tin nhắn nhắc nhở đã giao hàng.

Kiều An Hạ nhất thời nghĩ đến vừa rồi Kiều An Hào ngồi ở chỗ đó vui vẻ chụp hình, không nhịn được đáy lòng có chút ngạc nhiên rút cuộc cô mua cái gì, cho nên liền mở ra xem.

Đồ làm bánh kem, cùng mấy đồ trang trí, bong bóng và nến.

Đây là muốn tổ chức sinh nhật cho Hứa Gia Mộc sao?

Kiều An Hạ không nhịn được khẽ cười, sau đó tay khẽ trượt xuống ghi nhớ, kết quả lại thấy được tên "Lục Cẩm Niên", Kiều An Hạ nhíu mày, lại

kéo cuộc nói chuyện của Kiều An Hào với người bán hàng lên trên, xem rõ cuộc nói chuyện của Kiều An Hào với người bán hàng một

lướt từ đầu đến cuối, lúc cô nhìn thấy Kiều An Hảo dặn người bán kia một câu "Lục Cẩm Niên, sinh nhật vui vẻ", cô mới hiểu được, thì ra là Kiều An Hảo mua những thứ này, không phải là vì tổ chức cho sinh nhật của Hứa Gia Mộc mà là cho sinh nhật của Lục Cẩm Niên...

Kiều An Hạ không nhịn được nhìn lướt qua hai món quà được gói đối diện, nghĩ đến Kiều An Hảo tự nói với mình, hai ngày nữa đến sinh nhật một người bạn trong đoàn phim, người bạn kia, thì ra là chính là Lục Cẩm Niên?

Kiều An Hạ nắm điện thoại di động Kiều An Hảo trong tay, không nhịn được hơi dùng sức, ngón tay đụng phải màn ảnh, có những phần mềm không ngừng bị mở ra, sau đó lại đè lên, những phần mềm khác lại mở ra.

Đợi đến khi Kiều An Hạ thu hồi lại cảm xúc, cúi đầu lại nhìn điện thoại di động của Kiều An Hảo, phát hiện đầu ngón tay của mình bấm lung tung, cho nên mở ra album hình của Kiều An Hảo.

Bên trong album hình của Kiều An Hảo cũng không nhiều, nhưng mà trong đó mở ra, lại hấp dẫn sự chú ý của Kiều An Hạ lần nữa.

Chương 263: Đưa quà sinh nhật cho anh (3)

Bên trong album cũng không có nhiều hình của Kiều An Hào, nhưng mà trong đó có một thứ, lại lập tức hấp dẫn sự chú ý của Kiều An Hạ.

Đó là tấm hình chụp chung của một nam một nữ, người phụ nữ là Kiều An Hào, người đàn ông kia rất quen thuộc chẳng lẽ là Lục Cần Niên.

Kiều An Hạ dừng lại khoảng năm giây, mới giơ tay lên chạm vào màn hình điện thoại, phóng to hình ảnh, sau đó Kiều An Hào mới nhìn thấy rõ, tấm hình kia được chụp ở trên giường, Lục Cần Niên đang nhắm mắt, ôm Kiều An Hào vào trong ngực, ngủ rất say, mà Kiều An Hào nằm ru rú trước ngực anh, khuôn mặt dịu dàng như một cô gái nhỏ, tấm hình kia không hề rõ ràng, chỉ chụp đến phía trên ngực của Kiều An Hào, chỗ xương quai xanh trắng mịn của cô gái, có dấu hôn sâu không đồng đều, tất cả đều phơi bày ra.

Kiều An Hạ nghĩ tới chắc cả đời này cô sẽ không bao giờ có thể quên được cảm xúc của bản thân vào giờ khắc thấy tấm hình này.

Khiếp sợ, kinh ngạc, khó có thể tin nhưng nhìn lại ảnh chụp ở trên màn hình điện thoại di động cho thì cô không thể không tin.

Đầu óc Kiều An Hạ, trống rỗng khoảng chừng gần một phút đồng hồ, mới có thể hiểu ra: Kiều An Hào ngủ cùng một chỗ với Lục Cần Niên...

Bọn họ làm sao có thể ngủ cùng một chỗ? Bọn họ ngủ cùng một chỗ

từ lúc nào?

Kiều An Hạ vừa nghĩ, vừa xem thời gian Kiều An Hào chụp tấm ảnh kia, thì ra là sự tình của hai tháng trước...

Thảo nào đột nhiên Lục Cần Niên đặt vai diễn nam thứ xuống trong cuộc họp thường niên, thảo nào chỉ vài câu nói của Kiều An Hạ có thể khiến Lục Cần Niên ra mặt mời khách ăn cơm, thảo nào lúc trước mình có thể mời được Lục Cần Niên đi ăn cơm, đó là bởi vì cô biết tình hình của Kiều An Hào, anh mới đồng ý...

Hóa ra, thời gian đó, hai người bọn họ sớm đã lên ngủ cùng một chỗ.

Kiều An Hào đã là vợ của Hứa Gia Mộc, em ấy làm sao có thể dây dưa không rõ với Lục Cần Niên? Nếu sự việc bị phát hiện, Hứa Gia Mộc mà biết thì phải làm sao bây giờ? Lúc đó, hai anh em họ chẳng phải sẽ trở mặt thành thù sao? Còn về quan hệ thông gia giữa hai nhà Kiều gia và Hứa gia, chuyện đã xảy ra như vậy, sợ là quan hệ thân mật giữa hai nhà mấy năm qua cũng sẽ tan vỡ? Hơn nữa, chắc chắn Kiều An Hào sẽ bị người khác chửi rủa cho tới chết...

Kiều An Hạ vừa nghĩ tới đây, sau lưng đều có một hồi lạnh, chính bản thân cô cũng không dám tưởng tượng, nếu như ngày đó đến thật, Kiều An Hào sẽ sống như thế nào trước mặt bạn bè và người thân...

Khoảng hơn một phút đồng hồ, cô nhân viên phục vụ đi tới, hỏi Kiều An Hạ có cần đổi chén không, Kiều An Hạ mới khôi phục lại tinh thần, miễn cưỡng nhìn về phía cô phục vụ lắc đầu cười, đợi sau khi cô nhân viên phục vụ rời đi, Kiều An Hạ để di động của Kiều An Hào lại chỗ cũ.

Trong đầu Kiều An Hạ hỗn loạn, cô cầm thìa, tùy ý quấy cà phê, quấy

đến độ ra bọt, cuối cùng Kiều An Hào mới trở về.

"Hơi nhiều người, để chị đợi lâu rồi." Kiều An Hào dịu dàng cười một tiếng.

Kiều An Hạ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt thuần khiết sạch sẽ của Kiều An Hào, nói thế nào cô cũng không thể tin được Kiều An Hào là loại phụ nữ phản bội hôn nhân, miễn cưỡng nhìn về phía Kiều An Hào cười cười, cố gắng nói chuyện như bình thường: "Vừa rồi Lục Cần Niên gọi điện, nói anh ấy đã đến bãi đậu xe, còn nói, nếu em từ toilet trở lại thì chúng ta xuống đó liền"

"Là sao?" Kiều An Hào lên tiếng, thuận tay mở điện thoại ra, quả nhiên thấy mấy cuộc điện thoại gọi nhớ của Lục Cần Niên chỉ có một cuộc là đã nghe, sau đó ngẩng đầu, cười tí mắt với Kiều An Hạ nói: "Chúng ta xuống đó đi"

Chương 264: Đưa quà sinh nhật cho anh (4)

Editor: Xiu Xiu

Không biết là có phải bởi vì nhìn thấy được ảnh chụp kia trong điện thoại của Kiều An Hảo hay không, từ trên khuôn mặt tươi cười như hoa của Kiều An Hảo, Kiều An Hạ lại lờ mờ nhìn ra được một chút gấp gáp.

Vẻ mặt của Kiều An Hảo như bình thường kêu người bán hàng tính tiền, lúc đi cùng Kiều An Hảo xuống dưới lầu, không chút để ý mở miệng hỏi một câu: “Kiều Kiều, Hứa Gia Mộc đối với em như vậy?”

Vấn đề này, Kiều An Hạ không chỉ hỏi Kiều An Hảo một lần, Kiều An Hảo quay đầu, giọng nói mang theo chút hồn nhiên: “Chị, vấn đề sau khi kết hôn của em và anh Gia Mộc, chị hỏi rất nhiều lần rồi đó.”

“Lo lắng em sau khi kết hôn sẽ không hạnh phúc.” Lúc đầu hỏi, thật sự là bởi vì lo lắng, bởi vì hổ thẹn vì việc làm trước đây của mình, sợ sẽ mang đến cho Kiều An Hảo bất hạnh, nhưng bây giờ hỏi, là vì muốn biết cô và Lục Cảnh Niên bí mật ở cùng một chỗ như vậy, có phải bởi vì Hứa Gia Mộc đối xử với cô không tốt không?

Sự quan tâm trong lời nói của Kiều An Hạ, khiến nụ cười dịu dàng của Kiều An Hảo càng trở nên ấm áp động lòng người, trong lòng cô vốn dĩ biết rõ mình không hề gả cho Hứa Gia Mộc, lại vì muốn để cho Kiều An Hạ yên tâm, liền tiếp tục nói dối một cách thiện ý: “Làm sao có thể không hạnh phúc, anh Gia Mộc vẫn đối xử với em tốt lắm, cũng không phải là chị không biết mà.”

Thật ra, Kiều An Hạ muốn hỏi là, nếu Hứa Gia Mộc đối xử với em tốt như vậy, thì tại sao em lại giả dối với anh trai của cậu ta sau lưng cậu ta, nhưng mà, lời nói bén nhọn như vậy, Kiều An Hạ đúng là vẫn không thể hỏi được, sợ nhìn thấy Kiều An Hào lúng túng, sợ sẽ phá hủy tình cảm chị em tốt đẹp, cho nên cuối cùng, Kiều An Hạ chỉ tiếp tục nhấn mạnh một câu hỏi: “Thật sự tốt lắm sao?”

“Thật sự tốt lắm.” Kiều An Hào cũng không hề biết trong lòng Kiều An Hạ nghĩ gì, ngọt ngào nhìn Kiều An Hào cam đoan.

Kiều An Hạ nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp đẽ của Kiều An Hào trong chốc lát, đến khi thang máy đến tầng một, cửa thang máy mở ra, Kiều An Hạ mới nhẹ nhàng gật đầu: “Tốt lắm là được rồi.”

Nói xong, Kiều An Hạ lại nhin không được bổ sung một câu: “Kiều Kiều, chị thật sự hy vọng hôn nhân của em có thể hạnh phúc mỹ mãn cho đến già.”

Hôn nhân của cô, thật ra chỉ là một vở kịch, nếu có một ngày Hứa Gia Mộc tỉnh lại, hôn nhân này sớm muộn cũng bị hủy bỏ, nhưng ai biết được ngày đó là ngày nào, những gì trước mắt Kiều An Hào có thể làm, chính là hết sức cố gắng giữ gìn hôn nhân trong ngoài bất nhất cũng Hứa Gia Mộc này.

Nghĩ đến đây, Kiều An Hào nhìn Kiều An Hạ cười ấm áp: “Chị, không cần phải lo lắng cho em đâu, nhất định em sẽ hạnh phúc, thật ra chị cũng nên ngẫm lại chuyện chung thân đại sự của mình đi, Trình Dạng cũng không tệ đâu.”

Kiều An Hạ mân mê môi cười cười, không hề nói chuyện, mắt sắc bén nhìn Lục Cẩm Niên đang đứng trước xe của anh, lập tức liền chỉ cho Kiều An Hào.

Nơi ăn cơm chiều, là Lục Cẩm Niên chọn, món ăn nhẹ của Quảng Đông, địa điểm đặc biệt trang trí vô cùng tao nhã và lịch sự, bên trong căn phòng rộng lớn, chỉ có ba người, thi thoảng còn có người tiến vào, kéo violon nghe rất dễ chịu.

Cơm nước xong, đã là gần 10 giờ, ở ngã tư đường rất khó gọi xe, bởi vì Kiều An Hạ và Kiều An Hào đều không lái xe, cho nên trước tiên Lục Cẩm Niên lái xe đưa Kiều An Hạ trở về, vốn là Kiều An Hạ định quay về Kiều gia, nhưng đang trên đường thì nhận được điện thoại của Trình Dạng, cuối cùng liền đổi tuyến đường, đi đến nhà của Trình Dạng.

Đợi cho Kiều An Hạ xuống xe, đi vào trong khu nhà của Trình Dạng, Lục Cẩm Niên mới khởi động xe.

Chương 265: Đưa quà sinh nhật cho anh (5)

Bởi vì Kiều An Hạ cũng ngồi trong xe Lục Cẩm Niên, cho nên Kiều An Hào và Kiều An Hạ cùng ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, Lục Cẩm Niên lái đến đầu đường, đúng lúc đèn đỏ, vì vậy đạp thắng xe, xe từ từ ngừng lại, anh nhìn qua kính chiếu hậu, lúc nhìn về Kiều An Hào, thì thấy bên người cô đặt túi mua đồ, nghĩ đến lúc ăn cơm, Kiều An Hạ đề cập qua, nói buổi chiều nay hai chị em cô đi dạo phố chọn lựa quà sinh nhật.

Là chọn quà cho Hứa Gia Mộc nhỉ. . . Lục Cẩm Niên không nhịn được nhìn chăm chăm vào túi quà kia, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng tẻ nhạt, thoáng hiện một tia ngưng mộ, cho tới khi đèn đỏ phía trước chuyển thành đèn xanh, anh cũng không phản ứng, đến lúc xe phía sau không nhịn được bấm còi, Lục Cẩm Niên mới đạp chân ga, xoay tay lái, đánh 1 vòng, lái đi một đoạn, thỉnh linh mở miệng, hỏi một câu: "Buổi chiều đi mua quà sinh nhật cho Gia Mộc à?"

"Ừ." Kiều An Hào đáp một tiếng, nghĩ đến quà sinh nhật mình mua cho Lục Cẩm Niên, hơi do dự, quyết định vẫn giữ lại đến thứ sáu cho Lục Cẩm Niên sự bất ngờ, vì vậy không nói thêm điều gì.

Trên vẻ mặt của Lục Cẩm Niên cũng không có sự thay đổi gì, nhưng bàn tay nắm tay lái, lại gia tăng thêm sức lực, anh im lặng hồi lâu, lại mở miệng hỏi: "Mua quà gì?"

"Một cái cà vạt." Kiều An Hào nói.

Lục Cẩm Niên gật đầu, không có nói chuyện nữa, ngoài cửa sổ đèn

đường lờ mờ, không ngừng chiếu vào gương mặt anh tuấn, thoát nhìn sáng chói, nhưng có hơi mơ hồ.

Buổi tối, trước tiên Kiều An Hào đi tắm, sau khi leo lên giường thì Lục Cẩm Niên cũng tắm xong, ngay cả đèn lớn phòng ngủ cũng chưa kịp tắt, thì trực tiếp đè trên người Kiều An Hào, lúc hôn cô, có chút vội vã cũng có chút mãnh liệt, tay cũng không cởi váy ngủ của cô, mà nhanh chóng cởi quần lót của cô rồi tiến vào.

Thân thể Kiều An Hào khẽ run rẩy, theo bản năng ôm lấy bờ vai của Lục Cẩm Niên, cơ thể anh hơi cứng ngắc, sau đó không nói tiếng nào, nụ hôn lại sâu thêm.

-

Ngày hôm sau, Truyền Thông Hoàn Ảnh có một buổi họp sớm, sáng sớm Lục Cẩm Niên thức dậy, ngay cả bữa ăn sáng cũng không kịp ăn, đã lái xe rời đi.

Sau khi buổi họp kết thúc, đã là mười giờ sáng, buổi trưa có một bữa tiệc, Lục Cẩm Niên ngay cả nước bọt còn chưa kịp nuốt, lại vội vã đi, kết thúc bữa tiệc, đã là một giờ rưỡi chiều, bận rộn liên tục từ lúc buổi sáng rời giường đến bây giờ, rốt cục Lục Cẩm Niên cũng có cơ hội nghỉ ngơi.

Buổi trưa ăn cơm, là nơi phục vụ tổng hợp, Lục Cẩm Niên đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong phòng, trợ lý nhân cơ hội lái xe xuống dưới bãi đậu xe để phục vụ rửa.

Sau khi rửa xong, đã là hơn nửa giờ, trợ lý trở lại phòng nghỉ ngơi, Lục Cẩm Niên đã tỉnh lại, đang nghe điện thoại.

Trợ lý không quấy rầy Lục Cẩm Niên, chẳng qua là yên tĩnh đứng ở

một bên, vẫn đợi đến khi Lục Cẩm Niên cúp điện thoại, mới mở miệng nói: "Lục tổng, bây giờ chúng ta phải về công ty sao?"

Lục Cẩm Niên nhìn trợ lý gật đầu, bỏ điện thoại di động vào túi, cầm áo khoác lên, đi trước về hướng cửa phòng nghỉ để ra ngoài.

Trợ lý vội vàng đuổi theo, đi vài bước, hình như nhớ tới chuyện gì, lấy bút ghi âm trong túi ra, đưa cho Lục Cẩm Niên: "Lục tổng, đây là đồ của anh sao?"

Lục Cẩm Niên nghiêng đầu liếc mắt nhìn, lắc đầu, lạnh nhạt ném một câu: "Không phải."

Chương 266: Đưa quà sinh nhật cho anh(6)

"Nhưng mà, đây là nhân viên lao công tìm thấy ở trên ghế sau xe của Lục tổng khi đang rửa xe" Máy ghi âm này không phải là của Kiều An Hạ, thì cũng là của Kiều An Hào...Lục Cẩm Niên nhăn mi một chút, dừng lại bước chân, vươn tay, cầm lấy máy ghi âm từ tay của trợ lý, sau đó tiếp tục bước đi về phía thang máy.

- Trở lại truyền thông Hoàn Ảnh, trên bàn làm việc của Lục Cẩm Niên chồng chất mấy chồng tài liệu khẩn, đợi tới khi anh xử lý xong, đã là bốn giờ rưỡi chiều.

Lục Cẩm Niên giơ tay lên, xoa xoa ấn đường, bản thân có chút mệt mỏi, uể oải dựa vào ghế làm việc, ngồi thư giãn được khoảng năm phút đồng hồ, lại ngồi thẳng người dậy, thuận tay mở ra máy tính, nhìn thoáng qua máy ghi âm mà chính mình tiện tay đặt trên bàn làm việc.

Lục Cẩm Niên chần chờ một lúc, không có nhập mật mã máy tính, mà cầm lên cây bút ghi âm kia.

Chắc là cây bút ghi âm này đã mua được một thời gian nên có nhiều chỗ đã mài mòn.

Lục Cẩm Niên nắm chặt cây bút ghi âm, quay một vòng trước mặt, vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là của Kiều An Hào, hay là của Kiều An Hạ, cả người khó tránh khỏi có chút tò mò, tuy nhiên Lục Cẩm Niên biết, vật này rơi ở trên xe, muốn trả về nguyên chủ thì phải phát ra đoạn ghi âm trong đó, cuối cùng vẫn không kìm lòng được bấm nút

mở máy ghi âm.

Có âm thanh lạo xạo truyền ra từ máy ghi âm, khoảng hơn mười giây, Lục Cảnh Niên nghe được một cái giọng nói quen thuộc kêu lên một cái tên quen thuộc: "Kiều Kiều, rốt cuộc là em muốn nói với anh cái gì" Là âm thanh của Hứa Gia Mộc, âm thanh rất từ tính, êm tai thư thái.

Máy ghi âm không có truyền đến âm thanh của Kiều An Hào, vẫn là âm thanh lạo xạo như cũ, không lâu sau, truyền đến giọng điệu thúc giục của Hứa Gia Mộc: "Kiều Kiều, em muốn nói gì thì nói nhanh lên, vì sao phải đóng cửa lại?" "Ôi, Kiều Kiều, từ bao giờ thì em biết chủ động rót nước cho anh vậy?" "Anh Gia Mộc, anh nghiêm túc một chút, em thật sự có việc muốn nói với anh." Rốt cục máy ghi âm cũng truyền đến âm thanh của Kiều An Hào, mềm mại, mang theo một chút ngây thơ.

"Được, được, được, anh nghiêm túc." Ngữ khí của Hứa Gia Mộc có chút dung túng, học sinh nam nghiêm trang lại rồi ho khan hai tiếng: "Tốt, bây giờ anh thật sự cực kỳ nghiêm túc, lại đây đi, Kiều Kiều, anh rửa tai lắng nghe." Máy ghi âm yên lặng một hồi lâu, thanh âm mềm nhẹ dịu dàng của Kiều An Hào mới vang lên: "Mọi người đều nói, mỗi người tồn tại trên đời, là vì sự xuất hiện của một người khác, em muốn nghĩ, sự xuất hiện của em, là vì sự tồn tại của anh." Về mặt Lục Cảnh Niên, trong nháy mắt trở nên ngưng đọng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cây bút ghi âm, không phát ra tiếng động.

Bên trong máy ghi âm không có truyền đến câu trả lời của Hứa Gia Mộc, mà là âm thanh của Kiều An Hào, một câu rồi lại một câu, không ngừng truyền ra.

"Em không có ước muốn quá lớn, chỉ hi vọng có thể ở bên cạnh anh." "Em không có tài ăn nói, nhưng em chỉ muốn nói, em nghĩ

muốn sau năm mươi năm, còn có thể yêu anh như bây giờ." "Em nghĩ, cả đời này, sẽ không còn có một người nào, giống như anh vậy, để cho em đi yêu." "Anh không biết, từ ngày đó sau khi em gặp anh, tất cả những gì em làm, đều là vì có thể đến gần anh." "Em đã mơ rất nhiều giấc mơ, trong mỗi giấc mơ đều có anh, em cũng từng tưởng tượng rất nhiều, mỗi lần đều tưởng tượng có thể ở bên cạnh anh, em cũng cầu nguyện rất nhiều điều, mỗi ước nguyện em đều hi vọng anh có thể yêu em."

Chương 267: Đưa quà sinh nhật cho anh (7)

“Đối với thế giới mà nói, anh chỉ là một người, nhưng đối với em mà nói, anh chính là toàn bộ thế giới.”

“Từ khi sinh ra đến giờ, em chỉ yêu mình anh.”

Những lời này của Kiều An Hào dừng lại được một lúc khá lâu, âm thanh của Hứa Gia Mộc mới vang lên: “Kiều Kiều...”

Hứa Gia Mộc chỉ hô một cái tên, bút ghi âm tiếp tục không có tiếng nói gì nữa, lại dừng một thời gian dài, âm thanh của Hứa Gia Mộc lại vang lên, nghe qua còn thấy thực sự nghiêm túc: “Từ lúc sinh ra đến giờ, anh chỉ yêu mình em.”*

*Mình giải thích một chút: HGM thực tế là chỉ đọc lại câu nói của Kiều An Hào, nhưng mà tiếng Trung chỉ có mỗi hai ngôi wo với ni, nên người nghe sẽ nghĩ sai đi.

Sau đó, không còn âm thanh gì nữa. Đọc truyện nhanh nhất tại thichdoctruyen.com

Toàn bộ văn phòng đều yên tĩnh đến sắp nứt nẻ, Lục Cảnh Niên vẫn như cũ duy trì tư thế cầm lấy bút ghi âm ban đầu, thật lâu sau cũng không có nhúc nhích.

Vẻ mặt anh rất lạnh nhạt, nhìn không ra được vui buồn hờn giận, không chớp mắt nhìn chăm chăm chiếc bút ghi âm.

Thoạt nhìn, cả người anh giống như một pho tượng Thần chết vô cùng hoàn mỹ.

Lục Cẩm Niên cũng không biết rốt cuộc mình đã ngồi như thế bao lâu, mãi đến khi truyền đến tiếng đập cửa, anh mới chậm chạp ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cửa phòng làm việc, hơi giật giật cánh môi, nhưng không hề phát ra âm thanh gì, anh hung hăng nuốt nước bọt, dùng sức cầm chặt lấy chiếc bút ghi âm, mất một sức lực thật lớn mới khiến cho giọng nói của mình được vững vàng: “Vào đi.”

Trợ lý đẩy cửa ra, cũng không hề đi vào trong phòng, mà khách khí cung kính nhắc nhở một câu: “Lục tổng, đã là 7 giờ tối, xin hỏi anh sắp tan tầm chưa?”

Lục Cẩm Niên cúi đầu suy nghĩ, trầm mặc trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Cậu về trước đi, tôi chờ một lúc rồi tự mình lái xe.”

“Vâng ạ.” Trợ lý lên tiếng, lui về sau hai bước, nhân tiện nhẹ nhàng đóng cửa phòng anh lại.

Văn phòng lại một lần nữa trở về im lặng, Lục Cẩm Niên ngồi lặng người trong chốc lát mới quay đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, phát hiện màn đêm thực sự đã buông xuống, toàn bộ thành phố đã lên đèn.

Lục Cẩm Niên theo thói quen sờ soạng bao thuốc lá, chậm rãi đứng lên, đi tới cửa sổ sát đất, sau đó châm một điếu thuốc, không một tiếng động đưa lên hút.

Thật ra có một số việc, đã sớm biết, nhưng đến khi chính mình nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ với nhau, thì anh mới phát hiện, đáy lòng anh vẫn không nhịn được lại âm ỷ đau, lại chua xót không nói thành lời hơn cả tưởng tượng của mình.

Từ lúc sinh ra đến giờ, em chỉ yêu mình anh.

Từ lúc sinh ra đến giờ, anh chỉ yêu mình em.

Thật là tốt đẹp, hướng về nhau say đắm như thế...

Lục Cẩm Niên không nhịn được nhắm mắt lại, liều mạng dùng toàn bộ sức lực hút một hơi thuốc, muốn đè ép cảm xúc quay cuồng trong lòng xuống, nhưng bởi vì hút quá nhanh, lại khiến chính mình bị sặc, anh liền mạnh mẽ cúi đầu, ho khan kịch liệt.

-

Lúc hôm qua, Kiều An Hào đặt hàng ở shop đồ online, ghi lại địa chỉ trong nhà, cho nên xế chiều hôm nay liền đưa đến Cẩm Tú Viên.

Tổng cộng có tất cả hai thùng lớn, Kiều An Hào và mẹ Trần cùng nhau mang lên lầu, vì sáng ngày mai là sinh nhật của Lục Cẩm Niên, Kiều An Hào sợ bị anh phát hiện, như vậy sẽ không bất ngờ, cho nên đi vòng quanh phòng ngủ tìm chỗ giấu đi, tìm tới tìm lui, cuối cùng cũng đem giấu ở trong tủ đựng quần áo trong phòng thay đồ, thuận tiện còn muốn khóa tủ lại, rồi giấu chìa khóa đi.

Tủ quần áo trong phòng thay đồ vốn dĩ là để đựng hành lý của cô, bởi vì cô muốn giấu hai chiếc thùng kia đi, nên hành lý phải chuyển sang chỗ khác, Kiều An Hào tùy tiện đặt ở trong góc phòng thay đồ, sau đó nghĩ đến chiếc sắt bí mật của mình, lại tranh thủ.

Chương 268: Đưa quà sinh nhật cho anh (8)

Kiều An Hào suy nghĩ nên giấu hộp sắt ở đâu, lại không nhin được mở hộp sắt ra, thấy bên trong đầy vé máy bay tàu lửa, giơ tay lên sờ sờ, sau đó lấy ra lá thư bì màu xanh da trời ở phía dưới cùng.

Kiều An Hào mở lá thư ra, lấy thư ra, chữ viết xinh đẹp, từng dòng từng chữ đập vào mắt của cô.

Lục Cận Niên:

Người ta nói, mỗi một người có mặt trên đời, là vì sự xuất hiện của một người khác, em nghĩ, em xuất hiện, chính là vì sự có mặt của anh.

Em không có ước mơ gì to lớn, chẳng qua là hi vọng có thể ở bên cạnh anh.

Em cũng không có tài văn chương gì, em chỉ muốn nói, em muốn 50 năm sau, cũng vẫn yêu anh như bây giờ.

Em nghĩ, cả đời này, cũng sẽ không có bất kỳ ai như anh có thể khiến em yêu nhiều như vậy.

Anh không biết, kể từ ngày em gặp anh, tất cả những gì em làm cũng vì muốn đến gần anh.

Em đã từng mơ tưởng rất nhiều, trong mỗi giấc mơ đều có anh, em có rất nhiều ảo tưởng, mỗi lần ảo tưởng đều được ở bên anh, em

cũng có rất nhiều nguyện vọng, mỗi nguyện vọng đều là hy vọng anh yêu em.

Đối với cả thế giới mà nói, anh chỉ là một người, nhưng đối với em, anh là cả thế giới.

Đời này, em chỉ yêu anh.

Kiều An Hào.

Phía sau lá thư là cô dùng bút lông đỏ viết một lời trong bài hát của Châu Kiệt Luân : Đẹp nhất không phải là trời mưa, mà là cùng tránh mưa dưới mái hiên với anh.

Khi đó, mặc dù cô đã sắp tốt nghiệp đại học, nhưng chữ viết vẫn như cũ mang theo mùi thanh xuân non nớt, nhìn những hàng chữ tinh tế kia, Kiều An Hào mơ hồ nhớ lại lúc mình viết lá thư này trong sự lo lắng, vừa xấu hổ vừa sợ hãi.

Lá thư này lúc đầu cô đi tìm Hứa Gia Mộc, từng câu từng chữ anh đều thuộc lòng, sau khi Hứa Gia Mộc nghe xong, còn mắng cô, chẳng qua mắng thì mắng, Hứa Gia Mộc vẫn rất nghiêm túc giúp cô sửa chữa một chữ, sau đó từ "Đời này, em thích anh nhất", liền đổi thành, "Đời này, em chỉ yêu anh."

Có ai ngờ được, chữ mà Hứa Gia Mộc sửa lại như lời tiên tri, dù thời gian trôi qua, vật đổi sao dời, Kiều An Hào vẫn toàn tâm toàn ý yêu Lục Căn Niên như cũ.

Kiều An Hào khẽ thở dài, xếp lại chồng giấy, thả lá thư vào trong, sau đó đây kín hộp sắt, nhìn một vòng quanh phòng, cuối cùng nhét hộp sắt dưới giường.

Thật ra thì mấy ngày nay Lục Cẩm Niên cũng liên tục trở về Cẩm Tú viên, Kiều An Hảo giống như đã thành thói quen, ăn xong cơm tối, vừa ngồi ở trong phòng khách nhìn TV, vừa đếm thời gian chờ Lục Cẩm Niên về nhà.

Thời gian Lục Cẩm Niên về có lúc sớm lúc trễ, Kiều An Hảo đang canh giờ, tùy tiện mở một bộ phim truyền hình xem, sau khi hết phim, đúng lúc

là chín giờ bốn mươi lăm phút, bình thường mà nói giờ này Lục Cẩm Niên cũng đã trở về, nhưng mà hôm nay, cô xem xong phim rồi, lại xem hai mươi phút quảng cáo, ngoài cửa sổ vẫn yên tĩnh, thủy chung không có tiếng xe vang lên.

Kiều An Hảo có hơi nhàm chán đổi tư thế ngồi trên ghế sa lon, sau đó cầm điều khiển ti vi đổi kênh liên tục, lại nhìn tới nhìn lui, cho đến gần mười một giờ, má Trần đang ngủ cảm thấy khát nước nên ra ngoài, thấy Kiều An Hảo còn ngồi ở trong phòng khách, giật mình hỏi: "Cô chủ, sao cô còn chưa ngủ?"

Kiều An Hảo nhìn chăm chăm TV, nghĩ một đằng nói một nẻo với má Trần: "Tôi chưa buồn ngủ."

Sau đó, lại nhìn má Trần nói: "Uống nước xong thì vào ngủ nhanh đi."

Chương 269: Đưa quà sinh nhật cho anh(9)

"Vậy cô chủ cũng cần phải đi ngủ sớm một chút." Má Trần dặn dò một câu, rồi mới trở về phòng ngủ của mình.

Trong phòng khách chỉ còn lại Kiều An Hào, cô chăm chú xem tivi một lúc, sau đó liền nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo trên vách tường, sắp tới 11 giờ rưỡi, mà Lục Cần Niên còn chưa trở về.

Còn nửa giờ nữa, chính là sinh nhật của anh...

Kiều An Hào cắn cắn môi dưới, nhịn không được cầm lên chiếc di động mà vừa nãy bản thân để ở một bên, muốn gọi điện cho Lục Cần Niên, hỏi đêm nay anh có trở về nhà không, đến lúc tìm được số điện thoại của anh, lại nghĩ tới lần trước mình gọi điện thoại có thể khiến anh trở về nhà, ít nhất có cái cớ, nhưng mà bây giờ? Cứ mỗi lần nghĩ tới đoạn thời gian gần đây, cô lại cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, có ảo giác giống như mình chính là vợ của anh, thật sự thì kia cũng chỉ là ảo giác mà thôi, giấc mơ dù có đẹp đến đâu thì sớm hay muộn cũng phải tỉnh lại.

Kiều An Hào mấp máy môi, ngưng ngưng bỏ chiếc điện thoại di động xuống, hai tay ôm chân, ngồi ở trên ghế sofa, không yên lòng chăm chú xem tivi, nhưng từ đầu đến cuối lại không biết TV đang chiếu cái gì.

Đến mười hai giờ, chuông đồng hồ trong phòng khách vang lên, lúc này Kiều An Hào di chuyển thân thể đã có chút cứng ngắc, đã đến thứ sáu, đã đến sinh nhật của anh, nhưng mà còn chưa thấy người

đó trở về.

Kiều An Hảo nuốt nuốt nước miếng một cái, ngồi ngẩn ngơ một hồi, rồi lấy di động của chính mình ra, cẩn cẩn ngón tay một hồi, rồi mới soạn một tin nhắn lên màn hình điện thoại di động, là gửi cho Lục Cẩm Niên, chỉ có bốn chữ: Sinh nhật vui vẻ.

Kiều An Hảo dùng thêm lực cẩn cẩn môi dưới, lúc đang chuẩn bị gửi đi, thì lại nghe thấy tiếng xe truyền từ bên ngoài vào.

Cô vội vàng bỏ di động xuống, đứng lên, nhìn xuyên qua cửa sổ phong khách, thấy ngoài cửa sổ có đèn xe chiếu vào.

- Lục Cẩm Niên đứng gần sát cửa sổ văn phòng làm việc, hút một điếu thuốc rồi lại tiếp một điếu thuốc, mãi đến khi trong hộp thuốc lá hết mọi điếu, anh mới thở dài một hơi, mang hộp thuốc lá bỏ vào bên trong thùng rác, đứng tại chỗ một lúc, sau đó mới cầm chìa khóa rời khỏi văn phòng.

Lúc bắt đầu lái xe từ bãi bãi đỗ xe, Lục Cẩm Niên nhìn thoáng qua đồng hồ, đã 11 giờ, vừa mới có một trận mưa rào còn mang theo cả sấm chớp, chỗ trống trên mặt đất đọng lại một vũng nước nhỏ.

Lục Cẩm Niên lái xe, không có mục đích vòng quanh một vòng thành phố Bắc Kinh, thật ra anh muốn về biệt thự Nghi Sơn, nhưng là chạy được nửa đường, nghĩ đến quan hệ của mình với Kiều An Hảo được cải thiện ở biệt thự Nghi Sơn, nhất thời đáy lòng chua xót không nói lên lời, sau đó liền quay đầu xe, trở về thành phố. Bởi vì thật sự anh không biết đi nơi nào, cho nên anh mới liều lĩnh đi đợi đến khi anh khôi phục lại tinh thần, mới phát hiện ra trong lúc vô thức bản thân đã lái xe vào trong sân của biệt thự Cẩm Tú Viên Lục Cẩm Niên chần chờ một lúc, liền giẫm lên phanh xe lại xe đột ngột dừng lại, anh nhìn xuyên qua kính chắn gió trước mặt, thấy gian phòng

trước mặt vẫn bật đèn, cụp mi mắt xuống, im lặng một lát một lần nữa lại khởi động xe, muốn quay đầu rời đi..

Kết quả anh vừa giẫm lên chân ga, xe chỉ đi được về phía trước một chút cửa phòng lại mở ra, Kiều An Hào mặc áo ngủ, từ trong nhà đi ra Chân Lục cần Niên dừng lại một lát, sau đó liền buông lỏng chân ga xa xe chậm rãi dừng lại.

Kiều An Hào đi dép lê chạy tới.

Lục Cần Niên hạ cửa kính xe xuống, Kiều An Hào chạy đến bên cạnh xe mở to đôi mắt đen láy, nhìn Lục cần Niên, cười hỏi một câu- "Anh đã trở.

Chương 270: Đưa quà sinh nhật cho anh(10)

Lục Cẩm Niên hạ cửa kính xe xuống, Kiều An Hào chạy đến bên cạnh xe, mở to đôi mắt đen láy, nhìn Lục Cẩm Niên, cười hỏi một câu: “Anh đã trở về?”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Kiều An Hào, sau đó quay đầu, nhìn kính chắn gió trước mặt, khuôn mặt tuấn mỹ yên tĩnh đến dọa người, hơi thở lạnh lẽo bao phủ lấy cả người anh.

Kiều An Hào thấy tâm tình của anh dường như không được tốt, trừng mắt nhìn, thu lại ý cười trên mặt một chút, ngữ điệu mở miệng nói chuyện cũng có thêm vài phần thận trọng: “Sao vậy?”

Lục Cẩm Niên nghe thấy âm thanh của cô, đầu hơi chuyển động một chút, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu liếc cô, ngón tay đặt trên tay lái hơi dùng một chút lực, sau đó liền mạnh mẽ dứt chìa khóa xe ra, đẩy cửa ra, xuống xe.

Lục Cẩm Niên không hề liếc mắt nhìn Kiều An Hào đang đứng bên cạnh xe lấy một cái, trực tiếp bước thật nhanh, đi vào trong phòng.

Kiều An Hào gấp gáp đuổi kịp, lúc cô chạy vào trong phòng, Lục Cẩm Niên đã đang đổi giày xong, đang cởi áo khoác ra.

Bước chân của Kiều An Hào chậm hơn, đi đến phía sau còn cách Lục Cẩm Niên nửa mét, nhỏ giọng mở miệng nói: “Anh đã ăn cơm tối chưa? Có muốn ăn chút gì không?”

Lục Cẩm Niên không hề hé răng, chỉ cởi quần áo ra, rồi tùy ý ném lên sô pha, sau đó đi về phía cầu thang.

Kiều An Hào cầm điện thoại di động của mình trên sô pha, vội vàng đi lên tầng, lúc đến cửa phòng ngủ, Kiều An Hào lại lên tiếng: “Tôi đi chuẩn bị nước cho anh nhé? Mệt mỏi cả ngày rồi, nên đi tắm nước nóng một lúc cho thoải mái!” đọc nhanh nhất tại Thi ch d oc tru yen .
co m

Lục Cẩm Niên vẫn không có phản ứng, bước chân đi ra khỏi phòng ngủ cũng không dừng lại.

Kiều An Hào nghi ngờ gãi gãi má, đuổi theo Lục Cẩm Niên: “Đã trễ thế này, anh không đi nghỉ sao?”

Lục Cẩm Niên đẩy cửa thư phòng ra, dường như Kiều An Hào không hề tồn tại vậy, trực tiếp đi vào, sau đó không đợi cô phản ứng, liền “phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Kiều An Hào che mặt, há miệng thở dốc, theo bản năng mở cửa, khóa trái.

Trán cô gắt gao cau lại, hơi khó hiểu rốt cuộc tại sao lại như vậy, lúc tâm tình anh không tốt thì liền như vậy sao?

Kiều An Hào đứng trước cửa thư phòng trong chốc lát, mới xoay người, bần thần trở về phòng ngủ, trầm tư cắn ngón tay trong chốc lát, sau đó cô đã nghĩ đến mình trong lúc vô ý đã nghe lén được một câu Lục Cẩm Niên nói với trợ lý: “Sinh nhật của tôi, không có gì để trải qua.”

Cô tinh tường nhớ rõ, lúc ấy mình còn nhìn thấy được thương cảm và cô đơn trên khuôn mặt tuần mỹ vốn bình thản của anh.

Hôm nay là sinh nhật anh, anh vì thế mà không thấy tốt sao?

Kiều An Hào chạy đến phòng ngủ của chính mình, mở ngăn kéo ở bên kia tủ đầu giường, lấy hộp quà sinh nhật màu lam ra.

Cô vốn nghĩ mình đã chuẩn bị tốt mọi thứ, lúc đang muốn cho anh một sự bất ngờ, sẽ tặng quà cho anh, nhưng hiện tại, anh lại tự giam mình trong thư phòng...

-

Kiều Kiêu, Kiêu Kiêu, Kiêu Kiêu!”

Kiều An Hào liên tục hô ba tiếng “Kiêu Kiêu”, cả người mạnh mẽ lay động ở trên giường.

Chương 271: Đưa quà sinh nhật cho anh(11)

“Hạ Hạ, sao thế?” Trình Dạng nằm bên cạnh Kiều An Hạ, bị cô làm tỉnh giấc, về mặt auan tâm hỏi.

Kiều An Hào liếc mắt nhìn Trình Dạng một cái, ý thức được mình vừa mới trải qua một giấc mơ, thế này mới âm thầm thở ra một hơi, vươn tay, chủ động ôm lấy thắt lưng Trình Dạng, chôn mặt vào trong lồng ngực của anh, nhỏ giọng nói: “Không sao, chỉ là mơ thấy ác mộng thôi.”

Trình Dạng ôm lấy Kiều An Hạ rồi tim một thư thế thoải mái nằm xuống, tay còn dịu dàng vỗ về sau lưng cô:

“Ngủ đi, đừng sợ, có anh ở đây.”

Kiều An Hạ không nói gì, lại tăng thêm lực ôm lấy thắt lưng của anh.

Trong đêm tối, lại một lần nữa im lặng, Kiều An Hạ cảm giác được sức lực phía sau lưng mình dần dần biến mất, hô hấp của người đàn ông cũng trở nên đều đặn dài lâu, cô biết anh đã ngủ say, nhưng cô lại có chút khốn đốn.

Kiều An Hạ mờ to mắt, nhìn Trình Dạng đang ngủ say trong chốc lát, sau đó lặng lẽ dịch chuyển tay của anh đang đặt trên người mình ra, xốc chần lên, xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Kiều An Hào đi đến phòng bếp, cầm một chia Rio ướp lạnh, mở ra, uống một ngụm, sau đó đi ra ngoài ban công, nhìn màn đêm yên tĩnh

đã rã rời ánh đèn, lại nghĩ đến giấc mơ vừa rồi.

Trong mơ, Kiều An Hào đã biết chuyện cô từng làm sai, dùng ánh mắt nóng nảy chỉa về phía cô nói rằng cô đã hủy đi hạnh phúc cả đời của em ấy. Trong mơ, Kiều An Hào còn vừa khóc vừa nói, em ấy luôn coi cô là người chị tốt nhất trên đời này của em ấy, nhưng tại sao cô lại có thể làm như vậy với em ấy?

Chỉ trích như vậy, phẫn nộ như vậy, thực sự là thật.

Kiều An Hạ không nhịn được nắm chặt chai Rion, cảm giác lạnh lẽo khiến cho tâm trạng bất an của cô bình tĩnh đi một chút.

Từ nhỏ đã lớn lên cùng Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc, ba người luôn như hình với bóng, dường như không bao giờ có bí mật gì cả, nhưng có một việc, Kiều An Hào biết nhưng Hứa Gia Mộc không biết.

Trước khi tốt nghiệp đại học, cô vẫn là một thiên kim tiểu thư nhà giàu được người khác hâm mộ, có rất nhiều bạn trai đặc sắc, có người là vì xúc động nhất thời, có người là vì cảm thấy có chút kích thích, cũng có người là vì cô thấy cô đơn nên mới đồng ý, nhưng là, cũng không có nghĩa tâm trạng của cô bị lay động.

Một lần gần tới tốt nghiệp, cô qua lại với một người chủ quản của đài phát thanh truyền hình Thượng Hải, dáng vẻ người đó rất cao lớn tuấn tú, giọng nói lại có từ tính và đầy lôi cuốn, nhưng thực sự cuốn hút cô chính là, cảm giác của cô về người này rất cao ngạo, có chút giống với Lục Căn Niên.

Lúc đó cô cũng giống như hiện tại, tuy không cam lòng, nhưng lại không muốn ôm hy vọng với Lục Căn Niên, ý tưởng ban đầu của cô rất đơn giản, chính là chỉ muốn cùng người đàn ông đó qua lại yêu đương, có lẽ sẽ phần nào biết được cảm giác khi ở cùng một chỗ với

Lục Cẩm niên.

Nói như thế nào... Nói ngắn gọn lại, cuối cùng cô cũng có chút động lòng, muốn kết hôn với anh ta, nhưng mỗi lần về nhà nhắc chuyện này với cha mẹ, họ luôn kiên quyết phản đối, hơn nữa còn nói cho cô biết một chuyện, đó là cô nhất định phải gả cho Hứa Gia Mộc.

Lúc đó, cô mới biết được, vốn dĩ giữa Kiều gia và Hứa gia đã có hôn ước.

Sản nghiệp của Hứa gia rất lớn, Hứa Gia Mộc lại là con một, cũng xem như là một người chồng tốt đẹp khó gặp.

Tuy rằng cha mẹ đối với Kiều An Hào vẫn rất tốt, nhưng đụng chạm tới loại chuyện tốt đẹp này, thì vẫn luôn nghĩ đến con gái của mình trước tiên.

Chương 272: Đưa quà sinh nhật cho anh (12)

Editor : Meitu

Tất cả cha mẹ, đều cho rằng quyết định của mình là vì tốt cho con cái, Kiều An Hạ cố gắng thuyết phục cha mẹ của mình, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, ngoài ra cô và người con trai Thượng Hải đó cũng chia tay.

Kiều An Hạ vẫn luôn xem Hứa Gia Mộc như bạn bè, không hề có tình cảm nam nữ, mà cô lại không phản kháng được cha mẹ của mình, thật sự có hơi lo lắng cuối cùng mình sẽ bị ép gả cho Hứa Gia Mộc.

Kiều An Hạ vẫn luôn cảm thấy vấn đề này phức tạp, thậm chí cô cũng nghĩ tới việc du học, dùng cách hơn mười năm cũng không trở lại để trốn tránh đám hỏi, suy nghĩ vẫn chưa hoàn toàn được áp dụng, nhưng trong lúc vô tình, nghe trộm được một đoạn đối thoại.

Đó là một ngày đầu hè sau giữa trưa, cho dù qua nhiều năm như vậy, cô vẫn nhớ rất rõ, ngày hôm đó thời tiết thật đẹp, trời xanh mây trắng, gió thổi nhẹ nhàng.

Hôm đó người giúp việc đang quét dọn gian phòng của cô, cô đang cần đi phòng vệ sinh gấp, nên mượn phòng vệ sinh của Kiều An Hào, lúc ấy đầu năm mới có ra mắt một loại phần mềm có thể ghi âm bài hát, đúng lúc cô cũng đang say mê, cho nên lúc đi vệ sinh, liền mở điện thoại di động ra chuẩn bị ghi âm bài hát, kết quả là nghe ngoài cửa truyền đến giọng nói của Kiều An Hào: "Gia Mộc, tớ cần cậu giúp một chuyện, chẳng qua cậu phải giúp tớ giữ bí mật."

Trời sinh bản tính con người luôn tò mò, lúc cô nghe thấy câu nói đó, nhất thời quên mất chuyện mình cần làm, ngược lại đứng lên từ bồn cầu, dán tai vào cửa phòng vệ sinh, nghe trộm, sau đó cô nghe rõ ràng cuộc đối thoại của Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc, biết, Kiều An Hào tìm Hứa Gia Mộc tới đây, là giúp cô xem xét một lá thư tình.

Nội dung lá thư tình đó, viết thật sự rất đẹp, những câu triền miên, chữ chữ thâm tình.

Hứa Gia Mộc là đại thiếu gia, ngược lại ít khi nghiêm túc, tuy tức giận chờ Kiều An Hào đọc thư tình xong, nhưng vô cùng nghiêm túc nói ra lời đề nghị cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào cũng tiếp thu đề nghị của Hứa Gia Mộc, vừa vui mừng nói cảm ơn với Hứa Gia Mộc, vừa hào phóng thực hiện lời hứa lúc ban đầu tìm Hứa Gia Mộc xem xét thư tình, mời Hứa Gia Mộc ăn kem ly, vì vậy hai người nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ.

Chờ đến lúc bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, Kiều An Hào mới phục hồi tinh thần lại, trong đầu vừa nghĩ đến người Kiều An Hào thích là ai, vừa mở cửa phòng vệ sinh, trở về phòng ngủ của mình, đợi đến lúc tỉnh tò mò của cô phục hồi lại, mới phát hiện tay của mình vẫn còn bấm trạng thái ghi âm, cô vừa chuẩn bị hủy bỏ ghi âm, trong lúc bất chợt trong đầu thoáng hiện một ý tưởng, cô do dự một lát, bèn giữ lại đoạn ghi âm kia, sau đó lặp lại một lần, lúc nghe cuộc nói chuyện của Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc, trong đầu nảy ra một suy nghĩ.

Cô lập tức chạy đến trước bàn, mở máy tính của mình ra, chép đoạn ghi âm kia vào, cắt những nội dung không quan trọng ra, chẳng qua là giữ lại một đoạn nội dung rõ ràng khiến người ta nhận ra sự mập mờ trong

cuộc đối thoại, sau đó chép lại vào trong bút ghi âm mà cha cô tặng năm ngoái, đến nhà họ Hứa.

Cô biết, Hứa Gia Mộc đi ăn kem ly với Kiều An Hào, nhưng vẫn giả vờ không biết muốn tìm Hứa Gia Mộc, cuối cùng biết được Hứa Gia Mộc không có ở nhà, đi tới trước mặt Hàn Như Sơ, nói muốn cho bà nghe một bài hát mới nhất.

Hàn Như Sơ tự nhiên sẽ đồng ý, chẳng qua là tay cô ta bấm bút ghi âm, không phải là bài hát, mà là đoạn ghi âm đã bị mình chỉnh sửa.

Chương 273: Đưa quà sinh nhật cho anh(13)

Tất nhiên Hàn Như Sơ sẽ đồng ý, nhưng khi ngón tay cô bấm nút mở bút ghi âm, truyền ra không phải là bài hát, ngược lại đó chính đoạn ghi âm bị chính mình sử dụng bút ghi âm ghi lại kia.

Sau đó cô giả vờ lo lắng hoảng sợ, tắt máy ghi âm đi, nhưng Hàn Như Sơ đã nghe thấy toàn bộ phần đối thoại, còn yêu cầu cô phát đoạn ghi âm kia Nát mặt cô vẫn cực kỳ khấn trương, ngồi ở bên cạnh Hàn Như Sơ đợi đến khi đoạn đối thoại trong chiếc bút ghi âm kết thúc, cô mới thận trọng mở miệng nói với Hàn Như Sơ: "Dì Hứa, dì trăm ngàn lần đừng để cho Gia Mộc và Kiêu Kiêu biết, dì có biết chuyện hai người bọn họ yêu nhau, bọn họ nói qua cho cháu biết, muốn cháu giữ bí mật." Lúc nghĩ tới đây, Kiêu An Hạ đột nhiên giơ tay lên, uống một hơi cạn sạch RIO đang cầm trong tay.

Hiện giờ, ai cũng không thay đổi được đám cưới này, hôn nhân là sự hợp tác tốt nhất, cô vì chuyện riêng tư của bản thân, đành phải bán đứng hạnh phúc cả đời của Kiêu An Hảo.

Cô biết Hàn Như Sơ yêu con trai như mạng sống của mình, cho nên mới cố ý diễn một màn kịch như vậy cho Hàn Như Sơ xem, khiến bà thật sự nghĩ rằng con trai mình và Kiêu An Hảo là thật tâm yêu nhau.

Khoảng hai tuần sau, trong lúc vô ý, cô nghe lén được ba mẹ mình đang nói chuyện phiếm, mới biết lúc đầu người con dâu mà Hàn Như Sơ muốn là Kiêu An Hảo, chứ không phải là Kiêu An Hạ.

Trong khoảnh khắc đó, cô biết, nguyện vọng của mình đã thành hiện

thực.

Nhưng là, sau khi nguyện vọng của bản thân được toại nguyện, bắt đầu từ lúc đó, trở nên áy náy bất an, ban đêm thường mơ thấy ánh mắt oán hận của Kiều An Hào, có thể là bởi vì muốn sửa chữa sai lầm của lúc trước, cũng có thể là vì muốn để cho lòng mình thanh thản một chút, cho nên từ đó về sau, cô đều cố gắng đối tốt với Kiều An Hào.

Mãi đến buổi chiều hôm kia, cô biết Kiều An Hào đã kết hôn với Hứa Gia Mộc, nhưng lại vẫn dây dưa không rõ với Lục Cận Niên.

Sau đó, cô liền cầm chiếc bút ghi âm mà bản thân vẫn mang theo trên người, lẳng lẳng không một tiếng động đặt ở trên xe của Lục Cận Niên.

Nguyên nhân cô làm như vậy rất đơn giản, là để cho Lục Cận Niên biết, Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc thật lòng yêu nhau, cho dù anh ta có yêu Kiều An Hào bao nhiêu, quan tâm nhiều đến Kiều An Hào, thì nhất định cũng không có kết quả gì, nên quên nó đi! Bởi vì cô không thể trơ mắt nhìn Kiều An Hào và Lục Cận Niên làm việc sai trái ở sau lưng Hứa Gia Mộc, đợi đến ngày sự việc bị bại lộ, chỉ có Kiều An Hào là bị nhục mạ, bị chỉ trích! Năm năm trước, cô làm sai rất nhiều chuyện, đã thực sự muốn xin lỗi Kiều An Hào một lần.

Hiện tại, cô muốn bản thân cố gắng hết sức đi bảo vệ Kiều An Hào thật tốt, không để cho em ấy chịu oan ức.

- Một tay Kiều An Hào cầm chìa khóa, một tay cầm hộp quà màu xanh da trời, đứng trước cửa thư phòng, hít một hơi thật sâu.

Cô đã từng tặng quà sinh nhật rất nhiều lần nhưng là không có lần nào hồi hộp như lần này! Kiều An Hào giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ

cửa, sau khi đợi một lúc lâu, không có nghe thấy động tĩnh từ bên trong thư phòng truyền ra, lúc này mới cầm chìa khóa, mở khóa, sau đó vặn một nửa vòng tay nắm cửa, đẩy cửa ra một khe hở.

Có mùi khói dày đặc gay mũi, chính diện thổi tới, Kiều An Hảo bị sặc ho khan một chút, may mà cô phản ứng kịp bụm miệng đúng lúc, đầu ngó vào trước dò xét, hai con ngươi tối đen di chuyển hai lần, Lục Căn Niên đang nhắm mắt đưa lưng về phía cửa sổ.

Thế đứng của anh thẳng tắp, xung quanh mặt đất, rơi rụng rất nhiều tàn thuốc lá.

Mới chỉ một lúc, mà anh đã hút nhiều thuốc lá như vậy? Kiều An Hảo nhíu mày, cố lấy dũng khí bước vào trong gian phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, bước từng bước nhỏ, từ từ đến bên người Lục Căn Niên.

Chương 274: Đưa quà sinh nhật cho anh(14)

Đợi Kiều An Hào đến gần, cô mới nhìn rõ, người đàn ông một tay kẹp diếu thuốc lá, một tay cầm một chiếc bút, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào cây bút, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Kiều An Hào cắn cắn môi dưới, đến gần Lục Cẩm Niên một chút, anh vẫn đang lơ đãng, lúc này mới cảm giác được có người đến gần mình từ phía sau, mạnh mẽ nghiêng đầu, tầm mắt lạnh lẽo liếc qua Kiều An Hào, sau đó ngay lập tức nhét chiếc bút vào trong túi quần, hỏi một câu: “Ai cho cô vào?”

Đã có một thời gian rất lâu, Lục Cẩm Niên không dùng giọng điệu lạnh lùng như thế này nói chuyện với cô.

Kiều An Hào không thích ứng kịp hơi run lên một chút, sợ hãi liếc mắt nhìn anh, phát hiện thấy trên mặt anh có chút lạnh lùng dọa người, cả người cô bắt đầu cảm thấy khẩn trương, lại theo bản năng dùng lực nắm chặt hộp quà trong tay, nuốt nước miếng một cái, sau đó nhắm mắt lại, đưa tới trước mắt anh, âm thanh mềm mại nói một câu: “Đưa cho anh.”

Nói xong ba chữ kia, Kiều An Hào mới nhận ra trái tim mình đang nhảy nhót như sắp vượt ra khỏi lồng ngực.

Cô cảm thấy được giờ khắc này, hết như tâm trạng lúc trước của cô khi vừa mới vô cùng tỉ mỉ viết xong một lá thư tình, bất chấp xa xôi đến Hàng Châu tìm anh, bất an, khẩn trương, kích động, chỉ một phút đồng hồ ngắn ngủi, trong lòng bàn tay của cô đều đã ướt sũng

mồ hôi.

Lục Cẩm Niên lại hờ hững quay đầu đi, nhìn thoáng qua bàn tay trắng trẻo của cô đang cầm chiếc hộp màu lam kia, hơi nhăn trán, ánh mắt khó hiểu đặt ở gương mặt cô, vẫn không hề vươn tay ra nhận lấy.

Kiều An Hảo cũng không biết qua bao lâu, tay cô cũng có chút tê mỏi, nhưng trong lòng vẫn co quắp không chịu từ bỏ, không nhịn được nâng lên mí mắt. nhìn thoáng qua anh, phát hiện ánh mắt anh thâm trầm rét lạnh, giống như băng tuyết ngàn năm không tan, nhìn thẳng cô, ngón tay cầm hộp quà của cô cũng run rẩy, theo bản năng lui về phía sau một bước mới nhỏ giọng nói một câu: “Sinh nhật vui vẻ.”

Âm thanh của Kiều An Hảo rất thấp, nhưng lại truyền vào tai anh vô cùng rõ ràng.

Hai bên gò má tinh xảo lạnh lùng, trong nháy mắt sửng sốt, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của cô, có chút kinh ngạc, như là anh rất khó để xác định, qua một lúc lâu sau, mới nhàn nhạt mở miệng, hỏi lại một câu: “Cô nói gì?”

Từ khi anh về nhà đến giờ, đây là câu nói đầu tiên anh muốn nói, tuy chỉ có bốn chữ, nhưng lại khiến cho cả người cô buông lỏng xuống.

Lá gan của cô cũng lớn hơn một chút, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ của anh, lập lại lời nói vừa rồi một lần nữa: “Sinh nhật vui vẻ.”

Dừng một lúc, cô lại mở miệng nói thêm hai chữ: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Hai câu “sinh nhật vui vẻ” liên tục của cô, giúp Lục Cẩm Niên xác định mình không nghe nhầm.

Sinh nhật vui vẻ... chỉ bốn chữ đơn giản, nhưng đối với anh lại xa lạ như thế.

Cẩn thận tính kỹ một phen, lần trước gần đây nhất anh nghe thấy bốn chữ như thế, đã là mười bảy mười tám năm, rất lâu rồi?

Lục Cẩn Niên muốn nói gì đó, nhưng yết hầu cứ như đang bị thứ gì đó chặn lại, miệng há to ra, nhưng không cách nào phát ra âm thanh.

Chương 275: Đưa quà sinh nhật cho anh (15)

Editor : Meitu

Lục Cẩm Niên muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy cổ họng giống như bị vật gì chặn lại, há miệng, nhưng không cách nào nói ra điều gì, anh nhìn chăm chăm Kiều An Hào hồi lâu, mới cố gắng ngăn chặn Kiều An Hào liên tục nói ba câu "Sinh nhật vui vẻ", ngay cả như vậy, anh cố ý nói giọng lạnh lùng, còn mang theo sự rét run: "Làm sao cô biết, hôm nay là sinh nhật tôi?"

Ặc... Chỉ muốn tặng quà sinh nhật cho anh, cho anh một bất ngờ, lại nhớ ra mình nghe trộm được sinh nhật của anh.

Sắc mặt Kiều An Hào hơi ửng đỏ, cắn cắn môi, môi có hơi lúng túng, nhưng vẫn bình tĩnh mở miệng nói: "Ngày hôm trước tôi lên lầu gọi anh xuống ăn, tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của anh và trợ lý..."

Kiều An Hào nói tới chỗ này, nâng lên ánh mắt quan sát vẻ mặt Lục Cẩm Niên, phát hiện cũng không có sự thay đổi gì lớn, lúc này mới lấy hết dũng khí còn dư lại nói tiếp: "Sau đó, tôi cũng biết sinh nhật của anh."

Âm lượng Kiều An Hào nói những lời này, càng ngày càng nhỏ, đến chữ cuối cùng, thì không còn nghe nữa, nhưng mà Lục Cẩm Niên lại nghe rõ ý của cô.

Thì ra lúc trợ lý của anh oán trách sinh nhật của anh là thứ sáu, cô

đứng ở ngoài thư phòng nghe thấy.

Lần đầu tiên Lục Cẩm Niên cảm giác mình có một trợ lý nhiều chuyện thật sự là chuyện không ổn.

Kiều An Hào không nghe thấy giọng của Lục Cẩm Niên, lần nữa nâng lên mí mắt len lén liếc nhìn Lục Cẩm Niên.

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên không có biểu cảm gì, sâu trong đôi mắt dường như có điều gì rối loạn, nhưng lại giống như không có gì cả.

Kiều An Hào có chút đoán không ra ý nghĩa sâu xa vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Cẩm Niên, rốt cuộc có vui hay không, vì vậy mang theo vài phần lấy lòng nâng cao hộp quà trong tay, mở miệng khoe nói: "Đây là quà sinh nhật của anh, là buổi chiều hôm trước đi dạo phố với Hạ Hạ chọn."

Lục Cẩm Niên nhẹ nháy mắt, con ngươi đen nhánh yên tĩnh đưa mắt nhìn Kiều An Hào, sau đó mới vươn tay, cầm lên hộp quà trong tay Kiều An Hào.

Không có ai chú ý tới, đầu ngón tay của anh hơi run rẩy.

Giống như cố gắng khống chế tâm trạng của mình, Lục Cẩm Niên lên tiếng, dò hỏi một câu: "Là quà gì?"

Kiều An Hào nghe thấy Lục Cẩm Niên hỏi như vậy, hoàn toàn yên tâm, nhìn gương mặt anh hơi giãn ra, tâm tình cũng vui sướng theo, khéo léo nói: "Muốn biết là quà gì, mở ra xem mới có ý nghĩa."

"Là sao?" Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng hỏi ngược một câu, ngón tay thon dài, mở ra cái nơ đính bên ngoài, sau đó mở giấy gói ra, lộ ra một cái hộp bằng vàng, mở ra, bên trong đặt một cái kẹp cà vạt tinh xảo.

Ánh đèn trong phòng chiếu xuống, phía trên được khám nạm, phản xạ ra ánh sáng chói mắt, kích thích ánh mắt của Lục Cẩm Niên, đáy mắt không khỏi có hơi nóng lên.

Trước kia anh và mẹ ở chung một chỗ, điều kiện cuộc sống cũng không tốt, làm gì có dư tiền mua quà cho anh? Thậm chí ngay cả bánh ngọt, đều là mẹ anh đi làm trong hộp đêm len lén mang về, đại khái coi như là quà sinh nhật cho anh.

Sau khi mẹ anh qua đời, sinh nhật anh không có người nhớ, cho nên ngay cả chính anh cũng không thèm để ý.

Nhưng anh không nghĩ tới, sẽ có một ngày thế này, anh sẽ nhận được một món quà tinh xảo và động lòng người như vậy.

Chương 276: Đưa quà sinh nhật cho anh(16)

Lúc này Lục Cẩm Hiên cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, tư thế lạnh

nhật mà đẹp đẽ đứng tại chỗ, ánh mắt dừng lại ở cái kẹp cravate kia, giống như

hình ảnh bị dừng lại, qua rất lâu, mới ngẩng đầu, giọng điệu hơi khô khốc nói

một tiếng với Kiều An Hào: "Cảm ơn."

Kiều An Hào mỉm cười, dưới ánh sáng chiếu xuống từ đèn trong phòng,

dáng vẻ đáng yêu dịu dàng càng trở nên nổi bật: "Tôi không biết anh thích món

quà như thế nào, cho nên đã dựa theo sở thích của bản thân, chọn lựa cho anh,

cũng không biết anh có thích không."

"Thích." Lục Cẩm Niên trả lời không chút do dự, hai mắt anh nhìn chăm

chăm chiếc kẹp cravat trong hộp, sau đó cẩn thận đẩy nắp hộp lại, lại mở

miệng nói: "Cực kỳ thích."

Kiều An Hào tiếp tục cười, đến đây mặt mày đều đã để lộ ra một tia vui

mừng.

Năm ngón tay của Lục Cần Niên nhẹ nhàng vuốt ve hộp quà, nhìn chăm

chăm hai gò má tươi cười như hoa của Kiều An Hào, sự lạnh nhạt giữa hai

hàng lông mày giảm đi rất nhiều, từ trước tới nay anh không thích để lộ tâm sự

của mình ra với người ngoài, bỗng dưng mở miệng nhẹ nhàng nói ra một câu:

"Đã rất nhiều năm tôi không được nhận quà sinh nhật rồi."

Chỉ một câu đơn giản, nhưng lại khiến cho vẻ mặt tươi cười của Kiều An

Hào dần dần biến mất, trong đầu cô nghĩ tới khi bản thân đứng ở cửa thư

phòng ngày đó, nghe lén được một câu nói kia của Lục Cần Niên: "Hơn nữa,

sinh nhật của tôi cũng không có gì đáng trải qua." vẻ mặt khi đó, giống như

bây giờ, giọng điệu tuy lạnh lùng, nhưng vẫn lộ ra một chút đau thương.

Trong trí nhớ của cô, mỗi lần vào sinh nhật của Hứa Gia Mộc, Lục Cẩn

Niên đều sẽ tham dự, nhưng lại chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho chính mình,

Kiều An Hào nhin không được hỏi lên nghi hoặc ở đáy lòng mình:
"Anh không

tổ chức qua sinh nhật sao?"

"Uhm." Lục Cẩn Niên không có há miệng, chỉ ngậm một tiếng, âm thanh từ

trọng miệng phát ra, qua một hồi, anh mới từ từ mở miệng nói: "Từ sau khi mẹ

qua đời, thì cũng không bao giờ tổ chức sinh nhật nữa."

Lục Cẩn Niên nói những lời này rất nhẹ nhàng, nhưng mà Kiều An Hào

không biết như thế nào, lại cảm nhận được một tấm lòng bị tổn thương sâu sắc.

Cô biết Lục Cẩn Niên và Hứa Gia Mộc là hai anh em cùng cha khác mẹ,

cũng biết mẹ của Lục Cẩn Niên qua đời sớm, nhưng trừ những điều

đó ra,

những việc khác cô không biết rõ.

Cho dù Hứa Gia Mộc không biết có cùng ngày sinh nhật với Lục Căn Niên,

nhưng chẳng lẽ bác Hứa là ba của bọn họ cũng không biết... Cho dù là con

riêng, nhưng mà cũng là con của bác trai, dù không được tổ chức sinh nhật linh

đình rầm rộ như Hứa Gia Mộc, thì một món quà một câu chúc mừng cơ bản

nhất, hẳn là phải có?

Kiều An Hào giật giật môi, mở miệng: "Thế còn bác Hứa?Bác cũng không

tổ chức sinh nhật cho anh sao?"

Trong nháy mắt, sắc mặt của Lục Căn Niên trở nên nghiêm túc, đáy mắt dưng

nhên một tầng tàn bạo.

Kiều An Hào ngẩn người, bây giờ mới ý thức được vừa rồi mình nói sai,

đáy lòng lo lắng không yên, cắn cắn môi dưới, nhỏ giọng mở miệng, vừa chuẩn

bị lên tiếng nói "Thực xin lỗi", nhưng mà chỉ mới nói được một chữ "Thực",

Lục Cẩm Niên với vẻ mặt lạnh như băng, lại chậm rãi quay đầu, nhìn chăm

chăm bầu trời ban đêm qua cửa sổ sát ban công, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh

giống như kể lại chuyện của người khác vậy: "So với việc tổ chức sinh nhật

cho tôi, ông ta càng không hi vọng tôi không có ngày sinh nhật hơn."

Anh sinh ra, đối với ba của anh mà nói, là một vết nhơ của ông.

Nếu có thể, ba của anh chắc chắn, không muốn cho anh sinh ra trên thế giới

này đi.

Chương 277: Đưa quà sinh nhật cho anh(17)

Editor: Xiu Xiu

Ngọn lửa đau đớn trong thâm tâm cô, càng trở lên bùng cháy mãnh liệt.

Một loại đau nhức không nói thành lời, quay cuồng trong cơ thể cô, mạnh mẽ vọt lên tới tận yết hầu, khiến cô không nói được gì.

Lục Cẩm Niên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, khóe môi vẽ ra một nụ cười nhạt, nhưng lại vô cùng châm biếm, có chút không để ý mở miệng nói: “Thế nhưng, cũng không có gì, thói quen rồi.”

Thói quen rồi.

Ba chữ ngắn gọn, triệt để đánh vào người Kiều An Hào, cô chưa bao giờ biết được người đàn ông cao ngạo mà cô yêu tới tận xương tủy này, còn có một mặt như vậy khiến người ta phải thương tiếc.

Đáy mắt Kiều An Hào, trong nháy mắt liền che lấp đi một tầng sương mù, cô nhìn hình bóng của Lục Cẩm Niên đứng trước cửa sổ sát đất, cũng không biết dũng khí tới từ đâu, đột nhiên liên thốt lên: “Trước kia chưa từng có sinh nhật cũng không sao, về sau còn có tôi...”

Lục Cẩm Niên mạnh mẽ run rẩy một phen, toàn thân đều cứng đờ.

Bên ngoài nhìn như là đang sóng yên biển lặng, nhưng thực ra tâm trạng hiện giờ của anh đang vô cùng rối loạn.

Kiều An Hào cố gắng gượng cười, muốn đè ép nước mắt lại: “Nếu anh không chê, sinh nhật anh những năm sau, tôi đều có thể đón cùng anh.”

Nếu anh không chê, sinh nhật anh những năm sau, tôi đều có thể đón cùng anh.

Cứ cho là anh biết, người cô ấy thích không phải anh, thật ra cô nói những điều này vốn không mang hàm nghĩa gì khác, nhưng anh vẫn vì một câu nói như vậy mà cảm động biết bao nhiêu, tâm trạng vô cùng thỏa mãn, cảm động.

Yết hầu Lục Cẩm Niên chuyển động lên xuống hai lần, Kiều An hào cũng không chưa kịp phản ứng, đột nhiên anh liền vươn tay, kéo cổ tay nàng, ôm cô vào trong lòng.

Động tác của anh hơi đột ngột, Kiều An Hào vẫn còn lơ mơ, đợi đến lúc cô khôi phục lại tinh thần, cả người đã bị anh ôm chặt lấy, đầu dán vào trước ngực anh.

Kiều An Hào theo bản năng nhúc nhích đầu một chút, Lục Cẩm Niên lại đột nhiên giơ tay lên, siết chặt vòng eo của cô, tăng thêm một chút lực: “Đừng nhúc nhích!”

Âm thanh của Lục Cẩm Niên phát ra, hai gò má của anh cũng nhẹ nhàng cọ xát với đồng tóc tai xù xì của Kiều An Hào, sau đó dán cánh môi lên tóc cô, ngửi mùi hương trên đó, giọng nói có chút mơ màng: “Đừng nhúc nhích, để tôi ôm em một lúc, chỉ một lúc thôi.”

Đáy mắt anh hơi nóng lên, anh chậm rãi buông mí mắt xuống, tiếp tục tăng thêm lực ôm lấy cô.

Mặc kệ người em thích là ai, chỉ mong vào ngày sinh nhật này của anh, em để cho anh ôm một lúc, chỉ một lúc thôi, để anh cảm nhận được ấm áp mà anh chưa bao giờ có, để anh không cô đơn tịch mịch chỉ một lát thôi.

Anh thật sự không muốn lạnh lòng với em như thế, nhưng chỉ khi anh lạnh lòng với em, em mới có thể không nhìn ra được anh đã chặt vật như thế nào.

Kiều An Hào không hề động đậy, chỉ lẳng lặng đứng im cho anh ôm lấy, không biết đã qua bao lâu, Kiều An Hào lại nhẹ nhàng giơ tay lên, ôm lấy eo của anh.

Bóng đêm ngoài cửa sổ ngày càng đậm hơn, hai người trong phòng lại không hề nói gì với nhau, chỉ im lặng ôm nhau như thế.

Bọn họ đều đã dốc hết sức lực của mình đi yêu đối phương, nhưng lại quên nói với đối phương một câu “wo ai ni”

-

Một đêm kia, Lục Cảnh Niên và Kiều An Hào sóng yên biển lặng ở bên nhau, hai người ôm nhau rất lâu mới tách rời.

Chương 278: Đưa quà sinh nhật cho anh (18)

Editor : Meitu

Buổi sáng khi Lục Cận Niên...tỉnh lại, Kiều An Hào còn đang ngủ, anh cũng không quấy rầy cô, yên lặng không tiếng động rửa mặt xong, mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị đến công ty.

Lúc đứng trong phòng ngủ, anh liếc mắt nhìn Kiều An Hào nằm trên giường vẫn còn đang ngủ say, suy nghĩ một chút, cất bước chậm rãi trở về, nhìn chằm chằm dung nhan lúc ngủ của cô, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán của cô, giúp cô kéo chăn lại, rồi mới xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Lục Cận Niên tìm chìa khóa xe, sờ tới cái hộp trong túi được mình cố ý bỏ vào lúc sáng, ngồi lên xe, anh dừng lại, còn lấy cái kẹp cà vạt trong hộp của Kiều An Hào tặng, nhìn về phía kính chiếu hậu gắn lên, sau đó mới vô cùng thỏa mãn khởi động xe, rời đi.

Khi Kiều An Hào thức dậy, đã đến gần mười một giờ trưa, bởi vì tối hôm qua ngủ quá muộn, cả người còn buồn ngủ, chẳng qua chỉ lạng lẽ chớp mắt một cái, liền lật người ôm chăn chuẩn bị tiếp tục ngủ, vậy mà, chỉ mới nhắm mắt lại được nửa tiếng, mới đột nhiên nhớ tới kế hoạch hôm nay của mình, cả người lập tức ngồi dậy trên giường.

Đầu tiên là liếc mắt nhìn thời gian, sau đó vội vàng nhảy xuống giường, rửa mặt, xuống lầu.

Má Trần đã chuẩn bị xong cơm trưa, Kiều An Hào qua loa lấp đầy

bụng, rồi kéo má Trần lên lâu, giúp đỡ mình thổi bong bóng, trang trí cả phòng.

Kiều An Hào cố ý chuyển giàn hoa trên ban công đi, nhờ mẹ Trần giúp một tay, bày nển lên.

Mặc dù chỉ là bảy chữ đơn giản "Lục Căn Niên, sinh nhật vui vẻ", nhưng mà hai người sắp xếp, còn làm đi làm lại phải hai tiếng mới xong.

Trang trí phòng xong, Kiều An Hào nhìn quanh một vòng, sau đó hết sức hài lòng để cho mẹ Trần ôm những dụng cụ làm bánh kem vào phòng bếp.

Từ nhỏ đến lớn Kiều An Hào vốn chưa từng nấu một bữa cơm, về phần bánh kem, điều này cũng là lần đầu tiên trong đời cô làm, có hơi vụng về lúng túng, nhưng cũng may có mẹ Trần giúp một tay chỉ vẽ, Kiều An Hào cũng cố gắng nướng được một cái bánh đơn giản.

Kiều An Hào chờ bánh kem lạnh xong, lại vẽ hí hoáy bên ngoài, để cho má Trần cắt một ít trái cây, trang trí lên bánh kem, sau đó thấy giữa bánh vẫn còn trống, nên dùng bơ màu đỏ, xiêu xiêu vẹo vẹo phun ra bốn chữ "Sinh nhật vui vẻ" này.

Kiều An Hào liếc mắt nhìn mình đã hoàn thành việc lớn, làm được bánh kem, không biết mùi vị ra sao, nhưng cũng đã cố hết sức, cho nên vô cùng hài lòng cất bánh trong tủ lạnh.

Má Trần vừa cười híp mắt vừa rửa sạch dụng cụ làm bánh, vừa nói: "Cô chủ thật đúng là có lòng, chuẩn bị sự bất ngờ cho cậu chủ như vậy, buổi tối trở về, nhất định cậu chủ sẽ rất vui mừng."

Gương mặt Kiều An Hào nở nụ cười, mở tủ lạnh ra, lại thưởng thức

bánh kem mình đã làm, sau đó mắt cô khẽ đảo quanh, quay đầu, nhìn má Trần nói: "Má Trần, bằng không hôm nay má nghỉ đi? Trưa mai hãy đến."

Má Trần như hiểu ra mở miệng nói: "Đúng đúng, sao tôi lại quên chuyện này, sinh nhật của cậu chủ, dĩ nhiên là thế giới riêng của hai người, tôi cũng không thể ở lại đây làm kỳ đà cản mũi, để tôi thu dọn xong sẽ đi ngay."

Kiều An Hào có hơi xấu hổ cười: "Cảm ơn má Trần."

Má Trần khoát tay, nhanh nhẹn dọn dẹp xong, nói tạm biệt Kiều An Hào rồi hớn hờ về nhà.

Chương 279: Đưa quà sinh nhật cho anh(19)

Kiều An Hào đợi má Trần đi rồi, mới ý thức được đã tới 5 giờ, thời gian đến tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, còn khoảng hai giờ, cô vội vã chạy lên lầu, tắm rửa trang điểm.

- Bởi vì buổi tối phải tham gia tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, cho nên trợ lý đã sắp xếp lịch của Lục Cẩm Niên sau bốn giờ chiều tất cả đều trống rỗng, điều này khiến cho buổi sáng Lục Cẩm Niên vừa đến công ty, liền hết sức bận rộn, ngay cả cơm trưa, đều ở trong phòng làm việc ăn đồ ăn mua ở ngoài cửa hàng ăn nhanh.

Mỗi thứ sáu, truyền thông Hoàn Ảnh đều có hội nghị thường kỳ, tuần nào cũng bắt đầu từ ba giờ chiều, nhưng hôm nay lại họp sớm hơn 1 giờ.

Đến 3 giờ thì họp xong, lúc Lục Cẩm Niên từ trong phòng họp trở về phòng làm việc của chính mình, có đi qua phòng làm việc của Trình Dạng.

Buổi tối Kiều An Hạ muốn tham gia tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, cho nên cố ý đến truyền thông Hoàn Ảnh rủ Trình Dạng cùng đi với mình.

Phòng làm việc của Trình Dạng không có khóa, không biết Trình Dạng đã đi đâu, chỉ có Kiều An Hạ ngồi một mình nghịch điện thoại đi động, do nghe thấy tiếng bước chân, Kiều An Hạ nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sau đó Lục Cẩm Niên xẹt qua trước mắt cô.

Lục Cẩm Hiên đi được hai bước, bước chân đột nhiên chậm lại, trợ lý cũng dừng bước theo, có chút khó hiểu nhìn Lục Cẩm Niên: "Lục tổng?" Ánh mắt Lục Cẩm Niên hơi lóe lên, nhàn nhạt lên tiếng nói: "Cậu về văn phòng trước chờ tôi, tôi có chút chuyện cần xử lý." Trợ lý thấp giọng đáp lại một câu "Vâng ạ." rồi rời đi.

Lục Cẩm Hiên đợi đến lúc bóng dáng của trợ lý biến mất hoàn toàn, mới xoay người, sau lại đi tới hai bước, đứng ở trước cửa phòng làm việc của Trình Dạng.

Kiều An Hạ không có nghĩ tới Lục Cẩm Hiên sẽ quay lại, ngớ ra một chút, mới buông xuống di động trong tay, ngồi bất động, chỉ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Lục Cẩm Niên, được khoảng năm giây, thì mở miệng: "Có việc gì?" Lục Cẩm Niên không đáp lại, một chút tiếng động cũng không có bước chân đi vào phòng làm việc của Trình Dạng, lúc cách Kiều An Hạ khoảng chừng một thước, anh mới dừng bước, lấy chiếc bút ghi âm từ trong túi ra, không nhìn Kiều An Hạ đến một cái, trực tiếp ném chiếc bút ghi âm vào bên người Kiều An Hạ, sau đó xoay người, đi về phía cửa.

Kiều An Hạ nhìn thoáng qua cây bút ghi âm mà Lục Cẩm Hiên ném tới, mấp máy môi, cầm cây bút ghi âm rồi đứng lên, kêu một câu: "Lục Cẩm Niên." Lục Cẩm Niên dừng hẳn lại bước chân, nhưng không có xoay người lại.

Kiều An Hạ dẫm xuống giày cao gót bước đến trước mặt anh, cầm cây bút giơ lên trước mặt Lục Cẩm Niên, mở miệng dứt khoát hỏi: "Nội dung trong cây bút ghi âm này, anh chắc đã nghe qua rồi?" Mặt mày Lục Cẩm Niên lãnh đạm, không có ý định nói chuyện.

Kiều An Hạ nhìn vẻ mặt của Lục Cẩm Niên, có thể đoán ra được anh đã nghe qua, nếu đã nghe qua, vậy lúc biết đến Kiều An Hạ và Hứa Gia Mộc là thật lòng yêu nhau...

Kiều An Hào vừa nghĩ tới đây, lông mày hơi chau lại, tầm mắt dừng lại ở cái kẹp trên caravat của Lục Cẩm Niên.

Đó là quà sinh nhật Kiều An Hào mua cho Lục Cẩm Niên! Lục Cẩm Niên biết rõ người mà Kiều An Hào yêu là Hứa Gia Mộc, nhưng không có tức giận? Thậm chí, vẫn nhận quà do Kiều An Hào tặng, còn mang theo món quà kia ở trên người...

Lục Cẩm Niên có ý gì? Biết rõ Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc là thật lòng yêu nhau, lại vẫn như cũ không chịu hết hy vọng? Về mặt Kiều An Hào trở nên nghiêm túc: "Anh đã nghe xong nội dung trong chiếc bút ghi âm kia, anh cũng nên biết, Kiều Kiều và Hứa Gia Mộc là thật lòng yêu nhau."

Chương 280: Đưa quà sinh nhật cho anh(20)

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên rất bình tĩnh, ngón tay hơi co lại, nắm thành quyền, ánh mắt lạnh lùng nhìn Kiều An Hạ, vẫn là dáng vẻ tiếc chữ như vàng.

“Lục Cẩm Niên, tôi biết anh thích Kiều Kiều, tôi cũng biết rõ quan hệ hiện này của anh và Kiều Kiều không bình thường, nhưng là, Kiều Kiều là vợ của Hứa Gia Mộc, là nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Hứa gia, anh và em ấy là không thể!”

“Nếu anh thật tâm thích cô ấy, mời anh không cần cứ vướng mắc mãi không dứt như vậy, anh có biết hay không, cách làm của anh bây giờ, sớm hay muộn cũng sẽ hủy hoại em ấy!”

“Không đơn giản chỉ là hủy hoại Kiều Kiều, còn có thể khiến cho quan hệ của Hứa gia và Kiều gia đổ vỡ!”

“Tôi là chị gái của Kiều Kiều, tôi không thể trơ mắt đứng nhìn Kiều Kiều bị anh đẩy vào hầm lửa!”

“Mà còn, Lục Cẩm Niên, anh hẳn là đã biết, cách làm bây giờ của anh, không khác gì là tiểu tam cả đúng không?”

Những lời này của Kiều An Hạ, không biết đã kích thích đến chỗ nào của Lục Cẩm Niên, đáy mắt anh xoẹt qua chút lạnh lùng, lại có sự sắc bén, nghiêng đầu, hung hăng nhìn lướt qua cô, sau đó trực tiếp vượt qua người Kiều An Hạ, thản nhiên đi ra ngoài.

Kiều An Hạ bị Lục Cẩm Niên coi như không thấy, tức giận đến toàn thân phát run, cô không nhịn được bắt lấy cánh tay của Lục Cẩm Niên: “Tôi thừa nhận tôi thực sự bị anh hấp dẫn, cho dù là hiện tại Kiều Kiều với anh vẫn chưa bị ai phát hiện ra, nhưng, đó cũng chưa hẳn là Kiều Kiều thích như vậy, có lẽ em ấy chỉ nhất thời mơ hồ hay kích thích thôi, anh đừng quên Kiều Kiều cùng lớn lên từ nhỏ với Hứa Gia Mộc, tình cảm giữa bọn họ vĩnh viễn sâu sắc hơn anh rất nhiều...”

“Nói đủ chưa?” Đột nhiên, Lục Cẩm Niên lên tiếng ngắt lời Kiều An Hạ, tay gắt gao nắm chặt thành quả đấm, không hề quay đầu lại nhìn cô, chỉ im lặng hai giây, giọng nói vô cùng lạnh nhạt mở miệng: “Kiều An Hạ, cô không cần phải nói những lời nhảm nhí này với tôi, hướng chi là...”

Lục Cẩm Niên nói tới đây, hô hấp đều đã dừng lại, qua một lúc lâu, anh lại hít sâu một hơi, vẫn duy trì giọng nói vững vàng, tiếp tục nói: “Chuyện giữa tôi và Kiều Kiều, cho tới bây giờ đều rõ ràng hơn cô.”

Kiều An Hạ há miệng thờ đốc, còn muốn nói thêm điều gì, Lục Cẩm Niên lại lên tiếng một lần nữa: “Nếu như cô nói, tôi sẽ hủy hoại cô ấy, đẩy cô ấy vào hầm lửa...”

Đáy mắt Lục Cẩm niên lóe lên một tầng châm chọc, như là cười nhạo dáng vẻ của Kiều An Hạ, giọng nói rất nhẹ, rơi vào trong tai cô lại vô cùng nặng nề: “Tôi trịnh trọng nói cho cô biết, chuyện đó là không thể, cho dù tôi tự tay hủy đi bản thân mình, tự đẩy tôi vào hầm lửa, tôi cũng sẽ không tổn thương đến cô ấy dù chỉ một chút! Cho nên, không cần người ngoài như cô nhọc công lo lắng!”

Giọng nói của Lục Cẩm Niên âm trầm, anh nói xong mấy câu, hung hăng nuốt nước bọt một cái, trên mặt giống như lóe lên một chút thương cảm, âm thanh nhẹ như không thể nghe thấy nói thêm một

câu: “Là bản thân tôi tình nguyện muốn thích cô ấy, cho tới bây giờ, tôi đều chưa từng hy vọng xa vời có một ngày cô ấy sẽ thích tôi.”

Sau đó, Lục Cảnh Niên mạnh mẽ rút lại cánh tay bị Kiều An Hạ nắm lấy, không hề quay đầu lại bước đi thật nhanh, nghênh ngang rời đi.

-

Đồ trang sức của Kiều An Hào cực kỳ tinh xảo trang nhã, cô cố ý chọn những phụ kiện xinh đẹp nhất phối cùng với váy dài màu sắc, kết hợp cũng một đôi giày cao gót cùng màu.

Kiều An Hào rất muốn cho Lục Cảnh Niên một sự bất ngờ, cho nên không muốn để anh đi vào trong nhà, cô thu dọn xong toàn bộ đồ đạc, đứng trước gương, kiểm tra một chút thấy không có vấn đề gì, tiện tay cầm túi xách, đi ra ngoài cổng Cẩm Tú Viên chờ anh.

Chương 281: Khiến cô thất vọng rồi sao? (1)

Kiều An Hảo rất muốn cho Lục Cận Niên một sự bất ngờ, cho nên không muốn để anh đi vào trong nhà, cô thu dọn xong toàn bộ đồ đạc, đứng trước gương, kiểm tra một chút thấy không có vấn đề gì, tiện tay cầm túi xách, đi ra ngoài cổng Cẩm Tú Viên chờ anh.

Đợi được khoảng 15 phút, Kiều An Hảo thấy xe của Lục Cận Niên, rẽ lại từ giao lộ đằng xa.

Lúc này, mặt trời vừa lặn về phía tây, ánh mặt trời đỏ bừng, nhuộm màu gạch ngói hồng của Cẩm Tú Viên đẹp đẽ như trong chốn bồng lai tiên cảnh.

Lục Cận Niên vừa mới đi qua chỗ ngoặt, tiện thấy Kiều An Hảo đứng ở hàng rào ngoài biệt thự, hoa tường vi đủ loại màu sắc trồng xung quanh hàng rào, làm nổi bật người con gái với bộ váy dài rủ xuống đất, tóc đen đến eo, da trắng như tuyết, màu hoa tươi và ánh

trời chiều chiếu vào người cô, giống như mang cho anh ảo giác mình đang ngắm nhìn một phong cảnh tuyệt mỹ.

Lục Cận Niên nhìn đến bần thần, mãi đến khi Kiều An Hảo ngoắc tay với anh, anh mới chớp chớp mắt, mạnh mẽ hoàn hồn, vội vàng giảm phanh lại, xe dừng cách Kiều An Hảo ước chừng vài bước.

Lục Cận Niên định mang xe vào trong nhà, Kiều An Hảo lại dẫm xuống giày cao gót, thản nhiên đi tới, vốn là khom người, nhìn xuyên qua cửa kính xe, hướng về phía anh nhẹ nhàng cười, sau đó mở

cửa xe, ngồi xuống.

Trước khi Lục Cẩm Niên tới đón Kiều An Hào, đã thay đổi lại dáng vẻ, mặc trên người một bộ âu phục màu xanh đậm, tóc làm thành kiểu mà Hứa Gia Mộc hay để, trên mặt dán rất nhiều sẹo, ngay cả lông mi cũng là hình bóng của Hứa Gia Mộc, một lần nữa vẽ ra một con người y như Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc và Lục Cẩm Niên cùng có một khí chất quá mức lạnh lẽo và cao ngạo, một người là đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, cho dù dáng vẻ hai người thật sự có chút giống nhau, nhưng là vì người khác cũng vốn không muốn nghi ngờ, cho nên người khác rất khó nhận ra.

Nhưng If hiện tại, nếu như không phải Kiều An Hào đã biết trước là anh đang giả mạo Hứa Gia Mộc, thì cho dù cô có lớn lên từ nhỏ với Hứa Gia Mộc, cũng rất khó nhìn ra được người trước mặt mình là Hứa Gia Mộc giả.

Tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, tổ chức ngay tại Hứa gia, cách Cẩm Tú Viên cũng không xa, tuy nhiên giờ đang là lúc tan tầm, đường hơi bị tắc, phải mất đến 40 phút, mới đến được Hứa gia.

Thời gian bắt đầu tiệc sinh nhật, là tám giờ tối, lúc này mới có 7 giờ, lại vẫn còn một giờ nữa, cho nên khách khứa được mời đến cũng chưa tới, biệt thự lớn như vậy, nhìn qua vô cùng trống rỗng.

Lục Cẩm Niên tùy ý tìm một chỗ trống, dừng xe lại, cùng Kiều An Hào đi đến trước cửa, anh ấn chuông cửa, còn không quá mười giây, truyền đến âm thanh mở khóa, sau đó cửa bị người ta kéo ra, là quản gia lâu năm của Hứa gia, nghe nói là từ lúc Hàn Như Sơ được gả qua đây, đã mang theo.

Quản gia tránh người ra để cho Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên tiến vào, sau đó mới đi vào trong phòng hô lên: “Ông chủ, bà chủ, cô Kiều đã đến.”

Rõ ràng là có hai người, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đứng ngoài cửa, quản gia lại chỉ nhắc đến một người là Kiều An Hảo.

Mới vòng qua cổng, Kiều An Hảo đi vào trong nhà đã nhìn thấy Hàn Như Sơ đứng ở nhà chính nghênh đón.

Hàn Như Sơ đeo một sợi dây chuyền đá bảo ngọc rất lớn trên cổ, tóc tai đều được chải cầu kỳ, khí chất đoan trang, giống như quản gia, chỉ mở miệng nhắc đến Kiều An Hảo: “Kiều Kiều đến à?”

Theo đó, bà cũng tiện kéo tay của Kiều An Hảo, nhiệt tình nắm tay cô, đi vào trong nhà, từ đầu đến cuối không hề ngó đến Lục Cẩm Niên đang đứng bên cạnh Kiều An Hảo, giống như anh chỉ là không khí vậy.

Chương 282: Để cho anh/cô thất vọng sao? (2)

Editor : Meitu

Hàn Như Sơ vừa gọi Kiều An Hảo ngồi xuống, vừa dặn dò quản gia đi chuẩn bị trà, không hề có ý gọi Lục Cẩm Niên ngồi xuống, liền quay đầu, nụ cười hiền hòa nhìn Kiều An Hảo, quan tâm hỏi một chút:

"Kiều Kiều, gần đây thế nào? Quay phim có mệt hay không?"

"Không mệt. Cảnh mới nhất toàn đọc chữ." Kiều An Hảo cong môi, lại lễ phép khách khí nói một tiếng cảm ơn.

"Không mệt là tốt rồi, nếu như mệt mỏi, cũng không cần cố, nếu con không muốn làm ở nhà họ Kiều, bác có thể sắp xếp con vào nhà họ Hứa..." Hàn Như Sơ vừa nói ra được phân nửa, quản gia đã bưng một cái khay đi tới, phía trên đặt ba ly trà nóng hổi.

Quản gia đặt một ly trước mặt Hàn Như Sơ, sau đó lại bưng một ly đặt ở trước mặt Kiều An Hảo, cuối cùng ly còn lại chỉ đặt trên bàn, cũng không có gọi Lục Cẩm Niên uống, giống như chẳng qua là làm cảnh một chút mà thôi.

Kiều An Hảo nhìn quản gia nhẹ giọng nói một câu cảm ơn, sau đó mới tiếp tục nói với Hàn Như Sơ: "Con chỉ thích quay phim, cho nên bác không cần lo lắng cho con."

"Con đã thích thì tùy con." Hàn Như Sơ cong môi đồ mọng cười cười, bưng ly trà trên bàn.

Kiều An Hào cười ấm áp, khóe mắt liếc thấy Lục Cận Niên đang đứng trước cửa sổ, khí chất trên người anh nhàn nhạt, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Kiều An Hào nhẹ nhàng nhíu mày, lúc này mới nhớ tới, từ lúc vào nhà đến giờ, Hàn Như Sơ vẫn luôn vây quanh mình, hoàn toàn không để ý tới Lục Cận Niên, thậm chí người giúp việc trong nhà này, ngay cả việc cơ bản gọi anh ngồi xuống cũng không có.

Lúc này trong nhà không có người ngoài, ai cũng biết Hứa Gia Mộc là Lục Cận Niên đóng giả, cho nên Kiều An Hào cũng không có diễn kịch, trực tiếp mở miệng kêu tên Lục Cận Niên: "Lục Cận Niên?"

Lục Cận Niên đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nghe được giọng nói của Kiều An Hào, không xoay người, chẳng qua là hơi nghiêng đầu, tầm mắt rơi vào trên người Kiều An Hào, anh không nói gì, ánh mắt lại lộ ra mấy phần thắc mắc.

Kiều An Hào vẫy tay gọi Lục Cận Niên, sau đó vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, giọng nói mềm mại nói: "Đứng ở đó làm gì? Tới đây ngồi đi?"

Hàn Như Sơ đang bưng ly trà, nghe thấy Kiều An Hào nói những lời này, vẻ mặt dừng một chút, trên gương mặt hiện lên tia khinh thường và chán ghét, nhưng mà, chẳng qua chỉ một cái chớp mắt, sau đó gương mặt nở nụ cười, dáng vẻ nhàn nhã nhẹ nhấp một hớp trà.

Mặc dù vẻ mặt vừa rồi của Hàn Như Sơ, chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng rõ ràng vẫn rơi vào trong mắt của Lục Cận Niên.

Đó là khi anh còn bé, lần đầu tiên gặp Hàn Như Sơ, thì đã thấy trên vẻ mặt của bà ta, sự căm hận và khinh thường.

Đã nhiều năm như vậy, thủy chung cũng không thay đổi.

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên cũng không có biểu lộ gì, giống như đã thành thói quen, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua mặt Hàn Như Sơ, nhìn chằm chằm đôi mắt đen nhánh của Kiều An Hảo, nhẹ nhàng nháy mắt, thấp giọng nói một câu: "Không cần."

Sau đó cũng không chờ Kiều An Hảo mở miệng nói tiếp, xoay người tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hàn Như Sơ nghe lời của Lục Cẩm Niên, khóe môi không khỏi cong lên một nụ cười lạnh, sau đó lại tiếp tục uống hai hớp trà, quay đầu, tiếp tục tán gẫu với Kiều An Hảo về chuyện nhà.

Vì lễ phép và tôn trọng, Kiều An Hảo vẫn tiếp chuyện với Hàn Như Sơ trò chuyện, nhưng ánh mắt, lại thỉnh thoảng liếc nhìn Lục Cẩm Niên.

Anh vẫn luôn rất yên lặng, yên lặng đến mức nếu không phải cô thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, hoàn toàn cũng không biết còn có một người đang đứng trước cửa sổ.

Chương 283: Khiến cho cô thất vọng rồi sao?(3)

Cho tới khi, người hầu đi tới, thấp giọng hỏi Hàn Như Sơ một số vấn đề của bữa tiệc, Hàn Như Sơ cười cười nhìn về phía Kiều An Hào xin lỗi, rồi quay đầu, dặn dò người hầu.

Kiều An Hào do dự một chút, buông chén trà bung trong tay ra, đi về phía Lục Cẩm Niên, khi Kiều An Hào chỉ còn cách Lục Cẩm Niên hai thước, thì Hứa Vạn Lý từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Kiều An Hào, lên tiếng gọi một tiếng: "Kiều Kiều." Kiều An Hào dừng bước, nhìn về phía Hứa Vạn Lý chào hỏi: "Bác Hứa." Hứa Vạn Lý gật đầu cười tủm tỉm, vừa sửa sang lại cà vạt của mình, vừa đi đến trước mặt Kiều An Hào, mở miệng, nói với Kiều An Hào: "Như Sơ, tôi mới có một thời gian không gặp Kiều Kiều, nó càng trở nên xinh đẹp." Lúc đầu Hàn Như Sơ còn bận phân phó mọi việc cho thật tốt, nghe được lời nói của Hứa Vạn Lý, thong dong tao nhã đứng lên, đi tới trước mặt Hứa Vạn Lý tự nhiên vươn tay, giúp Hứa Vạn Lý sửa sang lại cà vạt: "Kiều Kiều từ nhỏ đã là một mỹ nhân." Hứa Vạn Lý nở nụ cười ha ha hai tiếng, lúc quay đầu, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang đứng ở sát cửa sổ, nghe được giọng nói của Hứa Vạn Lý, Lục Cẩm Niên quay đầu theo bản năng, chống lại ánh mắt.

Tươi cười trên mặt Hứa Vạn Lý đình trệ một chút, rồi lạnh lùng dời đi tầm mắt, ôm bả vai Hàn Như Sơ, đi về phía sô pha.

Lục Cẩm Niên nhìn bóng lưng của Hứa Vạn Lý, dùng sức mím môi, rũ xuống mi mắt, che lại bi thương ở đáy mắt.

Hứa Vạn Lý ôm Hàn Như Sơ ngồi xuống, rồi mở miệng hỏi tình hình

tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, Hàn Như Sơ dịu dàng trả lời, không khí như vậy, thoát nhìn chính là yêu thương lẫn nhau, vợ chồng chân chính nhiều năm tạo nên.

Lục Cẩm Niên nhìn một màn kia, ánh mắt có chút đau đớn, anh nhớ tới bởi vì sinh ra mình, mà mẹ phải sống đầu đường xó chợ, hai bàn tay, vô thức nắm chặt.

Tuy rằng, một loạt phản ứng vừa rồi của Hứa Vạn Lý, biểu hiện vô cùng rất tự nhiên, nhưng Kiều An Hảo có thể thấy rõ ràng, vẻ mặt của Hứa Vạn Lý khi nhìn Lục Cẩm Niên là bực mình.

Thời gian trước kia, Kiều An Hảo không có cùng Lục Cẩm Niên diễn vai Hứa Gia Mộc, gặp mặt Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ, đại đa số là ở yến hội, lúc đó, tất cả mọi người đều đang diễn kịch, căn bản là không có cơ hội nói chuyện, cho nên cô không thể phát hiện ra những chuyện này.

Hàn Như Sơ lạnh nhạt với Lục Cẩm Niên, kỳ thật Kiều An Hảo có thể hiểu, trên thế giới này, nói chung không có một người nào, có thể đối xử dịu dàng đối với đứa con của chồng mình với người phụ nữ khác.

Chương 284: Khiến cô thất vọng rồi sao? (4)

Editor: Xiu Xiu

Lúc tầm bảy giờ bốn mươi, khách được mời đến tiệc chiêu đãi đều đã lục đục đến đủ.

Không biết Lục Cẩm Niên đã đi đâu, chỉ còn lại Hàn Như Sơ, Hứa Vạn Lý và Kiều An Hào, ba người cười tươi dào dạt đứng ở cửa đón khách.

Đang lúc đó, Hàn Như Sơ hô quản gia, nói nhỏ hai câu bên tai bà ta, ý bảo quản gia ra ngoài tìm Lục Cẩm Niên.

Lúc gần bảy giờ 50 phút, Lục Cẩm Niên vẫn chưa xuất hiện, đáy mắt Hàn Như Sơ đã có chút hờn giận, I hưng vẫn cố duy trì nụ cười bình thản kêu các cổ đông của Hứa thị vào đại sảnh dự yến hội, sau đó yên lặng không tiếng động ra ngoài, vừa đến cửa biệt thự, quản gia lại đẩy cửa tiến vào, Hàn Như Sơ lập tức lạnh giọng hỏi một câu: “Người kia đâu?”

Quản gia còn chưa mở miệng nói chuyện, Lục Cẩm Niên đã đập bực chân, theo sát phía sau ung dung đi vào.

Hàn Như Sơ đưa cho quản gia một ánh mắt, quản gia lập tức thức thời đi vào trong đại sảnh chiêu đãi khách.

Hàn Như Sơ dẫm xuống giày cao gót, ung dung đi đến trước mặt Lục Cẩm Niên, có hai vị khách quý đi đến, Hàn Như Sơ lập tức nở nụ

cười như hoa, vươn tay, đẩy cánh tay Lục Cẩm Niên, nhìn về phía hai vị khách kia, mặt mày niềm nở chào hỏi: “Triệu tổng, Triệu phu nhân.”

Sau đó, lại mang vẻ mặt ôn hòa nhìn Lục Cẩm Niên, ra tiếng thúc giục: “Gia Mộc, nhanh chào hỏi vợ chồng Triệu tổng.”

Trên người Lục Cẩm Niên chỉ có lạnh nhạt và xa cách, đều bị anh thu lại, từ trước đến giờ anh đều không nói nhiều lắm, vì muốn giống như Hứa Gia Mộc, lại theo lời nói của Hàn Như Sơ, lấy một âm điệu ôn hòa chào hỏi lại: “Chú Triệu, cô Triệu, hoan nghênh hai người đã đến.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên lại nhìn về phía đại sảnh đang tổ chức yến hội, đưa tay ra hiệu xin mời.

Chờ vợ chồng Triệu tổng đi đến đại sảnh, Hàn Như Sơ mới buông cánh tay Lục Cẩm Niên ra, duy trì khoảng cách như trước.

Hàn Như Sơ thừa dịp không ai chú ý đến mình, hơi nghiêng đầu, giọng nói vô cùng lạnh nhạt với Lục Cẩm Niên, dè thấp tiếng xuống, nói: “Tối nay là sinh nhật của Gia Mộc, tôi khuyên cậu tốt nhất nên chú ý một chút, đừng có để xảy ra sai lầm gì.”

Lúc Hàn Như Sơ nói đến đây, vừa lúc có một vị khách đi đến trước mặt bà, bà liền im bật lại, lập tức tươi cười chào hỏi vị khách kia, chờ người đó đi qua, lại tiếp tục nói với Lục Cẩm Niên, như là đang cảnh cáo, lạnh giọng nói: “Lúc trước cũng không ai ép cậu làm việc này cả, chính là cậu cam tâm tình nguyện đồng ý, mà cậu đừng quên, mạng của cậu, là Hứa Gia Mộc cứu!”

Những lời này rơi vào trong tai của Lục Cẩm niên, mặt anh lại rất bình tĩnh, giống như những lời mà Hàn Như Sơ nói không phải là dành cho anh, tầm mắt đảo quanh đại sảnh một vòng, nhìn đến Kiều An

Hào đứng cách đó không xa, nghiêng đầu, hướng về phía Hàn Như Sơ cười cười, xem ra giống như là mẹ con tương thân tương ái, sau đó liền rút cánh tay của mình ra, đi về phía Kiều An Hào.

Hàn Như Sơ nói không sai, vôi vàng giúp đỡ Hứa Gia Mộc là do anh tự nguyện.

Thậm chí, ngay cả cái vôi vàng này, cũng không phải là do Hứa Vạn Lý hay Hàn Như Sơ nhờ anh, mà là Hứa quản gia tìm anh.

Quản gia không đưa ra cho anh bất cứ ưu đãi nào, cũng không có ngữ khí cầu khẩn gì, chỉ nói một câu rất đơn giản: Hứa gia có chuyện, cần anh và Kiều An Hào sắm vai vợ chồng, giúp Hứa gia vượt qua cửa ải khó khăn.

Chương 285: Khiến cô thất vọng rồi sao? (5)

Editor : Meitu

Mặc dù câu nói kia rất ngắn gọn, nhưng cũng có mười mấy chữ, vậy mà anh lại chỉ chú ý tới ba chữ trong đó: Kiều An Hào.

Khi đó đã rất lâu rồi anh không gặp lại cô, nhiều người bên cạnh anh, cũng không biết tin tức của cô, cho nên ba chữ này hiện lên vô số lần quẩn quanh trong đầu óc của anh, lúc ấy thành linh nghe thấy cái tên mà anh khắc ghi tận đáy lòng từ miệng của người khác, cả người đột nhiên ngơ ngác, qua hồi lâu, đầu óc của anh mới bắt đầu bình tĩnh, nhưng cũng liên tục suy nghĩ câu nói "Đóng vai vợ chồng với Kiều An Hào" .

Anh biết rõ Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ rất ghét mình, nhưng anh im lặng hồi lâu, vẫn đồng ý.

Không có bất kỳ yêu cầu gì, cũng không đòi hỏi bất kỳ yêu cầu gì.

Không vì điều gì khác, chỉ vì mấy chữ muốn tốt cho 'Kiều An Hào'.

Xem như là chịu hết ủy khuất và chán ghét, cũng đáng giá.

Bởi vì không ai biết, tận đáy lòng anh lúc đó có bao nhiêu sự kích động, anh cảm thấy đó là trời cao đã cho anh một cơ hội tốt như vậy, để cho anh có lý do có thể ở bên cạnh cô lần nữa.

"Gia Mộc!" Trước hết Kiều An Hạ thấy Lục Cẩm Niên, khoát tay áo, cười chào hỏi một tiếng.

Đưa lưng về phía Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo lập tức xoay người, đợi Lục Cẩm Niên đến gần, mới nở nụ cười ấm áp vui vẻ gọi một tiếng: "Anh Gia Mộc."

Anh Gia Mộc. . . Giọng cô dịu dàng mềm mại, ba chữ này miệng cô nói ra, nhưng lại mang theo vài phần du dương.

Không giống như lúc cô gọi anh, đều xa cách và khách sáo "Lục tổng", cho tới gần đây cô gọi thẳng tên của anh hai lần, cũng khiến cho anh vô cùng thỏa mãn.

Lục Cẩm Niên đè nén đáy lòng chua xót, nhìn về mặt Kiều An Hảo, mang theo vài phần hiền dịu, vươn tay tự nhiên ôm thắt lưng mềm mại của cô.

Mặc dù Lục Cẩm Niên giả vờ làm Hứa Gia Mộc, nhưng mùi trên người anh lại không thay đổi, lúc Kiều An Hảo được anh ôm thắt lưng, người thấy trên người anh tỏa ra mùi thơm nhẹ, tốc độ nhịp tim bỗng dừng lại tăng nhanh, trên gương mặt cũng có mấy phần e lệ.

Động tác hai người lại càng chứng minh vợ chồng tân hôn ngọt ngào ân ái vô cùng sâu sắc.

Tướng mạo có thể giả trang, nhưng giọng nói lại không thể thay đổi, cho nên Lục Cẩm Niên đối mặt với người quen thuộc của Hứa Gia Mộc, cố gắng không mở miệng nói chuyện.

Dần dà, mọi người đều cho là Hứa Gia Mộc bị hủy dung do tai nạn xe, khiến tính tình thay đổi, không thích nói chuyện.

Cho nên lúc này Lục Cận Niên đối mặt với sự nhiệt tình của Kiều An Hạ, cũng chỉ cong môi, gật đầu một cái.

Kiều An Hạ cũng chấp nhận việc "Hứa Gia Mộc" không muốn nói chuyện, cho nên chỉ đứng ở bên cạnh Trình Dạng, giới thiệu: "Gia Mộc, đây là bạn trai của tôi, Trình Dạng."

Trình Dạng hào phóng vươn tay: "Chào anh."

Lục Cận Niên như cũ không nói gì, chẳng qua là bắt tay với Trình Dạng.

Kiều An Hào sợ lâu dài, sẽ bị Kiều An Hạ nhìn ra đầu mối gì, lập tức tìm một cái cớ, nói: "Em phải đi với anh Gia Mộc chào hỏi những người khác."

Sau đó chờ Kiều An Hạ và Trình Dạng gật đầu rồi Lục Cận Niên rời đi.

-

Bữa tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, đúng tám giờ bắt đầu, Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ cũng sợ bị người khác phát hiện sơ hở, cho nên lúc bắt đầu chúc mừng, là Hàn Như Sơ sẽ lên phát biểu.

Lục Cận Niên chỉ đứng ở trên sân khấu, chờ Hàn Như Sơ nói xong, nâng ly rượu lên, cùng mọi người cạn ly rượu

Chương 286: Khiến cho có thất vọng rồi sao? (6)

Đi xuống sân khấu, Kiều An Hào kéo cánh tay của Lục Cận Niên, đi một

vòng kính rượu với khách, cẩn thận nhằm đạt được mục đích, giống những

lần tham gia yến hội trước kia, yên lặng không một tiếng động lùi về một nơi

yên tĩnh trong góc phòng, để cho Hàn Như Sơ và Hứa Vạn Lý tiếp đãi tân

khách trên yến hội.

Tuy rằng có ít người lui tới góc phòng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người đi

ngang qua, cho nên Kiều An Hào cố gắng không nói chuyện với Lục Cận

Niên, tránh xuất hiện sai lầm.

Vừa nãy khi tiếp rượu, Lục Cận Niên uống thay Kiều An Hào không ít chén,

Hứa Vạn Lý mời không ít khách, uống khá gấp, buổi tối lại không ăn gì, dạ

dày Lục Cẩn Niên có chút khó chịu, cho nên vừa ngồi xuống liền nhắm hai

mắt lại dựa vào sô pha.

Yến hội náo nhiệt một mảnh trong phòng khách, không ngừng truyền đến âm

thanh tiếng cười nói chuyện.

Kiều An Hào nghe trong chốc lát, nghĩ đến trước khi bắt đầu yến hội, Lục

Cẩn Niên bởi vì sự lạnh nhạt của Hứa Vạn Lý, mà đi ra ngoài không oán lấy

một tiếng, hình ảnh đứng ở xe hút thuốc, đáy lòng lại co rút đau đớn, quay

đầu theo bản năng, thấy Lục Cẩn Niên đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cứ việc nghĩ đến vết sẹo sau chiếc mặt nạ kia của người đàn ông, cố ý làm

cho mình biến thành hình dáng của Hứa Gia Mộc, nhưng mà Kiều An Hào

nhìn xuyên qua lớp nguy trang trên mặt, mới nhìn thấy mơ hồ dung mạo anh

tuấn kình diễm của Lục Cẩn Niên.

Khuôn mặt Kiều An Hào trở nên dịu dàng một chút, không kìm được lòng

lại nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên.

Càng nhìn, trong đầu của cô càng, không nhìn được bắt đầu theo hình dáng

đường nét mây bay nước chảy lưu loát sinh động của người đàn ông, vẽ nên

chân dung của anh.

Đến cuối cùng, Kiều An Hào mãi suy nghĩ tới hoàn toàn nhập thần, mặt mày

càng trở nên dịu dàng tình cảm.

Đến khi dạ dày dễ chịu một ít Lục Cẩm Niên nhìn không được mơ mắt, nhìn

đến nghiêng đầu Kiều An Hào, lại không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm

bản thân, trên mặt còn mang theo vài phần si mê và thâm tình.

Bỗng dưng tim của Lục Cẩm Niên đập rất nhanh, theo bản năng muốn chiếm

lấy ánh mắt của cô, làm mất đi hình ảnh ngược của Hứa Gia Mộc trong đôi

mắt xinh đẹp sạch sẽ kia của cô.

Mi mắt Lục Cẩm Niên hơi giật giật, trở mắt nhìn khoảng năm giây, mới nhớ

tới bản thân lúc này đang hóa trang thành dung mạo của Hứa Gia Mộc.

Khó trách cô nhìn bản thân đến nhập thần như thế, khó trách trên mặt của cô

lại lộ ra tình yêu....Thì ra, cô nghĩ mình trở thành Hứa Gia Mộc.

Cũng đúng, anh như thế nào đã quên, lúc cô đối mặt với chính mình, không

phải thích rữ xuống mi mắt, cũng là thích chuyển tầm mắt sang nơi khác,

chưa bao giờ nhìn chăm chú qua bản thân như thế?

Đáy lòng Lục Cẩm Niên cảm thấy giống như bị cái gì đó hung hăng cắt một

đao, đau đớn lập tức lan tràn tới toàn thân, ánh mắt của anh thoáng hiện lên

một tầng u ám, ngay lập tức, trốn tránh ánh mắt đã thương người của Kiều

An Hào.

Kiều An Hào không biết phản ứng lúc này của Lục Cẩm Niên, vẫn như cũ

đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, chưa có khôi phục lại tinh thần,

ánh mắt giống như lúc trước nhìn gắt gao Lục Cận Niên.

Ánh mắt Lục Cận Niên không có tiếp tục nhìn Kiều An Hào, nhưng vẫn cảm

nhận được Kiều An Hào vẫn ngẩn người nhìn mình, cánh môi của anh dần

dần trở nên khô chát, trong đầu thần sui quý khiến lại nghĩ đến câu nói kia

của Kiều An Hào trong chiếc bút ghi âm.

Cả đời này, em yêu nhất chính là anh.

Cả đời này, em yêu nhất chính là anh.

Lục Cận Niên nghĩ đi nghĩ lại, cả người lập tức liền từ từ, đứng lên khỏi chỗ

ngồi.

Chương 287: Khiến cô thất vọng rồi sao?”

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên nhớ đi nhớ lại, cả người lập tức co lại, từ chỗ ngồi đứng lên.

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào di chuyển tách khỏi yến hội, vì giả làm vợ chồng, dọc đường đi đều là Lục Cẩm Niên nắm tay Kiều An Hào đi đến sofa ngồi, sau khi ngồi xuống, trong lúc anh nhắm mắt nghỉ ngơi, vẫn không hề buông tay cô ra, mà Kiều An Hào chỉ lo ngăn người nhìn anh, cũng hoàn toàn quên mất tay mình còn đang bị anh nắm, lúc này Lục Cẩm Niên đột nhiên đứng dậy, trực tiếp kéo cánh tay của cô lên, khiến cô tỉnh lại từ trong nháy mắt.

Kiều An Hào nghi ngờ chớp chớp mắt, thấy trên người anh có chút hờn giận, cả người cũng từ sofa đứng lên theo anh, theo bản năng mở miệng: “Lục...”

Cô vừa mới kêu một tiếng, đã thấy có người đi tới, liền chữa lại: “Anh Gia Mộc, anh sao thế?”

Chữ “Lục” mà Kiều An Hào nói, âm thanh cũng chưa ra hết, trong yến hội lại ồn ào, cho nên Lục Cẩm Niên chỉ nghe được phía sau câu nói của cô.

Anh Gia Mộc.

Lục Cẩm Niên mấp máy môi, sau đó liền mạnh mẽ buông lỏng bàn tay

đang nắm lấy tay của Kiều An Hào ra, xoay người rời đi.

Kiều An Hào vội vàng đuổi theo: “Anh đi đâu vậy?”

Lục Cẩm Niên bước đi rất nhanh, Kiều An Hào đi giày cao gót, có chút khó khăn, lúc cô không dễ dàng gì mới vươn tay kéo được cổ tay của anh lại, anh còn không thèm quay đầu, bỏ tay cô ra, vào toilet.

Cửa toilet đóng ngay trước mặt cô, Kiều An Hào ngơ ngẩn đứng tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt, đáy lòng cô hiểu, tâm tình anh chắc đang rất tệ.

Kiều An Hào nghĩ một lúc về những chuyện vừa xảy ra, phát hiện dường như mình không hề làm gì sai, vì thế nghiêng đầu, nhìn đám người đang cười nói trong yến hội, còn có vài người đang đứng cạnh Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ cười nói vui vẻ, nghĩ thêm, có chút giật mình, đều là con của Hứa gia, cho dù người kia còn đang hôn mê bất tỉnh, còn có thể được chúc phúc như vậy, mà người còn lại lại nhận hết mọi xem thường và ghét bỏ về mình, sau khi mẹ của anh qua đời, sinh nhật cũng không có ai nhớ rõ.

-

Lục Cẩm Niên đứng trong toilet, đốt một điếu thuốc.

Mấy năm nay, anh đã thành thói quen, khi nào tâm tình không tốt, hoặc là lúc anh đặc biệt rất nhớ đến người con gái kia, sẽ liều mạng đi hút thuốc.

Thật ra anh không thích thuốc lá, mùi của nó làm anh sặc mũi, nhưng mấy năm nay anh đều là một người, trừ bỏ thứ này làm cho thần kinh của anh vô cảm, anh thật sự không nghĩ ra được cách nào khác.

Trong toilet không ngừng có người đi vào, có người ra ngoài, tiếng nước chảy từ bồn cầu của các phòng bên cạnh không ngừng truyền đến, thậm chí còn có những người đi tiểu ở ngoài, vừa nói chuyện vừa đi tiểu.

Trong những âm thanh hỗn loạn bát nháo và mùi thuốc lá dày đặc, anh cố gắng đè ép tâm tình của bản thân xuống.

Anh biết, anh đang ghen.

Biết rõ mình là thể thân của Hứa Gia Mộc, nhưng khi thấy hình ảnh của Hứa Gia Mộc trong đáy mắt cô, anh vẫn không chịu được kích thích.

Vốn dĩ, yêu một người mà nói, ghen là một loại cảm giác bẩm sinh, có bao nhiêu yêu thì sẽ có bấy nhiêu mất cảm, không phải muốn là có thể kiềm chế được.

Chương 288: Khiến cô thất vọng rồi sao? (8)

Editor : Meitu

Đến cuối cùng, Lục Cận Niên cũng không biết rốt cuộc đáy lòng đang suy nghĩ gì, đợi đến lúc anh phục hồi tinh thần lại, phát hiện trong bồn cầu trước mặt, đầu điều thuốc đã bay, điện thoại di động trong túi, đang không ngừng rung, tìm lấy điện thoại ra, là Kiều An Hào gọi tới, anh không nhận nghe, trực tiếp nhấn cắt đứt, sau đó cầm nửa điều thuốc trong tay cũng ném vào trong bồn cầu, nhấn xả nước.

Tiếng xả nước phát ra ào ào, bồn cầu nhanh chóng trở nên yên lặng, Lục Cận Niên hít sâu một hơi, sửa sang lại quần áo của mình, đẩy cửa, đi

ra ngoài, sau đó đứng ở trước bồn rửa mặt, từ từ rửa tay, cầm khăn giấy lau khô, rồi mới đi ra khỏi phòng vệ sinh.

-

Lục Cận Niên vào phòng rửa tay không bao lâu, Hàn Như Sơ liền nhờ người đi tìm, nói muốn Kiều An Hào và Lục Cận Niên chuẩn bị một chút, sau đó cắt bánh kem.

Kiều An Hào không dám đi lung tung, không thể làm gì khác hơn là chờ ngoài cửa phòng vệ sinh, trên đường còn cầm điện thoại di động gọi cho Lục Cận Niên, lại không có ai nhận nghe lần nữa.

Ước chừng qua mười phút, Hàn Như Sơ lại phái người tới thúc giục

một lần, Kiều An Hào không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại lần nữa, lần này điện thoại vang lên chưa tới hai lần, đã bị người cắt đứt, Kiều An Hào nhíu mày, vừa mới chuẩn bị tìm người đi vào gọi Lục Căn Niên, nhưng Lục Căn Niên đã đi ra từ phòng vệ sinh.

Kiều An Hào vội vàng đi lên trước, hai mắt quan sát về mặt anh, phát hiện rất bình tĩnh, mới mở miệng nói: "Bọn họ vừa tới thúc giục, bảo là muốn cắt bánh kem."

Lục Căn Niên hơi gật đầu, động tác nhẹ nhàng như khó có thể làm cho người ta phát hiện, sau đó vươn tay, đón lấy thắt lưng Kiều An Hào, ôm cô trở về bữa tiệc.

Lục Căn Niên và Kiều An Hào vừa xuất hiện, lập tức bữa tiệc yên tĩnh lại, trong nháy mắt đèn cả phòng tắt, hai người giúp việc đẩy một bánh kem cao nhiều tầng, chậm rãi đi tới, phía trên cắm đầy nến, ánh lửa chập chờn.

Không biết là người nào bắt đầu, hát bài chúc mừng sinh nhật.

Bánh kem dừng ngay phía trước Lục Căn Niên, tất cả mọi người vây quanh đến đây, đợi khi hát xong, tất cả mọi người thò đầu, thổi nến.

Sau khi nến tắt một lượt, sau đó đèn thủy tinh trong đại sảnh đồng loạt sáng lên, bùng lên một trận tiếng hoan hô, có người huýt gió, cũng có người la hét "Sinh nhật vui vẻ", mọi người cũng ríu rít tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng, từng người đưa đến trước mặt Lục Căn Niên.

Đã có người giúp việc đứng trước ở một bên, chờ Lục Căn Niên nhận lấy quà xong, lập tức vươn tay nhận, ngay cả Hàn Như Sơ và Hứa Vạn Lý, cũng chuẩn bị quà cho Lục Căn Niên.

Trong hội trường bữa tiệc một mảnh vui mừng, không ai chú ý tới

Lục Cẩm Niên vươn tay nhận lấy quà của Hứa Vạn Lý, đầu ngón tay đều cứng ngắc.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh nhận quà từ chính cha của mình.

Kiều An Hào là người cuối cùng tặng quà, sau khi Kiều An Hào tặng quà xong, có người quen của Kiều An Hào, Hứa Gia Mộc, có người nghĩ ra trò đùa la lên, muốn Kiều An Hào chủ động hôn chúc mừng.

Nhất thời, tất cả mọi người đồng loạt bắt đầu phụ họa ồn ào.

Kiều An Hào sợ hãi nâng mí mắt nhìn Lục Cẩm Niên, hơi do dự, nhip điệu "Hôn một cái" ồn ào lên, lấy dũng khí, nhón chân lên, nhắm mắt lại hôn môi Lục Cẩm Niên, giống như cánh chuồn chuồn lướt nhẹ trên mặt nước, vừa chạm một cái đã vội tách ra.

Nhất thời, trong đại sảnh vang lên tiếng hoan hô điếc tai nhức óc và tiếng vỗ tay.

Chương 289: Khiến cho người thất vọng rồi sao? (9)

Sắc mặt Kiều An Hào, hiện lên một tầng phấn thật mỏng manh, sóng mắt lưu chuyển, có vài tia thẹn thùng, giọng nói dịu dàng trong trẻo: “Anh Gia Mộc, sinh nhật vui vẻ.”

Trên cánh môi của Lục Cẩm Niên còn lưu lại, độ ấm và khí tức của Kiều An Hào, anh nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, giật giật môi, rũ xuống mi mắt, che lại cảm xúc mãnh liệt dưới đáy mắt, khóe môi hé ra mím cười, phong thái thong dong tao nhã tiếp nhận dao từ người hầu đưa tới, bắt đầu cắt bánh ngọt.

-

Ăn xong bánh ngọt, khách bắt đầu lục đục ra về, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên đứng ở cửa Hứa Gia, khách khí lễ phép đưa tân khách lên xe, từng chiếc xe sang trọng đi ra khỏi biệt thự Hứa Gia, trong chốc lát biệt thự liền vắng vẻ, cảnh tượng vốn ồn ào náo nhiệt, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Người hầu ra ra vào vào biệt thự, thu dọn đồ đạc hỗn độn trên yến hội.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên đi theo sau Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ, đi đến dưới bậc thang trước cửa biệt thự, thì ngừng lại, Kiều An Hào lên tiếng gọi Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ ở phía trước cách cô khoảng nửa thước: “Bác trai, bác gái...”

Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ dừng lại bước chân, đồng thời quay đầu lại, Hứa Vạn Lý uống khá nhiều rượu, vẻ mặt đỏ bừng.

Kiều An Hào nở nụ cười trước, sau đó mới lễ phép mở miệng nói: “Chúng cháu sẽ không đi vào, sắc trời cũng không còn sớm, nên đi về trước.”

Chỉ hai ba câu Lục Cận Niên cũng không nói ra, trực tiếp bước về phía trước xe của mình, mở cửa xe, ngồi vào trong, chạy xe đến trước người Kiều An Hào, hạ cửa kính xe xuống, cũng không có nói chuyện, chỉ ấn còi xe một cái, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía trước, không có liếc mắt Hứa Vạn Lý với Hàn Như Sơ lấy một cái.

Kiều An Hào lập tức vẫy vẫy tay với Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ, kéo ra cửa xe, ngồi xuống, sau đó ngó đầu ra bên ngoài cửa xe, nhìn về phía bọn họ nói một câu: “Tạm biệt.”

Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ cũng nói một câu “Tạm biệt” với Kiều An Hào, sau đó hiền lành niềm nở dặn Kiều An Hào vài câu, Lục Cận Niên vẫn nhìn thẳng phía trước không có lên tiếng, chờ bọn họ khách sáo nói lời tạm biệt xong, thì thả chân ga, chuyển tay lái, lái xe con chậm rì rì, chạy nhanh ra khỏi biệt thự Hứa gia.

-

Trên đường từ biệt thự Hứa gia về Cẩm Tú Viên, đi qua một cái ngã tư nhộn nhịp nhất của thành phố.

Buổi tối xe chở nước hoạt động, vừa mới đi qua nơi này, trên đường ướt sũng, lúc đèn đường chiếu xuống, từng mảnh từng mảnh phản xạ phát ra ánh sáng lung linh.

Lục Cận Niên hạ cửa kính xe xuống, gió đêm hơi ẩm hỗn loạn, từ bên ngoài thổi vào trong qua cửa kính xe, bị thổi trúng cả người trở nên dễ chịu.

Mấy mấy giờ đi qua đi lại ở bữa tiệc sinh nhật, hơn nữa còn phải uống rượu, Kiều An Hào hơi mệt một chút, nghĩ tới về đến nhà còn muốn tạo bất ngờ cho Lục Cảnh Niên, cho nên vừa lên xe, liền dựa vào vào ghế, chợp mắt.

Trong xe của Lục Cảnh Niên, bật máy nghe nhạc ở trong xe, ca từ của một ca khúc trữ tình bất hủ truyền đến, của một giọng nữ từ tính, Lục Cảnh Niên không biết là bài hát gì, nhưng cảm thấy giai điệu cũng không tệ lắm, khi vừa nghe xong mấy câu, thì nghiêng đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hào, thì thấy cô đang nhắm mắt có lẽ là đang ngủ, liền giơ tay, tắt máy nghe nhạc trong xe đi.

Bên trong xe lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng sáo từ bên ngoài truyền đến.

Kiều An Hào cũng không có ngủ, chỉ là đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên phát hiện bên tai không có tiếng ca, liền mở to mắt, nhìn xuyên thấu qua cửa kính chiếu hậu, thấy Lục Cảnh Niên đang nghiêng mặt chăm chú lái xe.

Chương 290: Khiến cô thất vọng rồi sao?(10)

Lúc này đêm khuya yên tĩnh, hai bên đường phố đầy những sắc đèn nê ôn mê hoặc, tư thế lái xe của Lục Cẩm Niên cực kỳ tùy ý, ánh sáng của đèn đường thi thoảng lướt qua trên mặt anh, khuôn mặt với những vết sẹo, lại vẫn kinh diễm tuấn mỹ như cũ.

Kiều An Hào hơi giật mình, tìm một góc độ thoải mái, nhin không được nhìn chăm chăm hình ảnh ngược của anh trong kính chiếu hậu, si mê nhìn.

Phía trước là ngã rẽ, Lục Cẩm Niên theo bản năng nghiêng đầu, nhìn lướt qua Kiều An Hào ở bên này qua kính chiếu hậu, muốn xem tình hình giao thông, kết quả lại nhìn thấy người con gái chẳng biết lúc nào đã tỉnh lại, ánh mắt xinh đẹp tối đen, nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, nhìn mình đến nhập thần.

Trán Lục Cẩm Niên hơi cau lại, thần tốc quay đầu, lưu loát khống chế được tay lái, sau đó chăm chú nhìn gương mặt trước gương, gò má đến 90% tương tự như Hứa Gia Mộc, tay cầm lái không nhin được dùng thêm lực.

Lục Cẩm Niên dẫn lại tính tình ước chừng năm phút đồng hồ, phát hiện Kiều An Hào vẫn nhìn chăm chăm hình ảnh ngược của chính mình trong kính chiếu hậu như cũ, mặt mày lại lạnh lẽo, một giây sau một tay khống chế tay lái, một tay rút ra một miếng khăn ướt, lau lung tung ở trên mặt.

Lông mi giống Hứa Gia Mộc, theo hành động của anh, rất nhanh liền

không thấy đâu, lông mi của anh vốn rất anh tuấn, lại xuất hiện rồi.

Những vết sẹo trên mặt này, cũng dứt ra một phen, Lục Cẩm Niên tùy ý lột ra, nửa gương mặt trắng nõn bóng loáng liền lộ ra trong đáy mắt của cô.

Kiều An Hào ngậy người nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, chớp chớp mắt, trong nháy mắt liền hoàn hồn, vốn là nghiêng đầu liếc mắt một cái đã thấy anh đang kéo lên vết sẹo, sau đó lại nhìn bên ngoài cửa xe, những quán ăn ở Bắc Kinh dày đặc trên đường, không ít minh tinh buổi tối đều đến những nơi này, bởi vậy đây cũng chính là thời gian mà đội chó săn cắm ở đây, 7-8% tin tức của giới giải trí đều phát đi từ chỗ này, nếu vừa lúc bị ai đó chụp ảnh, ngày hôm sau, cô và Lục Cẩm Niên chính là tiêu đề của chuyện xấu.

Kiều An Hào theo bản năng giơ tay lên, tắt cửa kính xe bên mình đi, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, vừa định bảo anh tắt cửa kính xe ở bên anh đi, nhưng lại thấy kính chắn gió đang trước, nghĩ thầm, nếu như có người chụp ảnh từ phía trước, đóng cửa kính xe cũng không làm nên chuyện gì.

Ngày thường, minh tinh đều tới nơi này, đã tiến hành vũ trang toàn diện, hôm nay cô và Lục Cẩm Niên tham gia yến hội, thì vũ trang là miễn bàn, nếu có bị chụp ảnh, cho dù muốn trong sạch cũng khó.

Kiều An Hào nghĩ một chút, đối với Lục Cẩm Niên, ra tiếng nói: “Vết sẹo trên mặt anh không cần kéo ra bây giờ đâu, về nhà rồi hãy lột ra.”

Tay Lục Cẩm Niên hơi dừng lại, ngược lại càng thêm dùng lực lột những vết sẹo đó xuống, bởi vì lực quá mạnh, khuôn mặt trắng nõn cũng nổi lên một tia hồng hồng.

Kiều An Hào thấy một màn như vậy, nhú nhú mào, không hề do dự bắt lấy cổ tay của anh, ngăn lại động tác tiếp theo của anh: “Về nhà dùng nước tẩy trang lau đi, cẩn thận thương tổn đến da mặt...”

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hào đang nắm lấy cổ tay mình, mặt mào lạnh lẽo đi vài phần, âm thanh lúc mở miệng, đặc biệt xa cách lạnh lẽo: “Như thế nào? Kiến cho cô thất vọng rồi?”

Chương 291: Nhìn rõ xem tôi là ai?(1)

Thất vọng?

Kiều An Hào không rõ những lời này của Lục Cẩm Niên là có ý gì, cánh môi hơi dẩu lên, mờ mịt nhìn anh: “Uhm?” một tiếng.

Vì cô đang nắm lấy cổ tay của anh, nên dường như mặt hơi để gần anh, cô mân mê môi, vừa lúc đập ngay vào tầm mắt của anh, nhàn nhạt phớt hồng, cũng với da thịt trắng trẻo và hai con ngươi đen láy, thuần khiết động lòng người.

Trong đầu Lục Cẩm Niên hiện lên, lúc ở yến hội sinh nhật của Hứa Gia Mộc, một trận ồn áo, cô như thế kiểng chân lên, nhẹ nhàng hôn môi anh, cảm giác cực kỳ mềm mại, mang theo hương vị ngọt ngào, sau đó còn có chút e lệ, xinh đẹp hô một tiếng: “Anh Gia Mộc, sinh nhật vui vẻ.”

Đáy mắt Lục Cẩm Niên, chậm rãi nổi lên tàn ác, sau khi nghe được đoạn đối thoại trong cây bút ghi âm kí, xế chiều hôm nay Kiều An Hào lại tự mình nói với anh những lời kia, đến buổi yến hội tối nay... Trong lòng anh vẫn còn cực lực chấn áp cảm xúc quay cuồng cuống, nhưng lúc này thì không chịu được nữa, anh liền mạnh mẽ thoát cổ tay mình ra khỏi tay của Kiều An Hào, không chút do dự đem những vết sẹo còn thừa lại trên mặt kéo xuống.

Theo hành động của anh, cánh tay kia cũng không khống chế được tay lái liền quẹo vào một đường mòn, nhấn ga mạnh một cái, xe rẽ đông rẽ tây, đi đến một chỗ bờ sông không có một bóng người.

Căn bản đây không phải đường về nhà... Kiều An Hào nghi ngờ nhìn anh, vừa định hỏi anh tới đây làm gì, chợt xe liền dừng lại.

Bởi vì dừng có chút đột ngột, Kiều An Hào theo quán tính, cả người nghiêng về phía trước, bên tai lờ mờ nghe được âm thanh dây an toàn bị mở ra, sau đó bả vai của cô bị anh nhấn một cái, thân thể vốn đang lao về phía trước, liền bị áp lại trên lưng xe, sau đó bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp của Lục Cẩm Niên: “Giấc mộng đẹp bị phá vỡ, có phải cực kỳ thất vọng hay không?”

Lại là thất vọng?

Cô nhú mày, nhìn vẻ mặt của Lục Cẩm Niên như đang kết băng ngàn năm, nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng hỏi lại: “Lục Cẩm Niên, anh nói cái gì? Mộng đẹp cái gì?”

Trong đáy mắt của anh có chút cảm xúc phức tạp, lại bắt đầu chuyển động, anh như đang làm bầm lâu bầu, âm điệu đặc biệt thì thào nói nhỏ: “Đêm nay cô cực kỳ vui vẻ, phải không? Bởi vì cô nhìn thấy cậu ta rất sống động, không phải chỉ là một người thực vật đang ngủ say, không thèm nhìn đến cô... Nhưng tôi không phải là cậu ta...”

Nói tới đây, ánh mắt anh rất phần nộ, hay nói đúng hơn còn có bi thương, nhưng cũng không để Kiều An Hào nhìn rõ ràng, đáy mắt hiện lên một tầng lạnh lẽo, tăng thêm sức lực nắm lấy bả vai của cô, trầm thấp nói ra: “Tôi không phải là cậu ta, tôi không phải là cậu ta, tại sao trong mắt cô chỉ có mình cậu ta, không thể thấy tôi? Tại sao?”

Âm thanh của Lục Cẩm Niên rất nhỏ, lời nói lại cực kỳ loạn, Kiều An Hào không nghe được rõ ràng, chỉ mơ mơ màng màng thấy có chữ mắt, cái gì không phải cậu ta, cái gì không nhìn thấy anh?

Cô nghĩ thế nào cũng không rõ được tới cùng là Lục Cẩm Niên đang nói gì, trán càng nhăn lại hơn: “Cái gì không phải cậu ta? Cái gì không nhìn thấy, Lục Cẩm Niên, rốt cuộc anh đang nói gì?”

Lời nói của Kiều An Hào lập tức quấy nhiễu Lục Cẩm Niên, anh mạnh mẽ cúi xuống.

Chương 292: Nhìn cho rõ xem tôi là ai (2)

Lời của Kiều An Hào lập tức đã kinh động Lục Cẩm Niên, lời anh muốn nói chợt dừng lại, vẻ mặt hơi đờ đẫn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Kiều An Hào hai giây, trong lúc bất chợt cúi đầu, ngăn chặn ở môi Kiều An Hào.

Động tác của anh quá mức bất ngờ, Kiều An Hào có chút không phòng bị, đợi đến lúc đầu óc cô tỉnh táo lại, đầu lưỡi nóng bỏng của Lục Cẩm Niên, hung hăng càn quét trong miệng của cô.

Nụ hôn của anh, rất mãnh liệt cũng rất thô lỗ, giống như đang phát tiết điều gì, thỉnh thoảng vì không thể khống chế được sức lực, làm đau cô.

Không gian trong xe có hơi nhỏ, tay Lục Cẩm Niên xé rách quần áo của Kiều An Hào hồi lâu, cũng không xé hết, cuối cùng dứt khoát từ phía dưới, trực tiếp vén váy của cô lên, đẩy hông của cô, sau đó cởi quần cô ra, không chút do dự xông vào thân thể của cô.

Anh gắt gao đè ép thân thể của cô, không để cho cô nhúc nhích, sức lực anh muốn cô rất lớn, biết rõ làm đau cô, lại hết lần này tới lần khác không có ý thương hương tiếc ngọc chút nào, giống như muốn cô cũng phải chịu đựng nỗi đau, trả lại tất cả nỗi đau mà cô gây ra cho anh, anh dùng sức, sức lực càng mạnh, cuối cùng Kiều An Hào không chịu được, không nhịn được hít một hơi, giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng nói một từ: "Đau ."

Lục Cẩm Niên nghe vậy, cả người hơi dừng lại, nhưng mà sau đó

sức lực lại càng mạnh hơn, Kiều An Hảo vì đau cũng rơi nước mắt, anh cúi đầu, ánh đèn ngoài cửa xe lờ mờ chiếu vào, thấy trên mặt cô ướt, khẽ nhấp cánh môi, sau đó cúi đầu, cố gắng ngăn chặn môi của cô, cắn xé.

Đã qua một thời gian dài, Kiều An Hảo không có trải qua loại hành hạ đau khổ như địa ngục, có lẽ đã được một lúc, cô không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh cũng dừng lại.

Kiều An Hảo vì đau nên cơ thể theo bản năng co rụt lại, Lục Cẩm Niên thấy hành động nhỏ của cô, kinh ngạc, vươn tay bóp cằm của cô, nhắm ngay ánh mắt của cô, mắt của anh có hơi đỏ, mang theo cảm xúc điên cuồng tuyệt vọng và đau đớn, đôi môi không ngừng run rẩy, hơi thở bất ổn phun ra mấy chữ: "Thấy rõ ràng tôi là ai?"

"Thấy rõ ràng không?" Anh hỏi xong, thì giọng nói nghiêm nghị chất vấn. ba xa anh chi thương em

Bởi vì giọng nói quá lạnh, Kiều An Hảo không nhận được sự run cả người.

Lục Cẩm Niên thấy hành động của cô, khóe môi gợi lên một tia cười lạnh, mang theo vài phần suy sụp tinh thần, buông lỏng cằm của cô, người lui về phía sau một chút, khẽ cười hai tiếng, tiếp tục tự làm bầm: "Quên đi, là tôi suy nghĩ viễn vông, làm sao mà cô quan tâm tôi chứ?"

Giọng nói của anh vừa lạnh vừa thương tâm, lộn xộn trong miệng, Kiều An Hảo nghe không hiểu ra sao, không giải thích được, nhưng không lên tiếng nói chuyện.

Nháy mắt trong xe trở nên yên lặng, dường như có thể nghe thấy tiếng nước chảy bên sông.

Không biết qua bao lâu, vẻ mặt Lục Cận Niên khôi phục vẻ tỉnh táo, anh không nói một lời rút khăn giấy, nhanh chóng dọn dẹp, sau đó sửa sang lại quần áo, ngồi ở trong xe một lát, muốn nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kiều An Hào, cuối cùng vẫn không nhìn, chẳng qua là yên lặng cầm điện thoại di động của mình lên, sau đó vươn tay, đẩy cửa xe ra.

Chương 293: Nhìn cho rõ xem tôi là ai(3)

Kiều An Hảo nghe thấy âm thanh của mở cửa xe, thân thể hơi co rúm lại một chút, chần chờ một giây, mới chậm rãi nâng lên mi mắt, nhìn cảnh vật bên ngoài qua gương chiếu hậu, khi thấy bóng lưng của Lục Cẩm Niên lướt qua, mới nhớ tới mình muốn tạo bất ngờ cho anh ở bên trong biệt thự Cẩm Tú Viên, cánh môi giật giật, nhưng mà một chút âm thanh cũng không phát ra.

Lục Cẩm Niên đứng ở bên cạnh cửa xe, tầm mắt nhìn chăm chăm một cây liễu rủ xuống ở bờ sông, không biết là đang suy nghĩ cái gì, một lát sau, tay vung lên, cửa xe “Phanh” một tiếng rồi đóng mạnh lại, sau đó người bước chân, đi mất.

Đột nhiên toàn bộ toa xe trở nên vô cùng yên tĩnh, Kiều An Hảo ngồi ở trên xe, không hề nhúc nhích, một lúc lâu sau, cô mới mở tròng mắt nhìn bên ngoài, ngồi ngay ngắn sắc mặt tái nhợt, sửa sang quần áo lộn xộn của bản thân lại một

chút, sau đó cột những sợi tóc lung tung về sau đầu, đổi chỗ ngồi đến chỗ lái xe, khởi động xe, trên đường chạy thẳng về biệt thự Cẩm Tú Viên.

-

Lục Cẩm Niên bắt một chiếc taxi, trực tiếp đi về truyền thông Hoàn Ảnh.

Lục Cẩm Niên thanh toán tiền xe, đi vào công ty, bảo vệ đang ngủ gật

trong phòng trực, thấy có người đi vào, lắc lắc đầu, vừa nhìn thấy Lục Cẩm Niên, lập tức lấy lại tinh thần: “Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, tiếp tục bước chân, đi về phía thang máy.

Bây giờ đã gần đến 11 giờ đêm, cả tòa nhà vô cùng yên tĩnh, Lục Cẩm Niên từ trong thang máy đi ra, trực tiếp đi về phía phòng làm việc của mình, kết quả khi đi ngang qua phòng làm việc của Tổng Tương Tư, thấy cửa phòng mở, bên trong đèn còn đang phát sáng, có âm thanh rất nhỏ truyền tới.

Lục Cẩm Niên nhíu mày, dừng bước chân, đứng trong chốc lát, mới mơ hồ nghe rõ, Tổng Tương Tư dè dặt tiếng nói từ tính hát lên ca khúc chúc mừng sinh nhật.

Lục Cẩm Niên do dự một chút, mới giơ tay lên, gõ cửa, âm thanh bên trong yên tĩnh trở lại, qua khoảng 3 giây, truyền đến giọng điệu trấn tĩnh trước sau như một của Tổng Tương Tư: “Ai đó?”

Lục Cẩm Niên không có trả lời, nhưng mà trên tay hơi dùng sức, cửa phòng, bị anh đẩy ra.

Trong căn phòng rộng lớn của Tổng Tương Tư, chỉ có một mình cô, mặc một chiếc váy tơ tằm màu trắng, ánh đèn chiếu xuống, biểu hiện ra hào quang chói mắt, cô lười biếng ngồi trên ghế sofa, trên bàn trà đặt một chiếc bánh sinh nhật hai tầng, ngọn nến ở trên bánh đã được thổi tắt, bên cạnh có một chai Laffey và một chiếc ly thủy tinh chân cao.

Chắc hẳn là cô đã uống nhiều, hai mắt mông lung, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng ở cửa, đôi môi đỏ mọng tinh xảo hơi hơi gợn lên, nở ra một nụ cười hào phóng sáng lạn, dung nhan trắng nõn của cô, càng trở nên quyến rũ động lòng người: “Lục đại ảnh đế, trễ như vậy anh

còn quay lại công ty làm gì?”

Lục Cẩm Niên nhìn lướt qua chiếc bánh sinh nhật trên bàn, sau đó bước chân đi đến, đứng ở trước bàn trà, hai mắt nhìn chăm chăm Tổng Tương Tư cầm chai rượu vang rót vào ly, bất thành linh lên tiếng hỏi một câu: “Hôm nay là sinh nhật của cô?”

Tươi cười trên mặt Tổng Tương Tư càng trở nên kinh diễm, hai ngón tay tao nhã bung lên ly rượu, mở miệng nói: “Không phải tôi, là của một người bạn.”

Nói xong Tổng Tương Tư từ bên dưới bàn trà, lấy ra một chiếc ly chân dài khác, nhìn về phía Lục Cẩm Niên quơ quơ: “Muốn hay không uống một chút?”

Chương 294: Nhìn rõ xem tôi là ai (4)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên nhìn lướt qua Tống Tương Tư, im lặng một lúc, tùy tiện ngồi xuống ghế sofa đơn.

Tống Tương Tư thấy anh như vậy, biết là anh đồng ý, sau đó rót cho anh một chén rượu, đẩy đến trước mặt anh, sau đó lại rót cho mình một chén rượu, giơ lên, chạm ly với anh, một hơi uống cạn.

Lục Cẩm Niên cầm chén rượu lên, tao nhã uống một ngụm, không hề có ý muốn nói chuyện với Tống Tương Tư.

Tống Tương Tư đã sớm quen với thái độ như thế này của anh, coi như không nhìn thấy gì tự vui một mình, tửu lượng của cô rất tốt, liên tục bốn năm ly, vẫn không việc gì, nghiêng đầu, nhìn toàn thân Lục Cẩm Niên đi giày da, như vừa tham gia yến hội về, sau đó không để ý hỏi một câu: “Vừa đi tham gia yến hội hả?”

“Ừm” Lục Cẩm Niên mờ màng lên tiếng, lại uống một ngụm rượu.

Thật ra Tống Tương Tư đã biết là anh đến tham dự sinh nhật của em trai, dù sao Lục Cẩm Niên cũng là anh trai, cô cực kỳ muốn mở miệng hỏi một câu, người kia thấy thế nào, nhưng lời đến bên miệng, lại không biết hỏi thế nào, sau cũng chỉ

mân mê môi cười khanh khách, lại cầm lấy chai rượu, rót cho chính mình, mới được nửa ly, chai rượu đã trống không.

Tống Tương Tư nhíu mày, tùy ý ném chai rượu xuống đất, cầm ly rượu lên, uống hết không còn một giọt, sau đó liền lung lay đứng lên, vào toilet, lúc trở ra, lớp trang điểm đã bị rửa sạch, lộ ra gương mặt trắng nõn sạch sẽ.

Có thể là do nước quá lạnh, Tống Tương Tư tỉnh táo hơn rất nhiều, nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên đang ngồi trên sofa uống rượu, sau đó đi lên phía trước, đi vòng quanh anh một vòng, cúi đầu, tiến đến chỗ bả vai anh, ngửi ngửi như cún.

Trán anh nhăn lại, lập tức đứng lên, đẩy Tống Tương Tư ra.

Tống Tương Tư lui về sau vài bước, không đứng vững, liền ngã ngồi lên ghế sofa, sau đó nằm ngửa ra luôn, nhìn Lục Cẩm Niên, trêu đùa nói: “Lục đại Ảnh đế, trên người anh có mùi vị không bình thường, có phải đã cũng người phụ nữ nào xảy ra chuyện gì không?”

Nói xong, liền vững vẩy ngồi dậy từ trên ghế sofa, cọt nhả nhìn Lục Cẩm Niên, thần bí nói: “Có phải là cô Kiều An Hảo không? Anh ngủ với cô ấy sao?”

Vẻ mặt của anh, trong nháy mắt liền trở nên nghiêm túc, mấp má môi, không nói gì liền xoay người, đi ra ngoài văn phòng của Tống Tương Tư.

Tống Tương Tư chặc chặc hai tiếng, đạp bước chân đuổi kịp: “Lại thẹn quá hóa giận rồi hả? Chẳng lẽ anh ngủ với cô ấy thật?”

Sắc mặt Lục Cẩm Niên càng thêm lạnh, anh mạnh mẽ dừng bước lại, xoay người nhìn chăm chăm Tống Tương Tư nói một câu: “Ngậm miệng!”

Sau đó giống như là rất phiền toái, giờ tay lấy trong túi ra một điếu thuốc, đưa lên hút.

Tổng Tương Tư không trêu chọc Lục Cẩm Niên nữa, mà vươn tay, lấy từ hộp thuốc lá của anh ra một điếu, ngả ngón đốt, ngón tay mảnh khảnh đưa tới miệng, hít một hơi, vị thuốc lá trong nháy mắt lan tràn khắp lục phủ ngũ tạng của cô, mặt mày xinh đẹp hơi hốt hoảng, đã nhiều năm rồi không hút...

Chương 295: Nhìn cho rõ xem tôi là ai (5)

Editor : Meitu

Có lẽ là chuyện bảy tám năm trước, lúc ấy chẳng qua cô cũng vừa học cách hút thuốc, sau đó cũng không lâu lắm, thì bị người kia cấm hút thuốc. . . Thật ra thì cô luôn hi vọng, vào giờ phút này mình hút thuốc, thì người kia sẽ xuất hiện bên cạnh cô, hung dữ cướp đi điếu thuốc của cô, tức giận khiển trách cô một trận, nhưng cuối cùng chỉ là của hi vọng mà thôi, từ đó về sau, người kia cũng không xuất hiện trước mặt cô nữa. . .

Tống Tương Tư nghĩ tới đây, không nhịn được lắc đầu, ép buộc mình không suy nghĩ những chuyện vốn đã cố gắng quên đi, sau đó dùng sức hút một hơi, phun ra một làn khói lượn lờ, đôi mắt xinh đẹp nhìn xuyên

qua, thấy Lục Cẩm Niên đứng bên cạnh, nhìn chăm chăm vào sự trống rỗng trước mặt, hình như đang ngăn người.

Tống Tương Tư hơi nhăn trán, phui tro tàn thuốc lá, khàn khàn giọng hỏi: "Thế nào? Tâm trạng không vui?"

Sau đó Tống Tương Tư lại không chút lưu tình tiết lộ sự thật: "Bởi vì muốn tốt cho Kiều An Hào sao?"

Đúng vậy, bởi vì muốn tốt cho Kiều An Hào. . .

Chẳng bao lâu sau, lúc mình khổ sở, thương cảm, không vui, cũng

dính líu không rõ ràng đến ba chữ "Kiều An Hào" này chứ?

Cổ họng Lục Cẩm Niên như bị thứ gì chặn lại, không muốn nói gì, định dùng sức hít một hơi thuốc, sau đó thò ơ chuyển đề tài: "Sinh nhật người bạn tối nay là người cô thích?"

"Ha ha . ." Tống Tương Tư giống như nghe được chuyện gì buồn cười vậy, trong lúc bất chợt nở nụ cười trong trẻo, cười đến nước mắt chảy ra ngoài, sau đó nhìn Lục Cẩm Niên, hết sức nghiêm túc nói: "Là người đã chết."

Trong lòng của cô có một ngôi mộ, chôn cất một người.

Nhìn có vẻ là người rất vô tình, nhưng có lẽ đáy lòng cũng cất giấu một chuyện xưa đầy thương tâm.

Người đàn ông không có tính tò mò như phụ nữ, cho nên Lục Cẩm Niên im lặng không tiếp tục hỏi.

Tống Tương Tư cũng không nói chuyện, hai người cứ im lặng hút thuốc như vậy, một điếu lại một điếu, đang hút đến điếu thứ mấy không nhớ rõ, Tống Tương Tư bất chợt thấp giọng mở miệng: "Thật ra thì scandal của tôi và Niên Quan Vu là thật, thật sự xuất thân của tôi là người hầu rợu."

Lục Cẩm Niên sửng sốt, mới nhớ tới lúc Tống Tương Tư nổi tiếng, có tin đồn nói rằng cô là người đứng đầu bảng hộp đêm ở Bắc Kinh.

Nhưng trời sinh Tống Tương Tư giỏi diễn xuất, kỹ năng diễn xuất càng ngày càng giỏi, sau cùng, những scandal kia đều bị hào quang của cô che giấu.

Tống Tương Tư lại gần Lục Cẩm Niên, nói điều gì đó có vẻ như là

một chuyện xấu xa, tiếp tục nhỏ giọng mở miệng nói: "Chẳng qua, tôi chỉ bán cho một người, năm vạn đồng. . ."

Vừa nói Tống Tương Tư nhìn về phía Lục Cận Niên giơ tay lên, ra dấu 'Năm', giống như tự giễu cười nói: "Bán bảy năm, không biết có bao nhiêu tiền đúng không?"

Tống Tương Tư nói xong, dập tắt điếu thuốc trong tay, trong nháy mắt giống như không có chuyện gì xảy ra, nhún vai một cái: "Không còn sớm nữa, tôi phải về nhà, bái bai Lục ảnh đế!"

Sau đó cũng không chờ Lục Cận Niên phản ứng, dứt khoát xoay người, giẫm lên giày cao gót rời đi.

Từ lúc Tống Tương Tư rời đi, trong văn phòng hoàn toàn yên lặng như tờ, Lục Cận Niên đứng tại chỗ, cho đến lúc tiếng đồng hồ báo nửa đêm truyền đến, anh mới đi đến trước cửa sổ, nhìn ánh đèn bên ngoài, nghĩ, biết sinh nhật của mình đã kết thúc.

Tầm mắt anh nhìn chằm chằm phương xa, dần dần có hơi lơ lửng, nhìn xuyên qua bóng đêm mập mờ của thành phố, giống như anh thấy được năm năm trước, anh vĩnh viễn cũng không thể quên được đêm hôm đó.

Chương 296: Nhìn cho rõ xem tôi là ai(6)

Đó là lúc Kiều An Hào đi Hàng Châu, một buổi tối sau hai tháng ở chung một căn phòng với anh.

Chính một đêm kia, quan hệ vốn gần gũi của anh và cô, càng lúc càng xa, xa tới mức, gần như không còn cùng nhau xuất hiện.

Cho đến ngày nay, sự việc trôi qua đã hơn hai năm rồi, mỗi lần nằm mơ vào ban đêm, anh đều nhớ tới một đêm kia, rồi từ trong mơ đau lòng mà tỉnh lại.

Đêm đó là buổi lễ trao giải thưởng điện ảnh mỗi năm một lần, lúc đó anh dựa vào bộ điện ảnh đại giang nam bắt “hoài niệm khuân mặt”, đạt được giải thưởng nam hai suất sắc nhất, đó là khởi đầu cho sự nghiệp của anh đi đến đỉnh rực rỡ cao nhất, đêm đó cũng là sinh nhật mười hai tuổi của Kiều An Hào.

Sinh nhật năm vừa rồi của Kiều An Hào, cho dù có nhiều việc anh cũng đều sẽ tới Bắc Kinh chúc mừng sinh nhật cô.

Nếu anh có thể lựa chọn, kỳ thật năm đó anh cũng nghĩ muốn tới Bắc Kinh chúc mừng sinh nhật cô.

Nhưng mà anh phải tới Thượng Hải tham gia lễ trao giải thưởng, bởi vì sự kiện kia liên quan đến sự nghiệp diễn suất tương lai của anh, nếu anh lấy được cúp của nam hai suất sắc nhất, thì từ nay về sau sự nghiệp của anh sẽ vô cùng thành công.

Cố gắng suốt bốn năm, anh là chỉ vì một ngày này, vì để cho bản thân trở nên có năng lực, có thể khiến cho cô có toàn bộ mọi thứ tốt nhất trên thế giới.

Cho nên sau khi cân nhắc, anh từ khách sạn đi Thượng Hải.

Chỉ là trước khi lên máy bay, anh sắp xếp trợ lý của mình đi Bắc Kinh, đặc biệt đưa hai món quà cho Kiều An Hào, một món là bánh sinh nhật Thiên Nga Đen mà cô thích hàng năm, một món là một bó hoa tươi mà anh nhờ người mua từ nước Pháp về, trên bó hoa còn kèm theo một tấm thiệp, mặt trên có một câu do chính tay anh viết: “Cần Niên của em, giữ gìn sức khỏe.”

Đêm đó ban đầu anh quá vui mừng, bởi vì anh thật sự nhận được giải thưởng nam hai xuất sắc nhất, trước hàng vạn ánh mắt nhìn anh, cầm cái cúp thủy tinh kia, đối mặt với nhiệt nhiệt vỗ tay của truyền thông cùng với đồng nghiệp, trong khoảnh khắc đó anh rất kích động, cũng rất cảm động.

Buổi lễ trao giải kết thúc vào lúc tám giờ, còn bốn giờ nữa là tới sinh nhật của Kiều An Hào, anh không có tham gia tiệc tối diễn ra sau đó, đêm đó ôm cúp,

ngay cả lễ phục trên người cũng chưa đổi, trực tiếp lên máy bay, trở về Bắc Kinh.

Máy bay đến sân bay quốc tế Bắc Kinh, đã là mười giờ rưỡi, bởi vì hấn về kịp, cho nên không có báo cho trợ lý nói mình tới Bắc Kinh, khi vừa xuống máy bay, anh vì muốn nắm bắt chắc thời gian, trực tiếp ngăn cản một chiếc taxi, đi tới nhà cũ của Kiều gia.

Lúc taxi từ sân bay ra đường cao tốc, đột nhiên mưa phùn nổi lên ở Bắc Kinh, anh ngồi ở ghế sau, nhìn những hạt mưa mờ ảo ở cửa

kính xe, nghĩ tới mình với Kiều An Hào lần đầu tiên gặp mặt cũng là ở dưới mưa, trong lòng mặc danh kỳ diệu trở nên mềm mại, cùng một tia hồi hộp không nói lên lời.

Anh nghĩ tới bản thân có thể thổ lộ với Kiều An Hào, tim của anh càng lúc đập càng nhanh, thậm chí bàn tay đang cầm cúp cũng đã đầy mồ hôi.

Lúc mười một giờ mười năm, xe tới trước cửa nhà cũ của Kiều Gia, anh trả tiền rồi xuống xe.

Sinh nhật của Kiều An Hào đã kết thúc, biệt thự Kiều gia thật yên tĩnh, chỉ có cửa lớn là còn mở, bảo vệ cửa không biết đã đi đâu.

Anh đợi taxi rời khỏi, sau đó hít một hơi thật sâu, đi về phía cửa lớn của biệt thự, vừa đi, đáy lòng lại sắp xếp lại ngôn từ, chỉ là người còn chưa đi đến cửa Kiều gia, liền dừng lại bước chân, tầm mắt nhìn vào bên trong thùng rác.

Chương 297: Nhìn rõ xem tôi là ai(7)

Editor: Xiu Xiu

Người Kiều gia dọn dẹp vệ sinh, trong thùng rác chất đầy đủ loại hộp, vỏ chai rượu, hạt dưa và vỏ trái cây, bên cạnh những đồ đã bỏ đi đó, bèn nhọn nhắm ngay vào trong tầm mắt của anh, một bó hoa tươi chưa từng mở ra và một chiếc bánh ngọt của Hắc Thiên Nga, đại khái là bị ném ra, nhìn bên trong hộp bánh ngọt, còn thấy chiếc bánh vì bị ném mà biến hình, những bông hoa kiều diễm mà buổi sáng anh mua, lại bị dẫm nát, thiếp vàng bị xé thành hai nửa, chật vật không chịu được.

Trong tích tắc đó, anh giống như bị điểm huyết, đứng nguyên một chỗ, không thể động đậy được, đáy lòng vui sướng và mềm mại khi nghĩ đến những điều tốt đẹp, bị đánh tan thành mây khói, giống như bị người khác hung hăng tát một cái.

Anh đứng tại chỗ rất lâu, mới cất bước tiến lên, ngồi xổm xuống, nhặt bó hoa kia lên.

Bó hoa đó đối với Kiều An Hào mà nói không đáng giá gì, nhưng hiện giờ nó đối với anh không chỉ có tiền bạc, mà còn là thù lao của vài tập tiếp theo.

Mưa bụi mù mịt, anh muốn đem những bông hoa này sửa lại thật đẹp, nhưng vô dụng, những bông hoa này bị dẫm lên quá ngoan độc, đã bị thối nát hết cả, ngón tay của anh khế đụng, cánh hoa liền rơi xuống đất, sau cùng trong tay anh, chỉ còn một bó hoa thân cành lụi

trụi.

Đầu ngón tay của anh run rẩy, mới nhặt lên hai nửa tấm thiệp, hợp lại cùng một chỗ, anh viết một câu kia: “Lục Cẩm Niên có em, mới mạnh khỏe”, có thể lạc vào rèm mắt, bởi vì mưa cọ rửa, mực hơi bị nhuộm vàng.

Anh cũng không biết mình ngồi ở đó ngây ngốc bao lâu, đột nhiên phía sau có tiếng xe truyền đến, sau đó cửa mở ra, tiếng bước chân vang lên: “Thật xấu hổ, đã quấy rầy.”

Anh thu lại cảm xúc, thong thả đứng lên, trong tay vẫn cầm bó hoa trụi lụi kia, xoay người, nhìn thấy người đến là quản gia của Hứa gia.

Từ đầu đến cuối quản gia cũng không chờ anh nói chuyện, chỉ tay vào một thân ảnh ở xa: “Phiền cậu đi theo tôi, bà chủ muốn gặp cậu.”

Anh tự nhiên biết được bà chủ trong miệng của quản gia, là Hàn Như Sơ, từ trước đến nay, bà ta đều ghét anh đến chết, thấy anh không có gì tốt, anh đứng tại chỗ, không hề động đậy.

Trái lại, quản gia cũng không gấp, lại nói tiếp một câu: “Bà chủ nói, có quan hệ đến chuyện của cô Kiều An Hào.”

“Cô Kiều An Hào”, bốn chữ này như là một sự uy hiếp, hung hăng đập vào người anh, anh buông rèm mắt xuống, đi lên xe.

Quản gia lái xe, dẫn anh đến một nơi gặp mặt kín đáo, đề phòng bị theo dõi.

Trong phòng không có ai, chỉ có một mình Hàn Như Sơ, bà ăn mặc rất hoa lệ, trước mặt là màn hình rộng lớn, anh chỉ cần liếc mắt đã nhận ra những người trong đó, Hứa Gia Mộc, Kiều An Hào, Kiều An

Hạ, Triệu Manh.

Quản gia chờ anh đi vào sau đó đóng cửa.

Trong phòng bây giờ có anh và Hàn Như Sơ, anh không nói chuyện hay chào hỏi gì với Hàn Như Sơ, Hàn Như Sơ cũng không ngại, tao nhã cười cười, nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, trực tiếp quăng một câu: “Cậu thích Kiều Kiều.”

Lời của bà là khẳng định, một chút nghi ngờ cũng không có.

Chương 298: Nhìn cho rõ xem tôi là ai (8)

Editor : Meitu

Anh không lên tiếng.

Hàn Như Sơ cũng không hứng thú nghe anh nói, đưa mắt nhìn màn hình lớn trước mặt, rất ung dung tiếp tục mở miệng, nhưng mỗi một câu nói, đều sắc nhọn như dao.

"Chẳng qua tôi khuyên cậu nên từ bỏ đi, bởi vì tôi nghĩ, có thể cậu không biết, nhà họ Hứa và nhà họ Kiền đã sớm có hôn ước từ lâu."

"Nói như vậy, có thể cậu chưa rõ, tôi sẽ nói đơn giản chút, Gia Mộc và Kiền Kiền có hôn ước, nói cách khác, Kiền Kiền là hôn thê của Gia Mộc, tương lai sẽ gả cho Gia Mộc, hơn nữa tôi nghĩ có chuyện cậu cũng không rõ, đó là bây giờ Kiền Kiền và Gia Mộc yêu nhau."

"Và lại, cậu là một đứa con riêng, làm sao có thể yêu Kiền Kiền?"

"Cậu đừng quên, Kiền Kiền là con gái nhà họ Kiền, dù cha mẹ của con bé qua đời, bây giờ chỉ là một cô nhi, cũng không thay đổi được chuyện nó là thiên kim danh môn, nó có tài sản và cổ phần Kiền thị, hoặc cả đời này cậu cũng không kiếm được!"

"Mà Gia Mộc chúng tôi lại khác, người nối nghiệp tương lai của nhà họ Hứa, với Kiền Kiền là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho."

Lúc Hàn Như Sơ nói đến đây, Lục Cẩm Niên thấy màn hình lớn trước

mặt, cảnh Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc đang hát một bài tình ca 《 Tình yêu tại thành phố Hiroshima 》 , màn ảnh lớn không tiếng động, anh không nghe được tiếng bọn họ hát, nhưng anh lại thấy hai người bọn họ sóng vai đứng chung một chỗ, giống như lời Hàn Như Sơ nói, một cặp trai tài gái sắc được ông trời tác hợp.

"Tối nay tôi tìm cậu, nói cho cậu nhiều như vậy, là để cho cậu biết, không nên mơ mộng hão huyền với Kiều Kiều!"

"Tôi nghĩ mẹ cậu cũng nói với cậu, làm người phải biết ân nghĩa, cậu đừng quên, cậu còn sống được đến bây giờ, là con trai Gia Mộc của tôi hy sinh thân mình, cứu mạng của cậu nếu như không phải là con trai tôi, cậu đã sớm chết rồi!"

"Chẳng lẽ, cậu trả ơn cho ân nhân cứu mạng, chính là đoạt người nó yêu sao?"

Hàn Như Sơ nói một hơi xong, giống như không có việc gì, trực tiếp xoay người, đi về phía cửa phòng ra ngoài, lúc tới cửa, đột nhiên bà ta nhớ tới điều gì, dừng bước, chậm rãi quay đầu, nhìn ánh mắt của anh, mang theo mùi phần chán ghét và khinh bỉ: "Những năm nay Gia Mộc đối với cậu như thế nào, trong lòng cậu biết rõ ràng, hi vọng không như mẹ cậu đi làm người thứ ba, mà cậu cũng giống như mẹ cậu trở thành kẻ thứ ba!"

Lời Hàn Như Sơ vừa dứt, xoay người tránh ra, chỉ để lại tiếng giày cao gót lạnh lạnh càng lúc càng xa.

Đêm đó anh từ buổi họp mặt ra ngoài, hoàn toàn không có ký ức, anh chỉ nhớ rõ lúc anh phục hồi tinh thần lại, cả người đã đứng dưới trận mưa to, giống như một kẻ ngốc, trong tay còn đang nắm bó hoa bị vứt đi và cái thẻ bị xé làm hai, sau đó anh đã nhìn thấy Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc từ trong cuộc gặp mặt ra ngoài, dường như

Kiều An Hảo uống rượu say, Hứa Gia Mộc cũng cô đi.

Anh đứng ở rất xa dưới mưa, nhìn bóng lưng của bọn họ, nghĩ lại, tại sao Kiều An Hảo lại thi vào lớp một, tại sao Kiều An Hảo vốn muốn đi Hàng Châu lại ở lại Bắc Kinh, thì ra là, cô cũng vì Hứa Gia Mộc.

Đêm đó anh đứng dưới mưa hồi lâu, đầu óc trống rỗng, ngày hôm sau phát sốt, khóa phòng nhốt mình trong phòng khách sạn, cứ mơ mơ hồ hồ suốt bảy ngày bảy đêm mới hoàn toàn tỉnh lại.

Chương 299: Nhìn cho rõ xem tôi là ai(9)

Đêm đó anh dầm mưa thật lâu, đầu óc trống rỗng, ngày hôm sau thì sốt cao, khóa mình một người trong phòng của khách sạn, ngây dại bảy ngày bảy đêm mới tỉnh táo lại.

Điện thoại của anh có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, đa số là do truyền thông gọi tới, trong đó có một tin nhắn chúc mừng của Kiều An Hào, chúc mừng anh đạt được giải thưởng điện ảnh nam hai suất sắc nhất.

Anh nhìn cái tin nhắn kia, anh nhắn tin trả lời theo bản năng, nhưng vừa đánh được hai chữ “Cảm ơn”, thì chuyện tình đêm sinh nhật của cô, lại như nước thủy triều tràn vào tâm trí của anh, ngón tay anh dừng lại hồi lâu, cuối cùng đem những chữ mình đánh, từng chữ từng chữ xóa đi, sau đó để điện thoại di động xuống, đứng lên, đi đến cửa sổ của khách sạn, nhìn ánh mặt trời chiếu vào đô thị phồn hoa, đáy lòng tối đen.

Kỳ thật so sánh với những lời mà Hàn Như Sơ nói với anh, thì bị Kiều An Hào vớt đi hoa tươi với bánh ngọt, càng làm cho anh đau lòng hơn.

Cho tới bây giờ, anh luôn nghĩ làm cho bản thân trở nên thật tốt, sau đó có thể yêu cô, nhưng lại không hề nghĩ tới, cô có yêu bản thân hay không.

Sau đó Kiều An Hào đến Hàng Châu khoảng ba lần, cũng hẹn anh đi ăn cơm, lúc trước nhận được tin nhắn của cô thì mừng rỡ giống như

từ trên trời giáng xuống, nhưng khi đó là sự dày vò đối với anh.

Tình yêu tuổi trẻ, chưa từng thổ lộ đã phải từ bỏ, anh tự nói với chính mình, như vậy coi như hết, không biết có phải do tình cảm tác động hay không, càng không thấy, càng nhớ nhung, thậm trí có một lần khi đang quay xong một bộ phim, lúc quay về khách sạn nghỉ ngơi, ở trên đường nhìn thấy một cô gái, mặc quần áo giống Kiều An Hào, anh lại đứng tại chỗ ngây người, nhìn hồi lâu, tới tận khi trợ lý gọi chính mình vài tiếng, anh mới hoàn hồn, sau đó trong lòng trở nên buồn phiền vô cớ.

Hai tháng sau khi tốt nghiệp đại học, anh đi làm hoạt động ở Bắc Kinh, thế nhưng không hẹn mà gặp Hứa Gia Mộc.

Lúc nhàn rỗi, anh cùng với Hứa Gia Mộc đứng ở trên ban công hút thuốc, anh nhớ những lời Hàn Như Sơ nói với mình, nên thường lơ đãng lên tiếng hỏi: “Nghe nói, Kiều Gia và Hứa Gia chuẩn bị kết thành thông gia?”

Anh nhìn theo làn khói mà không khỏi run lên, hút mạnh một hơi thuốc so với Hứa Gia Mộc, sau một lúc, lại hỏi: “Đại Kiều hay tiểu Kiều?”

Với Hứa Gia Mộc mà nói, hôn nhân của anh là một cuộc giao dịch không có liên quan tới tình yêu, chỉ cần có thể mang lại lợi ích cho Hứa Gia, cưới ai đều không quan trọng... Khi đó, Hứa Gia Mộc biết chuyện đám hỏi giữa Kiều gia và Hứa gia, nhưng còn chưa biết ai là người sẽ kết hôn với mình, lúc đó Hứa Gia Mộc cũng không biết chuyện Lục Cẩm Niên để ý đến Kiều An Hào, nếu là biết, anh khẳng định sẽ không trả lời như vậy, anh chỉ nghĩ Lục Cẩm Niên muốn hỏi trong hai người đó anh nghiêng về ai, cho nên đáp một câu: “Đương nhiên là Kiều Kiều rồi.”

Một đáp án rất đơn giản, chỉ như vậy khiến anh yêu biến thành không thể yêu.

Thật ra khi nghe đáp án đó, vẻ mặt anh đều cứng ngắc, có thể là do không đủ ánh sáng nên Hứa Gia Mộc không có phát hiện ra điều gì bất thường, còn vỗ vỗ bả vai anh, giải thích đã trễ giờ làm, nói bạn bè rất lâu không gặp hẹn lúc khác cùng nhau tụ tập.

Anh không biết phải nói gì với Hứa Gia Mộc, chỉ cứng ngắc gật đầu.

Chương 300: Nhìn rõ xem tôi là ai (10)

Ngày hôm sau, lúc nhận được điện thoại của Hứa Gia Mộc, anh lơ mơ trong chốc lát, mới tỉnh lại.

Anh biết mình có khả năng gặp lại Kiều An Hào, gặp lại lại không dám gặp, tâm tình mâu thuẫn như vậy lại thấy rối rắm thật lâu, cuối cùng lại giả thần giả quỷ như bình thường.

Hai tháng ngắn ngủi qua, kết thúc, anh lại cảm giác như đã qua mấy đời.

Thật ra một đêm kia, anh và cô đều không có nói chuyện gì với nhau, cô an vị ở bên cạnh Hứa Gia Mộc, anh sao có thể đối diện, anh uống rượu, uống đến say, người tựa vào sofa, lúc tâm trạng đang hỗn loạn, lại lờ mờ cảm giác được cô xuất hiện bên cạnh mình.

Thật ra lúc anh uống say, thường xuất hiện ảo giác như vậy, nhưng lần đó lại vô cùng chân thực, bởi vì anh có thể nghe thấy được hương vị đặc trưng trên người cô.

Hương vị như vậy, khiến anh say rượu, lại càng muốn trầm luân, thậm chí anh còn nghe được cô nói chuyện với anh, dường như đang nói người trong lòng cô là ai, sau đó lại nói gì về anh, ngắn gọn nhưng cũng hỗn loạn, đợi đến lúc tỉnh rượu thì cô đã không còn ở đó.

Có lẽ chính là vào lúc đó, hai người càng lúc càng cách xa, ban đầu hai ba tháng mới gặp nhau, càng về sau thì là hơn nửa năm, một

năm, rồi về sau nữa thì dường như cơ hội chạm mặt cũng không có...

Lại sau đó, Hứa Gia Mộc gặp tai nạn xe cộ, khiến anh và cô một lần nữa gặp lại, thật ra anh cũng đã nghĩ đến việc mình nên lấy tâm trạng như thế nào đối diện với cô, ngay đêm tân hôn cô đã trực tiếp mở miệng nói với anh, anh không được can thiệp vào cuộc sống của cô, cũng không được làm ảnh hưởng đến cô, càng không cho bất kỳ ai biết được quan hệ của bọn họ. Giới hạn rõ ràng như vậy, anh làm sao có thể chống đỡ, cuối cùng chỉ có thể nói một câu “tốt nhất là cô nên nhớ kỹ lời mình nói”.

Thật ra lúc ấy, anh đã muốn bắt đầu rất không đạo đức gì, anh biết rõ mình chỉ là vật thay thế, nhưng lại cố tình để cho cô đến ở tại biệt thự của mình, thậm chí còn mang tất cả giường trong các phòng còn lại ra ngoài, nhưng anh lại một mực từ đầu đến cuối không hề chạm vào cô.

Một thời gian ngắn đó, anh không ngừng lừa mình dối người, tự nói với mình là anh không thích cô, bởi vì chỉ có như vậy, anh mới có thể làm bộ như không có chuyện gì, thi thoảng quay về biệt thự của mình một cách ngẫu nhiên, cùng cô gần gũi nằm trên một chiếc giường, đơn thuần tất cả chỉ là vì diễn trò mà thôi.

Anh vẫn nghĩ đến, anh và cô cứ như vậy đi, đợi khi Hứa Gia Mộc tỉnh lại, anh liền rút lui.

Nhưng rồi, một đêm đó, cô chủ động câu dẫn anh... Một đêm đó, anh tưởng mình lại mơ một giấc mộng xuân, phải biết rằng trước kia, mỗi lần cô ở gần anh, anh đều đã phản ứng mãnh liệt như thế nào, thậm chí còn có một lần, anh để cô lên giường.

Ngày hôm sau tỉnh lại, anh mới biết được, đây không phải là mộng,

đây là thực.

Trong nháy mắt, ngực anh hiện qua vô vàn cảm xúc, ngay lập tức đi theo cô vào trong toilet, chất vấn cô.

Thật ra khi đó, anh biết đây là lần đầu tiên của cô, đáy lòng có một chút chờ mong, nhưng cuối cùng lại đổi lấy một câu của cô, cô muốn làm nữ chính của Khuynh thành thời gian.

Thật ra lúc anh bước vào giới giải trí, từ trong miệng Kiều An Hạ đã nghe được, cô vốn là muốn tham gia diễn xuất để vui đùa mà thôi.

Cô muốn làm nữ chính, có thể tìm Hứa gia và Kiều gia đầu tư, không đáng để dùng cái thân quý như vậy, đổi lấy một vai nữ chính, quả thực là không hợp lý.

Mặc kệ ban đầu rất cuộc bởi vì nguyên nhân gì mà cô lên giường với anh, nhưng trong lòng anh rất rõ ràng, khẳng định không phải bởi vì yêu anh.

Chương 301: Nhà họ Hứa không có phản ứng(1)

Mặc kệ ban đầu rất cuộc bởi vì nguyên nhân gì mà cô lên giường với anh, nhưng trong lòng anh rất rõ ràng, khẳng định không phải bởi vì yêu anh.

Có lẽ một đêm kia cô uống nhiều nên coi anh thành thể thân của Hứa Gia Mộc, cũng có lẽ là do say rượu nên loạn tính, dù sao sự tình cũng đã phát sinh, nước đổ khó hốt, ngày hôm sau tỉnh lại, có khả năng là tùy ý lấy đại một cái cốc qua loa để nói với anh.

Thật ra trong lòng anh rõ ràng, giao dịch kia khẳng định không phải là ý của cô, nhưng anh cố tình thôi miên bản thân khiến nó thành sự thực, cùng cô dây dưa không dứt, sau đó còn tự an ủi mình, không phải anh phản bội em trai mình – Hứa Gia Mộc, mà là Kiều An Hào câu dẫn anh trước.

Thật sự là tâm tư của anh không tinh khiết, thật sự rất xấu xa, nhưng anh không có cách nào, anh chỉ có thể nắm lấy nhược điểm kia, một lần lại một lần cùng cô phát sinh chuyện.

Sau đó, quan hệ của anh và Kiều An Hào lại có chuyển biến tốt đẹp, anh cẩn thận che chở, về sau, anh cho là tự nhiên phát triển như vậy, bọn họ sẽ yêu nhau.

Nhưng cầm được trên tay cây bút ghi âm của Kiều An Hạ, lúc ở bữa tiệc sinh nhật, cô lại chăm chú nhìn vào khuôn mặt mà anh đang hóa trang thành “Hứa Gia Mộc”.

Vốn dĩ, anh có một hồi suy nghĩ kỳ lạ.

Anh luôn như vậy, biết rất rõ ràng ý nghĩ của mình thật kỳ lạ, nhưng lại không khống chế được...

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, cảm giác được sâu trong ngực trái, nổi lên một tầng đau đớn bén nhọn, anh nhịn không được giơ tay lên, nhẹ nhàng đè lại lồng ngực, sau đó nắm chặt tay lại, đứng trước cửa sổ trong chốc lát, sau đó mới chuyển động bước chân, đi trở về trước bàn làm việc, ở ngăn kéo đầu tiên, lấy ra hai mảnh giấy đã nát vụn, hợp lại cùng một chỗ, trên đó có mấy chữ ố vàng, nhưng vẫn có thể đọc ra: Lục Cẩm niên, mạnh khỏe.

-

Má Trần không ở đây, biệt thự tối đen như mực, ngày cả đèn ngoài cửa cũng không bật lên.

Kiều An Hào mở đèn, nhìn thoáng qua phòng khách trống rỗng ở tầng một, sau đó kéo lê thân thể mệt mỏi lên tầng hai, đẩy cửa phòng ngủ ra, cô liếc mắt nhìn vách tường đối diện một cái, dùng đủ mọi ngọn nến màu sắc, xếp thành chữ sinh nhật vui vẻ, cả người liền cứng ngắc đứng ở cửa.

Cho tới bây giờ, cô lại đau đớn nhớ rõ, chính mình nghiêm túc ngồi bố trí phòng này lại như thế nào, thậm chí trong đầu còn không ngừng ảo tưởng đến lúc Lục Cẩm Niên nhìn thấy, sẽ là cảm giác như thế nào.

Cô làm cho anh bất ngờ, nhưng chính cô còn cảm thấy hưng phấn hơn rất nhiều.

Kiều An Hào cũng vẫn ngơ ngác đứng hồi lâu mới đi vào phòng ngủ,

cô đánh giá một lượt những hàng nến kia, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở vài ngón nến mà mình đặt ra đến tận ban công, cả người giống như mất hết sức lực, chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó ôm lấy đầu gối, chôn đầu ở đó.

Cô có gốc cũng biết, lúc ở trên xe, anh đã phát tiết hết tức giận với cô.

Nhưng cô nghĩ thế nào cũng đều không thể rõ ràng, mình đã làm gì chọc đến anh, khiến cho anh tức giận như vậy.

Kiều An Hào càng nghĩ càng cảm thấy oan ức, về sau, bả vai của cô cũng bắt đầu nhẹ nhẹ run rẩy, cố sức không để lộ ra âm thanh nước nở nghẹn ngào.

Chương 302: Nhà họ Hứa không có phản ứng(2)

Qua hồi lâu, Kiều An Hảo mới ngẩng đầu đang chôn ở đầu gối lên, nước mắt đã đầm đìa, hai hốc mắt còn hơi hồng hồng, bởi vì ngồi lâu, lúc cô đứng lên, chân bị tê rần, cả người lại ngã ngồi trên sàn nhà.

Kiều An Hảo cắn môi, nhìn thoáng qua thời gian trên đồng hồ treo tường, đã là mười hai giờ, sinh nhật của anh đã qua rồi.

Kiều An Hảo kinh ngạc đứng tại chỗ trong chốc lát, mới rũ mắt xuống, đi ra khỏi phòng ngủ.

Biệt thự trống trải, chỉ có một mình cô, chỉ nghe được tiếng bước chân của cô, Kiều An Hảo cô đơn không nói nên lời.

Cô đi xách cái thùng giấy về phòng ngủ, sau đó quỳ gối trên sàn nhà, đem từng ngọn nến nhật bỏ vào trong thùng, sau đó lại ôm xuống lâu, bỏ vào phòng chứa đồ.

Lúc trở lại phòng ngủ, Kiều An Hảo cầm một thanh sắt bén nhọn, hướng về phía quả bóng bay ở trong phòng, đâm một cái, quả bóng bị vỡ, cô không hề kinh động, vẻ mặt rất an tĩnh, ngón tay còn chậm rãi gỡ những mảnh bị dính trên tường xuống, nhét vào túi rác.

Thu dọn xong phòng ngủ, Kiều An Hảo liền xách túi rác xuống lầu, chuẩn bị ném ra khỏi cửa, lại nghĩ đến bánh ngọt trong tủ lạnh, sau đó tạm dừng một giây, bước về phía nhà ăn, mở tủ lạnh ra, đem bánh ngọt ra ngoài, hai bàn tay nắm chặt lại, giây tiếp theo liền đem

tất cả bánh ngọt bỏ vào trong túi rác, sau đó trực tiếp ra khỏi phòng, ném vào thùng rác công cộng.

Đợi cho Kiều An Hào làm xong hết thầy đã là 1 giờ sáng, cô tháo trang sức xuống rồi đi tắm rửa, sau đó lên giường.

Không phải là cô không biết thời gian này, mỗi đêm Lục Cẩm Niên trở về đều có nguyên nhân, cô cảm giác được như là thiếu thứ gì đó, lăn qua lộn lại, thế nào cũng không ngủ được, sau lại thật vất vả để đi vào giấc, kết quả chốc lát lại đột nhiên tỉnh lại, nhìn thoáng

qua bên ngoài cửa sổ, trời đã hơi ửng sáng, bên kia giường vẫn đang trống rỗng, Lục Cẩm Niên vẫn chưa trở về.

Kiều An Hào lấy chăn ra, ngồi dậy trong chốc lát, nghe được dưới lầu truyền đến âm thanh mở cửa, cô theo bản năng xúc chăn lên rồi nhảy xuống giường, nhanh chân chạy ra khỏi phòng ngủ, vừa mới đi tới cầu thang đã nhìn thấy bóng dáng của má Trần mang theo túi lớn túi nhỏ đi vào nhà bếp.

Trong lòng cô dâng lên từng hồi mất mát, đứng tại chỗ trong chốc lát, mới xoay người trở về phòng ngủ, cô không có nửa điểm buồn ngủ, đơn giản là đi rửa mặt một chút, nghĩ đến hôm nay phải quay trở về đoàn làm phim, vì thế liền gọi điện cho Triệu Manh, nhắc cô đến sớm đón mình.

-

Lục Cẩm Niên đã một đêm chưa ngủ, mãi cho đến 7 giờ sáng, nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài văn phòng truyền đến, mới hoàn hồn lại, sau đó đi vào trong phòng nghỉ tắm giặt, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Lúc chín giờ, mở một cuộc họp, lúc kết thúc, là mười giờ.

Hôm nay phải đến đoàn làm phim, tối hôm qua để xe lại cho Kiều An Hào, xe khác thì đang để ở Nghi Song và Cẩm Tú Viên, cho nên lát nữa, Lục Cẩm Niên trực tiếp bảo trợ lý lái xe riêng đưa anh về Cẩm Tú Viên.

Tuy rằng Kiều An Hào nói Triệu Manh đến sớm một chút để đón cô quay về đoàn làm phim, nhưng lúc Triệu Manh đến thì đã không còn sớm, đã là gần 11 giờ.

Chương 303: Nhà họ Hứa không có phản ứng (3)

Editor: Xiu Xiu

Tuy rằng Kiều An Hào nói Triệu Manh đến sớm một chút để đón cô quay về đoàn làm phim, nhưng lúc Triệu Manh đến thì đã không còn sớm, đã là gần 11 giờ.

Triệu Manh không đem xe tiến vào, mà đậu ở ngoài cửa biệt thự.

Kiều An hào và má Trần, cùng cầm đồ đi ra, lúc này Triệu Manh đã quay đầu xe lại, đứng ở phía bên đường.

Kiều An Hào vừa mới chuẩn bị qua đường, một chiếc Mercedes đã dừng ở cửa chính của biệt thự, cô vội vàng dừng bước, chuẩn bị đi vòng qua xe, lại thấy cửa xe bị đẩy ra, trợ lý của Lục Cẩm niên xuống từ chỗ ghế phụ rồi đi lùi lại hai bước, mở cửa xe phía sau ra.

Lục Cẩm Niên xuống xe, đi lên hai bước, đã thấy Kiều An Hào đứng ở cửa, liền dừng lại.

Hai người đứng cách nhau một khoảng, ai cũng không mở miệng nói chuyện trước.

Trợ lý không chú ý đến tình huống phía sau, xoay người, phân phó với lái xe, mới thấy Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ không hề động đậy, không nhin được liền hỏi một câu: “Lục tổng?”

Sau đó đi lên phía trước hai bước, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng

trước mặt Kiều An Hào, liền cung kính chào một tiếng: “Cô Kiều.”

Kiều An Hào hoàn hồn, gật đầu với trợ lý, không nhìn Lục Cẩm Niên, chỉ hơi dùng sức nắm chặt túi trong tay, sau đó đi sang một bên, vòng qua Lục Cẩm Niên, băng qua đường.

Kiều An Hào đi có chút gấp gáp, không hề chú ý đến xe của Lục Cẩm Niên đã khởi động, suýt nữa bị và vào, cũng may Lục Cẩm Niên phản ứng đúng lúc, mạnh mẽ kéo lấy cánh tay của Kiều An Hào, cả người cô lùi lại mấy bước, sau đó, xe liền đi qua trước mắt cô.

Trợ lý bị hoảng sợ, sắc mặt có chút tái nhợt hỏi Kiều An Hào: “Cô Kiều, cô không có việc gì chứ?”

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 50 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, lắc đầu nhìn trợ lý, sau đó mới phát giác cánh tay của mình vẫn còn bị Lục Cẩm Niên nắm lấy, lòng bàn tay anh khô ráo ấm áp.

Thân thể cô hơi cứng ngắc một chút, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, anh cũng cúi đầu, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cô, cô theo bản năng rũ mi mắt xuống, do dự một chút, liền giãy giụa cánh tay, sau đó không nói gì cúi thấp đầu, đi qua đường.

Tay Lục Cẩm Niên cứng ngắc giữa không trung, anh vẫn duy trì tư thế như đang nắm lấy cái gì, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm bóng hình của cô.

Kiều An Hào mở cửa xe, Triệu Manh đang nói chuyện điện thoại, thấy cô đi vào, liền cúp điện thoại, sau đó khởi động xe, giẫm chân

ga, rời đi.

Xe rẽ ngay ở phía trước một đoạn, hoàn toàn không nhìn thấy Lục Cẩm Niên vẫn đang đứng tại chỗ ngăn người.

Trợ lý đã theo Lục Cẩm Niên nhiều năm, linh cảm được có gì đó không đúng, thức thờ đứng cách xa anh vài bước, trầm mặc giả vờ câm điếc.

Qua hồi lâu, ánh mắt của anh mới nhẹ nhàng chớp chớp, tầm mắt được thu hồi lại, sau đó buông cánh tay xuống, sắc mặt bình tĩnh quay đầu, không nói gì bước đi vào trong biệt thự.

Trợ lý chờ Lục Cẩm Niên đi được một đoạn, mới chuyển động bước chân, đã có nhiều kinh nghiệm từ lúc theo anh, ví dụ như lúc này thoát nhìn anh có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra tâm tình của anh đang rất tệ.

Chương 304: Hứa Gia Mộc có phản ứng(4)

Editor: Xiu Xiu

Trợ lý cũng không đi theo Lục Cẩm Niên vào trong nhà, chỉ cầm chìa khóa mở cửa xe, ngồi trước vào ghế lái.

Má Trần vừa mới tiễn Kiều An Hào đi, đang chuẩn bị ngồi xuống ăn cơm, kết quả lại nghe thấy cửa bị người khác đẩy ra, tưởng Kiều An Hào quên đồ gì nên trở lại, vội vàng đặt bát đĩa xuống, đi ra: “Qúa...”

Má Trần vừa mới hô một chữ, lại nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng ở cửa thay giày, vì thế vội vàng sửa lại, giọng điệu không hề tùy ý như vừa rồi: “Cậu chủ, cậu đã trở lại.”

Lục Cẩm Niên không nhìn má Trần, cũng không nói chuyện, thậm chí trong đầu đã chẳng muốn làm gì.

Má Trần sớm đã quen với tính tình lạnh lùng của Lục Cẩm Niên, tiếp tục cười hỏi: “Cậu Lục có ăn cơm trưa không? Có muốn ăn chút gì đó không?”

Nhìn thấy anh vẫn như cũ không hề phản ứng lại, vì thế biểu cảm trên mặt có chút xấu hổ, sau đó nói một câu: “Cô chủ vừa mới rời đi.”

“Tôi biết.” Lúc anh nghe thấy câu đó lại mở miệng đáp lại.

Má Trần nhìn thấy Lục Cẩm Niên nói chuyện, lại nói nhiều hơn: “Cậu Lục, tối hôm qua chắc được đón sinh nhật rất vui vẻ chứ?”

Nhắc đến tối hôm qua, sắc mặt anh liền thay đổi vô cùng u ám, đáy mắt anh lóe lên một tia lạnh lẽo, liền bước đi thật nhanh về phía cầu thang.

Má Trần từ đầu đến cuối đều không chú ý tới cảm xúc của anh, tiếp tục đứng tại chỗ lảm nhảm nói: “Cô chủ muốn cho cậu chủ một sự bất ngờ, đã chuẩn bị cả một buổi chiều.”

Bất ngờ, bất ngờ cái gì?

Lục Cẩm Niên giống như bị điểm huyết, mạnh mẽ dừng lại ở cầu thang.

“Cô chủ đã tự mình mua rất nhiều đồ làm bánh ngọt, làm cho cậu một cái bánh ngọt, cô chủ nói, đó là lần đầu tiên cô làm bánh ngọt, vất vả mãi cuối cùng cũng thành công, kết quả tôi thấy cô chủ rất có năng khiếu, một lần đã thành công rồi.”

“Cô chủ còn thắp nến khắp phòng, còn xếp nến thành một dòng chữ...”

Má Trần còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên đã đi bước lớn lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, lại phát hiện trong phòng giống hệt như bình thường, bức họa trên vách tường, cây trồng ngoài ban công đều không có gì khác, tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt, hoàn toàn không có những thứ giống như má Trần vừa nói.

Lục Cẩm Niên chỉ đứng trong phòng ngủ không quá mười giây, sau đó xoay người lại đi xuống lầu, thẳng vào trong nhà bếp.

Má Trần cũng lập tức theo vào: “Cậu Lục, nhà bếp này chỉ có tôi nên vào thôi, cậu muốn làm gì, tôi sẽ làm cho cậu.”

Lục Cẩm Niên không nói chuyện, chỉ quét một vòng quanh nhà bếp, quả nhiên giống như lời má Trần nói, anh thật sự thấy có một chiếc lò nướng mới tinh, sau đó anh lần lượt kéo những ngăn kéo trong tủ bếp, sau đó lại xem tủ chứa đồ, thấy được một ít nguyên liệu làm bánh ngọt.

Lục Cẩm Niên cảm thấy yết hầu của mình như bị thứ gì đó hung hăng bóp chặt lại, có chút khó chịu, lại có chút kích động không nói thành lời.

Anh mạnh mẽ đóng lại ngăn tủ, sau đó bước ra khỏi nhà bếp.

Trợ lý nhìn thấy anh xuất hiện, lập tức xuống xe, mở cửa sau xe ra.

Kết quả Lục Cẩm Niên lại không để ý đến, trực tiếp đi ra ngoài biệt thự.

Trợ lý nghi ngờ nhìn theo hướng anh vừa đi, lại thấy vẻ mặt má Trần cũng hết như mình, sau đó liền đuổi theo anh.

Kết quả vừa mới đi tới cửa, trợ lý đã nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang tìm kiếm thứ gì đó trong thùng rác.

Chương 305: Hứa Gia Mộc có phản ứng(5)

Editor: Xiu Xiu

Kết quả vừa mới đi tới cửa, trợ lý đã nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang tìm kiếm thứ gì đó trong thùng rác.

Đồ bỏ đi của Cẩm Tú Viên, mỗi ngày đều có người đúng giờ đến lấy, nhưng hiện tại là mùa hè, thùng rác bốc mùi rất khó chịu.

Trợ lý sững sốt mất một giây, nhanh chóng đi lên phía trước, bịt mũi, mở miệng nói: “Lục tổng, nơi này bẩn như vậy, anh muốn tìm thứ gì? Để tôi kêu người khác đến tìm?”

Lục Cẩm Niên dường như không hề nghe thấy trợ lý nói gì, không nói gì chỉ chuyên chú tìm kiếm, trong thùng rác, sau đó đáy mắt liền sáng lên, từ bên trong lôi ra một túi rác màu đen.

Trợ lý vội vàng lui về phía sau một bước, thấy Lục Cẩm Niên mở túi rác ra, người giống như mất hồn, ở cạnh thùng rác không hề nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm bên trong.

Bánh ngọt đã thối nát nhìn không ra được hình dáng gì, bơ dính hết lên toàn bộ túi rác, còn tản ra một chút vị sữa tươi.

Trong nháy mắt, Lục Cẩm Niên rất kinh ngạc, cảm thấy như có một đôi tay nắm lấy trái tim anh, cảm giác nhói nhói ngay lập tức lan ra khắp cả người, ngón tay cầm lấy túi rác bắt đầu phát run.

Trợ lý không biết Lục Cẩm Niên đang nhìn cái gì, chỉ thấy vẻ mặt của anh rất không đúng, đứng bên cạnh cũng không dám thở mạnh một phen.

Lục Cẩm Niên vẫn duy trì tư thế cứng ngắc ban đầu khi mở túi rác ra, đứng đó rất lâu, hơi hơi nháy mắt, sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm những thức bừa bãi trong túi rác kia, như là muốn nhìn ra được hình dạng lúc đầu của chiếc bánh ngọt, mắt chùng mườì giây đồng hồ, anh mới lại chớp chớp mắt, sau đó cầm túi rác trong tay, chậm rãi thả lại thùng rác, không coi ai ra gì tiếp tục bước chân, đi vào trong sân.

Má Trần nhìn thấy Lục Cẩm Niên đi vào, lên tiếng hô một câu: “Cậu Lục”, Lục Cẩm Niên giống như không nghe thấy gì, tiếp tục đi thẳng lên lầu, sau đó đi vào trong phòng ngủ chính đóng cửa lại, cả người dựa vào cánh cửa, anh hơi ngửa đầu, nhìn đèn thủy tinh trong phòng, vẻ mặt trầm tĩnh hơi cmơ màng.

Vốn dĩ, những điều má Trần nói đều là sự thật. Tối hôm qua cô vậy mà ở nhà, chuẩn bị cho anh một sự bất ngờ.

Má Trần còn nói, đây là lần đầu tiên cô làm bánh sinh nhật.

Chỉ cần hôm qua anh về nhà, những thứ đó đều là của anh, tại sao anh lại không về? Tại sao anh lại không trở về?

Nghĩ tới đây, trong mắt anh vô cùng chua xót, yết hầu khó khăn lên xuống, anh vươn tay, bưng lấy mặt mình, trong cổ họng phát ra âm thanh không rõ ràng, mang theo vài phần nghẹn ngào: “Lục Cẩm Niên, tại sao mày lại không trở về?”

-

Lúc Lục Cẩm Niên đi xuống lầu, đã khôi phục lại cao ngạo và lạnh nhạt lúc đầu, anh tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, không nói gì lên xe rời đi.

Dọc đường đi, Lục Cẩm Niên vẫn duy trì tư thế lúc vừa mới lên xe, không có thay đổi gì, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, như hơi ngẩn người, hoặc như đang suy nghĩ điều gì.

Không khí bên trong xe, có một loại áp lực không nói nên lời.

Trợ lý không dám thở mạnh, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước, nhanh nhẹn điều khiển xe, hướng về phía studio.

-

Kiều An Hảo không ăn cơm trưa ở Cẩm Tú Viên, cùng Triệu Manh đến chỗ đoàn làm phim, liền đến luôn nhà ăn.

Tối hôm qua ngủ không ngon, tâm tình cũng không tốt, cho nên tinh thần hơi kém cỏi, Kiều An Hảo cầm chén đĩa, tùy ý chọn một ít thức ăn rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Chương 306: Hứa Gia Mộc có phản ứng(6)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào rõ ràng cảm giác được bụng mình hơi đói, nhưng lại không quá muốn ăn, động tác ăn cơm kì kèo mè nheo.

Triệu Manh bùng tới trong mâm, các món ăn chất đầy, hai bát nhỏ màu trắng.

Triệu Manh ngồi xuống, đem một bát nhỏ đặt trước mặt Kiều An Hào: “Kiều Kiều, món thịt xào khô này vừa mới làm xong, lấy cho cậu một phần đó.”

“Cảm ơn” Kiều An Hào lên tiếng, xốc cái nắp bát lên, mùi thịt nồng đậm đánh tới chính diện, chẳng những không gợi lên hứng thú muốn ăn của cô, ngược lại còn khiến dạ dày có chút không thoải mái.

Thịt xào khô của nhà ăn này, là do thợ cả Hàng Châu làm, hương vị giữ được giống nhất, đồ ăn ở nơi này, Kiều An Hào vẫn thích ăn, nhưng lần này không biết vì cái gì, cầm đôi đũa, chọn một miếng thịt nạc, vừa mới đưa vào trong miệng, liền cảm thấy hương vị hơi là lạ, khiến cả người không được tự nhiên, vì thế liền phun ra, trực tiếp ăn rau xanh.

“Sao vậy?” Miệng Triệu Manh chứa nhiều thứ, âm thanh nói chuyện dường như không rõ.

“Trong bụng rất không thoải mái.” Rõ ràng Kiều An Hào không biết

nhều lắm, còn cảm thấy như dạ dày thắt lại, bông đũa trong tay xuống, nhìn Triệu Manh ở đối diện, nói: “Khả năng là do hôm qua uống rượu hơi nhiều.”

Ăn cơm xong, lúc trở lại trong phòng, Kiều An Hào uể oải nằm trên giường, thoáng chốc đã ngủ luôn.

Không biết có phải do tối hôm qua ngủ quá ít không, cô cảm giác được mình ngủ rất ngon, sau cùng còn bị Triệu Manh chụp hình.

Kiều An Hào ngủ ngon nên còn chưa phục hồi lại ý thức, vẻ mặt đần độn mở to mắt mơ màng hỏi một câu: “Sao vậy?”

“Cái gì sao vậy? Buổi tối cậu còn có buổi chụp hình, nhanh đi ăn cơm chiều rồi đến studio thôi!” Triệu Manh nói xong, tiện đem tấm thảm trên người cô xốc lên.

Kiều An Hào nghe nói như thế, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã đang hoàng hôn, sau đó cầm lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua thời gian, vậy mà đã sắp sáu giờ tối, cả người tỉnh táo lại, vội vàng sốt ruột bò xuống giường, chỉ đơn giản đi toilet rửa mặt, tiện cùng Triệu Manh đến nhà ăn luôn.

Buổi tối cô vẫn không có khẩu vị, Kiều An Hào chọn tới chọn lui, sau cùng chỉ chọn một phần ra trộn và một chén cháo trắng, nhưng cũng không xong.

Triệu Manh ăn hơn phân nửa đĩa cá tê cay, ở bên cạnh cô ăn với khí thế ngất trời.

Hương vị của món cá, không ngừng chui vào trong mũi của Kiều An Hào, khiến cô cảm thấy cháo trắng của mình cũng đã nhiễm mùi cá, không hiểu sao trong bụng lại còn cào, nghĩ chỉ muốn phun hết ra.

Trong phòng ăn có không ít người ở đây, Kiều An Hào sợ chính mình nôn ra sẽ ảnh hưởng đến người khác, chọc người ta nghi ngờ, vì thế liền nhanh chóng buông đũa xuống, làm một tư thế tay với Triệu Manh, thần tốc chạy ra khỏi nhà ăn, vọt vào toilet, cảm giác muốn nôn không hiểu sao lại dần biến mất, Kiều An Hào đành phải rửa sạch tay, ngượng ngùng trở về nhà ăn, ai ngờ vừa đi tới cửa, người thấy mùi vị trong nhà ăn, trong bụng lại thấy không thoải mái, nghĩ đến bản thân cũng không có hứng thú muốn ăn gì, vì thế gửi cho Triệu Manh một tin nhắn, trực tiếp ra ngồi nghỉ trên sofa ở bên ngoài.

-

Buổi tối đóng phim, cần lên sân khấu hơi nhiều, lúc Kiều An Hào chạy tới phòng hóa trang, Tống Tương Tư và Trình Dạng đều đã ở đó.

Kiều An Hào chỉ đơn giản chào hỏi với bọn họ một tiếng, sau đó ngồi trên ghế hóa trang của mình.

Chương 307: Hứa Gia Mộc có phản ứng (7)

Editor: Xiu Xiu

Người phụ trách hóa trang cho Kiều An Hào là một cô gái ước chừng ba mươi tuổi, cực kỳ có thâm niên, xuyên qua váy áo màu hồng trên người, cũng không biết có mùi nước

hoa gì, cách một khoảng vẫn ngửi thấy nhàn nhạt mê người, lúc trang điểm cho Kiều An Hào, vừa tựa vào gần, mùi hương kí quá mức nồng đậm, khiến tâm trí cô nóng nảy, trong bụng đã bắt đầu lờ mờ khó chịu.

Thời gian trang điểm hơi lâu, Kiều An Hào mạnh mẽ chịu đựng sự không thoải mái trong bụng, đến sau cùng, cảm giác đó ngày càng mãnh liệt, trong bụng có thứ gì như đang dồn ứ lên.

Kiều An Hào cực lực khắc chế cảm giác muốn nôn ra xuống, không dễ dàng gì mới chờ đến lúc trang điểm xong, lập tức khẩn cấp rời xa thợ trang điểm, bây giờ, quá một đoạn thời gian thật dài, trong bụng Kiều An Hào mới bắt đầu hồi phục lại.

Kiều An Hào thay quần áo, cùng Triệu Manh đến studio, đạo diễn đang ở nơi đó nói những nội dung chính của kịch bản tối nay với các diễn viên, nhìn thấy Kiều An Hào đi tới, lập tức vẫy vẫy tay với cô.

Lục Căn Niên đứng bên cạnh Tống Tương Tư, lập tức nhường người di chuyển một phen, để lại một chỗ trống cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào dừng lại bước chân, chỉ nâng mí mắt nhìn thoáng qua quần áo của anh, sau đó cứng ngắc đi tới, đứng bên cạnh Lục Cẩm Niên, ánh mắt nhìn thẳng vào kịch bản, không hề nhìn anh.

Đạo diễn nói gần 20 phút, mới ngừng lại, ý bảo mỗi diễn viên đều có vị trí và cương vị riêng.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên phải diễn cùng nhau, cho nên hai người đều đến cùng một chỗ, sau khi đạo diễn hạ lệnh, Lục Cẩm Niên theo bản năng nhìn Kiều An Hào, Kiều An

Hào lờ mờ cảm giác được tầm mắt của anh, lại ra vẻ như không hề biết gì, không hề nhìn anh, chỉ bước chân gượng gạo tránh ra.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hào chừng năm giây, mới đi tới bắt kịp.

Kiều An Hào nghe được tiếng bước chân phía sau, có chút cứng ngắc, hao phí sức lực rất lớn, mới khiến cho bản thân duy trì ung dung kiên định, từng bước đi về phía trước.

Đi đến nơi, Kiều An Hào ngừng lại, sau đó Lục Cẩm Niên cũng theo vậy đứng bên cạnh cô.

Cánh tay của anh, sát cạnh cánh tay của cô, chỉ hơi nhúc nhích, da thịt của hai người đã có thể chạm vào nhau.

Hai người ai cũng không nói chuyện với ai, thậm chí trao đổi ánh mắt cũng không có, xem ra giống như đều coi kẻ kia như người xa lạ, ngay cả không khí quanh người cũng hơi ngưng trệ.

Mau mà qua không lâu, khẩu lệnh của đạo diễn vang lên, bắt đầu đóng phim.

Khuynh Thành thời gian đã quay được một thời gian rất dài, mọi người đối với vai diễn của mình ngày càng nắm bắt được thuần thục hơn, trên cơ bản rất ít khi có NG, cho nên lần đầu quay phim, kết thúc cực kỳ thuận lợi.

Đạo diễn thỏa mãn hô “Tốt”, sau đó phân phó cho nhân viên công tác nhanh chóng đi dàn dựng phân cảnh thứ hai, thợ trang điểm cũng lập tức đến trang điểm lại cho diễn viên mà mình phụ trách.

Thợ hóa trang đến gần, Kiều An Hảo lại nghe thấy mùi hương khiến cô không thoải mái, vì muốn giảm bớt quay cuồng trong bụng, cô bắt buộc chính mình nghĩ đến chuyện của anh.

Chương 308: Hứa Gia Mộc tĩnh lại (8)

Thợ trang điểm đến gần, để cho Kiều An Hào lần nữa ngửi thấy mùi hương không thoải mái, vì để giảm bớt sự khó chịu trong dạ dày, cô cố gắng ép mình nghĩ đến những chuyện khác, nhưng cuối cùng lúc thợ trang điểm trang điểm mắt cho cô, bởi vì lại quá gần, mùi kim loại chui vào trong mũi, khiến cô nhất thời không nhịn được, đột nhiên nghiêng đầu, nôn ra.

Vốn buổi tối Kiều An Hào cũng không có ăn gì nhiều, bây giờ đã sớm tiêu hóa không còn một mống, nôn ra ngoài cũng chỉ là một chút acid.

"Cô Kiều thế nào? Thân thể không thoải mái?" Thợ trang điểm quan tâm hỏi một câu.

Chẳng qua Kiều An Hào chỉ nôn mửa một chút, thân thể đã dễ chịu hơn, sau đó Triệu Manh đưa chai nước suối, súc miệng, rồi mới mở miệng nói với thợ trang điểm: "Ngày hôm qua uống một chút rượu, trong dạ dày có hơi không thoải mái."

Thợ trang điểm lại dặm son môi Kiều An Hào bởi vì uống nước nên trôi bớt: "Mùa hè đồ ăn dễ hư, không chú ý cũng rất dễ dàng bị đau bao tử, tốt nhất nên uống thuốc."

"Ừ." Kiều An Hào cười cười, không có nói chuyện.

Tổng Tương Tư đứng ở bên cạnh Kiều An Hào trang điểm, đúng lúc nghe được rõ ràng cuộc nói chuyện của Kiều An Hào và thợ trang điểm, sau đó quay đầu, liếc mắt nhìn Lục Căn Niên, anh cũng vừa

thấy được cô nôn mưa, hơi nhăn trán lại.

Tổng Tương Tư bấu môi, âm thầm cười, chờ thợ trang điểm xong, thừa dịp chưa quay cảnh tiếp theo, đi giày cao gót, đi tới bên cạnh Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên biết rõ có người đứng bên cạnh, nhưng lại không phản ứng.

Dù Tổng Tương Tư bận vẫn ung dung vòng quanh Lục Cẩm Niên quay một vòng, sau đó sóng vai đứng ở bên cạnh hẳn, theo tầm mắt Lục Cẩm Niên, nhìn về phía Triệu Manh đang nói đùa với Kiều An Hào.

Giống như Tổng Tương Tư cố ý, im lặng không nói gì, cho đến lúc đạo diễn nói bắt đầu quay cảnh hai, cô mới đứng thẳng người, cúi đầu, nhìn móng tay của mình, chậm rãi mở miệng, nói một câu "Hình như dạ dày Kiều An Hào không thoải mái, nói là do ngày hôm qua uống rượu ", sau đó cất bước, đi về phía phim trường.

-

Bắt đầu quay cảnh thứ hai, Lục Cẩm Niên đứng ở trong đoàn lưu ý Kiều An Hào đang trang điểm, phát hiện cô nôn mưa lần nữa, nhíu mày, trực tiếp xoay người trở về phòng hóa trang.

Sau khi tẩy trang xong, trợ lý đã lái xe đến cửa phòng hóa trang, Lục Cẩm Niên mở cửa xe, ngồi xuống, trợ lý khởi động xe, đi ra khỏi khách sạn của đoàn phim, lúc đi tới ngã ba, Lục Cẩm Niên ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe vẫn im lặng, bất chợt ngẩng đầu lên, nói một câu: "Tìm một nhà thuốc lớn gần đây, đến đó một chuyến."

Trợ lý "Vâng" một tiếng, vừa kiểm tra dẫn đường, vừa hỏi một câu:

"Lục tổng, anh có chỗ nào không thoải mái sao?"

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chẳng qua là xoay đầu, nhìn về phía ngoài cửa xe.

Trợ lý không hỏi nữa, theo sự dặn dò của Lục Cẩm Niên, tìm được địa chỉ một nhà thuốc mở cửa suốt 24 giờ, định vị, rồi khởi động xe.

Song hai mươi phút sau, xe đã đến cửa tiệm, trợ lý tắt máy: "Lục tổng, anh muốn mua thuốc gì? Tôi mua cho."

"Tôi đi mua." Lục Cẩm Niên nhàn nhạt nói ba chữ, rồi đẩy cửa xe ra, xuống xe, đi vào trong tiệm thuốc.

Thuốc dạ dày có rất nhiều loại, Lục Cẩm Niên không biết mua loại nào, cuối cùng thuật lại lời nói của Tống Tương Tư cho người bán.

Chương 309: Hứa Gia Mộc có phản ứng(9)

Người bán hàng giới thiệu cho Lục Cẩm Niên mấy loại thuốc, có thuốc Đông y cũng có thuốc Tây, Lục Cẩm Niên nhìn bản khám bệnh của mình, sau đó chọn một loại thuốc Đông y cho dạ dày, trả tiền rồi rời đi.

Trở lại, Kiều An Hào quay phim chưa xong, Lục Cẩm Niên trực tiếp để cho trợ lý xuống dưới của khách sạn, ngồi trong xe cùng anh.

Quá nửa giờ, nơi xa mới có xe lục tục trở về.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm ra ngoài xe, mãi đến khi xe của Kiều An Hào từ xa đi đến, anh mới mở cửa đi xuống.

Trợ lý theo anh nhiều năm như vậy, nhưng không thể đoán trúng tâm tư của anh, hiện tại cũng đã hiểu, Lục Cẩm Niên ngồi lâu trong xe như vậy, là để đợi Kiều An Hào, cho nên thấy anh xuống xe, cùng vội vàng xuống theo.

Chỗ đậu xe ngoài cửa khách sạn đã bị người ta chiếm mất, Triệu Manh đành phải dừng xe ở đối diện, sau đó cùng Kiều An Hào xuống xe, đi bộ đến nhà ăn.

Lúc sắp đi đến cửa khách sạn, trợ lý của Lục Cẩm Niên thức thời hô một tiếng: “Cô Kiều.”

Kiều An Hào và Triệu Manh đồng thời dừng bước, theo âm thanh đó mà nhìn lại, thấy Lục Cẩm Niên và trợ lý của anh đang đứng ở gần

một gốc cây không xa, ánh sáng ở nơi đó hơi tối, không thấy rõ được vẻ mặt anh.

Triệu Manh quay đầu liếc Kiều An Hào một cái: “Lục Ảnh đế tìm cậu.”

Kiều An Hào giống như chưa hề nghe thấy Triệu Manh nói, mấp má môi, đứng tại chỗ không hề động đậy.

Trợ lý theo bản năng nhìn thoáng qua Lục Cận Niên, sau đó lại ra tiếng: “Cô Kiều, nơi này.”

Triệu Manh: “Kiều Kiều, cậu ngốc nghếch đứng ở chỗ này làm gì?”

Kiều An Hào buông mi mắt xuống, vẫn như cũ không hề có ý đi qua.

Đáy lòng trợ lý không yên, vừa định mở miệng lần nữa gọi Kiều An Hào, kết quả Lục Cận Niên đứng bên cạnh anh lại chủ động cất bước đi về phía Kiều An Hào.

Trợ lý mở to hai mắt, sửng sốt ước chừng nửa phút mới nhanh chóng chạy theo.

Khoảng cách từ chỗ Lục Cận Niên đến Kiều An Hào còn tầm một nửa nữa, dừng bước, đèn đường mờ nhạt chiếu vào khuôn mặt anh, nhìn chăm chăm Kiều An Hào.

Gió đêm ở ngoại ô, mang theo khí lạnh, từng trận thổi tới, đập trúng vào người Kiều An Hào có chút hỗn độn.

Lục Cận Niên chăm chú nhìn Kiều An Hào rất lâu, ý thức được người con gái anh thích không hề có ý tứ nào muốn mở miệng, đáy mắt xẹt qua một chút mất mát, sau đó cầm lấy túi lớn trong tay đưa cho Kiều An Hào: “Cho cô.”

Túi lớn trong suốt, Kiều An Hảo lờ mờ nhìn ra là thuốc đau dạ dày.

Đầu ngón tay của cô run nhè nhẹ, đáy lòng có một loại khổ sở nói không nên lời.

Nếu đổi lại là trước đó, cô không thoải mái, anh đưa thuốc cho cô, cô sẽ cảm thấy cực kỳ vui vẻ, cực kỳ hạnh phúc, nhưng từ sau chuyện tối qua. Anh luôn như vậy, đối với cô lúc tốt lúc xấu, để cô không thể cảm nhận được trong lòng anh, rốt cuộc coi cô là gì.

Có lẽ là một thời gian trước ở chung với anh rất tốt, đáy lòng cô có chút hy vọng, cho rằng bản thân và anh có thể có tương lại, nhưng tối hôm qua ở trong xe, anh tàn nhẫn hung ác với cô như thế, trong nháy mắt như làm cô thức tỉnh.

Nếu như anh vẫn lạnh lùng với cô, cô sẽ khổ sở, nhưng không hẳn là giống như hiện tại, hỗn loạn cả mắt mát và khổ sở.

Phải biết rằng, hi vọng qua đi thất vọng lại đến, là tuyệt vọng vô cùng.

Thật sự cô có chút sợ hãi, mỗi lần anh dụ dằng với cô, sau lưng đều đã cất giấu một con dao bén nhọn,

Tay cô chỉ giật giật, sau đó nắm chặt lấy váy của mình, không hề vươn tay ra tiếp nhận chiếc túi.

Chương 310: Hứa Gia Mộc có phản ứng (10)

Tay cô chỉ giật giật, sau đó nắm chặt lấy váy của mình, không hề vươn tay ra tiếp nhận chiếc túi.

Trán Lục Cẩm Niên nhăn lại, lực cầm chiếc túi tăng thêm một chút, tay lại vẫn như cũ duy trì tư thế đang đưa cho Kiều An Hào, không hề rút về.

Lúc này, bóng đêm càng đậm, mọi người trong đoàn làm phim đã vào trong từ lâu, ánh sáng lờ mờ ở góc rẽ, bốn người đứng đó, người nào cũng không nói chuyện, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Tay Lục Cẩm Niên đưa ra rất lâu, Kiều An Hào nhất định duy trì dáng vẻ thờ ơ, không khí giữa hai người có chút căng co.

Triệu Manh và trợ lý của Lục Cẩm Niên đứng bên cạnh, đáy lòng đã có chút xấu hổ.

Lại một trận gió lạnh thổi đến, cảm giác lạnh lan đến cả người, Kiều An Hào run rẩy, vẻ mặt lại vẫn bình thản chuyển tầm mắt ra khỏi chiếc túi trong tay anh, dáng vẻ muốn tránh ra.

Trợ lý thấy cảnh như vậy, phản ứng nhanh chóng tiếp nhận túi lớn trong tay Lục Cẩm Niên, đưa về phía Triệu Manh: “Cô Kiều trong bụng không thoải mái, Lục tổng đã cố ý đi mua.”

Triệu Manh nghĩ một chút, vươn tay nhận lấy, thay Kiều An Hào nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Sau đó nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kiều An Hào một cái, tầm mắt của Kiều An Hào vừa lúc lạ đến chiếc túi trong tay cô, ngón tay của Triệu Manh cứng ngắc, nhưng Kiều An Hào lại không có vẻ mặt gì quá lớn, quay đầu lại, cất bước rời đi.

Kiều An Hào đi được một đoạn xa, âm thanh của Lục Cảnh Niên, cất qua bóng đêm truyền đến sau lưng cô: “Nếu thân thể thật sự không thoải mái, ngày mai tôi sẽ dời lịch diễn của cô chậm lại vài ngày.

Bóng dáng Kiều An Hào cứng ngắc, tiếp tục bước hai bước, mới ngừng lại được, đưa lưng về phía Lục Cảnh Niên, mới quay đầu, nhìn anh một cái, ánh mắt cực kỳ nhạt nhẽo, lời nói trong miệng cũng cực kỳ xa cách: “Anh Lục, không cần, cảm ơn.”

Anh Lục ... Lục Cảnh Niên bị mấy chữ của cô làm cho thất thần, nhìn Kiều An Hào không chớp mắt một lúc lâu, anh mới nhẹ nhàng gật đầu một cái, động tác có chút kích động, như là đang che giấu bất an và khủng hoảng ở đáy lòng.

Sau một khắc, há to miệng, như là muốn nói gì, nhưng sau cùng dừng một lát, mở miệng nói: “Thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Kiều An Hào không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu, sau đó quay đầu, nói nhỏ một câu với Triệu Manh “đi thôi”, tiếp tục cất bước rời đi.

Triệu Manh xấu hổ nắm lấy tóc của mình, nở một nụ cười rục rờ với Lục Cảnh Niên: “Lục tổng, hẹn gặp lại.”

Sau đó liền một đường chạy chậm đuổi theo Kiều An Hào.

Sau khi bóng dáng của Kiều An Hào và Triệu Manh khuất sau chỗ rẽ,

Lục Cẩm Niên mới thu lại tầm mắt, cũng mở miệng nói một câu “đi thôi”, sau đó dẫn đầu cất bước đi về phía khách sạn.

Trợ lý không nói gì, một đường đi vào thang máy, chờ đưa Lục Cẩm Niên trở về phòng, đưa cho anh một ly nước sôi, lúc đi vào phòng ngủ, giống hệt như suy đoán của anh, Lục Cẩm Niên lại đứng trước cửa sổ, hút thuốc.

Trợ lý không hề quấy rầy Lục Cẩm Niên, chỉ để nước sang một bên, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ, lúc đóng cửa phòng, vẫn hơi lẩm lời nói một câu: “Lục tổng, hút thuốc nhiều có hại với sức khỏe.

Đầu ngón tay Lục Cẩm Niên kẹp điếu thuốc lá run lẩy bẩy, khói bụi tuôn xuống, anh không quay đầu, cũng không nói gì, như là đưa lưng về phía trợ lý gật gật đầu, hoặc như là động tác gì cũng không có.

Chương 311: Hứa Gia Mộc có phản ứng (11)

Trợ lý đứng một hồi, không có nói chuyện, chỉ đóng cửa lại rồi rời khỏi phòng anh.

-

“Kiều Kiều, cậu và Lục Ảnh đế có chuyện gì sao?” Sau khi Triệu Manh đi vào thang máy, rốt cuộc cũng không nhẫn nại được nữa mở miệng hỏi.

Kiều An Hào không nói gì, tầm mắt rơi xuống chiếc túi trong tay Triệu Manh, mấp máy môi.

“Thời gian trước đây hai người vẫn tốt mà? Anh ta chọc giận cậu hả?”

“Kiều Kiều, tới cùng là có chuyện gì?”

Dọc đường đi, Triệu Manh nhiều lần hỏi, nhưng Kiều An Hào đều không nói gì, lúc trở lại phòng, trực tiếp đi vào nhà tắm, sau khi tắm xong, lại bò lên giường.

Kiều An Hào đang chuẩn bị giữ chăn ra, một thứ gì đó đã bay đến trước mặt cô.

Là thuốc dạ dày mà Lục Cận Niên mua cho cô.

“Kiều Kiều, đây là Lục Ảnh đế mua cho cậu, cậu muốn uống liền

uống, không thích uống thì tự mình ném đi, dù sao mình cũng sẽ không xử lý giúp cậu.” Triệu Manh nói rõ ràng một câu, sau đó đi vào toilet.

Kiều An Hào nhìn chằm chằm hộp thuốc một lúc, sau đó tiện tay đặt lên tủ đầu giường, nằm xuống giường, trợn tròn mắt, nhìn trần nhà, đáy lòng như đang xoắn xuýt vào nhau.

Cô rất muốn uống thuốc mà anh mua, mà lại không muốn, giống như lúc ở dưới lầu, muốn tiếp nhận nó, nhưng lại bắt ép chính mình không được đưa tay ra.

Trong lòng cô hiểu rõ, đây chỉ là một phương thức vụng về của bản thân cô, muốn vẫn hội lại sự tổn thương quá lớn mà anh gây ra.

Có lẽ là do đau bao tử, Kiều An Hào cảm thấy cả người đều mệt mỏi, rõ ràng một giây trước trong đầu còn đang tự hỏi có nên uống thuốc không, kết quả một giây sau đã đi vào giấc ngủ từ lúc nào.

Một đêm này thật sự ngủ ngon giấc, ngày hôm sau tỉnh dậy, Kiều An Hào thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Từ sáng đến tối, một ngày liền quay phim, Kiều An Hào nhanh chóng thu xếp cho bản thân, cũng Triệu Manh đi xuống lầu, đến nhà ăn ăn bữa sáng.

Bữa sáng thường ngày đều có dinh dưỡng rất phong phú, Kiều An Hào đặc biệt muốn ăn, còn cố ý lấy hai phần.

Cùng Triệu Manh ngồi xuống, cô uống hai cốc sữa đậu nành trước, mới cầm chiếc đĩa kẹp lấy thức ăn rồi cho vào miệng, ngày thường ăn không hề thấy dầu mỡ, nhưng hôm này không biết có chuyện gì, Kiều An hào lại cảm thấy ngấy vô cùng, tưởng rằng động tĩnh trong

bụng qua một đêm đã hết, ai ngờ cô mạnh mẽ bùng đũa xuống, không chờ Triệu Manh hỏi hạn, ngay lập tức chạy ra khỏi nhà ăn, vọt vào trong toilet.

Kiều An Hào còn chưa kịp tiến vào phòng rửa tay trong WC, chỉ có thể úp sấp người ở bồn rửa tay công cộng bên ngoài, ói ra từng trận.

-

Lục Cẩm Niên định xuống ăn sáng, vừa ra khỏi thang máy, đã thấy Kiều An Hào vọt vãi đi vào trong toilet.

Sau đó liền thấy trợ lý ở bên cạnh kêu lên: “Cô Kiều có vẻ không ổn.”

Trán Lục Cẩm Niên hơi cau lại, chần chừ không quá nửa giây, trực tiếp để cho trợ lý đến phòng ăn trước chờ mình, sau đó đuổi kịp Kiều An Hào.

Lục Cẩm Niên không có chút chần chừ vọt tới trước mặt Kiều An Hào, kéo cánh tay cô: “Sao vậy? Trong bụng vẫn còn khó chịu sao?”

Kiều An Hào nghe thấy giọng nói của anh, cả người liền run lên một cái, vẫn chưa kịp làm ra phản ứng gì, lại cúi đầu, nôn mửa.

Chương 312: Hứa Gia Mộc tĩnh lại (12)

Editor : Meitu

Lục Cẩm Niên lại khẩn trương mở miệng: "Ngày hôm qua uống thuốc chưa? Bây giờ tôi đưa cô đến bệnh viện."

Lục Cẩm Niên vừa nói, vừa lấy điện thoại di động, định gọi điện thoại cho trợ lý, dặn dò chuẩn bị xe.

Dạ dày Kiều An Hào không có thứ gì nhưng ói, nhổ ra đều là một chút acid, cô nhìn qua gương, thấy hành động của Lục Cẩm Niên, miễn cưỡng đứng thẳng người, nhìn Lục Cẩm Niên lắc đầu: "Không cần..."

Câu nói bị bỏ lửng, Kiều An Hào lại nôn vào bồn rửa tay, đợi đến lúc không còn cảm giác muốn ói, vươn tay, mở vòi nước, rửa sạch bồn rửa tay, sau đó ngậm nước, súc miệng, nhìn về Lục Cẩm Niên đang yên lặng mở miệng, nói: "Tôi không sao, chút nữa còn phải quay phim, không cần đến bệnh viện. "

Nói xong, Kiều An Hào nhìn Lục Cẩm Niên, một bên rút một khăn giấy, xoa xoa tay ướm nhẹ, rồi đi ra ngoài phòng vệ sinh.

Chẳng qua Kiều An Hào vừa bước một bước, tay Lục Cẩm Niên đã đặt trên bả vai cô, kéo cô tới đây, liếc mắt nhìn gương mặt có hơi tái nhợt, mím chặt môi, sau đó một giây kế tiếp dứt khoát nắm cổ tay của cô, đi ra

ngoài phòng vệ sinh, vừa đi, vừa dùng giọng nói không muốn thương lượng điều gì, bình tĩnh nói: "Phải đi bệnh viện."

"Thật sự không cần." Kiều An Hào vừa nói, muốn thoát khỏi Lục Cẩm Niên, nhưng sức lực của cô so với anh, hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng gì, cuối cùng vẫn bị Lục Cẩm Niên kéo ra xe trước khách sạn, anh vừa mở cửa xe ra, đang chuẩn bị đưa Kiều An Hào đi vào, bất chợt truyền đến tiếng chuông điện thoại di động.

Lục Cẩm Niên dừng lại, nghe thấy là của Kiều An Hào, sau đó động tác không chần chừ chút nào đặt Kiều An Hào vào chỗ ngồi, còn mình vòng qua xe, mở cửa xe, ngồi xuống, đang chuẩn bị khởi động xe, lại nghe thấy Kiều An Hào nhận điện thoại, giọng nói mang theo vài phần vui mừng nói một câu: "Thiệt hay giả? Anh Gia Mộc có phản ứng?"

Lục Cẩm Niên đạp chân lên chân ga, chợt dừng lại, anh sửng sốt tầm mười giây đồng hồ, mới ngẩng đầu lên, nhìn Kiều An Hào qua kính chiếu hậu, thấy trên mặt của cô tràn đầy nụ cười rực rỡ, tiếp tục thể hiện sự vui mừng trong điện thoại: "Vậy thật sự là quá tốt, con biết, con sẽ qua, dạ... Tạm biệt."

Kiều An Hào cúp điện thoại, mới phản ứng mình đang ở trên xe Lục Cẩm Niên, nụ cười trên mặt nhất thời thu lại, im lặng một hồi, quay mặt nhìn Lục Cẩm Niên nói: "Bác gái gọi điện thoại tới, nói anh Gia Mộc có phản ứng, muốn tôi đến đó."

Dừng lại, Kiều An Hào lại mở miệng: "Đúng lúc anh Gia Mộc ca ở bệnh viện, tôi thăm anh Gia Mộc xong, tự mình đi kiểm tra là được rồi, không cần phiền anh đâu."

Tay Lục Cẩm Niên nắm tay lái, bởi vì dùng sức, khớp xương có chút trắng bệch, kẽ máp máy môi, không nói gì, chẳng qua là im lặng đạp

chân ga, vòng tay lái, dứt khoát lái xe rời khỏi khách sạn.

Đi được một đoạn, Lục Cẩm Niên mới mở miệng, giọng nói nghe có chút khô khốc: "Tôi đưa cô đi."

Kiều An Hào gật đầu, không lên tiếng, kể tiếp hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Lúc sắp vào thành phố, Lục Cẩm Niên mới nghĩ tới điều gì, cầm điện thoại gọi cho trợ lý, để anh thông báo đạo diễn đổi ngày quay phim hôm nay.

Chương 313: Hứa Gia Mộc có phản ứng(13)

Xe đỗ ở trước cửa bệnh viện mà Hứa Gia Mộc ở, Kiều An Hảo xinh đẹp liếc nhìn người đến người đi ở cửa bệnh viện, quay đầu nói với Lục Cận Niên: “Cảm ơn anh đã đưa tôi tới đây.”

Lục Cận Niên nhìn không rời mắt khỏi cửa bệnh viện, nắm chặt tay lái, một lát sau, mới “Uh” một tiếng.

Kiều An Hảo dừng lại một lát, nói với Lục Cận Niên: “Tôi đi vào trước, bác gái còn đang ở bên trong chờ tôi.”

“Được...” Lục Cận Niên hơi kéo dài thanh âm, cổ họng cảm thấy một cỗ chua xót, suýt nữa chân lại giẫm lên trên chân ga.

Kiều An Hảo đẩy cửa xe một chút, phát hiện bị khóa trái, quay đầu nhắc Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên “Uh” một tiếng, sau đó bối rối giơ tay lên, lúc mở cửa khóa xe, thì đèn xe lại sáng lên, anh vội vàng sửa lại.

Kiều An Hảo nghe thấy âm thanh “Răng rắc” từ xe truyền đến, liền đẩy cửa xe một chút, cửa xe mở ra, xuống xe, lúc đóng cửa xe, nghĩ một chút, lại xoay người nói với Lục Cận Niên một câu: “Tạm biệt.”

Lục Cận Niên gật gật đầu, lúc Kiều An Hảo sắp đóng sầm cửa, thì lên tiếng: “Kiều Kiều.....”

Kiều An Hảo giống như bị người điểm huyết, người lập tức cứng đờ,

cô với Lục Cẩm Niên quen biết nhiều năm như vậy, anh gọi cô là Kiều An Hào, bạn học Kiều, Kiều tiểu thư... Nhưng bình thường chưa bao giờ giống như Hứa Gia Mộc và Kiều An Hạ, gọi qua tên húy của cô, Kiều Kiều.

Kiều An Hào tay dùng sức nắm chặt cửa xe, bên ngoài sóng yên biển lặng, nhưng trong lòng thì lại dậy lên sóng lớn.

Dường như Lục Cẩm Niên cũng ý thức được bản thân dưới tình thế cấp bách, bật thốt lên nhũ danh của cô cái tên mà ở dưới đáy lòng đã vô số lần gọi qua, nét mặt trì hoãn một chút, cuối cùng bình tĩnh tiếp tục nói: “Thăm Gia Mộc xong, nhớ đi gặp bác sĩ, bệnh dạ dày biến tốt hay biến xấu.”

“Tôi nhớ rồi.” Kiều An Hào cũng không nói lên được nguyên nhân, vì sao trong lòng có chút khó chịu, cô cố gắng nở một nụ cười với Lục Cẩm Niên, sau đó nói một câu “Tạm biệt.”, nhìn thấy Lục Cẩm Niên gật đầu, cánh môi giật giật, giống như cũng nói một câu “Tạm biệt”, nhưng là bởi vì âm thanh quá

nhỏ, cô không có nghe được, sau đó đóng cửa xe lại, quay người đi vào bệnh viện.

Lục Cẩm Niên ngồi ở trong xe, nhìn bóng lưng của Kiều An Hào rời đi, cô biến mất khỏi tầm mắt của anh rất lâu rồi, nhưng anh vẫn nhìn chăm chăm.

Trong khoảnh khắc này anh đột nhiên phát hiện, mấy năm nay, anh dường như đều lặp đi lặp lại nhìn bóng lưng của cô.

Lúc học cấp hai, anh lén lút nấp ở một bên trên đường về nhà cô, nhìn bóng lưng cô với Kiều An Hạ, hoặc với Hứa Gia Mộc nói cười cãi nhau ầm ĩ.

Lên cấp ba, rất nhiều lần anh giống như vô ý đứng ở cửa phòng học, bắt đầu tìm kiếm trong đám đông học sinh, bóng lưng của cô, nhìn xem chăm chú.

Lúc học đại học, mỗi lần cô từ Hàng Châu rời đi, anh đều lén lút đi tiễn cô, chỉ là cô không biết, anh đứng ở ngoài sân bay, ngoài nhà ga, nhìn thấy bóng lưng của cô mới yên tâm.

Cho tới bây giờ, vẫn như thế...

Kỳ thật có rất nhiều lúc, nhiều khi, chỉ cần cô quay đầu, là có thể nhìn thấy anh, nhưng mà bình thường cô lại không quay đầu liếc mắt nhìn đằng sau một cái.

Phòng bệnh của Hứa Gia Mộc nằm ở tầng cao nhất của bệnh viện, Hứa Gia tìm không ít bác sĩ giỏi, cả một tầng, rất ít khi có người ngoài vào.

Nữ quản lý canh giữ ở cửa, biết Kiều Gia Hào, dường như đang đứng đợi Kiều An Hào, thấy Kiều An Hào từ trong thang máy đi ra, lập tức dẫn cô đi về phía phòng bệnh.

Chương 314: Hứa Gia Mộc có phản ứng (14)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào vừa đến cửa phòng bệnh, nhìn thấy rất nhiều chuyên gia mặc áo blu trắng đang vây quanh để kiểm tra cho Hứa Gia Mộc.

Hàn Như Sơ đứng một bên, lo lắng khẩn trương nhìn con trai mình.

Kiều An Hào nhẹ nhàng bước vào, đứng bên cạnh Hàn Như Sơ, nhẹ giọng nói một câu: “Bác Hứa.”

Hàn Như Sơ nghiêng đầu, có thể là do vừa mới khóc, hốc mắt có chút hồng, nhìn thấy Kiều An Hào, lập tức vươn tay nắm lấy tay cô: “Kiều Kiều, cháu đã đến.”

Kiều An Hào gật đầu một cái, nhìn một chuyên gia đang kiểm tra cho Hứa Gia Mộc: “Anh Gia Mộc thật sự đã có phản ứng rồi hả?”

“Vâng, hôm nay tôi đến xem cậu ấy, lúc ngồi bên cạnh nói chuyện với cậu ấy, thấy ngón tay của cậu ấy hơi động đậy.” Hàn Như Sơ có chút kích động: “Kiều Kiều, Gia Mộc đã cử động, nó nắm chỗ này của bác...” Nói xong, Hàn Như Sơ đư tay phải của mình, nơi Hứa Gia Mộc đã chạm qua, chỉ cho Kiều An Hào: “Là chỗ này, Gia Mộc chạm vào chỗ này của bác.”

Hàn Như Sơ vừa mới dứt lời, một vị chuyên gia liền xoay người, đi đến trước mặt bà, tháo khẩu trang xuống.

“Con trai tôi sao rồi?” Hàn Như Sơ không đợi người kí mở miệng nói chuyện, đã lo lắng hỏi trước.

Chuyên gia nói: “Cậu Hứa đã khôi phục bình thường, nếu hôm nay cậu ấy có phản ứng, thì có thể khẳng định cậu ấy đã tỉnh lại.”

Hàn Như Sơ nghe thấy thế, liền cười lên, trong mắt dần có ánh sáng: “Thật vậy sao? Khi nào thì Gia Mộc sẽ tỉnh lại?”

“Cái này tạm thời vẫn khó nói trước được, có lẽ tùy lúc sẽ tỉnh lại, có khi còn phải đợi một thời gian nữa, cụ thể là bao lâu, tôi cũng không thể hoàn toàn nói trước được, thế nhưng, phu nhân, xin bà yên tâm, nếu cậu Hứa đã có phản ứng, thì chúng tôi phụng g pháp đánh thức mà chúng ta đang dùng là có hiệu quả, tôi nghĩ nếu tiếp tục kéo dài, cậu Hứa rất nhanh có thể tỉnh lại rồi.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Hàn Như Sơ liên tục nói cảm ơn, có thể là do quá kích động và hưng phấn, đến sau cùng, nước mắt cũng không khống chế được mà rơi xuống.

-

Hứa Gia Mộc rốt cuộc cũng đã có hy vọng tỉnh lại, khiến mẹ của anh hết sức cao hứng.

Thật ra Kiều An Hảo cũng rất cao hứng, Hứa Gia Mộc là một trong những người bạn tốt nhất trên thế giới này của cô, chẳng qua cao hứng đi qua, trong lòng lại hơi nhàn nhạt bi thương.

Cứ việc Lục Cẩm Niên đối với cô lúc tốt lúc xấu, cứ việc cô bởi vì chuyện mất mát ở đêm sinh nhật của anh mà luôn thấy khổ sở.

Cứ việc bây giờ anh dịu dàng với cô, cũng là bởi vì, trước đó anh đã

trút giận lên người cô, cô nhìn anh phát tiết giận dữ như vậy, đã thấy được anh chán ghét cô, cô thương anh, nhưng cô cũng là con người, cô không thể cứ mãi chịu oan ức bởi anh, rồi sau đó lại hạ mình bám lấy anh, van xin anh.

Cô hơi mất hứng, có tức giận, người con gái nào cũng có tự trọng của riêng mình, nhưng đúng là cô chưa từng nghĩ đến muốn không có một chút quan hệ nào với anh.

Đúng là, hiện tại Hứa Gia Mộc bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, cho đến lúc ấy, cô và anh sẽ không thể sắm vai phu thê, cô và anh có phải sẽ mỗi người một ngã, trở lại quan hệ xa lạ như trước đây không?

Hàn Như Sơ ngây ngốc ở trong bệnh viện đến 11 giờ trưa mới rời đi, Kiều An Hào vẫn ở cùng, cô được Lục Cẩm Niên đưa tới, không hề lái xe, cho nên tiện lên xe của Hàn Như Sơ.

Trước khi lên xe, cô nhớ tới dạ dày của mình mấy ngày nay không được thoải mái.

Chương 315: Hứa Gia Mộc tĩnh lại (15)

Lúc này ở trên xe, Kiều An Hào mới nhớ mấy ngày nay dạ dày của mình có hơi không thoải mái, trước khi xuống xe Lục Cảnh Niên, còn nhắc nhở cô nên đi tìm bác sĩ kiểm tra.

Kiều An Hào nhìn nhiều người chờ đợi khám bệnh, nghĩ dạ dày của mình không có gì nghiêm trọng, cũng lười đi kiểm tra.

Cô không phải chưa từng bị bao tử, chỉ cần uống thuốc, hai ngày nữa là khỏe rồi.

Hàn Như Sơ gọi điện thoại để hôm nay lịch quay của Kiều An Hào đổi ngày, cho nên cả ngày nay, cô cũng không có chuyện gì làm, lên xe, Hàn Như Sơ hỏi: "Kiều Kiều, con muốn đi đâu?"

Kiều An Hào suy nghĩ một chút, phát hiện dường như mình không có ý đi chỗ nào khác, cuối cùng nói: "Về Cẩm Tú viên."

Lúc Hàn Như Sơ khởi động xe, liếc mắt nhìn thời gian, đã gần buổi trưa, mở miệng nói: "Bây giờ cũng đến giờ cơm trưa, Kiều Kiều, bằng không con theo bác trở về nhà họ Hứa đi, cũng lâu rồi con không đến đó ăn, đúng lúc bác trai không có ở đây, trong nhà chỉ có một mình bác, không có ai nói chuyện, xme như về nhà ăn cơm với bác, bác để cho tài xế đưa con về nhà. "

Kiều An Hào nghĩ đến hai ngày trước mình ở Cẩm Tú viên chuẩn bị bất ngờ cho Lục Cảnh Niên lại trở thành sự mất mát, trở về cũng khó tránh khỏi sẽ nghĩ tới những hình ảnh thương tâm kia, vì vậy gạt

đầu: "Được rồi."

Dừng lại, nghĩ đến nhà họ Kiều và nhà họ Hứa gần nhau, vì vậy còn nói: "Đúng lúc con ăn cơm xong, sẵn đường đến nhà họ Kiều, lâu rồi cũng không đi thăm chú thím."

Hàn Như Sơ cười khen Kiều An Hảo hiếu thảo, sau đó chạy xe về nhà họ Hứa, dọc theo đường đi, hai người nói vài ba câu về chuyện nhà cửa.

Quản gia thấy Kiều An Hảo và Hàn Như Sơ cùng trở lại, vô cùng vui mừng, hết sức nhiệt tình chào hỏi mời Kiều An Hảo ngồi xuống rồi pha trà, thậm chí còn để cho người giúp việc chuẩn bị mấy món Kiều An Hảo thích ăn.

Mặc dù chỉ có Hàn Như Sơ và Kiều An Hảo ăn cơm trưa, nhưng người giúp việc chuẩn bị một bàn món ăn, vô cùng phong phú.

Trước kia lúc ở nhà họ Kiều, Kiều An Hảo và Kiều An Hạ cũng thường đến nhà họ Hứa ăn cơm, Hàn Như Sơ và quản gia cũng biết khẩu vị của hai người, cho nên thức ăn vừa lên tới, Hàn Như Sơ đành gấp một miếng thịt gà đặt ở trong chén của Kiều An Hảo: "Kiều Kiều, đây chính là món con thích ăn, dì Vân đã nấu đó, rất lâu rồi bà ấy không xuống bếp, hôm nay con tới, dì ấy mới tự mình làm."

Dì Vân trong miệng của Hàn Như Sơ, chính là quản gia ở nhà họ Hứa.

Món thịt gà này là Kiều An Hảo thích ăn nhất, suy nghĩ cũng lâu rồi không ăn, Kiều An Hảo có hơi thèm ăn, cười híp mắt nói một tiếng "Cảm ơn", không câu nệ cầm đũa ăn.

Mùi vị vẫn như cũ, không có thay đổi chút nào, Kiều An Hảo không

nhìn được khen ngợi quản gia đôi câu.

Quản gia nghe Kiều An Hảo khen mình, lại gấp thêm thịt cá mình tự làm.

Là món cá kho, nghe thấy tên đã cảm thấy rất ngon miệng, Kiều An Hảo không thể chờ đợi mà gấp, bỏ vào trong miệng, nhưng mới vừa nhai, mơ hồ cảm thấy mùi cá tanh, sau đó trong dạ dày quặn quại, cô giơ tay lên, che miệng, lập tức buồn nôn đứng lên.

"Kiều Kiều, sao vậy?"

"Cô chủ đang khỏe mạnh, sao vậy?"

Hàn Như Sơ và quản gia đồng thời quan tâm hỏi.

Kiều An Hảo khoát tay áo, chạy nhanh vào phòng vệ sinh lầu một, đi về phía bồn cầu, tiếp tục nôn.

Hàn Như Sơ vội vàng đặt chén đĩa, đi tới, cửa bị Kiều An Hảo khóa trái, Hàn Như Sơ đẩy không được, chẳng qua là nghe bên trong có tiếng nôn mửa không ngừng truyền ra.

Chương 316: Hứa Gia Mộc có phản ứng(16)

Hàn Như Sơ gõ cửa hai cái: “Kiều Kiều? Cháu có sao không? Kiều Kiều?”

“Cháu không sao...” Kiều An Hào nói ba chữ, lại ói ra.

Hàn Như Sơ nghe thấy âm thanh nôn mửa, lo lắng cau mi lại, nhìn về phía quản gia trực tiếp phân phó: “Gọi điện thoại, kêu bác sĩ đến đây một chuyến, Kiều Kiều nôn thành như vậy, nhấn định là có gì không thoải mái.”

Quản gia đứng tại chỗ không động đậy.

Hàn Như Sơ nhin không được lên tiếng thúc giục một chút, sau đó quản gia tiến đến gần bên tai Hàn Như Sơ, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, nôn mửa không nhất định là bị bệnh, cũng có thể là mang thai.”

Hàn Như Sơ đã từng sinh con, là người từng trải, nghe câu như thế, nháy mắt liền hiểu ra, bà quay đầu liếc mắt nhìn của toilet một cái, sau đó liền bước chân đi về phía phòng khách, đi qua đi lại, nhìn về phía quản gia vẫy vẫy tay, ghé vào bên tai của bà ta, nhỏ giọng nói: “Cô đi gọi điện cho chị Lâm, khiến cho chị ấy qua đây một chuyến.”

“Dạ, phu nhân.” Quản gia lập tức làm theo.

Giống như buổi sáng, Kiều An Hào nôn ra xong thoải mái rất nhiều, từ toilet đi ra, liền thấy Hàn Như Sơ đứng ngoài cửa, lập tức ngượng ngùng nói: “Bác gái, thực xin lỗi, ảnh hưởng tới bác ăn cơm.”

“Không có việc gì, ngược lại là cháu, sao lại thế này, nôn thành như vậy.” Hàn Như Sơ đưa tay chỉ chỉ nhà ăn, cùng trở về với Kiều An Hào.

Kiều An Hào đáp: “Đêm sinh nhật của anh Gia Mộc, uống hơi nhiều rượu, kết quả ngày hôm sau dạ dày liền không thoải mái, hai ngày nay đều muốn nôn.”

“Dạ dày không thoải mái, để bác cho tài xế đưa cháu trở về, không cần phải phiền phức nhiều thứ, không cần thận lại phát hiện ra nhiều vấn đề khác.”

Kiều An Hào cười cười, ngây thơ nói: “Đã biết, bác gái.”

Hàn Như Sơ cười cười, không nói gì, cùng Kiều An Hào ngồi xuống bàn ăn, tiếp tục ăn cơm, ăn hai miếng, bà nhìn canh dưa chua cách thủy thịt gà, sau đó tự mình múc thêm một chén nữa, đưa cho Kiều An Hào, Kiều An Hào nói một tiếng “Cám ơn”, rồi nhận lấy, cầm thìa uống một ngụm, hương vị chua nồng, rất là ngon, vì thế lại tiếp tục uống thêm vài hớp, Hàn Như Sơ ngồi ở đối diện, nhìn hành động này của Kiều An Hào, mắt lóe lên, bên miệng lộ ra một tia cười đoan trang, tiếp tục tạo nhã ăn cơm.

Ăn cơm xong, có khách của Hứa gia đến, Hàn Như Sơ mời người khách do mình mời ngồi xuống, sau đó nói với Kiều An Hào: “Kiều Kiều, cháu còn nhớ không? Đây là dì Lâm, lúc trước khi cháu cùng Gia Mộc kết hôn, dì ấy có tặng cháu một chiếc vòng tay bạch ngọc.”

Nhắc tới chiếc vòng bạch ngọc, Kiều An Hào liền nghĩ tới, người khách này là một người chị em đặc biệt tốt của Hàn Như Sơ, làm bác sĩ ở khoa phụ sản trong bệnh viện.

Kiều An Hào lập tức lễ phép lên tiếng chào: “Dì Lâm, ngài tốt.”

Người phụ nữ được kêu là dì Lâm này, lập tức nở nụ cười dịu dàng, nhìn từ trên xuống dưới Kiều An Hào, mở miệng nói với Hàn Như Sơ: “Như Sơ, người con dâu này của em lớn lên thật xinh đẹp”

Hàn Như Sơ cười, cũng lên tiếng khen Kiều An Hào một câu.

“Xem bộ dạng đặc ý của em kìa” Bà Lâm nói trắng một câu với Hàn Như Sơ, sau đó khách sáo hỏi Kiều An Hào vài vấn đề, ánh mắt nhìn lên chiếc dây xích tay trên cổ tay của Kiều An Hào, nhìn thật kỹ, rồi vươn tay bắt lấy cổ tay của Kiều An Hào, ngón tay lặng yên không một tiếng động đặt lên mạch của Kiều An Hào, ngoài miệng lại nói: “Đây là dây xích tay mới nhất năm nay của Chanel phải không, số lượng có hạn, dì còn không có mua được.”

Độc giả nói: Người vì cái gì luôn hơn phân nửa đêm mã tợn? Của ta hắc đôi mắt đều đi ra !

Tác giả nói: Ô ô ô, ta cũng không tưởng a, nhưng là ta liền buổi tối có linh cảm, người có thể tỉnh ngủ lại nhìn thôi ~~

Trúng thưởng tốc độ đi nhấn lại khu hồi phục qq hào, ngày mai ta muốn hướng q tậ ~~ vốn hôm nay có Weibo hoạt động , đổi thành ngày mai ~ bởi vì hôm nay không thoải mái, tỉnh ngủ tương đối trễ ~

Chương 317: Hứa Gia Mộc có phản ứng (17)

“Đây là vòng đeo tay hiệu Chanel mới nhất, số lượng có hạn, tôi cũng chưa thể có được nó.”

Kiều An Hảo cùng bà Lâm cũng không quen biết, cô không thích người khác động vào mình thân mật như vậy. Nhưng cũng phải theo lễ phép, không thể gạt bàn tay kia ra được, cô chỉ có thể để yên, cười yếu ớt một chút.

“Lúc trước nhìn thấy ảnh chụp dây đeo tay này, tôi đã cảm thấy rất được, bây giờ tận mắt chiêm ngưỡng, quả thật là đẹp mắt, chỉ là cô Kiều có làn da trắng, nếu đeo vào thì xinh hơn tôi nhiều. Bà Lâm ngoài miệng giống như được quét một lớp mật ong, tiếp tục khen ngợi Kiều An Hảo, sau đó mở sợi dây đang ở trên cổ tay cô ra, rồi yên lặng nhìn về phía Hàn Như Sơ.

Hàn Như Sơ bưng chén trà, nhìn thấy ánh mắt của bà Lâm, sau khi nhìn nhau vài giây, bà rũ mắt xuống, chậm chậm uống một ngụm, sau đó từ từ đặt chén trà xuống, hơi khó chịu nói với Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, không phải con muốn tới Kiều gia hay sao? Mẹ bảo dì Vân chuẩn bị thức ăn nhẹ để con mang qua nhé.”

Kiều An Hảo rất thông minh, nghe nói như vậy liền biết Hàn Như Sơ muốn một mình nói chuyện phiếm cùng bà Lâm, vì thế cô biết ý lễ phép tạm biệt hai người, mang theo vật mà Hàn Như Sơ đã chuẩn bị lúc ban đầu rời khỏi Hứa gia.

Quản gia vẫn đưa Kiều An Hảo ra tới sân lớn rồi mới trở về, nói với Hàn Như Sơ đang ngồi trong phòng khách: “Bà chủ, cô An Hảo đi rồi.”

Hàn Như Sơ gật đầu một cái, nhìn thoáng qua người giúp việc đứng xung quanh, quản gia liền hiểu chuyện đưa tất cả mọi người ra khỏi phòng, lúc này bà mới mở miệng, hỏi bà Lâm: “Chị Lâm, thế nào?”

“Như Sơ, tôi nhân cơ hội bắt mạch cho con dâu của bà, theo như mạch thì chắc chắn là mang thai, bởi vì sợ thời gian bắt mạch hơi lâu, bị cô ấy phát hiện, nên thời gian bao lâu thì tôi không xác định được, nhưng ít nhất cũng phải trên hai tháng rồi.” Bà Lâm dừng một chút, mở miệng hỏi: “Mang thai là việc vui, tại sao bà lại thản nhiên như vậy, có chuyện gì xảy ra à?”

Nét mặt Hàn Như Sơ trông thật bình tĩnh, tiếp tục tao nhã ung dung bưng ly trà, chậm rãi nhấp một ngụm trà, sau đó mới ngước mặt lên, mở miệng nói: “Chị Lâm, chị cứ xem như chưa từng xảy ra việc gì đi.”

Bà Lâm nhìn thấy vẻ mặt trở nên nghiêm túc trong nháy mắt của Hàn Như Sơ, tuy cảm thấy nghi ngờ, nhưng sau một lúc lâu, vẫn gật đầu: “Được, tôi sẽ coi như không biết gì cả.”

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Hàn Như Sơ tươi cười, mời bà Lâm tiếp tục uống trà chiều.

Buổi chiều bà Lâm có việc trong bệnh viện, nên không ở lâu, chỉ một lát liền từ biệt rời khỏi, Hàn Như Sơ đứng ở cửa, nhìn bà Lâm lái xe

chạy đi, mới xoay người rời đi.

Hàn Như Sơ đi đến phòng ngủ trên tầng hai, quản gia cũng đi theo vào, đóng cửa, mới đi đến bên người bà, đè thấp giọng hỏi: “Bà chủ, cô An Hảo thật sự có bầu?”

Hàn Như Sơ đối mặt với bà Lâm luôn luôn bình tĩnh, ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn người quản gia “ừ” một tiếng.

“Đứa nhỏ trong bụng cô ấy là con của ai?” Quản gia vừa nói ra nghi ngờ, biểu tình sau đó cũng nghiêm túc theo: “Không phải là tạp chủng của Lục Cận Niên chứ?”

Hàn Như Sơ không hé răng, sắc mặt càng u ám.

Qua một lúc lâu, quản gia lại hỏi: “Bà chủ, bà tính làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn tùy ý để cô ta sinh đứa bé?”

Lời này giống như hỏi đến điều trong lòng của bà, bà hơi buồn phiền khoát tay áo với quản gia: “Bà ra ngoài trước đi, để tôi suy nghĩ một chút.”

Chương 318: Hứa Gia Mộc có phản ứng (18)

“Vâng, phu nhân.” Quản gia cung kính trả lời một câu, rời khỏi phòng ngủ.

Trong phòng chỉ còn Hàn Như Sơ, vô cùng im lặng, ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, chiếu lên tất cả, một mảnh yên tĩnh.

-

Kiều An Hảo quay về Kiều gia không báo trước, nhưng vận may cũng không tệ lắm, Kiều Thanh Hải và Thẩm Di đều ở nhà.

Kiều Thanh Hải và Thẩm Di nhìn Kiều An Hảo trở về, vô cùng vui vẻ, theo Kiều An Hảo từ lúc 10 tuổi, sau khi cha mẹ qua đời, bọn họ mang cô về nhà mình nuôi dưỡng, sống với nhau hơn mười năm, tình cảm đã sớm sâu sắc hơn rất nhiều so với tình cảm chú con, nghiêm nhiên xem Kiều An Hảo trở thành con của mình.

Người giúp việc của Kiều gia nhìn thấy Kiều An Hảo cũng vui vẻ, dọn nhiều đồ ăn ngon lên bàn, đặc biệt tiếp đón “tiểu thư nhỏ”.

Lúc đầu, Kiều Thanh Hải và Thẩm Di nghĩ muốn để Kiều An Hảo gả cho Hứa Gia Mộc, dù sao cũng là cha mẹ, thiên vị con gái của mình một chút cũng không thể bị chỉ trích nặng nề, nhưng là về sau trong nhà Hứa gia lại chỉ đích thị Kiều An Hảo, bọn họ cũng không có ý kiến nhiều lắm.

Sau khi Kiều An Hảo “gả cho” Hứa Gia Mộc, liền ra khỏi Kiều gia, bởi

vì quay phim, rất ít khi có thời gian trở về, cho nên Kiều Thanh Hải và Thẩm Di đều vây quanh cô, hỏi đông hỏi tây, sợ cô ở bên ngoài gặp người không tốt.

Hàn Như Sơ cũng quan tâm Kiều An Hào, nhưng Kiều An Hào cũng không cảm động, đáp lại đều mang theo lễ phép cơ bản cùng tôn trọng, hiện tại cô đối mặt cô chú quan tâm đến mình, đáy lòng cũng là tràn đầy cảm động cùng ấm áp.

Lúc cô 10 tuổi, mất đi một gia đình, nhưng ông trời đối đãi với cô không tệ, cho cô một gia đình khác.

Kiều An Hào vốn muốn trở lại đoàn làm phim, nhưng là Kiều Thanh Hải và Thẩm Di quá nhiệt tình, mạnh mẽ khiến cô không thể chối từ, như thế nào cũng không mở miệng được, vì thế toàn bộ một buổi chiều, Kiều An Hào cùng Thẩm Di đan áo len, Kiều Thanh Hải chơi cờ, mãi cho đến chạng vạng, Kiều An Hào mới mở miệng nói rời đi.

Lúc ba giờ chiều, Hàn Như Sơ gọi điện tới, cố ý dặn Thẩm Di trước khi Kiều An Hào tạm biệt, để bà tiếp đón, cho nên lúc Kiều An Hào phải rời khỏi, Thẩm Di liền gọi điện thoại lại cho Hàn Như Sơ.

Qua không quá năm phút, lái xe của Hứa gia xuất hiện ở trước cửa Kiều gia, Hàn Như Sơ đẩy cửa sau, trước nói vài câu vui vẻ khách sáo với hai người lớn, sau đó mới xoay người, nói với Kiều An Hào: “Mẹ đặc biệt để lại lái xe đưa con đi.”

Kiều An Hào cười nói một tiếng: “Cám ơn”.

Hàn Như Sơ mở cửa sau, chỉ chỉ vào bên trong hai hộp tổ yến, nói: “Cái này mở ra là có thể ăn, mẹ cố ý bảo Vân Di chuẩn bị cho con, đặc biệt lựa chọn loại tổ yến tốt nhất, con ở trong đoàn làm phim, khẳng định ăn rất khổ, người gầy đi rất nhiều, mấy ngày nay dạ dày

lại không tốt, càng không thể tủi thân chính mình, đem những thứ này này đi, bồi bổ thân thể.”

Kiều Thanh Hải và Thẩm Di nhìn thấy Hàn Như Sơ thay Kiều An Hào nghĩ chu đáo như vậy, vô cùng vui vẻ.

Kiều An Hào nói cảm ơn, sau đó theo chân bọn họ hàn huyên vài câu, lên xe.

Hàn Như Sơ cũng không lên xe, trực tiếp ở lại Kiều gia.

Lúc lái xe của Kiều gia lái đến sân, đã sắp bảy giờ, hướng đến đường Nam Thành, hôm nay cực kỳ tắc, bình thường một giờ là chắc chắn có thể đến nơi, hôm nay ước chừng mất đến hai tiếng.

Đợi đến lúc dừng ở khách sạn của đoàn làm phim, đã là mười giờ đêm.

Xa xa cảnh quay phim buổi tối còn không chưa kết thúc, dưới lầu khách sạn có vẻ hơi im lặng.

Chương 319: Hứa Gia Mộc có phản ứng (19)

Editor: Xiu Xiu

Lái xe dừng xe lại, xuống xe đầu tiên, trước thay Kiều An Hào mở cửa xe ra, sau khi chờ Kiều An Hào xuống dưới, mới mở đến chốt xe đằng sau, xách lấy hai hộp tổ yến mà Hàn Như Sơ chuẩn bị cho Kiều An Hào xuống, không hề sơ suất, lái xe lễ phép mở miệng nói: “Cô Kiều, cô ở phòng nào, tôi mang lên giúp cô.”

Kiều An Hào nhìn thoáng qua hai chiếc hộp trong tay người lái xe, nhẹ giọng nói một câu “Cám ơn”, sau đó xoay người hướng về phía khách sạn, lái xe mang theo hộp, cung kính đi theo cách phía sau Kiều An Hào khoảng hai bước.

Hai người đều không chú ý tới, trong một chiếc xe cách đó không xa, có một người đang ngồi bên trong.....

-

Sau khi Lục Cẩm Niên đưa Kiều An Hào vào bệnh viện, vẫn luôn không rời đi, đại khái lúc mười một giờ, nhìn Kiều An Hào vào xe của Hàn Như Sơ, trong đầu lại vô tri vô giác, không nghĩ được gì, ngồi hồi lâu trong xe, mới chuyển tay lái, vô ý thức rời đi, mãi đến lúc hoàng hôn, xe trở về dưới lầu khách sạn của đoàn làm phim, cũng không lên lầu, an vị ở trong xe, đợi suốt bốn giờ, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn một chiếc quen thuộc,.

Đó là xe của Hứa gia.

Xe đứng ở ngưỡng cửa chính của khách sạn, cửa xe mở ra, lái xe của Hứa gia xuống trước, cung kính mở cửa xe phía sau cho Kiều An Hào, sau đó xách thứ gì đó từ trong cốp xe ra, theo sau Kiều An Hào đi vào khách sạn.

Hắn là Hứa gia đưa cho Kiều An Hào thuốc bổ linh tinh gì đó đi, Hứa gia đối với Kiều An Hào vẫn rất tốt, giống như là người một nhà, nếu như Hứa Gia Mộc đã tỉnh, bọn họ sẽ trở thành một gia đình hoàn mỹ.

Lục Cẩm Niên hạ cửa kính xe xuống, châm một điếu thuốc, nuốt mây nhả khói, cảm thấy có một loại đau đớn nói không nên lời, từ trong xương tủy toát ra bên ngoài không dứt.

Triệu Manh không có trong phòng của khách sạn, lái xe đặt đồ xuống trên một khoảng đất trống, liền cung kính nói tạm biệt.

Một ngày Kiều An Hào cũng không làm gì, nhưng cảm thấy có một loại uể oải nói không nên lời, tắm nước nóng sạch sẽ một cái, liền leo lên giường, lúc mơ mơ màng màng sắp đi vào giấc ngủ, cửa khách sạn bị mở ra, sau đó liền truyền đến giọng nói của Triệu Manh: “Tổ yến, Kiều Kiều, mình có thể ăn không?”

Kiều An Hào ngay cả mắt cũng chưa mở, chỉ nói một câu “Ừ” với Triệu Manh, sau đó liền trở mình, vừa lúc mặt đối diện với đèn ngủ trên tủ đầu giường, chiếu vào cô có chút khó chịu, vì thế liền mở to mắt, đi tắt đèn, lại thoáng nhìn hộp thuốc hôm qua bị cô ném sang bên, tầm mắt liền chuyển tới bên trên mặt hộp thuốc, nhìn chăm chăm.

Triệu Manh mở một lọ tổ yến, vừa ăn, vừa khen hương vị không tệ, sau đó đi đến trước mặt Kiều An Hào, hỏi một câu: “Kiều Kiều, cậu có muốn ăn hay không? Hương vị ngon lắm.”

Buổi tối, Kiều An Hào chưa ăn gì, vốn dĩ không thấy đói, bị Triệu Manh vừa nói như vậy, lại cảm giác trong bụng trống rỗng, vừa mới suýt nữa đi vào giấc ngủ, một Triệu Manh ồn ào, thêm nữa lại thấy được hộp thuốc dạ dày, cũng không buồn ngủ, vì thế liền hướng về phía Triệu Manh gật đầu một cái, Triệu Manh để lọ tổ yến trong tay mình xuống, vui vẻ chạy tới, cho Kiều An Hào một lọ, vẫn không quên mở nắp ra, đưa cho cô.

Theo lời Triệu Manh, hương vị tổ yến hoàn toàn không tệ, Kiều An Hào ăn vài miếng, cũng không cảm thấy trong dạ dày khó chịu, vì thế liền tiếp tục ăn.

Từ trước đến nay, Triệu Manh là cú đêm, ném qua tổ yến, liền ngồi trước bàn đọc sách chơi máy vi tính, chơi chưa được nửa giờ, đã liên tục ngáp.

Chương 320: Hứa Gia Mộc có phản ứng (20)

Editor: Xiu Xiu

Từ trước đến nay, Triệu Manh là cú đêm, ném qua tổ yến, liền ngồi trước bàn đọc sách chơi máy vi tính, chơi chưa được nửa giờ, đã liên tục ngáp, sau cùng thật sự không thể chịu được mới đứng lên, đi tắm, lúc lên giường, Kiều An Hào đã sớm ngủ say.

-

Sau hai ngày, Kiều An Hào như cũ vẫn hay nôn mửa, trước kia cô cũng thường xuyên thấy trong bụng không thoải mái, cùng lắm cũng chỉ hai ba ngày, sau đó cơ thể

theo bản năng điều tiết hết ra, cũng không vấn đề gì, ai ngờ lần này vậy mà giằng co đến mấy ngày, cũng không thấy tốt lên, trong tâm trí cô không nhịn được nổi lên chút bất an, vẫn muốn đi bệnh viện kiểm tra xem sao, kết quả hôm trước vừa mới nghĩ như vậy, hôm sau ăn cái gì đó, lại hoàn toàn không thấy ghê tởm hay buồn nôn nữa, hai ngày trước thấy thịt kho tàu đã muốn phun ra, trong bụng cũng không thấy có chút nào không thoải mái, Kiều An Hào cho rằng mình đã bình thường như mấy lần trước, bản thân đã tự điều tiết, vì thế yên tâm một cách triệt để.

Lấy tổ yến của Hàn Như Sơ ra, ước chừng có khoảng bốn mươi lọ, mỗi lúc trời tối Triệu Manh đều ăn một lọ, nói ra lời hại vậy thôi, chứ dù Kiều An Hào không ăn mỗi ngày giống như Triệu manh nhưng cũng đã lục tục ăn hết năm sáu lọ.

Cũng không biết có phải hay không gần đây quay phim quá mệt mỏi, Kiều An Hào luôn mệt rã rời, mà Triệu manh cũng thấy cô thường xuyên ngáp liên tục.

Mãi đến một lúc trời tối, khi Kiều An Hào quay phim xong, cũng mới có tám giờ, cô vậy mà không thể mở mắt được ra, lúc đóng chung cùng Lục Cẩm Niên, còn ngáp một cái, khiến cho cảnh quay bị gián đoạn, phải quay lại.

Kiều An Hào uống hết nửa hai nước lạnh, muốn tỉnh táo tinh thần một chút, muốn lần thứ hai được thuận lợi thông qua, kết quả sắp quay xong xuôi, lại không thể khống chế được ngáp mấy cái, khiến cho NG.

Sau khi Kiều An Hào tiến vào đoàn làm phim, biểu hiện luôn rất tốt, vậy mà giờ lại bị NG hai lần, đạo diễn không hề tức giận, chỉ phân phó lại để Kiều An Hào nghỉ ngơi nửa giờ.

-P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào cũng không biết gần đây mình có chuyện gì, luôn ngủ bảy tiếng, hai ngày nay vậy mà mệt muốn chết, tuy đạo diễn không chỉ trích cô, nhưng đã NG hai lần

liên tục, cũng chậm trễ không ít thời gian, mà đêm nay lại là đêm quay phim, khó tránh khỏi sẽ liên lụy nhiều người cùng thức đêm theo.

Kiều An Hào khiến lần quay thứ ba của mình thuận lợi thành công xong, một mình đi ra khỏi phim trường.

Vừa mới có một trận mưa đổ xuống, nhiệt độ giảm không ít, Kiều An Hào chỉ mặc một chiếc váy ngắn đơn sắc mỏng manh, gió lạnh thổi qua, khiến cô rùng mình, trong nháy mắt tinh thần đã tỉnh táo không ít.

Vì muốn duy trì loại tinh thần này, Kiều An Hào trực tiếp đi bộ ở bên ngoài, sau cùng nhìn thấy một gốc cây hoa dâm bụt vừa nở, liền ngừng lại, ngắm nhìn.

Vừa lúc lại có một trận gió lạnh thổi đến, không khí ẩm ướt hỗn loạn sau cơn mưa, khiến cánh hoa rời lá tả xuống, có giọt nước mưa bắn vào da thịt trần trụi của cô, lạnh khiến cô run rẩy cả người, ôm bả vai, chà chà chân, lúc vừa định quay về phim trường, chợt đột nhiên có một chiếc áo khoác lên vai cô.

Kiều An Hào sửng sốt một phen, quay đầu, nhìn thấy Lục Cẩm Niên, chẳng biết từ lúc nào đã lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau mình.

Lục Cẩm Niên giống như không hề chú ý đến đáy mắt kinh ngạc của Kiều An Hào, vươn tay, đem áo choàng trên vai cô chỉnh lại ngay ngắn.

Chương 321: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (1)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên dường như không hề chú ý đến sự kinh ngạc trong mắt Kiều An Hảo, vươn tay, đem áo khoác choàng trên vai cô chỉnh lại, thấp giọng nói: “Trời lạnh, cẩn thận bị cảm.”

Sau đêm kia, quan hệ của hai người vẫn cực kỳ lạnh nhạt, trừ lúc trao đổi khi quay phim, những cái khác đều không cùng xuất hiện.

Kiều An Hảo nghe đến âm thanh của Lục Cẩm Niên, thu lại khúc mắc trong lòng, nhẹ nhàng nói một câu: “Cảm ơn.”

Lục Cẩm Niên không nói tiếp, nhìn chăm chăm Kiều An Hảo một hồi, sau đó nhìn theo tầm mắt của cô, thấy hoa dâm bụt đang nở kiêu diễm tuyệt đẹp.

Kiều An Hảo yên lặng đứng một bên, không nói gì, khoác áo khoác trên người, mùi hương của Lục Cẩm Niên nhàn nhạt bay vào trong mũi, khiến tâm tình của cô giống như thủy triều lên xuống không xác định được.

Anh đang quan tâm cô... Bằng không thì sẽ không mua thuốc dạ dày cho cô, sẽ không đưa áo khoác cho cô...

Đúng là, nếu anh thật sự quan tâm cô, vì sao lại đột nhiên tỏ ra phần nộ với cô?

Hai người không biết cứ im lặng giằng co nhau như vậy trong bao lâu, tầm mắt của Lục Cận Niên nhìn chăm chăm vào hoa dâm bụt không hề rời đi, đột nhiên lại nhàn nhạt mở miệng, phá đi sự yên tĩnh: “Tình hình của Gia Mộc thế nào? Có phải đã tỉnh rồi không?”

“Ừm.” Kiều An Hảo nhẹ nhàng đáp lại, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói tiếp: “Anh Gia Mộc đã cử động, chuyên gia nói việc này có ý nghĩa khẳng định anh ấy đã tỉnh, nhưng cụ thể là lúc nào, vẫn chưa xác định được.”

Lúc nói những lời này, Kiều An Hảo rất chú ý đến Lục Cận Niên, muốn nhìn ra được chút tiếc nuối trên khuôn mặt của anh, nhưng cô nhìn chăm chú rất lâu, cũng vẫn là dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng kia, thậm chí đến sau cùng, còn bình tĩnh “Ừ” một tiếng, cực kỳ nhạt nhẽo nói: “Có thể tỉnh lại là tốt.”

Kiều An Hảo có chút suy sụp cúi đầu, đáy lòng có chút khổ sở, không phải cô không hy vọng Hứa Gia Mộc tỉnh lại, cô chỉ là vì Lục Cận Niên biết rõ Hứa Gia Mộc tỉnh lại, giữa bọn họ sẽ không còn chút quan hệ nào, lại không có lấy một tẹo phản ứng khó chịu.

Kiều An Hảo bình ổn lại tâm trạng mất một lúc lâu, sau đó chậm rì rì lên tiếng: “Tôi đi vào trước, đã đến lúc quay phim rồi.”

Lục Cận Niên không nói gì, ánh mắt vẫn chăm chú ngắm nhìn hoa dâm bụt nở rộ như cũ.

Kiều An Hảo đứng một lúc lâu, thấy anh không có phản ứng, mới cởi áo khoác xuống, đưa cho anh, xoay người, đi về phía phim trường.

Lục Cận Niên nghe tiếng gót giày của cô dẫm trên đất, âm thanh lộc cộc lộc cộc, từ từ rời xa, mãi đến khi không nghe thấy, mới chậm rãi quay đầu, nhìn về hướng cô vừa mới rời đi, một con đường, đèn

đường mờ nhạt, không có lấy một bóng người.

Gia Mộc đã muốn tỉnh, cô nên cao hứng... Lúc đó, có phải đã muốn ở ngay lập tức ở cùng một chỗ với cậu ta?

Còn anh? Anh phải làm sao bây giờ? Từ từ rút lui? Cô độc sống nốt quãng đời còn lại?

-

Liên tục đến lúc kết thúc quay phim, Kiều An Hảo có mười ngày nghỉ.

Trở về thành phố, Kiều An Hảo còn rất nhiều tổ yến, vì thế liền đưa cho Triệu Mạnh một nửa, sau đó xác phần còn lại về Cẩm Tú Viên.

Kiều An hảo không phải quay phim trong mười ngày, Lục Cận Niên thì không như vậy, lúc Kiều An Hảo ngẫu nhiên xem tin tức giải trí, có thể thấy được một chút tin tức của anh, cũng biết được mấy ngày nay anh đều ở Bắc Kinh, nhưng lại không hề quay về Cẩm Tú Viên.

Chương 322: Ba tiếng "Thật xin lỗi" (2)

Editor : Meitu

Nghỉ phép buổi trưa ngày thứ tư, Kiều An Hào mơ hồ cảm thấy bụng có hơi không thoải mái, cảm giác giống như đến tháng.

Từ nhỏ cô có tật xấu lúc đau bụng kinh, từ trước đến nay kinh nguyệt không đều, có lúc ba bốn tháng tới một lần, đi bệnh viện kiểm tra, cũng không có gì đáng ngại, chỉ uống thuốc Đông y, nửa năm đó thật sự không sao, nhưng vẫn như cũ không đều, nhưng uống thuốc nhiều, thì hại thân, thay đổi bệnh viện kiểm tra, buồng trứng bình thường, nên cuối cùng quyết định không uống thuốc.

Nhưng chỉ là bụng Kiều An Hào không thoải mái thôi, buổi chiều không có chuyện gì.

Lúc ăn cơm tối, má Trần còn hỏi một câu: "Cô chủ, gần đây cậu chủ bận công việc sao? Không thấy về nhà?"

Những lời này hỏi Kiều An Hào có hơi sững sờ, sau một lúc lâu, mơ hồ không rõ "Ừ" một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm tối xong, má Trần hâm lại tổ yến Hàn Như Sơ chuẩn bị cho cô, Kiều An Hào ăn xong, lên lầu, vùi ở trên ghế sa lon xem TV, lại cảm thấy bụng không thoải mái, cô sợ lạnh, kéo một tấm mền lên trên người, sau lại xem TV, rồi dần dần thiếp đi.

Mấy ngày nay Lục Cảnh Niên có trở về Cẩm Tú viên, nhưng chỉ dừng xe đến ngoài cửa, không có vào nhà.

Vốn là hôm nay có một bữa tiệc, lúc kết thúc, cũng mới chín giờ rưỡi, ông chủ bữa tiệc mời mọi người chơi đánh bài, Lục Cảnh Niên cũng không biết tối nay sẽ có chuyện gì xảy ra, tinh thần cứ cảm thấy bất an, đành từ chối.

Trợ lý lái xe từ dưới bãi đậu xe lên, mở cửa cho Lục Cảnh Niên, Lục Cảnh Niên không đi vào, mà đứng bên cạnh xe một lát, mở miệng nói: "Đưa chìa khóa xe cho tôi, cậu đi về trước đi."

Đợi đến lúc trợ lý đón chiếc taxi rời đi, Lục Cảnh Niên mới lên xe, tốc độ tim đập tăng nhanh, đè nén hơi thở dồn dập, vì vậy mở cửa sổ xe xuống, hơi thở ổn định một chút, lại cảm thấy khó chịu, định khởi động xe lại ngừng.

Qua hồi lâu, sự nặng nề trong lòng Lục Cảnh Niên không giảm bớt chút nào, vì vậy cầm điện thoại di động, gọi về Cẩm Tú viên.

Má Trần giật mình khi thấy số điện thoại di động của anh hiện lên, vừa nhận liền gọi một câu: "Cậu chủ."

Lục Cảnh Niên "Ừ" một tiếng, không thể chờ đợi hỏi thăm: "Kiều Kiều có khỏe không?"

Má Trần cảm thấy cú điện thoại này của Lục Cảnh Niên khó hiểu, sửng sốt, thấy lạ nói: "Cô chủ rất khỏe, ở trên lầu xem TV."

Vốn tâm trạng Lục Cảnh Niên đang bất ổn, rốt cuộc đã bình tĩnh lại, âm thầm thở một hơi, "Ừ" một tiếng, sau đó liền cúp điện thoại.

Lục Cẩm Niên muốn đến công ty làm thêm giờ, nhưng lúc lái xe đến ngã ba, không biết tại sao rõ ràng đã gọi cho má Trần, má Trần cũng nói Kiều An Hào không có sao, nhưng anh vẫn cảm thấy không ổn, cuối cùng dứt khoát chọn quay về Cẩm Tú viên.

Lục Cẩm Niên lái xe vào trong biệt thự Cẩm Tú viên, cũng chỉ mới mười giờ tối rưỡi, má Trần còn chưa ngủ, nghe được tiếng xe, thì đi ra.

Lục Cẩm Niên xuống xe, nhanh chóng đóng cửa xe, hoàn toàn không để ý tới lời má Trần, dứt khoát gơ chìa khóa bấm khóa xe, rồi đi vào trong nhà, ngay cả giày cũng không cởi ra, sau đó chạy từng bước lên lầu, tới trước cửa phòng ngủ, chọt đẩy cửa ra, đi vào.

Chương 323: Ba tiếng “Thực xin lỗi”(3)

Má Trần đứng ở dưới lầu, nhìn một loạt hành động làm cho người ta không phản ứng kịp của Lục Cẩm Niên, trố mắt hồi lâu, vẫn chưa khôi phục lại tinh thần.

Lục Cẩm Niên vòng qua vách tường toilet, liếc mắt nhìn Kiều An Hào đang ngồi trên xô pha một cái, anh mạnh dưng lại bước chân, tầm mắt nhìn xung quanh đánh giá phòng ngủ một phen.

Trên người Kiều An Hào đắp một tấm thảm trắng, im lặng ngủ say.

Toàn bộ phòng ngủ đều giống như mọi ngày, không có gì khác biệt, không khí yên tĩnh nhàn hạ.

Lục Cẩm Niên mang theo tâm trí, chậm rãi ngồi xuống chỗ cũ, anh thở dài một hơi, bước chân rất chậm và nhẹ, đi đến trước xô pha, vươn tay cầm chiếc điều khiển từ xa trong tay Kiều An Hào, tắt đi TV, sau đó nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Kiều An Hào ngủ say trong chốc lát, vươn tay, vuốt ve tóc dài che mắt khuôn mặt một chút, đầu ngón tay đụng tới hai gò má mềm mại của cô, cảm giác mềm mại tinh tế, vô cùng chân thật, Lục Cẩm Niên trong lòng hoảng loạn cả đêm lúc này mới bình ổn lại.

Thì ra hết thảy là do tâm tình của anh không yên, nên mới bị luống cuống, cỡ lệ là do gần đây cô và anh thực xa cách, có lẽ do Hứa Gia Mộc có thể tỉnh lại, tâm tình của anh trở nên phức tạp, cho nên đêm nay mới có cảm giác như thế.

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, mới phát giác có một tầng mồ hôi lạnh ở sau lưng từ lúc nào không biết, đáy lòng cảm thấy may mắn giống như sống sót sau tai nạn, anh nhin không được cảm thấy dờ khóc dờ cười, đáy mắt nhìn Kiều An Hào, lộ ra một tia thâm tình.

Cỗ lễ, trên này, cũng chỉ có một mình cô, có thể khiến anh hoảng hốt lo sợ, ngạc nhiên, không hiểu ra sao cả.

Đầu ngón tay Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng cọ cọ hai gò má của Kiều An Hào, cúi đầu, hôn lên trán cô, sau đó ôm lấy cô từ trên sofa, thật cẩn thận đặt lên trên giường lớn mềm mại, cầm chân, tinh tế đắp cho cô thật tốt.

Toàn thân đều là mồ hôi, Lục Cẩm Niên có chút không thoải mái, cởi sao khoác ra, tùy tiện ném lên sofa, vừa tháo cà vạt, vừa đi về phía toilet, đi được hai bước, thì Lục Cẩm Niên đột nhiên dừng lại bước chân, anh nhíu mi, quay đầu lại, nhìn về phía sofa, nhìn tấm thảm trắng trên sofa mà Kiều An Hào vừa đắp, có một mảnh máu đỏ tươi.

Lục Cẩm Niên hung hăng nhíu chặt mi, lùi về phía sau hai bước, đứng trước sofa, cầm lên tấm thảm, kia rõ ràng là vết máu, còn mang theo một chút ẩm áp dính ẩm ướt, rõ ràng là vừa mới lưu lại.

Mà tấm thảm này Kiều An Hào vừa đắp...

Trong lòng Lục Cẩm Niên thật vất vả mới bình tĩnh lại được, nháy mắt lại nổi lên cuồng phong bão táp, sóng lớn nhấp nhô, anh kéo cà vạt qua loa, vút lên sàn nhà, chạy vọt tới bên giường, xoắn lên chân, kiểm tra thân thể Kiều An Hào, kết quả khi lật thân mình của cô, phát hiện trên đệm, cũng có một mảnh nhỏ vết máu, trên người Kiều An Hào mặc một chiếc váy màu trắng ne, cũng có một đoàn hồng.

Mẹ của Lục Cẩm Niên qua đời sớm, lại là một người đàn ông, tiếp xúc ít với phụ nữ, trong nhất thời quên mất chuyện kinh nguyệt của phụ nữ, nhìn thấy máu, liền hết sức căng thẳng, theo bản năng vươn tay, vỗ vỗ gò má của Kiều An Hào: “Kiều Kiều? Kiều Kiều?”

Nhưng mà Kiều An Hào vẫn nhắm mắt, một chút phản ứng cũng không có.

“Kiều Kiều?” Lục Cẩm Niên hô lên một tiếng, lay động hai bả vai Kiều An Hào, sau đó liền nhìn về phía dưới lầu lớn tiếng hô: “Má Trần! Má Trần!”

Chương 324: Ba tiếng “thực xin lỗi” (4)

Má Trần đứng ở dưới lầu, vốn nghi ngờ tại sao cậu chủ Lục lại vội vã chạy lên lầu như vậy, rốt cuộc sau khi suy nghĩ bà còn tưởng là cậu chủ lầu ngày không gặp cô chủ, nhớ đến nỗi không thể đợi được, vì thế liền mang theo ý cười, đang định đi vào phòng ngủ của mình, ai ngờ vừa đẩy cửa ra, chợt nghe giọng nói của Lục Cẩm Niên truyền từ trên lầu vọng xuống, má Trần không dám chần chừ một chút nào, vội đi lên, đẩy cửa ra, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang cầm một tấm thảm, ôm Kiều An Hào, vội vã chạy ra, nhìn má Trần la lên một câu: “Nhanh đi chuẩn bị xe!”

Vốn là má Trần muốn hỏi “Cô chủ làm sao vậy”, nhưng bị Lục Cẩm Niên kêu to như vậy, lời nói lập tức nghẹn vào bụng, vội vã chạy đi.

Lúc Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào đi ra, má Trần đã mở sẵn cửa xe, anh ôm cô vào xe, cài lấy dây an toàn, không nhìn má Trần đang suy nghĩ: “Tại sao cô chủ đang yên đang lành như vậy lại hôn mê?”. Anh lên xe, giẫm lên chân ga, nhanh chóng rời khỏi sân.

Tốc độ lái xe của Lục Cẩm Niên cực nhanh, vừa lái xe, vừa lấy điện thoại ra, lúc gọi điện cho trợ lý, anh mới phát hiện đầu ngón tay mình đã yếu đi: “Cậu liên hệ với bác sĩ ở bệnh viện... Không phải tôi, là Kiều Kiều, đại khái khoảng mười mấy phút nữa tôi sẽ đến.”

Ngắt điện thoại, Lục Cẩm Niên nghiêng đầu nhìn Kiều An Hào, như thế nào cũng không thể hiểu rốt cuộc cô bị làm sao, chỉ cảm thấy lòng như lửa đốt.

Lúc xe của Lục Cẩm Niên đứng trước phòng cấp cứu của bệnh viện thì trợ lý đã đến, nhìn thấy xe Lục Cẩm Niên, lập tức tiến lên đón.

Trợ lý đã sắp xếp tất cả mọi việc, Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào bước xuống xe, trợ lý liền dẫn anh lên lầu ba, Kiều An Hào lập tức được đưa vào phòng phẫu thuật.

Hành lang thật im lặng, Kiều An Hào bị đưa vào phòng chỉ mới có mười phút nhưng đối với Lục Cẩm Niên như đã qua một thế kỷ, chờ đợi như dày vò hành hạ, từ trước đến nay anh gặp chuyện gì cũng có thể giữ bình tĩnh im lặng, nhưng lúc nào làm thế nào cũng không thể bình tĩnh được, thấy trợ lý luôn đứng một bên, anh hỏi: “Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Trợ lý bị Lục Cẩm Niên hỏi như vậy, trong lòng hoảng hốt, nhin không được liền an ủi: “Lục tổng, có lẽ cô Kiều đến kỳ kinh nguyệt, không cần phải lo lắng nhiều như vậy, ông ngồi xuống đi.”

Kinh nguyệt?

Hàng lông mày đẹp đẽ của anh lạnh lùng cau lại, bây giờ mới nhớ tới khi còn là học sinh trung học, dường như đã học qua điều này rồi, sau đó anh miễn cưỡng bình tĩnh một chút, ngồi bên cạnh trợ lý của mình, rốt cuộc ngồi chưa đến một phút đã đứng lên trở lại, nhưng lúc này, cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, một nữ y tá từ bên trong đi ra, tháo khẩu trang xuống, hỏi dứt khoát: “Ai là người nhà của bệnh nhân?”

“Là tôi.” Giờ khắc này Lục Cẩm Niên hoàn toàn quên mất mình chỉ là người chồng thay thế, không suy nghĩ liền nói theo bản năng.

“Anh là chồng bệnh nhân?” Nữ y tá hỏi một câu, sau đó đưa cho anh một tập tài liệu: “Bệnh nhân có thai hai tháng rồi, nhưng lúc kiểm tra,

chúng tôi phát hiện thai nhi đã chết trong bụng gần một tuần, bởi vậy cần phẫu thuật ngay, nếu không bệnh nhân có thể bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng.”

Y tá nói xong, Lục Cẩm Niên liền sững sốt, đầu óc quay cuồng, không thể hiểu được hàm ý trong câu nói của nữ y tá.

Trái lại, trợ lý ngồi ở một bên liền mạnh mẽ đứng lên, nắm lấy trọng điểm vấn đề, hỏi: “Chết từ trong bụng ư?”

Chương 325: Ba tiếng "Thật xin lỗi" (5)

"Đúng." Tình huống trong phòng phẫu thuật tương đối nguy cấp, y tá đưa giấy tờ về phía Lục Cận Niên, mang theo vài phần thúc giục mở miệng, nói: "Phiền anh nhanh chóng ký tên, bên trong vẫn còn chờ để phẫu thuật."

Lục Cận Niên như cũ không lên tiếng, sắc mặt thoạt nhìn rất bình tĩnh, chần chờ chỉ một giây, nhận lấy giấy tờ trong tay y tá, mới vừa nhìn lướt qua bốn chữ trên cam kết "Phẫu thuật lấy thai", bỗng tim mãnh liệt co rút lại.

Cô gái anh yêu, mang thai con của anh, rõ ràng là một chuyện vui, nhưng lúc anh biết mình làm cha, cũng là lúc mất đi con của mình.

Lục Cận Niên cố gắng giữ bình tĩnh, cầm bút ký tên, ngón tay run run hồi lâu, mới mở được nắp, sau đó nhờ y tá chỉ chỗ, đặt bút, lại chậm chạp chưa ký.

Biết rõ bốn chữ "Thai chết trong bụng", nghĩa là đứa trẻ kia đã không có thuốc nào cứu được, nhưng bây giờ để cho anh ký tên phẫu thuật lấy thai chết ra, vẫn như cũ cảm thấy đáy lòng đau đớn không thể chịu nổi.

"Anh à." Y tá đứng cạnh Lục Cận Niên, thấy anh chậm chạp vẫn không nhúc nhích lại một lần nữa lên tiếng thúc giục.

Lục Cận Niên cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm cam kết trong tay, dùng sức mím môi, sau đó đặt bút.

Ba chữ Lục Cẩm Niên này, không biết rốt cuộc đã viết bao nhiêu lần, kể từ lúc anh thành danh, thì dường như đều ký suốt, ký cho người hâm mộ, cũng có ký trên hợp đồng, nhưng nhiều lần ký tên như vậy, anh nghĩ, đây tuyệt đối là lần ký tên đầu tiên đau khổ nhất trong cuộc đời mình.

Y tá thấy Lục Cẩm Niên ký một "Lục", rồi lại ngừng đầu ngọn bút lần nữa, dường như cũng cảm thấy lòng Lục Cẩm Niên nặng nề, không nhìn được mở miệng, có thể vì đều là phụ nữ, trong giọng nói mang theo một tia oán giận và bất mãn: "Hai người cũng thật là, thoát nhìn tuổi cũng không nhỏ nữa, đã kết hôn rồi, cũng không biết suy tính rõ ràng chuyện có nên mang thai hay không sao? Bây giờ còn mất một mạng, thật là... Nhưng đáng thương nhất là phụ nữ, sinh non không nói, là mẹ nếu như biết con mình yên lặng mà ra đi, có lẽ sẽ vô cùng khổ sở!"

Sắc mặt Lục Cẩm Niên tái nhợt, đối mặt với sự chỉ trích của y tá, anh há miệng, không nói gì, không cách nào phản bác, cuối cùng chỉ đè ép đau đớn trong lòng, ký xong hai chữ cuối cùng, đưa cam kết cho y tá.

Y tá liếc nhìn Lục Cẩm Niên ký tên, cầm cam kết đồng ý phẫu thuật, vội vã đi vào phòng phẫu thuật.

Cửa phòng phẫu thuật, lại một lần nữa nặng nề đóng lại, cả hàng lang trở nên yên tĩnh.

Trợ lý liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, nhẹ giọng mở miệng: "Lục tổng, anh đừng quá đau lòng."

Trợ lý nói lời an ủi, nháy mắt trong mắt của Lục Cẩm Niên có hơi nóng lên, anh theo bản năng sờ sờ túi, bản năng muốn hút thuốc lá,

nhưng khi nhìn đến quy định trên hàng lang bệnh viện "Cấm hút thuốc", cuối cùng từ bỏ, sau đó nhìn trợ lý, nói: "Cậu đi về trước đi, tôi ở đây là được rồi."

Trợ lý nói: "Lục tổng, có chuyện gì cứ gọi cho tôi."

Lục Cẩm Niên gật đầu, không lên tiếng.

Trợ lý đứng hồi lâu tại chỗ, vươn tay, vỗ vỗ bả vai Lục Cẩm Niên, đi qua anh.

Chương 326: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (6)

Lục Cẩm Niên nghe tiếng bước chân phía sau, càng ngày càng xa, chớ tới khi biết mất không còn nghe thấy nữa, thì toàn bộ sức lực trên người giống như bị rút hết, xụi lơ ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, trong đầu lúc này mới mang tất cả các sự việc vừa phát sinh, cẩn thận nghĩ lại một lần.

Có thai hai tháng, chết từ trong trứng nước...

Lục Cẩm Niên giống như bị trúng tà, từ đầu tới cuối, trong đầu chỉ có hai câu nói này.

Kiều An Hào mang thai, đã được hai tháng, sau hai tháng nữa là có thể biết là con gái hay con trai, qua tám tháng nữa là có thể chào đón một đứa nhỏ khóc oa oa chào đời, tiếp qua một năm lẻ tám tháng nữa đứa bé có thể xiêu xiêu vẹo vẹo đến trước mặt anh lời nói mơ hồ không rõ gọi anh là ba...

Đây là một sự kiện tốt đẹp cỡ nào, nhưng mà một sự kiện tốt như vậy, làm sao có một kết cục tàn nhẫn như vậy?

Đứa nhỏ của anh...đứa nhỏ của anh và Kiều An Hào...Như thế có thể nào đã chết từ trong trứng nước?

Lục Cẩm Niên nghĩ tới đây, rốt cục nhịn không được cúi đầu, gơ tay lên bưng kín mặt, sau đó bả vai bắt đầu run run, có một giọt một giọt chất lỏng ấm áp, từ trên đầu ngón tay bắt đầu chảy xuống.

Đứa nhỏ của bọn họ, như thế nào có thể chết rồi?

Chẳng lẽ là bởi vì, anh là một người con riêng không nên có trên thế giới này, nên con của anh, phải bị trừng phạt theo sao?

.....

Trợ lý đi xuống lầu, mới nhớ tới bản thân quên đưa đơn thuốc của Kiều An Hảo cho Lục Cẩm Niên, cho nên quay trở lại, anh ta mới từ trong thang máy đi ra, liền nhìn thấy một người ngồi ở hàng lang, người đàn ông bụm mặt, khoảng cách còn rất xa, nhưng anh ta có thể thấy được bả vai anh đang run lên.

Trợ lý trong nháy mắt đứng yên tại chỗ, không dám đi về phía trước, anh ta lẳng lẳng nhìn hồi lâu, cuối cùng chung quy cũng không đi quấy nhiễu người đàn ông đang bị thương thống khổ kia, chỉ lẳng yên không một tiếng động đi vào trong thang máy, rời đi, coi như chưa bao giờ trở lại, chưa bao giờ nhìn thấy.

Anh ta đi theo Lục Cẩm Niên đã được bảy năm, trong bảy năm này, anh ta cưới vợ, cũng đã sinh con, tuy Lục Cẩm Niên lớn hơn anh ta một tuổi nhưng so ra, anh luôn cô độc.

Anh ta cũng từng tò mò, Lục Cẩm Niên có thích phụ nữ hay không, cho tới tận nửa năm trước, đồng ý với Hứa gia làm thế thân cho Hứa Gia Mộc, nếu lúc ấy anh cực lực phản đối, quả thực là liều lĩnh, nhưng mà lúc anh ta gặp được Kiều tiểu thư, trong khoảnh khắc ấy, anh ta mới biết được, mấy năm nay Lục Cẩm Niên không phải muốn cô độc, mà bởi vì đáy lòng anh đã yêu một người con gái.

Anh ta nghĩ trên thế giới này, không có ai hiểu Lục Cẩm Niên bằng anh ta, anh ta cũng biết xuất thân của anh không được tốt, là một đứa con riêng, thoát nhìn anh kiêu ngạo, lạnh lùng, cô độc, thanh

cao, không coi ai ra gì, tất cả mọi người đều nói tính cách của anh rất tệ, nhưng mà có ai biết đến, rõ ràng giống nhau đều là con trai của Hứa gia, một người là đại thiếu gia được chiều chuộng nâng niu, mà một người thì lại sống dưới tầng cuối cùng của xã hội, không có thân phận cùng quan tâm, từng bước từng bước dựa vào chính mình, cố gắng kiên cường trở thành thiếu niên, thoạt nhìn anh rất mạnh mẽ, thực ra, anh chẳng qua không muốn bất kì một ai nhìn thấy mặt yếu đuối của bản thân mà thôi.

Anh ta nghĩ trên thế giới này, làm cho anh cảm thấy ấm áp, chỉ có tiểu thư Kiều kiều, nếu không anh đã không ở rất nhiều lần, lúc vô ý, nhìn tiểu thư Kiều Kiều

đến thất thần ngẩn người, bây giờ con của tiểu thư Kiều Kiều và anh đã không còn, nhất định anh sẽ không thể không khó chịu, khó mà chấp nhận được.

Chương 327: Ba tiếng “thực xin lỗi” (7)

Ngoài cửa phòng ngủ truyền đến giọng nói trầm thấp của người quản gia: “Bà chủ.”

Nhìn thoáng qua Hàn Như Sơ trông như đã ngủ say, nhưng lúc này lại nhanh nhẹn nhấc chân lên, cầm lấy áo khoát, đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn quản gia chỉ chỉ vào phòng, ý bảo đừng lên tiếng, rồi dẫn đầu đi xuống lầu.

Quản gia theo sát phía sau bà.

Hai người đi khỏi nhà, đi tới sau vườn hoa không có một bóng người, lúc này quản gia mới mở miệng nói: “Bà chủ, cô An Hào vừa mới được đưa tới bệnh viện, tôi đã cho người tới đó hỏi thăm một chút, con cô ấy bây giờ đã... chết trong bụng mẹ.”

Đêm đã khuya, quản gia cố đè thấp giọng nói, lúc nói ra bốn chữ cuối cùng, dường như hơi rướn người lên, Hàn Như Sơ sợ tới mức nắm chặt áo khoát, vẻ mặt tỏ ra như vô cùng bình tĩnh, nhìn một cây hoa sen đang che trên mặt nước trong hồ, thật lâu sau mới gật gật đầu, nói: “Biết rồi.”

Dừng một chút, Hàn Như Sơ nói tiếp: “Bà về trước đi, tôi muốn ở đây một mình.”

“Vâng, bà chủ.” Quản gia cung kính rời đi.

Một trận gió đêm thổi tới, mang theo cái lạnh thấu xương, Hàn Như

Sơ nhím chăm chăm chiếc ao trước mặt, hít sâu một hơi.

Trong mắt mọi người, gia đình bà là một gia đình hạnh phúc, hôn nhân mỹ mãn, chồng thương yêu, con hiếu thảo, nhưng có ai từng nghĩ đến, đằng sau những điều đó, bà đã chịu biết bao nhiêu khổ cực hay không?

Lúc Hứa Gia Mộc ba tuổi, bà hồn nhiên cho rằng gia đình mình là gia đình hạnh phúc nhất, cho đến khi tiện nhân kia ôm đứa con nhỏ xuất hiện trước cửa Hứa gia, cô mới biết, rốt cuộc hạnh phúc kia thật quá buồn cười!

Chồng bà, vậy mà có một đứa con hoang bên ngoài, hơn nữa lại cùng một ngày sinh ra với con bà, thân là mẹ như bà đang nghĩ đến những ngày vui vẻ, lại biến thành những ngày tối tăm chịu đựng nhục nhã.

Mấy năm nay, mỗi khi bà tổ chức sinh nhật cho con trai, lại nghĩ đến chồng mình đang ở bên ngoài cùng đứa con riêng kia.

Bà hận, trách móc, sau đó, toàn bộ thế giới của bà chỉ có mỗi Hứa Gia Mộc, bởi vì bà biết, chỉ có con mình là không bao giờ phản bội.

Bà dành trọn yêu thương cho Hứa Gia Mộc, vô cùng cưng chiều, dung túng cho con mình, cho nên lúc nghe Kiều An Hạ vô ý nói con mình thích Kiều An Hào, bà không chút do dự từ chối Kiều gia tính tới chuyện đám hỏi, trực tiếp chọn Kiều An Hào.

Thậm chí, năm ngoái, vào ngày sinh nhật của Kiều An Hào, bà vô ý thấy trợ lý của Lục Cẩm Niên đưa quà sinh nhật mà anh chuẩn bị cho người hầu của Kiều gia, bảo đưa cho Kiều An Hào, lúc ấy bà đã không chút do dự ngăn cản, nhìn thấy tấm thiệp chúc mừng

của Lục Cẩm Niên viết, bà nhanh chóng cắt đứt tâm tư của Lục Cẩm Niên với Kiều An Hào thay con mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, Kiều An Hào là người mà con bà thích, người khác không thể đoạt được, huống chi Lục Cẩm Niên là người bà ghét nhất trên thế giới này, nên càng không được phép. Đêm đó, bà dứt khoát nói với Lục Cẩm Niên, Kiều An Hào cùng Hứa Gia Mộc đã có hôn ước, thật ra lúc đó, chuyện đám hỏi còn chưa có đính ước, dù sao ngay lúc đó con bà cũng còn nhỏ.

Nếu không phải ông trời gây tai họa khiến Hứa Gia Mộc bị tai nạn, bà buộc phải làm vậy, còn không bà tuyệt đối không để hai người kia có cơ hội gặp gỡ nhau.

Thật ra lúc đó không có cách nào cả, trên thế giới này, người duy nhất có thể đóng vai Hứa Gia Mộc, chỉ có Lục Cẩm Niên.

Chương 328: Ba tiếng "Thật xin lỗi" (8)

Bà dĩ nhiên sẽ không ăn nói khép nép đi cầu xin Lục Cẩm Niên giúp nhà họ Hứa, nhưng bà biết chắc chắn Lục Cẩm Niên sẽ giúp, bởi vì anh thích Kiều An Hào.

Lúc ấy tình huống quá vội vã, bà cũng không có nghĩ nhiều, ai ngờ cô gia nam quả nữ sống chung một nhà, cuối cùng còn xuất hiện một đứa bé!

Không nói Hứa Gia Mộc có thích Kiều An Hào không, bây giờ Kiều An Hào vẫn là con dâu nhà họ Hứa trong mắt người ngoài.

Con dâu nhà họ Hứa mang thai, như vậy chắc chắn mọi người cũng sẽ cảm thấy đó là con của Hứa Gia Mộc, đứa bé kia khi sinh ra, nhà họ Hứa bọn họ cũng phải chấp nhận.

Bà đã không cho Lục Cẩm Niên vào nhà họ Hứa, bây giờ làm sao có thể để con của anh vào nhà họ Hứa?

Kiều An Hào cũng không biết mình có thai, bà cũng là mẹ, biết một khi người phụ nữ có thai, mặc dù biết đứa bé này không nên tới, nhưng cũng sẽ không nhẫn tâm bỏ nó, đến lúc đó nếu bà để cho Kiều An Hào bỏ đứa bé, khó tránh khỏi để giữa bọn họ xuất hiện hiềm khích, đến lúc đó Kiều An Hào vì bảo vệ con của mình, dưới tình thế cấp bách, sẽ hoàn toàn rạn nứt, đối với bà không có lợi gì cả.

Phải biết, bây giờ Hứa Gia Mộc còn chưa tỉnh lại, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên cũng còn có ích.

Cho nên, xế chiều hôm đó, bà nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến cuối cùng, biện pháp xử lý tốt nhất, chính là... Để cho đứa bé trong bụng Kiều An Hào, hoàn toàn có bất kỳ cơ hội nào xuất hiện trên thế giới này.

-P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : ttukidmh@gmail.com nhé

Lục Cẩm Niên ngồi yên hồi lâu, mới đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh, rửa mặt, sau đó có hơi hoảng hốt ra ngoài, tiếp tục chờ chừng nửa giờ, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Kiều An Hào được đẩy ra ngoài, trực tiếp vào phòng bệnh.

Mặt cô có chút tái nhợt, yên tĩnh nằm ở trên giường ngủ, dường như cô vẫn chưa biết tất cả những chuyện đã xảy ra.

Phẫu thuật lấy thai chết không hẳn là phẫu thuật lớn, nhưng lưu ý sau khi phẫu thuật cũng khá nhiều, không nên để bị lạnh phải chú ý nghỉ ngơi, tránh quan hệ, bác sĩ nói một lần rõ ràng cho Lục Cẩm Niên nghe, Lục Cẩm Niên cẩn thận nhớ ở trong lòng.

Đến cuối cùng, giống như bác sĩ nhớ tới điều gì, hỏi Lục Cẩm Niên một câu: "Vợ của anh, bị mất ngủ à?"

Lục Cẩm Niên bị hỏi vấn đề này, hơi nhăn trán lại, anh và Kiều An Hào ngủ với nhau số lần không nhiều, nhưng cũng không thấy cô mất ngủ, vì vậy có hơi nghi ngờ nhìn bác sĩ: "Sao vậy?"

"Vừa rồi tôi lấy máu của cô ấy, phát hiện trong máu có thành phần thuốc ngủ, cho nên tôi nghĩ vợ của anh ngủ không ngon giấc, sẽ có thói quen dùng thuốc ngủ."

Trán Lục Căn Niên càng nhăn chặt hơn, cho tới bây giờ anh cũng không biết Kiều An Hảo dựa vào uống thuốc ngủ mới có thể ngủ, đáy lòng nổi lên một tia đau lòng, ra sức mím môi, không nói gì.

"Thuốc ngủ có tính lệ thuộc, không nên để cho cô ấy tiếp tục uống, uống nhiều rất hại cơ thể. Vợ anh không biết mình mang thai, cho nên vẫn luôn không ngừng uống, sau khi cô ấy uống, rồi ngủ, thai nhi cũng sẽ ngủ, dĩ nhiên, liều thuốc cô ấy dùng không lớn, ảnh hưởng cô ấy không nhiều, nhưng đứa bé thì không, liều thuốc kia, đủ bóp chết đứa bé."

Bác sĩ nói tới đây, dừng lại, rồi nói tiếp: "Cho nên, nguyên nhân đứa bé chết trong bụng vợ anh, cũng bởi vì cô ấy sử dụng thuốc ngủ."

Chương 329: Ba tiếng “Thực xin lỗi”

Khi bác sĩ nói tới đây, dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Cho nên, nguyên nhân con của các người chết từ trong trứng nước, là do vợ của cậu dùng quá nhiều thuốc ngủ.”

Lục Cận Niên sững sốt trong nháy mắt, sắc mặt thoáng tái nhợt.

“Hơn nữa, vợ của cậu uống phải một loại thuốc ngủ, bên trong có thành phần an thần, tác dụng của an thần một khi phác tác, sẽ làm cho con người lâm vào hôn mê, điều này chính là nguyên nhân tại sao vợ của cậu đêm nay lại hôn mê.”

“Vừa nãy lúc phẫu thuật, có dùng thuốc gây mê cho vợ cậu, hơn nữa do cô ấy có dùng thuốc ngủ, cho nên thời gian để tỉnh lại phỏng đoán còn rất lâu, tỉnh lại sẽ không có vấn đề gì, đến lúc đó là có thể làm thủ tục xuất viện, có thể đến lúc ấy thân thể sẽ suy yếu, về nhà nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, vừa nãy khi xem bệnh án tôi cũng đã nói qua, sau khi phẫu thuật, phía dưới chảy máu một khoảng thời gian, nếu muốn sau này không bị chảy huyết, nhất định phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra.”

Bác sĩ nói một đoạn rất dài, nói nên tình trạng hiện tại, sau khi nói xong, nhìn sắc mặt khó coi của Lục Cận Niên, nghĩ nghĩ, vì thế liền lẩm miệng nhiệt tình khuyên bảo hai câu: “Chỉ có điều, Lục tổng, tôi biết hiện tại cậu khẳng định rất khó chịu, nhưng cũng hi vọng cậu đừng có trách cứ vợ mình, cho dù đứa bé này có được ra đời, cũng cùng cậu định ra quan hệ, là kết quả do hai người các cậu không có ý thức tránh thai, cậu khổ sở vì mất đi đứa nhỏ, nhưng tin tưởng tôi,

thân làm mẹ so với cậu, vợ của cậu càng đau khổ, bởi vì đây là thiên tính của một người mẹ. Hơn nữa nếu cô ấy biết chính vì bản thân uống thuốc ngủ mà làm cho đứa nhỏ tử vong, chỉ sợ là sẽ vô cùng áy náy, sở dĩ bây giờ tôi nói cho cậu, mà không phải để vợ của cậu tỉnh lại mới nói, là sợ vợ của cậu không chịu nổi kích thích này.”

Chương 330: Ba tiếng “thực xin lỗi” (10)

Nếu so với anh thì cô càng khó chịu hơn, nhưng khó chịu như thế nào?

Lục Cẩm Niên chỉ đơn thuần nghĩ như vậy đã cảm thấy có chút gì đó không thể chấp nhận được, thật sự không thể chấp nhận, đó chính là sự tự trách bản thân sâu sắc.

Bọn họ nói rất đúng, chuyện này là anh đã sơ sẩy, anh yêu cô nhiều năm như vậy, mỗi lần ân ái cùng cô, anh đều cảm thấy như một giấc mơ, nên quên chuyện tránh thai, mà thật khéo, cô cũng quên mất, sau đó còn có bi kịch xảy ra.

Lúc đến trường, ở ký túc xá cho học sinh nam, không phải không có chuyện vụng trộm yêu đương ăn trái cấm, mà tất cả mọi người đều trẻ người non dạ, nên cũng gây ra chuyện ảnh hưởng đến mạng người.

Anh nhớ rõ lúc học trung học, có một lần học thể dục, một nữ sinh không biết mình có thai, còn tham gia chạy cự li dài, lúc chạy đến vòng cuối cùng, đột nhiên chảy máu rất nhiều, sau này mới biết được là sinh non, lúc ấy là học trung học, trường học thấy điều đó ảnh hưởng đến uy tín, cuối cùng đuổi học học sinh kia, lúc bạn đó đến trường thu dọn đồ đạc, khóc đến sưng vù mắt, mà chẳng lâu sau nam sinh kia có bạn gái mới, mỗi lần những nữ sinh khác nói về chuyện này, đều mắng cô gái kia không biết giữ gìn.

Còn có một lần, lúc học đại học, lúc ngủ, có một nam sinh đang khoa

trương về điều kiện gia đình, nói về một cô gái tên Kế Hoa, cô ấy vì gã nam sinh này mà xảy thai hơn ba lần, gã cũng không thương hại nữ sinh kia, thậm chí sau khi uống rượu, lúc khoe khoang gã còn nói đã liên tiếp nói về chuyện này, sau khi tốt nghiệp, nam sinh này đã không lưu tình mà đá nữ sinh kia, lúc đó, nữ sinh kia suốt đời cũng không thể mang thai.

Năm đó bởi vì việc không liên quan đến mình, nên căn bản anh không để ý tới, chuyện này qua đi cũng rơi vào quên lãng, cho đến lúc con Kiều An Hào chết từ trong bụng mẹ, dẫn đến việc sinh non, không biết tại sao hai việc trên lại xuất hiện rõ ràng trong trí nhớ.

Khi đó không phải anh không có cảm xúc, cũng thấy hai nam sinh thật cặn bã, nữ sinh thì quá mức đáng thương, thậm chí anh còn âm thầm thề trong lòng, nếu có một ngày anh có thể may mắn cùng Kiều An Hào, anh tuyệt đối không để cô trải qua những điều xấu xa như vậy, anh muốn dốc hết sức mang đến cho cô những điều tốt đẹp nhất trên thế giới.

Nhưng mà, hiện tại thế nào?

Anh đã khiến cô trải qua một cuộc tình đau thương...

Nếu anh không chạm vào cô, nếu anh kiềm chế bản thân, nếu anh nhớ tới việc tránh thai... Nếu vài ngày trước anh thấy cô nôn liên nghĩ đến cô bị nghén... Nếu là...

Lục Cẩm Niên nắm chặt tay, trong cổ vừa chua xót vừa đau đớn.

Rõ ràng có rất nhiều cách để tránh xảy ra chuyện đau lòng, nhưng anh cố tình không làm được dù chỉ một cái “nếu là”.

Anh thật sự xin lỗi cô.

Không khiến cô được hạnh phúc, lại mang cho cô sự tối tăm.

-

Cả đêm Lục Cẩm Niên không ngủ, vẫn giữ bên giường bệnh của Kiều An Hào.

Theo như lời bác sĩ, thuốc mê và thuốc ngủ khiến cô ngủ lâu như vậy, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, bác sĩ vừa đến đã nói không có gì trở ngại, chỉ là ngủ say thôi.

Lúc bảy giờ sáng, Lục Cẩm Niên gọi điện cho trợ lý, bảo tới đón mình rồi làm thủ tục xuất viện cho Kiều An Hào, trở về Cẩm Tú Viên.

Má Trần đã tỉnh lại, nhìn thấy xe trở về, lập tức ra đón, nhìn Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào còn đang ngủ say, vẻ mặt lo lắng lập tức hỏi: “Cậu chủ, cô chủ thế nào rồi?”

Sáng mùa hạ, bên ngoài hơi lạnh, Lục Cẩm Niên sợ Kiều An Hào bị cảm lạnh nên không để ý đến lời nói của má Trần, trực tiếp vào phòng.

Chương 331: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (11)

Lúc Lục Cẩm Niên đổi giày, nhớ tới câu hỏi của má Trần, gương mặt bất động ôm Kiều An Hào, giọng nở nhẹ nhàng: “Không có gì, cô chủ chỉ là đến kì kinh nguyệt thôi.”

Dừng một chút, Lục Cẩm Niên nhớ tới lời thầy thuốc nhắc nhở, còn nói: “Làm món gì nhiều dinh dưỡng bồi bổ cơ thể cho cô chủ nhé.”

Vừa nghe đến kì kinh nguyệt, trong lòng má Trần lập tức nhẹ nhõm.hắn, không chút do dự gật đầu với lời căn dặn của Lục Cẩm Niên.

Vỏ chăn trong phòng ngủ bị dính máu đã được má Trần đổi cái mới, Lục Cẩm Niên đặt Kiều An Hào lên giường, đắp chăn lên, không quên điều chỉnh cho nhiệt độ máy điều hòa ấm lên một chút, rồi mới ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu, ra khỏi nhà, trợ lý của anh còn chờ ngoài cửa.

Lục Cẩm Niên nhìn thoáng qua trợ lý, không nói gì, đi nhanh đến phía sau vườn hoa.

Trợ lý vội vàng đuổi theo.

Lúc khoảng cách đã xa, anh mới dừng bước, áp lực một đêm, anh phải lấy ra một điều thuốc trong túi, châm lửa, hít hai hơi dài, sau đó mới nói với trợ lý: “Gần đây tôi không tới công ty, có chuyện gì có thể trì hoãn thì cứ trì hoãn, nếu có gì quan trọng thì gửi bưu kiện cho tôi, buổi tối tôi sẽ xử lý, cố gắng đừng gọi điện cho tôi.”

Lục Cẩn Niên nói tới đây lại dùng sức hút một hơi, giọng nói bình tĩnh: “Tôi ở nhà chăm sóc cô ấy một thời gian ngắn.”

Trợ lý biết “cô ấy” trong lời nói của anh là Kiều An Hào, gật đầu nói: “Tôi biết rồi, Lục tổng.”

Lục Cẩn Niên sau khi suy nghĩ lại dặn một câu: “Còn năm ngày nữa là đến phần diễn của cô ấy trong “Khuyh thành thời gian”, cậu cũng hoãn lại đi, bác sĩ nói cần tĩnh dưỡng ít nhất là bảy ngày.”

Trợ lý nói: “Tôi sẽ báo với đạo diễn.”

Lục Cẩn Niên không nói gì nữa.

Một lúc sau trợ lý nói: “Lục tổng, còn chuyện gì nữa không?”

Ánh mắt của Lục Cẩn Niên đang nhìn vào một đóa Sắc Vi Hoa ở cách đó không xa, nhìn hồi lâu mới quay đầu trả lời: “Chuyện cô ấy sinh non... cậu đừng để cô ấy biết...”

“Nhưng mà, chắc chắn cô Kiều đã cảm thấy được điều gì đó, làm sao bây giờ?”

“Tôi nói với má Trần là cô ấy tới kỳ kinh nguyệt, bên bệnh viện cũng đã dặn chừng, bọn họ sẽ không tiết lộ tin tức, mặt khác xem tối qua có bị người nào theo dõi chụp ảnh hay không, nếu có thì chặn lại, tôi cũng hỏi bác sĩ rồi, sau khi phẫu thuật ngoại trừ cơ thể yếu đi, thì chỉ có bụng to hơn, không khác kỳ kinh nguyệt lắm.”

Lục Cẩn Niên lại hút một hơi, giọng nói mang theo vài phần thương cảm: “Mặc kệ như thế nào, cứ làm như tối nói là được, tôi không nghĩ được biện pháp nào, cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ nói với cô ấy là đưa

nhỏ đã mất, lúc đó sẽ như thế nào, hướng hồ...”

Lục Cẩm Niên nói tới đây, cảm thấy cổ họng nghẹn đi, giống như bị cái gì đó bịt lại, khó chịu, đau đớn, anh dừng một lúc lâu rồi mới nói tiếp, giọng nói hơi run run: “Việc này vốn là lỗi của tôi, tôi có thể nhận lấy hình phạt, nhưng không nghĩ đến cô ấy gặp phải khổ sở thế này.”

Nếu không có anh thì cũng không có bi kịch tối qua.

Nếu tối qua cô bị chìm vào trạng thái hôn mê, cái gì cũng không biết, như vậy cứ tiếp tục không biết đi.

Mất con đau đớn, thống khổ.

Đau đớn như vậy, một mình anh hứng chịu là tốt rồi.

Chương 332: Ba chữ “thật xin lỗi” (12)

Trợ lý nhìn Lục Căn Niên im lặng không nói chuyện, chỉ hút thuốc, rõ ràng giờ khắc này trên mặt anh chính là lạnh lùng cùng thanh cao, nhưng cố tình lại làm người ta thấy được một nỗi si tình cố chấp.

Trợ lý cũng không biết nói gì, trong lòng anh nghĩ, trên thế giới này, có rất nhiều người làm chuyện sai trái, đều mơ tưởng cố hết sức che giấu, nhưng hầu hết đều xuất phát từ việc sợ bị người khác chán ghét, tâm lí không dám đối mặt, nhưng với việc giấu diếm của Lục tổng, chỉ là vì quá đau lòng.

Hai người im lặng lúc lâu, trợ lý mới thu hồi dòng suy nghĩ miên man của mình, anh phá tan im lặng: “Lục tổng, nếu không có chuyện gì dặn dò nữa, tôi quay về công ty trước.”

Lục Căn Niên gật đầu, “ừ” một tiếng, trợ lý hơi khom người, xoay người đi khỏi.

-

Khi Kiều An Hào tỉnh lại đã ba giờ chiều.

Sau giấc ngủ dài đến mười tám tiếng, lúc cô mở mắt, đầu óc hơi mơ hồ, trí nhớ không liên tục.

Cô nằm trên giường mờ mịt một lúc lâu mới biết mình đang ở phòng ngủ của Cẩm Tú Viên, sau đó nhớ lại một chút, tối hôm qua rõ ràng cô đang xem tivi, sau đó không biết tại sao lại ngủ.

Kiều An Hảo chóng mặt, nhìn đồng hồ trên vách tường, đã ba giờ chiều, tại sao cô lại ngủ lâu như vậy?

Trong lòng cô kinh ngạc, theo bản năng muốn xuống giường, mới phát hiện toàn thân yếu ớt không có chút sức lực.

Kiều An Hảo nhú mày, cảm thấy cơ thể là lạ ở chỗ nào đó, dùng nhiều sức lực mới có thể xốc chần lên, xuống giường.

Trong phòng ngủ không một bóng người, ngoài cửa sổ đang đóng kín là ánh nắng tươi sáng đến chói mắt.

Kiều An Hảo giẫm lên chiếc thảm lông xù trên sàn nhà, đi tới cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra, ánh sáng chiếu tới, giẫm phải sàn nhà lạnh của hành lang, cô nói vọng xuống dưới lầu: “Má Trần?”

Có lẽ bởi vì ngủ lâu quá, khi mở miệng giọng nói hơi khàn khàn, rõ ràng dùng sức, nhưng giọng lại rất thấp, vì thế cô hấn giọng một cái, tăng âm lượng, hô lên: “Má Trần.”

Ai ngờ má Trần còn chưa xuất hiện, cửa phòng sách đã được mở ra.

Kiều An Hảo xoay đầu lại, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đi ra từ phòng sách, hơi kinh ngạc khi thấy anh ở nhà, cô lặng đi một chút, Lục Cẩm Niên hơi nhú mày, chậm rãi đi tới trước mặt cô, bất ngờ ôm lấy cô, thấp giọng hỏi: “Cô gọi má Trần làm gì?”

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên ôm lấy nên có chút kinh ngạc, cô trừng mắt trả lời: “Tôi khát nước.”

-P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên

hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Lục Cẩm Niên quay đầu, hô lên: “Má Trần.”

Giọng nói của anh to hơn của cô rất nhiều, má Trần lập tức phụng ngữ dưới tầng một chạy lên: “Cậu chủ Lục, cậu có gì dặn dò?”

Má Trần vừa hỏi vừa ngẩng đầu nhìn, thấy Kiều An Hảo được Lục Cẩm Niên ôm trong ngực, vẻ mặt vui mừng ngạc nhiên nói: “Cô chủ, cô tỉnh rồi?”

“Pha ly nước, đem lên đây.” Lục Cẩm Niên thản nhiên ném một câu, ôm Kiều An Hảo quay về phòng ngủ, đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô, sau đó mở miệng nói: “Mấy nay cơ thể cô không tốt, nên nằm nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Kiều An Hảo nghe lời nói của anh, bây giờ mới phát hiện bụng mình hơi trướng lên, trong người mặt áo lót, còn có cả băng vệ sinh.

Cô vậy mà có kinh nguyệt lúc đang ngủ ư?

Chương 333: Ba tiếng “thực xin lỗi”(13)

Cô vậy mà có kinh nguyệt lúc đang ngủ sao?

Băng vệ sinh kia là ai giúp cô thay?

Trong đầu Kiều An Hào thoáng qua nghi ngờ, má Trần bưng một ly nước lên: “Cô chủ, rốt cuộc cô tỉnh rồi, tối hôm qua ngủ thật sâu, đến cả có kinh nguyệt mà cũng không phản ứng, cuối cùng chính là cậu chủ Lục phát hiện ra.”

Lục Cẩm Niên phát hiện? Vậy cũng có thể nói, tối qua anh quay về Cẩm Tú Viên?

Má Trần nói xong, tiếp tục làm nhảm: “Lúc đầu cậu chủ cũng không biết cô tới kỳ, nhìn thấy cô chảy máu, nghĩ đến xảy ra chuyện gì, liền ôm cô vội vàng chạy tới bệnh viện, lúc ấy tôi thật sự rất sợ.”

Tối qua vậy mà xảy ra việc náo loạn như thế sao? Nhưng Kiều An Hào không có ý cười, bởi vì trong đầu cô đang nghĩ đến mặt khác của sự việc, có phải băng vệ sinh của cô là do Lục Cẩm Niên giúp cô mang vào?

Gương mặt Kiều An Hào lập tức nóng lên, nhin không được liếc Lục Cẩm Niên một cái.

Biểu hiện trên mặt anh cũng bình tĩnh như thường, rất tự nhiên đón lấy ly nước trong tay má Trần, như muốn cảm nhận được độ ấm nên một lát mới đi tới bên giường.

Anh đến gần, mặt cô càng nóng hơn, nhịn không được cúi đầu xuống.

Má Trần đứng ở bên cạnh nói: “Cô chủ, cũng may là cô tới kỳ kinh nguyệt, lúc ấy tôi còn tưởng cô sinh non đó...”

Nghe thấy vậy, đáy mắt Lục Cẩm Niên hiện lên một chút kích động, nhưng nhanh chóng quay về trạng thái bình tĩnh, không nhanh không chậm ngắt ngang lời má Trần: “Cô chủ vừa tỉnh, chắc chắn là đói bụng, không phải nói bà hâm đồ ăn sao? Bưng lên đưa cô chủ ăn.”

Được Lục Cẩm Niên nhắc nhở, má Trần lập tức nhớ tới việc chính, nói: “Tôi đi ngay đây.”

Sau đó xoay người, chạy xuống lầu.

Kiều An Hào đang nghĩ đến việc Lục Cẩm Niên giúp cô thay băng vệ sinh, căn bản không để ý đến câu nói của má Trần, hướng hồ chiều hôm qua cũng thấy bụng mình hơi trướng lên, nghĩ đến có kinh nguyệt nên không nghĩ nhiều nữa.

Lục Cẩm Niên thấy gương mặt Kiều An Hào thật tốt, lúc này mới yên tâm, đưa ly nước tới trước mặt cô: “Không phải muốn uống nước à?”

Kiều An Hào nghe giọng nói dịu dàng của anh, mặt đỏ như máu, vội ngẩng đầu, liếc nhìn anh, sau đó nhận lấy ly nước, không suy nghĩ nữa mà lo uống nước.

Lúc cô uống được một nửa thì má Trần bưng đồ ăn lên.

Bà đặt khay thức ăn ở trên đầu giường, có canh, hai món trộn, đang chuẩn bị ngồi xuống bên cạnh Kiều An Hào thì Lục Cẩm Niên đứng

một bên lại thản nhiên lên tiếng: “Tôi ngồi đây.”

Theo lời nói ra, anh liền ngồi xuống bên giường, còn đặt hai chiếc gối dựa vào sau lưng Kiều An Hào.

Má Trần giật mình một cái, lập tức đưa chén canh cho anh.

Lục Cẩm Niên lấy thìa múc canh, đưa lên miệng thổi thổi, rồi đưa tới bên miệng cô.

Kiều An Hào vừa mừng vừa lo, đôi mày xinh đẹp hơi cau lại, chần chừ một lúc, xác định mình không nằm mơ mới mở miệng, uống canh.

Lục Cẩm Niên chờ cô uống xong canh liền giúp cô ăn cơm.

Má Trần làm món cá hấp, Lục Cẩm Niên mỗi lần gặp đều cẩn thận lấy xương ra.

Ánh mắt thật sự chăm chú, giống như đang xử lý việc gì quan trọng lắm.

Gương mặt xinh đẹp của Kiều An Hào không nhận được có chút ngẩng ngơ, cảm thấy giờ phút này, mình đang nằm mơ.

Chương 334: Ba tiếng “thực xin lỗi.”

Kiều An Hào cứ như vậy si mê dần dần nhìn Lục Cẩm Niên, mãi đến khi mình ăn no, mới lắc lắc đầu nhìn anh.

Lục Cẩm Niên không miễn cưỡng, để bát đĩa xuống, đưa một ánh mắt cho má Trần, má Trần biết điều liền lập tức bưng mâm cơm ra khỏi phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên rút chiếc gối sau lưng cô ra, đặt thân thể của cô xuống, còn không quên đắp chăn cho cô.

Kiều An Hào ngủ ngon một thời gian dài, thân thể suy yếu lại có chút bối rối, nằm mãi cũng thấy nhàm chán, muốn đứng dậy, đi lấy di động của chính mình, kết quả cô vừa mới xốc chăn lên, âm thanh của anh đã truyền đến: “Cô muốn làm gì?”

Kiều An Hào sững sốt một phen, ngẩng đầu, vô tội nhìn Lục Cẩm Niên nói: “Lấy điện thoại.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ đi đến trước bàn trà, cầm di động của cô lên, đưa cho cô.

Kiều An Hào ngượng ngùng nằm lại giường, lấy di động ra, xem mấy trang web, nhưng căn bản không vào, ánh mắt thường hướng đến bóng dáng Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế sofa.

Anh và cô quen nhau lâu như vậy, cho dù là lúc hai người hòa nhã với nhau trước kia, trước mặt cô, anh cũng vẫn lạnh lùng xa cách,

nhưng hôm nay anh lại dịu dàng chăm sóc cô, thậm chí có chút sủng nịnh và dung túng, khiến cô không biết phải làm sao.

Còn có lúc trong dạ dày của cô rất khó chịu, anh mua thuốc cho cô... Quay phim bị NG liên tục, cô muốn ra ngoài hít thở không khí, anh đưa áo khoác của mình cho cô... giống như gần đây, anh vẫn rất tốt với cô, chỉ là hôm nay đặc biệt tốt mà thôi...

Kiều An Hào bắt đầu có chút dao động, cô rất muốn không so đo chuyện xảy ra hôm sinh nhật anh nữa, giống như trước đây ấm áp hòa thuận ở chung với anh, nhưng cô lại sợ không biết khi nào anh lại trở nên lãnh khốc vô tình.

Tâm tình cô vô cùng phức tạp.

Đến sau cùng, Kiều An Hào bởi vì mệt mỏi suy yếu mà dần đi vào giấc ngủ.

-

Kiều An Hào ngủ cực kỳ ngon, hơn bảy giờ tối mới tỉnh lại.

Buổi chiều ăn cơm hơi trễ, không hề đói, cô nằm ru rú trên giường, nhìn một bộ phim điện ảnh, đến hơn chín giờ tối, mới ăn cơm tối.

Lúc mười một giờ, Lục Cẩm Niên nhờ má Trần pha một cốc sữa nóng cho cô.

Má Trần lên tiếng, đi về phòng bếp, lúc mở tủ lạnh ra lấy sữa, nghĩ đến tổ yến mấy ngày trước mà Kiều An Hào mang về, vì thế quay đầu hỏi Lục Cẩm Niên đang chuẩn bị lên lầu một câu: “Cậu chủ, trong nhà có tổ yến, có muốn hâm nóng lại cho cô chủ ăn khuya không?”

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Lục Cẩm niên không dừng lại bước chân: “Cho cô chủ ăn đi.”

“Cậu chủ, cậu không ăn sao? Tổ yến là do cô chủ mang về nhà.”

“Cô chủ mua?” Lục Cẩm Niên cảm thấy hứng thú, dừng bước, nghiêng đầu, từ trên bậc cầu thang nhìn xuống, hỏi má Trần.

“Hình như không phải là cô chủ mua?” Tình huống cụ thể, má Trần cũng không rõ ràng, cho nên có chút do dự: “Là hôm cô chủ từ đoàn làm phim trở về, có xách theo, hơn nữa còn là đồ đã tách ra.

Xách từ đoàn làm phim về?

Đột nhiên, Lục Cẩm Niên nghĩ đến vài ngày trước cô đến bệnh viện thăm Hứa Gia Mộc, buổi tối, Hứa gia có gửi lái xe đưa cô về đoàn làm phim, lúc ấy còn xách hộ cô mấy hộp này nọ, lúc đó anh đang ở trong xe, cách xa, lại là buổi tối, ánh sáng không tốt, cho nên căn bản không thấy rõ hộp đó là gì.

Chẳng lẽ là tổ yến?

Trán anh nhăn lại, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ...

Chương 335: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (15)

Trán anh nhăn lại, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ...

Anh tinh tường nhớ rõ buổi sáng hôm đó, Kiều An Hào vẫn nôn ra rất lợi hại, lúc ấy anh chỉ đơn giản nghĩ là trong bụng cô không thoải mái, thậm chí còn đang chuẩn bị bức ép đưa cô đi bệnh viện, kết quả lại vừa mới lên xe, thì nhận được điện thoại của Hàn Như Sơ, nói Hứa Gia Mộc đã có phản ứng.

Hình như ngay sau ngày hôm đó, Kiều An Hào dần dần không ói ra nữa, anh còn tưởng rằng dạ dày của cô đã hết bệnh rồi, cũng bỏ xuống lo lắng...

Nhưng hiện tại xem ra, cho tới bây giờ Kiều An Hào vẫn không phải có bệnh về dạ dày, những triệu chứng nôn mửa đó là nôn nghén, sau khi thai nhi chết từ trong bụng, những phản xạ tự nhiên đó cũng dừng lại.

“Cậu chủ?” Má Trần nhìn Lục Cẩn Niên đứng trên cầu thang, lặng yên không nói gì, ánh mắt thẳng tắp nhìn chiếc đèn trên trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì, không nhin được lên tiếng nhắc nhở.

Lục Cẩn Niên hoàn hồn, cảm xúc trên mặt không hề có thay đổi gì quá lớn, ngữ khí mở miệng, cũng vẫn như cũ, nhạt nhẽo không có cảm xúc gì: “Thôi, chỉ cho cô chủ uống sữa thôi, một giờ trước cô ấy vừa ăn cơm tối, chắc cũng không ăn thêm được nữa.”

“Vâng, cậu chủ.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, không nói gì nữa.

Má Trần lại đi vào phòng bếp.

Tầm mắt của anh buông xuống chỗ vừa nãy má Trần đặt lo tổ yến.

Má Trần hâm nóng sữa, bưng từ phòng bếp ra, thấy Lục Cẩm Niên vẫn đứng ở bậc cầu thang, ánh đèn thủy tinh mờ nhạt rắc lên người anh, khiến khuôn mặt tuấn mỹ của anh càng thêm bức người.

Má Trần sừng sốt một phen: “Cậu chủ? Sao cậu vẫn còn đứng ở đây?”

“Ừhm.” Lục Cẩm Niên nhàn nhạt lên tiếng, nhìn thoáng qua ly sữa trong tay má Trần, vươn tay: “Đưa tôi đi.”

Má Trần vội vàng đưa tới.

Lục Cẩm Niên xoay người, lên lầu, trở lại phòng ngủ, Kiều An Hào đang nằm trên giường xem ti vi, nghe được tiếng đẩy cửa, chỉ nhìn lướt qua người anh, sau đó tầm mắt lại đặt vào chiếc ti vi.

Lục Cẩm Niên đi đến bên giường, đem sữa đưa tới: “Má Trần vừa mới hâm nóng lại.”

Kiều An Hào liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên một cái, lần này dừng lại nhìn anh một lúc lâu, như là quẩn bách gì đó, sau cùng vẫn vươn tay nhận lấy, hai tay ôm ly sữa, uống một ngụm, tiếp tục chăm chú xem ti vi.

Lục Cẩm Niên không tránh ra, mà ngồi ở bên giường, ánh mắt nhìn cô một lúc, anh luôn luôn ít nói, chợt đột nhiên mở miệng hỏi một

câu: “Ngủ không ngon à?”

“Không có...” Kiều An Hào nghi ngờ không biết tại sao đột nhiên Lục Cẩn Niên lại hỏi vấn đề này, lắc đầu nhìn anh, lại quay đầu, gật gật môi, vẫn là mở miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lục Cẩn Niên nhàn nhạt lên tiếng, sau đó lui về phía sau hai bước, dựa vào bàn trang điểm, được một lúc, còn nói: “Nghe má Trần nói, lúc cô đi từ đoàn làm phim về, có xách theo mạp hộp tổ yến?”

Kiều An Hào nuốt một ngụm sữa, gật đầu.

“Thích ăn tổ yến? Trong tủ lạnh còn mấy lọ, ngày mai, để má Trần đi mua thêm.” Giọng Lục Cẩn Niên vẫn là tĩnh, một mực sóng nước chẳng lay động.

Hành động này của Lục Cẩn Niên, ngược lại giống như đang tìm đề tài cùng cô nói chuyện phiếm... Rõ ràng là cô thấy tủi thân, cũng đã nghĩ không muốn để ý đến anh, nhưng mỗi lần đối mặt với anh, cô lại phát hiện mình không đành lòng, hay đúng hơn là không nỡ.

Chương 336: Ba tiếng “Thực xin lỗi”

“Không cần.” Kiều An Hào dứt khoát từ chối, sau đó thấy cánh môi anh nhếch lên, đáy lòng cũng hơi co rút lại, một trận đau đớn lan tràn cả người, tay dùng lực nắm lấy ly sữa, rữ lông mi xuống lặng yên một lúc, giọng nói lại hòa hoãn, mở miệng nói: “Tôi không thích ăn tổ yến, là do mấy hôm trước đến Hứa gia, bác Hứa đưa cho tôi, tôi liền mang một ít cho Triệu Manh, còn mấy lọ thì tiện xách về.”

Tổ yến quả nhiên là do Hàn Như Sơ đưa cho... Lúc ở dưới lầu, anh đã đoán được, nhưng vẫn muốn từ trong miệng cô lấy được sự thật, thêm nữa cô cũng vừa nói, cô ngủ rất ngon...

Trong đầu anh, đột nhiên hiện lên một giả thiết rất lớn mật mà anh cũng không xác định, dù sao mấy năm nay, quan hệ giữa anh và Hàn Như Sơ vẫn như nước với lửa khó dung, cho nên có lẽ chỉ là anh nghĩ nhiều mà thôi.

Mặt mày Lục Cẩm Niên vẫn như cũ duy trì bình tĩnh, nhìn Kiều An Hào gật đầu, cực kỳ tự nhiên trả lời lại: “Hóa ra là vậy...”

“Ừm.” Kiều An Hào nhẹ giọng đáp một câu lại, không biết nên nói cái gì.

Đột nhiên trong phòng trở nên yên tĩnh, Kiều An Hào chỉ lo uống sữa, mãi cho đến khi uống xong, Lục Cẩm Niên mới vươn tay, tiếp nhận ly sữa, thuận tiện rút chiếc gối sau lưng cô, nhàn nhạt mở miệng nói: “Đi ngủ sớm một chút.”

Kiều An Hào không nói gì, chỉ ngoan ngoãn nằm xuống, nhắm hai mắt lại, rõ ràng cảm giác được anh đứng bên giường nhìn mình một lúc lâu, mới xoay người, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên đem chén sữa đặt trong bồn rửa bát, rút một tờ khăn giấy ra xoa xoa tay mình đang ướt sũng, không lên lầu, ngược lại dựa vào vách tường trong phòng bếp, lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho trợ lý.

Chỉ đơn giản mấy chữ: “Bây giờ cậu đến Cẩm Tú Viên một chuyến.”

Lục Cẩm Niên gửi xong tin nhắn, tiện cũng nhận được tin nhắn trả lời, sau đó liền đặt điện thoại vào trong túi quần, như là không có việc gì, lại đi lên lầu.

Kiều An hào nằm trên giường, giống như đã ngủ, Lục Cẩm Niên tắt đèn đi, chỉ để lại một ngọn đèn mờ nhạt, anh đi đến bên giường, đắp lại chăn cho cô, sau đó vẫn cố ý chỉnh độ sáng của đèn ngủ tối hơn một chút, lúc này mới rón ra rón rén đi ra ngoài ban công.

Kiều An Hào vẫn chưa ngủ, trong phòng ngủ rất an tĩnh, dù Lục Cẩm Niên cố gắng đi lại nhẹ nhàng nhất có thể, nhưng cô vẫn cảm giác được khi anh đến gần hay rời xa, nhất là khi anh đắp chăn lại cho cô, cả người cô đều trở nên căng thẳng.

Không biết qua bao lâu, Kiều An Hào mới triệt để đi vào giấc ngủ, di động trong túi anh vang lên, anh lấy ra, nhìn thoáng qua màn hình, là tin nhắn của trợ lý, theo bản năng liền nhìn lướt qua cửa lớn, thấy lò mờ có ánh sáng của đèn xe.

Lục Cẩm Niên xoay người, đi đến bên giường nhìn cô một phen, mới đi ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu, đến nhà bếp, lấy một lọ tổ yến trong tủ lạnh ra, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Trợ lý đã chờ trong sân.

Chương 337: Ba tiếng “thực xin lỗi”

Di đến một gốc cây, Lục Cẩm Niên mới ngừng lại được, sau đó cầm tổ yến trong tay, đưa cho trợ lý, đơn giản mở miệng nói: “Bạn cầm tổ yến này đi kiểm tra, nhớ tìm một bác sỹ có thể tin cậy được, đừng để người của Hứa gia phát hiện được gì, khi nào tra được kết quả, phải báo ngay cho tôi.

-

Khi Kiều An Hòa đến kỳ kinh nguyệt, cũng cảm thấy cả người mất hết sức lực, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như vậy, rất nhiều khi thấy lực bất tòng tâm, như là gặp phải bệnh nặng.

Bởi vì cả người mệt mỏi, đại đa số Kiều An Hòa đều ngủ, mỗi lần tỉnh lại, Lục Cẩm Niên đều ở trong phòng ngủ, sau đó cho cô uống nước, hoặc là bảo cô ăn cơm.

Lúc đầu, cô thấy những hành động của anh tinh tế mà dịu dàng như vậy, có chút tay chân luống cuống, không quen thuộc lắm, nhưng mấy ngày này trôi qua, ngược lại dần dần trở thành thói quen.

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Sau năm ngày nữa, cô phải quay về đoàn làm phim, kết quả đạo diễn lại gọi điện qua, nói là có việc bận, chậm lịch lại hai ngày.

Lượng máu cô mất đi hơi nhiều, về sau, càng ngày càng ít hơn, đợi đến ngày thứ sáu, đã không còn nhiều, thân thể cũng không suy yếu như trước, bắt đầu xuống giường đi lại, một ngày ba bữa cũng tự xuống ăn.

Lục Cẩm Niên giống như đang nghỉ ngơi, cả ngày đều không ra khỏi cửa, giống như cô vậy, luôn ở trong nhà, tuy nhiên chẳng hiểu tại sao trong lòng Kiều An Hảo vẫn canh cánh trong lòng về sự việc xảy ra hôm sinh nhật anh, nhưng hai người ngày đêm đều thấy nhau, khó tránh khỏi phải tiếp xúc, cho nên Kiều An Hảo cũng đã bớt lạnh lùng với Lục Cẩm Niên hơn rất nhiều, dù không thân mật khăng khít như trước đây, nhưng bây giờ hai người cũng được coi là bình tĩnh và an ổn.

Ngày thứ bảy, Kiều An Hảo không còn ra máu nữa, trạng thái tinh thần cũng tốt hơn, thời gian ngủ trưa cũng không dài như mấy ngày trước, chỉ ngủ khoảng một giờ rưỡi, hoặc hai giờ là đã tỉnh lại, Kiều An Hảo mở to mắt, theo quán tính nhìn quanh phòng ngủ một vòng, kết quả lại không thấy bóng dáng của Lục Cẩm Niên, đáy lòng không nhận được dâng lên cảm giác mất mát.

Lúc trước, mỗi khi cô ngủ dậy, đều thấy anh ở trong này...

Kiều An Hảo rầu rĩ không vui, đi dép lê ra khỏi phòng ngủ, đi xuống lầu, ánh mắt vẫn tìm kiếm một vòng trong phòng khách, như cũ lại không thấy bóng dáng của anh.

Má Trần đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, nhìn thấy Kiều An Hảo đi xuống, lập tức đứng lên hỏi: “Cô chủ, cô tỉnh ngủ rồi à?”

“Ừm.” Kiều An Hảo lơ mơ không rõ lên tiếng, đi đến trước bình nước, rót một chén nước, ngẩng đầu uống một ngụm, sau đó lúc đặt chén xuống, mới hỏi: “Lục Cẩm Niên đâu?”

“Cậu chủ? Cậu ấy không ở trên lầu sao?” Má Trần kinh ngạc hỏi lại một câu, còn nói: “Ăn cơm xong, cậu chỉ liền lên lầu vẫn còn chưa xuống mà.”

“A...” Kiều An Hào lên tiếng, dẫm dép lê lần nữa đi lên lầu, đến toilet trong phòng ngủ và phòng thay đồ nhìn một vòng, không thấy bóng dáng anh, sau đó liền đi vào thư phòng.

Thư phòng của anh, cửa cũng không khóa, Kiều An Hào chỉ nhẹ nhàng kéo cầm cửa, cửa đã mở ra.

-

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hào đã ngủ say, liền nhận được tin nhắn của trợ lý: “Lục tổng, thứ anh muốn tra đã có kết quả rồi.”

Chương 338: Ba tiếng “thực xin lỗi” (18)

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm tin nhắn của trợ lý, trong lòng không hiểu sao có chút khẩn trương, anh nhìn Kiều An Hào ngủ say rồi mới xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó đóng cửa, đến thư phòng ở cách vách, gọi một cuộc điện thoại cho trợ lý.

Trợ lý nghe điện thoại, anh cũng không mở miệng nói chuyện, trợ lý dường như cũng đã quan, tự nhiên bắt đầu báo lại cho anh: “Lục tổng, tôi tìm một bác sĩ từng là bạn học rất tin cậy nhờ làm xét nghiệm, thực ra ngày hôm trước đã có thể ra kết quả, nhưng bạn tôi lại xuất ngoại, hôm qua mới về, sáng nay tôi đã đến tìm cậu ta.”

“Ừhm.” Lục Cẩm Niên lên tiếng, bày tỏ là mình nghe thấy.

Trợ lý không đi thẳng vào vấn đề, ngược lại xin ý kiến hỏi một câu: “Lục tổng, tổ yến của anh từ đâu mà có?”

Lục Cẩm Niên nhíu mày, trong lòng lờ mờ có dự cảm không tốt.

Trợ lý nhớ rõ hôm Lục Cẩm Niên nhờ mình đi kiểm tra tổ yến, nói đừng để người của Hứa gia biết, vì thế lại hỏi: “Lục tổng, tổ yến này có phải người của Hứa gia đưa cho?”

Lục Cẩm Niên vẫn không lên tiếng.

Trợ lý ở bên kia điện thoại càng thêm khẳng định, tiếp tục nói: “Tổ yến này để cho cô Kiều ăn đúng không?”

Lục Cận Niên nghe đến đó, đã hoàn toàn khẳng định suy đoán trong lòng anh, anh mở miệng nói, vừa khấn trương vừa yên tĩnh lạ thường: “Tổ yến, có phải bị hạ thuốc ngủ không?”

Lần này đổi lại là trợ lý im lặng, Lục Cận Niên không lên tiếng thúc giục, như đang cực kỳ bình tĩnh đợi, qua hồi lâu, trợ lý mới mở miệng nói: “Lục tổng, chính xác là có cho thuốc ngủ, liều không hề nhỏ, mà thành phần của thuốc ngủ kia, nếu ăn quá nhiều, sẽ dẫn đến giấc ngủ chiều sâu như là hôn mê.”

Lục Cận Niên không hề liếc mắt một cái có thể nhìn ra được, lúc anh nghe thấy má Trần nói tổ yến là do Kiều An Hào mang về từ đoàn làm phim, liền thấy nghi ngờ, sau đó đi dò xét cô, vẫn là nghi ngờ, không bằng nói đó là một loại trực giác, giống như đứa bé của Kiều An Hào khi ra đi, cả đêm đó anh đều thấy không ổn, nên mới trở về Cẩm Tú Viên.

Bởi vì anh có loại trực giác kia, mới để trợ lý đi thăm dò.

Anh cho rằng ngày hôm sau trợ lý sẽ thông báo luôn kết quả cho mình, ai ngờ nhiều ngày qua như vậy, anh cũng không giục giã, hoặc càng nói đúng hơn là, trong lòng anh đã biết sự thật, nhưng vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để đối mặt.

Cuối cùng, kết quả vẫn là vậy, giống như suy đoán của anh, tổ yến chính xác là bị bỏ thuốc.

Thuốc ngủ...

Đầu ngón tay của anh nắm lấy di động, bắt đầu run rẩy kịch liệt, cánh môi hết sức căng lên, một câu cũng không nói nên lời.

Đáy mắt Lục Cận Niên, như là nhuộm máu, trở nên đỏ au, mặt anh

lúc này, cũng có đau kịch liệt, đến sau cùng, hô hấp đều trở nên dồn dập, câu chữ nghiêng rãng nghiêng lợi mãi anh mới bật được ra: “Bà ta giết con của tôi...”

Trợ lý còn đang lải nhải nói gì đó trong điện thoại, đột nhiên nghe được tiếng của anh, không thật rõ ràng, chỉ cảm giác được sát khí từ trong điện thoại truyền đến, khiến người khác mạnh mẽ rùng mình một cái, theo bản năng hô một tiếng: “Lục tổng?”

Chương 339: Ba tiếng “Thực xin lỗi”

Bên kia điện thoại, trợ lý còn đang lải nhải gì đó, đột nhiên nghe Lục Căn Niên nói những lời này, không thực sự rõ ràng, nhưng cảm giác được rất rõ sát khí truyền đến, khiến người khác mạnh mẽ rung mình một cái, theo bản năng liền hô một tiếng: “Lục Tổng?”

Lục Căn Niên vốn không hề nghe thấy âm thanh của trợ lý, chỉ tiếp tục lặp lại: “Giết con của tôi...”

Lúc này trợ lý đã hoàn toàn nghe rõ được những gì mà anh nói, nhưng có chút không phản ứng kịp là anh có ý gì, vì thế liền hỏi: “Cái gì đùa nhỏ...”

Thế nhưng, trợ lý chỉ nói bốn chữ, trong nháy mắt đã hiểu ý của anh, một lát sau, mới mở miệng nói: “Lục tổng, ý của anh là, cô Kiều xảy ra chuyện vì ăn tổ yến của Hứa gia đưa cho, mới khiến đứa nhỏ chết từ trong bụng mẹ?”

“Chết trong bụng mẹ” bốn chữ này, lập tức khiến Lục Căn Niên bùng tình, anh giống như bị điều gì kích thích, lạnh mẽ cúp điện thoại, hung hăng ném điện thoại vào vách tường đối diện.

Trên vách tường vừa mới có một bức bích họa được đóng khung, thủy tinh bị điện thoại làm hỏng, rơi lả tả xuống đất, giữa bức bích họa cũng có một lỗ thủng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lục Căn Niên có một tầng khí lạnh bao phủ, vẻ mặt băng lãnh nhìn bức họa quý của mình bị hủy diệt trong

nháy mắt, không có chút phản ứng nào, chỉ cảm thấy trong ngực như có một đám lửa lớn, thiêu đốt tất cả lục phủ ngũ tạng, mãnh liệt dồn dập, giống như tùy thời đều có thể cháy rụi.

Anh có một loại xúc động, hận không thể ngay lúc này vọt tới Hứa gia, từng bước xé nát người của Hứa gia, khiến Hứa gia hoàn toàn bị hủy diệt.

Anh cũng biết, Hứa gia chán ghét anh, năm đó là sai lầm của mẹ anh, anh có thể chịu đựng, không một câu oán hận, nhưng vì sao ngay cả đứa nhỏ của anh cũng không tha?

Lúc còn thiếu thời trẻ người non dạ, không phải anh chưa từng oán hận cha mình, hận Hứa gia, nhưng không hề giống như bây giờ, hận đến tận xương tủy.

Hận ý càng dày đặc, Lục Cẩm Niên càng tức giận, tức giận mãnh liệt như dao găm không ngừng trạc vào tim của anh, khiến anh cảm thấy đau đớn hư sắp chết, đau đến cuối cùng, anh giống như bị mất đi lý trí, toàn thân không thể nói hết được phần nộ đến dường nào, mạnh mẽ giơ chân lên, đá vào chiếc bàn trà trong thư phòng, thủy tinh trên bàn bị va chạm mà trượt mạnh ra ngoài, bắn vào cửa sổ sát đất, thủy tinh lại rầm rầm nứt vỡ, dường như anh không biết mình đang làm gì, chỉ muốn phát tiết hết đáy lòng oán hận và tức giận, cái gì có thể đổ vỡ, cũng không chút do dự nào đập ngã nó.

Đèn đặt dưới đất, máy tính, văn kiện, đèn bàn... đều bị anh đập loạn, thậm chí đến giá sách, bàn học cũng bị anh đập đổ, bên trong đầy những sách vở anh thích, cũng bị anh ném lung tung.

Lục Cẩm Niên khiến mọi thứ trở nên lung tung và rối loạn, được một lúc mới thờ hốt hốt dừng lại, hai mắt đỏ bừng bừng nhìn chằm chằm giấy dán tường đã bị hỏng một nửa, đột nhiên giống như bị

mất hết sức lực, cả người suy yếu nằm dài trên đất.

Trên đất có rất nhiều mảnh thủy tinh nhỏ, đâm khắp nơi trên người anh, máu cứ thế chảy xuống, nhưng dường như anh đã mất hết cảm giác đau, cứ nằm im như vậy.

Chương 340: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (20)

Lục Cẩm Niên lặng thinh, phần nộ cũng dần dần tiêu tán, đáy lòng chỉ còn lại đau kịch liệt và tự trách hối hận khắc sâu.

Nếu đứa nhỏ trong bụng của Kiều An Hảo không phải của anh, có lẽ cô cũng sẽ không bị làm hại như thế.

Nếu ngày đó anh có thái độ kiên quyết, cố ý đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, anh có thể biết trước là cô đang mang thai, sẽ làm tốt hơn.

Là anh không phát hiện cô mang thai sớm hơn, là anh không bảo vệ tốt con của mình, anh rất có lỗi với Kiều An Hảo.

Đều là lỗi cả anh, anh sinh ra vốn đã là một sai lầm, năm ba tuổi kia, vốn bị bệnh máu trắng, đó là bởi vì ông trời muốn sửa lại sai lầm này, nhưng mẹ anh lại sốt ruột, quỳ gối ở cửa Hứa gia, đau khổ cầu xin cứu lấy tính mạng của anh, sau đó, sai lầm này, hiện giờ lại liên lụy đến Kiều An Hảo.

Rõ ràng còn chưa yêu thương cô một ngày nào, đã gây cho cô thương tổn sâu sắc như vậy?

Hô hấp của anh bắt đầu có chút không thoải mái, mạch máu như đang cuộn cuộn nhảy loạn, rõ ràng là mùa hè, anh lại cảm thấy bây giờ mình như đang rơi vào một lỗ hổng băng lạnh, toàn thân đều rét run.

Cả người đau đớn như thế nào, cũng không sánh nổi nỗi đau trong

lòng anh... đứa bé kia mới có hai tháng, cũng chưa thành hình, đã bị người ta lặng yên không tiếng động bóp chết, chết từ trong bụng mẹ... Kiều An Hào từ nhỏ đến khi thành một người phụ nữ trưởng thành, bọn họ rất yêu thương cô, sao có thể làm vậy với cô?

Bọn họ thật cuộc là nhiều tâm địa độc ác như thế nào, mới có thể gây ra hành vi ngoan độc như vậy?

Lục Cẩm Niên đau đớn, liền mất đi cảm giác, chỉ cảm thấy yết hầu có một luồng tinh ngọt phọt ra, anh liền không nhin được, mạnh mẽ phun ra một búng máu.

Thư phòng của anh, cửa cũng không khóa trái, Kiều An Hào nhẹ nhàng đẩy cửa.

Trong thư phòng rất im lặng, Kiều An Hào theo thói quen đưa đầu vào dò xét trước, kết quả liền ngậy ngốc ngay tại cửa.

Vốn dĩ thư phòng được trang hoàng rất tinh xảo và xa xỉ, giờ giống như vừa gặp phải vụ cướp, thật khó coi, một đống hỗn độn, sô pha cũng bị xoay tứ phía bát đảo.

Kiều An Hào sửng sốt tầm một phút, mới phục hồi lại tinh thần, cô cố gắng kiềm chế kinh sợ trong lòng, nhìn kỹ thư phòng một vòng, sau đó nhìn thấy Lục Cẩm Niên nằm ở dưới chân ghế sofa, anh đang trợn tròn mắt, nhìn hoa văn trên trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì, trên mặt đều là vẻ thống khổ.

Trong lòng cô đau đớn một hồi, giây tiếp theo lại thấy miệng anh phun ra một búng máu, trên mặt không có sắc hồng, thất thanh la lên một tiếng: “Lục Cẩm Niên”, sau đó vọt vào trong thư phòng.

Dựa sát gần, Kiều An Hào mới phát hiện trên người anh có nhiều vết

thương bị thủy tinh đâm vào, lòng của cô căng thẳng, theo bản năng liền để bên người Lục Cảnh Niên, vươn tay muốn nâng anh dậy.

Kết quả tay cô vừa mới đụng đến tay của anh, cả người anh giống như bị điện giật, phản ứng rất lớn, sau đó giật cánh tay mình, khiến Kiều An Hào ngã ra trên đất.

Chỗ Kiều An Hào ngã xuống, không có mảnh thủy tinh, nhưng cánh tay lìa cọ vào chiếc đèn bàn bị vỡ nên có chỗ bén nhọn, liền chảy máu.

Đau đớn khiến cô nhú mào, lại không xem xét miệng vết thương, tiếp tục nhìn Lục Cảnh Niên.

Khuôn mặt tuần mỹ phim phàm của anh vẫn lạnh lùng, ánh mắt giống như lưỡi dao, có thể khiến người khác đau đớn.

Chương 341: Ba tiếng “thực xin lỗi”(21)

Kiều An Hào chưa từng thấy Lục Cẩm Niên phẫn nộ như vậy, sắc mặt có chút dữ tợn, giống như huyết hải thâm thù đại hận.

Kiều An Hào bị ánh mắt của anh làm cho sợ đến mức khiếp đảm, vốn dĩ muốn tới gần anh, liền đột nhiên dừng lại, đề phòng nhìn anh một lúc, thấy anh không có hành động cực đoan gì kế tiếp, mới chậm rãi đến gần anh, huých một cái, sau đó rút trở về, thấy anh không có phản ứng mãnh liệt như vừa nãy, lá gan mới lớn hơn một chút, thật cẩn thận tiến lên, nhẹ nhàng hô tên anh.

Tuy rằng lá gan to hơn, rốt cuộc vẫn lo lắng không dứt, âm điệu của cô đặc biệt mềm mại, như là gió xuân ấm áp vờn qua, từ từ thổi vào lỗ tai anh, mang theo một sức mạnh thần kỳ, kéo anh trở lại, đáy mắt đỏ bừng dần dần có tiêu điểm, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ phòng bị của Kiều An Hào, cả người hoàn toàn tĩnh lại.

Má Trần ở dưới lầu xem ti vi, nghe thấy tiếng thét chói tai của Kiều An Hào, nghĩ đến đã xảy ra việc lớn gì, liền hô lên “Cô chủ”, kết quả không thấy đáp lại, vì thế liền vội vàng quýnh lên, đi lên lầu, chạy tới mở cửa thư phòng ra, nhìn thấy tình cảnh trong thư phòng, sợ đến mức hô lên một tiếng, sau đó nhìn thấy vết máu trên miệng Lục Cẩm Niên, lập tức ngạc nhiên reo lên: “Cậu chủ, cậu bị làm sao vậy?”

Má Trần vừa nói, vừa đi đến gần, sau đó bị dọa sợ nói: “Cậu chủ, trên người cậu sao lại có nhiều vết thương như vậy? Để tôi đi gọi bác sĩ.”

“Không cần...” Bởi vì mẹ anh chết ở trong bệnh viện, Lục Cẩm Niên vẫn không thích gặp bác sĩ, cho nên ngay cả bác sĩ tư đều không có mời, tuy rằng trên người có nhiều vết thương, nhưng không nghiêm trọng lắm, vì thế liền lên tiếng ngăn cản.

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

“Nhưng là...” Nhiều vết thương như vậy, lại đang là mùa hè, nhỡ đâu có chuyện gì thì làm sao bây giờ, nếu thủy tình ở lại trong người thì làm sao, má Trần vừa định nói tiếp, kết quả lại thấy cánh tay của Kiều An Hào bị thương, liền nói: “Cô chủ, sao cô cũng bị thương? Nếu không xử lý, sẽ để lại sẹo.”

Má Trần nói một câu khiến tầm mắt của Lục Cẩm Niên lập tức kéo đến trên cánh tay bị thương của Kiều An Hào, nhìn thấy miệng vết thương đang chảy máu, nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, liền nhăn trán lại, không hề chần chừ nhìn má Trần mở miệng nói: “Còn ngây ngẩn gì nữa, chạy nhanh đi gọi bác sĩ đến đây.”

Má Trần đạt được mục đích, nghe thấy thế, lập tức “A” lên một tiếng, chạy ra khỏi thư phòng, vội vàng xuống lầu gọi điện thoại.

Má Trần gọi bác sĩ ở một bệnh viện tư gần nhất, nhưng mười mấy phút sau mới đến nơi.

Lúc này, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên đã về phòng ngủ, má Trần dẫn bác sĩ lên lầu, gõ cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra, mời bác sĩ đi vào.

So với vết thương của Lục Cẩm Niên, Kiều An Hào chỉ bị thương ngoài da, đừng nói mời bác sĩ, cho dù không cần uống thuốc, mấy ngày nữa cũng sẽ khỏi hẳn, cho nên trước tiên má Trần chỉ Lục Cẩm

Niên đang ngồi trên sofa, nhìn bác sĩ mở miệng nói: “Hãy xử lý miệng vết thương của cậu chủ trước.”

Chương 342: Ba tiếng “thực xin lỗi”(22)

Bác sĩ bông hòm thuốc, đang chuẩn bị kiểm tra miệng vết thương của Lục Cẩm Niên, kết quả còn chưa đi đến bên cạnh anh, anh đã thản nhiên mở miệng trước: “Xem cho cô ấy trước.”

“Tôi không sao.” Kiều An Hào hiện giờ, ngay cả miệng vết thương đau đớn cũng không cảm giác thấy gì, lắc đầu.

Hai người đều nhường nhau, bác sĩ có chút khó xử đứng yên tại chỗ, nhìn Lục Cẩm Niên, lại nhìn Kiều An Hào, dùng ánh mắt lạng lẽ trung cầu ý kiến của hai người.

Kiều An Hào nhìn bác sĩ nói: “Anh ấy vừa nôn ra máu, anh xem xem có chuyện gì xảy ra.”

“Xem cô ấy trước.” Kiều An Hào còn chưa nói hết, Lục Cẩm Niên đã bình thản mở miệng, trong giọng nói lại có một chút bắt buộc rất chân thực, anh sợ Kiều An Hào lại cùng anh giằng co, quay đầu, nhìn cô, giọng dịu dàng hơn rất nhiều: “Cô kiểm tra trước đi.”

Lần này bác sĩ không hề do dự, trực tiếp đi tới trước mặt Kiều An Hào: “Làm phiền cô gái, vươn cánh tay cho tôi xem.”

Vốn dĩ Kiều An Hào còn muốn tranh cãi, nhưng nghe thấy mấy chữ kia của anh, liền ngậm mồm lại, ngoan ngoãn đưa cánh tay cho bác sĩ.

Vết thương này ai cũng có thể tự xử lý, cho nên bác sĩ rất nhanh nhẹ

tiêu độc cho cô, bôi thuốc, đơn giản dính một lớp băng gạc, chưa đến 5 phút, đã xong hết, sau đó liền quay đầu, nhìn Lục Cẩm Niên nói: “Anh trai, làm phiền anh.”

Lục Cẩm Niên giống như không nghe thấy lời nói của bác sĩ, thẳng thắn mở miệng nói: “Bao nhiêu tiền?”

Bác sĩ nhất thời sửng sốt, cái gì bao nhiêu tiền? Ý là, anh đặc biệt đã chạy đến đây một chuyến, chỉ vì để xử lý một vết thương vốn dĩ ai cũng có thể làm được?

Kiều An Hào nhú má, vừa định mở miệng nói chuyện, má Trần đứng ở một bên, có chút lo lắng thốt ra: “Cậu chủ, miệng vết thương của cậu còn chưa kiểm tra.”

“Tôi không cần kiểm tra” Lục Cẩm Niên không kiên nhẫn nói, đối với má Trần, rõ ràng tỏ ý tiễn khách: “Má Trần, đưa tiền cho bác sĩ, đưa bác sĩ đi.”

“Cậu chủ...”

“Tôi nói không cần là không cần...” Lục Cẩm Niên trực tiếp đánh gãy lời nói của má Trần.

“Cô chủ...” Má Trần nhìn quần áo bê bết máu của Lục Cẩm Niên, đành phải hướng về Kiều An Hào cầu cứu.

Kiều An Hào liếc mắt nhìn anh một cái, biết anh không thích gặp bác sĩ, sinh bệnh đều thích trốn đi, vì thế liền giật giật khóe miệng, đứng lên, nhìn thầy thuốc cười cười thật có lỗi: “Thật là ngại quá, làm phiền anh phải chạy đến đây một chuyến, tôi đưa anh xuống nhé.”

Kiều An Hào cũng nói như vậy, má Trần dù rất lo lắng cho Lục Cẩm

Niên cũng không thể nói thêm được gì, đành phải đi theo phía sau Kiều An Hào, dẫn bác sĩ xuống lầu.

Kiều An Hào cũng không đưa bác sĩ ra khỏi nhà, chỉ đứng trong phòng khách, mở miệng nói: “Bác sĩ, có thể đưa thuốc xử lý vết thương cho tôi được không? Để má Trần gửi lại tiền cho anh?”

Bác sĩ gật đầu, mở hòm thuốc ra, lấy mấy lọ thuốc tiêu độc, thuốc mỡ và băng gạc cùng băng dán, cuối cùng nghĩ ngợi, đưa thêm một hộp thuốc tiêu độc, Kiều An Hào nhớ kỹ, sau đó nói má Trần tiễn thầy thuốc đi, rồi cầm thuốc mà bác sĩ đưa, đi lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, Lục Cẩm Niên thế nhưng đứng trước cửa sổ sát đất, đang hút thuốc, Kiều An Hào nhíu mày, đặt chỗ thuốc lên trên sofa, bước nhanh đến bên cạnh anh, không nói gì trực tiếp cướp lấy điếu thuốc trong tay anh.

Chương 343: Ba tiếng “Thực xin lỗi” (23)

“Trên người nhiều vết thương như vậy, sao còn hút thuốc?” Kiều An Hào chỉ trích một câu, đem tàn thuốc dí vào trong gạt tàn, sau đó thấy tay kia của anh còn đng cầm hộp thuốc và bật lửa, không hề nghĩ ngợi lại vươn tay ra đoạt lấy, lưu loát ném vào thùng rác.

Một loạt hành động này của cô, làm vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng Lục Cận niên cũng không hề tức giận.

Xử lý xong tàn thuốc, Kiều An Hào liền kéo tay anh, đi đến sofa.

Lục Cận Niên nhìn tay nhỏ bé trắng nõn của cô chủ động cầm lấy tay anh, khuôn mặt anh mềm mại hơn rất nhiều, nhưng không hề phản kháng, đặc biệt thuận thọa cô, di chuyển bước chân.

Kiều An Hào chỉ lên sofa, nói hai chữ đơn giản: “Ngồi xuống.”

Sau đó liền lấy khăn ướt khử trùng lau sạch tay của mình.

Lục Cận Niên không nói gì, lại rất ngoan ngoãn ngồi xuống.

Kiều An Hào ngồi xổm trước bàn trà, lấy ra mấy loại thuốc bác sĩ vừa đưa, sau đó cầm gói bông, kéo ra ngoài, nhìn anh nói: “Cởi quần áo ra.”

Lục Cận Niên nhìn hành động của cô, biết cô muốn bôi thuốc cho anh, trừng mắt nhìn, như một người máy nghe lời, đặc biệt thuận theo, cởi hết quần áo ra.

Kiều An Hào cầm lấy bông, chấm vào dịch tiêu độc, chà lên vết thương của anh, tâm cô cũng đau, theo miệng vết thương, đau đến tận đáy lòng, Lục Cẩm Niên đưa lưng về phía cô, khoe môi lại cong lên một nụ cười yếu ớt không dễ nhận ra.

Thủy tinh cắm vào rất nhiều, vết thương trên người anh có mấy chỗ đã sẫm không còn đỏ máu, Kiều An Hào nghiêm túc xử lý, sau đó bắt đầu bôi thuốc mỡ.

Lục Cẩm Niên cảm giác được cô gái mềm mại chạm vào người mình, có lẽ vẫn còn tâm tình oán hận đưa nhỏ bị Hứa gia hãm hại, lại hoàn toàn buông xuống, chỉ còn sự áy náy và xúc cảm dụi dàng đến đau lòng.

Má Trần tiến bác sĩ sau đó lo lắng lên lâu, kết quả đi đến cửa phòng ngủ, cong chưa đi vào, đã thấy Lục Cẩm Niên ngồi trên sofa, Kiều An Hào ngồi bên cạnh bôi thuốc cho anh.

Hai người không hề nói gì với nhau, ánh mắt trời ngoài cửa sổ vừa vặn chiếu vào, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rộng lớn, vào tận sâu bên trong, soi rõ toàn bộ phong ngủ, một hình ảnh đặc biệt đẹp đẽ.

Má Trần thức thối không đi đến quầy rầy, lặng yên không tiếng động rời đi.

Kiều An Hào đưa cho Lục Cẩm Niên thuốc, đứng dậy rót một chén nước rồi bung đến cho anh, sau đó dựa theo sự nhắc nhở của bác sĩ, nhẹ nhàng cắt qua giữa ánh mặt trời buổi trưa: “Uống chút thuốc tiêu viêm, khỏi bị nhiễm trùng, hôm nay không cần tắm rửa, ngày mai chắc sẽ kết vảy.”

Tuy rằng trên mặt anh không có quá lớn cảm xúc phập phồng, nhưng

đáy lòng vô cùng mềm mại, không hề từ chối nhận lấy thuốc, sau đó nuốt xuống.

Kiều An Hào nhìn Lục Cẩm Niên uống nước, được một lát, không kiềm chế được mở miệng nói: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, anh tức giận như vậy, đều phá tan thư phòng rồi?”

Lục Cẩm Niên nghe thấy thế, cảm thấy trong cổ họng như bị thứ gì chặn lại, nước ở chỗ đó, bị anh bất động dừng lại một lúc mới cố gắng nuốt xuống, sau đó buông cốc nước, lạnh nhạt nói một câu: “Công ty có chuyện.”

Chương 344: Ba tiếng “thật xin lỗi” (24)

Lúc Lục Cẩm Niên trả lời vấn đề này, rõ ràng Kiều An Hào thấy ánh mắt anh nhìn mình có một tia tức giận nhanh chóng xẹt qua.

Kiều An Hào biết, Lục Cẩm Niên nói dối, cô cũng biết, sở dĩ anh nói dối chẳng qua cũng đang đối gạt bản thân, không muốn tự nói với mình chân tướng sự việc, tuy cô không biết rốt cuộc tại sao anh lại phản ứng gay gắt như vậy, cô cũng rất tò mò, nhưng anh không nói nên cô cũng không miễn cưỡng.

Bởi vì cô biết, nhất định có chuyện gì đó khiến anh khó chịu.

Bất luận một người phụ nữ nào, đối diện trước một người đàn ông lúc nóng lúc lạnh, đều có một loại lo lắng tuyệt vọng, cô biết rõ anh không thích mình, đến lúc quan hệ giữa hai người đang dẹt đi, cô nhịn không được nghĩ đến, vào đêm sinh nhật anh, cô hoàn toàn trở về với thực tế, vẫn tự nói với bản thân, không cần tự lừa gạt mình.

Nhưng mà, thật sự yêu một người là như thế nào?

Là biết rõ trong lòng anh không hề yêu mình, biết rõ có khả năng anh ấy thương hại mình, nhưng lúc nhìn thấy anh ấy khó chịu, vẫn không nhịn được mà đi tới chia sẻ, muốn quan tâm anh.

Bởi vì cô hy vọng anh ấy được vui vẻ, bởi vì nhìn thấy anh ấy đau khổ, cô càng đau khổ hơn.

Kiều An Hào biết mình không mạnh mẽ, cô biết trong đêm sinh nhật

Lục Cẩm Niên, anh chỉ có một mình, cô có thể rời đi không cần để ý đến anh, nhưng cô không làm được, cô yêu người đàn ông này mười ba năm, yêu điểm tốt cũng như những điều chưa tốt của anh, nói cô ngốc cũng được, nói cô điên cũng không sao, giờ phút này, cô cứng rắn chống đỡ bao nhiêu ngày như vậy, trong nháy mắt toàn bộ đều biến thành sự quan tâm, cô nhin không được nhẹ giọng nói: “Đừng buồn nữa, chuyện của trời, rồi sẽ qua nhanh thôi, sau này dù có tức giận cũng đừng làm tổn hại đến bản thân.”

Đôi khi, yêu một người, dường như có một loại ma lực nào đó, chỉ một câu đơn giản cũng có thể chạm vào nơi yếu ớt nhất của đối phương.

Nghe Kiều An Hạ nói những lời này, Lục Cẩm Niên cảm giác như mình được một dòng nước ấm ôm lấy, trong lòng dâng lên một nỗi cảm động không nói nên lời.

Anh quay đầu, nhìn về phía cô, nhìn tới miếng băng gạc trên tay cô, nhìn lên nơi gò má, anh muốn nói gì đó, nhưng lại nói không được, cuối cùng, anh đột nhiên vươn tay ôm cô vào ngực mình.

Anh gặt gao ôm lấy cô, hốc mắt hơi nóng lên, đáy lòng cũng ấm áp.

Lục Cẩm Niên nhin không được thấp giọng hỏi một câu: “Thực xin lỗi, làm em bị thương rồi.”

Kiều An Hào vì lời xin lỗi này của anh mà trong lòng nhanh chóng cảm thấy mềm mại như một dòng nước, nếu một giây trước cô còn nghĩ Lục Cẩm Niên không tốt với mình, thì bây giờ cô hoàn toàn không để ý đến điều đó nữa, cô giơ tay lên, ôm lưng anh, nhẹ giọng nói: “Không sao mà.”

Lục Cẩm Niên cọ cọ đầu mình vào đỉnh đầu cô, im lặng một chút, rồi

mở miệng lần nữa: “Thực xin lỗi.”

Kiều An Hào nghĩ đến anh cũng đang vì cánh tay bị thương của cô mà xin lỗi nên trả lời: “Không có gì mà.”

Dừng một chút, cô quả quyết nói: “Thật sự không sao cả, vả lại, vết thương cũng không nghiêm trọng.”

Lục Cận Niên không nói gì, chỉ dùng sức ôm lấy Kiều An Hào.

Câu “thực xin lỗi” thứ hai của anh, không phải vì vết thương kia, mà vì đứa con của hai người họ, mới xin lỗi cô.

Thực xin lỗi, Kiều Kiều, là anh khiến em bị liên lụy, hại em mất đi đứa con.

Thực xin lỗi, con yêu, cha không phải là người cha tốt, cha không bảo vệ tốt cho con.

Chương 345: Hai câu “wo ai ni” (1)

Ngày hôm sau, Kiều An Hảo cùng Lục Cẩm Niên trở về đoàn làm phim, lúc bắt đầu hoạt động trở lại, phải diễn cho xong các cảnh, nên Kiều An Hảo mang theo nhiều thứ, má Trần thấy cô xách theo túi lớn túi nhỏ thật phiền phức, bởi vậy nhanh chóng giúp cô xách một chiếc vali.

Triệu Manh tới trước Cẩm Tú Viên đón Kiều An Hảo, Lục Cẩm Niên mang hành lí xuống lầu, kéo đến cửa biệt thự, bỏ vào trong vali dự bị.

Kiều An Hảo mở cửa xe, không vào vội, trước tiên tạm biệt má Trần, sau đó dặn chừng Lục Cẩm Niên đừng quên uống thuốc, chỉ là vừa nhắc nhở được hai câu, trợ lý của anh cũng lái xe tới, Kiều An Hảo lập tức truyền lại lời dặn dò cho trợ lý.

Người trợ lý lễ phép nghe, miệng không ngừng nói: “Cô Kiều, tôi biết rồi, cô yên tâm.”

Lúc Kiều An Hảo không còn gì để nói nữa mới khom người ngồi vào trong xe, khoát tay với người ngoài, Triệu Manh khởi động xe rời đi.

Bộ phim “Khuyên thành thời gian” này, làm cho kịp với kỳ nghỉ đông, vì việc đóng đoạn sau cùng với việc tuyên truyền muốn đủ thời gian, trong vòng hai mươi ngày phải tranh thủ diễn cho xong, bởi vậy quá trình quay phim cũng tương đối chặt chẽ, dường như suốt cả ngày, tất cả diễn viên đều ở tại phim trường, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, trước kia khi không có vai diễn, Lục Cẩm Niên thường

quay về công ty Hoàn Ảnh, bây giờ mỗi ngày đều ở phim trường, có nhiều cơ hội để nhìn anh diễn, gương mặt trang điểm, ngồi trên ghế nghỉ ngơi xử lí công việc, thậm chí có vài lần, Kiều An Hào nhìn thấy anh ôm laptop, họp cùng các nhân viên cấp cao trong công ty.

Trừ lúc ngủ, dường như ngoại trừ ở nhà ăn thì mọi người đều ở phim trường, vì sợ bị mọi người phát hiện mọi chuyện, tung tin đồn không hay, thời gian gặp gỡ của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào tương đối ít, nhưng dù sao hai người ở cùng một đoàn làm phim, lại là hợp tác, hai người cũng có gặp mặt nói chuyện phiếm, nhưng không thể tiếp xúc thân mật như lúc ở nhà.

Chỉ là dù như vậy, Kiều An Hào vẫn luôn cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của Lục Cẩm Niên, chẳng hạn như lúc có cảnh diễn vào buổi tối, nhiệt độ tương đối thấp, trợ lý của Lục Cẩm Niên đưa áo khoác cho cô, hoặc là đôi khi đưa ly trà nóng, sữa nóng, đều là những sự quan tâm nho nhỏ, nhưng có thể khiến trong tim ấm hơn, luôn khiến Kiều An Hào giống như ăn phải mật ong, ngập tràn ngọt ngào ấm áp, thế nên cô luôn phải kìm lòng không để ánh mắt nhìn về phía anh, đôi khi ánh mắt cô chạm phải ánh mắt anh, hai người như tách khỏi sự ồn ào nhộn nhịp của đoàn làm phim, im lặng nhìn nhau thật lâu.

Tim Kiều An Hào không hiểu tại sao luôn đập nhanh, cô không thể bình tĩnh ung dung như Lục Cẩm Niên, nên phần đông đều nhận thua đầu hàng trước anh, có đôi khi hốt hoảng vờ như nhớ tới chuyện gì đó quay sang nói chuyện với Triệu Manh, trốn khỏi tầm mắt của Lục Cẩm Niên, đôi khi thật sự khấn trương thì cười hồn nhiên với anh, lúc đó tuy rằng anh vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng khóe môi khẽ cong lên, vạch ra một nụ cười nhẹ, những lúc thế này, gương mặt của Kiều An Hào sẽ lập tức nóng lên.

Chương 346: Hai câu “wo ai ni” (2)

Cuộc sống bận rộn bao giờ cũng qua nhanh, chớp mắt đã đến ngày diễn cuối cùng.

Chỉ là trước những cảnh quay cuối, “Khuyh thành thời gian” đã sắp xếp mở một cuộc họp báo.

Địa điểm cuộc họp báo tại khách sạn nằm ở trung tâm Bắc Kinh, thời gian lúc bốn giờ rưỡi chiều, mời tất cả nhân vật có tiếng trong giới truyền thông.

Chủ yếu là diễn viên, bởi vì tất cả mọi người ở trong đoàn làm phim nên tham dự tiệc rượu trước, sau đó sử dụng đồ hóa trang trong đoàn làm phim để trang điểm.

Lục Cẩm Niên có chuyện cần phải xử lý, trong lúc hóa trang thì nhận được điện thoại, buổi chiều các ngôi sao cũng đã bắt đầu hóa trang, mọi người thấy anh đều khách khí chào hỏi: “Lục tổng.”

Mặt Lục Cẩm Niên không chút thay đổi gật đầu, nói mấy chữ với người trong điện thoại, đi tới chỗ ngồi hóa trang của mình theo thói quen.

Chỗ Lục Cẩm Niên hóa trang ngược với chỗ Kiều An Hào, lúc ngồi xuống, nhìn qua gương là có thể nhìn thấy phía sau của Kiều An Hào, anh vừa nghe điện thoại, vừa chú ý vào phía sau của cô, có thể bởi vì máy điều hòa hơi lạnh, thổi vào người, nhân lúc thợ hóa trang đang tìm hộp phấn, cô đưa tay chà xát cánh tay đang lộ ra bên ngoài,

rùng mình một cái.

Lục Cẩm Niên nhíu mày, nghĩ đến lời bác sĩ dặn ,sau chuyện vừa rồi, Kiều An Hào vạn lần cũng không thể bị cảm lạnh, vì thế nói một câu với người bên kia “Thật xin lỗi”, rồi cắt điện thoại, sau đó hơi bực mình nói với trợ lý phía sau: “Sao lại thế này, máy điều hòa mở lạnh như vậy?”

Trợ lý kinh ngạc nhìn Lục Cẩm Niên đang mặt đỏ vệt cao ngất, bởi vì từ bên ngoài bước vào, chóp mũi còn có một tầng mồ hôi, trong lòng không nhịn được nổi lên sự nghi ngờ, ngoài miệng vô cùng thành thật nói: “Tôi đi tìm điều khiển, sẽ tăng nhiệt độ lên.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, lúc trợ lý xoay người rời đi, đột nhiên lại mở miệng: “Tắt luôn đi.”

Kiều An Hào ngồi phía sau, nghe được Lục Cẩm Niên nói với trợ lý, cô nhìn lên tấm gương trước mặt, cũng thấy được trên mặt anh cùng trợ lý từ bên ngoài vào đều chứa mồ hôi, trong lòng hơi run lên.

Cô ngồi xuống hóa trang không bao lâu đã cảm thấy không khí hơi lạnh, nhưng nghĩ đến thời tiết đang là mùa hè, ngôi sao các có lẽ đang nóng, nên tự mình đi tìm chiếc điều khiển tăng nhiệt độ lên, khó tránh khiến người ta tức giận, nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, vì thế trông cho sớm xong việc hóa trang để đi ra ngoài, rốt cuộc Lục Cẩm Niên chỉ mới ngồi xuống có một chút, đột nhiên cúp điện thoại, khiến người ta cảm thấy khí lạnh.

Có một số việc, có thể trước kia cô không nghĩ tới, cũng không dám nghĩ tới, nhưng ngay bây giờ, trong lòng cô hoàn toàn hiểu rõ, Lục Cẩm Niên vì cô mà tắt đi máy điều hòa.

Một loại cảm xúc hạnh phúc không thể nói tràn đầy trong lòng cô,

khóe môi không nhin được hơi nhếch lên.

Kiều An Hảo hóa trang xong, Lục Cẩm Niên cũng đã chuẩn bị xong tất cả, đang đứng sau cô để nhà tạo mẫu chỉnh lại caravat.

Nhà tạo mẫu của Lục Cẩm Niên là một người đàn ông, thân hình không thấp, nhưng đứng đối diện với anh, lại không có ưu thế, lúc sửa caravat phải nhướn mũi chân lên một tí.

Kiều An Hảo nhìn caravat của anh, đó là cái mà cô tặng cho anh.

Chương 347: Hai câu “wo ai ni” (3)

Kiều An Hào tinh ý thấy caravat của Lục Cảnh Niên, đó là cái mà cô tặng anh, ánh mắt cô nhìn không được dừng lại trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của anh. Đáy mắt tối như mực của cô lóe lên một tia sáng, chớp chớp hai cái, sau đó cong môi, mắt đẹp hiện ra nét cười, sau đó lướt qua bên người Lục Cảnh Niên, đi ra khỏi phòng hóa trang.

Xe đi đến chỗ họp báo tổng có có sáu xe, Tống Tương Tư và Trình Dạng một chiếc, Kiều An Hào cùng Lục Cảnh Niên một chiếc, hai xe cho diễn viên và đạo diễn, còn chiếc cuối cho nhân viên.

Mặc dù họp báo lần này chủ yếu đối với phía truyền thông, nhưng fan hâm mộ của Lục Cảnh Niên, Tống Tương Tư và Trình Dạng đã sớm biết tin tức, canh giữ tại cửa của khách sạn.

Trình Dạng cùng Tống Tương Tư xuống xe, fan bị bảo vệ chặn lại, liều mạng đưa tay vào, miệng hô to gọi tên ngôi sao mà họ mến mộ.

Tống Tương Tư kéo tay Trình Dạng, mỉm cười gật đầu với hai bên fan, sau đó dẫm lên thảm đỏ đi vào khách sạn, trên đường đi cô còn phát tay với đám fan đang lớn tiếng la to, nhìn thấy tiếng la càng to hơn.

Theo sau là xe của Lục Cảnh Niên cùng Kiều An Hào, trợ lý theo Lục Cảnh Niên đã nhiều năm nên fan nhớ rất kỹ, ngồi ở chỗ lái xe, bên ngoài xe liền truyền đến tiếng hô “Lục Cảnh Niên”, “Lục Cảnh Niên em yêu anh”...

Trợ lý mở cửa sau xe, Lục Cẩm Niên khom người, vẫn chưa xuống xe vội, những lời reo hò liền biến thành tiếng thét kích động chói tai.

Trước kia Kiều An Hào nhìn tivi cũng không phải không nhìn thấy hình ảnh fan điên cuồng vì anh, nhưng giờ phút này cô như lạc vào thế giới kỳ lạ nào đó, trong lòng nổi lên một chút khẩn trương.

Kiều An Hào cố gắng duy trì bình tĩnh, kéo tay Lục Cẩm Niên, đi vào lầu một khách sạn, mãi đến khi tiếng thét chói tai dần dần biến mất, cô mới âm thầm thở ra một hơi, sau đó nghiêng đầu nhìn Lục Cẩm Niên, phát hiện anh là người có liên quan, nhưng vô cùng bình tĩnh thong thả.

Họp báo sẽ tổ chức ở tầng ba, nhân viên tiếp khách dẫn Kiều An Hào cùng Lục Cẩm Niên đi lên thang máy, lên lầu, vừa vào hội trường, lập tức hai người đối diện với những tia sáng từ máy ảnh của cánh nhà báo.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên đứng trước bức tường to có ảnh của “Khuyneh thành thời gian”, thể hiện các tư thế để nhà báo chụp hình, sau đó hai người mới đi tới sân khấu, ngồi ở vị trí đã được chỉ định.

Sau đó đạo diễn cùng các ngôi sao các cũng lần lượt đến nơi, đợi tất cả mọi người chụp ảnh xong, mỗi người vào vị trí của mình, đứng một bên người chủ trì ở trên bục, ông ta nói trên micro: “Mời tất cả yên lặng.”

Người chủ trì nói liên tục ba lần, trong hội trường mới hoàn toàn im ắng, những ánh đèn từ máy ảnh vẫn không ngừng lóe ra.

Lúc này người chủ trì mới nói tiếp: “Thật vui khi được đón tiếp các vị đến tham gia buổi họp báo của bộ phim “Khuyneh thành thời gian”,

đầu tiên, tôi muốn long trọng giới thiệu đạo diễn cùng các diễn viên tham dự buổi họp báo hôm nay.”

Sau đó người chủ trì liền đọc tên đạo diễn, Lục Cẩm Niên, Tống Tương Tư, Trình Dạng, Kiều An Hảo.

Theo sự giới thiệu của chủ trì, mọi người lần lượt đứng dậy theo thứ tự, chào hỏi những người đang ngồi dưới khán đài.

Chương 348: Ba từ "Anh/em yêu em/anh" (4)

Kế tiếp chính là sự tương tác giữa người MC và đạo diễn, hỏi một chút về phần quay phim 《 Khuyh Thành Thời Gian 》 , đạo diễn đã từng tham gia nhiều buổi họp báo, nên trả lời rất khéo léo, vừa nói rõ cho mọi người hiểu về bộ phim vừa gây sự tò mò cho người xem.

Sau đó lại đến phần MC và diễn viên, hỏi vấn đề cũng xung quanh 《 Khuyh Thành Thời Gian 》 , ví dụ như nhân vật của bạn là ai, nhân vật này có tính tình gì, hợp tác với ai, rồi nhân vật này mang đến cảm nhận gì cho bạn.

Trong dàn diễn viên hôm nay, trừ Kiều An Hào, thì những diễn viên cũng từng đóng nhiều bộ phim, trả lời những vấn đề này giống như đang nói chuyện phiếm với bạn bè, tự nhiên thông thả.

Kiều An Hào có hơi khẩn trương, nhưng trước khi tham gia buổi họp báo, đã có người nói cho cô biết cách trả lời, cho nên cũng không có sơ suất gì.

- P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Buổi họp báo diễn ra sáu tiếng, đúng giờ kết thúc, dàn diễn viên 《 Khuyh Thành Thời Gian 》 ký tên sau khi chụp hình, trong Khuyh Thành Thời Gian chủ yếu có hai đôi tình nhân Tống Tương Tư và Trình Dạng, Lục Căn Niên và Kiều An Hào chia ra phỏng vấn ở hai nơi khác nhau, những diễn viên khác và đạo diễn ở lại buổi họp báo

giải đáp những vấn đề khác của giới truyền thông.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên được sắp xếp trong căn phòng ở tầng cao nhất của khách sạn Bắc Kinh, lúc hai người bọn họ đến, ký giả phụ trách phỏng vấn còn chưa tới.

Trong phòng đặc biệt trang trí, ba cái ghế salon kiểu cách Châu Âu, bao quanh một cái bàn tròn thủy tinh, phía sau vách tường có ảnh « Khuynh Thành Thời Gian », là hình Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào chụp chung, trên cái bàn tròn có một chút dưa và trái cây, một chai rượu đỏ và ba chai nước suối.

Người phục vụ dẫn Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào đi vào trong, rót rượu vào ba ly thủy tinh, sau đó đi ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên, Kiều An Hào vì giữ vững hình tượng đoan trang mà căng thẳng hồi lâu, bây giờ hoàn toàn buông lỏng, lập tức giống như người không xương, lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon, đầu dựa vào, tầm mắt vừa vắn rơi vào trước ngực Lục Cẩm Niên đeo cái kẹp cà vạt cô tặng.

Lục Cẩm Niên đứng trước chỗ ngồi, khoảng cách không xa cửa sổ, sắc trời chiều mờ nhạt, nhìn xuyên qua thủy tinh sáng ngời, đánh vào trước ngực của anh, vào cà vạt khám nạm, khúc xạ ra tia sáng chói mắt.

Kiều An Hào yên lặng nhìn mấy giây, đôi mắt hơi giật, phát hiện Lục Cẩm Niên cũng ở đây không chớp mắt nhìn mình, vì vậy rũ mi mắt, che lại tầm mắt.

Trong phòng lại yên tĩnh, Kiều An Hào nhìn chăm chăm đầu ngón tay được tỉ mỉ chăm sóc, giống như nhớ tới điều gì, nâng mí mắt, nhìn Lục Cẩm Niên, hỏi: "Vết thương trên người anh đã ổn chưa?"

Mấy ngày gần đây, đoàn phim gấp gáp quay, hai người vốn không có thời giờ nói chuyện, cho nên cũng không kịp hỏi.

"Tốt lắm." Lục Cẩm Niên như cũ ngưng mắt nhìn Kiều An Hào, mở miệng giọng nói thanh nhã lãnh đạm, nhưng giữa gương mặt rõ ràng trở nên có chút ôn hòa.

Một lúc sau, Lục Cẩm Niên lại mở miệng bổ sung nói: "Tốt lắm cũng được một thời gian rồi, có nhiều chỗ ngay cả vết sẹo cũng không nhìn thấy nữa."

Kiều An Hào cong khóe môi, hiện lên một tia cười nhạt: "Vậy thì tốt."

Chương 349: Hai câu “wo ai ni.” (5)

Qua một lát, Lục Cẩm Niên mới mở miệng nói bổ sung: “Chỉ cần qua một thời gian dài, có rất nhiều chỗ kể cả vết sẹo cũng sẽ không nhìn thấy.”

Kiều An Hào cong lên khóe môi, hiện lên một tia cười nhạt: “Vậy là tốt rồi.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, nhìn chăm chăm nụ cười điềm tĩnh mà ấm áp trên khóe môi Kiều An Hào, hơi thất thần một chút, còn có hoảng hốt.

Bên trong ghế lô lâm vào im lặng, Kiều An Hào còn chưa hoàn hồn sau khi bị Lục Cẩm Niên làm cho kinh diễm, ngấm nghĩa ngón tay một chút, viên phục vụ bung lên trên bàn hóa trang một ly rượu đỏ, muốn làm dịu đi xuống dưới chấn động.

Chỉ là, chén rượu còn chưa đưa tới bên miệng, Lục Cẩm Niên đứng cách đó không xa đột nhiên đưa bước chân đi tới, vươn tay, cầm ngón tay mềm mại như không có xương sống, ngăn lại hành động của cô.

Kiều An Hào mở to mắt nhìn, nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên không có nhìn Kiều An Hào, nhưng mà động tác lại mềm nhẹ lấy đi ly thủy tinh chân cao từ trong tay cô, để lại trên bàn tròn, sau đó cầm một chai nước khoáng, mở nắp chai, đưa tới trước

mặt cô, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, nói: “Uống nước đi, uống rượu đối với thân thể không tốt.”

Quan trọng hơn là, cô mới phẫu thuật xong chưa tới một tháng, không thể uống rượu.

Kiều An Hảo không biết ý nghĩ chân thực dưới đáy lòng Lục Cẩm Niên, cô nhớ tới trong khoảng thời gian này Lục Cẩm Niên rất quan tâm tới bản thân, nghĩ đến chắc anh sợ bản thân sau khi uống rượu, bên trong dạ dày lại khó chịu giống trước đây, mới ngăn cản, nhất thời cảm thấy ngọt ngào cùng hạnh phúc, lại tràn đầy trong lòng, nhìn ánh mắt của anh, nhịn không được dừng hình ảnh.

Lục Cẩm Niên nhìn tầm mắt của cô, lạnh lùng dưới đáy mắt, niếm đến một tia dịu dàng, tay vẫn duy trì tư thế đưa chai nước cho cô, không hề động.

Hình ảnh này ngưng trệ trong khoảnh khắc, hai người đều thật sâu nhìn nhau, thời gian giống như đình chỉ lại.....

Toàn bộ thế giới trở nên vô cùng yên tĩnh, hai người đều nghe thấy tiếng tim đập của đối phương.

Không khí bên trong, dần dần trở nên ái muội, đầu Lục Cẩm Niên, không kìm được cúi thấp xuống, đối mặt với Kiều An Hảo, Kiều An Hảo không có trốn tránh, cánh môi nhẹ nhàng giật giật, như đang chờ mong cái gì đó.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên, vô cùng nóng bỏng, đầu của anh không ngừng xuống thấp, ngay tại lúc môi của anh sắp đụng vào môi của cô, đột nhiên truyền đến âm thanh đập cửa.

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo đồng thời khôi phục tinh thần, Kiều An

Hào cố gắng che giấu xúc động cùng hồi hộp của bản thân, nhanh chóng nhận lấy chai nước khoáng từ trong tay Lục Cẩm Niên, vội vàng nói một câu “Cảm ơn”, rồi giả bộ như đang khát nước, ngẩng đầu, uống nước ừng ực.

Lục Cẩm Niên im lặng nhìn chăm chăm Kiều An Hào trong vài giây, mới đứng thẳng người, giọng điệu mở miệng, vô cùng ôn hòa: “Mời vào.”

Lục Cẩm Niên vừa nói xong, cửa liền bị nhân viên phục vụ đẩy ra, phóng viên và nhiếp ảnh gia phụ trách phỏng vấn bọn họ đi vào.

Kiều An Hào vội buông chai nước khoáng xuống, cầm khăn tay, lau đi nước còn vương trên khóe môi, đứng lên.

Phóng viên bắt tay Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào, chào hỏi, sau đó ba người ngồi xuống, chờ nhiếp ảnh gia chụp ảnh xong, giơ tay ra dấu OK với bọn họ một cái, phóng viên với giơ micro, mở miệng: “Mọi người đều biết trong bộ phim “thời kỳ khuyển thành”, hai người là một đôi tình nhân, tiếp xúc với nhau tương đối nhiều, tôi nghĩ hỏi Lục tổng trước, ở trong mắt anh, Kiều tiểu thư là một người như thế nào? ”

Chương 350: Hai câu “anh yêu em” và “em yêu anh” (6)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cận Niên vén hai chân thon dài, tư thế ngồi nhìn qua rất tao nhã thông dong, anh đương nhiên biết, phóng viên hỏi vấn đề này, thường là muốn tìm ra được chuyện linh tinh gì đó, anh đối với chuyện phỏng vấn này, giống như thực sự nghiêm túc suy nghĩ, sau đó liền mở miệng, không rõ ràng nói: “Một diễn viên có khả năng thiên phú.”

Đương nhiên, phóng viên vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Ngoại trừ khả năng thiên phú ra, còn có gì khác không?”

Lục Cận Niên không biết đã trải qua bao nhiêu cuộc phỏng vấn như vậy, sớm đã tu luyện đến mức gặp nguy cũng vẫn giả vờ ngây thơ, vì thế liền nghiêng đầu, nhìn liếc qua Kiều An Hào một cái, trả lời một đáp án mà người ngốc cũng biết: “Tuổi trẻ, xinh đẹp.”

Đương nhiên phóng viên biết Lục Cận Niên là đỉnh Thái Cực, đánh mãi không đổ, nhưng vẫn không nhịn được nở nụ cười với đáp án này của anh, sau đó đơn giản để lại cho anh vài lời khách sáo, trực tiếp quay đầu, nhìn về phía người vừa mới gia nhập làng giải trí – Kiều An Hào: “Cô Kiều, tôi nghĩ cô cũng biết, anh Lục được mọi người trên mạng gọi là người chồng Quốc dân, hơn nữa, còn là Lục Ảnh đế, cô vừa mới vào giới giải trí lại có thể hợp tác cùng anh ấy, có tâm tình như thế nào?”

Kiều An Hào vẫn duy trì mỉm cười, tạm dừng ba giây, sau đó trả lời:

“Rất kích động.”

Phóng viên lại hỏi: “Cô Kiều và Lục Ảnh để quay phim cùng nhau một thời gian dài như vậy, cảm thấy anh Lục là người như thế nào?”

Kiều An Hào học Lục Cảnh Niên trả lời, nói: “Diễn rất đáng khen, khiến bạn diễn có một loại áp lực vô hình.”

Phóng viên vẫn truy hỏi Kiều AnHào: “Trên mạng có rất nhiều người muốn có thêm hiểu biết về anh Lục, cô Kiều và anh Lục đã hợp tác lâu như vậy, có phát hiện ra được thói quen nhỏ nào của anh Lục mà người khác không biết không?”

Tuy rằng Kiều An Hào không bị hỏi quá sâu, nhưng cũng hiểu được, nếu như mình nói ra thói quen nhỏ nào của anh, tất nhiên chẳng khác gì nói cho cả thế giới biết, mình và Lục Cảnh Niên có quan hệ không nhỏ, cho nên cô im lặng ba giây, mới mỉm cười nói: “Anh Lục bề bộn nhiều việc, bình thường lúc chúng tôi nghỉ ngơi sau khi quay phim xong, anh ấy thường ngồi ở phim trường ôm laptop để xử lý công việc, lúc hóa trang, cũng thường xuyên thấy anh ấy đang gọi điện thoại nói về công việc...”

Phóng viên liên tục đào vài cái hố, nhưng cũng chưa hỏi ra vấn đề gì, biết bới móc không được gì, cuối cùng đành phải buông tha, tiếp tục hỏi một vài vấn đề khác: “Nếu trogn tương lai có cơ hội, cô Kiều có muốn cùng Lục Ảnh để tiếp tục hợp tác không?”

Kiều An Hào giả vờ suy nghĩ: “Đồng ý.”

Phóng viên quay đầu, nhìn về phía Lục Cảnh Niên: “Lục Ảnh để thì sao?”

Lục Cảnh Niên cũng không do dự: “Đồng ý.”

Phóng viên cúi đầu, nhìn một ít vấn đề mà trước khi phỏng vấn mình đã ghi lại để chuẩn bị, vì thế, hỏi Lục Cận Niên: “Anh Lục, tôi muốn hỏi một vấn đề cuối cùng hơi riêng tư, anh có dự tính kết hôn không?”

Lục Cận Niên tương đối tốt, tốc độ vừa phải: “Chuyện này tạm thời giữ bí mật.”

Phóng viên truy hỏi: “Ý này của anh, tôi cũng không thể lý giải, liệu có phải là đã có đối tượng rồi không?”

Lục Cận Niên giống như không nghe thấy phóng viên nói, trực tiếp không đáp lại.

Phóng viên phản ứng rất nhanh, thấy Lục Cận Niên không nhing, tự bào chữa cho mình bốt xấu hổ: “Xem ra anh Lục vẫn giống như trước đây, không muốn công khai chuyện riêng tư của mình, chúng ta tôn trọng ý nguyện của anh Lục, như vậy đi, chúng ta đi hỏi cô Kiều, người trong lòng cô Kiều là ai?”

Kiều An Hào nhìn phóng viên, lông mi thật dài giống như cánh bướm, chớp hai cái, sau đó nghiêm túc mở miệng nói: “Người trong lòng tôi, là anh Lục.”

Chương 351: Hai câu “anh yêu em” và “em yêu anh” (7)

Kiều An Hảo nhìn phóng viên, lông mi thật dài giống như cánh bướm, chớp hai cái, sau đó nghiêm túc mở miệng nói: “Người trong lòng tôi là anh Lục.”

Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh, đang cầm ly thủy tinh, quý phái uống một ngụm rượu đỏ, còn chưa nuốt vào bụng, lời nói rõ ràng của Kiều An Hảo đã truyền vào trong tai anh.

Người trong lòng tôi, là anh Lục.

Tay anh đang cầm ly rượu hơi run run, miệng còn ngậm rượu đỏ, như đang sinh sôi cứng cáp trong yết hầu của anh, anh phát hiện tim mình đập rất nhanh, trong nháy mắt như đạt đến tốc độ cực hạn, tùy thời giống nhau đều có thể nhảy ra khỏi lồng

ngực, anh dùng toàn bộ sức lực nắm lấy ly rượu, ngừng thở, cố gắng duy trì kiên định của mình, nhưng đầu ngón tay vẫn không nhận được mà run nhè nhẹ.

Phóng viên được Kiều An Hảo sáng khoái trả lời, đầu óc đến bây giờ vẫn luôn phản ứng cực nhanh, thế nhưng trong nháy mắt, kinh ngạc nhìn cô, nói không nên lời.

Trên mặt Kiều An Hảo vẫn duy trì tao nhã xinh đẽo như cũ, ánh mắt trong suốt nhìn phóng viên, nhưng trong lòng cô lại nổi lên một chút chua xót.

Từ đầu tới cuối, cô chỉ thích mỗi mình ah, nhiều năm như vậy vẫn chưa từng buông ra, cũng không phải chưa từng nghĩ đến phải thay đổi, nhưng phần itnhf cảm này, cô còn chưa có cũng chưa bao giờ dám nói ra.

Mới vừa rồi, cô nghe thấy câu hỏi của phóng viên, đáng nhẽ nên dùng “còn chưa gặp được người khiến tôi cảm động” haowcj là “tôi cũng rất tò mò người trong lòng mình là ai” để trả lời lại, nhưng ngay lúc cô sắp mở miệng, trái tim đã nhanh hơn đầu óc, nói luôn ra lời nói thật lòng của cô.

Người trong lòng tôi, là anh Lục, Lục Cẩm Niên.

Câu trả lời này, trong đầu của cô, trong lòng của cô, đã từng vờn qua rất nhiều lần.

Năm năm sau lại gặp phải anh, cô vẫn không dám nói hết lòng mình ở trước mặt anh, thậm chí cô nghĩ là mình sẽ không bao giờ có cơ hội bày tỏ, nhưng lại không nghĩ tới hiện tại đã có cơ hội nói ra.

Cứ việc cô biết, lời nói của mình, hiện giờ sắp biến thành trò đùa.

Kiều An Hào cố gắng dương khóe môi, muốn để bản thân tươi cười, ở trên màn ảnh cô không muốn thấy mình thuwogn cảm và chua xót, miệng lại thoải mái nói tiếp, đánh vỡ sự im lặng của cả hội trường: “Vừa rồi anh cũng nói, anh Lục là người chồng Quốc dân, nếu tôi nói tôi thích người khác, chỉ sợ sẽ không có khả năng thuyết phục.”

Phóng viên nửa câu nói của Kiều An Hào, mới dần dần từ trong khiếp sợ hồi phục lại, vốn dĩ cô Kiều chỉ là nói giỡn, vì thế liền phối hợp với Kiều An Hào, quay đầu nhìn về phía Lục Cẩm Niên, trêu ghẹo nói: “Cô Kiều đã thông báo như vậy, anh Lục có muốn nhận lấy tấm lòng của cô Kiều không?”

Lục Cẩm Niên nghe được lời nói của phóng viên, mới giật mình hoàn hồn, anh cố gắng kiềm chế trái tim đập nhanh, thần thái vừa đúng mang rượu đỏ nuốt vào bụng, sau đó duy trì vẻ bình tĩnh không sợ hãi, đem ly rượu đặt trên bàn tròn, không nhanh không chậm hướng tới micro của phóng viên, đáy mắt sáng rọi tâm tình, ngữ điệu ngoài miệng lại nửa thật nửa giả, khiến người ta đoán không ra: “Tôi sẽ nói cho mọi người biết, nhiều năm như vậy, tôi vẫn chờ một người, đó chính là cô Kiều.”

Chương 352: Ba từ

"Ặc..." Ký giả nghe Lục Cẩm Niên nói xong, lập tức kinh ngạc, vẫn như cũ khôì hài cười giỡn: "Xem ra cô Kiều và anh Lục là lưỡng tình tương duyệt, như vậy chúng ta hãy chúc phúc cho tình yêu của bọn họ tràn đầy, thật dài thật lâu..."

Ký giả cũng có chừng mực, giọng nói trở nên nghiêm túc: "Dĩ nhiên, chẳng qua là vừa rồi chúng tôi đùa giỡn một chút với mọi người, tốt lắm, hôm nay phỏng vấn tới đây kết thúc, hi vọng mọi người sẽ chú ý nhiều hơn đến diễn xuất của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào trong bộ phim 《Khuyñh Thành Thời Gian》"

Theo lời của ký giả, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào một trước một sau mở miệng, nhìn máy quay phim nói: "Tạm biệt."

Kiều An Hào biết Lục Cẩm Niên chỉ là phối hợp với mình cười giỡn, mới nói ra lời si tình như vậy, nhưng đáy lòng vẫn không nhịn được hơi giật mình, mặc dù lời thật lòng biến thành nói đùa, nhưng cô vẫn mong có thể biến lời anh nói đùa thành lời thật lòng.

Lục Cẩm Niên biết Kiều An Hào cũng vì trả lời vấn đề của ký giả, mới nói thích mình, mặc dù là nói giỡn, nhưng anh vẫn rất vui vẻ, bởi vì, duy nhất có thể nghe lời yêu thương từ miệng của cô anh đều thích, chỉ tiếc, cô không biết, anh đáp lại, không phải vì phối hợp phỏng vấn, mà là thật tâm nói.

Trên thế giới này, bao nhiêu lời thật lòng, đến cuối cùng biến thành nói đùa? Lại có bao nhiêu lời nói đùa, thì không cách nào nói lời thật lòng ra khỏi miệng?

Phòng vấn kết thúc, đã bảy giờ, đúng là giờ cơm tối, đạo diễn sắp xếp cho mọi người dùng cơm tối trong khách sạn.

Lục Cẩm Niên tạm thời nhận điện thoại, muốn mở một hội nghị khẩn cấp, cần trở về công ty, cho nên nói phải rời đi.

Thời gian diễn ra hội nghị không lâu, Lục Cẩm Niên hết bận rộn, từ trong công ty đi ra, cũng mới chín giờ tối.

Có thể vì một ngày bận rộn nhiều việc, thoát nhìn Lục Cẩm Niên hơi mệt, vừa lên xe, đã tựa vào ghế dựa ở chỗ ngồi phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trợ lý cũng không lên tiếng quấy rầy Lục Cẩm Niên, chẳng qua là khởi động xe, đi từ bãi đậu xe lên, chạy dọc đường đi, trợ lý đang chuẩn bị mở miệng hỏi Lục Cẩm Niên muốn đi đâu, bất chợt điện thoại Lục Cẩm Niên vang lên.

Lục Cẩm Niên đang nhắm mắt, khẽ nhăn trán, lấy điện thoại di động trong túi ra, liếc mắt nhìn màn hình, vẻ mặt hơi ngẩn ra, sau đó đáy mắt thoáng qua một tia rầu rĩ, sau một lúc lâu, giống như anh đang suy nghĩ điều gì, nói với trợ lý phía trước, mở miệng nói: "Đi ngõ Nam La Cố."

Trợ lý có hơi nghi ngờ về việc Lục Cẩm Niên đến đó làm gì, nhưng cũng không có hỏi, theo Lục Cẩm Niên chỉ thị, lái xe đến ngõ Nam La Cố.

Lục Cẩm Niên để cho trợ lý chờ ở trong xe, một thân một mình xuống xe, đi vào trong một cái hẻm nhỏ tối, khoảng hơn bốn mươi phút, mới từ bên trong ra ngoài, trong tay ôm hai túi.

Lục Cẩm Niên lên xe, đưa một cái túi tương đối lớn cho trợ lý: "Trước cậu đón taxi về Cẩm Tú viên, tôi đã gọi cho mẹ Trần, bà ấy nói cậu làm gì thì cậu giúp việc đó."

Trợ lý càng cảm thấy hành động của Lục Cẩm Niên khó hiểu, nhìn qua kính chiếu hậu quan sát Lục Cẩm Niên, vẫn chưa nhìn ra đầu mối gì, xe lái đến phía trước, anh không thể làm gì khác hơn là cầm đồ xuống xe.

Lục Cẩm Niên nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, ngồi vào chỗ lái, lưu loát lái xe rời đi.

Chương 353: Hai câu “wo ai ni”(9)

Lúc ăn cơm ở khách sạn lớn nhất thành phố, đạo diễn đề nghị đi hát karaoke, bởi vì bộ phim sắp quay xong, tương lai thời gian mọi người cùng nhau một chỗ sẽ càng ngày càng ít, cho nên không có ai dị nghị gì, vì thế ăn cơm xong, khoảng 10 giờ rưỡi, tất cả mọi người lên ô tô đi “Cung vàng điện ngọc” gần đây.

Kiều An Hào cùng lên xe Trình Dạng với Tống Tương Tư, trên đường đi xe phải đổ xăng nên đến “Cung vàng điện ngọc” muộn nhất, đi vào ghế lộ, Kiều An Hào mới nhớ tới, lúc ăn cơm Lục Căn Niên nói có việc nên phải đi trước, nhưng mà bây giờ đã ở đây, đang tao nhã đứng ở trước màn hình lớn, cầm thực đơn ipad trong tay, lúc lấy ly rượu từ phục vụ, thấy bọn họ tiến vào, còn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Kiều An Hào.

Đạo diễn nhìn ba người bọn họ tiến vào, lập tức chỉ vào bài hát, phát phát tay: “Đi đi đi, ba người đến đây hát đi, một người ít nhất hát hai bài.”

“Tiểu Kiều, cô hát hộ tôi với.” Tống Tương Tư đâu có để Kiều An Hào chỉ hát hai bài.

Lục Căn Niên nghe thấy lời nói của Tống Tương Tư đối với Kiều An Hào, hơi cau mi lại, vừa cứng nhắc cầm lên chai rượu hoàng gia bật nắp, vừa ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tống Tương Tư một cái.

Tống Tương Tư chạm trán tầm mắt của Lục Căn Niên, giống như cố ý, tiếp tục nói tên một ca khúc, sau đó nói một câu “Cảm ơn” với Kiều

An Hào, rồi xoay người đi về một bên sofa ngồi xuống, trừng mắt khiêu khích lại Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hào muốn hát giúp Tống Tương Tư trước, rồi mới tìm một ca khúc của cho mình, sau đó thuận thế ngồi ở vị trí không xa nơi ca hát, nữ diễn viên số ba thấy Kiều An Hào ngồi ở đây, lập tức quay đầu nói hai tiếng chào hỏi Kiều An Hào, Kiều An Hào hàn huyên với nữ diễn viên số 3 được khoảng hai ba câu, liền cảm thấy bên cạnh chỗ mình ngồi có một người, cô còn chưa kịp quay đầu lại xem, thì nữ diễn viên số 3 cẩn trọng hô lên một tiếng: “Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên gật gật đầu với nữ diễn viên số 3 coi như đáp lại, sau đó mới đưa thực đơn trong tay tới trước mặt Kiều An Hào, nhẹ mở miệng nói: “Muốn ăn gì không?”

Kiều An Hào vừa mới ăn cơm chiều, không có khẩu vị gì, cuối cùng chỉ lắc lắc đầu.

Lục Cẩm Niên cũng không có ép buộc, hai mắt cúi xuống nhìn chằm chằm thực đơn, cuối cùng quyết định chọn hai đĩa hoa quả có ít quả hạch, sau đó đưa thực đơn cho phụ vụ sinh đang đứng ở một bên.

Đồ vật rất nhanh được đưa lên, cũng không biết ai gọi rượu thủy, bia, rượu đỏ, rượu dương, hầu như có tất cả các loại rượu.

Đạo diện sáng khoái để phục vụ sinh rót cho mỗi người một ly rượu Riga, tràn đầy một ly rượu dương, sau đó đề nghị tất cả mọi người cụng ly.

Kiều An Hào còn chưa nhìn thấy mặt bàn hai đầu hình trụ để rượu dương, thì không biết từ đâu tới trước mặt mình, một ly trà sữa nóng, khí nóng còn bay lượn lờ, tản ra hương sữa, sau đó âm thanh của Lục Cẩm Niên truyền đến bên tai: “Cô vừa nay không phải nói không

thoải mái sao, muốn uống đồ nóng?”

Kiều An Hảo nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Lục Cẩm Niên, cô nói với anh cô không thoải mái khi nào?

Nữ diễn viên số 3 nhìn thấy một mà này, lập tức khoe mẽ mở miệng: “Lục tổng, tôi cũng không thoải mái, có thể cũng cho tôi một ly trà sữa nóng được không?”

Lục Cẩm Niên làm như không nghe thấy lời nói của nữ diễn viên số 3, thản nhiên đẩy ly rượu trước mặt Kiều An Hảo ra thật xa, sau đó bung ly rượu trước mặt mình lên, theo lời đề nghị của đạo diễn, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Chương 354: Hai câu “anh yêu em” và “em yêu anh” (10)

Nữ số 3 bị bỏ qua, cười mỉa hai lần, giống như muốn che đi sự xấu hổ, bưng ly rượu trên bàn lên, uống cạn không còn một giọt.

Kiều An Hào không nói gì, chỉ ôm lấy cốc sứ trước mắt, nuốt một ngụm trà sữa, hơi nóng, lại khiến đáy lòng cô ấm áp vô cùng, không nhận được nhấp thêm một ngụm.

Đã có người cầm micro, đứng trước màn hình lớn, bắt đầu thâm tình hát một bài tình ca, người ngồi trên ghế sofa, cũng lần lượt thay đổi.

Kiều An Hào ngồi bên cạnh nữ số 3, chỉ lo cùng đạo diễn và Trình Dạng nói chuyện, không hề để ý tới cô, mà Lục Cẩm Niên ở bên kia, từ trước đến giờ đều trầm mặc không nói gì, cho nên Kiều An Hào cũng chỉ có thể im lặng nghe người ta ca hát, thi thoảng uống một chút trà sữa.

Cốc trà sữa dần dần thấy đáy, Kiều An Hào đành phải đặt cốc xuống, người tựa sát về phía sau lên sofa, tay tùy ý đặt bên cạnh chân, bởi vì nhàm chán, vì thế đáy lòng tùy tiện buông lỏng nhắm theo người khác hát.

Nam số 3 có tiếng là gia trưởng, một mình anh ta hát liền ba bài hát, như cũ vẫn không có ý hạ micro xuống, ngược lại còn chọn cho mình thêm một vài “gió đông đến” của Chu Kiệt Luân.

Bài hát này, lúc đi học, Kiều An Hào cũng rất thích, chính là bởi vì đã quá lâu rồi, ca từ cũng không nhớ rõ lắm, cho nên trong lòng nhắm

đến câu thứ năm, liền dừng lại, đành phải ngẩng đầu, nhìn lời bài hát trên màn hình lớn, kết quả đang nhìn đến: “Nước chảy về phía đông, thời gian đã trôi nhanh như thế nào, hoa nở một lần đã tàn, anh lại bỏ qua...”, thì cô cảm giác được tay của Lục Cẩm Niên vậy mà va chạm vào tay mình.

Một cảm xúc mãnh liệt như dòng điện chạy từ đầu ngón tay đến toàn thân của cô, cả người liền cứng đờ, nhìn chăm chăm lời bài hát trên màn hình lớn, dưới đáy lòng thế nào cũng không nhắm theo được.

Tay của cô dừng một lúc lâu, mới phát hiện tay anh vẫn dán trên tay mình không hề rời đi, trong lòng bàn tay của anh cầm một chiếc điện thoại.

Kiều An Hào nuốt nước miếng một cái, ngón tay giật giật, muốn né tránh tay của anh, kết quả anh lại buông lỏng điện thoại ra, trùm cả bàn tay to lớn lên tay của cô.

Trong nháy mắt, Kiều An Hào cảm thấy cánh tay như không phải của mình, một loại ngôn ngữ của độ ấm không thể nói thành lời từ trong lòng bàn tay anh truyền đến, theo mu bàn tay của cô lan tỏa khắp toàn thân, tay cô vấy một cái, muốn rút đi, nhưng lại cảm giác được các đầu ngón tay của anh xen kẽ vào khe hở mà cô vừa tạo ra, nắm chặt lấy.

Kiều An Hào không nhịn được nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên ở bên cạnh, anh nhìn màn hình lớn, sắc mặt lạnh nhạt, không hề có lấy một cảm xúc lên xuống nào, nhưng là, trái tim của cô như đang nhảy lên, từ từ nhanh hơn, ngay cả hai bên tai cũng nóng lên, lúc còn thiếu niên thăm mến anh, luôn ảo tưởng những hình ảnh cùng anh nắm tay sạch sẽ thanh thuần biết nhường nào, nhiều năm như vậy, đúng là anh và cô còn chưa có nghiêm túc nắm tay đến một lần, đây là lần đầu tiên, hóa ra so với tưởng tượng của cô càng khiến

cho tim cô đập nhanh hơn.

Kiều An Hào cũng học theo dáng vẽ của Lục Cẩm Niên, nhìn chăm chăm màn hình lớn, trên mặt vô cùng bình thản, nhưng cô lại đánh bạo, đưa ngón tay hơi dùng sức một chút, nắm lại tay anh.

Lục Cẩm Niên cảm giác được lực từ các đầu ngón tay của cô, mắt lóe lên ánh sáng, nhưng vẫn như cũ là dáng vẽ bình tĩnh không quan tâm bất cứ điều gì.

Người bên ngoài nhìn vào, giống như giữa anh và cô không hề có bất cứ chuyện gì, đúng là người xung quanh không thể nhìn thấy, bọn họ đang gắt gao nắm lấy tay nhau.

Chương 355: Hai câu “wo ai ni”(11)

Kiều An Hảo đã hoàn toàn không còn nghe được bất kỳ âm thanh gì trong phòng, rất nhiều ngón ngang trong đầu, tại sao Lục Cẩm Niên muốn nắm tay cô? Rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì? Không phải vì thích cô nhỉ... Nhưng anh đã từng nói, dù đời này anh thích ai, cũng không thể là cô...

Trong lòng Kiều An Hảo một hồi ngọt ngào, một hồi chua xót, liền như vậy bên trái lồng ngực mềm mại nhất địa phương không ngừng đụng nhau.

Kiều An Hảo cũng không biết rốt cuộc mình và Lục Cẩm Niên đã nắm tay bao lâu, đến cuối cùng trong lòng bàn tay hai người cũng ra đổ mồ hôi, ẩm ướt dính dính, nhưng cảm giác này tuyệt đối không chán ghét, ngược lại còn khiến cô cảm thấy có chút hạnh phúc.

"Tiếp theo sẽ là bài hát nào?" Tống Tương Tư liên tục hát xong ba bài hát, ngồi ở trên ghế sa lon chỉ đạo, mở miệng hỏi.

Ánh mắt Kiều An Hảo nhìn chằm chằm màn ảnh lớn, không có phản ứng.

"Thời niên thiếu có em, là ai hát vậy?" Lại có những người khác tiếp tục phụ họa hỏi.

Kiều An Hảo như cũ im lặng.

Tống Tương Tư muốn Kiều An Hảo hát, cho nên trước câu hỏi của

mọi người, cũng không có người đáp lại, liền mở miệng kêu một tiếng Kiều An Hào: "Tiểu Kiều!"

Kiều An Hào nghe được giọng Tống Tương Tư, cuối cùng bình tĩnh lại, không hiểu nhìn Tống Tương Tư, nháy mắt, "Hả?" một tiếng, còn nói: "Chị Tương Tư, sao vậy?"

Tống Tương Tư quơ quơ micro: "Có phải cô yêu cầu bài Thời niên thiếu có em?"

Kiều An Hào vội vàng gạt đầu, sau đó rút tay mình ra khỏi tay của Lục Cẩm Niên thật nhanh, rồi đứng lên.

Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế salon, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, tay lại nhẹ nhàng nắm chặt, giống như muốn giữ lại cảm giác nắm tay Kiều An Hào, vĩnh viễn giữ lại trong lòng bàn tay.

Kiều An Hào đi tới trước mặt Tống Tương Tư, nhận lấy micro.

Ngồi ở trước dàn karaoke, đang chuẩn bị chọn bối cảnh âm nhạc, bất chợt kinh ngạc nói một câu: "Ồ, sao lại chọn hai người hát bài Thời niên thiếu có em? Tiểu Kiều, hình như cô nhầm rồi?"

Kiều An Hào còn chưa tỉnh táo lại với việc Lục Cẩm Niên nắm tay trước mặt nhiều người như vậy, đối mặt với câu hỏi của mọi người, đầu óc hơi chậm chạp, vẫn chưa trả lời, Lục Cẩm Niên bất chợt lên tiếng: "Là tôi chọn."

Kiều An Hào kinh ngạc nhìn về Lục Cẩm Niên, anh và cô chọn cùng ca khúc? Sau đó đáy lòng bắt đầu xuất hiện một cỗ vui sướng khó nói nên lời, bởi vì anh và cô cùng yêu thích một bài hát.

"Lục tiên sinh và tiểu Kiều chọn giống nhau thật, vậy không bằng hai

người cùng nhau song ca đi." Có người thừa dịp vui về đề nghị.

Nãy giờ cũng chỉ có một người hát, hơi nhàm chán, đối mặt với đề nghị này, những người khác cũng ồn ào lên tiếng đồng ý.

Kiều An Hào không dám tự tiện quyết định, vì vậy nhìn về Lục Cảnh Niên, lon Lục Cảnh Niên ngồi ở trên ghế sa dừng lại tầm hai giây không nói tiếng nào đứng lên, cầm một micro khác, đi tới bên cạnh Kiều An Hào.

Nhìn màn hình chiếu bối cảnh, trong bao sương nháy mắt yên tĩnh lại, Lục Cảnh Niên ưu tiên nhìn Kiều An Hào ra dấu tay "Xin mời", Kiều An Hào nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, khẽ đếm nhịp, sau đó liền mở miệng bắt đầu: "Anh luôn nhớ về những năm tháng học trò đầy màu sắc, những lúc thẫn thờ vẫn cứ trông ngóng mãi hình bóng em, có lẽ em không biết rằng cậu nhóc con là anh ngày ấy, những bí mật thời niên thiếu anh vẫn luôn giấu ở một góc trong tim."

Chương 356: Hai câu “wo ai ni”(12)

Kiều An Hảo vừa hát một câu, trong đầu liền hiện lên thời tuổi trẻ của chính mình, vì có thể đứng xa xa nhìn Lục Cận Niên, mà cố ý vòng qua lớp của anh để đi toilet, đáy lòng cô khi đó che dấu bí mật cô thương anh, cho tới bây giờ vẫn giấu, nhưng chưa từng phai nhạt.

Âm thanh của Kiều An Hảo thực sự rất nhu hòa êm tai, bài hát này là nam bắt đầu trước, nhưng từ trong miệng cô hát ra, lại mang theo một hương vị kỳ lạ, làm cho Lục Cận Niên thất thần trong nháy mắt, anh nhớ tới, khi mình còn trẻ, mỗi ngày sau khi tan học đều lén lút đi sau cô, nhìn thân ảnh cô cùng Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc về nhà, có đôi khi, cô sẽ một mình một người, mặt trời chiều đỏ bưng, đổ bóng thật dài trên ngã tư đường, cô ở phía trước, anh ở phía sau, nhớ tới đó, cảnh tượng như vậy, giống như nhĩ có anh và cô thật tốt.

Lục Cận Niên giơ lên micro, hát lời tiếp theo: “Ngã tư đường chờ em, có anh cùng xe của anh, chạng vạng hơi lạnh, có anh và em, ánh mặt trời không bì kịp bằng màu sắc trong mắt em, cũng không có nói lời tạm biệt, nhưng mà ly biệt lại trong im lặng.”

Kiều An Hảo: “Anh có ngẫu nhiên nhớ tới em hay không, giống như em thường xuyên nhớ tới chuyện đã qua.”

Lục Cận Niên: “Chúng ta ở trong mưa mùa thu, không nói chuyện, lại ở thu đi xuân đến, mất đi liên lạc.”

Lục Cận Niên: “Em có ngẫu nhiên nhớ tới anh hay không, bây giờ em và anh đã không còn quan hệ.”

Hai người đối diện lẫn nhau, đều trút hết nỗi lòng của bản thân, hát lên bài hát này.

Nhưng không có một ai biết, đáy lòng hai người, lại đồng thời nghĩ tới những chuyện đã qua.

Rõ ràng anh và cô thầm mến lẫn nhau, lại không có ai mở miệng, nhưng mà ngay cả khi không hiểu lại luôn tình cờ gặp nhau ở trong sân trường, người

khác nhìn vào cho là duyên phận, nhưng chỉ có bọn họ mới biết, để chế tạo ra những lần tình cờ như vậy, bọn họ phải hao phí bao nhiêu tâm tư.

Tuổi trẻ của họ cứ ngây thơ như vậy, dần dần tới gần, trở thành bạn tốt, nhưng mà cuối cùng, bạn tốt lại mỗi người đi một ngã suốt năm năm.

Trong năm năm đó, cô vẫn luôn nhớ tới anh, nhưng chỉ có thể dựa vào tin tức của anh ở trong vòng giải trí, để giảm bớt nỗi nhớ ở đáy lòng mình.

Trong năm năm đó, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ quên cô, vì nghe được tin tức của cô, mà anh hèn mọn đi lời dụng hảo cảm của Kiều An Hạ, từ trọng miệng của cô ta tìm hiểu nhất cử nhất động của cô.

Kiều An Hào: “Tuổi trẻ của em có anh.”

Lục Cẩm Niên: “Tuổi trẻ của anh có em.”

Bọn họ đều cho mình là cố ý cho hoa rơi, nước chảy vô tình, nhưng

cho tới bây giờ bọn họ cũng không biết, kỳ thật tình cảm của bọn họ mới là chân thành, cô cho anh quãng thời gian tuổi trẻ đẹp nhất, anh cho cô giấc mộng tuổi trẻ tốt đẹp.

Trong phòng chỉ có tiếng hát du dương dễ nghe vờn quanh, bài hát này do hai người mới hát, anh và cô là không cùng một chỗ, đồng thời chọn bài hát này, không tại sao, chỉ vì tuổi trẻ có người đó, đến nay vẫn yêu chỉ một người.

Lục Cẩm Niên: “Tuổi trẻ của anh có em.”

Kiều An Hào: “Tuổi trẻ của em có anh”

Theo sau hai câu hát này, âm nhạc dần dần giảm nhỏ.

Quả đèn nhiều màu, không ngừng mà mà xoay tròn, ánh sáng xẹt qua thân ảnh của anh và cô.

Cô nhìn tầm mắt của anh, nhạc nền bắt đầu dần dần nhỏ đi.

Chiếc đèn bảy màu, không ngừng mà xoay tròn, ánh sáng xẹt qua thân ảnh của cô và anh.

Cô nhìn tầm mắt của anh, trở nên có chút mông lung, ấm áp.

Anh dừng lại ở ánh mắt của cô, trở nên có chút mê ly thâm thúy.

Dưới đáy lòng cô, yên lặng không một tiếng động nói: Lục Cẩm Niên, em yêu anh.

Dưới đáy lòng anh, đa tình đa cảm nói: Kiều An Hào, anh yêu em.

Chương 357: Hai câu “anh yêu em” và “em yêu anh”

Bọn họ không nói gì nhìn nhau đến nửa phút, nhưng trong đáy lòng lại nói ra lời mà từ trước đến giờ chưa bao giờ dám bày tỏ.

Ba chữ đơn giản, trực tiếp được sử dụng, êm tai mà lại thâm tình như thế.

-

Bởi vì xế chiều ngày mai còn phải trở lại đoàn làm phim, cho nên lúc mười một giờ bốn mươi, tất cả mọi người đã nhao nhao rời đi.

Lúc tới tham gia, Kiều An Hào đi cùng Lục Cận Niên, nên lúc kết thúc, Lục Cận Niên nói một câu với Kiều An Hào: “Chờ tôi xuống, tôi chờ em đi.”, sau đó liền đi đến trước sân khấu tính tiền.

Có vài người uống hơi nhiều, Kiều An Hào giúp đỡ, đồng thời đưa những người đó lên xe, sau đó nhìn bọn họ rời đi, lúc này mới xoay người, trở về đại sảnh.

Lục Cận Niên đứng dưới ngọn đèn sân khấu, đang ở một bên ký tên.

Kiều An Hào không tiến lên quấy rầy, chỉ đứng ở xa, cô thấy động tác ký tên của anh rất nhanh, đưa thẻ quẹt cho cô thu ngân, lúc cô ấy đem thẻ trả lại cho anh, vẻ mặt kích động không biết nói gì đó, Lục Cận Niên nhàn nhạt gật đầu, sau đó thấy cô thu ngân kia đưa ra một quyển sổ, Lục Cận Niên lại cầm bút ký tên.

Trong lúc ký tên, cô thu ngân lấy điện thoại di động ra chụp một tấm ảnh của anh, Lục Cận Niên cảm giác được, lại không nói gì, chỉ để bút xuống, cất kỹ thẻ của mình, xoay người, liếc thấy Kiều An Hào đang đứng ở cửa, liền bước nhanh đi tới.

Xe Lục Cận Niên đậu ở ngưỡng cửa chính, anh lấy ra chìa khóa xe, mở cửa xe, sau khi chờ Kiều An Hào lên xe, mới ngồi vào, trước tiên nhìn qua đồng hồ trong xe, mười một giờ 55 phút, sau đó không nhanh không chậm khởi động xe, xoay tay lái, rời đi, xe vừa chạy được đến tuyến phố chính, Lục Cận Niên không tăng tốc, mà giảm phanh lại, xe chậm rãi dừng ở ven đường, rồi bất động.

Kiều An Hào nhú mày, có chút khó hiểu quay đầu, hỏi một câu: “Sao thế?”

Lục Cận Niên không nói gì, chỉ chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động, trong xe rất yên tĩnh, anh nhìn thời gian trên màn hình, là mười một giờ 59 phút, lúc chạm đến 12 giờ, đột nhiên, nhòai người ra đằng sau, lấy một chiếc túi ở xa, đưa tới trước mặt Kiều An Hào, giọng điệu vô cùng dịu dàng lịch sự: “Sinh nhật vui vẻ.”

Kiều An Hào nhìn chiếc túi trước mặt, trong đầu có chút ngu ngốc.

Lục Cận Niên nhìn cô ngoan ngoãn như vậy, đáy lòng có chút mềm mại, ngữ điệu mở miệng, càng trở nên dịu dàng hơn: “Chắc tôi là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật em.”

Kiều An Hào chớp chớp mắt, lúc này mới nhớ tới, hôm nay là sinh nhật của mình.

Ngày trước, lúc sinh nhật cô, đều tổ chức tiệc, nhưng vì gần đây đoàn làm phim bề bộn nhiều việc, thật sự không lấy đâu ra thời gian, lại thêm ở trước mặt người ngoài, cô và Hứa Gia Mộc là vợ chồng,

nếu làm tiệc sinh nhật, Lục Cẩm Niên lại phải giả làm Hứa Gia Mộc, các loại phiền toái, cho nên lúc Kiều gia và Hứa gia gọi điện đến, cô liền trực tiếp nói là thời gian không cho phép cho có lệ, nói năm nay không cần làm tiệc sinh nhật.

Thật ra lúc sáng hôm nay tỉnh dậy, cô còn nhớ rõ ngay hôm sau là sinh nhật của mình, kết quả bận bịu cả ngày, đến sau cùng, đã quên mất.

Chương 358: Hai câu "anh yêu em" và "em yêu anh" (14)

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo hồi lâu không có phản ứng, lần thứ ba mở miệng: "Không mở quà sao?"

Kiều An Hảo hồi phục tinh thần, lập tức vươn tay, nhận lấy túi giấy trong tay Lục Cẩm Niên, không thể chờ đợi mà mở giấy túi, thấy bên trong có một cái hộp được bọc tinh xảo, Kiều An Hảo vừa cầm hộp, vừa ngẩng đầu lên, ngây thơ hỏi: "Quà gì vậy?"

"Tôi nhớ cô từng nói, muốn biết quà là gì, nên nhanh chóng mở ra mới được." Đây là lúc sinh nhật của anh, cô tặng quà cho anh mà nói.

Cho nên lại nhắc lại lời của cô... Kiều An Hảo cong môi, ngón tay mềm mại mảnh khảnh, bắt đầu mở ra giấy bọc bên ngoài.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hảo cong môi, thu hết vào đáy mắt, đáy lòng càng mềm mại, xúc động muốn giơ tay lên, vuốt nhẹ mái tóc của cô.

Kiều An Hảo cẩn thận mở hộp ra, cuối cùng lộ ra bên trong cái hộp màu đỏ.

Bất chợt tâm tình Lục Cẩm Niên trở nên có hơi khẩn trương, anh nhớ tới nhiều năm trước, mình tỉ mỉ chuẩn bị quà sinh nhật cho cô, hình ảnh bị ném trong đồng rác.

Tay Lục Cẩm Niên lặng yên nắm thành quyền.

Kiều An Hào mở hộp ra, thấy bên trong là một con búp bê bằng sứ.

Trước đây không lâu là một nhà thiết kế trong công ty Hoàn Ảnh truyền thông, đặc biệt cầm bức tranh của cô, thiết kế ra nó.

Cô không nghĩ tới, Lục Cẩm Niên lại cầm bản vẽ đó, làm thành con búp bê xinh đẹp, rất đáng yêu, đáy mắt Kiều An Hào đáy mắt lập tức toát ra tia sáng thích thú, nhìn về phía Lục Cẩm Niên nói: "Cảm ơn."

Thấy Kiều An Hào phản ứng như thế, lòng Lục Cẩm Niên cũng buông lỏng, lại vẫn vì tìm kiếm sự khẳng định, lên tiếng hỏi: "Thích không?"

"Thích!" Kiều An Hào không chần chừ chút nào trả lời, chỉ cần là anh tặng, cô đều thích.

Lục Cẩm Niên thấy trong mắt Kiều An Hào được một tia chắc chắn, tâm trạng khẩn trương hồi lâu, rốt cục bình tĩnh.

Từ lúc 5 năm xa nhau, anh vẫn luôn ghi nhớ sinh nhật cô trong điện thoại.

Bởi vì như người dung nước lã, những ngày sinh nhật này của cô, mặc dù anh đều chuẩn bị quà cho cô, từ lúc càng có tiền, càng chuẩn bị nhiều quà giá trị, nhưng vẫn không tặng, cho dù anh muốn tặng, cũng chỉ có thể nhờ người, nhưng lại sợ quà mình tặng giống kết quả 5 năm trước, bị cô ném ở trong đồng rác, cho nên dứt khoát không làm.

Tối nay lúc anh thấy điện thoại di động nhắc nhở, nghĩ đến quà cô tặng anh năm nay, vì vậy cũng muốn tặng đáp lễ cho cô.

Mặc dù như cũ không thừa nhận, có thể cô không thích.

Lúc ấy sắc trời đã tối, rất nhiều trung tâm cũng đóng cửa, có hơi khó mua quà, cho nên cả người có hơi rầu rĩ, nhưng sau đó anh nhớ tới, trước đây không lâu tình cờ nghe người ta nói, ở ngõ Nam La Cố có một cửa hàng đặc biệt làm đồ mỹ nghệ, rất đặc biệt, vì vậy để cho trợ lý đưa mình đến đó.

Anh không để cho trợ lý đi vào, bởi vì tối nay anh tặng quà cho cô, và những món người khác làm không hề giống nhau.

Bởi vì, trong món quà này, là rỗng ruột, anh bỏ giấy vào, là những lời anh viết cho cô nhiều năm, những điều anh vẫn muốn nói với cô, đã từng vì nguyên nhân không xứng, sau lại là những lời không thể nói.

Anh không thể thể hiện ra với cô, nhưng ít nhất, anh có thể nói với cô như vậy.

Chương 359: Hai câu “wo ai ni” (15)

Cô là người anh không thể yêu, nói một chút, anh cũng chỉ có thể nói như vậy với cô.

Cổ lẽ cả đời này cô cũng sẽ không thấy, có lẽ ở tương lai sau này, lúc cô và anh không cùng nhau đồng thời xuất hiện, cô có thể từ bên trong con búp bê nhìn thấy bí mật thâm tình của anh.

Món quà mà cho tới bây giờ cũng không thể lấy tiền tài ra để suy xét giá trị, đối với Kiều An Hảo mà nói, cho dù người ta mang những thứ đắt tiền nhất trên thế giới đến trước mặt cô, đều không bằng một con búp bê bình thường mà Lục Cẩm Niên mua cho cô, cô càng nhìn càng thích con búp bê này, cuối cùng nhịn không được cầm lên chiếc điện thoại, mở ra máy chụp ảnh, đưa cho Lục Cẩm Niên: “Giúp tôi chụp một tấm.”

Lục Cẩm Niên nghe thấy Kiều An Hảo nói, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy, lập tức thu lại suy nghĩ của bản thân, vẻ mặt bình tĩnh vươn tay, cầm lấy di động.

Bên trong màn hình, Kiều An Hảo đang ôm búp bê, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu ra, đôi mi thanh tú, má trắng môi hồng, rất là đáng yêu động lòng người.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm màn hình trong vài giây, mới bấm nút chụp ảnh.

Kiều An Hảo tiếp nhận lại điện thoại, liếc mắt đánh giá tấm ảnh một

cái, hết sức hài lòng, vẻ mặt đắc ý một chút, sau đó liền mở facebook ra, tải lên ảnh chụp, viết một câu: “Đi sau quà sinh nhật đáng yêu mà tôi nhận được, là câu nói chúc tôi sinh nhật vui vẻ...” Cuối cùng Kiều AN Hào còn điền một hàng biểu tượng mỉm cười.

Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh, chứng kiến thu hết toàn bộ hành động của Kiều An Hào vào đáy mắt, trên mặt của anh cũng không có nhiều biến hóa, chỉ ôn hòa mở miệng: “Về Cẩm Tú Viên trước đi.”

“Được.” Kiều An Hào không hề do dự trả lời, thấy chiếc điện thoại cầm trong tay rung lên, liền cúi đầu nhìn lại, là bình luận của Tống Tương Tư: “Tiểu Kiều, sinh nhật vui vẻ.”

Facebook của Kiều An Hào, bây giờ có không ít fan, những người quan hệ khá tốt với cô trong đoàn phim cũng vào bình luận, tin tức phát ra chưa đến một phút, liền có không ít người vào bình luận chúc mừng, gần đây bên trong trang của cô, nhiệt độ vô cùng cao.

Xe chạy nhanh trên đường cao tốc gặp đèn đỏ, Lục Cẩm Niên giảm lên phanh lại, xe dừng lại, hai mắt anh nhìn vào di động, sau đó ngon tay bấm bấm vài cái, lúc hết đèn đỏ đến đèn xanh, Lục Cẩm Niên buông điện thoại di động xuống, chuyển tay lái, quẹo phải.

Di động của Kiều An Hào có liên tiếp tiếng “Leng keng”, cô cảm thấy phiền một chút, liền muốn tắt máy đi, kết quả vừa mở lên màn hình, liền nhìn thấy bình luận của Lục Cẩm Niên, chỉ đơn giản bốn chữ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Trong lòng Kiều An Hào nhất thời cảm thấy ấm áp, cô quay đầu, nhìn xuyên qua gương chiếu hậu thấy Lục Cẩm Niên đang hết sức chăm chú lái xe, cẩn cẩn môi, trả lại Lục Cẩm Niên một câu: “Cám ơn.”

Trả lời xong, Kiều An Hào cảm thấy bản thân giống như có chút nổi

bật, vì thế liền trả lời thêm một cố người như Trình Dạng, Tông Tương Tư, đạo diễn...

Một lần nữa gặp đèn đỏ, Lục Cẩm Niên lại cầm nên di động, ở bên trong rất nhiều tin tức, thấy trả lời của Kiều An Hảo, vì thế đáp lại hai câu: “Khách sáo.”

Kiều An Hảo vừa xoát bình luận, kết quả nhìn thấy hai chữ này khóe môi hơi câu lên.

Chương 360: Hai câu “wo ai ni” (16)

Kiều An Hảo vừa mới lướt xem bình luận, kết quả lại nhìn thấy hai chữ của Lục Cẩm Niên, khoe môi không nhin được cong lên.

Cô không tiếp tục trả lời anh, nhưng ánh mắt lại chú ý đến Lục Cẩm niên ở bên cạnh.

Bên trong xe chỉ có hai người, tuy không có trao đổi bất kỳ điều gì, nhưng không khí rất ấm áp.

Lúc xe chạy qua một KTV tương đối cũ, Kiều An Hảo nghĩ mỗi lần sinh nhật đều rất quen thuộc, sinh nhật hàng năm anh đều tặng quà cho cô, mãi đến một năm tốt nghiệp đại học kia, cô lại không có quà của anh.

Lúc đó, vừa là lúc quan hệ của anh và cô trở nên xa lạ.

Lúc trước khi còn học trung học, nhiều lần cũng đến KTV chơi đùa với bạn bè.

Xe chạy qua KTV rất lâu, Kiều An Hảo vẫn quay đầu, nhìn Lục Cẩm Niên: “Không nghĩ tới, anh còn nhớ rõ sinh nhật của tôi, tôi còn tưởng anh đã quên rồi.”

Lục Cẩm Niên nhìn thẳng đường phố phía trước, ánh đèn nê ôn ngoài cửa xe, không ngừng xẹt qua trên mặt anh, khiến vẻ mặt anh có chút mơ màng, anh im lặng tầm năm giây, mới lên tiếng: “Cho tới bây giờ đều chưa từng quên.”

Sinh nhật của cô, sinh nhật của mẹ, ngày giỗ của mẹ, là ba ngày quan trọng nhất của anh trong mấy năm nay, cho tới bây giờ anh đều chưa từng quên.

Đáy lòng Kiều An Hào run lên một chút, sau đó có cảm giác khẩn trương không nói nên lời, cô ngừng thở, như là muốn xác nhận điều gì, hỏi: “Anh đều nhớ kỹ sinh nhật của tôi sao?”

“Bảy lần sinh nhật của em, làm sao có thể quên?” Lúc anh nói những lời này, ngữ điệu dường như nhiễm một tầng sầu não khiến người khác không nhận ra.

Những sinh nhật từ thời thiếu niên của cô, anh tặng quà, tuy nhiên không chớp mắt qua, đúng là mỗi năm anh đều tặng.

Từ thấp đến cao, trọn vẹn bảy năm, bảy năm đó, là anh cố gắng yêu cô.

Bảy năm?

Đây là điều như thế nào, trong nháy mắt khiến cho Kiều An Hào nghĩ lại những năm tháng kia, chính mình cố chấp yêu anh như thế nào, mỗi món quà anh tặng cô, đều trở thành một loại bảo bối mà cô vô cùng trân trọng.

Đột nhiên, Kiều An Hào chau mày, không đúng, cô chỉ nhận được sáu món quà của anh, sao anh lại nói là bảy? Thêm một món nữa của năm nay sao?

Kiều An Hào vừa muốn mở miệng hỏi Lục Căn Niên, điện thoại lại vang lên.

Là một dãy số xa lạ.

Kiều An Hào nuốt lời nói vào trong miệng, cầm lấy điện thoại, tiếp nhận, bên trong truyền đến một giọng nữ lễ phép: “Xin hỏi có phải là cô Kiều – vợ của anh Hứa Gia Mộc không ạ?”

Kiều An Hào sững sốt một phen: “Cô là?”

“Đây là bệnh viện, anh Hứa vừa mới tỉnh lại, tôi gọi điện thoại cho Hứa gia, nhưng không ai nghe máy, vì thế chỉ có thể gọi cho cô.”

“Tôi lập tức đến đó.” Kiều An Hào cúp điện thoại, nhìn Lục Cẩm Niên nói: “Chúng ta đến bệnh viện một chuyến, anh Gia Mộc đã tỉnh.”

Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng gật đầu, không nói lời nào liền quay đầu xe, chuyển hướng về bệnh viện nơi Hứa Gia Mộc đang nằm.

Dọc đường đi, đáy lòng anh còn nghĩ, Hứa Gia Mộc đã tỉnh, anh và cô có phải cũng nên kết thúc không?

Dọc đường đi, đáy lòng cô cong nghĩ, anh Gia Mộc đã tỉnh, quan hệ của anh và cô sẽ trở nên như thế nào đây, sau khi cô hủy bỏ hôn ước, bọn họ có thể làm bạn bè của nhau giống như hiện tại sao?

Dọc đường đi, hai người, hai tâm tư khác nhau, một người sợ hãi việc chia tay, một người nhớ lại khi bắt đầu.

Chương 361: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (1)

Editor: Xiu Xiu

Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ có thể do bận bịu, có khả năng còn chưa đến đây, quan hệ giữa Lục Cận Niên và Hứa Gia Mộc từ xưa đến nay vẫn rất tốt, lúc Kiều An Hào muốn rủ anh cùng lên lầu xem Hứa Gia Mộc, Lục Cận Niên suy nghĩ xong cũng gật đầu đồng ý, sau đó dừng xe ở bãi đỗ xe, khóa kỹ càng, theo Kiều An Hào xuống xe, đi vào.

Y tá chăm sóc Hứa Gia Mộc, ở trong đại sảnh chờ Kiều An Hào, thấy cô tiến vào, lập tức dẫn cô lên lầu, vừa đi, vừa nhìn Kiều An Hào nói lại quá trình tỉnh lại của Hứa Gia Mộc: “Tối hôm nay tầm sáu giờ, anh Hứa liền cử động, sau lần trước, mỗi ngày đều có nhúc nhích một chút, chỉ là tối hôm nay, thường xuyên động đậy, lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, vừa lúc tôi đi toilet về, phát hiện thấy anh Hứa đang mở mắt...”

Theo y tá miêu tả, Kiều An Hào và Lục Cận Niên đi vào phòng bệnh, giống như y tá nói, Hứa Gia Mộc nằm trên giường bệnh, trên cánh tay đầy vết kim châm, tròn tròn mắt nhìn trần nhà, như đang nhớ đến điều gì.

Tuy không có tình yêu cũng không có huyết thống, nhưng đối với Kiều An Hào mà nói, Hứa Gia Mộc giống như là anh trai ruột của cô, từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn bảo vệ cô, nhất là sau khi cha mẹ cô qua đời, Hứa Gia Mộc càng thêm sủng ái cô, cho nên cô thấy anh hôn mê bất tỉnh lâu như vậy, bây giờ thật sự mở mắt ra, đáy lòng không nhận

được kích động, không nghĩ ngợi vọt tới bên cạnh giường bệnh, nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc hồi lâu, xác định trong đáy mắt của anh, có hình ảnh ngược của chính mình, sau đó mới mở miệng hô một tiếng: “Anh Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc nhìn Kiều An Hào, vẻ mặt ngây ngốc, giống như không hề quen biết cô, chỉ ngơ ngác nhìn cô, không có phản ứng gì.

Kiều An Hào bị ánh mắt xa lạ như thế nhìn lại khiến cô có chút sợ hãi, tiếp tục hô một tiếng: “Anh Gia Mộc?”

Sau đó lại mở miệng, cẩn thận nhẹ giọng nói: “Anh Gia Mộc, anh không nhận ra em sao?”

Hứa Gia Mộc nghe được câu sau cùng của Kiều An Hào, ánh mắt mới giật giật, nhìn chăm chăm cô, có một tia sáng.

Kiều An Hào bình ổn lại hô hấp, nhìn Hứa Gia Mộc, không dám lên tiếng, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Hứa Gia Mộc nhìn Kiều An Hào rất lâu, sau đó mới miễn cưỡng giật giật tay mình, mò lên tay của Kiều An Hào, muốn nắm một phen, nhưng thế nào cũng không dùng lực được, sau cùng đánh lực bất tòng tâm nhìn về phía Kiều An Hào cong môi lên, biên độ cười cũng rất nhỏ, hao tổn một lượng sức rất lớn, mới nói ra được hai chữ mơ hồ không rõ nghĩa: “Kiều... Kiều...”

Nước mắt của Kiều An Hào liền chảy xuống, cô gắt gao bắt lấy tay của Hứa Gia Mộc, giọng nói có phần kích động: “Anh Gia Mộc, rốt cuộc anh cũng tỉnh lại, anh có biết mình đã hù chết người không, anh Gia Mộc, em còn nghĩ anh sẽ không thể...”

Lục Cẩm Niên theo Kiều An Hào tiến vào phòng bệnh, nhìn thấy một

hình ảnh như vậy, chỉ cảm thấy như có rất nhiều kim đâm, chi chít cắm vào trái tim anh.

Kiều An Hào cầm lấy tay của Hứa Gia Mộc, kích động rất lâu, mới nhớ tới Lục Cẩm Niên, sau đó liền giơ tay lên, xoa xoa nước mắt, mũi hơi hồng hồng, tránh người ra, nhìn Hứa Gia Mộc nói: “Anh Gia Mộc, còn có Lục Cẩm Niên, anh ấy cũng đến.”

Chương 362: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (2)

Lục Cẩm Niên nghe lời nói của Kiều An Hào, phải mất rất nhiều sức lực, mới cứng rắn đè lại sự khó chịu trong lòng, duy trì vẻ mặt điềm đạm, nhìn về phía Hứa Gia Mộc, mở miệng gọi một tiếng: "Gia Mộc."

Hứa Gia Mộc nhìn Lục Cẩm Niên, trong mắt nhuộm một tia lệ thuộc, giống như hôn mê đã lâu, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình cảm anh họ, anh mất rất nhiều sức lực, mới phát ra một từ: "Anh."

Hứa Gia Mộc mới vừa tỉnh lại, nói chuyện phí sức, Lục Cẩm Niên nói ít, rất im lặng, cho nên trong phòng bệnh chỉ có một mình Kiều An Hào nói huyền thoại, chẳng qua lời của Kiều An Hào, đại đa số đều nói cho Hứa Gia Mộc nghe.

Nói chuyện trong lúc Hứa Gia Mộc hôn mê mấy tháng, xảy ra một vài chuyện, còn nói lại cảnh tượng lúc xảy ra tai nạn giao thông.

Đối với Kiều An Hào mà nói, trên thế giới này người bạn quan trọng nhất với mình, sống sót sau tai nạn, thật sự là một chuyện vô cùng vui vẻ và phấn chấn.

Có lúc, một vài chuyện, thật ra thì rất bình thường, không có gì mờ ám, nhưng khi bạn biết, giữa cô và anh có gì, bạn luôn luôn sẽ không kiềm chế được suy nghĩ lung tung.

Cho nên, Kiều An Hào vui vẻ và phấn chấn, rơi vào trong mắt Lục Cẩm Niên, mang theo mấy phần áy náy nghĩ sâu xa, nhất là Kiều An Hào cứ liên tục gọi anh Gia Mộc, khiến Lục Cẩm Niên ghen tỵ.

Kiều An Hào nhìn về phía Hứa Gia Mộc nói: "Anh Gia Mộc, anh phải nhanh chóng khỏe lại, qua giai đoạn này sẽ chiếu phim của em, lúc đầu anh từng nói, nếu như em xuất hiện trên TV, anh muốn được xem đầu tiên..." Nói đến đây, Lục Căn Niên rốt cuộc không chịu nổi lên tiếng nói một câu: "Tôi đến phòng vệ sinh." Sau đó, đi ra khỏi phòng bệnh.

Cho đến tối nay, nhìn anh và cô nói chuyện, anh mới biết, thì ra là giữa bọn họ, có nhiều giao ước như vậy.

Mặc dù Hứa Gia Mộc phản ứng có hơi chậm lại, nhưng lúc Kiều An Hào nhắc tới phim, cảm xúc trong mắt có vẻ phập phồng, trong đầu liền nhớ lại ba chữ "Tổng Tương Tư" này, trong lồng ngực không khỏi cuộn cuộn có một sự tức giận.

bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Hứa Gia Mộc tỉnh lại lần đầu tiên, ngủ mê man lâu như vậy, thân thể còn mệt mỏi, cho nên không có sức, tinh thần chưa đủ tỉnh táo, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nặng trĩu ngủ.

Kiều An Hào đắp chăn cho Hứa Gia Mộc xong, xoay người dặn dò vài điều với người chăm sóc Hứa Gia Mộc, mới cầm túi của mình lên, đi ra khỏi phòng bệnh.

-

Lục Căn Niên đi ra ngoài, không có trở về phòng bệnh, anh đứng ở hàng lang, nhìn xuyên qua kính thủy tinh của phòng bệnh, nhìn Kiều An Hào ngồi ở bên cạnh giường bệnh Hứa Gia Mộc, dáng vẻ nói

luôn mềm, mặc dù không biết rốt cuộc cô nói gì, nhưng đáy lòng vẫn nổi lên sự hâm mộ, thậm chí anh cũng có có ý nghĩ, hận không thể biến thành người sống đời sống thực vật vì bị tai nạn - Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc ngủ, Lục Căn Niên nhìn Kiều An Hào cho anh thể thiếp đắp bị hình ảnh, rốt cục xoay người, rời đi.

-

Kiều An Hào đi ra khỏi phòng bệnh, thấy hành lang trống vắng, không có Lục Căn Niên, lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, không ai nhận nghe, vì vậy trước tìm bác sĩ vào phòng vệ sinh nam tìm, biết Lục Căn Niên không có ở đây, mới đi xuống lầu.

Kiều An Hào đi ra khu nhập viện, như cũ không nhìn thấy Lục Căn Niên, vì vậy lần nữa lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lục Căn Niên một cú điện thoại, sau đó nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ phía trước truyền tới.

Chương 363: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (3)

Kiều An Hảo tìm nơi phát ra tiếng chuông, đi tới, nhìn cây cột ở khắp nơi cuối cùng thấy Lục Cận Niên đang dựa vào một cây cột hút thuốc.

Kiều An hảo nhíu mày một chút, cúp điện thoại, oán thăm trong lời nói: “Vì sao không nghe điện thoại?”

Lục Cận Niên nghe thấy tiếng của Kiều An Hảo, người còn chưa tỉnh lại hoàn toàn, có chút kích động bóp tắt lửa ở điều thuốc đi, mở miệng lảng tránh: “Gia Mộc thế nào?”

“Ngủ.” Kiều An Hảo trả lời một câu, lại hỏi: “Sao anh lại xuống dưới một mình? Gọi điện thoại cũng không trả lời.”

Lục Cận Niên lậy ra di động, nhìn thấy có 3 cuộc gọi nhỡ, giật giật môi, trả lời câu hỏi phía trước của Kiều An Hảo: “Nghiện thuốc lá, xuống dưới hút một điếu.”

Dừng lại một lát, Lục Cận Niên trả lời nửa câu oán thăm đằng sau của Kiều An Hảo: “Vừa rồi không có nghe thấy chuông điện thoại kêu, thực xin lỗi.”

Lúc đầu Kiều An Hảo không có gọi điện được cho Lục Cận Niên lại không nhìn thấy người, đáy lòng quả thực có chút tức giận, nhưng vừa nhìn thấy anh, một chút tức giận này đã biến mất không còn một mảnh, bây giờ lại nghe anh xin lỗi, lập tức cúi đầu cười cười, nhưng khi nhìn thấy thùng rác ở bên cạnh cây cột, có rất nhiều đầu thuốc lá,

nhieu mà lại: “Anh vừa hút nhiều điếu thuốc như vậy?”

Lục Cận Niên không có hé răng.

bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào vừa tức giận vừa lo lắng nói: “Hút thuốc không tốt đối với thân thể, tốt nhất là không nên hút, biết không.”

Lục Cận Niên gạt đầu, sau đó đi trước bước xuống cầu thang, mở ra cửa xe ở tay lái phụ, chờ Kiều An Hào ngồi vào trong, mới đóng cửa xe, rồi cũng lên xe.

Lục chú ý lái xe của Lục Cận Niên, không được tập trung bằng lúc trước, thậm chí có một lần, suýt nữa xông qua đèn đỏ, mà mà Kiều An Hào nhắc nhở đúng lúc, anh mới hoàn hồn, vội vàng phanh lại.

Kiều An Hào ngồi ở tay lái phụ, bởi vì Lục Cận Niên đưa quà sinh nhật với Hứa Gia Mộc tình lại, nên trong lòng rất vui, mặt mày hơn hờ.

Lục Cận Niên nhìn xuyên qua gương chiếu hậu, nhìn dung mạo của cô, tâm trạng lại tụt xuống đáy dốc, Hứa Gia Mộc tình lại, cô vui vẻ vậy sao?

Mùa hạ ở Bắc Kinh, vào lúc đêm khuya luôn có những cơn mưa bất chợt, xe rời đi cách bệnh viện không xa, liền có một cơn mưa to giáng xuống, nhưng mà chỉ mưa trong khoảng 10 phút, rồi ngừng lại.

Lục Cận Niên nhìn trên cửa kính xe thỉnh thoảng có những giọt nước mưa lăn xuống, mở miệng hỏi vấn đề mà bản thân nghĩ suốt đêm

nay: “Bác sĩ có nói, Gia Mộc khi nào có thể hoàn toàn bình phục không?”

“Bình phục nhanh thì mất gần một tháng, chậm thì mất khoảng hai ba tháng.” Kiều An Hảo thành thật thuật lại những gì mình nghe được cho Lục Cẩm Niên.

“Uh.” Lục Cẩm Niên lên tiếng, không có tiếp tục nói chuyện, suy nghĩ trở nên loạn một chút.

Nhanh thì một tháng, chậm thì hai ba tháng...

Đây là không phải đại biểu cho, thời gian anh và cô ở cùng nhau, lâu nhất là hai ba tháng, ngắn nhất thì chỉ có thời gian ba mươi ngày?

Ngã tư đường Bắc Kinh, buổi tối đều sửa chữa.

Đường thông đến Cẩm Tú Viên, đêm nay bị chặn lại, tu sửa.

Lục Cẩm Niên phải khởi động xe đi đường vòng, Kiều An Hảo nhớ... đi đường chính mất khoảng 10 phút nhưng mà đường vòng thì ít nhất cũng khoảng nửa tiếng, vì thế liền đề nghị đi bộ trở về.

Lục Cẩm Niên không có ý kiến, trực tiếp dừng xe ở ven đường, hai đi bộ về phía Cẩm Tú Viên.

Bởi vì vừa mới mưa xuống, nên trên đường còn đọng lại nước, Lục Cẩm Niên sợ Kiều An Hảo chân bị dính nước, sẽ bị cảm lạnh, liền ngòì xỏm xuống: “Tôi cõng em.”

Chương 364: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (4)

Kiều An Hảo bị hành động bất thành tình của Lục Cận Niên dọa ngăn ra, nhìn chăm chăm phía sau lưng anh một lúc lâu, nghe thấy âm thanh hơi loảng của anh truyền đến: “Trời mưa, đường không dễ đi.”

Kiều An Hảo cho rằng Lục Cận Niên lo lắng cho gót giày cao sẽ khiến cô mệt mỏi, vội vàng hoàn hồn, có chút được sung ái mà kinh sợ nói: “Không cần, tôi có thể tự đi, đường cũng không xa lắm.”

Lục Cận Niên vẫn duy trì tư thế ngồi chồm hổm như cũ: “Đi lên đi.”

Theo lời nói của anh, anh xoay người, tóm lấy cánh tay của cô, kéo cô đến trên lưng mình, sau đó nâng hai chân của cô lên, đứng lên.

Kiều An Hảo sợ ngã, vội vàng tóm lấy bả vai của Lục Cận Niên, thật cẩn thận ghé vào trên lưng anh, cũng không dám động đậy.

Phía sau lưng anh, cực kỳ rộng lớn, bước đi của anh rất ổn định, giày da trầm ổn vượt qua hết vũng nước này đến vũng nước khác, Kiều An Hảo ghé vào trên lưng anh, trong lòng sinh ra một loại cảm giác không nói nên lời, thân thể căng cứng cũng dần được buông lỏng.

Thành phố lúc 1 giờ rạng sáng, trời vừa mưa xuống, nhiệt độ hơi thấp, có vài giọt nước đọng trên lá cây, lúc gió đêm thổi qua làm chúng rơi xuống, rơi trên mặt Kiều An Hảo, trên cánh tay, trên tóc, lạnh lạnh nhưng lại khiến tâm tình cô trở nên rất yên bình.

Có thể do Kiều An Hào hay bị tụt xuống, Lục Căn Niên đi được vài bước lại dừng lại, kéo cô lên, tay của Kiều An Hào theo bản năng ôm lấy cổ anh, nghiêng đầu là có thể nhìn thấy từng đường cong hoàn mỹ trên gương mặt anh.

Trước ngực Kiều An Hào dán vào sau lưng anh, chỉ có quần áo ngăn cách, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, nóng nóng, truyền tới trong lòng cô, tạo nên một dòng nước ấm dần dập chảy, khiến tay đang ôm cổ anh, không nhịn được, tăng thêm sức.

Bởi vì hai người ở rất gần, cô có thể ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, mặt mày cũng trở nên mềm mại hơn rất nhiều, âm thanh mở miệng, cũng rất nhẹ nhàng: “Lục Căn Niên?”

“Ừm?” giọng điệu của anh, cũng rất nhẹ, bước chân ung dung trầm ổn, lại rất vững vàng

Kiều An Hào ghé vào trên lưng anh im lặng gần một phút đồng hồ, mới tiến đến gần lỗ tai của anh, nhỏ nhẹ mở miệng nói: “Chúng ta đã là bạn học của nhau nhiều năm rồi.”

Lục Căn Niên không hiểu tại sao đột nhiên cô lại nói những lời này, trán anh hơi nhăn lại “ừ” một tiếng, sau đó mở miệng nói: “Tính cả sơ trung là sáu năm.”

“Chúng ta chỉ là bạn bè của nhau thôi sao?” Lúc Kiều An Hào nói ra những lời này, tâm tình không hiểu sao có chút khẩn trương.

Nếu bọn họ là bạn bè của nhau, sau khi Hứa Gia Mộc xuất viện, cho dù anh và cô không thể sắm vai vợ chồng như hiện tại, nhưng vẫn có thể liên hệ với nhau, không phải sao?

Cho dù anh thật sự yêu người khác, cho dù anh mãi mãi không thay

đổi, nhưng cô gái kia cũng đã lập gia đình, thời gian lâu dài, anh cũng phải có gia đình của mình, cho đến lúc đó, dù không cưới cô vì tình yêu, thì cũng không sao, chỉ cần cô và anh vẫn còn liên hệ với nhau, không phải cô vẫn có hy vọng sao?

Chương 365: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (5)

Bạn bè... Ban đầu thời gian niên thiếu, bởi vì vô cùng nghèo khó tự ti, cho nên chỉ có thể yên lặng làm bạn bên cạnh cô, nhưng khi đó, thật ra thì trong lòng anh, cho tới bây giờ đều không muốn làm bạn với cô.

Sau lại anh biết cô và Hứa Gia Mộc có hôn ước, anh liền suy nghĩ, mình và cô không có gặp nhau, hoặc giả là quên mất cô, nhưng đợi đến khi anh và cô càng lúc càng xa, anh mới phát hiện, rốt cuộc cuộc sống tối tăm thế nào, khi đó, anh hi vọng, mình có thể có một lý do có thể đến gần cô, dù không thể nói chuyện, chỉ cần có thể đứng từ xa nhìn thấy, anh cũng thỏa mãn, nhưng chỉ là nguyện vọng hèn mọn như vậy, cũng không cách nào thực hiện, cuối cùng hai người cứ thành người lạ như vậy.

Nếu không phải Hứa Gia Mộc bị tai nạn giao thông, anh và cô giống như hai đường thẳng song song, không có điểm giao nhau.

Nhưng hôm nay Hứa Gia Mộc đã tỉnh, anh và cô phải kết thúc...

Nếu như kết quả cuối cùng, là cô cùng với Hứa Gia Mộc, như vậy anh bằng lòng biến tình yêu của mình thành bí mật không thể nói, vĩnh viễn ở bên cạnh cô, làm một người bạn, lúc cô khổ sở, có thể an ủi cô, lúc cô gặp vấn đề, có thể giúp cô, lúc cô vui vẻ, chân thành chúc phúc cho cô...

Lục Cẩm Niên nghĩ tới đây, gương mặt nhanh chóng nhìn về phía Kiều An Hào đang dựa vào bả vai của mình, giọng nói lạnh lạnh:

"Không phải chúng ta vẫn luôn là bạn sao?"

Không phải chúng ta vẫn luôn là bạn sao?

Kiều An Hào nghĩ đi nghĩ lại lời này, mới hoàn toàn hiểu được ý anh là gì, tâm trạng cũng bị dẫn dắt, nhất thời trở về nơi xa, giống như uống một viên thuốc an thần, đồng ý với Lục Căn Niên, khẳng định "Ừ" một tiếng, nói: "Đúng, chúng ta vẫn luôn là bạn bè."

Đã từng yêu đối phương sâu sắc như vậy, cố gắng hết sức muốn làm một nửa của đối phương, nhưng năm tháng đổi thay, thời gian trôi qua, bởi vì mất đi, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì yêu quá sâu nặng, cho nên càng nhát gan, chỉ cần có thể làm bạn bè, chính là Thượng đế đã ban cho quà tặng.

Lục Căn Niên không nói gì, chỉ cõng Kiều An Hào, đi qua một mảng đèn xanh lờ mờ, lúc đến gần Cẩm Tú viên, trong sân có một cây hoa quế, lúc này hoa quế bắt đầu nở, mùi thơm khắp nơi.

Kiều An Hào nằm ở trên lưng Lục Căn Niên, ngửi mùi hoa quế, khoe môi không nhìn được hơi cong lên.

Bước chân Lục Căn Niên cố ý chậm chậm, giống như muốn kéo dài giây phút tốt đẹp này thành vô hạn.

Đi ngang qua một biển quảng cáo, Kiều An Hào thấy phía trên lời quảng cáo có hai chữ "Bảy năm" này, sau đó nhớ tới trước lúc mình nhận được điện thoại của bệnh viện, cũng muốn hỏi Lục Căn Niên một chuyện, vì vậy suy nghĩ dò xét, mở miệng lần nữa phá vỡ sự yên lặng giữa hai người: "Lục Căn Niên, lúc nãy trên xe, anh nói với tôi, anh tặng tôi bảy món quà sinh nhật, anh còn nhớ bảy món quà đó là gì không?"

Tặng cô một món quà, đều tí mĩ chuẩn bị, làm sao anh không biết?

Lục Cẩm Niên lại làm bộ như không nhớ, hỏi: "Là quà gì?"

Kiều An Hảo nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, sau đó từ từ kể ra:
"Lớp mười một, là một hộp âm nhạc."

Hộp âm nhạc đó không đắt, chỉ hơn một trăm đồng, đó là lần đầu tiên anh đi tham gia sinh nhật của cô, thấy Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ tặng các xa xỉ, đáy lòng cực kỳ thất vọng.

Chương 366: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (6)

“Quà tặng năm lớp mười một, là một cuốn nhật ký rất đẹp.”

“Quà tặng năm lớp mười hai, là một chiếc cốc nước.”

“Đại học năm thứ nhất, món quà mà anh tặng là một chiếc khung ảnh.”

“Đại học năm thứ hai và năm thứ ba, là một chiếc vòng cổ và một chiếc vòng chân....Món quà cuối cùng, chính là con búp bê mà đêm nay anh tặng.”

Kiều An Hào mang từng món quà mà Lục Cẩm Niên tặng bản thân ra xem lại, hoàn toàn trùng khớp với trí nhớ của Lục Cẩm Niên, chỉ là lúc cô nói xong món quà cuối cùng, anh lại nhíu mày, ngoài món quà ngày hôm nay, thì món quà thứ bảy, không phải là món quà mà đại học năm thứ tư anh tặng, quà của năm đó không phải là hoa hồng và bánh ngọt sao? Hơn nữa món quà của đại học năm thứ tư, là món quà quý nhất từ trước đến nay mà anh đưa cô, cô vì sao chưa nói?

Đáy lòng Lục Cẩm Niên cảm thấy mơ hồ khó hiểu, trên mặt không động thanh sắc hỏi: “Đại học năm thứ tư, anh có đưa một phần quà sinh nhật, em không biết sao?”

“Đại học năm thứ tư?” Kiều An Hào có chút nghi hoặc hỏi: “Anh có nhớ nhầm không, ngày sinh nhật vào đại học năm thứ tư của em, làm sao anh có thể tặng quà cho em chứ?”

Tuy rằng Lục Cẩm Niên không thấy rõ khuôn mặt của Kiều An Hào, nhưng từ bên trong lời nói của cô, có thể nghe ra sự ngỡ ngàng của cô, vì thế lập tức lên tiếng hỏi ra nghi ngờ của bản thân: “Không có sao?”

Đối với quà của Lục Cẩm Niên, từ trước đến nay Kiều An Hào vẫn cất giữ cẩn thận, vì thế cô không có khả năng nhớ nhầm, nhưng để tránh ngoài ý muốn, Kiều An Hào vẫn quay đầu, nghiêm túc nghĩ kỹ lại, khi chắc chắn mới nói với Lục Cẩm Niên: “Thật không có, năm đó một câu sinh nhật vui vẻ anh cũng chưa nói với em đâu.”

Lục Cẩm Niên không trả lời, mơ hồ dư dật đáy lòng dần trở nên rõ ràng, năm đó anh đạt được giải thưởng, ngàn dặm xa xôi đến Bắc Kinh, nhìn thấy quà tặng ở trong đồng rác, thì ra cô căn bản không nhận được, nói cách khác, có người chặn quà tặng lại.

Sẽ là ai?

Trong đầu Lục Cẩm Niên ngay lập tức hiện lên cái tên Hàn Như Sơ.

Là bà ta, nhất định là bà ta!

Chuyện đêm đó, đến bất thành hình, đả kích quá lớn đối với anh, anh căn bản không nghĩ ra lỗ hổng trong đó, bây giờ nghĩ lại, anh mới phát hiện, Hàn Như Sơ khẳng định muốn biết anh có thích Kiều An Hào hay không, nên bà ta mới xem quà mà anh tặng cho Kiều An Hào.

Từ trước tới nay Hàn Như Sơ vẫn luôn ghét bản thân, biết anh thích vị hôn thê của con mình, cho nên mới làm như vậy đi.

Hóa ra, người phụ nữ đó, không chỉ hại chết con anh, mà còn hại anh hiểu nhầm Kiều An Hào nhiều năm như vậy.

Đáy lòng của anh, bây giờ vừa ảo não vừa vui sướng.

Vui mừng vì cô bé mà hắn yêu kia, tuy rằng không thương anh, nhưng cũng chưa bao giờ giẫm lên tâm ý của anh.

Ảo não là vì anh vậy mà bị người ta đùa bỡn trong lòng bàn tay, hận qua oán qua kỳ thực Kiều An Hảo vô tội.

Kiều An Hảo thấy Lục Cận Niên một lúc lâu không có hé răng, lại lên tiếng: “Sinh nhật của em vào đại học năm thứ tư, anh thật sự có đưa quà cho em sao?”

Lục Cận Niên lấy lại tinh thần của bản thân, mở miệng bình thản trả lời: “Hình như là anh nhớ lầm.”

Kiều An Hảo nhất thời hạ mi mắt xuống, ôm cổ Lục Cận Niên: “Anh có phải rất thích nhà Shmily gì đó sao?”

“Uh.” Lục Cận Niên lên tiếng hỏi lại: “Làm sao vậy?”

Chương 367: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (7)

“Tôi phát hiện những món quà anh tặng đều được khắc chữ Shmily, đặc biệt là quà của năm nay, rất đẹp.” Thật ra, Kiều An Hào nhận được quà của anh, đều nhìn thấy chữ Shmily, lúc ấy cô không biết là cái gì, cũng không biết thương hiệu này có rất nhiều dòng quà tặng khác nhau, mãi đến khoảng hơn bốn năm trước, ở trên đường cô tình cờ nhìn thấy một tiệm bán quà tặng treo biển Shmily, mới biết được, mấy chữ cái đó, là tên một nhãn hiệu.

Ngữ điệu của Lục Căn Niên vẫn lạnh nhạt như cũ: “Quà tặng ở đó cũng không tệ lắm.”

“Là rất không tệ.” Kiều An Hào cực kỳ đồng ý, qua một lát, còn nói: “Anh có biết đằng sau cái tên thương hiệu này còn có một câu chuyện rất cảm động không?”

“Câu chuyện gì cơ?”

“Tôi đọc được trên Sina, sở dĩ gọi là Shmily, là viết tắt của See, How, Much, I, Love, You ghép lại, nghe nói người sáng tạo ra nó là một người đàn ông cực kỳ si tình, anh ấy sáng tạo ra thương hiệu này vì muốn thông báo tình cảm của mình đến người phụ nữ mà anh ấy yêu thương, thế nhưng sức cạnh tranh của quà tặng quá lớn, thương hiệu này bị lãng quên nhiều năm, gần đây mới bắt đầu hưng thịnh, sau đó câu chuyện cũ này cũng được kể lại.”

“Hóa ra còn có câu chuyện lãng mạn như vậy.”

“Thật sự rất lãng mạn.” Trong lời nói của Kiều An Hào còn mang theo sự hâm mộ: “Người phụ nữ kia thật hạnh phúc.”

Lục Cẩm Niên cười cười, không nói gì, quẹo phải đi vào Cẩm Tú Viên.

See, How, Much, I, Love, You.

Shmily.

Đã từng, quà tặng của anh đưa cho cô có giá rất rẻ, nhưng lại có ý nghĩa rất sâu sắc.

Quà tặng lúc đầu, mấy chữ đó đều do anh tự khắc lên.

Càng về sau, đại khái hơn bốn năm trước, lúc ấy anh và cô đã không còn liên hệ với nhau, nhưng khi đó anh đã có chút tiền bạc, sau đó anh liền khai trương cửa tiệm bán quà tặng mang thương hiệu này.

Bán những món quà đẹp nhưng giá cả phải chăng, tiền thuê mặt bằng ở Bắc Kinh rất đắt, lúc đầu, anh không hề thu lại được lợi nhuận gì, trên cơ bản đều là lỗ vốn, lúc ấy trợ lý của anh còn nói anh không có đầu óc kinh doanh, để cậu ta đi đóng cửa cửa tiệm đó, anh nhất định không chịu, không vì cái gì khác, chỉ vì đó từng là thông báo mà lúc đầu anh muốn đưa cho cô.

Shmily.

See, How, Much, I, Love, You.

Nhìn xem anh yêu em sâu đậm đến mức nào.

-

Hàn Như Sơ nhận được điện thoại của bệnh viện, Hứa Gia Mộc đã ngủ, Kiều An Hào cũng đã rời đi, nhưng sau khi bà biết con trai mình đã tỉnh, dù thời gian đã khuya, cũng vẫn để cho quản gia chở mình đến bệnh viện.

Đường từ Hứa gia đến bệnh viện, vừa lúc đi qua lối vào khu biệt thự có Cẩm Tú Viên.

Dọc đường đi, Hàn Như Sơ chỉ nghĩ đến con trai, căn bản không hề chú ý đến bên ngoài, nhưng quản gia đột nhiên dừng xe lại.

Hàn Như Sơ nhăn trán, ngẩng đầu, thấy quản gia nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ xe, không biết nhìn cái gì, liền nói: “Làm sao vậy?”

Quản gia nghe được tiếng của bà, mới chỉ ra bên ngoài, nói: “Bà chủ, bà nhìn kia, đó là cô An Hào.”

Hàn Như Sơ nhìn theo ngón tay của quản gia, quả nhiên thấy Kiều An Hào, thế nhưng cô lại đang ở trên lưng người khác, mà người đó, là Lục Cẩm Viên.

Chương 368: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (8)

Bởi vì khoảng cách rất xa, trên con đường vẫn còn đang thi công, cho nên không thể biết hai người đang nói cái gì, nhưng từ vẻ mặt hai người, rõ ràng đang trò chuyện rất vui.

Quản gia: "Thoạt nhìn, quan hệ của cô Kiều và đứa tạp chủng kia cũng không tệ, thiếu gia thích cô Kiều, bây giờ thật vất vả thiếu gia mới tỉnh lại..."

Quản gia nói tới đây, đúng lúc thấy Kiều An Hảo nghiêng đầu, nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên rồi cười, nhất thời đạp tanhg xe, dừng ở ngoài đường, sau một lát, mới nói: "Có thể cô Kiều thích thứ tạp chủng kia không? Vậy thiếu gia nên làm sao bây giờ?"

Sắc mặt Hàn Như Sơ, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, chẳng qua là không nói một lời ngồi ở trong xe, nhìn chăm chăm hai người ngoài cửa sổ, cho đến khi Lục Cẩm Niên cũng Kiều An Hảo vào nhà, bà mới thu hồi tầm mắt, quản gia ngồi ở chỗ tài xế ngồi, trong miệng có chút tức giận nói: "Thật uổng công thiếu gia đối xử với nó như vậy, mà nó đáp lại thiếu gia..."

Hàn Như Sơ nghe đến mấy lời này, vẻ mặt càng thêm khó coi, giọng nói lạnh lạnh cắt đứt lời quản gia: "Lái xe."

Sau đó, xe khởi động, lái đi.

Sau đó, xe khởi động, lái đi.

-

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên hàn huyên lâu như vậy, cũng hơi mệt, cuối cùng không nói lời nào, nằm ở trên bả vai Lục Cẩm Niên, nhắm hai mắt lại.

Hơi thở cô rất nhẹ, không ngừng phun vào cổ anh, khiến đáy lòng anh dâng lên một tia đen tối, đến cả bước chân cũng có hơi cứng ngắt.

Một trận gió thổi tới, mang theo vài phần lạnh lẽo, thức tỉnh Lục Cẩm Niên, anh đè ép ngọn lửa trong lòng, bước chân càng chậm.

Mặc dù lúc này hai người không nói chuyện với nhau, nhưng so với không khí nói chuyện lúc này tốt hơn nhiều, khiến cho người ta cảm thấy năm tháng trôi qua thật tốt.

Dù Lục Cẩm Niên đang suy nghĩ muốn con đường này kéo dài, nhưng cuối cùng cũng kết thúc, bước vào biệt thự của mình.

Trong sân nở hoa, bởi vì một cơn mưa, cánh hoa rơi rụng trên đất, chân Lục Cẩm Niên dính vài cánh hoa.

Đi tới trước cửa, Lục Cẩm Niên giơ tay lên nhấn chuông cửa, tiếng chuông cửa còn chưa ngừng, má Trần đã mở cửa: "Cậu chủ, cô chủ."

Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

Kiều An Hào nằm úp sấp sau lưng anh, mở mắt, gọi một tiếng: "Má Trần."

Vào phòng, Kiều An Hào không có ý muốn xuống, Lục Cẩm Niên

cũng không lên tiếng để cho cô xuống, cứ như vậy tiếp tục cõng, để cho má Trần cởi giày giúp Kiều An Hào, mang dép, sau đó anh mới đổi giày, cõng Kiều An Hào tiếp tục đi vào bên trong, đi tới cầu thang, Lục Cẩm Niên giống như nhớ tới điều gì, nhìn Kiều An Hào lên tiếng nói: "Đến nhà."

Kiều An Hào biết Lục Cẩm Niên muốn để mình xuống, đáy lòng có chút tiếc rẻ, dừng lại năm giây, mới không tình nguyện lên tiếng nói: "Để tôi xuống đây đi."

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chẳng qua là hạ thấp người xuống, để Kiều An Hào thuận thế tuột xuống từ trên người của anh.

Sau đó, Lục Cẩm Niên mở miệng nói: "Tôi vào phòng vệ sinh, em lên lầu trước, chuẩn bị nước tắm giúp tôi."

Kiều An Hào gật đầu, xoay người, chạy lên lầu.

Lục Cẩm Niên nhìn bóng dáng Kiều An Hào biến mất khúc quanh cầu thang, gương mặt giãn ra một nụ cười, xoay người nhìn má Trần, má Trần lập tức thức thờ chạy vào phòng bếp.

Trong phòng ngủ không mở đèn, Kiều An Hào đẩy cửa phòng ngủ, bản năng muốn sờ soạng công tắc ở vách tường, còn chưa ấn, đã phát hiện trong phòng ngủ có ánh sáng, hơi nhăn trán, cất bước, đi vào, sau đó cả người sững sờ...

Chương 369: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (9)

Trong phòng ngủ không bật đèn, Kiều An Hào đẩy cửa phòng ngủ ra, theo bản năng sờ soạng công tắc đèn, còn chưa bật, thì phát hiện trong phòng ngủ có ánh sáng, cau mi lại, bước chân, đi vào, sau đó liền sững sờ đứng tại chỗ.

Chân của cô hạ xuống, là hai ngọn nến song song, độ rộng ở giữa hai ngọn nến ước chừng khoảng một thước, như là một cái đường nhỏ, uốn lượn qua giường và sofa, đi qua ban công, bên trong có ánh sáng tỏa ra lớn hơn.

Đi theo ánh sáng của ngọn nến, Kiều An Hào vào phòng ngủ nhìn tứ phía trên vách tường, dính đầy cánh hoa hồng nhạt cùng với bong bóng, vách tường đối diện với TV, chỉ dùng để xếp bong bóng thành bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ.”

Cảnh tượng này rất quen thuộc, Kiều An Hào đứng tại chỗ rất lâu, mới bước tiếp, dọc theo con đường nhỏ mà những ngọn nến tạo nên, đi về phía ban công, cô vừa mới vòng qua sofa, liền nhìn thấy toàn bộ trên ban công, bày đầy những ngọn nến nhen nhóm, ánh lửa màu da cam không ngừng mà tỏa sáng, không gian ở giữa không hề có những ngọn nến, nên đặc biệt chói mắt, hiện nên rõ ràng sáu chữ: Kiều Kiều, Sinh nhật vui vẻ.

Những thứ này rõ ràng ở ngày sinh nhật của Lục Cảnh Niên, cô chuẩn bị để muốn cho anh một bất ngờ.

Lúc Kiều An Hào còn đang đắm chìm trong bất ngờ của bản thân,

căn bản không hiểu đến tột bây giờ đang xảy ra chuyện gì thì có một thân thể đi đến phía sau cô, tiếng bước chân quen thuộc truyền tới.

Kiều An Hào theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy Lục Cẩm Niên trên người còn mặc bộ lễ phục tham gia phát hành vào buổi chiều, hai tay bê một chiếc bánh sinh nhật với những ngọn nến đang cháy, thong dong tao nhã bước chân, dọc theo con đường nhỏ của những ngọn nến, đi về phía cô.

Ánh sáng của ngọn nến, chiếu nên mặt anh, nhuộm lên một tầng màu vàng, càng khiến cho dung mạo của anh thêm anh tuấn bức người, ảnh ngược ánh sáng của ngọn nến trong mắt anh, càng thêm sáng ngời.

Kiều An Hào nhìn Lục Cẩm Niên từng bước từng bước đến bên cạnh mình, trong lòng chợt hoảng hốt, nghĩ bản thân ảo giác.

Lục Cẩm Niên chỉ còn cách Kiều An Hào nửa thước, dừng bước chân, hai tay đưa chiếc bánh ngọt tới trước mặt Kiều An Hào, dừng ở đáy mắt của cô, có một ít tia chuyên tâm và tin tưởng, mở miệng âm thanh từ tính nói: “Bởi vì không có thời gian chuẩn bị, nên không thể giống như em, tự mình làm một cái bánh ngọt, cuối cùng đành phải để cho trợ lý đến Thiên Nga Đen mua một cái.”

Cũng may vừa nãy khi Kiều An Hào bước vào nhìn thấy cảnh tượng trong phòng ngủ cũng đã hoài nghi Lục Cẩm Niên phải chăng đã biết những gì cô làm vào ngày sinh nhật anh, nên lúc này khi nghe những lời nói của anh, thì hoàn toàn chắc chắn, cô nhìn anh, âm thanh khi mở miệng có chút run rẩy: “Anh cũng biết?”

Lục Cẩm Niên biết Kiều An Hào đang hỏi cái gì, ánh mắt hơi chớp chớp, nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, vẫn trong sáng như cũ, đầu tiên gật đầu một cái, sau mới mở miệng: “Uh, tôi cũng biết.”

Đôi môi Kiều An Hào hoạt bát di chuyển, cũng muốn hỏi anh làm sao biết được, nhưng còn chưa hỏi, anh đã mở miệng nói tiếp, mang chuyện anh trở về Cẩm Tú Viên sau ngày sinh nhật, sau khi biết mình bỏ lỡ bất ngờ mà cô chuẩn bị, vẫn đều nghĩ nói cho cô biết, kể ra: “Tôi thật xin lỗi, bởi vì tâm trạng đêm hôm đó của tôi không tốt, thương tổn đến em, cũng thật xin lỗi, vì đã bỏ lỡ bất ngờ mà em chuẩn bị cho tôi.”

“Tôi nghĩ nói xin lỗi em vì chuyện đêm đó.” Lục Cẩm Niên dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp: “Cũng muốn nói cảm ơn em vì những gì em làm cho tôi đêm đó.”

Chương 370: Hứa Gia Mộc đã tỉnh (10)

Đầy mắt ngày càng ướt át, sau cũng biến thành sương mù, treo tại khóe mắt, khiến cho Kiều An Hào không thấy rõ hình ảnh trước mắt mình, chỉ mơ hồ nhìn thấy có rất nhiều ánh sáng, cô cố gắng nhếch khóe môi, muốn mở miệng nói tiếng “cảm ơn”, nhưng cánh môi vừa mới giật giật, nước mắt đã không thể khống chế, theo hai gò má của cô lăn xuống.

Một tay Lục Cẩm Niên bưng bánh ngọt, một tay khác duỗi ra lau đi giọt nước mắt trên mặt cô, sau đó nhẹ nhàng nhắc nhở: “Nên ước nguyện rồi.”

Kiều An Hào gấp gáp gật đầu, lại có vài giọt lệ mới rơi xuống, cô cong khóe môi nhiều hơn, nhắm mắt lại thầm ước nguyện trong lòng, đợi đến khi ước xong, mở to mắt, lại một chuỗi giọt nước mắt chảy xuống, thổi tắt ngọn nến, sau đó nở nụ cười chói lọi nhìn anh, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn anh...”

Cô đang muốn nói gì đó, nhưng thế nào cũng không nói nên lời, chỉ là nước mắt càng ngày càng rơi nhiều hơn.

Cô thích anh lâu như vậy, trước đây chỉ đúng một lần rơi nước mắt trước mặt anh, mà cũng chỉ đúng một giọt, lúc ấy anh chỉ nhìn cô một cái, rồi xoay người rời đi, từ sau đó, mặc kệ anh đối xử với cô như thế nào, cho dù muốn khóc, cô cũng chỉ vụng trộm một mình.

Rõ ràng đêm sinh nhật anh hôm đó đã qua lâu như vậy, cô cũng cảm thấy tủi thân như thế nào, cũng không có khóc như bây giờ, nhưng

hiện tại, cô không biết rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì, nước mắt không thể dừng lại được.

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hào khóc như một đứa trẻ, đáy lòng cũng có chút kích động, liền đặt bánh ngọt sang một bên, thông thả lau nước mắt cho cô, nhưng đầu ngón tay hơi run nhẹ nhẹ đã tố cáo sự hoảng hốt của anh, đến sau cùng, anh hơi căng thẳng nói: “Đừng khóc...”

Trong thâm tâm Kiều An Hào cũng hiểu được mình khóc nhiều đến mức quái đản, nhưng là rất nhiều khi, người phụ nữ như một sinh vật kỳ quái, gặp phải chuyện rất thương tâm, rõ ràng nên khóc thì lại kiên cường chịu đựng không rơi một giọt nước mắt nào, nhưng lúc đáng nhẽ nên cười, mà lại khóc đến rối tinh rối mù, cô cố gắng muốn ngăn nước mắt lại, đến sau cùng cũng đã cười thành tiếng, sau đó liền đưa tay ôm lấy eo của anh, chôn đầu trước ngực anh.

Cả người anh cứng đờ, mãi đến khi cảm giác được nước mắt của cô làm ướt đầm áo của anh, trước ngực truyền đến cảm giác ẩm ướt, mới vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, động tác có chút gượng gạo.

Kiều An Hào dần dần bình tĩnh cảm xúc của chính mình, chôn trong lòng anh, đem nước mắt cọ cọ, mới ngẩng đầu, đôi mắt đã trở nên đỏ bừng, nhìn Lục Cẩm Niên cười cười: “Xấu hổ quá, tôi không khống chế được cảm xúc...”

Bởi vì vừa khóc, đáy mắt cô sáng ngời, lúc cô cười lộ lên, mang theo vài nét trẻ con, trên hốc mắt vẫn còn một giọt lệ vương lại.

Lục Cẩm Niên nhìn đến nhập thần, theo bản năng giơ tay lên, đầu ngón tay đụng vào giọt lệ kia, sau đó tay lại đặt trên gò má của cô không hề động đậy, Kiều An Hào còn chưa nói hết câu, liền bị hành

động của anh ngăn lại, đôi mắt sáng ngời mở to, vô tội nhìn anh.

Hai người chăm chú nhìn nhau rất lâu, ánh mắt vẫn gắt gao chạm vào nhau, không khí bên trong đã dần trở nên ám muội.

Chương 371: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt (1)

Trực giác của người phụ nữ nói cho Kiều An Hào biết, kế tiếp sẽ có chuyện gì xảy ra, theo đó, từ sau đêm sinh nhật anh, bọn họ cũng chưa từng làm gì cả, cô vừa chờ mong vừa khẩn trương, nhịn không được cắn cánh môi phẫn nộ.

Ánh mắt của Lục Cận Niên trở nên thâm thúy, tay nâng mặt cô lên, sau đó cúi đầu, ngăn chặn môi của cô. Động tác của anh có chút đột ngột, mãi đến khi cánh môi truyền đến cảm giác ẩm ướt tê dại, cô mới ý thức được lúc này hai người đang làm gì, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, sau đó cô rõ ràng cảm giác được, đầu lưỡi nóng bỏng của người đàn ông thăm dò vào trong miệng cô, rung động rất lâu, khiến cho tất cả suy nghĩ trong đầu của Kiều An Hào như bị trút hết ra ngoài.

Bóng đêm mê ly, ánh nến lẳng lặng thiêu đốt, thi thoảng có gió đêm thổi vào từ ngoài cửa sổ, thổi đến khiến quả bóng treo ở gần ban công lắc qua lắc lại, còn mang theo sự tươi mát của khí trời sau cơn mưa.

Toàn bộ thế giới, yên tĩnh đến rối tinh rối mù, bên tai Kiều An Hào có nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của anh, còn có âm hưởng hôn môi vọng lại.

Về sau, cô bắt lấy tay của anh, có chút không khống chế được sức lực, trong lòng bàn tay ướt đầy mồ hôi.

Hôn đến rất sâu, rất nồng, đến sau cùng, hai người đều trở nên say

mên, sau đó theo bản năng lại nghĩ đến chuyện tiếp theo.

Một tay Lục Cẩm Niên nắm tay cô, kịch liệt hôn, một tay anh kéo khóa lễ phục của cô. Lễ phục hôm nay của cô có chút rườm rà, Lục Cẩm Niên mò mẫm hồi lâu, cũng chưa kéo ra, đáy lòng anh như phát hỏa, ngược lại càng ngày càng nồng nhiệt, sau cùng trực tiếp kéo váy của cô lên, bởi vì hơi gấp gáp, Kiều An Hào bị anh đẩy lùi về phía sau một bước, chân cô đá đến chỗ hai ngọn nến kia, thủy tinh vỡ vụn trong nháy mắt, truyền đến âm thanh thâm thủy, làm Lục Cẩm Niên thức tỉnh, sau đó lý trí của trở về, hô hấp nặng nề thô cát, di chuyển khỏi cánh môi của cô.

Anh suýt nữa quên mất, cô vừa mới giải phẫu xong chưa đến một tháng, may mắn mà cô đá vào ngọn nến, nếu không sợ là sẽ gây ra sai lầm lớn.

Hô hấp của Lục Cẩm Niên dồn dập, lại cúi đầu, còn chưa hết ý muốn hôn môi cô, cực lực áp chế lửa nóng trong người mình, khăn khăn mở miệng nói: “Có muốn ăn bánh ngọt không?”

Một giây trước còn đang kịch liệt hôn nhau, một giây sau liền hỏi cô có muốn ăn bánh ngọt không, thay đổi quá nhanh như vậy khiến Kiều An Hào không theo kịp ý nghĩ của anh, đại não ngây ngốc một lúc lâu mới lắc đầu.

“Tôi bảo má Trần để vào trong tủ lạnh, để ngày mai em ăn.” Âm thanh nói chuyện của anh, nhiệm một chút dục vọng, nhắm chặt mắt lại, đẩy Kiều An Hào trong lòng mình ra xa một khoảng, chỉnh sửa lại váy áo hỗn độn của cô, sau đó mở miệng nói: ‘Đi tắm rửa đi.’”

Chuyện vừa mới như vậy, cũng đã bắt đầu, vậy mà tự dừng lại ngừng lại, người khó chịu ngoài Lục Cẩm Niên ra còn có Kiều An Hào, đáy lòng vắng vẻ, đúng là rất cuộc vắn là phụ nữ, nội tâm vẫn

rất rụt rè, không có dũng khí chủ động quán lấy anh tiếp tục chuyện tình cảm mãnh liệt vừa rồi, cho nên sau khi nghe thấy anh nói, còn chần chừ một lúc, cuối cùng cũng không tình nguyện gật đầu, chậm rãi xoay người, đi vào phòng tắm.

Chương 372: Anh/em cảm thấy anh/em có chỗ nào không tốt? (2)

Lục Cẩm Niên chờ cửa phòng tắm đóng, mới bung bánh kem lên trên bàn, đi xuống lầu, để cho má Trần đặt vào trong tủ lạnh, rồi ra khỏi nhà.

Gió đêm mát lạnh, thổi qua khiến anh khoan khoái, bản năng lấy ra bao thuốc lá trong túi, rút một điếu thuốc ngậm lên miệng, cầm cái bật lửa đang chuẩn bị đốt, nghĩ đến tối nay ở trong bệnh viện, Kiều An Hào nói với mình: Hút thuốc có hại cho sức khỏe, tốt nhất đừng nên hút nữa, cai đi.

Động tác của anh dừng một chút, cuối cùng cầm điếu thuốc đang ngậm trong miệng xuống, nhét vào trong bao thuốc lá, vừa mới chuẩn bị nhét vào túi, chần chờ một chút, kể cả cái bật lửa, cũng vào bên trong thùng rác.

Lục Cẩm Niên ở ngoài phòng đứng tầm nửa tiếng, đợi đến lúc cả người cũng bình tĩnh lại, mới xoay người vào nhà lên lầu.

Đẩy ra cửa phòng ngủ, thì nghe được trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy rào rào, Lục Cẩm Niên nghe được trong lòng lại bị quấy nhiễu, thật vất vả đè xuống hỏa dục, lại bốc lên, anh dứt khoát đi vào phòng thay quần áo, cầm một bộ quần áo, rồi đi ra phòng ngủ, rẽ vào căn phòng cách vách, đi tắm nước lạnh.

Tóc Lục Cẩm Niên còn ướt, lúc trở lại trong phòng ngủ, Kiều An Hào

đang đứng ở trước bàn trang điểm, chuẩn bị sấy tóc.

Tóc của cô có hơi dài, mặc dù đã chải tóc, nhưng bởi vì ướt, vẫn còn bị rối một chỗ, ngón tay cô cầm lên gỡ ra.

Lục Cận Niên ném khăn lau tóc trong tay xuống, đi tới, cầm lược trên bàn, không nói tiếng nào chải tóc cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào hơi sửng sốt, ngẩng đầu lên, nhìn qua gương trước mặt, nhìn Lục Cận Niên, không lên tiếng từ chối, chẳng qua là tay rũ xuống.

Lục Cận Niên chải tóc dài của Kiều An Hào xong, mới cầm máy sấy lên, nghiêm túc sấy khô.

Tiếng máy sấy, vang lên bên tai Kiều An Hào.

Sấy xong tóc, Lục Cận Niên không quên tiếp tục chải lại mái tóc dài của Kiều An Hào, mới đặt lược xuống, mở miệng nói hai chữ: "Được rồi."

Kiều An Hào nhìn qua gương, lại nhìn về Lục Cận Niên, nở một nụ cười, rồi bắt đầu thoa mỹ phẩm dưỡng da.

Lục Cận Niên cũng không lên tiếng nữa, nhanh chóng sấy khô tóc mình, rồi nằm lên giường.

Kiều An Hào thoa mỹ phẩm dưỡng da xong, cũng trèo lên giường, chờ cô nằm xuống, Lục Cận Niên liền tắt đèn.

Trên đất xếp những cây nến, còn chưa cháy hết, trong phòng ngủ vương vấn ánh sáng màu vàng.

Hai người nằm ở trên giường, không ai nói chuyện với người nào, lúc này thời gian đã không còn sớm, nhưng mà Kiều An Hảo lại không cảm thấy buồn ngủ, trong đầu luôn nghĩ sao chuyện Lục Cẩm Niên đang làm chột dừng lại, sao anh chỉ chạm vào cô, cũng không làm chừ?

Kiều An Hảo cố tỉnh, thỉnh thoảng di chuyển thân thể, một bên bởi vì Lục Cẩm Niên mới vắt vả tắm nước lạnh để bình tĩnh, lần nữa bị cô lấn qua lộn lại có chút dao động, cuối cùng lúc Kiều An Hảo lại lật người lần nữa, rốt cuộc có chút không chịu nổi đưa cánh tay ra, kéo cổ tay của cô, ngăn cản cô nhích tới nhích lui thân thể.

Lúc Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên kéo, vốn cho là anh muốn tiếp tục chuyện chưa làm xong, nhưng mà không nghĩ tới Lục Cẩm Niên chỉ nắm cổ tay của cô, không còn những hành động khác, đáy lòng của cô dâng lên một tia nhàn nhạt mát mát và ủ rũ, cả người lại có chút phiền não trở mình.

"Không ngủ được?" Giọng Lục Cẩm Niên vang lên, nghiêng đầu, mượn ánh nến trong phòng, nhìn về phía Kiều An Hảo.

Chương 373: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt?(3)

Kiều An Hào nhìn Lục Cận Niên còn chưa lên tiếng, Lục Cận Niên liền bắt đắ dĩ thờ dài một hơi, không báo trước vươn tay, kéo Kiều An Hào vào lồng ngực của mình, giam cầm cô trong lồng ngực của anh không cho cô giẫy giụa, nói: “Thời gian không còn sớm, ngủ đi.”

Hoài bão của Lục Cận Niên, khiến cho trong lòng của Kiều An Hào khó chịu, bình tĩnh lại, tuy rằng hai người cách nhau bởi quần áo, nhưng cô vẫn cảm nhận được độ ấm trên người anh, ánh sáng lay động không khí nhu hòa, cô gối lên cánh tay của anh, bên tai nghe tiếng đập của tim anh, trong nháy mắt cảm thấy an tâm.

Trong đầu của cô, không tìm được nhớ lại những chuyện đã phát sinh, dù rằng anh cùng quá khứ giống nhau, thoạt nhìn cả người rất lạnh lùng, nhưng cô có thể cảm giác được, rõ ràng anh quan tâm cô. Đêm nay dưới ánh nến lung linh, anh cầm tay cô. Còn cống cô về nhà, tổ chức sinh nhật cho cô....Quá khứ anh chưa bao giờ làm những việc này cho cô.

Anh vì sao đột nhiên biến hóa nhiều như vậy?

Kiều An Hào nhớ.....đến cuối cùng, trong đầu của cô hiện lên một cái giả thuyết to gan, có phải hay không là do anh ở bên cạnh cô một thời gian dài, nên anh có thiện cảm với cô?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu của cô, càng nghĩ thần trí của Kiều An Hào càng trở nên hỗn loạn, trong lòng không hiểu càng trở nên hồi hộp, nhin không được mở to mắt, nhìn về phía Lục Cận Niên.

Người đàn ông nhắm mắt lại, vẻ mặt rất bình tĩnh, như đang chuẩn bị ngủ.

Kiều An Hào nhìn nhìn Lục Cẩm Niên, đáy lòng có một loại xúc động, hơn nữa cái xúc động kia, càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng, cô rốt cục không khống chế được gọi lên tên của anh: “Lục Cẩm Niên?”

Lục Cẩm Niên đang nhắm mắt, nghe thấy âm thanh của Kiều An Hào, phản ứng có điều kiện “Uh” một tiếng, sau đó mới mở mắt.

Vừa tiếp xúc với tầm mắt của anh, đáy lòng Kiều An Hào liền có chút hoảng hốt, vốn đưa đến cửa miệng câu nói “Anh có phải thích tôi không” bỗng nhiên dừng lại ở cổ họng, đầu óc của cô hơi thanh tỉnh một ít, Lục Cẩm Niên từng nói qua, cả đời này mặc kệ người trong lòng anh là ai, cũng không có khả năng là cô, cho nên có phải là do cô suy nghĩ nhiều hay không?

Lục Cẩm Niên thấy một lúc lâu Kiều An Hào cũng không có phản ứng, hơi cau mi lại, mở miệng nói: “Làm sao vậy?”

Kiều An Hào hoàn hồn, nhìn Lục Cẩm Niên, nội tâm rối rắm một thời gian, liền uyển chuyển tìm một lý do khác, mở miệng nói: “Anh hiện tại buồn ngủ hay không buồn ngủ?”

Trong lòng ôm một người phụ nữ, lại là người phụ nữ mình thích, chỉ cần là một người đàn ông bình thường, đều khó có khả năng ngủ, Lục Cẩm Niên hắng giọng một cái: “Không buồn ngủ.”

Sau đó lại hỏi lại: “Làm sao vậy?”

“Uh.” Trầm mặc một lát, Kiều An Hào lại nói: “Tôi có thể hỏi anh một

vấn đề được không?”

“Em hỏi đi.” Lục Cận Niên sáng khoái đáp lại.

Kiều An Hào có chút khẩn trương, tay yên lặng nắm chặt đệm chăn, sau đó mang theo tinh thần quyết hỏi đến cùng, hỏi lên vấn đề của chính mình: “Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt?”

Vấn đề này của Kiều An Hào, quả thực là hỏi lờ mờ đối với Lục Cận Niên, khiến cho anh không biết trả lời thế nào.

Ở trong lòng anh, cô là tốt nhất trên thế giới này.

Kiều An Hào thấy Lục Cận Niên trầm mặc, bản thân càng trở nên hồi hộp, vì thế lại mở miệng, giống như để dụi đi không khí, giải thích vấn đề đột ngột vừa xong của mình: “Là như vậy, lúc trước, anh Gia Mộc nói với tôi, anh có người trong lòng.”

Chương 374: Anh thấy tôi có điểm nào chưa tốt (4)

“Sau đó tôi liền tò mò, muốn tìm một cơ hội đến hỏi anh, người trong lòng anh là ai...” Lúc Kiều An Hào kể lại chuyện cũ, vẫn cố gắng để cho giọng nói của mình phát ra bên ngoài không quá gấp gáp, cô cho rằng bản thân đã nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng lại không nghĩ tới, lúc nói đến đây, đáy lòng vẫn truyền đến cảm giác đau đớn như bị dao cắt vào, cô âm thầm hít vào một hơi thật sâu, không chế được cảm xúc của mình, mới tiếp tục thoải mái kể lại sự việc đã khiến cô bật khóc rất nhiều lần sau khi thức dậy từ trong giấc mộng: “Mặc kệ người trong lòng tôi là ai, cũng không thể là cô.”

Ngữ điệu của cô rất vững vàng, thậm chí lúc cô nói xong, khóe môi còn ngoéo một cái, hiện ra chút tươi cười, sau đó buông mi mắt xuống, che giấu đau thương và khổ sở nơi đáy mắt, tiếp tục nói đùa, thoải mái: “Anh biết không, những lời này thực sự rất đả kích với tôi, lúc ấy tôi rất tổn thương, chỉ muốn hỏi anh một câu, đã như vậy sao anh còn trả lời, chẳng nhẽ tôi kém cỏi như thế sao?”

Đại não của Lục Cận Niên càng thêm lờ mờ, trong trí nhớ của anh, thật sự không nhớ rõ chuyện đó, trán anh tận lực cau lại, nhớ tới năm năm trước, hai người mấy tháng không gặp nhau, về sau mới chạm mặt ở hôm tổ chức họp mặt của Hứa Gia Mộc, mà một ngày trước, anh biết được từ trong miệng của Hứa Gia Mộc, người mà cô muốn kết hôn là cậu ta, tâm tình rất tuyệt vọng, ngày hôm sau đó, anh và cô cũng không nói chuyện, anh chỉ một mình uống rượu, sau cùng, còn xuất hiện ảo giác, nghĩ rằng cô đến nói với mình.

Sau khi anh thức dậy, cô đã không thấy đâu, anh cảm giác như từng

có một màn như vậy, nhưng uống rượu say đến mức đầu đau như vỡ ra, mà lại không nghĩ ra được cảnh tượng cụ thể như thế nào, vì thế liền coi đó thật sự là ảo giác.

Đáy lòng anh mơ hồ xác định lời nói trong miệng cô, là đoạn đối thoại của hai người năm năm trước, sau khi im lặng một lúc lâu, mới hỏi: “Là năm năm trước, lúc Hứa Gia Mộc tổ chức tụ hội sao?”

“Ừhm?” Âm thanh trả lời của cô rất nhẹ.

“Trước đêm đó tôi mới biết người con gái tôi thích muốn gả cho người khác, cho nên tâm tình không tốt, sau đó liền uống hơi nhiều, sau cùng cũng hơi mơ màng, cho rằng mình xuất hiện ảo giác...”

Ảo giác... Kiều An Hào không nói rõ được cảm xúc của mình bây giờ là thế nào, cô thấy mình giống như không thể hô hấp, đầu ngón tay cố sức nắm lấy chăn đệm, đem hết toàn bộ sức lực ra để kiềm chế phản ứng mãnh liệt của bản thân: “Nói như vậy nghĩa là, đêm đó, thật ra là anh đã coi tôi là người anh thích hả? Anh tưởng là cô ấy hỏi anh, nên mới nói như vậy?”

Lục Cẩm Niên dùng lực mấp máy môi, trên mặt hiện lên chút thương cảm, qua một lúc lâu, mới nhàn nhạt lên tiếng, giải thích: “Câu nói kia, tôi cũng không phải là nói cho người tôi thích nghe, mà là nói cho bản thân nghe.”

Hóa ra là như vậy... Nhưng là dù câu nói kia không phải nói cho cô nghe, thì người anh yêu cũng không phải là cô... Thâm tâm cô vừa vui sướng được một chút, trong nháy mắt lại nhiễm lên một tầng đau thương, lại vẫn cố gắng dương lên khuôn mặt tươi cười nói: “Tôi còn tưởng rằng mình thật sự kém cỏi như vậy.” Tạm dừng quá một giây đồng hồ, Kiều An Hào còn nói: “Thế nhưng, người anh thích rất hạnh phúc, có thể khiến anh mãi mãi không thay đổi như vậy.”

Chương 375: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt?? (5)

Môi Lục Cẩn Niên khẽ cong nhẹ, không lên tiếng, trong phòng yên tĩnh có thể nghe được những cây nến đang cháy phát ra tiếng rất nhỏ, qua thật lâu, Lục Cẩn Niên mới mở miệng, chẳng qua là gọi tên Kiều An Hào, lời nói dừng lại: "Kiều Kiều..."

Kiều An Hào không hiểu nâng lên mí mắt, nhìn Lục Cẩn Niên: "Hả?"

Ánh mắt Lục Cẩn Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hào có chút phức tạp, thật ra thì anh rất muốn nói cho cô biết, người anh thích thật ra chính là cô, nhưng rồi lại sợ nói xong, ngay cả cơ hội làm bạn cũng mất.

Bởi vì đã hoàn toàn mất đi, cho nên thật sự không muốn dẫm lên vết xe đổ, thời gian năm năm kia không có cô, anh trải qua mỗi ngày rất mệt mỏi.

Trong lòng Lục Cẩn Niên hỗn loạn, giống như đang tranh cãi, sau khi bình tĩnh, giọng anh rõ ràng, mở miệng nói: "Em là một người con gái tốt để làm người yêu."

Đây là lần đầu tiên Kiều An Hào nghe từ trong miệng Lục Cẩn Niên khen ngợi mình như vậy, cô ngửi thấy trên người anh truyền tới mùi thơm nhàn nhạt, trong lúc bất chợt đáy lòng lại có một cỗ xúc động, rất muốn hỏi

anh một câu, cô thật sự rất tốt để làm người yêu sao? Nếu cô xứng đáng như vậy, vậy anh thì sao? Tại sao còn không yêu cô?

Trong đầu Kiều An Hào dao động, cô bật thốt lên tên Lục Cận Niên.

Nhưng mà, cô nhìn Lục Cận Niên đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt chờ đợi mình nói chuyện, lại vừa không có dũng khí tiếp tục hỏi.

Bây giờ cô và anh chung sống, là thời gian đẹp nhất của bọn họ trong từng ấy năm, thật sự rất sợ, một khi mở miệng, mộng đẹp kết thúc, cơn ác mộng lại đến.

Dù sao, mặc dù nói cô là một cô gái tốt để yêu, nhưng mà cũng không có nghĩa là anh sẽ yêu.

Kiều An Hào muốn nói, cuối cùng vẫn không hỏi thẳng, chẳng qua là hóa thành một câu rất nhẹ "Ngủ ngon" .

Qua hồi lâu, giọng của Lục Cận Niên cũng truyền đến, hai chữ: "Ngủ ngon."

Sau đó hai người không nói chuyện với nhau, chẳng qua là nhắm mắt lại, nhìn có vẻ là ngủ, nhưng người bên cạnh không thấu rõ đáy lòng, lại cũng nghĩ đến mình không biết bí mật của người kia.

Hết lần này tới lần khác đúng dịp chính là, bí mật anh yêu cô, cô yêu anh.

Tối hôm qua làm sao ngủ quên, Kiều An Hào cũng không nhớ, lần nữa khi...tỉnh lại, đã là mười một giờ trưa, Lục Cận Niên đã không còn trong phòng ngủ.

Cây nến trên mặt đất, tối hôm qua cháy đã bị dập tắt, chỉ còn lại phía ngoài màu đỏ trống rỗng, bong bóng trên tường, vẫn giống như tối qua, nói cho Kiều An Hào biết tất cả chuyện xảy ra không phải là một

giấc mộng.

Cầm lên điện thoại di động, Kiều An Hào thấy rất nhiều tin nhắn chúc mừng bạn bè và người nhà gửi tới, lúc cô đánh răng, trả lời từng người một, sau đó xuống lầu, ăn cơm trưa xong, Triệu Manh đứng lúc tới đón cô trở về đoàn phim, Kiều An Hào thu dọn đồ xong, chuẩn bị lúc ra cửa, nhớ tới Lục Cẩm Niên tự mình chuẩn bị bánh kem, vì vậy để cho má Trần đặt bánh vào hộp, dứt khoát cầm về đoàn phim.

Buổi chiều không có cảnh của Lục Cẩm Niên, cho nên anh cũng không xuất hiện, nhưng mới tách ra mấy tiếng ngắn ngủi, Kiều An Hào phát hiện mình có hơi nhớ anh.

Sau khi quay phim xong, Kiều An Hào từ đi từ hiện trường trở về khách sạn, thấy được xe của Lục Cẩm Niên, biết anh đã tới, nghĩ đến mình còn chưa ăn bánh, cho mình một lý do để có thể đi tìm anh.

Trở lại phòng, Kiều An Hào cắt bánh, chia ra một miếng lớn, đang chuẩn bị bung lên lầu, điện thoại trong phòng lại vang lên...

Chương 376: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt?(6)

Trở lại phòng, Kiều An Hào cắt bánh ngọt, đặt một miếng ra đĩa, lúc đang chuẩn bị bung lên lầu, điện thoại trong phòng vang lên, nhắc máy nghe, là sàndiễn trước gọi tới: “Xin hỏi tiểu thư Kiều An Hào có ở đây không?”

Kiều An Hào một tay bung bánh ngọt, một tay giơ điện thoại, trả lời một tiếng: “Phải.”

“Kiều tiểu thư ngài tốt, lúc trước ngài có hai phần chuyển phát nhanh, xin hỏi bây giờ có thể đưa qua cho ngài sao?”

Trong đó có một phần Kiều An Hào biết, là quà sinh nhật Kiều An Hạ đưa. Vốn dĩ Kiều An Hạ muốn tự minhg tới, nhưng vì tạm thời người đang ở Thượng Hải công tác, nên đành phải chuyển phát nhanh tới đây, về phần còn lại...Kiều An Hào hơi nhíu mi, tò mò một chút là của ai tặng, nhưng vì lo lắng đi lên lầu tìm Lục Cẩm Niên, cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều, liền nói lễ phép ôn hòa qua điện thoại:

“VẬY LÀM PHIỀN ANH.”

Cúp điện thoại, Kiều An Hào nham nhở giống như mèo tham ăn ngón nga ngón nghiêng còn lại bánh ngọt để cho Triệu Manh giúp bản thân nhận chuyển phát nhanh, theo lời của cô nói, người đã vội vàng đi về phía cửa, lúc chuẩn bị mở cửa, Kiều An Hào dừng lại một chút, sau đó đi trở lại phòng, buông bánh ngọt, sửa sang lại đầu tóc của mình một chút, nhìn bản thân trong gương lớn một lát, lấy la hộp phấn trang điểm lại, nhấp mím môi, nhìn bản thân bên trong tràn đầy sức sống, mới vừa lòng bung lên bánh ngọt, rồi mới rời đi phòng khách

sạn.

Kiều An Hào đi đến phòng của Lục Cẩm Niên ở trên tầng cao nhất, vẫn không quên lấy ra di động, nhìn vào màn hình soi soi chính mình, xác định không có sơ suất, mới giơ tay lên bấm chuông cửa.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên mở cửa, nhìn thấy Kiều An Hào, lập tức đứng sang một bên: “Kiều tiểu thư, mời vào.”

Kiều An Hào bưng bánh ngọt vào phòng, nhìn quanh bốn phía xong, không có nhìn thấy Lục Cẩm Niên trong phòng khách, nói: “Lục Cẩm Niên đâu?”

“Lục tổng ở trong phòng ngủ.” Trợ lý chỉ vào trong phòng ngủ, rồi dẫn đầu đi vào, giơ tay lên, gõ cửa, đợi đến khi truyền đến một tiếng lãnh đạm “Tiến”, mới đẩy cửa phòng ngủ ra.

Lục Cẩm Niên ngồi ở trước bàn làm việc, đầu không có hướng cửa phòng ngủ liếc mắt một cái, chỉ nhìn chăm chăm không chuyển mắt vào màn hình máy tính, giống như người vừa gõ cửa, không có nửa điểm quan hệ với anh.

Trợ lý đã sớm quen với bộ dạng lạnh nhạt của Lục Cẩm Niên, thấp giọng bổ sung thêm một câu: “Lục tổng, Kiều tiểu thư đã tới.”

Gần như phải trong tích tắc trợ lý nói câu kia, mặt Lục Cẩm Niên mới dờn đi mà hình máy tính, ánh mắt dừng ở trên người Kiều An Hào đang đứng ở cửa.

Kiều An Hào lập tức nở nụ cười sáng lạn nhìn về phía Lục Cẩm Niên, bây giờ mặt trời vừa rời về phía đằng tây, xuyên qua cửa sổ, ánh sáng màu vàng đỏ rực rỡ chiếu lên mặt Kiều An Hào, tươi cười trên mặt cô càng trở nên hư ảo, Lục Cẩm Niên thất thần trong chốc lát, từ

ghế đứng lên, âm thanh mở miệng nói, cũng không phát hiện ra bản thân nhẹ nhàng chậm chạp: “Như thế nào đã tới?”

Kiều An Hào lại nhìn về phía Lục Cẩm Niên cười, giơ lên bánh ngọt trong tay: “Vừa mới cắt bánh ngọt, đưa lại đây cho anh một khối.”

Lục Cẩm Niên vội thu gọn lại một số văn kiện lộn xộn trên bàn làm việc, rồi nhận lấy miếng bánh.

Bánh sinh nhật của Kiều An Hào, là do trợ lý đi mua, cho nên biết hôm nay là sinh nhật của Kiều An Hào, lập tức mở miệng chúc mừng: “Kiều tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.”

Chương 377: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt (7)

Editor: Xiu Xiu

“Cảm ơn.” Kiều An Hào nhìn trợ lý nở nụ cười, đặt bánh ngọt trên một chỗ trống, nghĩ đến trợ lý đang ở đây, không cho cậu ta ăn cũng không được, vì thế quay đầu, nhìn trợ lý nói: “Cậu cũng tới ăn bánh ngọt đi.”

Trợ lý vừa định gật đầu nói “Được”, kết quả lại nhận được ánh mắt của Lục Cảnh Niên quét qua, khiến yết hầu của anh mắc kẹt tại chỗ, sau đó treo lên vẻ tươi cười, nuốt nước miếng xuống, nói một câu trái lương tâm: “Cảm ơn cô Kiều, thế nhưng từ nhỏ tôi đã không thích ăn đồ ngọt.”

“Như vậy sao...” Kiều An Hào quay đầu nhìn Lục Cảnh Niên, mặt người đàn ông lúc này vô cùng nhạt nhẽo, không còn vẻ uy hiếp như lúc nãy, Kiều An Hào hoàn toàn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, trên miệng còn treo một nụ cười nhợt nhạt, đưa đĩa bánh của mình cho anh: “Tất cả bánh ngọt đều là của anh.”

Lục Cảnh Niên “Ừm” một tiếng, thừa dịp cô không chú ý, lại nhìn lướt qua trợ lý.

Trợ lý ngay lập tức bừng tỉnh, lại mở miệng nói: “Lục tổng, tôi vừa nhớ ra, hôm nay đã đồng ý với vợ sẽ về ăn cơm chiều, nếu không có việc gì, tôi có thể đi trước không?”

Biết rõ là vì sự cảnh cáo của mình, trợ lý mới bịa ra như vậy, nhưng

Lục Cẩm Niên lại vẫn bày ra vẻ mặt như mọi thứ đều không liên quan đến mình, chỉ hơi gật đầu nói: “Ừ, được rồi.”

Trợ lý như được nhận lệnh đại xá, nói với Kiều An Hào một tiếng: “Cô Kiều, hẹn gặp lại”, sau đó ngay lập tức đi ra khỏi phòng.

Trợ lý đi rồi, Lục Cẩm Niên liếc mắt nhìn thời gian, vừa lúc ăn cơm, liền hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

“Thế nào cũng được...” Kiều An Hào vừa trả lời xong, đã nghĩ tới lúc mình đến hình như anh hơi gấp gáp chuyện gì đó, vì thế chữa lại, nói: “Vừa rồi có phải anh đang xử lý công việc không? Muốn xử lý xong rồi hãy đi không?”

Tạm dừng một lúc, Kiều An Hào cắn môi nói dối: “Bây giờ tôi còn chưa đói, vừa mới ăn bánh ngọt xong.”

Lục Cẩm Niên suy nghĩ một chút, gật đầu, đưa ipad cho Kiều An Hào: “Chờ tôi.”

“Được.” Kiều An Hào nhận ipad, sợ mình ở trong phòng ngủ sẽ quá rầy anh, liền chỉ chỉ ra phòng khách: “Tôi ra ngoài chờ anh.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, không nói gì.

Kiều An Hào nhìn về phía anh, mỉm cười ngọt ngào, tiện tay ôm ipad ra khỏi phòng ngủ, sau đó đóng cửa lại.

Lục Cẩm Niên nhìn cửa phòng đóng chặt lại, đứng tại chỗ rất lâu, mới cúi đầu như có như không cong môi cười, kéo người dựa ra đằng sau, ngồi xuống, tiếp tục nhìn máy tính xử lý công việc.

Lúc anh xong hết mọi việc, bầu trời ngoài cửa sổ đã bắt đầu tối lại,

anh nhìn qua thời gian, vậy mà đã qua hai giờ, nhớ tới Kiều An Hào vẫn đang chờ mình trong phòng khách, liền mạnh mẽ đứng lên, đá văng ghế dựa phía sau, đi đến trước cửa phòng ngủ, vừa kéo cửa ra đã thấy trên ghế sofa, Kiều An Hào đang giơ ipad xem phim, có thể do sợ quấy rầy anh làm việc, nên bật âm thanh rất nhỏ.

Bước chân của anh liền dừng lại, vẻ mặt trở nên dụi dàng.

Kiều An Hào cảm giác được một bóng đen đến sau đầu mình, theo bản năng ngẩng đầu một phen, chẳng biết từ lúc nào, Lục Cận Niên đã đứng ở đó, liền đặt ipad xuống dưới sofa, ngồi dậy, cười tí tít mắt hỏi: “Xong việc rồi hả?”

Chương 378: Anh/em cảm thấy anh/em có chỗ nào không tốt?

(8)

Lục Cẩm Niên nhìn nụ cười của Kiều An Hào, đáy lòng hiện lên một loại thỏa mãn và hạnh phúc chưa bao giờ có, anh nghĩ trên đời này điều đẹp nhất, chính là như vậy, dù bạn bận rộn công việc có bao nhiêu buồn phiền mệt mỏi, nhưng có thể thấy người bạn yêu, cười ấm áp như vậy.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm đường nét mềm mại trên mặt Kiều An Hào, nhìn một lúc lâu, mới mở to hai mắt, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Đói bụng không?"

"Cũng đói." Một tiếng trước đúng là rất đói, nhưng mà bây giờ cơn đói cũng qua, cho nên cũng bình thường.

Lục Cẩm Niên cầm chìa khóa xe và ví tiền trên khay trà: "Đi thôi, dẫn em đi ăn cơm."

-

Đúng là Lục Cẩm Niên mang theo Kiều An Hào đi ăn món ngon, nhà hàng Bạch gia ở Bắc Kinh, phải đóng phí hội viên, cộng thêm hai mươi phần trăm phí phục vụ, nghe nói vào Bạch gia rất nghiêm ngặt, muốn tới nơi này ăn cơm, không đơn thuần là có tiền là có thể giải quyết, còn nghe nói nữ phục vụ, so với các cô gái trong hộp đêm "Nhân gian bầu trời" lớn nhất trong Bắc Kinh còn yêu cầu cao hơn.

Kiều An Hào cũng chỉ nghe người ta bàn về nhà hàng hàng Bạch gia, vẫn luôn không có thể có cơ hội tới một lần, bây giờ tới đây, quả thật giống như những lời kể, hội phí một năm cũng mất 70 đồng, còn không bao gồm giá cả dùng cơm, trên những cây cột trong nhà hàng đều là tên rượu, về phần những người phục vụ, mặc trang phục thời Thanh, dáng người nhanh nhẹn, dáng vẻ thùy mị, quả thật là một nơi đáng để thưởng thức.

Thẳng thắn mà nói, nhà hàng Bạch gia không phải là một nơi xa hoa, thức ăn cũng rất đẹp và ngon, nhưng cũng không có thể coi như là cực phẩm, so sánh giá cả, có vẻ có hơi không đáng giá.

Nhưng mà không tính chuyện giá cả, Kiều An Hào cảm thấy bữa cơm này rất vui vẻ.

Đi từ nhà hàng Bạch gia ra ngoài, bóng đêm đã sâu, cả thành phố đã lâm vào một mảnh sáng chói trong ánh đèn.

Lục Cẩm Niên lái xe chở Kiều An Hào, bay vút trên đường phố, trở về đoàn phim.

Kiều An Hào không muốn tách ra với Lục Cẩm Niên, đợi đến lúc xe dừng hẳn, Lục Cẩm Niên cũng tắt máy, cô mới không bằng lòng rời thất lưng an toàn, thấy Lục Cẩm Niên đẩy cửa xe ra xuống xe, mới chậm rãi xuống xe.

Hai người vai sóng vai đi vào khách sạn, phục vụ nhấn thang máy, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên đi vào, lúc Lục Cẩm Niên chọn tầng, thuận tay nhấn số tầng của Kiều An Hào.

Kiều An Hào nhìn con số màu đỏ hiện trên thang máy, từng bước từng bước nhảy, rất nhanh đã đến tầng của mình, cửa thang máy mở ra, cô mang theo một tia nuối tiếc tạm biệt Lục Cẩm Niên: "Em đi

trước."

Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng gạt đầu, nói một tiếng: "Ngủ ngon."

Kiều An Hào tiếp tục đứng một lát trong thang máy, mãi cho đến khi tiếng thang máy vang lên báo động, Kiều An Hào mới vội vàng cất bước đi ra khỏi thang máy, cô đang chuẩn bị xoay người vẫy tay với Lục Cẩm Niên sau lưng, nói tiếng tạm biệt, cửa thang máy cũng đã đóng.

Lục Cẩm Niên vừa về tới phòng trong khách sạn, liền cởi cà vạt, cởi quần áo, đang chuẩn bị vào phòng tắm, lại nhận được Kiều An Hào gửi tin nhắn: "Cảm ơn tối nay anh đã một bữa ăn ngon."

Một tay Lục Cẩm Niên mở nút áo chậm lại, một tay khác nhanh chóng gõ trên điện thoại, một câu "Không cần quá khách khí" rồi gửi đi.

Kiều An Hào rất nhanh gửi lại cho anh một khuôn mặt tươi cười, sau đó lại gửi một câu: "Em đi tắm, ngủ ngon."

Chương 379: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt?(9)

Lục Cẩm Niên trả lời một câu “Ngủ ngon”, chờ giây lát, không đợi Kiều An Hào hồi đáp lại, đã đi vào phòng tắm.

Sau khi từ phòng tắm đi ra, Lục Cẩm Niên theo thói quen hút một điếu thuốc, kết quả khi sờ soạng trong túi, phát hiện trống rỗng, mới nhớ ra bản thân đã ném bao thuốc đi, về sau liền từ bỏ, tự rót cho mình một chén nước ấm, ngồi trên sô pha của phòng khách, mở TV ra.

Đều là những chương trình nhàm chán, cuối cùng Lục Cẩm Niên tắt TV, tùy tiện ném điều khiển từ xa trên bàn trà, nhìn thấy chiếc ipad ở một bên, cầm lên thấy Kiều An Hào còn chưa xem hết bộ phim “quyến luyến laptop”, sau khi tắt đi, mới phát hiện ipad còn một cửa sổ khác đang mở, là không gian QQ, chắc là Kiều An Hào mới vào, vì thế liền thuận tay mở đi vào, mặt khẩu của Kiều An Hào cũng không có đổi, dừng lại ở trang đầu của QQ, Lục Cẩm Niên nhìn xuống những câu nói ngắn trên đó.

Phần lớn là ghi lại tâm trạng của cô, cùng với những chuyện mà cô muốn làm, cùng với một ít cảm tưởng rải rác, đại loại như “Không hiểu tại sao tự dưng muốn ăn Haagen-Dazs”, “Rất muốn đi xem một mà hội diễn xướng”, “Đêm nay cùng chị họ ăn đại tiệc” không có câu nói có giá trị lớn cả, ngẫu nhiên cũng có một số bức ảnh phụ vào.

Lục Cẩm Niên xem lại thật cẩn thận, thấy vẫn giống năm năm trước, gần một ngàn bài đăng không chính thức, trong đó có bốn trăm bức ảnh là do cô tự chụp, thay đổi đại khái hai mươi kiểu tóc, chia sẻ ba mươi tám bài hát, đi du lịch hơn hai mươi tư nơi, trong đó Hàng

Châu chiêm báy lần, đọc hơn ba cuốn tiểu thuyết, trong đó có một quyển dựng thành phim không lâu trước đó.

Lúc Lục Cẩm Niên buông ipad xuống, nhìn thoáng qua đồng hồ, đã mười hai giờ đêm, anh đứng dậy chuẩn bị quay trở lại phòng ngủ, di động lại nhắc nhở có một sự kiện vào ngày mai, lấy đi động ra, nhìn lướt qua, ngày mai là ngày kiểm tra lại sau khi phẫu thuật.

Cô không biết bản thân đã mất đi đứa nhỏ, làm thế nào đưa cô đi bệnh viện?

Nhưng ngày kiểm tra lại không thể không đi, vạn nhất lưu lại di chứng thì làm thế nào bây giờ?

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm vào màn hình di động trong chốc lát, ánh mắt lóe lên, giống như nghĩ đến điều gì, mở ra danh bạ, gọi điện cho trợ lý.

Tối hôm qua sau khi ăn cơm xong, trở lại phòng khách sạn, Kiều An Hào tắm rửa một cái, liền lên giường ngủ một giấc, sáng ngày hôm sau tỉnh lại rất sớm, sau khi rửa mặt xong, Triệu Manh mới đi đến, mơ mơ màng màng vào nhà tắm.

Lúc Kiều An Hào đang đợi Triệu Manh, thì nhớ ra Kiều An Hạ có chuyển phát nhanh cho mình, vì thế nhìn quanh phòng một lần, phát hiện trên bàn làm việc có cái hòm, đi qua, mở ra, nhìn thấy bên trong là đóng gói hộp Chanel, mở ra là một đôi khuyên tai mới nhất năm nay, bên dưới còn có một tấm thiệp, mặt trên có chữ của Kiều An Hạ: Kiều Kiều, sinh nhật vui vẻ, An Hạ.

Kiều An Hào cong lên khóe môi, mang tấm thiệp và đôi khuyên tai cất kỹ, thu gọn lại hộp quà một chút, mới phát hiện bên dưới còn một phong thư khác, không có địa chỉ người gửi, chỉ có địa chỉ người

nhận, Kiều An Hào nhú mày, liền bóc phong thư, mở ra, phát hiện bên trong có một tấm vé giấy, cô rút ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, sắc mặt trong nháy mắt không có huyết sắc.

Chương 380: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt? (10)

Đó là một phần của đơn giải phẫu nạo thai, người làm phẫu thật là cô... Mãi đến khi cô thấy được chữ ký trên tờ đơn kia, mấy ngón tay kịch liệt run rẩy mới bắt đầu chuyển động.

Lục Cận Niên.

Là anh đồng ý ký tên cho cô làm giải phẫu nạo thai.

Đáy mắt cô tràn ngập kinh hãi, không dám tin những gì mình đã thấy, đúng là giấy trắng mực đen, rõ ràng như thế, không hề giống một tờ ùa dai.

Trong não cô trống rỗng, nhìn tờ giấy kia vài lần, đến sau cùng, những chữ viết rõ ràng trên đó, cô cũng không hề thấy rõ.

Kiều An Hào không biết chính mình cứng ngắc ở đó nhìn chằm chằm tờ giấy kia trong bao lâu, mãi đến khi Triệu Manh từ nhà tắm đi ra, hỏi cô máy sấy ở đâu, cô mới vội vàng lấy lại tinh thần, gấp tờ giấy kia lại, nhét lung tung vào trong túi xách của mình, sau đó hít vào một hơi, thật bình tĩnh chỉ lên sofa, nói: “Ở chỗ kia.”

Dù biểu hiện của cô rất bình tĩnh, Triệu Manh lại nghe ra được gì đó bất thường, tóc ướn nhẹp, ngẩng đầu, nhìn cô, quan tâm hỏi: “Kiều Kiều, cậu làm sao thế.”

“Không sao.” Kiều An Hào lắc đầu, trong đầu cô lúc này vô cùng đần độn, gấp gáp tìm một chỗ, khiến nhốt chặt những suy nghĩ của

mình xuống, nhìn Triệu Manh nở nụ cười: “Tớ đói rồi,

có thể do đường huyết đang thấp, nên thấy không thoải mái, cho nên tới nhà ăn trước, chờ cậu ở đó nhé.”

Triệu Manh gật đầu.

Kiều An Hảo không nói gì thêm, chỉ xách túi của mình lên, sau đó ngay lập tức đi ra khỏi phòng.

Cô không đến nhà ăn mà trực tiếp bấm thang máy, ra khỏi khách sạn, hoa viên sau khách sạn không có một bóng người, ngồi trên ghế đá, tiếp tục lấy mấy thứ giấy tờ kia ra, lại nhìn một lần, ngón tay bởi vì dùng lực, khiến những tờ giấy kia trở nên nhăn nhúm.

Theo như đơn giải phẫu nạo thai, thời gian cô làm giải phẫu là khoảng hơn hai mươi ngày trước.

Thế nhưng lúc đó cô đang ngủ say, không có ấn tượng gì quá lớn, hôm sau tỉnh lại, đã ở trong phòng ngủ của Cẩm Tú Viên, má Trần nói là, cô đang có nguyệt sự.

Nguyệt sự của cô từ trước đến giờ đều không đúng, mỗi lần tới, đều khiến cô như mất đi nửa cái mạng, ốm đau bệnh tật, cho nên lúc đó, thân thể đã suy yếu so với trước rất nhiều, cũng hiểu được có chút không đúng, nhưng lại không phát hiện được ra chỗ nào, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Chẳng lẽ, lúc đó... thật sự là cô vừa làm giải phẫu nạo thai.

Theo như bức thư này, cũng không tránh khỏi thấy rất kỳ lạ, người kí gửi giấu tên, có thể là hãm hại không?

Kiều An Hào càng nghĩ, trong lòng càng hỗn loạn, cô có chút tin tưởng anh sẽ không làm hại đứa con của mình, nhưng lại cứ bị bức thu này quấy nhiễu tâm tư.

Trong lòng cô xảy ra nội chiến rất lâu, sau cùng gấp chóng lại, bỏ vào túi xách, lấy chìa khóa xe ra, lái xe của mình đi đến bệnh viện.

Cứ miên man suy nghĩ, không bằng trực tiếp đến bệnh viện.

-

Sáng sớm vào thành phố không hề tắc đường, Kiều An Hào chỉ mất hai giờ, đã đến được bệnh viện.

Vội vì ở bệnh viện lúc này, rất nhiều bệnh nhân, Kiều An Hào sợ chính mình bị chụp ảnh, gây ra tai tiếng, liền đội mũ và đeo khẩu trang, mới xuống xe.

Chương 381: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt (11)

Kiều An Hào cũng không hoàn tác xác định mình đã làm giải phẫu nạo thai không, những thứ giấy tờ này đều riêng tư, không có khả năng bị lộ ra ngoài, cho nên lúc cô đến, đã liên hệ với một người bạn đang làm trong bệnh viện, để người kia quan hệ giúp cô, tìm một bác sĩ ở khoa phụ sản.

Bởi vì bạn vẫn phải đi làm, cho nên không thể tự mình tiếp đón cô, thế nhưng lại an bài toàn bộ mọi thứ giúp cô, Kiều An Hào trực tiếp dựa theo địa chỉ mà bạn cho, đi tìm bác sĩ của khoa sản.

Lúc đến nơi, người bác sĩ đã sớm biết mục đích của cô, nên vừa thấy cô, liền trực tiếp hỏi tên của cô, sau khi cô nói ra, người bác sĩ liền dựa vào tên và số chứng minh thư để tra hồ sơ, kết quả lại thể hiện là không có trong dữ liệu.

“Máy tính không có dữ liệu.” Bác sĩ nói xong, chỉ tay vào màn hình.

Kiều An Hào nhìn thấy màn hình máy tính hiển thị, trán liền nhăn lại, chẳng lẽ mấy thứ đơn từ kia, là có người bày trò đùa dai với cô.

Dường như đến sau cùng cô vẫn muốn xác định một cách chính xác: “Có thể có sai lầm hay không?”

Bác sĩ lắc đầu: “Không thể, cũng bởi vì những thứ này đều là riêng tư, cho nên cần có thủ thuật mới mở được hồ sơ ra, nếu như lúc nào đó xảy ra tranh cãi về mặt pháp luật, cũng được lấy ra làm bằng chứng, hiện tại thì tôi không tra ra được bất cứ tin tức phẫu thuật nào

của cô, nói như vậy chứng tỏ, chắc chắn là cô chưa từng làm giải phẫu nạo thai ở đây.”

Kiều An Hào nghe thấy bác sĩ khẳng định chắc chắn, trong lòng bình tĩnh lại, nói một tiếng cảm ơn với bác sĩ, sau đó liền tạm biệt, rời đi.

Sau một lúc lâu khi cô đi ra khỏi khoa phụ sản, còn không quên gọi điện cảm ơn bạn tốt, bạn tốt còn hỏi cô rốt cuộc tại sao lại như vậy, Kiều An Hào cười nói là mọi chuyện không phải sự thật, nghe vậy bạn tốt mới nói nhất định là đã có người chơi đùa hãm hại cô, tạo một đồng giấy tờ giả gửi cho cô, sau đó Kiều An Hào cũng rất không rõ ràng, không biết mình đã làm mất lòng ai.

Kiều An Hào cười cợt với bạn tốt, cũng không giải thích quá nhiều, tiếp tục nói chuyện khách sáo vài câu sau đó cúp điện thoại.

Bởi vì biết được bản thân không hề làm giải phẫu nạo thai, dù rằng đáy lòng còn chút tò mò, tới cùng là ai muốn trêu chọc cô, nhưng tâm tình vẫn thoải mái không ít.

Lúc cô muốn đi thật nhanh ra khỏi bệnh viện, đột nhiên có người ngăn cản cô, thấp giọng hỏi một câu: “Xin hỏi, cô là cô Kiều An Hào đúng không?”

Kiều An Hào đội mũ và đeo khẩu trang, mà có thể bị nhận ra, đáy lòng không tránh khỏi giật mình, nhìn chăm chăm lại người mình, không nói gì.

Ngăn lại Kiều An Hào, là một người phụ nữ tầm khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc trang phục hộ lý, nhìn thấy đáy mắt Kiều An Hào hiện lên tia cảnh giác, liền nói tiếp: “Người chuyển đồ cho cô là tôi, có thể làm phiền cô tìm một chỗ nói chuyện với tôi được không?”

Đáy mắt Kiều An Hào ngó ra một phen, tiện tay chỉ vào xe mình ở không xa, dẫn đầu đi tới.

Hộ lý theo sát sau lưng cô.

Kiều An Hào chở hộ lý, khởi động xe, chạy đến một ngõ nhỏ hẻm lánh phía sau bệnh viện, mới dừng lại, sau đó nghiêng đầu nhìn người hộ lý, hỏi: “Tại sao cô lại chuyển mấy thứ đó cho tôi?”

Dương như người hộ lý do dự rất lâu mới mở miệng nói, trước tiên nói một tiếng áy náy rồi mời tiếp tục: “Cô Kiều, thật sự xin lỗi, nhưng chắc chắn là cô đã làm giải phẫu, vì tôi là người làm trợ lý cho bác sĩ giải phẫu của cô trong đêm đó.”

Chương 382: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt? (12)

Sắc mặt của Kiều An Hào trở nên có hơi khó coi, nhìn y tá không lên tiếng.

Y tá hít sâu một hơi, nói tiếp: "Là anh Lục ôm cô tới bệnh viện, bác sĩ kiểm tra cho cô, cô đã có thai hai tháng, nhưng anh ấy ký tên, để bác sĩ làm phẫu thuật lấy thai."

Trong mắt Kiều An Hào tức giận: "Rốt cuộc cô có mục đích gì? Tôi đã hỏi bệnh viện, rõ ràng tôi chưa từng làm phẫu thuật đó !"

"Tôi không có mục đích gì, tôi cũng không lừa cô, chỉ là lương tâm tôi bất an, cô không tìm được thông tin chính xác trong bệnh viện, đó là bởi vì trợ lý của anh ấy đã liên lạc lên cấp trên của bệnh viện, khóa hồ sơ lại, hơn nữa đêm đó anh ta còn cho phí im miệng bác sĩ và y tá phẫu thuật đêm đó, bác sĩ là 20 vạn, y tá là 10 vạn." Y tá kia vừa nói, rồi tìm lấy điện thoại di động của mình ra ngoài, sau đó nhập web ngân hàng, tìm một ghi chép chuyển khoản cho Kiều An Hào xem: "Đây là lần đầu tiên trong đời tôi làm chuyện như vậy, tôi cũng muốn cầm tiền, rồi giấu kín chuyện này trong bụng, nhưng gần đây thường xuyên tôi thấy ác mộng, tôi thật sự rất áy náy, chuyện đêm đó tôi cũng làm đồng lõa, lúc cô bất tỉnh thần không biết quý không, lấy con của cô ra."

Kiều An Hào nhìn chằm chằm tên trợ lý Lục Căn Niên trên màn hình điện thoại của y tá, tức giận trong mắt đã biến thành kinh ngạc.

"Cho nên tôi không dám gửi tin gì cho cô, là bởi vì tôi không dám, tôi

biết cô nhận được chắc chắn sẽ đến bệnh viện, cho nên tôi đã sớm chờ ở cửa bệnh viện."

"Nếu cô không tin lời của tôi, cô có thể đến bệnh viện khác kiểm tra, bây giờ cô mới phẫu thuật chưa tới một tháng, tử cung cũng chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ cần cô làm, có thể biết hết sự thật."

"Còn nữa, hôm nay là ngày cô đến bệnh viện chúng tôi kiểm tra lại, nhưng mà anh Lục sợ cô có thể nhận ra điều gì, chưa chắc sẽ đưa cô đi kiểm tra, cho nên đúng lúc cô có thể đổi bệnh viện khác kiểm tra thử, dù sao sức khỏe của cô, cũng có thể kiểm tra thử, xem tôi có nói thật không."

"Lẽ ra tôi nên nói toàn bộ cho cô, cũng xem như đổi lại sự bình thản, cuối cùng tôi muốn nói một lần nữa, thật sự rất xin lỗi."

Chẳng qua y tá là nhìn chằm chằm cửa sổ xe phía trước, Kiều An Hào vốn không có bất kỳ phản ứng nào, khẽ thở dài một hơi, rồi đẩy cửa xe ra, xuống xe, rời đi.

Y tá rẽ vào đầu đường trước mặt, đi ra rất xa, rồi tay kia mới lấy ra cái máy nghe, sau đó bấm điện thoại di động gọi, y tá giơ lên, đặt ở bên tai mình, mở miệng nói: "Bà Hứa, việc bà nhờ tôi làm tôi cũng đã hoàn thành, lúc này bà cũng nghe rõ ràng mọi thứ, bây giờ có phải bà cũng nên thực hiện lời hứa của mình?"

Qua khoảng nửa tiếng, trong điện thoại truyền đến giọng Hàn Như Sơ lạnh lùng: "Trong tài khoản, một trăm vạn, tôi đã gửi cho cô, chẳng qua cô cũng nên nhớ chuyện cô đã đồng ý với tôi, lập tức nghỉ việc ở bệnh viện, rời khỏi Bắc Kinh."

Cúp điện thoại, khóe môi Hàn Như Sơ cong lên một nụ cười lạnh.

Bây giờ con trai bà ta đã tỉnh lại, giấc mộng đẹp mấy tháng nay của Lục Cẩm Niên cũng có thể chấm dứt, trừ khi con trai bà ta không muốn Kiều An Hào, nếu không Lục Cẩm Niên đừng mơ tưởng có thể cướp đi Kiều An Hào từ trong tay con trai bà ta!

Chương 383: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt?(13)

Kiều An Hào không biết phải hình dung tâm trạng của bản thân lúc này như thế nào, rõ ràng hộ sĩ kia đã rời đi rất lâu, nhưng cô cảm thấy giống như cô ta vẫn ở ngay bên cạnh, nói vào tai cô những lời làm tan nát trái tim cô.

Cô ngỡ ngác ngồi ở trong xe đã lâu, đến tận khi đối diện có xe chạy đến, bởi vì ngõ nhỏ nên không thể tránh, chiếc xe kia ấn còi, âm thanh chói tai, tác động mạnh đến thần trí của cô, cô ngẩng đầu, nhìn thấy cái xe kia đang rất cẩn thận vượt qua xe mình, sau đó bên tai mới ầm ầm truyền đến âm thanh quen thuộc, cho tới khi không nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe kia, cô mới kịp phản ứng là chuông điện thoại của mình đang vang lên, cúi đầu có chút mờ mịt, nhìn trên màn hình, hiện lên cái tên “Lục Cẩm Niên”.

Ba chữ kia, giống như một chiếc kim thép, hung hăng đâm vào trái tim cô, khiến cho đầu ngón tay cô run run, cô phải dùng thật nhiều hơi sức, mới cầm lấy di động, kết quả điện thoại gọi đến đối thành Triệu Mạnh.

Kiều An Hào bấm nút nghe, còn chưa lên tiếng, âm thanh sốt ruột của Triệu Mạnh đã truyền đến: “Kiều Kiều, cậu lái xe chạy đi đâu? Toàn bộ đoàn phim còn đang chờ cậu đây....”

Kiều An Hào động động môi, còn chưa không có mở miệng đáp lại, thì điện thoại đổi người nghe thành Lục Cẩm Niên, giọng điệu thanh nhã dễ nghe: “Em ở nơi nào?”

Trong miệng Kiều An Hào cảm thấy có chút chua xót, đầu lưỡi động hai cái, rồi mới lên tiếng giọng điệu thoải mái: “Chú đột nhiên tìm tôi có việc gấp, chưa kịp chào mấy người.”

Lục Cẩm Niên cũng không có trách cứ cô: “Bây giờ chuyện đã xử lý xong chưa?”

“Xử lý xong rồi.”

“Bây giờ tôi qua đón em.”

“Không cần, tôi lái xe.....”

Kiều An Hào còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên đã lên tiếng nói: “Buổi quay hôm nay hủy bỏ, đúng lúc em nhận cái quảng cáo kia, buổi trưa đối tác muốn gặp em.”

Cúp điện thoại, Kiều An Hào nâng lên mí mắt nhìn gương chiếu hậu, mới phát hiện trên mặt mình đã đầy nước mắt, cô giơ tay lên lung tung lau khô hai gò má, hít sâu một hơi, nhìn thấy mình đã khôi phục dáng vẻ bình thường, mới khởi động xe, vừa mới giẫm lên chân ga, hốc mắt lại đỏ lên.

May mà biệt thự Kiều gia cũng gần đây nên Kiều An Hào chạy tới nơi ở dưới lầu chờ Lục Cẩm Niên, chắc hẳn anh cũng đã lái xe vào thành, nhiều nhất 10 phút, nhìn qua

gương chiếu hậu, là thấy xe của anh đang chạy từ phía sau lại đây, chậm rãi dừng ở phía sau xe của cô, hai cái đèn không ngừng lóe sáng.

Trợ lý còn chưa kịp mở cửa xe giúp Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên đã xuống xe trước, đi đến trước xe của Kiều An Hào, mở cửa xe, nhìn

thấy Kiều An Hào ngồi bên trong, vẻ mặt bình tĩnh, lúc này mới an tâm, thấp giọng hỏi một câu: “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Kiều An Hào cong lên khóe môi, cố gắng nở nụ cười, cầm túi của bản thân, xuống xe.

Triệu Manh cũng từ trên xe bước xuống, chạy đến trước mặt Kiều An Hào, lôi kéo tay của cô, trách cứ cô vì sao không nói tiếng nào bỏ đi, Lục Cẩm Niên lên tiếng đánh gãy lời nói của Triệu Manh: “Cô mang xe của cô ấy về đoàn làm phim trước, tôi đưa cô ấy đi gặp đối tác.”

-

Kiều An Hào cố gắng khiến cho bản thân thật bình tĩnh, thậm trí lúc đi ăn trưa, còn cười đùa cùng người khác, thật vất vả sau khi xã giao, Kiều An Hào cảm thấy cả người uể oải không sức sống, vừa lên xe, liền dựa vào lưng ghế, nhắm hai mắt lại, lúc xe chậm rãi xuất phát, trong đầu Kiều An Hào lại hiện lên chữ ký của Lục Cẩm Niên trên hóa đơn sanh non.

Chương 384: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt(14)

Bên trong xe mở điều hòa, Lục Cận Niên sợ Kiều An Hảo ngủ ngon sẽ bị cảm lạnh, từ một bên cầm chiếc thảm choàng lên người cô.

Kiều An Hảo cảm giác được Lục Cận Niên đến gần, toàn thân cứng ngắc, tay nắm thành quyền, vẫn đợi đến lúc anh rời đi, cô mới thả lỏng người, sau đó một giây, lại nghe được âm thanh của anh truyền đến, nói với trợ lý ở phía trước: “Chỉnh điều hòa tăng lên đi.”:

Đáy lòng Kiều An Hảo có chút nghi ngờ, nhưng cô lại bởi vì hành động chăm sóc tận tình của anh như vậy, mà bắt đầu lừa mình dối người.

Lục Cận Niên quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhất của cô, làm sao có thể tàn nhẫn như thế trực tiếp giết hại con của cô? Huống chi, đứa bé kia cũng là của anh, còn nói hử dử không ăn thịt con, Lục Cận Niên dù tính cách lạnh lùng, cô không phải là người phụ nữ anh yêu thương, thì anh cũng không nên lạnh lùng như thế...

Nhưng là người hộ lý kia đã cho cô xem di động, người chuyển khoản có tên là Lục Cận Niên, đó là hệ thống của ngân hàng, chắc không thể là giả...

Nguyên nhân vì vẫn còn thích anh, trong lòng cô không hề muốn đối mặt với chân tướng có thể đã thương mình như thế, cho nên lừa mình dối người, đến sau cùng, lại bắt đầu biện giải cho anh.

Trong bệnh viện rõ ràng không có thông tin của cô, mà không biết gì

về người hộ lý kia, sao có thể chỉ bằng lời nói của cô ta mà đã cho rằng Lục Cẩm Niên hãm hại con mình. Huống chi, từ đây cô không có mang thai.

Cho nên cô nên hỏi trực tiếp Lục Cẩm Niên.

Mục đích hôm nay Lục Cẩm Niên đến tìm Kiều An Hào cũng không phải thật sự muốn mang cô đi tham gia bữa tiệc, mà là muốn dẫn cô đến bệnh viện kiểm tra.

Anh không hề muốn cho cô biết, cô từng có một đứa bé, mà lúc anh vừa mới biết đến nó, đã bị người khác hãm hại từ trong bụng mẹ, mà hung thủ lại chính là người thân cận với cô như người nhà, là bác Hứa của cô.

Lúc trước, anh không thể làm một người cha tốt, cho nên hiện tại những hận ý và trả thù này, anh muốn gánh vác thay cô.

Cho nên tối hôm qua, anh đã nghĩ ra một cách để không nói sự thật cho cô biết, nhưng vẫn có thể mang cô đến bệnh viện.

Trước tiên, anh nói cho trợ lý, lúc sắp đến gần bệnh viện, ngẩng đầu nhìn về phía kính chiếu hậu, cùng anh trao đổi ánh mắt một phen, lúc đang nhìn đến Lục Cẩm Niên gật đầu, trợ lý lập tức sáng tỏ mọi chuyện, liền nhìn tình hình giao thông xung quanh, lúc chuẩn bị ra đến ngã tư, tay lái liền quẹo phải, xe liền đâm vào thanh chắn bỏ hộ trên đường.

-

Đáy lòng cô từ chối rất lâu, rốt cuộc cũng lấy ra được dũng khí mở mắt, vừa mở miệng muốn hỏi Lục Cẩm Niên, kết quả cô vừa mới chuẩn bị nói ra một câu “Lục Cẩm Niên”, xe liền mạnh mẽ chấn động,

cả người không hề phòng bị đã bị quăng vào một bên cửa xe.

Thình lình xảy ra biến cố như vậy, khiến đầu óc cô lờ mờ, lúc còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, cả người đã bị Lục Cận niên kéo lại, ánh mắt sốt ruột đánh giá cô từ trên xuống, lo lắng hỏi: “Có sao không?”

Kiều An Hảo ổn định tinh thần, còn chưa kịp nói chuyện, Lục Cận Niên đã phần nộ trách cứ trợ lý: “Cậu lái xe kiểu gì thế.”

Trợ lý bị Lục Cận Niên mắng liền liên tục giải thích, gương mặt anh vẫn lạnh lùng, không nói tiếng nào mở cửa xe, thật cẩn thận ôm lấy Kiều An Hảo ra ngoài, bắt một chiếc taxi, trực tiếp nghênh ngang rời đi.

Chương 385: Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt? (15)

Xe taxi dừng ở cửa bệnh viện, Lục Cẩm Niên trả tiền, ôm Kiều An Hào xuống, bước chân đi vào.

Kiều An Hào nhìn thời gian năm tiếng trước, lần nữa trở lại bệnh viện, trong đầu nhớ lại lời y tá tự nói với mình hôm nay là ngày cô kiểm tra, đáy lòng không khỏi trở nên có hơi sợ hãi không nói nên lời.

Trước kia Kiều An Hào xảy ra sự cố ở phim trường, Lục Cẩm Niên cũng mang cô tới bệnh viện, cũng kiểm tra tổng quát, lần này như cũ, Kiều An Hào không nhìn ra vẻ khác thường nào trên mặt của Lục Cẩm Niên, giống hết như những ngày thường.

Buổi chiều bệnh viện tương đối vu buổi sáng, muốn vi ít một chút, Lục Cẩm Niên đặt cô ngồi nghỉ trên ghế, một mình đi xếp hàng đăng ký, trong quá trình đăng ký, Kiều An Hào thấy anh cầm điện thoại di động gọi một cú điện thoại, bởi vì âm thanh trong bệnh viện ầm ĩ, cô lại không thấy được khẩu hình miệng của anh, cũng không biết anh gọi điện thoại với ai nữa, cũng không biết có phải trong lòng cô nhạy cảm, cú điện thoại khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Kiều An Hào cũng không chịu đựng được, cô đang nghỉ ngơi trên ghế suy nghĩ một lát, rồi đứng lên, đi về phía Lục Cẩm Niên, lúc cô sắp đến bên cạnh Lục Cẩm Niên, anh thấy cô, cánh môi nhanh chóng mở ra rồi mím

lại, liền cúp điện thoại, sau đó nhìn cô cau mày: "Tại sao lại đây? Có phải cảm thấy chỗ nào không thoải mái?"

Kiều An Hào lắc đầu, gương mặt vui vẻ nhìn Lục Cẩm Niên: "Em không sao, chỉ là vừa rồi bị dọa sợ, còn anh? Có bị thương không?"

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên thư giãn, nói: "Anh không sao."

Kiều An Hào mở to hai mắt, giọng nói ôn hòa hỏi: "Nếu chúng ta cũng không có chuyện gì, bằng không đừng kiểm tra nữa, ngay cả bị thương ngoài da em cũng không có."

Kiều An Hào nói xong câu đó, ánh mắt thẳng tắp nhìn về mặt Lục Cẩm Niên, bình thản như nước, không có bất kỳ phập phồng, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ có mục đích gì, giọng nói bình tĩnh không có gợn sóng nói: "Vẫn nên kiểm tra một chút, đề phòng vẫn tốt hơn."

Kiều An Hào nhìn về phía Lục Cẩm Niên khẽ mỉm cười, không có tiếp tục tranh luận với anh: "Được rồi."

Sau khi lấy số, Lục Cẩm Niên mang theo Kiều An Hào lên lầu, giống lần trước xuất hiện sự cố ở đoàn phim, Kiều An Hào kiểm tra tổng quát, cả quá trình, cũng không có chỗ nào đặc biệt, trong lòng Kiều An Hào dần dần buông lỏng, cảm thấy mình bị lời nói của y tá làm rối loạn đầu óc.

Kiều An Hào làm rất nhiều mục kiểm tra, lúc kết thúc xong tất cả, đã là ban đêm.

Không biết từ lúc nào Lục Cẩm Niên đã đi mua một hộp sữa chua, thấy cô kiểm tra xong ra ngoài, đưa sữa chua cho cô, đợi lúc y tá gọi vào kiểm tra Lục Cẩm Niên để Kiều An Hào ở chỗ này chờ mình, anh đi vào.

Thời gian Lục Cẩm Niên đi có hơi lâu, Kiều An Hào uống xong sữa

chua, anh vẫn chưa trở lại, vì vậy đi ném hộp sữa chua vào trong thùng rác, rồi đứng lên đi tìm Lục Cận Niên.

Kiều An Hào nhìn qua cửa kính thấy Lục Cận Niên đang gặt đầu với bác sĩ vừa kiểm tra mình, trong tay còn cầm mấy tờ giấy trắng gấp lại, bỏ vào ví tiền của mình, sau đó nhét vào trong túi, cầm một xấp giấy, kéo cửa kính, đi ra.

Lục Cận Niên thấy Kiều An Hào, đưa xấp giấy kia cho cô, nói: "Kết quả kiểm tra có rồi, không có vấn đề gì."

Chương 386: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt? (16)

“Tôi đã nói là tôi không có việc gì, không cần lãng phí nhiều tiền cùng thời gian để ở trong bệnh viện.” Giọng nói ngây thơ của Kiều An Hào, mang theo vài phần oán thăm nói một câu, sau đó tùy ý xem tờ giấy xét nghiệm một chút, rồi cuốn cuốn nhét vào trong túi của mình, ngẩng đầu, khoe mắt dư quang còn nhìn ví tiền của Lục Cẩm Niên, mở miệng hỏi: “Làm sao vào lâu như vậy?”

Sắc mặt Lục Cẩm Niên không thay đổi, gọn sóng không sợ hãi nói: “Bác sĩ nói có việc, nghe cái điện thoại.”

“Uh.” Kiều An Hào ra vẻ rất tin tưởng, cùng Lục Cẩm Niên đi về phía thang máy.

Ra bệnh viện, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên bắt một chiếc taxi, lúc nói với tài xế đi đâu, Kiều An Hào giành nói trước: “Cẩm Tú Viên.”

Tài xế không có lên tiếng, khởi động xe, Kiều An Hào quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên, nói: “Cũng không mang xe, bây giờ không tiện về đoàn làm phim, về nhà trước đi, ngày mai giậy sớm hãy về đoàn làm phim.”

Lục Cẩm Niên “Uh.” một tiếng, không có ý kiến gì.

Má Trần thấy Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào trở về, cao hứng dị thường, vừa hỏi hai người buổi chiều ăn cơm chưa, vừa đi vào phòng bếp bận rộn.

Lúc chờ taxi, mặc dù là chạng vạng, nhưng thời tiết vẫn khô nóng như trước, cả người Kiều An Hảo toàn mồ hôi, cho nên vừa tới phòng ngủ, liền đi vào phòng thay quần áo cầm áo ngủ, đi tắm rửa, cô cầm chiếc khăn mặt ướt từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đã cởi ra tây trang ngồi ở trên sofa nhìn màn hình di động, sau đó lên tiếng hỏi: “Anh có muốn tắm rửa một cái hay không?”

Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, để điện thoại di động xuống, đi vào phòng thay quần áo, cởi quần, quần một cái khăn tắm, rồi đi vào phòng tắm.

Kiều An Hảo nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền đến, lập tức nắm khăn tắm, tay chân nhẹ nhàng đi vào phòng thay quần áo, sau đó nhặt lên quần áo bẩn của Lục Cẩm Niên, sờ soạng hai cái, lấy ví tiền ra, nhìn thấy bên trong có một loạt danh thiếp của các nhà hàng và khách sạn... Thẻ bạch kim, còn có một ít tiền mặt, cô mở ra một ngăn khác của ví, thấy bên trong có một tờ giấy trắng, rút ra ngay lập tức, mở ra, tên của mình lập tức đập vào mắt.

Đó là báo cáo về kiểm tra tử cung của cô, phía dưới có một hàng chữ viết tay của bác sĩ, tuy rằng viết thật sự rất ngoáy, nhưng vẫn có thể phân biệt là chữ gì: không có máu tụ, độ dày bình thường, sau giải phẫu khôi phục rất tốt.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm không ngừng vang lên, Kiều An Hảo run run nắm tờ giấy trong tay, tim của cô cảm giác được, giống như bị cái gì đó chém thành hai nửa, máu chảy thành sông.

Không biết qua bao lâu, Kiều An Hảo không còn nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm nữa, liền tranh thủ gấp tờ giấy lại như cũ, bỏ trở lại vào ví tiền của Lục Cẩm Niên, kéo khóa ngăn lại, bỏ túi tiền vào túi quần Lục Cẩm Niên như trước, sau đó mang quần áo bẩn

bỏ lại cái sọt, rồi vội vàng đi ra phòng thay quần áo, rất nhanh đã ngồi trước bàn trang điểm, có chút bối rối cầm máy sấy tóc, bật nguồn điện, sấy tóc.

Kiều An Hào chỉ mới sấy hai cái, Lục Cẩm Niên đã đi ra từ phòng tắm, thay một bộ quần áo ngủ đơn giản, tóc ngắn bị lau khô một nửa, nhìn thấy Kiều An Hào đang sấy tóc, liền đi tới, tự nhiên cầm lấy máy sấy tóc, thổi giúp cô.

Kiều An Hào căn bản không dám nhìn Lục Cẩm Niên, chỉ cúi thấp đầu, khiến cho tóc dài che khuất khuôn mặt mình.

Chương 387: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt (17)

Kiều An Hào không dám nhìn Lục Căn Niên, chỉ hơi cúi đầu, để tóc dài che đi khuôn mặt mình.

Hốc mắt cô nhiều lần nóng lên, lại liên tục bị cô đè ép xuống, mãi cho đến khi sấy tóc khô, mới hít sâu vào một hơi, cột tóc lại, nói bình thường: “Tôi đi xem má Trần có nấu cơm chiều không?”

Sau đó liền đi ra ngoài.

Kiều An Hào đi tới phòng bếp, má Trần đã nấu xong đồ ăn, thức ăn đang bốc khói nghi ngút, bên trong bếp còn một nồi đang truyền đến âm thanh ùng ục, má Trần thì đang ngồi xồm trước thùng

rác, bóc cánh tỏi, thấy Kiều An Hào đi tới, lên tiếng nói: “Cô chủ, cơm chiều sắp xong rồi, có thể gọi luôn cậu chủ xuống ăn cho nóng.”

Kiều An Hào gật đầu, đi đến trước bếp gas, vờn đầu nhìn thoáng qua bên trong, rõ ràng thấy xương lợn và bắp, lại ngây ngô mở miệng hỏi: “Canh gì thế?”

Má Trần nói: “Canh ngô nấu xương.”

“Người đã thấy thơm rồi.” Kiều An Hào khen một câu, cũng không biết có phải bị hơi nóng bay vào mắt không, nước mắt liền lộp bộp rơi xuống.

Cô vội vàng giơ tay lên, mò mẫm trên mặt, thừa dịp má Trần không

chú ý đến, liền để lại một câu : “Tôi gọi anh ấy xuống ăn cơm”, sau đó đi ra khỏi phòng bếp.

Kiều An Hào cũng không đi lên lầu, mà là hướng vào cửa phòng ngủ đang mở trên lầu, hô một tiếng: “Ăn cơm thôi.”, sau đó đi vào toilet, khóa trái cửa, đứng trước bồn rửa mặt, nhìn thấy hốc mắt mình trong gương có chút hồng đến dọa người.

Thật ra cô không khóc lớn, nhưng nước mắt cứ thế không khống chế được mà chảy xuống, mãi đến khi cửa toilet bị gõ hai lần, truyền đến âm thanh của Lục Cẩm Niên: “Kiều Kiều?”

Kiều An Hào nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hô một câu: “Ra ngay đây.”, sau đó vịn vòi nước, hắt nước lên mặt mình, sau khi tỉnh táo lại một chút, để cho cảm xúc ổn định xuống mới tắt vòi nước, cầm lấy khăn mặt, lau sạch sẽ, đi ra ngoài.

Trong phòng ăn, Lục Cẩm Niên đã ngồi vào vị trí, má Trần đang nhìn nồi canh, thấy cô đi vào, lại vẫn đi ra kéo ghế cho cô.

Kiều An Hào ngồi đối diện Lục Cẩm Niên, tiếp nhận nước canh từ má Trần, nhẹ nhàng nói một tiếng “cảm ơn”, sau đó cúi đầu, uống canh.

Cô và anh ngồi cùng nhau không biết bao nhiêu lần, lúc ăn cơm cũng không nói nhiều, cho nên trên bàn cơm có chút im lặng, khẩu vị của cô cũng không tốt, nhưng vẫn bắt buộc mình ăn vài thứ, sau cùng không chịu nổi liền bụng đưa xuống.

Lục Cẩm Niên ngồi đối diện, nhìn thoáng qua bát cơm của cô hình như chưa động đũa đến, lông mày cau lại: “Khẩu vị không tốt? Hay là đồ ăn không ngon?”

Má Trần đứng ở một bên, cũng mở miệng nói theo: “Cô chủ muốn ăn

gì, bây giờ tôi đi nấu cho cô?”

Đáy mắt cô đau xót, nước mắt suýt nữa lại rơi xuống, cô nhắm mắt lại, quá mười giây đồng hồ, mới ngẩng đầu, cười cười nhìn anh, âm điệu hòa hoãn: “giữa trưa ăn hơi nhiều, hiện tại không đói, để lát nữa tôi ăn.”

Lúc Cẩn Niên gạt đầu một cái, cũng không miễn cưỡng, Kiều An Hảo đứng dậy, lúc đi ra khỏi bàn ăn, nghe được anh nói với má Trần: “Cô chú thích ăn cháo yến mạch, má nấu cho cô ấy một ít, để lúc đói bụng thì cô ấy ăn, đừng để cô ấy ăn cơm thừa.”

Đầu ngón tay của cô run lên, bước chân càng thêm nhanh hơn.

Chương 388: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt? (18)

Lục Cẩm Niên ăn xong cơm tối, lúc trở lại phòng ngủ, Kiều An Hào đang xem TV, anh không quấy rầy cô, chẳng qua là ngồi ở bên cạnh cô, cùng cô xem, đến chín giờ rưỡi tối, Kiều An Hào vừa xem phim truyền hình xong, Lục Cẩm Niên mới lên tiếng hỏi: "Có muốn ăn chút gì hay không?"

Kiều An Hào khẽ gật đầu, Lục Cẩm Niên đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, trong chốc lát bung vào một chén cháo yến mạch nóng hổi.

Đúng như lời Lục Cẩm Niên, cô thật sự rất thích ăn cháo yến mạch, mỗi lần để má Trần nấu đều cho thêm nhiều đường, hôm nay má Trần nấu cháo yến mạch, cũng có vị ngọt giống như vậy, nhưng mà Kiều An Hào lại cảm thấy giống như đang uống thuốc bắc, khó có thể nuốt trôi.

Kiều An Hào miễn cưỡng nuốt chén cháo vào trong miệng, cô đặt chén không ở trên khay trà, vào phòng tắm đánh răng, lúc đi ra, Lục Cẩm Niên và chén trên bàn không thấy nữa.

Kiều An Hào đơn giản thoa mỹ phẩm dưỡng da, rồi bò lên giường, mới vừa đắp mền, đã thấy Lục Cẩm Niên trở lại.

Lục Cẩm Niên hỏi: "Mệt mỏi?"

Kiều An Hào gật đầu, "Ừ" một tiếng, liền nhắm hai mắt lại.

Lục Cẩm Niên không lên tiếng nữa, cũng vào phòng tắm.

Kiều An Hào không cảm thấy buồn ngủ chút nào, cô có thể cảm giác được Lục Cẩm Niên đi ra từ phòng tắm, động tác rất nhẹ tắt đèn phòng ngủ, cũng có thể cảm giác được Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh mình.

Trong phòng ngủ rất yên lặng, Kiều An Hào nhắm mắt lại, không nhúc nhích không biết nằm bao lâu, cảm giác được hô hấp Lục Cẩm Niên bên cạnh đều đều, nghiễm nhiên đã ngủ say, cô mới dám nhẹ nhàng mở mắt, quay đầu nhìn về phía anh.

Mượn ánh đèn trong phòng ngủ, Kiều An Hào nhìn gương mặt Lục Cẩm Niên tuấn mỹ, có thể là vấn đề tính tình, ngay cả lúc ngủ, giữa mi tâm của anh cũng có sự lạnh nhạt.

Cô thật sự rất muốn giống như lúc xế chiều, có thể lừa mình dối người ở trong lòng, giải thích giúp anh, sau đó lấy dũng khí hỏi một câu có phải anh bỏ đứa con của cô không, nhưng cô không thể nào quên được kết quả kiểm tra tử cung trong ví của Lục Cẩm Niên, báo cáo kết quả kiểm tra: Không có máu bầm, độ dày bình thường, giải phẫu khôi phục rất tốt.

Giải phẫu? Máu bầm? Độ dày? Quả nhiên cô đã làm phẫu thuật...

Cô thật sự không muốn đi tiếp nhận kết quả này, nhưng bây giờ ngay cả cơ hội lừa mình dối người cũng không có.

Cô thật sự rất muốn đánh thức Lục Cẩm Niên, hỏi một câu tại sao anh muốn bỏ con của cô, nhưng cô nghĩ đến, sau khi cô phẫu thuật Lục Cẩm Niên đối xử với cô rất tốt.

Bởi vì anh lấy con của cô, cảm thấy có lỗi với cô, mới tốt với cô như vậy sao?

Đúng vậy, làm sao cô quên mất, giữa anh và cô là thỏa thuận, cũng không phải vợ chồng thật, anh không muốn con của họ là chuyện bình thường... Ban đầu bọn họ nói xong, người nào cũng không gây cản trở cho nhau, mà anh lại thừa dịp lúc cô không biết gì, lấy đi đứa con của cô, còn hết sức giấu diếm không để cho cô biết, nói vậy chính là vì tránh phiền toái không cần thiết nhỉ, hưởng chi con của cô trên danh nghĩa là của Hứa Gia Mộc.

Thì ra là, cho tới nay, là cô diễn quá sâu, cho nên quên mất giữa anh và cô đều là giả dối.

Nước mắt Kiều An Hào bất ngờ rơi xuống, dù trong lòng của cô suy nghĩ rất nhiều sẽ hỏi Lục Cảnh Niên mọi chuyện, nhưng cuối cùng cũng vẫn không có dũng khí đánh thức anh để hỏi một câu.

Chương 389: Anh cảm thấy tôi không tốt chỗ nào? (19)

Anh là bởi vì làm mất con của cô, cảm thấy thực xin lỗi cô, áy náy với cô, cho nên mới đối xử tốt với cô như vậy sao?

Nhưng mà trong nhiều ngày như vậy, cô còn hưởng thụ anh đối tốt với cô, cảm thấy ngọt ngào, cảm thấy hạnh phúc....Thậm chí cô còn ảo tưởng rằng, anh có tình cảm với cô, cô còn có mong muốn về tương lai của bọn họ...Cho đến bây giờ cô mới biết được, thì ra sau lưng của sự tốt đẹp này, là được đánh đổi được bằng một sinh mệnh!

Tầm mắt của Kiều An Hào hoàn toàn bị nước mắt làm cho mờ hồ, cô giơ tay lên, nhẹ nhàng mà lau đi nước mắt, vội vàng xoay người, đưa lưng về phía Lục Cảnh Niên, nước mắt tiếp tục tuôn rơi xuống.

Bất luận trong lòng của cô có bao nhiêu câu hỏi muốn hỏi Lục Cảnh Niên, nhưng cuối cùng cô cũng không có dũng khí đánh thức anh để hỏi một câu.

Cho dù sự thật đã xảy ra ngay trước mắt cô, khiến cho cô không thể chồn tránh, nhưng mà cô vẫn như cũ không muốn đối mặt, hoặc là nói, là không thể tiếp nhận.

Một đêm Kiều An Hào không ngủ ngon, sáng hôm sau từ trên giường đứng lên, Lục Cảnh Niên còn đang ngủ say, cô không có đánh thức anh, chỉ nhìn dung nhan của anh khi ngủ một lát, rồi lén lút vào phòng tắm, rửa mặt sạch sẽ, sau đó vào phòng thay quần áo tìm một bộ váy thiết kế đơn giản màu vàng nhạt mặc vào, mang theo túi, đi ra phòng

ngủ.

Má Trần còn chưa tỉnh dậy, một phòng khách lớn nhưng vô cùng im lặng, đèn tường vẫn sáng, tản ra ánh sáng mờ nhạt, bị ánh sáng ngoài cửa chiếu vào có chút ảm đạm.

Kiều An Hào cầm di động, gọi một chiếc xe riêng, rồi thay đổi giày, đi ra ngoài.

Không khí sáng sớm vô cùng mát mẻ, hoa ở khuôn viên trong một đêm nở rất nhiều, có một cành của một cây hoa hồng bị một cây hoa hồng khác đè ép, Kiều An Hào đi qua, đưa cành hoa hồng đó đặt lên, nâng đỡ cành hoa đó, rồi mới đi ra sân, kêu xe taxi, đang đứng chờ ở ngoài cửa, Kiều An Hào lên xe, đến bệnh viện Nhân Dân.

Xe dừng lại trước cửa bệnh viện Nhân Dân, Kiều An Hào thanh toán tiền xe, xuống xe, trực tiếp đi khoa phụ sản, lấy một con số, xếp hàng đợi khoảng nửa tiếng, mới đến lượt cô, nhìn thấy bác sĩ, nói thẳng muốn làm B siêu, ngay sau đó đợi khoảng nửa tiếng nữa, mới vào phòng phẫu thuật.

Sau khi kiểm tra xong, Kiều An Hào sửa sang lại quần áo, ngồi ở ghế nghỉ ngơi trong đại sảnh chờ kết quả, điện thoại vang lên.

Kiều An Hào nghĩ là má Trần gọi tới, hỏi bản thân ở đâu, bởi vì không muốn để bọn họ biết mình ở bệnh viện, cho nên không có cuống cuống nghe, mà đi đến cuối hành lang bệnh viện. mới lấy ra di động, kết quả hiện lên màn hình di động lại là: bác Hứa gái.

Kiều An Hào thở ra một hơi, bấm nút nghe, giờ điện thoại lên tay của mình, hô lên một tiếng lễ phép đối với người bên kia: “Bác Hứa.”

“Kiều Kiều, cháu đã tỉnh?” Âm thanh của Hàn Như Sơ nghe qua có

về không hề có tinh thần, dừng lại một chút, lại hỏi: “Gần nhất có việc gì không?”

“Có khỏe không....” Kiều An Hào dừng lại, hỏi: “Gần đây anh Gia Mộc có khỏe không?”

“Gia Mộc rất tốt, bây giờ có thể xuống giường được rồi, nói chuyện cũng đã lưu loát trôi chảy. chắc là không bao lâu nữa là có thể về nhà tĩnh dưỡng.” Nhắc tới chuyện con mình đang dần khôi phục, Hàn Như Sơ có vẻ hết sức vui mừng.

Chương 390: Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt(20)

Kiều An Hảo cũng muốn thay Hứa Gia Mộc cao hứng, nhưng lúc này cô không vui nổi, chỉ có thể miễn cưỡng ép buộc bản thân ổn định lại tinh thần, nói: “Anh Gia Mộc có thể tỉnh lại, em rất vui.”

“Kiều Kiều...” Hàn Như Sơ đột nhiên nghĩ đến gì đó, liền hô tên của cô, sau đó dừng lại, mãi lâu sau mới nói: “Kiều Kiều, trong thời gian qua rất cảm ơn cháu, nếu không phải cháu giúp đỡ, tham gia hôn nhân giả của Kiều gia và Hứa gia, mới có thể ổn định gia nghiệp, cũng không biết hiện giờ Hứa gia đã trở thành thứ gì?”

“Không có...” Sao cô có thể quên cô và Lục Cẩm Niên có thể ở cùng một chỗ chỉ vì để đóng giá... khóe mắt cô hơi khô khốc, ngẩng đầu lên, dè nước mắt xuống, còn nói: “Bác Hứa, đây là việc cháu phải làm, anh Gia Mộc luôn đối với cháu rất tốt, cháu không thể không giúp.”

“Kiều Kiều, cháu là một cô gái tốt, bác rất thích cháu.” Lúc Hàn Như Sơ nói ra những lời này, trong lòng có chút áy náy, vì Kiều An Hảo không hề biết người hãm hại con của cô là bà, nhưng không còn cách nào khác, đứa con của cô cũng là của Lục Cẩm Niên, hơn nữa còn là con của Hứa Gia Mộc trên danh nghĩa, cho nên nó không thể tồn tại.

Hàn Như Sơ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lúc mở miệng, đặc biệt thoải mái: “Thế nhưng, bác sĩ nói Gia Mộc có thể về nhà tĩnh dưỡng, bây giờ cháu có thể không cần đóng kịch với Lục Cẩm Niên nữa, mấy hôm trước Lục Cẩm Niên có gọi điện hỏi bác khi nào thì cậu ta có thể

sống thoải mái một chút, bác thấy cháu và cậu ta đóng giả cũng rất mệt, hiện tại có thể thoải mái rồi.”

Sau khi Hàn Như Sơ nói xong, một câu Kiều An Hào cũng không nghe rõ, trong đầu chỉ lờn vờn bà vừa nói là Lục Cẩm Niên gọi điện cho bà...

Cổ họng của cô giống như bị thứ gì đó chặn lại, phải tốn rất nhiều hơi sức mới có thể nói chuyện bình thường được: “Bác Hứa, nếu không có việc gì, chúng ta nói chuyện đến đây thôi, cháu còn có chút việc nên cúp máy trước.”

“Được, Kiều Kiều, cháu nhớ chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Vâng, cháu biết rồi, hẹn gặp lại bác.” Kiều An Hào cúp điện thoại, đứng rất lâu trong phòng rửa tay, mới đi ra, Kiều An Hào cẩn thận tìm kiếm một lần, rút tờ đơn của chính mình rồi đến tìm bác sĩ.

Kiều An hào dựa theo chỉ dẫn của bác sĩ, ngồi trên ghế, đưa tờ đơn cho bác sĩ, bác sĩ nhận tờ đơn liền hỏi: “Đã làm giải phẫu nạo thai?”

Một câu hỏi khiến cô nắm chặt tay mình, nhẹ nhàng gật đầu.

Bác sĩ chỉ vào bức ảnh trên tờ đơn, nói với cô: “giải phẫu thành công, tử cung không hề tụ máu, thành tử cung cũng không biến dạng, nhưng vẫn nên chú ý nghỉ ngơi, trong vòng nửa năm không thể mang thai.”

Chương 391: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(1)

Kiều An Hào nghe nhắc nhở của bác sĩ, mỉm cười gật đầu, sau đó đứng dậy, nhận lại đơn kiểm tra của mình, nói tạm biệt với bác sĩ.

Lúc cô rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ, vừa lúc có một người phụ nữ trẻ đi qua trước mặt cô, đang nói chuyện điện thoại, hình như là với chồng của cô ấy, nói cô đã có thai hơn hai tháng, giọng nói còn làm nũng rất mềm mại.

Kiều An Hào nhìn thoáng qua cô gái kia, bụng cô ấy còn rất bằng phẳng, theo bản năng liền sờ bụng mình, lúc con của cô bị kéo ra ngoài cũng là hai tháng, cô cũng như cô ấy, không thể nhìn ra được gì khác biệt.

Đúng vậy, cô cũng không biết mình đã mang thai, làm sao Lục Căn Niên biết được?

Một đêm kia rõ ràng cô đang ngủ rất ngon ở Cẩm Tú Viên, ngày hôm sau tỉnh lại vẫn là ở đó, chỉ cách nhau hơn mười tiếng đồng hồ, vậy mà trong lúc ấy, con của cô đã không còn...

Lục Căn Niên ký tên lên đơn sinh non, tên anh trong thông báo chuyển khoản cho nữ hộ lý kia, ví tiền của anh vẫn còn có báo cáo, và siêu vi B trong tay cô... Nếu một cái là trùng hợp, hai cái là trùng hợp, thế ba, bốn cái vẫn là trùng hợp sao?

Lục Cẩm Niên rõ ràng biết cô đã mang thai lại ký tên giải phẫu sinh non, ngày hôm sau tỉnh lại má Trần lại nói là cô đến nguyệt sự...

Lục Cẩm Niên thật sự rất bản lĩnh, tất cả mọi người biết sự thật, chỉ mình cô không biết, cô là mẹ đứa bé mà lại không biết gì hết...

Đáy mắt cô chứa đầy nước mắt, cô vội vã đi trên hành lang bệnh viện, cứ thế đi thẳng, đến một nơi khuất người, cứ thế ngồi xồm xuống khóc to lên.

Từ hôm qua đến bây giờ, từ lúc cô thấy đơn giải phẫu sinh non, đến bây giờ cô lại đổi một bệnh viện khác, muốn xác định chính xác mình đã làm giải phẫu hay không, 24 giờ, cô vẫn cố kiềm nén cảm xúc của mình, lúc này, rốt cuộc cũng đã có thể trút hết ra.

Cô rất hận, hận anh nhẫn tâm như vậy, cô cũng hận mình, không phát hiện ra con đầu tiên... Nhưng nếu cô phát hiện ra, Lục Cẩm Niên sẽ làm gì?

Vừa mới rồi bác Hứa còn nói... Lục Cẩm Niên gọi điện hỏi...

Cô sao có thể quên, anh và cô có một hợp đồng, vốn không phải là vợ chồng của nhau... Lúc trước bọn họ không dám, người nào cũng không thể quá nhiều người nào, mà đột nhiên trong

bụng cô lại xuất hiện một sinh mệnh rõ ràng, hướng chi trên danh nghĩa nó vẫn là con của Hứa Gia Mộc, đúng là một phiến toái rất lớn, anh có ý muốn không cần nó cũng là bình thường.. Chỉ trách cô nhập vai quá sâu, vậy mà lại quên mất anh và cô từ đầu đến cuối đều là giả dối, đến khi Hứa Gia Mộc tỉnh lạ, anh nhất định sẽ tách ra khỏi cô, nếu không muốn bị cô liên lụy, tại sao lại cho phép cô mang thai con của anh?

Kiều An Hào không biết mình đã khóc trong bao lâu, chỉ là thấy được đã không còn nước mắt để khóc, mới ổn định lại cảm xúc, đứng dậy, cô nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện mình thế mà chạy đến nhà xác bệnh viện, nơi này đến một mình cũng hơi...

Chương 392: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (2)

Kiều An Hào lấy khăn ướt trong túi xách ra, lấy điện thoại di động ra, nhìn vào gương, lau sạch nước mắt trên mặt, đang chuẩn bị bỏ điện thoại di động vào trong túi xách, lại có một cuộc điện thoại gọi vào..

-

Lúc này Lục Cẩm Niên cảm giác như mình vừa chìm vào giấc ngủ, khi...tỉnh lại, ngoài cửa sổ ánh mặt trời cực kỳ rực rỡ, anh giơ tay lên, ngăn lại ánh sáng, nghiêng đầu, thấy bên cạnh mình, đã không có người.

Lục Cẩm Niên nhíu mày, cũng không để ý, nghĩ Kiều An Hào rời giường đang ở dưới lầu, vì vậy vén chăn lên, vào phòng tắm, ra ngoài tùy ý tìm một bộ quần áo sạch sẽ mặc vào, lúc đi vào phòng thay đồ, theo thói quen vớ vớ túi quần, phát hiện bên trong trống trơn, sau đó mới nhớ tới ví tiền của mình, vẫn còn trong túi của quần áo hôm qua, vì vậy, nhặt quần hôm qua lên lấy ví ra, đang chuẩn bị bước ra ngoài cửa, trong lúc bất chợt nghĩ đến kết quả kiểm tra mình gấp lại trong ví, vì vậy bước vào trong phòng tắm, lấy mấy tờ giấy trong ví, xé thành mảnh vụn, ném vào trong bồn cầu, dội sạch sẽ, lúc này mới yên tâm đi xuống lầu.

Má Trần đã làm xong bữa ăn sáng, thấy Lục Cẩm Niên xuống, vui vẻ chào hỏi một tiếng: "Chào buổi sáng, cậu chủ."

"Chào buổi sáng." Lục Cận Niên lười biếng đáp lại một câu, liền bước vào phòng ăn, lại thấy bên trong không có một bóng người, sau đó hỏi: "Cô chủ đâu?"

Má Trần khó hiểu nhìn Lục Cận Niên: "Không phải cô chủ chưa tỉnh sao?"

Lục Cận Niên nhú mày: "Lúc tôi xuống, cô ấy đã rời giường."

Má Trần "A" một tiếng, vòng quanh cả biệt thự lầu trên lầu dưới tìm một vòng, cuối cùng cũng không tìm được Kiều An Hào, lại chạy đến cửa sổ nhìn vườn hoa, bà còn chưa kịp mở miệng nói với Lục Cận Niên "Hình như cô chủ không ở nhà", Lục Cận Niên cũng đã dứt khoát lấy điện thoại di động, gọi cho Kiều An Hào một cú điện thoại.

-

người nào cũng không thể quấy nhiễu người nào, mà đột nhiên trong

Kiều An Hào nhìn cuộc điện thoại, tâm tình lại trở nên có chút phật phồng, một lúc lâu mới nhận nghe điện thoại, cô cũng không mở miệng, Lục Cận Niên đã hỏi tới: "Kiều Kiều, em đâu rồi?"

Kiều An Hào buông mi mắt, nói dối, giọng nói mềm mại không có bất kỳ sự chia cách gì: "Em đến thăm anh Gia Mộc."

Lục Cận Niên nghe được câu này, môi khẽ mím lại, sau một lúc lâu, mới lên tiếng: "Gia Mộc sao rồi?"

"Khỏe hơn rất nhiều." Kiều An Hào nghĩ đến Hàn Như Sơ nói với mình, lại bổ sung một câu: "Sau một tuần lễ nữa, anh Gia Mộc có thể xuất viện."

Lục Cẩm Niên cũng không muốn tiếp tục đề tài về Hứa Gia Mộc, chẳng qua là nhẹ "Ừ" một tiếng, rồi tự nhiên chuyển đề tài: "Vậy em có trở về nhà không?"

"Không trở về, em để Triệu Manh lái xe chở về đoàn phim."

"Ừ." Lục Cẩm Niên còn nói: "Vậy hai người chú ý an toàn."

"Biết rồi." Kiều An Hảo cũng giống như trước đây, quan tâm, khéo léo đáp lời anh, giọng nói mềm nhũn, khiến người nghe cảm giác được sự mềm mại: "Vậy em cúp điện thoại, tạm biệt."

"Tạm biệt." Lục Cẩm Niên đáp một tiếng, chuẩn bị cúp điện thoại, giọng Kiều An Hảo lại truyền tới: "Lục Cẩm Niên..."

Lục Cẩm Niên không nói gì, lại đưa điện thoại di động lần nữa đặt ở bên tai, bên kia Kiều An Hảo yên lặng vài giây, mới mở miệng: "Thứ sáu có bộ phim bom tấn Hollywood, chúng ta cùng đi xem phim đi?"

Chương 393: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu(3)

Lúc còn trẻ, Kiều An Hào thấy bạn học của mình, thường sợ hãi bị thầy giáo phát hiện, ra việc lén lút yêu sớm, ở trong trường giả vờ làm người xa lạ, ra khỏi trường thì cùng nắm tay nhau, tới chủ nhật, người con gái sẽ cởi bỏ bộ đồng phục đơn điệu, mặc vào một chiếc váy xinh đẹp, nói dối cha mẹ là ra ngoài đi chơi cùng bạn học nữ, thật ra là cùng người yêu đi xem phim, mua một hộp bỏng ngô, hai lon Coca, hen hò đơn giản nhưng lại vô cùng tốt đẹp.

Lúc đó, cô lại ngồi nghĩ, mình và Lục Căn Niên đến bao giờ mới có thể cùng nhau đi xem một bộ phim.

Đây chính là ước mơ đẹp nhất của cô, ước mơ suốt mười ba năm, chưa bao giờ thành sự thật.

Nếu như đã định anh và cô cả đời không thể ở cùng nhau, vậy thì, ngay khi anh và cô đã khóc đã cười cũng cảm động đã tổn thương là lúc nên chấm dứt, để cô có thể lưu lại những kỉ niệm tốt đẹp nhất.

Lục Căn Niên thấy Kiều An Hào đề nghị như vậy, có chút vừa mừng vừa lo, người trở mắt khoảng một phút, đáy lòng liền hiện lên một loại không nói lên lời mừng như điên, khiến cho ngữ khí bình thản mọi ngày của anh, cũng nhiễm lên một tia sung sướng: “Được, tôi đi đặt vé.”

Rõ ràng đã khóc khô nước mắt, nhưng giờ lại chảy xuống, Kiều An

Hào dương khoe môi, thoải mái tự nhiên nói: “Ừ, nhưng mà tối hôm nay tôi có một buổi quay cuối cùng, cho nên anh hãy đặt vé buổi chiều.”

“Được.” Lục Cẩm Niên không có dị nghị, sau đó lại hỏi: “Còn chuyện gì khác sao?”

“Không....” Kiều An Hào cắn cắn môi, nói một tiếng “Tam biệt”, cúp điện thoại, cô ngẩng đầu, nhìn trời xanh và ánh mặt trời, hít sâu một hơi, đem nước mắt đang muốn chảy xuống, đè ép trở vào.

Anh là người con trai cô đã yêu mười ba năm, cô chưa bao giờ thề cả đời chỉ thương mình anh.

Khi còn tồn tại, em chỉ yêu mình anh, là câu nói đẹp nhất cô viết cho anh.

Nhưng mà cô dụng tâm đi yêu một người đàn ông như vậy, lại cho cô tổn thương sâu như vậy.

Bằng chứng cô từng bước từng bước nối tiếp nhau đánh mất đi quyền lợi chất vấn anh, cho tới tận bây giờ, cô cũng không dám tưởng tượng, bản thân hỏi Lục Cẩm Niên “Lục Cẩm Niên anh làm mất đứa nhỏ của tôi có phải hay không?”, mà nếu như anh trả lời “Ừ” trước mặt cô, thì cô sẽ chật vật đến không chịu nổi mất.

Kiều An Hào vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu, nhắm mắt ngậy người đã lâu, mới đưa tay lấy giấy kiểm tra hôm qua với giấy sinh non từ trong túi ra, xé thành mảnh nhỏ, ném vào bên trong thùng rác ở bên cạnh.

Hôn nay là chủ nhật, thời gian đến thứ sáu tuần sau còn 6 ngày, Lục Căn Niên tắt cuộc gọi của Kiều An Hào, liền khẩn cấp gọi cho trợ lý, sai anh ta đặt hai tấm vé xem phim VIP giúp mình, sau đó truyền đạt ý nghĩ của Kiều An Hào tới: “Tối thứ sáu, Tôi và Kiều Kiều có buổi quay cuối cùng, cho nên phải đặt vé vào buổi chiều....Cô ấy có khả năng muốn nghỉ trưa, đặt lúc 3 giờ đi....Đúng rồi, nhớ rõ đặt vé khu không có khói thuốc, Kiều Kiều không thích khói thuốc....”

“Còn có, phải là vị trí trung gian, bên cạnh xem không thoải mái, nhớ rõ phải đặt cái thảm ở trong xe trước, xem phim hai tiếng, ngộ nhớ máy điều hòa lạnh quá, cô ấy có thể bị cảm lạnh....”

“À, đầu gối cái gối nhỏ, ngộ nhớ không thoải mái, có thể đổi đệm ở thắt lưng đằng sau.”

Chỉ là xem phim thôi mà, Lục tổng cũng thật sự nghĩ nhiều! Đáy lòng trợ lý âm thầm than, trên mặt vẫn cung kính đáp ứng, sau đó hỏi thêm một câu: “Lục tổng, còn yêu cầu nào khác không?”

Chương 394: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(4)

Lục Cẩm Niên suy nghĩ cẩn thận, xác định không cần bổ sung thêm gì, chuẩn bị cúp điện thoại, kết quả trong tích tắc đó, lại có chút lo lắng đem chuyện vừa rồi lặp lại với trợ lý một lần, trợ lý nghe xong lên tiếng: “Lục tổng, tôi biết rõ, khu vực cấm hút thuốc,.. vì sợ hãi cô Kiều...”

Lục Cẩm Niên không đợi trợ lý nói hết, không do dự cúp điện thoại.

-

Khuynh thành thời gian đã hoàn toàn gần đến lúc kết thúc phần quay phim, các diễn viên cũng lần lượt rời đi.

Vốn dĩ khu vực quay phim rất náo nhiệt, giờ càng ngày càng vắng người, đến sau cùng, có vẻ trống không, phòng ăn trong khách sạn trước kia đều ngồi đầy chỗ, giờ chỗ trống đến hơn nửa.

Kiều An Hào giống như không biết mình từng mất đi một đứa bé, cũng không khác gì so với trước kia, lúc quay phim, vẫn toàn tâm toàn ý diễn cùng nhân vật, thi thoảng đến nói chuyện với các diễn viên khác và nhân viên công tác một chút, thi thoảng cũng dừng tầm mắt trên người Lục Cẩm Niên, lúc chạm phải ánh mắt anh, còn có thể cong môi, cho anh một nụ cười mỉm ngọt ngào, chờ sau khi chuyển tầm mắt đi, cô sẽ rũ xuống rèm mắt, che lại đau đớn và bi thương.

Ban ngày xem ra cô rất bình thường, nhưng đến ban đêm, cô sẽ mất ngủ hay mơ rất nhiều, trong mơ sẽ thấy một đứa bé trắng trẻo mập mạp, chạy đến gọi cô là mẹ, đến lúc cô vươn tay ra muốn chạm vào nó, nó lại biến mất, sau đó tỉnh lại, cô lại sờ tay vào bụng dưới của mình, không hiểu sao lại khóc.

Ngày thứ sáu nào đó, thời tiết Bắc Kinh hiếm khi trong trẻo như vậy, bầu trời sáng sủa không có chút sương mù.

Kiều An Hào cố ý đi ô tô, theo đoàn làm phim trở về Cẩm Tú Viên, sau khi ăn cơm trưa xong, liền tắm một cái, sau đó tìm kiếm toàn bộ quần áo của mình, lần lượt mặc thửm sau cùng chọn một chiếc váy trắng có đường viền đăng – ten, mềm mại mà trẻ trung.

Kiều An Hào có mái tóc dài, lúc tết âm lịch đã uốn lại, hiện giờ có chút dài ra, nhưng vẫn rất xinh đẹp, thế mà cô lại hô má Trần kéo thẳng ra, sau đó soi gương, thấy khuôn mặt không trang điểm của mình lộ ra.

Sau khi cô thu dọn xong mọi thứ, nhìn thoáng qua thời gian, đã là hai rưỡi chiều, liền cầm túi xách đi xuống lầu.

Lục Cẩm Niên vừa lái xe về nhà từ Hoàn Ảnh truyền thông, người đứng trong phòng khách uống nước cũng chưa xong, liền thấy cô từ trên lầu đi xuống, động tác liền dừng lại, chỉ cảm thấy thời gian như đảo ngược, giống như được thấy lại thời kỳ thiếu niên, khi đó người con gái anh thích cũng thích mặc váy trắng.

Kiều An Hào dẫm xuống bước chân, đi tới trước mắt anh, nhợt nhạt cười: “Có thể đi được chưa?”

Lục Cẩm Niên không rời mắt khỏi nụ cười của cô, giống hệt như trong trí nhớ của anh, anh như bị điểm huyết, muốn dừng hình ảnh này lại

một lúc lâu, lông mi dài lóe lên, mới ngẩng đầu lên, uống nốt cốc nước, ngón tay thon dài đặt chiếc cốc trống không xuống, âm thanh mở miệng cũng rất dịu dàng: “Đi thôi.”

Chương 395: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (5)

Sắp đi tới cửa, Lục Cận Niên liếc mắt nhìn quần áo của Kiều An Hào, lại nhìn quần áo giày da của mình, dừng bước lại: "Anh lên lầu đổi quần áo. "

Kiều An Hào gật đầu, một mình một đi tới chỗ cửa trước, đổi giày, cô vốn muốn mặc bộ quần áo trắng mới mua và sandal, nhưng chân phải vừa mang giày xong, động tác cô dừng một chút, cuối cùng lại cởi ra, mở ra tủ giày, nhìn hồi lâu bên trong, sau cùng lấy ra một đôi giày vải.

Đôi giày này, là mùa xuân năm nay, hẹn với Kiều An Hạ rồi đi mua, nhưng sau bởi vì tạm thời có biến cố, nên chưa bao giờ mang, bị cô bỏ vào hộp, cất trong tủ giày không có đụng đến.

Kiều An Hào mang giày xong, đứng trước kính nhìn, cuối cùng cột mái tóc dài thành kiểu tóc đuôi ngựa, gọi má Trần đưa dây buộc tóc lại, mới hài lòng cầm túi lên, đi ra khỏi nhà.

Lục Cận Niên thay quần áo xong ra ngoài, thấy Kiều An Hào đứng ở cửa, tóc dài đen nhánh biến thành đuôi ngựa trẻ trung, tinh thần khỏe động, mới lấy ra chìa khóa xe, ấn xuống, đi xuống bậc thang, kéo cửa xe ra.

Sau hai giờ trưa, là lúc ánh mặt trời chói mắt nhất, Lục Cận Niên đeo mắt kính Dior đeo, mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, tay áo tùy

ý vén lên tới, cổ áo có hai nút áo cũng cởi ra, phù hợp với cái quần dài vàng nhạt, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, thoạt nhìn anh tuấn khiến người ta ngẩn ngơ.

Kiều An Hào nhìn anh ước chừng năm giây, mới đi tới, đi qua Lục Cẩm Niên, khom người ngồi vào trong xe, người thấy mùi thơm nhẹ nhiều năm khó quên.

Lục Cẩm Niên bắt đầu khởi động máy, khí lạnh từ từ thổi, tiếng radio cũng vang lên, xe chậm rãi lái ra khỏi Cẩm Tú viên.

Hai bên đường Bắc Kinh có rất nhiều cây cổ thụ cao lớn, che lại ánh sáng rực rỡ, chỉ có những chấm tròn, xuyên qua khe hở của lá, chiếu xuống đây, xe lái qua, ánh sáng và bóng râm không ngừng giao thoa.

Bên trong xe phát một bài hát tiếng anh nhẹ nhàng, khiến lòng của người ta cũng không khỏi yên tĩnh lại.

Qua một lúc lâu, lúc đang đợi đèn đỏ, Lục Cẩm Niên nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Kiều An Hào: "Buổi sáng đi làm tóc?"

"Không có." Kiều An Hào dừng lại, rồi nói: "Em nói má Trần giúp chải thẳng, rồi gội đầu, uốn lại."

"Ừ." Tầm mắt Lục Cẩm Niên dừng ở mái tóc cột đuôi ngựa lộ ra cái cổ trắng nõn của Kiều An Hào, mới dời tầm mắt, thấy đèn đỏ đã đổi xanh, đạp chân ga, tiếp tục lái.

Bên trong xe im lặng tầm một phút, Kiều An Hào quay đầu, trừng to mắt nhìn Lục Cẩm Niên, cười híp mắt hỏi: "Đẹp không?"

Lục Cẩm Niên vừa nhìn con đường phía trước, vừa quay đầu liếc mắt nhìn Kiều An Hào, nói: "Đẹp."

Sau một lát, bổ sung: "Giống như hồi trung học cấp hai."

Khóe môi Kiều An Hào cong lên, dường như sự vui sướng tản mát ra từ đáy lòng: "Cũng đã nhiều năm như vậy, anh còn nhớ rõ dáng vẻ em lúc ấy sao? Bản thân em còn không rõ."

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, đáy lòng lại thầm nhớ, không đơn thuần là trung học cấp hai, ngay cả dáng vẻ non nớt lúc trung học cấp một, anh nhắm mắt lại, cũng có thể mường tượng rất rõ ràng.

Chương 396: Tạm biệt tuổi xuân, tạm biệt người tôi yêu(6)

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên không có nói chuyện, xung không có hé răng, bên trong xe trầm mặc khoảng một phút, xe liền queo vào bãi đỗ xe.

Trợ lý đưa vé xem phim cho Lục Cẩm Niên trước, lúc xuống xe, anh còn nói cho trợ lý lấy cho mình thảm với gối to đã chuẩn bị sẵn.

Thời gian phim bắt đầu chiếu, còn khoảng 10 phút, lúc đứng ở cửa kiểm vé, Kiều An Hào chạy tới quầy thu tiền, mua một hộp bỏng lớn và hai lon coca, hai người vào phòng chiếu phim, ngồi xuống, phim vừa mới bắt đầu, phòng chiếu phim vốn còn có chút ồn ào, nháy mắt trở nên vô cùng yên tĩnh.

Kiều An Hào đặt bỏng ngô ở giữa cô và Lục Cẩm Niên, cô vừa nhìn không rời mắt khỏi màn hình chiếu phim, vừa đưa tay sờ sờ bỏng ngô ở bên cạnh, nhét vào miệng.

Máy điều hòa ở phòng chiếu phim mở hơi lớn, phim chiếu được khoảng mười phút, Lục Cẩm Niên cảm nhận được một tia mát lạnh, anh lấy tấm thảm đã chuẩn bị trước từ trong túi nhỏ ra , đặt ở trên đùi Kiều An Hào.

Kiều An Hào quay đầu, nhìn về phía Lục Cẩm Niên, mặt nghiêng của anh tuấn mỹ bức người, cơ hồ dán ngay chóp mũi của cô, tim cô đập mạnh không ngừng, đợi đến khi người đàn ông đắp tốt cái thảm, ngồi lại vị trí của chính mình, cô mới vội vàng cầm bỏng, nhép vào miệng, mới ý thức được Lục Cẩm Niên một bên, từ lúc ngồi xuống cho tới

bây giờ, hình như chưa động vào bóng ngô, vì thế dùng cánh tay huých vào tay của Lục Cẩm Niên, chỉ chỉ vào bóng.

Bên cạnh bóng, đặt một lon coca, Lục Cẩm Niên nghĩ cô muốn mình giúp cô mở nắp coca, vì thế liền cầm lên một lon, mở nắp ra, còn đập vào một ống hút, đưa cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào tiếp nhận coca, quay đầu, tiến lại gần tai của anh, nhỏ giọng nói: “Anh không cần ăn bóng sao?”

Lục Cẩm Niên gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết, hai người tiếp tục xem phim, ngẫu nhiên Kiều An Hào có thể cảm giác được Lục Cẩm Niên nắm một ít bóng.

Lúc bộ phim chiếu được một nửa, một đoạn toàn những hình ảnh tốt đẹp, đại đa số là những buổi hẹn hò của một đôi yêu nhau đến rạp chiếu phim xem phim, cho nên những hình ảnh đó, không thể nghi ngờ làm cho không khí trong phòng chiếu phim trở nên ái muội, hai người yêu nhau có vẻ nhiệt tình, đã bắt đầu ôm cùng hôn nhau, thậm trí Kiều An Hào có thể nghe thấy ở vị trí đằng sau mình, nam nữ đang ôm nhau còn cả hôn môi phát ra tiếng vang ái muội, tiếng thờ đốc hỗn tạp ở trong phòng chiếu phim, khiến cho người nghe được càng thêm đỏ mặt tim đập.

Kiều An Hào không có trải qua việc này, lúc ở nhà xem phim, xem hình ảnh rõ ràng như vậy, cũng không có nhiều kiêng dè, nhưng lúc này Lục Cẩm Niên đang ngồi bên cạnh cô, cô đã có chút ngượng ngùng nhìn hình ảnh ***** trên màn ảnh, tròng mắt liền loạn nhìn xung quanh, thường thường dừng lại ở mặt nghiêng của Lục Cẩm Niên, kết quả thấy người đàn ông tư thái nhàn nhã ngồi ở bên cạnh, mắt nhìn chăm chăm lên màn hình lớn ánh mắt không hề di chuyển, trên mặt cũng không có cảm xúc gì lớn, giống như hai cỗ lửa thể đang dây dưa trên màn hình, căn bản không tồn tại.

Lúc Kiều An Hảo vươn tay lấy bóng, Lục Cẩm Niên cũng vươn tay cầm bóng, hai người ăn ý chạm tay vào nhau như vậy.

Lục Cẩm Niên mắt đang nhìn màn hình lớn, nghiêng đầu nhìn về phía Kiều An Hảo, mắt của anh, phát ra ánh sáng giống như bình thường, sáng ngời hữu thần.

Chương 397: Tạm biệt thanh xuân, tạm biệt người em yêu(7)

Đột nhiên, Kiều An Hào dừng lại, chăm chú nhìn Lục Cẩm Niên, âm hưởng mờ tối – ái muội không ngừng vang vọng trong phim, ánh mắt của Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hào trở nên nóng hơn, rõ ràng trong này rất lạnh, nhưng Kiều An Hào lại cảm nhận được một luồng khí nóng từ dưới lòng bàn chân truyền lên.

Hình ảnh kia rõ ràng đã kết thúc trên màn hình lớn, thực ra là đang chiếu đến cảnh vừa tách môi của nhau ra, không khí ám muội từ từ tiêu tan, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên vẫn đối diện với nhau như cũ, mãi đến khi đột nhiên có một âm thanh mãnh liệt vang lên, là tiếng trong phim vọng lại, mới khiến hai người tỉnh táo lại, Kiều An Hào muốn dời tay khỏi bịch bông ngô đi, nhưng Lục Cẩm Niên lại nhanh hơn một bước, cầm lấy tay cô.

Cả người cô liền cứng đờ, không hề rút tay ra khỏi tay của Lục Cẩm Niên, chỉ quay đầu, nhìn về phía màn hình lớn, Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm gương mặt của cô một lúc, cũng quay đầu, nhìn về phía màn hình lớn, bởi vì bỏ qua một đoạn thời gian rất dài không xem, bây giờ nhìn có chút không hiểu, nhưng hai người lại thật sự chuyên chú xem, giống như thật sự đắm mình vào bộ phim, không biết được tâm trạng mình, đang nhảy lên vô cùng nhanh.

Phim kết thúc, mọi người bắt đầu nhao nhao rời đi, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, hai người vẫn gắt gao nắm tay nhau, mãi đến khi cả phòng chiếu phim đều trống không,

chỉ còn lại hai người, có nhân viên vệ sinh tới thu lại đồ bỏ đi, bọn họ mới lưu luyến buông lỏng tay nhau ra, ngằm hiểu đứng lên, thu dọn lại chỗ ngồi của mình, một trước một sau đi ra.

Xem xong phim, đã là 5 giờ, tám giờ tối hai người lại phải quay phim, thời gian vẫn không đủ để dùng cơm, cho nên liền đi vào siêu thị mua ít đồ ăn đơn giản, sau đó Lục Cẩm Niên chở Kiều An Hào về đoàn làm phim.

Đọc đường đi, hai người không hề nói gì với nhau, xem ra ánh mắt vẫn bình tĩnh như bình thường, nhưng đáy lòng vẫn đang nghĩ đến lúc ở rạp chiếu phim, đến 40 phút nắm tay nhau.

Trở lại đoàn làm phim, đã là 7 giờ, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào đến phòng trang điểm, những diễn viên khác đều đã hoàn tất, đang ở studio tìm cảm giác diễn, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên đưa lưng về nhau ngồi ở bàn trang điểm, lúc thợ trang điểm bảo bọn họ ngẩng đầu soi gương, sẽ ngẫu nhiên nhìn thấy nhau, sau đó lại nghĩ về thời gian nắm tay nhau kia, trong lòng lại nóng lên.

Tại nơi quay Khuynh Thành thời gian, lúc này Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên đang sắm vai vợ chồng, đã ra ở riêng được rất lâu, bởi vì gia đình có vấn đề, định ngày hôm nay sẽ đi lĩnh giấy chứng nhận ly hôn, mà vai diễn của Lục Cẩm Niên đã ý thức được anh ta không hề cam lòng chấp nhận người phụ nữ kia, mà người anh chân chính thích, là Kiều An Hào – người đã từng bức ép anh và người phụ nữ kia kết hôn, nhưng là vì anh đã làm nhiều

chuyện quá đáng với cô, nên anh không có mặt mũi nào cầu xin cô tha thứ, mà Kiều An Hào ra ở riêng, lại có một người đàn ông khác đang từng bước chinh phục cô.

Nội dung mà đêm nay bọn họ quay phim, là sinh nhật của Kiều An

Hào, người đàn ông kia cầu hôn cô, Lục Cẩm Niên nản lòng thoái chí nhìn Kiều An Hào gật đầu, đeo nhẫn vào tay, Lục Cẩm Niên bi thương rời đi, lúc Kiều An Hào một mình đi vào toilet, không có cách nào kiềm chế cảm xúc của mình, liền giữ chặt lấy Kiều An Hào, rốt cuộc cũng mở miệng

hỏi cô.

Chương 398: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (8)

Lục Cẩm Niên hóa trang nhanh hơn Kiều An Hào, anh đã hóa trang xong, Kiều An Hào mới vừa trang điểm một nửa, anh đứng lên, lúc thợ trang điểm quan sát, điện thoại của Kiều An Hào lại vang lên.

Điện thoại của Kiều An Hào để lại ở trên mặt bàn, Lục Cẩm Niên nghe được tiếng chuông, theo bản năng nghiêng đầu, thấy trên màn hình hiện lên ba chữ "Bác gái Hứa".

Kiều An Hào áy náy nhìn phía thợ trang điểm, sau đó cầm điện thoại di động trên bàn, nhấn nút trả lời: "Bác gái?"

Trong phòng hóa trang không còn bao nhiêu người, rất yên tĩnh, Lục Cẩm Niên đứng sau lưng Kiều An Hào, có thể nghe rõ ràng tiếng Hàn Như Sơ truyền ra rõ ràng: "Kiều Kiều, tối nay là lần cuối cùng con đóng kịch, đúng không? Ngày mai sẽ không sao chứ?"

Kiều An Hào nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng, giọng Hàn Như Sơ lần nữa truyền đến: "Kiều Kiều, ngày mai là ngày Gia Mộc xuất viện, con nhớ đến đón nó xuất viện. "

Tay Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng nắm lại, thành quyền, cánh môi ra sức mím lại, sắc mặt lạnh nhạt đứng tại chỗ, cho đến khi thợ trang điểm nói "Được rồi", sau đó xoay người, đi tới cửa phòng, khi anh đẩy cửa trong nháy mắt đó, anh nghe sau lưng truyền đến tiếng Kiều An Hào nhẹ nhàng như cũ: "Con đã biết, bác gái, ngày mai con sẽ đến, con

còn phải quay phim, không thể nói lâu, dạ, tạm biệt."

Lục Cẩm Niên cất bước đi xuống bậc thang, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lại hồng chân, cũng may trợ lý theo phía sau phản ứng kịp thời, kéo anh lại, thấp giọng hỏi một câu: "Lục tổng, anh có sao không?"

Lục Cẩm Niên không nói gì, chẳng qua là bình tĩnh, cất bước, sai bước đi về phía phim trường.

Ngày mai sẽ là ngày Hứa Gia Mộc xuất viện... Không phải nói ít thì một tháng, lâu thì hai tháng sao? Lúc này mới nửa tháng, Hứa Gia Mộc đã xuất viện? Hứa Gia Mộc cũng xuất viện, vậy người thế thân là anh, có phải cũng hoàn thành nhiệm vụ? Hoàn thành nhiệm vụ... Có phải đại biểu, anh và cô không bao giờ ...có thể tiếp tục diễn vợ chồng nữa?

Tối nay, anh và cô còn đi xem phim, không khí rõ ràng rất tốt, thế nào trong lúc bất chợt, lại thay đổi, anh và cô sắp phải chia lìa chứ?

Kiều An Hảo hóa trang xong, đi tới phim trường, Lục Cẩm Niên cũng không có ở đây, lúc đạo diễn nhìn cô nói phải chú ý những điều gì khi

diễn, cô mới nhìn thấy Lục Cẩm Niên một thân một mình từ một rừng cây, dọc theo cầu gỗ đi tới.

Đạo diễn thấy Lục Cẩm Niên tới đây, lập tức bảo tất cả nhân viên làm việc đều có vị trí và cương vị riêng, điều chỉnh đèn và máy quay, chính thức quay phim.

Lúc ban đầu quay phim, là một nhóm người ngồi ở trong phòng, hình ảnh uống rượu ca hát, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên thủy chung không nói gì, thậm chí hai tầm mắt của hai người nhìn nhau một lần

cũng không có, đợi đến lúc máy quay lấy cảnh, Kiều An Hào và một nam diễn viên tuần tú bắt đầu hợp ca một ca khúc, trong quá trình ca hát, Lục Cẩm Niên liên tục uống nước thay rượu, anh vẫn luôn cúi đầu, không có ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn đôi Kim Đồng Ngọc Nữ đang đứng song ca với nhau.

Tiếng hát qua không lâu thì dừng lại, mọi người vỗ tay cổ vũ, đang lúc mọi người nghĩ hai người đi xuống, thì người hát cùng Kiều An Hào, bất chợt quỳ xuống trước mặt của mọi người, thâm tình chân thành cầu hôn: "Gả cho anh đi."

Chương 399: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu(9)

Lục Cẩm Niên vốn chỉ cúi thấp đầu uống rượu, lúc nghe thấy bốn chữ này, mạnh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng tắp về phía Kiều An Hào.

Kiều An Hào bởi vì một màn xảy ra đột ngột kia dọa, sợ tới mức có hút kinh ngạc, đứng tại chỗ, không có phản ứng gì.

Người đàn ông kia, thông báo lời kịch bên trong kịch bản, nói ra từng chữ từng chữ bên trong.

Theo tiếng ngâm nga của anh ta, vẻ mặt Kiều An Hào, xuất hiện một tia vỡ tan, trong phòng những người tham gia sinh nhật của cô, ồn ào theo, la hét Kiều An Hào đồng ý!

Tay Lục Cẩm Niên cầm chén rượu, bắt đầu đầu dùng sức, lúc Kiều An Hào nói một câu đồng ý, anh cung quy nhện không được đứng dậy, yên lặng rời đi.

Anh không có liếc mắt nhìn Kiều An Hào một cái, tầm mắt nhìn về phía bóng lưng của anh, giống như do dự cái gì đó, cuối cùng tiếp nhận chiếc ghế từ người đàn ông đang quỳ gối dưới sàn.

Không khí trong phòng, vui sướng, Lục Cẩm Niên ở bên ngoài phòng, cô đơn đau thương.

Theo chỉ thị của đạo diễn, Kiều An Hào ở trong phòng tìm một cái cốc,

đi ra khỏi phòng, đứng ở cửa đối mặt với Lục Cẩm Niên, hai người không nói lời nào, ánh mắt không một tiếng động trao đổi, sau đó Kiều An Hào giẫm giày cao gót, đi về phía toilet.

Lúc Kiều An Hào từ bên trong toilet đi ra, Lục Cẩm Niên vốn đứng ở cửa phòng, bây giờ lại đứng trước cửa phòng rửa tay, giống như vừa rồi, hai người liếc nhìn nhau một cái, lúc này Kiều An Hào mới mở miệng nói lời kịch: “Tôi đi vào trước.”

Sau đó cô cười yếu ớt với Lục Cẩm Niên, bước chân, đi qua người của Lục Cẩm Niên, lúc Kiều An Hào đi qua ngang người, hai tay Lục Cẩm Niên nắm chặt lại, bởi vì dùng sức, khớp xương trở nên trắng bạch, sau đó giơ tay lên, bắt chính xác lấy cánh tay của Kiều An Hào, sau đó đưa cả người cô dựa vào vách tường, cúi đầu, hôn lên cô.

Kiều An Hào càng lúc càng mạnh, cuối cùng không biết lấy khí lực ở đâu, đẩy mạnh Lục Cẩm Niên ra, sau đó làm như kịch bản viết, giơ tay lên, cho Lục Cẩm Niên một cái tát.

Đương nhiên bởi vì quay phim, một cái tát kia, nhìn thực tàn nhẫn, nhưng thật ra rất nhẹ nhàng giống như lau qua, sau đó thân thể Kiều An Hào run run, nói la lời kịch: “Anh đến tột cùng muốn như thế nào?”

Lục Cẩm Niên bị đánh một cái tát, ánh mắt thẳng tắp nhìn Kiều An Hào, cánh môi giật giật: “Tôi chỉ hỏi em một vấn đề.....” Lục nói xong những lời này, trầm mặc rất lâu, mới lại mở miệng nói: “Nếu tôi nói tôi thích em, em lại còn có thể thích tôi không?”

“Sẽ không!” Kiều An Hào không hề do dự nói ra những lời này, vẻ mặt trên mặt của Lục Cẩm Niên, bắt đầu tuyệt vọng, hai tay nắm trên vai của cô, dần dần buông lỏng, ngay khi anh sắp buông xuôi, cô mở miệng lần nữa, nói lời kịch: “Bởi vì, tôi chưa bao giờ ngừng thích

anh.”

Lục Cẩm Niên sửng sốt, đột nhiên hôn lên môi Kiều An Hảo.

Hôn môi lúc này đây, cần hai người phải diễn thực nhập tâm, sau đó ở lúc hai người đang hôn môi, phần diễn của hai người hoàn toàn chấm dứt.

Chương 400: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(10)

Thế nhưng trong tích tắc kề môi bên nhau của hai người đó, bọn họ cũng không phải chỉ là đóng phim, mà còn cả hiện thực.

Tuy nhiên anh có sắm vai vợ chồng với cô hôn tám tháng, nhưng từ khi chân chính là ở bên nhau, cũng là lúc tiến vào đoàn làm phim của Khuynh Thành thời gian.

Bộ phim này quay trọn vẹn hết hơn ba tháng, trong ba tháng này, thời gian anh tiếp xúc với cô, còn nhiều hơn 13 năm qua, hơn ba tháng này, từng có nước mắt, từng có cười vui, từng có ấm áp, từng có cảm động,.. Bây giờ đây, những hồi ức đóng phim này lập tức khiến họ thấy đau xót, mà trong hiện thực, cuộc sống giả làm vợ chồng của anh và cô, cũng đến lúc phải kết thúc rồi.

Hai người hôn nhau đến kịch liệt và tuyệt vọng, như là không có cách nào khác để trút hết ra tình yêu của mình, chỉ có thể dốc hết toàn lực đem nó ra ngoài qua nụ hôn này.

Đạo diễn ở trước máy quay, nhìn cảnh hôn môi như vậy, hết sức hài lòng, lúc cảm thấy không sai biệt lắm, liền cầm lấy loa, vừa định hô “Cắt” một tiếng, lại đột nhiên nhìn thấy có giọt nước mắt của Kiều An Hào, theo nụ hôn của hai người, từ trên khóe mắt chảy xuống.

Rất nhiều khi, diễn viên khi diễn quá nhập tâm, cũng sẽ có lúc xúc động, cho nên đạo diễn cho rằng đây là Kiều An Hào đang triệt để

phát huy, liền để xuống loa phóng thanh, ý bảo nhân viên công tác tiếp tục làm việc, còn mình thì nhìn chăm chăm máy giám sát hình ảnh.

Nước mắt của Kiều An Hào, theo hai gò má chảy đến bên miệng, sau đó biến mất vào trong nụ hôn của hai người.

Rõ ràng Lục Cẩm Niên cảm giác được chút mặn mà, anh sừng sốt, tiếp tục hôn sâu sắc hơn.

Hôn rất lâu, hai người mới thở hổn hển tách nhau ra.

Kiều An Hào mở to mắt, nước mắt liền tuôn ra, mà đáy mắt của Lục Cẩm Niên cũng phấp phồng, hai người cực kỳ thông thả ngẩng đầu, đối diện, như là được tập luyện trước cực kỳ tốt, cùng lúc mở miệng nói: “Anh/Em yêu em/anh.”

Thực ra trong kịch bản không có câu này, đạo diễn thấy một màn như vậy, vẻ mặt lại kích động mà phấn chấn, lúc hai người nhìn nhau tầm hai phút, liền kích động giơ loa phóng thanh lên, kêu: “Cắt!”

Lần quay này, kết thúc rất hoàn mỹ, nhân viên công tác lập tức tiến lên thu thập đồ đạc, đạo diễn lại một đường chạy đến trước mắt anh và cô, mở miệng nói: “Lục Ảnh đế, tiểu Kiều, hai người diễn rất tài tình, vậy mà có thể diễn đẹp như vậy! Hiệu quả vừa rồi rất tuyệt vời! Tuyệt đối rất cảm động!”

Ngữ khí của đạo diễn thở gấp một phen nói ra một tràng khen ngợi rất dài, để Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên kéo lại thần trí, hai người chăm chú nhìn nhau, sau đó tách ra.

Lục Cẩm Niên nhanh chóng che dấu tất cả cảm xúc của mình, vẻ mặt nhàn nhạt và bình thường, không có khác gì.

Mà Kiều An Hảo vẫn treo một giọt lệ bên khóe mắt cười cười nhìn đạo diễn, thoải mái nói một tiếng: “Cảm ơn”, sau đó nhận lấy khăn tay từ Triệu Manh, lau khô nước mắt mình, nói “hẹn gặp lại” với đạo diễn và Lục Cẩm Niên, rồi đi tháo trang sức ra.

Lục Cẩm Niên, anh biết không? Từ nay về sau, khi em hỏi tường lại chuyện của anh và em, bộ phim lúc chiều này, nó sẽ trở thành cuộc hẹn hò của chúng ta, thông báo của đêm nay, em có thể biến nó thành thông báo yêu nhau của chúng ta.

Lục Cẩm Niên, anh biết không? Em sẽ biến câu chuyện của chúng ta thành hồi ức, em đã khóc vì anh.

Chương 401: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(11)

Sáng sớm hôm sau rời giường, Kiều An Hào đã thấy thời tiết bên ngoài vô cùng u ám, sương khói dày đặc mờ ảo, cả thành phố như được bao phủ trong một tầng lụa mỏng, Triệu Manh đã thu dọn các thứ linh tinh xong hết, nhân viên công tác của đoàn làm phim đang hỗ trợ mọi người mang hành lý lên xe, trước khi rời đi, Kiều An Hào cố ý đến studio, cùng đạo diễn còn đang làm việc ở đó, Trình Dạng, Tống Tương Tư, cáo biệt từng người.

Mặc kệ lúc đầu bọn họ dùng cách nào để tiến vào đoàn làm phi, cũng không quản mọi người đã từng mâu thuẫn với ai, lúc này là lúc chia tay, những thâm thù hận oán có to lớn thế nào, bây giờ lại trở nên nhỏ bé không đáng nhắc tới, mọi người sau ba tháng cả ngày cả đêm ở cùng nhau, bây giờ lại ôm nhau tạm biệt.

Kiều An Hào cảm thấy chính mình cũng không phải khác biệt, thế nhưng lúc từng người một rời đi, hốc mắt vẫn phấp phồng.

Kiều An Hào không quay về Cẩm Tú Viên mà trực tiếp để Triệu Manh chờ đến trước cửa bệnh viện, để cho Triệu Manh mang hành lý về nhà trước, nói là sau một thời gian sẽ qua lấy.

Đợi xe của Triệu Manh rời đi, Kiều An Hào đi vào bệnh viện, Hứa Vạn Lý không tới, Hàn Như Sơ và quản gia đang thu dọn đồ đạc, còn Hứa Gia Mộc đang được kiểm tra lại.

Kiều An Hào đi lên phía trước, giúp Hàn Như Sơ chỉnh lại quần áo của Hứa Gia Mộc cho gọn gàng, nhín thoáng qua trong phòng bệnh cũng không còn thứ gì, liền để cho quản gia mang đồ đạc lên xe, đợi khoảng 10 phút, bác sĩ đi ra, dặn dò Hứa Gia Mộc chú ý giữ gìn thân thể và nhất định phải đến kiểm tra đều đặn, sau đó nhận quà của Hàn Như Sơ, mọi người lên xe.

Xe chạy một đường đến Hứa gia, lúc này Hứa Gia Mộc tuy có thể tự đi, nhưng vì hôn mê đã lâu, cả người bị mất sức, cho nên vừa về đến nhà, Hàn Như Sơ liền kêu người giúp việc đỡ anh lên phòng ngủ, nằm nghỉ ngơi trên giường.

Hàn Như Sơ trước khi đi đón Hứa Gia Mộc, đã dặn dò đầu bếp nấu cháo nghiền kỹ một chút, đợi anh ổn định, quản gia liền bảo người giúp việc đưa cháo lên, sau đó cao hứng mà nịnh nọt nói: “Cậu chủ, sáng sớm cậu đã phải vội vàng xuất viện, mãi đến bây giờ cũng chưa ăn cái gì, sáng nay phu nhân đã dặn đầu bếp nấu cháo cho cậu, uống một chút đi.”

Hàn Như Sơ ngồi bên giường của Hứa Gia Mộc, dịu dàng yêu thương nhìn anh nói: “Con trai, mẹ đút cho con nhé.”

Nói xong, Hàn Như Sơ liền đưa tay về phía quản gia, quản gia liền đưa bát cháo qua, nhưng Hàn Như Sơ còn chưa kịp nhận lấy, Kiều An Hào lại nhanh tay hơn một chút, mở miệng nói: “Vẫn nên để cháu đút cho anh Gia Mộc.”

Hàn Như Sơ dừng lại, cũng không tranh cãi với cô, nhàn nhã ung dung đứng lên, để chỗ ngồi lại cho Kiều An Hào, nói với quản gia: “Để Kiều Kiều đút đi.”

Qua gia lập tức cung kính đưa bát súp đến trước mặt Kiều An Hào, Kiều An Hào một tay nhận lấy bát, ngồi bên cạnh Hứa Gia Mộc, cầm

thìa múc một muống cháo, thổi cho bớt nóng, rồi đưa tới bên miệng Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc vừa mở miệng nuốt cháo, nhìn thấy trước giường mình một vòng người vây quanh, liền cau mày lại, phất phất tay: “Mẹ, mọi người đi ra ngoài hết đi, một loạt người vây quanh như vậy, con không thở được.”

Kiều An Hảo lại múc một miếng cháo, thổi thổi, cười nói: “Bác Hứa, mọi người đi đi, cháu chăm sóc anh Gia Mộc là được rồi.”

Chương 402: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (12)

Hàn Như Sơ nghĩ hai người bạn họ xa cách lâu ngày gặp lại có chuyện muốn nói, lập tức nở một nụ cười, quản gia hiểu rõ mang theo người giúp việc cùng đi ra.

Trước khi Hàn Như Sơ ra ngoài, lúc đóng cửa, bà nhìn Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc, suy nghĩ, lấy điện thoại di động ra, len lén chụp mấy tấm hình, sau đó ra ngoài.

-

Lục Cẩm Niên đã sớm tới Hoàn Ảnh truyền thông, buổi sáng đi họp, sự chú ý của anh tương đối không tập trung, thỉnh thoảng lại thất thần, cuối cùng lúc diễn ra hội nghị, cũng có người phát hiện anh không ổn.

Thật vất vả đến lúc hội nghị kết thúc, trở lại phòng làm việc, đối mặt một xấp văn kiện dày, ngồi trước bàn làm việc, lại không đọc được chữ nào, trong đầu toàn bộ đều là chuyện hôm nay Kiều An Hảo đi đón Hứa Gia Mộc xuất viện.

Mười một giờ trưa, trợ lý vào phòng làm việc, cầm một văn kiện khẩn cấp cần anh ký tên, Lục Cẩm Niên không ổn định lật xem, điện thoại di động đặt ở trên mặt bàn lại vang lên, Lục Cẩm Niên không để ý đến, tiếp tục xem văn kiện, kết quả điện thoại di động lại liên tục vang lên mấy

tiếng, Lục Cẩn Niên không nhìn được nghiêng đầu, liếc mắt nhìn màn hình, sau đó một con số xa lạ gửi mấy tấm hình.

Anh nhìn chằm chằm màn hình một hồi, rồi dờn tầm mắt, trên mặt bình tĩnh không có bất kỳ biểu cảm gì, cầm bút, ký lên văn kiện.

Lúc Lục Cẩn Niên đang chuẩn bị đưa văn kiện cho trợ lý, điện thoại di động lại vang lên, là số điện thoại xa lạ vừa gửi tin nhắn gọi tới, đáy lòng của anh mơ hồ đã đoán được là ai, chần chờ một phút, đặt văn kiện lại trên bàn, cầm điện thoại di động, nhận nghe.

Quả nhiên giống như anh suy đoán, bên trong truyền tới tiếng Hàn lạnh nhạt khinh thường trước sau như một: "Vừa rồi tôi gửi cho cậu mấy tấm hình, cậu đã thấy được chưa, bây giờ Gia Mộc xuất viện, cậu và Kiều Kiều cũng nên kết thúc."

Lục Cẩn Niên cầm điện thoại di động lên, cố gắng ra sức chậm rãi, cánh môi giật giật, không lên tiếng.

Bên đầu dây kia Hàn Như Sơ, bị sự im lặng của anh khiến không rõ tình huống, lần nữa khí thế lạnh nhạt mở miệng: "Thế nào? Không bỏ được? Nhưng cậu không được quên, trong ba người, cậu là người dư thừa, nếu như không phải là Gia Mộc gặp tai nạn ngoài ý muốn, làm gì cậu có tư cách đến gần Kiều Kiều? Cuộc giao dịch này, cậu cũng có không ít lợi, bây giờ cũng nên từ bỏ đi!"

Bất chợt vẻ mặt Lục Cẩn Niên trở nên có chút u ám, trong miệng, mang theo một tia tàn độc: "Bà nói tôi thế nào cũng được, nhưng tôi cảnh cáo bà, không nên làm nhục Kiều Kiều, cho tới bây giờ cô ấy không phải là món hàng giao dịch!"

"Không phải là món hàng giao dịch, ban đầu lúc cậu nghe diễn vợ

chồng với cô ta, liền vô điều kiện chấp nhận đóng giả Gia Mộc?" Hàn Như Sơ cười khế một tiếng: "Cậu chẳng qua chỉ là một nghiệt chủng, còn muốn tranh giành phụ nữ với con gái tôi? Tôi cho cậu biết, dù cậu có muốn Kiều An Hào, cũng phải chờ con trai tôi không cần nó nữa, cậu chỉ xứng đáng nhặt đờ vớt bỏ của con tôi!"

"Tôi lặp lại lần cuối, bà có thể sỉ nhục tôi, không được sỉ nhục cô ấy!" Cả người Lục Cẩm Niên đứng lên: "Bà không cần cho rằng tôi giành Kiều Kiều với Hứa Gia Mộc, là bởi vì tôi không xứng, đó là bởi vì tôi tôn trọng bọn họ, không muốn gây phiền toái cho bọn họ."

Lục Cẩm Niên nói xong, dứt khoát cúp điện thoại, hung hăng quăng điện thoại đi.

Chương 403: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người anh yêu(13)

“Ba” một tiếng vang từ phía đạo diễn phát ra, trong gian phòng một trận vô cùng yên tĩnh, trợ lý đứng ở một bên, một tiếng cũng không dám nói.

Ngực Lục Cẩm Niên phập phồng lợi hại, anh vòng hai bước qua bàn làm việc, kéo ra ngăn kéo, lấy ra một hộp thuốc lá, vừa rút ra một điếu chuẩn bị hút, thì đột nhiên dừng lại ném hộp thuốc lá vào thùng rác, đi đến bên cạnh cửa sổ, đưa lưng về phía trợ lý, nhìn ra ngoài cửa sổ không hề nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, lệ khí trên người của Lục Cẩm Niên bớt đi rất nhiều, anh mới quay đầu lại, mở miệng nói với trợ lý: “Thời gian ngắn trước tôi có cho anh điều tra về cổ đông ở hữu cổ phần công ty Hứa thị, hiện tại tra đến đâu rồi?”

Trợ lý trả lời: “Điều tra đã rõ ràng không sai biệt lắm.”

Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, không nói gì.

Trợ lý hỏi lại: “Lục tổng, ngài thật sự suy nghĩ kỹ, quyết định làm như thế thật sao?”

Lục Cẩm Niên không nói gì như cũ, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Thật lâu sau, Lục Cẩm Niên mới mở miệng “Uh” một tiếng, âm thanh

rất nhẹ, không có.....trộn lẫn một chút cảm xúc nào: “Cứ làm theo như ban đầu tôi đã nói với anh.”

Trợ lý không có ý tứ có tiếp tục khuyên ngăn Lục Cận Niên: “Vâng, tôi sẽ chuẩn bị tốt hết toàn bộ.”

Lục Cận Niên không có nói gì, trợ lý cầm văn kiện ở trên bàn, yên lặng không một tiếng động đi ra ngoài, nhưng là đi được hai bước, lại ngừng lại, đáy lòng có điểm không yên hỏi: “Lục tổng, anh thật sự sẽ cùng Kiều tiểu thư tách ra sao?”

Lục Cận Niên bảo trì trầm mặc, lệ khí rơi rụng ở sau lưng nổi lên một tầng đau thương.

Trợ lý giơ tay lên, cọ cọ cái mũi của mình: “Tôi cảm thấy gần đây Kiều tiểu thư và Lục tổng rất tốt, cho dù trước đây Kiều tiểu thư từng thích Hứa tiên sinh, nhưng hiện tại nói không chừng người cô ấy thích là ngài, bình thường ta thấy, Kiều tiểu thư rất quan tâm đến anh Lục tổng. Cho nên tôi cảm thấy, thật Lục tổng, anh có thể thử hỏi xem Kiều tiểu thư nghĩ như thế nào, bây giờ cô ấy có muốn ở cùng một chỗ với Hứa tiên sinh hay không? Đến lúc đó anh mới cùng Kiều tiểu thư tách ra, giờ mà tách ra chẳng phải không công bỏ qua sao?”

Trợ lý nói nhiều như vậy, nhìn Lục Cận Niên thủy chung không có nửa điểm phản ứng, anh đưa tay lên nhu nhu cái mũi: “Việc kia, Lục tổng quên đi, ngài coi như tôi chưa nói gì, nếu không còn việc gì trong lời nói, tôi đi ra ngoài trước.”

Lục Cận Niên không hề động đậy, anh nghe thấy tiếng bước chân rời đi của trợ lý truyền đến, cùng âm thanh đóng cửa văn phòng, anh nhìn chân trời màu xanh bên ngoài cửa sổ, một mảnh bình thản, nhưng trong đầu, lại mang những lời trợ lý vừa nói, ngẫm lại một lần.

-

Kiều An Hào đặt cái bát ở một bên trên bàn, cầm lấy khăn ướt, giúp Hứa Gia Mộc lau khóe môi, sau đó, nâng lên mí mắt, nhìn Hứa Gia Mộc, hỏi: “Rốt cuộc vì sao anh xảy ra tai nạn xe cộ, lúc đó cũng không có uống rượu, vì sao đụng nghiêm trọng như vậy?”

Đáy mắt Hứa Gia Mộc xẹt qua một tia tức giận, sau đó cười nhẹ một chút, nói qua loa: “Lúc ấy không phản ứng kịp, xảy ra ngoài ý muốn, nhưng mà bây giờ không phải không có chuyện gì sao?”

“May mà không có việc gì.” Kiều An Hào nhỏ giọng oán thăm một câu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, cô trầm mặc một hồi, rồi mới mở miệng: “Anh Gia Mộc, anh có phải đã sớm biết em và anh có hôn ước?”

Hứa Gia Mộc ừ một tiếng, không có nói chuyện.

Trong phòng ngủ im lặng một hồi lâu, Kiều An Hào nói: “Thực xin lỗi, anh Gia Mộc, em không thể giả cho anh.”

Chương 404: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(14)

Hứa Gia Mộc biết là Kiều An Hào còn chưa nói hết, cả người lười biếng dựa về phía sau, tìm cho bản thân một tư thế thoải mái, không hề có tức giận hay kinh ngạc, chỉ nhìn cô, bình tĩnh chờ đợi lời nói kế tiếp của cô.

Kiều An Hào giật giật môi: “Sau khi anh xảy ra tai nạn, em mới biết được có hôn ước giữa Kiều gia và Hứa gia, bởi vì tai nạn của anh đột ngột quá, tất cả mọi người đều nói Hứa gia không có người nối nghiệp, hội đồng quản trị của Hứa thị có biến cố lớn, sau cùng không còn cách nào, đành để cho Lục Cẩm Niên đóng giả anh, làm đám cưới với Kiều gia, đợi đến khi Hứa gia ổn định lại.”

“Người của Kiều gia, trừ em ra, thì cũng không ai biết anh đang hôn mê bất tỉnh, bác Hứa đến tìm em...”

Ngay lúc đó, cô vì nghe được tên của Lục Cẩm Niên trong miệng Hàn Như Sơ, mới đồng ý đề nghị kia, cô thích Lục Cẩm Niên, đó là một bí mật của riêng cô, ngay cả lúc trước khi cô đọc thư tình cho Hứa Gia Mộc nghe, cũng không nói cho anh ấy biết người mình thích là ai.

Kiều An Hào tạm dừng một lúc, tiếp tục nói: “Em và anh là bạn bè nhiều năm như vậy, không thể thấy chết mà không cứu, cho nên em liền đồng ý, hiện giờ...”

“Hiện giờ, anh đã tỉnh lại, chuyện em đáp ứng cũng đã hoàn thành,

cho nên em muốn hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta, đúng không?” Hứa Gia Mộc giúp Kiều An Hào nói câu kế tiếp.

Kiều An Hào rũ rèm mắt xuống, chần chừ một lát, vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

“Được, việc này anh biết rõ, một mình anh xử lý là được.” Hứa Gia Mộc sáng khoái trả lời, không hề có do dự hay chần chừ gì, cũng khiến Kiều An Hào ngạc nhiên ngẩng đầu: “Anh Gia Mộc, một mình anh xử lý thế nào?”

“Việc này, em không cần biết, nói chung không thể để em ra mặt nói ly hôn được, Kiều Kiều, em đừng quên, ba mẹ em mất sớm, mấy năm nay đều là Kiều gia nuôi dưỡng em, em có hôn ước với anh, cũng đại diện cho Kiều gia, bây giờ em đột nhiên náo loạn đòi ly hôn, về sau làm sao đối mặt với hai bác được?” Hứa Gia Mộc tường tận phân tích lại tình hình cho Kiều An Hào

nghe, sau đó liền mở miệng cam đoan với cô: “Kiều Kiều, hiện giờ cái gì em cũng đừng nghĩ đến, anh nói được thì làm được, em chỉ cần kiên nhẫn là thấy kết quả rồi.”

Thẳng thắn mà nói, lúc Kiều An Hào mở miệng chủ động đề xuất hủy bỏ hôn ước với Hứa Gia Mộc, thật sự không nghĩ đến Kiều gia, Gia Mộc nói như vậy, cô mới đột nhiên nhớ ra nếu mình làm thế thì sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến hai bác, trong lòng cô dâng lên một tia cảm động, từ nhỏ đến lớn, đã nhiều năm như vậy, Hứa Gia Mộc vẫn luôn đối tốt với cô, cô gật đầu, nhẹ nhàng mở miệng: “Anh Gia Mộc, cảm ơn anh.”

“Kiều Kiều, em học người ta khách khí cái gì.” Hứa Gia Mộc cười cười, vươn tay ra dịu dàng vuốt tóc Kiều An Hào, sau đó còn nói: “Thế nhưng Kiều Kiều, có lẽ phải đợi một thời gian nữa anh mới có

thể giải quyết chuyện này, hiện giờ, em nhìn anh xem, cửa Hứa gia còn không đi qua nổi.”

-

Kiều An Hào trở lại Cẩm Tú Viên, đã là chín giờ tối, cô ăn cơm chiều ở Hứa gia, cho nên chào má Trần một tiếng xong liền lên lầu.

Lục Cẩm Niên vẫn chưa quay lại, một ngày này cô cũng không làm gì, nhưng lại cảm thấy có chút mệt mỏi, tắm rửa một cái, liền ngã luôn xuống giường, cũng không ngủ, chỉ nằm im, sắp đến 12 giờ khuya, cô nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng xe của anh.

Chương 405: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (15)

Editor : Meitu

Trong biệt thự rất yên tĩnh, mặc dù hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, cô vẫn mơ hồ nghe cuộc nói chuyện của Lục Cẩm Niên và má Trần, cả tiếng bước chân của Lục Cẩm Niên, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Kiều An Hào như cũ duy trì nhắm mắt ngủ say, tiếng bước chân Lục Cẩm Niên rất nhẹ,

dường như đứng ở mép giường nhìn cô rất lâu, mới rời đi, ngay sau đó trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Khoảng tầm nửa tiếng, Lục Cẩm Niên từ trong phòng tắm ra ngoài, rón rén leo lên giường, nằm ở bên cạnh cô, mùi hương xà phòng xen lẫn mùi quen thuộc trên người anh, chui vào trong mũi cô, khiến mũi bỗng dưng đau nhói, có chất lỏng ấm áp xông lên đáy mắt, hốc mắt có chút ê ẩm, một lát sau, có giọt lệ trong suốt nơi khóe mi, sau đó chậm rãi rơi xuống gối.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hào ngủ, cũng không quấy rầy cô, hai người yên tĩnh nằm như vậy, Kiều An Hào bất chợt xoay người, đánh thức Lục Cẩm Niên muốn ngủ, anh mở mắt, nhìn Kiều An Hào, ý thức không rõ gọi một tiếng "Kiều Kiều" .

Kiều An Hào không nói gì, mở to hai mắt, trong phòng ngủ lờ mờ, bình tĩnh nhìn anh.

Lục Cẩn Niên dần dần trở nên có chút tỉnh táo, chống tay lên: "Sao vậy?"

Lời của Lục Cẩn Niên còn chưa nói xong, lại giống như điểm huyết Kiều An Hảo, bất chợt liền nhào tới trên người của anh, đè lên người anh, cứng rắn áp xuống giường, Lục Cẩn Niên bị hành động khó hiểu của Kiều An Hảo như vậy không giải thích, yêu, quan tâm, để ý, nhăn trán, nhưng cũng không nói ra lời nào, môi của anh, liền bị cô hung hăng chặn lại.

Cô hôn rất vụng về, giống như đêm đầu tiên của cô và anh, bọn họ cũng uống rượu say, cô mượn rượu, giống như bây giờ, đè anh ở phía dưới, lung tung gặm cắn môi của anh, tay cởi quần áo của anh, bởi vì sức lực yếu ớt, thế nào cũng không cởi được áo ngủ của anh, chẳng qua chỉ cởi được hai nút áo, sau đó tay nhỏ bé từ trước ngực luồn vào, sờ soạng bên trong.

Lục Cẩn Niên còn đang không hiểu, trong nháy mắt đã bị hành động Kiều An Hảo làm xáo trộn, anh bị cấm dục hơn một tháng, đối mặt với sự chủ động của cô, không thể chịu được, cả người anh lúng túng chừng 5 phút, sau đó liền ôm hông của cô, lật người, đè cô ở phía dưới, hung hăng ngăn chặn môi của cô, trên tay không ngừng cởi đi quần áo của hai người.

Cả đời này anh chỉ chạm qua mình cô, số lần cũng không nhiều, ở phương diện này cũng không có kinh nghiệm gì, thuần túy theo bản năng của mình mà làm.

Cả đời cô cũng chỉ có mình anh, kinh nghiệm tuyệt không phong phú, thậm chí còn mang theo vài phần căng thẳng và bảo thủ, mỗi một lần đều giống như đầu gỗ, không có nửa điểm tình thú chỉ mặc anh trêu chọc.

Nhưng mà, dù là như vậy, không có quá nhiều động tác, bọn họ vẫn như cũ có thể đạt tới tột cùng, vẫn như cũ có thể xúc động lẫn nhau trong chỗ sâu nhất của cơ thể.

Đêm khuya vắng người, trong phòng ngủ tiếng thở dốc không ngừng tràn ra, mặc dù hai người không có trao đổi bất kỳ lời nào, thủy chung im lặng, thân thể lại dễ dàng thể hiện thay lời nói.

Hồi lâu trôi qua, Lục Cảnh Niên có vẻ mãnh liệt, cuối cùng lúc kết thúc, hai người cảm giác như đã bị cạn sạch tất cả sức lực trong cơ thể.

Chương 406: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu(16)

Lục Cẩm Niên bám lên người Kiều An Hào, mở miệng thở hổn hển hồi lâu, mới từ sâu bên trong rung động mà cô gây ra cho chính mình tỉnh lại, anh vươn tay, sờ sờ vào tóc dài bị mồ hôi làm ướt của cô, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng dùng môi hôn lên trán của cô, xoay người nằm sang một bên, vươn cánh tay kéo cô vào trong lòng, nhắm hai mắt lại.

Kiều AN Hào nghe thấy hô hấp của Lục Cẩm Niên nằm bên cạnh, dần dần trở nên đều đều lâu dài mới chậm rãi mở mắt ra, cô giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào chán nơi mà Lục Cẩm Niên vừa hôn qua, rõ ràng đã qua một lúc lâu, nơi đó là một mảnh lạnh lẽo, nhưng mà cô giống như cảm giác được một tia độ ấm, chỉ là, đáy lòng cô càng phát ra lạnh lẽo, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Lục Cẩm Niên ký vào bên lai sinh non, đáy mắt lại lần nữa chậm rãi chứa sương mù dày đặc, nhin hồi lâu, chung quy không thể nhin xuống, đưa đầu sang một bên, khoảng cách xa xa anh, nước mắt chảy xuống, cảm thế nào cũng không được.

-

Ngày hôm sau, thời gian Lục Cẩm Niên tỉnh lại như bình thường, tối hôm qua tuy hao phí nhiều thể lực như vậy, nhưng anh cảm thấy tinh thần rất phấn chấn, toàn thân tràn đầy năng lượng, xuống giường, không thấy thân ảnh của Kiều An Hào, nghĩ chắc là cô vừa mới đi ra ngoài, không vội đi rửa mặt, chỉ vội vàng chạy xuống lầu: “Má Trần!

Má Trần!”

Lục Cẩm Niên hô lên hai tiếng, cửa phòng bếp mở ra, đi ra là Kiều An Hào, tóc dài xinh đẹp, mặc một chiếc tạp dề, cầm trong tay một cái nạo bằng sắt.

Lục Cẩm Niên nhìn sững sốt: “Má Trần đâu?”

“Hôm nay má Trần có việc, về nhà trước rồi.” Kiều An Hào vừa trả lời một câu, liền hô nhỏ một tiếng, chạy trở về phòng bếp, đem lửa trên bếp gas nhỏ đi một chút, lại quay đầu, nói với Lục Cẩm Niên: “Tôi làm bữa sáng, người rửa mặt xong, là có thể ăn cơm.”

Kiều An Hào chủ động xuống bếp làm bữa sáng?

Lục Cẩm Niên nghi hoặc nhìn chằm chằm phòng bếp một lát, sau đó liền vội vàng chạy lên lầu, rửa mặt sạch sẽ rất nhanh, lấy một bộ quần áo hàng ngày mặc vào, rồi xuống dưới đi vào nhà ăn, vừa nhìn thấy Kiều An Hào đứng ở bên cạnh bàn, múc cháo, Lục Cẩm Niên nhìn có chút thất thần.

Kiều An Hào nhận thấy được Lục Cẩm Niên tiến vào, ngẩng đầu, nhìn về phía anh cười cười: “Ngồi a.”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng chỉ tiêu sái ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn một bàn phong phú đồ ăn sáng, có chút kinh ngạc ngẩng đầu: “Đầu là do em làm?”

Kiều An Hào múc xong một chén cháo, đưa tới trước mặt anh: “Lần đầu tiên làm, không biết có thể ăn được hay không.”

Lục Cẩm Niên cầm thìa, quấy hai cái cháo, đang chuẩn bị uống, lại nhìn thấy tay của Kiều An Hào hé ra sau chiếc khăn tay đang cầm, có

máu ướt sũng nước chảy xuống, cả người mạnh đứng lên, cầm lên tay của cô: “Bị thương?”

“Không có việc gì, do lúc thái rau, không cẩn thận nên bị thương.”
Kiều An Hào theo bản năng muốn rút ra ngón tay.

Lục Cẩm Niên nắm chặt tay của cô, thật cẩn thận tháo chiếc khăn tay đang quấn kia ra, thấy miệng vết thương trên tay của cô, nhiều mào một chút, liền đứng dậy đi ra nhà ăn.

Rất nhanh Lục Cẩm Niên đã quay trở lại nhà ăn, trên tay mang theo một lọ thuốc sát trùng và một miếng băng cá nhân, anh và Kiều An Hào ngồi xôm xuống trước bàn ăn, cầm ngón tay của cô, đầu tiên là khử trùng, sau đó dán băng cá nhân: “Về sau nếu má Trần không có ở nhà, liền gọi điện thoại để cho người ta mang cơm tới, không cần xuống bếp làm.”

Kiều An Hào cúi thấp đầu, nhìn thái độ nghiêm túc của Lục Cẩm Niên, đáy mắt có chút nóng lên, liền quay đầu đi chỗ khác.

PS: hôm nay hoàn, ngày mai tiếp tục ** rất nhiều người muốn đàn hào: 87415587 (đầy liền khóa đàn, tràn ngập nước)

Chương 407: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(17)

Editor: xiu xiu

Kiều An Hào cúi đầu, nhìn thái độ thật sự của anh, đáy mắt hơi nóng lên.

Mãi cho đến khi Lục Cẩm Niên kéo lại băng cá nhân, đứng lên, Kiều An Hào liền hít vào một hơi thật sâu, áp chế cảm xúc trong đáy lòng xuống, quay đầu, cong môi nhìn anh, cười yếu ớt: “Ăn cơm đi, đồ ăn đều nguội hết rồi.”

“Ừhm.” Lục Cẩm Niên khẽ lên tiếng, giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt tóc Kiều An Hào, cầm bông băng trong tay ném vào thùng rác, rút một tấm khăn ướt ra lau tay, ngồi trở lại vị trí, cầm đũa lên, còn chưa đến đĩa rau, Kiều An Hào đã nhanh chân hơn, gấp một cây rau muống, đặt trong bát của anh, Lục Cẩm Niên sừng sốt một phen, ngẩng đầu nhìn Kiều An Hào đang cười chói sáng, nói khẽ: “Lần đầu nấu ăn, bản thân tôi cũng không đủ dũng khí nếm thử một lần, cho nên anh là chuột bạch, thí nghiệm trước đi.”

Khóe miệng của Lục Cẩm Niên cong lên, có một chút sủng ái, không nói lời nào liền gấp rau muống lên, đưa vào trong miệng, ăn.

“Thế nào?” Đáy mắt của Kiều An Hào lóe lên một chút chờ mong.

Lục Cẩm Niên nuốt xong, vẻ mặt rất thật: “Cũng không tệ lắm.”

“Thật sao?” Kiều An Hào bán tín bán nghi cầm đũa lên gắp đồ ăn, chỉ ăn hai lần, cảm xúc đã trở nên buồn rầu, lông mày nhăn vào rất nhiều, hao tổn sức lực rất lớn mới không để bản thân mình nhỏ ra ngoài, nuốt vào trong bụng, sau đó lấy chén nước trên bàn, uống vào đến nửa chén, mới thè lưỡi nói: “Mặt muốn chết!”

Lục Cẩm Niên nở nụ cười, không giống như những người đàn ông khác vì người phụ nữ mình thích, mà lời ngon ý ngọt khen đồ ăn của cô ngon, chỉ yên lặng dùng hành động thức ăn hết chỗ thức ăn cô làm.

Lần đầu tiên nấu cơm, miễn bàn ăn ngon, chỉ có thể nói là miễn cưỡng có thể nuốt xuống, nhưng Lục Cẩm Niên lại ăn rất nhiều, giống như ở trước mặt anh, là một bàn đồ ăn ngon.

Kiều An Hào nhìn hình ảnh như vậy, đáy mắt có chút cảm động.

Anh đối với cô rất tốt, cho dù tốt như vậy, cũng không có nghĩa đó là tình yêu, đúng không?

Lục Cẩm Niên lưng dựa, mới phát hiện Kiều An Hào ngồi trước mắt không hề động đũa, vẫn chỉ nhìn anh ăn, động tác trong miệng anh liền chậm lại, không lên tiếng quấy rầy cô, mà là lẳng lẳng nhìn lại, theo đáy mắt của cô thấy được hình ảnh ngược của chính mình, lần đầu tiên trong đời từ lúc sinh ra đến giờ anh mới phát hiện ra, bản thân mình cũng có lúc đẹp đến vậy.

Trong phòng ăn rất yên tĩnh, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rất sáng, trong đầu Lục Cẩm Niên bất chợt hiện ra câu nói hôm qua trợ lý nói với anh: Cho dù trước kia cô Kiều từng thích anh Hứa, nhưng không có nghĩa bây giờ cô ấy không thích anh, tôi thấy rất nhiều lúc, rõ ràng là cô Kiều cực kỳ quan tâm đến anh...

Trong ngực anh quay cuồng vài luồng cảm xúc không rõ, tối hôm qua, sở dĩ anh về trễ như vậy vì vẫn nghĩ mãi rốt cuộc có nên hỏi cô nghĩ như thế nào về anh không.

Anh do dự như vậy, thế nhưng là vì, sợ rằng chính mình mở miệng nói ra, lại không nghe được đáp án mà mình chờ mong, cuối cùng hai chữ bạn bè cũng không còn.

Cùng lúc đó, âm thanh của Kiều An Hào cũng vang lên: “Lục Cẩm Niên.”

Chương 408: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (18)

Editor : Meitu

Hai người đồng thời ngẩn ra, qua khoảng chừng mấy phút, lại một lần cùng mở miệng.

Lục Cẩm Niên nói: "Có chuyện gì?"

Kiều An Hào nói: "Thế nào?"

Kiều An Hào lại mở miệng: "Anh nói đi..."

Lục Cẩm Niên cũng mở miệng: "Em nói..."

Liên tục hai lần ăn ý, khiến lời hai người muốn nói cũng chưa nói xong, không nhịn được mỉm cười một tiếng.

Sau một lúc lâu, Lục Cẩm Niên lại mở miệng, nói: "Hay là, em nói trước đi."

Kiều An Hào im lặng một chút, cũng không tranh luận với Lục Cẩm Niên, nở nụ cười, hai tay đặt ở trên bàn ăn, ngồi nhìn thẳng Lục Cẩm Niên: "Vây cũng tốt, em không khách khí."

Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, đặt xuống đôi đũa trong tay, không chớp mắt nhìn Kiều An Hào.

Gương mặt Lục Cẩm Niên anh tuấn trước mặt Kiều An Hào, khiến cổ họng giống như bị nghẹn lại, cô không có cách nào thờ được, có mấy lời, đáy lòng đã tính toán thật nhiều lần, còn chưa nói được, bi thương và khổ sở đã giành bao phủ trước.

Đầu lưỡi Kiều An Hào động nhiều lần, thủy chung cũng không mở miệng được, cuối cùng cong môi nở một nụ cười, đè xuống chua xót xông lên, hai tay đan lại dùng sức, mới hít sâu một hơi, nhìn Lục Cẩm Niên, bình tĩnh nói: "Hôm qua anh Gia Mộc xuất viện."

Lục Cẩm Niên nhìn thẳng Kiều An Hào, rõ ràng chờ đợi, như cũ duy trì tư thái vừa rồi, không nhúc nhích tiếp tục nhìn chăm chú vào Kiều An Hào, thật lâu, mới gật đầu, bày tỏ biết, lại một lát sau, giọng anh rất nhạt hỏi: "Em ấy có khỏe không?"

"Anh Gia Mộc khỏe vô cùng, thân thể khôi phục cũng tốt, chẳng qua bác sĩ nói nên nghỉ ngơi nhiều..." Chỉ là Kiều An Hào nói cho Lục Cẩm Niên

biết tình hình cơ bản của Hứa Gia Mộc, cũng có chút nói không được nữa, cô cong lên môi, lộ ra hàm răng trắng sáng, lại nở nụ cười rực rỡ xinh đẹp, đáy mắt lại nổi lên một tia sáng, đáy lòng lặng lẽ đếm, sau đó liền mở miệng nói: "Anh Gia Mộc xuất viện, sau này anh không cần đóng giả anh Gia Mộc nữa..."

Kiều An Hào nói tới đây, giọng nói hơi run, chỉ có thể cố gắng nở nụ cười cứng ngắc, nói ra câu kế tiếp: "Chúng ta cũng không cần tiếp tục diễn vở chèo."

Lần này Lục Cẩm Niên không nói gì, cũng không có phản ứng, nhìn Kiều An Hào, trở nên có chút nặng nề.

Kiều An Hào giơ tay lên, che mặt của mình, nhắm hai mắt hít sâu một hơi, sau đó dùng đầu ngón tay nhanh chóng xóa sạch đi khóe mắt ướt át, thả tay xuống, về mặt nhìn về phía Lục Cận Niên vẫn ấm áp như cũ: "Cho nên, hiệp nghị giữa chúng ta cũng nên kết thúc."

Lục Cận Niên ngồi ở đối diện Kiều An Hào, lông mi cũng không chớp động một cái, liếc nhìn lại, giống như là một pho tượng.

"Em vừa gọi anh, chính là vì nói cho anh.." Kiều An Hào dừng lại một chút, bình tĩnh hít thở tiếp tục mở miệng, tốc độ nói rất chậm chạp, dường như là buộc mình, cứng rắn ép từng chữ từng chữ ra ngoài: "Em phải đi."

Kiều An Hào cố gắng đè ép nước mắt sắp trào ra, giọng nói mang theo một tia khế run, tiếp tục nói một lần: "Em phải đi, em phải rời khỏi đây."

Lục Cận Niên ngồi đối diện, vẫn như cũ không có chút động tĩnh.

Trong phòng ăn hoàn toàn yên tĩnh, không khí rơi xuống trạng thái u ám.

Chương 409: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu(19)

Kiều An Hào không có mở miệng nói chuyện, hai người cứ như vậy ngồi đối mặt với nhau, không biết qua bao lâu, lông mi của Lục Căn Niên mới nhẹ nhàng đưa lên, sau đó người vừa định nổi lên thần, khoảng mười mấy phút sau, anh mới hơi ngồi ngay ngắn, nhìn chằm chằm ánh mắt Kiều An Hào, mới nhớ tới vừa nãy lúc mình kêu Kiều An Hào, rõ ràng là muốn hỏi cô là Hứa Gia Mộc đã tỉnh, cô có muốn trở lại bên cạnh anh ta hay không?

Kết quả, lời còn chưa hỏi, cô cũng đã nói cho anh biết, cô phải đi, cô muốn từ nơi này của anh rời đi...

Anh biết, anh và cô bất quá chỉ là một hồi trộm đến hạnh phúc, anh cũng biết, sớm hay muộn bọn họ cũng phải tách ra, nhưng anh còn không có nghĩ tới đột nhiên như vậy...Rõ ràng một khắc trước anh còn vì cô làm bữa sáng cho, cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy cảm động, kết quả ngay sau đó, anh liền từ trên thiên

đường ngã xuống địa ngục, rơi xuống cũng thật tàn nhẫn cũng thật đau, rơi như vậy khiến cho anh giống như không thể hoàn hồn.

Không phải của anh, chung quy không phải của anh, cho dù từng có ảo giác có tốt đẹp, kia cũng chỉ là ảo giác, ngay lúc này, tỉnh mộng, hết thảy lại quay trở lại lúc khởi điểm.

Anh mắt Lục Căn Niên nháy mắt một cái, cảm giác được cổ học có

một cổ chua xót, một lát sau, anh chờ chua xót ở cổ qua đi, mới mở miệng: “Em....”

Chỉ nói ra một chữ này, anh liền có chút khó có thể mở miệng, im nặng khoảng 10 giây, mới nói nửa câu nói sau, nói toàn bộ: “...chuẩn bị khi nào thì đi?”

Kiều An Hảo nhìn vào hai tròng mắt đen thâm thúy của Lục Cẩm Niên, dừng một lát, nói: “Hôm nay.”

“Hôm nay sao?” Bàn tay Lục Cẩm Niên đặt trên bàn, hung hăng rung lên, lưng dựa vào trên ghế, ngẩng đầu, nhìn trần nhà, vẻ mặt một mảnh bình tĩnh, nhưng không có một ai biết đáy lòng anh, rốt cuộc điên cuồng đau đớn như thế nào.

Từ lúc gặp lại, biết rằng sẽ có một ngày phải chia lìa, chỉ là không có ngờ tới, ở một khắc trước khi chia lìa mới biết sắp phải chia lìa.

Thật sự rất muốn, hỏi cô một câu, nhất định phải đi sao?

Thật sự rất muốn, hỏi cô một câu, không thể lưu lại cùng tôi ở một chỗ sao?

Thật sự rất muốn, nói với cô một câu, em biết không? Tôi yêu em suốt một thời tuổi trẻ. Bây giờ tuổi trẻ của tôi sắp kết thúc, có thể cho tôi một kết cục tốt đẹp được không?

Nhưng mà, cô gái anh yêu, là người yêu của em trai anh, cục diện như vậy, ai có thể nói cho anh biết, đến tột cùng anh phải làm như thế nào mới có thể cởi bỏ?

Cảm tình khiến cho anh muốn nói ra, nhưng lý trí khiến anh không thể nói ra khỏi miệng.

Sợ vừa nói ra khỏi miệng, sẽ quấy nhiễu đến bọn họ, càng sợ vừa mở miệng, sẽ là kết thúc.

Thật sự không nghĩ mang theo quá khứ, sống qua quãng đời còn lại.

Lục Cẩm Niên im lặng suy nghĩ trong chốc lát, thở dài ra một hơi, ngồi thẳng người lại, mặt bình tĩnh nhìn Kiều An Hào, nói: “Tôi đưa em đi.”

Kiều An Hào lắc lắc đầu: “Không cần, tôi gọi điện thoại cho Triệu Manh, buổi chiều cô ấy sẽ tới đón tôi.”

“Tôi đưa em tới nhà của Triệu Manh.” Trong khoảnh khắc Kiều An Hào nói những lời kia, Lục Cẩm Niên liền mở miệng ngăn lại.

Kiều An Hào chỉ trầm mặc trong chốc lát, không cự tuyệt, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Tốt.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ sau khi nói lời chia lìa thì quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Kiều An Hào ngồi yên tĩnh trong chốc lát, rồi lên tiếng đánh vỡ bầu không khí: “Tôi đi lên lầu thu dọn đồ đạc.”

Chương 410: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu(20)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên giống như không nghe thấy Kiều An Hào nói gì, không có chút phản ứng nào.

Kiều An Hào đứng dậy, đứng chừng mười giây đồng hồ, xoay người, đi ra nhà ăn.

Mãi đến khi truyền đến tiếng đóng cửa nhà ăn, Lục Cẩm Niên đang nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ mới quay đầu, nhìn vị trí vừa rồi cô mới ngồi, sắc mặt trắng xanh đến mức dọa người.

-

Kiều AnHào trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại, nước mắt không khống chế được dâng lên, cô gơ tay đi lau, nước mắt càng rơi nhiều hơn, sau cũng cô trực tiếp tựa vào cánh cửa, chậm rãi ngồi xổm người xuống, để bản thân mình khóc òa lên.

Rõ ràng lúc ở trong bệnh viện, khi cô chứng minh được bản thân chắc chắn đã làm giải phẫu nạo thai, cô đã khóc rất lâu, cứ tưởng rằng trái tim đã hết khó chịu, sau cùng chỉ để lại quyết định muốn rời khỏi Lục Cẩm Niên, nhưng đợi đến khi thực sự làm được nó, cô lại phát hiện ra, trái tim mình như đang rỉ máu.

13 năm yêu thầm anh, từ khi còn học cao trung, thời gian tốt đẹp của tuổi thanh xuân ấy, đã là một phần trong sinh mệnh của cô, hiện tại, cô lại muốn tàn nhẫn cắt đi phần sinh mệnh ấy, thật sự đau quá... Nhưng là, cô không còn cách nào khác, cô thật sự không làm được, lúc biết được anh đưa tay giết chết đứa con của mình, sao cô còn có thể dốc hết hơi thở của mình để yêu anh.

Cô không biết trong tương lai mình sẽ như thế nào, cũng không biết sau này liệu cô còn có thể yêu ai khác không, nhưng cô biết, từ nay về sau, sẽ không còn một người nào giống như Lục Cảnh Niên nữa, khiến cô yêu đến hèn mọn như thế, cố chấp dứt khoát như vậy, yêu anh đến mức cam chịu nhận mọi tổn thương...

-

Đồ của Kiều An Hào không nhiều, chỉ là một cái vali, lúc đi cũng lại là một cái vali, chẳng qua có thêm mấy bộ quần áo với mấy đôi giày, và búp bê sứ mà Lục Cảnh Niên tặng.

Kiều An Hào mang theo vali của mình, lúc đi ra khỏi phòng ngủ, đã qua giữa trưa, Lục Cảnh Niên không ở trong biệt thự, vali hơi nặng, cô trực tiếp bấm thang máy.

Đến tầng một, Kiều An Hào đi từ trong thang máy ra, ở trong phòng khách, nhìn quanh ngôi nhà mình đã ở đây được tám tháng, mới phát hiện mình quen thuộc với sự bài trí ở đây như thế nào, không cần nhìn cũng biết chỗ nào đó đang bày biện thứ gì.

Nhìn quanh một vòng, Kiều An Hào mới thu hồi tầm mắt, lôi vali theo, đi ra cửa.

Kiều An Hào vừa đẩy cửa ra, nhìn thấy Lục Cảnh Niên đứng giữa sân, ánh mặt trời nóng bỏng chiếu thẳng vào thân hình của anh, anh lại

giống như không hề thấy nóng nực.

Lục Cẩm Niên nghe được tiếng mở cửa, quay đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hào, sau đó tầm mắt liền rời vào trên vali đồ đạc của cô, yết hầu lên xuống hai lần mới nói: “Đã thu dọn xong cả rồi?”

Kiều An Hào gật đầu một cái: “Thu dọn xong rồi.”

Cúi xuống, còn nói: “Có ít đồ đạc và giày dép, tôi không dùng đến, cho nên không cần theo, tôi đã xếp hết vào trong một chiếc hộp giấy, ở ngay cửa phòng thay đồ, anh có thể cho má Trần ném đi.”

Đại não của anh như bị lung lay, nhìn chằm chằm cô, sau đó lấy chìa khóa xe ra, mở khóa xe, vươn tay, tiếp nhận vali hành lý của Kiều An Hào, đi xuống bậc tam cấp, mở cốp xe ra, bỏ vào, sau đó đi đến trước cửa xe bên ghế phụ cạnh ghế lái, mở cửa xe, nhìn về phía Kiều An Hào.

Chương 411: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (21)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào đi từ trên bậc cầu thang xuống, đến trước mặt Lục Cẩm Niên, nhìn anh một cái, mới khom người, ngồi vào trong xe, lúc cô vươn tay muốn thắt dây an toàn, Lục Cẩm Niên lại khom người xuống, nhanh hơn một bước giúp cô.

Lục Cẩm Niên ngồi trên xe, cài chặt dây an toàn, hỏi Kiều An Hào địa chỉ của Triệu Manh, cúi người đưa vào GPS, ngón tay run rẩy liên tục đánh sai lỗi chính tả nhiều lần, không dễ gì mới viết đúng địa chỉ, lúc khởi động xe, chân giẫm lên lại phanh lại, trừng mắt rất lâu, mới phản ứng kịp, vội vàng thay đổi, xoay tay lại, rời khỏi Cẩm Tú Viên.

Dọc theo đường đi, hai người không hề nói chuyện với nhau, duy nhất chỉ một lần có tiếng nói, là khi Kiều An Hào lấy di động ra, gọi cho Triệu Manh, nói rằng khoảng nửa giờ nữa sẽ đến dưới lầu nhà cô ấy.

Lúc xe đến khu nhà của Triệu Manh, Lục Cẩm Niên không hề có ý muốn dừng lại, mãi đến khi Kiều An Hào lên tiếng nhắc nhở, anh mới vội vội vàng vàng giẫm phanh lại, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, đã thấy Triệu Manh đứng ở trước cửa khu nhà mấy bước: “Để tôi quay vòng lại.”

“Không cần, không xa lắm, tôi có thể tự đi qua.” Kiều An Hào cười

một cái.

Lục Cận Niên cực kỳ khẩn trương, nhìn chăm chăm về phía trước, sau một lúc lâu, mới nói một tiếng: “Được.”

Kiều An Hào lấy chìa khóa từ trong túi mình đưa cho Lục Cận Niên: “Đây là chìa khóa của Cẩm Tú Viên.”

Lục Cận Niên không đưa tay nhận lấy, cuối cùng Kiều An Hào để chìa khóa trên một chiếc hộp trang trí trong xe, sau đó kéo lại khóa túi xách, nói: “Tôi đi đây.”

“Được.” Lục Cận Niên giống như người máy, chỉ nói được một chữ, qua một lát, mới phản ứng kịp, giống như nhận ra điều gì, vội vàng xuống xe, sau khi mở cốp xe ra, lấy vali đưa cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên há miệng thở dốc, ánh mắt lung lay, qua một lúc lại nói: “Tạm biệt.”

Kiều An Hào nở một nụ cười, cũng nói một câu: “Hẹn gặp lại.”

Lục Cận Niên nắm tay lại, lỏng ra, lại nắm chặt, sau đó lại buông lỏng, lặp lại nhiều lần như thế, sau cùng rốt cuộc vẫn buông lỏng tay ra.

Kiều An Hào kéo vali đến bên cạnh mình, nhìn anh nở nụ cười, xoay người, sau đó nước mắt lại rơi xuống một lần nữa.

Tạm biệt, Lục Cận Niên.

Em không biết mình phải mất bao nhiêu lâu, mới có thể quên được

anh, nhưng là, từ nay trở đi, em sẽ không ngốc nghếch, không hồ đồ như thế này nữa, không thể lại không biết tự lượng sức mình hy vọng một ngày xa vời nào đó anh sẽ yêu em.

Tuy rằng em trách anh tàn nhẫn giết chết đứa con của chúng ta, nhưng vẫn phải cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho em tám tháng tươi đẹp đó, cảm ơn anh đã khiến em hiểu rõ, cuối cùng anh vẫn không yêu em.

Tạm biệt, tuổi thanh xuân. Tạm biệt, người em yêu.

Tạm biệt, mười ba năm đau đớn đến mỹ lệ.

Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ nhìn Kiều An Hào kéo vali đi, ngày càng xa mình, mãi đến khi triệt để không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa, anh vẫn cứ đứng im bất động, đến lúc có cảnh sát giao thông đến, nhắc nhở anh lái xe rời đi, anh mới hoàn hồn, nói một tiếng xin lỗi, xoay người lên xe, nhẹ nhàng dẫm chân ga, lái xe ra đường lớn.

Lúc chạy đến một ngã tư, Lục Cẩm Niên liền cảm thấy mờ mịt, không biết mình nên đi về đâu.

Chương 412: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người em yêu (22)

Editor : Meitu

Lái đến đầu đường phía trước, Lục Cẩm Niên bất chợt hơi lơ mờ, không biết mình muốn đi đâu.

Bây giờ anh lại cô độc.

Cha anh không muốn anh, mẹ anh qua đời, cô gái anh yêu, mới rời khỏi anh, anh lại trở về như trước, cuộc sống cô độc.

Rất lâu rồi không có cảm giác hiu quạnh, trong nháy mắt lại chôn vùi anh.

Lục Cẩm Niên không biết lái xe đi bao lâu, cuối cùng vẫn là lái về Cẩm Tú viên.

Biệt thự tường trắng ngói đỏ dưới ánh mặt trời, vô cùng xinh đẹp, anh dừng xe xong, đi vào trong nhà, yên lặng nhìn quanh một vòng các căn phòng, lại cảm thấy trống rỗng, cửa phòng ăn rộng rãi, anh có thể nhìn thấy cô làm bữa ăn sáng, còn đặt trên bàn ăn, chưa có dọn dẹp, loáng thoáng anh cũng nhìn thấy hình ảnh lúc mình và cô ăn điểm tâm.

Trong mắt Lục Cẩm Niên nóng lên, vội vội vàng vàng lên lâu, đẩy ra cửa phòng ngủ, thấy vốn dĩ mỹ phẩm được đặt trên bàn trang điểm

lại

trống rỗng, đáy lòng đau đớn càng thêm rõ ràng, anh lão đảo đi vào phòng tắm, sữa tắm của cô, sữa rửa mặt, dầu gội, dầu xả cũng không thấy, ngay cả ly đánh răng, bàn chải đánh răng và kem đánh răng cũng được cô dọn đi, còn có tủ treo quần áo trong phòng thay đồ, trống một nửa vị trí, chỉ còn lại những nam trang chỉnh tề.

Cô cứ đi như vậy. . . Giống như chưa từng xuất hiện trong thế giới của anh. . . Giống như thời gian 8 tháng qua, chẳng qua là một giấc mộng của anh. . . Mà lúc tỉnh dậy lại cực kỳ tàn nhẫn.

Lục Cẩm Niên cảm thấy hô hấp không thông, anh vội vội vàng vàng đi ra khỏi phòng ngủ, chạy như bay xuống lầu, đi ra khỏi biệt thự, ngồi trong xe, đáy lòng mới cảm giác được hơi thư thái một chút.

Mới đi ra ba mươi bảy phút bốn mươi tám giây, anh đã không cách nào kiềm chế nỗi nhớ của mình.

Anh không thể ở lại chỗ này, ở lại chỗ này, sẽ chỉ làm anh càng thêm nhớ cô da diết.

Lục Cẩm Niên luống cuống tay chân khởi động xe, rời đi, anh lái lung tung hồi lâu, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, anh dừng xe ở một cửa tiệm bán hoa, xuống xe, anh đi vào mua một bó hoa cúc, sau đó lần nữa lên xe, lái xe ra khỏi thành phố, tầm hai tiếng, lái đến khu mộ, dọc theo con đường quanh co, lái đến giữa sườn núi, dừng xe, xuống, đi tới một trước một bia mộ lẻ loi, đặt hoa cúc xuống, sau đó quỳ gối trước bia mộ,

nhìn lên hình ảnh màu trắng đen, hồi lâu, mới lên tiếng: "Mẹ, con tới thăm mẹ đây."

Đáp lại anh là tiếng gió giữa sườn núi, Lục Cẩm Niên giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve lên hình trăng đen, lại thấp giọng nói: "Mẹ, mẹ biết không, con rất yêu cô ấy . . . Con đã từng nói với mẹ, cô ấy tên là Kiều An Hào. . . Cây cao to, mạnh khỏe bình an, tên rất dễ nghe, có phải hay không?"

"Cô ấy cười lên rất đẹp, mẹ không biết đâu, cô ấy là người trên thế giới này, trừ mẹ ra, là người duy nhất chúc sinh nhật con. . . Nhưng mà, mẹ, cô ấy là vị hôn thê của Gia Mộc. . . Mẹ nhất định sẽ nói với con, không muốn con có lỗi với Gia Mộc, có đúng hay không?"

"Cho nên, mẹ, bây giờ con, lại cô độc."

Lục Cẩm Niên nói tới đây, bất chợt giơ tay lên, bưng kín mặt của mình, anh quỳ gối yên tĩnh trước bia mộ, nhưng mà bả vai run rẩy rất nhẹ.

Gặp lại cô 251 ngày, anh và cô lần nữa chia lìa, xa cách đau khổ còn hơn tưởng tượng.

Chương 413: Tạm biệt tuổi thanh xuân, tạm biệt người tôi yêu [22]

Chạy đến đứng trước nhiều đường cái giao nhau, Lục Cẩm Niên đột nhiên có chút mờ mịt, không biết bản thân nên đi hướng nào.

Bây giờ anh chỉ có một mình.

Ba không cần anh, mẹ qua đời, người con gái anh yêu, vừa mới rời khỏi anh, anh nghĩ tới từ trước đến nay, cuộc sống một mình.

Rất lâu không hề cảm thấy cô tịnh, trong nháy mắt lạ vùi lấp anh như vậy.

Lục Cẩm Niên lái xe đi trên đường không mục đích không biết qua bao lâu, cuối cùng vẫn là lái trở về Cẩm Tú viên.

Đắm chìm trong ánh sáng mặt trời chiếu hồng bức tường trắng của biệt thự, phá lệ xinh đẹp, anh ngừng xe tốt, đi vào trong phòng, nhìn xung quanh một vòng căn phòng yên tĩnh không có gì khác, lại cảm thấy cực kỳ vắng vẻ, cửa nhà ăn mở rộng, anh có thể thấy cô làm bữa sáng, cơm còn trưng bày ở trên bàn, còn chưa có thu thập, anh giống như có thể nhìn thấy cảnh tượng ăn sáng của cô và anh.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên nóng lên, liền vội vội vàng vàng lên lầu, đẩy ra cửa phòng ngủ, nhìn thấy trên bàn vốn được cô bày đầy đồ trang điểm nay trống rỗng, đáy lòng đau càng thêm rõ ràng, anh lão đảo tiến vào phòng tắm, sữa rửa mặt, sữa tắm, dầu gội đầu của cô tất cả

đều không còn, liền ngay cả cốc đánh răng của cô, bàn chải đánh răng và kem đánh răng đều bị cô thu dọn sạch sẽ, còn có tủ quần áo trong phòng thay quần áo, một nửa vị trí trống, chỉ còn lại có từng loạt từng loạt quần áo nam ngăn nắp.

Nàng cứ như vậy đi rồi..... Giống như chưa bao giờ xuất hiện ở thế giới của anh..... Giống thời gian tám tháng kia, chỉ là một giấc mộng của anh..... Lúc tỉnh mộng, dị thường tàn nhẫn.

Lục Cẩm Niên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, anh vội vội vàng vàng đi ra phòng ngủ, chạy vội xuống lầu, đi ra khỏi phòng của biệt thự, ngồi vào trong xe, đáy lòng mới cảm thấy hơi thoải mái một chút.

Vừa mới ra đi được khoảng ba mươi bảy phút bốn mươi tám giây, anh đã không thể tự kèm chế được nữa.

Anh không thể ở lại chỗ này, ở lại chỗ này, sẽ chỉ làm anh càng nhớ càng thêm giương nanh múa vuốt.

Lục Cẩm Niên luống cuống tay chân khởi động xe, rời đi, anh chạy lung tung một hồi lâu, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, anh mới đứng ở trước một cửa hàng bán hoa, xuống xe, anh đi vào mua một bó hoa cúc, sau đó lên xe một lần nữa, lái xe ra khỏi thành, khoảng hai giờ, chạy đến nghĩa trang, dọc theo đường uốn lượn, chạy đến giữa sườn núi, dừng xe, xuống dưới, đi đến trước một tòa mộ bia cô đơn độc, đặt bó hoa cúc xuống, sau đó quỳ gối trước mộ bia, nhìn trên mặt bức ảnh đen trắng, thật lâu sau, mới ra tiếng:“Mẹ, con tới thăm người.”

Đáp lại anh là tiếng gió trên sườn núi, Lục Cẩm Niên nâng tay lên, nhẹ nhàng mà vuốt ve bức ảnh một chút, lại thấp giọng nói:“Mẹ, người biết không, con thật sự rất yêu cái cô gái kia..... Con đã từng nói qua với người, cô ấy kêu Kiều An Hào..... Kiều cây cao to, An

Hào An Hào, tên rất êm tai, có phải hay không?”

“Cô ấy cười rộ lên rất đẹp, người cũng không biết, trên thế giới này, trừ người ra, cô ấy là người duy nhất chúc con sinh nhật vui vẻ..... Nhưng mà, mẹ,

cô ấy là vị hôn thê của Gia Mộc..... Người khẳng định sẽ nói với con, bảo con không cần làm chuyện gì thực xin lỗi Gia Mộc, đúng hay không?”

“Cho nên, mẹ, hiện tại con, lại là một người .”

Luc Lục Cẩm Niên nói tới đây, đột nhiên nâng lên tay, bưng kín mặt mình, anh im lặng quỳ gối trước mộ bia, nhưng mà cả vai lại không ngừng run run.

Gặp lại cô đã 251 ngày, bây giờ anh và cô lại chia lìa, bi thương so với trong tưởng tượng còn nặng hơn.

PS: Lúc này tách ra, là vì ngày mai không có gánh nặng khúc mắc yêu nhau, dù sao cũng là hiệp nghị, sớm hay muộn muốn chấm dứt. Về phần nói Lục ảnh đế yếu đuối , kỳ thật ta chỉ có thể như vậy giải thích: Nếu ta yêu nhân là ta tử mọi vị hôn phu, này phân yêu ta thà rằng lặn ở trong bụng cũng sẽ không nói ra. Ta muốn Lục ảnh đế, không đơn giản không làm thất vọng Kiều Kiều cũng không làm thất vọng huynh đệ. Cuối cùng chúc mừng các vị, toàn văn tối ngược kiều đoạn các người đã muốn sống quá đến đây, nếu này quyển sách chia làm cao thấp hai bộ trong lời nói, hết hạn đến này nhất chương, hẳn là chính là thượng bộ xong rồi ~ tiếp theo bộ, ân, danh chính ngôn thuận đàm luyện ái!

Chương 414: Anh âm thầm làm bạn (1)

Lúc Lục Cẩm Niên tới đây, đột nhiên liền giơ tay lên, che kín mặt mình, anh cực kỳ im lặng đứng trước bia mộ, nhưng lại có thể nhận ra hai bả vai run rẩy dù rất nhẹ.

Ở bên cô 251 ngày, anh lại cách xa cô, thực tế luôn bị thương hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

251 ngày này, từng ngày từng ngày một, ở trong đầu anh, giống như một thước phim quay chậm, đang rầm rì khơi dậy cảm xúc của anh.

Khi anh và cô cùng sắm vai vợ chồng, hai người giống như xa lạ, lại lạnh lùng ở bên nhau, anh vì có thể đến gần cô, lại chuyển hết tất cả giường trong biệt thự ra ngoài, rốt cuộc cũng thỏa ước nguyện được nằm cùng một giường với cô, một đêm lại một đêm, cơ thể anh bị kích thích hành hạ đến mức không có cách nào ngủ được, anh còn nhớ rõ ràng, lần đầu tiên khi cô không biết mơ thấy điều gì, lại chạm vào cánh tay anh, cả người anh giống như bị điện giật, ...

Lúc cô chăm sóc anh ở biệt thự Nghi Sơn, khi cô cùng quay phim với anh trong “Khuyên Thành thời gian”, lúc cô song ca cùng anh trong bữa tiệc kia, còn có lúc hai người cùng đi xem phim, đi trên đường, đi ăn...

Còn có những bí mật cô không biết, anh thông báo cho cô “Vải, kéo, tảng đá”, anh đặc biệt tạo ra thương hiệu quà tặng “Shmily” cho cô, anh cho cô búp bê sứ, anh còn...

Cùng với hồi ức, Lục Cận Niên giống như bị một bàn tay nào đó hung hăng bắt lấy, dùng lực nắm chặt, đau đớn khiến anh run rẩy, không có cách nào khống chế được nước mắt, từ giữa kẽ ngón tay của anh, chảy ra từng giọt một, đập vào trên bia đá cứng ngắc.

Lục Cận Niên ngây ngốc ở nghĩa địa đến hơn nửa đêm, mới quay lại trên xe, đáy mắt hơi phấp hồng, còn lại thì vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh lạnh lẽo như cũ, anh ngồi trong xe một lúc, thuận tay mở nhạc lên, có tiếng hát vang đến.

“Nhớ em, không chỉ là vì cô đơn, cho đến cuối cùng, vẫn không thể đối gạt được chuyện có cảm tình với em, anh có thể chống lại cả thế giới, vì em mà nhận hết tội nhục, những thứ khổ đau này anh đều tình nguyện ...”

Yết hầu của Lục Cận Niên lên xuống hai lần, chậm rãi giẫm chân ga, khống chế tay lái, đi xuống núi.

“Thật đáng tiếc, cuối cùng vẫn phải mất em, anh đã cố gắng, anh không hề buông tay, chỉ là không thấy em, nên cứ như thế, tự làm chính mình bị thương...”

Đêm hôm khuya khoắt, ở ngoại thành không một bóng người, chỉ có xe của anh đang chạy như bay.

“Thật đáng tiếc, chúng ta không thể quay lại, càng khóc thương tâm hơn, anh vẫn khéo léo từ chối những người khác, chỉ vì không biết được...”

Lục Cận Niên nhìn thẳng đường ở phía trước, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống hai bên gò má, cánh môi anh giật giật, không hề phát ra âm thanh, nhưng là dường như đang mấp máy theo lời bài hát: “Anh đã khéo léo từ chối những người khác, chỉ vì không biết

được trong lòng em như thế nào, anh thật sự không muốn rời xa em...”

Sau ngày Kiều An Hào rời khỏi Cẩm Tú Viên, cùng Triệu Manh bay đến Milan, quay một quảng cáo mà Lục Cận Niên đã phân phó.

Quảng cáo gồm có hơn mười bộ phim ngắn, nhưng yêu cầu đặt ra rất cao, tổng cộng quay ở năm nơi, Milan, Paris, La Mã, Athen, Vatican.

Kiều An Hào ở lại Châu Âu gần nửa tháng, cuối cùng mới kết thúc, ngày hôm sau liền mua vé máy bay, từ Paris trở về Bắc Kinh.

Chương 415: Anh âm thầm làm bạn (2)

Paris là thiên đường mua sắm, Triệu Manh vừa đến Paris ngày đầu, vẫn luôn gào thét muốn đi dạo phố, nhưng bởi vì công việc bận rộn, trước ngày trở về Bắc Kinh, Kiều An Hào và Triệu Manh mới có chút thời gian đi dạo.

Trước khi Manh đi dạo phố, dự tính những món cần mua, lúc ra cửa, Kiều An Hào nhìn Triệu manh ghi chép một danh sách dài gì đó, còn nói Triệu Manh hoang phí, kết quả đợi đến đi dạo phố, Kiều An Hào vốn không có ý định mua đồ, còn điên cuồng mua nhiều hơn Triệu Manh, đến cuối cùng một mình cô xách không nổi, để cho Triệu Manh giúp một tay, Triệu Manh nhìn trong tay hai người toan túi lớn túi nhỏ đều là của Kiều An Hào, không nhịn được nhái lại lời cô lúc nãy: "Kiều Kiều, cậu nói tớ xài tiền hoang phí, tớ thấy cậu mới đúng đó!"

Sau đó Triệu Manh nghiêng đầu, dùng một bộ hàm mộ ghen tỵ nói: "Dù sao, không có cách, ai bảo ông xã Lục tổng của cậu lại có nhiều tiền như vậy!"

Kiều An Hào vốn đang lựa chọn dây chuyền ở quầy Chanel, nghe thấy Triệu Manh nói, ngón tay run lên, dây chuyền cầm trong tay rơi trên quầy tủ, sắc mặt Kiều An Hào có chút mất tự nhiên nhìn nhân viên nói xin lỗi, sau đó đưa hai dây chuyền mình nhìn trúng cho nhân viên gói lại.

Cuối cùng Triệu Manh và Kiều An Hào đến cửa hiệu Hermes, trước khi Triệu Manh tới, cũng đã chọn trước một cái ví nam, chuẩn bị tặng cho mình bạn trai, cô để cho nhân viên bán hàng giúp mình gói lại,

thuận miệng hỏi Kiều An Hảo: "Kiều Kiều, cậu không muốn mua quà, mang về cho Lục tổng sao?"

Kiều An Hảo đứng một bên, dừng lại khá lâu, mới lắc đầu, rũ mi mắt, không lên tiếng, làm cho người ta không thấu rõ cô đang nghĩ gì.

Hai người đi từ Hermes ra ngoài, cũng đã mệt mỏi, tìm một quán cà phê gần đó nghỉ chân.

Triệu Manh cầm điện thoại di động chụp thành quả cả buổi chiều của mình, gửi cho bạn bè xem, sau đó liếc mắt nhìn Kiều An Hảo ngồi đối diện đang ngẩn người nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, sau đó cầm lên điện thoại di động của cô, chụp cho cô một tấm hình, thuận thể đưa điện thoại di động cho Kiều An Hảo, nói: "A, Kiều Kiều, tớ chụp giúp cậu không tệ, có thể đăng lên Weibo."

Dừng lại một chút, Triệu Manh còn nói: "Kiều Kiều, thân là người đại diện của cậu, tớ cảm thấy có nghĩa vụ phải nhắc cậu, đã lâu rồi cậu không đổi hình mới."

Kiều An Hảo thu hồi tầm mắt, nhận lấy điện thoại di động của mình, liếc mắt nhìn hình Triệu Manh chụp cho mình, không có vấn đề gì, vì vậy liền đăng lên Weibo, ghi thêm sáu chữ: Nước Pháp, Paris, hoàn thành.

Gửi lên Weibo xong, Kiều An Hảo theo thói quen tìm tòi, đánh ba chữ "Lục Căn Niên", đang chuẩn bị tìm ra, tay cô hơi ngập ngừng, cuối cùng thoát ra khỏi Weibo.

Kiều An Hảo nhìn chăm chăm điện thoại di động hồi lâu, mở ra thư mục ảnh trong điện thoại, mở tấm hình cô len lén chụp, hình ngũ cùng một chỗ với Lục Căn Niên.

Nửa tháng này làm việc bận rộn, cộng thêm có vài người không muốn tiếp xúc, cho nên mỗi ngày trôi qua bình thường, nhưng hôm nay thanh thản, bất chợt từ trong miệng Triệu Manh nghe được tên của anh, cô mới phát hiện, thì ra là nỗi nhớ đã khắc sâu vào trong xương thịt của mình rồi.

Chương 416: Anh âm thầm làm bạn [3]

Triệu Manh gọi Kiều An Hào vài tiếng, cũng không có nghe thấy tiếng đáp lại của cô, ngẩng đầu thấy cô đang nhìn chăm chăm di động đến thất thần, vì thế trong lòng liền nghĩ trêu đùa, lén lút đứng dậy, tiến đến trước mặt của Kiều An Hào, nhìn mà hình điện thoại trong tay cô, nói một câu phiêu phiêu vào bên tai của cô: “Kiều Kiều, cậu đang nhìn cái gì, xem như vậy nhập thần?”

Kiều An Hào bị dọa run run một chút, sau đó phản ứng rất nhanh liền tắt màn hình điện thoại di động đi đặt lên trên bàn.

Chỉ tiếc, cho dù phản ứng của Kiều An Hào nhanh tới đâu, Triệu Manh cũng đã nhìn thấy rõ ràng ảnh chụp trên màn hình, sau đó vờ mặt mê muội nhìn Kiều An Hào, “Chậc chậc chậc” ba tiếng, thần bí hề hề hỏi: “Như thế nào? Kiều Kiều cậu động tâm với Lục ảnh đế? Bây giờ giống như đã trúng tên? Đặc biệt rất nhớ anh ta?”

Kiều An Hào rũ xuống mi mắt, không nói gì.

Triệu Manh không có nhìn ra khác thường gì, tiếp tục nói: “Ngày mai là có thể trở về Bắc Kinh, ngày kia buổi sáng bảy giờ đến sân bay quốc tế Bắc Kinh, nếu cậu thực sự rất nhớ, có thể đi truyền thông Hoàn Ảnh trước.....”

“Triệu Manh.” Kiều An Hào đột nhiên lên tiếng, ngắt lời Triệu Manh, trên mặt Triệu Manh còn lộ ra vài phần bỡ ngỡ, nhìn Kiều An Hào nói, Kiều An Hào nhấp mí mắt, dùng sức nắm chặt di động trong tay mình một chút, sau đó liền nâng mí mắt lên, nhìn Triệu Manh,

ngghiêm túc nói:“Triệu Manh, tứ và Lục Cẩn Niên tách ra.”

Triệu Manh trợn to mắt, nhìn Kiều An Hảo, vẻ mặt không thể tin.

Kiều An Hảo cong môi cười cười:“Thực xin lỗi, qua nhiều ngày như vậy mới nói cho cậu.....”

Đều đã không còn là vợ chồng nửa tháng, lại nói tiếp, đáy mắt Kiều An Hảo giống như có chút nóng lên, cô quay đầu, nhìn phong thổ ngoài cửa sổ của quốc gia tha hương, rồi tiếp tục nói: “..... Tứ và Lục Cẩn Niên hiện tại đã không còn quan hệ vợ chồng.”

Triệu Manh trố mắt khoảng năm phút đồng hồ, mới thì thào một câu: “Lúc trước không phải là rất tốt sao? Vì sao đột nhiên như vậy?”

Kiều An Hảo không có hé răng, nhưng mà nước mắt lại chảy xuống.

Đúng vậy, lúc trước rõ ràng đều thật tốt, cô còn ảo tưởng sau khi Hứa Gia Mộc tỉnh lại, cô và anh vẫn tiếp tục có thể làm bạn bè, anh và cô còn có thể có tương lai, nhưng mà đột nhiên hết thảy đều thay đổi, cô không bao giờ có khả năng cùng một chỗ với anh nữa, không bao giờ có thể ảo tưởng ôm anh nữa, co gập lại, anh sẽ chỉ là tổng giám đốc công ty ký hợp đồng với cô, cô yêu người kia 13 năm, mặc áo màu trắng, vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở dưới mái hiên, thiếu niên cùng cô tránh mưa, từ nay về sau, sẽ chỉ là một giấc mơ không bao giờ đọng tới của cô.

Khách sạn Bốn Mùa tầng năm ở chiếc bàn gần cửa sổ, trợ lý lần thứ tám đá đá chân Lục Cẩn Niên đang ngồi bên cạnh, sau đó cười cười vẻ mặt xin lỗi đối với hai người ngồi ở đối diện: “Thật có lỗi, ngồi chờ một lát.”

Hai người giống như không ngồi được nữa, nhưng vẫn duy trì trấn

định, miễn cưỡng đáp lại một cái cười.

Sau đó trên bàn, toàn bộ lại một lần nữa lâm vào trầm mặc, thời gian chậm rãi trôi qua, trợ lý của Lục Cảnh Niên có chút đứng ngồi không yên, cả người trở nên có chút lo lắng.

Một phần đề án bày ra trước mặt Lục Cảnh Niên, đối tác phải đợi không công hai giờ, mặc cho anh ta nhắc nhở như thế nào, anh vẫn không đáp lại như cũ, ánh mắt thản nhiên nhìn chằm chằm bản hợp đồng.

Chương 417: Anh âm thầm làm bạn (4)

Nửa giờ trôi qua, trợ lý lại kéo kéo Lục Cận Niên, người đàn ông nhìn hợp đồng trước mặt không có chút phản ứng nào, nghiêm nhiên coi mọi thứ xung quanh trở thành không khí.

Hai đối tác ở phía đối diện, đã trở nên không hài lòng.

Trợ lý ho khan hai tiếng, nhìn thấy anh vẫn không nói lời nào, sau cùng liền xấu hổ cười, nhìn hai đối tác trước mặt nói: “Thật sự xin lỗi, nếu không như vậy đi, phương án này chúng tôi lấy một bản về xem, đợi đến khi nào có kết quả, sẽ liên hệ lại với hai vị, như vậy được không?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu nói: “Được.”

Sau đó trợ lý vội vàng đứng dậy, khách khí đi theo tiễn đối tác, đến khi anh trở về, tầm mắt của Lục Cận Niên đã rời khỏi chỗ cũ, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt lạnh lùng.

Nửa tháng rồi, Lục Cận Niên xuất hiện tình huống như thế này đã là lần thứ năm, rõ ràng hẹn phía đối tác hợp tác nói chuyện, kết quả sau khi gặp mặt, anh lại im lặng không nói lời nào, mặc cho người kia nói gì, mặc cho trợ lý nhắc nhở, anh vẫn không thêm phản ứng.

Xác thực mà nói, từ khi cô Kiều và Lục tổng tách ra, Lục Cận Niên liền trở nên kín tiếng hơn, trước kia anh cũng không nói nhiều, nhưng hiện tại lại khiến người khác rất khó chịu, rất nhiều lúc công ty đang họp, toàn bộ cuộc họp đều không nói lấy một chữ, đôi lúc lại

không dễ dàng mở miệng nói hai câu: “Họp”, “Tan họp.”

Tính tình của Lục tổng vẫn không được lòng mọi người, hiện tại lại càng khiến mọi người khó chịu, đôi khi bắt buộc phải tham gia bữa tiệc, anh sẽ đi, chỉ là đi, mỗi lần như thế đều cô đơn đứng tìm một chỗ đứng ngây ngốc.

Trong công ty không ít người thấy anh khác biệt, có người nói gần đây càng trở nên cao ngạo, cũng có người nói Lục tổng không coi ai ra gì, nhưng chỉ có trợ lý mới biết, là do Lục tổng không có người để nói, nên cũng không muốn nói nữa.

Trợ lý lắc đầu, đi lên phía trước, nhìn mấy tập hồ sơ bày ra trên bàn, thấy Lục Cảnh Niên ngăn người, sau đó tầm mắt dừng lại trên chữ “Hào”, quả nhiên là thế... Rõ ràng chỉ là một chữ rất phổ thông, nhưng nó lại nằm trong tên của người phụ nữ kia, cho nên mỗi lần anh nhìn thấy, đều như vậy...

Trợ lý nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu lại hồ sơ, thấp giọng nói: “Lục tổng, thời gian không còn sớm, phải đi thôi?”

Lục Cảnh Niên im lặng, sau đó gật đầu, không nói gì, đứng lên, trợ lý vội vàng hô phục vụ tính tiền, đi theo anh ra ngoài.

Lên xe, Lục Cảnh Niên vẫn không nói lời nào, một mình ngồi ở ghế sau, lấy di động ra, không biết nhìn thấy gì, sững sờ chăm chú nhìn rất lâu, đột nhiên ngẩng đầu, âm thanh cực kỳ lạnh nhạt mở miệng nói: “Về Cẩm Tú Viên.”

Sau khi Kiều An Hào chuyển đi, anh cũng chưa quay lại Cẩm Tú Viên, mà Trần được mời đến cũng là vì muốn để bà chăm sóc cho Kiều An Hào, hiện giờ cũng đã bị cho nghỉ việc.

Trợ lý sửng sốt một phen, không nói gì, dựa theo chỉ dẫn của Lục Căn Niên, thay đổi tuyến đường.

Chương 418: Anh âm thầm làm bạn (5)

Editor : Meitu

Lục Cận Niên dựa vào ghế xe, nhắm hai mắt lại, trên màn ảnh điện thoại di động vẫn sáng, là hình Kiều An Hảo vừa đăng lên Weibo.

Lục Cận Niên không để cho trợ lý lái xe đi, chẳng qua là dừng ở cửa Cẩm Tú viên, một mình xuống xe, một mình đi vào.

Cửa biệt thự khóa chặt, anh sờ soạng trong túi hồi lâu, lấy ra một cái chìa khóa, là lúc Kiều An Hảo đi, đặt chìa khóa trong xe anh, anh còn nhớ rõ, lúc mình giao cho cô cái chìa khóa này, cô còn chưa quen thuộc, cố gắng để vẻ mặt biểu hiện rất lạnh nhạt, chỉ sợ không cẩn thận tiết lộ ra sự kích động trong lòng trước mặt anh.

Mở khóa ra, đẩy cửa sắt ra, Lục Cận Niên đi vào, không có má Trần, đã nửa tháng không ai quét dọn, từ khi Kiều An Hảo đi, cả vườn nở rất nhiều hoa, lúc này rơi đầy đất.

Lục Cận Niên đạp lên cánh hoa rơi, đi tới cửa phòng, bấm mật mã, đẩy cửa ra, đi vào.

Trong phòng trống rỗng, giống như tim của anh, đi lên lầu, trong phòng ngủ vẫn giống như ngày Kiều An Hảo đi, cửa sổ không đóng, mấy ngày trước đây có một trận mưa, nước mưa vẩy lên ban công, để lại vết bùn.

Căn phòng yên tĩnh, khiến trong ngực Lục Cận Niên có chút đè nén,

anh thấy túi trên đất trong phòng thay quần áo, nhớ tới trước khi Kiều An Hào, nói với mình: Ở bên trong là bộ quần áo cô không muốn.

Lục Cẩm Niên dừng lại chốc lát, đi tới, mở túi ra, lấy quần áo bên trong, từng bộ một, lấy móc áo treo lên, cạnh quần áo của anh.

Bên trong túi còn có đồ dùng rửa mặt của Kiều An Hào, anh lại rửa sạch sẽ, đặt lên vị trí cũ.

Đợi sau khi dọn dẹp, đáy lòng Lục Cẩm Niên mới dễ chịu chút, những thứ này cô không cần, nhưng anh lại xem trọng, giống như cô vẫn còn sống trong biệt thự này vậy.

Sau khi Hứa Gia Mộc xuất viện, suốt nửa tháng phải ở trong nhà cũ của họ Hứa không được ra khỏi cửa, ngay cả đi trong sân tản bộ, quản gia hoặc là Hàn Như Sơ, cũng sẽ ngạc nhiên dặn dò người giúp việc đi theo phía sau, chỉ sợ anh có chuyện gì.

Rõ ràng là ăn ngon mặc đẹp, mọi người giúp đỡ, nhưng mà Hứa Gia Mộc lại cảm thấy giống như đang cầm tù, rất khó chịu, rốt cuộc có ngày, không nhịn được, thừa dịp Hàn Như Sơ đến công ty, quản gia ở trong phòng bếp nấu cơm, len lén ra khỏi nhà.

Hứa Gia Mộc chạy ra trước cửa, trước kêu một chiếc xe taxi, vừa lên xe, bắt đầu gọi điện thoại, thu xếp tìm bạn bè quan hệ không tệ đi chơi.

Bởi vì Hứa Gia Mộc không thể uống rượu, suy nghĩ một hồi cuối cùng chọn tụ tập ở biệt thự Cẩm Tú viên, còn lời thề son sắt nói, anh sẽ bộc lộ tài năng nấu một bữa thịnh soạn cho mọi người.

Trước khi đến Cẩm Tú viên, Hứa Gia Mộc cố ý đi một chuyến đến siêu thị, mua rất nhiều nguyên liệu, thuận tiện giữ lại địa chỉ, cho

người ta giao hàng tới cửa.

Biệt thự Cẩm Tú viên, nhà họ Hứa phái người tới quét dọn, rất sạch sẽ, Hứa Gia Mộc vừa tới không quá hai phút, Kiều An Hạ và Trình Dạng đã qua, Hứa Gia Mộc kêu bọn họ tùy tiện ngồi, còn chưa kịp cho hai người uống ly nước, điện thoại liền vang lên, siêu thị giao hàng đến.

Hứa Gia Mộc trực tiếp chỉ bình nước, ý bảo Kiều An Hạ tự nhiên, sau đó kéo cửa ra, đi ra ngoài, đứng trước cửa, Hứa Gia Mộc và nhân viên giao hàng kiểm tra lại hàng hóa, lại thấy Lục Cẩm Niên đang đứng trên ban công tầng hai ở biệt thự kế bên.

Chương 419: Anh âm thầm làm bạn [6]

Hứa Gia Mộc tạm dừng một chút, quay đầu, tiếp tục nghe lời nói của nhân viên giao hàng: “Một cân rau cần, một bao hạt hồi, nước tương, dấm chua, một túi muối ăn, hai cân hạt tiêu.....”

“Tiên sinh, ngài muốn mua gì đó đều có đủ.” Nhân viên giao hàng nói xong, đưa danh sách mua sắm tới trước mặt Hứa Gia Mộc: “Phiền toái tiên sinh, ngài ký ở trong này.”

Hứa Gia Mộc tiếp nhận bút rồi ký tên của mình, chờ nhân viên giao hàng rời đi, đứng ở cửa phòng khách khoảng nửa phút, cũng không quản một đồng này nọ ở trước cửa, liền bước chân đi về phía biệt thự bên cạnh.

Hứa Gia Mộc bấm chuông cửa, hai tay đút vào túi quần đứng ở ngoài cửa đợi trong chốc lát, cửa mở ra, sau đó Hứa Gia Mộc liền tươi cười, hô một tiếng: “Anh hai.”

Lúc Lục Cẩm Niên nghe được chuông cửa vang lên, còn tưởng là ai, kết quả vừa mở cửa, lại nhìn thấy Hứa Gia Mộc tươi cười xán lạn, cả người hơi dừng lại một chút, sau đó nhìn về phía Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hứa Gia Mộc sớm quen tính tình của Lục Cẩm Niên, một chút cũng không ngại tiếp tục lộ vẻ tươi cười, nói với Lục Cẩm Niên: “Anh hai, hôm nay em mời An Hạ bọn họ đến nhà ăn cơm, anh có muốn qua đây cùng nhau ăn cơm hay không?”

Lục Cẩm Niên liếc mắt nhìn biệt thự của Hứa Gia Mộc một cái, nghĩ đến sáng sớm khi mình tỉnh lại, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy Kiều An Hào lôi kéo hành lý tiến vào biệt thự bên cạnh, sau một lúc lâu, hai cánh hoa mấp máy một chút, chỉ nói một chữ: “Tốt.”

Tuy rằng Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc đã nói hủy bỏ hôn ước, nhưng mà trước khi chính thức hủy bỏ, trên danh nghĩa hai người vẫn là vợ chồng, sau khi Kiều An Hào rời khỏi biệt thự của Lục Cẩm Niên, khẳng định là không thể trở về Kiều gia ở, nhưng mà cô lại không muốn về nhà cũ của Hứa gia, bởi vì cùng với Hứa Gia Mộc cùng ở một phòng, cho nên cuối cùng vẫn nghĩ, là trở về Cẩm Tú viên ở, chẳng qua lần này ở không phải là biệt thự của Lục Cẩm Niên, mà là biệt thự của Hứa Gia Mộc.

Nhưng mà bởi vì cuống cuồng xuất ngoại chụp quảng cáo, cho nên Kiều An Hào để hành lý đặt ở trong biệt thự của Hứa Gia Mộc, rồi vội vã theo hành trình đi.

Đường bay từ Paris đến Bắc Kinh dài, khiến cho toàn thân cô mệt mỏi, cho nên sáng nay vừa đến Bắc Kinh, liền trực tiếp trở về Cẩm Tú Viên nghỉ ngơi bù.

Ngủ thẳng tới buổi chiều, Kiều An Hào mới ần ần nghe thấy ở dưới lầu có âm thanh nói chuyện truyền đến, lúc ban đầu cô tưởng là nằm mơ, trở mình, nhắm mắt tiếp tục ngủ, lại nghe thấy tiếng ồn ào dưới lầu càng thêm rõ ràng, vì thế liền từ trên giường đứng dậy, mặc áo ngủ, rồi từ trong phòng ngủ chạy đi ra, dọc theo cầu thang, xuống dưới, vừa vặn thấy trong phòng khách có vài người đang ngồi, vừa nói vừa cười.

Kiều An Hào nhìn thấy một mà náo nhiệt như vậy, khiến cho có chút choáng váng, còn không có kịp định thần, chợt nghe thấy âm thanh ngạc nhiên của Kiều An Hạ truyền đến: “Kiều Kiều, em vừa tỉnh?”

Kiều An Hào nhíu nhíu mày:“Chị, các người như thế nào đều ở đây?”

“Gia Mộc nói buổi tối muốn mời mọi người ăn cơm.” Kiều An Hạ chỉ chỉ tới một góc, Kiều An Hào mới nhìn thấy Hứa Gia Mộc đang ngồi xồm ở đó sửa sang một chút rau dưa và hoa quả.

Hứa Gia Mộc cầm trong tay một hộp cà chua, quay đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hào:“Kiều Kiều, em từ nước Pháp trở lại? Quảng cáo chụp như thế nào?”

“Rất tốt” Kiều An Hào vừa mới nói ba chữ, chuông cửa lại vang lên, Hứa Gia Mộc đang chuẩn bị đứng lên đi mở cửa, thì Kiều An Hào lại giành trước từng bước tiêu sái tới:“Tôi ra ngay đây.”

Sau đó cũng không có liếc mắt nhìn một cái xuyên qua mắt mèo xem người tới là ai, liền mở cửa ra, kết quả vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp kinh diễm của Lục Cẩm Niên.

Chương 420: Anh âm thầm làm bạn (7)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cận Niên đang nhìn xem là ai mở cửa, hai đồng tử rõ ràng đã mở rộng ra, sau đó liền trở lại bình thường, nhìn Kiều An Hảo không rời mắt, chỉ là đáy mắt anh nhìn cô như kết một tầng băng, khiến cho người ta có cảm giác rất lạnh lùng.

Vừa vặn mới chỉ nửa tháng không gặp, Kiều An Hảo lại thấy như đã xa cách cả thế kỷ, khuôn mặt anh vẫn xuất sắc như cũ, chỉ là vẻ mặt càng thêm lạnh lùng hơn một chút, trên trán có một tầng mồ hơi mờ nhạt.

“Anh, anh đã đến rồi?”

Hứa Gia Mộc nói một câu, khiến Kiều An Hảo tỉnh táo lại hoàn toàn, lúc này cô mới phát hiện ra tầm mắt của Lục Cận Niên, chẳng biết từ lúc nào, đã chăm chú đặt lên trước ngực mình, cô đang mặc váy ngủ, một diện tích da thịt lớn hiện ra dưới xương quai xanh thanh tú, Kiều An Hảo xấu hổ, mắt tự nhiên cúi đầu, nhanh chóng lui xuống mở miệng, nhẹ giọng nói một câu với Hứa Gia Mộc: “Em lên lầu thay đồ.”

Nói xong, Kiều An Hảo liền xoay người, đi về phía cầu thang.

Lục Cận Niên đứng ở chỗ cổng vòm, vẫn không hề nhúc nhích, mãi đến khi hình bóng của cô biến mất ở chỗ rẽ, tầm mắt của anh mới trở về, sau đó nhìn lướt qua chiếc hộp giấy trước mặt Hứa Gia Mộc, bên

trong ngoại trừ rau dưa, hoa quả và một ít đồ ăn vặt, còn có mấy hộp áo mưa, cả người giống như bị điện giật, thân thể liền mạnh mẽ lung lay một phen.

“Anh, sao vẫn đứng đó? Đi vào ngồi đi!” Hứa Gia Mộc nhìn thấy anh đứng lâu như vậy, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở một câu.

Lục Cẩm Niên giống như không hề nghe thấy Hứa Gia Mộc nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm chiếc hộp rục rở kia.

Hứa Gia Mộc nhíu mày, lại hô một tiếng: “Anh?”

Lục Cẩm Niên haanf hờn, hạ mí mắt xuống, tay lặng yên không một tiếng động nắm thành quả đấm, dường như phải dùng hết sức lực, mới miễn cưỡng khiến cho bản thân bình tĩnh lại, bước tiếp về phía trước, đi đến bên cạnh Hứa Gia Mộc, cũng chỉ gật gật đầu, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống.

Một căn phòng, nói cười có chút vui vẻ, Lục Cẩm Niên ngồi một bên, từ đầu đến cuối không nói gì, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, như là đang mất hồn, mãi đến lúc Kiều An Hào thay xong đồ đi từ trên lầu xuống, anh mới giật giật tròng mắt, nhìn đến cô.

Lục Cẩm Niên ở phòng khách, Kiều An Hào có chút không được tự nhiên, đơn giản nói chuyện hàn huyên với Kiều An Hạ và mọi người mấy câu, sau đó đi vào phòng bếp, nhìn xem Hứa Gia Mộc có gì cần giúp đỡ không.

Kiều An Hào chỉ đi ra ngoài phòng khách đúng hai lần, một lần là đang bưng một bình trà nóng, một lần là bưng một cái mâm đựng trái cây.

Kiều An Hảo đều rót cho mỗi người một chén trà, lúc đưa cho Lục Căn Niên, anh liền nói một câu đầu tiên từ khi bước vào đây: “Cảm ơn.”

Kiều An Hảo rũ lông mi xuống, không hề nhìn anh, chỉ nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, sau đó lại quay lại phòng bếp.

Tuy Hứa Gia Mộc là đại thiếu gia từ bé, nhưng lúc học đại học, có thể làm ra một bàn đồ ăn vô cùng ngon.

Tuy Kiều An Hảo ở trong bếp, nhưng vốn không cần giúp gì cả, nhiều nhất chỉ có bóc mấy nhánh tỏi, đưa cái khay, thi thoảng còn bị Hứa Gia Mộc nhiều lần ghét bỏ vì vướng víu chân tay.

Sau cùng Hứa Gia Mộc không thể nhịn được nữa, trực tiếp nổi giận, nắm bả vai của cô, lôi tới cửa phòng bếp, vừa chuẩn bị đẩy cô ra ngoài, thì Lục Căn Niên đã đi đến.

Chương 421: Anh âm thầm làm bạn (8)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc đồng thời dừng bước.

Hứa Gia Mộc ngẩng khuôn mặt tươi cười, mở miệng hỏi: “Anh, sao thế?”

Tầm mắt của Lục Cẩm Niên dừng lại trên bàn tay Hứa Gia Mộc đang đặt ở vai của Kiều An Hào một giây, sau đó liền lạnh lùng rời đi, cầm điện thoại di động trong tay đưa đến, giọng nói nhạt nhẽo vô cùng: “Có điện thoại.”

Hứa Gia Mộc rút tay đang đặt trên vai Kiều An Hào đi, nhận điện thoại, nhìn thoáng qua màn hình hiển thị, giơ tay lên cọ xát mũi một chút, nghe xong, liền hô một tiếng: “Mẹ... Con không sao... Con ở nhà ngây ngốc phiền chán lắm, đã có Kiều Kiều ở bên cạnh con...”

Hứa Gia Mộc đưa điện thoại đến trước mặt Kiều An Hào, nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Nữ sĩ Hàn bảo em nghe điện thoại.”

Lúc Kiều An Hào nghe điện thoại, Hứa Gia Mộc lại đang để ý nài canh, liền đi đến xem sao.

Kiều An Hào đưa điện thoại đến bên tai, hô một tiếng: “Bác Hứa.”

“Kiều Kiều, con mới từ Pháp trở lại?”

Kiều An Hào nhẹ giọng “Ừm” một tiếng, sau đó âm thanh của Hàn Như Sơ lại truyền đến: “Điện thoại của Gia Mộc tắt máy, điện thoại của con cũng không ai nghe.”

Lúc này, Kiều An Hào mới nhớ tới điện thoại của mình đang để trên lầu, vội vàng ồm ồm nói: “Điện thoại của con không mang theo người, bác có chuyện gì sao?”

“Cũng không có việc gì, chỉ muốn nói với con, để ý đến Gia Mộc một chút, nó mới ra viện, thân thể hiện giờ tuy đã khỏe lại, nhưng cũng chưa được thoải mái, đừng để nó uống rượu...” Ở trong điện thoại, Hàn Như Sơ thao thao bất tuyệt nói rất nhiều lời nhắc nhở.

Kiều An Hào lại rất có kiên nhẫn đáp lại từng lời một.

Tuy Lục Căn Niên không biết cụ thể ở đầu dây bên kia, Hàn Như Sơ đang nói gì, nhưng cũng có thể đoán ra được, đáy lòng anh lại cảm thấy ảm đạm tối đen.

“Bác yên tâm đi, cháu nhất định sẽ chăm sóc cho anh Gia Mộc thật tốt.” Ngữ điệu của Kiều An Hào mềm mại, nói xong câu đó, liền cúp điện thoại, cô đang chuẩn bị đưa điện thoại trả lại chỗ cũ, thì Lục Căn Niên đứng ở bên cạnh lại đưa tay ra: “Cho tôi đi.”

Kiều An Hào nâng mí mắt, chống lại đôi mắt xinh đẹp không chút lay động của anh, không mang theo bất kỳ tình cảm gì, cô do dự một chút, đưa điện thoại lại cho anh: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Lục Căn Niên không lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhận điện thoại, ung dung xoay người, trở về phòng khách, xem ra bóng lưng của anh vẫn cao ngạo lạnh lùng như cũ, nhưng không ai biết được, trong lòng anh, máu đang chảy từng giọt.

Bữa tối mà Hứa Gia Mộc làm, rất phong phú, một đám người vây chung quanh bàn ăn ngồi xuống, người nào cũng chưa động đũa nhắm nháp hương vị, chỉ đơn thuần nhìn một bàn đồ ăn đủ cả sắc lẫn vị, bắt đầu mồm năm miệng mười, ra sức khen,

“Gia Mộc, cậu xác định là thời gian trước đã tìm người chỉnh dung chứ không phải dạy nấu ăn chứ?”

Từ lúc Hứa Gia Mộc tỉnh lại, Hứa Gia đã thuận theo nước chảy để Hứa Gia Mộc trở lại như bình thường, còn lộ ra phong thanh tin tức anh đã đi chỉnh lại dung nhan.

“Thật đúng là đừng nói nữa, khuôn mặt này của Hứa Gia Mộc chỉnh lại cũng không tệ lắm, không khác gì so với trước kia cả, từ đầu đến cuối đều không nhìn ra là đã từng bị tai nạn xe cộ.”

“Đây chính là khôi phục lại gương mặt, lúc trước bị hủy khuôn mặt, cậu chủ Hứa vốn không hề bước ra khỏi cửa, ngay cả bạn bè đến thăm, cũng tránh không gặp.

“Nào nào, nào, chúng ta cũng cạn vì khuôn mặt tỏa sáng của cậu chủ Hứa, cụng ly!”

Chương 422: Anh âm thầm làm bạn (9)

Editor : Meitu

Một người giơ ly rượu lên, đang chuẩn bị cạn ly, Kiều An Hảo ngồi ở bên cạnh Hứa Gia Mộc, lại vươn tay lấy lại ly rượu trong tay anh, sau đó đổi một ly nước suối đặt ở trước mặt của anh, Kiều An Hảo dịu dàng giải thích với người mời rượu đang tức giận kia: "Hiện giờ anh Gia Mộc chưa thể uống rượu."

Tất cả mọi người cho là Hứa Gia Mộc mới làm phẫu thuật chữa trị gương mặt, cho nên không miễn cưỡng.

Ngược lại Kiều An Hạ cười sáng lạn giễu cợt Kiều An Hảo một câu: "Kiều Kiều, thật đúng là che chở cho Gia Mộc."

Hứa Gia Mộc cười không nói, lấy nước thay rượu, uống với mọi người.

Rượu cay lướt qua cổ họng Lục Cảnh Niên, anh lại cảm thấy một tia mát lạnh khổ sở.

Món ăn của Hứa Gia Mộc, nấu khá ngon, những người tham gia, cũng nghĩ Hứa Gia Mộc và Kiều An Hảo là vợ chồng, cho nên có người không nhịn được bắt đầu trêu chọc: "Tiểu Kiều, cô thật có lộc ăn, ngày ngày được thiếu gia làm món sơn hào hải vị cho ăn."

Có người này giễu cợt, thì những người khác cũng bắt đầu nhao nhao: "Song đã nói qua, Gia Mộc, ban đầu hôn lễ của cậu và Tiểu

Kiều cũng làm qua loa, mấy người chúng tôi cũng được mời, bây giờ cậu đã khôi phục dung nhan, có phải cũng nên tìm thời điểm tổ chức hôn lễ lớn?"

"Đúng vậy, Gia Mộc, ngay cả hôn lễ cũng không có, không phải cậu khiến... Tiểu Kiều thất vọng, làm ... mọi người chúng tôi thất vọng sao?"

Mặc dù Hứa Gia Mộc và Kiều An Hào biết, không có khả năng tổ chức hôn lễ, nhưng hiện giờ chưa giải trừ hôn ước, hai người vẫn ăn ý không tiết lộ ra nửa điểm sơ hở, thậm chí Hứa Gia Mộc còn phụ họa theo đề tài của mọi người, cười nói: "Nhất định, nhất định sẽ đền bù cho Kiều Kiều một hôn lễ."

Từ đầu đến cuối Kiều An Hào chỉ duy trì nụ cười yếu ớt, không nói gì, lúc Hứa Gia Mộc nói những lời này, khóe mắt cô sáng lên lại không nhìn được nhìn về phía Lục Cẩm Niên đang ngồi, vẻ mặt anh vẫn lạnh như băng, chẳng qua là im lặng uống rượu, giống như những người thảo luận đề tài này không hề liên quan đến anh, Kiều An Hào không nhìn được nắm chặt đôi đũa trong tay, mặc dù nói không yêu anh nữa, nhưng lúc mọi người ồn ào bàn tán quan hệ giữa cô và người đàn ông khác, thấy anh thờ ơ như vậy, đáy lòng lại hơi khó chịu.

"Không chỉ đền bù hôn lễ, cũng phải có cả cầu hôn, Tiểu Kiều, tôi đã nói rồi, nếu thiếu gia không cầu hôn, cô không nên đồng ý."

"Này cũng đã kết hôn, không thể đáp ứng cái gì a!"

"Không thể đồng ý sinh con!"

"Đúng đúng đúng, không thể đồng ý sinh con!"

"Tiểu Kiều, đợi đến lúc cầu hôn, cô nhớ gọi mọi người, chúng tôi giúp cô giữ cửa, không đủ thành ý, kiên quyết không thể cho phép thiếu gia sinh con."

Sinh con... Con của Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc... Trong nháy mắt Lục Cận Niên liền nghĩ đến đứa con còn chưa ra đời của mình, đã bị người bóp chết ở trong bụng... Anh nắm ly rượu trong tay, không nhìn được tăng thêm sức lực.

Anh nghe không hiểu rõ cuộc câu nói đó có gì vui, nhưng những người kia lại vui vẻ bàn tán, gương mặt anh bình tĩnh chờ mọi người chuyển đổi đề tài, sau đó thừa dịp không ai chú ý, tầm mắt lặng yên rơi vào trên người Kiều An Hào, cô đang cúi đầu, im lặng gặm một cái đùi gà Hứa Gia Mộc gấp cho cô.

Lục Cận Niên mới nhìn năm giây, liền dời đi tầm mắt, sau đó nâng đầu uống một hơi cạn sạch, rồi đứng lên, đi ra khỏi phòng ăn.

Chương 423: Anh âm thầm làm bạn [10]

Lục Cẩm Niên một mình đứng ở trong phòng khách, tiếng nói cười trong phòng ăn không ngừng truyền đến, nghe thấy không khí thực hòa hợp, nhưng mà quanh thân anh, bao phủ đầy đặc xua đuổi không đi cô tịch.

Anh không biết bản thân rốt cuộc đã đứng bao lâu, cửa nhà ăn vừa bị mở ra, vì che giấu cô đơn của bản thân, anh vội vàng lấy di động từ trong túi ra, giơ lên bên tai, giả bộ đi ra nghe điện thoại.

Hứa Gia Mộc hô một tiếng “Anh hai”, nhìn thấy anh đang giơ điện thoại, liền thức thời ngậm miệng lại, mở ra cửa toilet, đi vào.

Lục Cẩm Niên nghe âm thanh bơm nước của bồn cầu trong phòng rửa tay, mới đưa di động bỏ vào trong túi, Hứa Gia Mộc từ bên trong đi ra, trong tay cầm khăn tay để lau tay, nhìn thấy đã cúp điện thoại, mới lại mở miệng, nói: “Anh hai, xong việc rồi?”

Lục Cẩm Niên khẽ gật đầu.

Trong phòng ăn có người kêu tên Hứa Gia Mộc, anh ta cao giọng nói, trả lời một tiếng, sau đó đem khăn tay vứt vào trong thùng rác, lại nói với Lục Cẩm Niên: “Đi vào ăn cơm thôi.”

Lục Cẩm Niên đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, cả người trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Anh còn có chút việc, đi trước .”

Đáy mắt Hứa Gia Mộc thoáng hiện một tia tiếc nuối, nhưng không có

cố mạnh mẽ lưu:“Được rồi, bao giờ em có thời gian sẽ tìm anh ăn cơm.”

Lục Cẩm Niên “Uh” một tiếng, nhìn thoáng qua cửa nhà ăn đang đóng chặt, không nói cái gì, chỉ im lặng hai giây, liền bước chân rời đi.

Nhiệt độ không khí buổi tối, đã hạ thấp xuống, không có khô nóng giống như ban ngày, thậm chí còn có chút nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Lục Cẩm Niên bưng một ly trà, đứng ở ban công trong biệt thự của bản thân, ngẩng đầu lên, có thể ẩn ẩn nhìn thấy chân trời có vô số ánh sao lấp lánh.

Sáng sớm anh đã thấy cô vào biệt thự này, cho nên lúc Hứa Gia Mộc mời bản thân tới ăn cơm chiều , mới gật đầu đồng ý.

Anh biết, nếu bản thân tới đó sẽ nghe hoặc nhìn thấy những hình ảnh làm cho bản thân khó chịu, không có việc gì lại tự bản thân đi tìm đau khổ.

Nhưng mà anh không có biện pháp, ông trời cho anh có cơ hội cùng cô ở chung 251 ngày, nhưng điều kiện kiên quyết của cái cơ hội kia là anh phải làm thế thân của Hứa Gia Mộc, nhưng mà bây giờ, anh chỉ có thể tự bản thân tìm cơ hội, tiếp cận cô.

Một chút bữa tối, so với trong dự đoán ngược còn muốn thêm hơn, nhưng là không quan hệ, anh vẫn có thể thấy được cô, còn cùng cô nói hai câu nói, không phải sao?

Hai câu nói kia, một câu khi cô bưng trà tới thì anh nói “Cám ơn”, một câu là khi cô tắt điện thoại của Hàn Như Sơ “Cho tôi đi”, nhưng mà vẫn đáng giá, không phải sao?

Ban đêm Lục Cẩn Niên vẫn đứng ban công đến hơn mười giờ, biệt thự cách vách mới dần dần yên tĩnh, chắc hẳn là hai người uống nhiều rồi, trước khi lên xe còn mở miệng la hét, làm kinh động đến con chó của hộ gia đình bên cạnh.

Xe đỗ trong sân không ngừng mà sáng lên, xe lần lượt rời đi.

Lục Cẩn Niên đứng ở lầu hai, nhìn xuyên qua ánh sáng mờ nhạt của đèn đường, nhìn thấy Hứa Gia Mộc và Kiều An Hào đang đứng ở cửa biệt thự, quay trở về trong phòng, từ lúc cửa biệt thự bên cạnh đóng lại, thế giới xung quanh hoàn toàn im lặng.

Trong phòng của biệt thự bên cạnh, chỉ còn có hai người Hứa Gia Mộc và Kiều An Hào

Trong đầu Lục Cẩn Niên hiện ra hình ảnh lúc trước khi ăn cơm, Hứa Gia Mộc mua gì đó, thấy mấy hộp BCS, nháy mắt có chút không dám tiếp tục tưởng tượng.

Khoảng nửa giờ sau, ngọn đèn của biệt thự bên cạnh tắt, tay Lục Cẩn Niên run lên, chén trà ở trong tay, bị quăng xuống vỡ nát.

Chương 424: Anh âm thầm làm bạn (11)

Nước trà ấm áp, vẩy lên quần áo, còn lưu lại một vết ố màu vàng nahtj.

Lục Cẩm Niên có vài phần kích động trở về phòng ngủ, nện bước chân có chút loạn nhịp đi vào trong toilet, lấy nước nóng, tẩy rửa vết bẩn.

Buổi tối anh không rõ là mình đã uống bao nhiêu rượu, nhưng giờ khắc này lại cảm thấy như vừa dời sông lấp biển, đặc biệt khó chịu, cả người không nhin được, liền vọt tới trước bồn cầu, quỳ trên mặt đất nôn ra.

Lục Cẩm Niên nôn rất lâu, đến khi cảm giác như trong dạ dày đều ra hết sạch, lục phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt, vô cùng khó chịu.

Rõ ràng, anh và cô đã kết thúc cách đây nửa tháng, nhưng là anh lại chậm chạp tiếp nhận, cảm thấy mỗi ngày cô đều quay lại biệt thự, buổi tối cũng là đang nằm bên cạnh mình trên một chiếc giường, hiện tại anh đang nghĩ đến không biết có phải hai người, cô và Hứa Gia Mộc ở tại phòng cách vách trong biệt thự, có khả năng lại phát sinh những chuyện giống như đã xảy ra giữa anh và cô không... anh không thể tưởng tượng nổi...

Lục Cẩm Niên càng muốn, người càng trở nên kích động, sau cùng liền đứng dậy, cũng không quan tâm đến quần áo bị dơ vì vết nước trà, trực tiếp đi ra cửa, thẳng đến cửa biệt thự của Hứa Gia Mộc, giơ tay lên, liền ấn chuông cửa.

Động tác của anh cực kỳ lo lắng, liên tục ấn chuông.

Sau đó trong biệt thự liền sáng đèn, âm thanh của Hứa Gia Mộc từ bên trong truyền ra: “Ai đó?”

Sau đó, cửa phòng bị kéo ra.

Hứa Gia Mộc đã thay áo ngủ, có thể là vừa mới nằm xuống, trong lúc bất chợt bị người khác làm phiền, vẻ mặt có chút khó chịu, nhưng vừa thấy người đứng ngoài cửa là Lục Cẩm Niên, lập tức liền tốt đẹp hô một tiếng: “Anh?”

Ngay sau đó, Hứa Gia Mộc liền nhìn thấy quần áo trên người anh bẩn thỉu, dơ dáy, trán liền nhăn lại: “Anh, sao quần áo anh lại như vậy?”

Lục Cẩm Niên lắc lắc đầu: “Không có gì, không cần thận làm bẩn.”

“A...” Hứa Gia Mộc ngáp một cái: “Anh, anh đến tìm em có chuyện gì sao?”

Bị Hứa Gia Mộc hỏi như vậy, Lục Cẩm Niên mới nhận ra vừa rồi mình quá kích thích, anh ngó ra mắt một giây, mới tùy ý tìm một cái cớ: “Mấy hôm trước, anh đi hội chợ từ thiện, có mua được mấy bức tranh, cậu có muốn chọn lấy mấy tấm không?”

Hứa Gia Mộc che miệng, lại ngáp một cái, ngữ điệu mơ hồ không rõ ràng nói: “Hôm khác đi, hôm nay muộn rồi, em rất mệt, mà, anh cũng nên chú ý sức khỏe, không thể lúc nào cũng ngủ trễ như thế.”

Lục Cẩm Niên mất tự nhiên khẽ động khóe môi: “Được rồi, cậu ngủ sớm một chút!”

“Ừhm” Hứa Gia Mộc lên tiếng, nói với Lục Căn Niên: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Lục Căn Niên cũng đáp trả lại, xoay người rời đi, khi đi được nửa đường, đèn trong nhà lại tắt, bước chân của anh dừng lại một chút, trong cơ thể lại lộn lên kích thích muốn cạy cửa, mang Kiều An Hào đi.

Nếu anh có tư cách đó, dù chỉ một chút, hiện giờ, anh tuyệt đối sẽ mang cô đi... Nhưng là anh không hề có, Kiều An Hào là vị hôn thê của Hứa Gia Mộc, mà anh là gì? Đối với cô mà nói, cái gì cũng không phải.

Lục Căn Niên nắm chặt tay lại, nhắm mắt, thân thể căng cứng đứng im một lát, sau cùng mới xoay người, nện bước chân chầm chậm đi ra khỏi sân biệt thự.

Anh không quay lại biệt thự của mình, anh đi đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ, mua vài gói thuốc, sau đó đứng dưới đèn đường bên ngoài biệt thự của Hứa Gia Mộc, hút suốt cả một đêm.

Đêm hôm đó, người khác vui vẻ hưởng về nhau, nhưng anh lại trải qua vô cùng gian nan.

Chương 425: Anh âm thầm làm bạn (12)

Đêm hôm đó, là một đêm rất dài và gian nan.

Không ai biết, tâm trạng anh như thế nào, từng giây từng phút đối mặt với đêm hôm đó.

Cũng không người nào biết, đêm hôm đó, anh quay đầu lại nhìn biệt thự Hứa Gia Mộc bao nhiêu lần.

Hơn nữa cũng không ai biết, đêm hôm đó, bao nhiêu lần khóe mắt anh đỏ lên.

Đêm hôm đó, tâm trạng bất ổn, đau đến thấu xương, tuyệt vọng bi thương... Đủ loại cảm xúc, anh đều lần lượt nếm trải hết.

Nếu như có thể, cả đời này anh cũng không muốn quay trở lại đêm đó.

Mãi cho đến khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống, anh mới mệt mỏi, bước chân có hơi lung tung trở về biệt thự, sau lưng chỉ còn lại tàn thuốc đầy mặt đất.

-

Mặc dù sức khỏe Hứa Gia Mộc hồi phục rất tốt, nhưng rốt cuộc toàn bộ không có khỏe, thể lực dễ dàng không chịu được, đêm đó nấu món ăn, lại cùng một nhóm bạn bè hàn huyên hồi lâu, đến cuối cùng cũng mệt mỏi, hơn nữa anh ra khỏi nhà họ Hứa, không có cầm chìa

khóa xe, cho nên trực tiếp ngủ ở trong phòng khách Cẩm Tú viên, sáng ngày hôm sau lúc tám giờ, anh rời giường, gọi một chiếc xe riêng, rồi trực tiếp rời đi.

Kiều An Hào quay quảng cáo xong, hoàn toàn rảnh rỗi, sau đó đi một vòng, đại đa số mọi người là đều ở Cẩm Tú viên ngủ, xem phim.

Biệt thự của Hứa Gia Mộc và biệt thự của Lục Cẩm Niên, chỉ cách một hàng rào, nhìn qua biệt thự này, cũng có thể rõ ràng nhìn thấy động tĩnh trong sân biệt thự kế bên.

Hôm đó ở trong biệt thự của Hứa Gia Mộc, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên gặp mặt một lần, sau một vòng, hai người cũng không có tiếp xúc.

Thỉnh thoảng Kiều An Hào nằm ở trên ban công, lúc đọc sách, sẽ để ý biệt thự kế bên, mỗi lần đi xem, cửa lớn đều khóa chặt, trong sân rơi đầy lá cây và cánh hoa, cũng không ai quét dọn.

Lần nữa Kiều An Hào bắt gặp Lục Cẩm Niên, là ngày đầu tiên.

Kiều An Hào là nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty Hoàn Ảnh truyền thông, bình thường cô cũng không cần đến công ty, nhưng ngày thứ hai, vẫn phải đi một chuyến.

Kiều An Hào ngủ muộn, nên hôm sau khi...tỉnh lại, đã là buổi trưa, Triệu Manh có việc, không có thể tới đón cô, xe của mình lại bị cô lái đi, cho nên cô gọi một chiếc xe riêng, tìm một chỗ ăn cơm, sau đó đến Hoàn Ảnh truyền thông.

Kiều An Hào ở một mình trong phòng làm việc không ai tán gẫu, sẽ cầm điện thoại di động chơi game, chơi đến một nửa, thì có tin nhắn.

Cô thoát ra khỏi trò chơi, mở tin nhắn lên, thấy tin này được gửi trong nhóm.

Trong nhóm người đó, không có mấy người, chỉ là mấy người bạn thường thích tụ họp chung một chỗ, đại khái là nửa tiếng trước, Kiều An Hạ gửi tin, nói là buổi tối mời mọi người đến Kim Bích Huy Hoàng ca hát.

Kiều An Hào không mở tin nhắn, lúc ban đầu không nhìn thấy tin nhắn kia, cho nên thủy chung không trả lời, cho đến khi thấy Kiều An Hạ ở trong nhóm, cô mới nhìn đến, sau đó Kiều An Hào liền trả lời một câu: 【 Hôm nay em không đi xe, không có phương tiện. 】

Kiều An Hạ, Hứa Gia Mộc, Hứa Gia Mộc lập tức nhắn lại hỏi: 【 Kiều Kiều, em ở đâu? 】

Kiều An Hào: 【 Em ở công ty. 】

Qua hồi lâu, Hứa Gia Mộc mới đề nghị: 【 Vậy nhanh chóng tan làm, anh đi rước em. 】

Kiều An Hào chưa có trả lời lại, mở ra trò chơi, tiếp tục chơi.

Hứa Gia Mộc dừng xe ở lầu dưới công ty, mới gọi một cú điện thoại cho Kiều An Hào, nói cho cô biết mình đã đến.

Chương 426: Anh âm thầm làm bạn (13)

Cúp điện thoại, Hứa Gia Mộc bắt gặp Lục Cẩm Niên cùng với trợ lý của anh từ tòa cao ốc đi ra, tạm dừng một chút, Hứa Gia Mộc đẩy cửa xe đi ra, giơ tay lên vẫy vẫy về phía Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nhìn thấy Hứa Gia Mộc, nhíu mày, bước chân đi đến: “Tại sao em lại ở chỗ này?”

Hứa Gia Mộc trước hô một tiếng “Anh hai”, sau đó mới chậm rãi mở miệng, trả lời vấn đề vừa rồi của anh: “Em tới đón Kiều Kiều.”

Trợ lý đứng ở bên cạnh Lục Cẩm Niên, đáy lòng lộ bộ một chút, vội vàng vấn an Hứa Gia Mộc, chuyển đề tài: “Hứa tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Hứa Gia Mộc khách sáo nở nụ cười nhìn về phía trợ lý, thành tâm thành ý mời Lục Cẩm Niên, nói: “Anh hai, đêm nay Kiều Kiều mời mọi người tới cung vàng điện ngọc ca hát, anh có rảnh không? Nếu không có việc gì, thì cùng đi.”

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên yên tĩnh như nước, âm thanh mở miệng đồng dạng vững vàng: “Đêm nay anh có bữa tiệc rồi.”

Cứ việc từ nhỏ Hàn Như Sơ nói với Hứa Gia Mộc, khiến anh ta cách xa Lục Cẩm Niên xa một chút, nhưng là ở trong lòng Hứa Gia Mộc, anh ta là rất thích người anh trai này, làm việc gì đều thích gọi anh đi cùng.

Nghe câu nói như thế, đáy lòng Hứa Gia Mộc có chút tiếc nuối: “Vậy được rồi, anh cứ đi việc của mình đi chính sự quan trọng hơn.”

Xe của Lục Cẩm Niên đứng ở bên đường, Hứa Gia Mộc tự mình mở cửa xe giúp Lục Cẩm Niên, chờ Lục Cẩm Niên lên xe, Hứa Gia Mộc mới dặn dò trợ lý của Lục Cẩm Niên một câu: “Đừng để cho anh hai của tôi uống quá nhiều rượu.”

“Ngài yên tâm, Hứa tiên sinh.”

Hứa Gia Mộc gật gật đầu, sau đó khom người, nói với Lục Cẩm Niên: “Vậy, anh hai, tạm biệt.”

Hứa Gia Mộc nhìn thấy Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, liền đóng cửa lại, sau đó lùi lại hai bước.

“Hứa tiên sinh, tạm biệt.” Trợ lý hạ cửa kính xe xuống, nói với Hứa Gia Mộc một tiếng, mới giẫm lên chân ga, chậm lại khởi động xe, rời đi.

Hứa Gia Mộc đứng ở ven đường, chờ xe của Lục Cẩm Niên ra tới đường lộ, mới xoay người lại, muốn nhìn xem Kiều An Hào đã tới chưa, kết quả ngẩng đầu, lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, từ trong truyền thông vòng ảnh đi ra.

Trong nháy mắt, cơ bắt toàn thân Hứa Gia Mộc, không tự chủ được buộc chặt.

Tổng Tương Tư đeo giày cao gót cao khoảng mười phân, đi theo sau cô là người đại diện và trợ lý, hấp tấp từ bên trong đi ra, vừa đi, vừa có chút bực

mình nói với người đại diện: “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, không phải

chuyện quan trọng, thì không cần nói với tôi, đêm nay vốn tôi muốn về nhà ngủ, kết quả bây giờ phải...”

Tổng Tương Tư nhìn thấy Hứa Gia Mộc đứng dưới bậc thang, lời nói trong miệng đột ngột dừng lại, ngay cả bước chân cũng dừng lại theo.

Người đại diện và trợ lý đi sau Tổng Tương Tư, cũng dừng bước chân lại theo, có chút nghi hoặc nhìn về phía Tổng Tương Tư, nhìn theo tầm mắt của cô, ánh mắt cũng rơi xuống trên người Hứa Gia Mộc.

Người đại diện và trợ lý nhìn nhau một chút, không có lên tiếng nói chuyện.

Trên đường cái, xe đến xe đi, không ngừng có tạp âm.

Ngắn ngủi trong hai phút, có không ít người vào truyền thông vòng ảnh, cũng không ít người từ bên trong đi ra.

Tổng Tương Tư và Hứa Gia Mộc vẫn duy trì khoảng cách là năm bước, cứ như vậy đứng nhìn nhau.

Mất khoảng 1 phút, lúc Tổng Tương Tư định bước tới nói vài câu với Hứa Gia Mộc, thì có người đàn ông đột ngột mở cửa xe ra, ngồi vào trong.

Chương 427: Anh âm thầm làm bạn (14)

Tư thế kia, giống như từ trước đến giờ đều là người xa lạ.

Tay của Tống Tương Tư, mạnh mẽ nắm chặt lại, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc trong khoảng một giây đồng hồ, sau đó hết như không hề có việc gì, tiếp tục giẫm giày cao gót xuống, cao nhạo đi về phía trước bãi cỏ, vừa đi, vừa nói, khiển trách người đại diện của mình: “Đêm nay tôi phải đi xã giao, cũng không phải là anh không biết, những nhà tư bản này, đều là chó dưới hình người, bên trong thâm tâm chỉ toàn những thứ bẩn thỉu!”

Theo lời cô nói, cô cũng đã kéo cửa xe ra, ngồi xuống.

Người đại diện vội vã mở miệng: “Chị Tương Tư, vẫn nên để tôi mở cho...”

Tống Tương Tư cũng chưa nói xong với người đại diện, lại nói thêm một câu: “Các người ngốc nghếch ở đây làm gì, rốt cuộc có đi không?”

Nói xong, Tống Tương Tư liền giẫm chân ga xuống, trợ lý và người đại diện sợ đến mức vội vàng mở cửa xe, chui vào trong, sau đó trợ lý còn chưa kịp kéo cửa xe lại, Tống Tương Tư đã một cước giẫm lên chân ga, vọt đi.

Hứa Gia Mộc ngồi trong xe, nhìn thẳng về phía trước, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng, đánh giá Tống Tương Tư xuyên qua kính chiếu hậu, trong tích tắc khi xe của cô chạy qua, tay anh liền nắm

thành quyền, đáy mắt toát ra một tầng lửa giận, trái tim đang đập dồn dập.

-

Lúc Kiều An Hào nhận được điện thoại của Hứa Gia Mộc, còn đang ở trong toilet, chờ cô ra ngoài, thu dọn lại túi xách của mình, đi xuống, cũng mất khoảng 10 phút.

Kiều An Hào vừa đi ra khỏi Hoàn Ảnh truyền thông, liền thấy xe của Hứa Gia Mộc, cô thản nhiên đi về phía trước, kéo cửa xe bên ghế phụ ra, ngồi xuống, lại hô một tiếng: “Anh Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc nhìn chằm chằm về phương hướng mà xe của Tống Tương Tư vừa rời đi, đã sớm không còn thấy gì, không có phản ứng nào.

Kiều An Hào giơ tay lên quơ quơ trước mặt Hứa Gia Mộc, nửa đùa nói: “Anh Gia Mộc, không phải anh chỉ chờ em có 10 phút đã nổi nóng chứ?”

Hứa Gia Mộc giật giật tròn mắt, thu lại tầm nhìn, như là nghe thấy truyện cười, khẽ cười thành tiếng: “Mù quáng nói gì thế, anh tức giận cái gì chứ?”

“Thật không?” Vẻ mặt của Kiều An Hào không tin, nghiêng đầu, nhìn Hứa Gia Mộc, nở nụ cười: “Thế nhưng biểu hiện vừa rồi của anh, xem ra thật sự không được tốt, anh gặp chuyện gì không vui sao?”

Hứa Gia Mộc không nói gì, chỉ khởi động xe, vững vàng lái đi.

Không khí bên trong xe, cực kỳ áp lực, trợ lý vừa thở vừa nhìn qua kính chiếu hậu, hai mắt quan sát Lục Căn Niên.

Người đàn ông không nói một lời, xe được khởi động vào dòng xe cộ, không hề phần nộ, cũng không có bi thương, nhưng trợ lý đã đi theo anh nhiều năm như vậy, vẫn hiểu được phần nào cảm giác lúc này của anh.

Xe sắp chạy đến khách sạn lớn của Bắc Kinh, Lục Cảnh Niên vẫn không động đậy như cũ, rớt cuộc thân thể cũng giật giật, tầm mắt được điều chỉnh, thu hồi lại, nhìn trợ lý ở trước mắt mình nói: “Cơm nước xong, bọn họ còn muốn tìm một chỗ đánh bài sao?”

Chỉ có một câu hỏi của Lục Cảnh Niên, trợ lý đã hiểu rõ, lập tức mở miệng nói: “Đúng vậy, Lục Tổng, buổi tối mọi người muốn đến nơi nào đánh bài? Câu lạc bộ Kinh Thành, hay là Kim Bích Huy Hoàng?”

Chương 428: Anh âm thầm làm bạn (15)

Trợ lý dĩ nhiên biết trong lòng Lục Cẩm Niên nghĩ như thế nào, cho nên hoàn toàn không chờ Lục Cẩm Niên mở miệng, liền dừng một lát, nói tiếp: "Lục tổng, tối nay ăn cơm với Lâm tổng, trước ở câu lạc bộ nào nhiệt ồ ào, cho nên, không phải là muốn đi Kim Bích Huy Hoàng chứ?"

Rõ ràng là trợ lý nghĩ theo ý định của Lục Cẩm Niên mà nói, nhưng hết lần này tới lần khác trên mặt anh, không lộ ra nửa điểm vui mừng, ngược lại sau khi nghe lời của trợ lý thì im lặng chốc lát, dường như mang theo vài phần thờ ơ, khẽ gật đầu một cái.

Trợ lý dĩ nhiên không có can đảm phơi bày Lục Cẩm Niên nghĩ 1 đằng làm 1 nẻo, chẳng qua là giải quyết việc chung lấy điện thoại di động ra, đặt một phòng ở Kim Bích Huy Hoàng.

Bên trong xe lần nữa rơi vào im lặng, chẳng qua là không khí cũng giống như bị đè nén vậy.

Trợ lý nhìn qua kính chiếu hậu nhìn Lục Cẩm Niên, anh vẫn nghiêng đầu, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, chẳng qua là giữa gương mặt chất đống nhiều tối tăm mấy ngày qua, đã tiêu tan chút ít.

Lúc này vì Lục Cẩm Niên quá mức ngụy trang mà trợ lý oán thầm, đáy lòng không giải thích được liền hiện lên một tia thương cảm.

Rõ ràng không thích chỗ Kim Bích Huy Hoàng, cũng không thích đánh bài, hơn nữa không thích những cô gái xa lạ ngồi bên cạnh nói

làm nhảm, nhưng chỉ vì biết tối nay cô gái kia cũng đến đó, cho nên anh cũng muốn đi.

Biết rõ dù ở cùng một chỗ, hai người cũng giả vờ không chạm mặt, nhưng vẫn muốn ở gần cô, chỉ như thế, là tâm trạng có thể trở nên khá hơn một chút.

Trợ lý học khoa học kỹ thuật, học tập chỉ ở mức trung bình, ngữ văn cũng không giỏi, nhưng lúc này trong đầu, không biết chuyện gì xảy ra, liền sáng lên lời của Trương Ái Linh đã từng viết một câu nửa đau buồn nửa rục rỡ: Yêu một người, sẽ trở nên vô cùng hèn mọn, nhưng sẽ nở hoa.

Nhưng mà Lục tổng cũng hèn mọn nhiều năm như vậy, thế nào còn chưa nở hoa?

Rốt cuộc là chấp niệm thế nào, mới có thể làm cho anh nhiều năm như vậy, rõ ràng không thấy được nửa điểm hi vọng, nhưng có thể kiên trì không ngừng?

Trợ lý suy nghĩ suy nghĩ, tâm tình bắt đầu buồn bực, sau đó đáylòng khế mắng, thật là một kẻ dờ hơi, anh cũng là người lớn, rõ ràng có bà xã có con trai, tiền lương cũng không thấp, cuộc sống gia đình tạm ổn bình yên như nước chảy mây trôi, có phải anh quá rảnh rỗi không? Cho nên vì một người đàn ông mà ở đây đau buồn giùm.

Kiều An Hạ mở ra một phòng bao sương tổng hợp, có một phòng chơi bài còn có một phòng KTV phụ nhỏ.

Đoàn người hăng hái bưng bưng ôm Micro rống lên, rồi bắt đầu tới đánh bài, Kiều An Hào không có hứng thú, một mình ngồi ở một bên nhìn TV.

Vận may Kiều An Hạ cũng không tệ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cô hưng phấn thét chói tai.

Hứa Gia Mộc ngồi ở đối diện Kiều An Hạ, không biết là do lâu quá không chơi bài, hay tối nay không có tâm trạng, liên tục thua, đến ván cuối cùng, anh liền đẩy bài nhường cho người đứng sau lưng mình.

Hứa Gia Mộc xốc lên một chai bia, ngẩng đầu lên uống nửa chai một hơi, thấy Kiều An Hào một thân một mình ngồi ở trên ghế sa lon, ôm ôm gối xem TV, liền cất bước đi tới, ngồi ở bên cạnh cô.

Kiều An Hào thấy là một bộ phim điện ảnh cũ, Tống Tương Tư là nữ chính, lúc ấy Tống Tương Tư còn rất bé, mặc dù diễn xuất chưa thành thực như bây giờ, nhưng cũng có vài phần như người lớn.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm màn ảnh, ánh mắt nhìn Tống Tương Tư nhìn mấy lần, cảm thấy tâm trạng bế tắc.

Chương 429: Anh âm thầm làm bạn(16)

Hết lần này tới lần khác âm thanh bình tĩnh của Tống Tương Tư trên TV truyền tới: “Chúng ta chia tay đi....”

Hứa Gia Mộc nắm chặt chai bia trong tay, khiến cho chai bia có chút vặn vẹo, bia tràn ra khỏi chai, tràn đầy trên tay của anh, anh lại thần thần nhìn chăm chăm màn hình lớn, cảm xúc ở đáy mắt quay cuồng, sau đó liền giơ lên bình rượu, uống một hơi không còn một ngụm, rồi tùy tiện ném chai bia lên bàn, đứng lên, đi ra ghế lô.

Lúc Hứa Gia Mộc từ trong phòng rửa tay đi ra, cửa phòng 1005 bị mở ra, Tống Tương Tư mặc một chiếc váy ngắn bó sát người từ bên trong đi ra, tầm mắt hai người va chạm chỉ trong một giây, tầm mắt liền ấn ý tách ra, giống như căn bản không có nhìn thấy đối phương, hai người nhìn thẳng phía trước, rất cao ngạo bất động thanh sắc quan sát xung quanh..

Hứa Gia Mộc nghe thấy tiếng giày cao gót phía sau mình “Tháp tháp tháp” âm thanh dần biến mất không thấy, bước chân vốn đang đi bỗng dừng ngừng lại, đứng ở chỗ đó đó một lúc lâu, sau đó lấy ra di động, gọi một cuộc điện thoại, qua một lát, cửa phòng 1005 phía sau mở ra, một người mặc một bộ tây trang màu xám bạc, từ bên trong đi ra:“Hứa thiếu gia, ở đây.”

Sắc mặt Hứa Gia Mộc bất động vội bước chân, cùng người mặc tây trang màu xám bạc kia vào phòng 1005.

Trong phòng đèn màu rực rỡ, ngòi bên trong có không ít cả trai lẫn

gái, hai nữ nhân viên phục vụ đang ngồi bên cạnh một người đàn ông trung niên ca hát, người đàn ông trung niên rõ ràng là đang chọc ghẹo, lại đối với microphone bày ra một bộ dáng thâm tình:“Em là của ta tiểu nha tiểu táo, yêu em như thế nào cũng không quá nhiều.....”

Hứa Hứa Gia Mộc từ nhỏ chính đã ở trong vòng thương trường hỗn độn ở kinh thành , lúc anh còn rất nhỏ, Hàn Như Sơ đã bắt đầu mang theo anh tham gia các loại yến hội, vì để cho anh có thể kết bạn với nhiều người, tuy rằng nói ra có chút giả dối, nhưng là Hứa Gia Mộc đối nhân xử thế, kinh thành những kẻ có tiền, tuy anh không thể nói trăm phần trăm hoàn toàn quen biết, nhưng mà cũng hiểu biết được 90%, cho nên trong phòng có năm người đàn ông này, Hứa Gia Mộc đều biết, trong đó còn có hai người tự xưng là diễn viên , Hứa Gia Mộc hôn mê tám tháng, cũng không có biết.

Người đàn ông đang ca hát nhìn thấy Hứa Gia Mộc tiến vào, liền buông xuống microphone, gọi quản lý Cung Vàng Điện Ngọc lại đây.

Tuy rằng Hứa Gia Mộc đã vài tháng không có đến đây, nhưng mà quản lý không dám có chút chậm trễ đối với Hứa Gia Mộc , rất ân cần kêu vài cô gái trong điểm gọi tới, đứng một loạt trước mặt ở Hứa Gia Mộc , mặc anh ta chọn lựa.

Hứa Gia Mộc lười biếng tựa vào trên ghế sa lon, ánh mắt quét một lượt qua các cô gái đứng trước mặt, lại thủy chung không có ý muốn lên tiếng, giống như là đang chờ đợi cái gì.

Quản lý đứng ở một bên, bồi cười, cũng không dám thúc giục.

Một người đàn ông ngồi ở bên cạnh Hứa Gia Mộc, ôm một cô gái dịu dàng, tiến đến bên người Hứa Gia Mộc, chỉ hai cái, lên tiếng đưa ra ý kiến:“Này, còn có người kia, thật không tệ.....”

“Phải không?” Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng hỏi lại một câu, vừa dứt lời, cửa phòng liền bị đẩy ra, bởi vì vừa nãy trốn rượu, cho nên Tống Tương Tư tìm lấy cớ đi toilet hiện tại đã trở về, lúc cô đẩy cửa, đáy lòng còn thềm mắng nếu không phải bọn họ trả người đại diện thương hiệu cao cô mới không muốn xã giao với những người này, nàng dùng sức cắn chặt răng, kết quả liền nhìn Hứa Gia Mộc ngồi ở chính giữa ghế sofa, đáy mắt thoáng hiện một tia khác biệt,

mọi người còn chưa kịp nói chuyện, tay Hứa Gia Mộc trong lúc bất chợt nâng lên, lưng lay hai hạ, liền rơi xuống trên người của cô:“Liền này.”

Chương 430: Anh âm thầm làm bạn (17)

Editor: Xiu Xiu

Người trong phòng bao nhanh chóng sửng sốt, người đàn ông ngồi bên cạnh Hứa Gia Mộc vội vã mở miệng: “Cậu chủ Hứa, cậu nghĩ sai rồi, cô Tống là đối tác của chúng ta, cũng không phải là ai khác.”

Quản lý cũng vội vàng mở miệng: “Đúng vậy, cậu chủ Hứa, cô Tống là khách của chúng ta.”

Hứa Gia Mộc đối với những lời nói vừa vang lên, không hề có bất cứ ý tứ gì muốn thay đổi chủ ý, vẫn chỉ vào Tống Tương Tư như cũ, miệng nói một đằng, lại nhìn quản lý một nẻo, nhưng thật ra là nói cho Tống Tương Tư nghe: “Ra giá đi, ra ngoài ăn khuya một lần, bao nhiêu tiền.”

Vốn dĩ Tống Tương Tư còn có chút mơ hồ, nhưng hiện giờ đã hoàn toàn hiểu được chuyện gì đang xảy ra, mặt mày cô không hề có phản ứng gì, chỉ bình tĩnh đứng ở đó, nhìn lại Hứa Gia Mộc.

“Cái này...” Quản lý không dám đắc tội với Hứa Gia Mộc, cũng không dám đắc tội với Tống Tương Tư, chỉ nói được hai chữ, lại nhìn qua nhìn lại cả hai bên, vẻ mặt hơi khó xử nhìn Hứa Gia Mộc nói: “Cậu chủ Hứa, cậu xem mấy cô gái tôi mang đến đều rất xinh đẹp, đều là người mới, cậu có vừa mắt người nào không? Các cô ấy đều có thể cùng cậu ra ngoài ăn khuya.”

“Mời cô gái này ra ngoài ăn một bữa cơm, 5000, như thế nào, giá

tiền này có thể mời cô gái đang bất động này không?” Hứa Gia Mộc trực tiếp bỏ qua lời của quản lý, anh chỉ nhìn Tống Tương Tư, mở miệng hỏi, sau một lúc, còn nói: “Chẳng lẽ còn muốn năm vạn?”

Hai chữ năm vạn này, đáy mắt của Tống Tương Tư, rõ ràng có một chút dao động.

Hứa Gia Mộc sờ môi cười cười, tầm mắt rơi vào trên người quản lý, nhưng vẫn là nói cho Tống Tương Tư nghe: “Năm vạn cũng không thể? 50 vạn? Năm trăm vạn?...”

Quản lý cẩn thận mở miệng: “Anh Hứa, cái này tôi không làm chủ được.”

Nói xong, quản lý nhìn thoáng qua Tống Tương Tư đứng ở một bên.

Lần này Hứa Gia Mộc không cho Tống Tương Tư một chút thời gian để phản ứng nào, trực tiếp nói thêm một câu: “Chẳng lẽ không cần tiền bạc, muốn cái khác sao?...”

Hứa Gia Mộc còn chưa nói xong, đột nhiên Tống Tương Tư tươi cười như hoa mở miệng: “Không phải chỉ là một lần ăn khuya thôi sao? Tôi đi.”

Tống Tương Tư lăn lộn trong ngành giải trí, dường như chưa bao giờ một mình ra ngoài ăn cơm với đàn ông, cho dù ra giá cao cỡ nào, cũng luôn không chấp nhận, thế nhưng đêm nay, lời cô vừa nói ra, khiến người khác hơi ngỡ ngàng.

Từ trước đến nay cô luôn làm theo ý mình, đối với sự nghi ngờ của mọi người, không hề có chút ý muốn giải thích nào, mà là dẫn đầu đi ra, đứng ở bên ngoài cùng Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc đứng dậy, đối với quản lý nói một câu: “Ghi vào sổ của tôi”, sau đó nói với người trong phòng một tiếng, liền đi ra ngoài, cũng không đến chỗ Tống Tương Tư, chỉ đi thẳng thật nhanh qua, hướng về phía cửa ra vào.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không nói chuyện gì với nhau, đến chỗ bãi đỗ xe, Hứa Gia Mộc mở cửa xe, nhìn thoáng qua Tống Tương Tư, dẫn đầu ngồi xuống, đợi cô vừa lên xe, liền mạnh mẽ giẫm chân ga, lái xe rời đi.

Bên trong xe rất yên tĩnh, từ đầu đến cuối Hứa Gia Mộc đều không nhìn Tống Tương Tư lấy một cái, lúc sắp đến đường lớn, Tống Tương Tư mở miệng hỏi một câu: “Cậu chủ Hứa, chúng ta đến đâu ăn khuya đây?”

Hứa Gia Mộc không lên tiếng, đáy mắt càng thêm phần nộ sâu sắc, tốc độ xe lại càng nhanh hơn.

Sau khi xe của anh tiến vào bên trong một khu nhà xa hoa, sắc mặt của Tống Tương Tư liền trở nên khó coi.

Chương 431: Anh âm thầm làm bạn (18)

Editor: Xiu Xiu

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe dưới lòng đất, Hứa Gia Mộc xuống xe, đi thẳng đến ấn thang máy, Tống Tương Tư đi đến đứng chờ ở cửa, anh đi vào, sau đó ấn nút tầng trệt.

Thang máy đi lên đến tầng trệt, cửa thang máy mở ra, Hứa Gia Mộc đi sang bên trái, ấn mật mã, đẩy cửa ra, sau khi nhìn Tống Tương Tư như cũ, anh mới đi vào.

Hứa Gia Mộc đóng cửa, để chìa khóa xuống bàn, hai mắt nhìn chăm chăm Tống Tương Tư, một câu cũng chưa nói, chỉ là đột nhiên giơ tay lên, hung hăng nện một bạt tai lên mặt cô.

Một cái tát kia không hề được báo trước, sức lực lại rất lớn, Tống Tương Tư không hề chuẩn bị, cả người lập tức bị ngã nhào trên mặt đất.

-

11 giờ, mọi người bắt đầu ra về.

Lúc 10 giờ, Hứa Gia Mộc rời đi, sau đó không trở về.

Những người khác đều đã uống không ít rượu, đánh xe rời đi, Kiều An Hào đưa Kiều An Hạ lên xe của Trình Dạng, sau đó lấy di động ra gọi cho Hứa Gia Mộc, kết quả gọi vài lần, cũng không có ai nghe.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên, từ tổng phòng rửa tay đi ra, nhìn thấy Kiều An Hảo đang đứng trong đại sảnh, vì thế liền chào hỏi một câu: “Cô Kiều.”

Kiều An Hảo thu lại điện thoại, nhìn trợ lý gật đầu một cái.

Trợ lý nhìn thấy Kiều An Hảo một mình đứng ở chỗ này, thoáng có chút nghi ngờ, nhiều miệng hỏi một câu: “Cô Kiều đi cùng anh Hứa đến sao? Sao lại đứng một mình ở đây?”

Kiều An Hảo có chút buồn bực, sao trợ lý của Lục Cẩm Niên lại biết được.

Trợ lý còn nói: “Lúc cô đi vào cùng anh Hứa, vừa lúc nhìn thấy.”

Kiều An Hảo sáng tỏ mím môi nở nụ cười, nói: “Người đó không biết đi đâu rồi, tôi đang đợi anh ấy.”

Trợ lý như bừng tỉnh “a..” một tiếng, sau đó lại khách khí nói: “Cô Kiều, tôi còn có chút việc, xin phép đi trước.”

Kiều An Hảo mỉm cười gật đầu.

-

Trợ lý quay lại, nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên đang ngồi trước bàn mặt chược.

Những người khác, đều có gái trẻ vây quanh, chỉ riêng anh thanh cao, đơn độc góc nghếch một mình.

Trợ lý lặng yên không tiếng động đi về phía trước, nhìn thoáng qua

bài của Lục Cẩm Niên, bài không phải là tuyệt đối đẹp, anh chờ sau khi Lục Cẩm Niên ném ra một quân, mới khom người xuống, tiến đến bên tai anh, thấp giọng nói: “Lục Tổng, lúc tôi vừa đi toilet, ở đại sảnh thấy cô Kiều.”

Sắc mặt của anh bất động, nhưng ra ngón tay cầm bài, lại tăng thêm chút sức.

Trợ lý tiếp tục nhỏ giọng hồi báo: “Anh Hứa không biết đã đi đâu, cô Kiều đang đợi anh ấy.”

“A...” Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, dường như cảm thấy việc không liên quan đến mình.

Hai tròng mắt của trợ lý nhẹ nhàng giật giật, tiếp tục bổ sung: “Hình như cô Kiều không đi xe đến, nếu không đợi được anh Hứa, có thể sẽ tự bắt xe trở về, nơi này còn phải đi bộ xa mới bắt được xe...”

Trợ lý còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên đã bình tĩnh đứng lên, chỉ chỉ vào thắng lợi của mình, nói với trợ lý: “Cậu đánh thay tôi một lát.” Sau đó nhìn ba vẻ mặt khó hiểu của những người còn lại, nói một tiếng: “Thật có lỗi”, sau đó cũng không chờ mọi người phản ứng, liền cầm áo khoác đang treo trên ghế rời đi.

Chương 432: Anh âm thầm làm bạn (19)

Editor : Meitu

Kiều An Hào gọi cho Hứa Gia Mộc mười mấy cú điện thoại, cũng không kết nối được, cuối cùng đành tử bỏ, dứt khoát nhấn một tin cho Hứa Gia Mộc, sau đó rời khỏi Kim Bích Huy Hoàng, đứng ở ven đường chờ xe taxi.

Kim Bích Huy Hoàng là nơi xa xỉ, người tới nơi này đều có xe riêng đưa đón, cho nên rất ít xe taxi tới đây.

-

Bước chân Lục Căn Niên chạy thẳng tới đường lớn, vừa khoác áo lên người, vừa nhìn quanh một vòng, không nhìn thấy Kiều An Hào, dường như là đang chậm rãi đi ra khỏi cửa chính Kim Bích Huy Hoàng.

Đứa bé giữ cửa biết Lục Căn Niên, lúc anh đi ra, còn ân cần chào hỏi một tiếng: "Lục tổng."

Lục Căn Niên hoàn toàn không để ý tới đứa bé giữ cửa gọi, nhìn chung quanh, dứt khoát đi về phía ven đường, bởi vì tốc độ có hơi gấp, hô hấp Lục Căn Niên có chút không yên, dồn dập hít thở, sau đó lúc thấy từ Kim Bích Huy Hoàng đi về phía trước khoảng hai trăm mét gần đèn đường, Kiều An Hào đang đứng.

Cô mặc chiếc váy màu lam nhạt, bên ngoài mặc một cái áo khoác

màu trắng, đưa lưng về phía anh, đón dòng xe đang chạy, thỉnh thoảng vẫy tay.

Chẳng qua là chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô, gương mặt anh cũng trở nên có chút dịu dàng, chẳng qua anh chỉ sửng người, rồi cất bước, sải bước nhanh chóng về phía cô.

Lúc Lục Cẩm Niên còn cách Kiều An Hảo khoảng một trăm mét bất chợt có một chiếc xe taxi dừng ở trước cô, giống như cứu tinh cô đang chờ đã tới, nhanh chóng mở cửa xe, chui vào, sau đó xe lái vào bên trong đường xe, màn đêm bao phủ xuống dòng xe đang chạy trong thành phố.

Bước chân Lục Cẩm Niên, bởi vì Kiều An Hảo đột nhiên rời đi, cứng rắn dừng tại chỗ như vậy.

Vốn vì trợ lý nói với anh là Kiều An Hảo có thể cần người đưa về mới có thể về nhà, mà nảy sinh niềm hy vọng, cứ như vậy bị đánh tan thành mây khói.

Gió đêm xen lẫn tiếng xe ồn ào, không ngừng gào thét ở bên tai của anh, anh đứng đấy một lát, mới xoay người, kéo bước chân có chút nặng nề, đi trở về Kim Bích Huy Hoàng, chẳng qua là ánh đèn rực rỡ còn chưa đổi, bước chân Lục Cẩm Niên lại ngừng lại, do dự một lát, xoay người đi về bãi đậu xe ở bên cạnh.

Khởi động xe, Lục Cẩm Niên lái đi, đi một vòng trên đường, cuối cùng vẫn là lái xe về Cẩm Tú viên.

Lục Cẩm Niên đi đường tắt, không có đèn xanh đèn đỏ, không mất bao nhiêu thời gian, anh đã lái vào Cẩm Tú Viên, lúc rẽ vào biệt thự của mình, vừa vặn thấy Kiều An Hảo đang đứng ở cửa biệt thự của Hứa Gia Mộc, khom người, cầm ví tiền, đang trả tiền xe, Lục Cẩm

Niên bản năng đạp thẳng xe.

Kiều An Hảo nhận lấy tiền thối, rồi xoay người đi vào trong viện, trong chốc lát, biệt thự Hứa Gia Mộc tối om, đã sáng đèn lên.

Lục Cận Niên đợi đến khi chiếc taxi mà Kiều An Hảo ngồi kia rời đi, mới nhẹ nhàng đạp chân ga, đến phía trước mấy trăm mét, dừng chỗ chính giữa của biệt thự Hứa Gia Mộc và biệt thự của anh.

-

Về trễ như vậy, Kiều An Hảo có hơi đói bụng, hâm nóng bánh chèo cấp tốc, lấp đầy bụng, bỏ chén đĩa vào bồn nước, rồi lên lầu.

Đơn giản tắm xong, Kiều An Hảo nằm lên giường, cầm điện thoại di động, không có mục đích gì xem Weibo, mãi cho đến một giờ sáng, cô mới tắt đèn, chuẩn bị ngủ.

Chương 433: Anh âm thầm làm bạn [20]

Nhưng vừa nhắm mắt lại, thời gian không lâu lắm, Kiều An Hào lại mơ hồ cảm thấy có điểm không quá thích hợp, im lặng nằm một lát, liền mạnh nhắc chần lên, đi toilet, cởi quần áo, quả nhiên nhìn thấy có một mảnh hồng đỏ bên trong quần.

Thì ra là kinh nguyệt tới..... Kiều An Hào vừa mới chuẩn bị đứng dậy đi lấy băng vệ sinh, mới hậu tri hậu giác nhớ đến, bản thân mới đến biệt thự của Hứa Gia Mộc được vài ngày, lúc trước lại vội vàng xuất ngoại chụp quảng cáo, căn bản không có kịp chuẩn bị vật dụng hàng ngày.

Nhưng mà cô lại không có khả năng cứ như vậy mà ngủ..... Kiều An Hào ngồi ở trên bồn cầu, ảo não nhú nhú mày, xé một ít giấy vệ sinh, đệm ở trên quần lót, sau đó đứng dậy, xả bồn cầu một chút, rửa sạch tay, đi ra phòng ngủ, cầm ví tiền của mình, xuống lầu.

-

Lục Cẩm Niên ngồi ở trong xe hồi lâu, thẳng đến đèn ở biệt thự Hứa Gia Mộc tắt, anh mới khởi động xe một lần nữa, còn chưa kịp nhấn ga, Lục Cẩm Niên lại nhìn thấy đèn trong phòng ngủ ở tầng hai lại sáng lên.

Lúc anh đang nghĩ Kiều An Hào bật đèn tới tột cùng để làm những gì, thì đèn trong biệt thự của Hứa Gia Mộc lại sáng lên, anh thấy thấy Kiều An Hào từ trong phòng của biệt thự chạy đi ra.

Đêm hôm khuya khoắc, cô một mình chạy ra ngoài làm cái gì?

Lục Cẩm Niên nhíu mi một chút, lo lắng, trực tiếp đẩy cửa xe ra xuống dưới, gọi lại Kiều An Hào đang từ bên trong sân của biệt thự chạy đến: “Kiều Kiều.”

Tuy rằng giọng điệu của Lục Cẩm Niên không cao, nhưng lúc này là đêm dài vắng người, cũng đủ vững vàng truyền vào trong tai Kiều An Hào, Kiều An Hào chợt ngẩn ra, dừng bước chân, quay đầu, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang đứng ở phía sau cách đó không xa.

Người đàn ông một thân tây trang giày da, dáng người cao thẳng tắp, đèn đường mờ nhạt ngọn đèn chiếu vào trên mặt của anh, làm cho vẻ mặt anh thoạt nhìn có chút mơ hồ.

Anh thấy nàng dừng lại, liền bước chân không nhanh không chậm, đi hướng về phía cô, khi đại khái chỉ còn cách cô khoảng một thước thì dừng lại, cô chỉ là muốn đi ra ngoài mua cái này nọ, cho nên mặc bình thường đeo dép lê, lúc này đứng ở trước mặt anh, có vẻ đứng lên tương đối có chút nhỏ bé, anh hơi hơi cúi thấp một chút, mới mở miệng hỏi: “Em làm sao lại đi ra ngoài trễ như vậy?”

Kiều An Hào nghe thấy giọng nói của Lục Cẩm Niên, mới từ ngạc nhiên phục hồi lại tinh thần, cô ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, ănn ngay nói thật: “Tôi đi mua một số thứ.”

Bây giờ đã là một giờ sáng, giờ này chỉ còn có cửa hàng tiện lợi 24 giờ nhưng nó cũng cách Cẩm Tú Viên khoảng năm trăm thước, đi kiệu gì cũng mất ít nhất 20 phút..

Cô đi ra vội vàng, trừ áo ngủ thì bên ngoài cũng chỉ có một cái áo khoác.

Tuy nói trị an của thành phố luôn luôn tốt, nhưng mà vẫn làm cho người ta có chút lo lắng..... Huống chi, cái gì mà giờ này mới đi mua?

Lục Cẩm Niên cau mi, ngữ khí lãnh đạm:“Đã trễ thế này, ngày mai lại đi đi.”

Kiều An Hào:“Tôi cần phải dùng.”

Dừng một chút, Kiều An Hào lại nói:“Không xa lắm, sẽ rất nhanh liền trở về.”

Lục Cẩm Niên không lại ngăn cản Kiều An Hào, chỉ nói thêm một câu “Đợi lát nữa”, sau đó liền xoay người, tránh ra.

Lục Cẩm Niên mở cửa xe, tắt máy, từ trên chỗ điều khiển xe cầm lấy ví tiền của mình, tốc độ rất nhanh trở lại trước mặt của Kiều An Hào:“Đi thôi.”

Lúc này Kiều An Hào mới phản ứng lại, ý của Lục Cẩm Niên là muốn đi cùng với mình, theo bản năng mở miệng nói:“Không cần.....”

Lục Cẩm Niên cũng không chờ cô nói cho hết lời, liền thẳng bước chân, từ từ đi về phía trước đi.

Chương 434: Anh âm thầm làm bạn (21)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo đứng tại chỗ một hồi, bất kịp.

Hai người một trước một sau rời đi, trong lúc đó vẫn còn duy trì một khoảng cách không xa không gần.

Dọc theo đường đi, hai người đều cực kỳ im lặng, ai cũng không chủ động mở miệng nói chuyện với ai.

Lúc đi đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ, Lục Cảnh Niên dừng bước, cũng không đi vào, anh nhìn qua cửa sổ kính, thấy Kiều An Hảo đang đứng ở gian hàng đồ dùng hàng ngày cầm mấy gói băng vệ sinh.

Hóa ra là cô đến nguyệt sự, khó trách cần dùng gấp.

Lục Cảnh Niên đợi cho Kiều An Hảo đi đến trước quầy tính tiền, mới đẩy cửa tiến vào, lấy ví tiền ra, chờ cô thu ngân quét xong mã, rồi đưa tờ 100 đồng đến.

“Tôi có tiền lẻ...” Kiều An Hảo lấy từ trong ví ra mấy tờ tiền lẻ, vừa định đưa cho cô thu ngân, Lục Cảnh Niên đã nhận lấy tiền thừa mà cô ấy trả lại, mang theo túi mua hàng, đi ra khỏi cửa hàng.

Cùng lúc đó, Kiều An Hảo vẫn theo sau Lục Cảnh Niên như cũ, ngẩng đầu, có thể thấy sự cô đơn từ bóng lưng của anh, ánh mắt không nhìn được nhìn chăm chú một lúc, sau đó mờ rời đi.

Bóng đêm rất yên tĩnh, ánh trăng sáng và ánh đèn đường mờ nhạt phảng phất vào nhau cùng một chỗ, rơi vãi đầy trên mặt đất, khiến bóng của hai người bị kéo ra thật là dài.

Đi đến cửa biệt thự của Hứa Gia Mộc, Lục Cẩm Niên dừng bước trước, chờ Kiều An Hào đến gần, liền đưa túi đồ cho cô.

Kiều An Hào nhận lấy, nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, hai người đứng đối mặt với nhau,

Lục Cẩm Niên biết, tiếp theo mình nên để cho cô đi vào nhà để nghỉ ngơi sớm, nhưng lời nói lại giữ trong miệng rất lâu, thế nào cũng không nói nên lời, tựa như chỉ có vậy, anh mới có thể nán lại ở cùng cô một lúc.

Sự yên tĩnh khiến cho không khí có chút xấu hổ, Kiều An Hào thấy Lục Cẩm Niên mãi vẫn không có ý định mở miệng, vì thế liền ngẩng đầu, nhìn anh nói: “Tôi đi vào trước.”

Lục Cẩm Niên rũ mắt xuống, thật lâu sau mới gật đầu một cái, sau đó mở mắt ra, nhàn nhạt mở miệng nói: “Ừ, cô đi vào nghỉ ngơi đi.”

“Ừhm” Kiều An Hào khẽ lên tiếng, tay khẽ dùng sức nắm lấy túi đồ, đi qua người anh, vào biệt thự.

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa lớn, nhìn Kiều An Hào đi vào nhà, mới đưa tầm mắt trở về, anh ngẩng đầu, nhìn ánh trăng, sau đó bước tiếp về phía biệt thự của mình, đi được hai bước, Lục Cẩm Niên nghĩ đến gì đó, lại đột nhiên quay người, trở lại cửa hàng tiện lợi.

Nguyệt sự tới trước, không có sự báo trước, lại có chút không thoải

mái, hiện giờ, lại cảm thấy dưới bụng trướng lên, mang theo sự lấm nhấm đau, cũng không biết có phải do vừa rồi giặt đồ dơ, tay chân hơi lạnh.

Kiều An Hảo phơi đồ ở ban công, đang chuẩn bị lên giường đi ngủ, lại nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Kiều An Hảo xuống lầu, đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo, lại không thấy có ai, đáy lòng vừa nghi ngờ vừa sợ hãi, do dự một hồi, nhưng vẫn kéo cửa ra, lại thấy sân trước nhà trống không.

Kiều An Hảo nhú mày, đang buồn bực hết sức, lại thấy trước cửa có một chiếc túi lớn.

Chương 435: Anh âm thầm làm bạn (22)

Editor : Meitu

Kiều An Hào nhíu mày, đang buồn bực hết sức, lại thấy trước cửa có một cái túi.

Kiều An Hào không rõ trong túi có gì, có hơi sợ là đêm hôm khuya khoắc ai tới quậy phá, cho nên ngẩng đầu lên, lại quét một vòng biệt thự, do dự thật lâu, mới ngồi xổm người xuống nhìn nhìn túi, mượn ánh đèn trên tường mà nhìn vào, Kiều An Hào thấy rõ đây là túi mua đồ mình vừa đi qua cửa hàng tiện lợi.

Kiều An Hào cẩn thận mở ra xem đồ vật bên trong túi, mơ hồ thấy bên trong có hộp dán nhãn, lúc này mới buông lỏng người, hai tay vội vội vàng vàng xé túi, lấy đồ vật bên trong ra.

Hai hộp trà gừng đường đỏ, một túi chườm nóng, còn có ba túi táo đỏ... Những vật này là để chuẩn bị cho phụ nữ đến kỳ kinh, nhất là đường đỏ trà gừng, có thể làm giảm đau đớn.

Nhưng tối nay cô vừa bị kinh nguyệt, mà cô đến kỳ, cũng không có nói với ai, sẽ là ai...

Trong đầu Kiều An Hào hiện ra ba người có khả năng "Đưa tới?" Vẫn chưa rõ ràng, đầu của cô liền nhìn về phía biệt thự của Lục Cẩm Niên.

Xe của Lục Cẩm Niên, đang lái vào trong biệt thự của anh, đèn xe

sáng chói mắt, lúc dừng xe, đầu xe vừa vặn nhắm ngay biệt thự của Hứa Gia Mộc, Kiều An Hào không mở mắt được, không nhin được gior tay lên che lại, vẫn đợi đến đèn xe tắt, cô mới buông tay xuống.

Biệt thự đối diện không có sáng đèn, Kiều An Hào cũng không thấy rõ, chẳng qua là mơ hồ nghe tiếng mở cửa, sau đó biệt thự bên cạnh sáng đèn lên, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, khiến một mảnh sân sáng ngời.

Kiều An Hào nhìn chăm chăm đèn sáng phòng một lát, mới thu hồi tầm mắt, sau đó cúi đầu, nhìn đồ vật trong túi, trong nháy mắt đáy lòng đã hiểu, những vật này là Lục Cẩm Niên mua được, đặt ở cửa.

Thật ra thì rất dễ dàng xác định, tối nay chỉ có một mình anh, biết cô tới kỳ kinh nguyệt, nói vậy đúng lúc cô trở về nhà, anh lại quay trở lại cửa hàng tiện lợi, mua những thứ đồ này đưa tới.

Tâm tình Kiều An Hào trở nên xúc động, cô đứng hồi lâu, mới lấy những thứ kia đặt lại vào trong túi, sau đó cầm lên đứng dậy, trở vào trong nhà, lúc đóng cửa, cô còn quay đầu nhìn ánh đèn sáng tỏ trong biệt thự cách vách.

Kiều An Hào trở lại phòng ngủ, mở trà gừng đường đỏ, dùng nước sôi pha, trong nháy mắt mùi trà gừng ngập cả phòng.

Kiều An Hào ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm làn khói nóng lượn lờ bốc lên từ trà gừng đường đỏ, tâm tình trở nên càng thêm phức tạp.

Cô biết, Lục Cẩm Niên đến cửa hàng tiện lợi, là bởi vì lo lắng cho cô, cô cũng biết, anh mua đồ đưa tới đây, là quan tâm cô.

Nhưng mà cô không hiểu, rốt cuộc Lục Cẩm Niên thật lòng quan tâm

với cô, là dụng ý gì, là bởi vì lấy đi con của cô, trong lòng dằn vặt, nên muốn chuộc tội sao?

Người này rất khó hiểu, biết rất rõ ràng hai người không thể nào ở cùng một chỗ, nhưng khi anh đối xử tốt với bạn, bạn sẽ không có cách nào từ chối được.

Giống như là cô và Lục Cẩm Niên, anh lấy đi con của cô, cô quyết định không yêu anh nữa, cũng cố gắng khiến bản thân quên anh, nhưng tối nay thấy anh hành động như vậy, đáy lòng cô không nhịn được mà tràn đầy xúc động.

Chương 436: Anh âm thầm làm bạn [23]

Hôm sau Lục Cẩm Niên đến công ty sớm như ngày thường, lúc lái xe đi qua biệt thự Hứa Gia Mộc, anh còn cố ý giảm tốc độ xe chậm lại, nhìn xuyên qua cửa kính xe, thấy ánh vàng rực rỡ trên nóc nhà.

Bởi vì hôm qua có thể nói được hai ba câu với Kiều An Hào, nên hôm nay Lục Cẩm Niên coi như là không tệ, lúc xử lý xong công vụ, còn nắm một ly cà phê đứng gần cửa sổ ở văn phòng, đưa đối thoại tối hôm qua của mình và Kiều An Hào, một chữ một chút ở trong đầu hồi tưởng lại vài lần.

Kỳ thật đối thoại tối hôm qua, căn bản không có hàm nghĩa đặc biệt gì, nhưng mà nghĩ đến cuối cùng, khoe môi của anh vẫn hơi hơi cong lên.

Thậm chí ở trong lòng cảm thấy, đường từ biệt thự đi về phía cửa Cẩm Tú Viên không biết anh đã đi bao nhiêu lần bây giờ lại trở nên có chút dễ thương.

Lục Cẩm Niên suy nghĩ thật kỹ, lúc cúi đầu uống cà phê, truyền đến một tiếng đập cửa ở ban công, Lục Cẩm Niên nuốt cà phê trong miệng, giọng điệu thực bình tĩnh lãnh đạm: “Tiến vào.”

Cửa bị mở ra, là trợ lý, trong tay cầm một phần văn kiện: “Lục tổng, cái này cần ngài ký cái tên.”

Lục Cẩm Niên xoay người đi đến trước bàn làm việc, buông cà phê xuống, tiếp nhận văn kiện lật hai trang giấy, rút ra cái bút ký tên, ký

danh, rồi đưa văn kiện cho trợ lý.

Hai tay trợ lý tiếp nhận văn kiện, còn nói:“Nga, đúng rồi, Lục tổng, còn có một sự kiện, chính là lúc trước ngài sắp xếp hoạt động nghệ thuật kia giúp Kiều tiểu thư, đài truyền hình liên hệ , nói ngày mùng 9 tháng này sẽ thu, nếu ngài không có gì ý kiến gì, tôi liền phái người thông báo cho Kiều tiểu thư, để cho cô ấy chuẩn bị trước.”

“Uh.....” Lục Cẩm Niên tự nhiên lên tiếng, lúc trợ lý cầm văn kiện xoay người rời đi, anh mới bất chợt mở miệng:“Để cho.”

Trợ lý có chút khó hiểu dừng lại bước chân, hồi đầu:“Lục tổng, ngài còn cần dặn gì sao?”

Lục Cẩm Niên dừng lại một lát, mới mở miệng nói:“Để tôi đến thông báo cho cô ấy.”

Lúc ban đầu trợ lý không có kịp phản ứng lại, sững sốt một giây, mới hiểu được Lục Cẩm Niên ám chỉ là cái gì, lập tức gật đầu, cung kính nói:“Đã biết, Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên chờ trợ lý rời đi, mang theo văn kiện, mới cầm lấy di động trên bàn, hơn hai mươi ngày nay, bản thân xem rất nhiều lần, nhưng lại thủy chung không có gọi cho mười con số kia.

-

Ngày đầu tiên của kinh nguyệt, thật không thoải mái, Kiều An Hào luôn luôn nằm trên giường đến giữa trưa mới đứng lên.

Trong biệt thự của Hứa Gia Mộc, có trang bị một loại rạp chiếu phim gia đình loại nhỏ, ăn xong cơm trưa, Kiều An Hào nhàm chán, đơn giản tìm một bộ điện ảnh để xem.

Lúc điện ảnh sắp kết thúc, thì Hứa Gia Mộc gọi điện thoại tới, hỏi vì sao tối hôm qua vô duyên vô cớ rời đi, giải thích.

Trong điện thoại, nghe âm thanh của Hứa Gia Mộc có chút khác thường, Kiều An Hảo cũng chưa tới kịp hỏi nhiều, điện thoại liền bị tắt .

Kiều An Hảo đặt điện thoại di động ở trên ghế sa lon, tiếng chuông lại vang lên, Kiều An Hảo còn tưởng rằng là Hứa Gia Mộc vì vừa rời cô mới nói được một nửa thì đã bị anh ta treo điện thoại nói giải thích, chờ điện thoại vang lên vài tiếng, mới cầm lên, kết quả lại nhìn thoáng trên màn hình thấy tên của Lục Cảnh Niên, vẻ mặt của cô cứng ngắc một chút, sau đó nghe, nhẹ nhàng mà “Uy” một tiếng.

“Là tôi.” Âm thanh của Lục Cảnh Niên trong trẻo nhưng lạnh lùng, xuyên qua ống nghe của di động, vững vàng truyền vào trong tai Kiều An Hảo.

Ngón tay Kiều An Hảo dùng sức nắm di động, rất nhẹ “Uh” một tiếng, sau đó giọng điệu khách khí hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Chương 437: Anh âm thầm làm bạn (24)

Editor: Xiu Xiu

Ngữ điệu của Lục Cận Niên bất hòa: “Trước tiên an bài cho cô vào tham gia tiết mục giải trí trên radio kia, phải thu lại nhiều lần, cô nên chuẩn bị sẵn sàng.”

Hóa ra là chuyện công việc... Kiều An Hào nói: “Tôi biết rồi.”

Lục Cận Niên ở bên kia điện thoại rơi vào yên tĩnh.

Kiều An Hào nắm lấy di động, đợi một lúc lại mở miệng: “Còn có việc gì không? Nếu không, thì tôi cúp máy đây.”

Ước chừng qua một phút đồng hồ, Lục Cận Niên mới “ừm” một tiếng, Kiều An Hào nói một câu “Tạm biệt”, đang chuẩn bị gác điện thoại, giọng nói của anh lại truyền đến: “Kiều Kiều...”

Kiều An Hào dừng động tác ấn phím lại, không nói gì.

Trong điện thoại liền yên lặng, âm thanh của anh lại vang lên: “Mấy ngày này, em có thấy bất tiện không? Tham gia vào tiết mục giải trí có vẻ rất mệt, có cần tôi báo cho bọn họ một câu, dời lại một thời gian?”

Tối hôm qua khi Lục Cận Niên đặt chiếc túi ở trước nhà, tâm tình của Kiều An Hào lại phức tạp vô cùng, cô rũ lông mi xuống, im lặng một hồi, ngữ điệu vững vàng mở miệng nói: “Không cần, đến lúc đó đã

không còn gì rồi.”

“Nếu... nếu hôm đó có việc gì, thân thể không thoải mái, thì có thể nói lại với nhân viên công tác.”

“Ừhm, tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Lục Cẩm Niên chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cướp lấy Kiều An Hảo từ tay Hứa Gia Mộc, cũng không hề mong đợi chuyện cô sẽ thích anh, chỉ là anh không muốn trở lại những tháng ngày anh và cô coi nhau như hai người xa lạ, ngày đêm anh đều nhớ đến, ngày đêm đều bị giày vò trong nỗi cô đơn.

Anh vẫn tìm một cơ hội có thể đến gần cô hơn..., không, là cơ hội có thể nói chuyện với cô...

Thật ra, chuyện Kiều An Hảo tham gia vào tiết mục kia, là người trong công ty nhận, có thể nói với cô, nên anh mới gọi điện.

Nhưng là, Kiều An Hảo chỉ là người mới, lịch trình lại càng ít ỏi, vì có thể để cho bản thân mình được nói với cô mấy câu nên anh mới ý vào vị trí CEO của Hoàn Ảnh mà bố trí cho cô một tiết mục, mượn cơ hội này gọi điện thoại cho cô.

Vừa vặn hơn nửa tháng qua, Lục Cẩm Niên nhận ba chương trình cho Kiều An Hảo, quảng cáo, hoạt động....

Sự bố trí của anh, tất nhiên sẽ khiến cho người của Hoàn Ảnh có chút bất mãn, nhưng anh lại giống như không nhận ra, cố chấp như cũ.

Ngày trước khi bấm máy Khuynh Thành thời gian, Kiều An Hảo muốn vào đoàn làm phim, lại không còn thừa nhân vật nào, Lục Cẩm Niên

liền để cô làm nữ thứ, khiến những nữ diễn viên khác đồng loạt phản đối, quây ãm ỹ một hồi, còn muốn chuyển sang công ty khác.

-

Bộ phim cổ trang mà Kiều An Hảo sắp quay là Thần kiếm, cùng một dạng chế tác với Khuynh thành thời gian.

Đây là lần đầu tiên Kiều An Hảo làm nữ chính, vẫn có chút khẩn trương, nhưng may mà nam chính quen với cô, là bạn trai của Kiều An Hạ - Trình Dạng, cho nên rất nhanh quen dần với tiến độ.

Tổng Tương Tư cũng tham gia, nhưng cảnh diễn rất ít.

Chương 438: Anh âm thầm làm bạn (25)

Editor : Meitu

Ngày đầu cất cánh, không biết Hứa Gia Mộc nảy ra ý nghĩ gì, nhất định muốn đích thân đưa Kiều An Hào tới đây.

Hứa Gia Mộc đặt vé máy bay, khoang hạng nhất, ba người ngồi ở cùng hàng, nhưng giữa Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc, cách một lối đi.

Trước đó Triệu Manh có tải một bộ phim, đợi đến lúc máy bay cất cánh, Triệu Manh liền mở Ipad, và Kiều An Hào mỗi người một tai nghe, xem phim.

Hứa Gia Mộc cầm một tờ báo mà nữ tiếp viên hàng không đưa cho, tùy ý lật mấy lần, cuối cùng tầm mắt dừng trên một hình ảnh.

Tống Tương Tư mặc một bộ váy dài màu hồng nhạt, đứng trên thảm đỏ, khẽ nâng cái cằm tinh tế, nở nụ cười xinh đẹp.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm tấm hình kia hồi lâu, cuối cùng tâm trạng cũng có chút bất an gập tờ báo lại, nhét vào trong túi tạp chí trong túi trước mặt, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về Kiều An Hào đang ngồi phía một bên cùng Triệu Manh, kết quả trên màn ảnh Ipad của hai người, lại thấy được khuôn mặt Tống Tương Tư, trong lòng lại rầu rĩ hơn, Hứa Gia Mộc thở một hơi thật dài, chỉnh chỗ ngồi hạ xuống một chút, rồi nhắm hai mắt lại, nhưng trong đầu, lại chậm rãi trở lại hơn nửa tháng trước, mình vừa vào nhà, hung

hăng tát Tống Tương Tư một cái vào đêm đó.

Thật ra thì bây giờ suy nghĩ lại, anh hoàn toàn không biết lúc ấy vì sao mà mình lại tát cô, chỉ là anh cảm thấy trong lòng ngực có một sự tức giận, không chỗ nào trút ra, trong đầu cũng còn không có ý thức, nên giờ tay trút xuống.

Một cái tát kia, anh đánh rất đau, bởi vì anh cũng cảm giác được tay mình bị sự đau đớn trong lòng đập ngược lại.

Lúc đó anh cũng hối hận, thậm chí là giây phút đó đáy lòng anh cũng hiện lên một sự hoảng hốt, bản năng anh muốn ngồi xổm người xuống, nói xin lỗi cô.

Nhưng khi anh nhìn về phía cô, đáy mắt cô trong trẻo, một giọt lệ cũng không chảy xuống, vẻ mặt bình tĩnh giống như cái tát kia không có rơi trên mặt cô, thậm chí cô còn ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra từ dưới đất đứng dậy, sửa sang lại quần áo và tóc của mình.

Cô phản ứng như vậy, khiến trong nháy mắt anh cảm thấy người bị tát là anh, không phải là cô.

Hình ảnh đó, cực kỳ giống đêm anh xảy ra tai nạn giao thông.

Đêm đó, tám giờ, anh vội vã đến sân bay đón cô từ Pháp trở về, dẫn cô đi ăn cơm tối, còn tặng một món quà cho cô, trở lại nhà trọ, anh cũng có chút không thể chờ đợi đưa tay đưa vào quần áo của cô, cô giống như trước đây, rất thuận theo, nhưng khi quần áo hai người cũng cởi hết, anh chuẩn bị tiến vào thân thể của cô, cô lại đột nhiên bình tĩnh, lạnh lùng mở miệng, nhìn về phía anh nói một câu: "Gia Mộc, chúng ta chia tay đi."

Lúc ấy đầu óc anh tràn đầy da thịt và sự thân mật với cô, chỉ nghĩ là

cô nói giỡn, hôn gò má của cô, không có nói chuyện.

Nhưng mà cô lại vươn tay, đẩy anh ra, nói lại câu nói vừa rồi, tiếp tục lặp lại một lần: "Gia Mộc, chúng ta chia tay đi."

Anh thấy được sự nghiêm túc trong mắt cô, không phải là đang nói đùa, thời đại học, vì cho chữa bệnh cho cha, chạy đến Kim Bích Huy Hoàng bán thân, anh cho 5 vạn đồng cam tâm tình nguyện làm tình nhân, bọn họ dây dưa suốt bảy năm, chưa bao giờ đề cập chuyện tình yêu, vậy mà cô lại nói chia tay với anh.

Cho dù là đến bây giờ, anh cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại tức giận như vậy, cảm thấy giống như tự ái bị người ta dày xéo, không hề nghĩ ngợi, liền nói một câu: "Em dễ dàng vậy sao?"

Chương 439: Anh âm thầm làm bạn [26]

Uh, so với anh cô biểu hiện còn tiêu sái hơn, ngay cả sinh khí cô đều không có, chỉ lôi kéo chần chập lên thân thể của chính mình, gật gật đầu với anh, nói: “Thực xin lỗi a, Hứa thiếu gia, tôi quên, tôi là người phụ nữ được anh mua

bởi năm vạn đồng tiền, bất quá chỉ mua 7 năm, coi như là đáng giá chứ, cho nên, Hứa thiếu gia, chúng ta chấm dứt đi.”

Cô mở miệng, có thể nói từ trước đến nay, nói anh trong khoảng thời gian ngắn tìm không ra lời nói phản bác, cuối cùng cũng không biết chính mình là đang dối, hay là đang đùa giỡn ngoạn, liền ném một câu: “Chấm dứt liền chấm dứt, cô nghĩ là tôi hiếm lạ cô, đều đã ngủ với cô 7 năm, đã sớm ngấy!”

Nói xong, anh đã đi xuống giường, mặc quần áo, mở cửa thật mạnh rời đi.

Anh vẫn luôn là loại người ôn hòa, nhưng mà anh không biết, vì cái gì ngày đó bản thân lại nóng nảy như vậy, anh ta đứng ở cửa, phát giác không mang ví tiền của mình, anh tưởng đi vào lấy, cuối cùng lại không lau đi mặt mũi, liền nhắn tin cho một người bạn, nói: Không mang ví tiền.

Anh biết, cô vẫn luôn luôn nhìn bạn bè của anh, nhưng mà đêm hôm đó, anh đợi hồi lâu, đều không có đợi được đáp lại của cô, anh nhịn không được cho phát một cái đoạn tin cho cô, không có người trả lời, sau đó anh liền gọi điện thoại, phát hiện mình đã bị cô kéo vào sổ

đen .

Vốn chỉ đặt tức giận ở ngực, bây giờ nó lại bắt đầu khuếch trương, anh trực tiếp bấm thang máy xuống lầu, lái xe rời đi.

Anh nhớ rõ tốc độ rời đi của xe anh rất nhanh, lúc ấy trong đầu của anh không hề có ý nghĩ gì, chỉ cảm thấy phần nộ, muốn dựa vào tốc độ của xe phát tiết đi ra lửa giận của bản thân.

Lúc ở trên đường giao thông, anh vì tránh né chiếc xe sắp bị xe của mình đâm vào, thật mạnh chuyển động tay lái, xe nhanh chóng đâm vào tường bên cạnh đường giao thông..

Lúc trước khi hôn mê, anh còn nghĩ, người phụ nữ tên Tống Tương Tư kia, khi nào thì ở trong thế giới của anh, trở nên lợi hại như vậy ? Có thể khiến cho anh xảy ra tai nạn xe cộ? Anh còn muốn biết nếu Tống Tương Tư biết mình sắp chết, có thể khổ sở hay không?

Nhưng mà sự thật chứng minh, người phụ nữ Tống Tương Tư kia, trời sinh không tim không phổi, làm sao sẽ khổ sở đây?

Anh hôn mê suốt chín tháng, lúc tỉnh lại, điện thoại của anh là sạch sẽ , ngay cả một cái đoạn tin cô đều không có nhắn cho anh, anh thử gọi một cuộc điện thoại cho cô, nhưng mà anh vẫn ở bên trong sổ đen của cô.

Vừa nghĩ tới những chuyện đã xảy ra, cô nhìn thấy năm ngón tay của anh đỏ búng nhưng thái độ vẫn thờ ơ, lúc đó anh hoàn toàn không có lý trí, không hề nghĩ ngại liền bắt lấy cánh tay của cô, mang cô đến phòng ngủ bảy năm của cô và anh, sau đó hung hăng đặt cô lên giường.....

Anh thừa nhận, anh đêm đó, rất hung ác suýt nữa giết chết cô, anh

muốn đem uất khí chùng chất đáy lòng phát tiết ra, nhưng mà cho dù anh đối đãi với cô như vậy, rõ ràng thân thể cô đau đến run run , nhưng trên mặt của cô vẫn lộ vẻ mặt không chút để ý cười.

Chẳng những tâm tình của anh không có tốt lên, ngược lại tâm tình càng thêm tồi tệ, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, cô đã không còn ở bên cạnh của anh, sau đó anh mới biết được, cô đi Vân Nam chụp hình.....

Cô đi cũng không nói với anh một tiếng, anh tự nhiên cũng lờ mờ hỏi.

Không phải là giận sao? Xem ai có thể giận quá ai? Cuối cùng, vẫn là anh tới khách sạn..... Bởi vì, ngày mai cô sẽ tham gia nghi thức khởi động máy quay [thần kiếm].

-

Máy bay đến Hàng Châu, sau đó từ sân bay Hàng Châu đi về phía khách sạn, đến khách sạn của đoàn phim, đã là tám giờ đêm.

Chương 440: Anh âm thầm làm bạn (27)

Ngày hôm sau, Thần Kiếm bắt đầu bấm máy, đêm nay đạo diễn cố tình mời mọi người ăn cơm để làm quen với nhau.

Kiều An Hào đến hơi trễ, lúc đến nơi, mọi người đã bắt đầu ăn.

Bộ phim Thần Kiếm này có một vài người là diễn viên cũng đóng Khuynh thành thời gian, cho nên lúc mọi người vừa thấy cô đi vào, lập tức liền chào hỏi, Trình Dạng còn tự kéo ra một chỗ trống bên cạnh mình, để cho cô ngồi.

Kiều An Hào nhanh chóng đi đến chỗ ngồi trước, uống một chén rượu, nói xin lỗi vì đến muộn, sau đó mới ngồi xuống.

Lục Cẩm Niên cũng ở đó, ngồi ở bên cạnh Kiều An Hào, nhàn nhã tùy ý dựa vào ghế tựa, một tay đặt lên bàn, cầm lấy chén rượu, ngồi trước một bàn đang nói chuyện phiếm cực lý huyền não, vẻ mặt lại vô cùng lạnh nhạt, không nói được một lời.

Kiều An Hào là nữ chính, dáng vẻ xinh đẹp, không thiếu người đến kính rượu để nhân cơ hội nói chuyện với cô.

Mỗi lúc như thế, trán anh lại nhăn lại.

Kiều An Hào đến, ăn chưa đến nửa tiếng, nhưng đã uống đến bảy chén rượu, Lục Cẩm Niên nhìn thấy đạo diễn lại lần nữa muốn kính rượu với cô, nhíu mày lại, sau đó liền để chén rượu trong tay xuống, nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng nói: “Ngay mai bảy giờ là bắt đầu

bấm máy rồi, sau khi kết thúc, vẫn còn phải di chuyển, ít nhất tám giờ là phải có mặt, nên về sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, Lục Ảnh đế gọi người phục vụ đến tính tiền.

Lúc này còn chưa đến chín giờ, rất nhiều diễn viên không dễ dàng gì mới có thể ăn cơm cùng với đạo diễn và người đầu tư, cho nên cũng không muốn tan cuộc sớm như vậy, nhưng Lục Cảnh Niên đã lên tiếng, không thể có can đảm nói ra điều gì, cho nên sau cùng chỉ có thể không tình nguyện đứng dậy, cùng đạo diễn nói lời tạm biệt.

Kiều An Hào đã uống không ít rượu, trước khi rời đi, liền đi vào toilet, cô vừa mới tiến vào phòng riêng bên trong, đã ngồi chồm hổm trên bồn cầu, nghe thấy có người đẩy cửa đi vào, sau đó là tiếng nói chuyện của vài người với nhau

“Nữ chính là ai? Sao tôi lại không có ấn tượng gì cả?”

“Lúc ấy cô đang đi toilet nên không biết, là người đến trễ nhất, Kiều An Hào, dáng vẻ rất xinh đẹp, từng đóng vai nữ thứ của Khuynh Thành thời gian.”

“Hả, diễn cùng với Lục Ảnh đế, gần đây anh ấy tận lực tăng bốc cô ấy, cho cô ấy rất nhiều hoạt động, tất cả đều là những chương trình tốt, trong công ty vì vậy mà có không ít chuyện, có người còn khắc khẩu với Lục Ảnh đế, nghe nói lúc đang họp, Lục Ảnh đế còn chưa nói câu gì, mọi người đã kháng nghị gay gắt, đến sau cùng, Lục Ảnh đế chỉ nói một câu, tôi chính là muốn bồi dưỡng cô ấy, các người có việc gì không? Sau đó quăng người rời đi, cuối cùng cho Kiều An Hào đóng vai nữ chính, mọi người trong công ty đều sợ đến mức không ai dám nói gì nữa.”

“Nói ra chuyện này, tôi lại nhớ đến một chuyện, vốn dĩ Thần Kiếm là

lấy bối cảnh ở Lệ Giang, về sau đổi thành Giang Tây, nhưng hình như vì có người trong đoàn làm phim không chịu được khí hậu ở đó, Lục Ảnh để liền tìm đạo diễn điều chỉnh lại, các cô nói xem, người kia chắc không phải là Kiều An Hảo chứ?”

“Còn có một chuyện, các cô không biết đâu, lúc bộ phim này đưa ra yêu cầu tuyển diễn viên, dáng người không sai khác của Kiều An Hảo là bao, hình như chỉ yêu cầu thêm có chút linh hoạt, vì cảnh đánh võ sẽ có người thể thân.

“Đây là đãi ngộ của ngôi sao lớn, tuy Kiều An Hảo có năng lực, nhưng dù sao vẫn chỉ là người mới...”

Chương 441: Vì sao lại không cần con của em? (1)

Nói đến đây, mấy người này liền đi ra khỏi toilet.

Kiều An Hào đi vệ sinh xong, ngồi chồm hổm trên bồn cầu, lại không hề có ý muốn đứng lên, trong đầu quanh quẩn những câu mình vừa nghe thấy.

Cô cũng là người của Hoàn Ảnh truyền thông, nhưng đúng là cho đến giờ vẫn chưa nghe thấy những tin tức này.

Đúng là có một đoạn thời gian, Lục Cẩm Niên thường xuyên gọi điện cho cô, thông báo hoạt động cho cô, cô chỉ nghĩ đơn giản là quyết định của công ty, cũng không hề nghĩ suy quá nhiều, nhưng mà lại không biết được, hóa ra anh cho cô tham gia những hoạt động này mà đã gây bất đồng với người trong công ty.

Đến chuyện tìm người thế thân cho cô, cô hoàn toàn không biết, thật là suy đoán kia của bọn họ, người không hợp khí hậu kia, cô nghĩ, chắc là cô rồi.

Trước kia cô có đi qua Lệ Giang một lần, cùng với Kiều An Hạ và Hứa Gia Mộc, sau đó vội vã chạy về Bắc Kinh, nguyên nhân rất đơn giản, Lệ Giang ở độ cao hơn hai nghìn mét so với mực nước biển, phản ứng của cô rất lợi hại, nôn mửa, phát sốt, tim đập rộn lên.

Cô đến Lệ Giang một lần, cũng không hề liên quan gì đến Lục Cẩm Niên, cho nên anh không hề biết chuyện này, là lúc quay Khuynh Thành thời gian, trong lúc đó hai người rất hòa hợp với nhau, vì thế

mà có nói với anh mấy câu, lúc ấy trên ti vi có chiếu một quảng cáo quay ở Lệ Giang, lúc ấy vì cố ý tìm đề tài, cô liền đơn giản nói nhảm với Lục Cẩm Niên đang dán mắt vào máy vi tính mấy câu, Lệ Giang rất quý quái, cả đời cô sẽ không đến đó lần thứ hai, vì cô thiếu chút nữa đã mất mạng ở đó.

Lúc ấy vì đang vội làm việc, anh nghe thế, lại nâng đầu lên, trên mặt lạnh lùng lại lóe lên chút kinh ngạc, hỏi cô, tại sao lại khó chịu với Lệ Giang như thế.

Cô không nghĩ nhiều chỉ gật đầu, nói sơ qua hoàn cảnh lúc đó đến Lệ Giang, trình bày qua loa, nhưng vẫn nén giận nói với anh, mình ở đó ba ngày, mà sút đi năm cân.

Ngay lúc đó, anh cũng không có phản ứng gì quá lớn, sau khi nghe xong, cũng chỉ “Ừm” một tiếng, rồi tiếp tục làm công việc của mình.

Lúc cô xem kịch bản mới biết được, phải đến Lệ Giang quay phim mất nửa tháng, lúc ấy cả người cô đã thấy không tốt.

Ba ngày du lịch ở đó là làm cô mất nửa cái mạng, nửa tháng quay phim ở đó, không phải là muốn chôn cất cô ở đó rồi sao.

Nhưng là, đoàn làm phim lại không thể bởi vì một mình cô mà thay đổi, cô vẫn lên lạng tra cứu một chút, tìm phương pháp nào đó để bản thân bớt khó chịu khi ở đó.

Kết quả, ngày hôm sau, cô nhận được kịch bản mới, nội dung có điều chỉnh một chút, nhưng lại là thay đổi lớn nhất đối với cô, đổi nơi quay phim từ Lệ Giang thành Giang Tây.

Cô không có tự mình đa tình nghĩ rằng thay đổi này là vì cô, mà cũng không dám nghĩ như thế, cho nên chỉ cho rằng vận may của mình

thật tốt.

Mãi đến khi nghe được câu chuyện nói qua nói lại của mấy người vừa rồi, mới biết được hóa ra là Lục Cẩm Niên cho thay đổi kịch bản, nguyên nhân quan trọng là vì có người không chịu được hoàn cảnh ở đó.

Thật ra cô cũng không biết rốt cuộc vì sao mình lại lo lắng, khẳng định là Lục Cẩm Niên thay đổi kịch bản vì cô, đúng thế, cô hoàn toàn khẳng định.

Có một số việc, lúc nói ra, thật sự chỉ là thuận miệng mà thôi, sau đó, chính mình cũng không còn để ý, không hề coi là quan trọng.

Nhưng là, cô không nghĩ tới, mình chỉ nói băng quơ, mà anh lại có thể nhớ rõ.

Chương 442: Vì sao không cần con của chúng ta? (2)

Editor : Meitu

Thời gian gần đây, Lục Cẩm Niên đối xử với cô rất tốt... Từ những việc nhỏ như mua băng vệ sinh, rồi đến chuyện đổi kịch bản... Cô biết, cô không biết...

Những chuyện thông báo đó, anh có thể để cho trợ lý thông báo đến Triệu Manh, cũng có thể tự mình gọi điện thoại cho cô, nhưng, hết lần này tới lần khác tự mình tới đây nói cho cô biết, lúc đến, anh còn ôm một túi đầy thức ăn ngọt.

Lúc ấy cô nhìn thấy Tống Tương Tư gửi tin nhắn, chụp hình món ăn, thuận tay ghi một câu, chị Tương Tư, em cũng muốn ăn.

Thật ra thì khi đó, cô biết, nhất định anh thấy được tin nhắn lời cô và Tống Tương Tư nói, nên cố ý đi mua.

Cô rất cảm động, nhưng mà, cô lại ra sức phớt lờ đi sự cảm động đó.

Bởi vì, có thể nói không phải là cô không thích, nhưng mà có những chuyện không thể dễ dàng tha thứ.

Cô không muốn để cho mình phải chịu nhiều tổn thương từ anh, thậm chí còn bị lấy đi đứa con, còn si tâm vọng tưởng mình được yêu, quan tâm, để ý, hay thương, quan tâm, để ý anh.

Yêu một người có thể bị coi thường, nhưng mà cô sẽ không ti tiện

đến mức không có tôn nghiêm.

Kiều An Hảo ngồi trên bồn cầu hồi lâu, mới hít sâu một hơi, thu hồi tất cả suy nghĩ, cứng rắn ép xuống nội tâm không ổn định, đứng lên, nhấn nước, đi ra ngoài phòng vệ sinh.

-

Tống Tương Tư mở cửa, thấy Hứa Gia Mộc đứng ở ngoài cửa, không lên tiếng.

Người đại diện trong phòng vệ sinh tò mò hỏi một câu "Tương tư, là ai vậy?", vừa ngó đầu dò xét ra ngoài, kết quả nhìn thấy Hứa Gia Mộc đang đứng, vẻ mặt lập tức trở nên có chút cẩn trọng, lịch sự gọi một câu: "Anh Hứa."

Hứa Gia Mộc hoàn toàn không có để ý tới người đại diện của Tống Tương Tư, chẳng qua là ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Tống Tương Tư.

Tống Tương Tư không để ý cái nhìn chăm chú của Hứa Gia Mộc, quay đầu nói với người đại diện của mình: "Chị về phòng trước đi."

Người đại diện gật đầu, đi qua bên người Hứa Gia Mộc rồi ra ngoài.

Tống Tương Tư nhìn cũng không liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc, đi vào phòng, Hứa Gia Mộc đóng cửa, đi theo vào, kết quả anh một câu nói cũng còn chưa nói, Tống Tương Tư trực tiếp cởi bỏ váy, nằm ở trên giường, nhìn anh nói: "Đến đây đi."

Hứa Gia Mộc bị hành động của Tống Tương Tư như vậy, có hơi bất ngờ, đứng tại chỗ.

Tống Tương Tư nhìn về phía Hứa Gia Mộc nhíu mày, cong môi cười: "Anh Hứa, anh đến tìm tôi, không phải là vì trên giường sao? Tới đi, ngày mai tôi còn phải dậy sớm, nhanh giải quyết chuyện này xong đi!"

Trong nháy mắt Hứa Gia Mộc phục hồi tinh thần, bởi vì tức giận, gân xanh trên trán nổi lên, mở miệng, giọng nói xen lẫn lửa giận: "Tống Tương Tư, cô ***** bị coi thường, có phải không?"

Tống Tương Tư đối mặt với lời của Hứa Gia Mộc, gương mặt bình tĩnh, chẳng qua là tự cởi nút áo lót, sau đó nhìn lướt qua Hứa Gia Mộc còn đứng tại chỗ, thúc giục hỏi: "Rốt cuộc anh có muốn tới hay không!"

Hứa Gia Mộc âm thầm cắn răng, bước nhanh đến trên ghế sa lon, ôm váy của cô, hung hăng ném trên người của cô, sau đó trợn mắt nhìn cô một cái, hơi thở có chút không yên xoay người tránh ra.

Tống Tương Tư vẫn chờ cửa phòng đóng lại, mới nhặt lên y phục, từ từ mặc trở về trên người, sau đó đứng dậy, cất bước, đi tới trước cửa sổ, trong chốc lát, thấy bóng dáng Hứa Gia Mộc tức giận đi ra khỏi khách sạn.

Chương 443: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

[3]

Hứa Gia Mộc lên một chiếc xe rời đi, Tống Tương Tư vẫn bình tĩnh đứng ở tại chỗ, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, không nhúc nhích.

Đây đã lần thứ hai cô khiến anh tức giận bỏ đi, lần đầu tiên cô khiến anh tức giận là khi, anh xảy ra tai nạn xe cộ.

Kỳ thật cô vẫn luôn không rõ, anh tức giận như vậy là vì cái gì, người nên phần nộ nên tuyệt vọng, là cô không phải sao?

Năm vạn đồng tiền, cô bán chính mình cho anh bảy năm..... Giá rất rẻ mạt, nếu không phải bởi vì đáy lòng cô có anh, làm sao có khả năng cô bán cho anh bảy năm không danh không phận.

Đúng vậy, không danh không phận.

Trong 7 năm này, cô và anh kim ốc tàng kiều, cô không có gặp qua bạn bè của anh, cũng không cùng anh giống một đôi người yêu, tay trong tay cùng đi trên đường cái.

Lúc ban đầu cô còn nghĩ, không quan hệ, lâu ngày sinh tình, nhưng là qua 7 năm, tình còn không có sinh ra, ngược lại cô nghe được tin tức anh sắp kết hôn.

Cô dâu không phải là cô.

Cô là tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu bị lộ ra ánh sáng sẽ bị người gặp người mắng tiểu tam.

Cô vĩnh viễn đều không thể quên được, ngày đó khi bản thân tỉnh lại, vô tình nghe được cuộc đối thoại của anh với một người.

“Tuổi cũng không sai biệt lắm, cũng nên kết hôn Tính năm nay kết hôn..... Đến lúc đó cậu nên về nước tặng lễ vật cho tôi..... Cậu nói lúc học đại học, ở Cung Vàng Điện Ngọc dùng năm vạn đồng tiền mua cái cô gái kia a? Bây giờ còn liên hệ a..... Có thể làm sao bây giờ a, khi kết hôn không thể tiếp tục cùng cô ấy như bây giờ..... Cũng không thể để cho tôi cưới cô ấy, cậu cũng không phải không biết, khẳng định tôi phải kết hôn một người phụ nữ môn đăng hộ đối.....”

Môn đăng hộ đối, bốn chữ chữ này, là cớ nào bén nhọn như một cây đao, đâm vào cô khiến cả người toàn thân thương tích.

Trong nháy mắt đó cô mới hiểu được, cô xuất thân là một cô gái bình dân, vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể biến thành cô bé Lộ Lem, gả cho một vương tử xuất thân hào môn.

Cho dù cô ở bên cạnh anh bảy năm, thì cô cũng không thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh anh.

7 năm a, tránh ở sau lưng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cô thật sự có chút mệt mỏi.

Có một số người, nếu nhất định không thể ở gần nhau đến già, thì cô tình nguyện chặt đứt sớm một chút .

Trở lại khách sạn, Triệu Manh chỉ vào cái bàn, nói với Kiều An Hào: “Vừa rồi trợ lý của Lục ảnh đế đưa tới, nói là buổi chiều cậu ăn cơm không được bao nhiêu, cố ý cho người mang tới cho cậu.”

Kiều An Hào nhìn chằm chằm và lần trên bàn, rồi vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc đi ra, Triệu Manh ngồi ở trên giường ăn ngon hỏi: “Cậu không ăn sao?”

Kiều An Hào trực tiếp không để ý lời nói của Triệu Manh, đứng trước gương ở bàn trang điểm.

Triệu Manh quang bàn chân xuống giường, chạy đến trước bàn, mở ra hộp cái trên bàn: “Thoạt nhìn ăn rất ngon, Kiều Kiều, xem ra Lục ảnh đế đối xử với cậu quả thực không tệ, ngay cả cậu ăn cơm chiều được bao nhiêu cũng chú ý tới ……”

Kiều An Hào nghe câu như thế, lập tức nheo mắt lại một chút, tẩy trang được hơn phân nửa, cô có chút phiền táo rút khăn tay, lau khô sạch sẽ tay, mắt nhìn lên trên bàn, rồi trên giường, cầm chăn che đầu lại, giả chết.

Triệu Manh một người nói cũng không thích, liền ngậm miệng.

Trong chăn một mảnh tối đen, Kiều An Hào nghĩ đến khi mình ở trong phòng rửa tay nghe được cuộc đối thoại, thật vất vả khôi phục tâm tình, thì bốn bề sóng lại dậy lên, trong đầu cô lặp đi lặp lại nhiều lần hóa đơn sinh non có chữ ký của Lục Cảnh Niên, nên mới khiến cho bản thân bỏ qua việc Lục Cảnh Niên chuyện làm cảm động cho cô.

Kiều An Hào vẫn luôn khiến cho bản thân bỏ qua những việc làm

cảm động của Lục Cận Niên, cô vẫn cho rằng bản thân có thể bỏ qua, kết quả còn

chưa được bao lâu, bên trong đoàn làm phim đột nhiên đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa, khiến cho Kiều An Hào rốt cuộc bỏ qua không nổi nữa.

PS: Hôm nay đến nơi đây đã xong ~ tỉnh ngủ tiếp tục đổi mới ~ kế tiếp kịch tình báo trước: Bên ngoài mưa to bành phá, sau không ngừng, rốt cục có chút chịu được không được Kiều An Hào, ngẩng đầu, nhìn Lục Cận Niên hỏi:“Người vì cái gì không cần hài tử của ta?”

[thời gian đổi mới: Chiều nào ngộ tứ điểm đến rạng sáng không đợi, buổi sáng không cần chờ càng , ta đều đang ngủ, mỗi ngày đổi mới vì 8000-10000 không đợi]

Chương 444: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

(4)

Chuyện cũ kinh thiên động địa, trời cực kỳ đột nhiên, cũng rất kích thích, trừ tai nạn của cha mẹ năm mười tuổi kia, đến giờ vẫn chưa có chuyện gì khiến Kiều An Hào trở tay không kịp.

Sự cố phát sinh ngày đó, là hôm quay phim thứ năm của Thần Kiếm, ở một nơi rất xa xôi, bởi vì không ít người đã tới, nên đầu tư rất nhiều nhưng điều kiện cũng có chút gian khổ.

Ngày đó, thời tiết rất đẹp, bầu trời sáng trong, là Kiều An Hào chưa bao giờ thấy trời xanh như thế, trong suốt thuần khiết, trên trời tựa như không có lấy một gợn mây, ánh mắt trời chiếu thẳng xuống, hoa thơm, chim đua nhau hát, phong cảnh tựa như tranh vẽ, giống như chốn thần tiên.

Lúc gần chạng vạng, mọi người đều đã làm việc cả ngày, nên đều thấy mệt mỏi, đạo diễn cho bọn họ nghỉ ngơi nửa giờ, sau đó sẽ quay tiếp một phân đoạn, kết quả người nào cũng không nghĩ tới, một bộ phim mà lại có thể có chuyện hù chết người.

-

Năm ngày quay phim, Lục Căn Niên đều có mặt.

Điều kiện ở đây quá mức gian khổ, trợ lý đi theo bên cạnh anh, bởi vì đã quen sống sung sướng, chưa bao giờ sống khổ như vậy, mỗi

ngày đều ở trong lều, gặm dưa hấu, không ra khỏi cửa.

Lúc đầu, Lục Cẩm Niên rất bình thản, giống như loại hoàn cảnh này, đối với anh mà nói không có vấn đề gì, mỗi ngày đều ngồi làm việc, sau đó trao đổi công việc qua mạng với các đối tác.

Hôm nay, công việc lại không có nhiều, Lục Cẩm Niên xử lý xong công việc của Bắc Kinh thì vẫn còn chưa đến 5 giờ, anh đóng lại laptop, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, giơ tay lên xoa xoa cổ, vì ngồi nhiều nên thấy hơi mỏi.

“Lục Tổng, ăn dưa hấu đi, cho đỡ nóng.” Trợ lý vừa thấy anh xong việc, lập tức lấy dưa hấu ướp lạnh ra, đặt trước mặt Lục Cẩm Niên.

Qua một lúc, Lục Cẩm Niên mới bỏ tay xuống, ngồi dậy, cầm cây tăm, tùy ý xiên vào một miếng, đưa vào trong miệng.

Lục Cẩm Niên ăn hai miếng lại đứng lên: “Đi xem bên ngoài quay phim thế nào rồi.”

Sau đó Lục Cẩm Niên đi ra ngoài.

Trợ lý luống cuống tay chân để dưa hấu lại vào trong tủ lạnh, vội vàng đuổi theo, đi cùng anh đến studio.

Còn cách khoảng 20 mét nữa, đạo diễn giơ loa phóng thanh, hô to: “Chuẩn bị...”

Theo mệnh lệnh của đạo diễn, nhân viên công tác và diễn viên, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

“Bắt đầu...”

Camera bắt đầu chuyển động, máy giám thị hình ảnh, hiện ra dáng vẻ của Kiều An Hào và Trình Dạng.

Phân cảnh hiện giờ, là cảnh đánh võ của Kiều An Hào và Trình Dạng, quay ở sân bãi, trên một mặt bằng cao khoảng ba thước, mặt trái là dòng sông, tốc độ chảy khá mạnh, tiếng nước khá xiết.

Động tác của những người hướng dẫn đã nằm lòng Kiều An Hào và Trình Dạng, nhưng lúc quay phim, hai người vẫn có vài hành động không thích hợp, NG vài lần, sau cùng người hướng dẫn lại giải thích thêm một lần nữa, lúc hai người quay lại, động tác mới lưu loát và ăn ý hơn rất nhiều.

Kiều An Hào mặc quần áo màu hồng, tóc đen tới eo, mặt mày trang điểm tôn lên màu tóc của cô, đôi môi xinh đẹp hồng nhuận, kiểu tóc rất đơn giản, chỉ là búi cao lên, trên đó cài một chiếc trâm hồng ngọc.

Trình Dạng thì mặc một bộ đồ đen, hai người đứng đối mặt nhau, ánh mắt sánh đôi, gió thổi qua có chút lớn, khiến quần áo của hai người tung bay phấp phới, phát ra âm hưởng rất mạnh mẽ.

Chương 445: Vì sao không cần con của chúng ta? (5)

Trong lúc giằng co, Trình Dạng thua trận, ánh mắt nhìn Kiều An Hào, tràn đầy phức tạp: "Nàng nghe ta giải thích..."

"Giải thích cái gì? Giải thích hôn lễ ngày hôm qua không phải là người?" Kiều An Hào không đợi Trình Dạng nói hết lời, liền lên tiếng chất vấn, cô nhìn chăm chăm đôi mắt của Trình Dạng, có yêu có đau khổ cũng có hận, sau đó giống như đã quyết định, nâng cao cái cầm trắng nõn xinh đẹp, chọt rút trường kiếm trong tay ra, nhắm ngay ngực Trình Dạng nói: "Rút kiếm đi, ban đầu người đã nói, nếu phản bội ta, bằng lòng nhận lấy cái chết, hôm nay không phải là người chết thì ta sống..."

Theo lời của Kiều An Hào, cô chọt xuất kiếm, Trình Dạng hốt hoảng né tránh: "Chuyện không phải là như nàng nghĩ..."

Kiều An Hào hoàn toàn không nghe thấy lời của Trình Dạng, lại một lần nữa giơ kiếm, Trình Dạng không thể làm gì khác hơn là tiếp chiêu.

Trình Dạng thủy chung không rút kiếm, chẳng qua là phòng thủ, Kiều An Hào nhìn người đàn ông mình yêu lại lấy người khác, đôi mắt đầy lửa giận mù quáng, ra nhiều chiêu tàn nhẫn.

Hai người được hỗ trợ, thỉnh thoảng ở giữa không trung, thỉnh thoảng ở sườn dốc.

Hắc y hồng y, lúc hai người đánh nhau, quần quít ở chung một chỗ,

sau lưng là cảnh non nước, hình ảnh đẹp đến đến rung động lòng người.

Cuối cùng, Trình Dạng thua cuộc, Kiều An Hào cầm kiếm, không chút lưu tình đâm vào ngực của anh, về mặt Trình Dạng nhìn Kiều An Hào đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhắm hai mắt lại, giống như đang đợi cái chết, kiếm Kiều An Hào, trong giây phút gần chạm vào da thịt của Trình Dạng, cứng rắn dừng lại, tay của cô bắt đầu run rẩy, cuối cùng đúng là vẫn không thể xuống tay, hung hăng ném kiếm ở một bên, sau đó xoay người, một giọt lệ rơi xuống, sau đó nhờ sự giúp đỡ, làm một động tác bay lên.

"Cắt — —" đạo diễn hài lòng kêu kết thúc, sau đó vỗ tay, trong miệng liên tiếp khen ngợi: "Không tệ, không tệ, tốt lắm!"

Hôm nay là cảnh cuối, cuối cùng cũng kết thúc, tất cả mọi người thở ra một hơi dài, nhân viên làm việc bắt đầu dọn dẹp đạo cụ, Kiều An Hào cởi dây trên người mình, nhìn Trình Dạng một bên, hơi áy náy mở miệng,

nói: "Lúc nãy tôi dùng sức lực hơi mạnh, không có đánh anh bị thương chứ?"

"Không sao." Trình Dạng cười cười, cúi đầu, nhờ trợ lý giúp đỡ, bắt đầu cởi lớp áo cổ trang ra.

Lúc nãy phải sử dụng những động tác khó như vậy, mất không ít thể lực, cũng đổ rất nhiều mồ hôi, Kiều An Hào nghe thấy Trình Dạng nói không sao, nở một nụ cười ngọt ngào, giơ tay lên xoa xoa mồ hôi rơi từng giọt, để cho Triệu Manh lấy một chai nước đưa mình, mở nắp chai, ngẩng đầu lên, chưa uống được hai hớp, Kiều An Hào bất chợt cũng cảm giác được nơi dưới chân mình dãn ra, cả người chưa phản ứng kịp, liền nghe được tiếng đá rơi vang lên, sau đó dưới

chân vừa trượt, người mất thăng bằng ngã xuống sườn dốc cao sau lưng.

Tai nạn như vậy, tới không có có bất kỳ điềm báo trước, Triệu Manh đứng cạnh Kiều An Hào chứng kiến cảnh như vậy, liền la lên: "Kiều Kiều!"

Sau đó quay đầu, cổ họng, dụng hết sức kêu: "Kiều Kiều ngã xuống, Kiều Kiều ngã xuống..."

Lục Cẩm Niên đang đứng kiểm tra, vốn đang nói chuyện với đạo diễn, bất chợt nghe được tiếng của Triệu Manh, người chợt quay đầu, thấy vách đá đã sớm không còn bóng hình hồng y kia, trong đầu cũng không kịp phản ứng, người cũng đã chạy thật nhanh tới vách đá, một câu nói cũng chưa nói thì tung người nhảy xuống.

Chương 446: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

[6]

“Lục ảnh đế --” Từ lúc Kiều An Hào té xuống vách đá cả người Triệu Manh còn chưa kịp định thần, ngay sau đó lại nhìn thấy Lục ảnh đế nhảy xuống, bản năng liền thốt ra từ mà bản thân vẫn thường hay xưng hô.

“Lục tổng!” Trợ lý theo sát phía sau Lục Cẩm Niên, hô một tiếng tên của Lục Cẩm Niên, liền chạy vội tới vách đá, trợ lý nhìn từ trên cao xuống chỉ nhìn thoáng qua, liền đã sợ tới mức bụm mặt quay đầu.

-

Lúc Kiều An Hào bay lên không trung bụng dưới liền đau quặn lại, lúc này ý thức được bản thân gặp nguy hiểm, sau đó cả người liền ngã xuống sông nước sông lạnh như băng, bởi vì không có phòng bị, bị uống vài ngụm, tay chân không ngừng ngọ nguậy, cả người liền ngóc đầu ra khỏi mặt nước sông, mở miệng, nhìn về phía trên bờ hô một tiếng “Cứu mạng”, sau đó nước sông liền tràn ngập qua đầu của cô, chôn vùi cô cùng âm thanh kêu cứu vào bên trong sông.

Đợi đến lúc Kiều An Hào từ trong nước sông lại thò đầu ra, nhìn thấy bản thân đã bị lưu nước trôi cách vách đá khoảng mấy chục thước, nàng muốn bơi trở lại, nhưng mà lực cản của dòng nước quá lớn, mặc cho cô sử dụng bao nhiêu khí lực của toàn thân, chẳng những không có đi được nửa phần, ngược lại còn bị dòng nước đẩy đi xa thêm mấy chục thước.

Con sông quay cuồng không ngừng mà vỗ vào đầu cô, bên trong tai của cô đều là nước, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thính lực của cô, mở to mắt, thấy cũng chỉ là nước trắng xóa căn bản không thể hiện lên được dốc đứng thạch bích.

Khí lực toàn thân Kiều An Hào rất nhanh liền tiêu hao hết, thậm chí cô còn cảm giác được hai chân của mình ngâm trong nước đến run lên, một cỗ tuyệt vọng, tràn đầy trong lòng cô.

Lúc trước Kiều An Hào xem tivi, không phải không có thấy qua trường hợp cầu huyết tương tự, lúc ấy đáy lòng cô còn suy nghĩ, chỉ trong TV mới có cảnh như vậy, lại không nghĩ rằng, một ngày kia, chuyện này lại phát sinh ở trên người cô.

Nhưng mà, cô không phải nữ nhân vật chính trong TV, cô không có quang hoàn của nhân vật chính, cũng không có nam chính phần đầu quên mình tới cứu cô, hiện tại tay chân của cô đã hoàn toàn vô lực, cơ thể đã bắt đầu trầm xuống, cô cảm giác được, hơi thở của tử vong đang bao phủ lấy bản thân.....

Cô sẽ không thật sự, cứ như vậy chết ở đây mà ngay cả tên con sông bản thân chết cũng không biết.....

Mọi người đều có bản năng muốn sống , Kiều An Hào cũng không ngoại lệ, cô còn không muốn chết, cô liều mạng muốn khiến cho bản thân nổi lên, nhưng mà tứ chi đã hoàn toàn nhũn ra căn bản không sử dụng được khí lực.

Tuyệt vọng và khủng hoảng xen lẫn nhau, tràn ngập ở trong cơ thể Kiều An Hào, loại cảm giác này có thể nhìn thấy tử vong sắp tới, nhưng lại không thể thoát khỏi khủng hoảng, khiến cho nước mắt của cô cứ thế rơi xuống, mang theo bất lực cùng ủy khuất không nói lên

lời.

Là vô cùng ủy khuất a, 10 tuổi cô không còn cha mẹ đã không nói, đã thế không lâu trước đây cô còn mất đi con của mình với người mà cô yêu thương nhất, kết quả, ông trời không có nửa điểm thương xót cô, ngược lại còn muốn cướp đi mạng sống của cô.....

Càng nghĩ, Kiều An Hào càng tủi thân, cuối cùng rơi lệ thành sông.

Kỳ thật lúc Lục Cảnh Niên nghe thấy Triệu Manh hô lên một câu “Kiều Kiều ngã xuống ” kia, đầu óc của anh cũng đã trống rỗng, trái tim giống như bị cái gì đó hung hăng bóp chặt, không còn cảm giác gì.

Thậm chí ở dưới nước sông lạnh như băng, trong khoảnh khắc đó, anh trở mắt khoảng một phút đồng hồ, mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, bản thân phải bình tĩnh, phải tỉnh táo.

Nhưng mà vừa nghĩ tới, con sông mờ mịt như vậy, Kiều An Hào ở nơi nào, anh cũng không biết, Lục Cảnh Niên càng thêm lo lắng như đốt.

Chương 447: Tại sao anh lại không cần con của chúng ta (7)

Mọi người trong đoàn làm phim đều đã dồn lại một chỗ, ở bên cạnh bờ đá, sắc mặt hết sức khó coi.

Tốc độ chảy của nước sông rất xiết, có nhiều chỗ dòng xoáy chảy mạnh, tất cả mọi người đều trơ mắt nhìn, Kiều An Hào bị nước sông cuốn đi đã không thấy đâu, qua tầm năm phút đồng hồ, mới thấy Lục Căn Niên nổi lên khỏi mặt nước, tất cả mọi người đều hô tên anh, tiếng nước chảy bên dưới lại quá lớn, Lục Căn Niên không hề nghe thấy, chỉ nhìn chung quanh một lúc lâu, cả người bơi theo hướng mà Kiều An Hào vừa bị cuốn đi.

Lúc này, bỗng nhiên trợ lý của anh mới phản ứng kịp, đối mặt với đám người ngây ngốc đứng trên bờ, lớn tiếng hỏi: “Các người đứng ở chỗ này làm gì, mau đi gọi người đến giúp, nhanh lên!”

“Đúng, đúng, mau gọi cứu hộ!” Bị trợ lý kêu lên như vậy, tất cả mọi người mới tỉnh táo trở lại, ba chân bốn cẳng cầm lấy điện thoại, bắt đầu gọi điện.

Chờ đến lúc có người gọi điện thoại, trợ lý như là nhớ ra điều gì, mới nói với đạo diễn: “Nhớ rõ đừng truyền ra ngoài sự cố ngày hôm nay, nhất là Lục tổng, nếu sống chết của anh ấy còn chưa biết thế nào, cổ phiếu của Hoàn Ảnh sẽ rớt giá.”

Đạo diễn vội vàng gật đầu, sau đó lại hỏi: “Có muốn thông báo cho

người nhà của Tiểu Kiều không?”

Trợ lý hơi do dự, anh nghĩ một chút, rồi nói: “Tạm thời không cần, Lục tổng bơi rất giỏi, theo dòng nước, có lẽ sẽ đuổi kịp cô Kiều, hiện tại chúng ta nên đi xuống hạ lưu, tiếp ứng cho bọn họ, ngâm trong nuowcslaau như vậy, khó tránh khỏi có nhiều nguy hiểm.”

Lục Cẩm Niên vội vàng nhìn xung quanh dòng sông, mới phát giác bản thân mình trong một thời gian ngắn như vậy, mà đã đi được một khoảng cách rất xa, điều này chứng tỏ tốc độ chảy của nước sông rất nhanh, khẳng định là Kiều An Hào đã bị cuốn đi rồi...Anh lại không hề do dự bơi theo dòng nước.

Xuôi theo dòng nước, bởi vì nước chảy nhanh, anh lại dùng ít sức, Lục Cẩm Niên có chút ý trên mặt nước, không biết rốt cuộc mình đã bơi xa thế nào, không biết qua bao lâu, đáy lòng ngày càng nôn nóng, trong đầu cũng càng ngày càng xuất hiện nhiều suy nghĩ rất tẻ, cuối cùng nhìn thấy ở phía trước có một bóng màu hồng.

Lúc Kiều An Hào ngã xuống, cũng đang mặc đồ hóa trang.

Đáy lòng Lục Cẩm Niên liền dâng lên chút hy vọng, tốc độ của anh nhanh hơn, càng ngày càng gần, càng ngày càng khẩn trương, sợ rằng bản thân mình sẽ phải thất vọng.

Mãi cho đến khi bơi đến còn cách khoảng chục thước, anh mới hoàn toàn thấy rõ đó là Kiều An Hào, cả người đều trở nên kích động, mạnh mẽ bơi đến, kéo quần áo của cô, sau đó mới nhìn thấy khuôn mặt của cô đã trở nên trắng bệch.

Lục Cẩm Niên vội vàng vươn tay ra, ôm cô vào trong lòng, lo lắng khẩn trương hô một câu: “Kiều Kiều...”

Người con gái nhìn anh, cánh môi giật giật, giống như là muốn nói chuyện, sau cùng lại không thể làm được gì, liền dựa vào bờ vai của anh, mất hết sức lực mà ngất đi.

Sắc trời lúc này đã dần tối, Lục Cẩm Niên nhìn chung quanh.

Chương 448: Vì sao không cần con của chúng ta? (8)

Lúc này sắc trời đã dần tối, Lục Cẩm Niên thấy chung quanh sườn dốc, so với lúc quay phim đã thấp đi rất nhiều, nói cách khác, nhờ xuôi dòng, độ chênh lệch giữa nước và sườn dốc sẽ càng ngày càng nhỏ, đến lúc đó có thể lên bờ.

Lục Cẩm Niên cúi đầu, liếc mắt nhìn Kiều An Hào hôn mê trong ngực, tiếp tục xuôi dòng xuống.

Cuối cùng chảy xuôi xuống hồi lâu, Lục Cẩm Niên cũng không biết, nhờ ánh trăng, anh thấy như anh suy đoán vậy, hai bên sườn dốc càng ngày càng thấp, đến cuối cùng, mặt đất có độ cao không tới nửa mét, tốc độ tốc độ cũng chậm rất nhiều, Lục Cẩm Niên kéo Kiều An Hào, nhích tới gần bên bờ, trước đây Kiều An Hào lên bờ, sau đó mới bò lên.

Lục Cẩm Niên đè ép bụng Kiều An Hào, để cô nôn nước ra ngoài, thấy cũng không bao nhiêu, trong lòng buông lỏng một chút, vươn tay sờ sờ trán cô, không có nóng, hơi thở cũng bình thường, cả người mới hoàn toàn yên tâm, tốt lắm, chẳng qua là ngất đi.

Lục Cẩm Niên nhìn chung quanh, không thấy rõ rùng cây, không có dấu hiệu người ở, Lục Cẩm Niên sờ sờ, lấy ra một cái di động, một hộp thuốc lá, còn có một cái bật lửa.

Điện thoại di động bị ngấm nước lâu như vậy, đã không thể nào mở lên được, cái bật lửa cũng còn dùng được.

Lục Cẩn Niên liếc mắt nhìn y phục ướt đẫm trên người Kiều An Hào, mặc như vậy, nhất định sẽ bị cảm, không biết lúc nào nhân viên cứu viện mới có thể tìm được bọn họ, nếu như ngã bệnh, tất nhiên sẽ rất phiền toái, nhưng cũng không thể đốt lửa ở chỗ này, rừng rậm khô ráo, không cẩn thận nhất định sẽ gây hỏa hoạn, đến lúc đó anh và Kiều An Hào nhất định sẽ táng thân trong biển lửa.

Lục Cẩn Niên suy nghĩ, cuối cùng cúi người xuống, cõng Kiều An Hào còn đang ngủ say, sau đó đi vào trong rừng, xem có thể tìm một chỗ tránh gió không.

Chẳng qua là Lục Cẩn Niên nhờ vào trực giác, tùy tiện tìm một phương hướng đi.

Cũng may ánh trăng sáng tỏ, chiếu sáng cả một mảnh trong trẻo lạnh lùng, để Lục Cẩn Niên dù không mang đèn pin cũng có thể thấy rõ ràng đường đi.

Trong rừng rậm, khắp nơi đều là lá rụng dưới đất, đạp lên, phát ra tiếng sột soạt.

Lúc Kiều An Hào mở mắt, người hơi cảm thấy lờ mờ, có chút không phản ứng kịp, rốt cuộc mình đang trong tình trạng nào.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn cây cối hai bên cao vút, nhăn trán lại, sau đó mới từ từ nhớ lại, lúc mình quay phim, bị ngã từ sườn dốc xuống nước, sau đó có cảm giác kinh khủng như cái chết đang gần kề, lần nữa quét sạch cô, cả người không nhận được sợ run lên.

Lục Cẩn Niên cảm giác được cô gái tỉnh lại trên lưng, quay đầu lại, nhìn gương mặt Kiều An Hào, nhẹ nhàng mở miệng gọi một tiếng: "Kiều Kiều?"

Kiều An Hảo nghe tiếng của Lục Cảnh Niên, trán lại càng nhăn chặt hơn.

Sao Lục Cảnh Niên sẽ ở cùng với cô? Không phải cô đang nằm mơ chứ?

Lục Cảnh Niên chờ giây lát, không nghe được Kiều An Hảo trả lời, mở miệng lần nữa: "Kiều Kiều, em tỉnh chưa?"

Kiều An Hảo nghe thấy lời của Lục Cảnh Niên, từ từ hồi phục tinh thần, nghĩ đến lúc mình bị ngấm nước lâu quá, sắp nhện không được, có người ôm lấy mình, lúc ấy ý thức của cô, đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hoảng hốt, còn tưởng rằng là ảo giác của mình...

Kiều An Hảo nghĩ tới đây, mới ý thức, mình đang được Lục Cảnh Niên cõng ở trên lưng, nhưng cô vẫn cảm thấy khó tin, ngờ ngác mở miệng, hỏi một câu: "Lục Cảnh Niên, là anh sao?"

Chương 449: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

[9]

“Uh, là tôi.” Âm thanh của Lục Cẩm Niên, nhẹ nhàng truyền đến, dừng lại một lát, anh lại mở miệng hỏi: “Kiều Kiều, bây giờ em còn ổn không?”

Qua câu hỏi vừa rồi của Lục Cẩm Niên, Kiều An Hào mới cảm giác được chân trái của mình đau lợi hại, cô cắn cắn môi, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi còn tốt.”

Sau đó Kiều An Hào ngẩng đầu, nhìn cảnh cây trên đỉnh đầu, hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Không biết.” Lục Cẩm Niên ăn ngay nói thật.

“Oh.” Kiều An Hào lên tiếng, không nói nữa.

Lục Cẩm Niên cũng không hé răng, chỉ chăm chú nhìn đường ở phía trước, cõng Kiều An Hào, thật cẩn thận bước chân.

Đầu óc Kiều An Hào vẫn ở trạng thái ngây ngô, không có hoàn toàn hiểu rõ được tình huống hiện tại, cô ghé vào trên vai Lục Cẩm Niên, ngơ ngác tròn tròn mắt, suy nghĩ một đoạn thời gian thật dài, mới hậu tri hậu giác nhớ tới, bây giờ Lục Cẩm Niên xuất hiện ở nơi này, kia chẳng phải là đại biểu cho, lúc cô từ trên sườn dốc ngã xuống, ngay sau đó anh cũng nhảy xuống theo sao?

Kiều Kiều bị ý nghĩ của bản thân, dọa trái tim mạnh đình trệ, về mặt trở nên ngẩn ngơ.

Sườn dốc cao ba thước, không tính cao, nhưng mà dòng sông chảy siết phía dưới lúc nào cũng có khả năng mất mạng, anh chẳng lẽ không sợ sau khi mình nhảy xuống, có thể không đi lên được sao? Còn nữa, anh vì sao muốn nhảy xuống a? Nếu không phải anh nhảy xuống, bây giờ cô có phải đã chết hay không?

Những vấn đề liên tiếp xuất hiện trong đầu Kiều An Hào, đánh sâu vào người có chút đờ đẫn, ngay cả khi Lục Cận Niên phát hiện phía trước có một cái sơn động, nói với cô, cô cũng không có phản ứng gì.

Lục Cận Niên công Kiều An Hào vào sơn động, hẳn là đã có người đến qua nơi này, trên mặt đất có trải một ít rơm rạ, một bên còn có tro tàn màu đen của củi đã đốt.

Lục Cận Niên đặt Kiều An Hào ở trên rơm khô, đi ra bên ngoài sơn động, tùy tiện tìm một ít lá khô rụng và cành cây khô, trở về đặt ở trên mặt tro tàn, lấy ra cái bật lửa, châm lửa, sau đó liền cởi quần áo trên người mình, cầm một cái cành cây dựng đứng lên, đặt ở bên cạnh sấy quần áo.

Lục Cận Niên sợ Kiều An Hào bị cảm mạo, cố ý bảo cô ngồi gần một chút, lúc Kiều An Hào đứng lên, bởi vì chân trái đau, người lão đảo một chút, Lục Cận Niên nhanh tay đỡ nàng: “Em bị thương?”

“Không có việc gì.” Kiều An Hào lắc lắc đầu, sau đó khập khiễng đi về phía trước đồng lửa, chỉ là đi không được hai bước, Lục Cận Niên lại đột nhiên ôm lấy thắt lưng của cô, đặt cô ngồi ở trước đồng lửa, sau đó ngồi xổm xuống trước người của cô, nhắc lên cổ trang hồng bào của cô, thấy quần màu trắng bên trong của cô đã nhiễm hồng, Lục

Cẩn Niên cau mi lại, cẩn thận nhấc lên ống quần, nhìn thấy chân trái Kiều An Hào có một vết thương rất sâu, còn không ngừng chảy máu.

May là miệng vết thương cũng không sâu, Lục Cẩn Niên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lấy xuống quần áo đã được nhiệt độ trên cơ thể làm ấm, sấy trong chốc lát, sau đó không hề nghĩ ngợi xé ra một mảnh, quấn lại trên đùi Kiều An Hào.

Tuy rằng Lục Cẩn Niên đã tận lực nhẹ nhàng, nhưng Kiều An Hào vẫn đau khổ hít một hơi, người đàn ông sợ tới mức ngón tay run run một chút, động tác càng trở nên cẩn thận hơn.

Kiều An Hào cắn môi dưới, chịu đựng đau, dựa theo ánh lửa, nhìn chằm chằm dung nhan tuấn mỹ phi phàm của Lục Cẩn Niên trong chốc lát, rồi rũ mí mắt xuống, đáy lòng giống như đang giã dũa cái gì đó, tay lặng yên không một tiếng động dùng sức nắm thành quyền.

Chương 450: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

[10]

Lục Cẩn Niên rời đi khoảng nửa giờ, chân trời liền có một vài tia chớp đổ xuống, sau đó lại vang lên một tiếng sấm, Kiều An Hào hơi thất thần, bị dọa sợ đến run rẩy, sau đó nhìn cửa động đang có vài giọt mưa rơi xuống, càng lúc càng nhiều hơn.

Bởi vì đang ở trong rừng, cành lá đều rậm rạp, mưa rơi xuống cũng không nhiều.

Lại là một tiếng sét nữa vang lên, đáy lòng Kiều An Hào có chút bất an, lại lo lắng anh sẽ bị đánh trúng, cô chống tay lên mặt đất, đang chuẩn bị đứng lên đi ra ngoài cửa động xem xét, thì nhìn thấy Lục Cẩn Niên mang theo rất nhiều nhánh cây trở về, Kiều An Hào liền nắm lấy vạt áo, ngồi trở lại chỗ cũ.

Lục Cẩn Niên nhóm lửa, sau đó lại cầm một ít trái cây đưa cho Kiều An Hào: “Ăn một chút đi.”

Kiều An Hào nhìn loại quả đỏ rực trong tay anh, nhìn có vẻ giống quả táo, chần chừ một chút, mới vươn tay lấy.

Dường như trong lòng Lục Cẩn Niên có chút cảm giác được cô đang nghĩ ngợi điều gì, vừa thêm cành cây vào đám lửa, vừa nhìn nhận giải thích cho cô nghe: “Đây là một loại quả có thể ăn được. Trước kia khi quay phim ở Cam Túc, cũng có rừng rậm như thế này, những người nông dân ở đó nói cho tôi biết, người trong làng của họ đều ăn

loại quả này.”

Kiều An Hào “ừm” một tiếng, cầm lấy trái cây, cọt cọt vào quần áo, sau đó ăn một miếng, chua chua ngọt ngọt, hương vị rất ngon.

Thời gian gần đây, Lục Cảnh Niên đều tìm mọi cách để đến gần cô, nhưng anh cũng cảm giác được cô rất lạnh lùng với anh, chỉ là không muốn thể hiện quá rõ mà thôi.

Anh biết, Hứa Gia Mộc tình lại, anh chỉ là thế thân trong mắt cô, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Khuôn mặt anh lạnh lùng, xẹt qua một chút cô đơn, sau đó lại yên lặng duy trì đám lửa.

Mưa ở bên ngoài, càng lúc càng lớn, đập vào trên lá cây, phát ra tiếng bộp bộp, như tạo thành một bản hòa âm của thiên nhiên.

Trong hang động, ngoài tiếng mưa rơi, còn có tiếng lách tách của cành cây khi bị lửa đốt cháy.

Hai người đều yên lặng, không hề nói bất cứ chuyện gì với nhau.

Kiều An Hào gặm trái cây, lấp đầy cái bụng, sau đó cúi đầu, nhìn chăm chăm vào đống lửa.

Qua không biết bao nhiêu lâu, mưa bên ngoài cũng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, Lục Cảnh Niên vươn tay, sờ áo khoác của mình đang treo lên một nhánh cây, đã khô, kéo xuống, rồi đi đến trước mặt Kiều An Hào, khoác lên người cô: “Mệt rồi, ngủ một lát đi, ở đây đã có tôi, sẽ không có chuyện gì cả.”

Kiều An Hào nhìn Lục Cảnh Niên, cánh môi giật giật, như là đang

muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ nằm lên trên rơm rạ, cuộn người lại, lấy áo khoác của anh đắp lên người, nhắm hai mắt lại.

Qua một lát, Kiều An Hảo nghe thấy tiếng bước chân của anh, cô nhẹ nhàng mở mắt, nhìn thấy anh đang để trần nửa người bên trên, ngồi dựa vào một bên vách động.

Anh nghiêng đầu, nhìn chằm chằm cửa động, trên mặt rất lạnh lùng, giống như toàn bộ thế giới đều không có quan hệ gì với anh, nhưng không biết tại sao, Kiều An Hảo lại thấy trên người anh có vẻ cô đơn và mất mát.

Một loại tình cảm rất mãnh liệt, lại bắt đầu nảy nở trong lòng ngực của cô, cô cực kỳ cố gắng để đè ép nó xuống, nhưng là hiện tại, đã không thể nào nữa rồi.

Sau cùng cô chỉ đơn giản là nhắm mắt lại, tận lực để cho bản thân chìm vào giấc ngủ.

Chương 451: Tại sao anh không cần con của chúng ta (11)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào mãi vẫn không thể đi vào giấc ngủ, cô vẫn duy trì một tư thế nằm như cũ, qua thật lâu vẫn nghe thấy được tiếng Lục Cận Niên thêm cành cây vào, dường như một lúc sau, có thể do bị cơn buồn ngủ đột kích bất ngờ, lúc mơ màng sắp ngủ lại nghe thấy tiếng ho khan của anh.

Một âm thanh cực kỳ ngắn ngủi, sau đó liền bị anh mạnh mẽ đè xuống.

Trán của Kiều An Hào nhăn lại, qua một lúc sau, lại nghe thấy tiếng ho bị anh cố gắng kiềm chế lại.

Kiều An Hào không nhận được liền mở mắt, nhìn qua ánh lửa, cô thấy Lục Cận Niên vẫn ngồi ở chỗ cũ, lấy tay che miệng, như là sợ âm thanh phát ra sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

Sắc mặt của anh không tốt, hơi trắng xanh, thân thể run rẩy, cả người dường như có gì không đúng... có vẻ như đang phát sốt.

Kiều An Hào lại cảm giác được cơn sóng tình cảm trong lòng cô bắt đầu chuyển động, cô không nhận được, liền gọi tên của anh : “Lục Cận Niên.”

Lục Cẩm Niên nghe thấy tiếng của cô, có chút run sợ, quay đầu nhìn cô: “Đánh thức cô rồi à?”

Trên mặt của anh hiện lên chút bất đắc dĩ, ngữ điệu nghe qua có vẻ suy yếu: “Rất xin lỗi.”

Một tiếng giải thích của anh, khiến cho hốc mắt của Kiều An Hào đỏ lên trong nháy mắt, trong lòng vô cùng chua xót, cô quay đầu, hít sâu vào một hơi, tận lực để cho ngữ điệu của mình bình tĩnh lại: “Anh có khỏe không?”

Bốn chữ này của cô, khiến cho Lục Cẩm Niên lóe lên một chút ánh sáng trong mắt, anh vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại không nhịn được ho khan, sau đó hung hăng nuốt nước miếng một cái, đè ép xuống, nói nhẹ nhàng với cô: “Tôi không sao, có thể là do vừa rồi bị sắc khói.”

Câu nói của anh, thân thể rõ ràng run rẩy như thế, giống như là anh rất lạnh.

Đáy mắt Kiều An Hào càng thêm chua xót, cô rũ rèm mi xuống, cắn môi, đứng lên.

“Cô muốn làm gì thế? Tôi giúp cô, cẩn thận vết thương ở trên đùi.” Lục Cẩm Niên vội vàng đứng dậy theo, nhưng thân thể vừa định rời đi, lại ngã ngồi trở về.

Kiều An Hào khập khiễng bước tiếp, đi tới trước mặt Lục Cẩm niên, vươn tay, sờ trán của anh, mới nhận ra là nóng đến dọa người, nhưng trên mặt lại lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

Kiều An Hào còn chưa nói gì, Lục Cẩm Niên lại ho khan dứt quãng vài tiếng, có chút chột dạ nói: “Tôi không sao.”

Hình như Kiều An Hảo không hề nghe thấy tiếng anh nói, quay đầu, đi đến trước chỗ vừa nãy mình nằm, cầm áo khoác của anh lên, lảo đảo đi đến trước mặt anh, còn chưa đáp lên người anh, anh đã vươn tay ngăn lại, nhìn cảm xúc của cô, cô chưa bao giờ như thế, vậy mà lại nhàn nhạt cười: “Tôi thật sự không sao, cô ngủ đi.”

Câu này của anh, khiến Kiều An Hảo không nhịn được, nước mắt giống như từng hạt trên châu rơi xuống, một viên lại một viên đập xuống.

Anh nhảy xuống nước vì cô, anh cõng cô đến hang động này, anh xé áo để băng bó vết thương cho cô, anh lại để cho cô nghỉ ngơi ở trong này, anh ho khan cũng không dám to tiếng, lúc này anh đã thành như vậy, lại vẫn dụi dụi nói với cô là anh không sao.

Chương 452: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

(12)

Rõ ràng lúc này còn đang tốt đẹp, sao lại rơi nước mắt, trong nháy mắt vẻ mặt Lục Cận Niên hết hoảng: "Kiều Kiều..."

"Tại sao anh nhảy xuống?" Lời Lục Cận Niên cũng còn chưa nói hết, Kiều An Hào bất chợt khóc rồi hỏi.

Sau khi bật thốt chất vấn, Kiều An Hào rõ ràng cảm giác được trong lồng ngực mình, âm âm sụp đổ.

Trong khoảng thời gian này tới bây giờ, cô hết sức đè nén loại tâm tình đó, hôm nay tùy tiện bộc phát ra.

Cô nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, có vẻ có chút kích động, môi của cô mím run rẩy, tiếp tục đem mới vừa lời của, một chữ một cái lặp lại một lần: "Lục Cận Niên, ai muốn anh xen vào việc của người khác, nhảy xuống cứu tôi!"

Câu chất vấn cuối cùng của Kiều An Hào, vì cô không giải thích được mà khóc thút thít khiến Lục Cận Niên bất an, đáy lòng trong nháy mắt lạnh nhạt, bởi vì sốt cao, nên ánh mắt hơi giật giật, xẹt qua một vẻ âm đạm, cánh môi trắng bệch hơi giật giật, không lên tiếng.

Kiều An Hào rơi nước mắt, càng khóc dữ dội, cô giơ tay lên lau, nhưng lau mãi cũng lau không xong, cô cắn răng, không để cho mình khóc ra thành tiếng, nhìn chăm chăm Lục Cận Niên, hít sâu một hơi,

tiếp tục mở miệng nói: "Anh có biết, tôi tuyệt đối không muốn có bất kỳ tiếp xúc gì với anh!"

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên rất lạnh nhạt, thoạt nhìn giống như không để ý tới lời của Kiều An Hào, nhưng tay của anh, ngay lúc cô không nhìn thấy, dùng sức cầm cục đá dưới đất lên.

"Tôi và anh đã không còn là vợ chồng, không đúng, cho tới bây giờ tôi và anh cũng không phải là vợ chồng thật sự, bây giờ tôi với anh đã không còn quan hệ... Anh có biết thời gian gần đây tôi phải cố gắng thế nào mới có thể xem như anh không tồn tại..." Kiều An Hào càng nói, càng thương tâm, đến cuối cùng, lời nói cũng lộn xộn: "Lục Cẩm Niên, coi như là tôi van anh, cầu xin anh sau này có thể cách xa tôi một chút... Anh cũng không biết, vừa nhìn thấy anh, tôi đã khó chịu, tôi không vui..."

Kiều An Hào nói tới đây, bất chợt không khống chế được ngòi xồm trên mặt đất, khóc thành tiếng.

Anh hoàn toàn không biết, thời gian này cô đau khổ thế nào, cô rõ ràng đã buông tay như vậy, rời khỏi thế giới của anh, để cho mình không bao giờ ... có bất kỳ hy vọng xa xôi nào với anh nữa, nhưng anh lại hết lần này tới lần khác xuất hiện trước mặt cô, đối xử tốt với cô.

Lúc ban đầu, cô có thể không để ý chuyện anh đối xử tốt với mình, nhưng mà hôm nay... Cô ngã xuống sườn dốc, anh nhảy xuống, anh băng bó vết thương cho cô, đưa quần áo cho cô, mình mặc mưa, lạnh cóng như vậy, vẫn còn dùng vẻ mặt không quan trọng, nói với cô, anh không sao.

Nếu có thể làm chuyện tàn nhẫn với cô như vậy, tại sao không thể tiếp tục tàn nhẫn, để cho cô hoàn toàn tuyệt vọng hoàn toàn chết

tâm, cần gì tàn nhẫn cho cô một đao như vậy, còn đối xử tốt với cô, khiến cô không cách buông xuống, mỗi ngày sống trong cảm giác cảm động rồi lại oán hận, đơn giản là muốn hành hạ cô điên rồi...

Bên tai Lục Cẩm Niên đã hoàn toàn không còn nghe được tiếng mưa bên ngoài, và tiếng ngọn lửa nữa, bên tai của anh tràn đầy tiếng khóc thương tâm của Kiều An Hảo, một tiếng một tiếng, giống như một thanh dao găm, hung hăng đâm vào tim của anh.

Những lời cô đã nói, cứ liên tục lặp đi lặp lại trong đầu cô, mỗi một lần đều như một màn lãng trì, hành hạ khắp người anh đến thương tích đầy mình.

Chương 453: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

[13]

Anh từ nhỏ đến lớn, bị người châm chọc khiêu khích qua rất nhiều lần, thậm chí ba của anh còn nói những lời khó nghe làm tổn thương anh, nhưng mà anh lại chưa bao giờ có cảm giác chật vật như vậy.

Kỳ thật anh muốn bản thân phản ứng lại, hoặc là nói cái gì, nhưng mà anh căn bản không biết nên làm như thế nào, anh chỉ có thể vẫn duy trì tư thế cố định, vẻ mặt lạnh lùng ngòi đó.

Không biết qua bao lâu, Lục Cẩm Niên nghe thấy tiếng người phụ nữ khóc, dần dần nhỏ đi, lông mi của anh mới nhẹ nhàng mà chớp chớp.

Anh vẫn cho là, nếu nói rõ ràng sẽ mất đi cô, thì anh thà rằng lựa chọn yên lặng làm bạn.

Chẳng sợ cả đời này của cô, không bao giờ quay đầu liếc nhìn hắn, cũng không quan trọng.

Bởi vì trên thế giới này, chỉ có một mình cô, mới có thể khiến cho anh có hy vọng tốt đẹp.

Rất nhiều lúc, chỉ một ánh mắt nhìn anh của cô, một cái mỉm cười, đều có thể khiến cho anh ấm áp rất nhiều ngày.

Nhưng mà ngay cả yêu cầu nhỏ này của anh, cuối cùng cũng biến

thành hy vọng xa với không bao giờ thành hiện thực.

Hốc mắt của Lục Cận Niên hơi hơi có chút hồng, anh rũ mắt xuống, vẻ mặt lặng yên ngậy người một hồi lâu, mới nhắc lên mí mắt, nhìn về phía Kiều An Hảo, đáy mắt không lãnh đạm giống như ngày thường.

Kiều Kiều, em biết không? Em là anh cả đời này, liều mạng đều muốn có được ấm áp.

Khóe môi Lục Cận Niên hiện lên một tia cười nhẹ, thực nhạt thực nhạt, mang theo một tia chua xót, nhưng mà hiện tại, anh lại muốn mở miệng nói, sau này anh sẽ không bao giờ quấy rầy cô nữa.

Kiều An Hảo khóc lâu như vậy, chẳng những tâm tình không có tốt lên, ngược lại đáy lòng vẫn rối rắm thống khổ như cũ.

Lúc cô nhìn thấy tờ hóa đơn sinh non có chữ ký của Lục Cận Niên, cô thương tâm, cô yếu đuối, cô căn bản không có dũng khí tới hỏi Lục Cận Niên một câu, vì sao lấy đi con của cô. Bởi vì cô thực sự rất sợ nghe được một đáp án từ miệng của anh khiến cô đau khổ.

Nhưng mà, cô không nghĩ tới, cô không có dũng khí, để rồi đổi lấy tra tấn cùng thống khổ như thế này.

Cô muốn giải thoát, muốn giải quyết xong hết mọi chuyện, muốn khiến cho bản thân hoàn toàn nản lòng thoái chí.....

Kiều An Hảo nghĩ đến đây, ngẩng đầu lên, mắt hồng lên, nhìn về phía Lục Cận Niên.

Bên ngoài sơn động mưa to nước mưa tuôn trào, không ngừng chảy, Kiều An Hảo còn chưa có mở miệng, khóe mắt lại có hai hàng thanh

lệ chảy xuôi xuống dưới, nàng hít sâu một hơi, bởi vì khóc, âm thanh có chút khàn khàn:“Anh vì sao không cần con của tôi?”

Đáy lòng Lục Cẩm Niên còn đang nghĩ nên nói với Kiều An Hảo như thế nào , kết quả còn chưa có mở miệng, liền nghe được vấn đề mà Kiều An Hảo hỏi, anh có chút kinh ngạc nhìn phía Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo khóc đến sưng phù mắt, ngồi xổm xuống, thoạt nhìn thực nhỏ bé, ngẩng đầu, dõi theo ánh mắt anh, mang theo dấu hiệu quyết hỏi đến cùng, như là hạ quyết định quyết tâm làm một việc gì đó, lại mở miệng, câu chữ rõ ràng hỏi:“Lục Cẩm Niên, Anh vì sao muốn làm mất con của tôi?”

Âm thanh Kiều An Hảo lại trở nên nghẹn ngào, đáy lòng cô nổi lên một tia đau kịch liệt:“Lục Cẩm Niên, tôi biết, hôn nhân của chúng ta là giả , đứa nhỏ là không nên tồn tại , nhưng mà, nếu nó đã đến đây, anh vì sao phải nhẫn tâm như vậy bóp chết nó?”

Ban ngày Kiều An Hảo khóc, thật vất vả mới ổn định lại cảm xúc, lại một lần nữa dao động lên,“Anh có biết hay không, đó là một sinh mệnh, một cái sinh mệnh sống sờ sờ! Anh vì sao có thể nhẫn tâm bóp chết như vậy ? Đây là anh mưu sát! Mưu sát!”

“Anh dựa vào cái gì muốn giết con của tôi?” Bởi vì Kiều An Hảo nức nở, cho nên lời nói bắt đầu đứt quãng:“Đó là con của..... Anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?”

Chương 454: Tại sao lại không cần con của chúng ta (14)

Kiều An Hào thì thào nói nhỏ vài lời “Tại sao”, ngẩng đầu lên, giơ tay lên xoa xoa đôi mắt của mình dường như đêm nay đã không còn nước mắt, quay đầu, nhìn chăm chăm bên ngoài vẫn không ngớt mưa, từ từ nhớ lại, lúc mình vừa gặp đã yêu Lục Cẩm Niên, cũng là một ngày mưa như thế này, sau đó chua xót lại nổi lên, cằn cào giễu võ dương oai trong lòng cô, cô không nhịn được lại giơ tay lên che miệng, lại một lần nữa khóc rống lên thất thanh.

Bây giờ thời gian khóc của cô rất ngắn, nhanh chóng ổn định cảm xúc của mình xuống, lông mi cong dài treo đầy những hạt lệ nhỏ, nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, ngữ điệu có chút kiên quyết nói: “Lục Cẩm Niên, thật ra, tôi thật sự có thể lý giải cách làm của anh, dù sao trên danh nghĩa tôi vẫn là vợ của Hứa Gia Mộc, đứa bé kia chắc chắn không thể giữ lại được, nhưng là, đạo lý đó tôi biết, nhưng tôi không làm sao để tha thứ được cho anh.”

“Bởi vì tôi đối với anh tàn nhẫn như thế, cũng đối với anh tuyệt tình như thế...”

Lúc Kiều An Hào nói tới đây, ngữ điệu trở nên mềm yếu, cô vẫn cho rằng thống khổ nhất trên thế giới này là khi người kia không yêu mình, lúc này cô mới hiểu được, thống khổ nhất chính là khi biết rõ anh đối xử với cô tàn nhẫn cỡ nào nhưng cô vẫn không thể ngừng yêu anh.

Cô chôn đầu trong cánh tay của mình, âm thanh bình tĩnh mà lại mang theo nồng đậm đau thương: “Nếu thời gian gần đây anh đối xử

tốt với tôi, là vì cảm thấy mắc nợ nên muốn bù đắp, Lục Cận Niên, anh thật sự không nên làm như vậy, bởi vì anh bù đắp, càng làm tôi không thể chịu nổi, tôi thà rằng không có...”

Vấn đề này của Kiều An Hào, tới quá đột nhiên, khiến Lục Cận Niên không phản ứng kịp, qua một lúc lâu, trong đầu anh mới chậm rãi chuyển động, tới cùng thì tại sao Kiều An Hào lại phát

hiện ra mình đã sinh non? Rõ ràng anh đã chuyển tiền cho bác sĩ và hộ lý làm phẫu thuật đêm đó...

Lúc đáy lòng anh đang suy nghĩ những điều này, lại nghe được câu nói sau cùng của cô: anh thật sự không nên làm như vậy, bởi vì anh bù đắp, càng làm tôi không thể chịu nổi, tôi thà rằng không có..

Đột nhiên, đáy lòng anh liền dâng lên một tia hy vọng, mắt anh sáng lên, rốt cục cũng mở miệng nói với Kiều An Hào từ nãy đến giờ chỉ thao thao bất tuyệt một mình một câu đầu tiên: “Là vì tôi không cần đứa bé, cho nên em mới không muốn ở bên cạnh tôi sao?”

Một câu này của Lục Cận Niên, không còn nghi ngờ gì nữa, đã đẩy Kiều An Hào xuống vực sâu thăm thẳm, tay của cô gắt gao nắm lấy vạt áo, nhìn cũng không dám nhìn anh một cái, chỉ cảm thấy được trái tim mình đau đến dờn sông lấp biển, giọng nói cũng giống như không còn linh hồn: “Anh thật sự không cần con...”

So với Kiều An Hào đang nản lòng thoái chí, Lục Cận Niên lại có chút kích động, anh vươn tay, tóm lấy bờ vai của cô, tiếp tục truy hỏi: “Kiều Kiều, em trả lời vấn đề của tôi trước đã, vì chuyện của con, em mới không muốn ở bên cạnh anh đúng không?”

Kiều An Hào càng chôn đầu sâu vào trogn khuỷu tay, cô giật giật cánh tay, muốn tránh thoát khỏi tay của Lục Cận Niên.

Trên tay Lục Cẩm Niên lại tăng thêm lực: “Trả lời tôi...”

Lục Cẩm Niên còn chưa nói xong, Kiều An Hào đã mạnh mẽ ngáng đầu, trên mặt mang theo một chút hận thù, nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, nói: “Đúng.”

Kiều An Hào chỉ nói một chữ, đột nhiên Lục Cẩm Niên liền cười lên, tay anh mạnh mẽ dùng lực, kéo Kiều An Hào vào trong lòng mình, gắt gao ôm lấy.

Chương 455: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

(15)

Cô cũng thương tâm muốn chết, sống không bằng chết, mà anh vẫn còn cố tình cười... Kiều An Hào bực bội, có chút tức giận, cô dùng hết sức, muốn thoát khỏi lồng ngực của Lục Cẩm Niên, nhưng Lục Cẩm Niên lại gia

tăng sức lực, ôm cô trong ngực, dường như muốn dùng sức ép cô vào trong cơ thể của anh.

Kiều An Hào càng tức giận hơn, dưới tình thế cấp bách, liền mở miệng, cản bả vai Lục Cẩm Niên.

Cơ thể anh đau, khẽ giật mình, nhưng sức lực lại không muốn buông ra.

Kiều An Hào bắt lực, tức giận nước mắt lại một lần nữa chảy ra, thậm chí toàn thân cũng run rẩy, lúc cô đang cảm giác mình đau lòng muốn chết, bên tai lại truyền đến giọng nói Lục Cẩm Niên rất nhẹ rất nhạt: "Kiều Kiều, đúng là em đã làm phẫu thuật lấy thai, là tôi tự mình ký tên, nhưng ngay lúc đó tôi là bất đắc dĩ mới làm như vậy, bởi vì, đứa bé kia..."

Anh cho là cả đời này cô cũng không muốn gặp anh nữa, đến cuối cùng, anh mới hiểu được thì ra là do chuyện đứa bé, Kiều An Hào mới cắt đứt tất cả liên hệ với mình.

Lục Cẩm Niên cảm giác mình mới trải qua trò chơi cảm giác vậy, chợt cao chợt thấp, chỉ có điều nhịp tim của anh, đơn giản suýt nữa đùa chết anh.

Lúc này nhắc đến chuyện đứa bé, Lục Cẩm Niên vừa mừng rỡ, trong nháy mắt bị sự đau khổ thay thế, trong giọng nói cũng nhuốm một tia nặng nề: "Lúc bác sĩ kiểm tra, thai đã chết trong bụng một tuần."

Những lời này, đơn giản giống như là một tia sét, hung hăng bổ vào đầu Kiều An Hào, khiến cô dừng lại động tác cắn bả vai Lục Cẩm Niên trong nháy mắt.

"Kiều Kiều, cho nên tôi ôm em đến bệnh viện, là bởi vì lúc tôi trở về Cẩm Tú viên, thấy em chảy máu, tôi sợ em xảy ra chuyện gì, cho nên liền mang theo em đến bệnh viện... Tình huống của em lúc đó rất tệ, nhất định lập phải làm phẫu thuật..." Nếu như có thể, Lục Cẩm Niên thật sự không muốn nhắc tới chuyện đêm đó, đó là ác mộng luôn làm anh tỉnh giấc, cũng sẽ làm anh luôn giật mình giữa đêm: "Kiều Kiều, về chuyện đứa con, tôi thật rất xin lỗi, thân làm cha, không bảo vệ tốt cho nó."

Kiều An Hào nghe đến đó, mới mở to mắt, rời khỏi bả vai Lục Cẩm Niên, kinh ngạc hỏi một câu: "Thai chết trong bụng?"

Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng gật đầu, cổ họng khẽ nuốt, giống như sợ Kiều An Hào không tin mình, lại bổ sung nói: "Kết quả kiểm tra, tôi còn giữ, nếu như em không tin, trở về Bắc Kinh, tôi có thể cầm cho em xem."

Thai chết trong bụng? Con của cô bởi vì chết trong bụng, cho nên Lục Cẩm Niên mới ký tên làm phẫu thuật? Nói cách khác, cho tới nay đều là cô hiểu lầm anh?

Thời gian gần đây, anh đối với cô tốt như vậy... Mà cô lại luôn dùng thái độ lạnh nhạt... Hơn nữa vừa rồi còn nói những lời khó nghe với anh như vậy...

Một cảm giác hồi hận và không biết diễn tả ra sao, xông lên trong ngực Kiều An Hào, cô có chút lúng túng, cũng có chút áy náy, sau đó liền chôn đầu ở trên bả vai của Lục Cận Niên, kết quả lại thấy nơi bị cô cắn qua, đã xuất hiện máu bầm.

Kiều An Hào thấy có lỗi buông thõng mí mắt, vươn tay, sờ sờ chỗ bị cô cắn, nhẹ giọng hỏi một câu: "Có đau không?"

Sắc mặt Lục Cận Niên tái nhợt không có bất kỳ huyết sắc, khẽ lắc đầu: "Không đau."

Chương 456: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

[16]

Đáy mắt Kiều An Hào phấp hờng, nhin không được vươn tay, ôm cổ Lục Cẩm Niên, chôn đầu ở sau gáy có chút lạnh lẽo của anh, sau một lúc lâu, Kiều An Hào mới hơi sừn đầu một chút, ghé vào bên tai Lục Cẩm Niên, nhỏ giọng nói một câu: “Thực xin lỗi.”

Giọng của cô rất nhỏ, rất nhẹ, nhưng mà Lục Cẩm Niên lại nghe thấy rành mạch, thân thể anh cứng đờ, không có hé răng, chỉ càng dùng thêm sức ôm cô.

Kiều An Hào cũng không tiếp tục nói chuyện, ở loại rừng rậm nguyên thủy vắng vẻ hoang tàn này, hai người cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau .

Không biết qua bao lâu, mưa to ngoài sơn động tạnh lại, trong rừng rậm một mảnh yên tĩnh, chỉ có bên cạnh đống lửa cách đó không xa, có tiếng vang của lửa thiêu đốt, tâm trạng Kiều An Hào hoàn toàn ổn định lại, lúc này cô mới nhớ tới những điều Lục Cẩm Niên nói với mình, giật giật đầu óc, nhìn đường

cong hoàn mỹ trên sườn mặt của người đàn ông, hỏi: “Lục Cẩm Niên, tôi làm mất đứa nhỏ trong bụng như thế nào?”

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên cứng đờ, nhớ tới Hàn Như Sơ đưa tổ yến bị hạ thuốc ngủ cho Kiều An Hào, đáy mắt xẹt qua một tia sát khí sắc bén, xen lẫn một loại đau đớn cùng hận ý khiến cho anh hít thở không

thông, bất quá chỉ trong nháy mắt thôi, Kiều An Hào cũng chưa kịp chú ý tới có khác thường gì, mặt anh liền yên tĩnh trở lại.

Hàn Như Sơ là mẹ chồng của cô, mẹ của người đàn ông mà cô thích..... Nếu cho cô biết chân tướng sự việc, có lẽ sẽ vì vậy mà cùng Hứa Gia Mộc xuất hiện khoảng cách..... Kỳ thật sở dĩ Hàn Như Sơ nhắm vào cô, chẳng qua là vì sự tồn tại của anh, xét đến cùng là anh làm liên lụy đến cô.....

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, mở miệng, giọng điệu nói chuyện không có chút nào phập phồng:“Ba tháng trước, cơ thể thai nhi không ổn, nên dễ dàng xảy ra ngoài ý muốn, hơn nữa thời gian em ở đoàn làm phim, nghỉ ngơi ăn uống không tốt, cho nên mới xuất hiện ngoài ý muốn.”

Kiều An Hào nhớ tới, có một đoạn thời gian có mấy ngày cô luôn buồn nôn, cô nghĩ là bên trong dạ dày của mình không thoải mái, bây giờ nhớ lại, đó chắc là nôn nghén, sau đó không tiếp tục ói ra, cô nghĩ bản thân hết bệnh rồi, kỳ thật là đứa nhỏ của cô đã chết ở trong bụng của cô..... Nếu là lúc ấy cô nghe lời của Lục Cẩm Niên, đi bệnh viện kiểm tra một chút, có lẽ thảm kịch sẽ không xảy ra, cũng sẽ không khiến cho cô trách lầm Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hào trầm mặc một lúc, lại nhẹ giọng mở miệng hỏi:“Lục Cẩm Niên, vậy vì sao anh muốn gạt tôi?”

Người Lục Cẩm Niên có chút khó chịu, nhích lại gần về phía vách sơn động, nhìn chằm chằm ánh lửa, nhẹ nhàng mở miệng:“Kiều Kiều, tôi chỉ không muốn em khổ sở.”

Tôi không có ý tứ gì khác, tôi chỉ là không muốn đau đớn sống không bằng chết khi mất đi con của mình mà bản thân chịu đựng, tái diễn một lần ở trên người em.

Tôi chỉ có ý nghĩ đơn giản , là bản thân một mình gánh vác thống khổ này.

Anh là bởi vì sợ cô khổ sở, mới giấu diếm , không phải là không cần con của cô..... Đáy mắt Kiều An Hào có chút nhiệt, âm thanh mở miệng mang theo một tia run khẽ, lại nhẹ giọng nói thềm một câu “Thực xin lỗi”.

Sau một lúc lâu, Kiều An Hào mới mang theo vài phần lo lắng mở miệng, nhỏ giọng hỏi:“Lục Căn Niên, anh có trách tôi hay không?”

Nhất thời Lục Căn Niên không có nhin được, ho khan một tiếng, sau đó “Uh?” một tiếng.

“Anh có thể bởi vì tôi hiểu nhầm anh, mà trách tôi a?” Kiều An Hào có chút thấp thỏm lập lại một lần.

“Không.....” Lục Căn Niên nói xong một chữ này, đầu gục ở trên avi Kiều An Hào trên vai, không có âm thanh..

Chương 457: Tại sao không cần con của chúng ta (17)

Dường như sức nặng cả người của Lục Cận Niên đều đặt trên người Kiều An Hào, khiến cô suýt nữa ngã quy xuống đất, cô nghiêng đầu, nhìn thấy người đàn ông nắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng xanh, mới đột nhiên nghĩ tới, Lục Cận Niên còn đang phát sốt, sau đó vội vàng đưa tay ra sờ trán của anh, phát hiện nóng hơn trước rất nhiều.

Chắc chắn là vì ngâm nước quá lâu, về sau lại không mặc quần áo, lúc đi vào rừng nhạt củi lại bị mắc mưa, hiện tại lạnh đến đông cứng lại.

Trong lòng Kiều An Hào dâng lên từng đợt đau đớn, cô vội vã bò ra từ trong lòng anh, cố gắng kéo anh dậy, sau đó dùng bả vai chống lên thân thể của anh, chịu đựng sự đau nhức từ vết thương ở trên đùi, dường như là dùng hết sức bình sinh, kéo anh đến chỗ dải rơm rạ.

Kiều An Hào lấy áo khoác phủ lên người anh, vội vàng bỏ thêm củi vào cho lửa to hơn, khiến nhiệt độ trong hang cao thêm một chút.

Rừng rậm vừa mới mưa xong, ẩm ướt rất nhiều, thi thoảng có gió thổi đến, mang theo sự lạnh lẽo tê tái.

Lục Cận Niên nằm trên đống rơm rạ, lông mày nhíu lại thật chặt, có thể là do bị lạnh mà cánh môi không ngừng run rẩy.

Kiều An Hào chắn trước mặt Lục Cận Niên, muốn che gió đang thổi vào cửa động, nhưng Lục Cận Niên lại không có chút dấu hiệu ấm

lên, hô hấp cũng trở nên yếu ớt, trong miệng đứt quãng từng tiếng, Kiều An Hào ghé tai đến bên miệng anh, nghe được một hồi, mãi mới nhận ra, tất cả đều là một chữ “lạnh”.

Kiều An Hào không hề do dự cởi áo choàng trên người ra, choàng lên người anh, gió thổi vào trong động, lạnh đến mức khiến cô run rẩy.

Hai chiếc áo khoác, thế nào vẫn không có tác dụng, Lục Cận Niên vẫn run rẩy như cũ.

Kiều An Hào nhìn đống lửa, lại nhìn ra ngoài cửa động, nơi này là rừng núi hoang vắng, muốn cái gì cũng không có, tới cùng là làm thế nào mới có thể giữ ấm được.

Kiều An Hào sờ vào người anh, lạnh lẽo đến dọa người, nghe tiếng anh rên rỉ, trong lòng vô cùng lo lắng bất an, lông mày nhíu lại thật sâu, vắt hết óc suy nghĩ, sau cùng như là nghĩ đến điều gì, âm thầm cắn chặt răng, liền cởi hết quần áo trên người mình xuống, sau đó nằm xuống bên cạnh Lục Cận Niên, lấy quần áo đắp kín lên thân thể của hai người, sau đó dang hai cánh tay ra ôm lấy anh, để chính mình gắt gao ôm lấy anh, truyền ấm áp cho anh.

Kiều An Hào ôm lấy Lục Cận Niên một lúc lâu, cảm giác được thân thể anh đang run rẩy từ từ bình ổn lại, da thịt lạnh lẽo dần trở nên ấm áp hơn, hô hấp cũng trầm ổn đều đặn, như là đã ngủ say, Kiều An Hào lo lắng lâu như vậy cuối cùng cũng có thể bình tĩnh trở lại, cả người vô lựa dựa vào cánh tay của anh, cũng ngủ thiếp đi.

-

Lục Cận Niên mơ một giấc mơ, trong mơ anh và Kiều An Hào hai người đều không mặc quần áo, ôm nhau nằm một chỗ, da thịt của cô

vẫn mềm mại nhẵn nhụi giống như trong ký ức của anh, khiến anh thần hồn điên đảo không cách nào kháng cự được, anh không kìm lòng được hôn lên môi của cô, mang theo sự si mê vô hạn.

Loại cảm giác này, chân thực đến đáng sợ, cả người anh đều cảm thấy hưng phấn và kích thích, khẩn cấp muốn cô, sau đó cả người liền đặt trên người cô...

Anh nghe thấy hô hấp của mình trở nên dồn dập, nhiệt độ cơ thể bắt đầu lên cao.

Chương 458: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

(18)

Editor : Meitu

Anh cảm thấy hô hấp của mình trở nên có chút dồn dập, nhiệt độ bắt đầu lên cao.

Ngay cả không khí bên ngoài cũng bắt đầu nóng lên.

Anh mơ hồ không biết lúc này hai người đang ở đâu, chẳng qua là cảm thấy hoàn cảnh chung quanh, nhiệt độ càng ngày càng cao...

Trong cơ thể khát vọng càng ngày càng nhiều, động tác của anh trở nên có chút tùy ý mà lại muốn làm gì thì làm, mà cô không phản kháng, mềm mại mà lại khéo léo, dường như đang cực lực phối hợp với anh.

Thật là một giấc mộng đẹp... Hơi thở Lục Căn Niên trở nên có chút hỗn loạn, cuối cùng trước mắt, anh bất chợt nghĩ tới điều gì, động tác liền ngừng lại.

Không được... Bây giờ anh và cô đã không còn mối quan hệ, Hứa Gia Mộc đã tỉnh dậy, người đàn ông cô thích đã tỉnh lại, bọn họ lần nữa ở cùng một chỗ, anh không thể làm vậy với cô... Dù là ở trong mộng, anh cũng không thể làm vậy...

Hô hấp Lục Căn Niên bắt đầu trở nên dồn dập, tay của anh nắm

thành quyền thật chặt, hết sức đè nén dự vọng của mình, anh dồn nén, rời đi từng nơi từng nơi trên người cô, chẳng qua là ôm cô vào trong ngực thật chặt, bởi vì nhấn nạy, trên trán của anh xuất hiện một tầng mồ hôi.

-

Ngày hôm sau, sáng sớm, Kiều An Hảo bị tiếng chim hót đánh thức, cô mở mắt, có chút mờ mịt nhìn chằm chằm hang động nhẵn nhụi, sau đó mới chợt ngồi dậy, quay đầu, lại thấy bên cạnh không có một bóng người, đồng lửa chẳng biết lúc nào đã tắt, màu đen tro bụi đầy đất, mà y phục mình vốn đã cởi ra, đã mặc trở về trên người.

Lục Cẩm Niên mặc quần áo cho cô sao? Nhưng anh đi đâu rồi?

Kiều An Hảo sửa sang lại y phục xóc xếch trên người mình, kết quả lại thấy phía xương quai xanh của mình, có mấy vết hôn, sau đó cô liền nhớ lại tối hôm qua trong lúc mình ngủ mơ mơ màng màng, chuyện đã xảy ra, sau đó mặt chợt đỏ lên.

Thì ra là đó không phải là giấc mơ, là thật... Chẳng qua là, chỉ làm được một nửa, không biết tại sao Lục Cẩm Niên lại ngừng lại...

"Em đã tỉnh?" Cửa động chợt truyền đến tiếng Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo vội vàng thu hồi lại suy nghĩ, quay đầu, thấy Lục Cẩm Niên cầm rất nhiều trái cây hôm qua, đi vào.

Kiều An Hảo liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên đặt trái cây trước mặt mình, cầm lên một quả cắn một cái, sau đó giống như nhớ tới chuyện gì, nhìn về Lục Cẩm Niên đang ngồi ăn một bên, lên tiếng hỏi: "Anh hết sốt chưa?"

Lục Cận Niên nuốt xuống trong miệng gì đó, nói: "Đã hạ sốt rồi."

Dừng lại, anh lại bổ sung một câu: "Tối hôm qua cảm ơn em."

Kiều An Hào biết Lục Cận Niên nói chuyện mình cởi quần áo sưởi ấm cho anh, sắc mặt đỏ lên, cúi đầu, liền dùng sức cắn trái cây.

Bên trong động yên tĩnh một lát, Kiều An Hào lại ngẩng đầu lên, hỏi: "Kế tiếp chúng ta phải làm sao?"

Trong đầu Lục Cận Niên nghĩ đều là chuyện tối ngày hôm qua, có chút không để ý giọng của Kiều An Hào, ý thức được cô nói chuyện với mình, vội vàng "Hả?" một tiếng.

Kiều An Hào cho là Lục Cận Niên không hiểu ý của mình, vì vậy mở miệng nói: "Em nói, làm sao chúng ta rời khỏi nơi này? Cũng không biết người trong đoàn phim có tìm được chúng ta không."

Nói tới đây, Kiều An Hào liền đưa tay sờ sờ trên người của mình, áo nã mở miệng: "Em quên mất, em đang mặc y phục cổ trang, không có mang điện thoại di động..."

Sau đó đáy mắt Kiều An Hào thoáng hiện một tia sáng, nhìn chằm chằm Lục Cận Niên hỏi: "Đúng rồi, anh có mang..."

Chương 459: Tại sao anh không cần con của chúng ta?

[19]

Đột nhiên Lục Cảnh Niên giống như gặp phải chuyện gì đó rất vội vàng, liền mạnh đứng lên, Kiều An Hào sợ tới mức mới nói được một nửa, liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Cảnh Niên bình tĩnh chỉ ngoài động, nói: “Tôi đi ra ngoài một chút.”

Sau đó không chờ Kiều An Hào kịp phản ứng lại, liền xoay người đi ra ngoài cửa động.

Lục Cảnh Niên tùy tiện tìm một hướng đi, bước nhanh đi được khoảng năm mươi thước, mới ngừng lại.

Anh đi ra hơi gấp, nên trái cây trong tay còn chưa ăn xong, vì thế liền nhét vào miệng, lấy di động từ trong túi quần của mình ra, ấn nút khởi động mở khóa điện thoại, đáy lòng hy vọng điện thoại bị hỏng, kết quả không như mong muốn, màn hình xuất hiện kỳ tích sáng lên, sau khi mở máy, thậm chí còn có mấy cái tin nhắn truyền đến, phát ra vài tiếng vang leng keng liên tục.

Đáy lòng Lục Cảnh Niên không nhịn được oán thăm một câu, cái gì mới gọi là phá di động? Ngâm trong nước lâu như vậy, tắt máy cả đêm mà còn khởi động được?

Lục Cảnh Niên khó chịu thở ra một hơi, nghĩ tới người phụ nữ trong động đang tìm cách liên hệ người tới cứu, ánh mắt hơi hơi lóe lóe,

tắt máy, sau đó không hề do dự trực tiếp ném điện thoại ra ngoài.

Sáng nay lúc anh ra ngoài tìm quả, phát hiện trong rừng rậm có một số nơi đặt bẫy săn bắt thú, điều này chứng minh gần đây có thôn xóm, cũng có khả năng hôm nay họ sẽ tới thu hoạch, tới lúc đó, anh và Kiều An Hào có thể đi theo bọn họ ra ngoài, kể từ đó, anh và cô sẽ không bị ai quấy rầy, đợi thêm một thời gian.....

-

Lục Cận Niên chậm rãi bước chân, trở về trong động, ngồi ở vị trí ban đầu, nâng một chút mí mắt, thập phần bình tĩnh mở miệng hỏi Kiều An Hào đang cắn trái cây:“Đúng rồi, vừa nãy lúc tôi ra ngoài, em muốn hỏi tôi chuyện gì vậy?”

Kiều An Hào nói:“Anh có mang theo di động hay không?”

Lục Cận Niên thành thực trả lời:“Mang theo.”

Đáy mắt Kiều An Hào hiện lên một tầng kinh hi:“Vậy anh mau lấy ra, thử xem có thể khởi động máy hay không, nếu có thể mở được máy, chúng ta là có thể liên lạc được với người của đoàn làm phim, như vậy bọn họ có thể mau một chút tìm được chúng ta .”

“Uh.” Lục Cận Niên làm bộ như Kiều An Hào nói có lý, rất phối hợp gật đầu, sau đó liền nâng lên tay, sờ sờ túi bên phải, nhíu nhíu mày, lại sờ sờ túi bên trái, sau đó trực tiếp móc lộn ngược hai túi ra, nhìn thoáng qua ánh mắt hơi uể oải của Kiều An Hào, mở miệng an ủi nói:“Có lẽ ở trong túi áo.”

Nói xong Lục Cận Niên liền xách áo khoác tây trang bên cạnh, sờ sờ bên trong, sau đó ở ánh mắt vạn phần chờ mong của Kiều An Hào, chậm rãi lấy ra một cái ví tiền.

Sau đó, Lục Cảnh Niên liền cau mi lại, đứng lên, vỗ vỗ quần của bản thân, dùng một bộ ngữ khí nghi hoặc, lầm bầm lầu bầu nói:“Kỳ quái, rõ ràng tôi có mang theo di động a.....”

Thật vất vả mới có hy vọng, liền cứ như vậy tan biến , đáy lòng Kiều An Hào tuy rằng rất thất vọng, nhưng mà vẫn giúp Lục Cảnh Niên phân tích một chút khả năng xảy ra:“Có thể lúc ở trong con sông, bị rơi ra ngoài, chính bản thân anh cũng không có chú ý tới?”

Lục Cảnh Niên bình tĩnh gật đầu, bày ra một bộ vô cùng tán thành với ý kiến của Kiều An Hào nói:“Có thể là vậy.....”

PS: Rốt cục viết xong đổi mới ~ tình ngữ tiếp tục càng ~~~ Lục ảnh đế người như vậy lừa thiên chân Kiều Kiều thật sự được không? Kế tiếp kịch tình báo trước [không phải ngày mai sẽ viết đến]:“Đúng rồi, các người nghe nói sao? gần nhất Hứa gia thiếu gia tái cùng Kiều gia tiểu thư nháo ly hôn.” Nguyên bản vẫn có vẻ có chút không chút để ý Lục Cảnh Niên, nghe thế câu, trong lúc bất chợt liền dựng lên lỗ tai.

Chương 460: Tại sao không cần con của chúng ta(20)

Giống như suy đoán của Lục Cận Niên, khoảng 10 giờ sáng, trong rừng rậm có bóng hai người, một ông lão và một người đàn ông trung niên, trên lưng đều đeo súng săn, tay còn đang cầm vài con thú vừa săn được.

Hai người này cũng không ngờ đến, ở nơi rừng rậm hoang vắng như thế này, mà có thể gặp được Lục Cận Niên và Kiều An Hào, vốn là có chút kinh ngạc, nhìn thấy bộ đồ cổ trang màu hồng trên người Kiều An Hào còn nghĩ cô là yêu quái.

Lục Cận Niên kể lại sự cố xảy ra lúc quay phim cho hai người này nghe, bọn họ nghe xong mới hết kinh ngạc, không hề do dự liền dẫn Kiều An Hào và Lục Cận Niên về làng của người Thiên Vu của bọn họ.

Đường trong rừng không hề dễ đi, chân của Kiều An Hào lại bị thương, cho nên Lục Cận Niên cũng cô,

Ông lão râu tóc đều bạc trắng nhưng đi lại rất nhanh nhẹn, bước đi như bay, thế nhưng vì để ý đến Lục Cận Niên đang đỡ Kiều An Hào nên cố ý đi chậm lại, thậm chí ở chỗ gập ghềnh khó đi còn giúp Lục Cận Niên đỡ lấy Kiều An Hào.

Dọc đường đi nói chuyện với nhau, Kiều An Hào mới biết, hai người này là cha con, sống nhờ việc săn bắt thú rừng, ông lão không nói nhiều lắm, thế nhưng người đàn ông trung niên lại cười nói cho cô biết, không phải ngày nào hai người cũng vào trong rừng rậm săn

thú, bình thường đều cách nhau dăm ba bữa mới vào, nói là vận may của Lục Cận Niên và Kiều An Hảo rất lớn, bị tai nạn lần này ngay hôm sau đã gặp được bọn họ, nếu như không may, có khi phải đợi đến ba bốn ngày.

Đi hơn ba giờ, cuối cùng mới đến làng của bọn họ, tất cả đều là nhà cửa dựng lên bằng gỗ, xem ra cũng có không ít người sống ở đây.

Lúc đi trên đường, hai cha con này có biết được chân của Kiều An Hảo bị thương, cho nên vừa vào làng đã dẫn bọn họ đến chỗ thầy thuốc duy nhất ở đây.

Xung quanh làng đều được bao bọc bởi núi non trùng điệp, đường lại dốc, tuy năm nào cũng được cải tạo nhưng điều kiện vẫn vô cùng gian khổ, nhưng phải chịu đựng vì đây là nơi duy nhất có thầy thuốc.

Sau khi xử lý tốt miệng vết thương, hai người này liền dẫn Lục Cận Niên và Kiều An Hảo về nhà của rож, vừa vào cửa, người đàn ông trung niên liền hô lên hai tiếng, sau đó có một người phụ nữ trung niên đi từ bên trong ra, nhìn thấy Lục Cận Niên và Kiều An Hảo thì có chút nghi ngờ, đợi chồng mình giải thích xong, liền nhiệt tình kêu bọn họ vào trong nhà.

Người phụ nữ không ngờ sẽ có khách đến, sợ đồ ăn không đủ, lại nấu thêm hai bát mì sợi.

Ăn cơm xong, người phụ nữ liền dẫn bọn họ đến một căn phòng, chỉ vào bên trong, nói rằng đã thu dọn sạch sẽ để bọn họ ở tạm.

Phòng được làm từ bùn đất, bên trong cũng không có đồ dùng gì nhiều, trên giường trải đệm chăn vừa mới đổi, nhìn cũ kỹ nhưng rất sạch sẽ.

Bên cạnh alf một chiếc bàn gỗ màu đen, bên trên đặt một chiếc ấm và hai chiếc cốc, cốc nước còn mới tinh, rõ ràng là mua về vẫn chưa kịp dùng, hiện giờ đưa cho bọn họ dùng.

Người phụ nữ trung niên không hề nói quá nhiều, cũng không quấy rầy bọn họ, chỉ nói cho bọn họ biết có gì thì cứ mở miệng, sau đó liền đóng cửa rời đi.

Tối hôm qua ngủ lại hang động, chắc chắn là không được tốt, Lục Căn Niên lại cống Kiều An Hảo lâu như vậy, thật sự có chút mệt mỏi, hai người nằm trên giường được một lúc liền ngủ thiếp đi.

Chương 461: Thời gian an nhàn tốt đẹp

Lúc Lục Cẩm Niên tỉnh lại, bên người đã trống không.

Lông mày của anh nhíu lại một phen, mạnh mẽ ngồi dậy, đang chuẩn bị xuống giường đi tìm Kiều An Hào thì lại thấy bên gối có đặt một bộ quần áo cũ sạch sẽ, chỉ đơn giản là quần dài và áo dài một màu, trên mặt đất là một chậu nước sạch, bên cạnh đặt một bình nước nóng, có một chiếc khăn bông vắt lên.

Lục Cẩm Niên thấy hình ảnh như vậy, không hiểu sao tâm tình trở nên rất bình yên, anh đi đến phía trước chậu nước, cho thêm một chút nước nóng, thấm nước vào khăn mặt, vắt khô, lau qua người, sau đó mặc quần áo vào, rồi bưng chậu nước đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng khách không có một bóng người, cửa nhà rộng mở, Lục Cẩm Niên đi tới cửa, liền thấy được một hình ảnh khiến cho anh kiên định và mềm mại hơn.

Trong sân nhà có một cây cổ thụ rất lớn, Lục Cẩm Niên không biết tên của nó là gì, trên cành cây nở đầy những bông hoa màu hồng nhạt, thân cây sù sì thô ráp, có lẽ đã sống qua rất nhiều năm rồi.

Kiều An Hào ngồi dưới bóng cây, bên người là một cô bé tầm sáu, bảy tuổi, đang nằm úp sấp trên bàn, cầm bút, tự luyện chữ lên vở.

Kiều An Hào nhìn cô bé đang chăm chú luyện chữ, nhẹ nhàng không ngừng nhắc nhở

“Không đúng, chỗ này viết sai rồi... Vẫn không đúng, để chị dạy em viết thế nào nhé...”

Theo sau lời nói của Kiều An Hào, cô liền ôm chầm lấy cô bé, cầm tay của cô bé nắm nón từng nét.

“Tốt lắm, em tự viết thử một lần xem... Ừm, đúng rồi, giỏi quá, viết thật đẹp... Thật lợi hại...”

Cô bé được khen, ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Kiều An Hào, tiếp tục chuyện chú viết chữ.

Lúc này đã là hoàng hôn, ánh trời chiều đỏ bừng vẩy lên từng phiến cây, có vài ánh rơi rớt xuống người Kiều An Hào và cô bé kia.

Quần áo cổ trang trên người Kiều An Hào đã được thay ra, cô mặc một chiếc váy màu trắng, tóc dài được bện thành hai bím, vén qua sau tai buông xuống trước ngực.

Khuôn mặt cô được rửa sạch sẽ, mặt mộc không hề trang điểm, da thịt trắng nõn, lúc nhiễm ánh nắng hoàng hôn, có vẻ không nhuộm bụi trần, hoàn mỹ không tỳ vết.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, những cánh hoa trên cây lá tả rơi xuống, rắc trên tóc dài của Kiều An Hào và cô bé, Kiều An Hào giơ tay lên cẩn thận lấy cánh hoa xuống.

Lục Cẩm Niên đang bung chậu nước, dựa vào cửa, nhìn chăm chú hình ảnh trước mặt mình đến mức thất thần, trái tim giống như bị gió nhẹ vờn qua một cái, mềm mại vô cùng.

Cô bé phát hiện ra Lục Cẩm Niên đầu tiên, cô cầm bút, nghiêng đầu, nhìn chăm chăm anh, sau đó còn nháy mắt một cái.

Kiều An Hào thấy cô bé lơ đãng, liền hô tên cô “Niếp Niếp”, sau đó nhìn theo tầm mắt của cô thì thấy Lục Cẩm Niên không biết đã tình lại từ lúc nào, liền ngồi ngay ngắn lại, mở miệng hỏi: “Anh dậy lúc nào?”

Lúc này, Lục Cẩm Niên mới hoàn hồn, “Ừm” một tiếng, đi tiếp ra ngoài sân, đổ nước trong chậu đi, sau đó liền đi về phía dưới bóng cây.

Kiều An Hào ngẩng đầu, nhìn Lục Cẩm Niên, cong khóe môi lên: “Cô bé này là Niếp Niếp, là con gái của nhà này, anh chị Trần đi ra ngoài đồng làm ruộng rồi, tôi thấy nó tập viết, liền chỉ nó vài chữ.”

Lục Cẩm Niên khẽ gật đầu, liền nhìn về trang giấy mà cô bé đang viết chữ.

Kiều An Hào cầm tay cô bé viết, coi như còn tình tế, cô bé tự mình viết, thật sự rất xiêu vẹo sứt sẹo.

Chương 462: Thời gian an nhàn tốt đẹp (2)

Lục Cẩm Niên tỉnh lại một hồi, bác Trần, anh Trần và chị Trần vác cái cuốc, từ đồng ruộng trở lại.

Buổi trưa lúc Lục Cẩm Niên ăn cơm, đã hỏi nơi này có điện thoại không, chẳng qua chỉ có một nhà duy nhất trong thôn có, buổi trưa trong nhà không ai, đúng lúc anh Trần trở lại, vừa vặn thấy nhà kia mở cửa, cho nên quay về rồi lập tức mang theo Lục Cẩm Niên đến.

Anh Trần kể lại tình huống của Lục Cẩm Niên lần nữa, gia đình kia dẫn anh Trần và Lục Cẩm Niên vào phòng, chỉ vào trên bàn có một cái điện thoại, ý bảo Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên đi tới, cầm điện thoại lên, quay số điện thoại trợ lý.

Điện thoại rất nhanh được nhận nghe, giọng trợ lý mở miệng, mang theo vài phần nóng nảy: "Có tin tức của Lục tổng và cô Kiều?"

Lục Cẩm Niên dừng lại một lát, mới bình thản nói hai chữ: "Là tôi."

"A?" Trợ lý ở đầu dây bên kia, rõ ràng không phản ứng kịp, một lát sau, mới kinh ngạc mở miệng, lớn tiếng gọi một câu: "Lục tổng? Lục tổng là anh sao?"

"Ừ."

"Lục tổng, thật sự là anh, bây giờ anh đang ở đâu? Đúng rồi, anh có gặp cô Kiều? Tình hình hai người như thế nào?" Trợ lý liên tiếp hỏi mấy vấn đề.

"Tôi đang ở cùng với cô ấy, không sao." Lục Cẩm Niên dừng lại, còn nói: "Bây giờ tôi và cô ấy đang ở..."

Lục Cẩm Niên nói tới đây, liếc mắt nhìn anh Trần đứng một bên, lập tức hiểu ý tứ của anh, nhận lấy điện thoại, nói rõ tên thôn của mình và vị trí cho trợ lý của Lục Cẩm Niên, chờ trợ lý của Lục Cẩm Niên nhớ kỹ rồi, anh Trần đưa điện thoại cho Lục Cẩm Niên, trợ lý mở miệng nói: "Lục tổng, bây giờ tôi sẽ đi đón hai người."

-

Trở lại nhà của anh Trần, chị Trần đã làm xong cơm tối, người trong thôn, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi rất đơn giản, ngủ sớm dậy sớm, cho nên, ăn cơm xong, bận rộn một ngày bác gái dẫn cháu gái vào nhà ngủ, mà anh Trần và chị Trần dọn dẹp thú sẵn rồi mới vào nhà nghỉ ngơi.

Ban đêm trong thôn, cực kỳ yên tĩnh, trừ ánh trăng phía chân trời, thì không còn ánh sáng nào nữa.

Buổi chiều ngủ Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên, vai sóng vai nằm ở trên giường, cũng không mệt mỏi.

Lúc ban đầu Kiều An Hảo nhắm mắt lại, suy nghĩ lung tung những chuyện khác, ai ngờ càng nghĩ càng tỉnh, cuối cùng liền trở người, mở mắt, mượn ánh trăng chiếu vào trong nhà, thấy gương mặt tuấn mỹ của Lục Cẩm Niên khiến người ta hít thở không thông.

Kiều An Hảo nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên nhìn một lát, trừng mắt nhìn, nhẹ giọng mở miệng, gọi tên của anh: "Lục Cẩm Niên?"

"Hả?" Lục Cẩm Niên mở mắt, quay đầu, ánh sáng mờ mờ trong nhà,

đôi mắt Lục Cẩm Niên đen nhánh chói mắt, dường như có thể câu mắt hồn phách.

Nhịp tim Kiều An Hảo khẽ đập, không nhìn được rõ mi mắt, né tránh tầm mắt của anh, tiếp tục lên tiếng: "Cảm ơn anh."

Nếu như không nhờ anh, có lẽ cô đã mất mạng.

"Không sao." Lục Cẩm Niên biết cô nói gì, giọng nói nhẹ nhàng trả lời, tiếng của anh, so với ánh trăng ngoài cửa sổ ánh trăng còn trong trẻo lạnh lùng hơn, nhưng lại làm cho lòng của Kiều An Hảo hiện lên một tia ấm áp không nói nên lời.

Lục Cẩm Niên nhảy từ sườn dốc xuống cứu cô, dù là có tính trong phim hay không, tình huống ngay cả sinh mạng của mình cũng có thể hi sinh hẳn không phải là chuyện dễ dàng?

Chương 463: Thời gian an nhàn tốt đẹp [3]

Kiều An Hảo không biết vì sao, trong đầu mình lại xuất hiện những ý tưởng này, tốc độ tim đập nhanh hơn rất nhiều, nàng giật giật đầu, tầm mắt tiếp

tục dừng lại ở trên sườn mặt của Lục Cảnh Niên, đầu còn chưa kịp ý thức, miệng đã thốt ra hỏi một câu:“Lục Cảnh Niên, anh vì sao tốt với tôi như vậy?”

Những lời này của Kiều An Hảo, khiến Lục Cảnh Niên sửng sốt trong nháy mắt, không biết nên trả lời như thế nào.

Sau khi Kiều An Hảo hỏi ra câu nói kia, mới ý thức được mình vừa hỏi cái gì, sau đó cả người càng trở nên căng thẳng hơn, cô ngừng thở đợi thật lớn trong chốc lát, phát hiện Lục Cảnh Niên ngồi ở bên cạnh, không có nửa điểm phản ứng, lòng của cô nhịn không được có chút xấu hổ, giống như muốn tìm cho mình một cái bậc thang, suy nghĩ lung tung một chút, liền mở miệng nói:“Lục Cảnh Niên, anh có phải vì đũa nhỏ đã mất, cảm thấy mắc nợ tôi, cho nên mới tốt với tôi như vậy ?”

Vốn Lục Cảnh Niên còn không biết phải làm sao, lúc nghe thấy những lời nói sau đó của Kiều An Hảo, âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, rất nhẹ “Uh” một tiếng.

Đũa nhỏ mất, anh thực xin lỗi cô, nhưng mà cho dù là không có đũa nhỏ, cô xảy ra nguy hiểm như vậy, thì anh vẫn không chút do dự nhảy xuống theo cô như cũ.

Chỉ là có chút tâm sự, cũng không có thể dãi bày cho cô hiểu.

Đúng là bởi vì chuyện của đứa nhỏ, mới khiến anh tốt với cô như vậy a..... đáy lòng Kiều An Hào hiện lên một tia mất mát, nhưng mà, cho dù là mắc nợ, cần phải bồi thường tới mức sinh mệnh của bản thân cũng không cần sao?

Kiều An Hào rất muốn mở miệng, ở truy hỏi Lục Cận Niên một câu, nhưng mà lời nói tới cửa miệng, trong lúc nhất thời liền tạm dừng lại.

Vừa rồi cô thế nhưng muốn hỏi Lục Cận Niên một câu: Có phải anh thích tôi hay không, cho nên mới từ thượng nhai nhảy xuống theo?

Xác thực, Lục Cận Niên đối tốt với cô, làm nhiều chuyện vì cô, khiến cho cô có vài phần ảo giác như vậy, rằng anh thích chính mình.

Nhưng là, nếu không phải thì sao?

Kia chẳng phải đến lúc đó xấu hổ muốn chết?

Cánh môi Kiều An Hào thàn giật giật, cuối cùng vẫn đem lời nói của chính mình nuốt trở lại trong bụng.

Lục Cận Niên nằm ở một bên, bởi vì lời nói vừa rồi của Kiều An Hào, trong lúc nhất thời mới nhớ tới một chuyện quan trọng, lại quay đầu, nhìn chằm chằm ánh mắt của Kiều An Hào, nghiêm túc hỏi:“Chuyện em làm giải phẫu, tôi đã cho bệnh viện một khoản lớn để bịt miệng, vậy em làm sao mà biết được?”

Câu hỏi của Lục Cận Niên, đánh vỡ suy nghĩ miên man của Kiều An Hào, nàng theo bản năng thành thật trả lời:“Là một y tá trong bệnh viện gửi một văn kiện đến cho tôi.....”

Nói tới đây, Kiều An Hảo ngồi xổm xuống, nhận ra không thích hợp, ngược lại hỏi lại Lục Cận Niên: “Không đúng a, y tá kia nói là anh không cần con của tôi, còn nói cô ta là đồng lõa, trong lòng tràn đầy áy náy, cho nên mới chuyển phát nhanh tới cho tôi, báo cho tôi biết chân tướng, muốn cứu giúp bản thân, nhưng mà con của ta chết từ trong trứng nước, cô ta vì sao còn áy náy?”

Lục Cận Niên căn bản không để ý đến lời nói phía sau của Kiều An Hảo, mi tâm nhíu chặt hỏi: “Bên trong chuyển phát nhanh là cái gì?”

“Anh ký tên vào hóa đơn giải phẫu sinh non a.”

“Khi nào thì nhận được?”

Kiều An Hảo suy nghĩ một chút: “Là ngày sinh nhật của tôi...”

Sinh nhật ngày đó của cô, không phải là ngày Hứa Gia Mộc tỉnh lại sao?

Lục Cận Niên tay nắm chặt thành quyền, mơ hồ hiểu được, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra .

Sợ là chuyện này hết thảy, đều là do Hàn Như Sơ làm đi.

Chương 464: Thời gian an nhàn tốt đẹp(4)

Bà đưa tổ yến cho Kiều An Hào, cho thuốc ngủ vào, cho nên bà biết chắc chắn Kiều An Hào sẽ bị sảy thai, cũng biết chắc chắn cô phải đến bệnh viện để làm giải phẫu nạo thai.

Con trai của bà tỉnh lại, bà lo trước lo sau, sợ Kiều An Hào và anh sắm vai vợ chồng một thời gian dài như vậy sẽ nảy sinh cảm tình, cho nên đã nghĩ tất cả mọi biện pháp để thăm dò lỗ hổng của mình.

Anh của lúc đó, chỉ nghĩ cách làm như thế nào để Kiều An Hào bớt khổ sở mà làm quên mất phải che giấu chính mình để người khác không nắm đằng chuôi.

Nhất thời lơ là, suýt nữa đã gây ra sai lầm lớn!

Nếu Kiều An Hào không gặp phải sự cố lúc quay phim, có lẽ cả đời này anh cũng không thể biết, trong lòng cô đã ngưng kết thù hận với mình.

Năm năm trước, ngày sinh nhật đó của cô, bà ta ném hết tất cả hoa tươi và bánh ngọt mà anh tặng cho cô.

Năm năm sau, vẫn đúng vào ngày sinh nhật của Kiều An Hào, bà ta lại hãm hại để Kiều An Hào phán tội tử hình cho anh.

Hóa ra, bà ta tàn nhẫn hơn rất nhiều so với trong trí tưởng tượng của anh.

So với người y tá xa lạ kia, đêm qua Lục Cẩm Niên lại giải thích hết mọi sự tình cho cô nghe, Kiều An Hảo đương nhiên không hề chần chừ gì mà tin tưởng anh, cô không chú ý đến sự thay

đổi của anh, tiếp tục nói ra sự nghi ngờ trong lòng mình: “Tại sao người y tá kia lại nói dối tôi? Cô ta có mục đích gì?”

Lục Cẩm Niên hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cũng không hề nghe thấy Kiều An Hảo đang nói gì.

Kiều An Hảo đợi một lúc lâu, cũng không thấy anh đáp lại, không nhận được lên tiếng gọi anh: “Lục Cẩm Niên?”

Lục Cẩm Niên vội vàng thu lại suy nghĩ của mình, nhạt nhẽo mở miệng nói với Kiều An Hảo: “Tôi cũng không rõ... mọi việc tôi đều giao cho trợ lý giải quyết, trước đây cậu ta cũng từng nói với tôi, là có một y tá cầm danh thiếp của tôi để uy hiếp cậu ta đưa thêm tiền, cậu ta không để ý lắm, tôi nghĩ có thể là như vậy, nên mới tìm em.”

Hóa ra là như vậy... Kiều An Hảo tin là thật, vẫn cảm thán một câu: “Con người bây giờ, vì tiền bạc, chuyện trái lương tâm cỡ nào cũng có thể làm được.”

Sau khi cảm thán xong, Kiều An Hảo lại thể hiện sự áy náy của mình với Lục Cẩm Niên: “Thế nhưng dù là như thế nào, Lục Cẩm Niên, tôi vẫn nên nói một tiếng xin lỗi với anh.”

“Ừhm, không sao...” Lúc anh nói đến đây, liền dừng lại, trong mắt liền lóe lên một tia chết chóc.

Có một số việc, người khác đã cố ý muốn cô hiểu lầm, làm sao cô còn có thể nhìn ra được?

Hàn Như Sơ đã theo dõi cô từ lúc nhỏ đến bây giờ, cô chẳng khác nào con gái ruột của bà, đánh chết cô cũng không thể tin được là Hàn Như Sơ là người hãm hại đứa con trong bụng mình.

Cho dù bây giờ, anh nói cho cô biết sự thật, cô cũng sẽ nghĩ là anh đang nói xấu Hàn Như Sơ?

Sở dĩ anh có thể chịu đựng sự ghét bỏ và khinh thường của Hàn Như Sơ dành cho mình từ trước đến nay, thậm chí cả những sự thương tổn, nhưng chuyện này liên quan đến đứa con của anh, anh không thể ngồi yên không làm gì được, một ngày nào đó, anh sẽ bắt Hàn Như Sơ phải trả một cái giá thật đắt.

Lục Cẩm Niên nhắm mắt lại, đè ép luồng cảm xúc đang quay cuồng trong ngực xuống, sau đó mới mở miệng, âm thanh cực kỳ nhạt: “Thật ra chuyện này, tôi cũng có trách nhiệm.”

Dừng một lúc, Lục Cẩm Niên còn nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Nói chuyện lâu như vậy, đúng là Kiều An Hào đã bị sự buồn ngủ đột kích, mí mắt bắt đầu đánh nhau, sau cùng liền khép lại, lúc cô còn chưa ngủ say, còn mơ mơ màng màng cảm giác được có người tiến đến gần, để lại trên trán cô một nụ hôn ấm áp ướm át.

Chương 465: Thời gian an nhàn tốt đẹp(5)

Editor : Meitu

Kiều An Hảo khẽ nhăn trán, mơ hồ ngửi thấy mùi thơm đặc biệt trên người Lục Cẩm Niên, sau đó bên tai truyền đến một lời nói thâm tình: "Kiều Kiều, tôi thích em, thích từ rất lâu rồi..."

Kiều An Hảo cho là trong mơ, khóe môi không nhin được cong lên, đầu khẽ cọ cọ vào gối, hoàn toàn ngủ sau.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hảo ngủ hồi lâu, vươn tay, sờ sờ tóc của cô, sau đó liền nằm trở về chỗ cũ.

-

Sáng sớm hôm sau Kiều An Hảo bị tiếng sấm làm thức tỉnh, cô ngồi dậy, liếc mắt nhìn nửa giường, chẳng biết Lục Cẩm Niên đã đi đâu, ngoài cửa sổ trời mưa rất lớn, Kiều An Hảo ra ngoài, thấy trong phòng khách chỉ có một mình chị Trần, đang ngồi trên ghế, khâu vá sửa lại một cái áo của đàn ông.

"Cô Kiều, đã tỉnh?" Chị Trần ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Kiều An Hảo, đặt đồ trong tay xuống, đi tới một bên, bưng bữa ăn sáng đến trên bàn cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo nói một tiếng cảm ơn, ngồi xuống, hỏi: "Bọn họ đâu?"

"Đi lên núi hái măng rồi."

Kiều An Hào không lên tiếng, cúi đầu yên lặng ăn cơm, ăn được một nửa, bên ngoài vừa có một tia chớp mãnh liệt, sau đó nổ tung đĩnh tai nhúc óc, tiếng mưa rơi trở nên lớn hơn, Kiều An Hào theo bản năng quay đầu, nhìn qua cửa, thấy phía ngoài mưa to tầm tã, trên đất cũng có bong bóng, đáy lòng xuất hiện một tia lo lắng, tự dưng cũng mất khẩu vị ăn cơm.

Kiều An Hào thường xuyên nhìn ngoài cửa, khiến chị Trần chú ý, chị Trần mang theo vài phần an ủi nói: "Cô Kiều, cô yên tâm, nơi này thường mưa to, không có chuyện gì, chút nữa mưa sẽ ngừng."

Kiều An Hào nhẹ nhàng gật đầu, đáy lòng vẫn như cũ, thế giới bên ngoài đã bị nước mưa bao phủ, trắng xóa một mảnh, từ nhỏ lớn lên ở Bắc Kinh, rất ít gặp phải thời tiết như vậy.

Chị Trần muốn giải tỏa đáy lòng khẩn trương của Kiều An Hào, vừa giống như một mình nhàm chán đơn giản muốn trò chuyện mấy câu, lại mở miệng hỏi: "Cô Kiều, hai người là người ở đâu?"

Kiều An Hào nhìn chằm chằm bên ngoài trời, hơi mang theo vài phần không yên lòng nói: "Bắc Kinh."

"Bắc Kinh à, thành phố lớn, khó trách thoát nhìn mọi người có khí chất như vậy." Chị Trần vừa nói, vừa vá xong cái áo, sau đó dùng hàm răng cắn đứt sợi chỉ.

Bên ngoài một hồi sấm sét, sắc mặt Kiều An Hào trắng bệch, vô cùng hoảng hốt, khiến cả thân thể hơi run rẩy.

Chị Trần không nhịn được bật cười: "Cô Kiều, cô yên tâm, nhất định người đàn ông của cô sẽ trở về lành lặn."

Người đàn ông của cô... Kiều An Hào ngẩn ra vừa định giải thích với chị Trần, trong sân liền xuất hiện hai bóng đen.

Lời Kiều An Hào nhất thời sắp sửa nói nuốt vào bụng, nhanh chóng đứng lên, sau đó thấy khắp người anh Trần đầy bùn đi vào, mà Lục Cẩm Niên sau lưng cũng đầy bùn, mặc dù thế, vẫn như cũ che không che giấu được khí chất cao quý tản ra từ trong xương thịt.

Kiều An Hào thấy Lục Cẩm Niên bình yên vô sự trở lại, tâm trạng lo lắng cuối cùng cũng buông lỏng, vừa mới chuẩn bị mở miệng hỏi một câu Lục Cẩm Niên có sao không, chị Trần đã mở miệng cười nói: "Ai da, anh Lục, cậu đã trở lại, cậu cũng không biết vợ cậu sáng sớm đã thức dậy, thấy thời tiết đáng sợ như vậy, nghe cậu lên núi hái măng, bị dọa sợ đến muốn khóc."

Chương 466: Thời gian an nhàn tốt đẹp [6]

Trần đại tẩu nói xong nhìn về phía chiếc bàn mở to miệng, nói:“Cậu xem, ngay cả bữa sáng cũng ăn không vô.”

Lục Cẩm Niên liếc mắt nhìn bữa sáng một cái, mới đưa tầm mắt nhìn về phía Kiều An Hào đang đứng một bên.

Kiều An Hào bị một câu có từ “Lão bà” trong lời nói của Trần đại tẩu, khiến cho sắc mặt đỏ bừng, lúc tiếp xúc với tầm mắt của Lục Cẩm Niên tầm mắt, trong lúc nhất thời cô chỉ biết cúi đầu co quắp, tự nhiên quên mất chuyện mở miệng làm sáng tỏ quan hệ của mình với Lục Cẩm Niên, không phải như bọn họ nghĩ.

Từ lúc trước khi bọn họ trở về Trần đại tẩu, đã nấu nước ấm, nên Lục Cẩm Niên trực tiếp đi tắm rửa, đợi đến khi anh tắm xong, mưa lớn bên ngoài đã ngừng, ánh mặt trời lẳng lẳng chiếu xuống khắp nơi, toàn bộ thế giới đều bình yên tốt đẹp.

Kiều An Hào bưng bát canh gừng mà Trần đại tẩu vừa mới nấu, lúc đi vào phòng, nhìn thấy tóc của Lục Cẩm Niên, ướt nhẹ, còn giọt nước, cô nhíu mi lại, đặt bát canh gừng ở trên bàn, xoay người đi ra ngoài, cầm một cái khô ráo khăn mặt trở lại.

Lục Cẩm Niên ngồi ở trên mép giường, bưng bát canh gừng, đang chậm rãi uống, có giọt nước, rơi vào trong bát.

Kiều An Hào đi lên trước, đứng ở một bên cầm khăn mặt đặt ở trên đầu Lục Cẩm Niên, động tác mềm nhẹ giúp anh lau.

Tay Lục Cẩm Niên bưng bát canh gừng hơi hơi run lên một chút, canh gừng nóng bỏng vẩy lên tay của anh, vương ra một mảnh nhỏ hồng, sau đó anh liền nhắm mắt lại, bất động thanh sắc tiếp tục chậm rãi uống canh.

Trong phòng vô cùng im lặng, sau một lúc lâu, Kiều An Hào mới nhẹ giọng mở miệng: “Việc kia Trần đại tẩu, hiểu lầm .”

Lục Cẩm Niên sửng sốt một lát, mới hiểu được Kiều An Hào ám chỉ là cái gì, anh như có như không “Uh” một tiếng, đặt bát trên ngăn tủ.

Kiều An Hào lấy ra khăn mặt, sờ sờ sợi tóc của Lục Cẩm Niên, đã khô một nửa, sau đó chuẩn bị xoay người rời đi, kết quả không biết như thế nào chân vướng vào chân của Lục Cẩm Niên, cả người liền ngã nhào vào trong lòng Lục Cẩm Niên, mắt của cô trong lúc đó hồng giống như máu, lúc giãy trong lòng Lục Cẩm Niên định đứng lên, người đàn ông lại cầm lấy cổ tay của cô.

Thân thể Kiều An Hào run rẩy một chút, ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt của Lục Cẩm Niên.

Tốc độ tim đập của Kiều An Hào bắt đầu nhanh hơn, mang theo một tia hoảng hốt.

Không biết khi nào, tay Lục Cẩm Niên đã kéo cổ tay của cô, đưa ra sau đầu cô, hơi hơi nâng đầu của cô lên một tí, sau đó cô cảm giác được đầu của anh, nước rơi xuống dưới, khoảng cách của mặt của cô, càng ngày càng gần.

Trong khoảnh khắc này, Kiều An Hào cảm thấy trái tim đều bản thân ngừng đập, lông mi dài chớp hai cái, sau đó liền chậm rãi nhắm mắt lại, cô hiểu rõ cảm nhận được hơi thở của anh phun ở trên mũi của

cô, phát ra cảm giác.

Kiều An Hảo không nhận được nuốt một ngụm nước miếng, tuy rằng cô đã nhắm mắt lại, không nhìn thấy gì, nhưng không biết phải nói làm sao, khoảng cách từ môi của người đàn ông đến môi của cô, rất gần rất gần, gần Đột nhiên chạm vào nhau ở cùng một chỗ.

Một loại mãnh liệt mà lại kích thích như có dòng điện chạy qua, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân Kiều An Hảo, lông mi của cô run run lợi hại.

Môi của Lục Cận Niên dán trên môi của Kiều An Hảo thật lâu sau, anh mới hơi dùng sức, chậm rãi ma sát một chút, ngay tại đầu lưỡi của anh, thăm dò, muốn tách ra môi của cô, đột nhiên truyền đến âm thanh của Trần đại tẩu: “Cậu Lục, cô Kiều, có người đến tìm hai người

Chương 467: Thời gian an nhàn tốt đẹp (7)

Động tác của Lục Cận Niên dừng lại, cả người Kiều An Hào liền tỉnh táo lại, theo bản năng tránh thoát ra khỏi lòng anh, đổ mặt cúi thấp đầu chỉnh sửa lại quần áo trên người, nói vọng ra ngoài cửa, sau đó nhìn thoáng qua Lục Cận Niên, đi ra ngoài trước.

“Trước cửa có hai chiếc xe đỗ lại, nói là tới đón hai người...” Chị Trần vừa nói, vừa chỉ ra ngoài sân, Kiều An Hào đi ra ngoài, nhìn người đang đứng trong sân, sững sốt một cái, trong nháy mắt liền cười lên: “Chị, anh Gia Mộc!”

-

Lục Cận Niên vẫn đi theo sau Kiều An Hào, nghe được hai cái tên cô vừa hô lên, bước chân liền dừng lại tại chỗ, qua một lúc lâu sau, mới đi tiếp. tới trước cửa nhà, nhìn thấy ba người đang đứng trong sân, nói cười không ngừng.

Có lẽ Hứa Gia Mộc biết được chân của Kiều An Hào bị thương, vẫn để Kiều An Hào nhanh chóng ngồi xuống dưới bóng cây, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt cô, kéo ống quần của cô lên, kiểm tra miệng vết thương một chút.

Lúc tới đây, có thể bọn họ đã dự đoán được sẽ có người bị thương, liền cố ý mang theo hòm thuốc, Kiều An Hào chạy đi lấy ở trên xe, Hứa Gia Mộc vẫn duy trì dáng ngồi chồm hổm, bôi thuốc lên đùi Kiều An Hào, đầu tiên là thuốc tiêu độc, sau đó là thuốc mỡ, rồi lấy băng gạc quấn lại kỹ lưỡng.

Hứa Gia Mộc ngẩng đầu lên, cũng không biết nói với Kiều An Hào câu gì, Kiều An Hào lại nhìn về phía cậu ta vừa cười vừa lắc đầu.

Ánh mặt trời chói lọi chiếu vào trên gương mặt của cô, khiến nụ cười của cô càng thêm nổi bật, đắm vào trong mắt Lục Cẩm Niên đến đau đớn, theo bản năng liền quay đầu đi, đứng ở cửa có chút run rẩy, mãi đến khi trợ lý của anh đi lên phía trước, hô một tiếng “Lục tổng”, Lục Cẩm Niên mới vội vàng lấy lại tinh thần, quay đầu, nhìn thoáng qua anh chị Trần, mở miệng nói một câu: “Cảm ơn”, sau đó lại liếc mắt nhìn trợ lý, trợ lý biết điều liền đưa một chiếc phong bì cho anh, Lục Cẩm Niên nhận lấy, đưa về phía vợ chồng bọn họ, nói: “Cảm ơn sự chăm sóc của hai người mấy ngày qua, đây là chút lòng thành của tôi.”

Anh Trần nhận lấy chiếc phong bì, thấy bên trong là một xấp tiền đỏ rực, lập tức liền xua tay, muốn trả lại cho Lục Cẩm Niên, sau cùng vẫn là trợ lý tiến lên, khuyên can mãi hồi lâu, hai vợ chồng anh Trần mới nhận lấy.

“Lục tổng, chúng ta đi bây giờ chứ?” Sau khi tạm biệt mọi người trong nhà anh Trần, trợ lý quay đầu, thấy Lục Cẩm Niên đang đứng nhìn chăm chăm vào một khoảng không nào đấy ở ngoài cửa đến thất thần, liền hỏi.

Lục Cẩm Niên thu lại tầm mắt, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Trợ lý lập tức đi về phía ba người đang trò chuyện vui vẻ, ngữ điệu cung kính nhắc nhở: “Anh Hứa, hiện giờ chúng ta có thể xuất phát rồi.”

“Chờ một chút, tôi đi tạm biệt anh chị Trần.”

Kiều An Hào đứng lên, đi vào trong nhà.

Hứa Gia Mộc đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn Lục Cẩm Niên đang đứng ở trong nhà, hô một tiếng: “Anh.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, không hề nói gì, xem như chào một tiếng, sau đó tầm mắt liền rơi xuống trên người Kiều An Hào.

Có thể là vì đau chân, hai ngày này cô đều đi lại khắp khiêng, tốc độ rất chậm chạp.

Mặt đất vừa hứng nước mưa, có rất nhiều những vũng nước còn đọng lại, cô đi rất cẩn thận, chắc là sợ ướt giày.

Kiều An Hào đi được khoảng năm bước, đột nhiên liền đứng tại chỗ bất động, Kiều An Hạ nghi ngờ hô một tiếng: “Kiều Kiều?”

Kiều An Hào không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên, sờ trán của mình, sau đó cả người liền mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Chương 468: Thời gian an nhàn tốt đẹp (8)

"Kiều Kiều!"

"Cô Kiều!"

"Cô Kiều!"

Dường như mọi người đều gọi thành tiếng.

Trước hết Lục Cẩm Niên chạy tới Kiều An Hào, theo sát phía sau chính là Hứa Gia Mộc, chẳng qua là khoảng cách của Hứa Gia Mộc với Kiều An Hào, gần hơn so với Lục Cẩm Niên rất nhiều, cho nên dù tốc độ của Lục Cẩm Niên rất nhanh, nhưng mà Hứa Gia Mộc đã chạy tới trước mặt Kiều An Hào, ngồi xổm người xuống, bế Kiều An Hào lên.

Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt Kiều An Hào, dịu dàng gọi tên Kiều An Hào, mà Kiều An Hào chẳng qua là không có sức lực dựa vào bờ vai của anh, không có phản ứng nào.

Lục Cẩm Niên vốn là muốn làm động tác cúi người, cứ cứng rắn ngừng lại, anh nhìn Kiều An Hào rúc vào trong ngực Hứa Gia Mộc, nhắm mắt lại sắc mặt tái nhợt, ánh mắt có chút sợ hãi.

Bởi vì lúc này chạy rất nhanh, hơi thở của anh không yên, tay vẫn còn ngơ ngác duy trì tư thế đưa ra.

Chị Trần, anh Trần, Kiều An Hạ và trợ lý cũng vây quanh.

"Cô Kiều sao vậy? Sao đột nhiên lại ngất xỉu?" Chị Trần lo lắng nhìn, anh Trần hỏi.

"Kiều Kiều, Kiều Kiều!" Kiều An Hạ lắc lắc cánh tay Kiều An Hào, sau đó có chút gấp gáp lớn tiếng gọi Hứa Gia Mộc: "Hứa Gia Mộc, cậu còn đứng đây làm gì? Nhanh đưa Kiều Kiều đến bệnh viện!"

Hứa Gia Mộc nghe Kiều An Hạ gọi như vậy, chợt bình tĩnh lại, sau đó ôm Kiều An Hào, xoay người chạy về phía ngoài cửa.

Kiều An Hạ vội vã nói một câu "Cảm ơn mọi người đã chăm sóc Kiều Kiều", sau đó giẫm lên đôi giày cao 10cm, bước đi như bay, đuổi theo Hứa Gia Mộc, nắm chặt túi xách mình, kéo cửa xe, sau đó còn vươn tay, đẩy Kiều An Hào vào trong xe Hứa Gia Mộc, giọng nói ra lệnh: "Đưa chìa khóa xe cho tôi, cậu cũng lên xe, tôi mở ra!"

Sau đó Kiều An Hạ không chờ Hứa Gia Mộc tìm chìa khóa đưa, hấp tấp vươn tay, chui vào trong túi quần của Hứa Gia Mộc, kèm theo tiếng của Hứa Gia Mộc, "Kiều An Hạ, cô tìm đâu vậy!", sau đó chìa khóa xe đã được Kiều An Hạ cầm trong tay, khinh bỉ liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc, một

dáng vẻ lười phải nói chuyện với anh, trực tiếp chui vào trong xe, khởi động.

"Anh, mọi người nhanh lên một chút!" Hứa Gia Mộc nhìn về phía sau lưng gọi một tiếng, sau đó lên xe, cửa xe còn chưa kịp bắt đóng, Kiều An Hạ đã đạp chân ga, xe nhanh chóng vọt ra ngoài, nước dơ ven đường văng lên mặt Hứa Gia Mộc, anh tức giận tiếp tục rống lên một câu "Kiều An Hạ, cô có thể bình tĩnh chút không!"

Tiếp theo cửa xe đóng lại, sau đó nhanh chóng lái đi, rất nhanh

không thấy bóng dáng nữa.

"Lục tổng, chúng ta cũng đi thôi?"

Trợ lý nhắc nhở một câu, để cho Lục Cẩm Niên nhanh chóng bình tĩnh lại, rũ mí mắt, che đậy đáy mắt ảm đạm, đứng thẳng người, thu lại hai tay chuẩn bị ôm Kiều An Hào, sau đó quay đầu nhìn chị Trần và anh Trần, mở miệng muốn nói mấy câu tạm biệt, nhưng làm thế nào cũng không nói được câu gì, cuối cùng chẳng qua là khẽ gật đầu, rồi cất bước, đi tới phía cửa.

Anh Trần và chị Trần cùng nhau tiễn Lục Cẩm Niên và trợ lý, Lục Cẩm Niên vẫn giữ dáng vẻ không nói một lời, trợ lý nhiệt tình nói với hai người họ không cần, sau đó khởi động xe, đuổi theo chiếc xe trước mặt.

Xe Lục Cẩm Niên, theo sát xe Kiều An Hạ, dừng ở một bệnh viện gần đó.

Chương 469: Thời gian an nhàn tốt đẹp thời gian [9]

Xe còn chưa ngừng hẳn, Lục Cận Niên đã mở ra cửa xe xuống xe, sai bước đi về phía phía cái đình trước xe, mọi người còn chưa đi đến, liền nhìn thấy Hứa Gia Mộc xuống xe, ôm lấy Kiều An Hào chạy về phía phòng khám, Kiều An Hạ vừa khóa xe, vừa đuổi theo.

Lục Cận Niên bước chân luẩn quẩn một chút, sau đó cũng đuổi kịp.

Trong bệnh viện thấy có người hôn mê, lập tức đưa Kiều An Hào vào phòng phẫu thuật.

Hứa Gia Mộc ngồi nghỉ ngơi ở ghế, mặt mang lo lắng.

Kiều An Hạ cũng đứng ngồi không yên, ngồi xuống lại đứng lên, thỉnh thoảng còn giẫm lê giày cao gót, ở trước mặt Hứa Gia Mộc đi đi lại lại.

Hứa Gia Mộc bị Kiều An Hạ làm cho tâm phiền ý loạn, nhin không được ngẩng đầu: “Kiều An Hạ, có thể ngồi xuống im lặng một lát hay không.”

“Hứa Gia Mộc, lão bà của anh đang nằm ở bên trong, anh có thể biểu hiện sốt ruột một chút hay không?” Kiều An Hạ không lưu tình chút nào đáp một câu.

Hứa Gia Mộc bị mắng không thể phản bác, cuối cùng liền khoát tay áo, một bộ lười quan tâm đến dáng vẻ của Kiều An Hạ.

Lúc miệng Kiều An Hạ nói ra “Lão bà anh” Ba chữ thời này, trợ lý theo bản năng liếc mắt nhìn Lục Cận Niên đang đứng trước cửa sổ cách Hứa Gia Mộc và Kiều An Hạ khoảng năm thước một cái.

Lúc đó Lục Cận Niên phi thường im lặng, giống như hoàn toàn không nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi, ánh mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, thân thể động cũng không động. Nhưng mà trợ lý vẫn lưu ý đến tay của Lục Cận Niên đặt ở trên cửa sổ, nắm thành quyền, bởi vì dùng sức quá mức, xương khớp xương phiếm trở nên trắng bạch.

Qua khoảng nửa giờ, cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, bác sĩ từ bên trong đi ra.

Kiều An Hạ xông tới trước:“Em tôi rất cuộc bị sao vậy?”

Hứa Gia Mộc cũng theo sát phía sau cũng đi đến trước mặt bác sĩ.

Lục Cận Niên đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía bác sĩ bị Kiều An Hạ cùng Hứa Gia Mộc vây quanh.

Thầy thuốc tháo khẩu trang xuống, nói:“Bệnh nhân không có việc gì, chẳng qua gần đây nghỉ ngơi không tốt, lạnh, dẫn đến trong cơ thể xuất hiện một ít chứng viêm, hiện tại sốt cao, huyết áp quá thấp, cho nên mới ngất, đã truyền dịch cho cô ấy .”

Dừng lại một lát, bác sĩ lại nói:“Trong các người ai thuận tiện, thì cầm giấy đi làm thủ tục nằm viện.”

Lục Cận Niên nhìn thoáng qua trợ lý, trợ lý lập tức thức thời đi lên trước:“Đại Kiều tiểu thư, Hứa tiên sinh, để tôi đi.”

Hứa Gia Mộc cùng Kiều An Hạ gật đầu một cái, không có cự tuyệt,

trợ lý cầm lấy đi ra, lúc đang chuẩn bị xuống lầu, Lục Cẩm Niên lại vươn tay, cầm lấy tờ giấy từ trong tay của anh ta , đi xuống lầu.

Lúc Lục Cẩm Niên trở lại, Kiều An Hào đã được một phòng bệnh đơn, lúc cô té xỉu, y phục trên người đều đã bị bẩn, bây giờ đã thay đổi bằng đồng phục của bệnh viện, im lặng nằm ở trên giường bệnh, trên tay có kim truyền dịch, Hứa Gia Mộc ngồi ở mép giường, cầm một cái khăn mặt sạch sẽ, đang lau bìn trên mặt và tóc cho cô.

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa nhìn một màn như vậy một lát, cuối cùng không có đi vào, chỉ đưa hóa đơn thuốc cho trợ lý, sau đó xoay người một mình đi xuống lầu.

Lúc Lục Cẩm Niên đi, đã là chạng vạng, trong tay cầm mấy gói to.

Kim tiêm trên tay Kiều An Hào đã được rút ra , dán bông lên, nằm ở trên giường bệnh ngủ rất trầm.

Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Lục Cẩm Niên, ba người Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ và trợ lý liền suốt đêm chạy xe tới nơi đó, một đêm không ngủ, lại ở trong bệnh viện một ngày, đều mệt đến chóng đờ không được nữa, nên bây giờ đều đang ngủ.

Chương 470: Thời gian an nhàn tốt đẹp (10)

Hứa Gia Mộc nằm úp sấp bên cạnh giường bệnh, Kiều An Hạ và trợ lý, một người ngồi trên ghế sofa, một người ngồi trên ghế đơn.

Lục Cẩm Niên không quấy rầy bọn họ, nhẹ nhàng đặt mấy thứ đồ vừa mua lên trên bàn, sau đó đi tới bên cạnh giường bệnh, vươn tay sờ trán của Kiều An Hạ, vẫn còn đang sốt.

Lục Cẩm Niên chậm rãi thong dong đi vào trong nhà tắm, cầm lấy khăn mặt, thấm nước lạnh, vắt khô, rồi đi ra đặt lên trán của cô.

Nhiệt độ lạnh lẽo, khiến cô dễ chịu hơn một chút, lông mày vốn đang nhíu lại, từ từ giãn ra.

Lục Cẩm Niên ở bên cạnh giường bệnh, không hề rời đi, anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt trở nên có chút mềm mại, nhìn thật lâu, liền vươn tay, sờ lên mặt của cô.

Tay anh vừa mát vắt khăn mặt, còn dính nước lạnh, chưa có lau khô, nên hiện giờ khá lạnh, khiến cô đang sốt cao, không nhận được luyến tiếc mà cọ vào trong lòng bàn tay anh hai lần.

Dáng vẻ ngoan ngoãn của cô như thế này, khiến khóe môi anh hơi cong lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, sau đó liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc đang ngủ say ở bên cạnh, đôi mắt chớp chớp hai lần, liền rút tay của mình về, tránh ra một bên.

Mãi cho đến lúc y tá tiến vào đưa cơm chiều, Hứa Gia Mộc, Kiều An

Hạ, và trợ lý mới tỉnh lại.

Thừa lúc mọi người ăn cơm, y tá liền đi đo nhiệt độ cho Kiều An Hào, nhưng vẫn sốt cao như cũ, y tá lại phải chăm sóc cho cô.

Cơm nước xong, đã là tám giờ tối, Hứa Gia Mộc nhìn dáng vẻ phờ phạc mệt mỏi của Kiều An Hạ, lại nhìn phòng bệnh nhỏ hẹp, mở miệng nói: “Nếu không mọi người đi tìm khách sạn nào đó nghỉ ngơi đi, nơi này có tôi là được rồi.”

Lục Cẩm Niên muốn ở lại, nhưng là đã có Hứa Gia Mộc ở đây rồi, làm gì đến lượt anh có tư cách để chăm sóc cô?

Khuôn mặt của anh bình tĩnh nhìn Kiều An Hào đang nằm trên giường bệnh một lúc, sau đó nhẹ nhàng mà gạt đầu một cái, nói: “Được.”

Trước khi đi ra khỏi cửa, Lục Cẩm Niên còn chỉ vào túi đồ lớn mà chiều này mình vừa xách đến: “Đó là quần áo mua cho cô ấy.”

“Ừm.” Hứa Gia Mộc gạt đầu, nói: “Em biết rồi.”

Lục Cẩm Niên lại liếc mắt nhìn Kiều An Hào đang ngủ say, sau đó bước tiếp ra khỏi phòng bệnh, khép cửa lại.

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Trợ lý tìm được một khách sạn ở gần bệnh viện, thuê lấy ba phòng, sau đó làm thủ tục nhận phòng.

Lục Cẩm Niên đứng ở trước cửa sổ, hút được khoảng ba điếu thuốc,

mới phát hiện hộp thuốc lá đã trống không, nằm trên giường, lại thế nào cũng không ngủ được, sau cùng liền thay quần áo, đi ra khỏi phòng.

Bên cạnh khách sạn có một cửa hàng tiện lợi, Lục Cận Niên mua một gói thuốc, vừa ra tới cửa đã lấy ra một điếu, đứng ở nơi đường phố xa lạ, dùng lực hút mấy hơi.

Gió đêm thổi tới, xen lẫn với cả sự khô nóng của mùa hè, thành phố nhỏ lúc về đêm, có vẻ vô cùng yên tĩnh, đường phố mới mấy giờ đã không có xe chạy, ngay cả những cửa hàng ở hai bên đường cũng đã đóng cửa, thỉnh thoảng lại có một hai chiếc xe máy chạy qua với tốc độ rất nhanh.

Lục Cận Niên đứng một lúc, sau đó liền đi tiếp về phía bệnh viện.

Khi đi vào trong bệnh viện, anh liền dập tắt điếu thuốc trong tay mình.

Hành lang rất yên tĩnh, chỉ có duy nhất tiếng bước chân của anh vang vọng lại.

Lục Cận Niên đứng ở bên ngoài phòng bệnh của Kiều An Hào, không hề đi vào, tựa người vào trên vách tường, nhìn qua tấm kính thủy tinh ngăn cách, thấy Hứa Gia Mộc đang ngồi bên cạnh giường bệnh của Kiều An Hào, đang giơ tay lên điều chỉnh tốc độ của chai truyền dịch.

Anh không nhịn được nâng mắt lên, nhìn ngọn đèn trên đỉnh đầu mình, chiếu vào trong mắt anh đến khô khốc, chua chát, trong ngực lại có một luồng cảm xúc quay cuồng không thể kìm nén được.

Chương 471: Chat webcam (1)

Có một số việc dù đã cố gắng che giấu, nhưng cuối cùng vẫn lộ ra.

Hứa Vạn Lý ở bữa tiệc, ăn cơm cùng vài nhà đầu tư trong giới giải trí, biết được lúc Kiều An Hào quay phim đã xảy ra sự cố.

Lúc đầu khi tán gẫu, Hứa Vạn Lý cũng không biết người gặp họa là Kiều An Hào, cho nên chỉ nghe qua loa, tới cuối cùng, nhà đầu tư kia liền nghiêng người thần bí nói bên tai ông, người gặp chuyện không may kia chính là con dâu của ông, sợ người nhà gây rối, nên cố ý phong tỏa tin tức.

Hứa Vạn Lý cũng không biết thật giả thế nào, nhưng về nhà vẫn kể lại chuyện cho Hàn Như Sơ, Hàn Như Sơ liền gọi điện cho mẹ của Kiều An Hạ, sau đó mẹ của Kiều An Hạ lại gọi điện cho Kiều An Hào, mãi mà không có người nghe máy, vì thế liền lo lắng đi liên hệ với Kiều An Hạ.

Dù rằng Kiều An Hạ luôn miệng giải thích trong điện thoại là Kiều An Hào không có việc gì, cô đang ở cùng với Kiều An Hào, Hứa Gia Mộc cũng đang chăm sóc Kiều An Hào, nhưng vừa mới rạng sáng ngày thứ hai, Hàn Như Sơ và mẹ của Kiều An Hào đã đáp chuyến máy bay sớm nhất, đi qua đây rồi.

Lúc trời chạng vạng tối, trợ lý mang theo đồ ăn mua bên ngoài, mở cửa xe, ngồi xuống.

Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế lái phụ, trong tay cầm chiếc di động mà trợ lý vừa mua, đang xem qua thư điện tử mà công ty gửi đến,

dường như không hề động đũa vào cơm trưa ở bên cạnh.

Trán của trợ lý nhăn lại, đặt đồ ăn vừa mua xuống xe, sau đó cầm lấy cơm trưa ném vào thùng rác ở bên cạnh, lại ngồi vào trong xe, nhìn lục Cẩm Niên đang chăm chú theo dõi màn hình di động nói: “Lục tổng, hình như đã một ngày rồi anh không ăn cái gì cả, bây giờ ăn một chút đi.”

“Tôi không đói.” Lục Cẩm Niên nhắc môi, cực kỳ nhạt nhẽo nói ra ba chữ một cách dứt khoát, sau đó tiếp tục gõ trên màn hình điện thoại di động.

Trợ lý lại mở miệng nói: “Lục tổng, cô Kiều đã có người khác chăm sóc, chắc sẽ không có chuyện gì.”

Lục Cẩm Niên giống như không hề nghe thấy trợ lý nói gì, đưa điện thoại di động đến bên miệng, giọng nói nhàn nhạt nói một câu vào bên trong điện thoại: “Hợp đồng có chút vấn đề, tôi đã đánh dấu rõ ràng chỗ cần thay đổi, vừa mới gửi mail rồi, cậu kiểm tra và xác nhận lại đi.”

Trợ lý trực tiếp bị bỏ qua, giơ tay lên cọ xát mũi của mình, nhìn qua cửa kính xe, liếc mắt thấy một cái cửa sổ của căn phòng nào đấy ở lầu hai, đáy lòng không nhịn được than lên một tiếng thở dài, cô Kiều bị bệnh, Lục Cẩm Niên là người sốt ruột nhất trên cái thế giới này lại trông giữ ở đây, chỉ tiếc vị hôn phu của cô Kiều cũng ở đây, cho nên Lục tổng chỉ có thể đứng sang một bên, nhưng là ai ngờ trời vừa sáng sớm, mẹ của anh Hứa đã ghé qua đây, bây giờ Lục tổng lại phải đợi trong xe, mãi mới đến giữa trưa, anh nghe ngóng được cô Kiều đã thức dậy, liền cao

hứng chạy tới nói cho Lục tổng biết, muốn để Lục tổng về khách sạn nghỉ ngơi một lúc, kết quả Lục tổng vẫn ngồi nguyên trong xe, không

hề có ý muốn rời đi.

Trợ lý không lên tiếng quấy rầy Lục Cẩm Niên nữa, bên trong xe cực kỳ yên lặng, Lục Cẩm Niên thì thoải mái nói vài câu với mấy người bên công ty.

Màn đêm buông xuống, mãi đến khi sắc trời đêm hoàn toàn thẫm lại, Lục Cẩm Niên mới xử lý xong công việc của mấy ngày này, đặt điện thoại sang một bên, dựa lưng ra đằng sau, giơ tay lên xoa xoa trán, sau đó nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, thấy trợ lý ngồi ở đó, vì thế dừng động tác lại, mở miệng nói: “Cậu về khách sạn trước đi.”

Chương 472: Chat webcam (2)

Trợ lý hỏi: "VẬY... LỤC TỔNG, CÒN ANH?"

"TÔI..." LỤC CẢN NIÊN NÂNG LÊN MÍ MẮT, NHÌN TRỢ LÝ VỪA ĐI QUA PHÒNG BỆNH TRÊN LẦU HAI, NÓI: "Ở LẠI."

Cô Kiều ở trong phòng bệnh, Lục tổng ở trong xe, xem như là chờ đến khi cô Kiều xuất viện, anh cũng không thể đến gần cô, cần gì chứ!

Trợ lý biết, đây không phải là chức trách của mình, nhưng chần chừ một chút, vẫn không nhịn được mở miệng khuyên: "Lục tổng, anh nên trở về khách sạn nghỉ ngơi đi, tối hôm qua anh ở bệnh viện suốt một đêm cũng không ngủ, hôm nay lại thức tiếp, cứ tiếp tục như vậy, bản thân cũng sẽ mệt mỏi."

Mệt mỏi... Tầm mắt Lục Cận Niên vẫn dừng ở trên cửa sổ phòng bệnh của Kiều An Hào, ánh đèn sáng bên trong, mơ hồ còn có thể thấy thoáng qua hình ảnh trên cửa sổ, giống như anh nghe thấy điều gì buồn cười, không nhịn được cười khẽ một tiếng, sau đó mở miệng nói: "Không đâu, tôi đã thành thói quen."

Có lẽ là do hoàn cảnh sống từ nhỏ đến giờ, tính tình Lục Cận Niên có rất nhiều chỗ thiếu sót, hướng nội, ít nói, lạnh nhạt, không hợp chỗ đông người, làm cho người khác rất khó tiếp xúc, tiếp xúc được thì cũng mệt

mỏi, dần dần, anh cũng giấu nhiều chuyện trong bụng của mình, nhưng mà lúc này, Lục Cận Niên cảm thấy đáy lòng cực kỳ khó chịu,

là cảm giác khó chịu không cách nào trút ra được, thúc đẩy anh lần đầu tiên trong đời, tâm sự với trợ lý của mình."Cậu cũng không biết, tôi ngồi ở trong xe một mình, giống như bây giờ, chờ cô ấy không biết bao nhiêu lần."

Đúng vậy, số lần trải qua, nhiều đến mức anh cũng đếm không hết.

Còn trẻ, bởi vì nghèo khó, bởi vì không thể cho cô hạnh phúc, anh không dám theo đuổi cô, có lúc suy nghĩ quá nặng, một mình len lén đứng ở dưới ký túc xá của cô, vừa đứng thật lâu, chờ cô xuất hiện, cũng không phải là mỗi lần cũng có thể may mắn thấy cô, bởi vì đôi lúc cô ở trường.

Sau đó anh và cô mất liên lạc, anh bận rộn quay phim, thời gian ở Bắc Kinh rất ít, nhưng chỉ cần trở lại, cũng sẽ chạy đến nhà họ Kiều, có lúc chờ từ trưa đến trời tối, có lúc từ trời tối đến sáng, cũng có lúc từ trời sáng đến trời sáng, không vì sao, chỉ vì anh có thể nhìn từ xa, dù là một bóng lưng, cũng tốt.

Thậm chí đến sinh nhật của anh, một câu chúc mừng sinh nhật cũng không có, anh ở nơi xa lạ rất cô đơn, cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là rất muốn rất muốn thấy cô, sau đó ngồi máy bay, ngàn dặm xa xôi trở về Bắc Kinh, chỉ tiếc, cuối cùng vẫn là buồn bã rời đi.

Cho nên, đã là thói quen, cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi, thậm chí đã rất lâu rồi, cảm thấy chỉ có như vậy, trong lòng mới có thể kiên định.

Trợ lý chưa bao giờ nói chuyện với Lục Cẩm Niên như vậy, cho nên có chút không biết nên nói tiếp thế nào, qua hồi lâu, anh mới mở miệng nói: "Lục tổng, tại sao anh không theo đuổi cô Kiều chứ? Thật ra thì, anh có thể cạnh tranh công bằng với cậu Hứa."

"Cạnh tranh công bằng?" Lục Cẩm Niên lặp lại bốn chữ này một lần, vẻ mặt trở nên có chút hoảng hốt, thời gian một năm kia, mẹ anh ta quỳ gối trước cửa nhà họ Hứa cầu xin anh cứu một mạng, anh đã đánh mất cơ hội cạnh tranh với Hứa Gia Mộc.

Quan trọng hơn là... Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng nói: "Dù mẹ cậu ta đối xử với tôi thế nào, đều là chuyện của mẹ cậu ta, trên thế giới này, cậu ta là người thân duy nhất."

Chương 473: Chat webcam [3]

Năm 11 tuổi kia, anh mất đi mẹ, được gia gia mang về Hứa gia ăn lễ mừng năm mới, Hàn Như Sơ, Hứa Vạn Lý, bao gồm cả người hầu, chưa nhìn anh lấy một con mắt, duy nhất chỉ có Hứa Gia Mộc, lấy đồ chơi của bản thân cậu ra, chia sẻ cho anh cùng nhau chơi, tính tình anh lạnh lùng, không để ý tới Hứa Gia Mộc, nhưng mà Hứa Gia Mộc lại căn bản không để ý đến sự lãnh đạm của anh, vẫn cười không ngừng tìm anh nói chuyện tán gẫu.

Vào đêm khuya lúc tiếng chuông vang lên, Hứa Gia Mộc nhận thật nhiều phong lì xì, bên trong có rất nhiều tiền mặt màu đỏ, mỗi một phong lì xì đều nhiều hơn rất nhiều so với di sản mà mẹ để lại cho anh.

Nhưng mà anh không có.

Hứa Gia Mộc ném những phong tiền lì xì vào trong thùng rác ngay cạnh đó, nói một câu, cho tới bây giờ, anh vẫn khắc sâu vào trong tim: Anh của tôi không có, tôi cũng không cần!

Chính là ở thời khắc đó, anh nhận định người em trai Hứa Gia Mộc này.

Trong khoảnh khắc này, trợ lý cảm thấy bản thân tựa hồ có chút không hiểu Lục Cận Niên .

Lời nói không tốt, vẻ mặt vĩnh viễn đều là lạnh lùng thản nhiên , thoạt nhìn giống như đang không vui, người đàn ông cũng sẽ không bi thương, người đàn ông đối với hết thảy mọi thứ trên thế gian này

đều không có hứng thú, người đàn ông nói chuyện vô cùng bèn nhọn cũng là người rất khó tiếp cận, nhưng ở sâu trong nội tâm phẩm chất lại mềm mại như vậy.

Người khác đối tốt với anh một chút, anh sẽ khắc sâu ghi tạc trong lòng, sau đó thà rằng làm tổn thương tới bản thân, cũng không nguyện ý đi tổn thương người đó một chút.

Anh biết Hứa tiên sinh thích Kiều tiểu thư, cho nên anh mới từ bỏ cơ hội cùng cậu ta tranh đoạt.

Bởi vì anh sợ tổn thương tới cậu ta.

Cho nên anh mới một mình, yên lặng chịu thống khổ và mất mát.

Trợ lý cảm thấy trong cổ họng như bị chặn lại, đặc biệt khó chịu, thật lâu sau, anh mới mở miệng nói:“Nhưng mà, Lục tổng tương lai đường còn rất dài, anh không thể chỉ vì một người mà làm như vậy? Kỳ thật, anh có thể thử đi thích cô gái khác.....”

Vốn là, anh có thể thử đi thích cô gái khác, có lẽ thích khác cô gái , anh sẽ không cần thống khổ như vậy.

Âm thanh mở miệng của Lục Cảnh Niên, mang theo một tia bất đắc dĩ thống khổ:“Nhưng mà, cô gái khác..... Cũng không phải là Kiều An Hào a.”

Trong nháy mắt, trợ lý không nói gì mà chống đỡ.

Bên trong xe lại lâm vào một mảnh im lặng, không biết qua bao lâu, Lục Cảnh Niên lại lên tiếng, thúc giục trợ lý trở về khách sạn nghỉ ngơi, trợ lý nhìn Lục Cảnh Niên, gật đầu, rời đi.

Lục Cẩm Niên hạ cửa kính xe xuống, sờ soạng chạm một điều thuốc, sương khói lượn lờ bên trong, anh nhìn chăm chăm phòng bệnh của Kiều An Hào, mặt mày hiện lên đau thương.

Rõ ràng cái cô gái kia, ngay ở trước mặt anh khoảng cách cùng lắm là hơn mười thước, nhưng mà anh lại không thể đi qua.

Giống như anh và cô mấy năm nay, anh vươn tay là có thể động vào cô, nhưng mà vươn tay thế nào cũng không thể động vào cô.

Anh và cô trong lúc đó, chỉ có một khoảng cách, nhưng mà mặc cho anh làm như thế nào, đều không thể vượt qua khoảng cách đó.

-

Ngày hôm qua truyền hai lần dịch, sáng nay lại truyền một lần, cho nên hôm nay mãi cho đến mười giờ đêm, Kiều An Hào mới truyền dịch.

Tối hôm qua Hứa Gia Mộc chăm sóc cô cả đêm, cho nên hôm nay buổi tối anh cùng Hàn Như Sơ trở về khách sạn, Kiều An Hạ cùng thím ở lại trong bệnh viện chăm sóc cô.

Kiều An Hào còn phát sốt một chút, nhưng mà tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, cô sợ buổi tối nằm chán, nên lúc trước khi Hứa Gia Mộc đi, lấy điện thoại của anh chơi.

Buổi chiều, Hứa Gia Mộc cho người ta giúp chiếc giường trong phòng bệnh nâng cao một chút, lúc mười một giờ rưỡi, Kiều An Hạ muốn uống một chút gì đó, chạy ra cửa hàng tiện lợi, mà thím lại nằm ở một chiếc giường bệnh khác, đã bắt đầu ngủ gật.

Chương 474: Chat webcam (4)

Lúc Kiều An Hào tỉnh lại đã là giữa trưa, cũng rất muốn biết tình hình hiện giờ của Lục Cẩm Niên, có thể là vì ngại Hàn Như Sơ ở đây, nên vẫn chưa hỏi ra miệng.

Kiều An Hào ngủ được một thời gian rất dài, không hề có chút buồn ngủ nào nữa, cầm điện thoại của Hứa Gia Mộc chơi trò chơi, mà lại cảm thấy nhàm chán, để di động xuống, nhắm mắt lại, nghe được tiếng ngáy cực kỳ nhẹ của bác mình, cả người cũng có chút thấp thỏm nóng nảy, liền quay người lại nhìn chăm chú màn hình điện thoại của Hứa Gia Mộc một lúc, sau đó cầm lên, tìm trong danh bạ điện thoại của Hứa Gia Mộc, số của Lục Cẩm Niên.

Di động của Lục Cẩm Niên bị hỏng, không biết hiện giờ đã thay mới chưa... chắc là bây giờ anh đang ở cùng trợ lý... nhưng là...

Kiều An Hào tìm một lượt lịch sử cuộc gọi của Hứa Gia Mộc cũng không thấy được số điện thoại của trợ lý, cô do dự một chút, ôm tâm lý muốn thử vận may, gửi một tin nhắn vào số điện thoại của Lục Cẩm Niên: “Có ở đó không?”

Lục Cẩm Niên nghe thấy âm thanh leng keng của điện thoại, bắn tàn thuốc, sau đó mới nhìn lướt qua màn hình di động, thấy tin nhắn của Hứa Gia Mộc gửi đến, anh hơi khó hiểu không rõ lắm cậu ta tìm mình có chuyện gì, vì thế liền mở khóa màn hình, trả lời bằng một dấu hỏi đơn giản.

Vậy mà lại nhắn lại... đáy lòng Kiều An Hào dâng lên vui thích, bởi vì một cánh tay của cô còn đang cầm kim truyền, cho nên chỉ có thể

dùng một tay, cố gắng gõ mấy chữ trên điện thoại, cắn môi gửi đi:
“Hiện giờ anh đang làm gì thế?”

Lục Cẩm Niên nhìn thấy tin nhắn này, trán anh liền cau lại, dường như cảm thấy Hứa Gia Mộc có phần không bình thường, sau đó lại cho qua, trả lời lại bằng một dấu chấm hỏi.

Kiều An Hào nhận được hai dấu chấm hỏi, cắn cắn môi, có ý gì thế, tự động trả lời tin nhắn sao?

Dừng lại một chút, Kiều An Hào cũng gửi lại cho Lục Cẩm Niên một dấu chấm hỏi.

Kết quả, tin nhắn này gửi đi như ném đá xuống đáy biển, mãi lâu sau cũng không có trả lời.

Trán Kiều An Hào không nhịn được liền nhăn lại, sau đó nhìn lại cuộc trò chuyện của mình với Lục Cẩm Niên này giờ đến hai lần, mới nhớ ra đang dùng điện thoại của Hứa Gia Mộc, vì thế liền vội vàng gửi một tin nhắn đi: “Tôi là Kiều An Hào.”

Miệng Lục Cẩm Niên còn đang ngậm miếng thuốc, âm thanh của điện thoại vang lên, Lục Cẩm Niên vô thức nhìn lướt qua, cuối cùng là thấy Hứa Gia Mộc gửi một câu: “Tôi là Kiều An Hào.”

Lục Cẩm Niên liền ngẩng đầu, liếc mắt nhìn phòng bệnh của cô, sau đó cầm lấy điện thoại, gọi đi.

Nghe được tiếng đô đô trong điện thoại, tâm tình của anh, không hiểu nguyên nhân vì sao Kiều An Hào lại gửi tin nhắn đến, liền trở nên dụi dàng.

Kiều An Hào cầm di động, hết sức chăm chú nhìn tin nhắn vừa gửi

đi, kết quả di động trong tay liên rung lên kịch liệt, trên màn hình hiển thị chữ “Anh” gọi đến.

Lục Cẩm Niên lại gọi điện thoại qua, Kiều An Hào có chút phấn khích nhận điện thoại, lại bởi vì chỉ dùng có một tay, mà trở thành kết thúc cuộc gọi, cô thè lưỡi, vội vàng gọi lại cho anh, kết quả bị nhắc là đường dây bận, gọi lại lần nữa, cuối cùng mới thông suốt.

Kiều An Hào sợ đánh thức bác mình đang ngủ, liền đè thấp âm thanh, nói một câu: “Lục Cẩm Niên?”

Chương 475: Chat webcam (5)

Lục Cẩm Niên đè nén sự khó chịu nghe được từ Kiều An Hào trong miệng gọi tên mình, tâm tình nhất thời nhẹ nhõm, giọng nói rất nhẹ "Hả?" một tiếng.

Mặc dù chẳng qua chỉ một chữ đơn giản, nhưng mà Kiều An Hào tỉnh lại bởi vì không nhìn thấy Lục Cẩm Niên, mà tâm trạng khó chịu trong buổi chiều, rốt cục cũng buông lỏng, nhưng lại không biết mình nên nói cái gì, cũng không thể nói cho anh biết, cô nhớ anh nhỉ... Không tốt, quá ngỡ ngàng ngừng.

Kiều An Hào cầm điện thoại di động do dự một chút, sau đó liền mở miệng hỏi: "Lục Cẩm Niên, anh ăn cơm tối chưa?"

Lục Cẩm Niên quay đầu, liếc mắt nhìn trợ lý mua cho mình một cái túi, giọng nói ôn hòa: "Ăn."

Sau đó anh liền liếc mắt nhìn thấy khói thuốc lá, anh biết cách một cú điện thoại cô không nhìn thấy, nhưng lại biết rõ cô không thích anh hút thuốc lá, vì vậy liền dập tắt, ném nửa đoạn tàn thuốc vào trong thùng rác.

"Ăn cái gì?"

Lục Cẩm Niên lại nhìn một cái bên ngoài bán túi: "Pizza."

"Món đó cũng không có dinh dưỡng, mặc dù tôi cũng rất thích ăn pizza, nhưng mà vẫn nên ăn ít, hâm nóng một chút..." Kiều An Hào còn chưa biết nói gì lúc này, lập tức giống như bắt trúng đai, liên tục

nói với Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên không chút nào không nhịn được, ngược lại trên gương mặt còn nhuộm vẻ cứng chiều, cùng cô tán gẫu.

Trên đường y tá đến giúp Kiều An Hào rút dây, Kiều An Hào đặt điện thoại ở một bên, vốn muốn sau đó cùng Lục Cẩm Niên tán gẫu, kết quả đến khi y tá rời đi, Kiều An Hào cầm điện thoại di động, lại thấy điện

thoại đã bị cắt, vì vậy cô lại gọi tới, bấm một cái, Kiều An Hào cúp, chọn gọi điện thoại bằng video, gọi tới.

Điện thoại rất nhanh được nhận, Kiều An Hào thông qua màn ảnh điện thoại di động, thấy Lục Cẩm Niên bên kia, lại không nhìn thấy người của cô, vì vậy nhỏ giọng hỏi: "Còn anh?"

Theo câu hỏi của Kiều An Hào, hình ảnh trên điện thoại di động hình thay đổi, sau đó gương mặt hoàn mỹ của Lục Cẩm Niên liền xuất hiện trong màn ảnh.

Bởi vì bên Lục Cẩm Niên hơi tối, cho nên mở đèn xe.

Kiều An Hào đích lẩm bẩm một câu: "Anh ở trong xe?"

Sau đó liền phát hiện đáy mắt Lục Cẩm Niên, xuất hiện quầng thâm, sắc mặt thoát nhìn rất mệt mỏi, cô khẽ cau trán, giống như đoán được điều gì, sau đó liền vén chăn lên, lặng lẽ xuống giường, đi tới trước cửa sổ bệnh viện, nhìn xuống, quả nhiên thấy chỗ đậu xe trước mặt cách đó không xa, bên trong xe Lục Cẩm Niên sáng đèn.

Quả nhiên giống như cô đoán như vậy, Lục Cẩm Niên đang ở lầu dưới bệnh viện...

Đáy lòng Kiều An Hảo tràn đầy sự cảm động không nói nên lời, đầu ngón tay cô cầm điện thoại di động nhẹ nhàng run rẩy, sau đó lại cầm điện thoại, giọng nói rất mềm mại nói: "Lục Cẩm Niên, anh xuống xe."

"Sao vậy?"

"Anh xuống xe."

Theo lời yêu cầu của Kiều An Hảo, cô nhìn qua cửa sổ, thấy Lục Cẩm Niên mở cửa xe, xuống xe.

"Tôi xuống, thế nào..." Lục Cẩm Niên vừa hỏi, vừa ngẩng đầu lên, theo thói quen nhìn lại phòng bệnh của Kiều An Hảo, sau đó cũng không nói gì cả.

Bởi vì, hôm nay anh nhìn trước cửa sổ vô số lần, Kiều An Hảo đang đứng, dưới ánh sáng trong phòng, anh không thấy rõ ánh mắt của cô, lại thấy cô đang vẫy tay với anh.

Chương 476: Chat webcam [6]

Nàng cố ý đè thấp âm thanh của mình, từ trong loa truyền đến: “Nhìn thấy tôi sao?”

Lục Cẩm Niên đóng cửa xe, bước chân đi đến trước cốp xe, tùy ý dựa vào đầu xe, nhìn Kiều An Hảo đứng ở trước cửa sổ trên lầu hai, khóe môi ah nhin không được cong lên, rất nhẹ và chậm rãi “Uh” một tiếng, nói: “Thấy được.”

Bóng đêm giống bởi vì ba chữ này của Lục Cẩm Niên, trở nên ôn nhu rất nhiều, Kiều An Hảo nhìn thấy dưới lầu, Lục Cẩm Niên đang đứng dựa vào cột đèn ở dưới bến xe, ngọn đèn mờ nhạt khiến cho bóng dáng của anh trở nên rất dài, làm cho tâm tình của cô tốt nên rất nhiều, thế cho nên âm thanh mở miệng, đều trở nên ôn nhu mềm mại, mang theo vài phần hờn dỗi nói: “Anh ngồi ở trong xe chờ bao lâu rồi?”

Âm thanh của cô rất mềm nhẹ giống như một luồng gió vậy, mơn trớn nội tâm mẫn cảm của anh, khiến cho Lục Cẩm Niên an lòng, âm thanh của anh giống như nhiễm hơi ẩm của ban đêm, trầm thấp mà lại dễ nghe: “Không bao lâu.”

“Phải không?” Kiều An Hảo hỏi lại một câu, khóe môi nhin không được nở nụ cười, phát ra âm thanh ha ha: “Có phải mười hai giờ hay không?”

Lục Cẩm Niên theo tiếng cười của cô, cũng cười nhẹ theo một chút: “Có.”

Sau đó giống như là làm bầm lâu bầu, khẽ thở dài một câu: “Rốt cục cũng chờ được.”

“Cái gì chờ được?” Kiều An Hào không lớn hiểu được ý tứ câu thứ hai của Lục Cẩm Niên.

“Không có gì.” Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hào ở trên lầu hai, nghĩ rằng, đây là lần đầu tiên trong những năm gần đây, lúc nhìn cô, bị cô chú ý tới.

“Ác.” Âm thanh Kiều An Hào nghe rầu rĩ đứng lên.

Lục Cẩm Niên tìm một tư thế thoải mái, một lần nữa lại gần đầu xe thêm một chút, hỏi: “Ngươi bết sốt sao?”

“Bết rồi.” Lục Cẩm Niên nói sang chuyện khác, Kiều An Hào nhất thời quên mất câu nói vừa rồi của Lục Cẩm Niên, đưa điện thoại di động hướng về mu bàn tay chỗ bị mũi kim đâm, giống như là bạn gái làm nũng với bạn trai vậy, thầm oán mà lại yếu ớt nói: “Anh xem, đâm bốn lỗ kim, đều tụ máu”

Lục Cẩm Niên đưa màn hình điện thoại di động đến trước mặt mình, quả nhiên nhìn thấy trên mu bàn tay non nớt của Kiều An Hào, dán một miếng dán, bởi vì tụ máu, cho nên xung quanh có mấy mảnh nhỏ màu xanh tím.

“Còn đau hay không?” Lục Cẩm Niên nhẹ giọng hỏi.

Kỳ thật tuyệt không đau, nhưng mà Kiều An Hào vẫn vểnh miệng nhìn vào màn hình di động, âm thanh yếu ớt giống như có thể chảy ra nước: “Đau.....”

Âm thanh cô nói chuyện hơi lớn thêm một chút, khiến cho thân thể

thím nằm một bên giật mình, cô nhin không được đưa tay lên che miệng, phóng nhỏ âm thanh, lại bổ sung một câu với Lục Cẩm Niên:“Đau muốn chết!”

Lục Cẩm Niên nhìn vẻ mặt đáng yêu như vậy của Kiều An Hảo, ánh mắt trở nên ông nhu hơn, anh nhin không được liền vươn tay, vuốt lên màn hình, muốn chà xát hai gò má của cô.

Kiều An Hảo nhìn thấy trên màn hình, ngón tay của Lục Cẩm Niên, trong lúc nhất thời ngừng lên tiếng, cô nhìn Lục Cẩm Niên trên màn hình, con ngươi mắt biến sắc càng sâu, Kiều An Hảo không tự chủ được cắn cắn môi dưới, cứ như vậy lộ ra trước màn hình, cùng tầm mắt của Lục Cẩm Niên nhìn nhau.

Hai người đều không có tiếp tục nói chuyện, trong điện thoại một mảnh im lặng, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng nhợt nhạt quanh quẩn , còn thỉnh thoảng có âm thanh của gió thổi bên phía Lục Cẩm Niên, khiến cho không khí ngọt ngào , ấm áp , đáy lòng cả hai đều trở nên bình yên.

Qua một khoảng thời gian rất dài, Kiều An Hảo chớp mắt giật mình, mở miệng nói:“Ngày mai tôi có thể xuất viện rồi.”

Chương 477: Chat webcam (7)

Qua một thời gian dài, Kiều An Hào nháy nháy mắt, nói: “Ngày mai là tôi có thể xuất viện rồi.”

“Ừhm.”

“Bọn họ nói, muốn để tôi về Bắc Kinh trước, để thân thể nghỉ ngơi một chút, cho nên có thể phải cần vài ngày mới quay lại đoàn làm phim được.”

“Được.”

“Tôi bay chuyến 10 giờ sáng mai, lúc mười giờ.”

“Ừhm.”

“Anh? Có muốn quay lại Bắc Kinh không?” Kiều An Hào không đợi Lục Căn Niên trả lời, liền nhỏ giọng nói rất nhanh vào trong điện thoại: “Chị tôi quay lại rồi, cúp máy đã nhé.”

Lục Căn Niên nghe tiếng đô đô trong điện thoại rất lâu, mới cất điện thoại vào trong túi, anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chằm chằm phòng bệnh của Kiều An Hào một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng cúi đầu, cười khẽ một tiếng.

Ngày hôm sau, đoàn người đến sân bay, Hứa Gia Mộc lái xe từ Bắc Kinh qua, nên phải ủy thác xe hơi lên máy bay, để lại Kiều An Hào, Kiều An Hạ, Hàn Như Sơ và mẹ của Kiều An Hạ tự đi đăng ký thủ tục, sau đó tìm một quán cà phê ngồi đợi anh.

Có thể là do thủ tục ủy thác xe hơi khá phiền toái, bốn người đợi Hứa Gia Mộc khoảng nửa giờ, cũng không thấy người đâu, gọi điện thoại cũng không nhận, mắt thấy thời gian chỉ còn lại hơn một giờ, Kiều An Hào liền tự đi giục anh.

Kết quả cô còn chưa ra đến nơi, đã gặp được Hứa Gia Mộc.

Quán cà phê ở sân bay, luôn kín chỗ, những chỗ thoáng không đặt ghế ngồi thì đều xếp đầy hành lý và xe đẩy, khiến hành lang trở nên cực kỳ chật hẹp, Kiều An Hào đi sau Hứa Gia Mộc, lúc đi qua một chiếc bàn tròn trong góc quán cà phê, không cân rthaan liền vấp chân ngồi lên một người khác, cô vừa đứng dậy, vừa lễ phép nghiêng đầu nói một câu: “Thực xin lỗi”, sau đó vừa dứt lời, mặt lại ngớ ra.

Lục Cẩm Niên tao nhã an nhàn ngồi trên ghế, trong tay còn bưng một ly cà phê, chậm rãi nhấp một ngụm.

Kiều An Hào theo bản năng muốn mở miệng hô tên của anh, lại nghĩ đến phía trước, Hàn Như Sơ đang ngồi cách đó không xa, liền nuốt trở lại, ném một ánh mắt nghi ngờ cho Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên không nói gì, dương như đã hiểu sự nghi ngờ của cô, chậm rãi buông chén cà phê trong tay, ngón tay gõ gõ lên vé máy bay đang đặt trên bàn.

Kiều An Hào thuận thế nhìn thoáng qua, phát hiện anh bay cùng chuyến với mình.

“Kiều Kiều?” Hứa Gia Mộc đi đến chỗ Hàn Như Sơ và hai mẹ con Kiều An Hạ đang ngồi, mới phát hiện Kiều An Hào không theo sau, quay đầu liền hô một tiếng gọi cô.

Kiều An Hào lên tiếng, sau đó lại liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên một cái, vội vàng đi tới, đợi đến khi Kiều An Hào đi đến trước bàn cà phê, theo bản năng lại đưa mắt nhìn về hướng Lục Cẩm Niên.

Đợi đến khi Hứa Gia Mộc xong hết thủ tục, lúc mọi người đi ra khỏi quán cà phê, Kiều An Hào lại phát hiện chỗ mà Lục Cẩm Niên vừa mới ngồi, giờ đã là một người khác.

Lúc mọi người xếp hàng qua cửa an ninh, Kiều An Hào không ngừng nhìn đông ngó tây, thế nên lúc Kiều An Hạ nói với cô, cô lại chẳng nghe thấy gì, khiến Kiều An Hạ có chút giận dỗi hỏi: “Kiều Kiều, rốt cuộc là em đang tìm cái gì?”

“Không có gì?” Kiều An Hào lắc đầu với Kiều An Hạ, tầm mắt lại nhìn xung quanh một chút.

Mãi đến khi đi qua cửa an ninh, trên đường đến nơi đăng ký, may mà lúc Kiều An Hào đi vào phòng rửa tay lại thấy được bóng dáng của anh.

Chương 478: Chat webcam (8)

Kiều An Hào cắn cắn môi, bỗng nhiên cất bước, nói với nhóm người: "Tôi cảm thấy hơi đau bụng, muốn đi vệ sinh chút, sau đó tôi sẽ đến chỗ đăng ký tìm mọi người."

Hàn Như Sơ liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc, nói: "Kiều Kiều, con đừng rời khỏi mọi người, bằng không để cho Gia Mộc đi với con."

"Không cần, con biết chỗ ghi danh ở đâu." Kiều An Hào đáp một tiếng, chỉ sợ Hứa Gia Mộc đuổi theo mình, khoát tay áo một cái với bọn họ, đi về phòng vệ sinh mà Lục Cận Niên đi vào, sau lưng còn truyền đến tiếng Kiều An Hạ nhắc nhở: "Ba mươi phút nữa phải lên máy bay."

-

Kiều An Hào chạy vào phòng vệ sinh, ngăn người một chút, liền ló đầu, thấy nhóm người Hứa Gia Mộc đi xa, sau đó đi ra ngoài, đứng ở đối diện phòng vệ sinh nam chờ.

Kiều An Hào sợ Hàn Như Sơ và Kiều An Hạ cũng chờ không nhịn được tới phòng vệ sinh tìm mình, đến lúc Lục Cận Niên đi ra.

Lục Cận Niên cũng không nhìn thấy Kiều An Hào, trực tiếp đi tới bồn rửa mặt, anh tắt vòi nước, chuẩn bị rút ra khăn giấy, lại có giấy đưa đến trước mặt mình, Lục Cận Niên sửng sốt một chút, nghiêng đầu thấy Kiều An Hào oán giận nhìn anh nói: "Anh làm gì trong toilet lâu vậy?"

Lục Cận Niên bật cười, giải thích một câu: "Hơi đông."

Sau đó nhận lấy khăn giấy trong tay Kiều An Hào, động tác ưu nhã lau sạch sè ngón tay, sau đó giơ tay lên sờ sờ trán Kiều An Hào, phát hiện không nóng, mới mở miệng hỏi: "Thân thể khá hơn chút nào không?"

"Tốt hơn nhiều." Kiều An Hào lúc này mới nhe răng một cái, sau đó nhìn ra ngoài phòng vệ sinh, thấy khoảng cách của Hàn Như Sơ và Kiều An Hạ chỉ còn tầm 20, 30m, sau đó liền vội vã nói một câu: "Bác gái và An Hạ đến, tôi đi trước, bái bai."

Kiều An Hào vừa nói, xoay người đi về phía cửa phòng vệ sinh, đi hai bước, giống như cô nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi: "Anh ngồi ghế số mấy?"

"32f." Giọng Lục Cận Niên vừa dứt, Kiều An Hào gật đầu, xoay người đi ra khỏi cửa phòng vệ sinh.

Trên máy bay, nhóm Kiều An Hào ngồi ở phía trước, Lục Cận Niên cùng trợ lý ở phía sau, bay đi Bắc Kinh chỉ có ngắn ngủn hai giờ, Kiều An Hào đi năm chuyến đến phòng vệ sinh.

Kiều An Hạ để cô ở bên ngoài, bị cô liên tục quấy rầy có chút không nhịn được, cuối cùng dứt khoát đổi chỗ ngồi.

Kiều An Hào đi qua chỗ của Lục Cận Niên, cũng không có nói gì nhiều với anh, đại đa số là gọi này hoặc vẫy tay.

Mặc dù chỉ là như thế, Lục Cận Niên vẫn cảm thấy tâm trạng cực kỳ vui vẻ thoải mái.

Thậm chí lần cuối Kiều An Hào đến phòng vệ sinh, còn vỗ một cái lên

bờ vai của anh, kết quả vừa vặn lúc ấy Hàn Như Sơ đứng dậy, cũng tới phòng vệ sinh, dọa Kiều An Hảo sợ lùi về, cúi đầu, vội vã đi nhanh qua anh, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, mà Lục Cẩm Niên cầm lên tờ báo, chặn lại mặt của mình, sau đó lúc Hàn Như Sơ đi qua, Lục Cẩm Niên bất chợt cảm giác mình và Kiều An Hảo giống như tình yêu vụng trộm.

Hừm, không, đúng ra phải nói là tình bạn.

Rõ ràng tình bạn trên thế giới này là quang minh chính đại gì đó, nhưng hết lần này tới lần khác anh và cô làm bằng hữu, đều phải làm lén lén lút lút như vậy, không thể công khai.

Thật ra thì nếu như có thể cùng Kiều An Hảo vững vàng chung sống, Lục Cẩm Niên thật sự không ngại cùng cô làm bạn bè cả đời, chỉ tiếc, tình bạn của anh và Kiều An Hảo chưa đến mấy ngày nữa đã bị công khai.

Chương 479: Chat webcam [9]

Trở lại Bắc Kinh, Kiều An Hào trực tiếp bị chú đón trở về Kiều gia, tuy rằng đã bốt sốt, nhưng mà, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, chú và thím cái gì cũng không cho cô làm nói cô phải quay về nhà ở hai ngày.

Kiều An Hào không thể từ chối, đành đồng ý, quản gia của Kiều gia thấy cô trở về ở, vô cùng vui mừng, mỗi bữa cơm đều làm thập phần phong phú đồ ăn, toàn bộ là những món ăn mà cô thích trong mấy năm nay dường như đều làm hết một lần, tuy rằng chú và thím vô cùng bận công tác, nhưng mỗi buổi tối đều trở về nhà ăn cơm tối cùng với cô, đương nhiên cũng khó tránh khỏi phải nghe những lời nói làm nhảm mấy nói cô nhanh rời khỏi vòng giải trí, tuy rằng nghe nhiều cũng sẽ cảm thấy ngấy, nhưng mà ngấy xong, trong lòng Kiều An Hào lại thấy ấm áp, cũng may Triệu Manh đưa điện thoại tới cho cô, lúc cô ở Kiều gia cảm thấy nhàm chán vô vị, có thể cùng Lục Cẩm Niên tâm sự QQ.

Ngày thứ ba, chú và thím cuối cùng cũng thả ra cho phép cô trở về Cẩm Tú Viên, bởi vì chú và thím không biết cuộc nói chuyện giữa Kiều An Hào và Hàn Như Sơ trước đây, cũng không biết Hứa Gia Mộc trước đây là do Lục Cẩm Niên hóa trang diễn, trước khi sóng gió của việc giải trừ hôn ước xảy ra, Hứa Gia Mộc và Kiều An Hào vẫn muốn làm bộ bình thường trước mặt chú và thím, cho nên ngày đó Kiều An Hào đi, Hứa Gia Mộc tự mình lái xe đến đó đón cô.

Kiều An Hào ngồi ở ghế phụ lái, cầm ra di động, theo thói quen gửi cho Lục Cẩm Niên một tin QQ:[đang làm cái gì?]

Hắn là Lục Cảnh Niên đang bận làm việc, qua khoảng năm phút đồng hồ, mới trả lời Kiều An Hảo:[hạp.]

Kiều An Hảo phát lại một tin [Uh], ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, phát hiện bây giờ đã cách truyền thông Hoàn Ảnh không xa, vì thế liền nghiêng đầu, mở miệng nói với Hứa Gia Mộc: “Anh Gia Mộc, ở cái ngã quạch phía trước, anh thả em xuống, em trở về công ty.”

Hứa Gia Mộc gật đầu một cái, “Muốn anh chờ em hay không?”

“Không cần, Triệu Manh ở công ty, buổi tối có thể đưa em về mà.”

“Tốt.” Hứa Gia Mộc lên tiếng, trước khi mở miệng, đỗ xe ở bên đường.

Xe ở trước ngã quạch, cùng lắm là mất năm phút đồng hồ để đi bộ tới dưới lầu truyền thông Hoàn Ảnh, Kiều An Hảo lấy xong túi của mình, lúc đang chuẩn bị mở miệng nói tạm biệt với Hứa Gia Mộc, lại nghĩ tới chuyện quan

trọng hơn, vì thế liền nói: “Anh Gia Mộc, lúc trước em nói với anh chuyện giải trừ hôn ước, anh còn nhớ không?”

“Nhớ rõ.” Hứa Gia Mộc dựa lưng vào ghế xe, cúi đầu nhìn về phía Kiều An Hảo nở nụ cười, nói đùa: “Kiều Kiều, từ nhỏ đến lớn chuyện anh đồng ý với em, có chuyện nào không làm được, em cứ thúc dục anh như vậy, khiến cho anh có cảm giác giống như em rất chán ghét anh.”

Kiều An Hảo nở nụ cười: “Em không phải chỉ là nhắc nhở anh một chút thôi!”

Sau đó khoát tay áo với Hứa Gia Mộc: “Em đi trước đây, anh Gia Mộc tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Hứa Gia Mộc lên tiếng, chờ Kiều An Hào đại sảnh truyền thông Hoàn Anh, mới giẫm lên chân ga, chuyển động tay lái rời đi.

Lúc Kiều An Hào đến, Lục Cẩm Niên đang họp ở trong phòng hội nghị, cách thủy tinh trong suốt, Kiều An Hào có thể thấy tư thế ngồi ưu nhã của Lục Cẩm Niên ở chỗ kia, khuôn mặt anh tuấn, vẻ mặt lãnh nhạt.

Kiều An Hào nhin không được một lần nữa lấy di động ra, chụp một tấm hình, sau đó gửi cho Lục Cẩm Niên qua QQ, sau đó cô liền nhìn thấy Lục Cẩm Niên vẻ mặt lạnh nhạt nhìn lướt qua màn hình di động, sau đó ngón tay ở trên màn hình trượt hai cái, nhíu mi lại, liền ngẩng đầu, nhìn xuyên qua thủy tinh ra bên ngoài, anh nhìn xung quanh một chút, tầm mắt liền dừng ở trên người của cô.

Chương 480: Chat webcam (10)

Editor: Xẩm Xẩm

Kiều An Hào vừa chuẩn bị nhìn anh cười một cái, kết quả tầm mắt của anh đã rời đi, bởi vì cách một tầng thủy tinh, Kiều An Hào không nghe được tiếng nói của anh, chỉ nhìn thấy môi anh mấp máy đóng mở hai lần nói gì đó với người trong phòng, sau đó đứng lên, cầm lấy điện thoại di động, nhìn kỹ mọi người trong phòng, đẩy cửa phòng họp ra, đi về phía cô.

Kiều An Hào không ngờ mình chỉ tiện tay gửi đi một tấm hình, mà lại khiến anh trực tiếp ngừng cả một hội nghị chạy đến tìm cô, cho nên mãi đến khi anh đứng trước mắt cô, cô mới hoàn hồn lại, đứng lên từ ghế sofa, liếc mắt một cái đã thấy Lục Căn Niên nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô, sắc mặt cô thay đổi có chút hồng lên, ngữ điệu hơi nén giận nhưng vẫn làm nũng nói, nên nghe không ra được chỉ trích: “Sao anh lại ra đây?”

Lục Căn Niên mặc chiếc áo màu trắng, ngọn đèn trên trần nhà cũng màu trắng, ánh đèn chiếu vào thân anh khiến anh trở nên anh tuấn đến chói mắt, anh khẽ cúi đầu, nhìn Kiều An ào, giọng nói trước sau như một, chỉ là có chút hỗn loạn nhưng vẫn không dễ dàng bắt được sự lúng túng: “Thân thể không tốt? Sao còn chạy đến công ty?”

“Đi ngang qua, nên muốn vào xem thế nào?” Kiều An Hào nói, mí mắt buông xuống theo bản năng, sợ anh nhìn rõ đáy lòng mình, thực ra là mấy ngày không thấy anh, cô nhớ quá nên chạy đến.

“Ừhm.” Lục Cẩm Niên lên tiếng, vẫn nhìn không rời mắt khỏi Kiều An Hào như cũ.

Kiều An Hào bị anh nhìn đến không tự nhiên, thấy mọi người trong phòng hội nghị đều nhìn chăm chăm bọn họ, mặt càng nóng lên, vì thế liền nhẹ nhàng nói: “Không phải là anh đang họp à? Mau đi vào đi.”

“Được.” Lục Cẩm Niên lên tiếng, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Sao anh còn chưa đi vào?” Kiều An Hào hỏi một câu.

“Đi ngay đây.” Lục Cẩm Niên nói xong, vẫn bất động đứng tại chỗ.

Kiều An Hào hơi giận chà chà chân mình, mặt giống như có thể nhỏ máu ra rồi, lần này lời nói thúc giục còn chưa nói ra, Lục Cẩm Niên đã để lại một câu: “Chờ tôi một lát”, liền xoay người, quay trở lại phòng họp.

Trong phòng tiếp tục họp, chỉ là trong lòng Lục Cẩm Niên không yên ổn, thường nhìn Kiều An Hào đang ngồi ở bên ngoài, những người ngồi trong phòng cũng bắt đầu không tập trung, không ngừng có người lườm Kiều An Hào.

Lúc kết thúc họp, đã là 6 giờ rưỡi, Lục Cẩm Niên đi ra khỏi phòng họp, thư ký đã đến giờ tan tầm đi về, trong phòng tiếp khách rất yên tĩnh, chỉ có mình Kiều An Hào, nghiêng đầu dựa vào sofa, tay còn cầm một quyển tạp chí, nhưng mắt thì đã nhắm lại ngủ say từ bao giờ.

Bước chân của anh chậm lại, quay đầu nhìn mọi người trong phòng hội nghị đang nói chuyện không ngừng, làm một động tác im lặng, những người kia liền không nói gì nữa, sau đó Lục Cẩm Niên lại

khoát tay, ý bảo bọn họ rời đi nhanh lên.

Rất nhanh cả tầng lầu chỉ còn lại hai người là anh và Kiều An Hào, anh đi lên phía trước, vừa ôm lấy Kiều An Hào, người con gái đã mơ màng mở mắt, nhìn chung quanh đều trống không, mình thì đang ở trong lòng anh, có chút mờ mịt hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“6 rưỡi rồi.” Lục Cẩm Niên đáp lại một câu, sau đó còn nói: “Tôi về văn phòng lấy quần áo, chờ em đi ăn cơm.”

Chương 481: Giải trừ hôn ước(1)

Khoảng mấy tháng rồi Lâm Thi Ý không gặp Kiều An Hào, thật ra cô biết Kiều An Hào chẳng để ý gì đến mình, nhưng cô ta lại cực kỳ để Kiều An Hào ở trong tâm.

Bởi vì cô ta đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, cùng tranh đấu gay gắt với rất nhiều người phụ nữ, tuy không thể nói là bách chiến bách thắng, nhưng cũng coi như là trăm trận 99 trận thắng, chỉ riêng Kiều An Hào, mỗi lần cô ta ra tay là mỗi lần cô ta thua một cách thảm hại, thậm chí đến cuối cùng, còn khiến bản thân mang tiếng xấu, cho tới hiện giờ, trên Sina còn không ngừng có người đứng ra mắng cô mấy câu.

Cô đến giờ không phải là nữ chính, thì cũng sẽ là nữ thứ, mà bây giờ còn chẳng có lấy một kịch bản nào, thế cho nên người đại diện của cô đã bắt đầu chọn người mới, mà cô thì xem đến tình hình bên ngoài, lại nghĩ tất cả mọi biện pháp để tìm một kẻ có tiền thỏa mãn lòng tham của mình, vinh hoa phú quý, mà vốn dĩ cô có kết cục như vậy, đều là vì Kiều An Hào.

Trong mấy tháng này, chỉ cần Lâm Thi Ý nghe được bất kỳ một tin tức nào về Kiều An Hào, cô ta sẽ đặc biệt lưu ý, sau đó sẽ cảm thấy rất mất mặt, bởi vì tin tức về Kiều An Hào đều khiến cô rất bức tức, không phải là nữ chính của phim mới, thì lại là cực phẩm con nhà xa xỉ, thậm chí có một lần có mấy người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, lúc đánh bài với nhau, cô còn nghe thấy Kiều An Hào chính là vợ của người nổi nghiệp Hứa gia.

Lúc đó, Lâm Thi Ý đã cảm nhận được một cách sâu sắc, cái gì là người lên voi, kẻ xuống chó.

Mấy tháng này, cô nằm mơ cũng mơ sẽ tóm được nhược điểm của Kiều An Hào, có lẽ ông trời đã cảm động cô, liền cho cô một cơ hội.

-

Lục Cẩm Niên để trợ lý về nhà, tự mình lái xe chở Kiều An Hào đi ăn cơm chiều.

Lúc anh đang họp, nhìn như đang cực kỳ chăm chú lắng nghe mọi người nói, thật ra trong đầu đã giống như quân nhân muốn đào ngũ, nghĩ đến lúc tối sẽ mang cô đến nơi nào để ăn cơm, sau cùng liền chọn “Bạc Hà Viên”, thừa lúc họp, còn gửi tin nhắn đi đặt chỗ.

“Bạc hà viên” là một nhà hàng lộ thiên, kiến trúc theo kiểu cổ kính.

Lục Cẩm Niên chọn một vị trí ở gần hồ, có cảnh liễu rủ xuống, ánh sáng tràn trề, phong cảnh rất hợp lòng người, lại còn cùng ăn cơm với người mình thích, thật sự khiến tâm tình của anh rất tốt.

Kiều An Hào đã tới “Bạc Hà viên” vài lần, có ăn vài món, cho nên lúc người phục vụ mang thức ăn lên, Lục Cẩm Niên lại để cô chọn món, cô liền thoải mái chọn vài món mình thích.

“Bạc Hà viên” mang thức ăn lên rất nhanh, lúc Lục Cẩm Niên tan họp là 6 rưỡi, lái xe đến đây là 8 giờ, Kiều An Hào rất đói bụng, cho nên đồ ăn vừa mang lên, liền cầm đũa bắt đầu ăn.

Lục Cẩm Niên vừa động đũa, liền nhận một cuộc điện thoại, Kiều An Hào im lặng ăn không quấy rầy.

Lục Cẩm Niên chọn một phần tôm ngâm giấm, chua chua ngọt ngọt, Kiều An Hào cực kỳ thích ăn, lúc đầu cô cầm đũa gặm, nhưng ăn có phần khó khăn, dấm đường dính vào tay, có chút không thoải mái, nhưng nếu đã dính vào tay, liền trực tiếp dùng tay để ăn,

sau cùng lại thấy trên bàn chỉ còn lại bảy tám con tôm, cô lại nghĩ là Lục Cẩm Niên chưa động đũa một con nào.

Chương 482: Hủy bỏ hôn ước

(2)

Kiều An Hảo có hơi ngượng ngừng tiếp tục ăn, nhưng vẫn tiếp tục bóc vỏ tôm.

Cái bàn hơi lớn, lúc Kiều An Hảo thả vào trong chén của Lục Cẩm Niên, phải nhồm dậy, đưa tay ra phía trước.

Mặc dù Lục Cẩm Niên đang dựa vào ghế gọi điện thoại, nhưng lực chú ý vẫn dừng trên người Kiều An Hảo, nhất là đang nhìn thấy cô gái bóc vỏ tôm, trên gương mặt cũng nhuộm một tia ấm áp.

Lục Cẩm Niên bất chợt thấy Kiều An Hảo đưa tay, đã biết hướng đưa, không ngờ Kiều An Hảo muốn dứt tôm cho mình, người hơi ngần ra, mang theo vài phần thụ sủng nhược kinh nghiêng người về trước, mở miệng, vốn Kiều An Hảo định thả con tôm vào trong chén thì Lục Cẩm Niên đã ăn.

Kiều An Hảo rõ ràng cảm giác được môi ấm áp của anh lướt qua ngón tay của mình, kèm theo một cảm giác tê dại, con tôm trong tay đã biến mất.

Cô không phải là muốn dứt cho anh ăn, cô muốn bỏ tôm vào trong chén...

Kiều An Hảo không nhịn được nháy mắt với Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên thấy ám hiệu của cô, cho là cô muốn bày tỏ với mình, vì vậy vừa nghe điện thoại, vừa dùng khẩu hình miệng nói với Kiều

An Hào: "Cảm ơn."

Cô là người tùy tiện, chủ động dứt đàn ông ăn gì sao?

Cô bị anh hiểu lầm, nhưng mà sự hiểu lầm này cô lại thích, làm sao bây giờ?

Giống như có chiếc lá rơi vào trong hồ của Kiều An Hào, tạo nên một vòng sóng gợn.

Cô mang theo vài phần ngọt ngào và hạnh phúc, cúi đầu, tiếp tục nghiêm túc bóc tôm, sau đó lại đưa tay ra, bỏ vào trong chén Lục Cẩm Niên, sau đó lại bị Lục Cẩm Niên hiểu lầm cô dứt anh, liền giương miệng tiếp tục ăn.

Trên bàn cơm rất yên tĩnh, thỉnh thoảng Lục Cẩm Niên nói vài câu với người trong điện thoại, sau đối phương phát video, để cho anh nhìn thấy nội dung trong vi tính, Lục Cẩm Niên vừa nhìn, lúc bàn tay Kiều An Hào đưa đến, lại mở miệng ăn, đến cuối cùng, giống như thành thói quen, không cần nhìn tay Kiều An Hào đang ở đâu, cũng có thể chính xác ăn tôm trong tay cô.

bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : ttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào thấy Lục Cẩm Niên ăn tự nhiên như vậy, sau đó lại thấy trong tay mình còn sót lại con tôm cuối cùng, con người khế vòng vo chuyển, giống như làm chuyện xấu, cầm một xác tôm đưa tới khóe miệng Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên theo thói quen mở ra miệng cắn, nhai vài lần, mới phát hiện ra điều gì không đúng, nhăn trán, liền nhổ ra, ngẩng đầu lên, thấy Kiều An Hào cười, cầm con tôm đã bóc vỏ cuối cùng, đưa tới, anh cúi đầu ăn, giãn trán ra, sau đó nói đôi câu

trong điện thoại, liền cúp điện thoại, quay đầu vừa vặn thấy Kiều An Hào đang dùng tay không dính đường dấm rút ra khăn giấy ướt, bởi vì chỉ có một tay, thế nào cũng không rút ra được, vì vậy nhìn Lục Cận Niên vừa cúp điện thoại nói: "Rút giúp em đi."

Lục Cận Niên rút khăn giấy ướt, nhưng không đưa cho Kiều An Hào, ngược lại tự nhiên địa cầm ở trong tay, giúp cô lau tay đến khi nào sạch sẽ.

Kiều An Hào rũ mi mắt, nhìn chăm chăm động tác Lục Cận Niên lau tay mình, không có cự tuyệt cũng không có phản kháng.

Cô không phải không nhận ra được giữa mình và Lục Cận Niên có chút mập mờ, mặc dù cô không biết rốt cuộc đáy lòng Lục Cận Niên nghĩ như thế nào, nhưng đối với chuyện yêu Lục Cận Niên mười ba năm, mà nói, thật rất hưởng thụ cảm giác mập mờ như vậy.

Chương 483: Giải trừ hôn ước

[3]

Kỳ thật cô cũng rất muốn đi hỏi Lục Cẩm Niên một câu, cùng một người phụ nữ có cử chỉ thân mật như vậy..... Giống như là một đôi yêu nhau cuồng nhiệt giữa bạn bè, thật sự có được không? Nhưng mà cô lại không dám mở miệng đến hỏi, dù sao hiện tại vô cùng tốt đẹp, vạn nhất nhớ cô hỏi ra khỏi miệng, đánh vỡ loại tốt đẹp này thì làm sao bây giờ? Dù sao nếu không hỏi, cho dù là một ngày kia, bọn họ trở về làm bạn bè, còn có thể liên lạc với nhau.

Đáy lòng Lục Cẩm Niên, cũng không phải không có nghi hoặc, anh cảm thấy dường như Kiều An Hảo có điểm ý lại vào mình, nhưng mà lại không xác định được cô ý lại vào mình rốt cuộc là có ý tứ gì, dù sao người phụ nữ này là vợ của em trai mình, kỳ thật trong lòng của anh so với bất kỳ ai đều hiểu được, bản thân không nên tới gần Kiều An Hảo như vậy, nhưng mà lại khống chế không được, dù sao anh và Kiều An Hảo giống như đang phát triển theo

một phương hướng rất tốt, anh không biết phát triển này cuối cùng sẽ có kết cục như thế nào, nhưng mà thật lòng mà nói, yêu 13 năm, cuộc đời lần đầu tiên nếm thử một chút ngon ngọt, thật sự không nghĩ bóp chết như vậy .

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Đêm nay Lâm Thi Ý cùng người đến “Vườn Bạc Hà”.

Dù sao cũng từng là một nữ minh tinh, so sánh với người mẫu trẻ ở bên ngoài mà nói, là có tướng mạo xuất chúng khí chất tốt, cho nên ở trên bữa ăn, càng giúp ông chủ của mình nhiều mặt mũi, ông chủ của mình càng vui mừng thì cô càng được nhiều tiền, cho nên cũng đặc biệt nghe lời ông chủ của mình, khiến cho cô ta kính ai thì cô ta kính rượu người đó.

Nhưng cho dù tửu lượng của cô tốt, liên tiếp không ngừng uống rượu xuống dưới bụng, thì vẫn có chút không chịu nổi, cho nên Lâm Thi Ý lấy cái cốc, ly khai bàn ăn, giẫm lên giày cao gót, nghiêng ngả lão đảo vọt vào toilet, ghé vào trước bồn nước, phun ra hết toàn bộ rượu vừa uống vào trong bụng, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút, sau đó liền mở vòi nước ra, hứng nước, súc miệng, hóa trang lại, tiếp tục duy trì xinh đẹp của bản thân, quay trở về bữa ăn.

Đường ở “Vườn Bạc Hà”, có chút quanh quẩn, lại là khu trồng cây cảnh, hình dạng nơi nơi đều giống nhau, lúc Lâm Thi Ý trở về lạc đường, bản thân muốn tìm một người bán hàng hỏi một chút phòng số 8 đi như thế nào, kết quả còn không có tìm được người bán hàng, lại thấy Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào đang ngồi cùng một bàn bên kia hồ.

Lục Cẩm Niên giống như đang nghe điện thoại, nửa khuôn mặt bị bóng tối che đi, khiến cho người ta không nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh, Kiều An Hào ngồi ở đối diện anh, cúi đầu đang ăn tôm, tuy rằng hai người không có nói chuyện với nhau, nhưng mà thoạt nhìn không khí vô cùng ấm áp .

Kỳ thật lúc ban đầu Lâm Thi Ý cũng không để ý nhiều, hai người diễn viên hợp tác xong cùng ngồi với nhau ăn một bữa cơm, không có gì , cô nhìn một lát lúc chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy Kiều An Hào lại uy Lục Cẩm Niên ăn tôm.

Kiều An Hào không phải là vợ của Hứa Gia Mộc sao? Vậy tại sao lại có quan hệ thân mật với Lục Cảnh Niên?

Chẳng lẽ là..... Bên ngoài hôn nhân? Lục Cảnh Niên là tình nhân?

Lúc ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Lâm Thi Ý, máu toàn thân cô không hiểu vì sao muốn sôi trào lên.

Nếu này trường hợp bị người thấy , thật là không biết có bao nhiêu sóng to gió lớn?

Cho dù từ trước đến nay Lục Cảnh Niên ở trong vòng giải trí quan hệ rất chặt chẽ với truyền thông, ngăn cản được rất nhiều tòa soạn không tiết lộ tin tức, nhưng cô lại có thể thông qua ông chủ của mình, truyền khắp vòng buôn bán trong thành phố Bắc Kinh, cho tới lúc này, luôn là người đối đầu với Kiều An Hào.....

Lâm Thi Ý vừa nghĩ đến đây, khóe môi liền hiện lên một tia cười lạnh, sau đó liền lấy ra di động của mình, chụp lại vài tấm ảnh Lục Cảnh Niên và Kiều An Hào.

Chương 484: Giải trừ hôn ước

(4)

Editor: Xiu Xiu

Lâm Thi Ý nhìn thấy một chiếc Audi, tối hôm qua còn mới qua đêm với một kẻ lăm tiền, cố ý mở lời với đối phương, sau đó để hình chiếc xe trên tạp chí kia qua, mở miệng yếu điệu nói mình muốn chiếc xe này.

Người đàn ông kia lúc ấy hứng trí bưng bưng, neho mắt nhìn một mảng da thịt trắng nõn lộ liễu trước ngực của cô ta một phen, không thèm liếc tờ tạp chí kia đến một cái, liền gật đầu, sau đó đẩy ngã cô xuống giường.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lâm Thi Ý liền nhắc lại việc hôm qua, người đàn ông thật sự nhớ ra, nhìn quanh chiếc ô tô trên tạp chí, tiện miệng nói một câu qua vài ngày sẽ mua cho cô, hiện giờ cần mang xe của mình đi bảo dưỡng ở tiệm xe rồi.

Lâm Thi Ý biết, qua vài ngày nữa là đã không có hi vọng gì nữa, vì thế liền làm nũng, yêu cầu hai lần, kết quả người đàn ông kia lại không hề có ý tứ gì, vì thế cô liền tìm cớ, đi vào phòng nghỉ trong toilet.

Lâm Thi Ý đứng trước bồn rửa mặt, nhìn khuôn mặt kiêu diễm của mình mà đáy lòng có chút ủy khuất, từ trước đến khi cô thành danh, những người đàn ông có tiền đến cửa cô cũng chẳng thèm ngó đến...

Nghĩ tới trước kia, Lâm Thi Ý lại ghi thêm hận với Kiều An Hào, còn nghĩ đến hôm trước gửi ảnh chụp cho truyền thông mà có vẻ cũng không được đăng, tâm tình của cô liền phiền não, vì thế liền dùng lực đóng mạnh lại hộp phấn lót, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài toilet, quay lại phòng nghỉ lại nhìn thấy quản lý tiệm xe đi trước một người phụ nữ trung niên, người kia đứng trước chiếc xe Audi mình nhìn trúng nói gì đó, quản lý khom lưng, sau khi mời người phụ nữ kia ngồi xuống sau, lại sai bảo người phục vụ lấy cho bà ấy một ly cà phê, sau đó chạy đến trước quầy đăng kí.

Lúc đầu Lâm Thi Ý không để ý đến người phụ nữ kia, chỉ là vì bà ta mua chiếc xe mình thích như mua một mớ rau ngoài chợ, lúc cô đang hâm mộ bà ta, lại nghe thấy quản lý hỏi bà ấy: “Hứa phu nhân, xe này là bà mua cho mình dùng sao?”

“Không, cho con tôi dùng.”

“Là anh Hứa Gia Mộc sao?”

Người phụ nữ kia ngẩng đầu, bung ly cà phê lên nhấp một ngụm, không nói gì.

-

Hứa Gia Mộc, mấy chữ này khiến Lâm Thi Ý nổi lên hứng thú, cô mang vẻ mặt cười cười nhìn người bán hàng, thấp giọng hỏi một câu: “Người phụ nữ kia là ai?”

“Là phu nhân của tổng giám đốc Hứa thị, Hàn Như Sơ.”

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Hàn Như Sơ đợi đến khi hoàn tất mọi thủ tục, viết lại địa chỉ của Hứa Gia Mộc, để bọn họ trực tiếp mang xe qua đó, sau đó cầm túi lên rời đi.

Trợ lý vui vẻ chạy theo Hàn Như Sơ đến trước xe của bà, mở cửa xe, Hàn Như Sơ khom người, lúc đang chuẩn bị vào trong xe, lại nghe được có người hô mình: “Hứa phu nhân.”

Hàn Như Sơ dừng bước, cùng trợ lý quay đầu lại nhìn, thấy một người con gái xinh đẹp ăn mặc sang trọng đang đứng ở cửa mìm cười nhìn mình.

Chương 485: Hủy bỏ hôn ước (5)

Bình thường người quen biết của Hàn Như đều là có uy tín danh dự, thấy khuôn mặt trẻ tuổi xa lạ, cũng không có trong hồi ức, cho nên nhíu mày, cũng không lên tiếng.

Lâm Thi Ý mang giày cao gót, thướt tha đến trước mặt Hàn Như Sơ, vẫn như cũ duy trì nụ cười trên mặt, vươn tay tự giới thiệu mình: "Bác Hứa, cháu tên là Lâm Thi Ý."

Hàn Như Sơ liếc mắt nhìn Lâm Thi Ý đưa tay tới trước mặt mình, không hề có ý muốn bắt tay với Lâm Thi Ý.

Trợ lý Hàn Như Sơ bên cạnh, lại lễ phép, mở miệng nói: "Vị tiểu thư này, xin hỏi có chuyện gì không?"

Mặc dù là trợ lý hỏi thăm, nhưng thật ra là Hàn Như Sơ dò hỏi Lâm Thi Ý, nhìn thẳng ánh mắt Hàn Như Sơ, nói: "Bác Hứa, Kiều An Hào là con dâu của bác, là vợ của Hứa Gia Mộc đúng không? Con tới gặp bác, là có chuyện muốn nói về Kiều An Hào."

Hàn Như Sơ ở trên thương trường lăn lộn quá nhiều năm như vậy, đã sớm luyện bản lĩnh lạnh nhạt, coi như bà ta có tò mò chuyện gì, nhưng trên mặt lại vẫn bình tĩnh như nước.

Lâm Thi Ý thấy vẻ mặt Hàn Như Sơ cao ngạo lạnh nhạt, cũng không có cảm xúc, mà lấy mấy tấm hình trong túi xách, đưa về phía Hàn Như Sơ.

Trợ lý Hàn Như Sơ đưa tay ra nhận hình, giơ lên trước mặt Hàn Như Sơ, Hàn Như Sơ chẳng qua là liếc mắt nhìn, sắc mặt liền trong nháy mắt lạnh xuống, rớt cục mờ miệng, nói câu đầu tiên với Lâm Thi Ý: "Hình này từ đâu ra?"

Lâm Thi Ý muốn kết quả như vậy, mẹ chồng Kiều An Hảo không vui, e là cuộc sống sau này của Kiều An Hảo cũng sẽ không tốt hơn, đáy lòng của cô ta thoáng hiện vẻ vui sướng, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, chỉ nói: "Là do một người bạn của con chụp được, Không lẽ bác Hứa không biết sao? Trong giới thương trường Bắc Kinh, tất cả mọi người đều đồn, con dâu nhà họ Hứa và CEO Hoàn ảnh truyền thông đi cùng nhau..."

Lâm Thi Ý lời còn chưa nói hết, Hàn Như Sơ liền mở miệng cắt đứt lời của cô: "Đủ rồi!"

Hàn Như Sơ khí thế cường đại, khiến cho Lâm Thi Ý hiện lên vẻ hoảng sợ.

Hàn Như Sơ chẳng qua là liếc mắt nhìn Lâm Thi Ý, nhanh chóng đoạt lấy hình trong tay trợ lý, một câu nói cũng không nói, khom người ngồi vào trong xe.

Trợ lý lập tức thức thời lên xe, khởi động xe rời đi.

Hàn Như Sơ ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, sắc mặt lạnh nhạt nhìn chằm chằm những hình kia, đáy mắt phảng phất như ngọn lửa, một lát

sau, giống như bà không áp chế được lửa giận trong lòng, đặt những tấm hình kia xuống ghế ngồi, hô hấp dồn dập dựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ nhìn một lát, sau đó mở miệng nói: "Không trở về Hứa thị, trực tiếp đi đến nhà họ Kiều!"

Sáng nay Trình Dạng bay đến Pháp tham gia buổi chụp hình, Kiều An Hạ tan việc trực tiếp trở về nhà họ Kiều cùng cha mẹ.

Bình thường thì hôm nay trở về tương đối sớm, lúc về đến nhà, người giúp việc còn chưa làm xong cơm tối.

Kiều An Hạ tắm rửa sạch sẽ, rót một ly trà, ngồi ở trong phòng khách nhìn cha mẹ mỗi người rót một ly.

Ba Kiều nâng ly trà lên, nhấp một miếng, nhớ tới một ít chuyện trong công ty, liền thuận miệng hỏi thăm Kiều An Hạ.

"Ba, lúc ở nhà, có thể đừng nhắc đến chuyện trong công ty không?"
Kiều An Hạ oán giận một câu, làm mẹ Kiều cũng lầm bầm mấy câu với ba Kiều, sau đó tiếng chuông cửa liền vang lên.

Chương 486: Giải trừ hôn ước

[6]

Kiều An Hạ đứng dậy đi mở cửa, nhìn thấy Hàn Như Sơ, Kiều An Hạ còn cười hô lên một tiếng: “Bác Hứa.”

Hàn Như Sơ không nhìn Kiều An Hạ lấy một cái, thậm chí ngay cả giày cũng chưa tháo, trực tiếp bước vào trong phòng.

Ba Kiều mẹ Kiều nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Hàn Như Sơ, mơ hồ đã nhận ra có gì đó không thích hợp, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, mẹ Kiều cười tủm tỉm đứng lên, mở miệng nói: “Như Sơ, bà làm sao? Động cơn tức lớn như vậy.”

Hàn Như Sơ một câu cũng chưa nói, trực tiếp cầm ảnh chụp trong tay ném lên bàn trà.

Ba Kiều mẹ Kiều kinh ngạc một chút, sau đó hai người liền vươn tay, mỗi người cầm một tấm hình, nhìn thấy khuôn mặt trên hình ảnh, sắc mặt nhất thời trở nên có chút khó coi.

Sau một lúc lâu, ba Kiều lên tiếng nói: “Như Sơ, này chắc là có hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Tôi cũng hy vọng là hiểu lầm, nhưng mà các người nhìn ảnh chụp này xem, này còn gọi hiểu lầm sao? Các người có biết hay không, hiện tại toàn bộ giới thương nhân ở thành Bắc Kinh này đều biết tới việc này, con gái Kiều gia các người cho Hứa gia chúng tôi đội nón xanh! Không biết những người khác ở sau lưng chê cười Hứa gia chúng tôi như thế nào đâu!” Bởi vì phẫn nộ, lời nói của Hàn

Như Sơ vô cùng bèn nhọn không tốt.

Mẹ Kiều muốn giải thích:“Như Sơ, tôi cảm thấy bà bị kích động quá rồi, bà cũng không phải không biết, lúc trước Kiều Kiều và Hạ Hạ cùng Gia Mộc kể cả Lục Cẩm Niên đều là bạn học, chỉ là ăn một bữa cơm.....”

“Chỉ là ăn một bữa cơm, đáng để tôi đến tìm các người như vậy sao? Hơn nữa, ăn cơm có thể ăn như vậy sao?” Hàn Như Sơ khom người, hung hăng chỉ về phía ảnh chụp.

Ba Kiều tự biết đuối lý cười đứng dậy, đối với Kiều An Hạ nói:“Hạ Hạ, con đi rót cho bác Hứa một chén trà đi.”

Nói xong ba Kiều còn quay sang nói với mẹ Kiều:“Em đi gọi điện thoại cho Kiều Kiều, bảo nó về nhà một chuyến.”

Sau đó ba Kiều nâng tay lên, vỗ vỗ bả vai Hàn Như Sơ:“Như Sơ, bà trước đừng tức giận, bà ngồi xuống trước, chờ Kiều Kiều đến đây, chúng ta hảo hảo hỏi nó một chút.”

Kiều An Hạ rót trà cho Hàn Như Sơ, sau đó thuận tay rút hé ra tấm hình ở trên bàn, nhìn thấy bên trong Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào ngồi ở một chiếc bàn bên hồ, đang cơm, Lục Cẩm Niên cầm lấy khăn tay, ôn nhu giúp Kiều Kiều lau tay, mà Kiều An Hào buông xuống mí mắt, nhìn chăm chăm tay của mình bị Lục Cẩm Niên, lúc đó mặt mày dường như có một tia e lệ.

Kiều An Hạ nhìn chăm chăm ảnh chụp kia vài giây, lại ngẩng đầu nhìn thoáng Hàn Như Sơ đang đờ đờ tức giận, cùng nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của ba mẹ khi nhìn thấy những tấm hình này, trong lồng ngực không biết tại sao lại toát ra một tầng lửa không nói lên lời, sau đó cầm ảnh chụp ra khỏi phòng.

Có người hầu ở bên ngoài đang tưới hoa, nhìn thấy Kiều An Hạ lên tiếng chào hỏi: “Tiểu thư An Hạ.”

Kiều An Hạ nhìn cũng không nhìn, trực tiếp mở cửa xe ra, ngồi vào trong, ngay cả dây an toàn cũng chưa thắt, liền một cước giẫm lên chân ga, chuyển tay lái rời đi.

-

Mấy ngày nay, mỗi ngày Kiều An Hào đều ăn cơm tối với Lục Cẩm Niên, xế chiều hôm nay lúc cùng Lục Cẩm Niên chat QQ, biết đêm nay anh muốn tặng ca, cho nên lúc sáu giờ, Kiều An Hào kêu thức ăn ở bên ngoài.

Không biết có phải do lúc ăn cơm tối có anh cùng ăn hay không, Kiều An Hào ăn không nhiều lắm, thức ăn ở bên ngoài dường như chưa hề động đến, người tựa vào trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm TV một lát, sau đó cảm giác được di động rung, là Lục Cẩm Niên gọi tới, là trả lời tin nhắn nửa tiếng trước của cô.

Chương 487: Giải trừ hôn ước(7)

[Ăn cơm chiều sao?]

Kiều An Hảo nhìn thoáng qua một bàn đồ ăn vừa mua bên ngoài, trả lời lại: [không, không đói bụng,]

Bây giờ Lục Cẩm Niên trả lời lại cô rất nhanh: [buổi tối đi ăn khuya không?]

Kiều An Hảo không cần nghĩ ngợi: [Được]

[Đợi tôi xong việc sẽ liên lạc lại với em]

Kiều An Hảo đang chuẩn bị trả lời lại Lục Cẩm Niên, điện thoại lại có cuộc gọi đến, là từ Kiều gia, Kiều An Hảo không hề do dự nhận lấy, bên trong truyền đến âm thanh của bác gái: “Kiều Kiều, hiện giờ cháu có thời gian không? Có thể đến Kiều gia một chuyến không?”

“Hiện giờ sao?”

“Đúng, ngay bây giờ.”

Kiều An Hảo nghe thấy ngữ khí của bác mình trong điện thoại, có vẻ khá nghiêm túc, như là đã có chuyện gì xảy ra, vì thế liền “Ừm” một tiếng, nói: “Cháu biết rồi, hiện giờ cháu qua luôn ạ.”

-

Hoàn Ảnh truyền thông có vài hạng mục, Lục Cẩm Niên bận đến phát diên, tất cả công ty từ trên xuống dưới đều phải tăng ca làm báo cáo phân tích.

Lục Cẩm Niên mặt không chút thay đổi nghe ý kiến của tổng giám, lại hồi lâu không thấy điện thoại di động có động tĩnh gì, nhìn thoáng qua màn hình, phát hiện mình gửi tin nhắn cho Kiều An Hạo nhưng cô lại không trả lời lại, vì thế liền giữ lại điện thoại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh của tổng giám trên màn hình.

Cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra, là một thư ký còn chưa tan tầm, vẫy vẫy tay về phía trợ lý của Lục Cẩm Niên, trợ lý dừng tay đang gõ bàn phím, không hề quấy nhiễu hội nghị đang tiến hành, lặng yên không tiếng động rời khỏi phòng họp, nói chuyện gì đó với thư ký, sau đó thư ký gạt đầu rời đi, trợ lý lại nhẹ nhàng quay trở lại phòng họp, ngồi vào vị trí, nghiêng đầu, nói bên tai Lục Cẩm Niên: “Lục tổng, cô Đại Kiều ghé qua, muốn gặp anh.”

Khuôn mặt anh khẽ động, hơi kinh ngạc, Kiều An Hạ ghé qua làm gì, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Trợ lý tiếp tục thấp giọng nói: “Tôi để cho thư ký tiếp đãi cô ấy trong phòng khách rồi.”

Lục Cẩm Niên nhàn nhạt gạt đầu một cái, như là đã nghe thấy, tiếp tục cầm điện thoại di động nhìn thoáng qua, sau đó lại nhập tâm vào hội nghị.

Qua gần một giờ, mới tan họp, lúc này đã là tám giờ tối, Lục Cẩm Niên thu dọn văn kiện trên bàn, dẫn đầu từ trong phòng họp đi ra, kết quả liền nhìn thấy Kiều An Hạ đang không kiên nhẫn ngồi đợi trong phòng khách, vậy mà nhìn thấy anh liền lập tức bước chân về phía anh, không hề khách khí xung quanh đang có nhiều người, mở

miệng nói: “Lục Cẩm Niên, tôi có việc muốn nói với anh.”

Khuôn mặt anh không hề động, thậm chí cũng không thèm nhìn Kiều An Hạ, chỉ đi qua sát cạnh cô, đi về phía văn phòng của mình.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hạ khách khí cười cười: “cô Đại Kiều, có chuyện gì, đến văn phòng của Lục tổng nói đi.”

Kiều An Hạ liếc mắt nhìn trợ lý của Lục Cẩm Niên, xoay người dẫm giày cao gót xuống, kiêu ngạo bắt kịp Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên đẩy cửa ban công ra, cũng không có đóng lại, trực tiếp đi đến ghế làm việc ngồi xuống, từ sáng đến giờ, ngoại trừ bữa trưa có ăn qua loa, còn lại đều vội vàng làm việc, cho nên cả người vô cùng mệt mỏi, dựa lưng vào ghế, giơ tay lên xoa xoa thái dương.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên đưa Kiều An Hạ đến văn phòng, tự mình mang theo hai ly cà phê, đặt ở trên bàn, sau đó liền lui ra ngoài, vẫn không quên khép cửa.

Chương 488: Hủy bỏ hôn ước

(8)

Trong phòng làm việc chỉ có hai người, Kiều An Hạ lập tức cất bước đi tới trước bàn làm việc của Lục Cận Niên, đặt hình xuống, "Bộ" một cái rơi ở trên bàn.

Lục Cận Niên nghe được tiếng động, ánh mắt khẽ động, như cũ duy trì nhắm mắt lại, lấy tay xoa huyết Thái Dương.

Kiều An Hạ thấy bộ dạng Lục Cận Niên lạnh nhạt, nghĩ tới những năm qua, anh luôn như vậy đối với mình, tâm tình trở nên có chút khó chịu, không kềm chế được mở miệng nói: "Anh nên nhìn rõ thứ tôi đưa cho anh là gì!"

Trên mặt Lục Cận Niên cũng không có biểu tình gì, giống như chuyện Kiều An Hạ vốn nói chuyện ngang ngược, anh dừng hồi lâu, mới thả tay xuống, ngồi thẳng người, sau đó nhìn lướt qua hình trên bàn, thấy mình và Kiều An Hào, vẻ mặt ngược lại không có quá thay đổi gì, mà là không nhanh không chậm bùng lên cà phê, uống một hớp: "Hình này sao cô có?"

"Anh đã sớm biết tấm hình này?" Kiều An Hạ nghe thấy ý nghĩa trong lời Lục Cận Niên, trước hỏi ngược lại một câu, sau đó cũng có chút sáng tỏ nói: "Đúng, cũng khó trách, hèn gì, không có ầm ĩ trên báo, chắc hẳn anh đã phong tỏa, chẳng qua, Lục Cận Niên, dù anh có bản lĩnh lớn đến đâu cũng không che giấu được, không có nghĩa không có tấm hình này mà không có tin đồn. "

Lục Cận Niên rũ mí mắt, thổi một hớp cà phê hơi nóng, tiếp tục uống

một hóp, vẻ mặt lãnh đạm giống như trong phong làm việc này có một mình anh.

Kiều An Hạ âm thầm nắm thành quả đấm, tiếp tục mở miệng nói: "Bây giờ anh có biết, Kiều Kiều đang ở đâu không?"

Theo tiếng nói của Kiều An Hạ, cô rõ ràng thấy thấy tay Lục Căn Niên ly cà phê dừng lại, Kiều An Hạ không rõ cảm giác trong lòng mình là gì, chẳng qua là dừng lại một lát, mới mở miệng nói: "Kiều Kiều bị ba mẹ tôi gọi về nhà họ Kiều, cũng vì mấy tấm hình này."

Lục Căn Niên bưng ly cà phê, cà phê sóng sánh, vẩy vào tay của anh, vì nóng nên đỏ lên, ánh mắt của anh vẫn như cũ không có biểu hiện gì, nhưng trên gương mặt lộ ra tia lo lắng.

"Lục Căn Niên, bây giờ trong giới thương trường Bắc Kinh, đều đang truyền Kiều An Hạ cầm sừng Hứa Gia Mộc, bác Hứa bị chọc tức, tối nay tự mình đến tìm ba mẹ tôi, anh nghĩ lúc ba mẹ tôi thấy những tấm hình đó thấy thế nào?" Kiều An Hạ dừng lại, nhìn Lục Căn Niên rũ mắt nhìn chằm chằm ly cà phê hỏi: "Anh còn nhớ rõ mấy tháng trước, tôi đã nói với anh sao chứ?"

Sau đó Kiều An Hạ lại lặp lại lời đó lần nữa: "Nếu anh thật lòng thích nó, thì đừng dây dưa với nó, anh có biết với hành động bây giờ của anh sớm muộn sẽ phá hỏng cuộc sống của nó!"

"Bây giờ tôi muốn nói, là anh đã phá hủy cuộc sống của con bé!"

"Bây giờ tất cả mọi người nói Kiều Kiều ngoại tình..., Bác Hứa là mẹ chồng con bé, bởi vì này chuyện này đã không thích nó, hoặc lúc Hứa Gia Mộc biết chuyện này, còn có thể cãi nhau với nó, còn có ba mẹ tôi, rõ ràng có chút thất vọng với Kiều Kiều, nếu như Kiều Kiều và Gia Mộc bởi vì anh, xuất hiện tan vỡ, như vậy cha mẹ tôi, cố đông

Kiều thị, cũng sẽ trách cứ Kiêu Kiêu!"

Chương 489: Giải trừ hôn ước

[9]

“Lục Cẩm Niên, rất nhiều chuyện mọi người chỉ biết mắng người phụ nữ, cũng không bao giờ mắng người đàn ông, anh cũng có sai, nhưng mà không có

người nào trách cứ anh, lại có nhiều người chỉ tỏ ở sau lưng Kiều Kiều nói cô ấy thủy tính dương hoa, không tuân thủ nữ tắc.”

“Anh nói anh yêu cô ấy, nhưng mà, đây là tình yêu của anh sao?”

“Hại cô ấy thân bại danh liệt, có tiếng xấu, anh muốn về sau Kiều Kiều ở trong giới thương nhân Bắc Kinh, phải đối mặt như thế nào?”

Có thể là do Kiều An Hạ quá mức kích động, lúc nói xong lời cuối cùng, giọng nói trở nên có chút nghiêm khắc.

Cô dừng lại một lát, mới tiếp tục mở miệng, giọng nói mới ôn hòa hơn rất nhiều: “Còn có, Lục Cẩm Niên, ba mẹ Kiều Kiều chết sớm, người thân duy nhất trên thế giới này của em ấy là ba mẹ tôi và tôi, anh muốn hại em ấy để rồi cuối cùng giống như anh, cô đơn một người, mới từ bỏ sao?”

Tay Lục Cẩm Niên nắm chén cà phê, dùng thêm nhiều sức.

Kiều An Hạ nói lâu như vậy, dường như đã nói xong tất cả những điều mà bản thân muốn nói.

Trong phòng làm việc, cực im lặng.

Kiều An Hạ đứng ở trước bàn làm việc, nhìn chăm chăm Lục Căn Niên trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Điều tôi muốn nói đều đã nói xong rồi, kể tiếp anh rút cuộc muốn làm như thế nào, là chuyện của anh, tạm biệt!”

Kiều An Hạ tạm dừng một chút, xoay người, liền đi về phía ngoài cửa.

Trợ lý của Lục Căn Niên đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Kiều An Hạ đi ra, mỉm cười mở miệng khách khí nói: “Đại Kiều tiểu thư.”

Kiều An Hạ bước chân không dừng lại tiếp tục đi về phía thang máy.

Kiều An Hào ở trên đường đi đến Kiều gia, trong lòng luôn luôn nghĩ, rốt cuộc ở Kiều gia xảy ra chuyện gì, thậm chí cô còn tưởng rằng thân thể chú và thím xuất hiện bệnh lạ, càng nghĩ trong lòng cô lại càng nóng như lửa đốt, thật vất vả xe mới đến cửa Kiều gia, cô đưa tiền cho lái xe, ngay cả tiền thừa cũng chưa lấy, liền vội vã chạy vào trong phòng.

Quản gia mở cửa, thấy cô đến đây, tiếng nói rất nhỏ: “Tiên sinh, phu nhân, nhị tiểu thư đã trở lại.”

Kiều An Hào thay đổi giày, có chút mờ mịt tiêu sái đi vào, nhìn thấy Hàn Như Sơ đã ở, mà không khí trong phòng đặc biệt thấp, cô mở thật to mắt, phân biệt đánh giá ba người một chút, sau đó mới mở miệng chào hỏi: “Chú, thím, bác Hứa.”

Vẻ mặt Hàn Như Sơ rất lạnh, cả lời cũng chưa thốt ra, nhưng mà chú lại gật đầu một cái, thím đứng lên, cầm một tấm ảnh gì đó, nói với cô: “Kiều Kiều, cháu lại đây với thím.”

Đáy lòng Kiều An Hảo càng thêm nghi hoặc, cô gật gật đầu, đi theo phía sau thím, lên lầu, sau đó vào thư phòng ở lầu hai.

“Thím, làm sao vậy?”

Đối mặt với câu hỏi của Kiều An Hảo, mẹ Kiều cái gì cũng chưa nói, chỉ đem tấm hình đưa cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo tiếp nhận, nhìn thấy là hình ảnh cô cùng với Lục Cẩm Niên, về mặt cô sững sốt một chút, còn chưa kịp mở miệng, mẹ Kiều đã lên tiếng nói trước: “Kiều Kiều, tuy rằng thím không biết cháu cùng với đứa con riêng của Hứa gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà, thím tin tưởng cháu, thế nhưng cũng không có nghĩa bác Hứa tin tưởng cháu, hiện tại cháu đã gả cho Gia Mộc, phải chú ý đến lời nói và việc làm của mình, cháu cùng một người đàn ông khác không minh bạch như vậy, khiến cho Gia Mộc mất mặt, nhục nhã Hứa gia?”

“Huống hồ hiện tại Kiều gia và Hứa gia hợp tác rất sâu, Kiều Kiều, có chút chuyện cũng không cần thím phải nhiều lời, khẳng định trong lòng cháu hiểu được, cũng khẳng định biết hẳn phải làm như thế nào.” Mẹ Kiều nói tới đây, dừng một chút, còn nói: “Kiều Kiều, cháu cũng biết, bác Hứa kiêng kị đối với đứa con riêng là Lục Cẩm Niên, về sau cháu vẫn không nên kết giao thì tốt hơn.”

Chương 490: Giải trừ hôn ước (10)

Kiều An Hảo nghe thấy bác không cho mình và Lục Cẩm Niên qua lại, theo bản năng muốn mở miệng giải thích, nhưng là sau đó nghĩ đến vài ngày sau, cô và Hứa Gia Mộc sẽ giải trừ hôn ước, cho đến lúc này, cô và Lục Cẩm Niên qua lại với nhau tất nhiên sẽ không được yên thân rồi.

Hiện tại dù sao cô vẫn là vợ trên danh nghĩa của Hứa Gia Mộc, nếu vì chuyện tiếp xúc thân mật với Lục Cẩm Niên mà cãi cọ với bác mình, chẳng phải sẽ khiến bác càng thêm lo lắng, càng thêm suy nghĩ là giữa mình và Lục Cẩm Niên có gì hay sao?

Kiều An Hảo nghĩ đến đây, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, ngoan ngoãn gật đầu một cái, nói: “Cháu biết rồi, việc này là cháu không đúng, trước kia, cháu và Lục Cẩm Niên học cùng nhau, thật ra giữa chúng cháu không có gì cả.”

Bác gái nghe được những lời này của cô thì vô cùng yên lòng, tiếp tục nói chuyện vài câu với cô, đa số đều nói về chuyện cô nên làm thế nào để tròn bổn phận vợ hiền của Hứa Gia Mộc, Kiều An Hảo trả lời từng câu một, sau đó đi theo bác gái xuống lầu, dựa theo ý tứ của bác gái, đối với Hàn Như Sơ nói xin lỗi, thái độ thành khẩn khẳng định lần sau mình sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.

Dù sao cũng là người có nhiều từng trải, cho dù trong lòng Hàn Như Sơ đang mất hứng, nhưng lúc Kiều An Hảo giải thích cũng nguôi ngoai đi.

Không khí trong phòng bây giờ mới dịu đi một chút, vì không muốn quan hệ hai nhà bị ảnh hưởng, bác trai còn cố ý gọi điện thoại cho Hứa Gia Mộc, để mọi người cùng nhau ăn bữa cơm.

Lúc ăn cơm, Hứa Gia Mộc và bác trai có uống ít rượu, cho nên lúc rời đi, Hứa Gia Mộc gọi điện cho lái xe đến.

Anh và Kiều An Hào rời khỏi Kiều gia trước, lái xe còn chưa đến, Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc rời rạc đi cạnh nhau, Kiều An Hào đi giày cao gót nên hơi mệt, hai người tìm một chiếc ghế đá trong công viên ngồi xuống.

ở đối diện là khu quảng trường nhỏ, không thiếu những đứa trẻ đang trượt patin ở đó.

Kiều An Hào nhìn hình ảnh trước mặt mình, nghĩ đến chính mình trước đây, cũng trượt patin cũng Kiều An Hạ và Hứa Gia Mộc, không nhận được mở miệng nói: “Anh Gia Mộc, ngày xưa anh cũng dạy em trượt ở đây.”

“Thế nhưng bây giờ, em không bám vào đâu thì vẫn không thể đứng vững, xem ra anh đây là giáo viên có vẻ hơi tồi.” Hứa Gia Mộc nói.

Kiều An Hào nở nụ cười, sau đó ngẩng đầu lên nhìn đèn đường, nhẹ nhàng nói: “Anh Gia Mộc, chuyện bị chụp ảnh, cực kỳ xin lỗi, đã khiến anh bị chê cười rồi.”

“Không sao, em áy náy gì với anh chứ, muốn xin lỗi cũng là anh phải xin lỗi em, việc này là mẹ quá bất ngờ, bà cũng không phải không biết, trước khi anh tỉnh lại, tìm anh trai anh dán vết sẹo giả làm anh, cùng em giả làm vợ chồng, hai người phải đóng giả hơn tám tháng liền, trước kia lại là bạn học, làm sao có thể không quen biết, hai người ăn một bữa cơm, như vậy mà liền chuyện bé xé ra to? Kiều

Kiều, em đừng để

trong lòng, mẹ anh là thế, mặt mũi không thể chịu nổi người khác chỉ trở sau lưng mình, thế nhưng vài ngày nữa, anh nói ra chuyện ly hôn, đến lúc đó em được tự do rồi.”

Kiều An Hào ngẩng đầu, nhìn lên trời, sau đó mở miệng nói: “Anh Gia Mộc, sau khi anh giải trừ hôn ước với em, về sau có tính toán gì không? Chẳng lẽ còn chuẩn bị có đám hỏi tiếp theo?”

Nếu đổi lại không có tai nạn xe cộ xảy ra, có người hỏi anh vấn đề này, anh chắc chắn sẽ không chút do dự trả lời, đương nhiên.

Chương 491: Giải trừ hôn ước (11)

Bởi vì ham muốn bầm sinh của người đàn ông, đều muốn biến mình thành nhà kinh doanh thành công, anh cũng không phải ngoại lệ, cho nên từ lúc còn nhỏ, anh liền biết được hôn nhân chính là phương thức hợp tác tốt nhất.

Đám hỏi là chuyện có thể mang lại lợi ích rất nhiều, cứ sao không làm.

Nhưng là hiện tại, đột nhiên Kiều An Hào hỏi vấn đề này, anh lại có chút run rẩy sợ hãi, không biết mình do dự điều gì, cảm thấy đáy lòng rất trống rỗng, trong lòng còn thoáng qua hình ảnh của Tống Tương Tư, qua ước chừng năm giây, Hứa Gia Mộc lắc đầu, để khuôn mặt của Tống Tương Tư bay ra ngoài, mở miệng nói: “Đúng, tiếp tục tìm một người phụ nữ môn đăng hộ đối rồi kết hôn.”

Hứa Gia Mộc khẳng định, như là đang nói cho chính mình nghe.

Sau đó di động của anh vang lên, là lái xe gọi đến, anh đứng lên nói: “Đi thôi, lái xe đến rồi.”

Kiều An Hào cầm túi xách, cũng đứng lên theo, đi về phía cửa ngoài khu biệt thự.

Hai người đều không hề chú ý đến Kiều An Hạ đang đứng phía sau, sắc mặt trắng xanh, vẻ mặt hỗn loạn.

Kiều An Hạ đứng rất lâu tại chỗ, sau đó mới bình phục lại được.

Vốn dĩ quảng trường rất náo nhiệt, bọn trẻ đều đã trở về nghỉ ngơi, ngay cả người cũng chỉ còn lác đác, cô giật giật thân thể có chút cứng ngắc, bước chân đi qua chiếc ghế mà Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc vừa ngồi, trong đầu chậm rãi tua lại lời mà Hứa Gia Mộc vừa nói.

Hứa Gia Mộc có sẹo lúc trước, là Lục Cẩm Niên đóng giả, nói cách khác, Hứa Gia Mộc cùng Kiều An Hào kết hôn làm vợ chồng, không phải là Hứa Gia Mộc, mà là Lục Cẩm Niên.

Khó trách trong di động của Kiều An Hào có hình ngủ cùng Lục Cẩm Niên.

Còn có, mới vừa rồi Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc còn thương lượng chuyện ly hôn... Nói cách khác, Hứa Gia Mộc cũng không thích Kiều An Hào, mà Kiều An Hào cũng không thích Hứa Gia Mộc...

Lúc cô còn niên thiếu, vì không muốn làm đám cưới với Hứa Gia Mộc, liền để cho Hàn Như Sơ cho rằng Hứa Gia Mộc thích Kiều An Hào, khiến Hàn Như Sơ chọn Kiều An Hào làm con dâu, cô vẫn còn canh cánh việc đó trong lòng rất nhiều năm, càng về sau thấy bọn họ thật sự kết hôn, lại thấy bọn họ thật sự có cảm tình... cho nên lúc cô nhìn thấy ảnh chụp trong điện thoại của Kiều An Hào, liền cho rằng Kiều Kiều có gì đó..., lại còn mang máy ghi âm đưa cho Lục Cẩm Niên, thậm chí năm lần bảy lượt đến trước mặt Lục Cẩm Niên, nói rằng Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc là thật tâm yêu nhau.

Hóa ra, từ trước đến giờ, đều là cô hiểu lầm.

Nhưng là một bí mật lớn như vậy, tại sao Kiều Kiều lại không nói cho cô biết?

Còn có, nếu là năm đó, cô không cầm máy ghi âm để hãm hại Kiều An Hào, có phải về sau, người cùng Lục Cẩm Niên đóng giả vợ chồng, không phải là Kiều An Hào, mà là cô – Kiều An Hạ đúng không?

Thật ra, hồ đồ mu muội, cô có cơ hội để tiếp cận Lục Cẩm Niên, nhưng chính cô lại tự tay đưa cho người khác...

-

Trợ lý đợi rất lâu bên ngoài phòng Lục Cẩm Niên, cũng không thấy anh từ bên trong đi ra, trợ lý nhìn thoáng qua thời gian, đã gần 10 giờ, vì thế liền giơ tay lên gõ cửa, bên trong rất yên tĩnh, không hề có âm thanh gì truyền đến, trợ lý do dự một chút, sau đó liền đẩy cửa ra.

Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế, cầm ly cà phê trong tay, nhìn chăm chăm mặt bàn, không biết đang suy nghĩ điều gì, nghĩ đến mê mẩn, thế cho nên tận đến lúc trợ lý đi đến trước mặt anh, anh cũng không có phản ứng gì.

Chương 492: Hủy bỏ hôn ước (12)

Trợ lý dừng một lát, mới mở miệng: "Lục tổng."

Lục Cẩm Niên nghe được tiếng trợ lý, dừng lại đại khái năm giây, mới phản ứng chậm chạp ngẩng đầu lên: "Sao vậy?"

"Đã sắp mười giờ, anh còn không tan làm sao?"

Lục Cẩm Niên quán tính bùng cà phê lên, nhấp một miếng, phát hiện đã lạnh như băng, khổ sở khó có thể nuốt xuống, anh đặt ly cà phê xuống, giơ tay lên, xoay mặt, nói: "Được."

Sau đó liền đứng lên, cầm áo khoác, đi về phía cửa.

Trợ lý nhìn máy tính của Lục Cẩm Niên chưa tắt và ví tiền trên bàn, lên tiếng nhắc nhở: "Lục tổng, máy tính anh còn chưa tắt."

Lục Cẩm Niên quay đầu liếc mắt nhìn, "Ừ" một tiếng, đi về tới, cúi người, trực tiếp tắt máy, sau đó lại đi về phía cửa.

Rốt cuộc cô Kiều đã nói gì với Lục tổng? Tình trạng hiện tại của anh ấy không ổn chút nào. . . Trợ lý âm thầm suy nghĩ một lát, lần này không

lên tiếng nhắc nhở Lục Cẩm Niên, mà giúp anh cầm ví tiền trên bàn, rồi theo sau Lục Cẩm Niên ra khỏi phòng làm việc.

Trợ lý lái xe từ bãi đậu ra ngoài, xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt

nhìn Lục Cẩm Niên, nghĩ đến đêm nào anh cũng về Cẩm Tú viên, vì vậy liền mở miệng hỏi: "Lục tổng, vẫn trở về Cẩm Tú viên sao?"

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm ngoài cửa xe, "Ừ" rất nhẹ một tiếng.

Ngoài cửa sổ đèn không ngừng thoáng qua trên mặt anh, có hơi lờ mờ.

Một lát sau trợ lý, liền trả ví tiền trong tay về phía sau: "Lục tổng, anh quên ví."

Lục Cẩm Niên dừng lại, vươn tay nhận lấy, sau đó nhét vào trong túi, tiếp tục quay đầu nhìn ngoài xe.

Bên trong xe rất yên tĩnh, qua hồi lâu, Lục Cẩm Niên mở miệng hỏi một câu: "Nếu như cậu phát hiện bà xã của cậu gần gũi với người đàn ông khác, cậu sẽ thế nào?"

Trợ lý theo bản năng muốn nói "Bà xã tôi sẽ không gần gũi với người đàn ông khác", nhưng khi nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của Lục Cẩm Niên như vậy, cuối cùng vẫn nghĩ đến việc người thỏa hiệp cơm áo gạo tiền của mình, suy nghĩ ra câu trả lời cho tình huống giả thiết của Lục Cẩm Niên, sau đó bởi vì quá nhập tâm, vẻ mặt trợ lý có hơi tức giận: "Tôi sẽ rất tức giận, cũng sẽ rất đau lòng."

"Vậy . . Hai người sẽ cãi nhau sao?"

"Lúc ban đầu sẽ không, có thể sẽ tìm cô ấy nói chuyện rõ ràng." Trợ lý dừng lại, bổ sung: "Nếu mà, bà xã của tôi vẫn tiếp tục như vậy, có thể sẽ cãi nhau còn có thể nghiêm trọng hơn, dẫn đến ly hôn."

"Ừ." Lục Cẩm Niên đáp một tiếng, sau một lúc lâu, lại hỏi: "Nếu như cha mẹ cậu biết chuyện này, sẽ có ý kiến gì với bà xã cậu?"

Giả thiết bà xã anh ngoại tình... Coi như xong, còn lại nghĩ đến mâu thuẫn gia đình. . . Trợ lý đột nhiên muốn khóc, nhưng mà dù vậy, trợ lý lại trả lời rất nhanh chóng: "Người lớn sao gặp phải chuyện như vậy nhất định sẽ ngạc nhiên, nếu như thích người con dâu này có thể sẽ có cách giải quyết tốt đẹp, nếu như không thích có lẽ sẽ thêm dầu vào lửa gây ầm ĩ một trận."

"Ừ." Lục Cẩm Niên lại đáp một tiếng, lần này không nói gì.

Ngược lại trợ lý có hơi nghi ngờ Lục Cẩm Niên đến nay chưa lập gia đình, tại sao phải bất chợt hỏi thăm những phương diện luân lý này.

Vì vậy nhìn Lục Cẩm Niên xuyên qua kính chiếu hậu, tò mò hỏi: "Lục tổng, sao bỗng nhiên anh lại quan tâm vấn đề này?"

Chương 493: Giải trừ hôn ước

[13]

Lục Cẩm Niên không có trả lời.

Trợ lý lại hỏi:“Lục tổng, chẳng lẽ ngài chuẩn bị đầu tư kịch luận lý gia đình sao?”

Đáp lại anh ta vẫn là một mảnh trầm mặc như cũ.

Trợ lý ngậm miệng lại, không hề lên tiếng, thỉnh thoảng thông qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên một cái.

Người đàn ông cau nhú lại, thoát nhìn vẻ mặt không những thể hiện trong lòng không vui, ngược lại còn mang theo một tia ảo não..... Rốt cuộc đại Kiều tiểu thư nói cái gì với Lục tổng?

Đáy lòng trợ lý càng nghi hoặc, lúc trong đầu anh ta đang vắt hết óc phỏng đoán, thì Lục Cẩm Niên, đột nhiên lên tiếng:“Ngày mai hoặc ngày mốt có buổi hợp tác với bên Hồng Kông phải không?”

“Đúng vậy, Lục tổng.” Đề tài xoay chuyển quá nhanh, đầu óc trợ lý có vẻ như tiếp thu không kịp, dừng một chút, mới nói:“Đêm nay tổng giám sát Vương bay đi Hồng Kông, phụ trách hợp tác lần này.”

Lục Cẩm Niên thản nhiên nói:“Anh gọi điện thoại cho anh ta, đêm nay anh ta không cần đi.”

Trợ lý “Ách?” một tiếng, sau đó chợt nghe thấy âm thanh của Lục Cẩm Niên truyền đến:“Đặt hai vé máy bay đi Hồng Kông, anh và tôi

cùng qua đó, phụ trách hợp tác lần này.”

Trợ lý “Ác” một tiếng, càng ngày càng không hiểu Lục Cẩm Niên .

Rõ ràng hợp tác lần này, đáng lẽ là Lục tổng đi Hongkong phụ trách công tác, là ngày hôm qua lúc họp buổi chiều, anh cứng rắn giao cho tổng giám sát Vương đi công tác, kết quả đêm nay, sợ là tổng giám sát Vương đã đi ra tới sân bay rồi, bây giờ anh lại muốn bản thân đi.

Đáy lòng trợ lý vô cùng khó hiểu, nhưng vẫn lấy di động, gọi điện thoại qua cho tổng giám sát Vương.

Tắt điện thoại, trợ lý đặt hai vé máy bay trước, sau đó nói:“Vé máy bay là mười một giờ rưỡi, bây giờ trực tiếp tiến đến sân bay vẫn còn kịp, về phần tắm rửa quần áo, tôi sẽ bảo phụ trách khách sạn Hongkong bên kia chuẩn bị.”

Lục Cẩm Niên “Uh” một tiếng, xem như đồng ý, sau đó điện thoại của anh liền kêu leng keng một tiếng, anh theo thói quen cúi đầu xem màn hình, là Kiều An Hào nhắn đến một cái QQ:[còn chưa hết giờ làm?]

Lục Cẩm Niên mở khóa di động, ở trên màn hình đánh một hàng chữ, do dự một chút, cuối cùng vẫn xóa đi từng chữ từng chữ một, đặt điện thoại di động ở trên ghế xe.

Kiều An Hào trở lại Cẩm Tú viên, đã là mười giờ rưỡi, Lục Cẩm Niên hẹn buổi tối sẽ mang cô đi ăn khuya, kết quả đến bây giờ vẫn không có động tĩnh, vì thế Kiều An Hào liền nhắn cho Lục Cẩm Niên một cái QQ:[còn chưa hết giờ làm?]

Đợi khoảng một phút đồng hồ, Kiều An Hào vẫn không có thấy Lục Cẩm Niên đáp lại.

Lục Cẩm Niên nhận được tin nhắn của cô, sẽ không không nhắn đáp lại, cho dù bề bộn nhiều việc, thì một thời gian sau cũng sẽ trả lời, cho nên Kiều An Hào nghĩ đến Lục Cẩm Niên còn đang tắm ca, vì thế liền cởi quần áo trên người, đi vào trong phòng tắm giặt sạch sẽ.

Lúc đi, Kiều An Hào cầm lấy di động nhìn thoáng qua trước, phát hiện vẫn là không có tin nhắn trả lời của Lục Cẩm Niên, vì thế liền buông điện thoại di động xuống, sấy khô tóc.

Lúc này đã sắp mười một giờ, Kiều An Hào nghĩ cho dù Lục Cẩm Niên tắm ca muộn hơn nữa, thì cũng đã xong đi, vì thế liền đi vào phòng thay quần áo, vòng quanh một vòng nhìn tủ quần áo của mình, cuối cùng một chiếc váy đai đeo màu vàng, còn cột cả tóc mình lên, trang điểm một người thanh xuân tịnh lệ, Kiều An Hào vừa lòng chạy ra khỏi phòng thay quần áo, cầm lấy di động, kết quả vẫn không nhìn thấy tin nhắn trả lời của Lục Cẩm Niên, vì thế Kiều An Hào lại nhắn một cái dấu chấm hỏi đi qua.

-

Đến sân bay, công việc đăng ký thủ tục đã xong, lúc quá cổng soát vé, Lục Cẩm Niên đưa tùy thân mang theo gì đó đều lấy ra.

Chương 494: Giải trừ hôn ước (14)

Lúc xoay người đi qua cửa an ninh, Lục Cẩm Niên nghe được tiếng “leng keng”, bước chân của anh tạm dừng một phen, sau cùng vẫn đi qua cửa an ninh.

Sau khi kiểm tra xong, Lục Cẩm Niên móc ra gì đó ở trên người, lần lượt nhét trở về túi, anh cố gắng cầm lấy điện thoại di động, vốn là không muốn nhìn, nhưng vì tối nên không nhịn được nhìn lướt qua màn hình, quả nhiên thấy nhắc nhở của tin nhắn, nội dung là Kiều An Hào gửi đến một dấu chấm hỏi.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm màn hình, yết hầu lay động hai lần, sau đó rũ xuống rèm mắt, che giấu cảm xúc trong đáy mắt, cảm dưới như bị căng cứng, như là đang chịu áp lực gì đó, đưa điện thoại thả lại vào trong túi quần.

Lúc Lục Cẩm Niên đến, thời gian đến lúc máy bay cất cánh còn lại nửa giờ, sau khi đi qua cửa an ninh, có một cô gái đưa bọn họ đến chỗ đăng ký vào khoang VIP.

Lúc máy bay truyền đến tiếng nhắc nhở, Lục Cẩm Niên ngồi tại chỗ, cài chặt dây an toàn.

Lúc trợ lý tắt máy, nhìn thấy Lục Cẩm Niên ở bên cạnh rất thờ ơ, liền nhắc nhở: “Lục tổng, cần phải tắt điện thoại.”

Một câu nói khiến Lục Cẩm Niên lấy ra điện thoại di động, đang chuẩn bị tắt máy, lại nhìn đến màn hình có tin nhắn của Kiều An Hào, ngón

tay liền dừng lại.

Cô gái phụ trách khoang hạng nhất, cầm thực đơn đi tới, lễ phép mỉm cười mở miệng nói: “Hai vị, xin hỏi đợi lát nữa sau khi máy bay cất cánh, cần uống chút gì không?”

Trợ lý nói: “Hai lý coffee, cảm ơn.”

“Vâng ạ.” Cô gái tiếp viên đi xuống, nhìn thấy màn hình điện thoại di động còn sáng, vì thế liền nhẹ giọng nhắc nhở: “Vị này, làm phiền anh cần phải tắt nguồn điện thoại.”

Ngón tay của Lục Cảnh Niên vuốt trên màn hình điện thoại hai lần, sau cùng như là hạ được quyết tâm thật lớn, liền tắt điện thoại.

-

Kiều An Hào ngồi trên ghế sofa, vừa xem tivi, vừa chờ điện thoại của Lục Cảnh Niên.

Thời gian tích tắc trôi qua, đợi đến sau cùng, Kiều An Hào có chút không kiên nhẫn, mắt thấy đã đến mười hai giờ, Lục Cảnh Niên vẫn không có hồi âm gì, Kiều An Hào không nhịn được cầm điện thoại gọi một cú cho Lục Cảnh Niên, cũng muốn hỏi anh là đang xảy ra chuyện gì.

Tín hiệu truyền đi, trong di động lại vang lên giọng nói của một người phụ nữ quan thuộc: “Thực xin lỗi, người sở hữu số điện thoại này hiện đang tắt máy...”

Tắt máy?

Lông mày của Kiều An Hào cau lại, Lục Cảnh Niên không mở điện

thoại sao?

Vì thế liền tìm số điện thoại của trợ lý gọi đến, cũng là tắt máy.

Boss và trợ lý đều tắt máy điện thoại.

...thật đúng là khéo.

Sau đó Kiều An Hào liền gọi đến số điện thoại trong văn phòng của Lục Cẩm Niên, không có ai tiếp nhận.

Kiều An Hào ôm má, ném điện thoại sang một bên, lại không còn tâm tình nào mà xem ti vi, thất thần chờ điện thoại.

Đợi không biết qua bao nhiêu lâu, Kiều An Hào dựa vào trên sofa, mơ màng ngủ.

Bởi vì ở trên sofa, Kiều An Hào ngủ không được ngon giấc, có tỉnh lại một lần, cầm lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua thời gian, màn hình điện thoại rất sạch sẽ, đã là hai giờ sáng, không hề có một cuộc điện thoại nào của Lục Cẩm Niên, cũng không có bất kỳ một tin nhắn nào của anh.

Kiều An Hào ngây ngốc nhìn di động một lúc, đáy lòng vô cùng trống trải, sau đó đứng dậy đi toilet, lúc rửa tay, nhìn thấy chính mình trong gương vẫn đang mặc một chiếc váy xinh đẹp chờ Lục Cẩm Niên đến đón, tâm tình càng thấp hơn, mệt mỏi như vậy lấy.

Chương 495: Hủy bỏ hôn ước (15)

Kiều An Hảo ngưng ngưng rút khăn giấy, lau khô tay, sau đó đi ra khỏi phòng vệ sinh, cầm điện thoại di động, nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm tin nhắn mình và Lục Cảnh Niên mấy ngày nay tán gẫu, từng chữ từng câu cũng xem một lần, đáy lòng trở nên có chút chua xót, nước mắt không giải thích được cũng chảy ra.

Trước kia, Lục Cảnh Niên lạnh lùng với cô, cô cũng không thấy khổ sở như bây giờ, không phải là dễ chịu hơn sao? Tình huống của cô khó xử thế sao?

Kiều An Hảo suy nghĩ lại suy nghĩ, nước mắt rơi càng nhiều hơn.

-

Đến khách sạn, đã là hơn hai giờ sáng, Lục Cảnh Niên nhắm mắt, nằm ở trên giường, trước mắt liền hiện ra hình bóng Kiều An Hảo, không nhận được liền lấy ra điện thoại di động, thấy thông báo nhắc nhở cuộc gọi nhớ, tâm tình trong nháy mắt trở nên nặng trĩu.

Lục Cảnh Niên ném điện thoại sang một bên, nhắm mắt lại, làm thế nào cũng không ngủ được, giường khách sạn quá rộng, lăn qua lộn lại không ngừng, cuối cùng lại cầm lên điện thoại di động, nhìn chăm chăm thông báo hai cuộc gọi nhớ của Kiều An Hảo, tinh thần khế dao động, liền sờ soạn bao thuốc lá, đốt một điếu thuốc.

-

Hôm qua điện thoại của trợ lý Lục Cẩm Niên gần hết pin, trở lại khách sạn ngủ, sáng ngày hôm sau được khách sạn đánh thức, đi một bên rửa mặt, vừa sạc pin, nhận được vài tin nhắn, anh tiện tay bấm xem, kết quả lại thấy Kiều An Hào gọi điện thoại cho mình.

Trợ lý vội vàng gọi cho Kiều An Hào một cú điện thoại, tiếng 'bíp bíp' vang lên mấy lần, liền được nhận nghe, bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc, dịu dàng của cô Kiều: "Này?"

Trợ lý vội vàng nhổ bọt kem đánh răng trong miệng ra, gọi một câu: "Cô Kiều, chờ tôi chút."

Sau đó liền uống một hớp nước, súc miệng, cầm một bên khăn lông xoa xoa mặt, lễ phép nghiêm túc mở miệng: "Cô Kiều, tối hôm qua cô gọi cho tôi?"

Tối hôm qua Kiều An Hào ngủ rất trễ, buổi sáng bị điện thoại đánh thức, bởi vì không ngủ đủ đầu có chút đau, ngay cả ai gọi tới cũng không xem rõ, liền trực tiếp nhận nghe, bây giờ mới nghe tiếng trợ lý của Lục Cẩm Niên, lúc này mới chợt tỉnh táo, ngồi dậy, gỡ đầu, "Ừ" một tiếng, liền nghe thấy tiếng trợ lý Lục Cẩm Niên cung kính lần nữa truyền đến: "Cô Kiều, cô tìm tôi có chuyện gì không?"

"Ngày hôm qua tôi gọi điện tìm Lục Cẩm Niên, điện thoại anh ấy tắt máy."

"Có thể lúc cô gọi, Lục tổng đang ở trên máy bay."

"Máy bay?" Kiều An Hào nghi ngờ hỏi ngược lại một câu.

"Đúng, hợp tác với bên Hồng Kông, tối hôm qua Lục tổng mới đi." Trợ lý dừng, hỏi ngược lại: "Cô Kiều, cô không biết sao?"

"Anh ấy không có nói với tôi."

Trợ lý nghe được trong giọng nói Kiều An Hào mang theo mấy phần không vui, vội vàng lại mở miệng nói: "Có lẽ là Lục tổng chưa kịp nói cho cô Kiều, tối hôm qua Lục tổng rất khuya mới tan việc, tan việc xong vội vàng đến sân bay, mãi cho đến ba giờ sáng mới ngủ được, tôi nghĩ là do bận rộn quá nên mệt mỏi."

Dừng lại, trợ lý lại hỏi: "Cô Kiều, bây giờ cô muốn tìm Lục tổng sao? Tôi sẽ đến phòng anh ấy, chẳng qua là không biết bây giờ Lục tổng có tỉnh dậy chưa."

Kiều An Hào nghe lời trợ lý giải thích hành trình tối qua của Lục Cảnh Niên, lại nghe anh ba giờ sáng mới ngủ, đáy lòng vốn có chuyện không vui trong nháy mắt hóa thành đau lòng, lập tức mở miệng nói: "Không cần, trước hết anh để cho anh ấy nghỉ ngơi đi."

Chương 496: Giải trừ hôn ước

[16]

“Được rồi.” Sau khi trợ lý trả lời xong, còn quan tâm nói: “Kiều tiểu thư, chờ Lục tổng tỉnh, tôi sẽ chuyển đạt cho ngài ấy, nói ngài ấy trả lời điện thoại cho cô .”

“Cám ơn.”

-

Trợ lý thu thập thỏa đáng bản thân, mới đi tới phòng của Lục Căn Niên.

Tối hôm qua anh ta có lấy thẻ của cửa phòng Lục Căn Niên đến trước cửa phòng, trước tiên gõ gõ cửa, nghe thấy bên trong không có động tĩnh, sau đó liền tự mình quẹt thẻ đẩy cửa đi vào.

Trong phòng khách không có một bóng người, trợ lý đi đến trước phòng ngủ, đẩy cửa ra, liền bị khói thuốc lá tràn ngập bên trong làm cho nghẹn hắt xì hai cái.

Giường có chút hơi hỗn độn, không có thấy Lục Căn Niên, đi đến trước phòng tắm, bên trong ầm ầm có tiếng nước truyền đến, trợ lý bóp cái mũi, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn thấy trên bàn trà, toàn là tàn thuốc lá dài có ngấn có, trợ lý mở cửa sổ ra, không khí mới mẻ bên ngoài tràn vào, hung hăng hít một ngụm không khí mới mẻ, chợt nghe âm thanh mở cửa phòng tắm.

Lúc đầu trợ lý làm người đại diện cho Lục Căn Niên, quản lý ăn, mặc

ở, đi lại của Lục Cận Niên đã thành thói quen hay lái nhái, đến bây giờ cũng chưa sửa được: “Lục tổng, tối hôm qua ngài hút bao nhiêu thuốc lá vậy? Tôi đã nói ngài bao nhiêu lần, hút thuốc lá có hại cho thân thể khỏe mạnh, nếu ngài thực sự không bỏ được, cũng biết thế, nhưng mà ngài có thể không cần hút nhiều như vậy không?”

Lục Cận Niên đối mặt những lời lái nhái của trợ lý, nhìn cũng không nhìn anh ta đến một cái, tóc ướn một nửa, xoắn lên quần áo, mặc lên trên người, sau đó ngón tay nhanh chóng cài cúc áo.

Trợ lý một mình lăm bằm lầu bầu một lúc, sau đó mới nhớ tới chuyện buổi sáng mở điện thoại nói chuyện với Kiều An Hào, vì thế lại tiếp tục mở miệng nói: “Lục tổng, nếu ngài có thời gian, gọi điện thoại lại cho Kiều tiểu thư đi.”

Lục Cận Niên dừng động tác đeo caravat lại một chút, không lên tiếng.

Sau đó trợ lý còn mạch lạc giải thích một lần: “Tối hôm qua Kiều tiểu thư tìm ngài, di động của ngài tắt máy, sau đó liền gọi điện thoại cho tôi, sáng nay tôi mới nhìn thấy, vừa mới gọi lại cho Kiều tiểu thư xong.”

Lục Cận Niên “Uh” một tiếng, mặc một bộ tây trang, thắt cà vạt tốt, sau đó cầm một văn kiện ở trên bàn, đi về phía cửa.

Trợ lý vội vàng đuổi kịp.

Kiều An Hào sau khi nghe xong điện thoại mà trợ lý của Lục Cận Niên gọi đến, vốn trong lòng còn phiền muộn thì lập tức tốt lên, cô còn không có ngủ đủ, nằm lên trên giường ngủ bù.

Lần nữa tỉnh lại, đã là giữa trưa mười hai giờ, tối hôm qua mở ra TV

còn chưa tắt, cô thuận mắt nhìn lại, kết quả liền nhìn thấy Lục Cẩm Niên mặc vest đeo giày da trên màn hình TV.

Kiều An Hào trực tiếp ghé vào trên giường, nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào màn hình TV, lại rời khỏi giường.

Vốn vóc dáng Lục Cẩm Niên cao, hơn nữa dung nhan xuất chúng, vốn trên màn hình là tin tức tuyên bố hợp tác mới nhất của bọn họ, nhưng mà Kiều An Hào lại cảm thấy giống như chỉ quay Lục Cẩm Niên, bởi vì màn ảnh căn bản không có rời đi Lục Cẩm Niên, hoặc là đặc biệt nổi bật hoặc ở xa chụp.

Lục Cẩm Niên ngồi được sắp xếp ngồi ở ghế thứ nhất, trước mặt là một cái máy tính, bên cạnh còn có người của đài truyền hình nói chuyện, thỉnh thoảng anh nâng lên tay gõ hai cái ở trên máy vi tính, lúc ngẫu nhiên dừng lại, sẽ liếc mắt nhìn di động ở bên cạnh máy tính một cái, thậm chí có hai lần như vậy, vậy mà anh cũng còn giờ mở di động.

Kiều An Hào nhìn chăm chăm hành động đó của Lục Cẩm Niên, nhìn không được một cười ngây ngô nở nụ cười với màn hình TV.

Lục Cẩm Niên thế nhưng có sai sót a.....

Sau đó trong đầu của cô, liền từ từ nghĩ đến, có một lần học thể dục ở trung học, bởi vì cô đau bụng, trở về phòng học trước.

Chương 497: Giải trừ hôn ước (17)

Lúc Lục Cẩm Niên ở trong lớp học, cô theo tập quan đi qua thường liếc nhìn vào bên trong, sau đó thấy một nam sinh mặc chiếc áo trắng tinh đang ngồi ở trước bàn học, là Lục Cẩm Niên.

Lúc đó, bọn họ đang học môn vật lý, giáo viên giảng bài ở trên bảng, nước miếng văng tung tóe, tất cả học sinh đều chăm chú nghe giảng bài, còn có người cầm bút viết tốc ký, chỉ riêng Lục Cẩm Niên là cúi đầu, cầm một chiếc bút chì, cầm cúi ghi gì đó trên tờ giấy trắng, không biết là đang phác thảo cái gì, thi thoảng còn cầm lấy cục tẩy chà chà một cái.

Dường như bạn ngồi cùng bàn với anh phát hiện ra được anh đang đi học mà lại giống như quân nhân đào ngũ, sau đó liền đưa tầm mắt đến gần, nhìn hình vẽ trên trang giấy của anh, ai ngờ Lục Cẩm Niên lại phản ứng cực nhanh, cầm quyển sách giáo khoa che lên tờ giấy kia.

Hành động của hai người, đã bị giáo viên chú ý, giáo viên trực tiếp hỏi tên, hỏi thăm bọn họ một vấn đề.

Bạn cùng bàn với Lục Cẩm Niên đứng ở chỗ ấp úng không nói được gì, trái lại Lục Cẩm Niên cũng chưa thật sự nghe giảng, mí mắt cũng không thèm chớp một cái, nói ra đáp án vô cùng rõ ràng.

Sau đó bạn cùng bàn của Lục Cẩm Niên bị giáo viên đuổi xuống đứng ở cuối lớp, mà Lục Cẩm Niên vừa ngồi xuống, liền kéo tờ giấy dưới quyển sách giáo khoa lên, tiếp tục cầm bút, thật sự chăm chú vẽ

phác thảo.

Lúc ấy, Lục Cẩm Niên vẫn không trưởng thành như hiện tại, khuôn mặt lúc thiếu Niên vẫn còn ngây ngô, nhưng dáng vẻ anh giống như quân nhân đào ngũ lúc ấy đã trở nên cực kỳ thần thánh trong lòng cô từ lúc còn thiếu Niên, thật không hổ là người đàn ông mà cô yêu thương, quân nhân đào ngũ đều có thể đẹp trai như vậy.

Kiều An Hào vẫn đợi đến khi gửi tin nhắn đi, mới ngồi dậy từ trên giường, sau khi rửa mặt xong, tự kê đồ ăn ở bên ngoài, sau đó liền nhanh chóng gọi điện thoại đi.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên nói qua, khiến Lục Cẩm Niên gọi điện thoại cho mình.

Từ ban ngày đến 7 giờ tối, chờ đợi một người có thể tiêu tốn ý chí như thế nào, Kiều An Hào sợ bản thân sẽ nổi điên, vì thế liền bắt đầu sắp xếp lại phòng mình.

Cô lấy tất cả quần áo ra sắp lại một lần, sau đó mang vài bộ quần áo mới giặt một lần bỏ vào trong máy giặt, sau đó lại mang ra phơi ở ban công, đến lúc còn sót lại hai bộ quần áo, rốt cục di động của cô cũng vang lên rồi.

Kiều An Hào khẩn cấp chạy về phòng ngủ, bởi vì vội vã nên có chút sốt ruột, chân không cẩn thận đá vào giá phơi quần áo, đụng đến chỗ đầu gối, đau đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Nhưng là từ đầu đến cuối, Kiều An Hào cũng không có tâm tình đi kiểm tra vết thương của chính mình, trực tiếp chạy đến trước sofa, cầm lấy điện thoại di động, kết quả lại nhìn thấy người gọi đến là Kiều An Hạ, chứ không phải Lục Cẩm Niên.

Tâm tình của Kiều AN Hào trong nháy mắt lại rơi xuống rất thấp, cô nghe điện thoại, hô một tiếng: “Chị.”

Sau đó lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng ca hát đinh tai nhức óc, Kiều An Hào nhíu mày, hỏi: “Chị, chị đang ở đâu thế?”

“Kiều Kiều à? Mau đến đây chơi với chị, nhanh lên...” giọng nói của Kiều An Hạ nói một câu ở trong điện thoại, sau đó lại hắng giọng hát một câu: “Tới cùng anh có yêu em không, có yêu em không...”

Kiều An Hào đưa di động ra xa mình một chút, lớn tiếng nói vào trong di động: “Chị đang ở cùng ai thế? Chị đã uống bao nhiêu rồi?”

“Một mình chị, chị với em, Kiều Kiều, không đúng, chỉ có một mình chị.” Kiều An Hào say khướt nói một câu không đầu không đuôi, nói xong còn đánh ợ lên hơi rượu: “Một mình chị đang ở Kim Bích Huy Hoàng.”

Sau đó cũng không cúp điện thoại, tiếp tục ca hát, lần này mặc cho Kiều An Hào hỏi như thế nào, cũng không có người trả lời lại.

Chương 498: Hủy bỏ hôn ước (18)

Kiều An Hào cúp điện thoại, nghĩ đến Kiều An Hạ ca hát hóa rồ ở Kim Bích Huy Hoàng, có chút không yên lòng, vì vậy liền thay quần áo, cầm ví tiền ra cửa.

-

Kiều An Hào đi tới chỗ Kim Bích Huy Hoàng, báo tên Kiều An Hạ, sau đó liền có phục vụ dẫn Kiều An Hào vào phòng của Kiều An Hạ, mới vừa đi tới cửa bao sương, Kiều An Hào liền nghe bên trong truyền đến tiếng hát đau khổ của Kiều An Hạ.

Kiều An Hào đẩy ra cửa bao sương, thấy Kiều An Hạ đứng ở trên bàn, ngھĩnh đầu, đang gào lên, xung quanh rất nhiều chai rượu.

Kiều An Hào đóng cửa, chạy tới bên cạnh Kiều An Hạ, giơ tay lên, kéo cô xuống: "Kiều An Hạ, chị điên rồi sao?"

Kiều An Hạ thấy Kiều An Hào, trong miệng vẫn còn đang hát, hát hát, nước mắt Kiều An Hạ liền chảy xuống, đến cuối cùng, liền cầm micro ngồi xổm trên mặt đất, khóc 'huhuhu' ra thành tiếng.

Kiều An Hạ không nói tiếng nào, qua micro, cả bao sương cũng tràn đầy tiếng khóc của Kiều An Hạ.

Đây là lần đầu tiên trong đời Kiều An Hào thấy dáng vẻ Kiều An Hạ thương tâm như vậy, hơi hốt hoảng, cô đi tới chỗ ca hát, tắt nhạc, sau đó kéo Kiều An Hạ từ trên đất lên, đỡ đến bên ghế mềm, còn gọi

phục vụ viên đưa chén trà nóng tới đây.

Kiều An Hào bưng trà nóng, đút cho Kiều An Hạ uống vài hớp, sau đó sửa sang lại mái tóc xốc xếch của cô, rút khăn giấy, lau khô nước mắt của Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ uống hơi nhiều, nhưng lúc nhỏ cô và Hứa Gia Mộc đã uống, tửu lượng kinh người, vài hớp trà nóng xuống bụng, đầu cũng dần tỉnh táo hơn, cô nhìn gương mặt Kiều An Hào lộ vẻ quan tâm, nước mắt rơi càng mãnh liệt.

"Chị, rốt cuộc chị sao vậy?" Kiều An Hào quan tâm hỏi một câu.

Kiều An Hạ rơi nước mắt, lắc đầu, sau đó vươn tay ôm Kiều An Hào vào trong lòng, chôn đầu ở bả vai, nhẹ giọng nức nở lên.

Kiều An Hào không có lên tiếng, chẳng qua là lẳng lặng ôm Kiều An Hạ, thỉnh thoảng giơ tay lên, vỗ vỗ sau lưng Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ khóc hồi lâu, mới từ từ bình tĩnh lại, cô hít mũi một cái, mở miệng kêu một câu: "Kiều Kiều."

"Hả?"

Kiều An Hạ nghe được giọng nói dịu dàng của Kiều An Hào, lờ ra đến khóe miệng, làm thế nào cũng cũng không nói ra được.

Cô thật ra thì rất muốn nói với em mình câu xin lỗi, nhưng mà cô lại không dám nói.

Lúc còn trẻ, nhất thời xúc động làm sai, đâu nghĩ đến hậu quả xảy ra sau này?

Cô sợ mình vừa mở miệng, từ trong mắt Kiều An Hào, thấy được tức giận và oán hận, cũng sợ mình vừa mở miệng, Kiều An Hào cũng sẽ không còn tốt với mình như bây giờ.

Kiều An Hạ há miệng, cuối cùng vẫn không có dũng khí thẳng thắn với Kiều An Hào, chẳng qua là im lặng ôm chặt cô vào trong ngực.

Cô bây giờ, thật sự vừa mâu thuẫn vừa khó xử.

Sợ mình và Kiều An Hào xa cách, cũng vì sợ mình mất đi cơ hội tiếp xúc với Lục Cảnh Niên.

Cô biết rõ Lục Cảnh Niên thích Kiều An Hào, cô cũng biết người đó không thích mình, cô liên tục tỏ tình hai lần bị anh từ chối, cô không để ý tìm người đàn ông khác, nhưng mà bây giờ cô biết, mình đã tự tay từ bỏ cơ hội tiếp xúc với Lục Cảnh Niên từ nay về sau, đáy lòng khó chịu, là cả đời này cô cũng chưa bao giờ có.

Chương 499: Giải trừ hôn ước

[19]

Từ mười giờ sáng, đến năm giờ chiều, Lục Cẩm Niên thật vất vả mới có một chút thời gian rảnh, tìm một nơi không có người, châm một điếu thuốc, hút một ngụm khí.

Lúc hút được một nửa điếu thuốc, Lục Cẩm Niên lấy di động ra, nhìn một lát, sau đó mở QQ của Kiều An Hào, muốn nhắn tin trả lời.....

Kiều An Hạ nói đúng, anh và Kiều An Hào càng thường xuyên tỏ ra ái - muội, thì Kiều An Hào bị thương tổn càng lớn.

Là anh rất ích kỷ , muốn tiếp cận cô, nhưng lại cho cô phiền toái lớn như vậy.

Đầu tiên là làm chết đứa con từ trong trứng nước, sau đó, lúc này đây là thân bại danh liệt sao?

Anh không thể luôn lấy lý do tình yêu để một lần rồi một lần thương tổn cô.

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, cuối cùng liền cắt điện thoại di động túi, dùng sức hút một điếu thuốc, vòng khói còn không có nở ra, trợ lý liền xuất hiện, nhắc nhở anh nói:“Lục tổng, chúng ta nên xuất phát, cơm tối sắp bắt đầu.”

-

Trên bàn cơm, không hề thiếu thương nhân hợp tác ở Bắc Kinh, mọi

mỗi người đều nhận thức lẫn nhau, ngồi ở cùng một bàn.

Trong ngày thường Lục Cận Niên sẽ nói không nhiều, lần này cũng giống vậy, từ lúc ngồi xuống mọi người tiếp rượu nhau, số lượng từ anh mở miệng nói chuyện không vượt qua mười chữ.

Đàn ông cũng giống như phụ nữ, trong lòng cũng có thành phần bát quái.

Uống rượu nhiều lắm , cũng có người bắt đầu nói đông nói tây.

Người mà mọi người nói đến, Lục Cận Niên cũng đều nghe qua, nhưng mà không liên quan đến mình lắm, nên anh căn sẽ không để ý.

Cuối cùng cũng không biết là ai, dẫn dắt, liền nói đến công ty Hứa thị.

“Phó tổng công ty Hứa thị, Hàn Như Sơ gần đây bỏ ra mười triệu tư, hình như muốn đầu tư.”

“Người phụ nữ kia từ trước đến nay đều mười phần quyết đoán, công ty Hứa thị có hơn nửa giang sơn là địa bàn vững chắc của bà ta.”

“Hợp tác qua một hai lần, rất có suy nghĩ cùng tư tưởng , chính là rất minh mẫn.”

.....

Đề tài nói về Hàn Như Sơ, có người khen cũng có người chê, cho tới cuối cùng, cũng không biết là ai mở miệng nói:“Đúng rồi, lại nói tiếp Hàn Như Sơ, tôi nhớ ra một sự kiện, các người có nghe nói sao? Gần đây thiếu gia Hứa gia lại cùng tiểu thư Kiều gia nháo ly hôn ầm

ĩ?”

Vốn Lục Cẩn Niên không chút cần để ý, nhưng lúc nghe thấy những lời này, đột nhiên liền dựng lên lỗ tai.

Sau đó đáy lòng Lục Cẩn Niênliền lộp bộp một chút, chẳng lẽ là vì chính mình, Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc mới nháo ly hôn ?”

“Thiệt hay giả vậy? Chuyện khi nào ?”

“Đại khái một tuần trước, tôi chợt nghe nói chuyện này .”

Một tuần trước..... Lúc ấy anh và Kiều An Hào còn không có bị chụp ảnh, cho nên việc này cùng anh không có quan hệ?

Trong lòng Lục Cẩn Niên hơi thả lỏng một ít.

“Bởi vì sao lại nháo ly hôn? Kiều gia và Hứa gia hợp tác buôn bán rất chặt chẽ thực a.....”

“Là vì một người phụ nữ, cháu gái Lâm Duẩn, lúc còn học đại học, không biết cùng Hứa thiếu gia nhận thức như thế nào, sau đó hai người giống như liền.....” Người nọ nói một nửa, liền giang tay, ám chỉ tính nói:“Các người đều hiểu được, sau đó Hứa thiếu gia liền động tâm, muốn kết hôn, bây giờ suy nghĩ làm thế nào để cùng Kiều gia bên kia giải trừ hôn ước đâu.”

Lục Cẩn Niên vẫn không nói chuyện đột nhiên mở miệng hỏi một câu: “Chấn chấn sao?”

“Đương nhiên chấn chấn, em gái tôi là bạn học của cháu gái Lâm Duẩn, nhìn thấy Hứa thiếu gia đến giảng đường gặp cô ta mấy lần, bằng không tôi làm sao mà biết được chuyện này.”

“Cháu gái Lâm Duẩn, thanh niên ba đời đều là quan viên nhà nước, thật ra đám hỏi thích hợp hơn so với Kiều gia, cũng khó trách sẽ nháo ly hôn.”

Chương 500: Giải trừ hôn ước (20)

Lục Cẩm Niên ngồi tại chỗ, nghe mọi người câu trước câu sau nhao nhao lên bình luận, vẻ mặt tuy vẫn lạnh nhạt bạc bẽo như cũ, nhưng đáy lòng đã trở nên quay cuồng.

“Cô gái của Kiều gia kia đúng là có biết bao nhiêu thương cảm.”

Lúc Lục Cẩm Niên nghe thấy câu nói kia, trong đầu liền xẹt qua rất nhiều hình ảnh.

Có lúc là chính anh nghe được đoạn đối thoại ở trong băng ghi âm của Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc... Cũng có khi là Hứa Gia Mộc tỉnh lại, cô ôm lấy anh vui mừng đến phát khóc... Đến sau cùng, liền biến thành gương mặt bi thương thống khổ của Kiều An Hảo.

Trái tim của Lục Cẩm Niên, trong nháy mắt giống như bị người ta hung hăng bóp nghẹt một cái, anh lập tức quăng đôi đũa trên bàn, một âm thanh “bốp” vang lên, trong nháy mắt, mọi người trên bàn liền ngậm moomg nhìn về phía Lục Cẩm Niên, thậm chí bàn bên cạnh nghe thấy âm thanh đó cũng nghiêng đầu lại nhìn, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt khó hiểu nhìn Lục Cẩm Niên.

Sắc mặt của Lục Cẩm Niên âm trầm nói một câu: “Xin lỗi, không thể tiếp tục được”, sau đó cầm áo khoác của chính mình, đá văng ghế đằng sau ra, trước mặt bao người, sải bước đi ra ngoài cửa.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên sững sốt mất một giây đồng hồ, sau đó đứng lên, cười làm lành giải thích với mọi người, vội vàng đi ra

ngoài.

Lục Cẩm Niên bước đi rất nhanh, dường như trợ lý phải chạy theo mới bắt kịp được.

Mấy năm nay, ở trên bàn cơm, không thiếu nhưng người bàn tán chuyện... ai đó ở bên ngoài nuôi dưỡng một ngôi sao nhỏ, vợ của ai đó tự sát vì bị vứt bỏ, cũng có người đang nói đến mấy đề tài này thì liền thổn thức vài tiếng, chỉ riêng anh bình tĩnh không có chút phản ứng nào...

Thậm chí, trong lòng anh có chút tự giấu nghĩ ngợi, những người đàn ông đó, đều thích chơi đùa như vậy sao? Nếu không thì đâu nào tới lượt anh?

Mặc kệ trong lòng anh tự giấu thế nào hay là vẫn không có cảm giác, nói ngắn lại, đều không giống như bây giờ, đột nhiên nghe được Hứa Gia Mộc qua lại với người phụ nữ khác liền cảm thấy phẫn nộ, thậm chí rất tức giận, dường như anh đã biến thành Kiều An Hào, chính là người bị người kia vứt bỏ.

Kiều An Hào từng si mê nói với Hứa Gia Mộc “Từ lúc sinh ra đến giờ, em chỉ yêu mình anh”.

Cô và Hứa Gia Mộc cùng nhau lớn lên, bây giờ còn là vợ của cậu ta, anh vậy mà muốn kết hôn với người phụ nữ của cậu ta.

Không phải Lục Cẩm Niên chưa từng nghĩ đến có một ngày Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc tách ra, chính mình sẽ có cơ hội, nhưng giờ, tưởng tượng của anh trở thành sự thật, thế nhưng anh còn chưa thấy được vui vẻ và kích động, ngược lại chỉ cảm thấy đau lòng không nói rõ được.

“Lục tổng, Lục tổng!”

Lục Cẩm Niên nghe thấy tiếng kêu của trợ lý, dừng bước, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn trợ lý bởi vì chạy theo mà thở hổn hển, mở miệng nói: “Đặt vé máy bay cho tôi, hiện tại tôi phải về Bắc Kinh!”

Trợ lý sửng sốt một phen: “Nhưng là, Lục tổng, ngày mai còn có hội nghị, có thể sẽ ký hợp đồng... anh không nên trở về!”

“Hoặc là bố trí cho người khác tới xử lý việc này, hoặc là trực tiếp không ký hợp đồng nữa.” Lục Cẩm Niên không hề nghĩ ngợi liền ra một quyết định, sau đó tiếp tục nhắc lại một lần, nói: “Nói ngắn lại, đêm nay tôi phải về Bắc Kinh.”

“Lục tổng...” trợ lý còn đang muốn nói gì đó, khuyên nhủ Lục Cẩm Niên, kết quả Lục Cẩm Niên đã lấy điện thoại của mình ra, trực tiếp gọi điện thoại đặt vé.

Sau khi cúp điện thoại, Lục Cẩm Niên bỏ lại tiếng kêu của trợ lý: “Lục tổng”, giơ tay lên, chặn một chiếc taxi, ngồi xuống, nói với trợ lý một câu: “Bạn đi về phòng lấy đồ đạc”, sau đó liền nói với lái xe taxi: “Đến sân bay.”

Chương 501: Không gả đi được, anh cưới em (1)

Sau khi cúp điện thoại, Lục Cận Niên bỏ qua tiếng kêu của trợ lý: “Lục tổng”, giơ tay lên, chặn một chiếc taxi, ngồi xuống, để lại cho trợ lý một câu: “Cậu đi về phòng lấy đồ đạc”, sau đó liền nói với tài xế: “Đến sân bay.”

Trợ lý đứng ngoài xe, vẻ mặt lo lắng lại hô một tiếng: “Lục...”, chỉ là âm cuối còn chưa phát ra, đèn sau của taxi đã nháy lên một cái, xe khởi động, chạy vào trong dòng xe cộ.

Trợ lý chà chà chân, có chút bất đắc dĩ nắm lấy tóc của mình, quay đầu nhìn thoáng qua khách sạn ở đằng sau, sau cùng phải lấy ra điện thoại di động, gọi Vương Tổng qua đây, nói tối hôm qua không hiểu sao Lục Cận Niên lại bận,...

-

Trên đường đến sân bay, Lục Cận Niên lấy ra điện thoại gọi cho Kiều An Hào mấy cuộc, vẫn không có người nghe máy, sau đó anh lại gửi cho cô mấy tin nhắn, cũng không có trả lời.

Có thể là bị những tin tức vừa nghe thấy làm ảnh hưởng, trong trực giác của anh nhận thức rõ ràng Kiều An Hào đã biết chuyện của Hứa Gia Mộc.

Cô không nghe điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn, có phải là đang trốn ở một xó xỉnh nào đấy rồi vụng trộm khóc hay không?

Lục Cảnh Niên vừa nghĩ đến đây, cả người lại bắt đầu đứng ngòai không yên, hận không thể có được bản lãnh dịch chuyển tức thời giống như mấy nhân vật trong tiểu thuyết, lập tức bay đến bên cạnh Kiều An Hào.

Đến sân bay, trả tiền rồi xuống xe, sau khi đăng ký thủ tục, qua cửa an ninh,... làm xong mấy bước này, dường như Lục Cảnh Niên mới có thể bình tĩnh đi chút ít.

Vẫn đợi cho đến lúc máy bay cất cánh, nhìn qua cửa kính của máy bay, Hồng Kông như biến thành ngọn đèn dầu, khi anh nghe được mấy chuyện đó trên bàn cơm, tâm tình phần nộ hỗn loạn, lúc này mới có xu hướng chuyển biến.

Anh rõ ràng là ôm tâm lý muốn tốt cho cô, liền trốn tránh cô chạy đến tận Hồng Kông, nhưng lại không nghĩ tới đến đây rồi chỉ nghe được tin tức xấu của cô.

Cho tới bây giờ anh đều không nghĩ đến mình sẽ làm anh hùng, nhưng là anh vẫn luôn muốn bảo vệ cho Kiều An Hào không bị bất cứ tổn thương gì.

Anh biết, có lẽ lúc này, Kiều An Hào chắc cũng không biết Hứa Gia Mộc đã có người khác, đây là do anh tự suy đoán, rồi lại tự lo lắng, nhưng mặc kệ cô có biết hay không, anh cũng muốn trở về.

Bởi vì anh không muốn lúc cô đối mặt với thời điểm tuyệt vọng nhất, lại chỉ có một mình.

Cho nên anh rất muốn nhanh chóng đến bên cạnh cô, chia sẻ khổ sở với cô, giúp cô vui vẻ lên.

Sau hai giờ, máy bay vững vàng đáp xuống sân bay quốc tế Bắc

Kinh.

Lúc này đã là đêm khuya, Bắc Kinh đang mưa to, Lục Cận Niên xuống máy bay liền đi thẳng đến trạm chờ xe taxi, người xếp hàng đông, anh vừa xếp hàng vừa gọi điện thoại cho Kiều An Hào, mãi đến khi di động của anh hết pin, Kiều An Hào vẫn chưa nghe điện thoại.

Lục Cận Niên lo lắng như trong lòng đang có lửa đốt, sau cùng trực tiếp rời khỏi hàng chờ, chạy ra ngoài sân bay, đi vào trong cơn mưa.

Một thoáng chốc, quần áo trên người anh đã ướt đẫm, sân bay ở sau lưng, mới cách khoảng một đoạn, phía sau lưng anh cũng có mồ hôi rơi, cùng với mưa hòa chung vào nhau.

Rất không dễ dàng gì mới nhìn thấy một chiếc xe ở xa, Lục Cận Niên không chút do dự ngoắc tay lại, ngồi xuống, nói địa chỉ của Cẩm Tú viên.

Xe đến Cẩm Tú viên, Lục Cận Niên trả tiền, liền đi về phía biệt thự của Hứa Gia Mộc, trong lòng vô cùng bất ổn giơ tay lên, liên tục ấn chuông cửa.

-

Kiều An Hạ vừa khóc vừa lăn qua lăn lại náo loạn một lúc lâu, sau mới yên tĩnh trở lại, dưới sự trợ giúp của phục vụ ở Kim Bích Huy Hoàng, Kiều An Hào mới kéo được cô lên xe, đưa cô về chỗ ở.

Chương 502: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (2)

Từ chỗ Kiều An Hạ đi ra, trời bắt đầu mưa.

Chỗ của Kiều An Hạ buổi tối vốn là rất khó thuê xe, hướng chi trời mưa, Kiều An Hào đứng ở ven đường chờ thật lâu, mới chờ được xe taxi.

Xe taxi đến ngoài cửa Cẩm Tú viên, mưa rất to, Kiều An Hào thanh toán tiền, nhanh chóng chạy vào biệt thự của Hứa Gia Mộc chỉ tầm 5 phút, mà bị ướt sũng.

Kiều An Hào chạy vào nhà, đứng trước cổng lớn, cả người ướt sũng không ngừng nhỏ nước, trước lấy điện thoại di động trong túi xách ra, kết quả lại thấy có mấy cuộc điện thoại nhớ, toàn bộ đều là Lục Cẩm Niên gọi, sớm nhất cũng là 3 giờ trước, lúc ấy cô ở Kim Bích Huy Hoàng chăm sóc cho Kiều An Hạ khóc sụt sùi, trong bao sương tiếng động ồn ào, cô cũng không nghe thấy tiếng chuông, sau Kiều An Hạ mượn rượu làm càn, cô vì đuổi theo chị mình, nên không có thời gian kiểm tra điện thoại.

Kiều An Hào không do dự chút nào gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên, kết quả lại nghe tiếng nhắc nhở đối phương đã tắt máy.

Vốn Kiều An Hào thấy những cuộc gọi nhớ tâm tình hơi vui vẻ, trong nháy mắt lại trở nên u ám, cô đợi điện thoại Lục Cẩm Niên suốt một ngày, chẳng lẽ hôm nay hai người lại bỏ lỡ?

Kiều An Hào buồn buồn đặt điện thoại di động ở trên giá, bàn tay vất

mái tóc đang ướt đẫm nước.

Nước mưa không sạch sẽ, lúc cô vắt khô tóc, không cẩn thận để nước mưa từ đỉnh đầu theo gò má của cô chảy vào trong mắt.

Đôi mắt Kiều An Hào trời sinh rất nhạy cảm, khi diễn cũng dễ dàng rơi nước mắt, mỗi lần hóa trang cũng mất khá nhiều thời gian, bây giờ nước mưa rơi vào mắt, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Kiều An Hào rút một tờ khăn giấy, đang chuẩn bị đi lau nước mưa trong mắt, sau đó liền nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng chuông cửa.

Kiều An Hào đang đứng ở cửa, xoay người, cũng không có hỏi là ai, thuận tay kéo cửa ra, cũng không lo lắng xem người đứng ngoài cửa là ai, lại cầm khăn giấy lau khô mắt.

Tay Lục Cẩm Niên đang chuẩn bị tiếp tục ấn vào chuông cửa, kết quả cửa trước mặt được mở ra, anh theo bản năng nhìn trong nhà, thấy hình ảnh Kiều An Hào toàn thân ướt đẫm, chật vật đứng ở cửa, cầm khăn giấy đang lau nước mắt, tim của anh chột giống như bị thứ gì hung hăng bấm vào vậy, hoang mang lo sợ.

Chẳng lẽ cô đã biết chuyện của Hứa Gia Mộc...

"Kiều Kiều..." Lục Cẩm Niên theo bản năng mở miệng muốn dỗ dành Kiều An Hào, nhưng anh chỉ gọi tên của cô, cũng không biết kế tiếp nên nói cái gì.

Từ nhỏ đến lớn, anh vốn ít nói, cô gái luôn cười trước mắt anh, đang khóc, trong đầu anh cũng trống rỗng, làm sao còn nghĩ được cách gì để dỗ dành cô?

Kiều An Hào nghe tiếng Lục Cận Niên, động tác lau mắt dừng lại, bản năng ngẩng đầu lên, nhìn Lục Cận Niên, đang đứng ngay cửa, bất chợt nháy mắt, sau đó hai hàng nước mắt rơi xuống.

Lục Cận Niên càng luống cuống, trong đầu rối loạn, há miệng không nói ra một chữ, đáy lòng ngược lại nổi lên một cỗ tức giận muốn xé nát Hứa Gia Mộc.

Toàn thân Lục Cận Niên căng thẳng, tay nắm thành quả đấm, cố gắng đè ép đáy lòng truyền tới từng cơn đau lòng.

Chương 503: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [3]

Đau đến cuối cùng, nhưng vẫn như cũ không nghĩ ra từ đi an ủi từ Lục Cận Niên, vươn tay, muốn kéo Kiều An Hào vào trong lòng, cho cô một cái ôm trong yên lặng, nhưng mà cũng không đợi tay anh, chạm vào cánh tay của cô, Kiều An Hào chảy nước mắt ở trước mặt, lại đột nhiên cong lên khóe môi, nở rộ một cái tươi cười tươi đẹp động lòng người, giọng nói mở miệng thanh thúy mang theo vài phần kinh hi: “Lục Cận Niên, anh tại sao lại ở chỗ này?”

Lục Cận Niên bị nụ cười bất thành hình của Kiều An Hào, đầu óc có một chút chấn động khiến cho lơ mờ, cánh tay liền cứ như vậy ngừng lại ở giữa không trung, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm mặt của cô, thấy rõ ràng nước mắt dưới đáy mắt của cô.

Vì sao cô vừa khóc vừa cười a..... Sẽ không phải là bị Hứa Gia Mộc vứt bỏ, đã kích đến đi?

Lục Cận Niên càng thêm đau lòng, bởi vì đầu óc đang rất loạn, nên anh thật sự không nghĩ ra được phải nói như thế nào mới an ủi được cô, cửa mở ra, phía sau mưa to vẫn tiếp tục, gió không ngừng thổi đến, toàn thân cô lạnh ướt nhẹ co rúm lại một chút, lúc này Lục Cận Niên mới thanh tỉnh lại, ôm lấy Kiều An Hào, đạp bước chân lên lầu, đi phòng ngủ rồi vào phòng tắm, đặt Kiều An Hào ở trong bồn tắm, mở vòi nước ra, điều chỉnh nhiệt độ nước một chút, đưa vòi hoa sen vào trong tay Kiều An Hào, thấp giọng nói: “Tắm nước ấm, đừng để bị cảm.”

Sau đó, liền đứng dậy, rời đi.

Trước khi Lục Cẩm Niên đi ra khỏi phòng tắm, còn không quên mở đèn sưởi bên trong lên.

Lúc Kiều An Hào tắm xong đi ra, đúng lúc Lục Cẩm Niên bưng một ly trà gừng lên lầu.

Lục Cẩm Niên đưa trà gừng cho Kiều An Hào, cầm máy sấy, sấy tóc cho cô.

Âm thanh của máy sấy có chút lớn, hai người không có nói chuyện, không khí có chút giống khi hai người bọn họ đóng giả làm vợ chồng, hình ảnh ở cùng một chỗ.

Kiều An Hào bưng ly trà gừng uống một ngụm, độ ấm lan tràn đến ngực trái của cô bên trong lồng ngực trở nên vô cùng mềm mại.

Lục Cẩm Niên sấy tóc tốt, bó gọn dây điện của máy sấy lại, đặt ở một bên trên bàn.

Thiếu âm thanh của máy sấy, trong phòng yên tĩnh rất nhiều, ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng mưa rơi lách tách ngoài cửa sổ.

Lục Cẩm Niên đứng ở trước mặt của Kiều An Hào, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô đang mân trà gừng, đầu óc đóng băng lâu như vậy, rốt cục cũng nói ra một câu quan tâm: “Kiều Kiều, em có khỏe không?”

“Tôi tốt lắm a.....” Kiều An Hào chỉ coi đây là một câu hỏi thăm bình thường của Lục Cẩm Niên, thực tự nhiên đáp lại anh một câu, sau đó đặt chén trà đã uống sạch ở trên bàn, dương khuôn mặt tươi cười, ngẩng đầu nhìn Lục Cẩm Niên, đem câu hỏi còn chưa nói xong đã bị Lục Cẩm Niên ôm vào phòng tắm của mình, một hơi hỏi ra: “Lục Cẩm

Niên, anh không phải ở Hongkong sao? Ngày mai không phải anh còn phải họp sao? Vì sao đột nhiên trở lại?”

Lục Cẩm Niên bị kinh hách lâu như vậy, nghe được vấn đề liên tiếp của Kiều An Hào, hậu tri hậu giác lại ý thức được dường như Kiều An Hào không

phải đang khổ sở..... Nhưng mà, Lục Cẩm Niên lại nghĩ đến ánh mắt đỏ lên cùng với hình ảnh toàn thân ướt nhẹp vừa nãy của Kiều An Hào, không có trả lời vấn đề của cô, ngược lại mở miệng hỏi:“Em vừa mới đi nơi nào ? Trời mưa lớn như vậy mà không biết mang theo dù?”

Kiều An Hào thành thật nói:“An Hạ uống nhiều ở Kim Bích Huy Hoàng, tôi đi tìm chị ấy, không mang theo dù, vậy nên mới mắc mưa.”

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm mặt của Kiều An Hào đánh giá một lát, rốt cục xác định vừa rồi mình quá khẩn trương, Kiều An Hào tựa hồ không có biết chuyện tình của Hứa Gia Mộc.

Lục Cẩm Niên giống như trọng sinh trở lại, thở ra một hơi thật dài.

Chương 504: Không gả đi được, anh cưới em (4)

Kiều An Hào phát hiện ra lông mày của Lục Cận Niên đang cau lại, có chút cổ quái mở to đôi mắt, ngửa đầu nhìn anh chăm chăm, hỏi: “Anh làm sao vậy, có vẻ khẩn trương thế?”

“Không...” Lục Cận Niên khôi phục lại bình tĩnh, nói một chữ đơn giản, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức ở trên tường, đã gần 1 giờ sáng, vì thế liền khom người, ôm lấy Kiều An Hào,

đặt lên trên giường, đắp chăn lại cẩn thận cho cô, sau đó tắt đèn mới nói: “Không còn sớm, ngủ đi.”

Lúc này Kiều An Hào mới chú ý được quần áo của anh vẫn ẩm ướt, hai người đều mắc mưa, nhưng anh chỉ chăm sóc cho cô, cảm động ấm áp như bao lần cô, cô nằm trong chăn, nhẹ giọng mở miệng nói: “Lục Cận Niên, anh cũng nhanh đi tắm rửa đi, cẩn thận bị cảm.”

“Ừm.” Lục Cận Niên nói rất nhẹ, đứng ở một bên không nhúc nhích, ánh mắt lảng lảng nhìn chăm chăm cô: “Em ngủ trước đi, tôi chờ ở đây.”

Kiều An Hào không cãi cọ với Lục Cận Niên nữa, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, trong lòng lại cảm thấy được ở đâu đó Lục Cận Niên có điểm là lạ, nhưng cô không nói ra được là chỗ nào khác thường.

Càng khác lạ hơn, sáng ngày thứ hai Kiều An Hào vừa tỉnh dậy, liền nhận được điện thoại của Lục Cận Niên, nói muốn mang cô đi chơi loanh quanh một chút.

Trong khoảng thời gian này, Lục Cẩm Niên tiếp xúc với cô rất nhiều, nhưng lại chưa bao giờ dẫn cô đi chơi, trong lòng cô tuy buồn bực sao tự nhưng anh lại có ý tưởng đột phá như thế, nhưng là ngoài miệng vẫn vui vẻ rạo rức đồng ý, sau đó liền đi chọn quần áo.

Kiều An Hào vẫn nghĩ là anh nói cho mình đi chơi, chỉ là đi trong Bắc Kinh, ngây ngốc một hai ngày là sẽ quay lại, nhưng lại không nghĩ rằng, chung quanh chơi một chút, vậy mà đã đi được gần nửa Trung Quốc.

Từ Lạc Dương đến Tây An, sau đó là Thượng Hải, bay ra Hải Nam, sau cùng lại đến Hàng Châu, rồi đi Nam Kinh.

Kiều An Hào cũng leo núi Hoa Sơn, ở đây sườn núi dựng đứng, cô đi một đôi dép lê, sau cùng không đi tiếp được nữa, vẫn là Lục Cẩm Niên cõng cô đi xuống.

Kiều An Hào đến Thượng Hải rất nhiều lần, cũng là đô thị phồn hoa giống như Bắc Kinh, thích hợp nhất để đi dạo phố, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên ở đây 3 ngày, Kiều An Hào mua gì đó chuyển về Bắc Kinh.

Đến Hải Nam đã là buổi chiều, Kiều An Hào chạy đến sảnh khách sạn mua một chiếc váy, lại chọn một chiếc mũ, lôi kéo Lục Cẩm Niên ra biển, cùng anh đi lên thuyền, cô lại không cẩn thận bị rơi xuống nước, Lục Cẩm Niên còn nhảy xuống trước cả nhân viên cứu hộ, ôm lấy cô, hai người mặc áo cứu sinh, Kiều An Hào không có chút sợ hãi nào, còn nghĩ đến lúc rơi xuống đã uống vào một loạt nước biển mặn ơi là mặn.

Hàng Châu ở ngoài Bắc Kinh, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên ở lại đây lâu nhất, có rất nhiều chỗ khi Lục Cẩm Niên còn học đại học, lúc

Kiều An Hào đến đây cũng đã thăm thú, nhưng là hai người vẫn
thong thả đến Tây Hồ, đi Tống Thành, thuê một chiếc xe tự mình lái
đến Tây Đường, tại trấn cổ Tây Đường, lúc hai người đi vào một căn
nhà gốm sứ, dưới sự giúp đỡ của chủ nhà, hai người còn cùng nhau
học làm gốm sứ.

Chương 505: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (5)

Lúc đi học, nếu Lục Cận Niên học giỏi nhất, như vậy Kiều An Hào thuộc về thành phần học trung bình, mặc dù vậy nhưng cố gắng chăm chỉ học tập cũng thi được vào lớp chuyên, thi đậu trường hạng nhất.

Chủ tiệm chỉ dạy Lục Cận Niên một lần cách làm gỏi sủ, Lục Cận Niên liền làm vô cùng suôn sẻ, còn dạy Kiều An Hào nhiều lần, cô chỉ nhớ sơ sơ mấy bước.

Cuối cùng có khách mới tới, chủ tiệm đón tiếp họ, để lại Lục Cận Niên và Kiều An Hào tự mày mò làm cái ly.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, ngoài phòng gỗ là nước chảy lẳng lẳng, khiến khuôn mặt người có vẻ ươn ướt, năm tháng yên tĩnh, Lục Cận Niên làm cái ly cũng yên lặng, mà Kiều An Hào lại rối tinh rối mù.

Cuối cùng lúc chủ tiệm quay lại xem thành phẩm, Kiều An Hào không biết xấu hổ ôm cái ly của Lục Cận Niên, khoe với chủ tiệm, nhiệt tình nói: "Như thế nào, tôi lợi hại không?"

Chủ tiệm nhìn cũng biết, cái ly Kiều An Hào cầm trong tay chính là của Lục Cận Niên, chỉ là không có lật tẩy, thậm chí ông còn chưa mở miệng khen ngợi Kiều An Hào, Lục Cận Niên ngồi ở cạnh Kiều An Hào, ngược lại gương mặt nuông chiều nghĩ 1 đấng nói một nẻo hết sức thành khẩn: "Lợi hại."

Trên gương mặt xinh đẹp của Kiều An Hào nhất thời vui sướng, còn được voi đòi tiên nghiêng đầu, đang nhìn cái ly không ra hình dạng gì bị

nhét vào tay của Lục Cận Niên, trợn to hai mắt, vẻ mặt mang theo vài phần khó tin nói: "Lục Cận Niên, anh mau dạy em đi, làm sao có thể làm ra cái ly xấu như vậy!"

Sau đó Kiều An Hào còn nói: "Mai cất đi, không nên để người khác thấy!"

Lục Cận Niên vui vẻ cười cười, trên gương mặt lạnh lùng, trở nên dịu dàng, cẩn thận tìm cái hộp cất cái ly xấu xí đó vào.

Đến Nam Kinh, Kiều An Hào và Lục Cận Niên còn đến nhà hát Lan Uyển xem vở 《 Mẩu Đơn Đình 》 hát Côn Khúc, giọng rất mềm mại, cứ bi bi như trẻ con, mặc dù một chữ cũng nghe không hiểu, nhưng mà giọng điệu lại khiến người ta xúc động, sau đó là ăn uống, cháo mỹ linh, vịt quay... Ở lại tầm hai ngày, buổi chiều Lục Cận Niên và Kiều An Hào ngồi chuyến bay, trở về Bắc Kinh.

Xe Lục Cận Niên đậu ở bãi đậu xe sân bay Bắc Kinh, lúc lái xe vào thành phố, đúng lúc là buổi tối, giờ ăn cơm, xe đi qua khách sạn lớn, Lục Cận Niên chạy chậm lại, đề nghị: "Ăn cơm tối ở đây nhé?"

"Được." Kiều An Hào nâng lên mí mắt, nhìn khách sạn lớn ngoài Bắc Kinh, không có có bất kỳ ý kiến gì gật đầu đồng ý.

Bao sương trong khách sạn lớn, thường xuyên đông người, cũng may Kiều An Hào và Lục Cận Niên đến sớm, cuối cùng đặt một bao sương.

Lục Cận Niên gọi một bình trà Phổ Nhĩ, trà xanh mùi thơm ngát tràn

ngập ở trong bao sương, khiến cho người ta ăn một bữa cơm vui vẻ.

Lục Cận Niên đợi đến khi Kiều An Hào ngồi đối diện ăn no thoả mãn, đặt đĩa xuống, đẩy ly trà nóng đến trước mặt Kiều An Hào: "Uống chút trà, cho dễ tiêu, anh xuống lầu tính tiền."

Kiều An Hào hớp một ngụm trà, nhìn Lục Cận Niên gật đầu.

Lục Cận Niên sờ soạng ví tiền, đi ra khỏi bao sương.

Lục Cận Niên xếp hàng tính tiền xong, đang chuẩn bị đi lên lầu tìm Kiều An Hào, lại nhìn thấy chỗ ngồi trước đại sảnh qua cửa sổ, có một người quen thuộc đang ngồi.

Chương 506: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [6]

Ngày đầu tiên chụp ảnh [thần kiếm], Hứa Gia Mộc từ ngàn dặm xa xôi chạy tới khách sạn tìm Tống Tương Tư, ngược lại bị cô khiến cho tức giận bỏ đi, hai người sẽ không cùng xuất hiện.

Giống như mọi người đồn đại, gần đây Hứa Gia Mộc xác thực cùng cháu gái Lâm Duẩn Lâm Thiên Thiên thường xuyên tiếp xúc một chút.

Lúc Hứa Gia Mộc nhận thức Lâm Thiên Thiên, Lâm Thiên Thiên vẫn là một cô bé 10 tuổi, đi theo phía sau anh ta, một mực một cái anh Gia Mộc, kêu anh đến phiên, sau đó Lâm Thiên Thiên lên trung học theo cha mẹ đi Thẩm Quyển, anh mới hoàn toàn giải phóng.

Sau khi anh bị Tống Tương Tư làm cho tức giận ở khách sạn liền trở về Bắc Kinh, lúc mang theo một bung tức giận tụ tập ở quán bar Ba Nghìn, thì gặp lại Lâm Thiên Thiên.

Lúc ấy anh uống say khướt , Lâm Thiên Thiên chạy đến trước mặt anh, há mồm liền kêu “ Anh Gia Mộc”, anh mê mê hoặc hoặc trừng mắt nhìn cô ta nửa ngày, cũng chưa nhận ra được là ai, cuối cùng vẫn là tự cô ta nói tên, anh vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu, mới đúng nhớ ra.

Lâm Thiên Thiên đoạt điện thoại của anh, gọi cho bản thân một cuộc, sau đó để lại số điện thoại cho anh, bỏ chạy đi lên sân nhảy, cùng bạn học của bản thân đi chơi vào đêm nay.

Hôm sau lúc anh nhận được điện thoại của Lâm Thiên Thiên, cả người còn có chút mơ màng, buồn bực nha đầu kia làm sao biết số điện thoại của bản thân.

Lúc còn nhỏ anh thấy Lâm Thiên Thiên, đặc biệt phiền bởi bệnh công chúa hay nũng nịu của cô ta, nếu không phải lúc ấy sợ bị ba mẹ răn dạy, căn bản anh sẽ không nguyện ý cùng chơi với cô ta, hiện tại cũng giống vậy, anh nhận được điện thoại của cô ta, nói có lẽ hai câu, đã muốn tắt máy, kết quả điện thoại rung chuông nhắc nhở một sự việc đã lưu trước đó, là về việc anh cùng Kiều An Hảo mau chóng ly hôn.

Vì thế trong lòng anh vừa động, liền cứ như vậy cùng Lâm Thiên Thiên hàn huyên nhiều hơn vài câu, sau đó còn cùng Lâm Thiên Thiên dạo phố quá hai lần, ném qua vài bữa cơm.

Hôm nay anh cùng Lâm Thiên Thiên đến khách sạn lớn của thành phố ăn cơm, chỉ là ngoài ý muốn.

Cũng không biết Lâm Thiên Thiên biết hành trình của anh từ nơi nào, chạy tới trong công ty tìm anh, vốn anh định đưa cô ta trở về trường học, kết quả lại gặp hồi lâu không thấy Tống Tương Tư, cùng phó tổng tập đoàn Hoa Diệu vào khách sạn lớn của thành phố ăn cơm, vì thế nào anh liền nổi gân

xanh, Lâm Thiên Thiên ầm ỹ muốn cùng anh đi xem phim anh không đồng ý vậy mà chỉ một cái cong môi anh lại mời cô ta ăn cơm.

Tống Tương Tư cùng phó tổng Hoa Diệu ngồi ở đại sảnh, Hứa Gia Mộc chọn một chỗ ở đại sảnh, còn cố ý tìm một cái bàn ngay sát vị trí của Tống Tương Tư ngồi xuống.

Phó tổng Hoa Diệu biết anh, nhìn thấy anh, còn đứng dậy nhiệt tình

bắt tay chào hỏi anh.

Nhưng mà Tống Tương Tư, lại bình thường thân nhiên nhìn anh, giống như anh chỉ là một người xa lạ, đợi phó tổng Hoa Diệu giới thiệu anh xong, mới vươn tay, lễ phép mà lại khách khí lên tiếng chào hỏi: “Hứa tiên sinh, ngài tốt.”

Thật không hổ danh là ảnh hậu, đồng giường cộng chằm 7 năm, vẫn có thể diễn xuất ra hương vị của lần đầu gặp mặt..... Hứa Gia Mộc biểu hiện so với Tống Tương Tư còn khách sáo hơn, chỉ ôn hoà nhẹ nắm tay một chút, sau đó liền xoay người, thân sĩ giúp Lâm Thiên Thiên kéo ghế ra, chờ sau khi cô ta ngồi xuống xong, còn thân thiết giúp cô ta trải khăn trải bàn.

Đây là lần đầu tiên Hứa Gia Mộc đối xử tốt với Lâm Thiên Thiên như vậy, Lâm Thiên Thiên biểu hiện có chút thụ sủng nhược kinh.

Hứa Gia Mộc liếc mắt nhìn Tống Tương Tư ngồi bên cạnh một cái, nhìn thấy người phụ nữ kia vẫn cười cười nói nói với phó tổng Hoa Diệu, căn bản không nhìn anh lấy một cái.

Đáy lòng Hứa Gia Mộc nhất thời hiện lên một cỗ tình cảm mà cả đời chưa bao giờ biết đến.

Chương 507: Không gả đi được, anh cưới em (7)

Lâm Thiên Thiên nhìn thấy anh đối tốt với cô, vì thế liền có vài động tác thân thiết với anh.

Đổi lại trước đó, Hứa Gia Mộc đã sớm đẩy Lâm Thiên Thiên ra, nhưng là bây giờ, Hứa Gia Mộc không hề, ngược lại còn có ý tứ phối hợp.

Mặc dù Hứa Gia Mộc không nhìn chăm chăm Tống Tương Tư, nhưng toàn bộ sự chú ý lại đặt trên người cô, người con gái kia vẫn luôn thờ ơ, như kiểu không liên quan đến mình, lúc Hứa Gia Mộc mở miệng nuốt hạt ô mai mà Lâm Thiên Thiên đút cho, trong lòng Hứa Gia Mộc còn nổi lên cảm giác bất lực, trong nháy mắt lại cảm thấy chẳng có nghĩa lý gì hết, đang chuẩn bị kêu người phục vụ đến tính tiền, đột nhiên liền có một người đi đến trước bàn của mình.

Hứa Gia Mộc theo bản năng ngẩng đầu, khóe môi gợi lên: “Anh...”

Tiếng “Anh” của Hứa Gia Mộc không hoàn toàn phát ra hết, đột nhiên cổ áo đã bị Lục Cảnh Niên níu lên, lực đạo không hề nhỏ khiến Hứa Gia Mộc không thể phản kháng.

Lâm Thiên Thiên nhìn thấy cảnh như vậy thì liền hoảng sợ, cả người theo bản năng liền đứng lên: “Anh muốn...”

Cả câu nói đầy đủ của Lâm Thiên Thiên còn chưa nói xong, tầm mắt lạnh buốt của Lục Cảnh Niên đã quét về phía cô, giống như cô và anh có thêm thù đại hận gì vậy, mang theo vài phần tức giận mở miệng:

“Đừng nói chuyện với tôi, tôi sợ ô uest lỗi tai.”

Lâm Thiên Thiên bị dọa đến nỗi cả người run rẩy, vốn còn muốn nói mấy chữ, liền bị sự cường bạo của anh khiến cô phải nuốt lại.

Lục Cận Niên không lưu tình chút nào, Lâm Thiên Thiên từ nhỏ đến lớn đã được nuông chiều từ bé, chưa từng bị ai xỉ nhục như vậy, cô đối mặt với người đàn ông đẹp trai mà lại khủng bố này, chỉ có thể là sợ hãi, không dám cãi lại, cắn cắn môi dưới, trong mắt đã đầy nước.

“Anh, anh làm gì thế?” Tuy Hứa Gia Mộc không thích Lâm Thiên Thiên, nhưng nhìn thấy Lục Cận Niên không khách khí với cô ta, liền thấy hơi phiền toái, vẫn thấp giọng hỏi một câu.

Kiều An Hào uống xong cốc trà kia, đợi một hồi lâu, cũng chưa thấy Lục Cận Niên quay lại, cầm điện thoại gọi cho anh, kết quả lại nghe được tiếng di động trong phòng bao vang lên.

Kiều An Hào nhìn theo phía phát ra tiếng kêu, thấy di động của Lục Cận Niên đặt trên chiếc ghế anh vừa ngồi.

Kiều An Hào nhàm chán, rõ ràng đứng dậy, đi ra ghế, xuống lầu tìm anh.

Vừa từ trong thang máy đi ra, lại liếc mắt thấy được khuôn mặt xuất sắc của Lục Cận Niên, anh đang đứng ở quầy thu ngân, vẻ mặt có chút phần nộ, nhìn chằm chằm về một hướng, vẫn đứng yên nhìn.

Vốn dĩ Kiều An Hào đang đi qua về chỗ anh lại dừng lại, sau đó nhìn theo tầm mắt của anh, thấy Hứa Gia Mộc đang ngồi ở vị trí cách đó không xa gần cửa sổ, trước mặt là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nhìn có chút quen mắt, nhưng chốc lát Hứa Gia Mộc lại không nghĩ ra là ai.

Hứa Gia Mộc và cô gái có vài động tác thân mật, thường đút cho đối phương ăn, thậm chí có một lần Hứa Gia Mộc còn ghé vào bên tai người con gái, nói thì thầm gì đó, khiến cô gái nở nụ cười như hoa.

Một giây sau đó, Lục Cẩm Niên vốn đã đang giận dữ nhìn chăm chăm nơi đó, sải bước đi tới, trước mắt bao người, trực tiếp nắm lấy cổ áo của Hứa Gia Mộc, kéo anh đi về phía toilet.

Chương 508: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (8)

Một màn này khiến Kiều An Hào vô cùng sửng sốt, qua hồi lâu, cô mới phục hồi tinh thần lại, chạy về phòng vệ sinh.

-

Phòng vệ sinh trong khách sạn lớn là phòng độc lập.

Lục Cẩm Niên tùy tiện tìm một phòng vệ sinh trống, đẩy cửa ra, hung hăng kéo Hứa Gia Mộc vào trong, sau đó liền cất bước đi theo vào.

"Anh, em làm sai chuyện gì? Anh tức giận chuyện gì, có thể về nhà nói với em, nơi này nhiều người như vậy... Anh sẽ khiến chúng ta mất mặt đó!" Trong giọng nói Hứa Gia Mộc cũng mang theo một tia tức giận.

"Mặt mũi?" Lục Cẩm Niên thấp giọng lặp lại hai chữ này, nghĩ đến những hình ảnh mình thấy trong đại sảnh, còn nghĩ Kiều An Hào yêu Hứa Gia Mộc nhiều năm như vậy, Lục Cẩm Niên từ trước đến nay tinh táo, bất chợt tức giận nâng cánh tay, hung hăng đánh lên gương mặt tuấn tú của Hứa Gia Mộc.

Một quyền của Lục Cẩm Niên, kết kết thật sự đánh vào trên mặt của Hứa Gia Mộc, Hứa Gia Mộc không có phòng bị lập tức liền bổ nhào nằm lên bồn rửa mặt sau lưng: "Anh, sao anh đánh..."

Lời Hứa Gia Mộc còn chưa nói hết, cánh tay liền bị Lục Cẩm Niên giữ lại.

Lục Cận Niên dùng sức, bởi vì đau đớn, Hứa Gia Mộc gào lên.

"Sao em không suy nghĩ cho mặt mũi Kiều An Hào!" Giọng nói Lục Cận Niên, rất lạnh rất lạnh, giống như mảnh băng vỡ vụn, bởi vì tức giận, hơi thở của anh có chút dồn dập, giọng nói sắc bén châm chọc: "Không phải là anh nói em, Hứa Gia Mộc, mắt thẩm mỹ của em bị sao à, người phụ nữ kia, có gì so được với Kiều An Hào!"

"Anh, không phải là anh... Đau..." Lời Hứa Gia Mộc cũng chưa nói xong, lại đau kêu một tiếng, liên tiếp thở.

Nếu như có thể, Lục Cận Niên thật sự rất muốn nghiền xương Hứa Gia Mộc thành tro, anh dùng lực đè lên bả vai Hứa Gia Mộc, lại một lần nữa tức giận mở miệng nói: "Người phụ nữ kia, ngay cả ngón chân của Kiều An Hào cũng không bằng, mắt em mù rồi!"

Theo lời của Lục Cận Niên, mắt anh nhìn quanh, sau đó lật người Hứa Gia Mộc, đưa tay rút thắt lưng của Hứa Gia Mộc.

"Khốn kiếp, anh, anh muốn làm gì?" Hứa Gia Mộc hoảng sợ kêu một tiếng, theo bản năng vươn tay, che lại đáy quần của mình.

Lục Cận Niên nâng lên mí mắt, lạnh lùng quét qua Hứa Gia Mộc, dùng sức rút thắt lưng ngang hông ra, cầm thắt lưng khoa tay múa chân một hồi, sau đó liền xoay người, đi ra ngoài phòng vệ sinh.

Kiều An Hào đứng ở cửa phòng vệ sinh, nghe được tiếng bước chân, cũng không biết rốt cuộc mình đang sợ điều gì, người chột đẩy ra cửa phòng vệ sinh đối diện, trốn vào.

Lục Cận Niên đóng cửa phòng vệ sinh lại, sau đó cầm thắt lưng, vòng qua hai cái cửa, hung hăng vòng mấy vòng, khóa lại.

Bên trong Hứa Gia Mộc, giơ tay lên, hung hăng kéo cửa phòng vệ sinh, làm thế nào cũng không mở ra được, đập cửa kêu: "Anh làm gì vậy? Tại sao muốn nhốt em lại? Lục Cận Niên..."

Sau đó chính là tiếng vang một trận đập cửa.

Lục Cận Niên giống như không nghe thấy, xoay người, lấy ra ví tiền trong túi, móc mấy tờ tiền mặt, đưa nhân viên làm việc đang quét dọn ở hành lang, chỉ chỉ cửa, nói: "Chờ tầm hai mươi phút, rồi thả người trong đó ra."

Hai mươi phút... Trong 20 phút, anh muốn dẫn Kiều An Hào rời khỏi khách sạn này.

Chương 509: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [9]

Anh biết có một số việc, là giấy không thể gói được lửa , nhưng mà khi anh chính mắt nhìn thấy Hứa Gia Mộc cùng một người phụ nữ khác có hành động thân mật, thì đáy lòng anh lại bốc hỏa, còn nổi lên một chút hoảng hốt.

Rõ ràng người bên ngoài không phải là anh, thực xin lỗi Kiều An Hào cũng không phải là anh, nhưng mà anh lại hoảng hốt .

Bởi vì anh so với ai khác đều sợ hãi, từ đáy mắt người con gái kia, thấy được sự rách nát và bi thống.

Lục Cẩm Niên sửa sang quần áo của mình bởi vì vừa nãy dây dưa với Hứa Gia Mộc mà xộc xệch lại một chút, ói ra vài ngụm khí uất, thu lại phần nộ, khiến cho bản thân trở lại bộ dạng bình thường thường ngày, sau đó mới đạp bước chân, rời đi.

Kiều An Hào nói không nên lời vì cái gì bản thân lại muốn trốn, khi cô nghe thấy tiếng bước chân của Lục Cẩm Niên từ trong toilet đi, người liền theo bản năng núp vào.

Trong phòng rửa tay xa hoa đường hoàng, chỉ có một mình cô, cô dựa vào chiếc cửa lạnh như băng, có thể nghe thấy âm thanh tức giận của Lục Cẩm Niên truyền đến “Chờ khoảng hai mươi phút, sẽ đem người ở bên trong thả ra”, sau đó tiếng bước chân của anh liền dần dần đi xa, thẳng đến hoàn toàn biến mất ở bên tai của cô, cô mới ngẩng đầu, nhìn về phía trước thấy bản thân bên trong khung kính mạ vàng, cảm thấy tim mình đập vô cùng nhanh, máu sôi trào, một

loại cảm xúc không thể khống chế giống như thủy triều đang bao phủ lấy cô.

Kỳ thật cô cũng buồn bực, đang yên lành Lục Cận Niên vì sao lại trở mặt với Hứa Gia Mộc, nhưng mà đợi cho cô cùng theo lại đây, nghe được đối thoại của anh với Hứa Gia Mộc, cô mới biết được, nguyên lai là bởi vì cô.

“Không phải là anh nói em, Hứa Gia Mộc, mắt thẩm mỹ của em bị sao à, người phụ nữ kia, có gì so được với Kiều An Hào!”

“Người phụ nữ kia, ngay cả ngón chân của Kiều An Hào cũng không bằng, mắt em mù rồi à!”

Ở trong trí nhớ của cô, Lục Cận Niên là một người đàn ông lạnh lùng cao ngạo, cho dù là lúc tức giận, cũng vẫn có thể duy trì tư thái trấn định tao nhã sau đó nói ra lời nói tổn thương tới người khác.

Nhưng mà hôm nay anh, rõ ràng có chút không khống chế được, lúc mắng Hứa Gia Mộc, âm thanh còn mang theo vài phần run run.

Hắn nghĩ đến Hứa Gia Mộc có người mới, liền từ bỏ cô, cho nên anh mới tức giận như thế, động tay chân với người em trai mà từ trước đến nay anh luôn lạnh nhạt những không kém phần săn sóc.

Hứa Gia Mộc là vì để cho bọn họ có thể giải trừ hôn ước, vì để cho bản thân không mắc nợ cô, để sau khi bọn họ giải trừ hôn ước cô sẽ không bị người của Kiều gia oán trách, mới làm như vậy .

Lục Cận Niê không rõ chân tướng, hiểu lầm Hứa Gia Mộc, sau đó mới nháo một hồi như vậy.

Nhưng mà, lần này là một hồi nháo loạn, nhưng cũng là một cái nháo

loạn tốt đẹp.

Lục Cẩm Niên hiểu nhầm cô bị úy khuất, vì giúp cô hết giận, Lục Cẩm Niên nhốt Hứa Gia Mộc ở trong phòng rửa tay hai mươi phút, là sợ hãi cô nhìn thấy Hứa Gia Mộc cùng một người phụ nữ khác ăn cơm, khổ sở trong lòng.....

Anh làm như vậy, toàn bộ đều là vì cô.

Người đàn ông kia rõ ràng lạnh lùng nói ít, chưa từng có nói lấy một câu cảm động với cô, nhưng mà lại làm rất nhiều rất nhiều chuyện khiến cho cô cảm động.

Người đàn ông như vậy, làm sao có thể bảo cô không thương cho được?

Bỗng dưng hốc mắt Kiều An Hào đỏ lên.

Qua thật nhiều thời gian, cảm xúc của cô mới ổn định lại, đi đến trước bồn rửa tay, rửa sạch mặt, mới ra toilet, lên lầu.

-

Lục Cẩm Niên trở lại bàn ăn, không có nhìn thấy thân ảnh của Kiều An Hào, anh lấy ra di động lúc chuẩn bị gọi điện thoại cho cô, thì điện thoại của anh đột nhiên có người gọi tới, là trợ lý gọi tới .

Chương 510: Không gả ra được, anh cưới em(10)

Kiều An Hảo đi đến cửa, vờ tay đẩy cửa nhưng vẫn chưa tiến vào, nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh của Lục Cận Niên.

“Lúc ở Hongkong nghe được những lời nhảm nhí kia còn không nghĩ là thật? Hôm nay anh lại nhìn thấy cậu ăn cơm với người con gái khác...”

Kiều An Hảo vốn đang muốn đi tới, liền đứng sững lại ở cửa, sau đó nghe thấy tiếng anh nói vào trong điện thoại

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Gần đây tôi sẽ không đến công ty, có chuyện gì thì gửi vào mail cho tôi, buổi tối tôi sẽ xử lý.”

“Hội nghị ngày mai sao? Tôi không rảnh, không đi được... Đối phương cố chấp yêu cầu thì tôi nhất định phải làm theo theo sao? Vậy thì khỏi hợp tác... Bồi thường tiền đi? Tùy tiện đi...”

Cô hỏi anh, rõ ràng ngày hôm sau còn có hội nghị, sao một ngày trước đã từ Hongkong về Bắc Kinh rồi.

Anh nói những chuyện đó đã bố trí cho người khác làm, công ty ở Bắc Kinh đã có người khác thay anh quản lý, cho nên không cần trở lại sớm.

Nhưng là hiện tại, từ lời nói của anh trong điện thoại, có thể nghe ra được, hình như là ở trên bữa tiệc ở Hongkong, nghe được chuyện bên ngoài của Hứa Gia Mộc, anh mới gấp rút suốt đêm trở về.

Mưa trong đêm đó làm anh bị ướt hết cả người, lúc cô mở cửa ra, anh nhìn cô một lúc lâu không nói gì, lúc ấy cô đã thấy khác lạ, còn hỏi anh sao lại khẩn trương như thế, anh nói không có chuyện gì, cô cũng không muốn hỏi rõ xem có chuyện gì, hiện tại thì cô đã hiểu ra, tất cả đều đã hiểu.

Ngày hôm sau, anh nói muốn nghỉ đông, hỏi cô có muốn đi chơi loanh quanh một chút không, cô rất thích thú đồng ý, lúc ấy cô còn thật sự nghĩ rằng chính mình đang giúp anh nghỉ ngơi, nhưng là hiện tại mới biết được, vốn không phải anh muốn nghỉ ngơi, mà là biết cô bị người khác vứt bỏ, anh liền muốn mang cô đi san sẻ nỗi buồn.

Khó trách lúc ở Hải Nam, anh đặt một phòng lớn có hai phòng nhỏ, nửa đêm cô tỉnh lại đi toilet, nhìn thấy đèn trong phòng anh vẫn còn sáng, cửa không

khóa, bên trong còn truyền đến tiếng đánh bàn phím, lúc trong toilet đi ra, cô vẫn còn nghe được tiếng anh nói chuyện điện thoại, bởi vì anh cố gắng đè thấp giọng xuống, cô cũng có chút khó khăn nên cũng không muốn nghe, cho nên không để ý, cứ như thế tiếp tục trở về phòng ngủ, hóa ra khi đó anh đã làm việc cả đêm.

Tới cùng còn có bao nhiêu chuyện, anh đều làm vì cô, mà cô lại không biết.

Tâm trạng của Kiều An Hào lại nhấp nhô lên xuống.

“Được rồi, tôi biết rồi, cúp máy đã.”

Kiều An Hào nghe thấy câu đó, vội vàng buông lỏng tay mình đang cầm nắm nắm cửa, vội vàng tìm một phương hướng, dọc theo hành lang đi về một chỗ, sau đó giơ tay lên, che miệng, hít sâu một hơi,

quay đầu, vừa đúng lúc bắt gặp Lục Cận Niên lấy di động ra, vẻ mặt có chút lo lắng đi ra khỏi toilet.

“Lục Cận Niên?” Kiều An Hào lên tiếng, hô tên của anh, mới phát hiện giọng của mình hơi run rẩy.

Lục Cận Niên nghe được âm thanh của cô, xoay người, thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền sai bước đi đến: “Đi đâu thế? Không phải đã bảo em chờ tôi trong phòng sao?”

“Tôi đi toilet.” Kiều An Hào nhợt nhạt cười cười với anh, lại hỏi: “Kết toán sổ sách rồi hả?”

“Ừhm.”

“Sao lâu vậy?”

“Người xếp hàng hơi nhiều, máy tính tiền có chút trục trặc.”

“A...” Kiều An Hào biết rõ toàn bộ mọi chuyện, lại giả vờ tin là thật, không hề chọc thủng lời nói dối của anh, sau đó, cười ấm áp hỏi: “Chúng ta đi thôi”

Chương 511: Không gả ra được, anh cưới em (11)

Lúc ô tô của Lục Cẩm Niên đi đến Cẩm Tú Viên, mới là chín giờ tối.

Bưu kiện mà Kiều An Hào chuyển phát từ Thượng Hải đến, gửi nhờ ở Cẩm Tú Viên, Lục Cẩm Niên lái xe vào lấy rồi đặt vào trong cốp xe, mới đi đến cửa biệt thự của Hứa Gia Mộc.

Đồ hơi nhiều, Lục Cẩm Niên giúp Kiều An Hào đưa vào trong phòng.

Chơi nhiều nơi như thế, thật là có chút hao phí sức lực, Lục Cẩm Niên cũng không muốn quấy rầy Kiều An Hào quá nhiều.

Trước khi anh rời đi, Kiều An Hào hô một tiếng: “Lục Cẩm Niên.”

Tay của anh đang định kéo cửa ra liền dừng lại, quay đầu, nhìn cô.

Kiều An Hào đi dép lê, từ trong phòng khách đi đến, đứng trước mặt anh, ngửa đầu, nói: “Ngày mai tôi sẽ về Hứa gia một chuyến.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, ý là đã biết.

Kiều An Hào tiếp tục nở nụ cười, nói: “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Lục Cẩm Niên đứng ở cửa một lúc, mới đi ra ngoài.

Tuy cô rất muốn mỗi ngày đều có thể ở cùng với anh, nhưng cô không thể khiến anh bỏ bê công việc ở công ty được, mỗi ngày đều cùng cô như thế thì không thể làm được gì.

Huống hồ cô và anh Gia Mộc, mặc dù hai người có hôn ước, nhưng lại không hề có tình cảm với nhau.

Tuy nhiên lần giải trừ hôn ước này, cô đúng là đứng trên lập trường nên được người khác thông cảm, nhưng đến một chút cũng không thấy khổ sở, thậm chí cô còn rất muốn nhanh chóng nói rõ mối quan hệ của cô và Hứa Gia Mộc, bởi vì chỉ có như vậy, cô mới có tư cách phát triển thêm một bước nữa với Lục Cẩm Niên.

Nếu cô sớm biết được cô và anh Gia Mộc có hôn ước, khẳng định là đã sớm từ chối, nhưng là lúc cô biết được, thì anh Gia Mộc lại xảy ra tai nạn xe cộ, mà cô lại là vì có thể ở gần Lục Cẩm Niên, liền đồng ý hôn sự với Hứa Gia Mộc.

Anh cũng không biết, cô của lúc đó có bao nhiêu ngốc nghếch, ngốc đến mức vì muốn có liên quan đến anh một nữa, liền thản nhiên công lên mình danh nghĩa là vợ của người khác, nhưng là, cô không còn cách nào cả, đó là cơ hội

duy nhất của cô, nếu cô không làm, thì tư cách nói chuyện với anh cũng không có.

Kiều An Hào thực sự đến Hứa gia vào ngày hôm sau.

Thật ra cô có chút lo lắng, chuyện giải trừ hôn ước của Hứa Gia Mộc và mình có thể sẽ có nhiều phiền phức.

Nhưng cô không nghĩ tới, sự tình vậy mà có thể tiến hành thuận lợi hơn dự kiến.

Giữa trưa, Hứa Gia Mộc đặt một phòng bao trong một nhà hàng, mời cha mẹ hai bên qua đó.

Ngày hôm qua anh bị Lục Cẩm Niên cho một trận, khoe môi vẫn còn sưng lên, Hàn Như Sơ vừa nhìn thấy, liền ngạc nhiên hỏi thăm, dáng vẻ vô cùng đau lòng.

Đợi mọi người đến đông đủ, Hứa Gia Mộc mới kêu người kêu người phục vụ bưng trà lên, tự mình rót cho mỗi người một chén.

Hàn Như Sơ có chút buồn bực vì sao lại kêu mọi người đến đây, cho nên mở miệng hỏi một câu: “Gia Mộc, con gọi mọi người đến có chuyện gì?”

Hứa Gia Mộc bưng lên một tách trà, không nhanh không chậm ngồi xuống chỗ của mình, uống một ngụm, sau đó liền để cái tách xuống, liếc mắt nhìn cha mẹ hai bên, mở miệng nói: “Con muốn ly hôn với Kiều Kiều.”

Hứa Vạn Lý đang bưng tách trà lên chuẩn bị nhấp một ngụm, tay liền run rẩy, khiến nước trà rơi rớt trên bàn.

Hai bác của Kiều Kiều và Hàn Như Sơ, ba người cùng lúc nói ra miệng: “Cái gì?”

“Vì sao?”

“Gia Mộc, con và Kiều Kiều có chuyện gì thế?”

Hứa Gia Mộc lặp lại chuyện mình vừa mới nói ra một lần nữa: “Hôm nay con mời mọi người đến, là muốn nói với mọi người là con muốn ly hôn với Kiều Kiều.”

Chương 512: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (12)

Cả bên trong bao sương trong nháy mắt trở nên yên lặng.

Trên bàn nước nóng pha trà, vừa vặn đã chín, phát ra tiếng sôi trào.

Mẹ Kiều thiếu kiên nhẫn, mở miệng nói: "Là bởi vì những hình ảnh trước của Kiều Kiều sao? Gia Mộc, bác đã nói với con, Kiều Kiều và nó chỉ là bạn..."

Hứa Gia Mộc hủy bỏ: "Không phải vậy, không có liên quan gì đến anh ấy cả."

Lần này là Hàn Như Sơ mở miệng hỏi: "Vậy vì điều gì? Không phải con luôn thích Kiều Kiều sao?"

"Con thích Kiều Kiều, nhưng con vẫn luôn xem Kiều Kiều là em gái, gần đây con đã gặp được người mà mình thích."

Hứa Gia Mộc vừa dứt lời, Hứa Vạn Lý liền lập tức đặt ly trà trong tay xuống bàn cái "Bộp", giận dữ khiển trách: "Thằng khốn!"

Kiều An Hào nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vội vàng mở miệng giảng hòa: "Chuyện ly hôn, con đã đồng ý."

Hứa Vạn Lý đang chuẩn bị lời mắng Hứa Gia Mộc, cứ như vậy bị nghẹn ứ trong cổ họng.

Hứa Gia Mộc tiếp tục mở miệng: "Con và Kiều Kiều, bản thân chính

vì muốn giữ lợi ích của hai nhà, chúng con đã thương thảo, không có tình cảm, không bằng làm bạn, bây giờ chúng ta giải tán, còn có thể làm bạn, hơn nữa công trình hợp tác giữa nhà họ Kiều và nhà họ Hứa, con nhường cho nhà họ Kiều 20% lãi suất, xem như bồi thường."

"Gia Mộc..." Hai mươi phần trăm nhưng cũng là vài triệu, Hàn Như Sơ mở miệng kêu tên Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc không cho mẹ mình có cơ hội nói chuyện, nói tiếp: "Còn nữa, con bảo đảm, sau này có bất kỳ hợp tác gì tốt, con cũng sẽ ưu tiên suy tính cho nhà họ Kiều."

Kiều An Hảo biết, vào lúc này, đến phiên mình lên tiếng, vì vậy liền mở miệng nói: "Con và Gia Mộc anh không có bất kỳ mâu thuẫn gì, quan hệ chúng con vẫn như trước, chúng con cũng không vì chuyện này mà rạn nứt, con cũng không hy vọng mọi người vì chuyện này mà âm ỉ, con biết chuyện này sẽ gây xôn xao khi người ta biết, nhưng đó cũng là trong thời gian ngắn, chưa kể, chỉ cần mọi người không để lộ ra thì dù bọn họ có tò mò cũng không gây ảnh hưởng gì được."

Ba Kiều mẹ Kiều nghe Kiều An Hảo cũng nói như vậy, hai người nhìn nhau, mặc dù không vui, nhưng suy nghĩ nếu như hai người đã quyết

vậy thì cứ bình thản mà để mọi chuyện trôi qua, hướng chi tương lai vẫn còn hợp tác, ba Kiều suy nghĩ một chút, cuối cùng liền gật đầu, nói: "Chuyện của Kiều Kiều, Kiều Kiều quyết định là tốt rồi, tôi và thím cũng tôn trọng nó."

Lúc đầu Hàn Như Sơ rất hài lòng về Kiều An Hảo, nhưng bây giờ Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên sống chung, còn xuất hiện một đứa bé,

bà ta đã không thích, nhưng vì con trai thích, bà vẫn nhân nhượng, bây giờ nhìn thấy hai người hòa bình chia tay, tự nhiên cực kỳ vui lòng, lúc Hứa Vạn Lý chuẩn bị khiển trách Hứa Gia Mộc, còn len lén đá chân Hứa Vạn Lý dưới bàn, cảnh cáo ông không nên nói lung tung , sau đó gương mặt áy náy nói xin lỗi ba Kiều mẹ Kiều: "Thật xin lỗi mọi người, chuyện lại xảy ra như vậy."

Cơm nước xong, đã ba giờ chiều, Kiều An Hảo ngồi xe Hứa Gia Mộc đi.

Ở trên xe, Hứa Gia Mộc còn nhìn vết thương bị Lục Cẩm Niên đánh thần giác nói với Kiều An Hảo: "Kiều Kiều, anh vì em mà nhận hết oan ức, anh ấy cho là anh phụ em, đánh anh một trận không nói, còn nhốt anh nữa... Thật khổ sở..."

Chương 513: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [13]

Lúc Hứa Gia Mộc nói tới đây, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn khoe môi sưng đỏ của mình trong gương, sau đó nghiêng đầu nhìn Kiều An Hào hỏi: “Kiều Kiều, em cảm thấy nếu mặt anh có sẹo sẽ còn đẹp trai không?”

Ngày hôm qua lúc anh từ trong phòng rửa tay đi ra, đụng phải Tống Tương Tư đang đi toilet, lúc đó anh đang chà lau miệng vết thương ở khoe môi, thấy cô lại đây, anh liền vòng vo cái đầu, đem trương sương mặt hoàn hảo không tổn hao gì đối diện nhìn về phía cô, anh nghĩ cô sẽ giống như bình thường, làm bộ như anh là người xa lạ đi quá, nhưng mà anh lại không ngờ rằng lúc cô đi ngang qua người anh, đột nhiên ngừng bước chân, sau đó đứng lại một lát, liền xoay người đi đến trước mặt anh, nâng tay lên, ngay ngắn mặt anh, đánh giá miệng vết thương ở khoe môi của anh vài lần, “Chặc chặc chặc” ba tiếng, phao một câu: “Như vậy nhìn anh thuận mắt hơn!”, sau đó liền buông lỏng mặt anh ra, đi vào bên trong toilet.

Kiều An Hào trả lời rõ ràng một câu: “Không đẹp trai.”

“Không đẹp trai sao?” Hứa Gia Mộc nghi hoặc hỏi lại một câu, tiếp tục dùng hai mắt nhìn qua gương chiếu hậu: “Anh cảm thấy thật đẹp trai a.....”

“.....” Kiều An Hào xốc mí mắt một chút, không có đi để ý tới Hứa Gia Mộc nữa, một lát sau, cô lên tiếng nói: “Anh Gia Mộc, cảm ơn anh.”

Vốn Hứa Gia Mộc đang đánh giá miệng vết thương ở khoe miệng

của mình, nghe được lời này của Kiều An Hào, biểu hiện bất cần đời biểu tình trở nên nghiêm túc hơn: “Kiều Kiều, lời anh vừa nói, chỉ là thuận miệng nói với anh, kỳ thật ở trong lòng anh không sao cả.....”

“Em biết.” Kiều An Hào cong lên khóe môi cười cười: “Nhưng mà, em vẫn muốn cảm ơn anh.”

-

Hứa Gia Mộc một lát nữa có việc, đưa Kiều An Hào đến cửa của Cẩm Tú viên, chưa tiến vào biệt thự của mình, liền trực tiếp quay đầu xe lại ly khai.

Kiều An Hào trở lại biệt thự của Hứa Gia Mộc, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cô ở trong biệt thự của Hứa Gia Mộc, thời gian cũng không lâu, nhưng mà đồ đạc cũng khá nhiều, trong đó hơn phân nửa là đồ mà cô và Lục Cẩm Niên lúc trước đi du lịch mua.

Lúc cô đến biệt thự của Hứa Gia Mộc, chỉ mang theo một rương hành lý, rương nhỏ không đựng đủ, cuối cùng phải chạy đến siêu thị gần Cẩm Tú viên mua một cái rương lớn trở về, mới mang đồ đạc của mình sắp xếp tốt.

Lục Cẩm Niên không có ở bên cạnh Kiều An Hào, hôm sau tới công ty.

Một đoạn thời gian rất dài chưa đến công ty, mỗi đêm đều xử lý công vụ, nhưng mà văn kiện vẫn rất nhiều, khiến cho Lục Cẩm Niên sút đầu mề chán suốt một buổi sáng, ăn xong cơm trưa, cũng không lo nghỉ ngơi, liền trực tiếp tiếp đãi khách hàng, ký xong hợp đồng, cũng chưa tới kịp thở phào một cái, lại phải tham gia hội nghị.

Đợi đến lúc Lục Cẩm Niên trở lại văn phòng, đã là chạng vạng sáu giờ, anh lôi kéo cà vạt, ngồi xuống ghế, bởi vì công việc sít chặt đầu óc một ngày, rốt cục cũng được thư giãn, lấy ra di động theo thói quen, có rất nhiều QQ chưa đọc, mở ra, nhưng không có tin nhắn của Kiều An Hào.

Đến Hứa gia một ngày, vì sao một cái tin nhắn cũng không có?

Lúc Lục Cẩm Niên đang chuẩn bị gửi một tin nhắn cho Kiều An Hào, di động lại đột nhiên có tiếng chuông vang lên.

Kiều An Hào gọi tới.

Lục Cẩm Niên không có nhìn lại liền ấn phím nghe, “Alo” một tiếng.

Một tiếng hô cũng chưa vang xong, Lục Cẩm Niên liền đón điện thoại, Kiều An Hào dừng lại một lát, mới mở miệng: “Anh làm việc xong chưa?”

Lục Cẩm Niên nhìn cũng không nhìn đồng văn kiện chất cao như núi ở trên bàn, nói: “Làm việc xong rồi.”

Chương 514: Không gả đi được, anh cưới em (14)

Lục Cẩm Niên cũng không thèm liếc mắt nhìn một đống văn kiện chất cao như núi đặt trên bàn, nói: “Xong việc rồi.”

Dường như không hề dừng lại, Lục Cẩm Niên lại hỏi tiếp: “Làm sao thế?”

“Không có việc gì...” Bên kia điện thoại, dường như Kiều An Hào có chuyện gì muốn nói với anh, do dự một chút, sau cùng lại nói một câu: “Lục Cẩm Niên, nếu anh không vội, thì đến tầng cao nhất của khách sạn Hoa Viên với tôi đi, tôi mời anh ăn cơm tối.”

“Được, tôi tới luôn bây giờ.”

Lục Cẩm Niên cúp điện thoại, máy tính cũng không thèm nhìn, trực tiếp mang theo áo khoác đi ra ngoài cửa.

Trợ lý vừa lúc đến tìm anh, lại vẫn chưa kịp gõ cửa, cửa liền bị kéo ra rất mạnh, dọa cậu ta nhảy dựng lên, người lùi về phía sau một bước, mới vội vàng hô một tiếng: “Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên vốn không có để ý đến trợ lý, bước nhanh về phía thang máy.

Trợ lý chạy chậm sau lưng anh: “Lục tổng, đêm nay anh có một bữa tiệc.”

Lục Cẩm Niên bước vào thang máy, ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái,

ngắt lời: “Máy tính của tôi còn chưa tắt, cậu vào văn phòng tắt hộ tôi, và đóng cửa sổ lại, cẩn thận buổi tối trời mưa.”

Sau đó không cho trợ lý một cơ hội nào nữa, ấn thang máy, xuống lầu.

Vừa lúc tan tầm, có hơi tắc đường, tốc độ xe không được ổn định, Lục Cận Niên phải đi ngược đường mấy lần.

Mặc dù như thế, lúc đến nơi đã là 7:30

Lục Cận Niên đỗ xe, vội vã đi vào trong đại sảnh của khách sạn, vào thang máy, một đường lên tới tầng cao nhất, cũng không hỏi han người phục vụ, Lục Cận Niên trực tiếp nói số bàn của cô: “Số 16, cô Kiều.”

Nhà ăn ở tầng cao nhất của khách sạn, là nhà ăn xoay tròn, ở giữa có một sân khấu, một cô gái mặc lễ phục đang ngồi đàn piano, chung quanh là một loạt những dãy bàn được quay tròn.

Lục Cận Niên vừa mới bước qua sân khấu, liền nhìn thấy người ngồi trước bàn, Kiều An Hào nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, anh trực tiếp đi qua người phục vụ, đi về phía Kiều An Hào, kết quả khoảng cách đến chỗ cô còn được một ít, bước chân của anh lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì anh nhìn thấy ghế bên cạnh của Kiều An Hào, đặt hai chiếc vali hành lý.

Người phục vụ bị Lục Cận Niên quăng ở đằng sau, đi tới trước bàn của Kiều An Hào, nhìn Lục Cận Niên đang đứng cách một đoạn, mỉm cười lễ phép mở miệng: “Quý ngài, đây là chỗ ngài cần tìm.”

Kiều An Hào nghe thấy tiếng của người phục vụ, liền quay đầu nhìn sang, thấy được Lục Cẩm Niên, giơ tay vẫy vẫy về phía anh: “Lục Cẩm Niên.”

Lục Cẩm Niên rút tầm mắt khỏi vali hành lý, hơi khó hiểu đi tới trước mặt Kiều An Hào, ánh mắt có vài phần tìm tòi nghiên cứu cô, muốn từ trên vẻ mặt của cô mà nhìn ra được điểm gì đó.

Cô mời anh ăn cơm, mang theo hai chiếc vali làm gì? Đừng nói là biết chuyện của Hứa Gia Mộc, tâm trạng bị đá kích, nên muốn rời khỏi Bắc Kinh nhé? Chẳng lẽ đây là bữa cơm chia tay, sau đó sẽ cùng anh tạm biệt?

Kiều An Hào thấy Lục Cẩm Niên chỉ ngây ngốc đứng yên, không có chút phản ứng, vì thế liền giơ tay lên, quơ quơ trước mặt anh: “Này, Lục Cẩm Niên, anh phát ngốc gì thế! Ngồi đi!”

Lục Cẩm Niên hoàn hồn, khẽ gật đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm Kiều An Hào hai giây nữa, mới kéo ghế ra, ngồi xuống.

Chương 515: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (15)

"Em chờ anh cũng nửa tiếng rồi, sắp chết đói rồi, gọi thức ăn nhanh lên." Kiều An Hào một tay nâng cằm, cười híp mắt đẩy thực đơn tới trước mặt Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hào, không lật thực đơn.

Kiều An Hào đợi một lát, dường như rất đói bụng, tiếp tục kéo thực đơn trở lại, nhìn phục vụ viên đứng một bên, gọi bốn món ăn một món canh.

Phục vụ viên lặp lại lời Kiều An Hào gọi thức ăn, sau đó hỏi: "Xin hỏi hai người có muốn uống gì không?"

Trước đây khi Kiều An Hào và Lục Cận Niên ăn cơm, đại đa số đều là uống trà hoặc uống nước trái cây, nhưng lần này, cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cũng không trung cầu ý kiến của Lục Cận Niên, liền tự tiện quyết định: "Lấy một chai rượu vang, Laffey."

"Được, hai vị chờ chút." Phục vụ viên ghi xong, cung kính chào rồi rời đi.

Ngay cả rượu cũng uống... Tâm tình của cô thoát nhìn, rất không ổn...

Cánh môi Lục Cận Niên giật giật, mới vừa gọi một tiếng "Kiều Kiều...", liền nghe thấy bàn sau lưng bọn họ, rảnh rỗi bàn luận truyền đến: "Nghe nói không? Kiều An Hào bị Hứa Gia Mộc bỏ."

Tâm Lục Cẩn Niên hồi hộp, ánh mắt nhìn chung quanh, có chút không dám nhìn tới Kiều An Hảo ngồi ở đối diện, sợ thấy vẻ bi thương và nước mắt trên mặt cô.

Kiều An Hảo cũng nghe được những lời này, xoay đầu, lui về phía sau liếc mắt nhìn, ba người phụ nữ trẻ tuổi, là người kinh doanh trong Bác Kinh, không tính là quen nhưng cũng gặp mấy lần trong bữa tiệc.

"Hình như tôi cũng nghe được những tin đồn này, nhưng cụ thể chuyện gì xảy ra tôi không biết."

"Hứa Gia Mộc coi trọng Lâm Thiên Thiên, gần đây qua lại thường xuyên với cô ta, trước đây tôi gặp Lâm Thiên Thiên, cô ta còn khoe khoang, nói Hứa Gia Mộc mua cho cô ta hai cái túi Chanel phiên bản giới hạn."

"Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc từ nhỏ lớn lên cùng nhau, lúc này mới kết hôn bao lâu, một năm cũng chưa tới, liền bị từ bỏ?"

"Lâm Thiên Thiên trẻ hơn Kiều An Hảo, gia thế Kiều An Hảo có tốt, bị vứt bỏ cũng bình thường thôi..."

Lục Cẩn Niên bất chợt liền đá văng cái ghế sau lưng, cất bước đi về phía bàn đó, vẻ mặt hơi mang theo vài phần hung dữ trợn mắt nhìn mấy người phụ nữ đó, sau đó liền mở miệng nói: "Lúc các cô trò chuyện cũng nên nhìn xung quanh xem người các cô nói xấu có ở quanh đây không."

Ba người kia đang thảo luận háng hái bưng bưng, bất chợt bị Lục Cẩn Niên cắt đứt, cũng hơi ngẩn ra, sau đó liền theo bản năng nhìn bốn phía, kết quả là thấy Kiều An Hảo ngồi sau lưng bọn họ, vẻ mặt

ba người nhất thời trở nên lúng túng, xấu hổ.

Ngược lại Kiều An Hảo yên tĩnh ngồi ở chỗ ngồi, khẽ mỉm cười nhìn họ, lần lượt gọi từng người.

Sau đó về mặt ba người kia càng trở nên đặc sắc, trắng bệch, ngưng ngưng chào lại Kiều An Hảo, liền không hẹn mà cùng đứng lên, chào hỏi phục vụ viên tính tiền, ngay cả cơm tối cũng chưa ăn xong, liền vội vã rời đi.

Lục Cẩm Niên đi trở về chỗ ngồi của mình trước, ngồi xuống, về mặt khó coi, một lát sau, anh mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Kiều An Hảo, mang theo vài phần cẩn thận mở miệng nói: "Kiều Kiều, em đừng để ý bọn họ nói lung tung..."

Thật ra thì Kiều An Hảo biết, chuyện mình và Hứa Gia Mộc ly hôn, nhất định sẽ làm cho người ta nghị luận, nhưng mà sự thật thì cô tự biết, cô không quan tâm tới những lời bàn tán kia.

Chương 516: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em [16]

Thậm chí lúc bọn họ nghị luận, chính cô còn giống như làm bát quái nghe nhiệt tình, nhất là lúc Lục Cẩm Niên chạy đến chiếc bàn trước mặt bọn họ, nói

cho các cô ngồi ở xung quanh, các cô phát hiện ra trên mặt cô nở rộ muôn màu muôn vẻ, nhắm trúng một trận buồn cười ở dưới đáy lòng cô.

Hơn nữa, vừa nãy cô cũng thật là đang loan môi cười .

Nhưng là đợi đến lúc Lục Cẩm Niên ngồi đối diện cô, dùng vẻ mặt bất an không yên, nói cô “Kiều Kiều, em đừng nghe bọn họ nói lung tung.....” Khi đó, cô nhất thời không nhìn được cười.

Cô nhớ tới hôm qua lúc ở trong ở khách sạn lớn của thành phố, bộ dáng Lục Cẩm Niên ra sức đánh Hứa Gia Mộc, bản thân nghe lén còn cả lời nói của anh khi gọi điện thoại, đáy mắt của cô nóng lên, còn có một tầng sương mù tràn ngập.

Lục Cẩm Niên lập tức liền hoảng thần, cũng may người bán hàng đưa đồ ăn lên, Lục Cẩm Niên luống cuống tay chân xé mở túi giấy, rút ra chiếc đĩa, đưa tới trước mặt của Kiều An Hào: “Không phải đói bụng sao? Chúng ta đến ăn cơm.”

“Em muốn ăn cái gì?”

Lúc Lục Cẩm Niên hỏi câu này, tầm mắt của Kiều An Hào vừa lúc

nhìn về phía vệt quay, Lục Cảnh Niên lập tức gấp một khối vệt quay đặt vào trong bát Kiều An Hào.

Sương mù đáy mắt Kiều An Hào, nháy mắt hóa thành nước mắt, ba ba ba tạt rơi xuống dưới hai giọt.

Tay Lục Cảnh Niên đang cầm chiếc đĩa run run, liền đánh rơi xuống, anh vội vàng cúi người cầm lên chiếc đĩa, kết quả vừa đụng tới chiếc đĩa, anh giống như nhớ tới việc gì, lại ném chiếc đĩa xuống đất, thẳng đứng lên, rút khăn tay hoang mang rối loạn đưa cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào nhìn thấy một loạt cử chỉ hoàn loạn của Lục Cảnh Niên, nhin không được liền phốc xuy bật cười, vươn tay tiếp khăn tay của Lục Cảnh Niên, vừa lau nước mắt, vừa cười nói: “Lục Cảnh Niên, vừa nãy anh đã cầm chiếc đĩa, vì còn ném xuống đất.”

Lục Cảnh Niên qua lời nhắc nhở của Kiều An Hào, mới ý thức được việc làm ngu xuẩn vừa rồi của mình, anh cũng không nhin được có chút muốn bật cười, nhưng mà khóe môi lại không kéo lên được, chỉ bình tĩnh nhìn Kiều An Hào, vẻ mặt lo lắng.

Kiều An Hào thở ra một hơi, đem cảm động ở dưới đáy lòng của mình phát tiết ra, sau đó cầm chai rượu vang đã mở ở trên bàn lên, rót rượu vào hai chiếc ly lúc rót đến nửa chiếc ly thì dừng lại, nâng một chiếc ly đưa cho Lục Cảnh Niên, sau đó bưng chiếc ly của bản thân, giơ chiếc chén lên nói với anh: “Cụng ly!”

Sau đó liền ngóc đầu, uống một hơi cạn sạch.

Lục Cảnh Niên nuốt một ngụm nước miếng, bưng lên ly rượu do Kiều An Hào rót cho mình, cũng uống hết sạch.

Kiều An Hảo lại cầm lên chai rượu, tiếp tục rót rượu, lần này lại không uống vội vàng, ngược lại giờ chén rượu, nhìn Lục Cẩm Niên một chút còn mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên, ly rượu vừa rồi, là cảm ơn những việc anh làm cho tôi gần đây.”

“Ly rượu thứ hai, là chúc mừng từ giờ trở đi, tôi là người độc thân.”
Kiều An Hảo nói xong, liền nở nụ cười tươi đẹp một chút, đưa ly rượu đựng vào ly rượu của Lục Cẩm Niên một cái, liền ngóc ngẩng đầu lên, lại một hơi uống hết rượu trong ly.

Ly rượu thứ hai, là chúc mừng từ giờ trở đi, tôi là người độc thân Lời này của cô là có ý gì? Lục Cẩm Niên cau mi lại, nhìn chăm chăm Kiều An Hảo, không có bưng ly rượu lên.

Kiều An Hảo buông ly rượu không xuống, xoa xoa rượu đỏ ở khóe môi, nhìn thấy Lục Cẩm Niên vẫn duy trì tư thế trước khi mình uống rượu nhìn mình, vì thế liền nhìn ly rượu của Lục Cẩm Niên, giờ giờ cầm lên: “Anh vì sao không uống?”

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo không chớp mắt, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Lời nói vừa rồi của em là có ý tứ gì?”

Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên cùng nhìn nhau vài giây, mở miệng giải thích: “Ý tứ rất đơn giản, chính là, hôm nay tôi và Gia Mộc ca giải trừ hôn ước.”

Chương 517: Không gả đi được, anh cưới em (17)

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên nhìn nhau vài giây, mở miệng giải thích: “Ý tứ rất đơn giản, chỉ là, tôi và Hứa Gia Mộc đã giải trừ hôn ước.”

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên liền ngẩn ra, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Lúc Kiều An Hào nói cô chỉ còn độc thân, trong não của anh liền lướt qua ý nghĩ như vậy, chỉ là anh không dám xác định, cho nên mới mở miệng hỏi, lại không nghĩ được, cô vô cùng thản nhiên nói cho anh biết đáp án.

Hồn phách của anh giống như đã bị câu nói của cô đánh tan, phải duy trì trạng thái cứng ngắc đến nửa phút, vẻ mặt mới từ từ thay đổi, hỗn loạn trở thành lo âu, cũng mang theo cả đau lòng, cẩn thận từng li từng tý mở miệng nói: “Kiều Kiều, em đừng khó khăn quá...”

Thật ra trong khoảng thời gian này, Lục Cẩm Niên vẫn nghĩ, sau khi chuyện của Hứa Gia Mộc lộ ra, anh nên an ủi cô như thế nào, thậm chí lúc ban đêm, còn một mình vụng trộm đứng đọc sách tâm lý, muốn tìm hiểu xem anh nên đối diện với cục diện này như thế nào, nếu có thể, anh hận không thể chiếm lấy cô, để cô quên hết những khổ sở này.

“Tôi cũng không khó quá...”

Kiều An Hào thật sự không cảm thấy gì, thậm chí cô còn cảm thấy

sung sướng vì hôm nay đã giải trừ hôn ước với Hứa Gia Mộc, nhưng cô lại không thể nói với anh, lúc trước

cô đồng ý gả cho Hứa Gia Mộc vì để có thể đến gần anh, cô cũng không thể để cho anh hiểu lầm là Hứa Gia Mộc phản bội cô... Kiều An Hào dừng một lúc, liền cong khóe môi nói: “Thật ra là tôi muốn giải trừ hôn ước với anh Gia Mộc, anh ấy vì giúp tôi, nên mới đi tìm Lâm Thiển Thiển...”

Kiều An Hào muốn giải trừ hôn ước... vẻ mặt của Lục Cẩm Niên lại sửng sốt thêm lần nữa, anh lặp lại những lời của cô trong đầu đến vài lần, sau đó mới như ý thức được điều gì, trong ngực lại dâng lên cảm xúc kích động và vui sướng.

Cô muốn giải trừ hôn ước với Hứa Gia Mộc, có phải nghĩa là cô đã không còn yêu cậu ta nữa?

“Nói ngắn lại, tôi và anh Gia Mộc, về sau chúng tôi vẫn là bạn tốt... Tôi nói nhiều như vậy, chính là vì muốn nói cho anh biết, tôi thật sự không cảm thấy gì cả...” Kiều An Hào nhấn mạnh thêm một lần, sau đó thành khẩn nhìn vẻ mặt của anh: “Thế nhưng, Lục Cẩm Niên, cho dù tôi không cảm thấy gì, tôi còn muốn cảm ơn anh trong khoảng thời gian này, luôn quan tâm đến tôi.”

Thật ra Lục Cẩm Niên rất muốn hỏi, vì sao cô lại muốn giải trừ hôn ước với Hứa Gia Mộc, rõ ràng lúc còn trẻ, cô thương cậu ta như thế nào, thế nhưng anh lại sợ chính mình mở miệng lại động vào miệng vết thương của cô.

Sau đó, Lục Cẩm Niên lại cảm thấy được mình lo lắng dư thừa, yêu lâu cũng không có nghĩa là không chia ly, đây là chuyện nam nữ thường tình, có lẽ vì ở cùng một thời gian lâu dài mới nhận ra không phù hợp, nên liền ra đi.

Có gì anh phải truy hỏi nhiều như thế?

Trọng yếu nhất chính là, cô đã kết thúc hoàn toàn với Hứa Gia Mộc, chuyện anh không có tư cách để yêu cô, rốt cuộc cũng đã là dĩ vãng, đây mới đáng để phấn khích, không phải sao?

Sự vui sướng không cách nào kiềm chế, nhanh chóng lan tràn trong mỗi tế bào của anh, khiến anh kích động đến mức run rẩy, anh nhìn chăm chăm đáy mắt cô, ánh sáng lóe lên, âm thanh mở miệng có chút vui mừng khó nhận ra: “Không cần cảm ơn.”

Chương 518: Không ai muốn lấy, anh sẽ cưới em (18)

"Này, Lục Cận Niên, có phải anh cũng uống ly rượu mừng thứ hai?"
Kiều An Hào uống sạch rượu hồi lâu, Lục Cận Niên lại thủy chung không uống tiếp.

"Uống, uống." Vì quá kích động, Lục Cận Niên nói liên tục hai lần, sau đó bùng ly thủy tinh lên, mí mắt đều không nháy mắt uống sạch ly rượu.

Lúc đặt ly rượu xuống, Lục Cận Niên thừa dịp Kiều An Hào không có chú ý, hung hăng bấm một cái vào bắp đùi của mình, bởi vì dùng sức quá mạnh, cảm thấy đau đớn, nhưng lại khiến tâm tình anh càng trở nên vui vẻ.

Lục Cận Niên tiếp tục rót cho mình một ly rượu, lần nữa uống cạn, bình tĩnh một chút tâm tình vô cùng phấn chấn, sau đó hỏi chuyện Kiều An Hào: "Bây giờ em đã là người độc thân, có kế hoạch gì chưa?"

"Kế hoạch, còn chưa nghĩ ra..." Kiều An Hào lắc đầu, cầm đĩa gấp đồ ăn, kết quả đĩa của cô còn chưa đụng mâm, Lục Cận Niên nhanh tay gấp một khối lớn đặt ở trong chén cô, Kiều An Hào rút đĩa về, cúi đầu gặm đồ ăn mà Lục Cận Niên đưa cho, ngẩng đầu lên nhìn Lục Cận Niên còn nói: "Nhưng trước mắt mà nói, quan trọng nhất là quay xong bộ phim 《 thần kiếm 》 đã."

Nhắc tới quay phim, Lục Cận Niên mới nhớ tới mình và Kiều An Hào diễn vợ chồng, buổi tối cô chủ động ngủ với anh, đến nay mới thôi,

anh cũng có chút không hiểu, cô không thiếu tiền, vậy vì chuyện gì mà cô tham gia?

Lục Cẩm Niên lên tiếng hỏi: "Kiều Kiều, tôi chưa hỏi em, vì sao em lại tham gia vào giới giải trí?"

"Bởi vì..."

Anh đó... Hai chữ kia suýt nữa Kiều An Hào bật thốt lên, cô mới vội vàng dừng lại, tiếp tục gặm, mới trả lời: "... Em muốn làm ảnh hậu."

Ảnh hậu và ảnh đế, thường thường sẽ được người ta bình chọn là cặp đôi màn ảnh.

Đã từng có thời gian cô không thể đến gần anh, đáy lòng hy vọng một giấc mộng xa xôi, không làm được cặp đôi thực tế, thì có thể làm một cặp đôi trên màn ảnh.

Nghĩ đến người yêu... Kiều An Hào cắn cắn chiếc đũa, ngược mắt nhìn về phía Lục Cẩm Niên: "Ừ, đúng rồi, không phải vừa rồi anh hỏi em, sau này có tính toán gì không? 《 thần kiếm 》 là kế hoạch ngắn hạn, về phần lâu dài... Em muốn tìm người đàn ông tốt để gả cho người đó."

Giống như Lục Cẩm Niên nhìn thấu rõ chữ quan trọng, cực kỳ nghiêm túc hỏi: "Thế nào mới là người đàn ông tốt?"

Giống anh vậy... Đáy lòng Kiều An Hào lặng lẽ nói một câu, tiếp tục cắn chiếc đũa, dừng lại một lát, sau đó nở nụ cười sáng lạn: "Tốt với em, coi như là người đàn ông tốt nhỉ."

Nói xong Kiều An Hào mời Lục Cẩm Niên ăn cơm, cuối cùng tính tiền, cũng là Lục Cẩm Niên giành trước trả.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên mỗi người kéo một cái va li, từ vườn hoa trong khách sạn ra ngoài, Lục Cẩm Niên cất vali vào trong cốp, trước mở cửa xe cho Kiều An Hào, chờ cô ngồi xong, mới lên xe.

Lúc Lục Cẩm Niên khởi động xe, Kiều An Hào mở miệng nói: "Lục Cẩm Niên, anh chở em đến khách sạn Bốn Mùa đi."

Lục Cẩm Niên có chút kinh ngạc quay đầu, nhìn về Kiều An Hào, Kiều An Hào hiểu sự thắc mắc của anh, giải thích nói: "Em chuyển ra khỏi biệt thự của Gia Mộc, tạm thời không muốn trở về nhà họ Kiều, bởi vì đột ngột, em chưa tìm được chỗ ở, cho nên, trước tiên ở lại khách sạn vài ngày."

Chương 519: Không ái muốn lấy, anh sẽ cưới em [19]

“Một người phụ nữ ở khách sạn không an toàn.” Lục Cẩm Niên dừng lại một chút, mang theo vài phần thương lượng đề nghị với Kiều An Hào: “Nếu như em không chê, thì đến chỗ của tôi ở trước?”

Lục Cẩm Niên nói xong, có chút sợ Kiều An Hào cự tuyệt, vì thế lại nói thêm: “Ban ngày tôi phải đến công ty, buổi tối có đôi khi phải đi xã giao, cho nên đại đa số không có ở nhà, sẽ không ảnh hưởng đến em.....”

Cô ở nhà của anh, hẳn là cô sẽ ảnh hưởng đến anh..... Kiều An Hào nghiêng đầu nhìn về phía Lục Cẩm Niên, lời nói trong miệng của Lục Cẩm Niên ngừng lại, cầm lấy tay lái, bởi vì khẩn trương đều chảy mồ hôi, suy nghĩ một chút, hôm nay là lần đầu tiên anh chủ động với một cô gái.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên nhìn nhau một lát, mở miệng nói: “Chỉ cần anh không sợ tôi ảnh hưởng tới anh, tôi sẽ không có ý kiến.”

Lúc đầu Lục Cẩm Niên không có phản ứng lại hàm nghĩa trong lời nói của Kiều An Hào, sững sốt một lát, đáy mắt liền nổi lên một tia kinh hỉ: “Em muốn ở biệt thự, hay ở khách sạn?”

“Chỗ nào cũng được.” Kiều An Hào nói xong, lấy di động của mình ra hủy phòng mà bản thân đã đặt ở khách sạn Bốn Mùa.

Biệt thự ở ngoại ô không có thuận tiện, biệt thự trong thành phố lại gần biệt thự của Hứa Gia Mộc, Lục Cẩm Niên suy nghĩ một chút, lại

đề nghị: “Nếu không ở hoa viên Minh Châu đi, đó là cao tầng, xung quanh có trung tâm thương mại, đi dạo phố ăn cơm đều rất thuận tiện, cảnh đêm cũng rất đẹp.....”

Lục Cẩm Niên còn chưa nói xong, Kiều An Hào liền mở miệng nói một chữ: “Tốt.”

Lục Cẩm Niên đành phải ngậm miệng lại, sau đó liền khởi động xe, đi về phía hoa viên Minh Châu.

Lúc đi qua một cửa hàng tiện lợi 24 giờ, Lục Cẩm Niên ngừng xe, chạy vào mua một số đồ dùng cho sinh hoạt.

Hoa viên Minh Châu tuy rằng là trung cư, nhưng mà tuyệt đối không có nhỏ hơn biệt thự ở Cẩm Tú Viên, có hai tầng lặn.

Lục Cẩm Niên cầm chìa khóa mở cửa, đi vào trước, sau đó khom người lấy một đôi dép lê của nam từ trong tủ giày ra đưa cho Kiều An Hào: “Nơi này

chỉ có dép của nam , ngày mai tôi sẽ gọi người mang tới cho em một đôi dép của nữ.”

Đợi Kiều An Hào thay đổi xong, Lục Cẩm Niên liền mang nàng lên lầu, đẩy ra một gian phòng ngủ nam: “Đây là phòng của tôi, chỉ nơi này có giường, em sẽ không ngại đi?”

Kiều An Hào lắc lắc đầu.

Không đợi phản ứng tiếp theo của cô, Lục Cẩm Niên liền đưa đồ dùng sinh hoạt mình vừa mua cho cô, sau đó chỉ vào phòng tắm: “Em đi tắm nước ấm trước đi.”

Nói xong, liền lôi kéo hai rương hành lý của Kiều An Hào, vào trong phòng thay quần áo.

Lúc Kiều An Hào tắm xong, Lục Cận Niên đã đặt ngay ngắn xong toàn bộ hành lý của cô vào các nơi cần thiết, ngay cả đồ trang điểm đều đặt ngăn nắp trên bàn trang điểm trong phòng ngủ.

Kiều An Hào mặc một chiếc váy ngủ, lộ ra hai chân dài nhỏ trắng nõn, cổ áo váy có chút thấp, xinh đẹp thanh tú xương quai xanh, bị nước ấm xông có chút phiếm hồng.

Lục Cận Niên thấy một màn như vậy, cảm thấy miệng khô lưỡi khô, anh vòng vo đầu, nói một câu: “Em nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sau đó, bước đi ra phòng ngủ.

Đêm nay Kiều An Hào ngủ thật sự trầm, ngày hôm sau lúc tỉnh lại, đã gần mười một giờ.

Chuyện thứ nhất khi cô mở mắt, chính là cảm lấy di động của mình, nhìn QQ mà Lục Cận Niên gửi cho cô.

“Bữa sáng giữ ấm ở trong hộp.”

“Chìa khóa nhà tôi đặt ở trên bàn cơm.”

“Em cần cái gì, có thể gọi cho số điện thoại này.” Mặt sau có một chuỗi số điện thoại.

Chương 520: Không gả đi được, anh cưới em (20)

“Còn có, nếu muốn tìm thứ gì đó, không biết, có thể hỏi tôi.”

-

Dường như đến tận trưa, Lục Cẩm Niên cũng không làm được gì, lúc đng họp, vẫn thường xuyên thất thần, cảm thấy mọi chuyện tối qua xảy ra, như là một giấc mơ, vô cùng không chân thực.

Rất không dễ dàng gì mới đến lúc tan họp, Lục Cẩm Niên trở lại văn phòng, lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho Kiều An Hào: [dậy chưa?]

Kiều An Hào đang ngồi trước bàn ăn mà Lục Cẩm Niên đã cất công dậy sớm chuẩn bị cho cô, cầm một khúc bánh quẩy trong tay, đánh chữ khá bất tiện, vì thế liền trực tiếp ghi âm giọng nói mơ màng của mình: “Dậy rồi.”

Lục Cẩm Niên: [Làm sao cơ?]

Kiều An Hào trực tiếp gửi một tấm hình cho Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nhìn thấy nhà ăn quen thuộc và bữa sáng anh mũ, ảo giác vây quanh từ sáng đến giờ, rốt cuộc mới bình ổn lại tâm trạng của mình.

Anh thật sự không phải đang nằm mơ, Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc đã ly hôn, Kiều An Hào đang độc thân, bây giờ còn đang ở trong nhà

anh.

Trong nháy mắt, Lục Cẩm Niên cảm thấy tâm tình của mình rất khó để nói bằng lời, cho tới bây giờ anh cũng không dám hy vọng xa vời Kiều An Hào sẽ có gì với mình, chỉ đến khi tỉnh dậy, dường như anh lại thấy được hy vọng, nhưng lại không dám chạm tới.

Người phụ nữ anh yêu suốt 13 năm, về sau còn bởi vì cô và Hứa Gia Mộc yêu nhau, anh chỉ có thể lựa chọn buông tay, bây giờ cô đã không còn quan hệ gì với Hứa Gia Mộc, rốt cuộc cơ hội của anh cũng đã đến, cho nên mặc kệ là như thế nào, anh đều phải dốc toàn lực để tranh thủ nắm bắt lấy.

Không ai biết, biến một đoạn tình cảm từ bạn bè trở thành người yêu, tới cùng cần có bao nhiêu can đảm, bởi vì sai một chút, từ thiên đường sẽ biến thành địa ngục.

Giống như một canh bạc, đối với đáp án, Lục Cẩm Niên không hề nắm chắc dù chỉ một chút, nhưng là mặc kệ như thế nào, bây giờ anh đều không thể lùi bước và buông tay ra.

Phải biết rằng, anh đã đợi suốt 13 năm... mới có được cơ hội chủ động thế này.

Dù sao cả đời còn lại vẫn rất dài, một năm không đuổi kịp, có thể hai, ba năm, bốn năm... chẳng qua tới 13 năm, mười bốn năm...

Trước khi họp buổi chiều, Lục Cẩm Niên lại gửi cho Kiều An Hào một tin nhắn hỏi cô đang làm gì?

Mãi cho đến khi hội nghị tiến hành được một nửa, Kiều An Hào mới trả lời lại, vẫn là tin nhắn thoại, anh đưa đến bên tai, nghe được cô nói mình đang xem ti vi, bên trong còn có tiếng quảng cáo của ti vi.

Lục Cẩm Niên để điện thoại di động xuống, gửi lại cho cô một câu: “Xem chương trình gì thế?”

Kiều An Hào trả lời anh vẫn bằng tin nhắn thoại, lần này lúc anh để lên tai nghe, vừa lúc tổng giám sát thị trường phát biểu xong, nhìn Lục Cẩm Niên hỏi một tiếng: “Lục tổng, anh thấy thế nào?”

Lục Cẩm Niên chậm chạp mãi vẫn không đáp lại, mọi người liền đặt tầm mắt lên người anh, thấy anh đang để di động lên tai để nghe.

Cho dù trước đây anh từng thất thần trong lúc họp, nhưng đây chính là lần đầu tiên, phôi bày táo bạo như vậy, mọi người nhao nhao liếc mắt nhìn nhau, sau đó tổng giám sát lại mở miệng, hô một tiếng: “Lục tổng?”

Lục Cẩm Niên để điện thoại xuống, tất cả mọi người cho rằng anh muốn mở miệng nói chuyện, ai ngờ anh lại đánh chữ trên màn hình di động tiếp.

Ngồi bên người Lục Cẩm Niên, trợ lý phụ trách ghi lại biên bản cuộc họp không nhịn được liền ho khan hai tiếng, sau đó lén lút đá Lục Cẩm Niên một cái dưới bàn.

Lục đá của trợ lý hơi lớn, khiến Lục Cẩm Niên nghiêng người, ngón tay đang đánh chữ liền run lên, không cẩn thận truyền đến giọng nói của Kiều An Hào,

Chương 521: Không gả đi được, anh cưới em (21)

Lực đá của trợ lý hơi lớn, khiến Lục Cẩm Niên nghiêng người, ngón tay đang đánh chữ liền run lên, không cẩn thận truyền đến giọng nói của Kiều An Hào,

Sau đó, trong phòng họp yên tĩnh, liền vang lên giọng nói mềm mại của Kiều An Hào: “Đang xem chương trình trung ương phát lại.”

Qua lời nói của cô, còn lơ mơ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói: “Để giọng nói tốt, thì nên uống một cốc trà lạnh.”

Trong phòng hội nghị liền yên tĩnh như tờ, lúc đang họp, Lục tổng lại nói chuyện với một cô gái, mà âm thanh của cô gái này còn có chút quen thuộc.

Tuy nhiên mọi người không dám lên tiếng bàn tán, nhưng rõ ràng đã bắt đầu trao đổi ánh mắt với nhau.

Lục Cẩm Niên nâng mí mắt, nhìn lướt qua trợ lý, trợ lý giơ tay lên che mặt mình.

Tất cả mọi người đều cho rằng Lục Cẩm Niên thẹn quá hóa giận, chuẩn bị nổi giận với trợ lý, vậy mà Lục Cẩm Niên lại tiếp tục cúi đầu xuống, đánh chữ tiếp.

Trợ lý nhìn bao quát hết tất cả mọi người, ai cũng đang mở to mắt.

Phó tổng của công ty ngồi ở bên cạnh, tò mò liếc mắt nhìn di động

của anh, thấy anh đang nói chuyện qua tin nhắn, khóe môi còn treo một nụ cười.

Những người trong công ty, chưa bao giờ thấy dáng vẻ như thế này của Lục Cảnh Niên, vì thế lá gan của phó tổng liền to hơn một chút: “Lục tổng, đang nói chuyện với ai thế?”

“Một cô gái.”

“...” Đối với câu trả lời của Lục Cảnh Niên, mọi người không nói gì, giọng nói vừa rồi ai cũng nghe rõ ràng.

Lục Cảnh Niên trả lời tin nhắn của Kiều An Hào, sau đó ngẩng đầu, lại bổ sung thêm một câu: “Tôi đang theo đuổi.”

Chưa bao giờ thấy Lục Cảnh Niên để tình cảm như thế, vậy mà lại theo đuổi một cô gái... mọi người trong phòng họp, tâm tư liền nổi lên hứng thú trêu chọc, có thể nguyên nhân là do vừa rồi phó tổng cũng mở miệng hỏi, khiến những người khác cũng nhao nhao lên hỏi theo.

“Là cô gái như thế nào mà khiến Lục tổng phải theo đuổi.”

“Lục tổng, anh vẫn còn phải theo đuổi phụ nữ sao? Có rất nhiều người phụ nữ chủ động đưa đến cửa ấy chứ?”

Trong đó còn có một nữ nhân viên, giọng điệu hâm mộ nói: “Cô gái đó nhất định là rất xinh đẹp rồi?”

Lục Cảnh Niên thấy tâm tình tốt, nên thuận miệng nói như thế, không nghĩ rằng mọi người lại phản ứng nhiệt tình như vậy, anh vốn muốn tránh mấy vấn đề này, một lần nữa muốn quay lại hội nghị, nhưng trong nháy mắt, lúc anh đang muốn mở miệng, lại đột nhiên nghĩ đến thứ gì, liền hỏi một câu: “Mọi người có ai từng theo đuổi phụ nữ

không?”

“Lúc tôi theo đuổi phụ nữ, tự dưng liền trở thành thẳng ngốc, một tháng liền tiêu mất mười vạn cho cô ấy...”

Lúc tôi học đại học, theo đuổi vợ của tôi, chúng tôi là bạn cùng lớp, lúc ấy vì muốn làm quen với cô ấy, mà mời tất cả lớp đi uống trà sữa cả tháng trời, mấy tháng sau đều phải ăn mì tôm.”

“Tôi thì mỗi ngày một bó hoa, vẫn đưa, vẫn đưa, đột nhiên có một ngày, vợ tôi đến tìm tôi rồi...”

Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế, nghe mọi người nói về chuyện mình từng theo đuổi người khác thế nào, vẻ mặt có chút duy tư, thậm chí về sau còn bảo trợ lý ghi lại.

Vì thế, cuộc họp để tìm ra một phương án hợp tác mới nhất, biến thành nơi chia sẻ hồi ức của mọi người, cuộc họp bàn ra cách hiệu quả để theo đuổi phụ nữ.

Chương 522: Không gả được, anh cưới em (22)

Buổi chiều Lục Cẩm Niên tan việc, đây là lần đầu tiên trong đời, anh có tâm trạng khẩn trương như vậy, thậm chí lúc trên đường, anh còn vượt đèn đỏ.

Lục Cẩm Niên trở lại vườn hoa Minh Châu, cầm chìa khóa mở cửa, lúc đổi giày, trước hết gọi một tiếng tên Kiều An Hào, đáp lại anh chỉ là sự yên lặng.

Lục Cẩm Niên lại gọi một tiếng tên Kiều An Hào, anh hơi cau mày, chỉ đổi 1 chiếc dép, vội vàng lên lầu, chạy vào phòng thay đồ trong phòng ngủ, thấy quần áo Kiều An Hào vẫn còn treo ở bên trong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tìm lấy điện thoại ra gọi cho Kiều An Hào một cú điện thoại.

Lần này Kiều An Hào nhận điện thoại rất nhanh, cũng không biết cô đang ở đâu, bên trong ồn ào, tín hiệu cũng không lớn, giọng của cô nghe đứt quãng, một lát sau, bên trong mới hoàn toàn yên tĩnh lại: "Sao vậy?"

"Em ở đâu?"

"Em đang đi siêu thị."

Siêu thị cách vườn hoa Minh Châu không xa, Lục Cẩm Niên không lái xe, trực tiếp đi tới, anh vừa tới cửa siêu thị, đã thấy Kiều An Hào giơ lên một cái túi lớn từ bên trong ra ngoài.

Lục Cẩm Niên vội vàng đi lên trước.

Kiều An Hào lấy điện thoại di động, thấy mới năm giờ rưỡi, buồn bực hỏi: "Sao anh về sớm vậy?"

"Không có việc gì." Lục Cẩm Niên nhận lấy túi, thấy bên trong có rất nhiều rau cải và gia vị, không nhìn được nhú mày.

Kiều An Hào giải thích: "Gần đây ngày ngày ăn bên ngoài, khẩu vị cũng không ngon."

Lục Cẩm Niên "Ừ" một tiếng, không nói gì, cùng Kiều An Hào vai sóng vai đi về nhà.

Lúc này vừa vặn ban đêm, ánh mặt trời đỏ hồng cũng soi rõ Lục Cẩm Niên cùng Kiều An Hào về nhà, hai bên đường có không ít cặp vợ chồng cùng nhau tản bộ, Kiều An Hào nghiêng đầu, nhìn gương mặt tươi cười của Lục Cẩm Niên, sau đó bất chợt nhớ tới một câu nói: Nguyệt vọng đẹp nhất chính là, mỗi ngày khi hoàng hôn hưởng thụ gió mát, nắm tay anh, đón trời chiều về nhà.

Kiều An Hào làm cơm, Lục Cẩm Niên rửa chén, phối hợp ăn ý giống như là vợ chồng nhỏ mới cưới.

Cơm nước xong, trời bên ngoài vẫn sáng, hai người tách ra, lúc trở lại, Kiều An Hào mua rất nhiều hộp kem Haagen-Dazs, Lục Cẩm Niên giờ lên một túi đồ ăn vặt.

Về đến nhà, chỉ mới tám giờ, Kiều An Hào ngồi trong phòng khách trên ghế sofa xem TV, trong ngực còn ôm túi thức ăn, nhân tiện ăn vặt.

Lục Cẩm Niên từ thư phòng ra cầm Laptop, ngồi ở bên cạnh Kiều An

Hào, mở máy tính làm việc.

Lúc TV quảng cáo, Lục Cẩm Niên đột nhiên gọi Kiều An Hào, Kiều An Hào đang cầm miếng khoai tay, Lục Cẩm Niên không nhìn cô, tầm mắt như cũ nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, đầu ngón tay đang chạm trên đó: "Em tới đây."

"Sao vậy?" Kiều An Hào vừa khó hiểu, lại gần.

Lúc cô đến gần, có một cỗ mùi thơm nhàn nhạt rơi vào trong mũi Lục Cẩm Niên, phía sau lưng của anh không tự chủ được căng thẳng, sau đó đưa màn hình máy vi tính cho cô xem, mở miệng nói chuyện vẫn là giọng nói từ tốn như cũ: "Công ty mới có một bộ phim hiện đại mới, có cảnh nam

chính và nữ chính bày tỏ, cho rất nhiều ý kiến, em là con gái, có thể đại diện cho bộ phận người xem nữ, em thích thể nào?"

Chương 523: Không ai muốn lấy, anh cưới em [23]

Kiều An Hào ăn một miếng khoai, nhìn đại khái qua kế hoạch công tác, phát hiện nơi ăn cơm đều là khách sạn nổi tiếng của thành Bắc Kinh, vì thế liền mở miệng hỏi: “Bộ phim lần này quay ở Bắc Kinh sao?”

“Uh.”

Kiều An Hào xem lần lượt từng khách sạn lại một lần, sau đó chỉ vào một cái tên khách sạn trên màn hình máy vi tính: “Ở đây đi, xuyên qua cửa sổ cũng có thể nhìn thấy cố cung, ban đêm ăn cơm, phong cảnh rất đẹp, lúc quay xong hình ảnh cũng sẽ rung động.”

Lục Cẩm Niên lại “Uh” một tiếng, sau đó Kiều An Hào liền cúi đầu, tiếp tục nhìn nội dung phía dưới: “Bữa tối dưới ánh sáng của cây đèn cầy, con gái đều thích..... Còn về màu hoa, hẳn là muốn dùng màu lam mê hoặc, tương đối cao quý, tuy rằng tôi thích là cây hoa cát cánh..... Ăn cơm Tây đi..... rượu vang.....”

Lục Cẩm Niên thỉnh thoảng “Uh” một tiếng, giả bộ như đang nghe ý kiến của Kiều An Hào, nhưng mà đáy lòng của anh, đang lặng yên không một tiếng động ghi nhớ kỹ từng lời nói của Kiều An Hào.

Kiều An Hào đưa ra ý kiến xong, tiếp tục ngồi trở lại chỗ cũ xem ti vi, Lục Cẩm Niên ngồi ở bên cạnh cô, thỉnh thoảng gõ xuống máy tính hai cái.

Kiều An Hào xem một bộ phim về tình yêu và hôn nhân, nữ chính

trong phim bị chồng trước vứt bỏ, gặp gỡ nam chính giàu có, hai người một lần yêu nhau, cuối cùng lúc kết hôn, lại bị người nhà nam chính phản đối, nguyên nhân là do nữ chính đã kết hôn một lần.

Trước khi quảng cáo, lúc Kiều An Hào xem, không cảm thấy bộ phim này có vấn đề gì, nhưng mà quảng cáo xong, nhìn thấy những lời nói cay nghiệt của mẹ nam chính, cô đột nhiên nghĩ đến, tuy rằng mình và Hứa Gia Mộc không có đăng ký kết hôn, nhưng mà đối với bên ngoài mà nói, coi như là người phụ nữ đã một lần kết hôn..... Kia Lục Căn Niên sẽ không ghét bỏ cô đi.....

Mặc kệ là người tự tin cỡ nào đi nữa, đối mặt với người mình yêu, luôn sẽ không tự chủ mang khuyết điểm của mình phóng đại, sau đó lo lắng đối phương hội ghét bỏ.

Trong đầu Kiều An Hào sau khi hình thành bản khoản này, liền luôn nghĩ tới, đáy lòng càng muốn không kiềm chế được, vì thế liền không nhịn được mang theo vài phần ảo não nói với Lục Căn Niên đang dùng máy tính xử lý công việc ở bên cạnh: “Xong đời, tôi cùng nữ chính này quá giống nhau, đều là người phụ nữ đã qua hôn nhân, chẳng phải tôi cũng sẽ bị người ghét bỏ, tôi còn trẻ, Lục Căn Niên, tôi sẽ không là không gả được chứ?”

Lục Căn Niên nghe được Kiều An Hào thầm oán, đem tầm mắt từ trong máy vi tính chuyển tới truyền hình trên màn ảnh, anh nhìn chằm chằm bên trong nam chính đang khóc nói lời chia tay với nữ chính, sau đó liền cúi đầu, tiếp tục đánh máy, miệng lại thanh nhẹ đạm nói một câu: “Nếu thật sự gả không được, tôi cưới em.”

Tuy rằng Kiều An Hào biết, Lục Căn Niên chỉ là muốn nói một câu an ủi, nhưng mà trái tim của cô lại không ngừng gia tăng tốc độ, cô nhìn không chuyển mắt khỏi TV, một lát sau, mới làm cho tâm tình của bản thân bình tĩnh lại một chút, sau đó mở miệng, cười tủm tỉm lời

kéo nguyên âm dài nói: “Tốt, cho đến lúc này, khẳng định sẽ có rất nhiều người hâm mộ tôi.”

Ngón tay Lục Cảnh Niên gõ bàn phím, trở nên có chút cứng nhắc, anh cố gắng trấn định, quay đầu, nhìn về phía Kiều An Hào.

Sườn mặt cô gái, ở ngọn đèn chiếu xuống, phản xạ ra một tia nhu hòa, bên dưới hàng lông mi dài cong vút, là một đôi mắt to đen như mực, nhìn chăm chăm TV, khi thì vụt sáng.

Kiều An Hào không có nghe thấy tiếng gõ bàn phím của Lục Cảnh Niên, tò mò quay đầu liếc mắt nhìn Lục Cảnh Niên một cái, kết quả liền đụng vào tầm mắt của anh, đối mắt nhìn nhau.

Chương 524: Không gả đi được, anh cưới em (24)

Lục Cận Niên mang theo ánh mắt thâm thúy sáng ngời, mị hoặc không nói hết lời, khiến Kiều An Hào như bị rơi vào bên trong, không thể rời mắt khỏi.

Trong nháy mắt này, dường như tất cả âm thanh bên trong đều đã rời đi, hai người chỉ có nhau trong đáy mắt.

Con ngươi của Lục Cận Niên lặng yên, nhìn chăm chăm Kiều An Hào rất lâu, cả người đột nhiên nghiêng về trước mặt cô.

Kiều An Hào lờ mờ dự cảm được, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, lông mi của cô liền nhẹ nhàng run rẩy, nhưng không có né tránh.

Khuôn mặt anh tuấn của Lục Cận Niên từ từ phóng to ra trước mặt cô, lúc môi của anh sắp sửa chạm đến môi của cô, cô liền nhắm mắt lại, có thể rõ ràng nghe thấy được nhiệt tình nóng bỏng trong hơi thở của anh, tay cô nắm chặt vào sô pha, sau đó lúc anh muốn hôn cô, di động của cô liền vang lên.

Động tác của anh liền dừng lại, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt của Kiều An Hào trong chốc lát, sau đó liền rời khỏi người cô.

Hai gò má của cô hồng lên, cầm lấy điện thoại, nhìn thoáng qua màn hình, đi đến trước cửa sổ sát đất, nhận: “Chị”

“Kiều Kiều, em chuyển ra khỏi biệt thự của Gia Mộc rồi à?”

“Ừhm.”

“Vậy sao em không trở về nhà?”

“Em chuẩn bị tìm một căn nhà nhỏ trong thành phố, lại nói, chị cũng thế, sau không về nhà mà còn ở bên ngoài.”

“Vậy được rồi...” Kiều An Hạ dừng lại, còn nói: “Nếu có nhìn trúng căn nào, trực tiếp mua đi.”

Kiều An Hào cúp điện thoại, xoay người, mới thấy Lục Cẩm Niên đi ra khỏi phòng rửa tay.

Trước kia hai người đều dùng từ “giao dịch” để che giấu cảm xúc của mình, mới xảy ra những chuyện này, nhưng hiện tại, rõ ràng không nói là làm bạn, nhưng lại suýt hôn môi, tầm mắt của cô hơi né tránh, trái lại Lục Cẩm Niên thoải mái hơn nhiều, nhìn thoáng qua đồng hồ, nói: “Thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi đi.”

Những lời này đối với Kiều An Hào đang vô cùng xấu hổ mà nói, giống như một chiếc phao cứu mạng, cô gật đầu, vội vàng nói một câu: “Ngủ ngon”, sau đó vội vàng vàng đi qua người anh, chạy lên lầu.

Đối với Lục Cẩm Niên mà nói, có một số việc anh rất muốn làm, nhưng là anh càng muốn đợi đến sau khi mình thổ lộ hết ra, cô tiếp nhận anh, rồi thực hiện một cách danh chính ngôn thuận.

Tuy nhiên, đáy lòng anh thì nghĩ như thế, nhưng vào lúc một giờ sáng, vẫn là cùng với Kiều An Hào, chỉ là không thành chuyện mà thôi.

Có thể là do ăn kem rồi lại ăn khoai tây, Kiều An Hào ngủ đến lúc

nửa đêm, lại thức dậy vì khát nước.

Cô mượn ánh sáng của ngọn đèn trên tường, mặc áo ngủ từ trên lầu chạy xuống, rót lấy một chén nước, lúc đang ngửa đầu lên uống, đèn trong phòng khách lại đột nhiên sáng lên, Kiều An Hào hoảng sợ, nước liền vung vãi vào trước ngực, xoay người, nhìn thấy Lục Căn Niên đi ra từ thư phòng ở tầng một.

Kiều An Hào mặc áo ngủ màu trắng bằng tơ lụa, dính nước, giống như trong suốt.

Tầm mắt của anh nhìn chăm chăm vào chỗ ướt át trước ngực cô, ánh mắt liền duy trì không hề rời đi.

Kiều An Hào sửng sốt tầm một lúc, mới tỉnh táo lại, đặt cốc nước xuống, giơ tay lên che lại ngực mình, sắc mặt đỏ lựng đi về phía cầu thang.

Lúc đi qua bên người Lục Căn Niên, đột nhiên anh lại vươn tay, tóm lấy cổ tay của cô, bức bách cô lên vách tường, sau đó cúi đầu, ngăn lại môi của cô.

Chương 525: Không gả được, anh cưới em (25)

Bên trong phòng ngủ chỉ mở một cái đèn ngủ mờ mờ, ánh sáng có chút tối, Lục Cận Niên dùng cánh tay chống nửa người trên, ghé vào trên người Kiều An Hào, nhìn ánh mắt của cô lúc sáng lúc tối, bởi vì mới vừa hôn tiếp, hơi thở của anh trở nên dao động.

Không biết là bị ánh mắt nóng bỏng của Lục Cận Niên nhìn chăm chăm hay vì đã rất lâu cô và anh không làm, Kiều An Hào trở nên cực kỳ khẩn trương, cả khuôn mặt cũng nóng lên như lửa, dường như vào giờ phút này, là lần đầu tiên của cô và Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên nhìn chăm chăm về mặt Kiều An Hào mê người và ngượng ngùng, giống như bị cô lây bệnh vậy, trở nên cũng có chút khẩn trương, nếu lúc này dưới lầu, anh nhất thời xúc động đẩy cô vào tường hôn, như vậy lúc này, lý trí anh đã trở lại, thân thể của anh rõ ràng nói cho anh biết, chuyện đã bắt đầu tuyệt đối không thể nào dừng lại, nhưng mà anh vẫn cố gắng đè nén sự khó chịu trong lòng mình, tôn trọng cô mở miệng hỏi: "Kiều Kiều, anh có thể tiếp tục không?"

Không phải là giao dịch, không phải là thể thân, chẳng qua là đơn thuần anh và em, có thể không?

Giọng Lục Cận Niên rất nhẹ, xen lẫn một tia thích thú, Kiều An Hào nghe thấy cả người run lên, tốc độ tim đập tăng nhanh, lông mi run rẩy, đáy lòng đã đồng ý, chẳng qua là trời sinh phụ nữ rụt rè không biết nên làm thế nào để mở miệng nói câu đồng ý.

Lục Cẩm Niên càng kích thích, tính nhẫn nại rất nhanh bị giày vò, Lục Cẩm Niên bất ngờ cường thế cứng rắn, mang theo vài phần thử dò xét vươn tay, kéo quần áo của Kiều An Hào.

Đầu ngón tay nóng bỏng của anh chạm phải da thịt của cô, một cỗ mềm yếu truyền khắp toàn thân, khiến cho cả người cô giật mình, tay theo bản năng nắm chặt khăn trải giường, lông mi run run, nhẹ nhàng nhắm lại.

Đôi mắt Lục Cẩm Niên vẫn luôn đang ngó chừng Kiều An Hào, từ trên mặt của cô không có nhìn ra nửa điểm không muốn và chán ghét, lúc này mới to gan, chậm rãi cởi ra quần áo của cô...

Rõ ràng không phải là lần đầu tiên, nhưng mà lần này Lục Cẩm Niên còn cẩn thận hơn bất kỳ lần nào.

Lúc trước anh và cô phát sinh những chuyện này, không phải là say rượu chính là ngã bệnh hôn mê, hoặc là chính là anh không muốn cô và người đàn ông khác tiếp xúc quá nhiều, sau đó vì lý do cô muốn có vai diễn, mới cùng cô phát sinh những chuyện này, thậm chí còn có một lần, là anh ghen tỵ Hứa Gia Mộc, không khống chế lại ở trên xe cưỡng bức cô...

Nói thẳng ra, nếu một người đàn ông thật lòng yêu người đó, chỉ cần nhìn cô đã đủ kích thích, cho nên bất kể ban đầu là bởi vì chuyện gì xảy ra những chuyện thân mật kia, thân thể cũng phải nhận được thỏa mãn, nhưng sau mỗi lần chấm dứt, tâm tình của anh lại trở nên khó chịu.

Nhưng mà tối nay cũng là lần anh thỏa mãn được về cả tinh thần lẫn thể xác nhất trong đời.

Bởi vì Lục Cẩm Niên anh, rất thuần túy cùng Kiều An Hào làm chuyện

thân mật nam nữ.

-

Có lẽ là quá mệt mỏi, cũng có lẽ là buồn ngủ, vừa kết thúc, Kiều An Hào gối đầu lên bả vai Lục Cẩm Niên ngủ thiếp đi.

Lục Cẩm Niên lại không buồn ngủ, trợn tròn mắt, nhìn Kiều An Hào vùi trong ngực hồi lâu, như cũ cảm thấy tâm tình kích động khó nhin.

Thật vất vả mới ngủ được, ngày hôm sau thức dậy, Lục Cẩm Niên liền mở mắt, phản ứng đầu tiên chính là nhìn người trong ngực, rõ ràng Kiều An Hào đang chìm vào giấc ngủ, nhưng Lục Cẩm Niên lại vẫn cảm thấy có chút hoảng hốt, anh vươn tay sờ gương mặt cô, cảm giác vô cùng chân thực, lúc này mới hoàn toàn tin tưởng, tối hôm qua tất cả không phải là mộng, là chân thật.

Chương 526: Không ái muốn lấy, anh sẽ cưới em [26]

Lúc trước khi anh và cô đóng giả làm vợ chồng, buổi sáng tỉnh lại, mở to mắt, không phải không có thấy qua cô ngủ say ở trên khuỷu tay của anh, trong lòng cũng không phải không có một tia cảm xúc cùng sung sướng, nhưng mà lại không có cảm thấy tình cảm mãnh liệt như bây giờ, thậm chí anh còn có chút cảm động.

13 năm, nay đã sắp 14 năm , từ lúc ban đầu vì để có tư cách đi yêu cô, sau đó lại không thể yêu, đến bây giờ rốt cục anh đã có thể mở miệng nói yêu cô, đã trải qua năm ngàn ngày đêm a..... Tài sản của anh lúc ban đầu chỉ có ba số, đến bây giờ số lượng tài sản của anh đã gấp mười lần..... Rốt cục anh có thể yêu cô.

Từ trước đến nay Lục Cẩm Niên không phải là người hành động theo cảm tính, nhưng mà, lúc này, giờ phút này, đáy mắt anh lại hiện lên một chút âm ứn.

Lục Cẩm Niên tỉnh lại sẽ không lại ngủ tiếp, vẫn luôn nhìn chăm chăm Kiều An Hào, tựa hồ giống như vĩnh viễn cũng xem không đủ, tối hôm qua lúc cô ngủ liền gối lên cánh tay của anh, mãi cho đến bây giờ cũng không có đổi qua tư thế, cánh tay của anh đã không còn cảm giác, nhưng mà Lục Cẩm Niên lại không nghĩ động.

Mãi cho đến tám giờ sáng, chuông báo di động vang lên, Lục Cẩm Niên mới đặc biệt khẽ lấy tay của mình dười đầu Kiều An Hào ra, trước khi xuống giường anh còn lưu luyến không rời hôn môi Kiều An Hào đang ngủ say một chút.

Lục Cẩm Niên thu thập xong hết thảy, đi mua bữa sáng giúp Kiều An Hào trước, đặt ở bên trong hộp giữ ấm, sau đó mới đi làm, lúc trên đường đi về hướng công ty, Lục Cẩm Niên còn cầm di động gửi mấy cái QQ cho Kiều An Hào, nhắc nhở cô sau khi tỉnh lại nhớ rõ ăn cơm, tập một số động tác thể hình, trên bàn ăn cơm có đặt một tờ chi phiếu, tập thể hình xong, lúc rảnh có thể cùng bạn bè đi một số cửa hàng gần đó, tiêu phí thời gian.

Kiều An Hào ngủ thẳng tới mười giờ mới tỉnh lại, toàn thân bủn rủn vô lực, làm cho cô nhịn không được trở mình, ôm chăn, nhắm mắt nằm ở trên giường một lát, chỉ trong năm giây, Kiều An Hào liền phát giác bản thân không có mặc quần áo, cô sững sốt một chút, mạnh mẽ mở mắt, nhìn thấy trên người mình đầy đặc vết hôn, áo ngủ bị ném xuống bên dưới giường, lúc này mới hồi tưởng chuyện xảy ra tối qua giữa mình và Lục Cẩm Niên.

Anh và cô ở không có tình huống giao dịch gì, trên giường

Nếu là ngày hôm qua Kiều An Hào còn có thể nói lời thề son sắt rằng cô và Lục Cẩm Niên là quan hệ bạn bè, như vậy đã trải qua chuyện đêm qua, cô và Lục Cẩm Niên đã không còn thuần khiết .

Tối hôm qua không phải cô chủ động quyến rũ anh, mặc kệ là che giấu hay giải thích, cũng đều là chuyện của Lục Cẩm Niên, nhưng mà anh cũng không có nói rõ ràng với cô..... Lục Cẩm Niên này rốt cuộc là có ý gì?

Tình-một-đêm? Không cần chịu trách nhiệm với bạn bè? Vẫn là bạn gái? Nhưng mà Lục Cẩm Niên cũng chưa thổ lộ với cô, nói cô làm bạn gái anh a?

Trong đầu Kiều An Hào bắt đầu suy nghĩ miên man, suy nghĩ một lúc lâu, cũng không hiểu được suy nghĩ trong lòng Lục Cẩm Niên, cuối

cùng liền bò xuống giường đi rửa mặt, lúc xuống lầu cầm lên điện thoại, nhìn QQ mà Lục Cận Niên gửi cho cô.

Kiều An Hào xuống lầu, đặt bữa sáng lên bàn ăn cơm, nhìn thấy chi phiếu trên mặt bàn, sau tấm chi phiếu còn có một tờ giấy nhỏ, mặt trên viết mật mã, Kiều An Hào nhìn thấy, chi phiếu này hẳn là do Lục Cận Niên viết.

Kiều An Hào quấy cháo, nhìn tấm vé tập thể hình, trong óc càng trở nên rối loạn.

Lúc cô mê ly hồ đồ ăn cơm, di động vang lên, cầm lên liếc mắt nhìn một cái, là Lục Cận Niên gọi tới .

Chương 527: Không gả đi được, anh cưới em (27)

Giọng nói của anh nghe qua có vẻ không có cảm xúc gì quá lớn, nhưng ngữ điệu lại không lạnh lẽo như bình thường: “Tình ngủ rồi à?”

Kiều An Hào nuốt một ngụm cháo: “Ừm” một tiếng, sau đó hỏi: “Làm sao thế?”

“Không có gì. Chỉ muốn hỏi em đã dậy chưa?” Lục Cận Niên dừng lại, còn nói: “Chờ một lúc nữa phải đến sân golf Tây Giao, có hẹn với Trương tổng và Triệu tổng.”

Đây là lịch trình công việc của anh, sao đột nhiên lại nói cho cô biết?

Dưới đáy lòng cô lại âm thầm châm chọc, nhưng lúc ngẩng đầu nhìn thấy ánh mặt trời chói lọi ngoài cửa sổ, miệng lại nói: “Nắng như vậy, còn đi phơi nắng sao?”

“Sân golf trong nhà.”

“A...” Kiều An Hào lên tiếng, cắn một miếng bánh bao, cô nghe bên kia điện thoại truyền đến tiếng đập cửa, sau đó là âm thanh của anh: “Mời vào”, sau đó anh nói một câu với cô: “Tôi có việc rồi.”

“Ừm, được, tạm biệt.”

Kiều An Hào cúp điện thoại, cầm lấy bánh bao, ăn không thấy ngon gì cả.

Sau khi lăn lộn trên giường với một người bạn khác phái, phân ra ba loại tình huống, hoặc là chuyện gì cũng chưa có xảy ra, tiếp tục làm bạn, hoặc là trước tiên làm người yêu, sau cùng là cả đời sẽ không qua lại với nhau.

Nhưng là cực kỳ rõ ràng, Lục Cẩm Niên không hề muốn cả đời không qua lại với cô, như thế thì chỉ có thể là tiếp tục làm bạn hoặc là chuyển sang làm người yêu.

Nhưng rốt cuộc vẫn là làm bạn hay là làm người yêu? Tuy chỉ có hai chữ thôi nhưng hiện thực lại cách xa nhau một trời một vực.

Kiều An Hào dùng lực cắn một miếng bánh bao, nghĩ đến tối hôm qua anh hỏi cô một câu: “Kiều Kiều, có thể tiếp tục không?”

Rõ ràng là muốn hỏi thăm ý tứ của cô... còn có anh đưa tiền cho cô, còn gọi điện báo lịch trình cho cô biết...

Chẳng lẽ Lục Cẩm Niên thật sự muốn cùng cô phát triển tiếp?

Đáy lòng cô vui mừng vô cùng, sau đó lại có chút ưu thương, nhưng là Lục Cẩm Niên vẫn có một cô gái trong lòng suốt 13 năm,... Hiện tại anh đối với cô có chút cảm tình, nhớ đâu có một ngày nào đó, lại không muốn tiếp tục nữa thì làm sao đây?

Kiều An Hào mang tâm trạng bất an này cố gắng ăn nốt bữa sáng, đột nhiên nghĩ đến một từ có thể hình dung quan hệ hiện tại của anh và cô: “Nửa người yêu”, so với bạn bè thì thân mật hơn một chút, so với người yêu lại thiếu đi một chút, đơn giản mà nói, hơn mức bạn bè, nhưng lại chưa phải người yêu.

Tuy nhiên cô nằm mơ cũng muốn Lục Cẩm Niên trở thành bạn trai

của mình, nhưng cũng chưa dám hy vọng xa vời như thế, cho nên hiện tại nghĩ đến bạn trai một nửa, coi như cũng được đi... Nói không chính xác thì nếu cứ như vậy tiếp tục phát triển, một nửa bạn trai sẽ biến thành bạn trai chính thức rồi.

Kiều An Hào mang tinh thần AQ mà nghĩ ngợi, tâm tình trở nên vui sướng hơn, lên lầu thay một bộ quần áo xinh đẹp, sau đó lấy chiếc thẻ mà bạn trai một nửa đưa lại cho mình, đi ra mấy trung tâm thương mại gần đó tiêu phí một phen.

Trên đường đi cô nhận được ba cuộc điện thoại của Lục Cẩm Niên, một cái gọi cho cô báo là đã đánh golf xong, một cái nói là lúc chiều có ba cuộc họp, còn một cái nói là buổi tối có thể về trễ, để cô tự ăn cơm trước, không cần chờ anh.

Bốn giờ chiều, Kiều An Hào đi dạo có chút mệt mỏi, lúc đang tìm một nhà ăn để nghỉ ngơi, thì nhận được cuộc điện thoại thứ tư.

Chương 528: Không gả được, anh cưới em (28)

Bốn giờ chiều, Kiều An Hào đi dạo mệt mỏi, lúc tìm một nhà ăn để nghỉ ngơi, nhận được cuộc điện thoại thứ tư.

Lúc này Kiều An Hào đang ngậm ống hút, uống trà sữa trân châu mà bạn trai Lục Cẩm Niên mua, thật ra thì trà sữa kia cũng không có gì đặc biệt nhưng bởi vì Lục Cẩm Niên dùng tiền mua, Kiều An Hào cảm thấy lại uống ngon hơn bất kỳ trà sữa trân châu nào khác.

Mà đúng dịp chính là, lúc ấy ở bên cạnh bàn của Kiều An Hào có hai cô gái trẻ tuổi thời thượng, một người trong đó giơ cổ tay, nói: "Đây là bạn trai tớ mua cho tớ, tốn..." Sau đó liền khoa tay múa chân ra dấu hiệu 'tám'.

Một cô bé khác tỏ vẻ hâm mộ hỏi: "80.000?"

"800.000!" Cô gái kia nói ra giá cả, khiến ánh mắt cô gái kia tràn đầy hâm mộ.

Kiều An Hào thấy một màn kia, liền lặng lẽ cúi đầu, liếc mắt nhìn trà sữa 18 đồng, không nhịn được khẽ thở dài một tiếng, người bạn gái như cô cũng thật là nghèo...

Đúng lúc Kiều An Hào đang cảm thán, điện thoại di động của cô liền vang lên, Kiều An Hào bản năng cho là Lục Cẩm Niên, vì vậy lấy ra điện thoại di động, nhấn nhận nghe, đang định mở miệng gọi tên Lục Cẩm Niên, thấy người gọi tới là Kiều An Hạ, vì vậy đổi chữ "Lục" thành "chị" .

Kiều An Hạ không hề nghe cô nói, vừa lúc mở miệng, cô mạnh mẽ hỏi: "Kiều Kiều, em có xem tin tức chưa?"

Kiều An Hào cắn ống hút, uống một hớp trà sữa, mặt mờ mịt hỏi: "Tin gì?"

"Về công ty Hứa thị." Kiều An Hạ trước trả lời trọng điểm, sau đó liền thuận thế thuyết giáo Kiều An Hào: "Kiều Kiều, dù gì em cũng là người nhà họ Kiều, có phải mỗi ngày nên chú ý tin tức một chút không? Em có biết tình hình chứng khoán công ty nhà họ Kiều hiện nay ra sao không? Chẳng lẽ em thật sự muốn làm diễn viên cả đời? Em còn không suy nghĩ trở về công ty Kiều thị làm việc..."

Kiều An Hào biết Kiều An Hạ đã nói đến vấn đề này, sẽ không dút, vội vàng nuốt trân châu vào trong bụng, lấy lòng nói: "Chị, chị, chị, em biết, em nhất định sẽ sửa chữa, tình hình nhà họ Hứa thế nào?"

"Nhà họ Hứa..." Nháy mắt giọng nói Kiều An Hạ trở nên nghiêm túc: "Lúc trước bác gái tốn vài trăm triệu đầu tư vào công trình, người ta không hợp tác nữa, số tiền lớn coi như bỏ đi, sau đó thức ăn của công ty Hứa thị cũng có vài vấn đề, khiến cổ phiếu rớt giá thê thảm... Cứ như vậy trong

buổi chiều gần ngủi, 30% tài sản của công ty cứ bốc hơi như vậy... Hơn nữa, lúc này cổ phiếu của công ty Hứa thị bị người ta thu mua lại..."

"Tại sao lại như vậy chứ?" Kiều An Hào còn sót lại vẻ ngọt ngào trên mặt vì cùng Lục Cẩm Niên thành 'nửa bạn bè nửa người yêu', mang theo một tia lo lắng: "Không phải gần đây công ty Hứa thị vẫn phát triển tốt sao?"

"Đúng là phát triển rất tốt, nhưng có vẻ, là có người sau lưng ra tay với công ty Hứa thị, quan trọng hơn là, đối phương là ai cũng không biết, nói tóm lại, bây giờ tình hình của công ty Hứa thị không được khả quan cho lắm."

Chương 529: Không ai muốn lấy, anh cưới em [29]

“Chị..... Em nhát gan, chị không cần làm em sợ, không nên lạc quan là cái ý tứ gì?”

“Ý tứ của không nên lạc quan, chính là rất có khả năng tập đoàn Hứa thị sẽ thay đổi triều đại.”

“Thay đổi triều đại?” Kiều An Hào nhấp môi một chút: “Ý của chị là, Hứa gia rất có khả năng sẽ trở thành công ty của người khác?”

Tuy rằng Kiều An Hào không mong muốn nghe được lời khẳng định từ miệng của Kiều An Hạ, nhưng mà rất nhiều lúc rất nhiều chuyện đều không như mong muốn, Kiều An Hạ nói một câu “Đúng”, sau đó lại mở miệng nói: “Kiều Kiều, tuy rằng em và Gia Mộc giải trừ hôn ước, nhưng mà quan hệ giữ hai nhà vẫn tốt đẹp như cũ, chị vừa mới gọi điện thoại đến Hứa gia, chị gọi điện thoại cho em, chính là muốn em cũng gọi một cuộc điện thoại.”

-

Kiều An Hào biết Hứa thị gặp chuyện không may, tự nhiên sẽ gọi một cuộc điện thoại cho Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc rất lâu mới nghe điện thoại, dường như bề bộn nhiều việc, còn có âm thanh của người đang họp, sau đó thì nghe thấy âm thanh đóng cửa, rồi mới truyền đến giọng điệu có chút mệt mỏi của Hứa Gia Mộc: “Kiều Kiều, làm sao vậy?”

“Anh Gia Mộc, An Hạ vừa mới gọi điện thoại cho em, nói Hứa thị xuất hiện tình trạng xấu, bây giờ anh còn tốt không?”

“Hoàn hảo.” Hứa Gia Mộc dường như châm một liều thuốc, xuyên qua ống nghe, Kiều An Hào nghe được âm thanh bật lửa của anh, Kiều An Hào đang chuẩn bị tiếp tục an ủi Hứa Gia Mộc, trong điện thoại truyền đến một giọng nữ: “Tiểu Hứa tổng, thị trường chứng khoán lại xuống.....”

“Kiều Kiều, tạm thời anh không thể nói chuyện với em, anh còn có chút việc muốn làm, anh sẽ gọi điện thoại trả lời em sau.” Hứa Gia Mộc nói cực kỳ nhanh một câu, đã trực tiếp tắt điện thoại.

Kiều An Hào nghe âm thanh đô đô đô trong điện thoại, thật lâu mới đưa di động từ bên tai cầm xuống dưới, cô mở điện thoại di động ra xem tin tức, nhập vào tập đoàn Hứa thị, quả nhiên liền thấy được tin tức tập đoàn Hứa thị gặp chuyện không may cùng với tin của sàn giao dịch thị trường chứng khoán trực giá, còn có không ít chuyên gia phát biểu phân tích tình trạng, nói không xem trọng tập đoàn Hứa thị.

Lục Cẩm Niên họp từ 3 giờ, mãi cho đến bốn giờ rưỡi mới chấm dứt, trợ lý cầm một phần văn kiện khẩn cấp đưa cho Lục Cẩm Niên ký tên, Lục Cẩm Niên vừa lật xem văn kiện, vừa nói trợ lý pha cho mình tách cà phê.

Lúc trợ lý bung cà phê trở lại văn phòng, Lục Cẩm Niên vừa mới ký tên xong.

Trợ lý đặt cà phê ở trước bàn làm việc, Lục Cẩm Niên bung lên, uống một ngụm, có thể ngại nóng, lại đặt lại trên bàn, sau đó đưa văn kiện đã được ký tên, đặt ở trước mặt của trợ lý.

Trợ lý không có đi lấy văn kiện, ngược lại lấy di động của mình đặt ở trước mặt của Lục Cẩm Niên: “Lục tổng, đây là tin tức mới nhất.”

Dừng một chút, trợ lý lại bổ sung một câu: “Về tập đoàn Hứa thị.”

Lục Cẩm Niên nâng tay lên, điểm màn hình di động một chút, làm cho ánh sáng sáng hơn một tí, nhìn đại khái qua nội dung tin tức, mặt không chút thay đổi nhẹ giọng “Uh” một chút, qua một lát, hỏi: “Thị trường chứng khoán của tập đoàn Hứa thị, hiện tại thu mua bao nhiêu?”

“Chỉ kém ba điểm, sẽ là 50%.”

Lục Cẩm Niên bưng cà phê trên bàn lên, nuốt một ngụm, sau đó gật đầu một cái, không nói chuyện, chỉ khoát tay áo, ý bảo trợ lý có thể đi ra ngoài.

Trợ lý đứng ở trước bàn làm việc không nhúc nhích.

Lục Cẩm Niên mang tách cà phê từ trên môi xuống, nâng lên mí mắt nhìn thoáng qua trợ lý, phát hiện vẻ mặt anh ta có chút do dự, cau mi lại, lên tiếng hỏi: “Còn có việc?”

“Lục tổng, có chuyện tôi không biết có nên nhắc nhở ngài hay không.....”

Chương 530: Không gả đi được, anh cưới em (30)

“Lục tổng, có chuyện này không biết nên nhắc nhở anh không...”

“Nhắc nhở cái gì?” Lục Căn Niên không chút để ý nói một câu, thuận tay lấy biên bản hội nghị mà trợ lý có ghi về việc theo đuổi phụ nữ, lật ra xem.

Trợ lý thật cẩn thận mở miệng: “Lục tổng, trước khi tôi nhắc nhở anh, có thể hỏi anh một vấn đề riêng tư được không?”

Lục Căn Niên nâng mí mắt nói: “Có thể.”

“Lục tổng, trong cuộc họp hôm qua, anh nói muốn theo đuổi con gái, là cô Kiều sao?”

“Ngoài cô ấy ra, cậu cảm thấy tôi còn có ai khác?” Lục Căn Niên nhìn lướt qua trợ lý, ánh mắt giống như là cảnh cáo trợ lý không có gì thì không nên sĩ nhục sự trung trinh của anh.

Trợ lý bị ánh mắt đó làm cho sợ đến mức vội vàng lắc đầu: “Không có, không có người khác.”

Trợ lý sợ Lục Căn Niên muốn đối phó mình, vì thế liền đi vào vấn đề chính: “Lục tổng, anh đừng quên, lúc trước cô Kiều sinh non, anh đã lừa gạt cô ấy? Mà cô ấy còn có giao tình với nhà họ Hứa nhiều năm như vậy, Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ đều đã nhìn cô lớn lên từ lúc còn tấm bé, nếu cô ấy biết anh là người muốn đối phó với Hứa gia, nhớ đâu muốn trở mặt với anh thì làm sao?”

Lục Cẩm Niên vừa nghe đến chuyện Kiều An Hào sinh non, đã nghĩ đến sự cố lúc quay Thần kiếm, Kiều An Hào đã biết chuyện sinh non, sắc mặt của anh liền trầm xuống, trợ lý sợ đến mức run rẩy, cho rằng vì câu nói của mình mà anh muốn trở mặt, muốn tìm mình tính sổ, vội vàng chữa lại nói: “Lục tổng, tôi tin tưởng cô Kiều chắc sẽ tin anh, tuyệt đối tin anh, khẳng định sẽ không trở mặt với anh!”

Dường như Lục Cẩm Niên đã quen với trợ lý như thế nào, sau khi nói vài lời khó nghe, lại lập tức phủ định lại, chỉ là tự nhiên mở miệng nói: “Cô ấy đã biết chuyện sinh non rồi.”

“Á? Cô Kiều biết rồi sao?” Ánh mắt của trợ lý rơi xuống, vẻ mặt không hiểu ra sao nhìn chằm chằm Lục Cẩm Niên: “Sao cô ấy biết được?”

Trợ lý nghĩ đến chuyện mình đã làm việc với các bác sĩ để giấu nhẹm sự việc đi, liền vội vàng thanh minh nói: “Lục tổng, tôi thề, không phải là tôi nói cho cô ấy biết.”

“Là Hàn Như Sơ làm.” Lục Cẩm Niên bình tĩnh vach trần đáp án.

Trợ lý liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, Lục Cẩm Niên khôn nghi ngờ lòng trung thành của anh.

Khuôn mặt của anh mang theo chết chóc: “Nếu không phải Kiều Kiều gặp sự cố lúc quay phim, tôi nhảy xuống theo cô ấy, chắc cả đời cô ấy đều hiểu nhầm tôi rồi!”

“Hàn Như Sơ thật sự quá đáng giận!” trợ lý vốn cực kỳ tức giận, muốn biểu đạt tâm trạng của mình, sau đó lại lập lại nhắc nhở của mình: “Lục tổng, cho dù là cô Kiều biết mình sinh non, cũng không phải chúng ta có chứng cứ thuyết phục, chỉ dựa vào chuyện trong tổ

yến có thuốc ngủ thôi, sức thuyết phục cũng không chắc chắn, nhớ đầu cô ấy không tin là Hàn Như Sơ làm, đến lúc đó lại...”

Lần này trợ lý thông minh, biết đâu là điểm dừng.

“Chuyện này tôi sẽ xử lý.” Lục Cẩm Niên đã sớm nghĩ ra sách lược, lúc anh và cô gặp nguy, anh không nói với cô, là bởi vì đó là mẹ của vị hôn phu của cô, anh không muốn phá hỏng hình tượng hoàn mỹ của bà ta.

Nhưng khác với hiện tại, bây giờ anh là người có cơ hội với cô.

Chương 531: Yêu em 13 năm

[1]

Cho nên khẳng định anh sẽ nghĩ biện pháp, chứng minh cho Kiều An Hào xem, đứa nhỏ của cô lúc trước, là do Hàn Như Sơ động tay chân.

Hơn nữa, anh cũng đã nghĩ tới biện pháp.

Trợ lý nghe thấy Lục Cảnh Niên nói như vậy, hoàn toàn yên lòng, ôm văn kiện, quy củ nói: “Lục tổng, nếu không còn việc gì nữa, tôi đi ra ngoài trước.”

Lục Cảnh Niên không hé răng, khôi phục lại vẻ mặt lãnh đạm trước sau như một, tầm mắt một lần nữa nhìn lại bản tham khảo cách theo đuổi bạn gái ngày hôm qua.

Trợ lý không có quấy nhiễu Lục Cảnh Niên, lặng yên không một tiếng động xoay người, rời đi, lúc anh ta mở cửa, Lục Cảnh Niên lại mở miệng kêu anh ta: “Để cho.”

“Lục tổng, ngài có còn có phân phó gì?”

Lục Cảnh Niên ném một phần văn kiện, lên trên bàn: “Anh dựa vào quy trình trọng này, an bài giúp tôi một chút.”

Trợ lý đi lên trước, cầm lấy văn kiện, nhìn thấy là bữa tối dưới ánh sáng của cây đèn cầy, còn có màu nền là gì, yêu cầu có thể sắp xếp ra “Kiều Kiều, anh có thể theo đuổi em không?”, “Kiều Kiều, anh yêu em 13 năm”, “Làm bạn gái anh được không? Kiều Kiều” những câu

như vậy.

Trợ lý vừa xem, vừa nhin không được tán thưởng một câu: “Thật là lãng mạn a! Lục tổng.....”

Sau đó thuận tiện còn nghĩ đọc những lời này của Lục Cẩm Niên ra: “Cẩm Niên của em, mới An Hảo..... Kiêu Kiêu, em nguyện ý.....”

Lúc viết những lời này, là phát ra từ nội tâm của Lục Cẩm Niên, không có cảm thấy chua, nhưng mà lúc này bị trợ lý đọc ra, anh lại nghe có chút đứng ngồi không yên, giống như là thời kỳ thiếu niên, khi gần sát cô gái yêu thích, toàn thân xao động loại cảm giác ngượng ngùng, khuôn mặt trắng nõn của Lục Cẩm Niên hiện lên một tầng đỏ sậm, anh thẹn quá thành giận nên hắng giọng một cái, giọng điệu cực kỳ âm lãnh nói: “Anh đi ra ngoài cho tôi!”

Trợ lý sợ tới mức vội vàng dừng tiếng nói, thở mạnh cũng không dám hỗn hển một chút ôm văn kiện, chạy về hướng cửa, chỉ là lúc anh ta còn chưa đi đến cửa, Lục Cẩm Niên khiến anh ta ra ngoài, lại mở miệng mang theo vài phần không xác định, hỏi một câu: “Anh cảm thấy tôi tỏ tình như vậy, tỷ lệ đáp ứng của cô ấy là bao nhiêu?”

Trợ lý ôm văn kiện, dừng bước chân, quay đầu vụng trộm nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên trước, chần chẫn người đàn ông kia không hề có dấu hiệu tức giận, mới quay đầu, mở miệng nịnh nọt nói với Lục Cẩm Niên: “Lục tổng, tôi cảm thấy Kiêu tiểu thư chắc chắn sẽ đáp ứng ngài! ”

“Phải không?” Lục Cẩm Niên hỏi lại một câu, sau đó ở trong đầu suy nghĩ chuyện tối hôm qua một chút, bản thân đều đã hỏi cô có thể tiếp tục sao? Cô không trả lời, nhưng mà lúc mình làm, cô cũng không cự tuyệt, cho nên kỳ thật tỷ lệ thành công của anh vẫn là rất lớn , đúng không?

Sau khi Lục Cẩm Niên tự an ủi đáy lòng mình xong, vẫn cảm thấy có chút không tự tin, vì thế liền nói với trợ lý: “Anh cảm thấy kế hoạch tỏ tình kia của tôi, sắp xếp thế nào?”

“Tốt lắm! Nếu tôi là con gái, tôi cũng sẽ cảm động.” Tuy rằng trợ lý có một chút nịnh hót, nhưng mà phần nhiều là nói thật lòng, kế hoạch tỏ tình kia,

thật là bỏ ra tâm huyết làm , sợ là Lục ảnh đế bỏ ra cả tối qua để lên kế hoạch..... Hơn nữa ngay cả ngày thổ lộ, đều chọn tốt như vậy, đêm thất tịch cuối tuần cho tình nhân..... Thật là không có nhìn ra được, một người đàn ông lạnh lùng cao ngạo như Lục tổng, vẫn còn có một mặt ôn áp tình cảm lãng mạn như vậy.....

Lục Cẩm Niên nghe được khẳng định của trợ lý, như là ăn thuốc an thần, vẻ mặt trở nên lạnh đạm trong một giây: “Anh có thể đi rồi.”

Lần này trợ lý còn chưa xoay người, Lục Cẩm Niên lại có chút lo lắng không đâu hỏi một câu: “Anh có chắc chắn kế hoạch tỏ tình của tôi không bị bại lộ chứ? Anh xem xem còn phải thêm cái gì đó không? Còn có lễ vật? Anh cảm thấy ổn không?”

Thời gian đến ngày tỏ tình còn có năm ngày, Lục Cẩm Niên cảm thấy mình vô cùng khẩn trương tinh thần có điểm không bình thường.

Chương 532: Yêu em 13 năm

(2)

"Lục tổng, thật cũng không có vấn đề gì, đã rất tốt đẹp." Trợ lý nhìn Lục Cận Niên hết sức nghiêm túc biểu đạt ý kiến của mình, sau đó thấy Lục Cận Niên vẫn còn có chút khản trương, vì muốn Lục Cận Niên giải tỏa cảm xúc bất an, nhìn một vòng, cuối cùng thấy trên bàn Lục Cận Niên có một xấp văn kiện, vì vậy đi lên trước, nói: "Lục tổng, bằng không chúng ta chơi trò chơi đi, xem trời cao có phù hộ cho anh tỏ tình thành công hay không?"

Lục Cận Niên hơi gật đầu, sau đó liền không chớp mắt nhìn chằm chằm thí nghiệm của trợ lý.

Trợ lý cầm văn kiện thứ nhất, nói: "Tỏ tình thành công..."

Cầm văn kiện thứ hai: "Tỏ tình không thành công..."

"Tỏ tình thành công..."

"Tỏ tình không thành công..."

...

Mãi cho đến trợ lý thấy văn kiện cuối cùng, vẻ mặt anh ta trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, ngay cả nhìn Lục Cận Niên cũng không dám.

Vì phần văn kiện cuối cùng, vừa vặn là tỏ tình không thành công!

Nháy mắt vẻ mặt Lục Cận Niên trở nên lạnh như băng, giọng nói nhẹ

nhàng thay trợ lý công bố đáp án: "Tỏ tình không thành công?"

Trợ lý cảm giác được sau lưng một hồi lạnh lẽo, anh vội vàng lắc đầu một cái, nói: "Lục tổng, lúc nãy làm sai, bây giờ làm lại, làm lại, lần mở miệng trước nói, tỏ tình không thành công, cuối cùng chính là tỏ tình thành công..."

"Cút!" Lời trợ lý lời còn chưa nói xong, Lục Cận Niên thuận tay ném con chuột về phía trợ lý, trợ lý lần này hoàn toàn nhanh chóng ôm văn kiện, chạy ra ngoài.

Lục Cận Niên tức giận ngồi trở lại trên ghế, giơ tay lên vuốt vuốt trán của mình, nhìn chằm chằm văn kiện trợ lý đếm lúc nãy, sau đó cầm lên lại đếm một lần: "Tỏ tình không thành công... Tỏ tình thành công... Tỏ tình không thành công... Tỏ tình thành công..."

"..."

"Tỏ tình thành công!" Lục Cận Niên nhìn vào văn kiện cuối cùng, chậm rãi phun ra bốn chữ này, sau đó liền nhắm hai mắt lại, dựa vào ghế, âm thầm nghĩ, nhất định sẽ thành công, cũng nhất định phải thành công!

Mặc dù Lục Cận Niên gọi điện cho Kiều An Hào, nói buổi tối có thể không về nhà, không muốn để cô chờ mình ăn cơm, nhưng mà vẫn xin rời khỏi bữa tiệc sớm, một mình lái xe về.

Lúc anh đang trên đường về, gọi cho Kiều An Hào, biết cô đang ăn cơm ở cửa hàng, vì vậy liền trực tiếp lái xe đến bãi đậu xe, đi tìm Kiều An Hào.

Khi Lục Cận Niên, Kiều An Hào vừa ăn xong, anh thuận tiện giúp cô trả tiền, thấy thời gian còn sớm vì vậy đề nghị đi xem phim.

Kiều An Hào không có ý kiến.

Bởi vì không có dự định đi xem phim trước, cho nên, Lục Căn Niên bộ phim mới ra nhất.

Khi ngồi vào chỗ, phim bắt đầu chiếu, nữ chính lại là Lâm Thi ý, Lục Căn Niên ngẩn người, mới ý thức bộ phim này là bộ phim Hoàn Ảnh truyền thông đầu tư hơn nửa năm, gần đây mới vừa ra rạp, lúc này anh chỉ lo nhìn thời gian, hoàn toàn không chú ý người đóng vai chính trong phim,

lúc Kiều An Hào còn chưa tham gia vào giới giải trí, Tống Tương Tư đang quay phim ở Hollywood, cho nên Lâm Thi Ý trở thành nữ chính.

Lục Căn Niên biết Kiều An Hào và Lâm Thi Ý không hợp, phim này lại do anh chọn, anh sợ cô mất hứng, đầu tiên là quay đầu liếc mắt nhìn cô, sau đó liền tiến tới bên tai của cô, thấp giọng mở miệng nói: "Là người nào mắt kém như vậy, lại chọn nữ chính như thế nhỉ?"

Chương 533: Yêu em 13 năm

[3]

Lục Cẩm Niên biết Kiều An Hào cùng Lâm Thi Ý từ trước đến nay không hòa thuận, điện ảnh lần này lại là anh tuyến , anh có điểm sợ cô mất hứng, đầu tiên là quay đầu nhìn thoáng qua cô, sau đó liền tiến đến bên tai của cô, thấp giọng mở miệng nói: “Là ai không ánh mắt như vậy, tuyến một nữ chính kém như vậy?”

Kiều An Hào đương nhiên biết Lục Cẩm Niên đang hạ thấp Lâm Thi Ý, đòi cô niềm vui.

Thẳng thắn mà nói, thoát nhìn Lâm Thi Ý trong hiện thực so với bản thân xinh đẹp kinh diễm hơn rất nhiều, tuy rằng không thể xưng là tuyệt thế khuynh thành độc nhất vô nhị, nhưng cũng xem như tướng mạo xuất chúng hạng nhất, nói tóm lại nếu là người hầu thì tuyệt đối không đúng chỗ.

Bất quá Kiều An Hào xác thực không thích Lâm Thi Ý, nhất là khi ngồi xuống nhìn thấy phim chụp của vai chính, đáy lòng cũng có một tia không thoải mái, nhưng mà bây giờ nghe được Lục Cẩm Niên nói như vậy, một tia không thoải mái kia sớm đã biến thành vui rạo rục, cô uống một ngụm nước chanh, nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào Lâm Thi Ý trang dung tinh xảo trên màn hình, nói: “Có kém cõi như vậy sao? Tôi cảm thấy hoàn hảo a.....”

Kiều An Hào nói tới đây, đột nhiên nhớ tới Lâm Thi Ý nghệ nhân ký hợp đồng với truyền thông Hoàn Ảnh, cô ta có thể đảm nhiệm vai nữ chính, sợ là 90% là do truyền thông Hoàn Ảnh đầu tư, vì thế liền lấy di động tra nhà đầu tư bộ phim này một chút, quả nhiên là xuất phẩm

của truyền thông Hoàn Ảnh, vì để chúc mừng ngày lễ tình nhân đêm thất tịch sẽ công diễn, mà cái tên thứ nhất của người đầu tư, chính là: Lục, Cẩn, Niên!

Thế mà tự mình mắng bản thân không có mắt a..... đáy lòng Kiều An Hào ngọt lan tràn đến trên mặt, cười tươi đẹp động lòng người, quay đầu, tiểu sinh sinh hỏi một câu: “Vậy anh cảm thấy tôi xinh đẹp sao?”

Lúc Kiều An Hào đi ra khỏi nhà, sợ bị người nhận ra, nên đeo một chiếc kính râm to, bây giờ ngồi ở trong rạp chiếu phim, ánh sáng mờ tối, bởi vì cô xem chiếu bóng, bỏ kính xuống, mặt mày không có trải qua trang điểm, linh khí sạch sẽ, ánh sáng trong phim ảnh phản chiếu ngược ở đáy mắt của cô phát ra ánh sáng càng chói, Lục Cẩn Niên về mặt xem đến gần người, liền gật gật đầu, không chút do dự nói: “Xinh đẹp.”

Kiều An Hào nghe được lời khen, đưa màn hình điện thoại di động tới trước mặt Lục Cẩn Niên, quyết quyết miệng, mở miệng mang theo vài phần không vui nói: “Nhưng mà, anh vừa mới nói anh không có ánh mắt! Kia chẳng phải nói là tôi không đẹp sao?”

Lục Cẩn Niên hoàn toàn không nghĩ tới Kiều An Hào sẽ dùng lời nói của chính mình nói ghen chính mình, anh há to mồm, trong khoảng thời gian ngắn anh không có tìm ra lời để biện giải, cuối cùng đành phải rầu rĩ ngậm miệng lại.

Kiều An Hào nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Lục Cẩn Niên, khóe môi nhin không được giơ giơ hướng lên trên, tiếp tục quay đầu nhìn về phía màn hình lớn, không biết có phải do tâm tình tốt hay không, cô lại cảm thấy Lâm Thi Ý kỳ thật cũng không phải khiến người chán ghét như vậy.

Lục Cẩn Niên ngồi ở một bên, thời khắc chú ý Kiều An Hào, tuy rằng

anh thấy vẻ mặt thực sự đang xem chiếu phim của cô, trong lòng vẫn còn có chút bất an, sau một lúc lâu, nhin không được nghiêng đầu hỏi một câu: “Kiều Kiều, chúng ta có nên ra ngoài đi dạo một chút hay không?”

Kiều An Hảo lắc lắc đầu, không có để ý tới Lục Cẩm Niên, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình, nhìn cảnh tượng bên trong nam chính và nữ chính cùng nhau chọn váy cưới.

Lục Cẩm Niên im lặng đợi được khoảng 3 phút, chỉ vào Lâm Thi Ý đang khóc trên màn hình lớn, nghiêng đầu nói với Kiều An Hảo: “Hành động này thật sự không đúng, khóc tuyệt không tập trung tinh thần!”

Kiều An Hảo làm như không có nghe thấy, nâng lên bàn tay hướng túi bông ở bên cạnh, bởi vì không thấy, sờ soạng vào khoảng không.

Chương 534: Yêu em 13 năm

[4]

Lục Cẩm Niên cầm nhanh một viên bóng, đưa tới bên miệng Kiều An Hào.

Kiều An Hào nhắm mắt nhìn thoáng qua, đưa tay đang sờ soạng xung quanh rụt trở về, mở miệng ra ngậm bóng, tiếp tục xem phim.

Lúc Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hào nuốt bóng trong miệng xuống dưới, lập tức lại cầm một viên, lúc đưa đến gần miệng cô, vừa lúc màn ảnh xuất hiện hình ảnh Lâm Thi Ý mặc váy cưới, vẻ mặt Lục Cẩm Niên ghét bỏ nói: “Đều nói thời khắc người phụ nữ mặc áo cưới là đẹp nhất, hiện tại bị đánh mặt chứ? Cái này cho dù có mặc áo cưới cũng không xinh đẹp.”

Từ lúc điện ảnh bắt đầu đến bây giờ, Lục Cẩm Niên mỗi một hình ảnh mỗi một tật xấu của Lâm Thi Ý, rốt cục bị anh nói, Kiều An Hào nhin không được quay đầu nhìn thoáng qua anh.

Lục Cẩm Niên tiếp xúc với tầm mắt của Kiều An Hào, vốn là muốn nghiêm túc bổ sung một câu: “Kiều Kiều, em mặc áo cưới vào, khẳng định là người đẹp nhất trên thế giới này.”

Kết quả anh còn chưa nói ra khỏi miệng, thì lời nói mang theo vài phần ghét bỏ của Kiều An Hào truyền đến: “Lục Cẩm Niên, anh có biết hay không nói chuyện trong rạp chiếu phim là một chuyện rất bất lịch sự?”

Lục Cẩm Niên ngẩn người, lời muốn nói ra liền dừng lại trong cổ họng

như vậy.

Kiều An Hào mở miệng ra, cắn bóng ở đầu ngón tay của anh, tiếp tục nói: “Còn có, vì sao anh thờ khắc khắc đều chú ý Lâm Thi Ý a, sẽ không phải là anh có ý với cô ta đi?”

Lục Cẩm Niên vội vàng lắc đầu, vừa định mở miệng giải thích với Kiều An Hào, Kiều An Hào lại bắt mấy hạt bóng, nhét vào trong miệng của anh, tay giơ lên ra dấu “Xuyt” với anh một cái.

Lục Cẩm Niên giật giật môi, ngậm miệng lại, qua một lát, vẫn là nhỏ giọng nói thềm một câu: “Kiều Kiều, em biết rõ anh không phải ý đó.”

Kiều An Hào không để ý đến Lục Cẩm Niên, nhìn chăm chăm màn hình, khước môi lại cong lên, nhét bóng vào miệng mình, Lục Cẩm Niên vừa mới bị

ghét bỏ, lập tức cầm bóng, một viên ăn cần hướng về miệng Kiều An Hào, lúc ngón tay vươn lên, còn bị Kiều An Hào không biết vô tình hay cố ý cắn một chút, lực đạo không nặng, có một đạo tê dại cảm giác từ đầu ngón tay một đường truyền vào đáy lòng Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên rất nhanh rút ngón tay ra, dùng tay kia cọ cọ nơi bị cô cắn, quay đầu nhìn thấy cô gái đang nhìn màn hình, vẻ mặt bình tĩnh, bên tai lại rõ ràng nổi lên một tầng hồng, Lục Cẩm Niên nuốt một ngụm nước miếng, yên tĩnh lại hoàn toàn.

Phim chiếu xong là mười giờ đêm, lúc đi qua một siêu thị, Kiều An Hào muốn ăn dưa hấu, hai người liền lái xe đi vào.

Sau khi chọn dưa hấu xong, lúc đi qua khu đồ ăn vặt, Lục Cẩm Niên thuận tay cầm mấy gói trái cây và quả hạch giúp Kiều An Hào để buổi tối lúc xem ti vi không bị nhàm chán.

Lúc xếp hàng tính tiền, Lục Căn Niên nhìn thấy một bên hàng hóa có mấy cái hộp màu sắc rực rỡ, anh nghĩ đến tối hôm qua mình và Kiều An Hào làm, bởi vì trong nhà không có BCS, cuối cùng đành phải triệt rút đi ra, vì thế liền đứng ở quầy tính tiền, nghiên cứu trong chốc lát, cuối cùng cuối cùng cầm mấy hộp BCS bỏ vào bên trong xe hàng của mình.

Kiều An Hào nhìn thấy hành động này của Lục Căn Niên, sắc mặt nóng lên, quay đầu nhìn về một bên, làm bộ như căn bản không biết Lục Căn Niên đang làm cái gì, thẳng đến anh chọn tốt, đẩy xe đi về phía trước, cô mới một lần nữa quay đầu đuổi kịp, nhưng mắt vẫn không dám xem gì đó bên trong xe, ngẫu nhiên dư quang hội quét mấy cái hộp nhỏ bên trong một cái, tim đập sẽ nhanh hơn gấp bội.

Chương 535: Yêu em 13 năm

[5]

Editor : Meitu

Lúc này siêu thị sắp đóng cửa, người có hơi nhiều, cũng có chút chật chội, Lục Cẩm Niên sợ Kiều An Hảo tách ra, từ xếp hàng đến lúc trả tiền, đều nắm tay cô.

Siêu thị cách nhà không xa, Lục Cẩm Niên không đến bãi đậu xe mà trực tiếp lựa chọn đi bộ.

Gió đêm thổi nhẹ nhàng, đèn đường mờ mờ, Lục Cẩm Niên một tay xách túi mua đồ, một tay dắt Kiều An Hảo đi về nhà, cách đó không xa, xe tới rồi xe chạy ngang, không ngừng phát ra tiếng chói tai, trạm xe buýt vẫn còn người xếp hàng chờ xe, phía dưới cầu vượt có người ôm đàn ghi-ta hát tình ca...

Kiều An Hảo cảm giác được mình bị Lục Cẩm Niên siết lòng bàn tay, cũng đổ một tầng mồ hôi, cô nghiêng đầu, nhìn người đàn ông cao hơn

mình, đèn đường chiếu xuống gương mặt tuấn tú, đẹp đến mức hít thở không thông, Kiều An Hảo đếm đèn đường mình đi qua, bất chợt nghĩ, mình và Lục Cẩm Niên lúc này là quan hệ nửa bạn bè nửa người yêu, như vậy bây giờ trong lòng cô có cảm giác là gì? Cảm giác yêu đương sao? Ngọt ngào, ấm áp, mang theo một chút cảm động... Là cảm giác hạnh phúc nhất trong đời cô chưa từng có... -

Về đến nhà, Kiều An Hảo trước đi lên lầu tắm rửa sạch sẽ, lúc đi

xuống, Lục Cẩm Niên đã dùng dùng nhà vệ sinh dưới lầu tắm rửa xong, mặc bộ quần áo ở nhà, ngồi ở trên ghế sofa xem video, trên khay trà để nửa trái dưa hấu cắt ra và một cái muống.

Kiều An Hào đi tới, Lục Cẩm Niên ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, thấy cô chẳng qua là bộ đồ ngủ thất đai lưng, sau đó tắt video đi, trực tiếp đổi thành đánh máy.

Kiều An Hào biết Lục Cẩm Niên đang bận rộn công việc, cũng không lên tiếng quấy rầy anh, ngồi ở một bên, mở TV, ôm dưa hấu đến trước mặt, cầm cái muống múc ăn, chắc là Lục Cẩm Niên tò mò cô đang làm gì, quay đầu nhìn cô, còn vươn tay, lau môi cô ướt nước dưa hấu.

Kiều An Hào ra về, vốn muốn ăn tiếp dưa hấu lại đưa tới miệng Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên há mồm ăn giờ tay lên, mang theo vài phần cứng chiu vỗ vỗ đầu của cô, cứ tiếp tục đánh chữ trả lời tin của đối phương.

bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào đút Lục Cẩm Niên lần thứ nhất, liền bắt đầu đút lần thứ hai, thứ ba... Vô tình cô liếc mắt thấy trên màn ảnh vi tính, thấy đều nói

đầu tư gì đó, hủy đi gì đó, thống nhất nội dung, có chút không hiểu, cũng không có hỏi, cứ tiếp tục ăn dưa hấu, sau đó trong lòng Kiều An Hào không khỏi dâng lên một cảm giác tốt đẹp, cảm thấy vào giờ phút này mình giống như ký sinh được Lục Cẩm Niên nuôi trong nhà, mỗi ngày chỉ phụ trách ăn uống, mà anh phụ trách kiếm tiền nuôi cô.

Nửa trái dưa hấu, Kiều An Hào ăn chỉ một phần ba, liền không ăn nữa, còn dư lại đều múc, đút cho Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên thật sự có công việc gấp phải xử lý, ra sức tập trung, ở lúc cô đưa muỗng tới, cũng giống như lúc cô đút tôm cho anh, rất ăn ý mở miệng ra ăn.

Trên TV vừa vặn đang phát quảng cáo, Kiều An Hào xem nhàm chán, bắt chước chuyện đút tôm lần trước, làm chuyện xấu múc hạt dưa hấu đưa tới khóe miệng Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên quả nhiên không có nhìn liền nuốt xuống, chọc cho Kiều An Hào nở nụ cười, sau đó Lục Cẩm Niên nghe được tiếng cười, mới phát hiện có gì không đúng, đầu tiên là nghiêng đầu nhỏ ra hạt dưa hấu, sau đó đóng máy tính lại, bổ nhào tới Kiều An Hào.

Chương 536: Yêu em 13 năm

[6]

Lục Cẩm Niên cầm lấy ngực thịt bên hông Kiều An Hào, nhắm trúng cô gái lặn qua lặn lại ở trên sofa, cuối cùng cười đến khóe mắt chảy ra nước mắt, Lục Cẩm Niên nhìn thấy hình ảnh như vậy, biểu tình dần dần nghiêm túc lại, nhìn ánh mắt lóe lóe tỏa sáng của Kiều An Hào.

Kiều An Hào dần dần đình chỉ cười, mở mắt ra, liền đối diện với tầm mắt của Lục Cẩm Niên, cô nhìn rõ ràng đáy mắt của anh, thấy được một tia dày đặc khát vọng, cô cắn cắn môi dưới theo bản năng, liền rũ mi mắt xuống, sau đó Lục Cẩm Niên liền cúi đầu, hôn lên trán của cô.

Tay anh vừa cởi quần áo của cô, vừa lấy túi đồ đựng hàng đã mua, lấy ra lấy ra một cái hộp nhỏ đêm nay mua, còn vừa dùng sức hôn sâu môi của cô, mãi cho đến khi quần áo của hai người bị cởi hết, hai tay Lục Cẩm Niên mới mở ra, vạch tìm cái hộp, từ bên trong cầm ra một chiếc BCS, dùng răng nanh cắn mở.....

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Bóng đêm nặng nề, trong phòng ngủ vô cùng yên lặng, ần ần có thể nghe thấy trong không sạch sẽ phát ra tiếng vang vù vù, vừa nãy vận động một hồi kịch liệt như vậy Kiều An Hào vùi ở trong lòng Lục Cẩm Niên, như là một con mèo lười biếng.

Lục Cẩm Niên dựa vào đệm, hô hấp có chút ồ ồ, tay anh vô tình hay cố ý vuốt tóc của cô.

Trong phòng tràn ngập hơi thở ái muội của một hồi vận động vừa xong, khiến cho tinh thần và thể xác của Lục Cẩm Niên đều trở nên mềm mại.

Nằm hồi lâu, rốt cục Kiều An Hào cũng lấy lại sức, đổi một tư thế thoải mái, trước kia mỗi lần cô vận động xong, đều buồn ngủ, nhưng mà hôm nay lại phá lệ có tinh thần, cô nghe tiếng tim đập phù phù phù phù hữu lực của anh, cảm thấy như là đang nghe ca dao đẹp nhất trong cuộc sống, tâm tình trở nên vô cùng tốt.

Lục Cẩm Niên hơi giật mình một chút, mở miệng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Hôm nay làm những gì?”

Kiều An Hào suy nghĩ một chút, liền mở miệng tự thuật lại một lần những việc làm trong ngày.

Nội dung thật sự thực rất vô vị, trên cơ bản chính là đi dạo phố, ăn cơm, mua một ít cái gì đó, tốn bao nhiêu tiền..... Nhưng là Lục Cẩm Niên lại nghiêm túc nghe, thậm chí sau đó Kiều An Hào còn lấy di động ra, chỉ vào hai chiếc vòng tay mình mới mua hỏi Lục Cẩm Niên có phải rất được hay không, thẳng thắn mà nói, Lục Cẩm Niên cảm thấy hai chiếc vòng tay này làm từ trân trâu, kiểu dáng cũng cũng không nhiều lắm, không có khác biệt gì quá lớn, nhưng mà anh vẫn rất phối hợp nói, uh, đều xinh đẹp.

Kiều An Hào còn nói với Lục Cẩm Niên buổi chiều bản thân dùng thẻ của anh quét một ly trà sữa trân châu, nhắc tới chuyện này, Kiều An Hào mới nghĩ đến Kiều An Hạ gọi điện thoại cho mình, vì thế hơi hơi quay đầu một chút, cảm người đàn ông vừa lúc đụng vào chân của cô, trán cô có chút ngứa, cô nâng tay lên, nhẹ nhàng mà cọ hai cái,

sau đó liền hỏi một câu: “Lục Cẩm Niên, người có biết Hứa gia đã xảy ra chuyện hay không?”

Lục Cẩm Niên không nghĩ tới Kiều An Hào đột nhiên chuyển đến đề tài của Hứa gia, dừng một chút, mới “Uh” một tiếng.

“An Hạ nói, là có người ở sau lưng chính Hứa gia, cũng không biết Hứa gia đắc tội người nào, không biết rốt cuộc là ai ra tay ngoan như vậy?” Kiều An Hào làm nhảm vài câu, giống như nhớ tới cái gì đó, từ trong lòng Lục Cẩm Niên, cúi đầu, theo dõi ánh mắt của anh nói: “Lục Cẩm Niên, buổi chiều tôi gọi điện thoại cho anh Gia Mộc, tôi nghe thấy ngữ khí của anh ấy thập phần không tốt, anh và anh ấy luôn luôn quan hệ tốt lắm, ngày mai anh gọi điện thoại quan tâm anh ấy đi.”

Chương 537: Yêu em 13 năm

[7]

“Tốt.” Lục Cẩm Niên trả lời xong, tay anh vuốt ve lưng của cô, khiến toàn thân cô sợ run một chút, cô không có tiếp tục mở miệng nói sang chuyện khác, liền bị anh xoay người đặt ở dưới thân, ngăn chặn môi.

Không khí bên trong, càng ngày càng nhiệt, thần trí Kiều An Hào dần dần trở nên mơ hồ, nhin không được ngâm lên một tiếng.....

Kiều An Hào lại bị Lục Cẩm Niên ăn sạch sẽ, lúc chấm dứt, trực tiếp ngủ say.

Lục Cẩm Niên ngồi dậy, cầm khăn tay ở một bên, rửa sạch một chút, ôm cô cũng chìm vào giấc ngủ.

-

Ngày mai là cuối tuần, Lục Cẩm Niên không cần đi làm, cho nên không có đặt chuông báo thức, ngủ cũng có chút trầm, thẳng đến khi thiên hạ trong lòng tĩnh lại, động dậy anh mới mở mắt, mê hoặc sợ run một lát, liền cắn lỗ tai của cô, trầm thấp nói một tiếng “Sớm an” trước, sau đó lại đặt Kiều An Hào ở dưới thân.....

Một lần nữa tỉnh lại, đã là vào buổi trưa, Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào cả người vô lực tắm rửa một cái, lau khô tóc của cô, đặt cô lại trên giường, đi xuống lầu tìm di động gọi thức ăn.

Đồ ăn đưa tới, Lục Cẩm Niên bày ở trên bàn cơm xong, mới lên lầu

gọi Kiều An Hào.

Ăn cơm chưa xong, Lục Cẩn Niên nhìn bầu trời không khí rất tốt, nghĩ tới trong thành phố cũng không có nơi nào tốt để vui đùa, vì thế liền đề nghị mang Kiều An Hào đi suối nước nóng ở ngoại ô.

Ở gần ôn tuyền có một ngôi chùa rất nổi tiếng, ngôi chùa ở trên một ngọn núi không cao lắm, Kiều An Hào muốn đi bái phật, Lục Cẩn Niên liền liền mình đi theo, có thể vì hôm qua làm ba lượt liên tiếp, thể lực của Kiều An Hào tiêu hao lợi hại, mới vừa đi đến chân núi, đã có chút đi không đi nổi, sau đó bắt đầu có chút bất mãn thầm oán Lục Cẩn Niên, Lục Cẩn Niên ôm thắt lưng của cô, ôn tồn thương lượng với cô ngày mai rồi mới đi bái phật, bây giờ nghỉ ngơi

rồi đi ngâm nước nóng, sau đó đưa cô trở lại trong xe, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều An Hào rất cục mới thả lỏng.

Buổi tối Lục Cẩn Niên nói được thì làm được, không có bính Kiều An Hào, một đêm chỉ ôm cô ngủ thẳng đến hừng đông, hôm sau hết lòng tuân thủ hứa hẹn mang cô đi chùa, tối hôm qua Kiều An Hào nghỉ ngơi đủ, nhưng mà sau khi lên núi, thắp hương xong, lúc đi xuống, mệt ngời xồm xuống không bước đi được nữa, cuối cùng vẫn bị Lục Cẩn Niên cõng.

Trên đường trở về, Kiều An Hào ngồi ở ghế phụ ngủ một mạch, về nhà, ăn xong cơm tối, tắm rửa một cái, liền lên giường thật sớm.

Lục Cẩn Niên bận một số việc của công ty, đợi đến lúc làm xong, đã là mười một giờ đêm, anh nhắc nhẹ chân đi vào phòng ngủ, lên giường, ôm Kiều An Hào vào trong lòng, lúc hôn trán cô, cô lại tỉnh.

Kiều An Hào ngủ mơ mơ màng màng, cọ bờ vai của anh, rầm rì hai tiếng, tối hôm qua Lục Cẩn Niên đình chiến, đêm nay vẫn không thể

nào nhịn xuống, dất Kiều An Hào hết hứng thú, mới hoàn toàn cho cô nghỉ ngơi.

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Cuối tuần chấm dứt tốt, nghênh đón một tuần mới bận rộn.

Thứ hai, lúc Lục Cẩm Niên ngồi ở văn phòng, nhìn thấy mình dán trên bàn mấy tờ giấy nhắc nhở, trên đó viết nhắc nhở từng hạng mục công việc, thứ tư lễ tình nhân đêm thất tịch.

Thời gian tỏ tình chỉ còn lại có hai ngày

Trong lòng Lục Cẩm Niên, có chút khẩn trương, lại điếm mong chờ không nói nên lời.

-

Buổi chiều thứ ba, Kiều An Hào mang một đồng đồ ăn, về đến nhà, lúc chuẩn bị nấu cơm, nhận được một tin nhắn của Lục Cẩm Niên: Tám giờ đêm thứ tư, chúng ta ăn một bữa cơm đi.

Chương 538: Yêu em 13 năm

(8)

Hôm nay mới Thứ hai, từ đây đến thứ tư còn tận hai ngày, chưa kể chẳng qua là ăn một bữa cơm, về nhà không thể nói cho cô biết sao? Tại sao còn phải gửi tin? Hơn nữa còn nói trước hai ngày...

Kiều An Hào cảm giác một hồi buồn bực trả lời Lục Cảnh Niên "Ừ."

Nhận được tin nhắn Kiều An Hào trả lời, Lục Cảnh Niên đang ngồi làm việc trên ghế chậm rãi thở ra, sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị xong lời tỏ tình với Kiều An Hào, lại lặ đi lặ lại trong lòng, xác định không có gì sơ suất, mới ngồi ngay ngắn lại, tiếp tục công việc, chẳng qua là nhìn chăm chăm chữ, có chút dồn dập, cuối cùng không quanh co nữa, nhấn đường dây nội bộ trên điện thoại: "Chuẩn bị xe, tôi muốn đi một chuyến đến Lệ Cảnh hiên."

-

Mặc dù khoảng cách đêm thất tịch và lễ tình nhân còn có hai ngày, nhưng bởi vì Lục Cảnh Niên yêu cầu hơi nhiều cho cảnh tượng tỏ tình, cho nên trợ lý liên lạc với người phụ trách của Lệ Cảnh hiên, cũng đã bắt đầu nói trước bắt tay vào trang trí.

Lục Cảnh Niên sắp xếp bao sương ngoài trời ở tầng cao nhất của "Lệ cảnh hiên", ban đêm ngẩng đầu lên có thể thấy trời đầy sao, nghiêng đầu có thể thấy phong cảnh ban đêm, xa hoa, rực rỡ vô cùng.

Lúc Lục Cảnh Niên đến, có mấy nhân viên làm việc đang treo đèn, trong đó có một mặt trang trí xong, quản lý vẫn mở đèn, ánh đèn

nhều màu lóe lên không ngừng, bởi vì là ban ngày, chưa tính là nhìn đẹp, nhưng cuối cùng lúc đèn sáng lên một câu "Có Cẩn Niên mới có An Hào", tâm tình Lục Cẩn Niên cuồn cuộn.

Bốn phía phòng, đặt giá đỡ phía trên có giỏ hoa Châu Âu lớn, bên trong vẫn còn trống không, không có để hoa tươi, nhưng lại có lụa mỏng màu trắng che lên.

Quản lý vừa giới thiệu cho Lục Cẩn Niên, vừa chỉ cái bàn bằng đá cẩm thạch, nói: "Lục tổng, đến lúc đó sẽ theo phân phó của ngài, ở chỗ này để một cây cát cánh, chung quanh là nến, chúng tôi cũng làm theo ngài dặn, đặc biệt mời bậc thầy về món Tây đến, rượu vang cũng dựa theo yêu cầu của ngài mà chuẩn bị... Vì tô đậm không khí, chúng tôi cũng tu sửa lại, treo đèn màu, đến lúc đó sẽ thả một chút hoa tươi, gió thổi tới, sẽ có mùi thơm của hoa..."

Theo sự giới thiệu của quản lý, Lục Cẩn Niên cũng cẩn thận kiểm tra một lần, cho đến khi mình cảm thấy hài lòng, sau đó mới gật đầu, lại có chút không yên lòng nhấn mạnh nói: "Tất cả hoa tươi, đều phải vận chuyển bằng máy bay... Hoa tươi phải có màu hồng và màu trắng làm chủ, Kiều An Hào không thích màu hoa đỏ thắm... Hoa bách hợp tốt nhất chọn màu vàng, trước kia tôi từng thấy, Kiều An Hào nhìn màu sắc trên quyển tạp chí mấy giây... Cây cát cánh nhất định phải nhiều, cô ấy thích nhất là hoa cát cánh... Các loại cát cánh cũng nên chuẩn bị nhiều màu... Còn có, thịt bò bít tết phải chín, Kiều An Hào không thích ăn thịt bò bít tết còn đỏ máu... Về phần nước uống, cô ấy thích..."

Lục Cẩn Niên vốn dựa theo sở thích của Kiều An Hào mà dặn dò từng việc cho quản lý, đến cuối cùng, lại nhấn mạnh lần nữa.

Từ "Lệ cảnh hiên" rời đi, Lục Cẩn Niên nhìn qua cửa sổ xe thấy một cửa hàng bày quần áo, bất chợt giống như là nghĩ tới điều gì, nói với

trợ lý đang lái xe: "Đúng rồi, cậu ngày mai giúp tôi chọn bộ quần áo mới, từ trong đến bên ngoài, phải mua cả bộ."

Chương 539: Yêu em 13 năm

[9]

Kiều An Hào vào buổi sáng thứ tư, mới biết được hôm nay là ngày lễ tình thân.

Lúc trước cho dù Lục Cẩm Niên rời giường đi làm, cũng không nghĩ quấy nhiễu cô, nhưng mà buổi sáng thứ tư hôm nay, trước khi anh rời giường, lại lại dùng phương thức hôn môi đánh thức cô từ trong mộng, sau đó nhẹ giọng nói vào bên tai của cô: “Kiều Kiều, chớ quên, đêm nay chúng ta đi ăn cơm ở đâu đó.”

Kiều An Hào không có ngủ đủ, ngáp ngáp một cái, híp mắt nhìn về phía Lục Cẩm Niên gật gật đầu, nói: “Đã biết.”

“Nhớ rõ, sáu giờ rưỡi, tôi sẽ phái người tới đón em.” Lục Cẩm Niên dán vào bên tai Kiều An Hào, không ngại phiền toái lại cường điệu một lần.

Lần này Kiều An Hào không có lên tiếng, vừa gật đầu tỏ vẻ đã biết, vừa nhắm hai mắt lại, trở mình lúc chuẩn bị ngủ tiếp, lại nghe thấy âm thanh của Lục Cẩm Niên truyền đến: “Kiều Kiều, tôi đi làm, em không được quên đêm nay.....”

Tối hôm qua Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên triền đến hơn nửa đêm, hiện tại vô cùng mệt, còn bị anh lè mề ma ma chít chít lải nhải, đấy lòng thoáng bốc lên một tầng hỏa, không hề nghĩ ngại cầm gối đầu lên, hung hăng nện ở trên người Lục Cẩm Niên, khiến cho những lời nói dong dài trong bụng anh biến mất.

Lục Cẩm Niên đi vào toilet rửa mặt, mặc quần áo, sửa sang lại tốt tất cả, lúc đi ra phòng ngủ, lại quay đầu cường điệu một câu với Kiều An Hào đã đi vào giấc ngủ trên giường: “Kiều Kiều, tôi đi rồi, buổi tối gặp.....”

Lại một lần nữa một cái gối đầu bay lại đây, Lục Cẩm Niên nâng tay lên, vũng vàng bắt được, sau đó ném tới một bên trên ghế sa lon, mở cửa rời đi.

Trong phòng ngủ rất cục khôi phục yên tĩnh, Kiều An Hào nằm ở trên giường làm thế nào cũng không ngủ được, cuối cùng liền ảo não trở mình, từ trên giường ngồi dậy, theo thói quen cầm lấy di động lúc nhìn thoáng qua thời gian, lại nhận được đoạn tin của Lục Cẩm Niên vừa mới gửi: “Kiều Kiều, đêm nay, ăn cơm.”

Kiều An Hào đột nhiên trở nên có chút sượng đờ, hung hăng cầm di động vút ở trên giường, sau đó mượn chân, chồm lên trên đầu của mình.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì a, chỉ ăn cơm thôi mà Lục Cẩm Niên lại cường điệu nhiều lần như vậy sao?

Kiều An Hào nghĩ đến đây, vén chăn lên, sờ soạng di động, nhìn thoáng qua ngày dương lịch, không có gì đặc biệt, sau đó đổi sang ngày âm lịch, tháng 7 thất, lễ tình nhân đêm thất tịch.

Lễ tình nhân đêm thất tịch.....

Trong đầu Kiều An Hào liên tục hiện lên hai lần hai chữ này, mới đột nhiên ý thức được, ngày hôm nay có ý nghĩa gì.

Lục Cẩm Niên vào buổi tối lễ tình nhân đêm thất tịch, mời cô ăn cơm..... Là mời nàng cùng nhau trải qua lễ tình nhân đêm thất tịch

sao? Đây là ngày chỉ có những đôi tình nhân mới cùng nhau trải qua a..... Đây không phải đại biểu cho, cô từ nửa bạn gái chuẩn bị chuyển thành bạn gái?

Kiều An Hào nghĩ đến đây, nháy mắt không có buồn ngủ, cô từ trên giường nhảy xuống, ngay cả giày cũng chưa đeo, bỏ chạy vào đứng trước tủ quần áo trong phòng thay quần áo, bắt đầu thử mặc quần áo, dường như thử gần hết tất cả tủ quần áo, Kiều An Hào mới rốt cục tìm được một bộ phối hợp vừa lòng.

Kiều An Hào ăn xong điểm tâm, đi cửa hàng gần đó, vào spa chăm sóc da trước, sau đó tìm một hiệu làm tóc đẹp, cắt một kiểu tóc, trang điểm tinh xảo, lúc này mới chuẩn bị xong công tác của ước hội đêm nay.

Lúc Kiều An Hào từ trong hiệu làm tóc đi ra, nhìn thấy xung quanh cửa hiệu có dán quảng cáo quà tặng của lễ tình nhân đêm thất tịch.

Chương 540: Yêu em 13 năm

[10]

Lúc Kiều An Hảo từ trong hiệu làm tóc đi ra, nhìn thấy xung quanh hiệu có dán quảng cáo quà tặng của lễ tình nhân đêm thất tình.

Cô liếc mắt nhìn thời gian, bây giờ khoảng cách đến thời gian mà Lục Cẩm Niên hẹn đi ăn cơm còn 6 giờ, cô nghĩ mình dù sau cũng không muốn nói chuyện, vì thế liền đi lên cửa hàng dành cho đàn ông ở tầng bốn, muốn chọn một món quà trong ngày lễ tình nhân cho Lục Cẩm Niên.

Mặc kệ là người có tiền hay người không có tiền, phương thức trôi qua ngày lễ tình nhân, kỳ thật đều giống nhau, ăn cơm, xem phim, tặng quà, chẳng qua chênh lệch duy nhất là người có tiền hoa nhiều hơn.

Có thể là tâm lý của các bạn gái có người yêu hoặc lão công đều giống Kiều An Hảo, vội chọn một phần quà cho người đàn ông của mình trong ngày lễ tình nhân, cho nên người ở bên ngoài vào cửa hàng nhiều hơn, hơn nữa liếc mắt nhìn lại một cái, dường như đều là nữ .

Có khi có một người một mình giống Kiều An Hảo như vậy, có khi lại có người đi cùng bạn đến, lúc Kiều An Hảo đi lướt qua quầy kinh doanh một vòng, có nghe được hai cô gái đang thảo luận chọn quần áo như thế nào mới hợp cho bạn trai mình, lúc đó cô còn nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, thấy trên mặt cô ấy tràn đầy hạnh phúc cùng tươi cười xán lạn, lúc ấy cô nghĩ ngay đến, trên mặt anh có phải cũng sẽ hạnh phúc xán lạn như vậy?

Kiều An Hào chọn đến chọn đi, cuối cùng chọn một cái cà vạt cho Lục Cận.

Thời gian thanh toán hơi lâu, Kiều An Hào có chút nhàm chán chờ, vừa lúc bên trên quầy thanh toán có chiếc TV đang phát, cô liền ngẩng đầu nhìn, bên trong đang phát tin tức thời sự ngày hôm nay, giảng thuật các loại kì sự, lúc sắp đến phiên Kiều An Hào tiền trả, cô lại nghe được phía sau có hai người đang nghị luận, còn có tên người mà mình quen thuộc.

“Trời ạ, thật là không có nghĩ đến, tập đoàn Hứa thị không đến một tuần, liền thay đổi triều đại .”

“Tình huống gì?”

“Cô xem tin tức a, tập đoàn Hứa thị vừa mới triệu triệu tập đại hội cổ đông, có người thu mua 50% cổ phần tập đoàn Hứa thị, trở thành đại cổ đông có quyền và tiếng nói nhất, trực tiếp bãi miễn chức vị của nguyên chủ tịch Hứa Vạn Lý và phó chủ tịch Hàn Như Sơ.....”

“Ai thu mua a?”

“Trên tin tức chưa nói a..... Ai ai, tin tức mới nhất..... Người thu mua là CEO truyền thông Hoàn Ảnh Lục Cận Niên.....”

“Trời ạ, dĩ nhiên là nam thần của ta thu mua tập đoàn Hứa thị!”

.....

Lục Cận Niên thu mua tập đoàn Hứa thị?

Đáy lòng Kiều An Hào mạnh rung rung một chút, cô quay đầu theo

bản năng, nhìn thoáng qua hai người còn đang cầm di động thảo luận ở phía sau, sau đó liền lấy di động của mình từ trong túi ra, vừa mở ra trang web, quả nhiên liền nhìn thấy tin tức đầu tiên là về tập đoàn Hứa thị, trên đó vừa xuất hiện một cái tin tức: Người bí mật ở sau lưng thu mua cổ phiếu của Tập đoàn Hứa thị, cổ đông lớn nhất trước mắt làm sáng tỏ!

Kiều An Hảo nhìn chăm chăm tiêu đề này, tạm dừng một lát, mới điếm đi vào, lúc ban đầu cô có chút không dám nhìn, ước chừng ngừng thờ ờ khoảng nửa phút, mới cố lấy dũng khí nhìn về phía nội dung tin tức.

Cổ đông lớn nhất tập đoàn Hứa thị là người liên tục lấy danh hiệu ảnh đế trong 6 năm nay, hiện tại đang đảm nhiệm vị trí CEO của truyền thông Hoàn Lục Cẩn Niên, ở trong đại hội cổ đông của taaph đoàn Hứa thị, anh lấy 50% cổ phần của tập đoàn, trở thành người có quyền cao nhất của tập đoàn Hứa thị.....

Kiều An Hảo nhìn chăm chăm ba chữ “Lục Cẩn Niên” trên màn hình di động, nhìn đi nhìn lại vài lần, mới tin tưởng bản thân không có nhìn lầm, sau đó mới chậm rãi tiêu hóa để tin tức này đánh sâu vào não bản thân.

Chương 541: Yêu em 13 năm

[11]

Kiều An Hảo nhìn chăm chú màn hình điện thoại di động thượng "Lục Căn Niên" ba chữ kia, lặp lại nhìn nhiều lần, mới tin tưởng chính mình không có nhìn lầm, sau đó mới chậm rãi đi tiêu hóa mất cái này tin tức mang cho chính mình to lớn xung kích.

Lục Căn Niên thế nào hội xuất thủ thu mua Hứa thị xí nghiệp?

Hắn tới cùng là từ lúc nào bắt đầu dự mưu cái này thu mua ?

Vì cái gì thời gian dài như vậy tới nay, nàng đều không có bất cứ cái gì phát hiện?

Kiều An Hảo trong đầu rối một nùi, nhân ngần ngợ đứng tại chỗ cũ kéo dài đều không phản ứng, thẳng đến bài ở sau lưng nàng nhân thốt ra nhắc nhở: "Tiểu thư, đến phiên ngươi thanh toán ", Kiều An Hảo mới sững sờ lấy lại tinh thần, nhưng có chút phản ứng không kịp chính mình sau đó phải làm cái gì.

Thu khoản đòi tiểu thư xem đến hờ hững lạnh nhạt Kiều An Hảo, hơi không kiên nhẫn gõ gõ bàn: "Tiểu thư? Ngài tờ đơn đâu?"

Kiều An Hảo đem tờ đơn mộc nột chuyển đi lên, sau đó đột nhiên tượng là nghĩ đến cái gì một dạng, lấy ra điện thoại di động cấp Lục Căn Niên gọi một cú điện thoại đi qua, nhắc nhở đường dây bận, sau đó nàng liền lại gọi Lục Căn Niên trợ lý điện thoại.

"Kiều tiểu thư."

Kiều An Hào nghe đến trợ lý lễ phép âm thanh, mới nhắm mắt lại ổn định một chút chính mình cảm xúc, mở miệng hỏi: "Lục Cẩm Niên đâu?"

"Lục tiên sinh tại trong văn phòng của hần nha..." Trợ lý đích thực lời còn chưa nói hết, Kiều An Hào liền chặt đứt điện thoại, từ đầu không để ý đến trước mặt hỏi thăm nàng tiền mặt vẫn là quét thẻ cô thu ngân, trực tiếp xoay người, xung cửa thang máy chạy đi.

Kiều An Hào một hơi chạy ra thương trường, ven đường có nhân vừa lúc vừa chiều hô một chiếc xe taxi dừng lại, Kiều An Hào xông lên trước, giành trước kéo cửa ra, sau đó đối bị chính mình giành xe taxi nhân liên tục nói nhiều tiếng khiếm, liền khẩn cấp vội vã đổi xe taxi sư phụ báo địa chỉ: "Hoàn ảnh truyền thông, cảm ơn."

Hứa Gia Mộc là nàng lúc nhỏ liền tiếp xúc bạn tốt, nếu không là Hứa Gia Mộc, nàng không thể cùng Lục Cẩm Niên có nối tiếp sau, nếu không là Hứa Gia Mộc, nàng không thể như vậy dễ dàng giải trừ kiêu cho hai nhà liên nhân... Hứa Gia Mộc luôn luôn lấy ca ca thân phận, không chút keo kiệt bảo hộ nàng, mà Lục Cẩm Niên là nàng thâm ái mười ba năm nam tử.

Bọn hần là chày xuôi cộng đồng máu huynh đệ, nàng hy vọng bọn hần hai người đều hảo hảo, nàng không hy vọng bọn hần xuất hiện ngăn cách, cho nên nàng muốn đi hỏi một câu Lục Cẩm Niên, vì cái gì phải làm như vậy?

Từ Hứa thị xí nghiệp bị Lục Cẩm Niên thu mua tin tức bị hấp thụ ánh sáng sau đó, Lục Cẩm Niên điện thoại di động liền luôn luôn vang lên không ngừng, hần tại có điện báo đi vào thời điểm, hội đi quét mắt một vòng màn hình điện thoại di động điện báo biểu hiện, lại không có một lần đi tiếp nghe ý tứ, luôn luôn bảo trì rất hờ hững tư thế xử lý

công ty sự tình, hẳn tượng là rất tin tưởng cùng nắm chắc một dạng, chờ chính mình luôn luôn tại chờ cú điện thoại kia.

Lục Cẩm Niên chờ cú điện thoại kia, so hẳn trong dự tính sớm hơn một chút, làm hẳn xem đến màn hình điện thoại di động thượng xuất hiện "Hàn Như Sơ" ba chữ kia thời điểm, hẳn khóe môi câu lên một nụ cười lạnh lùng, như cũ mắt không chớp nhìn chòng chọc máy vi tính, không vội không hoảng hốt xử lý hảo văn kiện, phát tổng thành công sau đó, mới cầm lên vang nửa ngày điện thoại di động, chậm rì rì đứng lên, đi đến cửa sổ sát đất trước, tiếp nghe, lại không có mở miệng nói chuyện, chỉ là mặt mày lãnh phảng phất trộn băng.

Điện thoại phía kia giống nhau an tĩnh một đoạn thời gian rất dài, chẳng qua tựa hồ cho tới nay cũng có thể làm đến gặp nguy không loạn Hàn Như Sơ, lúc này không kia cổ khí độ cùng tính kiên nhẫn, cuối cùng bị bại trận, mở miệng trước: "Người vì cái gì phải làm như vậy? Người..."

Chương 542: Yêu em 13 năm

[12]

“Cậu muốn làm Gia Mộc người đã từng cứu mạng cậu thất vọng sao? Mấy năm nay Gia Mộc đối tốt với cậu như vậy, cậu đều quên rồi sao? Cậu rốt cuộc có lương tâm hay không!” Lục Cẩm Niên vốn vẫn duy trì bình thản trầm mặc im lặng, không đợi Hàn Như Sơ nói hết lời, liền bỗng dưng mở miệng tiếp lời của bà ta, sau đó tạm dừng một chút, mang theo vài phần khinh trào hỏi: “Hàn phu nhân, ngài kế tiếp muốn nói chính là những lời này đi?”

Chính mình còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã bị người nói hết tất cả ra khỏi miệng..... Hàn Như Sơ ở đầu điện thoại bên kia, lập tức liền trầm mặc lại.

Lục Cẩm Niên lúc này đây, thật ra không có bảo trì trầm mặc cùng Hàn Như Sơ, ngược lại tiếp tục mở miệng, âm thanh rõ ràng bình thản, nhưng là bên trong lại ẩn chứa một cỗ tác dụng bức người: “Tôi có thể nói rõ ràng với Hứa Gia Mộc, tôi làm việc này không then với lương tâm! Còn bà thì sao? Hàn phu nhân, bà có thể giống như tôi, thản nhiên mở miệng nói với Hứa Gia Mộc, bà làm mẹ không then với lương tâm sao?”

“Chê cười, cậu đoạt những gì thuộc về Gia Mộc, cậu lại ở trong này theo tôi giảng không then với lương tâm, cậu chớ quên, cậu chính là một người không nên sinh ra trên thế giới này con tư sinh, mẹ của cậu chính là một tiểu tam không thể ra ngoài ánh sáng, tôi chính là người sinh ra Gia Mộc, tôi tự vấn lương tâm làm sao có thể có then với con trai mình?” Cho dù bản thân khổ tâm kinh doanh tập đoàn Hứa thị gần ba mươi năm một khi bị Lục Cẩm Niên cướp đi, Hàn Như

Sơ nói chuyện mười phần lo lắng như cũ, trong giọng nói xen lẫn khinh miệt mẹ của Lục Cận Niên, “Tôi nói cho cậu, cho dù là tập đoàn Hứa thị trở thành của cậu, cậu vẫn không sửa được thân phận con tư sinh của mình, cậu cũng không sửa được chuyện mẹ người chính là một người phụ nữ chưa chồng mà chửa!”

Mặt Lục Cận Niên thoáng hiện một tia sát khí, lực đạo anh nắm di động trở nên lớn một chút: “Phải, đúng vậy, mẹ tôi là một người phụ nữ chưa chồng mà có con, xác thực mẹ tôi là một tiểu tam, sinh tôi, nhưng mẹ tôi đã bị trừng phạt, tôi cũng bị trừng phạt, nhưng mà, cho dù là mẹ của có thể nào, thì ở trong lòng con trai là tôi đây, bà ấy vẫn là người mẹ tốt như cũ, một người mẹ vĩ đại, tổng còn hơn bà là một hung thủ giết người!”

Hàn Như Sơ ở đầu điện thoại bên kia, khí thế rõ ràng mỏng manh một ít: “Lời này của cậu là có ý tứ gì?”

Lục Cận Niên căn bản là không có ý tứ muốn trả lời Hàn Như Sơ, chính là hỏi một đấng trả lời một lẽo nói: “Bà nói, nếu Gia Mộc biết, hai tay mẹ của cậu ta dính đầy máu tươi, ngay cả một cái thai nhi hai tháng cũng không buông tha, bà cảm thấy cậu ta sẽ dùng ánh mắt như thế nào nhìn người mẹ này?”

Hàn Như Sơ vô cùng thông minh, từ lúc Lục Cận Niên nói ra câu đầu tiên, cũng đã ẩn ẩn đoán đến cái gì, bây giờ nghe thấy lời chất vấn của Lục Cận Niên, trong nháy mắt bà ta sáng tỏ hết thảy: “Nguyên lai cậu đã biết tất cả.”

“Đúng, tôi đương nhiên biết tất cả, thai tử trong bụng Kiều An Hào, là do bà ban tặng, tổ yến, thuốc ngủ, Hàn phu nhân chuẩn bị cũng thật đủ tỉ mỉ, chỉ tiếc, cẩn thận mấy cũng có sai sót, vẫn là lộ ra sơ hở.”

“Cậu chừng nào thì biết đến?” Hàn Như Sơ hỏi.

Lục Cẩm Niên không có hé răng.

Sau một lúc lâu, Hàn Như Sơ giống như là đã suy nghĩ, lại mở miệng nói: “Cho nên, công trình tôi đầu tư mười mấy triệu, sở dĩ cuối cùng bị hỏng, cũng là cậu thiết kế ở sau lưng? Thị trường chứng khoán tập đoàn Hứa thị xuống dốc

cũng là do cậu ở sau lưng trợ giúp? Mục đích của cậu, là vì thôn tính tập đoàn Hứa thị, khiến cho tôi và Hứa Vạn Lý hai bàn tay trắng! Đúng hay không?”

Chương 543: Yêu em 13 năm

[13]

Lục Cẩm Niên thật ra không có ý tứ chút ý tứ che lấp, thản nhiên mở miệng thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Cậu đến tột cùng muốn như thế nào mới bằng lòng bỏ qua? Sự tình là do một mình tôi làm, cậu có thể nhắm vào một mình tôi.....”

Anh đã có bằng chứng xác thực, chứng minh được hung thủ, căn bản không cần tiếp tục dây dưa vô nghĩa với bà ta như vậy..... Lục Cẩm Niên căn bản không đợi Hàn Như Sơ nói ra lời tiếp theo, liền mở miệng đăm đăm cao ngạo, nói: “Hàn phu nhân, nếu bà gọi điện thoại cho tôi là vì muốn tôi thả cho bà một con đường sống, như vậy tôi nói cho bà..... Nghĩ đều đừng nghĩ!”

Lục Cẩm Niên nói xong, liền tắt điện thoại, vẻ mặt âm trầm tiêu sái đến trước bàn làm việc, bấm nội tuyến điện thoại, trợ lý rất nhanh gõ cửa tiến vào, Lục Cẩm Niên trực đưa điện thoại di động cho trợ lý: “Đi lấy đoạn ghi âm bên trong điện thoại copy vào máy ghi âm, đêm nay tôi muốn dùng.”

-

Hứa gia.

Hàn Như Sơ nghe được âm thanh tắt máy “Đô đô đô” từ trong điện thoại truyền tới, liên tục lên vài tiếng, sau đó liền hung hăng mạnh mẽ quang điện thoại xuống đất.

Bởi vì phần nộ cùng không cam lòng, sắc mặt Hàn Như Sơ phá lệ khó coi, ngực phập phồng không ngừng.

“Phu nhân, ngài đừng tức giận như vậy.....” Quán gia của Hứa gia vừa mới ra lên tiếng khuyên một câu, liền nhìn thấy Hàn Như Sơ đang đứng ở gần cửa sổ, thân thể lay động hai cái, quán gia vội vàng tiến lên nâng Hàn Như Sơ, mang bà ta đến ngồi ở trên ghế sa lon: “Phu nhân, ngài có khỏe không?”

Bàn tay Hàn Như Sơ nắm thành quả đấm, đáy mắt giống như có hỏa diễm, hôi hổi thiêu đốt, một lát sau, bà mới thấp giọng thì thào nói: “Hắn biết việc này, hắn biết đứa nhỏ của Kiều Kiều, là chúng ta hại chết .”

Đáy mắt Hàn Như Sơ thoáng hiện vẻ kinh hoàng: “Nếu để Gia Mộc đã biết, Gia Mộc khẳng định sẽ trách ta.....”

Nói tới đây, Hàn Như Sơ đột nhiên dừng lại, giống như bà vừa nhớ tới cái gì đó, chỉ vào một chiếc điện thoại ở bên cạnh, nói: “Mau, người mau gọi điện thoại cho Gia Mộc, nói tôi.....”

Sau đó Hàn Như Sơ liền tiến đến bên tai quán gia nói nhỏ.

Quán gia vừa nghe, vừa thấp giọng đáp lời: “Vâng, thưa phu nhân.”

Sau đó đợi Hàn Như Sơ nói xong, liền lập tức đi đến bên cạnh chiếc điện thoại, gọi cho Hứa Gia Mộc, đợi gọi điện được cho Hứa Gia Mộc, vẻ mặt liền kinh hoàng sốt ruột mở miệng nói: “Tiểu thiếu gia, không tốt , phu nhân bị tức giận ngất đi rồi..... Không phải bởi vì chuyện của Hứa thị, là người anh trai kia của tiểu thiếu gia gọi điện thoại cho phu nhân, nói cho phu nhân biết công trình mà phu nhân đầu tư mười mấy triệu lúc trước đều là lừa đảo, còn có cổ phần tập đoàn Hứa thị cũng là do hắn khống chế giảm xuống , hắn là bởi vì lúc

trước lão gia và phu nhân đối xử với mẹ hẳn không tốt, cho nên mới muốn cho bọn họ nếm thử hương vị này, cụ thể nói như thế nào, tôi cũng không rõ ràng lắm..... Tóm lại, tiểu thiếu gia, ngài về xem phu nhân trước đi.....”

Đợi đến khi quản gia tắt điện thoại, Hàn Như Sơ liền mở miệng hỏi: “Thế nào?”

“Tiểu thiếu gia nghe xong rất phẫn nộ, cậu ấy nói sẽ lập tức trở về, phu nhân, ta gọi cho bác sĩ riêng đến đây? Ngài lên lầu nghỉ ngơi trước, mặt để cho tiểu thiếu gia nhìn thấy.”

Hàn Như Sơ nhẹ nhàng gật đầu một cái, từ trên ghế salon đứng lên, ở quản gia đỡ, lên lầu.

Vừa lên lầu, quản gia vừa nói: “Phu nhân, may mà ngài phản ứng nhanh, nghĩ ra như vậy, tiểu thiếu gia là con của ngài, mẫu tử tình thâm, nghe được ngài bị tiểu tạp chủng kia khiến cho tức giận đến ngất đi, khẳng định không có tâm tư đi nghe lời nói của tiểu tạp chủng kia.”

Chương 544: Yêu em 13 năm

[14]

Hứa Gia Mộc dừng xe ở cửa truyền thông Hoàn Ảnh, đi vào đại sảnh, nhân viên lễ tân mới tới không biết anh ta, lễ phép ngăn anh ta lại, hỏi anh ta muốn tìm ai?

Hứa Gia Mộc đang chuẩn bị nói tên của “Lục Cẩm Niên”, di động bên trong liền vang lên, anh ra dấu nói nhân viên lễ tân chờ, sau đó bước đi đến một bên nghe.

Nghe những lời nói của quản gia, về mặt Hứa Gia Mộc dần dần trở nên phẫn nộ, đến cuối cùng, anh ta không hề nghĩ ngợi tắt điện thoại, không để ý đến sự ngăn trở của nhân viên lễ tân, liền nộ khí đằng đằng đi về phía thang máy, thẳng ấn mở cửa thang máy, lên lầu, thẳng đến tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở ra, Hứa Gia Mộc thẳng tắp đi về phía văn phòng của Lục Cẩm Niên, trên đường có đi qua bộ thư ký của Lục Cẩm Niên, có một lão bí thư biết Hứa Gia Mộc, vội vàng đứng lên lễ phép lên tiếng tiếp đón: “Hứa tiên sinh, ngài tìm Lục tổng sao?”

Hứa Gia Mộc không có để ý đến lời tiếp đón của lão thư ký, mang theo vài phần phẫn hận tiêu sái đi đến trước phòng làm việc của Lục Cẩm Niên, nâng tay lên, dùng sức đẩy cửa ra, liền xông vào.

Lục Cẩm Niên đang ngồi ở trước bàn làm việc, nghe điện thoại, nghe được tiếng vang, nâng đầu một chút, thấy về mặt giận dữ của Hứa Gia Mộc, liền nói một câu vào điện thoại “Thật có lỗi”, rồi để điện thoại xuống, đứng lên, vòng qua bàn làm việc, đi tới cửa, đóng cửa

văn phòng bị Hứa Gia Mộc đẩy ra lại..

“Lục Cẩm Niên, anh đóng cửa làm cái gì? Là sợ nhân viên bên ngoài nghe thấy chuyện làm ghê tởm cửa anh sao?” Hứa Gia Mộc cũng chưa chờ Lục Cẩm Niên đóng xong cửa, liền nổi trận lôi đình tiến lên, một phen kéo cổ áo Lục Cẩm Niên, đáy mắt lóe ra hung ác thô bạo, biểu tình gần như dữ tợn mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên, anh đi a, đầu tiên là dụ mẹ tôi đầu tư toàn bộ hơn mười triệu vào bên trong, sau đó liền mượn cơ hội hạ thấp cổ phần tập đoàn Hứa thị, rồi tự mình thu mua vào! Thật không có nhìn ra được, trong bụng anh lại chứa nhiều chiêu như vậy, giấu đủ thâm a, mệt tôi nhiều năm như vậy, vẫn coi anh trở thành anh trai, cuối cùng anh lại đối với tôi như vậy, có phải hay không? Tôi nói cho anh biết, lúc trước mẹ anh làm một tiểu tam ti tiện, không phải mẹ tôi.....”

Một câu cuối cùng của Hứa Gia Mộc, khiến cho mặt Lục Cẩm Niên nháy mắt trở nên lạnh xuống dưới, đáy mắt anh nhiễm một tầng băng hàn tức giận, nhẹ giọng hỏi một câu: “Nói đủ sao?”

Cùng câu nói đĩnh đạc của mình, Lục Cẩm Niên nâng tay lên, một phen đẩy ra tay của Hứa Gia Mộc đang nắm cổ áo mình, giọng điệu nặng nề mở miệng nói: “Ở thời gian làm việc, tôi không nghĩ cùng cậu nói về chuyện riêng..... Cho dù là có thể đàm luận, tôi cũng sẽ không đàm luận với người hiện

tại không có lý trí, cho nên, nếu nói đủ, hiện tại liền rời đi cho tôi, tôi sẽ coi như vừa rồi cậu chưa nói cái gì!”

“Lục Cẩm Niên, anh ở khắp nơi tự cao tự đại trước mặt tôi, anh có tư cách gì mà tự cao tự đại trước mặt của tôi.....”

Hứa Gia Mộc còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên liền mạnh mẽ ở ra cửa văn phòng ở trước mặt, chỉ ra ngoài cửa: “Tôi lặp lại lần nữa, thời

gian làm việc công tôi không xử lý việc riêng, cho cậu hai lựa chọn, hoặc là tự mình đi, hoặc là tôi gọi bảo vệ đưa cậu đi!”

Chương 545: Yêu em 13 năm

[15]

Lúc Lục Cận Niên nói xong chữ cuối cùng, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa văn phòng một cái, sau đó liền nhìn thấy Kiều An Hào đứng ở cửa sắc mặt tái nhợt, cánh môi anh giật giật, ánh mắt liền dừng ở trên người của cô không có chuyển.

“Lục Cận Niên, anh tốt nhất nên cầu nguyện mẹ tôi không có việc gì, nếu ta mẹ có việc, tôi chắc chắn không để yên cho anh!” Hứa Gia Mộc nghiêng răng nghiêng lợi nói xong câu đó, liền dị thường tức giận xoay người, đi về phía bên ngoài cửa văn phòng.

Lúc Hứa Gia Mộc đi qua trước mặt Kiều An Hào, đáy lòng cô xuất hiện một chút hoảng hốt, rõ ràng chuyện này là Lục Cận Niên làm, nhưng mà cô lại cảm thấy giống như bản thân mới là người có lỗi Hứa Gia Mộc, nhỏ giọng mở miệng hô một tiếng: “Anh Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc nghe thấy âm thanh của Kiều An Hào, bước chân hơi hơi dừng một chút, cũng không dừng lại, nhìn thoáng qua cô.

Kiều An Hào theo bản năng xoay người, đuổi theo Hứa Gia Mộc, bắt lấy tay áo của anh ta: “Anh Gia Mộc, anh đừng tức giận.....”

Hứa Gia Mộc dừng lại bước chân, hai cánh môi mím chặt, trên mặt vẫn lộ ra một tầng lửa giận như cũ, anh ta muốn nói với Kiều An Hào cái gì đó, nhưng mà lúc này anh ta căn bản không có tâm tình nói gì đó, cuối cùng chỉ hơi hơi gật đầu một cái, sau đó đã dùng sức kéo tay áo mình từ trong tay Kiều An Hào ra, mại bước chân, không quay đầu lại đi về phía thang máy, rời đi.

Lục Cẩm Niên nhìn một màn trước mặt, cảm thấy có chút chói mắt, anh cúi đầu theo bản năng, nâng tay lên, sửa sang lại quần áo của mình vừa bởi vì Hứa Gia Mộc mà có chút loạn, thẳng đến nghe thấy tiếng vang từ thang máy

truyền tới, mới ngẩng đầu, lên tiếng nói với Kiều An Hào đang đứng ở cách đó không xa: “Vào đi.”

Kiều An Hào đứng ở tại chỗ đó một lúc lâu, mới xoay người, không rên một tiếng tiêu sái vào văn phòng Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên đóng cửa, chỉ vào sofa một chút, ý bảo Kiều An Hào tùy tiện ngồi, sau đó lại hỏi: “Muốn uống cái gì không?”

Kiều An Hào lắc lắc đầu, ngồi ở trên ghế sofa.

Lục Cẩm Niên đi đến trước bàn làm việc, một tay cầm điện thoại, thấp giọng phân phó vào bên trong một câu: “Một ly cà phê, một ly trà sữa.”

Lục Cẩm Niên tắt điện thoại, nhìn thoáng qua Kiều An Hào đang ngồi im lặng ở trên ghế sofa, chậm rãi đạp bước chân, đi tới trước mặt cô, ngồi xuống.

Kiều An Hào ngẩng đầu, nhìn ánh mắt Lục Cẩm Niên, hỏi: “Bác Hứa đầu tư vào công trình kia hơn mười triệu, đến cuối cùng sờ dĩ đối phương hủy hợp tác, là anh làm ?”

Lục Cẩm Niên không có mở miệng nói chuyện, trong phòng làm việc có vẻ có chút im lặng.

Đại khái qua khoảng ba phút, truyền đến một tiếng đập cửa, Lục Cẩm

Niên thanh thanh cổ họng, mở miệng nói: “Mời vào.”

Cửa bị đẩy ra, vào là thư ký của Lục Cận Niên, bưng một cái khay, đi đến trước ghế sa lon, đặt cà phê cùng sữa ở trên bàn, liền vô thanh vô tức lui đi ra ngoài.

Lục Cận Niên đặt sữa ở trước mặt của Kiều An Hào, rót cục cũng mở miệng trả lời vấn đề của Kiều An Hào: “Là tôi làm .”

Lục Cận Niên trả lời khẳng định chắc chắn, không có chút chần chừ, ngón tay Kiều An Hào run run một chút, nhìn chằm chằm ánh mắt của Lục Cận Niên hơi chớp mắt một chút, tiếp tục mở miệng hỏi: “Thị trường chứng khoán của tập đoàn Hứa thị, sở dĩ trượt giá lợi hại như vậy, cũng là do anh thao túng ở sau lưng?”

Lục Cận Niên vẫn không có cái lại, lần này trả lời muốn so với lần trước lưu loát hơn rất nhiều: “Đúng vậy.”

“Sau đó, ở lúc thị trường chứng khoán của tập đoàn Hứa thị trượt giá, anh thu mua lượng lớn cổ phần tập đoàn, mục đích vì muốn cướp lấy Hứa thị?” Lần này tốc độ hỏi của Kiều An Hào phá lệ chậm, cơ hồ nửa từng chữ từng chữ ra bên ngoài, thậm chí lúc cô hỏi xong những lời này, cô cảm giác được tim mình như ngừng đập, chỉ biết tập trung tinh thần theo dõi ánh mắt ánh mắt anh.

Chương 546: Yêu em 13 năm

[16]

Lần này Lục Cẩm Niên chỉ mở miệng nói một chữ, không có gì chần chờ hay do dự, đơn giản rõ ràng một chữ: “Đúng.”

Thật ra Kiều An Hảo rất hy vọng, mỗi vấn đề mà mình hỏi, sẽ đổi lấy phủ định của Lục Cẩm Niên, chỉ cần anh phủ định, chẳng sợ cô vừa mới đứng ở ngoài cửa chính tai nghe thấy được những lời nói của Hứa Gia Mộc, cô đều lựa chọn tin tưởng anh vô điều kiện, chỉ cần anh phủ định, cho dù tất cả các trang báo đều đưa tin anh thu mua cổ phần tập đoàn Hứa thị, cô cũng có thể giả ngu không biết, nhưng mà, cố tình không như mong muốn, cô hỏi ba vấn đề, ba vấn đề anh đều khẳng định với cô, thậm chí về mặt anh thực bình tĩnh, bình tĩnh giống như việc này, anh làm theo luân lý thường tình.

Cô biết có người ở sau lưng nhắm vào tập đoàn Hứa thị, nhưng mà cô có nghĩ cũng không có nghĩ đó là Lục Cẩm Niên.

Cô không hiểu nhiều lắm chuyện của anh, chỉ biết là con riêng của Hứa gia, nhưng mà lại ở trong Hứa gia, đi theo mẹ của mình lớn lên, dường như Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ không thích anh lắm, tuy rằng anh là đứa nhỏ của Hứa gia, nhưng là lại không biết nói bởi vì chuyện gì, không thể tiếp quản tập đoàn Hứa thị, anh và Hứa Gia Mộc quan hệ vẫn rất tốt, công ty của chính mình phát triển cũng rất tốt, anh vì sao đột nhiên không có dấu hiệu đoạt tài sản với Hứa Gia Mộc a.....

Cô còn nhớ rõ, khi mình gặp chuyện không may vào một đêm kia ở tập đoàn Hứa thị, còn nhắc qua với anh, lúc đó anh lạnh nhạt thong

dong như vậy, thậm chí lúc cô nói anh nên quan tâm Hứa Gia Mộc một chút, anh còn không có chần chừ mở miệng nói “Tốt”.

Trong khoảnh khắc này Kiều An Hào cảm thấy bản thân không hiểu việc làm trước mắt của Lục Cẩm Niên, cô liền mở miệng thì thào theo bản năng, hỏi một câu: “Vì sao? Vì sao anh muốn làm như vậy?”

Trong văn phòng im lặng hồi lâu, Lục Cẩm Niên quan sát vẻ mặt chết lặng của Kiều An Hào, anh có chút không rõ rốt cuộc trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, lúc này bên cạnh anh không có chứng cứ, anh không có chắc chắn khi

mình mở miệng giải thích, cô có thể tin tưởng anh hay không, nhưng anh vẫn mở miệng: “Kiều Kiều.....”

Lục Cẩm Niên vừa hô tên Kiều An Hào, chợt nghe thấy âm thanh chất vấn của cô, anh hơi cụp mí mắt xuống một chút, che lấp khổ sở ở đáy lòng, tuy rằng đã sớm biết lúc cô biết việc này, khẳng định sẽ nghi ngờ bản thân, nhưng mà lúc thật sự nghi ngờ, vẫn còn có chút bị thương.

Lục Cẩm Niên nuốt một ngụm nước miếng, làm cho bản thân không cần để ý nhiều như vậy, tiếp tục mở miệng giọng trầm thấp nói: “Tôi sở dĩ làm như vậy, là vì chúng ta”

Lục Cẩm Niên còn chưa nói xong, anh chợt nghe thấy âm thanh có chút kích động của Kiều An Hào: “Lục Cẩm Niên, anh làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, nếu đổi lại là anh Gia Mộc, anh ấy khẳng định sẽ không làm như vậy.....”

Kỳ thật con người khi động đến một số chuyện khó tin, khó tránh khỏi đầu óc rối loạn, Kiều An Hào lúc này, hoàn toàn bị Lục Cẩm Niên thừa nhận mà sụp đổ, nhưng mà cô lại không nghĩ rằng, đối lập với sự vô

tâm của cô, quả thực là muốn mạng của Lục Cẩm Niên.

Lời nói kế tiếp của Lục Cẩm Niên, liền cứ như vậy biến mất ở bên miệng, anh nhìn chăm chăm ánh mắt của Kiều An Hào, trở nên có chút phức tạp.

Hứa Gia Mộc gặp loại chuyện này, phát hỏa với anh, không tin anh, anh lý giải.

Cô nghe những lời của Hứa Gia Mộc, không tin anh, anh dễ dàng tha thứ.

Nguyên nhân trong lòng anh rõ ràng, anh muốn phá tan cảm nhận tốt đẹp của bọn họ về Hàn Như Sơ, cho nên anh mới làm như vậy

Nhưng mà cô lại so sánh anh đối lập với Hứa Gia Mộc, tin tưởng chắc chắn Hứa Gia Mộc sẽ không làm như vậy, mà không nghi ngờ rằng anh làm việc này là có ẩn tình?

Nguyên lai từ trước đến nay, ở trong lòng của cô, anh không bằng Hứa Gia Mộc, cho nên việc anh làm sao có thể chịu nổi? Chuyện làm sao chịu nổi!

Chương 547: Yêu em 13 năm

[17]

“Đủ, em nói đúng.....” Lục Căn Niên bỗng nhiên ôm lấy môi cười khế, anh nhìn chăm chăm đáy mắt Kiều An Hào, thoáng hiện một tia tự giễu :“Bất quá, thật đáng tiếc, tôi chung quy không phải Hứa Gia Mộc.”

Anh nghĩ đến khi Hứa gia gặp chuyện không may vào một đêm kia, cô ghé vào trong ngực của anh, nói với anh, khiến cho anh đi quan tâm Hứa Gia Mộc.

Anh nghĩ đến cô vừa xuất hiện ở cửa văn phòng của anh, đồng thời nhìn thấy anh và Hứa Gia Mộc, cô lại mở miệng hô tên Hứa Gia Mộc trước tiên.....

Cho dù là Hứa Gia Mộc và cô đã giải trừ hôn ước, cho dù anh đối tốt với cô như vậy, thì ở lòng của cô, Hứa Gia Mộc vẫn là tồn tại trọng yếu!

“Em khẳng định vẫn luôn suy nghĩ, nếu tôi có thể trở thành Hứa Gia Mộc, thì tốt rồi, đúng hay không?” Lục Căn Niên cảm giác được rõ ràng trong cơ thể mình có một cỗ ghen tị đang lan tràn, anh rất muốn khống chế tốt tính tình của chính mình, nhưng là cảm xúc lại bị lời nói so sánh vừa rồi của Kiều An Hào mà không thể khống chế, cũng chưa đợi cô phản ứng lại, giây tiếp theo giọng điệu anh mở miệng trở nên nghiêm khắc lạnh như băng: “Nhưng mà, Kiều An Hào, tôi nói cho em, tôi cả đời cũng không khả năng biến thành Hứa Gia Mộc!”

“Em đã để ý Hứa Gia Mộc như vậy, ngay bây giờ em đi mà tìm hắn.”

Lục Cẩm Niên vừa nói, vừa từ trên ghế salon đứng lên, kéo cánh tay Kiều An Hào, kéo cô tới trước cửa văn phòng, hung hăng đẩy ra ngoài.

Lực đạo của Lục Cẩm Niên rất lớn, thân thể cô lão đảo, đợi đến khi cô ổn định lại thân thể, cửa phía sau đã đóng sầm lại, sau đó Kiều An Hào nhìn cửa văn phòng đóng chặt, mới ý thức được mình vừa nói gì, bảo sao Lục Cẩm Niên tức giận như vậy.

Cô cũng không phải thật sự muốn lấy anh so sánh với Hứa Gia Mộc, chỉ là chuyện anh đột nhiên thu mua Hứa thị, nàng có điểm không thể chấp nhận, rõ ràng anh và Hứa Gia Mộc là anh em, anh vì sao ra tay liền ra tay, một chút tình cảm cũng không lưu đâu?

Kiều An Hào nhìn bộ phận thư ký cách đó không xa, tầm mắt đang nhìn về nơi này, hơi cúi đầu, xoay người đi đến trước văn phòng, đẩy cửa trước, phát hiện đã bị khóa trái, sau đó liền gõ cửa.

Kiều An Hào đợi khoảng nửa phút, không có thấy đáp lại, lúc chuẩn bị giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, cửa đột nhiên bị Lục Cẩm Niên từ bên trong mở ra.

“Lục Cẩm Niên...” Lục Cẩm Niên làm như không nhìn thấy Kiều An Hào, bước chân cực nhanh đi về phía thang máy.

Kiều An Hào vội vàng đổi kịp, mở miệng nhỏ giọng theo bản năng, giải thích với Lục Cẩm Niên: “Tôi không có ý tứ như anh nghĩ, tôi không cố ý so sánh anh với anh Gia Mộc, tôi chỉ...”

Kiều An Hào vì chuẩn bị cho buổi hẹn tối nay, cố ý đeo giày cao gót cao mười phân, tốc độ không thể bằng Lục Cẩm Niên, lời của cô còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên đã bước vào thang máy, đợi đến khi cô đuổi tới thang máy, cửa thang máy đã đóng, chậm rãi quay về.

Lục Cẩm Niên theo văn phòng đi ra, lúc đi qua bộ phận thư ký, có người ôm văn kiện đứng lên, muốn tìm anh ký tên, nhưng là vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh, lập tức sợ tới mức ngậm miệng lại, cúi đầu yên lặng ngồi lại vị trí của mình.

Lục Cẩm Niên dùng thang máy, một đường đi đến bãi đỗ xe, mở cửa xe của mình ra ngồi vào, sau đó dụng lực kéo cà vạt một chút, sau đó liền khởi động xe, thả chân ga rời đi.

-

Kiều An Hào cũng không biết mình ngồi ở trong phòng làm việc của Lục Cẩm Niên bao lâu, thẳng đến di động vang lên, cô mới hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Là Kiều An Hạ gọi điện thoại tới, nói cho cô chuyện Hàn Như Sơ bị đưa vào bệnh viện.

Tắt điện thoại, Kiều An Hào ở trong phòng làm việc của Lục Cẩm Niên ngây người trong chốc lát, mới đứng dậy, rời đi.

Lúc trợ lý của Lục Cẩm Niên cầm di động cùng bút ghi âm trở về, phát hiện trong phòng làm việc của Lục Cẩm Niên không có một bóng người, chỉ có hai chiếc chén sứ trên bàn trà, bên trong là trà sữa và cà phê đã không còn độ ấm, trợ lý cau mi lại, rời khỏi văn phòng, đi về phía bộ phận thư ký, lên tiếng hỏi: “Lục tổng đâu?”

“Lục tổng ở khoảng một giờ trước, đi ra ngoài.” Thư ký nói xong, lại bổ sung một câu: “Lúc Lục tổng đi ra ngoài, thoạt nhìn tâm tình đặc biệt không tốt.”

“Buổi chiều có ai tới sao?”

“Hứa tiên sinh đã tới.” Thư ký dừng lại một chút: “Nga, còn có Kiều An Hào, Lục tổng ở trong phòng làm việc hàn huyên vài câu với Kiều An Hào, đột nhiên tức giận đập cửa đi rồi.”

Trợ lý “Nga” một tiếng, mơ hồ như là nghĩ tới cái gì đó, đi trở về trong phòng làm việc của mình, xách một cái túi giấy, cũng ly khai truyền thông Hoàn Ảnh.

Chương 548: Yêu em 13 năm

[18]

Trợ lý theo Lục Cận Niên rất nhiều năm, về một ít thói quen trong cuộc sống của Lục Cận Niên, Kiều An Hào cũng không biết, nhưng mà anh ta lại rõ như lòng bàn tay.

Không cần chính mắt nhìn thấy, một mình dựa vào lời thuật lại của thư ký, trợ lý có thể đoán được, một giờ trước Lục Cận Niên và Kiều An Hào khẳng định là vì chuyện của tập đoàn Hứa thị mà bất hòa.

Lúc tâm tình Lục Cận Niên không tốt, thích chạy bộ, cho nên trợ lý trực tiếp lái xe đi phòng tập thể thao mà Lục Cận Niên thích.

Huấn luyện viên phòng tập thể thao biết anh ta, nhìn thấy anh ta đến đây, lập tức liền dẫn anh ta tới phòng tập riêng của Lục Cận Niên.

Hắn là huấn luyện viên phòng tập thể thao cũng nhìn ra được cảm xúc của Lục Cận Niên không tốt, cho nên vừa dẫn trợ lý đến trước cửa, liền dừng bước.

Trợ lý gõ gõ cửa, bên trong không có âm thanh truyền đến, sau đó xoay nắm cửa, đẩy ra, quả nhiên nhìn thấy Lục Cận Niên đang đeo tai nghe, chạy trên máy chạy bộ với tốc độ vô cùng nhanh.

Trợ lý cũng không có quấy rầy Lục Cận Niên, đặt chiếc túi mang theo trong tay ở một bên, sau đó ngồi ở trên ghế im lặng chờ.

Lục Cận Niên chạy được khoảng vạn bước, toàn thân đều ướt đẫm, mới ngừng lại được.

Trợ lý nhìn thấy anh đi tới, cầm một lọ nước khoáng, đưa cho Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên ngẩng đầu, uống ừng ực hơn nửa chai, theo động tác của anh, có vài giọt từ trên đầu rơi xuống.

Trợ lý thấy Lục Cẩm Niên uống nước xong, lập tức lấy ra di động của Lục Cẩm Niên và bút ghi âm từ trong túi ra: “Lục tổng, đây là đồ ngài cần.”

Lục Cẩm Niên cầm khăn mặt lau mồ hôi trên cổ xong, mới vươn tay, nhận lấy.

“Lục tổng, ngài cùng Kiều tiểu thư cãi nhau?”

Lục Cẩm Niên giống như là không có nghe thấy câu hỏi của trợ lý, chỉ giơ bút ghi âm lên bên tai, nghe xong một lần nội dung bên trong, xác nhận không có vấn đề gì, để lại lên trên ghế, sau đó rút một cái khăn tắm, đi về phía phòng tắm.

Khi nước ấm áp tẩy sạch hết mồ hôi trên người, Lục Cẩm Niên mới nhắm mắt lại suy nghĩ lại một lần những chuyện xảy ra vào buổi chiều.

Kỳ thật một màn buổi chiều kia, không phải là cảnh tượng mà anh mong muốn.

Cảnh tượng mà anh mong muốn, cũng có hình ảnh xấu nhất, chính là Kiều An Hào đối với anh chỉ trích và phẫn nộ, nguyên nhân vì anh sợ hình ảnh xấu nhất xảy ra, cho nên anh mới ghi âm lại nội dung trò chuyện của mình và Hàn Như Sơ.

Xế chiều hôm nay thất sách duy nhất, là anh phát tính tình với cô.

Anh sờ dĩ ra tay với tập đoàn Hứa thị, là bởi vì Hàn Như Sơ hại chết con của bọn họ thương tổn cô, cho nên lúc cô so sánh anh với Hứa Gia Mộc, anh rất tức giận.

Sau đó khi anh đứng ở trên máy chạy bộ, thể lực giảm, khi phát tiết xong cảm xúc trong cơ thể, anh mới ý thức được rõ ràng, sờ dĩ anh phát giận, hoặc nhiều hoặc ít là do khi Hứa Gia Mộc tìm đến anh, nói những lời ảnh hưởng, dù sao cũng em trai của anh, không có khả năng không cần, tuy rằng biết cậu ta do tức giận mới mắng mẹ anh là tiểu tam ti tiện, nhưng mà vẫn có chút..... Phần

nộ..... Sau đó ở trong khoảnh khắc Kiều An Hào mở miệng đó, mượn ghen tuông liền nổi giận với cô.

Chương 549: Yêu em 13 năm

[19]

Lục Cẩm Niên tắm xong, quần khăn tắm đi ra, trợ lý lập tức lấy quần áo mình đã chuẩn bị sẵn, đưa tới trước mặt của anh: “Lục tổng, đây là quần áo ngài phân phó tôi chuẩn bị cho ngài đêm nay cùng ăn cơm với Kiều tiểu thư.”

Trợ lý cố ý nhấn mạnh những từ “Đêm nay” và “Ăn cơm”, quả nhiên sau đó, anh ta liền nhìn thấy được đáy mắt Lục Cẩm Niên chợt lóe ra một tia ảo não.

Rõ ràng lúc trước trợ lý còn nhắc nhở qua anh, nếu chuyện tình thu mua Hứa thị bị lộ, Kiều An Hào và anh nháo không thoải mái làm sao bây giờ? Anh còn mở miệng nói anh sẽ xử lý. Kết quả đâu? Giận dữ, mất đi tính nhẫn nại, xoay người rời khỏi, đây là kết quả xử lý của anh?

Lục Cẩm Niên giật giật cánh môi, tiếp nhận quần áo từ tay trợ lý lại không xoay người bước vào phòng thay quần áo, ngược lại cầm di động ở trên ghế, tìm số điện thoại của Kiều An Hào, lúc chuẩn bị gọi điện thoại thì lại đột nhiên dừng lại, cuối cùng đổi thành nhắn tin: [Thực xin lỗi.]

Thực xin lỗi, cảm xúc quá khích . Thực xin lỗi, thiếu tính nhẫn nại.

Cùng với cảm xúc tiêu cực biến mất, lý trí từ từ thức tỉnh, từng ấy năm tới nay, anh vẫn cảm thấy chính mình rất trấn định, nhưng là duy độc lúc đụng tới Kiều An Hào, cảm xúc tổng hội khắc chế không được trở nên kích động cùng mãnh cảm.

Lục Cẩm Niên nắm chặt di động, trầm tư một hồi, tiếp tục đánh một hàng chữ: [Kiều Kiều, đêm nay lúc ăn cơm, chúng ta nói chuyện thật tốt.]

Lục Cẩm Niên nhìn thấy nhắc nhở đã gửi tin nhắn thành công trên màn hình di động, liền đưa điện thoại di động thả lại ghế trên, đứng lên, lúc chuẩn bị đi phòng thay quần áo, lại nhớ tới mình còn không có nói địa chỉ cho Kiều An Hào, vì thế lại cầm lên di động gửi đi một tin nhắn: [Lệ Cảnh Hiên, tôi chờ em.]

Gửi xong tin nhắn, Lục Cẩm Niên thở ra một hơi thật dài, vẻ lo lắng thời gian dài như vậy, có rất nhiều chuyển biến tốt đẹp, sau đó bước vào phòng thay quần áo.

Kiều An Hào nhận điện thoại của Kiều An Hạ, biết Hàn Như Sơ vì chuyện của tập đoàn Hứa thị, chịu đả kích quá nặng, nằm trên giường không dậy nổi.

Tuy rằng Kiều An Hào cùng Hứa gia không có quan hệ huyết thống gì, nhưng từ lúc cô vừa sinh ra hai gia tộc liền tiếp xúc thập phần chặt chẽ, mấy năm nay, Hàn Như Sơ luôn luôn đối xử tốt với cô, hiện nay bà ấy sinh bệnh, cô hẳn là nên đi xem, nhưng là đợi đến lúc cô đến cửa Hứa gia, cả người muốn lại lùi lại, cái loại này ở cửa văn phòng của Lục Cẩm Niên, khi nhìn thấy Hứa Gia Mộc cảm thấy áy náy cùng kích động, từ trong lòng của cô lại lan tràn đi ra.

Tuy rằng chuyện là do Lục Cẩm Niên làm, tuy rằng quan hệ hiện tại của cô và Lục Cẩm Niên khó bề phân biệt ái muội không rõ, nhưng mà ở trong lòng của cô, cô lại theo bản năng đem anh trở thành người nhà, cho nên việc làm của anh, cô tổng cảm thấy chính mình cũng có phần.

Kiều An Hào đứng ở cửa Hứa gia, chần trừ hồi lâu, mới hít sâu một hơi, nhấn chuông cửa.

Người hầu Hứa gia mở cửa, hẳn là biết cô tới thăm Hàn Như Sơ, mang cô vào cửa đổi giày, chỉ lên trên lầu, nói:“Phu nhân ở trên đó.”

Kiều An Hào nhẹ nhàng gật đầu một cái, mang theo thực phẩm dinh dưỡng mà mình mua ở trên đường, lên lầu.

Cửa phòng đóng, Kiều An Hào đẩy cửa đi vào, nhìn thấy quán gia của Hứa gia đang sắp xếp lại đồng thuốc bổ chất đồng trên bàn trà, chắc là có người vừa mới đến thăm Hàn Như Sơ mang đến .

Hàn Như Sơ nằm ở trên giường, sắc mặt vô cùng tái nhợt, có lẽ bởi vì kích động quá lớn, cả người không tinh thần, thoát nhìn so với bình thường già đi rất nhiều, Hứa Gia Mộc canh giữ ở bên giường, đang ở xoa bóp giúp bà.

Chương 550: Yêu em 13 năm

[20]

Nhìn thấy Kiều An Hào vào đầu tiên, là quản gia của Hứa gia: “Tiểu Kiều tiểu thư, ngài lại đây?”

Kiều An Hào xé ý cười một chút, nhẹ nhàng gật đầu một cái, đặt thực phẩm dinh dưỡng mình mang đến ở bên cạnh nơi mà quản gia đang phân loại thuốc bổ.

Hàn Như Sơ đẩy tay Hứa Gia Mộc đang mát xa trán ra, ngồi dậy, vỗ vỗ vị trí mép giường bên cạnh mình, nói: “Lại đây ngồi.”

“Bác Hứa, anh Gia Mộc.” Kiều An Hào hiểu biết đi qua, lên tiếng chào, mới ngồi xuống.

Hàn Như Sơ liếc mắt nhìn thực phẩm dinh dưỡng mà Kiều An Hào buông xuống một cái, ngữ khí có chút suy yếu, nhưng mà lời nói lại thập phần hiền lành: “Kiều Kiều, cháu đã tới rồi, còn mang cái gì vậy?”

Hứa Gia Mộc sẵn sóc cầm một cái đệm đặt ở sau lưng Hàn Như Sơ: “Còn không phải Kiều Kiều quan tâm mẹ.”

Quản gia sắp xếp đang lại thực phẩm dinh dưỡng, nói tiếp lời của Hứa Gia Mộc: “Phu nhân nhìn Kiều tiểu thư lớn lên, từ nhỏ liền yêu thương tiểu Kiều tiểu thư, từ lúc ba mẹ Kiều tiểu thư qua đời, mấy năm nay phu nhân đối xử với cô ấy như con gái mình, đương nhiên trong lòng Kiều tiểu thư quan tâm phu nhân.”

Kiều An Hào nghe được lời của quản gia, áy náy dưới đáy lòng càng dày đặc hơn, cô cụp mi mắt xuống một chút, miễn cưỡng cười trừ, quan tâm hỏi một câu: “Bác Hứa, thân thể bác có khỏe không?”

Mặt Hàn Như Sơ mang ý cười, chắc là bởi vì sinh bệnh, thiếu mạnh mẽ vang dội của ngày thường, âm thanh mở miệng thanh trở nên ôn hòa vô cùng:

“Không có việc gì, lúc ấy cảm xúc hơi xúc động, cả người không biết vì sao lại hôn mê bất tỉnh.”

Quản gia có chút tức giận nói: “Cái gì kêu không có việc gì, lừa giận công tâm, cảm tạ phu nhân phúc lớn mạng lớn, nếu không phải lúc ấy cố gắng liền trực tiếp bị tức chết rồi.....”

“Không cần nói hươu nói vượn ở trước mặt bọn nhỏ!” Hàn Như Sơ đột nhiên lớn tiếng đánh gãy lời của quản gia, bởi vì kích động, bắt đầu dồn dập ho khan.

“Mẹ!”

“Bác Hứa!”

Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc đồng thời vươn tay, đi vồ vồ phía sau lưng Hàn Như Sơ, Hàn Như Sơ ôm ngực, thở dốc một trận, mới lấy lại sức, ngữ điệu vẫn ôn nhu như cũ: “Ta không có việc gì, lớn tuổi, khó tránh khỏi sinh lão bệnh tử, hôm nay chỉ là vừa khéo.”

Quản gia có phần đau lòng nói: “Phu nhân, đến lúc này, ngài còn che lấp cái gì? Cái tạp chủng kia gọi điện thoại đến đây, rõ ràng vì muốn ngài tức giận, hấn như hổ rình mồi gia sản của tiểu thiếu gia, hấn chính là một con người nham hiểm..... Lúc trước tiểu thiếu gia của chúng ta không nên cứu mạng của cái tạp chủng kia!”

Quản gia một ngụm một cái tạp chủng, Kiều An Hào nghe cau mi lại một chút, có chút kinh ngạc hỏi: “Cứu mạng gì vậy?”

“Kiều tiểu thư, việc này ngài hẳn cũng không biết, năm 3 tuổi kia, tiểu tạp chủng kia bị bệnh, bệnh ung thư máu, là tiểu thiếu gia của chúng ta hiến tủy cho hẳn, nếu không phải có tiểu thiếu gia của chúng ta, hẳn sẽ chết! Lúc ấy còn

nói, không có quyền thừa kế tài sản Hứa gia, cũng không thể nhận tổ quy tông, cũng không thể tiến vào cửa Hứa gia, kết quả tạp chủng kia chế giễu, hiện tại trực tiếp động thủ đoạt!”

Năm Lục Cẩm Niên 3 tuổi, bị bệnh ung thư máu, là Hứa Gia Mộc hiến tủy cứu mạng anh?

Khó trách nhiều như vậy năm, Lục Cẩm Niên vẫn luôn không hề quay về Hứa gia, lúc cô đến trường, còn buồn bực, Hứa gia giàu có như vậy, vì sao thoát nhìn bộ dáng của Lục Cẩm Niên thực nghèo khó, mặc dù cô quan hệ tốt với Hứa Gia Mộc, nhưng mà này là việc riêng của gia tộc họ, nhưng cô vẫn không biết.

Chương 551: Yêu em 13 năm

[21]

Cô cũng không biết, lúc Lục Cẩm Niên còn nhỏ, thậm chí đã từng trải qua như vậy.

Đáy lòng Kiều An Hào hơi hơi run lên, xen lẫn đau lòng nói không nên lời.

Quản gia tựa hồ vô cùng tức giận, ở chỗ này lại nhải trách cứ Lục Cẩm Niên: “Thật sự không biết cái dạng tiện phôi gì sinh ra tiện loại này.....”

Tuy rằng những lời này là mắng Lục Cẩm Niên, nhưng mà trong lòng Kiều An Hào khi nghe xong thập phần khổ sở, giống như là có vô số kim đâm vào lòng của cô, đau đến xương tủy.

Kiều An Hào đột nhiên không muốn nghe bọn họ bàn luận về chuyện tình của Lục Cẩm Niên, liền đứng lên, lấy cơ đi toilet, từ trong phòng ngủ đi ra, lúc đi qua cửa, Kiều An Hào còn nghe thấy âm thanh tức giận của quản gia truyền

đến: “Tiểu thiếu gia mấy năm nay không công đối tốt với cái tạp chủng kia như vậy.....”

Kiều An Hào đi xuống toilet ở dưới lầu, trước khi vào toilet, vừa lúc nghe thấy một người phụ nữ trẻ tuổi ở Hứa gia đang gọi điện thoại, hình như là cùng lão công của mình hẹn đêm nay trở về cùng nhau trải qua lễ tình nhân đêm thất tịch, lão công của người phụ nữ ấy ở nhà chuẩn bị cơm tối, hỏi cô ấy muốn ăn chút gì, cô ấy cầm di động,

về mặt hạnh phúc tự mình nghĩ tên món ăn.

Kiều An Hào cố ý lưu ý liếc mắt nhìn người hầu kia một cái, phát hiện cô ấy vén hai cái mái tóc xinh đẹp, còn đồ trang sức vô cùng trang nhã.

Kiều An Hào đi vào toilet, sau khi đi WC, đứng ở trước bồn rửa tay lúc định đi ra, nhìn thoáng qua mình trong gương, kiểu tóc và trang điểm đã làm tỉ mỉ, cô vốn có dung nhan hoàn mỹ sau khi trang điểm lên càng trở lên tinh xảo động lòng người.

Cô nhớ tới, sở dĩ mình dụng tâm chuẩn bị như vậy, là vì đêm nay sẽ cùng ăn tối với Lục Cảnh Niên trong lễ tình nhân đêm thất tịch.

Cô còn muốn chuẩn bị thêm, rõ ràng thợ trang điểm đã xử lý rất hoàn mỹ cho bản thân, nhưng mà cô cố tình bới lông tìm vết càng muốn hoàn mỹ hơn, thậm trí trước khi ra khỏi nhà, cô còn lấy hết quần áo trong tủ ra thử một lần, chỉ vì muốn đem những gì tốt đẹp nhất của bản thân đến trước mặt anh.

Tâm trạng lúc ấy của cô, là phức tạp, bất an, rung động, chờ mong, khẩn trương, còn kèm theo nhè nhẹ ngọt ngào.....

Kiều An Hào không yên lòng rửa tay, trở lại trên lầu, còn chưa đẩy cửa, chợt nghe âm thanh của Hàn Như Sơ từ trong phòng ngủ truyền đến: “Lúc trước mẹ đã nói với con, là không nên thân cận quá với nó, hiện tại thì tốt rồi, cái gì con cũng bị mất, mấy năm nay thoát nhìn nó coi con là em trai, trên thực

tế lại thừa cơ hãm hại con, nó chính là luôn luôn chờ đến một ngày để cười nhạo con..... Nay khẳng định là con mẹ dê tiện của nó dạy cho nó, con đàn bà dê tiện kia không đoạt được đồ của ta, khiến cho con của cô ta đến đoạt đồ của con ta.....”

“Đủ!” Hứa Gia Mộc vẫn trầm mặc, đột nhiên có chút câu kính mở miệng: “Hai người các ngươi rốt cuộc nói xong chưa, mẹ của Lục Cẩm Niên đều đã chết gần 20 năm , làm sao có thể dạy hấn làm việc này? Lại nói, hấn cũng không có làm tuyệt tình như vậy? Tốt xấu gì cũng lưu lại con ở Hứa thị!”

Sau lời nói của Hứa Gia Mộc, cửa phòng ngủ bị mở ra.

Kiều An Hào cảm nhận được một cỗ gió thổi đến, sau đó liền nhìn thấy Hứa Gia Mộc vẻ mặt trầm thấp từ bên trong đi ra.

“Anh Gia Mộc.....”

Hứa Gia Mộc thờ ơ, không có phản ứng gì, trực tiếp bước chân xuống lầu, rời đi.

Kiều An Hào lại hô một tiếng tên Hứa Gia Mộc, theo bản năng muốn đuổi kịp, Hứa Gia Mộc ngừng bước chân lại, vịn vào thang lầu, quay đầu, có chút suy sút nói: “Kiều Kiều, trong lòng anh có điểm phiền, anh nghĩ một người đi ra ngoài hút điếu thuốc.”

Chương 552: Yêu em 13 năm

[22]

Về Lục Cẩm Niên, tâm trạng của Hứa Gia Mộc thật có chút mâu thuẫn.

Người đàn ông ít nhiều đều có điểm xúc động cùng bao che khuyết điểm tính tình, lúc hắn biết Hứa thị bị anh lấy đi, hắn đi tìm anh là cũng muốn hỏi anh vì sao muốn làm như vậy. Nhưng mà khi hắn đi đến dưới lầu truyền thông

Hoàn Ảnh, nhận được điện thoại, biết mẹ đầu tư và thị trường chứng khoán của Hứa thị là do anh ở sau lưng giở trò quỷ, thậm chí lúc mẹ vì tức giận mà ngắt xiu, máu liền nóng lên, lúc ấy tức giận nói bừa, thậm chí cũng nghĩ, tình cảm anh em nhiều năm của mình và Lục Cẩm Niên coi như xong, nhưng mà khi mẹ và quản gia kẻ xướng người hoạ nói không tốt về anh, hắn vẫn có chút phần nộ.

Trong lòng Hứa Gia Mộc đột nhiên có chút khổ sở, Lục Cẩm Niên đối xử với hắn như vậy, hắn vẫn có chút luyến tiếc người anh cùng ba khác mẹ này..... Hứa Gia Mộc nâng tay lên chà xát mặt mình, nuốt một ngụm nước miếng, mang theo vài phần vô lực nói: “Kiều Kiều, em đi vào nói chuyện với mẹ anh, vừa nãy anh nói chuyện hơi nặng, hiện tại khẳng định bà ấy rất khó chịu.”

Kiều An Hào nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hứa Gia Mộc liền bước chân, xuống lầu, đi ra khỏi nhà, tìm một cây ở trong sân, dựa vào gốc cây, châm một điếu thuốc, sau đó lúc sương khói lượn lờ, hắn nhớ tới trước đây, tại ngay cây phong này

chơi pháo bông, hấn nghịch ngợm gây sự, suýt nữa bị phỏng hai mắt của mình, là người anh trai hay trầm mặc ít nói bộ dạng xinh đẹp kia, đột nhiên vươn tay, cầm cây pháo bông, lúc ấy hấn là tiểu hoàng đế của Hứa gia, hấn vừa khóc thì lập tức tất cả mọi người sẽ vây quanh hấn, cho dù qua nhiều năm như vậy, hấn đều nhớ rõ, lúc ấy hấn được mọi người vây xung quanh đưa trở về nhà, quay đầu một chút, thấy được một màn mà cho đến nay hấn cũng không thể quên, một mình anh cô đơn đứng dưới cây phong này, biểu tình vẫn đăm đăm như cũ, hấn bởi vì đau đớn, bàn tay hấn vừa cầm pháo bông, vẫn không ngừng run run .

Nghĩ đến đây, khóe mắt Hứa Gia Mộc nổi lên một tia ướm át, hấn dùng hết toàn lực mạnh hút một ngụm thuốc.

Trở lại phòng ngủ, quản gia đang khuyên Hàn Như Sơ, Kiều An Hảo ngồi ở bên cạnh giường, cũng nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói phụ họa hai câu, nhưng mà suy nghĩ lại thỉnh thoảng phiêu xa, trong đầu lão đảo tất cả đều là thân ảnh của Lục Cẩm Niên.

Lúc anh 3 tuổi, bị bệnh ung thư máu, Hứa Gia Mộc cứu anh..... Hứa Gia Mộc đã cứu mạng của anh, vì sao anh lại ra tay với ân nhân cứu mạng của mình? Hơn nữa, nếu anh thật sự muốn đối phó Hứa gia, thì có thể diệt cỏ tận gốc, vì sao còn muốn cho Hứa Gia Mộc ở lại Hứa thị?

Thẳng thắn mà nói, lúc cô mở miệng hỏi ba sự việc có phải do anh làm hay không, anh thẳng thắn như vậy, nghe câu trả lời từ anh so với lúc nghe thấy tin tức càng làm cho cô chấn động hơn, trực tiếp làm cho cô không có gì để hỏi cũng không có năng lực để phản ứng, hiện tại bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút lời nói vừa rồi của quản gia và Hứa Gia Mộc, đáy lòng Kiều An Hảo một tầng nghi hoặc, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

Đến buổi chiều, bởi vì một bên là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, một bên là người đàn ông cô yêu nhất, tiềm thức của cô không muốn đối mặt với cục diện như vậy, cho nên mới không khống chế được cảm xúc, bởi vì rất kích động, nên cô không có chú ý lời nói của mình, cũng không có chú ý tới lúc ấy anh nói gì..... Hiện tại nhớ đến, tựa hồ lúc cô nói ra “Hứa Gia Mộc sẽ không làm như vậy”, dường như anh có nói gì đó với cô? Có thể là anh giải thích với cô hay không?

Chương 553: Yêu em 13 năm

[23]

Kiều An Hào nghĩ đến đây, nhịn không được liền lấy điện thoại di động ra, thấy không có cuộc gọi nhớ cũng không có tin nhắn, đáy lòng nhịn không được có chút uể oải.

Cô thật là vô tâm, nhưng mà anh lại phần lộ như vậy, cô đuổi theo anh đến tận bãi đỗ xe, anh cũng không chịu nghe cô giải thích, đến bây giờ, cũng không có liên hệ với cô..... Là còn đang tức giận sao?

Yêu 13 năm, thật vất vả mới có một cái lễ tình nhân đêm thất tịnh, lại tức giận như vậy, đêm nay ăn cơm, chẳng phải là để lỡ sao?

Kiều An Hào nghĩ đến đây, trong lòng nhất thời có chút hoảng.

Cho dù buổi chiều anh rất tức giận, nhưng mà cô cũng đã nói cô sai rồi, bằng không cô chủ động nói lời xin lỗi, sẽ tốt đi..... Đợi đến lúc ăn cơm, cô thật tốt hỏi anh một chút, vì sao muốn làm như vậy, nếu thật là bởi vì ân oán của ba mẹ, cô có thể khuyên bảo anh, nói lời xin lỗi Hứa Gia Mộc, sau đó quan hệ giữa hai anh em bọn họ có thể sẽ tốt đẹp như trước.....

Bằng không, thật có chút không cam lòng, cô chờ đợi ăn cơm tối cả một ngày, liền cứ như vậy không có.

Kiều An Hào nghĩ, đi xuống lầu mở di động, tìm số điện thoại của Lục Căn Niên, biên soạn một cái tin nhắn, đánh một chữ “Uy” trước, sau đó lại cảm thấy không đủ thành ý, sợ Lục Căn Niên không tha thứ cho mình, không nhìn tin nhắn, vì thế liền xóa đi, sau đó nghiêng đầu,

nghĩ nghĩ, hoàn toàn quên Hàn Như Sơ một bên.

Kiều An Hảo đi khoảng một phút đồng hồ, mới sắp xếp được từ ngữ tốt, cúi đầu, bắt đầu gõ lên di động: “Buổi chiều là tôi quá kích động, thực xin lỗi, anh nói đêm nay mời tôi ăn cơm, đến lúc đó chúng ta nói chuyện thật tốt, có thể chứ? Bây giờ tôi trở về nhà chờ anh.....”

“Kiều Kiều.”

Hai chữ “Được không” Kiều An Hảo còn chưa kịp đánh ra, Hàn Như Sơ lại đột nhiên lên tiếng kêu tên cô.

Kiều An Hảo không yên lòng lên tiếng, tay vẫn đặt trên màn hình di động như cũ, sau đó cánh tay bị quản gia nhẹ nhàng vỗ vỗ, cô mạnh hoàn hồn, nhìn về phía Hàn Như Sơ: “Bác Hứa, có chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là khát nước, muốn nhờ cháu đi rót hộ bác ly nước.” Về mặt Hàn Như Sơ ôn hòa nở nụ cười: “Nếu cháu có việc, thì ta bảo Vân đi đi.”

“Không, để cháu đi.” Kiều An Hảo vội vàng khóa màn hình di động, nhét vào trong túi, cầm ly thủy tinh bên cạnh, ngay lập tức đi xuống lầu.

Kiều An Hảo rót một ly nước, trên đường đi trở lại phòng ngủ, trong đầu nghĩ đến mình mới đánh được một nửa còn một nửa tin nhắn chưa đánh xong, có vấn đề gì không.

Một khúc quanh ở thang lầu của Hứa gia, mặt trên bị tường che khuất, Kiều An Hảo bùng ly thủy tinh, cho nên sẽ không vin tay vào thành thang, lúc tới chỗ quẹo, quản gia đột nhiên từ sau vách tường ôm túi lớn túi nhỏ đi ra, đứng giữa, thẳng tắp đụng vào Kiều An Hảo.

Sự tình phát sinh thật sự đột nhiên, trên tay Kiều An Hào đang bung ly nước, trong đầu lại đang suy nghĩ chuyện của mình, căn bản không có để ý thấy sau vách tường có người, lực đạo của quản gia rất lớn, tốc độ rất nhanh, chân của cô chuẩn bị bước lên bậc cầu thang đột nhiên đập vào một khoảng không, cả người không báo được liền ngã lăn xuống cầu thang..

Kiều An Hào bị dọa đến kinh hô một tiếng, bên tai mơ hồ truyền tiếng gọi âm ỉ của quản gia “Kiều tiểu thư”, đầu đập thật mạnh vào sàn, di động trong túi rơi ra, dừng ở cạnh tay của cô.

Kiều An Hào không cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy người có chút khinh phiêu phiêu, hai gò má dán lên sàn, dính máu , tản ra hương vị của máu.

Chương 554: Yêu em 13 năm

[24]

Đầu óc của cô rất thanh tỉnh, có thể cảm giác được rõ ràng thể lực của mình đang từ từ xói mòn, ngay cả đến ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, trong lòng của cô hiện lên một tia khủng hoảng, trong cơ thể chỉ còn lại có một cái ý niệm, chính là gửi đi đoàn tin nhắn con chưa viết xong kia cho Lục Cẩm Niên.

Cô nghĩ, có lẽ đây là lần cuối cùng cô nói chuyện với anh.

Kiều An Hào cố gắng nâng tay lên, muốn chạm vào chiếc di động ở bên cạnh, nhưng mà ở trong nháy mắt ngón tay của cô nhúc nhích kia, toàn thân của cô mỗi một chỗ đều kêu gào lên đau đớn đến tận xương tủy, cô chịu đựng đau đớn, mất rất lớn khí lực, rốt cục mới đụng vào được di động, nhưng mà ngay cả một chút sức lực để cầm di động cô cũng không có, cuối cùng chỉ có thể đưa điện thoại di động kéo dài tới trước mặt của mình, vừa mới ấn sáng màn hình, trước mắt của cô là một màu đen, cả người hoàn toàn mất đi ý thức.

Sau khi Kiều An Hào hôn mê, có liên tục ba tiếng nhắc nhở có tin nhắn, leng keng leng keng vang lên, trên màn hình di động của cô, xuất hiện ba tin nhắn gửi đến của Lục Cẩm Niên.

[thực xin lỗi.]

[Kiều Kiều, đêm nay lúc ăn cơm, chúng ta thật tốt nói chuyện.]

[Lệ Cảnh Hiên, tôi chờ em.]

Có hai người hầu đang ở trong phòng nấu cơm, nghe được tiếng thét chói tai từ bên ngoài truyền đến, vội vàng vàng chạy đi ra, nhìn thấy quản gia đang nâng cổ chân ngồi ở trên cầu thang, tê tâm liệt phế hô “Kiều tiểu thư”, mà tay Kiều An Hảo đặt trên điện thoại di động, nằm bên trong một vũng máu trên thang lầu.

Sàn nhà màu trắng, nhiễm một mảnh màu đỏ tươi, thoạt nhìn hình ảnh rất ghê người.

Hai người người hầu sửng sốt khoảng 3 phút, trong đó có một người phản ứng nhanh phục hồi lại tinh thần, nghiêng ngả lão đảo chạy ra khỏi nhà, hướng về phía Hứa Gia Mộc đang đứng ở bên ngoài thất kinh hô: “Tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia, không tốt, Kiều tiểu thư từ trên cầu thang ngã xuống”

Ngón tay Hứa Gia Mộc hung hăng run run một chút, trực tiếp ném điếu thuốc cháy được một nửa xuống đất, liền chạy vọt vào trong nhà, bởi vì người hầu kêu anh đứng ở cửa, cản đường của anh, anh trực tiếp một phen đẩy ra

người hầu kia, sau đó liền nhìn thấy Kiều An Hảo nằm trên một mảnh máu đỏ.

Trong nháy mắt sắc mặt Hứa Gia Mộc trở nên tái nhợt, anh giống như nổi điên nhìn về phía người hầu đang đứng ngây ngốc lớn tiếng rống lên một câu: “Xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương!”

Sau đó bỏ nhào về phía trước, vọt tới trước mặt của Kiều An Hảo, ngón tay run run một phen bế Kiều An Hảo từ dưới đất đứng lên, cái gì cũng không làm liền chạy xông ra bên ngoài cửa.

Hàn Như Sơ liếc mắt nhìn quản gia một cái, quản gia lập tức hiểu nâng tay lên, chống tay xuống sàn đứng lên, khập khiễng lên lầu.

Hàn Như Sơ nhìn bộ dáng khập khiễng của quản gia, cau mi lại, tiến vào phòng ngủ, rồi lên tiếng hỏi: “Không phải nói cô chỉ cần làm bộ thòi sao, giả dạng làm chính mình bị thương là tốt rồi, làm sao bây giờ lại bị thương thật roi?”

“Lúc đụng vào Kiều tiểu thư, dùng lực quá lớn, xoay cổ chân không cẩn thận.”

Hàn Như Sơ gật gật đầu, vừa mới chuẩn bị mở miệng, phòng ngủ đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa: “Phu nhân.”

Hàn Như Sơ ngồi ở trên giường trước, giả bộ bị bệnh, rồi mới lên tiếng: “Tiến vào.”

Người hầu cầm một chiếc di động, đưa tới trước mặt của Hàn Như Sơ, nhỏ giọng nói: “Di động này hình như là của Kiều tiểu thư.”

Hàn Như Sơ nhìn đến trên điện thoại di động dính đầy vết máu, mặt mày lúc đó xẹt qua một tia ghét bỏ, chỉ vào bàn trà, ý bảo người hầu đặt ở nơi đó, sau đó mở miệng nói: “Vừa mới vân di sốt ruột xuống lầu, không cẩn thận đụng phải Kiều Kiều, vân di cũng bị thương ở chân, cồ đỡ vân di về phòng của mình nghỉ ngơi thật tốt.”

Đợi đến khi quản gia và người hầu đều rời khỏi phòng ngủ, Hàn Như Sơ mới thu hồi vẻ mặt mệt mỏi của chính mình, nâng nâng cằm, ánh mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, thoáng hiện một tia ngoan lệ cùng trào phúng.

Nếu không phải lúc bà ta nói chuyện với Kiều An Hào, thoáng nhìn qua màn hình di động của cồ thấy nội dung tin nhắn, bà ta vẫn thật không nghĩ tới,

Chương 555: Yêu em 13 năm

[25]

Sau khi Kiều An Hảo và Lục cần Niên giả làm vợ chồng, hai người thật sự ở cùng nhau, còn hẹn tối nay cùng nhau ăn com.

Đêm nay là đêm thất tịch của lễ tình nhân...Đây là có ý

nói bọn họ là tình nhân sao?

Lục Cần Niên nếu vi con của hấn, phản kích không lưu tình với bà ta như vậy, bà ta sao có thể từ bỏ ý đồ? Một cái tập chủng vốn không nên tồn tại trên thế giới này, dựa vào cái gì có thể có một ngày xuôi thuyền thuận gió như thế?

Hấn không bỏ qua cho bà, không cho con của bà dễ chịu, hấn cũng đừng mơ tưởng dễ qua!

Hấn không phải thích Kiều An Hảo sao? Tốt lắm a...

Kia bà khiến cho lễ tình nhân của hấn, ném thứ tư vị lỗ hẹn của người phụ nữ mà hấn yêu nhất...

Hàn Như Sơ nghĩ đến đây, khoe môi gợi lên một tia ý cười âm lãnh, đáy mắt thoáng hiện một tia hết giận, sau đó cầm điện thoại lên, gọi cho một số điện thoại, giả bộ kích động, đối với bên kia điện thoại nói: “An Hạ sao? Là

ta, bác Hứa đây...Là Kiều Kiều đã xảy ra chuyện, lúc

nó vừa mới lên cầu thang, đụng phải vôn di, sau đó từ trên

cầu thang ngã xuống...Gia Mộc đã đưa nó đi bệnh viện

...Ừh...Ta cũng rất lo lắng, tình huống thoát nhìn có chút không tốt...Thật sự xấu hổ, ở nơi này của ta lại

xuất hiện loại chuyện ngoài ý muốn này...”

Trợ lý mua mẫu tây trang mới nhất của Armani, màu xanh da trời.

Lục Cẩm Niên da trắng nõn, mặc ở trên người, thêm thân hình mạnh mẽ anh tuấn, giống như vương tử từ trong lâu đài bước ra.

Nhưng mà mới sáu giờ rưỡi, thời gian đến giờ Lục Cẩm Niên hẹn Kiều An Hào ăn cơm, còn một giờ, xe đã vững vàng đứng ở cửa “Lệ Cảnh Hiên”.

Vì để không khí tỏ tình, lãng mạn mà lại im lặng, Lục Cẩm Niên trực tiếp bao cả tầng cao nhất của “Lệ Cảnh Hiên”, cho nên lúc hấn từ thang máy lên tầng cao nhất, “Lệ Cảnh Hiên” vốn ồn ào náo nhiệt, phá lệ yên tĩnh.

Quản lý dẫn Lục Cẩm Niên đi đến bàn mà anh ta đã sắp xếp trước, đẩy cửa gỗ ra, vòng qua nội thất, kéo ra bức màn, lập tức liền nhìn thấy cảnh đêm.

Lễ tình nhân đêm thất tịnh năm nay, thời tiết phá lệ tốt, đèn với đủ màu sắc ánh sáng ngọc, ánh trăng sáng tỏ, cách đó không xa đèn đuốc huy hoàng ở cổ cung, những cây nến trên sân thượng sáng lung linh, phía trên cũng treo đầy đèn màu sáng rực rỡ, buổi sáng máy bay đua hoa tươi tới, hương khí tràn ngập.

Quản lý đưa Lục cần Niên tiến vào, liền lui đi ra ngoài, Lục Cần Niên đi đến trước sân thượng, anh tuân thủ quy luật nam trái nữ phải, ngồi ở vị trí bên trái, đá cẩm thạch trên mặt bàn theo phong cách Châu Âu, cây pháo bông kiêu diễm ướn át cùng với ánh nến lung linh, nhìn vị trí còn trống trước mặt, trong lòng dâng trào mà rung động.

Anh nâng cổ tay lên, nhìn thoáng qua thời gian, đã sáu giờ bốn mươi ba phút, thời gian Kiều An Hảo đến, còn có bốn mươi bảy phút.

Lục Cần Niên nhắm mắt lại, bình tĩnh ngồi đó, dưới đáy lòng ngấm lại lời thoại đã chuẩn bị một lần, hai bàn tay giao nhau, bởi vì dùng sức qua mức, khớp xương nhô lên, để lộ nội tâm khẩn trương của anh.

Trợ lý đứng ở một bên, nhìn ra được Lục cần Niên có chút căng thẳng, vì thế liền hảo tâm cổ vũ Lục cần Niên, mở miệng nói: “Lục tổng, ngài bày ra cảnh tượng này, vô cùng lãng mạn.”

Chương 556: Yêu em 13 năm

[26]

Lục Cẩn không để ý đến lời nói của trợ lý.

Trợ lý tiếp tục nói: “Lục tổng, quen biết ngài lâu như vậy, cho tới bây giờ tôi cũng không biết ngài còn có một mặt lãng mạn như vậy!”

Lục Cẩn Niên rớt cục ngẩng đầu, nhìn quanh cảnh tượng chung quanh một vòng, có thể anh cũng muốn giảm bớt hồi hộp của bản thân, hít sâu một hơi, âm thanh nhẹ nói: “Tôi chỉ lãng mạn với một mình Kiều Kiều.”

“Lục tổng, ngài nghĩ sau khi Kiều tiểu thư đến đây, ngài sẽ làm như thế nào?”

“Tôi muốn giải thích xin lỗi với cô ấy chuyện buổi chiều trước, sau đó tôi lấy bút ghi âm ra, cho cô ấy nghe ”

Theo lời nói của Lục Cẩn Niên, anh lấy bút ghi âm từ trong túi ra, đặt ở trên bàn trước mặt mình, sau đó có thể là ở trong đầu đã sắp xếp quy trình, căng thẳng giảm đi rất nhiều, giọng điệu nghe cũng bình thản lưu loát hơn: “Kiều Kiều nghe nội dung trong bút ghi âm xong, sẽ rất thương tâm, dù sao cô ấy không nghĩ tới, vị trưởng bối mà nhiều năm qua cô ấy vẫn tôn kính, lại đối xử với cô ấy như vậy, cho nên tôi muốn an ủi cô ấy một chút.”

“Sau đó tôi gọi quản lý mang đồ ăn lên, tôi cụm ly với Kiều Kiều, chúc cô ấy lễ tinh nhân vui vẻ trước ” Lục Cẩn Niên nói tới đây, trước mặt ần ần hiện ra hình ảnh anh và cô một lát nữa sẽ trải qua.

Đợi cho cò chúc mừng xong, sẽ làm cho cây nến màu đã chung quanh đây, từng cái hiện ra thành lời nói mà anh muốn nói với cô.

Đợi đến khi cô xem xong toàn bộ, anh liền chăm chú nhìn cò, biểu đạt tâm ý của chính mình với cò.

Nếu cô nhận, anh sẽ thật tốt yêu cò, nếu cô không tiếp thu, anh còn có thể yêu cô, thẳng đến cô bị anh cảm động, nhận mới thôi.

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, khóe môi gợi lên một tia cười nhẹ, phụ trợ dung nhan tuấn mỹ, trở nên có chút ôn nhu.

Trợ lý ở một bên mang theo vài phần ảo tưởng nói: “Sau khi Kiều tiểu thư đáp ứng lời tỏ tình của Lục tổng, Lục tổng sẽ tìm một ngày thích hợp để cầu hôn với Kiều tiểu thư, rồi kết hôn, sau đó sẽ có một tiểu bảo bảo xinh đẹp....!”

Tuy rằng Lục Cẩm Niên biết, chính mình còn chưa tỏ tình, suy nghĩ này có chút xa với, nhưng là vẫn không nhịn được dựa theo lời của trợ lý, vẽ ra hình ảnh ở trong đầu, một mình ngẫm lại, hình ảnh sinh động làm cho anh cảm thấy hạnh phúc.

Một đoạn thời gian rất dài trôi qua, Lục Cẩm Niên nâng cổ tay lên, nhìn thoáng qua thời gian, đã bảy giờ hai mươi năm phút, liền mở miệng nói rõ ràng: “Còn năm phút đồng hồ, Kiều Kiều sẽ đến.”

Theo lời nói bình tĩnh của anh, là đáy lòng đầy mong chờ của anh, trợ lý đứng bên cạnh, cũng không hiểu căng thẳng theo.

Thời gian thông thả trôi qua, chỉ có năm phút đồng hồ, Lục Cẩm Niên lại cảm thấy như một thế kỷ vậy, thật vất vả kim phút chỉ đến thời điểm, nhưng Kiều An Hào lại không có xuất hiện.

Mới chỉ đến thời gian hẹn, có thể là cò bạn liên hoan, Lục Cẩm Niên thập phần lý giải ngồi ở vị trí tốt nhất.

Tích tắc, thời gian trôi qua.

Bảy giờ bốn mươi phút, Lục Cẩm Niên tự nói với mình, Kiều An Hào kẹt xe .

Bảy giờ năm mươi phút, Lục Cẩm Niên tự nói với mình, Kiều An Hào kẹt xe .

Lúc tám giờ, trợ lý mở miệng nói, có thể là Kiều tiểu thư bị kẹt xe , dù sao cũng là lễ tinh nhân, người ra đường tương đối nhiều.

Bóng đêm dần dần tối, ánh sao ở chân trời càng thêm rõ ràng, ngọn đèn ở cổ cung càng sáng ngời, ngọn nến trên bàn lửa thiêu đốt nhảy lên rất cao.

Chương 557: Yêu em 13 năm

[27]

Bóng đêm dần dần tối, ánh sao ở chân trời càng thêm rõ ràng, ngọn đèn ở cổ cung càng sáng ngời, ngọn nến trên bàn lửa thiêu đốt nhảy lên rất cao.

Thời gian chờ đợi giống nhu dài vô tận, Lục cận Niên bắt đầu hồi hộp và căng thẳng, dần dần bị tiêu trừ sạch sẽ, thay vào đó là bất an và lo lắng.

Tức giận bao trùm toàn thân Lục cận Niên, ngồi ở bên trong cảnh tượng lãng mạn như thế, thoát nhìn vờ cùng cao ngạo, chỉ là biểu tình trên mặt anh lại bắt đầu trở nên có chút hàm trọng.

Đáy lòng trợ lý lo lắng, không ngừng nâng cổ tay lên nhìn thời gian, lúc tám giờ hai mươi phút, rốt cục nhin không được lên tiếng, đánh vỡ loại không khí ngưng trệ này: “Lục tổng, có nên gọi điện thoại cho Kiều tiểu thư hay không? Có lẽ cô ấy có chuyện gì, chậm trễ .”

Lục Cận Niên nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó di động của mình ra, gọi điện thoại cho Kiều An Hào.

Âm thanh cuộc gọi đô đô đô, một lần lại một lần vang lên ở bên tai, thẳng đến khi lời nói của nhân viên tổng đài vang lên: “Thực xin lỗi, số điện thoại ngài đang gọi, tạm thời không có người nghe.”

“Thế nào, Kiều tiểu thư không nghe điện thoại sao?” Trợ lý hỏi, anh ta nhìn thấy mặt Lục cận Niên trở nên có chút lãnh đạm, vì thế vội vàng sửa miệng: “Chắc là do Kiều tiểu thư không có nghe thấy đi.”

Lục Cẩm Niên dùng sức mím môi, lại gọi điện thoại cho Kiều An Hào, lập lại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng bên trong truyền tới thủy chung vẫn là tiếng của nhân viên tổng tài.

Không khí ở sân thượng, trở nên càng ngày càng đè ép.

Dựa vào ánh sáng của ngọn đèn, trợ lý nhìn thấy trên mặt Lục Cẩm Niên không có bất cứ biểu cảm gì, liên lụy đến khiến đáy lòng anh ta nổi lên một tia khó xử, đứng ở một bên, thở mạnh một chút cũng không dám nhìn động tác Lục Cẩm Niên không ngừng gọi điện thoại.

Lúc chín giờ, đột nhiên bên ngoài cửa “Lệ Cảnh Hiên” truyền đến tiếng đập cửa.

Trợ lý lúc này mới dám thở dài nhẹ nhõm một hơi, mang theo vài phần kính hỉ trước nói với Lục Cẩm Niên nói một câu “Kiều tiểu thư đến rồi”, sau đó liền lên tiếng trả lời: “Mời vào.”

Cửa bị đẩy ra, Lục Cẩm Niên cả người liền mạnh từ chỗ ngồi đứng lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cánh cửa, nhưng mà lúc nhìn đến chỉ có

một mình quản lý của “Lệ cảnh hiên” vào đây, thủ hạ của hắn ý thức cầm lưng ghế dựa.

“Lục tổng, hiện tại đã chín giờ, xin hỏi com Tây ngài đặt, có thể bắt đầu làm sao?” Quản lý lễ phép hỏi.

Lục Cẩm Niên nhắm mắt, đứng yên, nhìn chằm chằm cố cứng đèn đốc sáng trưng cách đó không xa, không có hé răng.

Trợ lý sợ quản lý lại mở miệng hỏi chuyện bữa tối, xúc Lục Cẩm Niên

xui xẻo, vội vàng khoái tay áo với quản lý.

Quản lý dường như cũng đã nhận ra không khí không tốt, khom người, thối lui ra bên ngoài cửa.

Sau khi quản lý đóng cửa, trợ lý cảm giác được rõ ràng không khí ở sân thượng lúc này, so với lúc trước càng làm cho người ta hít thở không thông, thậm chí anh ta chỉ liếc mắt nhìn cảnh tượng một người đứng ở dưới ánh sáng lằng mạp một cái, Lục Cẩn Niên đứng trước bàn ăn lớn như vậy, liền lại không dám xem lần thứ hai.

Lục Cẩn Niên nhìn chăm chăm đèn đuốc xa xa, nói không nên lời tư vị ở đáy lòng bản thân lúc này như thế nào.

Từ một khắc anh thích Kiều An Hào kia, luôn chờ đợi một ngày bản thân có thể xứng đôi với cô.

Đến lúc anh rốt cuộc có thể đi yêu cô, thì lại biết cô có hôn ước với Hứa Gia Mộc, sau đó anh lại tiếp tục chờ, cùng đợi đến lúc cô và Hứa Gia Mộc chấm dứt, bản thân có thể đi yêu cô.

Anh đợi nhiều năm như vậy, chờ đợi đã biến thành thói quen, sẽ không cảm thấy khổ sở .

Nhưng mà đêm nay chờ đợi, lại làm cho anh nếm đau đớn từ trước tới nay.

Chương 558: Yêu em 13 năm

[28]

Từ một khắc anh thích Kiều An Hào kia, luôn chờ đợi một ngày bản thân có thể xứng đôi với cô.

Đến lúc anh rút cuộc có thể đi yêu cô, thì lại biết cô có hôn ước với Hứa Gia Mộc, sau đó anh lại tiếp tục chờ, cùng đợi đến lúc cô và Hứa Gia Mộc chấm dứt, bản thân có thể đi yêu cô.

Anh đợi nhiều năm như vậy, chờ đợi đã biến thành thói quen, sẽ không cảm thấy khổ sở .

Nhưng mà đêm nay chờ đợi, lại làm cho anh nếm đau đớn từ trước tới nay.

Bây giờ đã chín giờ rưỡi, khoảng cách thời gian bọn họ ước định đã qua hai giờ, đây là cô không có ý muốn đến sao?

13 năm Anh đợi 13 năm, mới rút cuộc đến ngày này, thật sự không nghĩ chưa lâm trận đã chết trước, thật sự không cam lòng rơi vào một kết cục như vậy.

Tầm mắt Lục cần Niên từ đèn đuốc sáng trưng đằng xa kéo trở về, cầm di động trên bàn, lại gọi điện thoại cho Kiều An Hào, lúc này đây, điện thoại vang lên ba tiếng, liền có người tiếp nghe, đáy mắt anh thoáng hiện một tia kinh hãi, vừa hô một chữ “Kiều”, điện thoại liền bị tắt, bên trong truyền tới âm thanh đô đô đô.

Đợi đến khi Lục cần Niên gọi điện thoại lại lần nữa, liền giống như

những cuộc gọi phía trước, không có người tiếp nghe.

Cờ vờ nhắc máy vì sao lại tắt rồi? Là còn tức giận chuyện anh thu mua Hứa thị sao, vì cảm tức chuyện buổi chiều anh đùa giỡn tính tình bỏ lại cờ rồi đi sao?

Nhưng mà cờ tiếp điện thoại, chứng tỏ cô có thể nhìn đến

di động Đột nhiên Lục cần Niên giống như là thấy

được một tia hy vọng, vội vàng đưa di động từ bên tai xuống dưới, gửi một tin nhắn cho Kiều An Hào: [Kiều Kiều, buổi chiều tâm trạng của tôi không tốt, không nên bỏ em lại rồi khỏi, thực xin lỗi.]

Lục Cần Niên gửi xong tin nhắn, anh nhìn thấy trên màn hình di động biểu thị “Tin nhắn đã gửi thành công”, biết Kiều An Hào đã thấy được tin nhắn của chính mình, vì thế vội vàng gửi một tin khác: [Kiều Kiều, tôi biết em có thể nhìn thấy tin nhắn của tôi, tôi còn ở Lệ Cảnh Hiên chờ em, bây giờ em đến đây, chúng ta nói chuyện được không?]

Gửi đi tin nhắn, thủy chung không có người trả lời, Lục Cần Niên nắm di động đợi một lát, lại gọi điện thoại cho Kiều An Hào, vẫn không có người nghe, vì thế lại gửi thêm một tin nhắn: [Kiều Kiều, tôi sẽ chờ em, đợi cho tới khi em đến đây mới thôi.]

Lại là một thời gian chờ đợi qua đi, Lục cần Niên lại gửi đi một tin nhắn: [Nếu em không đến, tôi vẫn sẽ đợi.]

Gửi đi tin nhắn này, Lục cần Niên cầm di động, nâng tay lên chà xát mặt mình, sau đó hèn thẳng tắp đứng ở trước lan can sân thượng, nhìn chằm chằm đèn đuốc ở xa xa.

Anh không biết rốt cuộc bản thân đã đứng bao lâu, di động trong lòng

bàn tay di động rung rung một chút, anh kích động lấy đến trước mặt mình, thấy chỉ là tổng đài 10086 gửi đến tin dự báo thời tiết.

Lục Cẩm Niên mất mát hạ cánh tay xuống.

Lúc mười một giờ, quản lý của “Lệ Cảnh Hiên” đi lên nói với Lục Cẩm Niên đã đến giờ đóng cửa.

Trợ lý nhìn thoáng qua Lục cẩm cố chấp đứng ở trước lan can sân thượng, hồi lâu cũng không có nhúc nhích một chút, nâng tay lên ra hiệu với quản lý, đi ra ngoài, thương lượng với quản lý, yêu cầu bọn họ cùng chờ một chút.

Có thể là do đêm nay là lễ tình nhân đêm thất tịch, đã mười một giờ thành Bắc Kinh vẫn còn náo nhiệt, tuy rằng bọn họ ở tầng thượng của “Lệ Cảnh Hiên”, nhưng mà vẫn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng ca ở trên cầu truyền đến: “Em có biết anh đang đợi em sao? Nếu em thật sự để ý anh, thì trong màn đêm vô tận cùng anh vượt qua.....”

Chờ đợi có thể tôi luyện con người tính nhẫn nại, cũng có thể tiêu hao tính nhẫn nại của con người, cùng với tiếng chuông báo mười hai giờ vang lên, Thành Bắc Kinh vốn huyền náo trong nháy mắt trở nên phá lệ yên lặng.

Yên tĩnh như vậy, khiến cho Lục cẩm Niên có thể cảm nhận được rõ ràng tiếng tim mình đập, kích động, bất an, cùng sợ hãi.

Thực sự sẽ cứ như vậy mất đi cô...

Chương 559: Yêu em 13 năm

[29]

Chờ đợi có thể tôi luyện con người tính nhẫn nại, cũng có thể tiêu hao tính nhẫn nại của con người, cùng với tiếng chuông báo mười hai giờ vang lên, Thành Bắc Kinh vốn huyền ảo trong nháy mắt trở nên phá lệ yên lặng.

Yên tĩnh như vậy, khiến cho Lục cận Niên có thể cảm nhận được rõ ràng tiếng tim mình đập, kích động, bất an, cùng sợ hãi.

Thực sợ sẽ cứ như vậy mất đi cô...

Nếu giống như trước đây, cô và anh vĩnh viễn không thể xúc thành, có lẽ anh sẽ không khủng hoảng giống như bây giờ, nhưng mà bởi vì anh nghĩ đến hy vọng của chính mình, bây giờ đột nhiên biến thành tuyệt vọng...Chênh lệnh này, làm cho Lục cận Niên căn bản không biết nên tiêu hóa như thế nào.

Cô vẫn còn vì Hứa Gia Mộc, vì Hứa gia, bỏ qua anh sao?

Đúng vậy, từ nhỏ cô đã biết bọn họ, tình cảm của cô đối với bọn họ vượt xa anh, lúc này đụng phải biến cố, cô liền không do dự đứng về phía bọn họ như vậy, cũng không nghe anh giải thích, trực tiếp xử tử hình anh.

Nhưng mà cho dù cô không tin anh như vậy, anh vẫn không thuyết phục được bản thân buông tha, hay nên chết tâm.

Cả đời này, nhiều năm trôi qua như vậy, anh từ một thiếu niên

nghèo khó sống đến bây giờ, anh chưa từng mở miệng cầu xin bất luận kẻ nào, nhưng mà giờ này khắc này, cái loại khủng hoảng sợ hãi mất đi cô khiến cho anh buông xuống khí phách cùng kiêu ngạo, theo bản năng anh bắt đầu hạ mình đối với cô: “Kiều Kiều, tôi cầu em, cầu em tới đây, được không?”

Lục Cẩm Niên gửi xong tin này, cả người yên tĩnh thần kì, anh một lần nữa ngồi trở lại vị trí, hai tay giao nhau đặt lên bàn, mang theo vài phần tư thái bất cứ giá nào cũng chờ đợi được.

Bóng đêm càng ngày càng thâm, đèn neon trên đường phố đều bắt đầu tỏa ra ánh sáng, Lục Cẩm Niên giống như một pho tượng, không có ý thỏa hiệp.

Trợ lý thủy chung không có lên tiếng quấy rầy anh, im lặng đứng ở một bên, cùng anh.

Lúc hai giờ sáng, bầu trời vốn đầy sao lung linh, đột nhiên bị mây đen che lấp, có một hạt một hạt mưa to tán loạn hạ xuống.

Lúc này trợ lý mới mở miệng lên tiếng nói: “Lục tổng, trời đã mưa, đi vào trong phòng chờ đi.”

Lục Cẩm Niên giống như không có nghe thấy lời nói của trợ lý, thẳng lưng, ngồi ở ghế trên, vẫn không nhúc nhích.

Mưa vào đêm khuya ở Bắc Kinh, bình thường đều là mưa rào, tới rất nhanh, trợ lý nói xong không quá hai phút, hạt mưa liền dày đặc, sau đó roi xuống càng lớn.

Trợ lý vội vàng đi lên trước, muốn kéo Lục Cẩm Niên vào phòng.

Lục Cẩm Niên lại mạnh vuron tay, bỏ qua cánh tay của trợ lý, cố chấp

cùng chắc chắn nói: “Tôi đã nói tôi muốn ở chỗ này chờ cô ấy, nơi nào tôi cũng không đi, ở nơi này chờ cô ấy.”

Mưa làm cho tầm mắt người ta trở nên mờ hồ, hai người đều ướt sũng, trợ lý khuyên như thế nào đều không được, cuối cùng nhịn không được lên tiếng nói một câu: “Lục tổng, hiện tại đã hai giờ rưỡi sáng, có lẽ Kiều tiểu thư thật sự không đến đây!”

Lục Cẩm Niên mím môi, đáy mắt hiện lên một tia đau thương, anh vẫn cố chấp, cắn răng xi, kiên định mười phần nói: “Tôi muốn ở chỗ này chờ cô ấy.”

Trợ lý nhìn Lục Cẩm Niên, ảo não hít một hơi, liền xoay người chạy vào trong phòng, tìm một chiếc ô đi ra, mở ra, che ở trên người của Lục Cẩm Niên.

Mưa khoảng một giờ, cho dù che ô, trên người của hai người vẫn ướt đẫm toàn bộ.

Lục Cẩm Niên vẫn không có rời đi sân thượng, đợi đến tận hừng đông, đến khi mặt trời lên cao, đến khi thành Bắc Kinh vốn im lặng lại ồn ào trở lại, đợi đến khi bên trong cố cung ở đối diện chật ních du khách, đợi cho đến khi quần áo của anh khô, thái độ của anh vẫn kiên quyết chờ như vậy.

Đợi đến lúc mười giờ rưỡi, Lục Cẩm Niên đang im lặng ngồi, đột nhiên liền từ trên ghế đứng lên.

Chương 560: Yêu em 13 năm

[30]

Trợ lý cùng Lục Cẩm Niên đợi một đêm không ngủ, bởi vì buồn ngủ đột kích, dựa vào vách tường ngủ gật, đột nhiên nhìn thấy Lục Cẩm Niên từ trên sân thượng rời đi, lập tức thanh tỉnh lại: “Lục tổng, ngài muốn đi đâu?”

Lục Cẩm Niên không có lên tiếng, bước chân lại vô cùng nhanh, mở cửa ra, chạy về phía hành lang.

Trợ lý vội vàng chạy theo sát sau, lại hỏi một lần: “Lục tổng, ngài muốn làm gì?”

“Tôi muốn đi tìm cô ấy.” Lục Cẩm Niên chỉ đáp lại năm chữ đơn giản, rồi giẫm chân tại chỗ đi vào thang máy.

Anh đợi cô khoảng mười sáu giờ, cô vẫn không có xuất hiện, như vậy anh phải đi tìm cô ấy.

Nếu nói, cô ấy không tha thứ, kết cục cuối cùng là anh và cô trở thành hai người xa lạ, như vậy ở trước khi bọn họ biến thành người qua đường, anh nên vì bản thân tranh thủ một chút, chẳng sợ kết quả sau khi anh tranh thủ, là ác mộng không thể trốn thoát như cũ, anh cũng chấp nhận.

Trợ lý chần chờ một chút, lên tiếng hỏi: “Nhưng mà, Lục tổng, ngài biết Kiều tiểu thư hiện tại đang ở đâu sao?”

Lục Cẩm Niên giật giật môi, không nói gì, thang máy đến tầng một,

Lục Cẩm Niên bước nhanh ra.

Ra cửa “Lệ Cảnh Hiên”, Lục Cẩm Niên đi đến trước xe của mình, trợ lý đi lên mở cửa sau của xe theo bản năng, nhưng mà Lục Cẩm Niên lại thản nhiên

để lại một câu “Tôi mở ra”, rồi trực tiếp vòng qua xe, mở cửa xe ra, ngồi vào ghế điều khiển.

Trợ lý vừa ngồi vào xe, Lục Cẩm Niên liền một cước giẫm chân ga, xe tiến về phía trước chạy ra ngoài.

Tốc độ chạy xe của Lục Cẩm Niên cực nhanh, giống như lời nói của trợ lý, anh không biết Kiều An Hào ở đâu, Bắc Kinh lớn như vậy, người nhiều như vậy, anh mù quáng tìm như vậy, cũng chưa chắc có thể tìm được, nhưng mà anh muốn tìm, anh về hoa viên Minh Châu trước, sau đó đi truyền thông Hoàn Ảnh, đều không có bóng dáng của Kiều An Hào, anh liền lái xe đi những cửa hàng mà mình biết Kiều An Hào đi qua, quán cà phê, siêu thị, nhà ăn.....

Bắt đầu từ tối hôm qua, đến bây giờ, Lục Cẩm Niên một hạt gạo cũng chưa ăn, một cái liếc mắt cũng không hợp, nhưng mà anh giống như là không biết mệt mỏi, dường như lái xe qua được vài vòng thành Bắc Kinh, cuối cùng anh phải đến nhà của Triệu Manh, sau đó lại đi đến vài nhà bạn bè của Kiều An Hào mà mình biết, dường như anh chỉ dùng ngữ khí thỉnh cầu và cấp bách, lặp đi lặp lại những lời nói dong dài với những người đó, nếu thấy Kiều An Hào, xin hãy vụng trộm nói cho anh, thậm chí sau khi anh để lại số điện thoại của mình cho những người đó, lại còn đưa danh thiếp của chính mình.

Cuối cùng, bị buộc bắt đắc dĩ Lục Cẩm Niên đi cao ốc của Kiều thị.

Kiều An Hào bị đụng đầu, tình trạng không tốt lắm, tối hôm qua cả

một đêm, vợ chồng Kiều thị, Kiều An Hạ cùng Hứa Gia Mộc chưa chợp mắt một đêm, vẫn chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu.

Mãi cho đến một giờ chiều, tình trạng của Kiều An Hào mới ổn định, mặc dù người còn chưa tỉnh lại, nhưng sinh mệnh đã không có gì trở ngại.

Hội nghị bắt đầu lúc ba giờ rưỡi, Kiều An Hạ không ngủ một đêm, sắc mặt có chút không được tốt, trang điểm lại, cầm văn kiện, lúc đang chuẩn bị tiến vào phòng họp, thì điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

Kiều An Hạ tiếp nghe, điện thoại là ở bàn lễ tân gọi tới: “Kiều tổng, trước cửa có một người là Lục tổng, nói hiện tại muốn gặp ngài.”

Lục tổng?

Những người mà Kiều An Hạ biết, có không ít người họ Lục, chỉ là dòng họ này, làm cho cô liên tưởng đến Lục Cảnh Niên.

Nhưng mà, sau đó, Kiều An Hạ liền nở nụ cười tự giễu, cảm thấy ý nghĩ của chính mình có chút kỳ lạ, Lục Cảnh Niên sao có khả năng sẽ tìm đến cô?

Kiều An Hạ nói rõ ràng lưu loát: “Hiện tại tôi phải họp, anh nói anh ta lưu lại phương thức để liên lạc.”

Chương 561: Yêu em 13 năm

[31]

Kiều An Hạ nói xong, đã nghĩ tắt điện thoại, lại cách microphone, nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh quen thuộc: “Đại Kiều tiểu thư.....”

Kiều An Hạ bỗng dừng lại động tác.

Trợ lý của Lục Căn Niên? Chẳng lẽ thật là Lục Căn Niên đến tìm bản thân? Anh ta tìm mình làm gì?

Trống nháy mắt đầu Kiều An Hạ liền hiện một chuỗi nghi hoặc, nhưng chỉ trong mười giây rồi dừng lại, cô liền đem micro giơ lên tai một lần nữa: “Hiện tại tôi đi xuống.”

Tắt điện thoại, Kiều An Hạ trực tiếp ném văn kiện để họp lên bàn làm việc, xoay người đi ra văn phòng, cũng không đợi thư kí đang đợi cô cùng đi vào phòng họp mở miệng nói chuyện, liền trực tiếp nói một câu “Hội nghị chậm lại một giờ”, sau đó liền giẫm giày cao gót, mạnh mẽ vang dội tiêu sái vào thang máy.

Từ thang máy đi ra, Kiều An Hạ liếc mắt một cái liền trông thấy trợ lý của Lục Căn Niên đứng ở cửa đại sảnh.

Kiều An Hạ mại bước chân đi qua, trợ lý của Lục Căn Niên nghe thấy âm thanh của giày cao gót, quay đầu, nhìn thấy Kiều An Hạ, lập tức lên tiếng: “Đại Kiều tiểu thư, Lục tổng tìm ngài.”

Kiều An Hạ khẽ nâng cằm, nhìn xung quanh một vòng, không có nhìn

thấy Lục Căn Niên, nhíu mi lại một chút: “Người khác đâu?”

Trợ lý nói: “Lục tổng ở bên ngoài xe chờ ngài.”

Kiều An Hạ gật đầu một cái, mại bước chân đi về phía bên ngoài cửa, đi được hai bước, cô lại đột nhiên ngừng lại, chỉ vào một quán cà phê gần đó, nói: “Có chuyện gì, đi vào trong đó nói đi.”

“Tốt, bây giờ tôi đi nói cho Lục tổng.”

Kiều An Hạ không nói chuyện, trực tiếp đi về phía quán cà phê.

Kiều An Hạ tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, vừa kê hai chén cà phê với người phục vụ xong, liền nhìn thấy Lục Căn Niên đẩy cửa đi vào, tầm mắt của cô liền rơi xuống trên người của anh, hơi nhíu mi, thấp thoáng một tia kinh ngạc.

Quần áo trên người đàn ông nhiều nếp nhăn, chiếc áo sơ mi bên trong, lộ ra vết nước đọng, như là bị mắc mưa, còn có dấu vết của bùn đất, đầu của anh rất loạn, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn có chút chật vật.

Lục Căn Niên như vậy, là lần đầu tiên Kiều An Hạ gặp kể từ khi biết anh.

Ở trong trí nhớ của cô, cho dù là lúc học trung học, Lục Căn Niên bàn cùng, vớnh viển đều mặc một bộ đồng phục học sinh, nhưng mà luôn sạch sẽ ngay ngắn.

Đây là anh bị làm sao vậy? Biến bản thân thành suy sút như vậy?

Lục Căn Niên kéo ra chiếc ghế đối diện Kiều An Hạ, ngồi xuống, gật đầu với Kiều An Hạ một cái, xem như chào hỏi qua.

Kiều An Hạ thu hồi nghi hoặc trong lòng, mở miệng hỏi một câu: “Tôi gọi cà phê, có thể chứ?”

Lục Cẩm Niên lại gật đầu một cái, dừng lại một chút, bổ sung một câu: “Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.” Kiều An Hạ nâng tay lên, vén lại mấy sợi tóc rơi xuống một chút, nhìn chằm chằm Lục Cẩm Niên lại hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Kiều Kiều đâu?” Lục Cẩm Niên cơ hồ là ở trong nháy mắt Kiều An Hạ nói lạc định kia, liền thốt ra lời nói của chính mình, ngữ khí của anh phá lệ vội vàng: “Kiều Kiều ở nơi nào? Nói cho tôi biết, tôi muốn thấy cô ấy.”

Nguyên lai anh tìm đến cô, là vì Kiều Kiều..... Đúng vậy, cô nên sớm nghĩ tới, đáy lòng Lục Cẩm Niên, cho tới bây giờ có đều là Kiều An Hào, trước

kia anh chủ động tìm cô nói chuyện, là vì muốn từ trong miệng cô biết được tình trạng của Kiều An Hào.

Nếu không phải Kiều An Hào, anh làm sao có khả năng chủ động tìm đến cô?

Kiều An Hạ áp chế hoang mang nổi lên ở đáy lòng: “vì sao anh muốn tìm Kiều Kiều?”

Chương 562: Yêu em 13 năm

[32]

“Tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.” Lục Cẩm Niên dừng một lát, lại hỏi: “Cô có biết bây giờ cô ấy đang ở đâu không?”

Kiều An Hạ luôn luôn thông minh, dựa theo bộ dạng lo lắng của Lục Cẩm Niên, cô có thể mơ hồ đoán được hẳn là Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào xảy ra hiểu nhầm gì đó, hơn nữa thoát nhìn hình như Lục Cẩm Niên thoát không ngủ một đêm, hình như là tối hôm qua dầm mưa, sợ là luôn luôn đi tìm hoặc chờ Kiều An Hào đi? Chỉ là, anh cũng không biết, Kiều An Hào trượt chân từ trên thang lầu té xuống, hai giờ trước vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, vẫn còn hôn mê bất tỉnh trong trạng thái quan sát.....

Ý tưởng này đó, hiện lên rất nhanh ở trong đầu Kiều An Hạ, chỉ cần cô mở miệng, là Lục Cẩm Niên có thể tìm được Kiều An Hào.

Kiều An Hạ không có trực tiếp trả lời vấn đề của Lục Cẩm Niên, mà là phỏng đoán hỏi: “Kiều Kiều bởi vì chuyện của Hứa thị chuyện, nháo mâu thuẫn với anh sao?”

Lục Cẩm Niên không có trả lời, nhưng mà động tác mím chặt môi của anh, làm cho Kiều An Hạ biết bản thân đoán đúng rồi.

Kiều An Hạ trầm mặc theo khoảng nửa phút, lần này mở miệng tuy rằng nói là câu hỏi, nhưng mà ngữ khí thập phần khẳng định: “Anh không nghĩ mất đi Kiều Kiều, cho nên mới tới tìm tôi, hỏi Kiều Kiều ở đâu, đúng hay không?”

Lục Cẩm Niên vẫn là không có lên tiếng.

Vừa lúc người phục vụ bung hai chén cà phê đến.

Kiều An Hạ thấp giọng nói một câu “Cám ơn”, đợi đến khi người phục vụ đi, quấy cà phê một chút, bung lên uống một ngụm, sau đó liền tự nhiên mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên, muốn tôi nói cho anh Kiều Kiều ở nơi nào, không phải là không thể được, nhưng mà điều kiện tiên quyết là, anh phải trả lời tôi một vấn đề.”

Lục Cẩm Niên cũng không có động cà phê ở trước mặt, ở trong nháy mắt Kiều An Hạ nói câu nói kia, anh không hề do dự gật đầu đồng ý: “Cô hỏi đi.”

Kiều An Hạ hít sâu một hơi, ngữ khí bình tĩnh nói: “Tôi biết, trước khi Hứa Gia Mộc tỉnh lại không lâu, người đóng giả làm vợ chồng với Kiều Kiều là anh, tôi muốn hỏi anh một vấn đề, đó là, nếu lúc trước người có hôn ước với Hứa Gia Mộc là tôi, đổi thành anh và tôi giả làm vợ chồng, quan hệ hiện tại của anh và tôi, có phải sẽ gần hơn một tí hay không?”

Lục Cẩm Niên vừa định mở miệng trả lời vấn đề này, Kiều An Hạ lại giành mở miệng trước: “Lục Cẩm Niên, anh có biết tôi muốn nghe đáp án như thế nào, chỉ cần anh trả lời, tôi liền lập tức nói cho anh Kiều Kiều ở nơi nào.”

Lục Cẩm Niên biết lời nói của Kiều An Hạ ám chỉ là cái gì, đậy mắt anh một đêm chưa ngủ, che kín tư máu hồng, nhìn chăm chăm Kiều An Hạ, trên mặt không có nửa phần do dự hoặc chần chừ mở miệng nói: “Nếu lúc trước người có hôn ước với Hứa Gia Mộc là cô, tôi sẽ không đồng ý với bọn họ đóng vai Hứa Gia Mộc.”

Khóe môi Kiều An Hạ gợi lên một chút cười khế, cô rũ mi mắt xuống,

nhìn thoáng qua cà phê trong ly, một lát sau, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên hỏi: “Lục Cẩm Niên, chỉ cần anh nói ra một chữ, tôi liền lập tức nói cho anh Kiều Kiều ở nơi nào.....”

Lục Cẩm Niên không đợi Kiều An Hạ nói hết lời, liền từ trên ghế đứng lên, ngữ điệu thản nhiên nói một câu “Thật có lỗi”, sau đó đặt tiền mặt lên bàn, chuẩn bị đi.

Kiều An Hạ nhìn thấy hành động như vậy của Lục Cẩm Niên, cũng rất nhanh đứng lên theo: “Lục Cẩm Niên, anh đã quên mục đích anh đến tìm tôi sao?”

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên không có gì thay đổi xoay người.

Kiều An Hạ vội vàng vươn tay, bắt lấy cánh tay của Lục Cẩm Niên: “Anh chỉ cần lừa gạt tôi, là có thể biết Kiều Kiều rơi xuống”

Chương 563: Yêu em 13 năm

[33]

“Nếu muốn tôi nói lời nói mờ ám với một người phụ nữ, mới có thể biết cô ấy ở đâu, tôi thà rằng cho rằng bản thân chưa từng tìm đến cô.” Lục Cẩm Niên không cho Kiều An Hạ cơ hội tiếp tục nói như cũ, trực tiếp lên tiếng đánh gãy lời của cô: “Bởi vì tôi không nghĩ làm cho bản thân trở nên không xứng với cô ấy.”

Lục Cẩm Niên nói xong, nâng tay lên, đẩy tay của Kiều An Hạ ra khỏi cánh tay mình, sau đó liền sai bước chân, đi ra quán cà phê.

Cho dù cô bởi vì Hứa thị không muốn thấy anh, cho dù anh không tìm thấy cô, anh cũng không thể chỉ vì muốn nhìn thấy cô, mà làm chuyện bản tình yêu của anh đối với cô.

Anh không có xuất thân trong sạch, anh cùng cô ở một chỗ rất có khả năng những người chỉ trích anh cũng sẽ nghĩ luận về cô, anh có thể làm , chỉ có thể làm cũng chỉ là kiên định không thay đổi tình yêu đối với cô.

Cho dù đến bây giờ, anh có thể làm , vẫn là cự tuyệt tất cả mờ ám, với những người không phải là cô.

-

Trợ lý nhìn thấy Lục Cẩm Niên từ trong quán cà phê đi ra, lập tức mở ra cửa xe, đợi sau khi Lục Cẩm Niên ngồi vào, vội vàng cũng đi theo lên xe, mang theo vài phần chờ mong hỏi: “Lục tổng, hiện tại ngài biết Kiều tiểu thư ở nơi nào sao?”

Lục Cẩm Niên thản nhiên lắc lắc đầu, không nói gì.

Chờ mong trên mặt trợ lý, trong nháy mắt hóa thành mất mát.

Bên trong xe im lặng một lát, Lục Cẩm Niên đột nhiên mở miệng nói:
“Anh về nhà trước đi.”

“Kia, Lục tổng ngài.....”

“Tôi không sao, anh trở về đi.” Ngữ khí của Lục Cẩm Niên thực đậm, nhưng mà lại mang theo một tia cường thế.

Trợ lý chần chờ một chút, cuối cùng gật gật đầu, giao chìa khóa xe cho Lục Cẩm Niên, xuống xe rời đi.

Lục Cẩm Niên lẻ loi một mình, ngồi ở trong xe một lát, cuối cùng liền khởi động xe, chậm rãi ly khai.

Nếu tìm không thấy cô, vậy thì anh sẽ lựa chọn biện pháp ngốc nhất, ôm cây đợi thỏ, cho dù là cô vì chuyện của Hứa thị, không tha thứ anh, không thấy anh, nhưng mà, cô chắc chắn sẽ trở về Kiều gia.

Anh đến trước cửa Kiều gia chờ cô, một ngày cô không xuất hiện, anh sẽ chờ một ngày, cả đời cô không xuất hiện, anh sẽ chờ cả đời.

Đây là lần thứ hai Kiều An Hạ tỉnh lại, nhìn xuyên qua cửa sổ thấy xe của Lục Cẩm Niên.

Chiếc xe kia đã ở cửa Kiều gia, đợi một ngày hai đêm rồi, dường như chưa bao giờ rời đi.

Từng thời điểm, cửa xe cũng không có mở ra, người ở bên trong

cũng không có xuống dưới, không biết, còn tưởng rằng là một chiếc xe trống.

Nếu như cứ nhìn chăm chăm vào trong chiếc xe kia qua một thời gian dài, sẽ phát hiện ra, ngẫu nhiên cửa kính xe sẽ hạ xuống, có một bàn tay từ bên trong duỗi ra, trong tay mang theo một điều thuốc.

Người trong xe, cũng giống như xe, vô cùng im lặng, chưa bao giờ đi quấy rầy bất luận kẻ nào.

Kiều An Hạ biết, người trong xe là đang chờ Kiều An Hào còn chưa tỉnh lại kia.

Đêm khuya, có một hai thứ xúc động như vậy, Kiều An Hạ rất muốn đi ra ngoài nói cho Lục Cẩm Niên, Kiều An Hào ở trong bệnh viện.

Nhưng mà mỗi lần cô đi tới cửa, lại cảm thấy có chút không cam lòng.

Anh ở nơi đó chờ, nội tâm của cô cũng dày vò theo.

Thẳng đến mười sáu giờ sáng ngày hôm sau chiếc xe kia, rốt cục cũng ly khai cửa Kiều gia.

-

-

Kiều An Hào hôn mê khoảng bốn ngày bốn đêm mới tỉnh lại.

Lúc cô mở to mắt, là lúc màn đêm ngoài cửa sổ vừa mới buông xuống, cô mờ mịt nhìn chăm chăm bốn phương tám hướng bên trong phòng bệnh, cô di chuyển đầu một chút nhưng mà không có khí

lực.

Cô nằm trên giường thật lâu, mới ỉn ỉn cảm giác được đầu mình có đau đớn kịch liệt truyền đến.

Chương 564: Yêu em 13 năm

[34]

Cô nằm trên giường thật lâu, mới ần ần cảm giác được đầu mình có đau đớn kịch liệt truyền đến.

Cô muốn nâng tay lên theo bản năng, đi ấn nhấn đầu mình một cái, lại phát hiện trên cổ tay của mình truyền đến một lực kéo mạnh, cô đảo tròn mắt, nhìn thấy bản thân đang truyền nước.

Kiều An Hào có chút tỉnh tỉnh , vì sao cô phải truyền nước?

Sau đó cô lại nhìn xung quanh một vòng quan sát hoàn cảnh, lúc này mới ý thức được bản thân ở trong bệnh viện.

Kiều An Hào cau mi lại, lúc vừa định suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên có âm thanh kích động truyền đến bên tai của cô: “Tỉnh! Bệnh nhân phòng 101 rốt cục tỉnh lại!”

Ngay sau đó có một cô y tá mặc đồng phục màu hồng, chạy tới bên giường của cô: “Kiều tiểu thư, ngài rốt cục tỉnh?”

Theo sau lời nói của cô gái, cửa phòng bệnh bị người đẩy mạnh ra.

“Kiều Kiều!”

“Kiều Kiều, tỉnh?”

Có lưỡng đạo âm thanh kinh hãi quen thuộc truyền vào trong tai Kiều An Hào trước, ngay sau đó trước mặt cô, hiện ra khuôn mặt mẹ Kiều

và Hứa Gia Mộc, phía sau bọn họ, có vài bác sĩ, vây quanh cô bắt đầu các loại kiểm tra.

Qua rất lâu sau, bác sĩ tháo xuống khẩu trang xuống, chỉ vào mẹ Kiều, hỏi Kiều An Hào: “Cô biết bà ấy là ai không?”

Cô làm sao có khả năng sẽ không biết thím a..... Kiều An Hào quái dị liếc mắt nhìn bác sĩ một cái, mở miệng hô một tiếng “Thím”, sau đó phát hiện âm thanh của chính mình suy yếu vô lực.

“Vậy còn anh ta?” Bác sĩ lại chỉ vào Hứa Gia Mộc.

“..... Anh Gia Mộc.”

Bác sĩ vừa lòng gật đầu một cái, nói với Hứa Gia Mộc và mẹ Kiều: “TRÍ nhớ của Kiều tiểu thư không có vấn đề gì, huyết áp và nhịp tim cũng đều bình thường, có thể là do lúc rơi xuống va chạm mạnh, não bị chấn động nghiêm trọng, thời gian hôn mê lâu, nhưng mà bây giờ đã tỉnh lại sẽ không có chuyện gì lớn, nằm viện dưỡng bệnh một thời gian là có thể xuất viện.”

Đợi đến khi bác sĩ rời đi, mẹ Kiều liền đi tới bên giường, cầm tay Kiều An Hào, hốc mắt bỗng dưng đỏ lên: “Kiều Kiều, cháu xem như đã tỉnh? Cháu sắp hù chết thím .”

“Cháu không sao.” Kiều An Hào nhỏ giọng trấn an mẹ Kiều một chút, sau đó mạnh mẽ nghĩ đến buổi tối mình còn hẹn Lục Cận Niên ăn cơm, vì thế liền nghiêng đầu liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ một cái, nhìn thấy sắc trời đã đen, thoáng có chút cấp bách hỏi: “Hiện tại mấy giờ?”

Hứa Gia Mộc nâng cổ tay lên nhìn thoáng qua thời gian: “Đã tám giờ .”

Đã trễ thế này? Kiều An Hào liền mạnh từ trên giường đứng lên, bởi vì lực đạo rất mạnh, làm cho đầu của cô có chút choáng váng, trước mắt tối sầm, suýt nữa lại ngất đi.

Hứa Gia Mộc vội vàng vươn tay đỡ cô, đặt cô lại lên trên giường:
“Kiều Kiều, em vừa tỉnh lại, không thể lộn xộn.”

“Không được a..... Em hẹn với một người buổi tối ăn cơm .”

Mẹ Kiều tiếp nói: “Cháu hẹn người ta ăn cơm ngày đó? Cháu đã hôn mê bốn ngày bốn đêm rồi.”

Bốn ngày bốn đêm? Đáy lòng Kiều An Hào lộp bộp một chút, sờ sờ bên gối theo bản năng: “Di động của cháu đâu?”

“Di động có lẽ ở nhà của anh, có chuyện gì chờ em tốt hơn một chút rồi nói sau, ngày mai lúc anh về nhà sẽ mang tới đây cho em.”

Mẹ Kiều phụ họa Hứa Gia Mộc khuyên: “Phải đó, Kiều Kiều, cháu vừa tỉnh lại, không nên vận động, nhanh lên nghỉ ngơi thật tốt.”

Kiều An Hào muốn mượn di động của Hứa Gia Mộc một chút, nhưng mà nghĩ đến anh ấy và Lục Cẩm Niên vì chuyện của Hứa thị huyện nào thành không thoải mái như vậy, cuối cùng không có lên tiếng.

Chương 565: Yêu em 13 năm

[35]

Thời gian Kiều An Hào tỉnh lại không bao lâu, liền lại ngủ, có lẽ bởi vì thời gian hôn mê có chút lâu, thời gian ngủ lần này cũng không dài, lúc tỉnh lại, bóng đêm đã sâu, toàn bộ thế giới im lặng rồi tinh rồi mù, mấy ngày nay Hứa Gia Mộc đều không có ngủ ngon, bởi vì cô đã tỉnh lại, nên nằm ngủ say trên chiếc giường khác, trên cổ tay cô còn dính băng và kim châm, thoạt nhìn hình như là kim truyền dịch.

Lúc này tỉnh lại, so với lần đầu tiên tỉnh lại, đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều, cô nhớ tới chuyện mình và quản gia của Hứa gia đụng vào nhau, sau đó từ trên cầu thang té xuống, bọn họ nói với cô, cô hôn mê bốn ngày bốn đêm...Bon ngày bốn đêm, Lục cần Niên có thể đang tìm cô hay không?

Trước khi cô hôn mê, đã xảy ra tranh chấp với anh, cô vốn muốn đi giải thích với anh, nếu mấy ngày nay anh tìm cô, cô lại không có đáp lại...

Kiều An Hào càng nghĩ, đáy lòng càng có chút bối rối, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc đang ngủ say một cái, cắn cắn môi dưới, nâng tay lên rút kim châm ở trên cổ tay mình, sau đó lén lút vén chăn lên, xuống giường.

Trong khoảnh khắc chân chạm đất kia, Kiều An Hào cảm giác được có chút choáng váng đầu hoa mắt, cô đưa một tay lên đỡ mặt, đợi một lát, cảm thấy bản thân thoải mái hơn một chút, mới buông lỏng tay đang bám trên thành giường ra, hơi hơi giật mình bước chân, phát hiện cũng không có dấu hiệu đặc biệt khó chịu, vì thế liền rón ra

rón rén đi về phía cửa phòng bệnh.

Trong bệnh viện cũng không có quần áo khác, cho nên Kiều An Hào chỉ có thể mặc đồng phục bệnh nhân, cô nghĩ đến trên người không có một xu dính túi, nên trước khi ra ngoài lấy bóp của Hứa Gia Mộc đang đặt trên bàn rút ra hai tờ tiền mặt.

Cũng may lúc này đêm rất khuya, ý tá trực đêm ghé vào trên bàn ngủ gật, cô mới có thể thuận lợi chuồn ra khỏi bệnh viện.

Kiều An Hào đi đến cửa bệnh viện, cũng đã cảm thấy mệt hết sức, cô đợi ở ven đường một lát, nhìn thấy một chiếc xe trống, vì thế ngoắc ngăn lại.

Kiều An Hào trở lại khách sạn ở hoa viên Minh Châu, nhập mật mã, mở cửa ra, phát hiện bên trong tối đen như mực, không có một chút ánh sáng.

Cô mở đèn, ở bên cạnh cửa thay đổi giày, lên lầu, trở lại phòng ngủ, nhìn thấy bài trí trong nhà, giống y hệt lúc cô rời đi, bên trong phòng thay quần áo loạn thành một đoàn, nơi nơi tán loạn quần áo mà cô thử.

Kiều An Hào đi đến bên giường, nằm lên, sau đó vươn tay sờ soạng điện thoại ở chiếc tủ đầu giường, gọi điện thoại cho Lục cần Niên.

“Thực xin lỗi, số điện thoại ngài đang gọi hiện tại ở ngoài vùng phủ sóng.”

Kiều An Hào cau mi lại, không ở trong nội thành, di động không gọi được?

Cô buông điện thoại, nằm ở trên giường một lát, đợt thể lực của

mình khôi phục một chút, mới ngồi dậy, nhìn đến Ipad trên bàn trà, vì thế liền đi qua, cầm lên, nhập mật mã truy cập vào QQ.

Đợi một lát, mới truy cập vào QQ thành công, có rất nhiều tin tức từng cái từng cái hiện ra, thậm chí có cái tin tức chưa đọc có đến mười vạn người quan tâm.

Hiện tại Kiều An Hào tìm trong đồng tin tức tên của Lục Cẩm Niên, tìm tên anh trên QQ, thấy có một cái tin nhắn hiện lên, thoáng có chút mất mát, nhưng mà vẫn gửi một tin nhắn qua cho anh: [tôi ở trong nhà hoa viên minh Châu.]

Gửi tin xong, Kiều An Hào mới nhìn những tin tức chưa đọc khác, cô nhìn tin nhắn của Triệu Manh trước, gửi cho cô thật nhiều tin nhắn, đại đa số đều là “Ồ sao?” Hoặc là biểu tình.

Kiều An Hào trả lời Triệu Manh một chữ “Ồ” trước, vừa mới chuẩn bị gửi một nội dung khác, Triệu Manh lại đột nhiên gửi lại cho cô một cái dấu chấm

than, ngay sau đó liền nghe thấy giọng nói của Triệu Manh phát lại: “Kiều Kiều, cậu còn sống sao? Cậu có biết hay không, Lục ảnh đế tìm cậu tìm điên rồi!”

Chương 566: Yêu em 13 năm

[36]

“Kiều Kiều, cậu còn sống sao? Cậu có biết hay không, Lục ảnh đế tìm cậu tìm điên rồi!”

Kiều An Hào vốn muốn hỏi Triệu Manh một câu: “Đã trễ thế này, vì sao còn chưa ngủ?”

Nhưng mà lúc nghe thấy câu “Lục ảnh đế tìm cậu tìm điên rồi”, ngón tay đang gõ đặt ở trên bàn gõ phím Ipad bỗng dừng ngừng lại.

Triệu Manh nói liên tiếp không ngừng cho cô về nhiều điều, Kiều An Hào cũng không có chú ý nghe, Triệu Manh nói chuyện phiếm với cô.

Kiều An Hào nhấn mấy cái xoay chuyển, xuyên qua màn hình Ipad, nhìn thấy Triệu Manh mặc áo ngủ ở bên trong, còn đeo một cái khung kính mắt lớn, vẻ mặt kích động hỏi: “Kiều Kiều, gọi điện thoại cho cậu cậu cũng không tiếp, rốt cuộc là cậu bị trúng gió gì vậy?”

“Tớ không có mang theo di động ở bên người...”

Kiều An Hào vừa mới nói được vài câu, Triệu Manh giống như có chuyện quan trọng gì đó, đánh gãy lời của cô: “Quên đi, quên đi, việc này sau này tớ chậm rãi nói với cậu sau, hiện tại tớ có 3 chuyện quan trọng muốn với cậu, thứ nhất bộ phim [thần kiếm] thứ tư sẽ tiếp tục quay, thứ hai Lục ảnh đế vẫn luôn ở tìm cậu, thứ ba rạng sáng ngày hôm qua cậu bị nháo gièm pha !”

Triệu Manh nói một hơi sau đó thở hổn hển một chút, cũng không đợi

Kiều An Hào mở miệng hỏi lên nghi hoặc ở đáy lòng, liền tự mình lái nhải nói ra toàn bộ: “Kiều Kiều, cậu còn nhớ rõ lúc cậu quay bộ phim [Thời gian khuynh thành], cùng một diễn viên tên là Vương Dĩnh, chính là đóng vai thư ký của Trình Dạng, bộ dạng không sai, tính cách cũng rất tốt, là cô ta xảy ra chuyện, sau đó liên lụy cậu...”

Kiều An Hào nhíu mi lại một chút: “Vì sao lại liên lụy đến tớ?”

“Bạn trai của cô ta là một ngôi sao ca nhạc ở Hongkong, ba ngày trước lúc mười một giờ trễ hai người hít thuốc phiện bị bắt, tin tức bị lộ ra, không đến một giờ liền xuất hiện ở đầu đề trên Weibo, vốn tiêu điểm của mọi người đều ở trên hai người bọn họ, kết quả lúc mười hai giờ, không biết là ai, pịát tán ra một bức ảnh của đoàn quay phim với Vương Dĩnh ở thời gian quay bộ phim [Thời gian khuynh#fchành], còn có xem bình luận nói theo, ảnh chụp này thoV rthìn giống như là bộ dáng vừa hút, vốn cậu chính là nữ chính [Thời gian khuynh thành], gần đây độ nóng của bộ phim luôn luôn rất cao, kèm theo độ chú ý đến cậu cũng tăng lên, sau đó tất cả mọi người nghĩ đến cậu cũng hít thuốc phiện, ngay sau đó, lại có còn có người đăng lên Weibo ảnh của cậu và Vương Dĩnh chụp chung, cậu phải biết rằng trên mạng mọi người căn bản sẽ không đi truy cún chân tướng, chỉ biết cùng gió, cho nên lập tức ời đồn đãi nổi lên bốn phía, mọi người đều nói cậu hít thuốc phiện, khiến cho cậu trở thành đầu đề.”

Kiều An Hào căn bản không có nghĩ tới mình trượt chân ngã xuống cầu thang hôn mê mấy ngày , lại xảy ra nhiều chuyện động trời như vậy, vội vàng điểm Weibo, tìm tin tức liên quan đến chính mình, cau mi lại, nghĩ đến Triệu Manh đang đùa bản thân, vừa định chất vấn cô ấy, lại nghe thấy âm thanh của Triệu Manh truyền đến: “Tin tức hít thuốc phiện, đối một minh tinh mà nói lực sát thương quá lớn, hơn nữa bây giờ ngôi sao nào mà hít thuốc phiện, cái khác ngôi sao khác đều hận không thể xa lánh, quốc gia đối mấy thứ này nghiêm trị lại lợi

hại như vậy, cho nên sau khi gièm pha của cậu truyền tới, rất nhiều người cũng không dám giúp cậu nói chuyện, duy độc chỉ có Tống Tương Tư đứng ra giúp cậu nói một câu, kết quả còn bị người nói xấu, nói cô ấy không tốt cũng hít thuốc phiện! Cuối cùng chuyện tình ở tám giờ sáng hôm nay, là Lục ảnh để cứu cậu.”

Chương 567: Yêu em 13 năm

[37]

“Lục Căn Niên?” Kiều An Hảo nhẹ giọng nghi hoặc một câu, nhìn thấy mười tin tức trên đầu đề của Weibo, có đến sáu cái về Lục Căn Niên, cô hỏi theo bản năng: “Anh ấy làm sao vậy? Vì sao có nhiều tin tức nóng như vậy?”

“Kiều Kiều, tớ thật không muốn nói cậu, cậu nói cậu là người trong vòng giải trí sao? Ngay cả tin tức giải trí cũng không xem!” Ngữ khí của Triệu Manh có chút mạnh hơn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngay sau đó liền nói lưu loát sự tình cùng hậu quả một lần cho Kiều An Hảo: “Chính là lúc gièm pha về cậu nóng nhất, đột nhiên có người tung ra scandal về Lục ảnh đế, nói anh ta là con riêng gần đây còn thu mua tập đoàn Hứa thị!”

“Độ chú ý về Lục ảnh đế, mấy năm nay là không có người có thể theo kịp, hơn nữa gần đây vốn mọi người vẫn luôn chú ý đến chuyện anh ta thu mua tập đoàn Hứa thị, cho nên tin tức này vừa tung ra đến, hoàn toàn làm lu mờ gièm pha về cậu, rồi từ từ trở thành đầu đề.”

“Kiều Kiều, thẳng thắn nói với cậu, biết Lục ảnh đế nhiều như vậy năm, tớ và anh ta cũng coi như là đồng học thời trung học, tớ vẫn luôn cho rằng anh ta là một cô nhi, không nghĩ tới anh ta và Hứa Gia Mộc lại là anh em cùng cha khác mẹ!”

“Nhưng mà, Kiều Kiều không biết rốt cuộc là ai ở sau lưng chinh Lục ảnh đế, sau đó còn có người nói về chuyện của mẹ anh ta.”

Từ lời nói của Triệu Manh, Kiều An Hào đã điem vào tin tức mới nhất.

Trên mạng quả thực là nổ tung, mọi người thảo luận so với thuật lại của Triệu Manh còn sôi nổi hơn nhiều, mấy năm nay Lục Cảnh Niên không hề thiếu fan, đương nhiên một người càng nổi tiếng sẽ có càng nhiều người chán ghét, cho nên fan, người qua đường cùng antifan khắc khẩu vô cùng lợi hại, thậm chí liền ngay cả này đại V, quản lý nhãn hàng cũng tiết mục ngăn đều bắt đầu chế giễu, tin tức đã giăng co gần 24 giờ, càng diễn càng nóng, không có một chút ý tứ dừng lại.

“Kiều Kiều, tớ thật không biết, trước kia mẹ của Lục ảnh đế cũng là diễn viên, diễn qua một số phim cấp ba, còn bị người nhìn ở trên mạng, còn có..... Mẹ của anh ta còn làm gái ở trong khách sạn..... Cảm giác Lục ảnh đế thật đáng thương.”

Khi Triệu Manh nói đến chỗ làm diễn viên, đầu ngón tay của Kiều An Hào sau khi nghe liền run rẩy, không ngừng mà trượt trên màn hình, nhìn những lời nói nhục mạ Lục Cảnh Niên, duy trì cùng với chế giễu, đáy lòng nổi lên đau đớn không nói thành lời.

“Kiều Kiều, thời gian đã khuya , tớ không hàn huyên với cậu nữa, bạn trai tớ kêu tớ ngủ, đúng rồi, cậu liên hệ với Lục ảnh đế trước đi, lúc trước anh ấy không tìm thấy cậu, đến nơi này tìm tớ mấy lần, lần đầu tiên đến, hình như là một đêm không ngủ, y phục trên người bẩn nhiều nếp nhăn , hốc mắt đỏ bừng, thoát nhìn vô cùng suy sút, nói thật, tớ biết Lục Cảnh Niên nhiều như vậy năm, anh ấy ở trong lòng tớ luôn là đại diện của sự hoàn mỹ, tớ chưa từng gặp qua bộ dạng kia của anh ấy, anh ấy vừa thấy tớ, đã bắt bả vai tớ, hỏi tớ Kiều Kiều ở nơi nào, cô nói cho tôi biết Kiều Kiều ở nơi nào được không? Giọng nói đó của anh ấy, nghe Tớ đều cảm thấy đáng thương, giống như là đứa nhỏ cùng đường.”

Nói xong, Triệu Manh còn làm động tác huých mũi một cái, sau đó còn nói một câu “Bye bye”, lúc chuẩn bị tắt máy, Triệu Manh giống như nhớ tới chuyện gì đó, tạm dừng một chút, nói với Kiều An Hào: “Kiều Kiều, nói thật, ở khoảng khắc Lục ảnh để tới tìm tớ kia, tớ thật sự cảm thấy, anh ấy yêu cậu, thực yêu thực yêu chính là loại tình yêu này.”

Lần này Triệu Manh nói xong, không có dừng lại nữa mà trực tiếp tắt máy.

Chương 568: Yêu em 13 năm

[38]

Phòng ngủ không còn âm thanh của Triệu Manh, trở nên dị thường yên tĩnh.

Kiều An Hảo thập phần bình tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, ngón tay thỉnh thoảng sự trượt trên màn hình Ipad một chút, Lục Cẩm Niên đại khái là người trừ bỏ tính cách lãnh đạm, không thích tiếp xúc với người bên ngoài, kỳ thật cũng không có điểm đen gì, cho nên yêu sách trên mạng, đại đa số đều là gièm pha về mẹ của anh, là từ một tờ báo chí cũ chụp lại, nói mẹ của anh theo bao nhiêu người đàn ông, cũng có ảnh chụp mẹ của anh tiếp rượu ở câu lạc bộ đêm bị mấy người đàn ông vây quanh, còn có..... Phim cấp ba, vô số người phát lại, thậm chí còn có một số khoa trương làm thành một video về biểu hiện trên mặt của mẹ anh, về phần lời đồn đãi cùng lí do thoái thác bên trong đề tài này, lại khó coi, tuy rằng fan của Lục Cẩm Niên hùng mạnh, vẫn luôn nói “Vô luận nam thần làm cái gì, vẫn là nam thần của chúng ta” “Chúng tôi ủng hộ anh” lời nói linh tinh tích cực, nhưng mà đối lập với những lời này là những lời nói đả thương người cũng nhiều không kém, có vẻ có chút yếu ớt.

Cô biết anh là con riêng của Hứa gia, nhưng mà còn chưa biết, mẹ của anh là ai, cũng không biết nguyên lai anh còn có hoàn cảnh không muốn người biết như vậy.

Kiều An Hảo nghĩ tới khi mình đến Hứa gia thăm Hàn Như Sơ, bọn họ luôn miệng nói lời nói khinh thường Cẩm Niên và mẹ của anh, lúc ấy cô nghe sẽ rất khó chịu, hiện tại trên mạng nhiều người nói lời nói ác độc về mẹ của anh như vậy, anh có bao nhiêu khổ sở?

Kiều An Hào vừa nghĩ tới Lục Cận Niên lúc này, rất có khả năng một mình tránh ở một nơi không ai biết, một mình cắn nuốt những tổn thương này, cả người cô liền giống như có người hung hăng đâm cô một đao, đau đớn khó nhịn, cô cầm điện thoại lên, lại gọi điện thoại cho Lục Cận Niên, vẫn trạng thái không kết nối được.

Kiều An Hào nhớ tới bản thân từng lưu số điện thoại của mọi người vào một phần mềm, vội vàng cầm Ipad download phần mềm kia, sau đó tìm số điện thoại trợ lý của Lục Cận Niên trợ, gọi đi qua, lại tắt máy. Trước kia cô ở Cẩm Tú Viên, cho nên có lưu số điện thoại ở Cẩm Tú viên, đánh đi qua, không người tiếp nghe.

Kiều An Hào chuẩn bị gọi số điện thoại khác, nhưng mà liếc mắt nhìn thời gian trên Ipad một cái, rạng sáng ba giờ rưỡi, đêm hôm khuya khoắc, sợ là mọi người đều đang nghỉ ngơi.

Kiều An Hào có chút nặng nề buông điện thoại, cô chạy từ trong bệnh viện đến đây, thân thể đặc biệt không thoải mái, nhưng mà cô lại không có buồn ngủ, thỉnh thoảng cầm Ipad xem đổi mới trên Weibo một chút, càng xem càng tâm tặc, so với lúc bản thân bị mắng còn không thể chịu đựng được.

Cuối cùng, Kiều An Hào đơn giản nhắm mắt làm ngơ, ném Ipad sang một bên, nhưng mà lực chú ý lại tổng nhìn không được phiêu về phía Ipad, cô có chút cảm tức nâng chân lên, đập Ipad xuống giường, sau đó ôm đệm, một mình lẳng lặng nằm ở trên giường, ngốc một lát, hốc mắt lại không hiểu đỏ lên, nhìn không được ngẩng đầu, hít sâu một hơi, lại di chuyển tầm mắt dừng ở vật trang

trí trên kệ, sinh nhật năm nay của bản thân, Lục Cận Niên đưa cho bản thân một con búp bê.

Kiều An Hào ném gối ôm, từ trên giường đi xuống dưới, đi đến trước kệ, vươn tay vuốt ve từng chút từng môi hồng răng trắng, tươi cười ngây thơ của búp bê bằng sứ, đáy lòng càng trở nên khó chịu, nhịn không được nâng tay lên cầm búp bê từ trên kệ xuống dưới, cũng không biết có phải do thân thể không đủ sức, hay là do cô không cầm chắc, không có nghĩ qua là, búp bê bằng sứ từ trên đầu ngón tay của cô trượt xuống.

Chương 569: Yêu em 13 năm

[39]

Búp bê bằng xứ rơi thật mạnh trên mặt đất, “Cách cách” một tiếng, bén nhọn thanh thúy, vỡ thành thành mảnh, có rất nhiều mảnh nhỏ vỡ ra, bắn ra rất xa.

Kiều An Hào cứng ngắc đứng ở tại chỗ, tay vẫn duy trì ở trạng thái lơ tay cầm búp bê được khoảng nửa phút, cô mới hiểu được bản thân vừa mới làm gì, hai hàng lông mi thật dài nhấp nháy, cả người liền ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm những mảnh lớn nhỏ không đồng nhất, kinh hoàng đến không biết làm sao.

Đầu ngón tay của cô run run một lát, rồi không ngừng vươn tay, nhặt lại những mảnh sứ vỡ từng cái từng cái, muốn xếp thành hình thù ban đầu.

Mảnh sứ vỡ rất nhiều, Kiều An Hào căn bản không biết làm thế nào để gom hết lại một chỗ, không nghĩ tới là góc cạnh bén nhọn của những mảnh vỡ, cắt qua tay của cô, máu tươi chảy ra, cô giống như không có cảm thấy đau đớn, vẫn không ngừng gom mảnh vỡ như trước, khi cô nhặt lên mảnh vỡ lớn nhất, lại nhìn thấy ở giữa những mảnh sứ vỡ, có một hộp nhựa nhỏ, bên trong hé ra một tờ giấy.

Kiều An Hào cau mi lại, nhặt lên theo tiềm thức, rút tờ giấy bên trong ra.

Chất giấy rất tốt, rất cứng cáp, vừa kéo đi ra, liền đã tự động mở ra, Kiều An Hào nhìn thấy bên trong có những hàng chữ rậm rạp.

Kiều An Hào liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là bút tích của Lục Căn Niên, rồng bay phượng múa, cứng cáp hữu lực, như nước chảy mây trôi bình thường lưu loát tự nhiên.

“Năm thứ nhất, gặp sơ lại, đồng phục áo trắng váy xanh, trong gió thu, chiếc xe màu hồng nhạt, còn có khuôn mặt hồng hào của cô ấy.

Năm thứ hai, đẹp nhất không phải trời mưa, mà là có thể cùng cô ấy cùng nhau trú mưa ở dưới một mái hiên.

Năm thứ ba, không làm nửa bài thi toán học, chỉ vì muốn làm đồng học cùng lớp với cô ấy.

Năm thứ tư, lần đầu tiên tặng quà sinh nhật cho cô ấy, sau lưng khắc một chữ cái không biết cô ấy có phát hiện ra không: Shmily.

Năm thứ năm, vứt bỏ giấc mơ vào A đại, vứt bỏ kế hoạch làm một người bình thường có cuộc sống ổn định, vì cô đi Hàng Châu.”

Lúc Kiều An Hào nhìn đến đây, ẩn ẩn như là đã hiểu cái gì đó, tay cầm tờ giấy kia, bắt đầu nhẹ nhàng mà run run, đáy mắt có sương mù, không chịu khống chế tập chung.

“Năm thứ 6, một cái lơ đãng tới gần của cô, tôi lại cảm thấy rất thơm ngát, mất ngủ suốt một đêm.

Năm thứ 7, vì cô cự tuyệt một cơ hội thăng chức rất nhanh.

Năm thứ 8, cùng cô chung sống một đêm, lần đầu tiên hôn cô, cũng là năm nhận phần thưởng tượng trưng thành công đầu tiên, suốt đêm chạy về Bắc Kinh, đối lấy là tin tức cô và người khác có hôn ước.

Năm thứ 9, vì cô ấy học xong hút thuốc, hút thuốc một đêm, uống say, một người tránh ở trong phòng, vì cô khóc một đêm.”

Có một giọt nước mắt, chậm rãi rơi ở trên giấy, ướt nhẹ chữ trên tờ giấy, có mực màu đen nhòe đi.

“Năm thứ 10, rất nhiều lần vụng trộm trốn ở góc phòng nhìn bóng dáng của cô.

Năm thứ 11, gặp qua thiên thiên vạn vạn đủ loại màu sắc hình dạng cô gái, lại không tự giác so sánh bọn họ với cô, cũng chỉ có cô là tốt nhất.”

Năm thứ 12, một mình yên lặng, khổ sở khi cô khổ sở, vui vẻ khi cô vui vẻ.

Năm thứ 13, làm một sự kiện mà cả đời sẽ không bao giờ hối hận, một lần nữa gặp lại cô.”

Kiều An Hào dùng sức cắn môi dưới, nước mắt một giọt rồi một giọt rơi xuống.

PS: Công bố thưởng cái đàn:245393949[nhập đàn cần fan giá trị, không có fan giá trị sẽ không muốn vào, vào cũng sẽ bị cự tuyệt , bên trong hội không chừng khi đở lên bao, hoan nghênh mọi người tiến vào ngoạn]

Chương 570: Yêu em 13 năm

[40]

“Gặp lại sau...”

Đã vô số lần làm ám hiệu cùng thông báo với cô lại không dám để cho cô biết.

Cô cũng thích trời mưa?

Bố, kéo, tặng đá.

Năm mới cùng em, mới mạnh khỏe.

Thật ra tôi không nghĩ yêu em...Nhưng mà...Tôi làm

không được, tôi nói không được đáp lại bản thân sẽ buông tay.”

Kiều An Hào rất cục nịnh không được khóc lên thành tiếng, trong đầu của cô hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Trợ lý của anh tới phòng của cô, nói với cô, anh còn chưa ăn cơm tối, nói cô nên bụng thức ăn đến cho anh, đêm hôm đó lúc đầu không khí giữa anh và cô thực hòa hợp, trời còn mưa, cô đứng ở sát cửa sổ, lòng tràn đầy vui mừng nói ười mưa, anh hỏi cô rằng cô cũng thích ười mưa?

Lúc Trình Dạng tổ chức tụ hội, cô không muốn bị phạt, vì thế liền ỷ vào tự mình biết anh chơi đoán số không tốt, một lần lại một lần thắng anh, lại chưa từng nghĩ đến quá, bố, kéo, tặng đá, 5, 2, 0, là

ngôn nữ đẹp nhất trong cuộc sống của người cầm điếu.

Lúc anh và cô quay phim, anh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, năm mới cùng em mới mạnh khỏe, cô chỉ nghĩ anh nói là có năm mới cùng em mới

mạnh khỏe, cô chưa bao giờ dám hy vọng xa vời câu nói kia là anh nói cho cô nghe .

Ở trong biệt thự Nghi Sơn, anh cùng ở qua một đêm, thực đơn thuần một đêm, cô nằm ở trên giường, anh bị ốm nằm ở trên ghế sa lon, một đêm kia cô khổ sở như vậy, hỏi anh cô gái anh yêu đã kết hôn, anh chẳng lẽ còn muốn cứ yêu như vậy sao? Anh nói, thật ra tôi không nghĩ yêu cô

ấy...Nhưng mà...Tôi không làm được, tôi không nói bản thân buông tay được.

Kiều An Hào nâng tay lên, lau đi nước mắt, mới nhìn rõ hàng chữ ở bên dưới.

“Cô có một cái tên rất êm tai.

Kiều An Hào.

Mọi người đều kêu cô tiểu Kiều.”

Cuối cùng, còn có một câu:“Kiều Kiều, tôi yêu em, tôi yêu em 13 năm.”

Kiều An Hào giống như là mất đi toàn bộ khí lực, ngồi dưới đất, lập tức giống như đứa bé khóc oa lên.

Trước kia cô nằm mơ, rồi nghĩ, nếu có một ngày Lục cận Niên thích cô, thì cô như thế nào? Cô ở trong mộng nghĩ, khẳng định bản thân sẽ rất hạnh phúc thật cao hứng.

Nhưng mà hiện tại, mộng của cô thành sự thật, cô mới phát hiện, loại cảm xúc phức tạp dưới đáy lòng, chỉ toàn là nước mắt.

Cô cũng thương anh a, cho tới bây giờ cô cũng không biết, trong lúc đó cô và anh lại có nhiều chuyện như vậy, nhiều sai sót ngẫu nhiên như vậy.

Cô thích trời mưa, là vì anh.

Cô cố gắng tới gần ban nhất, cũng là bởi vì anh.

Cô liều mạng học tập tiến vào A đại, vẫn là bởi vì anh.

Cô tiến vào vòng giải trí, vẫn là bởi vì anh.

Cô đáp ứng gả cho Hứa Gia Mộc, vẫn là bởi vì anh...

Bọn họ lúc đó có nhiều lỗi như vậy, thoát nhìn là không có duyên phận như vậy, nhưng mà yêu nhau lại là duyên phận lớn nhất trong cuộc sống.

Nguyên lai, bọn họ đều đem hết toàn lực đi yêu đối phương, chỉ là đều không có dũng khí đi nói một câu “wo ai ni” với đối phương.

Kiều An Hào dùng sức cầm lấy tờ giấy kia, khóc toàn thân run run.

Trong phòng ngủ yên ĩnh, có chỉ có tiếng khóc không ngừng của cô quanh quẩn.

Kiều An Hào không biết rốt cuộc mình khóc bao lâu, tóm lại khóc khóc đột nhiên liền ngừng lại, sau đó giống như là cái gốc tử, nín khóc mà cười, đột nhiên cả người từ dưới đất bò dậy, vọt vào phòng thay quần áo, thay đổi một thân quần áo, sau đó liền nghiêng ngả lão đảo chạy đi ra ngoài.

Cô muốn đi tìm anh.

Hiện tại cô sẽ đi tìm anh.

Cô muốn nói cho anh, Lục cận Niên, thật trùng hợp...

Em cũng yêu anh 13 năm.

PS: Không nên gấp gáp, quản lý viên tái đồng ý, nhân có điểm nhiều, mọi người kiên nhẫn đăng đăng -

Chương 571: Không muốn người biết chuyện [1]

Tờ mờ sáng ở thành Bắc Kinh, độ ẩm lươn, có chút lạnh, trên đường phố trống rỗng, thật lâu mới có một chiếc xe đi ngang qua, Kiều An Hào đứng ở bên lề đường, đợi hồi lâu, mới cản lại một chiếc xe, lên xe, báo tên cấm Tú Viên.

Xe đến Cẩm Tú Viên, Kiều An Hào trả tiền, ngay cả tiền lẻ cũng chưa lấy, bỏ chạy đi vào.

Mật mã Cẩm Tú Viên không có sửa, giống như là đã lâu không có người ở, trong sân hoa rơi lá rụng xuống rất nhiều khô giòn, giẫm lên phát ra tiếng vang khanh khách.

Kiều An Hào đẩy cửa phòng ra, lại phát hiện tủ giày có hai đôi dép lê im lặng, một đôi của nam, một đôi của nữ, đôi của nữ kia là lúc cô và anh đóng giả làm vợ chồng, ở nơi này đeo đôi đó, sau đó sau khi cô rời đi, xếp vào trong một cái túi, nói qua với anh vứt bỏ, nhưng mà hiện tại nó vẫn ở chỗ cũ, giống như anh và cô vẫn ở trong phòng này.

Trong phòng trống rỗng, không có bóng dáng một ai, vẫn là như cũ, chuông đồng hồ đều rơi xuống một tầng bụi.

Kiều An Hào chạy lên cầu thang, đẩy cửa phòng ngủ ra, bên trong tối đen như mực, cô hơi thất vọng bật đèn, đập vào mắt liền nhìn thấy ở giữa giường, là một con gấu bông lớn mà cô từng mua về, trên bàn trang điểm, đồ trang điểm đã bị cô lấy đi toàn bộ, nhưng mà lúc này lại bày mới, là những mỹ phẩm mà trước đây cô dùng qua, liền ngay

đĩa nhạc cũng giống y trước đây.

Người đàn ông kia, rõ ràng vĩnh viễn đều là bộ dạng lãnh đạm, chuyện gì đều thờ ơ, anh vậy mà có lúc, khắc sâu nhớ kỹ những vật dụng này nợ của cô như vậy?

Kiều An Hào cho tới bây giờ cũng không biết, bản thân vậy mà còn có thể khóc như vậy, hờ một tí liền chảy nước mắt xuống.

Cô giống như dự cảm thấy điều gì, một lần nữa vào phòng thay quần áo, nhìn thấy bên trong tủ một nửa là quần áo của anh, một nửa là quần áo cô không mặc nữa từng nói với anh vứt đi. Có lẽ bởi vì không vừa lòng chạn thức ăn, cũng có thể là anh muốn mua cho cô, lại không có lý do gì đưa cho cô, còn có một chạn thức ăn trên vách tường, bộ quần áo cô thích mặc nhất, treo đó tất cả đều chưa có lấy xuống.

Kiều An Hào dùng sức mân mê, bước vào phòng tắm, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, sữa tắm, sữa rửa mặt Vài thứ cô dùng ở nơi này hơn nửa năm, đều được quy về tại chỗ.

Cô đi rồi, anh luyến tiếc, anh không thể mở miệng giữ lại, anh liền dùng phương thức cố chấp như vậy, làm bộ như cô còn tại.

Nguyên lai người cô yêu, lại yêu cô như vậy, ngốc như vậy, yêu cô ngốc như vậy.

Lúc Kiều An Hào từ bên trong cấm Tú Viên đi ra, sắc trời đã muốn hơi hơi sáng lên, cô trực tiếp bắt xe đến truyền thông Hoàn Ảnh.

Lúc cô đến, trong công ty còn chưa có người đi làm, chỉ có bảo vệ trực đêm đang ngáp, hỏi một tiếng sớm với cô.

Kiều An Hào ngồi ở trước phòng làm việc của Lục cận Niên, thập phần có kiên nhẫn chờ.

Cô ở cùng anh một chỗ hơn nửa năm, cô biết, cách sống của anh rất đơn giản, thời gian ngây người ở trong ty thật lâu.

Từ chưa đến bảy giờ, chờ đến mười giờ sáng, mọi người trong công ty toàn bộ đều đến, Lục cận Niên vẫn không có xuất hiện.

Kiều An Hào hỏi thư ký của Lục cận Niên, thư ký nói với cô, đã rất nhiều ngày Lục tổng không có xuất hiện ở công ty-

Kiều An Hào sửng sốt một chút, đột nhiên nghĩ đến biệt thự Nghi Sơn, nói một tiếng cảm ơn với thư ký, lại vội vã xuống lầu đón xe, tiến đến Nghi Sơn.

Chương 572: Không muốn người biết chuyện [2]

Nghi Sơn ở vùng ngoại thành, Kiều An Hào xuất phát từ truyền thông Hoàn Ảnh, lúc đến nơi đã giữa trưa mười hai giờ.

Vào ban ngày, biệt thự Nghi Sơn giống như đào nguyên thế ngoại, yên tĩnh làm cho tâm người ta an bình.

Lục Cẩn Niên từng nói với Kiều An Hào mật mã biệt thự Nghi Sơn, Kiều An Hào nhấn chuông cửa, không có người mở cửa, liền tự tiện nhập mật mã, đi vào.

Ánh sáng chiếu qua cửa sổ thủy tinh, khiến cho uong biệt thự phá lệ sáng ngời, xuyên thấu qua xung quanh chiếu sáng rực rỡ, chiếu vào thủy tinh trên cửa sổ, phân tán đến mọi nơi.

Kiều An Hào bước lên cầu thang, đến trước cửa phòng ngủ.

Trước đây mỗi lần lúc người khác không tìm thấy Lục Cẩn Niên, cô luôn có thể ở trong đây tìm được anh.

Lúc này đây

Kiều An Hào đứng ở cửa, đáy lòng hiện lên một tia căng thẳng không nói lên lời, cô hít sâu một hơi, mới run run bắt tay đẩy cửa phòng ngủ ra.

Trong phòng ngủ sáng ngời mà lại sạch sẽ, giường ngủ ngay ngắn, không có một chút dấu hiệu có người nằm qua.

Lục Cẩm Niên cũng không ở biệt thự Nghi Sơn?

Kiều An Hào nhíu mi lại, đi vào bên trong phòng ngủ, cẩn thận nhìn hết một lần phòng thay quần áo cùng toilet, sau đó mới mang theo vài phần mát mát đi ra.

Biệt thự Nghi Sơn rất lớn, nhưng mà cũng không nhiều phòng, cho nên khiến cho diện tích mỗi phòng rất lớn, Kiều An Hào sợ Lục Cẩm Niên ở trong một phòng khác góc, cho nên liền lần lượt đi hết các phòng xem một lần.

Trừ phòng ngủ, phòng khác cũng chỉ trang bị vách tường, ngay cả cái ngăn tủ đầu giường đều không có, chỉ có ở trong gian phòng phía tây, đặt một chiếc đàn dương Cầm, bên trên có một quyển cầm phổ, một bên trên bàn có rất nhiều trang giấy tán loạn, Kiều An Hào tùy ý cầm lên, lại nhìn thấy hé ra hé ra bức tranh, tuy rằng không có màu, nhưng mà, Kiều An Hào lại có thể nhận đi ra, kia rõ ràng chính là bản thân.

Mặt của cô lúc đó thoáng hiện một tia kinh ngạc, lật xem những trang giấy này một lần, thoạt nhìn giống như thời gian rất lâu rồi, giấy bị người lật xem nhiều lần liền biến dạng, xung quanh nổi lên nếp nhăn.

Trên giấy vẽ cô đủ loại, quần áo trên người có thể nhận ra, đều là bộ dáng khi mặc đồng phục trung học.

Có bóng dáng, có sườn mặt, có còn đọc sách, có ghé vào trên bàn học ngủ, có nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ phòng học ngăn người, cũng có đứng ở trước xe đạp mím môi cười

Bên phải bức tranh, có chữ viết rất nhỏ không nhìn kĩ thì rất khó phát hiện, là ngày, tiêu đề viết: [Người con gái tôi yêu].

Lục Cẩm Niên là lúc nào vẽ những thứ này? Đây đó họa đều là anh vẽ lúc học trung học

Cô đột nhiên nhớ tới, bản thân có rất nhiều lúc, đi ngang qua phòng học của anh, nhìn thấy anh đang cầm bút chì phác thảo vẽ cái gì đó ở trên bàn, lúc ấy cô còn tưởng rằng anh giống cô, đi học nhàm chán, vẽ xấu lung tung, hiện tại nhớ tới, có phải lúc đó anh đang vẽ cô hay không?

Hóa ra thời gian thanh xuân mất đi, anh trả giá, xa xa so với cô tốt đẹp hơn rất nhiều.

Rốt cuộc Lục Cẩm Niên đã làm bao nhiêu chuyện không muốn người biết vì cô?

Hốc mắt Kiều An Hào lại nổi lên nhiệt, cô nhìn chằm chằm này bức họa hồi lâu, rồi mới sắp xếp ngăn nắp lại, đặt ở trên bàn, nhẹ nhàng mà đi ra khỏi phòng.

Kiều An Hào đi ra biệt thự Nghi Sơn, đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn chân trời dương quang, hít sâu một hơi.

Lục Cẩm Niên, đến tận cùng anh đang ở đâu?

PS: Hôm nay hoàn - tình ngữ tiếp tục - tân một tháng, chúng ta muốn ngoạn cái ưò chơi, [năm trăm chương vé tháng đổi nhất chương đổi mới], điểm trang kế tiếp là có thể đầu phiếu lạp - hết hạn đến 15 hào ta sẽ công tác thống kê muốn càng nhiều thiếu chương, sau đó ở 15 hào -17 hào kia tam thiên lý một hơi càng đi ra! Sở dĩ không công tác thống kê đến cuối tháng là vì ta sợ ta nội dung viết không đến cuối tháng ™ ta mới sẽ không nói cho các người ta hiện tại vụng trộm tồn bọn họ đảm luyện ái bản thảo ~ vì chính là kia tam thiên bùng nổ

nhieu càng ~ đương nhiên có thể bùng nổ bao nhiêu chương, hay là
muốn xem mọi người phiếu phiếu lạc ~~ ngủ ngon ~

Chương 573: Không muốn người biết chuyện [3]

Chạy ra khỏi bệnh viện từ tối hôm qua đến giờ, Kiều An Hảo chưa lúc nào nghỉ ngơi, cũng chưa ăn cơm, thể lực vốn trọng thương nên cô chóng đỡ hết nổi, lúc này sắc mặt tái nhợt, toàn thân đều đang không ngừng chảy mồ hôi, Kiều An Hảo chậm rãi ngồi ở bậc thang trước cửa biệt thự, hai tay ôm đầu gối, chôn mặt ở trên đầu gối, hô hấp lực có vẻ có chút không tốt.

Ánh sáng đã bắt đầu vào thu, mặc dù không có gay gắt như mùa hạ, nhưng mà phơi nắng lâu như vậy cũng có chút oi nức.

Da Kiều An Hảo trắng nõn mềm mại, chỉ một lát, phơi nắng da đã nổi lên một tầng bạc hồng, cô tưởng đứng lên, nhưng mà chân lại không có lực.

Kiều An Hảo chỉ có thể im lặng ngồi xồm trên bậc thang, nhắm mắt lại điều chỉnh hô hấp, qua một đoạn thời gian rất dài, mới rốt cục điều chỉnh lại hô hấp, lúc này mặt trời đã ngả về phía tây.

Kiều An Hảo chống tay xuống bậc thang, đứng lên, mại bước chân bước chậm xuống dưới, đi ra biệt thự của Lục Căn Niên.

Lúc tới cô bắt một chiếc xe taxi để đi, biệt thự Nghi Sơn ở xa, lúc trở về thành phố chỉ có thể lên tàu hoặc xe buýt.

Kiều An Hảo đi ra cửa của tiểu khu Nghi Sơn, đi về phía đông được khoảng hai trăm thước, mới đến trạm xe buýt.

Trong đầu hiện tại đều là Lục Cận Niên đang ở đâu, tinh thần có chút hoảng hốt, mãi cho đến khi xe buýt dừng lại, bác tài xế gọi cô mấy tiếng, thấy cô không phản ứng muốn lên xe, Kiều An Hào mới mạnh nhớ tới đến cái gì đó,

khoát tay áo về phía xe đang bắt đầu khởi động, nhưng mà xe cũng đã tăng tốc, càng lúc càng xa.

Kiều An Hào rầu rĩ hạ cánh tay xuống, lúc tính chuẩn bị đợi chuyển xe buýt tiếp theo, đột nhiên có một chiếc xe phanh lại dừng ở trước mặt cô, cửa kính xe hạ xuống, có người kêu cô: “Kiều tiểu thư.”

Kiều An Hào mạnh ngẩng đầu, nhìn thấy là trợ lý của Lục Cận Niên, đáy mắt cô hiện lên một tia kinh hãi, bước nhanh về phía trước.

“Lục Cận Niên, anh ở đâu?” Kiều An Hào vừa hỏi, vừa dán mặt vào cửa kính xe nhìn vào, thấy ghế xe phía sau không có thân ảnh của Lục Cận Niên, trên mặt mang một tia mất mát, ảo não cúi thấp đầu xuống.

Trợ lý không có trả lời vấn đề Lục Cận Niên đang ở đâu, mà xuống xe, mở cửa xe phía sau ra: “Kiều tiểu thư, ngài trước lên xe đi, đợi lát nữa tôi mang ngài trở về thành.”

Kiều An Hào nhẹ gật đầu, ngồi vào trong xe.

Trợ lý nhìn xuyên qua kính chiếu hậu thấy sắc mặt tái nhợt không một chút huyết sắc của Kiều An Hào, mở miệng lo lắng hỏi: “Kiều tiểu thư, thân thể ngài không thoải mái sao? Sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm.”

“Không.” Kiều An Hào miễn cưỡng nở nụ cười một chút, lắc lắc đầu, lại hỏi: “Không phải anh biết Lục Cận Niên ở nơi nào? Anh dẫn tôi đi

tìm anh ấy, được không?”

Trợ lý giống như vừa rời, bỏ qua thỉnh cầu của Kiều An Hào, cầm chai nước ở một bên, đưa cho Kiều An Hào: “Uống nước đi.”

Kiều An Hào chần chờ một lát, mới tiếp nhận chai nước, thấp giọng nói một câu: “Cám ơn.”

Trợ lý lái xe chở Kiều An Hào về biệt thự Nghi Sơn của Lục Cẩm Niên trước, anh ta đóng hết tất cả các cửa sổ lại, thậm chí còn cầm một tấm vải màu trắng che lại các vật dụng trong phòng, ngay cả mang ghế trúc ngoài sân đều thu lại, đặt ở trong kho hàng của biệt thự.

Trợ lý hành động như vậy, giống như nơi này tựa hồ về sau sẽ không có ai đến ở..... Đáy lòng Kiều An Hào lộ bộ một chút, nhin không được truy hỏi trợ lý đang đóng cửa chính biệt thự một câu: “Lục Cẩm Niên, về sau anh ấy sẽ không tới nơi này nữa sao?”

Chương 574: Không muốn người biết chuyện [4]

Trợ lý đóng xong cửa chính của biệt thự, xác định mình khóa tốt, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hào, giật giật cánh môi, bộ dáng muốn nói lại thôi, như là muốn nói gì, cuối cùng lại không nói lên lời, chỉ mở cửa xe ra, mở miệng nói một câu tôn kính với Kiều An Hào: “Kiều tiểu thư, lên xe đi.”

Một loại dự cảm cực kỳ không tốt, bao phủ trái tim Kiều An Hào, cô giật giật cánh môi không một chút huyết sắc, một đôi mắt to đen trong suốt, nhìn trợ lý, đứng yên tại chỗ không chịu nhúc nhích.

Trợ lý quay đầu, nhìn về phía chỗ rừng cây xanh um tươi tốt, sau một lúc lâu, giống như là rất khó qua thực lòng chua xót, dùng sức hít một hơi, mới nhìn phía Kiều An Hào một lần nữa, nói: “Kiều tiểu thư, hiện tại đã sắp đến giờ

ăn cơm tối, nếu ngài không ngại, không có bận chuyện gì, tôi có thể mời ngài ăn bữa được không?”

“Anh vì sao vẫn muốn lãng chánh đề tài của tôi?” Đáy lòng Kiều An Hào có một loại dự cảm càng ngày càng mãnh liệt, đáy mắt của cô nổi lên một chút hoảng hốt, đôi môi run rẩy, hỏi: “Lục Cẩm Niên có phải đang giận tôi hay không? Anh ấy không chịu gặp tôi, đúng hay không?”

Kiều An Hào nước mắt tuôn rơi, cô không để ý nam nữ thụ thụ bất thân, lập tức bắt lấy cánh tay trợ lý, mang theo vài phần khẩn cầu nói: “Anh nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu được không? Anh nhất

định biết anh ấy ở đâu, nói cho tôi biết, được không?”

Trợ lý vì chuyện Lục Cận Niên ở “Lệ Cảnh Hiên” đợi Kiều An Hào lâu như vậy, cô không có xuất hiện, đáy lòng có chút bất mãn, cho nên tuy rằng thái độ vẫn rất cung kính, nhưng mà giọng nói chuyện, vẫn để lộ ra một tia khinh thường khó phát hiện: “Nếu Lục tổng thật sự giận cô, thì tốt rồi.”

Trợ lý nói xong, nhìn thấy Kiều An Hào rơi lệ, lập tức lại trở nên có chút mềm lòng, cuối cùng liền thở dài một hơi: “Kiều tiểu thư, ngài vẫn là lên xe trước đi, để lúc ăn cơm, tôi nói cụ thể với cô, được không?”

Kiều An Hào khẽ gạt đầu, cúi đầu xuống, ngồi vào trong xe.

Trợ lý cũng đi lên xe theo, khởi động xe.

Lúc xe chạy được một đoạn, trợ lý rút hai tờ khăn giấy, đưa cho Kiều An Hào đang ngồi ở bên cạnh.

Trên đường trợ lý chạy xe đến “Lệ cảnh hiên”, hỏi một câu: “Kiều tiểu thư, đi Lệ Cảnh Hiên ăn không ngại đi?”

Kiều An Hào lắc lắc đầu.

Trợ lý không nói chuyện, sau khi đi qua một cột đèn xanh đèn đỏ, đem xe queo vào bãi đỗ xe của Lệ Cảnh Hiên.

Bởi vì không có đặt vị trí trước, các bàn đã đầy, cuối cùng trợ lý và Kiều An Hào ngồi một góc sáng sủa yên tĩnh ở đại sảnh.

Nhân viên phục vụ đưa lên thực đơn, trợ lý trực tiếp giao cho Kiều An Hào: “Kiều tiểu thư, ngài xem muốn ăn chút cái gì?”

Kiều An Hào không có lật thực đơn, cánh môi giật giật nhìn về phía trợ lý: “Tôi tùy tiện.”

Trợ lý cũng không miễn cưỡng Kiều An Hào, kéo thực đơn đến trước mặt mình, điểm mấy thứ đồ ăn nhẹ, lại tất cả đều là Kiều An Hào thích ăn, cô có chút kinh ngạc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn trợ lý một cái, trợ lý tiếp thu đến tầm mắt của cô, làm bộ như không thấy được, cười trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ, gọi thêm hai chai bia và một cốc trà.

Trà và bia rất nhanh được đưa lên, trợ lý tự mình rót một ly, đưa đến trước mặt Kiều An Hào, mà bản thân lại mở ra một chai bia.

Kiều An Hào nhẹ giọng nói một câu “Cám ơn”, nâng cốc trà lên nhấp một ngụm nhỏ.

Trợ lý không nói tiếp, chỉ hung hăng ực một hớp bia.

Đồ ăn của “Lệ Cảnh Hiên” được đưa lên, đồ ăn tinh xảo quả thật là đồ ăn thanh đạm, thoạt nhìn thực dẫn người thèm ăn.

Trợ lý tự mình thay Kiều An Hào xé túi giấy lấy ra đôi đũa, đưa tới trước mặt cô: “Đây đều là cô thích ăn, ăn xong chúng ta lại bàn đi.”

Kiều An Hào không tiếp chiếc đũa, cánh môi giật giật, như là muốn hỏi cái gì, chỉ là còn không có mở miệng, trợ lý liền giúp cô hỏi ra: “Cô nhất định rất ngạc nhiên, vì sao tốt biết những món ăn mà cô thích?”

Kiều An Hào xé khóe môi một chút, đem lời nói mình muốn hỏi nuốt trở về.

“Là Lục tổng nói cho tôi biết .” Trợ lý cười khế một chút, bưng lên cốc bia, lại uống một ngụm, sau đó quay đầu, nhìn chằm chằm Kiều An Hào, nói: “Ăn cơm trước đi, cơm nước xong nói sau.”

Nói xong trợ lý cầm một đôi đũa, chính mình động trước.

Kiều An Hào nhìn chằm chằm trợ lý nhìn một lát, cũng lên một đôi đũa khác lên theo, yên lặng không tiếng động ăn xong này nọ.

Đây đều là đồ ăn cô thích, nhưng mà cô lại không có một chút khẩu vị, dường như chỉ cứng rắn chống đỡ, mới làm cho chính mình ăn đi xuống.

Qua khoảng nửa giờ, Kiều An Hào rốt cục không chống đỡ được nữa buông đôi đũa xuống, ngẩng đầu, nhìn thấy trợ lý đã sớm buông đôi đũa xuống, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ không biết suy nghĩ cái gì, hai chai bia trước mặt, đã bị anh ta uống cạn.

Trợ lý phát giác thấy âm thanh buông đũa xuống của Kiều An Hào, quay đầu lại, hỏi: “Ăn xong rồi?”

Kiều An Hào khế gật đầu.

Trợ lý liền nâng tay lên, tiếp tục kêu người phục vụ, gọi thêm hai chai bia, đợi cho bia đưa đến, trợ lý rót một cốc, uống một hơi cạn trước, sau đó lấy ra một chiếc di động từ trong túi, đưa tới trước mặt của Kiều An Hào.

Đáy mắt Kiều An Hào hiện lên một tia kinh ngạc.

“Không phải cô hỏi tôi Lục tổng đi đâu sao? Nhìn di động sẽ biết.” Trợ lý nói xong, liền cúi đầu, rót một cốc bia cho chính mình, mở miệng

uống một ngụm.

Kiều An Hào điểm màn hình di động của trợ lý một chút, ánh sáng trở nên sáng hơn một chút, cô mới nhìn thấy trợ lý cho mình xem là một phong bưu phẩm.

Lục Cẩm Niên gửi cho anh ta.

Nội dung đầu tiên của bưu phẩm, đều là một ít nội dung công việc của công ty truyền thông Hoàn Ảnh, nhưng mà đoạn nội dung cuối cùng, Lục Cẩm Niên bày tỏ, hoạt động kế tiếp của công ty truyền thông Hoàn Ảnh tạm thời do phó tổng Vương phụ tiếp quản.

Tới đó cũng chưa là chấm hết của bưu phẩm, phía dưới còn có một đoạn lời nói rất dài, là Lục Cẩm Niên viết việc riêng với trợ lý.

“Đồ ăn Kiều Kiều thích, có này đó, hồi đầu lúc cô quay phim, phiền toái anh nếu có thời gian thì đến đoàn làm phim giúp đỡ, nói với bọn họ cứ làm nhiều những đồ ăn đó.

Giấc mơ của Kiều Kiều khi tiến vào vòng giải trí, là muốn làm nữ diễn viên xuất sắc nhất, lúc bình chọn cuối năm, phiền toái anh sắp xếp một chút.

Trong vòng giải trí có chút loạn, cô ấy chỉ là một cô gái sẽ không an toàn, phiền toái anh chăm sóc nhiều một chút, đừng làm cho cô ấy bị tổn thương.

Tôi có một biệt thự ở Nghi Sơn, nếu anh có thời gian thì đến đó đóng hết cửa sổ lại giúp tôi, nhất gian phòng ở phía tây, trên bàn cạnh cửa sổ có bức họa của cô ấy, trời mưa sẽ ướt, à, đúng rồi, cửa sổ ở lâu một không cần đóng, Kiều Kiều thích từ nơi đó đi vào.”

.....

Lục Cẩm Niên viết rất nhiều cho trợ lý, Kiều An Hào liên tục lật xem từng trang, rốt cục mới thấy được hết.

Trong đầu của cô trống rỗng, Lục Cẩm Niên viết bưu phẩm này cho trợ lý rốt cục là có ý tứ gì, hoặc là nói, kỳ thật cô hiểu được, nhưng mà cũng không muốn hiểu được.

Chương 575: Không muốn người biết chuyện [5]

Đồ ăn của “Lệ Cảnh Hiên” được đưa lên, đồ ăn tinh xảo quả thật là đồ ăn thanh đạm, thoạt nhìn thực dẫn người thèm ăn.

Trợ lý tự mình thay Kiều An Hào xé túi giấy lấy ra đôi đũa, đưa tới trước mặt cô: “Đây đều là cô thích ăn, ăn xong chúng ta lại bàn đi.”

Kiều An Hào không tiếp chiếc đũa, cánh môi giật giật, như là muốn hỏi cái gì, chỉ là còn không có mở miệng, trợ lý liền giúp cô hỏi ra: “Cô nhất định rất ngạc nhiên, vì sao tốt biết những món ăn mà cô thích?”

Kiều An Hào xé khóe môi một chút, đem lời nói mình muốn hỏi nuốt trở về.

“Là Lục tổng nói cho tôi biết .” Trợ lý cười khẽ một chút, bung lên cốc bia, lại uống một ngụm, sau đó quay đầu, nhìn chăm chăm Kiều An Hào, nói: “Ăn cơm trước đi, cơm nước xong nói sau.”

Nói xong trợ lý cầm một đôi đũa, chính mình động trước.

Kiều An Hào nhìn chăm chăm trợ lý nhìn một lát, cũng lên một đôi đũa khác lên theo, yên lặng không tiếng động ăn xong này nọ.

Đây đều là đồ ăn cô thích, nhưng mà cô lại không có một chút khẩu vị, dường như chỉ cứng rắn chống đỡ, mới làm cho chính mình ăn đi xuống.

Qua khoảng nửa giờ, Kiều An Hào rót cục không chống đỡ được nữa buông đôi đũa xuống, ngẩng đầu, nhìn thấy trợ lý đã sớm buông đôi đũa xuống, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ không biết suy nghĩ cái gì, hai chai bia trước mặt, đã bị anh ta uống cạn.

Trợ lý phát giác thấy âm thanh buông đũa xuống của Kiều An Hào, quay đầu lại, hỏi: “Ăn xong rồi?”

Kiều An Hào khẽ gật đầu.

Trợ lý liền nâng tay lên, tiếp tục kêu người phục vụ, gọi thêm hai chai bia, đợi cho bia đưa đến, trợ lý rót một cốc, uống một hơi cạn trước, sau đó lấy ra một chiếc di động từ trong túi, đưa tới trước mặt của Kiều An Hào.

Đáy mắt Kiều An Hào hiện lên một tia kinh ngạc.

“Không phải cô hỏi tôi Lục tổng đi đâu sao? Nhìn di động sẽ biết.” Trợ lý nói xong, liền cúi đầu, rót một cốc bia cho chính mình, mở miệng uống một ngụm.

Kiều An Hào điểm màn hình di động của trợ lý một chút, ánh sáng trở nên sáng hơn một chút, cô mới nhìn thấy trợ lý cho mình xem là một phong bì thư.

Lục Cẩm Niên gửi cho anh ta.

Nội dung đầu tiên của thư, đều là một ít nội dung công việc của công ty truyền thông Hoàn Ảnh, nhưng mà đoạn nội dung cuối cùng, Lục Cẩm Niên bày tỏ, hoạt động kế tiếp của công ty truyền thông Hoàn Ảnh tạm thời do phó tổng Vương phụ tiếp quản.

Tới đó cũng chưa là chấm hết của thư, phía dưới còn có một

đoạn lời nói rất dài, là Lục Cận Niên viết việc riêng với trợ lý.

“Đồ ăn Kiều Kiều thích, có này đó, hồi đầu lúc cô quay phim, phiền toái anh nếu có thời gian thì đến đoàn làm phim giúp đỡ, nói với bọn họ cứ làm nhiều những đồ ăn đó.

Giấc mơ của Kiều Kiều khi tiến vào vòng giải trí, là muốn làm nữ diễn viên xuất sắc nhất, lúc bình chọn cuối năm, phiền toái anh sắp xếp một chút.

Trong vòng giải trí có chút loạn, cô ấy chỉ là một cô gái sẽ không an toàn, phiền toái anh chăm sóc nhiều một chút, đừng làm cho cô ấy bị tổn thương.

Tôi có một biệt thự ở Nghi Sơn, nếu anh có thời gian thì đến đó đóng hết cửa sổ lại giúp tôi, nhất gian phòng ở phía tây, trên bàn cạnh cửa sổ có bức họa của cô ấy, trời mưa sẽ ướt, à, đúng rồi, cửa sổ ở lầu một không cần đóng, Kiều Kiều thích từ nơi đó đi vào.”

.....

Lục Cận Niên viết rất nhiều cho trợ lý, Kiều An Hào liên tục lật xem từng trang, rốt cục mới thấy được hết.

Trong đầu của cô trống rỗng, Lục Cận Niên viết bưu phẩm này cho trợ lý rốt cục là có ý tứ gì, hoặc là nói, kỳ thật cô hiểu được, nhưng mà cũng không muốn hiểu được.

Chương 576: Không muốn người biết chuyện [6]

Trợ lý vẫn luôn nhìn Kiều An Hào, anh ta đợi cho cô xem xong, lại mở miệng uống một hơi cạn sạch bia, rồi mới lên tiếng nói: “Kiều tiểu thư, cô xem đến sao? Ngài ấy viết cho tôi bốn mươi tám đoạn, mỗi một đoạn, đều là viết về cô.”

Tay Kiều An Hào đặt ở trên bàn, nắm chặt theo bản năng, nắm thành quyền, cô kinh ngạc nhìn trợ lý, thấp giọng hỏi: “Anh ấy ở nơi nào?”

Kiều An Hào hỏi xong, một giọt nước mắt từ trên khóe mắt của cô rơi xuống, nện ở trên màn hình điện thoại di động.

Trợ lý giống như không có nghe thấy vấn đề của Kiều An Hào, tiếp tục nói: “Kỳ thật việc này, ngài ấy bắt tôi lập lời thề không được nói cho cô.”

Nước mắt ở khóe mắt Kiều An Hào lăn xuống càng nhiều, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm trợ lý, lại hỏi: “Lục Cẩm Niên anh ấy đâu? Anh bị làm sao?”

Trợ lý vẫn tiếp tục nói tiếp lời của chính mình: “Nói thật, tôi theo Lục tổng nhiều năm như vậy, ngài ấy nói cái gì tôi làm cái đấy, tôi chưa bao giờ cãi lời của ngài ấy, nhưng mà lúc này đây, tôi thật sự nhìn không được, coi như là tôi xen vào việc của người khác đi, cho dù là về sau Lục tổng có trách tội tôi, tôi cũng muốn nói với cô.”

Kiều An Hào đột nhiên khóc nức nở, mang theo vài phần căm tức nhìn về phía trợ lý hô: “Tôi hỏi anh, Lục Cẩm Niên đâu? Lục Cẩm Niên

đâu? Lục Căn Niên đâu?”

Kiều An Hào liên tục hô ba câu, mới ngừng lại được, bởi vì âm thanh của cô có chút lớn, khiến cho những người ở gần đó chú ý, cũng may vị trí của bọn họ có chút xa, không thể nghe thấy là cô nói gì.

“Tôi không biết! Cô hỏi tôi, tôi cũng tưởng hỏi cô, Lục tể ngài ấy đi đâu?” Tịch tình trợ lý luôn luôn ôn hòa, hốc mắt bỗng dưng trở nên có chút hồng, đột nhiên nhìn về phía Kiều An Hào trả lời một câu, sau đó liền cầm chai bia trên bàn, trực tiếp uống, anh ta uống một hơi cạn sạch chai bia, rồi dùng sức đặt chai bia ở trên bàn, anh ta cầm chai bia khác còn muốn uống, lại phát hiện chai bia còn lại cũng đã bị uống sạch, anh ta rảnh tay, cả người dựa phía lưng ghế, nhắm mắt lại, im lặng một lát, sau đó mở to mắt, cảm xúc đã ổn định lại, nói một câu với Kiều An Hào trước “Thực xin lỗi”, sau đó đứng lên, nói: “Tôi mang cô tới một nơi.”

Kiều An Hào khẽ gật đầu, đứng lên, đi theo phía sau trợ lý.

Trợ lý dẫn Kiều An Hào dọc theo đường đi lên tầng cao nhất của “Lệ Cảnh Hiên”, sau đó đi đến trước một căn phòng, đẩy cửa ra, tay làm một tư thế mời đối với Kiều An Hào.

Kiều An Hào đi vào trước, trợ lý mới đi theo sau, đóng cửa lại, liền chỉ chỉ cửa sổ sát sân thượng, còn nói một cái “Mời”.

Lúc này bóng đêm đã đen, trên sân thượng không có bật đèn, tối như mực, Kiều An Hào chỉ có thể nhìn thấy một trời đầy sao cùng với những ngọn đèn ở cố cung.

Qua khoảng năm giây, đột nhiên xung quanh có ngọn đèn thất thái sáng lên, không ngừng mà lóe ra, nhờ vào ánh đèn, Kiều An Hào mơ hồ nhìn một chiếc bàn được trưng bày theo cách thức Châu Âu, ở

giữa có những ngọn nến xếp thành hình trái tim, bên trong cắm đầy cánh hoa hồng đã héo.

Ngọn nến này, đã cháy qua, chỉ còn lại có hơn một nửa cây.

Lan can xung quanh sân thượng, có một vài lẵng hoa xinh đẹp, bên trong hoa tươi cũng đã héo tàn.

Nơi này là?

Kiều An Hào quay đầu nghi hoặc, vừa định hỏi trợ lý, đột nhiên nhìn chăm chăm những bóng đèn màu trước mặt.

Chương 577: Không muốn người biết chuyện [7]

Ngọn đèn vốn không ngừng lóe ra ánh sáng thất thái, thì đột nhiên chỉ còn lại có ánh sáng màu vàng ấm áp, ngọn đèn phát sáng, rõ ràng một câu: Kiều Kiều, anh có thể theo đuổi em không?

Kiều An Hào kinh ngạc, đèn màu lóe ra trên các vách tường khác cũng ngừng lại, cô nhìn lại từng cái, theo thứ tự ngọn đèn màu hồng nhạt “Kiều Kiều, anh yêu em 13 năm”, ngọn đèn màu lam “Làm bạn gái anh được không? Kiều Kiều”, cùng với một mặt lớn nhất trên vách tường, ngọn đèn màu trắng lóe ra một hàng chữ dài nhất “Có của em Cẩn Niên, mới An Hào, Kiều Kiều, em nguyện ý, anh yêu em, em không muốn, anh vẫn yêu anh.”

Ánh mắt Kiều An Hào không ngừng nhìn sự chuyển hoán giữa bốn ngọn đèn, thật lâu cô mới phát ra âm thanh: “Này.....”

“Đây là buổi tối lễ tình nhân đêm thất tịnh, Lục tổng cố ý chuẩn bị cho cô.” Trợ lý không đợi Kiều An Hào hỏi xong, liền giải đáp cho cô, dừng một lát, còn nói: “Ngài ấy tình đêm đó, tỏ tình với cô ở đây.”

Kiều An Hào nhớ tới, mấy ngày nay Lục Cẩn Niên nhắc đi nhắc lại không chỉ một lần, chuyện ăn cơm vào vào đêm thất tịnh kia, lúc đó anh và cô còn chưa xác định quan hệ, nhưng mà lại làm chuyện mà chỉ có những người yêu nhau mới có thể làm, đáy lòng cô còn bối vì thế mà âm thầm khổ sở, lại không nghĩ rằng, kỳ thật anh sớm đã có sở chuẩn bị.

“Cảnh tượng này, thời gian anh chuẩn bị rất lâu.” Trợ lý ngẩng đầu,

nhìn quanh sân thượng một chút, sau đó chỉ vào những lãng hoa đã héo rũ, nói: “Còn cố ý làm cho người ta dùng máy bay chuyển hoa tươi đến đây, nhất là hoa cây cát cánh, ngài ấy nói cô thích, cho nên khiến cho người ta chuẩn bị cẩn thận từng cánh hoa.”

Từ lời nói của trợ lý, Kiều An Hào lại bắt đầu hồi tưởng, có một đêm lúc Lục Cẩm Niên về nhà, chỉ vào máy tính nói bản thân nhìn cảnh tượng tỏ tình trên màn hình của bộ phim mới phát sóng, lúc ấy anh còn chú ý đến một hạng mục công việc, làm như lơ đãng hỏi cô một câu, em thích như vậy ? Có đôi khi cô sẽ gật gật đầu, có đôi khi sẽ lắc đầu, nói tôi không thích, nhưng mà còn góp ý thêm nếu muốn trong phim càng thêm lãng mạn thì cần làm này đó. Chính là một đêm kia, cô nói cho anh, cô thích hoa cây cát cánh.

“Lễ tình nhân ngày đó, ngài ấy gửi tin nhắn giải thích với cô, sau đó nói chờ cô ở chỗ này, đợi cô suốt cả đêm, rạng sáng lúc ba giờ, còn mưa to, tôi nói ngài ấy vào trong phòng, ngài ấy chết sống không chịu, ngài ấy nói phải ở chỗ này chờ cô, cô không đến, chỗ nào ngài ấy cũng không đi, sau đó ngay tại trên cái ghế kia, ngài ấy cứ ngồi như vậy, như là một pho tượng.” Trợ lý nâng tay lên, chỉ chiếc ghế nhựa bên phải: “Một đêm kia, ngài ấy gọi cho cô vài cuộc điện thoại, gửi cho cô rất nhiều tin nhắn, tôi biết Lục tổng nhiều năm như vậy, tôi chưa từng thấy ngài ấy ăn nói khép nép cầu xin lấy lòng quá ai, duy độc cô, là một lần lại một lần ngoại lệ của ngài ấy.”

“Mười sáu giờ, một người cao ngạo như vậy, liền cố chấp đợi cô mười sáu giờ, cô lại thủy chung không có tới.” Lúc trợ lý nói tới đây, trong giọng nói mang theo một tia chỉ trích: “Mười sáu giờ kia với tôi mà nói, đều là một hồi dày vò, tôi không biết Lục tổng chống đỡ như thế nào.”

“Có lẽ đối với ngài ấy mà nói, chỉ cần là có liên quan tới cô, cho dù là đau đớn tê tâm liệt phế, ngài ấy cũng sẽ cam chịu, coi là trân bảo.”

Trợ lý khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục giảng không nhanh không chậm với Kiều An Hảo: “Ngài ấy không chờ được cô, ngài ấy đành phải đi tìm cô.”

“Ngài ấy tìm tới những người bạn học quan hệ tốt với cô, mỗi một lần ngài ấy lại nói với bọn họ, nhìn thấy cô, nhất định phải liên hệ với ngài ấy.”

Chương 578: Không muốn người biết chuyện [8]

“Có lẽ ngài ấy thật sự không nghĩ mất đi cô, cuối cùng phải đi tìm chị của cô, đại Kiều tiểu thư.”

Lúc Kiều An Hào nghe đến đó há to miệng, Kiều An Hạ là biết cô lúc ấy hôn mê nằm viện, nếu Lục Cảnh Niên đi tìm cô, vậy anh hẳn là biết, vì sao còn muốn giận cô đâu?

Trong đầu Kiều An Hào còn chưa hết, âm thanh của trợ lý đã truyền đến: “Đại Kiều tiểu thư không có nói cho Lục tổng, sau đó Lục tổng phải chờ ở cửa Kiều gia, đợi cô ba ngày ba đêm.”

Kiều An Hạ không có nói cho Lục Cảnh Niên cô ở đâu, nếu như chị ấy nói, có phải bây giờ cô sẽ không thể không tìm thấy anh hay không?

Đáy mắt Kiều An Hào đầu tiên là hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó liền biến thành khó tin, cuối cùng biến thành bị thương.

“Kiều tiểu thư, cô vừa thấy tôi, liền hỏi tôi ngài ấy ở đâu, kỳ thật tôi thật không biết ngài ấy ở đâu, tôi đã tìm ngài ấy một ngày.” Trong âm thanh của trợ lý, mang theo vài phần uể oải cùng mất mát: “Tôi nghĩ đến ngài ấy vẫn ở nơi đó chờ cô, hơn nữa theo hiểu biết của tôi đối với Lục tổng, ngài ấy yêu cô nhiều năm như vậy yêu đến tận bây giờ, ngài ấy sẽ không từ bỏ ở thời điểm cuối cùng, nhưng mà tôi cũng không biết, vì sao đột nhiên ngài ấy lại không đợi nữa.....”

“Rõ ràng rạng sáng hôm kia ngài ấy gọi điện thoại cho tôi, nói tôi giúp cô tránh khỏi tin tức tiêu cực, lúc đó trong lòng ngài ấy tất cả cũng chỉ

có cô..... Nhưng mà buổi sáng hôm nay tôi tình dạy, thu được phân bua kiện kia, sau đó tôi gọi điện thoại cho ngài ấy, nhưng mà không có người nghe máy.”

Kiều An Hào cau mi lại, theo lời nói của trợ lý, bắt đến trọng điểm: “Tránh khỏi scandal tiêu cực?”

“Đúng vậy.....” Bên trong lời nói của trợ lý, mang theo một tia thốn thức: “Cô thật sự nghĩ đến, gièm pha về chuyện Lục tổng là con riêng, là bị người phát hiện tung ra sao? Lục tổng lăn lộn nhiều năm trong vòng giải trí như vậy, chuyện riêng của ngài ấy cũng có người dám tùy tiện nói bậy, lại làm sao có khả năng có người đứng ra vạch trần bối cảnh của ngài ấy?”

Lúc Kiều An Hào nghe đến đó, mơ hồ hiểu được cái gì đó, tay vô ý thức nắm chặt vạt áo.

Cô có chút nghĩ không muốn nghe những lời nói tiếp theo của trợ lý, nhưng mà trợ lý cố tình dùng loại giọng nói không nhẹ không nặng, vạch trần chân tướng đầm đìa máu tươi tới trước mặt cô: “Là do bản thân Lục tổng tung ra, ở trong vòng giải trí, nếu xuất hiện tin tức tiêu cực, muốn khẩn cấp dời đi sự chú ý của công chúng đối với một sự việc thì cần có scandal tiêu cực của một người nổi mạnh hơn, lúc ấy toàn bộ dư luận mạng đều chỉ hướng tới cô nói cô hít thuốc phiện, đã có không ít người bắt đầu nói xấu cô, sự tình chỉ biết càng nháo càng lớn, cuối cùng trở nên nghiêm trọng, sẽ quấy nhiễu đến sinh hoạt cá nhân cô, tuy rằng xen lẫn trong trong giải trí này, vẫn có tư tưởng thừa nhận năng lực, nhưng mà Lục tổng vẫn là không đành lòng người chịu áp lực của dư luận, cũng không muốn tương lai sự nghiệp diễn suất của cô bị ảnh hưởng, cho nên, ngài ấy mới lựa chọn dùng chính mình để dời đi sự chú ý của công chúng, để giảm thương tổn nhiều nhất tới cô.”

“Kỳ thật trong lòng Lục tổng rõ ràng, một khi tung ra một chút tin tức tiêu cực của chính mình, như vậy sẽ để nhược điểm cùng sơ hở cho người khác, về sau sẽ càng bạo phát càng nhiều tin tức tiêu cực cùng phản đối, nhưng mà ngài ấy vẫn làm như vậy là để bảo vệ cô, không tiếc dùng chính mình ngăn trở sức mạnh của cư dân mạng muốn vạ lây tới cô.” Lục trợ lý nói tới đây, nở nụ cười, giọng nói đặc biệt lãnh đạm hỏi: “Ngài ấy thật sự thực ngốc, đúng hay không?”

Chương 579: Không muốn người biết chuyện [9]

Kiều An Hảo bị câu hỏi rất nhẹ này của trợ lý, thân thể lay động một chút, cả người lui về sau hai bước, tựa vào trên bàn đá cẩm thạch.

Giờ này khắc này, cô phát hiện đáy lòng chính mình chỉ còn lại có đau đớn.

Là loại đau đớn đến xương xuyên tim.

Cho tới bây giờ cô luôn biết người đàn ông kia tốt với cô, cô lâm vào cảm động, rạng sáng hôm nay lúc cô ở nhà làm vỡ con búp bê bằng sứ, nhìn thấy những dòng chữ anh viết cho cô, cô bị kích động.

Cô nghĩ người đàn ông kia rất yêu cô, rất yêu cô.

Nhưng mà hiện tại, cô mới biết được, nguyên bản thì anh rất yêu cô, ngay cả một phần ngàn tình yêu của anh dành cho cô cũng không bằng.

Nguyên lai, người đàn ông cô yêu, là yêu cô, là yêu cô như vậy.

Nước mắt của Kiều An Hảo, liền không khống chế được rơi xuống dưới.

Trợ lý tạm dừng một lúc lâu, vẫn là lựa chọn tiếp tục nói tiếp:

"Nhưng mà ngài ấy chính là gốc như vậy. Lúc ấy rõ ràng tôi còn

khuyên ngài ấy dùng biệt pháp khác đòi đi sự chú ý của công chúng, cô có biết ngài ấy nói với tôi như thế nào không? Ngài ấy nói, một khắc ngài ấy cũng chờ không được. Lúc ấy ngài ấy đã đợi cô lâu như vậy, âm thanh mệt mỏi dị thường, còn nói một câu với tôi, không quan hệ, dù sao từ nhỏ đến lớn ngài ấy bị người ghét bỏ phỉ nhổ cũng không phải một lần, đã thành thói quen với ngài ấy, cô thì không giống, cô là tốt đẹp duy nhất trong cuộc sống của ngài ấy, ngài ấy không thể để cho người ta làm bẩn."

Kiều An Hào chung quy nhện không được nức nở thành tiếng.

"Ngài ấy vẫn luôn dùng phương thức của chính mình, bảo vệ cô thật tốt, không tiếc thương tổn tới mình." Trọ lý cảm giác được đáy mắt chính mình nổi lên một tia nhiệt, anh ta âm thầm thay đổi một hơi, tiếp tục nói: "Ngài ấy thật sự rất ngốc, đúng hay không? Nhưng mà, cô cũng không biết, còn có lúc ngài ấy còn ngốc hơn."

Trọ lý nhắm mắt lại, lãnh đạm nói: "Cô thật sự nghĩ đến, Lục tổng thu mua Hứa thị, là vì muốn trả thù Hứa thị không công bằng với ngài ấy sao?"

Trọ lý vin không nhúc nhích đứng yên tại chỗ một lúc lâu, anh ta rớt cục mới chớp mắt một chút, sau đó mới mờ miệng nói:

"Sờ dí ngài ấy làm như vậy, là vì cô."

Kiều An Hào lập tức liền đình chỉ khóc, cô ngẩng đầu bất thành linh, nước mắt ràn rụa thành giọt, nhìn phía trọ lý: "Tòì?"

"Đúng, không sai, bởi vì cô." Trọ lý nói từng chữ một, ngữ khí khẳng định cường điệu lại một lần, như là nội tâm giống như đang giãy dựa cái gì đó, qua một lúc, vẫn là cắn chặt răng xỉ, nói ra toàn bộ: "Kiều tiểu thư, bút ghi âm kia ở trên người Lục tổng, tòì không có chứng

cớ, mặc kệ cô có tin hay không, tòi vẫn phải nói cho cô, bởi vì tôi thật sự không thể trơ mắt đứng nhìn Lục tổng một mình chịu ủy khuất như vậy, cô cũng không biết, hiện tại tôi có bao nhiêu hối hận lúc trước nghe xong lời nói của Lục tổng, giúp ngài ấy giữ bí mật."

Trợ lý tựa hồ rất ảo não, nói tới đây, còn thờ dài một hơi "Kiều tiểu thư, ta nghe Lục tổng nói, ngài biết chính mình đã làm phẫu thuật khi có thai, nhưng Lục tổng lại tự mình ký tên làm phẫu thuật, đúng không?"

Kiều An Hào khẽ gật đầu.

"Kiều tiểu thư, ngài biết không? Đứa con bị chết non kia của ngài, kỳ thật là bị người hại chết.""

Ánh mắt Kiều An Hào bỗng dựng trợn to, rồi đột nhiên liền thay đổi sắc mặt: "Lục cảnh Niên anh ấy nói cho tôi biết, đứa nhỏ là vì quay phim quá mức mệt nhọc, thai tử trong bụng "

Trợ lý cũng không chờ Kiều An Hào đang nói xong, mở miệng, kiên định nhìn về phía Kiều An Hào hỏi: "Nếu lúc ấy Lục tổng nói cô, đứa nhỏ trong bụng của cô là bị Hàn Như Sơ giết chết, cô tin sao?"

Chương 580: Không muốn người biết chuyện [10]

Con của cô bị Hàn Như Sơ giết chết, cô tin sao?

Dường như Kiều An Hào bị tin tức này dọa sợ choáng váng, ánh mắt nhìn trợ lý tràn đầy kích động và hoảng sợ.

Trợ lý không nói gì, ngoài ban công, trong nháy mắt trở nên cực kỳ yên tĩnh, mơ hồ có gió đêm thổi qua.

Ước chừng cỡ ba phút, trợ lý nói sự thật, nói tiếp: "Đêm đó Lục tổng gọi điện thoại cho tôi, nói cô đang bị hôn mê, còn chảy máu, cuối cùng bác sĩ chẩn đoán là thai chết trong bụng."

"Lúc ấy tình huống khẩn cấp, cần Lục tổng lập tức ký tên phẫu thuật, đợi đến lúc ký xong, bác sĩ mới nói cho Lục tổng biết trong cơ thể cô có dùng lượng lớn thuốc ngủ, làm hại tới đứa bé."

"Về phần làm sao Lục tổng biết Hàn Như Sơ đưa tổ yến đã bỏ thuốc ngủ cho cô, thì tôi không rõ lắm nhưng lúc ấy cô xuất viện nghi ngơi ở nhà, anh ấy gọi điện thoại để tôi đến cầm Tú viên, đưa tổ yến, để cho tôi đi làm kiểm tra. Kết quả kiểm tra, là bên trong có lượng lớn thành phần thuốc ngủ."

Kiều An Hào nghe trợ lý vừa nói như thế, trong đầu cùng nhớ tới ngày hôm đó cô đến nhà họ Hứa, còn ói mửa liên tục, lúc ấy còn nói với Hàn Như Sơ bị bệnh bao tử, lúc quay về đoàn phim, Hàn Như Sơ cho cô hai hộp tổ yến, lúc ấy thím cô còn nói mẹ chồng cô thật yêu thương cô.

Có chút việc, người trong cuộc không rõ, từ nhỏ Hàn Như Sơ chứng kiến cô lớn lên, Hàn Như Sơ vẫn luôn rất tốt rất quan tâm cô, thật sự đối xử với cô như con gái ruột, cho nên cô cực kỳ tin tưởng bà ta, coi như là dù lúc đó thấy có điểm kỳ quặc, nhưng vì cô rất tin tưởng Hàn Như Sơ, cho nên cũng không nghi ngờ gì nhiều.

Nhưng mà bây giờ, cô mới phát hiện, đúng là sau khi ăn tổ yến, cô không ói nữa, lúc ấy cô cũng chưa uống thuốc, còn cho là mình khỏi, lại thấy rất buồn ngủ, không, không chỉ có cô, còn có Triệu manh, Triệu Manh là người hay ngủ muộn, thời gian đó ngủ rất sớm, thậm chí ban ngày còn ngủ gật ở phim trường.

Kiều An Hào càng nghĩ, tốc độ nhịp tim càng nhanh.

Khó trách sau đó cô buồn bực, bản thân làm phẫu thuật, tại sao mình lại không có cảm giác gì, cô còn nghĩ rất cuộc vì sao Lục Cẩm Niên lại có thể yên lặng để cô làm phẫu thuật?

Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu như trong tổ yến có thuốc ngủ, cô dùng thuốc ngủ xong, sẽ ngủ say, nếu như dùng nhiều, sẽ rơi vào trạng thái hôn mê...

Kiều An Hào nhú mày, bất chợt liền thấp giọng lầm bầm lầu bầu lén: "Đúng, đúng, nói như vậy, tất cả mọi chuyện đã thông suốt... Thì ra là như vậy, là như vậy!"

Thì ra là con của cô không phải chết oan chết uổng! Con của cô bị người ta giết chết!

Mà người kia, cho tới nay, là bác Hứa luôn yêu thương, thân thiết với cô!

Kiều An Hào chột giơ tay lên, đè xuống lồng ngực của mình, lúc cô đến nhà họ Hứa thăm Hứa Gia Mộc, là muốn đi hỏi Lục Cẩm Niên tại sao muốn thu mua Hứa thị, cô cũng nghĩ đến có lẽ anh có nỗi khổ tâm, nhưng mà cô lại không nghĩ rằng, sau lưng việc thu mua Hứa thị, ẩn giấu một bí mật to lớn như vậy!

Cho nên nói như vậy, Lục Cẩm Niên vì đối phó Hứa thị, để cho mười mấy triệu đầu tư của Hàn Như Sơ như nước trôi, thật ra thì cũng là vì cô, vì con của bọn họ?

Chương 581: Không muốn người biết chuyện [11]

Mà cô biết được ngày Hứa thị bị mua, còn oán giận anh tại sao muốn làm như vậy... Khó trách hôm đó, anh tức giận như vậy, lúc ấy cô đuổi theo anh hồi lâu muốn giải thích cho anh, anh cũng không chịu nghe, lúc ấy còn

có chút ủy khuất nói anh vô tâm, tại sao anh lại trờ mặt vô tình, cho tới giờ khắc này, cô mới biết, thì ra cô vô tình để anh oan ức như vậy... Yêu anh nhiều năm như vậy, sao cô lại đối xử với anh như thế!

Đáy mắt Kiều An Hào thoáng qua vô số tia hốt hoảng, nước mắt lặng lẽ theo gò má chảy xuống, cô lẩm bẩm hỏi: "Tại sao anh ấy không nói cho tôi? Tại sao anh ấy không nói sớm cho tôi biết?"

Kèm theo lời nói của Kiều An Hào, vỡ vụn thành tiếng khóc từ môi cô tràn ra.

"Lúc ban đầu, chẳng qua là anh ấy không muốn cô chịu đựng nỗi đau mất con, nhưng ai cũng không nghĩ tới, ban đầu hung thủ lấy con của cô, chẳng những không giữ kín chuyện này, ngược lại lúc con trai bà ta... Tình lại, vì không muốn dám hỏi hai nhà họ Hứa, Kiều bị phá hỏng, nên nói chuyện đó cho cô."

Kiều An Hào chợt nhớ tới, chính là khi Hứa Gia Mộc tỉnh lại một ngày, ngày sinh nhật của mình, nhận được món quà nặc danh, thấy tờ giấy Lục cần Niên ký tên đồng ý phẫu thuật.

"Nếu như nếu không phải cuối cùng anh ấy hy vọng cô và anh ấy sẽ

ờ cùng một chỗ, tôi nghĩ anh ấy nhất định sẽ chôn giấu bí mật này.” Giọng của trợ lý trong nháy mắt trở nên có chút ôn hòa: "Hơn nữa coi như là anh ấy nhằm vào Hàn Như Sơ, anh ấy vẫn đối xử tốt với cậu Hứa, cô cũng không biết, thật ra thì ngay từ đầu anh không hề muốn giữ công ty Hứa thị trong tay của mình, anh ấy vẫn luôn suy nghĩ để lại cho cậu Hứa... Chẳng qua anh ấy muốn thử cho Hàn Như Sơ thường thức chút cảm giác hai bàn tay trắng...”

Trong lời nói của trợ lý, rõ ràng không có chỉ trích ý cô, nhưng mà Kiều An Hào hối tiếc cúi đầu, dùng sức cắn môi, một câu giải thích cting vì mình không nói ra, chỉ cố gắng kiềm chế, còn thỉnh thoảng có tiếng nước nở rất nhỏ truyền ra.

"Còn nữa, cô Kiều, cô biết không? Anh ấy chuẩn bị lễ tình nhân đêm đó sẽ nói rõ cho cô biết sự thật, dù là lúc ấy, anh ấy vẫn luôn nghĩ, cô sẽ khổ sở, nghĩ làm thế nào để đỡ dành cô..."

Kiều An Hào nghe trợ lý một câu nói này cuối cùng không chịu đựng được nữa, chậm rãi ngồi xổm người xuống, khóc rống ra tiếng.

Trợ lý không nói chuyện, gió đêm không ngừng thổi qua ban công, chỉ có tiếng khóc của Kiều An Hào không ngừng quanh quẩn, nghe thương tâm khổ sở như vậy.

Trong tiếng khóc, mơ hồ mơ hồ có giọng nói không rõ, truyền ra, một câu một câu, liên tục lặp lại: "Thật xin lỗi... Thật xin lỗi..."

Bốn tháng sau.

"Cắt..." theo lời nói của đạo diễn, Kiều An Hào và Trình Dạng vốn đang nhìn thẳng vào mắt nhau tràn đầy tình cảm thu hồi lại.

"Vất vả rồi, hôm nay quay rất tốt, mọi người có thể ăn cơm, trực tiếp

đi nghỉ ngơi, buổi sáng ngày mai còn quay cảnh cuối cùng, ị thần
kiếm » sắp kết thúc rồi." Đạo diễn cười giờ micro, nói với tất cả mọi
người tại chỗ: "Đoàn phim đã mua vé máy bay về Bắc Kinh chiều
nay, trước giao thừa, quay xong bộ phim, tất cả mọi người có thể trở
về nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

Chương 582: Không muốn người biết chuyện (12)

Editor : Meitu

"Đạo diễn, để chúc mừng việc đó! Có phải trở về Bắc Kinh sẽ đãi 1 bữa không?" Có một nữ minh tinh lớn giọng nói một câu.

"Đãi! Đãi! Đãi!" Đạo diễn liên tục lặp lại ba lần, chọc cho cả phim trường cũng cười ầm ĩ, không ít người la hét: "Cảm ơn đạo diễn!"

Bởi vì diễn cổ trang, nên trang phục của Kiều An Hảo tương đối phức tạp, đến việc tháo ra cũng phiền toái, đợi đến lúc cô đã làm xong, chỉ còn mấy nhân viên trong đoàn phim.

Kiều An Hảo đi ra từ phòng trang điểm, có hai người đang dọn dẹp đồ bỏ đi tán loạn trên đất, thấy cô còn rất nhiệt tình gọi một tiếng: "Chào cô Kiều!"

Kiều An Hảo khẽ mỉm cười, trả lời một tiếng "Chào", rồi cùng Triệu Mạnh trở về chỗ ở.

Phim trường vẫn ở Giang Tây, chỗ ở đơn giản, hôm qua Kiều An Hảo tới kỳ kinh nguyệt, thân thể vốn suy yếu, hôm nay lại quay phim 1 ngày, lúc này đã hoàn toàn mệt mỏi, vừa về tới chỗ ở, liền lập tức nằm trên giường, lúc này đã là mùa đông, khí trời rất lạnh, bên trong nhà không có lò sưởi, so với ngoài phòng còn khó chịu hơn, Kiều An Hảo đắp hai tấm chăn dày, mới miễn cưỡng cảm thấy ấm áp một chút, chẳng qua là chân làm thế nào cũng ấm không ấm, cứ lạnh như băng.

Cô không tự chủ được cũng nhớ tới chuyện trước kia, đêm hôm khuya khoắc chạy ra Cẩm Tú viên mua băng vệ sinh, vừa vặn gặp Lục Cẩm Niên, anh bởi vì lo lắng cho mình, đi trước cô, đêm đó anh còn đặt trước cửa nhà cô, túi trà gừng và túi chườm nóng.

bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Hốc mắt Kiều An Hào không nhịn được trở nên nóng lên, theo bản năng vùi đầu vào trong chăn.

Trong nháy mắt, cũng đã qua bốn tháng rồi, trong 4 tháng này, không giờ phút nào không tìm anh, nhưng mà thế giới rộng lớn, biển người đông đúc, một người muốn tránh một người khác, làm sao mà dễ dàng được.

Triệu Manh vốn muốn hỏi thăm Kiều An Hào buổi tối muốn ăn chút gì, cô đi giúp cô mang về, nhưng hỏi hồi lâu cũng không trả lời, Triệu Manh cảm nhận được gì đó, đi tới mép giường, cào chăn, quả nhiên thấy mắt Kiều An Hào hơi đỏ, không nhịn được khẽ thở dài một tiếng, vươn tay, giúp cô lau đi nước mắt: "Lại nhớ Lục ảnh đế sao?"

Kiều An Hào rũ mi mắt, không nói gì, lông mi thật dài còn vương hai giọt lệ trong suốt.

"Hôm nay có gọi điện thoại cho anh ta không?"

Kiều An Hào nhắm mắt lại, khẽ gật đầu một cái: "Gọi rồi."

"Vẫn không liên lạc được với anh ta sao?" Triệu Manh hỏi ra những lời này, thấy vẻ mặt Kiều An Hào, liền biết đáp án, lại thở dài: "Cậu

nói xem, cũng bốn tháng rồi, rốt cuộc Lục ảnh để đi đâu nhỉ?"

Kiều An Hảo không nói gì.

Bên trong nhà một màn yên tĩnh, qua một chút, Triệu Manh lại mở miệng hỏi: "Kiều Kiều, nếu như cả đời này cậu không tìm được anh ấy thì làm sao đây? Chẳng lẽ cứ như vậy đi tìm sao?"

"Ừ." Kiều An Hảo nhẹ giọng trả lời, lại mang theo vài phần kiên định và ý nguyện: "Tìm nữa, một ngày không tìm được lại tìm một ngày, cả đời không tìm được tìm cả đời, nói tóm lại, lần này tớ sẽ không bao giờ ... buông tay nữa."

Triệu Manh thấy Kiều An Hảo như vậy, cảm thấy đau lòng, muốn nói gì đó trấn an Kiều An Hảo, nhưng lần nào cũng cảm thấy lời nói thừa thãi.

Chương 583: Không muốn người biết chuyện (13)

Editor : Meitu

Cuối cùng Triệu Manh chỉ nhẹ nhàng giúp Kiều An Hào đỡ chặn lại: "Tớ đi mua cơm tối giúp cậu, cậu nghỉ ngơi thật tốt đi."

Kiều An Hào khẽ lên tiếng.

Triệu Manh đi ra ngoài, bên trong nhà yên lặng đến đáng sợ, Kiều An Hào mơ hồ cũng có thể nghe thấy hô hấp của mình, cô nằm hồi lâu, mới nhẹ nhàng giật giật thân thể, co rúc, sau đó chôn đầu vào khăn trải giường, thật thấp giọng kêu một tiếng: "Lục Căn Niên."

Đáp lại cô là một phòng yên tĩnh.

Khóe mắt Kiều An Hào lại rịn ra một giọt nước mắt, nhưng môi lại khẽ cong lên.

Em yêu anh, em sẽ cố gắng đi tìm anh.

Hoặc giả cả đời này nếu em không thể gặp anh, nhưng mà tìm anh là cách duy nhất để luôn giữ quan hệ của chúng ta.

Cho nên, em sẽ không từ bỏ.

Có lẽ có một ngày chúng ta thật sự xa nhau, khi đó tóc anh và em đã trắng xóa, răng cũng rụng hết.

Nhưng mà không sao, em vẫn sẽ tìm anh.

Anh mang theo tiếu nuối và tuyệt vọng rời đi, để lại chờ đợi và dững khí cho em.

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Lúc Triệu Manh trở lại, Kiều An Hào đã ngủ say, cô không có lên tiếng đánh thức, chỉ đặt hộp cơm trong hộp giữ nóng.

Phòng nghỉ ở đoàn phim đơn giản, điều kiện không bằng khách sạn, ngay cả TV cũng không có, Triệu Manh từ trước đến nay thích ngủ trể, không có gì làm cũng nằm trên giường, cuối cùng cực kỳ nhàm chán, mới tắt đèn, nhắm mắt ngủ say.

Kiều An Hào ngủ thẳng đến nửa đêm, bất chợt cảm giác được có người động vào chăn, cô cho là Triệu Manh, nhắm mắt lại lẩm bẩm một câu "Đừng lộn xộn", sau đó liền vươn tay vỗ vào bàn tay đó, lại cảm thấy thô ráp, ngón tay to lớn, hoàn toàn không phải là bàn tay nhỏ bé mềm mại của Triệu Manh, vẻ buồn ngủ cũng biến mất, chợt mở mắt.

Bên trong phòng tối đen, mơ hồ mượn ánh trăng ngoài cửa, Kiều An Hào có thể thấy có một bóng người trên cửa, bởi vì ánh sáng quá mờ, cô không thấy rõ dung mạo, nhưng lại có thể xác định đó là một người đàn ông.

Kiều An Hào theo bản năng giật mình, lập tức ngồi dậy: "Anh là ai?"

Người kia dường như không lường được việc Kiều An Hào lại đột nhiên tỉnh dậy, vốn đang tìm đồ vật bên gối, sau đó người liền hốt

hoảng vươn tay, đưa tay che miệng Kiều An Hảo khiến cả người cô ngã xuống giường.

Kiều An Hảo chỉ kịp ngấn ngùi hô lên, sau đó cũng chỉ có thể phát ra tiếng yếu ớt ở cổ.

Người kia dùng sức đè lên miệng cô ép lỗ mũi Kiều An Hảo khiến cô khó khăn hô hấp, bản năng cầu cứu khiến cho Kiều An Hảo vươn tay, bắt cánh tay của người đó, dùng hết sức cào lên.

Kiều An Hảo dùng lực mạnh, vì đau nên người kia bực bội hừ một tiếng, lại dùng sức che miệng cô, Kiều An Hảo lập tức phát ra tiếng cầu cứu, muốn đánh thức Triệu Manh đang ngủ say, kết quả chỉ mới phát ra tiếng ‘Triệu’, người kia lại hung hăng che miệng của cô, sau đó lấy gối của cô, hung hăng đặt trên mặt cô ấn xuống.

Gối đầu hết sức mềm mại, bị người đó đè như vậy, Kiều An Hảo hoàn toàn không có cách nào hô hấp, cô vươn tay giùng giàng, bất chợt, bên tai liền truyền đến một tiếng nặng trĩu, sau đó sức lực đè trên mặt cô biến mất.

Chương 584: Không muốn người biết chuyện (14)

Editor : Meitu

Ngay sau đó người đang muốn hại Kiều An Hào đột ngột ngã xuống giường của cô, vừa vịn ngã trên đùi cô, vì đau nên Kiều An Hào nhíu mày, phát ra một tiếng kêu nặng nề, chợt phục hồi tinh thần lại, lấy gối trên mặt xuống, sau đó liền thấy có một bóng hình nhanh chóng đi tới cửa phòng mình và Triệu Manh, kéo cửa ra, tốc độ cực nhanh lắt mình đi ra ngoài.

Triệu Manh đang ngủ đã bị đánh thức, cô mờ mịt ngồi dậy, mơ mơ màng màng kêu một tiếng "Kiều Kiều", sau đó liền thuận tay cầm điện thoại di động, theo ánh sáng, thấy một người đàn ông nằm trên Kiều An Hào, có vết máu từ sau ót của hắn chảy ra, nhuộm dần một góc giường đỏ tươi.

Triệu Manh chợt tỉnh táo, bị một màn này dọa cho sợ đến lờ mờ, chần chờ đại khái ba giây, sau đó dùng hết sức la lên: "A — — "

Kiều An Hào ngược lại không có bị tên trộm đồ chui vào phòng ăn cắp dọa sợ, ngược lại bị tiếng la hét chói tai của Triệu Manh dọa sợ run rẩy, sau đó ánh mắt nhìn chăm chăm cửa phòng lập tức liền dời đến Triệu Manh: "Cậu hét cái gì!"

Triệu Manh không nghe thấy Kiều An Hào nói gì, cả người nhảy xuống giường, dùng sức giẫm lên đất, dùng hết sức khàn giọng la: "Cứu mạng, cứu mạng — — "

Khu vực quay phim còn hoang sơ chưa khai thác, ban ngày cũng rất yên tĩnh, bọn họ lại ở phòng không cách âm, lúc này đêm hôm khuya khoắc, bị Triệu Manh la hét như vậy, trong nháy mắt đánh thức tất cả người trong đoàn phim, chỉ nghe được tiếng loảng xoảng lang lang loảng xoảng lang liên tiếp mở cửa đóng cửa, ngay sau đó phòng Kiều An Hào và Triệu Manh liền bị người đẩy ra, người trong đoàn phim chạy vào.

"Thế nào?"

bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : ttukidmh@gmail.com nhé

"Xảy ra chuyện gì?"

Theo sự thắc mắc của mọi người, đèn trong phòng được mở lên.

Tất cả mọi người thấy được màn kia trên giường Kiều An Hào.

Trình Dạng trước đi tới, có chút bận tâm nhìn Kiều An Hào: "Chuyện gì xảy ra? Có sao không?"

Đạo diễn cũng rất khẩn trương hỏi thăm: "Tiểu Kiều, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?"

"Tôi không sao." Kiều An Hào vẫn còn sợ hãi thở phào nhẹ nhõm, trước nở nụ cười trấn an mọi người, mới chỉ chỉ người đã hoàn toàn bất tỉnh, nói: "Lúc tôi đang ngủ say, anh ta tìm gì đó bên gối, khiến tôi bị đánh thức, sau đó anh ta nổi lòng tà ác, cầm gối muốn giết chết tôi, kết quả, có người xông tới, đánh anh ta thành như vậy..."

Dừng một lúc, Kiều An Hào còn nói: "Không lẽ anh ta bị đánh chết?"

Trình Dạng tương đối tỉnh táo, vươn tay, dò xét dò hơi thở, lại quay đầu nói: "Không có gì đáng ngại, vết thương rất cạn, hô hấp bình thường, có lẽ là đột nhiên bị đánh nên bất tỉnh."

Lúc này Triệu Manh đã bình tĩnh, mang theo vài phần sợ hãi: "Đây là người nào? Hơn nửa đêm sao lại vào phòng người khác ăn trộm?"

"Hình như đây không phải là người của đoàn phim." Có người nói.

"Nhìn quần áo, có vẻ là người trong thôn gần đây."

"Bây giờ gần đến năm mới, rất nhiều người muốn kiếm ít tiền, tám phần là tới trộm đồ."

"Được rồi, đừng ở chỗ này bàn tán nữa, mau báo cảnh sát." Đạo diễn trực tiếp cắt đứt lời của mọi người.

Chương 585: Chuyện không muốn người khác biết (15)

Editor: Xiu Xiu

Bởi vì đoạn đường xa xôi, thành ra đi mất hơn một giờ, cuối cùng cũng tới.

Tên cướp tỉnh lại, lúc cảnh sát đến mang hắn đi còn lấy một cây gậy gỗ nghĩ cách đánh xỉu hắn ta, đương nhiên cũng dẫn Kiều An Hào theo để lấy lời khai, Trình Dạng và Triệu Manh cũng theo cùng.

Giống như suy đoán của mọi người, người kia đúng là ở thôn làng gần đây, bởi vì đánh bạc bị thiếu tiền, giờ lại gần đến cuối năm, bị người ta đòi nợ, có nhà không thể về, thường xuyên lang thang đến khu này, vô ý nhìn thấy đoàn làm phim đang quay phim, liền nổi lên dã tâm muốn cướp đồ.

Về việc tên trộm bị ai đánh cho choáng váng, Kiều An Hào cũng không nói ra được, chỉ có thể thuật lại những gì mình nhìn thấy một lần.

Thế nhưng dù không biết là ai ra tay, nhưng vì người bị đánh đã sai trước, theo pháp luật mà nói cũng chỉ là tự về đúng đắn, hướng chi nếu không phải đột nhiên người đó xuất hiện, có lẽ còn xảy ra án mạng, cho nên sau khi lấy xong khẩu cung, cảnh sát liền đưa bọn họ trở về đoàn làm phim, thuận thế cũng tìm kiếm xung quanh phim trường xem anh hùng cứu mỹ nhân trong miệng Kiều An Hào là ai.

Có thể người kia đã rời đi, cảnh sát tìm mãi cũng không được liền từ

bỏ, rời đi.

Đêm hôm khuya khoắt như vậy, lặn qua lặn lại đã là 4 giờ sáng, Trình Dạng và Triệu Manh đều đã buồn ngủ rũ rượi, mỗi người trở về phòng mình là ngủ luôn.

Trên giường của Kiều An Hào có một mảng máu, trong lòng cô rất bức bách chỉ có thể chen chúc với Triệu Manh trên một chiếc giường, nghe thấy tiếng thở trầm ổn của Triệu Manh, biết cô đã ngủ say, nhưng Kiều An Hào lại không thấy buồn ngủ chút nào, ánh mắt nhìn chăm chăm cửa phòng, lông mày cau lại.

Tới cùng là ai, lại có thể xuất hiện đúng lúc như thế, còn có thể đánh ngất xỉu kẻ bắt cóc?

Lúc ấy cô vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, kinh hồn chưa trấn tĩnh lại được, nên cũng không thể quá tập trung sự chú ý, chỉ nhìn thấy một bóng người cao lớn thon dài, chỉ hành động trong nháy mắt, sau đó lại đi ra ngoài.

Không biết có phải do cô quá nhớ Lục Cận Niên hay không, cảm thấy được hình dáng kia lại có chút quen thuộc, giống như hình bóng của anh trong trí nhớ của cô...

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào vẫn miên man suy nghĩ, đến tận sáu giờ sáng mới mệt mỏi khép mi mắt lại, ngủ chưa đến hai tiếng đã bị Triệu Manh đánh thức.

Tiếp đó là bận rộn trang điểm, quay thử, rồi bắt đầu diễn.

Bởi vì Thần Kiếm là một bộ phim khó, mọi người đều tích cực nhập tâm, trong quá trình quay phim, Kiều An Hào vẫn luôn duy trì trạng thái tốt nhất, không biết là vì tối qua có chút ngoài ý muốn, lại vẫn vì trong lòng còn có bóng đen lóe lên kia mà có chút không yên lòng, hôm nay lại bị NG 1 lần.

Thế nhưng mọi người đều biết chuyện xảy ra tối qua, cũng không chán ghét cô làm mất thời gian, thậm chí còn có người tiến lên an ủi cô vài câu.

Sau khi kết thúc quay phim, mọi người đều ai về phòng nấy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bay về Bắc Kinh.

Chăn đệm dính máu, Kiều An Hào trực tiếp vứt bỏ đi, lúc Triệu Manh cuốn lại, từ bên trong còn rơi ra thứ gì đó, chạm đến mặt đất liền “Bốp” một tiếng.

Triệu Manh quay đầu theo bản năng, liếc mắt một cái, nhìn thấy một gói thuốc, giơ chân lên, nói thầm một câu với Kiều An Hào đang gấp quần áo: “Đây là thứ mà kẻ bắt cóc kia để lại tối qua rồi?”

Kiều An Hào nghe thấy Triệu Manh nói thế, thuận tình liếc mắt một cái, sau đó liền dừng lại, qua một lúc sau, cô đặt quần áo trong tay xuống, đi tới khom người nhặt hộp thuốc lá kia lên.

Chương 586: Chuyện không muốn người khác biết (16)

Editor: Xiu Xiu

Cửu ngũ chí tôn.

Kiều An Hảo không hút thuốc, cũng không thích người khác hút thuốc, cho nên cũng không biết nhãn hiệu thuốc lá.

Lúc cô ở cùng với Lục Căn niên, rất ít khi anh hút thuốc trước mặt cô, chẳng qua có vài lần cô đến tìm anh, nhìn thấy anh hút thuốc, thật ra lúc như thế anh luôn nhanh chóng dập tắt thuốc, hoặc là mở cửa sổ thông gió ra, hay mang cô ra chỗ khác nói chuyện, nhưng cô vẫn để ý đến hộp thuốc lá của anh, luôn là một nhãn hiệu :Cửu ngũ chí tôn.

Thế này cũng không thể chối được rồi.

Rạng sáng, khi cô còn lẩn qua lộn lại với suy nghĩ kia, bây giờ nó lại lộn lại trong đầu cô, lại thêm lúc này, trực giác của cô đang mách bảo, khiến cô đột nhiên cảm thấy rất chắc chắn, lúc nguy hiểm tối hôm qua, người xuất hiện đánh ngất kẻ bắt cóc kia chính là Lục Căn Niên

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm hộp thuốc lá, trong ngực lại lên xuống phập phồng bất định, cô liền thốt ra theo bản năng, thì thào hô lên tên của Lục Căn Niên.

Triệu Manh bỏ chần vào trong túi rác, nghe được Kiều An Hảo hô lên cái tên này, lông mày không nhịn được nhíu lại.

Mấy tháng quay phim này, cô luôn như vậy, cứ đột nhiên lại ngẩn ngơ hô lên tên của anh. Trong lòng Triệu Mạnh nổi lên một chút chua xót, quay đầu, vừa định an ủi Kiều An Hào, Kiều An Hào lại nghiêng đầu, trong đáy mắt lóe lên một chút vui sướng, giơ hộp thuốc lá trong tay lên, nói: “Triệu Mạnh, Lục Cảnh Niên, Lục Cảnh Niên!”

Triệu Mạnh nghe nói như thế, trong lòng càng khó hiểu, Kiều Kiều lại bị ngớ ngẩn rồi, một hộp thuốc lá sao lại biến thành Lục Cảnh đế?

“Triệu Mạnh, tối qua là anh ấy! Tối qua là Lục Cảnh Niên!” Kiều An Hào nói xong, nước mắt liền rơi xuống, sau đó trên mặt cô xuất hiện một nụ cười rạng rỡ, như là gặp chuyện rất vui vẻ vậy, nước mắt giàn dụa, sau đó lập tức bỏ nhào qua, kích động ôm lấy Triệu

bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

manh, vừa cười vừa khóc, nói năng lộn xộn: “Triệu Mạnh, Lục Cảnh Niên ở ngay gần mình, tối qua người cứu mình là Lục Cảnh Niên, anh ấy ở bên cạnh mình!”

Kiều An Hào nói xong, còn đưa tay ra ôm lấy cổ cô, nhảy nhót như một đứa bé, cầm lấy cánh tay của cô, không ngừng dùng đầu nói: “Triệu Mạnh, mình nói cho cậu biết, Lục Cảnh Niên vẫn thích hút thuốc của nhãn hiệu này, chắc chắn là anh ấy, không thể sai được!”

Kiều An Hào gắt gao ôm lấy Triệu Mạnh, nước mắt như trên châu đút lìa rơi xuống, một viên lại một viên vỡ nát: “Thì ra anh ấy vẫn luôn để ý tới mình, mình đã nói, anh ấy yêu mình như vậy, sao lại nở bả mình chứ?”

“Triệu Mạnh, mình rất vui, đã lâu như vậy rồi cuộc cũng đợi được anh ấy rồi.”

“Nhưng anh ấy lại không chịu gặp mình, tối hôm qua rõ ràng là muốn trốn tránh mình! Nếu không sau khi cứu mình, sao lại vội vàng chạy trốn như thế!”

“Triệu Mạnh, cậu ngấm lại giúp mình với, sao anh ấy lại bỏ đi!”

Đột nhiên, Kiều An Hào giống như nghĩ đến việc gì đó, liền vung tay ôm bả vai của Triệu Mạnh, nhìn chăm chăm hộp thuốc lá kia, khóe môi treo lên một nụ cười nhợt nhạt, nghiêng đầu, hứng trí bưng bưng lái nhái nói: “Cậu nói mình nên giả bộ bị bệnh như thế nào? Giả bộ bệnh nhỡ đâu không nghiêm trọng, anh ấy không quan tâm thì làm sao bây giờ? Không được...”

Kiều An Hào lắc lắc đầu, sau đó linh hoạt lóe mắt lên, quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Triệu Mạnh nói: “Nếu không chúng ta thử bày ra tai nạn xe cô xem?”

Chương 587: Chuyện không muốn người khác biết (17)

Editor: Xiu Xiu

“Triệu Manh, quyết định như vậy đi! Cậu lái xe đâm mình, diễn giống một chút, khẳng định Lục Cảnh Niên sẽ chạy đến cứu mình, đến lúc đó có thể bắt lấy Lục Cảnh Niên, không để anh ấy đi...”

Chỉ bằng một hộp thuốc lá, sao có thể chắc chắn là Lục Ảnh đế đã đến đây?

Triệu Manh nhìn Kiều An Hảo đang húng trí bưng bưng, từ đầu đến cuối không nói gì, bởi vì cô không nhẫn tâm đả kích Kiều An Hảo, tuy là mấy ngày qua, cô ấy cũng không khác gì so với trước kia là mấy, quay phim sẽ quay phim, ăn cơm sẽ ăn cơm, nhưng người làm bạn với cô ấy nhiều năm rồi như Triệu Manh, lại có thể nhìn ra được, mỗi ngày Kiều An Hảo đều không vui, thậm chí nửa đêm Triệu Manh tỉnh lại còn nghe thấy tiếng khóc lờ mờ của cô ấy.

-

Mặc kệ Triệu Manh nghĩ thế nào, nhưng là Kiều An Hảo lại luôn nhận định người đến chính là Lục Cảnh Niên, hộp thuốc lá này cũng là của Lục Cảnh Niên.

Tìm hình bóng của Lục Cảnh Niên đã vón vện bốn tháng, hiện tại cũng có chút đầu mối, Kiều An Hảo cảm thấy hòn đá chèn trên ngực mình dường như cũng biến mất không còn tăm hơi, hô hấp cũng trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

Cô thu dọn xong toàn bộ hành lý của mình, còn đặc biệt trân trọng đặt hộp thuốc lá vào trong túi xách.

Đọc đường ngồi máy bay về, Kiều An Hào lấy hộp thuốc lá ra nhìn không biết bao nhiêu lần.

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Ngày hôm sau, Kiều An Hào đến Bắc Kinh, Kiều An Hạ gọi điện thoại tới liên tục.

Kiều An Hào vẫn luôn tự nói với mình, không muốn oán trách Kiều An Hạ, lúc Lục Cẩm Niên tìm cô, không hề nói với anh chuyện cô đang ở trong bệnh viện, cô cũng biết, nếu như Kiều An Hạ biết chuyện Lục Cẩm Niên thích mình, trong lòng nhất định là không thoải mái.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Kiều An Hào vẫn để ý nếu như lúc trước Kiều An Hạ nói chuyện mình ở trong bệnh viện cho Lục Cẩm Niên biết, có thể cục diện bây giờ sẽ thay đổi không?

Thật sự là cô không oán hận Kiều An Hạ, nhưng trong lòng vẫn rất chật vật, cho nên mỗi lần Kiều An Hạ gọi điện đến, cô đều chần chừ rất lâu, ổn định cảm xúc của mình rồi mới nhận điện thoại.

“Kiều Kiều, sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?” giọng nói của Kiều An Hạ trước sau đều êm tai thanh thúy như vậy.

Kiều An Hào bịa chuyện lấy cớ: “Vừa mới tắm xong.”

“Mười hai giờ rồi, mới rời giường sao? Không phải còn chưa ăn cơm trưa chứ?”

Kiều An Hào nhẹ nhàng “vâng” một tiếng, “Chị, chị gọi điện tới có chuyện gì không?”

“Không có việc thì không thể gọi điện cho em à?” Kiều An Hạ hỏi ngược lại một câu, sau đó cười khanh khách nói: “Kiều Kiều, chị gọi điện thoại để nhắc nhở em, mai là sinh nhật của bác Hứa, không được quên đâu đấy.”

Kiều An Hào nghe được câu này, ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo, trong nháy mắt liền nghĩ đến chính mình bị sinh non vì bà ta ra tay hãm hại.

Kiều An Hạ chờ một lúc lâu, đều không thấy Kiều An Hào đáp lại, lại mở miệng: “Kiều Kiều?”

Kiều An Hào hoàn hồn, nói một câu: “Em biết rồi.”

Có thể là do giọng nói của cô quá lạnh nhạt, khiến trong lòng Kiều An Hạ trở nên thấp thỏm, cô lập tức nghĩ đến hình ảnh lúc trước Lục Cẩm Niên chờ Kiều An Hào ba ngày ba đêm trước cửa Kiều gia.

Lúc Kiều An Hào tỉnh lại, Lục Cẩm Niên đã không biết đi đâu, trong lòng Kiều An Hạ rất rõ ràng, có thể Kiều An Hào cũng không biết chuyện Lục Cẩm Niên tìm mình hỏi về cô, nhưng là lúc Kiều An Hạ đối mặt với cô, vừa nghe thấy được giọng nói lạnh nhạt kia, không hiểu sao liền cảm thấy chột dạ vô cùng.

Chương 588: Chuyện không muốn người khác biết (18)

Kiều An Hạ dùng sức vân vê điện thoại di động, chần chừ một chút liền hỏi: “Kiều Kiều, tâm tình không tốt sao?”

Kiều An Hào bị Kiều An Hạ hỏi một câu này liền cảm thấy lơ mơ: “Không có .”

“ừ”. Kiều An Hạ nghe thấy giọng điệu của Kiều An Hào không có gì khác thường, cho rằng là bản thân quá miễn cảm, do đó liền nở nụ cười: “Không có việc gì, một lúc nữa có cuộc họp, chị đi trước đây.”

“Được, tạm biệt chị.”

Lúc Kiều An Hạ chuẩn bị tắt điện thoại, ngón tay còn hơi dừng lại, hô một tiếng: “Kiều Kiều.”

“vâng?”

Kiều An Hạ nghĩ đến muốn thẳng thắn nói chuyện với Kiều An Hào, nhưng lại không biết mở lời như thế nào, cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn nuốt nước miếng, giống như không có chuyện gì, sáng khoái nhắc nhở một câu: “Kiều Kiều, tám giờ tối mai, đừng quên đấy.”

Sau khi Lục Căn Niên rời đi, Kiều An Hào lấy được thù lao đóng phim của Khuynh thành thời gian, mua được một căn hộ, diện tích cũng không lớn, nhưng đủ để cho một người ở.

Trong bốn tháng này, ngoại trừ việc cô đến Kiều gia chơi với hai bác

thì không hề ra khỏi cửa một bước.

Tuy rằng hiện tại Tập đoàn Hứa thị bị Lục Cẩm Niên khống chế trong tay, nhưng bởi vì quan hệ giữa hai nhà vẫn luôn rất tốt, dù cho Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ không có quyền lực gì, nhưng vẫn tụ tập thường xuyên ăn cơm cùng nhau, mỗi lần đều gọi điện kêu Kiều An Hảo đến, nhưng cô đều tìm đủ mọi lý do lấp liếm cho qua, không đi.

Nhưng sinh nhật của Hàn Như Sơ, Kiều An Hảo lại đi.

Bây giờ Hứa gia không được như xưa, sinh nhật của Hàn Như Sơ cũng không thể tổ chức quá long trọng.

Chỉ là làm một bàn thức ăn ngoạn trong nhà, ngoại trừ người của Kiều gia, cũng không có ai khác.

Kiều An Hảo đến muộn nhất, lúc cô đến, thức ăn đã dọn lên, bày hết lên mâm.

Quản gia của Hứa gia mở cửa, thấy Kiều An Hảo lập tức quay vào gọi một câu: “Phu nhân, cô Tiểu Kiều đến rồi.”

Giọng nói của quản gia kết thúc, Hàn Như Sơ liền đi ra ngoài, tới đối diện, nhìn thấy Kiều An Hảo, trên mặt vẫn là loại tươi cười như cũ: “Kiều Kiều, cháu tới rồi, mọi người đều đang chờ cháu.”

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm Hàn Như Sơ mất mấy giây, mới đưa tay mang quà tặng của mình tặng cho bà, cong môi biết điều nở nụ cười: “Bác Hứa, sinh nhật vui vẻ.”

“Kiều Kiều thật có lòng, còn mang quà đến tặng bác.” Hàn Như Sơ nhận quà, rất vui vẻ nhìn qua, mới đưa cho quản gia, dẫn Kiều An Hảo đi vào trong nhà.

Mọi người tới đã đông đủ, thức ăn cũng chuẩn bị xong.

Quản gia mở hai chai rượu đỏ, rót cho mỗi người một chén.

Mọi người vừa nói vừa cười, không khí trên bàn ăn rất vui vẻ, từ đầu đến cuối Kiều An Hào cũng không nói nhiều, ăn cũng rất ít.

Chờ đến khi ai cũng cơm no rượu say, quản gia liền mang bánh ngọt lên.

Châm nến, Kiều An Hạ mở đầu hát chúc mừng sinh nhật Hàn Như Sơ, chờ đến khi thổi tắt nến, Hàn Như Sơ cắt bánh ngọt trong tiếng vỗ tay của mọi người, lúc này Kiều An Hào vẫn luôn trầm mặc, bỗng dưng mở miệng, ngậy thơ hỏi: “Bác Hứa, lần trước bác đưa tổ yến cho cháu, trong nhà còn nữa không? Đột nhiên cháu rất muốn ăn?”

Hàn Như Sơ và quản gia nghe được câu này, mặt mày liền ngừng trệ một chút.

Khuôn mặt của Kiều An Hào tươi cười nói tiếp: “Bác Hứa, tổ yến là bác mua ở đâu thế? Ai cũng nói tổ yến có tác dụng an thần bổ máu, nhưng những tổ yến cháu mua đều không bằng loại mà bác mua được, vẫn ngủ không được ngon.”

Chương 589: Chuyện không muốn người khác biết (19)

Kiều An Hảo cố gắng nhấn mạnh hai chữ “an thần”, lúc cô nói câu này, tầm mắt đều duy trì nhìn thẳng vào khuôn mặt của Hàn Như Sơ, rõ ràng nhìn ra được, Hàn Như Sơ có chút kinh ngạc nơi đáy mắt, đúng là kinh ngạc và bối rối không dễ nhận ra.

Bác Kiền biết Hàn Như Sơ đưa tổ yến cho Kiền An Hảo, nghe được cô chủ động muốn ăn, tuy không phải mẹ ruột, nhưng rốt cuộc vẫn đã nhìn cô lớn lên từ bé đến giờ, còn có chút dung túng mở miệng nói: “Như Sơ, rõ ràng là Kiền Kiền bị bà làm hư rồi, coi Hứa gia như nhà mình, muốn ăn cái gì là đòi cái đó.”

“Mẹ cháu thích Kiền Kiền như vậy.” Hứa Gia Mộc cười nói, sau đó mở miệng chứng thực với Hàn Như Sơ đang ngồi đối diện mình: “Đúng không mẹ?”

Hàn Như Sơ không có phản ứng gì, mọi người đều không nhìn được đưa mắt nhìn bà, quản gia ở bên cạnh, trái lại rất nhanh lấy được tinh thần, yên lặng không tiếng động đụng vào người bà một cái, thấp giọng nói: “Phu nhân, người cứ chuyên tâm cắt bánh ngọt như thế, cậu chủ hỏi mà người không nói gì, lại khiến cô Tiểu Kiền nghĩ là người không thích cô ấy coi Hứa gia là nhà mình mất.”

Hàn Như Sơ bị quản gia nhắc liền nhanh chóng hoàn hồn, rũ mắt xuống, che giấu đáy mắt kích động của mình, mở miệng nói: “Nói bậy bạ gì đó, tôi chỉ mong sao Kiền Kiền là con gái của mình.”

Sau đó liền nói với quản gia ở một bên: “Bà đi lấy thêm mấy bình tổ

yến trong nhà ra, đun nóng rồi mang đến đây đi.”

“Vâng, phu nhân.” Quán gia lên tiếng, sau đó xoay người đi vào bếp.

Kiều An Hào thu hết một màn này vào mắt, trên mặt vẫn duy trì sự tốt đẹp yên lặng mỉm cười, đáy lòng lại cười lạnh.

Tổ yến được hâm nóng, mang lên rất nhanh, giống hệt loại đưa cho Kiều An Hào.

Lúc quán gia bày tổ yến trước mặt Kiều An Hào, ánh mắt của cô liền trở nên sắc bén, như là bị gì đó kích thích, liền làm rơi đĩa trên mặt đất.

“Kiều Kiều, sao thế, nhìn thấy tổ yến nên kích động quá à?” Kiều An Hạ cười tít mắt đùa cợt Kiều An Hào một câu.

Hứa Gia Mộc khom người nhặt chiếc đĩa lên, đưa cho quán gia, lại đổi cho Kiều An Hào một đôi đĩa mới.

Kiều An Hào nghe thấy câu nói của Kiều An Hạ, ngẩng đầu, mầng tối trong mắt lóe ra ánh sáng tinh ranh, cong cong môi, như là mất hứng vì bị Kiều An Hạ trêu chọc, nhận đôi đĩa của Kiều An Hào, còn ngoan ngoãn nói một câu: “Cảm ơn anh Gia Mộc.”

Chỉ là lúc cúi đầu, đáy mắt lạnh đến cực hạn, nắm chặt đôi đĩa trong tay, sức lực dùng rất lớn.

Mọi người trên bàn đều không nhớ gì loại tổ yến này, cho nên không động đĩa, bác gái Kiều cầm thìa ăn hai miếng, còn nhìn Hàn Như Sơ nói: “Cũng khó trách Kiều Kiều thích như thế, tổ yến này ăn rất ngon.”

Hàn Như Sơ cười nói: “Tổ yến này là dì Vân tự tay mua, rất nhiều người bán tổ yến vẫn còn cả lông và phân chim, ăn vào đừng nói đến chuyện bổ thân thể, còn có thể gây ung thư.”

Bưng tổ yến lên, Kiều An Hảo thật lâu cũng không nói gì, đột nhiên lại không mặn không nhạ nói tiếp một câu: “Cũng sẽ mất mạng.”

Chương 590: Không muốn người biết chuyện (20)

Nói xong, Kiều An Hào còn nâng lên mí mắt, nhìn nhìn Hàn Như Sơ.

Rõ ràng vẻ mặt Hàn Như Sơ trở nên có chút cứng nhắc, giống như nghe hiểu ám hiệu trong lời nói của Kiều An Hào vậy, tay nắm muống lại tăng thêm sức.

Kiều An Hào trực tiếp không để ý sự khác thường của Hàn Như Sơ, giả bộ làm ra vẻ ngây thơ tiếp tục mở miệng: "Kỳ lạ, sao lúc trước, con ăn tổ yến bác gái cho con lại buồn ngủ, nhưng lần này ăn lại phấn chấn tinh thần nhỉ?"

Kiều An Hạ hồn nhiên không biết sau chuyện tổ yến có ẩn ý gì, không nhìn được vươn tay, vỗ vỗ đầu Kiều An Hào: "Kiều Kiều, em nói hư nói vượn gì vậy, tổ yến chẳng qua có tác dụng an thần, cũng không phải là thuốc ngủ!"

Kiều An Hào bĩu môi, có chút mất hứng giơ tay lên, vuốt vuốt đầu óc của mình: "Chị, em đã nói với chị bao nhiêu lần, không nên đánh đầu em..."

Vừa nói, Kiều An Hào lại quay đầu, nhìn về Hứa Gia Mộc tố cáo: "Anh Gia Mộc, An Hạ lại đánh em..."

"Tới đây, xoa đầu cho em." Hứa Gia Mộc dung túng vươn tay, sờ sờ chỗ tóc Kiều An Hào vừa bị Kiều An Hạ vỗ.

Kiều An Hào quay đầu, đặc ý nhìn Kiều An Hạ, nhìn như rất ngây thơ

vô ý mở miệng nói: "Vừa rồi em không có nói xạo, tổ yến bác gái cho em còn tốt hơn thuốc ngủ!"

Theo lời của Kiều An Hào, bên trong nhà vang lên một tiếng rơi đồ sứ.

Vốn Kiều An Hào, Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ đang cãi nhau chuyển sang chú ý.

Hàn Như Sơ đang cầm chén trong tay, không cẩn thận ngã xuống trên đất, tổ yến trong chén đổ lên quần.

"Bà chủ, sao bà lại không cẩn thận như vậy?" Quán gia vội vàng rút khăn giấy, giúp Hàn Như Sơ lau.

Sắc mặt Hàn Như Sơ thoát nhìn có chút không tốt, dường như tâm tình có chút phiền não, trực tiếp đẩy cánh tay quán gia, đứng lên, mở miệng trấn định bình tĩnh như cũ: "Bác lên lần đổi quần áo, tụi con đợi một chút."

Hàn Như Sơ thay quần áo xong, Hứa Vạn Lý và ba Kiều vào phòng sách đánh cờ, những người còn lại ngồi ở phòng khách trên ghế salon, vây quanh một vòng.

Khay trà trên bàn đá cẩm thạch, đặt một bình trà nóng, còn bốc hơi nghi ngút.

Kiều An Hạ gọi điện cho Trình Dạng, thỉnh thoảng cười một tiếng, thỉnh thoảng còn nũng nịu với Trình Dạng một câu "Ai yêu anh!" .

Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc đang xem TV, bên trong đang chiếu một bộ phim điện ảnh cũ, Hàn Như Sơ chỉ liếc qua một cái, thấy bên trong có một cô gái mặc quần áo màu đỏ, dung nhan xinh đẹp, khí

chất xuất chúng, bà rất ít chú ý giới giải trí, nhưng lại biết, đây là ảnh hậu nổi tiếng một thời, tên Tống Tương Tư gì đó.

Hàn Như Sơ ngồi ở bên cạnh mẹ Kiều, mẹ Kiều cũng không hứng thú với phim điện ảnh kia, hai người vừa chơi mạt chược vừa tán gẫu.

Lúc Hàn Như Sơ đi từ trên lầu xuống, Kiều An Hảo liền chú ý tới bà, chẳng qua là giả bộ nghiêm túc xem TV thôi, cô đợi đến khi Hàn Như Sơ và mẹ Kiều dừng tán gẫu, sau đó bất chợt liền mở miệng nói: "Diễn xuất của Lục Cẩm Niên quả là khó có thể bắt bẻ."

Tất cả mọi người đang ngồi đều biết Lục Cẩm Niên là con rơi của nhà họ Hứa cũng biết chuyện anh mua Hứa thị, trong nháy mắt câu nói này của Kiều An Hảo làm cho cả không khí trong phòng trở nên có chút lúng túng.

Chương 591: Đã lâu không gặp, người em yêu (1)

Mẹ Kiều nhìn vẻ mặt của Hàn Như Sơ, ngượng ngùng cười cười, liền hắng giọng một cái, nhắc nhở Kiều An Hào chú ý kiêng kỵ.

Kiều An Hào đáy lòng hiểu thâm thâm ám hiệu, nhưng là cô hết lần này tới lần khác giả dạng làm không hiểu dáng vẻ, quay đầu, nhất phái tự nhiên mở miệng nói: "Em và Lục Cảnh Niên từng diễn với nhau, bởi vì anh ta diễn tốt quá nên em bị áp lực rất lớn, mẹ anh ta là minh tinh, có lẽ là anh ta di truyền diễn xuất từ mẹ..."

"Kiều Kiều!" Nhắc đến Lục Cảnh Niên còn không được, còn nhắc mẹ của Lục Cảnh Niên, mẹ Kiều thấy gương mặt Hàn Như Sơ từ từ lạnh như băng, không nhìn được liền mở miệng dừng lại Kiều An Hào.

Kiều An Hào nhìn chăm chăm mẹ Kiều đầu tiên là vô tội sừng sốt một lát, sau đó giống như là hiểu ra chuyện gì: "Con quên mất, mẹ của Lục Cảnh Niên và bác Hứa có..."

Kiều An Hào nói tới chỗ này, lập tức dừng lại, sau đó giơ tay lên, bưng kín miệng mình, giả bộ lỡ lời: "Thật xin lỗi, bác Hứa, con không phải cố ý."

Lúc này sắc mặt Hàn Như Sơ đã cực kỳ khó coi.

Mẹ Kiều vội vàng quay đầu, ôn tồn mở miệng khuyên: "Hàn Như Sơ, Kiều Kiều nó nói chuyện không suy nghĩ, chị đừng để trong lòng."

Cây gai lớn nhất trong lòng Hàn Như Sơ chính là Lục Cảnh Niên cùng

mẹ của anh, lúc này ngay sinh nhật bà , Kiều An Hào lại kể chuyện chồng bà phản bội bà, đơn giản là trong nháy mắt phá hủy tất cả tâm tình tốt của bà ta, trong lòng bà cực kỳ không vui, nhưng ngại vì bối cảnh nhà họ Kiều, lại không thể tức giận, chỉ có thể cố gắng nở nụ cười, giả bộ khoan hồng độ lượng không ngần ngại chút nào, nói: "Làm gì có, tôi biết Kiều Kiều lỗ miệng, làm sao sẽ tức giận nó chứ."

Mẹ Kiều nghe được lời này của Hàn Như Sơ, lập tức quay đầu nói với Kiều An Hào: "Kiều Kiều, mau nói xin lỗi bác Hứa..."

Kiều An Hào biết mẹ Kiều muốn nói gì, nhưng cô cũng không chờ thím nói hết lời, liền đứng lên, giành trước một bước mở miệng nói: "Con phải đi vệ sinh."

Sau đó cũng không chờ bất luận ai lên tiếng, liền thẳng hướng đi phòng vệ sinh.

Để lại mẹ Kiều nói 1 nửa, chỉ có thể hướng về phía Hàn Như Sơ cười, nói: "Thật xin lỗi, tôi sẽ về để ý lại Kiều Kiều!"

"Không có sao, làm gì có."

Chỉ là lúc Kiều An Hào nghe được Hàn Như Sơ nói một câu nói này, liền đóng phòng vệ sinh lại, cô dựa vào cánh cửa đứng một lát, sau đó đi tới bồn rửa mặt, nhìn chăm chăm mình trong gương, ánh mắt lạnh có chút thấu xương.

Nếu không phải hôm nay là sinh nhật của Hàn Như Sơ, cô nhất định sẽ không bước vào nhà họ Hứa một bước.

Hôm nay cô đến đây, chính là muốn cho Hàn Như Sơ ấm ức.

Không phải là nói, sinh nhật vui vẻ sao?

Kiều An Hảo dùng sức nắm bồn rửa mặt lạnh như băng, khế cong môi.

Mối thù giết con, làm sao có thể giả bộ như không có chuyện gì, nhìn bà ta ăn sinh nhật vui vẻ?

Kiều An Hảo đi ra trong phòng vệ sinh, trong phòng khách không khí đã khôi phục như thường, TV đã đổi kênh, Kiều An Hạ cũng cúp điện thoại.

Mẹ Kiều vì chuyện Kiều An Hảo lỡ lời, có chút bần khoản, tìm chuyện Hàn Như Sơ thích nghe nói, Kiều An Hạ ôm đệm, thỉnh thoảng thêm vào một câu.

Mà Hứa Gia Mộc vẫn kinh ngạc nhìn chăm chăm TV, giống như TV vẫn còn phát bộ phim lúc nãy, thoạt nhìn có chút xuất thần, giống như là đang suy nghĩ về ai, chuyện gì đó.

Chương 592: Đã lâu không gặp, người em yêu (2)

Kiều An Hào đi tới trước ghế sa lon, ngồi trở lại chỗ cũ, nghe bọn họ hàn huyên mấy câu, sau đó giả bộ giống như nhớ tới chuyện gì, quay đầu nói với Kiều An Hạ nói: "Chị, mấy ngày trước lúc em quay phim, có một nữ nhân viên làm trong đoàn phim, cô ấy kể với em một chuyện buồn."

"Chuyện gì?" Kiều An Hạ vốn đang gửi tin cho Trình Dạng đặt xuống, tiến tới trước mặt Kiều An Hào, một bộ nghiêm túc.

Kiều An Hào cố ý gia tăng giọng nói, nhìn Kiều An Hạ nói: "Là chuyện gia đình của cô ấy, mẹ chồng cô ấy rất muốn có con trai, nhưng mà

kết quả cái thai thứ nhất lại là con gái, bởi vì kế hoạch hoá gia đình tương đối nghiêm khắc, điều kiện nhà của bọn họ, chỉ có thể sinh một đứa bé, hơn nữa nếu như sinh hai đứa, sẽ bị phạt rất nhiều tiền, hơn nữa kinh tế cũng không khá. "

Chuyện mà Kiều An Hào kể liên quan đến kết hôn, thì đối với mẹ Kiều và Hàn Như Sơ mà nói lại cảm thấy hứng thú muốn nghe.

Cho nên lúc mẹ Kiều nghe Kiều An Hào nói tới chỗ này hơi dừng lại một chút, còn có chút lo lắng thúc giục hỏi một câu: "Kiều Kiều, tiếp theo thế nào?"

"Chồng cô ấy rất yêu cô, mặc dù cũng rất muốn con trai, nhưng bởi vì cô không đành lòng phá thai, vì vậy hai người liền quyết định sinh đứa bé."

"Mặc dù mẹ chồng cô ấy không bằng lòng, nhưng cũng đồng ý, chẳng qua nói với bọn họ, nhất định phải sinh tiếp đứa con thứ hai mà phải là con trai."

"Hai người sống ở Bắc Kinh, áp lực quá lớn, liền bác bỏ đề nghị này, mẹ chồng vừa khóc âm ỉ rồi lại gây náo loạn, cuối cùng bởi vì thái độ cứng rắn của con trai mà đành thỏa hiệp."

"Vì chuyện này mà mẹ chồng và cô ấy hơn nửa tháng không liên lạc, sau lại cũng không biết chuyện gì xảy ra, chạy đến Bắc Kinh bảo là muốn chăm sóc cô."

"Dù sao cũng là mẹ chồng mình, cô nhìn thấy bà ta cũng đối với mình rất tốt, chắc chắn không phải giả vờ nên cũng đối xử hầu hạ bà như mẹ ruột."

"Cô và ông xã cũng phải đi làm, mặc dù mệt mỏi nhưng mỗi lần về nhà mẹ chồng cũng chuẩn bị xong thức ăn, chuyện vặt trong nhà cũng không cần hai người động tay, ngược lại sống rất vui vẻ."

"Nhưng mà bà ta tới hơn nửa tháng, cô ấy đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói cho cô ấy biết, lúc kiểm tra đứa bé thì nó đã chết trong bụng!"

Kiều An Hào nói đến bốn chữ "Thai chết trong bụng" cuối cùng này, cố ý tăng thêm giọng điệu, thậm chí mang theo vài phần cắn răng nghiêng lợi, chọc cho sắc mặt Hàn Như Sơ và quản gia đang lắng nghe chuyện xưa trở nên đông cứng.

Mẹ Kiều cũng hô lên một tiếng "À", dáng vẻ tiếc nuối: "Sao đang yên đang lành lại chết?"

"Đúng, sao cái thai đang tốt lại chết? Lúc ấy cô ấy cũng tự hỏi mình

như vậy, cô ấy cho là mình bận rộn công việc, không chăm sóc tốt cho bản thân, nhưng đợi đến lúc phẫu thuật xong, bác sĩ nói cho cô ấy biết, trong máu kiểm tra được có thành phần thuốc ngủ."

"Thuốc ngủ? !" Mẹ Kiều lại kinh ngạc la một câu: "Mang thai không thể uống thuốc ngủ, cô ta làm mẹ kiêu gì vậy !"

"Cũng bởi vì mang thai không thể uống thuốc ngủ, cho nên mỗi ngày mẹ chồng cô ấy đều cho thuốc ngủ vào trong thức ăn!" Giọng Kiều An Hào rất nhẹ chậm rãi nói ra những lời này.

Chương 593: Đã lâu không gặp người em yêu (3)

"A? Mẹ chồng cô ấy cho cô ấy uống thuốc ngủ?" Dáng vẻ mẹ Kiều không tin nổi, sau đó liền lắc đầu: "Người này cũng quá ghê tởm! Lại ra tay ác như vậy, cướp đi 1 sinh mạng! Nói giết chết liền giết chết, sớm muộn phải bị báo ứng!"

Ngay cả Kiều An Hạ không hứng thú với chuyện này, nghe xong Kiều An Hào kể chuyện này, cũng vô cùng tức giận: "Bà mẹ chồng này đúng là độc ác! Là cặn bã!"

Kiều An Hào không nói gì, chẳng qua là ánh mắt nhìn về Hàn Như Sơ, lúc tiếp xúc với tầm mắt của bà ta, còn cong môi cười.

Không biết có phải do nụ cười của Kiều An Hào hay không, rõ ràng mẹ Kiều và Kiều An Hạ luôn miệng mắng chửi bà mẹ chồng kia, nhưng vào giờ phút này, bà ta lại cảm thấy đều đang chửi mình.

Từ trước đến nay bà ta rất kiêu ngạo chưa từng uất ức như vậy, bà ta cố gắng ngời thẳng người trên ghế, nhưng trong lòng ngực vì lửa giận mà không ngừng phập phồng.

Vậy mà, Kiều An Hào lại không dứt, không biết ý tứ thu lại, biết rõ vì sao Hàn Như Sơ tức giận, hết lần này tới lần khác lại xuyên tạc sự tức giận

của bà, giọng nói nhẹ nhàng hiền hòa nói: "Bác gái, sao lại tức giận như vậy? Có phải cũng cảm thấy mẹ chồng này không đáng là người?"

Hàn Như Sơ làm sao nghe không hiểu trong miệng Kiều An Hảo nói 'không đáng là người' là nói mình, tay của bà chọt nắm chặt một bên đệm, nhìn chăm chăm Kiều An Hảo, đôi mắt sắc bén muốn phun lửa, nhưng bởi vì mẹ Kiều ở bên cạnh, vẫn cứng rắn chen nặn ra nụ cười miễn cưỡng, giọng nói cứng ngắt nói: "Đúng."

"Con cũng vậy cảm thấy như vậy!" Kiều An Hảo nhìn Hàn Như Sơ cười ngọt ngào, nhìn như rất chân thành an ủi bà, thật sự lại nói ra lời khiến Hàn Như Sơ tức giận muốn chết: "Nhưng mà bác gái, bác cũng không cần tức giận như vậy, những người như thế, tự làm bậy không thể sống, sớm muộn sẽ bị người ta xa lánh, không chết tử tế được!"

Kiều An Hảo nguyên rủa thật độc, nhưng hết lần này tới lần khác có thể nói tự nhiên lưu loát như vậy, thậm chí còn chọc cho Kiều An Hạ và mẹ Kiều cùng ủng hộ.

Hàn Như Sơ hơi nhắm mắt, cố gắng duy trì mỉm cười, tốc độ đặc biệt chậm rãi duy trì vẻ bình tĩnh, nói: "Em hơi mệt, mọi người ngồi chơi nhé, em lên lầu nghỉ."

Vừa nói, Hàn Như Sơ liền đứng lên.

Mẹ Kiều hoàn toàn không biết đợt sóng ngầm bắt đầu dao động giữa Hàn Như Sơ và Kiều An Hảo, quan tâm hỏi: "Hàn Như Sơ, chị không sao chứ?"

"Không có sao, chính là kia một lần tức đến ngất đi sau, thân thể lớn không được như xưa, ta nghỉ ngơi một chút mà là tốt." Hàn Như Sơ miễn cưỡng hướng về phía mẹ Kiều chen đi ra một nụ cười.

"Bà chủ, để tôi dẫn bà lên lầu." Quán gia vừa nói, rồi dìu Hàn Như

Sơ, đi về phía cầu thang.

Hàn Như Sơ lên lầu nghỉ ngơi, mẹ Kiều ở lại chỗ này cũng không có gì làm, liền đứng dậy chuẩn bị trở về nhà mình, Kiều An Hạ nói buổi tối còn chút việc, liền đi cùng mẹ Kiều rời đi.

Mẹ Kiều và Kiều An Hạ hỏi Kiều An Hào có muốn cùng nhau trở về nhà họ Kiều không, Kiều An Hào liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc đang xuất thần xem TV, lắc đầu, dịu dàng cười nói: "Con còn ở lại."

Lập tức bốn người rời khỏi, trong phòng khách lớn như thế có chút vắng vẻ.

Kiều An Hào ngồi bên cạnh Hứa Gia Mộc một lát, nhìn cầu thang, liền đứng lên, đi tới một bên uống nước, lấy một ly nước.

Chương 594: Đã lâu không gặp, người em yêu (4)

Kiều An Hào ngồi bên cạnh Hứa Gia Mộc một lát, nhìn cầu thang, liền đứng lên, đi tới một bên uống nước, lấy một ly nước, sau đó trở về ghế sa lon gọi một tiếng: "Anh Gia Mộc."

Hứa Gia Mộc không phản ứng, tầm mắt thẳng không chớp lấy một cái.

"Anh Gia Mộc?" Kiều An Hào lại lên tiếng gọi một câu, sau đó giơ tay lên vỗ bả vai của Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc chợt tỉnh táo, sau đó mới ý thức mình đang ở tình cảnh nào, bởi vì thấy Tổng Tương Tư trên màn ảnh, cho nên mới xuất thần lâu như vậy.

Ban đầu sau khi anh nổi giận rời khỏi Hoàn Điểm, anh và cô cũng không gặp nhau, sau Hứa thị gặp chuyện không may, anh từ đại thiếu gia của Hứa thị biến thành quản lý, địa vị trước sau chênh lệch quá nhiều, anh cũng không đi tìm cô.

Mà gần đây không có tin tức gì, người vẫn luôn ở Bắc Kinh, có lẽ cũng thấy tin tức của anh trên TV, lại không liên lạc hay quan tâm anh.

Hai người cứ như vậy suốt bốn tháng, sống cùng thành phố nhưng không gặp nhau.

Thật ra thì thỉnh thoảng công việc bận rộn rất nhiều, ngược lại đột

nhiên nhớ tới cô, nhưng chỉ như cái chớp mắt, thoáng 1 cái anh đã ném đi suy nghĩ đó.

Tối nay nếu không phải Kiều An Hào chọn phim cô đóng để xem, anh cũng sẽ không phát hiện, mình lại... Đang nhớ cô...

Đúng là gặp quý, anh và Tống Tương Tư chẳng qua chỉ là thỏa thuận tình và tiền, anh nhớ cô làm cái gì.

Hứa Gia Mộc chợt lắc đầu, sau đó nhìn về Kiều An Hào, có thể bởi vì thời gian dài không nói gì, lúc mở miệng giọng hơi khàn: "Thế nào? Kiều Kiều."

Kiều An Hào đưa ly nước tới trước mặt cho Hứa Gia Mộc: "Lúc nãy bác gái nói thân thể không thoải mái lên lầu nghỉ rồi, anh cầm ly nước này đưa cho bác ấy đi."

Hứa Gia Mộc gật đầu, giơ tay lên xoa mặt, sau đó đứng lên, nhận lấy ly nước, đi tới cầu thang.

Hàn Như Sơ trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại, cực kỳ tức giận, đưa tay đẩy hết tất cả đồ trang sức mỹ phẩm trên bàn rớt xuống đất vỡ thành mảnh vụn.

"Bà chủ, sao bà lại tức giận như vậy, coi chừng sức khỏe của mình." Quản gia nóng nảy lên tiếng khuyên.

Hàn Như Sơ giống như không nghe thấy lời của quản gia, hoàn toàn không để ý tới bà, trực tiếp cất bước, vòng quanh phòng ngủ đi vài vòng, mới ngừng lại, sau đó hung hăng hít một hơi, cắn răng nghiến lợi nói: "Tiện nhân Kiều An Hào đó, lúc nào cũng thấy ngoan ngoãn hiền lành, không nghĩ tới lại miệng mồm lạnh lẽo, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe mắng cũng dứt khoát!"

"Tối nay, cô ấy đến tham dự sinh nhật của bà, rõ ràng là muốn để bà ấm ức, từ lúc nói muốn ăn tổ yến, đến lúc xem TV đều nhắc đến tên tạp chủng kia, rồi lại nói chuyện xưa gì đó..." Quán gia vừa nói, liền ngừng lại: "Bà chủ, sợ là cô ấy đã biết, đứa bé trong bụng của cô ấy, là chúng ta hại chết."

Nói tới chỗ này, quán gia khẽ cau mày: "Nói tới chỗ này, cũng có chút nghi ngờ, bà chủ, ban đầu bà làm cho đứa bé tạp chủng đó mất đi, theo tính tình của cậu ta, nhất định sẽ không tìm cô Kiều, vậy làm sao cô ấy biết chuyện này?"

Hàn Như Sơ bị quán gia như thế, bất chợt liền bình tĩnh lại, trên mặt của bà ta vẫn còn vẻ tức giận.

Một lát sau, quán gia còn nói: "Bà chủ, bà nói cô Kiều rốt cuộc biết bao nhiêu chuyện của chúng ta? Cô ấy sẽ không biết chuyện chúng ta đẩy cô ấy ngã lầu chứ?"

Chương 595: Đã lâu không thấy người em yêu (5)

“Việc này nếu bị người của Kiều gia biết được, rất có thể quan hệ của hai nhà sẽ đổ vỡ, hiện tại Hứa gia đã không còn được như xưa, rất nhiều chuyện vẫn cần dựa vào thế lực của Kiều gia...”

“Cô ta biết rồi, thì phải làm thế nào đây?” Hàn Như Sơ không đợi được quản gia nói hết lời, trực tiếp ngắt ngang lời của bà, mở miệng nói: “Nếu cô ta có chứng cứ thì làm sao lại để người của Kiều gia đến dự sinh nhật của tôi! Chẳng qua là vì không có chứng cứ, cho nên mới tìm cách lòng vòng quanh co đáp lại tôi! Thế nhưng cũng rất sốt ruột, một sinh nhật êm đẹp như vậy, bị cô ta làm cho chướng khí mù mịt, lúc trước ngã từ trên cầu thang xuống, thế nào mà cô ta lại không ngã chết...”

Hàn Như Sơ chưa nói hết câu, cửa phòng vốn đang đóng lại đã bị người đẩy mạnh ra.

Hai người đồng thời bị dọa đến ngẩn người, sau đó liền quay đầu, nhìn thấy Hứa Gia Mộc đang bung chén nước đứng ở cửa, vẻ mặt vô cùng thâm trầm.

Hàn Như Sơ và quản gia liếc nhau một cái, đáy mắt đều mang theo sự kích động, Hàn Như Sơ tỉnh táo lại trước tiên, nở một nụ cười, dịu dàng nói: “Gia Mộc, sao con lại lên đây?”

Hứa Gia Mộc không nói gì, cả người đứng ở cửa đều không nhúc nhích, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm Hàn Như Sơ.

Hàn Như Sơ bị Hứa Gia Mộc nhìn đến kinh hãi, bà đứng tại chỗ một lúc, mới bước tiếp đến trước mặt Hứa Gia Mộc, vươn tay muốn bắt lấy tay của anh, lại bị anh né tránh, ánh mắt vẫn kiên định đặt trên khuôn mặt bà như cũ, giọng nói phát ra, rất thấp, lại mang theo sự kiềm nén khống chế lửa giận: “Những chuyện vừa rồi hai người nói đều là sự thật?”

Hàn Như Sơ nghe những lời này của con trai liền biết là anh đã nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, nhưng lại không xác định được anh đã nghe được bao nhiêu, cho nên liền vươn tay ra: “Gia Mộc, con nghe mẹ nói...”

“Con chỉ muốn biết, vừa rồi hai người nói là sự thật đúng không?” Dường như Hứa Gia Mộc sợ Kiều Kiều ở dưới lầu nghe thấy, đè ép tiếng nói xuống rất thấp, nhưng càng như vậy, càng khiến người khác nhìn vào thấy được có bao nhiêu khủng bố: “Lúc trước Kiều Kiều ngã từ trên cầu thang xuống, là hai người làm?”

Hàn Như Sơ nghe như thế, cả người liền buông lỏng, không tòi, chỉ nghe được một nửa... “Gia Mộc, lúc trước mẹ không còn cách nào, mới làm như thế.”

“Cho nên, ý của mẹ đúng là, mẹ thật sự đã làm như vậy?” Hứa Gia Mộc gằn từng chữ hỏi lại một lần, sau đó liền đem tầm mắt chống lại quản gia đang luống cuống tay chân đứng ở một bên: “Còn có bà... Hai người bàn nhau làm... Hai người thật là giỏi!”

Hứa Gia Mộc mạnh mẽ cầm cốc nước trong tay đột ngột ném cuống mặt đất, miếng thủy tinh bị vỡ bắn ra tung tóe, vung vãi đầy trên đất, Hứa Gia Mộc gật gật đầu, cười khẽ một tiếng.

Cười như vậy, khiến cho Hàn Như Sơ vẫn luôn yêu con trai mình như sinh mạng lại cảm thấy sợ hãi, bà bắt lấy tay của anh theo bản

năng: “Mẹ biết sai lầm rồi, mẹ giải thích cho con nghe, sự việc không phải như con nghĩ đâu, con trai...”

“Có phải là chờ đến lúc Kiều Kiều ngã chết sự việc mới giống như con nghĩ?” Hứa Gia Mộc hung ác ngoan độc đáp lại một câu, sau đó liền xoay người, dẫm xuống bậc cầu thang, phần nộ đi xuống dưới nhà.

“Gia Mộc, Gia Mộc!” Hàn Như Sơ kinh hãi hô lên tên của anh, sau đó cả người liền đuổi theo sát phía sau, bởi vì đi lại gấp gáp, không nghĩ là đã dùng quá nhiều lực đến cổ chân, liền mạnh mẽ ngồi chồm hồm trên mặt đất, phát ra một tiếng kêu đau.

Chương 596: Đã lâu không thấy người em yêu (6)

“Phu nhân!” Quản gia lo lắng hô một tiếng, sau đó vội vàng xông lên phía trước, đỡ lấy Hàn Như Sơ.

Hàn Như Sơ vùng vẫy đứng lên từ trên mặt đất, khập khiễng đuổi theo xuống dưới lầu.

Quản gia đau lòng như muốn khóc: “Cậu chủ, cậu chủ!”

Kiều An Hào ở dưới lầu thấy Hứa Gia Mộc phấn nộ vô cùng đi xuống dưới, vội vàng đứng lên: “Anh Gia Mộc, sao thế?”

Hứa Gia Mộc không nói gì, chỉ bước tiếp, đi về phía cửa.

Kiều An Hào nhìn thoáng qua Hàn Như Sơ ở trên cầu thang, vươn tay tóm lấy cánh tay của Hứa Gia Mộc: “Anh Gia Mộc, bác Hứa ngã sắp xuống rồi.”

Bước chân của Hứa Gia Mộc hơi dừng lại một chút, như là muốn quay đầu nhìn một cái, nhưng là sau cũng vẫn không hề quay lại, chỉ nhẹ nhàng vượt tay của Kiều An Hào, âm thầm bỏ ra, sau đó không nói gì đi ra ngoài.

“Anh Gia Mộc!” Kiều An Hào giống như cực kỳ lo lắng hô tên của anh, nhưng là bước chân lại không có chút nào muốn đuổi kịp anh, vẫn đợi đến khi anh đóng sầm cửa lại, mới thu hồi vẻ lo lắng trên mặt, chậm rãi xoay người, cả người vô cùng bình tĩnh ung dung chống lại tầm mắt của Hàn Như Sơ.

Không cần nói gì hết chỉ cần một ánh mắt, đối phương liền hiểu rõ ý tứ của cô.

Không sai, thật ra từ lúc cô làm Hàn Như Sơ tức chết, lại không thể phát tác mà đi lên lầu, quản gia đi theo bà ta, cô liền cảm thấy được, quản gia đi theo bà ta, rất có thể sẽ nói chuyện gì đó.

Thật ra, nếu không phải lúc ăn cơm, Hàn Như Sơ nói tổ yến là do chính tay quản gia lựa chọn, cô cũng sẽ không nghĩ rằng quản gia cũng nhúng tay vào việc này.

Thẳng thắn mà nói, cô cũng không phải là khẳng định một cách chắc chắn, Hàn Như Sơ nhất định sẽ nói gì đó với quản gia, chỉ là ôm tâm lý may mắn suy tính một lần đưa cho Hứa Gia Mộc một chén nước, để anh đi lên lầu chuốc lấy tức giận.

Lúc cửa trên lầu mạnh mẽ bị đẩy ra, cô đã biết, vận may của mình xuất hiện rồi.

Trong tích tắc khi tầm mắt của Hàn Như Sơ và Kiều An Hào chạm vào nhau, bà liền ý thức được, chính mình bị cô đùa giỡn, bà tức giận không thôi vừa định mở miệng nói chuyện, Kiều An Hào lại làm một động tác im lặng, sau đó chỉ vào cửa thư phòng, ngữ điệu không nóng không lạnh nói: “Bác Hứa, con trai của bác đã tức giận bỏ đi rồi, bác còn muốn để chồng mình xuất hiện, nhìn thấy bác hô to gọi nhỏ với cháu sao, sau đó lại nổi giận với bác tiếp? Đừng quên, hai bác của cháu vẫn còn đang ở nhà các người...”

Hàn Như Sơ đang định nói, liền bị một câu của Kiều An Hào làm cho nuốt hết trở về, mặt của bà đỏ bừng vì tức giận

Phải như thế chứ, Kiều An Hào cười đến động lòng người, hỏi: “Bác

Hứa, đối với món quà sinh nhật này, không biết bác có thích không?”

Khuôn mặt của Hàn Như Sơ trở nên vắn vẹo, bà giơ tay lên nắm lấy ngực mình, chỉ vào Kiều An Hào, một chữ cũng không nói nên lời.

Mục đích của Kiều An Hào đã đạt được, không cần ở lại vướng mắc với bà ta, chậm rãi xách túi của mình lên, kéo cửa ra, bình tĩnh rời đi.

Sau khi đi qua cửa, Kiều An Hào liền thu lại vẻ mặt thoải mái và đắc ý vừa diễn trước mặt Hàn Như Sơ.

Thật xin lỗi... Cô lợi dụng Hứa Gia Mộc, người từ trước đến giờ luôn chăm sóc yêu thương cô.

Nhưng là cô không còn cách nào khác, sau khi biết được người giết chết con mình chính là Hàn Như Sơ mà vẫn thờ ơ như không, mà người duy nhất có thể tác động khiến bà ta đã kích lại chính là Hứa Gia Mộc.

Chương 597: Đã lâu không thấy người em yêu (7)

Trên cái thế giới này, cuối cùng vẫn không có người nào là tốt một cách tuyệt đối, có thể khờ dại tốt bụng thiện lương, chẳng qua chỉ là chưa bị bức bách đến cực hạn mà thôi.

Hàn Như Sơ làm hại cô và Lục Cẩm niên, bỏ qua một lần, lại một lần tiếp tục hãm hại, nếu không có bà ta, có lẽ bây giờ hai người đã đến được với nhau.

Cơn đau xót khi mất con, nỗi thống khổ khi không được gặp anh... thâm thù đại hận ít nhiều, cô có thể ngồi yên không làm gì sao?

Hàn Như Sơ thiếu những gì của cô, cô sẽ đòi từng thứ một trở về.

Lúc Kiều An Hào nghĩ đến đây, đáy mắt liền phát ra tia sáng, từ trước đến nay cô luôn dịu dàng điềm đạm, nhưng bây giờ trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Phải biết rằng, cô ở trong phòng khách của Hứa gia, những lời chỉ cây dâu mà mắng cây hòi nói với Hàn Như Sơ cũng không phải chỉ là nói cho có.

Hàn Như Sơ đã khiến cô mất con, cô sẽ khiến bà ta nếm thử mùi vị khi đưa con trai mà mình nuôi dưỡng yêu chiều gần ba mươi năm trời càng ngày càng rời xa mình là như thế nào.

Mọi người đều xa lánh, là kết cục cuối cùng dành cho Hàn Như Sơ.

Cho nên, đêm nay, thực ra chỉ là một sự bắt đầu mà thôi.

Lúc nghỉ quay Thần Kiếm, chỉ còn lại năm ngày nữa là đến giao thừa, qua sinh nhật của Hàn Như Sơ, Kiều An Hào lại có một ngày bận rộn, đó là 28 tháng chạp, buổi chiều cô đi than gia hạp báo của Thần Kiếm, buổi tối lại tham gia dạ tiệc của Thần kiếm.

29 tháng chạp, Triệu Manh cùng bạn trai quay lại Hồ Nam, Kiều An Hào rảnh rỗi không có việc gì liền tự mình lái xe đưa bọn họ đến sân bay.

Lúc này đã gần tới cuối năm, xe cộ trên đường phố Bắc Kinh ít đi đến gần 2/3, đường phố cực kỳ thênh thang, Kiều An Hào đi được nửa đường liền nhận được điện thoại của bác trai, gọi cô trở về Kiều gia.

Miệng Kiều An Hào tuy nhận lời, nhưng vẫn đến tận chiều ngày ba mươi, mới quay lại Kiều gia.

Kiều An Hào vừa đẩy cửa ra, còn chưa đổi giày, liền nghe thấy tiếng la hét rất lớn của Kiều An Hạ: “Kiều Kiều, mau lại đây làm văn thẩn.”

Kiều An Hào lên tiếng, nhìn thấy mọi người, liền đi vào nhà hỗ trợ một tay làm văn thẩn.

Bữa cơm tất niên là bác trai tự tay xuống bếp làm, nhiều năm như vậy, năm mới ở Kiều gia vẫn theo quy củ cũ, gà vịt cá đều như thế không thiếu thứ nào, một bàn lớn cực kỳ phòng phú, món chính vẫn là ba món há cảo khác nhân như cũ, đối với bác trai mà nói, thịt trong nhân bánh là

ông ngoại của Kiều An Hạ và Kiều An Hào năm đó chỉ dạy, tuy không đạt được hiệu quả kinh người, nhưng lại có hương vị gia đình.

7 giờ bắt đầu làm há cảo, Kiều An Hạ lại đi lên lầu thay một bộ quần áo, để mình ăn mặc thật xinh đẹp, chỉ cầm một cái điện thoại di động chạy ra ngoài, hơn nửa giờ sau, há cảo nấu xong, lúc này chuông cửa cũng vang lên.

Kiều An Hào đi mở cửa, nhìn thấy sau lưng Kiều An Hào có thêm một người, là Trình Dạng.

Kiều An Hạ cũng không đợi Kiều An Hào nói, liền mở miệng: “Ba mẹ của Trình Dạng ở nước ngoài chưa về, cho nên chị bảo anh ấy đến nhà chúng ta đón năm mới.”

Bốn tháng không có Lục Cẩm Niên, Kiều An Hạ đã công bố quan hệ yêu đương với Trình Dạng, Kiều An Hạ mang Trình Dạng về Kiều gia nhiều lần, tính ra, bạn trai của Kiều An Hạ nhiều như thế, lại chỉ có duy nhất Trình Dạng đi được qua cửa lớn của Kiều gia.

Chương 598: Đã lâu không thấy người em yêu (8)

Bác gái cực kỳ thích Trình Dạng, sau khi biết con gái của mình qua lại với anh, còn cố ý xem lại mấy bộ phim mà anh đóng, thậm chí mỗi lần chơi mặt chược, còn thường xuyên bàn tán về mấy bộ phim mới của anh.

Cho nên bác gái đang nấu há cảo, sau khi biết Trình Dạng đến chơi, lại còn đặc biệt chạy từ trong nhà bếp ra, kêu anh ngồi xuống.

Lúc Kiều gia chính thức bắt đầu ăn cơm tất niên, vừa lúc tiết mục cuối năm cũng bắt đầu, bác trai còn cố ý tăng âm lượng.

Tuy nhiên mấy năm nay, tiết mục cuối năm đều bị mọi người trên mạng nói đùa là không bằng trước kia, nhưng không thể không thừa nhận, tiết mục cuối năm đã trở thành điểm đặc thù của đêm giao thừa, phải xem thì mới có không khí năm mới.

Những đêm giao thừa trước, lúc ăn cơm chỉ có mình bác trai là đàn ông, thi thoảng Kiều An Hạ sẽ uống vài chén với ông, hôm nay có thêm Trình Dạng, bác trai còn cố ý đem mấy chai rượu đã cất giấu nhiều năm lấy ra uống.

Bởi vì có người cùng uống rượu, bác trai rất vui vẻ, Trình Dạng còn cố ý mang theo quà, là một cái vòng tay ngọc lục bảo cho bác gái, khiến bác cao hứng cười toe toét, trên bàn cơm không ngừng thúc giục anh ăn nhiều thêm một chút.

Trình Dạng là thật tâm thật lòng thích Kiều An Hạ, Kiều An Hạ nhận

một tờ giấy ăn của Trình Dạng, Trình Dạng đưa hơi chậm một chút, khiến Kiều An Hạ mở miệng thúc giục, Trình Dạng lại vội vàng cầm khăn tay xoa xoa tay cô.

Bác gái trách Kiều An Hạ mấy câu, trái lại Trình Dạng chỉ cười nói không sao, khiến Kiều An Hạ đặc ý nhìn mẹ mình chớp chớp mắt, bác gái chỉ lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Có thể bởi vì có thêm Trình Dạng, hai bác đều để ý đến anh và Kiều An Hạ, trọng tâm đề tài bàn luận trên bàn ăn cũng là quay xung quanh bọn họ, Kiều An Hào không tiện nói, cũng không muốn nói, cho nên chỉ vừa cười vừa ăn cơm, thi thoảng nhìn thấy mấy hành động ngọt ngào của Trình Dạng và Kiều An Hạ, trong mắt lại hiện lên âm đạm, liền cúi đầu, yên lặng ăn hết há cảo trong bát.

Ăn cơm xong, Trình Dạng vội vàng giúp thu dọn bát đĩa, bị bác gái từ chối, thúc giục Kiều An Hạ lôi Trình Dạng đi.

Một bàn ăn còn đầy cơm thừa rượu cạn như vậy, dĩ nhiên không thể để một mình bác gái thu dọn được, Kiều An Hào liền xắn tay vào giúp đỡ.

Kiều An Hào tranh lấy việc rửa bát.

Bác gái mang hoa quả còn tươi mới ở trong tủ lạnh ra, cắt thành mấy hình dạng đẹp mắt, rồi để lên mâm, mang ra ngoài.

Kiều An Hào rửa bát xong, lúc đi ra khỏi phòng bếp, còn bắt gặp Kiều An Hạ đang cầm một cây tăm xiên một miếng táo nhét vào trong miệng Trình Dạng, bác trai ở bên cạnh nói chuyện với anh, mặc dù không nghiêng đầu nhìn Kiều An Hạ, nhưng lại thuận thế ngậm miếng táo, thậm chí còn vươn tay ôm lấy bả vai của Kiều An Hạ.

Kiều An Hào nhìn một màn kia, không nhìn được buông mi mắt xuống, cô nhớ đến lúc ở trong Cẩm Tú Viên, buổi tối khi Lục Cẩm Niên xử lý việc của công ty, mà cô ngồi ở một bên xem ti vi, anh sợ cô nhàm chán, luôn chuẩn bị đầy đủ đồ ăn vặt và hoa quả cho cô, lúc đó cô cũng như thế này, vừa ăn vừa thử đút một miếng cho Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên giống như Trình Dạng, cũng không nhìn cô, cô liền thử mấy lần đưa hoa quả các loại nhét vào trong miệng anh, anh không thích ăn, sẽ bỏ hết công việc xuống sau đó quay đầu bỏ nhào vào cô.

“Kiều Kiều, rửa xong rồi?” Bác gái bưng ấm trà từ trong phòng khách đi tới, nhìn thấy Kiều An Hào đứng ở cửa phòng bếp, ra tiếng hỏi.

Chương 599: Đã lâu không thấy người em yêu(9)

Kiều An Hào thu lại suy nghĩ của mình, gạt nhẹ đầu với bác gái, thấy ấm trà mà bà đang cầm, vươn tay: “Pha trà ạ? Để cháu giúp.”

“Không cần.” Bác gái liếc mắt nhìn Trình Dạng và Kiều An Hạ trên ghế salon, cười tủm tỉm nói: “Trình Dạng và Hạ Hạ đang đợi cháu, nói muốn đi ra sân để bắn pháo hoa.”

Kiều An Hạ nghe thấy lời nói của bác gái, đứng lên, vừa mạnh mẽ kéo Trình Dạng đang ngồi trên ghế salon, vừa tiếp đón Kiều An Hào nói: “Kiều Kiều, đi nào, chờ em đã lâu.”

Lúc còn rất nhỏ, ông và bà nội vẫn chưa mất, đến Tết âm lịch hàng năm mọi người phải về nhà cũ, lúc ấy cha mẹ cô còn ở đây, ăn xong cơm tất niên, ba sẽ đưa cô và Kiều An Hạ ra xem bắn pháo hoa ngoài sân, mẹ mỉm cười đứng một bên nhìn.

Lâu dần, xem bắn pháo hoa trong đêm giao thừa đã thành một thói quen, đến khi ba qua đời, cô lại được chú dẫn đi bắn pháo hoa.

Đêm nay có Trình Dạng, bác gái sẽ không đi, thế nhưng vẫn sớm tự chuẩn bị tốt pháo hoa mang đến sân.

Pháo hoa là do Trình Dạng bắn, anh bày ra một loạt, đốt diều thuốc, rồi châm lửa, sau đó vội vàng lui về cạnh Kiều An Hạ, khoảng hơn mười giây, pháo hoa mới nổ từng cái.

Ngay lập tức trên bầu trời, một màu rực rỡ, xán lạn cực kỳ.

Kiều An Hạ sững sờ nhìn, kích động nâng tay lên, chỉ cho Trình Dạng xem.

Kiều An Hào đứng cách bọn họ khoảng hai bước, ngẩng đầu, nhìn pháo hoa trên trời không ngừng rực sáng rồi không ngừng vụt tắt, hốc mắt hơi nóng lên, đợi đến khi chân trời không còn pháo hoa nở rộ, Kiều An Hào mới hạ đầu, sau đó cô nhìn Kiều An Hạ đang ôm cổ Trình Dạng, Trình Dạng vòng tay qua thắt lưng Kiều An Hạ, hai người hôn nhau say đắm.

Kiều An Hào nhìn chằm chằm bọn họ trong chốc lát, rĩ mi mắt xuống, lúc cô chuẩn bị xoay người về nhà, di động trong túi lại đột nhiên vang lên, quấy nhiễu Kiều An Hạ và Trình Dạng đang hôn môi.

Kiều An Hào hươ hươ tay với bọn họ, nhìn thoáng qua tên Triệu Manh hiện trên màn hình, đi ra ngoài sân, nhấn vào nút nghe.

“Kiều Kiều, năm mới vui vẻ!”

Qua di động, thỉnh thoảng Kiều An Hào nghe thấy bên kia truyền đến tiếng pháo, tràn ngập không khí vui tươi, cô nhẹ nhàng nói: “Năm mới vui vẻ!”

Dường như Triệu Manh nhận ra sự buồn bã trong giọng nói của cô, thu lại vẻ kích động và vui sướng, quan tâm hỏi: “Kiều Kiều, cậu gặp chuyện gì thế? Sao mình lại nghe thấy giọng nói của cậu có chút không vui?”

Triệu Manh vừa hỏi, hốc mắt Kiều An Hào lại nóng lên.

Không phải cô không vui, chỉ là ở nơi này, toàn bộ người dân Trung Quốc chúc mừng năm mới, trong lúc bất chợt rất nhớ, rất nhớ anh.

“Mình không sao.” Lúc Kiều An Hảo nói ra ba chữ này, nước mắt chảy xuống theo, cô tựa vào cột đèn trên đường, cúi đầu, nhắm mắt rồi ngậy người một lát, mới ổn định lại

cảm xúc, nâng tay lên lau đi lệ trên mặt, dùng giọng điệu thoải mái hỏi: “Cậu gọi điện thoại cho mình, có chuyện gì sao?”

“Mình tìm cậu, là muốn nhắc cậu đi xem Weibo, cậu và Lục ảnh để được hâm nóng tình cảm!”

“Cái gì hâm nóng?”

“Cậu xem đi rồi sẽ biết!” Triệu Manh thần bí nói một câu.

Ngay sau đó Kiều An Hảo nghe được có người gọi tên Triệu Manh qua điện thoại, rồi Triệu Manh liền qua loa nói một câu “chào” với cô, còn không quên dặn thêm: “Nhớ phải xem Weibo!”, sau đó cắt đứt điện thoại .

Chương 600: Đã lâu không gặp, người em yêu (10)

Kiều An Hảo nghe tiếng ‘bíp bíp bíp’ trong điện thoại, khẽ nhăn trán lại, mới đặt điện thoại di động từ bên tai xuống, mở Weibo, quả nhiên giống như lời Triệu Manh nói, đứng đầu tìm kiếm, không phải là về tiết mục cuối năm, mà là cô và Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên cũng biến mất bốn tháng, không có hoạt động, cũng không xuất hiện trong Hoàn Ảnh truyền thông, không có tin tức gì, mà cô trừ quay phim 《 Thần kiếm 》 ngay cả scandal cũng không có, sao hai người lại ở trang đầu? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Kiều An Hảo tràn đầy khó hiểu mở đề tài nóng hổi nhất "Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo", kết quả là thấy người chủ đề tài đăng: "Năm nay kết quả bình chọn cặp đôi màn ảnh trong bộ phim 《 khuy nh thành thời gian 》 , đây là lần đầu tiên cặp đôi được bình chọn không phải là nhân vật chính, thật ra năm nay vai chính vẫn là ảnh đế Lục Cẩm Niên, nhưng nhân vật chính không còn là ảnh hậu Tống Tương Tư, mà là hoa khôi mới của Hoàn Ảnh truyền thông - Kiều An Hảo. "

Sau dòng này, còn có một chỗ bầu chọn kết quả.

Cô và Lục Cẩm Niên vượt qua tên Trình Dạng và Tống Tương Tư xếp thứ hai gần 30.000 phiếu.

Thì ra Triệu Manh muốn cô xem điều này.

Đây chính là ước mơ lúc cô tham gia vào giới giải trí, bởi vì trên thực tế không làm người yêu được, cho nên mới suy nghĩ có thể giống

như Tống Tương Tư vậy, có thể làm cặp đôi ảo trên mạng, lúc người ta nhắc đến, nói đến tên của cô có thể liên tưởng đến tên anh, nói đến tên của anh cũng có thể nhớ đến tên cô.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, dù cô nhờ bộ phim 《khuyên thành thời gian》, đã được hoàn thành giấc mộng, được chọn trở thành cặp đôi màn ảnh trên mạng.

Kiều An Hào nhìn màn hình điện thoại, trên chỗ bầu chọn còn dính kèm ảnh hai người hôn nhau trên sân khấu 《khuyên thành thời gian》, bất chợt nước mắt cứ rơi xuống, cô nắm thật chặt điện thoại di động, người ngồi xổm trên mặt đất, không kiềm chế được tiếng khóc đứt quãng từ trong miệng tràn ra.

Đã từng có lúc cô theo đuổi giấc mơ đó, hôm nay rốt cuộc đã thực hiện được, nhưng mà anh lại không ở bên cạnh cô.

Lục Cẩm Niên, em yêu anh, rốt cuộc anh đang ở đâu?

Anh có biết, em rất nhớ anh không.

Kiều An Hạ và Trình Dạng vào phòng, đợi hồi lâu, cũng không đợi được Kiều An Hào trở lại, cho đến khi mẹ Kiều lên tiếng hỏi thăm, Kiều An Hạ đứng lên, một thân một mình ra ngoài tìm Kiều An Hào, lúc cô đi tới cửa, liền nghe tiếng nước nở truyền đến, bước chân cô dừng lại, nhận ra đó là tiếng khóc của Kiều An Hào, trong lòng kích động, Kiều An Hạ đang chuẩn bị xông tới hỏi thăm Kiều An Hào bị sao, lại nghe được mơ hồ gọi tên ai, từ trong miệng của cô.

Mặc dù Kiều An Hào khóc nước nở, lời nói rất không rõ ràng, nhưng cô vẫn nhận ra, trong miệng Kiều An Hào gọi: Lục Cẩm Niên.

Ba chữ kia giống như lời nguyện vậy, khiến cho Kiều An Hạ trong

nháy mắt liền nhớ lại người đàn ông lạnh lùng, một thân suy sút ngồi trong quán cà phê dưới Kiều thị, vừa thấy cô liền sốt ruột mở miệng hỏi Kiều Kiều đâu? Sau đó anh vẫn ở ngoài nhà họ Kiều, đợi ba ngày ba đêm...

Cả người Kiều An Hạ giống như bị người khác điểm huyết đạo vậy, đứng tại chỗ, cũng không cách nào nhúc nhích.

Kiều Kiều, vì Lục Cẩm Niên mà khóc? Nghĩa là... Kiều Kiều yêu Lục Cẩm Niên sao?

Chương 601: Đã lâu không gặp, người em yêu (11)

Kiều An Hào khóc hồi lâu, mới ngừng tiếng khóc, cô giơ tay lên lung tung xóa sạch đi nước mắt trên mặt, nhìn cổng lớn nhà họ Kiều, nhưng không đi vào, mà là trực tiếp cất bước, đi tới cửa sau.

Kiều An Hạ cũng không biết rốt cuộc là thế nào, lúc Kiều An Hào đi qua cửa, cả người cô hoảng sợ tránh đi một bên, bởi vì nhanh chóng tránh đi, không cẩn thận liền cọ trúng cây tường vi, hơi sắc nên cắt cổ tay cô, vì đau nên cô rút ra, theo bản năng che vết thương, sau đó đợi đến lúc Kiều An Hào đi qua, cô mới cất bước đi ra, đứng tại cửa, nhìn bóng lưng Kiều An Hào, vẻ mặt có chút phức tạp.

"Hạ Hạ?" Giọng Trình Dạng vang lên, bả vai Kiều An Hạ bị ôm, cô mới chợt phục hồi tinh thần lại.

"Nhìn gì vậy?" Giọng Trình Dạng dịu dàng hỏi một câu, theo tầm mắt của cô nhìn lại, thấy đèn đường mờ mờ, không có một bóng người trên phố, khẽ nhăn trán: "Kiều Kiều đâu?"

"Đi rồi." Kiều An Hạ nhìn Trình Dạng cười cười, sắc mặt có chút trắng bệch.

"Sao vậy? Không thoải mái sao?" Trình Dạng lo lắng ôm bả vai Kiều An Hạ, sau đó cô dùng sức che cổ tay, trán càng nhăn chặt hơn: "Bị thương? Sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là không cẩn thận đâm phải." Kiều An Hạ bất chợt hơi mệt mỏi, nói xong câu đó, chui vào trong ngực Trình Dạng tựa

đầu vào bả vai anh.

"Sao lại không cẩn thận như vậy chứ?" Trình Dạng thuận thế giữ cô, trong lời nói tức giận mang theo vài phần đau lòng.

Kiều An Hạ không lên tiếng, chỉ cọ cọ đầu trên bả vai anh, nước mắt liền từ khóe mắt rơi xuống.

Kiều An Hào ra ngoài, lung tung chọn một phương hướng, tràn đầy không mục đích.

Trên đường phố đêm giao thừa, trống rỗng, dường như không có người cũng không có xe.

Cửa hàng hai bên đường phố ngày thường cũng rất náo nhiệt, lúc này đã đóng chặt cửa, thỉnh thoảng có tiếng pháo xa xa vang lên.

Kiều An Hào đi thật lâu, mới ngừng lại, lúc này đêm đã khuya, vì là đêm giao thừa nên không có xe taxi, Kiều An Hào đi tới trạm xe buýt ngồi xuống ghế dài.

Đợi hồi lâu, không thấy xe buýt, lại thấy một bà lão qua đường.

Bà lão kia thoạt nhìn tuổi đã rất lớn, tóc trắng như tuyết, nhưng đi lại còn khỏe mạnh.

Lúc bà lão kia đang đi tới gần Kiều An Hào, bất chợt từ khúc quanh xuất hiện một chiếc xe gắn máy, tốc độ xe rất nhanh, không đụng bà lão, nhưng lại áp sát bà.

Bà lão hoảng sợ, nhất thời không có đứng vững, té trên mặt đất.

Chiếc xe gắn máy kia không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại tăng

nhANH tỐC ĐỘ, thời gian chỉ một cái nháy mắt, liền biến mất không thấy bóng dáng.

Bà lão ngồi dưới đất hồi lâu, cũng không đứng lên, Kiều An Hào thấy qua rất nhiều tin tức, chính là những người tốt bụng thấy người già bị ngã tới giúp ngược lại bị hại, cô cũng có chút bận tâm mình có nên xen vào việc của người khác không.

Nhưng vừa nghĩ tới đêm giao thừa, một bà già cũng giống như mình, cô đơn trên đường cái, không có nhà không có người làm bạn, thật đáng thương.

Kiều An Hào do dự một chút, cuối cùng vẫn đứng lên, đi tới, cô cũng chưa kịp hỏi thăm bà có sao không, ngược lại bà lão thấy cô, bất chợt vui mừng mở miệng gọi một câu: "Cẩn Niên?"

Chương 602: Đã lâu không gặp, người em yêu (12)

Cẩn Niên... Hai chữ quen thuộc như vậy, khiến cho khóe miệng Kiều An Hào, bỗng dưng dừng lại.

Trên mặt bà lão kia càng kích động, giống như thấy người trong nhà, đặc biệt vui mừng vươn tay, kéo tay Kiều An Hào: "Cẩn Niên đâu? Cẩn Niên đâu? Sao lâu rồi không tới thăm bà?"

Kiều An Hào ngồi xổm người xuống, đỡ bà lão lên, đi tới ghế dài: "Bà bà... Bà nói Cẩn Niên, là Cẩn Niên nào?"

"Cẩn Niên chính là Cẩn Niên." Bà lão đang vui vẻ, trở nên có chút ủy khuất, lo lắng nắm tay Kiều An Hào: "Con nói cho bà biết, Cẩn Niên đâu? Sao Cẩn Niên không đến thăm bà?"

Bà lão trả lời rồi không nói nữa, Kiều An Hào đỡ bà ngồi ở trên ghế dài trong trạm xe buýt, sau đó nhìn quảng cáo sau lưng, đúng lúc trên đó có hình của Lục Cẩn Niên, vì vậy liền chỉ lên: "Bà bà, bà nói Cẩn Niên, có phải là anh ấy không?"

Bà lão nhìn theo ngón tay của Kiều An Hào chỉ nhìn một lát sau đó liền đứng lên, tới gần, cẩn thận nhìn hồi lâu, giơ tay lên, sờ sờ cái hình: "Cẩn Niên, sao con không tới thăm bà nội? Con đã nói 1 tuần sẽ đến thăm 1 lần, con xem đã bao lâu rồi! Đúng là không có lương tâm mà!"

Bà lão lâu bà, nhưng Kiều An Hào nhìn phản ứng của bà, hiểu Cẩn Niên trong lời bà nói, đó là bà muốn tìm Lục Cẩn Niên!

Bà là bà nội của Lục Cảnh Niên sao?

Kiều An Hào không khỏi kích động, trong miệng vốn muốn gọi bà, liền biến thành bà nội: "Bà nội, bà biết Lục Cảnh Niên đang ở đâu sao? Bà nói cho con biết có được hay không? Con cũng tìm rất lâu rồi không thấy anh ấy?"

"Nói hươu nói vượn!" Bà lão bắt chợt liền xoay người, có chút tức giận nhìn chằm chằm Kiều An Hào: "Con nói con không tìm được Cảnh Niên? Sao con không tìm được! Con là cô dâu nhỏ của Cảnh Niên mà, chắc chắn con biết. "

Cô dâu nhỏ?

Kiều An Hào bị lời nói của bà lão mà sững sốt: "Bà nội, con không phải là cô dâu nhỏ của Lục Cảnh Niên..."

Bà lão cũng không chờ Kiều An Hào giải thích xong, cả người trở nên càng thêm tức giận, nước mắt cũng tuôn rơi rơi xuống: "Có phải con thấy bà già nên khi dễ bà không! Con đừng nghĩ bà không biết, con chính là cô dâu nhỏ của Lục Cảnh Niên!"

Kiều An Hào thấy bà lão khóc lập tức tay chân luống cuống: "Bà nội, bà đừng khóc, con..."

Bà lão hoàn toàn không nghe Kiều An Hào nói, thái độ thay đổi nhanh chóng, mới lúc này rõ ràng còn tức giận còn khóc, một giây kế tiếp liền cười híp mắt nắm tay Kiều An Hào, nói: "Cô bé, gặp được con là sẽ thấy Cảnh Niên, con dẫn bà đi tìm nó nha!"

Kiều An Hào hoàn toàn bị lời nói không rõ và cử chỉ làm mù mờ, cô không dám nói lung tung, sợ lại chọc bà lão khóc.

Lúc cô đang vắt óc suy nghĩ nên làm sao, liếc thấy trước ngực bà lão đeo tấm bảng, phía trên có viết số điện thoại, Kiều An Hào tò mò vươn tay lấy, thấy phía trên quả nhiên viết phương thức liên lạc khi bà lạc đường.

Kiều An Hào vội vàng lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại, điện thoại rất nhanh được nhận nghe, là giọng một người phụ nữ, giống như là người chăm sóc đặc biệt cho bà, không chờ Kiều An Hào mở miệng, bên kia đầu dây đã hỏi: "Xin hỏi, có phải cô thấy phương thức liên lạc trên người bà lão không?"

Chương 603: Đã lâu không gặp người em yêu (13)

Kiều An Hào đáp một tiếng, người phụ nữ kia liền hỏi họ đang ở đâu.

Cúp điện thoại, qua tầm nửa tiếng, có một chiếc xe dừng ở trước mặt bọn họ.

Cửa xe đẩy ra, người xuống xe là một phụ nữ trung niên, thấy Kiều An Hào và bà, lập tức chạy tới, trước nhìn bà nói: "Bà chủ, bà làm con sợ quá, sao lại chạy một mình đến đây?"

"Bà muốn tìm Cận Niên." Trên mặt bà đầy ủy khuất.

"Không phải Lục tổng đã nói rồi sao? Cậu ấy có việc phải đi xa một chuyến, qua 1 thời gian sẽ trở lại gặp bà." Trung niên nữ tử ôn tồn dụ dỗ bà kia.

Lục tổng? Qua một thời gian sẽ đến thăm bà?

Kiều An Hào giống như nhìn thấy tia hi vọng, theo bản năng lên tiếng: "Lục Cận Niên sẽ đến thăm bà ấy sao?"

Người phụ nữ nghe Kiều An Hào nói, mới chợt nhớ ra điều gì, vội vàng lấy trong túi ra một bì thư, đưa tới: "Cô à, thật sự rất cảm ơn cô, nếu bà ấy đi mất tôi cũng không biết ăn nói sao với Lục tổng. "

Kiều An Hào không đưa tay ra nhận bì thư, mà lại hỏi một câu: "Bà vừa nói, Lục Cận Niên sẽ đến thăm bà nội sao? Lúc nào anh ấy sẽ đến?"

Người phụ nữ kia nghe Kiều An Hào nói ngẩn người, không trả lời vấn đề của Kiều An Hào, ngược lại hỏi: "Cô biết Lục tổng?"

Kiều An Hào gật đầu: "Tôi là... Lục Cẩm Niên..."

Kiều An Hào chưa kịp nói hai chữ "Bạn bè", bà lại đột nhiên xen vào nói: "Con bé là cô dâu nhỏ của Cẩm Niên!"

Sau đó giống như bà tìm thấy thứ gì quý báu, nhìn về phía người phụ nữ đó nói: "Cô xem mắt thẩm mỹ của Cẩm Niên chúng ta tốt lắm, tìm được cô vợ xinh đẹp như thế!"

Mặc dù Kiều An Hào thật sự rất muốn gả cho Lục Cẩm Niên, nhưng bây giờ cô không phải là vợ của Lục Cẩm Niên, chỉ có thể lúng túng cười cười với người phụ nữ trung niên, nói: "Tôi chỉ là bạn bè, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, bà nội vẫn nói tôi là vợ của Lục Cẩm Niên..."

"Rõ ràng con là vợ của Cẩm Niên!" Bà lại một lần nữa bị Kiều An Hào giải thích chọc giận, bà không nói hai lời liền kéo Kiều An Hào đi tới bên cạnh xe, kéo cửa xe, đẩy Kiều An Hào lên xe.

Kiều An Hào có chút luống cuống nhìn về người phụ nữ kia, bà áy náy nhìn cô cười, dịu dàng khuyên bà: "Bà chủ, bà nhận làm người, đây không phải là vợ của Lục tổng, Lục tổng còn chưa có kết hôn mà!"

"Nó chính là vợ của Cẩm Niên, đúng mà!" Bà bị ba lần bốn lượt phủ nhận chọc cho lại khóc, chỉ vào Kiều An Hào hết sức tức giận nói: "Con đi theo bà, bà sẽ chứng minh cho con xem!"

Sau đó bà lại khóc huhu.

"Con đi cùng bà, con đi cùng bà, bà nội, bà đừng khóc."

Mãi cho đến khi Kiều An Hào lên xe, bà mới giống như đứa trẻ, phá lên cười, một mình cứ lăm bằm khẳng định Kiều An Hào chính là vợ của Lục Cẩm Niên.

Người phụ nữ vừa lái xe, vừa nhìn Kiều An Hào nói xin lỗi, sau đó Kiều An Hào nghe bà kể, mới hiểu, bà ấy và Lục Cẩm Niên cũng không có bất kỳ quan hệ máu mủ, bà là hàng xóm của Lục Cẩm Niên, mẹ của Lục Cẩm Niên qua đời, 10 tuổi anh không có ai chăm sóc, còn chồng bà và con

gái mất trong trận động đất, chỉ còn mình bà, nhìn thấy Lục Cẩm Niên mất mẹ rất đáng thương, nên mỗi ngày để cho Lục Cẩm Niên đến mình nhà ăn cơm, còn giặt quần áo dọn dẹp gian phòng cho anh.

Chương 604: Đã lâu không gặp người em yêu (14)

Bà lão quan tâm, chăm sóc Lục Cẩm Niên đến lúc tốt nghiệp trung học, đi Hàng Châu, nhưng lúc ấy Lục Cẩm Niên chưa mua nổi nhà nên ngày nghỉ ở đại học trở về Bắc Kinh, đến ở chỗ bà.

Sau này cuộc sống của Lục Cẩm Niên càng ngày càng khá, bà cũng được hưởng phúc, chẳng qua là hai năm qua bà lớn tuổi, có chút mơ hồ, nói chuyện có chút lung tung.

Lục Cẩm Niên bận rộn công việc, không thể lúc nào cũng chăm sóc bà, sức khỏe bà tốt, ở trong viện dưỡng lão hay bệnh viện sẽ buồn, cho nên Lục Cẩm Niên tốn tiền mời người phụ nữ trung niên này chăm sóc bà suốt thời gian qua.

-

Kiều An Hảo theo bà trở về nhà, bà không thể chờ đợi vọt vào trong phòng, lục lọi hồi lâu, sau đó cầm tấm hình đi tới, giơ lên trước mặt Kiều An Hảo nói: "Con xem, con còn nói không phải là cô dâu nhỏ của Cẩm Niên, rõ ràng đây chính là con."

Tấm hình trong tay bà, thoạt nhìn đã rất cũ, Kiều An Hảo thất bím, mặc đồng phục học sinh cười ngọt ngào, dung nhan thoạt nhìn có chút non nớt, nhưng lại rất dễ dàng nhận ra.

Người phụ nữ kia nhìn hình, kinh ngạc lên tiếng: "Ồ, quả thật đúng là cô."

"Thấy chưa, làm sao bà có thể nhận nhầm vợ của Cận Niên chứ? Cận Niên đã nói với bà, người trong hình chính là người nó muốn kết hôn." Bà xem tấm hình như bảo bối, giận nhìn chăm chăm Kiều An Hào: "Bây giờ con còn muốn lừa bà sao?"

Kiều An Hào và người phụ nữ không giải thích được, hình này do Lục Cận Niên chụp được, nói với bà người trong hình là người nó thích, tối nay bà gặp Kiều An Hào, nhận ra cô chính là người trong hình, nên một mực chắc chắn cô chính là vợ của Lục Cận Niên.

Lúc này thời gian đã rất khuya, bà vốn mơ hồ, tranh cãi cũng không có kết quả, cho nên người phụ nữ theo ý bà, giống như dỗ đứa trẻ, muốn gì được đó nói: "Đúng đúng đúng, bà chủ, đây chính là vợ của Lục tổng, nhưng mà bây giờ thời gian không còn sớm, chúng ta phải đi nghỉ ngơi."

Lúc này bà mới hài lòng nghe lời người phụ nữ kia vào phòng ngủ.

Chẳng qua trước khi lên giường, bà mở ngăn kéo cất tấm hình của Kiều An Hào như giấu bảo bối vào trong đó.

Người phụ nữ không ngăn cản bà, để bà tùy tiện, xoay người, nhìn Kiều An Hào nói xin lỗi: "Thật xin lỗi cô, không có cách nào để dỗ bà."

"Không sao." Kiều An Hào cười cười, sau đó hỏi việc chính: "Lúc nào Lục Cận Niên sẽ về thăm bà ấy?"

"Trước kia Lục tổng đều tới vào thứ tư, nhưng giờ đây đã 4 tháng rồi không đến, bằng không bà cũng sẽ không chạy đi một mình, chắc là nhớ Lục tổng."

Kiều An Hào vốn cho là mình có hi vọng tìm được Lục Cận Niên, không nghĩ tới nghe được đáp án như vậy, trong nháy mắt trở nên

có chút mất mát: "Như vậy..."

"Hai người ngu ngốc, hôm nay là giao thừa, chắc chắn Cẩn Niên sẽ ở chỗ mẹ nó." Bà đóng học tủ, trong miệng lại lầm bầm nói: "Đang nghĩa địa ngoại thành phía Tây, hằng năm nó sẽ mừng năm mới với mẹ..."

Lời bà chưa nói hết, Kiều An Hào lại đột nhiên xoay người, chạy ra ngoài cửa phòng, cô chạy đến một nửa, mới ý thức mình không có lái xe, trở về lấy chìa khóa xe trên bàn, "Mượn dùng một chút, ngày mai tôi sẽ còn trở lại", sau đó cũng không chờ người phụ nữ đồng ý, đã không thấy tăm hơi bóng người.

Kiều An Hào lên xe, nhập hướng dẫn, trực tiếp chạy về ngoại thành phía Tây, cô cũng không biết bia mộ của mẹ Lục Cẩn Niên ở chỗ nào, cho nên liền dừng xe ở chân núi, đi tìm bia mộ.

Trong nghĩa địa yên tĩnh, gió thổi lạnh như băng cũng khiến lòng cô lạnh giá.

Kiều An Hào sợ toàn thân có chút run run, nhưng vẫn lấy hết dũng khí đi lên.

Lúc Kiều An Hào đi tới giữa sườn núi, đột nhiên thấy trước bia mộ có một bóng người đang đứng.

Mượn ánh đèn sáng bên cạnh bia mộ, Kiều An Hào rõ ràng phân biệt được, đó chính là Lục Cẩn Niên.

Chương 605: Đã lâu không thấy người em yêu (15)

Mượn ánh sáng của khu đất có mộ bia bên cạnh, Kiều An Hảo nhận ra người đến là Lục Cẩn Niên.

Vốn dĩ cô đang bước đi rất dồn dập, bỗng dừng liền dừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng của anh, không thể nào bước tiếp.

Hình ảnh kia bị dừng lại.

Gió lạnh của mùa đông, gào rít từng cơn theo lưng chừng núi thổi qua, Kiều An Hảo lạnh đến mức cả người run rẩy, nhưng là tâm tình của cô lại trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết, ngón tay cũng đã run rẩy kịch liệt.

Rõ ràng cô nên phấn khích và kích động mới phải, nhưng không biết như thế nào, nước mắt lại không thể khống chế được mà rơi xuống.

Hơn bốn tháng, 130 ngày, hơn một ngàn một vạn lần nhịp đập của trái tim... người mà cô nhớ đến day dứt như thế, cuối cùng cũng có thể gặp được.

Rõ ràng trong đầu cô đã tưởng tượng qua vô số lần, đến cánh tượng ngày nào đó sẽ gặp được anh, cô phải làm gì đây, nhưng giờ này lại phát hiện bản thân cô đang bị mất hết tất cả động lực, chỉ nghĩ cứ như thế này, lẳng lặng ngắm anh, bù lại tất cả những thương nhớ trong bốn tháng qua.

Nước mắt của Kiều An Hào, rơi càng thêm dồn dập, nhưng khóe môi của cô lại cong lên, ánh mắt của cô vẫn dịu dàng như thế, sợ rằng tất cả chỉ là ảo giác do mình nghĩ ra, nhẹ nhàng giơ chân lên, cực kỳ thông thả đi tiếp, một mực hướng về phía anh.

Đến gần, trong trí nhớ của cô lại ùa về sự hiện hữu quen thuộc của anh, khiến nước mắt của cô lại càng rơi như mưa.

Thật sự là anh... Không phải là cô đang mơ, rốt cuộc, rốt cuộc cũng tìm thấy anh rồi...

Cánh môi của Kiều An Hào run rẩy, cô tốn rất nhiều sức lực dồn nén tình cảm của mình, há to mồm, hô lên tên của anh: “Lục Cẩm Niên?”

Người đàn ông đưa lưng về phía cô, như đang xuất thần nghĩ gì đó, cũng không phát giác có người đã đến gần mình.

Mãi đến khi từ đằng sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, hô tên của anh, lông mày hơi giật giật, thu hồi tầm mắt đang nhìn về phương xa, nghĩ thầm, chắc rằng anh lại xuất hiện ảo giác rồi.

“Lục Cẩm Niên... Là anh thật sao?”

Lục Cẩm Niên còn chưa định hình được, sau lưng lại truyền đến âm thanh của Kiều An Hào, khiến cả người anh lại được một phen run rẩy, nhưng không hề có ý muốn quay đầu.

Anh tinh tế cảm nhận được, ở đằng sau mình có người đi lại gần, hỗn loạn mà mình đã cố gắng kiềm chế trong thời gian dài như vậy cũng không thể đánh gục được sự hung nhớ khao khát mùi hương thoang thoảng kia.

Lục Cẩm Niên nắm chặt tay thành quả đấm, cả người liền trở nên

cứng ngắc.

“Lục Cẩm Niên, thời gian dài như vậy anh đã đi đâu?” Kiều An Hào vừa hỏi vừa vươn tay ra nắm lấy cánh tay của anh, lúc đầu ngón tay của cô vừa mới chạm vào áo khoác của anh, cả người anh giống như bị điện giật, phản ứng rất lớn, giật cánh tay mình lại né tránh cô.

Đầu ngón tay của Kiều An Hào rời vào khoảng không, trở mắt ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông quay mặt đi, có vẻ gầy yếu hơn so với lúc trước, nhưng vẫn anh tuấn kinh tâm động phách như cũ, chỉ là vẻ mặt lạnh nhạt giống như không có linh hồn.

Kiều An Hào vẫn luôn sợ Lục Cẩm Niên, cho dù là đến bây giờ, cô vẫn có chút sợ hãi như cũ, cô nuốt nước miếng một cái, âm thầm lấy can đảm, lại một lần nữa vươn tay ra nắm lấy cánh tay của anh, nhưng bây giờ còn chưa đụng phải quần áo của anh, anh cũng không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái, giơ thẳng chân lên, đi qua trước mặt cô, nhanh chóng rời đi.

Chương 606: Đã lâu không thấy người em yêu (16)

Không phải là Kiều An Hảo không nghĩ đến, mấy tháng trước anh đợi cô lâu như vậy mà không thấy thì sẽ nổi giận, khẳng định sẽ nói tiếng xin lỗi với anh.

Nhưng là cô không nghĩ đến, rất không dễ dàng mới gặp được, cảm xúc của anh lại không có bất cứ thứ gì gọi là phật phùng, giống như cô chỉ là một người xa lạ, không thèm nói lấy một câu, một ánh mắt dư thừa cũng không muốn cho cô.

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên lạnh lùng tránh mắt, dờ dẩn đứng trước mộ mẹ của anh một lúc, sau đó mới tỉnh táo lại, chạy theo phương hướng mà anh vừa rời đi, đuổi theo.

Cô đi giày cao gót, tốc độ kém hơn anh rất nhiều, nghĩ a trang lại nằm trên núi, đi xuống đều là bậc thang, cô chậm một lúc mới đuổi theo anh, khoảng cách gần cách cô và anh, chẳng những không gần hơn, mà còn ngày càng xa.

Cô rất không dễ dàng gì mới gặp được anh, bây giờ chắc chắn sẽ không để anh rời đi.

Kiều An Hảo cắn môi dưới, như là đưa ra quyết định, trực tiếp cởi giày cao gót của mình ra, xách trong tay, sau đó, chỉ đi một lớp tất mỏng giữa trời đông lạnh giá, giẫm xuống từng bậc cầu thang, đuổi xuống phía dưới chân núi.

Lục Cẩm Niên đi rất nhanh, sợ Kiều An Hảo đuổi theo anh, thời gian

dừng lại nghỉ ngơi cũng không có, nhưng mặc dù như thế, Kiều An Hào vẫn dần dần nhìn rõ được dáng hình của anh, đáy lòng có chút kinh hoàng, chỉ có thể không quan tâm gì, tăng tốc nhanh hơn, trên bậc thang toàn là đá vụn, cô không cẩn thận giẫm lên, đau đớn hô một tiếng, cũng không dám ngừng lại, chỉ có thể cắn chặt răng, chịu đựng nó, tiếp tục khập khiễng đi xuống, nhưng sau cùng, lại hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của anh, đáy lòng vô cùng tuyệt vọng, cô biết lúc này có lẽ anh đã đến chân núi, lái ô tô rời đi, lại một lần nữa chỉ thoáng nhìn thấy cô, nhưng chân cô lại vẫn không chịu dừng lại.

Đợi đến lúc cô xuống dưới chân núi, người đã thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, cô có chút uể oải bỏ lại giày cao gót, lúc chuẩn bị đi tiếp, lại nhìn thấy ở cửa nghĩa trang cách đó không xa, có một chiếc xe đang lóe đèn lên, cô liền mạnh mẽ ngẩng đầu, nhận ra đó là xe của anh, khóe môi liền cong lên.

Anh đi trước cô một đoạn xa như vậy, nhưng không có lái xe đi, lại lo lắng cô ở đây một mình sẽ gặp chuyện không may sao?

Quả nhiên, trong lòng anh vẫn không bỏ được cô.

Kiều An Hào cũng chẳng quan tâm đến giày dép, trực tiếp để giày lại đằng sau, chân không đi về phía xe của anh.

Lúc khoảng cách của cô đến chiếc xe chỉ còn vài bước, người trong xe lại chột giẫm chân ga, tốc độ cực nhanh đi về phía cửa nghĩa trang.

Kiều An Hào vênh môi, ảo não dậm chân hai lần, sau đó liền vội vàng chạy về lấy giày của mình, ngồi vào trong xe của mình, khởi động xe, đi về phía cửa nghĩa trang.

Lúc Kiều An Hào vừa mới lái xe ra khỏi nghĩa trang, còn bắt gặp Lục Cẩn Niên rẽ sang một phía, cô liền xoay tay lái, quẹo theo, sau đó giảm mạnh chân ga, gia tăng tốc độ.

Từ nghĩa trang trở về thành phố là đường cao tốc, Kiều An Hào lái nhanh thế nào thì Lục Cẩn Niên cũng như thế, mặc kệ cô đuổi như thế nào, hai chiếc xe vẫn thủy chung duy trì một khoảng cách.

Chương 607: Đã lâu không thấy người em yêu (17)

Editor: Xiu Xiu

Chỉ là lúc hai chiếc xe một trước một sau đi vào đường phố Bắc Kinh, lúc đi qua chỗ cầu vượt, Lục Cẩm Niên không hề cho Kiều An Hào thời gian để phản ứng, đột nhiên liền tăng tốc độ, đờ xe của Kiều An Hào rẽ ngoặt qua, ở ngã ba trống không đã không thấy xe của anh.

Kiều An Hào đi chậm lại, dừng ở ven đường, cô nhìn con đường mờ mịt phía trước với ba ngã rẽ, không biết nên lựa chọn đường nào.

Cuối cùng, vẫn không theo kịp anh...

Kiều An Hào ngồi trong xe rất lâu, mới cầm điện thoại nhìn thoáng qua thời gian, đã là mười hai giờ khuya, một năm mới đã đến, đầu tiên cô gọi điện cho bà lão, nói hiện tại đi xe bất tiện, ngày hôm sau cô mới có thể trở lại.

Kiều An Hào cúp điện thoại, rầu rĩ không vui lái xe trở về nhà của mình.

Cô mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, mới cảm giác được lòng bàn chân truyền đến đau đớn.

Cô cúi đầu, nhìn tất chân rướm máu, tủi thân bĩu môi, sau đó cẩn thận lột tất chân xuống, nhìn thấy lòng bàn chân đầy những vết xước rướm máu trên da thịt nõn nã, vô cùng chói mắt.

Kiều An Hào thuận tay lấy ra gói bông, xé gói bên ngoài, chỉ đơn giản là bôi chút thuốc sát trùng, bởi vì đau đớn, lông mày của cô nhăn lại một phen.

Sau khi sát trùng xong, Kiều An Hào giống như mất hết sức lực, trực tiếp ôm gối, nằm xuống trên sofa.

Không dễ gì mới tìm được anh, nhưng anh lại không muốn gặp cô.

Lúc trước kia, vẫn nghĩ rằng, ngày anh gặp lại cô, sẽ là ngày bắt đầu hạnh phúc của hai người, hiện giờ nghĩ lại, dường như là cô suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Thật ra anh nổi giận cũng được, lạnh nhạt cũng được, cô đều có thể giải thích được.

Lúc trước anh vui sướng đợi cô suốt cả một đêm, trong đêm đó, với anh mà nói, khẳng định là hết lần này đến lần khác giống như bị hành hạ và lăng trì.

Cho nên mặc kệ hiện tại anh làm khó cô như thế nào, bây giờ cô cũng sẽ không lùi bước, sẽ không buông tay nữa.

Kiều An Hào nghĩ đến đây, liền quay đầu, nhìn thấy một chiếc hộp thuốc lá và một tờ giấy, vươn tay, cầm lấy, như là hạ quyết tâm, ánh mắt liền trở nên kiên định.

Kiều An Hào không hề buông tay, cũng không lùi bước, tuy nhiên sau tối hôm qua, Lục Cẩm Niên bỏ đi, cũng có nghĩa là từ nay về sau cô không thấy anh nữa rồi.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Kiều An Hào đã lái xe đến Kiều gia,

sau khi nếm qua điểm tâm, mới viện cớ rời đi, đến chỗ bà lão kia.

Kiều An Hào cũng không sốt ruột rời đi, ngược lại còn ở trong nhà bà lão.

Đối với Lục Cẩm Niên mà nói, bà lão chính là một trong số ít những người lo lắng cho anh, anh mất tích lâu như vậy, ai cũng không liên hệ được, lại vẫn xuất hiện ở mộ của mẹ mình vào đêm qua, như thế khẳng định cũng sẽ đến thăm bà ấy.

Cho nên cô cần phải ở chỗ này ôm cây đợi thờ.

Mỗi ngày cô đều đến chỗ này từ sáng sớm, đến tối muộn mới rời đi, vào buổi chiều mừng bốn, rớt cuộc cũng được như ý, Lục Cẩm Niên xuất hiện rồi.

Chương 608: Đã lâu không thấy người em yêu (18)

Bà lão hơi giống trẻ nhỏ, lúc nào cũng cần phải dụ dỗ, Kiều An Hào không hề có chút không kiên nhẫn, vẫn luôn tận tâm trò chuyện, cũng theo lời nói của bà, cô biết được rất nhiều chuyện của Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên xuất hiện vào buổi chiều một ngày nào đó, bà lão kể lại chuyện Lục Cẩm Niên khi còn bé, ban đầu bọn họ ở trong khu trọ đó, tất cả mọi người đều biết mẹ của Lục Cẩm Niên làm trong một quán bar về đêm, ít nhiều ai cũng mang tâm lí khinh thường phụ nữ như vậy, hơn nữa mẹ Lục Cẩm Niên xinh đẹp, không ít đàn ông trong khu trọ mỗi lần thấy cô là gạ gẫm, chọc cho vợ ở nhà không hài lòng, lâu dần nhiều phụ nữ trong khu hợp lại với nhau, mắng mẹ Lục Cẩm Niên là hồ ly tinh, cũng nhắc nhở con mình tránh xa Lục Cẩm Niên ra một chút.

Ban đầu bởi vì tuổi nhỏ, anh sẽ không để ý kĩ, Lục Cẩm Niên không hề biết những đứa trẻ trong khu chán ghét mình, lúc nhìn từng nhóm bạn bè chơi đùa, anh cũng sẽ tham gia,

nhưng lần nào cũng đối lấy sự ghét bỏ, nhiều lần, Lục Cẩm Niên không còn tham gia nữa, ban ngày mẹ anh ngủ, buổi tối lại đi ra ngoài, cho nên không thể chơi cùng anh, đa số anh chỉ có thể cô đơn ngồi xồm một góc ở trong khu trọ, tự chơi với mình.

Một lần như vậy, trong khu trọ có một đứa trẻ nghịch ngợm chạy tới gây sự, dường như là mắng mẹ anh, cuối cùng hai người đánh nhau, thằng nhóc bị Lục Cẩm Niên cầm gạch đập vào đầu, người trong khu trọ chưa hỏi ai đúng ai sai, trực tiếp đi tìm mẹ Lục Cẩm Niên, bắt đầu

chỉ trích hai mẹ con bọn họ.

Từ đó về sau, ban ngày Lục Cẩm Niên rất ít khi xuất hiện .

Lúc bà lão nói tới đây, còn thở dài một hơi thật mạnh.

Giọng điệu đó, làm đáy lòng Kiều An Hào run rẩy một chút.

Cho tới bây giờ cô cũng không biết, thời thơ ấu của Lục Cẩm Niên, lại đen tối như vậy.

Thật ra, trên thế giới này, không ai trời sinh đã có tính cách lạnh lùng, chỉ là vì không được mọi người công nhận, cho nên mới có thể giả bộ khinh thường người khác, ngụy trang bản thân rất tôn nghiêm.

Kiều An Hào còn muốn hỏi bà lão chuyện của Lục Cẩm Niên, nhưng chuông cửa lại đột nhiên vang lên, bảo mẫu chăm sóc bà lão ra mở cửa, nhìn Lục Cẩm Niên đang đứng bên ngoài, vui mừng nói: “Anh Lục, anh đã tới?”

Kiều An Hào nghe thấy, vội vàng đi ra ngoài phòng ngủ, nhìn Lục Cẩm Niên xách vài túi đồ to, bước vào nhà.

Lúc này đây, Kiều An Hào nhìn Lục Cẩm Niên, so với đêm giao thừa hôm trước cô thấy rõ hơn rất nhiều.

Ngoại trừ người gầy yếu một chút, mọi thứ khác vẫn không thay đổi, trên người tản ra vẻ tự phụ trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước.

Dường như Lục Cẩm Niên không chú ý tới Kiều An Hào, đầu tiên anh đưa túi đồ trong tay cho bảo mẫu, sau đó cởi giày, mới mở miệng, giọng nói thản nhiên, không có một chút tình cảm: “Bà đâu?”

Bảo mẫu trả lời: “Ồ trong phòng ngủ.”

Lục Cẩm Niên gật nhẹ đầu, xoay người, vừa chuẩn bị cất bước đi vào phòng ngủ, lại nhìn thấy Kiều An Hào đang đứng trước cửa phòng.

Lục Cẩm Niên nhíu mày, đáy mắt bình thản, rõ ràng hiện lên một chút kinh ngạc, thế nhưng anh che giấu rất nhanh, giọng nói khi mở miệng, lạnh lùng tựa như cô chính là một người xa lạ: “Cô tới nơi này làm gì?”

Chương 609: Đã lâu không thấy người em yêu (19)

Lục Cẩm Niên vừa hỏi xong câu này, dường như anh cảm thấy mình đã xen vào việc của người khác, cũng không chờ Kiều An Hào mở miệng trả lời, liền thẳng thừng nói: “Nơi này không cần cô, đi đi.”

Anh nói như vậy, là trực tiếp đả thương người, khiến cho sắc mặt Kiều An Hào tái nhợt hẳn đi.

Bảo mẫu vội vàng giải vây cho Kiều An Hào: “Anh Lục, Cô Kiều tới đây để thăm bà, đêm giao thừa bà tìm anh, đi lạc mất, may mắn Cô Kiều đã tìm được bà.....”

Dường như Lục Cẩm Niên không có hứng thú đối với những lời bảo mẫu nói, không chờ cô nói xong, anh thẳng thừng mở miệng, đánh gãy lời bảo mẫu, mang theo vài phần chân thật nói: “Tiễn khách đi.”

Lục Cẩm Niên có ý tiễn khách rõ ràng như vậy, Kiều An Hào sững sờ vài giây, khó có thể tiếp nhận nổi chuyện này, Kiều An Hào có chút xấu hổ rũ đầu xuống, ngón tay luống cuống bấu vào làn váy.

“Anh Lục.....” Dường như Bảo mẫu còn muốn nói giúp Kiều An Hào chuyện gì đó, nhưng Lục Cẩm Niên chẳng muốn nghe, anh bước chân vào phòng ngủ.

Lúc đi qua người Kiều An Hào, cô hô ra tiếng, là tên của anh: “Lục Cẩm Niên.”

Bước chân Lục Cẩm Niên hơi chần chờ một chút, nhưng không dừng

lại, trực tiếp đi qua cô, vào phòng ngủ, sau đó liếc ra bên ngoài cửa, nhìn bảo mẫu, lại cất tiếng, nói: “Đứng ở nơi đó phát giác cái gì? Còn không mau tiễn cô Kiều đi.”

Cô Kiều..... lần đầu tiên Kiều An Hào cảm thấy hai chữ này chói tai như vậy, làm cho cả người cô run rẩy theo.

Cô quay đầu theo bản năng, liếc mắt nhìn bóng lưng Lục Cẩm Niên, nhưng anh lại trực tiếp đóng cửa.

Bầu không khí, trở nên có chút xấu hổ.

Đầu tiên bảo mẫu ngượng ngùng cười với Kiều An Hào, sau đó như muốn lấy lại thể diện cho cô, bảo mẫu cất tiếng nói: “Cô Kiều, cô không cần để trong lòng, tính tình anh Lục là như vậy.”

Kiều An Hào rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Mình không sao.”

Kiều An Hào sợ bảo mẫu khó xử, ngẩng đầu, cười nhẹ với bảo mẫu: “Tôi đi trước.”

Bảo mẫu tiễn Kiều An Hào ra cửa, dọc đường đi thẹn thùng liên tục nói vài lần: “Rất xin lỗi”.

Đợi cho Kiều An Hào vào thang máy, bảo mẫu mới đóng cửa, sửa sang lại đồ Lục Cẩm Niên mua, sau đó rót một ly nước, đi tới phòng ngủ, trước tiên gõ cửa, rồi mới đẩy cửa ra.

Bà lão đã chìm vào giấc ngủ trưa, Lục Cẩm Niên ngồi yên tĩnh bên giường, đôi mắt lại nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bảo mẫu đi lên trước, đưa ly nước cho Lục Cẩm Niên, sợ đánh thức

bà lão, cố ý thấp giọng nói: “Anh Lục, uống nước đi.”

Lục Cận Niên nhận lấy, bình thần nói một câu: “Cám ơn.”

Thời điểm Lục Cận Niên cầm ly thủy tinh lên uống nước, bảo mẫu lại nhỏ giọng nói: “Tôi đã tiễn Cô Kiều.”

Động tác của Lục Cận Niên dừng lại một chút, nhưng vẻ mặt không hề biến hóa, anh chậm chậm uống nước, sau đó cầm ly thủy tinh ra, đưa cho bảo mẫu đang đứng một bên, gật nhẹ đầu, ý đã nghe thấy lời nói của cô.

Bảo mẫu cầm ly thủy tinh, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lục Cận Niên ngồi yên trong chốc lát, sau đó đứng lên, bước tới trước cửa sổ sát đất, đi đến ban công, châm một điếu thuốc.

Sương khói lượn lờ sau lưng, ngược lại vẻ mặt anh có chút hoảng hốt.

Chương 610: Đã lâu không gặp, người em yêu (20)

Editor : Meitu

Lục Cẩm Niên vẫn cùng bà ăn cơm tối xong, xem một bộ vở kịch đã cũ, nói người giúp việc tắm cho bà xong, lên giường ngủ, mới rời đi.

Lúc Lục Cẩm Niên đi ra từ trong thang máy, liếc mắt nhìn thời gian, đã mười giờ tối.

Đi ra khỏi cao ốc, Lục Cẩm Niên mới phát hiện tuyết rơi, đại khái chỉ một hồi, chung quanh tiểu khu như được bọc trong một tầng tuyết trắng mỏng.

Lục Cẩm Niên đi xuống bậc thang, giẫm trên tuyết trắng, phát ra tiếng vang kễo kệt kễo kệt.

Anh đi tới ven đường tiểu khu, lấy chìa khóa xe, ấn mở khóa xe, thấy xe cách đó không xa, trước sau lóe lên một cái đèn, liền cất bước đi tới.

Lúc Lục Cẩm Niên vừa đi tới trước xe của mình, nghe được có người gọi tên của mình: "Lục tổng. "

Lục Cẩm Niên dừng lại một chút, quay đầu, thấy trợ lý của mình đứng ở đường đối diện tiểu khu, giống như đã tới được một lúc, trên đầu bị đè một tầng tuyết như đội mũ.

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, nhưng bước chân dừng tại chỗ.

Trợ lý bước nhanh đạp lên tuyết đi tới trước mặt của anh, ánh mắt của anh ta, rõ ràng mang theo vài phần kích động: "Lục tổng, anh trở về lúc nào? Sao không liên lạc tôi?"

"Sao cậu ở đây?" Lục Cận Niên không trả lời câu hỏi của trợ lý, ngược lại nhíu mày hỏi thăm.

"Họ hàng của bà xã tôi đều ở phía sau tiểu khu kia, hôm nay chúng tôi tới chúc tết, chơi mạt chược đến bây giờ chưa về, tôi xuống lầu mua thuốc lá, kết quả đúng lúc gặp anh." Trợ lý nhìn như thành thật đang trả lời câu hỏi của Lục Cận Niên, đáy lòng vẫn đang suy nghĩ, họ hàng của bà xã anh đều ở Tô Châu, cả đêm chạy đến nơi đây, còn không phải là bị cô Kiều gọi một cú điện thoại sao?

Trợ lý biết Lục Cận Niên nhiều năm như vậy, chưa bao giờ lừa gạt anh, đây là lần đầu tiên, mặc dù nói không có sơ hở, nhưng đáy lòng vẫn hơi chột dạ, sợ bị Lục Cận Niên nhìn ra điều gì không ổn, rất nhanh liền đổi đề tài: "Lục tổng, lát nữa anh có việc gì không? Nếu không thì đi uống một ly được không?"

Lục Cận Niên không từ chối đề nghị của trợ lý, gật đầu, liền chỉ xe mình, sau đó đi tới chỗ ghế lái ngồi.

Làm trợ lý của Lục Cận Niên nhiều năm, lúc này đã hơn bốn tháng không gặp, nhưng thủy chung không từ bỏ thói quen, trợ lý vừa nhìn thấy Lục Cận Niên đồng ý, liền giành trước đi tới trước mặt anh, thay anh kéo ra cửa sau xe: "Lục tổng, mời."

Lục Cận Niên vừa mới chuẩn bị mở cửa xe ghế lái thì dừng lại, cuối cùng buông tay, khom người, chui vào trong xe.

Trợ lý lên ghế lái, khởi động xe, hỏi: "Lục tổng, chúng ta đi đâu?"

"Tùy cậu."

Trợ lý suy nghĩ một chút, đề nghị: "Kim Bích Huy Hoàng?"

Lục Cẩm Niên nhẹ "Ừ" một tiếng, đồng ý.

Trong 4 tháng này, "Kim Bích Huy Hoàng" sửa chữa một lần, so với lúc trước càng thêm phần rục rĩ.

Trong bao sương, trợ lý rất nhanh gọi rượu, đợi đến khi phục vụ viên rời đi, mới quay đầu nhìn về phía Lục Cẩm Niên, phát hiện vẻ mặt anh rất nhợt nhạt vào trên ghế sa lon, chẳng biết từ lúc nào đã đốt một điếu thuốc, đã hút hơn nửa đoạn.

Trợ lý rót hai ly rượu, đẩy một ly tới trước mặt Lục Cẩm Niên: "Lục tổng, lần này anh trở về còn đi không?"

Lục Cẩm Niên nghe tiếng trợ lý, thu tầm mắt nhìn lên trần nhà, ngòai thẳng người, bưng ly rượu lên, một hơi uống cạn, sau đó gật đầu một cái: "Đi."

Chương 611: Lục Cẩm Niên, em có thai rồi (1)

Editor : Meitu

"Công ty kia làm sao bây giờ?"

"Không phải công ty đó vẫn làm rất tốt?"

Lục Cẩm Niên hỏi ngược lại, khiến cho trợ lý không biết nói gì, dừng một lát, trợ lý nghĩ đến Kiều An Hào gọi điện thoại cho mình, lập đi lập lại nội dung dặn mình, vì vậy liền hỏi: "Lục tổng, khi nào thì anh chuẩn bị đi?"

Lục Cẩm Niên chần chờ một chút, mới trả lời: "Còn chưa rõ. "

"Lục tổng, việc anh dặn tôi làm vì cô Kiều, tôi cũng làm được..."

Lục Cẩm Niên nghe thấy hai chữ “cô Kiều”, không nói gì, tay nắm ly rượu tăng thêm sức lực.

Trợ lý nghĩ đến Lục Cẩm Niên dặn dò mình không cần nói cho Kiều An Hào chuyện này, nhưng anh lại vi phạm toàn bộ, vì vậy cũng có chút chột dạ trực tiếp tránh đi đề tài này, hỏi tiếp: "Lục tổng, ban đầu vì cô Kiều nên anh mới không nói tiếng nào rồi đi sao?"

Trong nháy mắt vẻ mặt Lục Cẩm Niên trở nên có chút cứng ngắc, anh mím chặt môi, đáy mắt có tâm tình hoang mang gì đó, một lát sau, rồi uống ly rượu, sau đó gương mặt khôi phục vẻ nhàn nhạt và bình tĩnh, mở miệng nói: "Chuyện đã qua, cũng không cần nhắc lại."

"Nhưng cô Kiều tìm..."

Trợ lý muốn nói "Cô Kiều tìm anh cũng gần bốn tháng", nhưng mà anh chỉ vừa nói "cô Kiều", ngay cả chữ tìm tiếp theo chưa kịp nói ra, Lục Cận Niên lại đột nhiên hung hăng đặt ly rượu trên bàn, giọng nói lạnh lùng: "Về chuyện của cô ấy, tôi đã nói, không muốn nghe nữa!"

Trong nháy mắt trợ lý dừng lại lời nói.

Trong bao sương yên lặng một hồi.

Sau đó, trợ lý mở miệng hỏi thăm Lục Cận Niên, anh chưa kịp mở miệng nói câu nào, chẳng qua là gương mặt u ám, vẫn không ngừng hút thuốc.

Hút xong, cũng không biết anh nhớ ra chuyện gì, lại đột nhiên dụi đầu thuốc vào trong gạt tàn thuốc, đứng lên: "Thời gian không còn sớm, tôi về khách sạn trước."

Trợ lý nghe được câu này, người liền trở nên có chút sốt ruột.

Lúc ban đầu anh nói cho cô Kiều biết chuyện, chẳng qua là vì bất bình thay Lục tổng, sau đó anh mới biết, thì ra là cô Kiều cũng yêu Lục tổng, trong 4 tháng này, mỗi ngày sẽ gọi anh một cú điện thoại hỏi thăm Lục tổng có liên lạc với anh không, khiến cho anh cũng cảm thấy tội lỗi.

Tối nay anh được cô Kiều gọi một cú, chính là vì giúp cô hóa giải quan hệ với Lục tổng, nhưng mà ai ngờ, chẳng qua anh mới vừa nói ra chữ "cô Kiều", Lục tổng lại đột nhiên trở mặt, dọa cho anh sợ không dám nói tiếp.

Sau khi hỏi Lục tổng bốn tháng này rời đi ở chỗ này, sau này còn có thể trở về Bắc Kinh không, kết quả ai ngờ hỏi hỏi lâu, cũng không hỏi ra kết quả, ngược lại Lục tổng nói muốn đi?

Dù thế nào đi nữa, cũng phải giúp cô Kiều hỏi ra manh mối...

Nghĩ tới đây, trợ lý liền vội vàng mở miệng hỏi: "Lục tổng, anh ở khách sạn nào?"

Lục Cẩm Niên nghiêng đầu, nhìn về trợ lý: "Có chuyện gì không?"

Trợ lý bị ánh mắt của Lục Cẩm Niên có chút chột dạ, chỉ cảm thấy giống như bị Lục Cẩm Niên nhìn ra tâm tư của mình, vì vậy vội vàng nói: "Tôi chỉ muốn đưa Lục tổng về, hơn nữa tôi cũng không lái xe."

Lục Cẩm Niên nghe xong lời của trợ lý, theo dõi anh hai giây, đang lúc trợ lý nghĩ thầm mình xong đời rồi, Lục Cẩm Niên đột nhiên lên tiếng nói: "Khách sạn bốn mùa."

Chương 612: Lục Cẩm Niên, em có thai (2)

Editor : Meitu

Sau đó cũng không chờ trợ lý phản ứng, liền kéo cửa bao sương ra, đi ra ngoài trước.

Trợ lý hơi sững sốt, mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng lấy điện thoại di động ra, nhấn cho Kiều An Hào một tin nhắn: 【 cô Kiều, Lục tổng đang ở khách sạn Bốn Mùa, tôi hiểu rõ Lục tổng nhiều năm, số phòng của anh nhất định là 1001, cô báo số chứng minh cho phục vụ viên mở cửa giúp cô, số của Lục Cẩm Niên là.. 】

Sau đó trợ lý liền gửi kèm chuỗi số trên thẻ căn cước cho Kiều An Hào, gửi xong, anh mới nhớ ra gì đó, tiếp tục soạn một tin nhắn gửi qua: 【 đúng rồi, cô Kiều, Lục tổng nói anh còn phải đi, cô còn có thể đưa số chứng minh hỏi chuyến bay của anh ấy, như vậy có thể biết anh ấy sẽ đi nơi nào, tôi chỉ có thể giúp cô tới đây, tiếp theo cô phải tự mình nghĩ cách đi. 】

Trợ lý gửi xong những tin nhắn này, mới vội vàng kéo cửa bao sương, đuổi kịp Lục Cẩm Niên.

Có thể là vì lại phản bội Lục Cẩm Niên lần nữa, trợ lý cũng không dám đưa mắt nhìn Lục Cẩm Niên.

Như vậy Lục tổng yêu cô Kiều, không thể nào không thương cô Kiều, anh càng tránh như vậy, càng nói rõ đáy lòng của anh hết sức để ý... Mặc dù không biết rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì, khiến Lục tổng

muốn từ bỏ cô Kiều.

Nhưng mà, cõi chuông phải do người buộc chuông, trên thế giới này người có thể khiến Lục tổng khổ sở chính là cô Kiều, cũng như người có thể khiến Lục tổng vui vẻ còn là cô Kiều.

Cho nên chuyện này cũng không tính là anh phản bội Lục tổng, đúng không? Thật ra thì anh đang giúp Lục tổng... Giúp anh tìm về hạnh phúc đã mất nhiều năm.

Ừ, đúng rồi, chính là như vậy, anh đang giúp anh ấy tìm lại hạnh phúc! Đợi đến lúc anh và cô Kiều lại bên nhau, nếu anh ấy phát hiện những chuyện phản bội kia, anh cũng có thể đi tìm cô Kiều giúp một tay.

Trợ lý nghĩ đến mình có tấm bùa hộ mạng là Kiều An Hào, rất cuộc miển cưỡng ổn định tinh thần, nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn Lục Cẩm Niên đang ngồi phía sau xe.

Trợ lý không đưa Lục Cẩm Niên lên lầu, mà trực tiếp đưa anh đến cửa khách sạn, liền lái ô-tô rời đi.

Lễ mừng năm mới, khách sạn vốn ít người, hơn nữa lúc này đêm khuya, trừ một người ở quầy tiếp tân và hai người bảo vệ thì không còn ai khác.

Thang máy dừng ở tầng cuối cùng, Lục Cẩm Niên nhấn chốt, đợi ước chừng hai phút, mới có một tiếng 'ding' vang lên, trước mặt anh cửa thang máy chậm rãi mở ra, Lục Cẩm Niên bước vào, nhấn số tầng.

Thang máy đến tầng cuối, Lục Cẩm Niên ra ngoài, dọc theo hành lang dài yên tĩnh, đi thẳng đến phòng "1001", lấy ra thẻ mở cửa phòng trong túi, tra vào mở ra cửa phòng.

Gian phòng được anh mở ra, một mảnh đen nhánh.

Lục Cẩm Niên mượn ánh đèn bên ngoài, cắm thẻ mở cửa phòng vào nguồn điện, đèn trong phòng sáng lên.

Anh đóng cửa lại, bước vào phòng khách, thuận tay cởi bỏ áo khoác, mở cà vạt trong áo sơ mi, sau đó đi về phía phòng ngủ.

Một tay Lục Cẩm Niên đẩy ra cửa phòng ngủ, mở cà vạt, thuận tay ném vào một bên giường, giơ tay lên, vừa mở nút cài, vừa thuận tay đóng cửa phía sau, vừa mới chuẩn bị tiến vào phòng tắm đi tắm, khóe mắt lại quét một nơi, sau đó động tác toàn thân liền dừng lại, qua ước chừng ba giây đồng hồ, mới quay đầu, thấy Kiều An Hào đang cắn môi dưới, ngồi ở trên ghế salon sát cửa sổ.

Chương 613: Lục Cận Niên, em có thai (3)

Editor : Meitu

Lục Cận Niên không hề chuẩn bị tâm lý chút nào, hoàn toàn không lường trước việc Kiều An Hảo sẽ ở trong phòng của mình, tay anh đang mở cài nút, chợt ngừng lại, cả người dường như bị đóng băng vậy, đông cứng tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên Kiều An Hảo đánh bạo lén vào phòng của người khác, đáy lòng của cô có chút thấp thỏm khẩn trương, mở đôi mắt to như thạch đen, nhìn Lục Cận Niên một lát, sau đó liền đứng lên, đi tới phía Lục Cận Niên: "Lục Cận Niên, thật xin lỗi, quấy rầy anh."

Lục Cận Niên không lên tiếng, một đôi mắt nhìn Kiều An Hảo đang chậm rãi lại gần mình, sinh lòng hoảng hốt, có chút cảm giác mình đang gặp ảo giác.

Kiều An Hảo đứng cách Lục Cận Niên tầm nửa mét thì dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn anh còn chưa mở miệng đã phát hiện tốc độ tim mình đập nhanh đến mức có thể văng ra ngoài: "Lục Cận Niên, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"

Kiều An Hảo nói những lời này, giống như chủy thủy bén nhọn nhất thế gian, dùng sức đâm vào trong tim Lục Cận Niên, khiến sắc mặt anh trở nên trắng bệch.

Chẳng bao lâu sau, anh gửi tin nhắn cho cô, cũng đã nói ý giống nhau: 【 tối nay lúc ăn cơm, chúng ta nói chuyện một chút. 】

Nhưng mà đêm đó, anh đợi suốt đêm, hạ thấp bản thân, bỏ tôn nghiêm, cũng không thấy cô đến.

Nói một chút... Ngay cả cơ hội nói cô cũng không cho anh, liền trực tiếp xử tử hình.

Tay Lục Cận Niên nắm nút cài run rẩy bởi vì sức hơi mạnh, cho nên cứng rắn lôi đứt mấy cái, rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, khiến cho Lục Cận Niên bình tĩnh, trong nháy mắt tầm mắt anh nhìn cô, lạnh như băng thấu xương, khiến Kiều An Hào cũng cảm thấy một tia lạnh lẽo trong phòng ấm áp, anh nhìn chòng chọc cô hồi lâu, mới mở miệng, trong giọng nói không có chút cảm xúc: "Tôi nghĩ giữa tôi và cô không có gì để nói."

Theo lời của anh, tầm mắt của anh bình tĩnh thu lại trên mặt cô, anh chuyển sang áo sơ mi, cởi nút cài, động tác thông dong kéo ra cửa phòng tắm, đang chuẩn bị đi vào, dường như anh nhớ ra chuyện gì đó, cũng không quay đầu nhìn Kiều An Hào, chẳng qua là hơi dừng lại, giọng nói bình thản như nước lặng: "Tôi không cần biết tối nay cô vào phòng tôi bằng cách nào, tôi hy vọng trước khi tôi ra ngoài, cô đã rời đi, không thì tôi sẽ báo cảnh sát."

Vừa nói, Lục Cận Niên liền muốn bước vào phòng tắm.

Kiều An Hào dưới tình thế cấp bách, vươn tay kéo tay Lục Cận Niên đang nắm áo sơ mi.

Sống lưng Lục Cận Niên căng thẳng, anh mím chặt môi, cúi đầu nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại đang nắm lấy tay mình, đáy mắt có các loại tình cảm phập phồng, cuối cùng chỉ hóa thành hai chữ lạnh lùng: "Buông ra!"

Kiều An Hảo bị giọng nói lạnh lùng của Lục Cảnh Niên, dọa cho sợ đến đầu ngón tay có chút run run, cô cúi đầu, tay nhỏ bé càng nắm chặt anh, bởi vì bất an, lòng bàn tay trong cùm đồ đầy mồ hôi, "Lục Cảnh Niên, em biết anh đang tức giận, nhưng có thể cho em xin chút thời gian không? Để cho em nói xong lời muốn nói..."

"Không có hứng thú!" Lục Cảnh Niên mang theo vài phần không nhịn được cắt đứt lời của Kiều An Hảo, trực tiếp nâng lên một bàn tay khác, bắt được cổ tay của Kiều An Hảo, cố gắng kéo tay của cô xuống.

Chương 614: Lục Cẩm Niên, em có thai (4)

Editor : Meitu

Kiều An Hào cảm giác được tay mình nắm tay Lục Cẩm Niên, đang bị anh tháo ra, đáy lòng cô càng lo lắng, dưới tình thế cấp bách, liền trực tiếp nói ra chuyện tối nay mình muốn nói với Lục Cẩm Niên, trực tiếp nói ra: "Lục Cẩm Niên, đêm thất tịch lễ tình nhân kia..."

Câu kể tiếp của Kiều An Hào cũng còn chưa nói hết, mấy chữ "Đêm thất tịch lễ tình nhân" này, giống như lời nguyền ma quái, khiến cả người Lục Cẩm Niên như phát điên, phản ứng cực kỳ mãnh liệt, vốn đang lạnh nhạt, giống như thay đổi thành người khác, chột đẩy cô vào tường, vươn tay đặt trên cổ cô, bóp chết lời cô sắp nói tiếp.

Kiều An Hào cảm giác được hơi thở nam tính lạnh thấu xương chạm vào mặt, sức anh bóp cổ cô khá mạnh, khiến cho cô hô hấp không khoái, sắc mặt cũng đỏ lên.

Anh nhìn cô từ trên xuống, ánh mắt hung ác giống như bất cứ lúc nào cũng xé rách cô, trên mặt trong trẻo lạnh lùng, tàn khốc: "Cô nói tới tìm tôi? Có lẽ đến nhắc tôi tỉnh, lúc trước tôi rất buồn cười?"

Lục Cẩm Niên im lặng một giây, mở miệng lần nữa, cảm xúc đã hơi ổn định, giọng nói ra bình thản mà cường thế, không cho người ta muốn chất vấn nữa: "Nếu như tối nay cô tìm tôi, là muốn nói với tôi như vậy, tôi

cho cô biết, không cần vì những chuyện đã qua kia, đối với tôi mà nói

đã không còn quan trọng."

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền buông lỏng cổ tay Kiều An Hào, nắm cổ tay của cô, không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng, trực tiếp kéo cô đi tới cửa khách sạn, kéo cửa ra, dùng sức đẩy cô đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại thật chặt, khóa trái.

Không có sự tồn tại của cô, khiến cả người Lục Cẩm Niên căng thẳng có chút buông lỏng.

Anh đứng phía sau cửa một lát, mới cất bước, đi về phía phòng ngủ, vốn anh muốn tắm, lại không đi, tìm một hộp thuốc lá, rút một điếu thuốc đốt.

Khi anh hút xong, lại liếc thấy va li trong góc, yên tĩnh đặt điện thoại di động.

Anh nhìn chăm chăm điện thoại di động thật lâu, mới vươn tay, cầm lên, mở máy.

Anh đã vớt sim trong điện thoại, mở lên, biểu hiện lượng pin không đầy, anh nhìn chăm chăm hình Kiều An Hào mình dùng làm hình nền đến gần người, mới mở tin nhắn.

Quan trọng nhất, chính là nội dung của anh và cô, thời gian như dừng lại rạng sáng 4 tháng trước.

Anh sừng sốt hồi lâu, mới mở ra tin nhắn đọc nội dung.

【 anh không cần chờ tôi, tôi sẽ không đi gặp anh. 】

Trong nỗi nhớ của anh khắc sâu, tin nhắn này, là lúc mình ở ngoài cửa nhà họ Kiều, đợi ba ngày ba đêm, cả người mệt mỏi dường như

có thể ngắt đi bất cứ lúc nào, cô gọi tin.

Đó là sau khi anh thu mua Hứa thị, đêm thất tịch lễ tình nhân chờ đợi cô, lần đầu tiên cô trả lời anh.

Đến bây giờ, anh cũng còn nhớ rõ, ngay lúc đó rốt cuộc anh đã kích động.

Nhưng mà, đợi đến anh thấy nội dung, anh mới biết, thì ra là, cô biết anh đang đợi cô.. Chẳng qua là tránh mặt không thấy anh mà thôi.

Đáy lòng của anh hiện lên tuyệt vọng, nhưng vẫn như cũ không ngờ mình từ bỏ, anh vì giữ lại cô, nói: 【 Kiêu Kiêu, anh yêu em. 】

【 Yêu em 13 năm. 】

Hai tin nhắn kia của anh, giống như là đá chìm xuống biển vậy, qua tầm 1 tiếng mới thấy câu trả lời.

【 Anh xứng sao? 】

【 Tôi sẽ không chấp nhận anh làm thương tổn anh Gia Mộc. 】

Chương 615: Lục Cận Niên, tôi mang thai (5)

Tôi sẽ không để anh Gia Mộc nhận lấy thương tổn từ anh.

Thì ra, trong lòng cô, anh không chỉ kém hơn so với Hứa Gia Mộc, nếu làm tổn thương Hứa Gia Mộc, sẽ biến thành một đồng không đáng tồn tại.

Anh xứng sao?

Đúng vậy, mình xứng sao?

Lần đầu tiên gặp, cô tùy tiện cầm một cái túi sách mà anh phải vất vả làm việc mới có thể kiếm được.

Vì cô đau sinh lý, ở trong bệnh viện nghỉ ngơi, ba mươi nghìn tiền thuốc men đã chiếm 60% toàn bộ tài sản của anh, mà cô lấy túi Chanel ra, từng xấp tiền thật dày cả đời anh cũng chưa từng thấy qua.

Ở Hàng Châu, cô và Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ đi dạo phố, đồ đạc gì đó, mí mắt cô cũng không nháy một chút mua hết, mà lúc ấy có phải cô thích anh đâu? Chỉ là cảm thấy hổ thẹn, bởi vì bất kì một món đồ nào từ đông sang tây, chỉ sợ anh cũng không mua được cho cô.

Cho nên, anh xứng sao?

Vì anh biết mình không xứng, mới luôn như vậy, cố gắng như vậy.

Anh nghĩ nếu có tiền, liền có được tư cách, kết quả, đó chỉ là sự tưởng tượng kì lạ của anh.

Đêm ngày lễ tình nhân hôm đó, cô lỡ hẹn, anh không sao.

Đợi cô ba ngày, anh vẫn không sao.

Thậm chí khi anh thấy cô bị người ta dụ dỗ, bị gièm pha hít thuốc phiện, dư luận đều chỉ trích cô, mắng chửi cô, anh còn dùng bản thân mình đứng ra che chở cho cô.

Anh biết, một mình lộ ra sơ hở, khẳng định sẽ có người nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng sau lưng anh.

Nhưng là, anh chỉ muốn cô được sống tốt.

Theo quyết định sẽ yêu cô, anh đã nghĩ, mình phải bảo vệ cô.

Nhưng khi anh nói “Tôi yêu em”, cô lại đáp trả anh “Anh xứng sao”.

Đúng vậy, anh không xứng, cho dù cô mất đi cha mẹ, nhưng cô vẫn xuất thân ngăn nắp xinh đẹp như cũ, đường đường chính chính.

Còn anh? Con của kẻ-thứ-ba, con của kỹ-nữ, con riêng..... Hầu như trên cái thế giới này, từ nào dơ bẩn cũng dành để hình dung anh.

Lúc đó, scandal của anh, tràn lan trên Weibo, quá khứ của anh, quá khứ của mẹ anh không biết làm sao đều bị vạch trần từng chuyện một.

Anh im lặng trong bóng đêm, ngồi trên xe, nhìn chăm chăm cô thốt ra câu “Anh xứng sao?”, cả thế giới như sụp đổ trước mắt.

Anh yêu cô thật lòng, đặt mình vào hoàn cảnh khốn khổ như vậy, nhưng tình yêu làm cho anh mù quáng, ngay lúc đó, là bần tiện như vậy, bần tiện cho cô nói anh không

xúng , anh còn bị coi thường khi nói cho cô: “Kiều Kiều, tôi trả lại Hứa thị cho Hứa Gia Mộc, chúng ta trở lại trước kia, được không?”

Đổi lấy kết quả, là anh bị cô liệt vào sổ đen.

Khi đó, lòng anh hoàn toàn chết lặng.

Tình yêu kiên trì dài 13 năm, rốt cuộc anh luôn cố tìm lý do để tiếp tục yêu, ngược lại khắp nơi toàn là lý do để không yêu cô nữa.

Nhưng cho dù lúc anh biến mất khỏi thế giới của cô, anh vẫn luôn phản xạ có điều kiện bảo trợ lý để lại chuyện của mình như vậy.

Từng chữ từng chữ đánh vào thư, anh mới biết được, nhiều năm qua như vậy, cô vẫn luôn là toàn bộ thế giới của anh.

Trong lúc bất chợt đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, khiến cho anh đang nhìn chăm chăm màn hình di động nhớ lại chuyện cũ, đột nhiên hoàn hồn, anh mới phát hiện, thì ra là thuốc cháy gần hết, làm mình bị phỏng.

Anh dụi điếu thuốc vào gạt tàn, cất di động, bước vào phòng tắm, để ngón tay bị phỏng dưới vòi nước lạnh.

Chương 616: Lục Cận Niên, tôi mang thai (6)

Đâu có muốn quên, nhưng sao kí ức đã bị chôn vùi từ lâu lại đột nhiên hiện rõ?

Chắc là vì cô thường xuyên xuất hiện trước mặt anh.

Thật sự anh rất muốn biết, lúc trước cô đã quyết liệt làm như vậy, vì lí do gì mà bây giờ đến đây tìm anh?

Lục Cận Niên nghĩ đến đó, mới lắc đầu thật mạnh, nâng tay tắt vòi nước.

Thật sự là không xong rồi, dùng thời gian lâu như vậy, anh cố gắng quên đi cô, một lần lại một lần thuyết phục mình nhận kết quả từ nay về sau không có quan hệ với cô nữa, nhưng cô chỉ mới xuất hiện ba lần, anh đã bắt đầu dao động.

Suy nghĩ như vậy, khẳng định anh muốn giẫm lên vết xe đổ Nhưng một lần đau xót và tuyệt vọng, anh cũng không muốn trải qua lần thứ hai.

Lục Cận Niên bấu chặt vào áo, cúi đầu, trầm mặc một hồi, như đã hạ quyết tâm điều gì, rút khăn bông, lau khô tay mình, bước ra phòng tắm, cởi ra bộ đồ trên người đã muốn rút cúc áo quần áo, thay một bộ quần áo mới, sau đó xếp lại quần áo không nhiều lắm của mình vào vali, cầm điện thoại lên: “Giúp tôi đặt vé máy bay sớm nhất đến Mỹ, thêm cả khách sạn.”

Cắt đứt điện thoại, Lục Cẩm Niên nhìn quanh phòng, xác nhận không để quên đồ gì, kéo vali, đi ra khỏi phòng.

Ngày đó Kiều An Hào gặp được Lục Cẩm Niên, liền lập một nhóm chat QQ, trong nhóm chỉ có cô, Triệu Manh, còn có trợ lý của Lục Cẩm Niên.

Cô bị Lục Cẩm Niên vớt ra khỏi phòng, lên nhóm chat QQ làm một icon khóc.

Triệu Manh nhảy ra đầu tiên: “Kiều Kiều, thế nào? Lục ảnh đế với cậu hòa thuận không?”

Kiều An Hào ngẩng đầu liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt trước mắt, rầu rĩ không vui trả lời một câu: “Không”

“Hà?” Trợ lý đánh một icon kinh ngạc, theo sau đó là một câu nói thật dài: “Cô Kiều, chẳng lẽ cô chưa nói chuyện thật tốt với anh Lục sao?”

Kiều An Hào: “Tôi nói muốn trò chuyện với anh ấy, nhưng chỉ vừa mới nói ra chuyện ngày lễ tình nhân, anh ấy đã ngay lập tức nổi giận, bóp cổ không cho tôi nói, sau đó ném tôi ra khỏi phòng.”

Một Triệu Manh thích xem tiểu thuyết ngôn tình nhìn đến đoạn đối thoại này, thế nhưng lại quên mất mục đích mình gia nhập nhóm, ngược lại làm ra một icon mê trai: “Oa, Lục ảnh đế cực giỏi, chảy nước miếng.”

Trợ lý coi như còn bình thường: “Là như vậy, ở Kim Bích Huy Hoàng, tôi nhắc tới cô Kiều với anh Lục, anh ấy lập tức nổi giận! Tôi sợ tới mức không dám nói thêm điều gì.”

Trợ lý rất nhanh gửi đi một tin nhắn: “Cô Kiều, anh Lục tiên sinh có

mâu thuẫn với cô.”

Kiều An Hào: “Tôi đứng ở cửa, chờ anh ta đi ra, rồi giải thích một hơi cho anh ta nghe.”

Trợ lý: “Nhưng với nhiều năm hiểu biết của tôi với anh Lục, anh ấy mà đi ra ngoài gặp cô, có khả năng sẽ không cho cô cơ hội mở miệng nói chuyện.”

Kiều An Hào: “Cậu đến giúp tôi sao?”

Trợ lý: “Tôi, tôi chỉ nói sự thật thôi mà.”

Triệu Manh mê gái trong lúc bất chợt làm ra một icon khinh bỉ: “Hai đồ ngu ngốc! Lục ảnh đế không muốn nhớ lại chuyện quá khứ, vậy không cần phải nói ra! Càng đề cập, anh ta càng trốn tránh Kiều Kiều, lẽ đâu không tìm thấy người thì làm sao bây giờ? Đối phó với người như Lục ảnh đế, mình nói cho cậu biết, Kiều Kiều biện pháp đơn giản nhất chính là ngủ với anh ta!”

Chương 617: Lục Cận Niên, tôi mang thai (7)

Kiều An Hào: “.....”

Trợ lý: “.....”

Triệu Manh: “Hai người có ý tứ gì, là khinh bỉ ý tưởng của tôi sao? Nói hai người ngốc, hai người thật đúng là ngốc! Hai người ngẫm lại xem, nếu thật là bởi vì Kiều Kiều lỡ hẹn không đi tham gia lễ tình nhân, vậy sau này anh ta làm gì còn muốn chờ Kiều Kiều ở Kiều gia?”

Triệu Manh: “Lúc trước Lục ảnh để đợi Kiều Kiều nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng buông tay, sau đó không nói một tiếng rời đi, khẳng định anh ta đã chờ đến tuyệt vọng, đối với anh ta mà nói, nghĩ đến Kiều Kiều là ngược đãi mình, cho nên hiện tại anh ta để ý cũng là Kiều Kiều thích hay không thích mình, căn bản không phải lí do lúc trước Kiều Kiều không quan tâm anh ta!”

Trợ lý: “Có vẻ rất có đạo lý!”

Triệu Manh: “Có vẻ em gái nhà anh, vốn chính là đạo lý!”

Triệu Manh lại hỏi: “Kiều Kiều, mình hỏi cậu, lần này cậu gặp Lục ảnh để, mục đích cuối cùng có phải là để ở cùng một chỗ với anh ta hay không?”

Kiều An Hào: “Đúng vậy.”

Triệu Manh: “Vậy đúng rồi! Vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa giải, tuy rằng hai người không phải vợ chồng, nhưng thân thiết với nhau, cho nên đạo lý này cũng áp dụng được. Nghe hai người miêu tả, hiện tại khẳng định lòng Lục ảnh đế như núi lửa, một lòng không hề muốn xuất hiện trước mặt Kiều Kiều, cho nên dù Kiều Kiều nói, mình thích anh ta, cũng chưa chắc anh ta sẽ tin, cho nên nói nhiều như vậy rất vô nghĩa, biện pháp thô bạo mà đơn giản là ngủ với anh ta, ngủ rồi, đến lúc đó nhất định anh ta sẽ loạn lên, tôi cũng không tin Lục ảnh đế còn có thái độ cứng rắn giống như vậy!”

Triệu Manh đánh ra chiếm gần hết khung chat, sau khi đánh xong, dường như cảm thấy chưa đủ, lại nói với Kiều An Hào: “Kiều Kiều, nhớ kỹ ngủ với anh ta phải làm nhiều lần, lỡ đâu anh ta quá yếu, cậu còn có khả năng mang thai, ha ha..... Đến lúc đó chúng ta lấy đứa nhỏ uy hiếp anh ta!”

Bị Triệu Manh nói như vậy, trợ lý cũng diễn sâu: “Cô Kiều, đến lúc đó có con, nhớ cho tôi làm cha đỡ đầu, tôi muốn khoe với Lục Cảnh Niên, làm cho anh ta chỉ có thể nhìn không thể sờ.”

Triệu Manh và trợ lý hai người mà bắt đầu nhất ngôn nhất ngữ ảo tưởng Kiều An Hào có con, giúp đỡ cô trở mặt Lục Cảnh Niên như thế nào.

Kiều An Hào nghe nội dung đoạn đối thoại của hai người, có chút không biết nói gì, hỏi một vấn đề trọng điểm: “Vấn đề là, anh ấy cũng không để ý tôi, làm thế nào tôi mới ngủ được với anh ấy?”

Kiều An Hào còn chưa kịp thấy tin nhắn của Triệu Manh và trợ lý, cửa phòng đóng chặt trước mặt chợt mở ra.

Cô nhìn Lục Cảnh Niên quần áo chỉnh tề kéo vali, từ bên trong đi ra.

Kiều An Hào kinh ngạc một giây, mới kích động đứng thẳng: “Lục Căn Niên, anh muốn đi đâu?”

Dường như Lục Căn Niên không để ý đến sự tồn tại của cô, trực tiếp kéo vali, bước nhanh về phía thang máy.

Kiều An Hào vội vàng đuổi theo, lại không đuổi kịp Lục Căn Niên, đợi đến khi cô bước vào thang máy, Lục Căn Niên đã muốn đi xuống lầu.

Kiều An Hào vội vàng ấn vào thang máy, sau đó lấy di động ra, tiếp tục phát ra tin nhắn cho Triệu Manh và trợ lý: “Làm sao bây giờ? Lục Căn Niên kéo vali, đi mất?”

Trợ lý đi theo Lục Căn Niên xử lý qua nhiều chuyện buôn bán sóng to gió lớn, vào giờ phút này biểu hiện ra thái độ bình tĩnh, tuyệt đối không kích động phát ra tin nhắn: “Cô Kiều, cô đừng vội, trước tiên để tôi thăm dò chuyến bay của anh Lục.”

Chương 618: Lục Cẩm Niên, em có thai (9)

Triệu Manh: Kiêu Kiêu, chúc cậu thành công!

Trợ lý: Cô Kiêu, nhất định phải cố lên đó!

Triệu Manh: Kiêu Kiêu, tớ thật sự hi vọng, lúc cậu trở về, sẽ cùng về với Lục ảnh đế.

Trợ lý: +1

Kiêu An Hào nhìn thấy hai người trong chốc lát gửi một chuỗi tin nhắn, trong lòng bỗng trở nên cảm động, cô trả lời một câu “Cảm ơn”, sau đó tắt điện thoại.

Kiêu An Hào dựa vào lưng ghế phía sau, cô nhắm mắt lại, theo bản năng đưa tay lên, sờ vào hộp thuốc trong túi mình, đáy lòng nổi lên một trận tức giận, sau đó âm thầm thề với bản thân, lần này về nước, nhất định đi cùng Lục Cẩm Niên.

Chuyến bay dài đến mười lăm tiếng, rốt cuộc cũng hạ xuống ở Los Angeles nước Mỹ.

Kiêu An Hào ngoại trừ di động, ví tiền cùng hộ chiếu, thì không còn vật gì khác, cho nên lúc cabin vừa mở cửa, căn bản không cần sửa sang lại hành lý, nhanh chóng đi dọc theo đường đi của cabin, chạy tới chỗ cửa của khoang máy bay.

Lúc trợ lý đặt vé, đã không còn khoang hạng nhất, Kiêu An Hào đành

phải ngồi ở khoang bình thường, cho nên khi đi đến chỗ phân cách khoang hạng nhất cùng khoang hạng thường, bị tiếp viên hàng không ngăn lại: “Thực xin lỗi thưa quý khách, mời cô chờ, để người phía trước đi xuống máy bay.”

Giọng nói tiếp viên hàng không rất lễ phép nhỏ nhẹ, nhưng truyền vào tai Lục Cẩm Niên đang thu dọn đồ đạc ở khoang hạng nhất, anh hơi nghiêng đầu nhìn về phía bên này một chút, lúc nhìn thấy Kiều An Hào, cũng không phản ứng quá nhiều, giống như việc không liên quan đến mình, nên chỉ kéo hành lý của bản thân, đi xuống máy bay.

Đợi cho người bên khoang hạng nhất đi xuống, tiếp viên hàng không mới cười với Kiều An Hào, tay bày rat ư thế mời chào: “Thưa cô, cô có thể đi rồi.”

Kiều An Hào căn bản không để ý đến tiếp viên hàng không, trực tiếp chạy ra ngoài, lúc bước tới sân bay, cô nhìn xung quanh một vòng, nhìn thấy cuối con đường, Lục Cẩm Niên đang kéo hành lý chuẩn bị rẽ hướng khác, vì thế liền vội vàng chạy theo.

Không biết là trùng hợp, hay có nguyên do khác, mỗi lần Kiều An Hào muốn nhanh chóng chấm hết với Lục Cẩm Niên, thế nào cũng nhìn thấy anh ở nơi nào đó, mà ngay cả lúc chặn xe taxi lại, dường như cũng là lúc Lục Cẩm Niên lên xe.

Kiều An Hào cũng không biết mình muốn đi đâu, cho nên nói người lái xe đuổi theo chiếc xe của Lục Cẩm Niên.

Lúc này là sáng sớm của Los Angeles, người đi đường cũng không nhiều, nên hai xe taxi một trước một sau đến trước cửa khách sạn.

Lúc Kiều An Hào xuống xe, Lục Cẩm Niên cũng vừa lấy hành lý từ taxi xuống, trực tiếp kéo vào khách sạn, Kiều An Hào thanh toán tiền

xe, cũng đi theo.

Lục Cẩm Niên đứng trước phòng dành cho Tổng thống, Kiều An Hào cũng cầm chứng minh thư nói với bồi bàn yêu cầu món ăn cho Tổng thống.

Hai người đồng thời cầm lấy sổ được đưa cho, lúc ký tên, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên cùng lấy bút ký tên, tay hai người không cẩn thận laiaj nằm cùng một chiếc bút, Kiều An Hào mở to mắt, quay đầu, chớp mắt nhìn Lục Cẩm Niên, mà anh lại không liếc cô lấy một cái, hờ hững buông tay ra, nói tiếng anh một cách trôi chảy với nhân viên, muốn đổi bút, rồi ký tên, sau đó lấy thẻ phòng, trực tiếp kéo hành lý đi về phía thang máy.

Kiều An Hào nhanh chóng ký tên mình, đưa cho người nhân viên, sau khi lấy thẻ phòng, cũng chạy về phía thang máy.

Chương 619: Lục Cẩm Niên, em có thai (10)

Lục Cẩm Niên cùng Kiều An Hào lên đến tầng cao nhất, trong thang máy vô cùng yên lặng, ngoại trừ người phục vụ khách sạn, chỉ có hai người bọn họ.

Lục Cẩm Niên đứng ở một bên lạnh lùng, một tay giữ hành lý, Kiều An Hào đứng bên cạnh, tầm mắt vẫn dừng trên người anh, mà dường như anh không hề biết đến sự có mặt của cô, khóe mắt rơi trên người cô một chút.

Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên coi thường, đáy lòng có chút khổ sở, từ khi cô nhìn thấy anh, đã nghĩ đến việc giải thích việc lỡ hẹn của mình, nhưng ở nghĩa trang phía Tây ngoại thành, anh thấy cô đi tới, ở trong nhà bà, anh đã trực tiếp tiễn khách, ở trong khách sạn, cô chỉ mới nói ra đêm tình nhân của Ngưu Lang Chức Nữ, đã bị anh tức giận đuổi ra khỏi phòng, nhưng lúc này anh đang ở trong thang máy với cô, tại sao anh lại không giận dữ với cô...

Nghĩ đến đây, đột nhiên Kiều An Hào mở miệng, phá vỡ im lặng trong thang máy.

Cô sợ mình giống như những lần trước, ngay cả nói cũng chưa làm xong, đã bị anh bóp cổ, ngăn cản câu nói kế tiếp, vì thế cô hay dùng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp nói đến vấn đề trọng tâm, đơn giản rõ ràng nói ra: “Em ở bệnh viện.”

Người phục vụ là người Mĩ, nghe không hiểu tiếng Trung, nhưng nghĩ Kiều An Hào nói với mình, vì thế liền quay đầu mỉm cười, nhìn

về phía cô, kết quả lại thấy cô nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, nhân lúc hai người quen biết đang nói chuyện với nhau, anh ta liền nuốt câu nói định nói ra vào bụng.

Nói ra được lời trong lòng, Kiều An Hào cảm thấy thoải mái được một ít, rồi nói tiếp: “Đêm lễ tình nhân kia, em không đi gặp anh, vì em ở trong bệnh viện...”

Bàn tay đang giữ vali của Lục Cẩm Niên tăng thêm lực, sau đó trên mặt anh liền hiện lên một tia giễu cợt.

Vừa nghe đến cô nhập viện, đáy lòng không chịu được nổi lên một tia đau lòng.

Anh đúng là hết thuốc chữa, đã bị cô làm tổn thương thành bộ dáng như thế này, còn điên rồ vì cô.

Thậm chí, lúc nhìn cô lẻ loi một mình đi đến nước Mỹ, biết cô theo anh, anh còn cố ý đợi cô nhiều lần.

“Tôi đã nói với em, tôi không muốn nói đến việc trước kia!” Lục Cẩm Niên không biết đang giận chính mình, hay giận cô ấy, giọng nói phát ra mang theo khí thế bức người, gọng gàng dứt khoát ngắt ngang lời cô: “Mặc kệ là do em tìm có, hay là nhập viện thật, cũng không cần nói cho tôi nghe, tôi cũng không có hứng thú! Tôi nghĩ trong lòng em rõ nhất, cho tới bây giờ, điều tôi để ý không phải là vì sao em không tới gặp tôi, mà là...”

Lục Cẩm Niên nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại.

Rốt cuộc anh muốn vì cô mà điên tới khi nào?

Rõ ràng đã nói muốn quên đi, tại sao lại nói chuyện vô nghĩa với cô

như vậy?

Chẳng lẽ còn muốn giẫm lên vết xe đổ, lại muốn chịu đựng sự tuyệt vọng sống không bằng chết này hay sao?

Lục Cẩm Niên nhắm mắt lại buồn bã, nói nửa câu sau: “Em gửi tin nhắn đến cho tôi...” Nuốt câu nói vào bụng, đổi thành nghiến răng nghiến lợi nói một câu: “Quên đi!”

Sau đó, Lục Cẩm Niên mở to mắt, khôi phục vẻ lạnh nhạt, giọng nói lạnh lùng tẻ nhạt: “Cô Kiều, tôi mặc kệ em mục đích em đến nước Mỹ để làm gì, tôi chỉ muốn nói cho em biết, tôi không muốn nảy sinh gì đó với em.”

Chương 620: Lục Cẩm Niên, em có thai (11)

Trong thang máy im lặng hồi lâu, đến tầng cuối, cửa thang máy mở ra.

Lục Cẩm Niên vẫn đứng ở trong thang máy không hề động, như đang suy nghĩ chuyện gì, sau một lúc lâu, giọng nói trầm thấp: “Nếu có thể, tôi hy vọng cô vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện ở trước mặt của tôi.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên không có ý ở lâu, trực tiếp kéo va li của mình rời đi.

Để lại Kiều An Hào ngẩn ngơ đứng ở trong thang máy một mình, nhìn bóng dáng Lục Cẩm Niên dần dần biến mất.

Cô muốn nói cho anh biết, vì ở bệnh viện không thể đi gặp anh, nhưng là hẳn cũng không tin, thậm chí còn nói, không muốn gặp cô, không hy vọng cô xuất hiện ở trước mặt anh..... Cô rất mong chờ bọn họ gặp lại, tràn đầy chờ mong, nhưng anh lại một lòng muốn cắt đứt.

Đáy mắt Kiều An Hào tối đen thoáng hiện một tia âm đạm, cánh môi khẽ giật, liền cúi đầu.

Mãi cho đến khi tiếng cửa thang máy báo hiệu sắp đóng, Kiều An Hào mới lấy lại tinh thần, chậm rãi đi ra, sau đó nhìn thấy cuối hành lang, Lục Cẩm Niên đang cầm di động, gọi điện thoại.

Kiều An Hào nhìn thoáng qua thẻ mở cửa phòng trong tay mình, nhìn

nhắc nhở trên hành lang, tìm đi qua, mới phát hiện, mình ở phòng đối diện Lục Cẩm Niên.

Anh thấy cô đi lại đây, gương mặt lạnh lùng, dùng tiếng Anh trả lời điện thoại 'Buổi tối gặp', sau đó cúp điện thoại, xem cô giống như không khí, cầm thẻ mở cửa phòng tra vào cửa phòng, đi vào phòng.

-bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào đã ngủ trên máy bay, tuy rằng không ngủ nhiều, nhưng cũng không cảm thấy buồn ngủ, tắm xong, nằm ở trên giường, trong đầu đều nghĩ về lời Lục Cẩm Niên ở trong thang máy.

Thái độ của anh thoát nhìn rất kiên quyết, giống như thật sự muốn cả đời này không còn liên quan gì nữa.

Tình trạng hiện giờ của cô và anh, cô muốn đến gần anh, là tuyệt đối không có khả năng, chẳng lẽ phải thật sự dùng cách mà Triệu Manh nói với mình sao?

Nghĩ đến đây, Kiều An Hào lại bò xuống giường, cầm viên thuốc Triệu Manh đưa mình trước khi đi, nhìn chằm chằm trong chốc lát, sau đó liền âm thầm ra quyết định.

Dù thế nào, cô phải tìm được một cơ hội, phát sinh chuyện với anh.

Giống như Triệu Manh nói, cho dù cuối cùng anh không tha thứ cho cô, cô vẫn còn đứa bé làm lợi thế.

Kiều An Hào ra quyết định, cả một ngày cũng chưa ngủ, vẫn ghé vào cửa, chú ý động tĩnh phòng đối diện.

Lục Cẩm Niên bị lệch múi giờ, đến trưa cũng không có động tĩnh gì, đến một giờ chiều, có người phục vụ bưng thức ăn vào phòng của anh.

Mãi cho đến lúc 5 giờ chiều, Lục Cẩm Niên đi ra từ phòng đối diện, anh thay đổi âu phục mới tinh, thoát nhìn tư thế oai hùng cao ngất, lúc anh rời đi, như cảm nhận được cô đang theo dõi mình, còn nhìn về cửa phòng cô liếc một cái.

Kiều An Hảo vội vàng chạy về phòng ngủ của mình, cầm ví tiền, di động, còn có viên thuốc Triệu Manh đưa, sau đó mang giày, cũng đi ra khỏi phòng.

Kiều An Hảo đóng cửa mạnh, tiếng vang rất lớn, khiến Lục Cẩm Niên chờ thang máy, nghiêng đầu nhìn lướt qua nơi này.

Kiều An Hảo vừa nghĩ tới tính toán trong lòng mình, có chút chột dạ cúi đầu, tránh tầm mắt Lục Cẩm Niên.

Hai người như cũ vào thang máy xuống lầu, nhưng mà lần này có một đôi vợ chồng, thoát nhìn như là người Pháp.

Chương 621: Lục Cận Niên, em có thai (12)

Editor : Meitu

Kiều An Hào không học tiếng Pháp, nghe không hiểu lắm hai người kia đang nói chuyện gì, nhưng nhìn vẻ tươi cười trên mặt, cùng biểu hiện thân mật hôn môi, cũng có thể suy đoán chắc chắn đang nói những lời ngon ngọt tình cảm.

Dọc theo đường đi, Lục Cận Niên và Kiều An Hào không nói gì, Kiều An Hào vụng trộm nhìn Lục Cận Niên vài lần, vẻ mặt anh vẫn xem cô như không khí.

Thang máy đến lầu một, cửa mở ra, di động Lục Cận Niên vang lên, anh nhận nghe, vừa đi ra ngoài, Kiều An Hào ở phía sau anh, nghe anh dùng tiếng Anh nói một câu: “Tôi lập tức ra.”

Kiều An Hào đi theo phía sau Lục Cận Niên ra khách sạn, Lục Cận Niên giờ di động nhìn quanh bốn phía, sau đó nhìn thấy một vị mỹ nữ tóc vàng đứng trước chiếc Ferrari đỏ, cúp điện thoại rồi đi về phía cô gái đó.

Người phụ nữ kia vừa nhìn thấy Lục Cận Niên, dường như rất vui vẻ, thậm chí còn đi tới ôm Lục Cận Niên, hai người đứng ở ven đường không biết nói nhỏ chuyện gì, sau đó lên xe.

Kiều An Hào nhìn một màn kia, đầu óc có chút trì hoãn, mãi cho đến khi chiếc xe kia chậm rãi đi, Kiều An Hào mới trừng mắt nhìn, phục hồi tinh thần lại, vội vàng vàng chạy đến ngã tư đường thấy một

chiếc taxi đang không có khách, mở cửa xe, nói người lái đuổi kịp chiếc xe của Lục Cẩm Niên.

Cuối cùng chiếc xe Ferrari đỗ dừng trước một nhà hàng, Lục Cẩm Niên cùng vị mỹ nữ kia xuống xe, cùng đi vào nhà hàng, Kiều An Hào trả tiền xe, lúc đi vào, hai người đã ngồi xuống chỗ ngồi bên cửa sổ, mỹ nữ kia cầm thực đơn, gọi tên món với người phục vụ, dường như còn hỏi ý kiến của Lục Cẩm Niên, còn cười tươi như hoa nói gì đó với Lục Cẩm Niên, vẻ mặt Lục Cẩm Niên rất lạnh gặt gặt đầu, vô tình trong lúc đó nghiêng đầu, vừa vặn thấy cô đến nhà hàng, chỉ trong nháy mắt, anh dời tầm mắt đi chỗ khác.

bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào tìm một khoảng cách tương đối gần Lục Cẩm Niên và người phụ nữ kia ngồi xuống, một ngày cô chưa ăn, cũng không đói, nhưng vẫn gọi một phần bò bít tết.

Lục Cẩm Niên cùng người phụ nữ tóc vàng kia nói gì đó, không biết là nói chuyện gì vui vẻ, thỉnh thoảng người đó sang sang cười vài tiếng.

Tuy rằng Kiều An Hào ngồi cách bọn họ, nhưng vẫn mơ hồ nghe được tiếng cười của người đó, chẳng qua cảm thấy rất chói tai.

Tuy rằng từ đầu đến cuối, trên mặt Lục Cẩm Niên không có cảm xúc gì, nhưng với Kiều An Hào mà nói, dựa trên sự quen biết hiểu rõ anh, cô có thể nhìn ra được, quan hệ của Lục Cẩm Niên và người phụ nữ kia khá thân.

Người phụ nữ tóc vàng và Kiều An Hào gọi món ăn giống nhau,

được phục vụ viên bưng lên.

Kiều An Hảo cầm đĩa ăn đi cắt thịt bò, vừa vặn thấy cảnh tượng Lục Cẩm Niên ưu nhã cầm dao nĩa, cắt thịt bò giùm người phụ nữ kia.

Kiều An Hảo nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên trong chốc lát, nhin không được bĩu môi, cầm dao dùng sức cắt miếng thịt bò trong đĩa, đáy lòng nổi lên một cỗ cảm giận ghen tuông.

Rốt cuộc người phụ nữ kia và Lục Cẩm Niên có quan hệ gì?

Ngay cả Lục Cẩm Niên cũng không tin tưởng cô, còn nói về sau không bao giờ muốn gặp cô, chẳng lẽ nguyên nhân thật sự liên quan đến người phụ nữ này?

Chương 622: Lục Cẩm Niên, em có thai (13)

Editor : Meitu

Nghĩ đến đây, Kiều An Hào nắm dao run lên, không cẩn thận liền cắt vào ngón tay bị thương, cảm giác được đau đớn truyền đến, đầu ngón tay Kiều An Hào run lên, trong tay nắm nĩa ăn, nặng nề đập lên bàn, phát ra tiếng vang thanh thúy, sau đó rơi xuống, khiến không ít người để ý.

Người phục vụ thấy như vậy, vội vàng đi tới, khom người giúp Kiều An Hào nhặt nĩa, đổi cái khác cho cô, lúc đưa cho cô, thấy ngón tay cô chảy máu, nhin không được lên tiếng hỏi: “Cô ơi, ngón tay cô bị thương, cô có sao không?”

Kiều An Hào nghe vậy mới cúi đầu, nhìn thấy ngón tay thật sự chảy máu, nhưng mà cũng may vết thương không sâu, không có trở ngại, cô ngẩng đầu, vừa chuẩn bị lắc đầu với người phục vụ, lại nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang ngồi nghiêng cô, không biết khi nào quay đầu, tầm mắt dừng trên ngón tay cô.

Kiều An Hào lập tức nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, trong nháy mắt, cô có một loại ảo giác, nghĩ đến Lục Cẩm Niên muốn đứng dậy lại đây, nhưng ai ngờ qua tầm mười giây anh lại thản nhiên quay lại đầu, tiếp tục nói chuyện với người phụ nữ kia.

Người phục vụ cầm băng keo cá nhân, đặt trên bàn Kiều An Hào: “Cô ơi, dán vào đi.”

Kiều An Hào miễn cưỡng nở nụ cười với người phục vụ, nói một câu: “Cám ơn.”

Đợi cho người phục vụ rời đi, Kiều An Hào mới cầm băng keo, xé ra, dán lên đầu ngón tay, cô còn ngẩng đầu, nhìn chỗ ngồi Lục Cẩm Niên, anh cầm chai rượu, rót cho người kia, mà người phụ nữ cầm di động, giơ lên trước mặt, chỉ vào màn hình, không biết đang muốn anh xem cái gì.

Nháy mắt đáy lòng Kiều An Hào bị cảm giác mất mát và khổ sở sở bao phủ, trước kia, đừng nói cô bị thương, anh và cô tán bộ, cô đi mệt, anh đã không chút do dự hạ người bế cô, nhưng bây giờ, anh chỉ cho cô 1 cái nhìn lạnh lùng.

Dán xong, Kiều An Hào không muốn ăn nữa, cô ngồi chốc lát, liền đứng dậy, nhận hóa đơn trả tiền, rời đi.

-bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Mãi cho đến hơn chín giờ tối, Kiều An Hào ngồi ở đại sảnh khách sạn gần 2 tiếng, rốt cuộc nhìn thấy chiếc xe đỗ kia chậm rãi dừng lại ở ven đường.

Kiều An Hào vốn tưởng rằng chỉ có Lục Cẩm Niên xuống xe, lại không nghĩ rằng người kia cũng đồng thời xuống xe, trong óc của cô “Ong” một tiếng, rồi nổ tung.

Chẳng lẽ người phụ nữ kia và Lục Cẩm Niên cùng nhau về khách sạn? Phụ nữ ở đây khá thoáng, cô nam quả nữ, cùng chỗ thì.....

Cả người Kiều An Hào lập tức đứng lên từ trên ghế salon, khiến 1

người đàn ông nước ngoài đang ngồi đọc báo, kinh ngạc ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Kiều An Hào.

Lục Cẩm Niên sẽ không thật sự thích người phụ nữ này chứ? Vậy cô phải làm sao bây giờ? Cô còn muốn bắt đầu lần nữa với anh!

Kiều An Hào càng nghĩ, trong óc càng loạn, đáy lòng càng sợ hoảng, đến cuối cùng, đầu cô nóng lên, cũng không biết ở đâu toát ra một cỗ khí, nhanh chóng đứng dậy, ra khỏi khách sạn, đi tới cạnh Lục Cẩm Niên và người phụ nữ kia, không cần suy nghĩ mở miệng, nũng nịu gọi một tiếng: “Ông xã.”

Chương 623: Lục Cận Niên, em có thai (14)

Editor : Meitu

Người phụ nữ này quen biết với Lục Cận Niên trong lúc quay phim ở Hollywood, là vợ của đạo diễn, là một bác sĩ tâm lý, gọi là Lộ Tây, biết đêm nay anh về Mỹ, cố ý mời anh ăn cơm.

Xe dừng ở cửa khách sạn, Lục Cận Niên nói một câu với Lộ Tây “Cám ơn”, liền đẩy ra cửa xe xuống xe, ai ngờ Lộ Tây cùng xuống xe, còn gọi anh.

Lục Cận Niên quay đầu, nhìn về phía Lộ Tây, Lộ Tây lại cười khanh khách mở miệng nói: “Niên, tôi thấy đêm nay cậu có vẻ không bình tĩnh, luôn không yên lòng, có chuyện gì phiền lòng sao? Nói đi, tôi có thể giúp cậu.”

Lục Cận Niên thản nhiên mở miệng: “Tôi không sao.”

“Niên, cậu không lừa được tôi đâu, đừng quên nghề của tôi, cho dù cậu đã cố gắng biểu hiện bình tĩnh vào tối nay, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận sự khác thường của cậu, như lúc cậu ăn cơm, nhìn ngoài cửa sổ, lúc tôi lái xe, cậu nhiều lần nhìn chăm chăm kính chiếu hậu đến thất thần, thậm chí tối nay trong lúc chúng ta nói chuyện, có bốn lần tôi và cậu nói chuyện, cậu cũng không trả lời tôi.....”

Đang lúc Lộ Tây nói, bất chợt truyền đến một tiếng nói mềm mại: “Lão công.”

Nghe giọng nói này cả người Lục Cẩm Niên lại rung lên.

Lộ Tây đang muốn nói tiếp, thấy phản ứng này của anh, cau mày, quan tâm hỏi một câu:“Niên, cậu sao vậy?”

Lục Cẩm Niên cũng chưa tới kịp nói gì với Lộ Tây, bất chợt có một thân ảnh nhỏ nhắn, thẳng tắp nhào vào trong lòng Lục Cẩm Niên:“Ông xã, anh đi đâu vậy ? Em ở đây chờ rất lâu.”

Lộ Tây thình lình bị cô dọa sợ, nàng tuy rằng không hiểu tiếng Trung, nhưng cũng biết nói vài từ tiếng Trung,“ông xã” điển hình là từ này, cô nhăn trán lại, nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, dùng tiếng Anh hỏi:“Niên, không phải cậu chưa kết hôn sao? Sao cô ấy lại gọi cậu là ông xã?”

bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào nghe hiểu được tiếng Anh, vừa nghe Lộ Tây nói ra, càng thêm xác định quan hệ giữa cô ta và Lục Cẩm Niên không bình thường.

Mặc kệ Lục Cẩm Niên có thật sự thích người này hay không, hoặc cho là thích đi, cô nhất định phải nghĩ cách khiến cho người phụ nữ này từ nay về sau không bao giờ tới quấy rầy Lục Cẩm Niên nữa.

Kiều An Hào đảo mắt, sau đó giống như thị uy, kiễng mũi chân, hôn trên mặt Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên thật vất vả mới có thể bình tĩnh, lại nhanh chóng cả người trở nên cứng ngắc.

Mà Kiều An Hào giống như nghiện gọi, không ngừng gọi ông xã

nói:“Ông xã, em theo anh từ Bắc Kinh đến đây tìm được anh rồi, ông xã, ngồi máy bay thật mệt, ông xã, em có tin vui muốn nói cho anh.....”

Kiều An Hào chỉ thuận miệng nói một câu, trong đầu vẫn chưa nghĩ ra sẽ nói tin vui gì cho Lục Cận Niên, vì thế hơi dừng, sau đó liền chớp mắt, nói:“Ông xã, em mang thai !”

Đúng đúng đúng, cô mang thai, người phụ nữ này sẽ biết khó mà lui!

Nói xong sau, Kiều An Hào mới ý thức được mình nói tiếng Trung, lỡ như người phụ nữ này nghe không hiểu thì sao?

Ánh mắt Kiều An Hào vụt sáng, sau đó liền nghiêng đầu nhìn chăm chăm Lộ Tây, dùng tiếng Anh tiếp tục lặp lại một lần:“Ông xã, em mang thai, anh có vui không!”

Chương 624: Lục Cận Niên, em có thai (15)

Vốn Lộ Tây chỉ nghe hiểu từ “ông xã”, đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, lại nhìn về phía Lục Cận Niên, mở miệng hỏi: “Năm? Mang thai?”

Lộ Tây kinh ngạc, rơi vào đáy mắt Kiều An Hào, nghiêm nhiên chính là phát hiện bạn trai mình thế nhưng có vợ mà đi tìm chứng cứ.

Sao cô có thể để cho cô ta chứng thực?

Nếu bây giờ cô ta còn chưa từ bỏ ý định, vậy không nên trách cô quá phận!

Vì thế Kiều An Hào ôm cổ Lục Cận Niên, khuôn mặt xán lạn cười, lời nói vừa nãy, dùng tiếng Anh muốn bao nhiêu ngọt ngào có bấy nhiêu ngọt ngào lặp lại một lần: “Ông xã, em đặc biệt đến Bắc Kinh tìm anh đó, ông xã, ngồi máy bay rất mệt nha, ông xã, em vẫn chưa ăn cơm chiều, thật là đói nha.....”

Bị Kiều An Hào không đầu không đuôi làm hành động như vậy, Lục Cận Niên chấn kinh một lúc vẫn chưa hiểu rõ, lúc này rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại.

Ai có thể nói cho anh, Kiều An Hào đang làm cái quái gì? Tự biên tự diễn?

Lục Cận Niên nhìn Lộ Tây với ánh mắt xin lỗi, mở miệng nói: “Rất xin lỗi.....”

Câu này của anh là xin lỗi thật lòng, rơi vào tai Kiều An Hào, rõ ràng chính là muốn giữ lại mỹ nữ tóc vàng, sao cô có thể cho anh cơ hội này?

Dưới tình thế cấp bách, Kiều An Hào không cần suy nghĩ trực tiếp kiễng mũi chân, dùng sức hạ thấp đầu Lục Cẩm Niên xuống, ngay trên đường cái người đến người đi nơi tha hương dị quốc, chặn miệng Lục Cẩm Niên, ngăn câu nói “Xin lỗi không tiếp được” của anh.

bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Cảm xúc mềm mại và ấm áp, khiến cho máu toàn thân của Lục Cẩm Niên chạy ngược, cả người giống như bị điểm huyết đạ, căn bản không có sức nâng tay đẩy Kiều An Hào ra.

Lúc Lộ Tây nghe Lục Cẩm Niên tự nhủ “Thực xin lỗi, liền nhận ra được Lục Cẩm Niên khẳng định muốn nói lời không tiếp với mình, chỉ là không nghĩ tới trong lúc bất chợt cô gái tóc đen xin đẹp này, đột nhiên hôn Lục Cẩm Niên, làm cô nhịn không được sợ hãi than một câu, sau đó liền cười lắc đầu, lui về hai bước, lên xe, phát động cơ, rời đi.

Kiều An Hào nghe được tiếng xe phía sau xa dần, nghĩ đến chuyện người phụ nữ tóc vàng bị mình thành công đánh lui, đáy lòng nhịn không được có chút đắc chí, sau đó mới vừa lòng rời khỏi môi Lục Cẩm Niên.

Chung quanh thấy một màn đàn ông ngoại quốc như vậy, nhịn không được huýt sáo, thức tỉnh Lục Cẩm Niên, lúc này anh mới chợt giật

mình nhận ra, vừa mới nãy thế nhưng lại bị Kiều An Hảo cường hôn, gương mặt vẫn luôn trong trẻo lạnh lùng, lặng yên không một tiếng động hiện lên màu đỏ sậm, vẻ mặt biến hóa, sau đó gỡ cánh tay Kiều An Hảo còn đang quấn chặt cổ mình ra, rồi xoay người, sải bước về phía quán rượu.

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên bỏ rơi, lao đảo hai bước chân, sau đó liền nhanh chóng tháo giày cao gót, đuổi theo Lục Cẩm Niên, vươn tay một phen, bấu vào cổ tay áo của anh.

Cả người Lục Cẩm Niên căng thẳng, không quay đầu nhìn Kiều An Hảo phía sau, chỉ là dùng sức hất cổ tay ra, Kiều An Hảo nâng tay còn lại, dường như đang cố hết sức, vây chặt cánh tay của anh trong lòng.

Lục Cẩm Niên nhíu mày lại, tiếp tục dùng sức tránh tay cô, lại phát hiện căn bản giãy không ra, liền dùng giọng nói lạnh băng mở miệng: “Buông ra!”

Cả người Kiều An Hảo run rẩy một chút, ôm cánh tay anh càng chặt.

Rốt cuộc Lục Cẩm Niên không chịu nổi quay đầu, nhìn chằm chằm Kiều An Hảo, ánh mắt nổi lên lửa giận: “Rốt cuộc cô muốn như thế nào?”

Chương 625: Lục Cận Niên, tôi mang thai (16)

Từng vì Hứa Gia Mộc, nói anh không xứng yêu cô, làm cho anh không thể không buông tay rời đi, bây giờ lại chạy theo anh từ Bắc Kinh đến nước Mỹ, còn luôn miệng trước mặt Lộ Tây, giống như tuyên bố chủ quyền, gọi anh là ông xã, nói hoài chuyện đùa nhỏ.

Rốt cuộc cô ấy muốn như thế nào?

Có thể là do ánh mắt Lục Cận Niên qua mức áp bức, làm cho Kiều An Hào cúi đầu theo ban nãy, tránh đi ánh mắt của anh, nhỏ giọng nói: “Tôi làm mất ví tiền rồi.”

Thật sự là cô đánh mất ví tiền, tuy rằng đó là cố ý.

Lục Cận Niên nhìn chăm chăm cô đang xù lông, không nói gì.

Kiều An Hào lén lút ngẩng đầu, liếc mắt nhìn vẻ mặt của anh, còn lưu lại một chút tức giận, làm cho người ta không nhìn ra ý nghĩ trong lòng, cô không xác định rốt cuộc là anh tin tưởng mình, hay vẫn chưa tin, vì thế liền nhẹ nhàng ôm cánh tay anh, tay kia thì dùng lực bấu vào áo anh, làm rơi túi tiền của mình, tiếp tục cúi đầu nói nhỏ: “Thật sự đã mất, lúc tôi ra khỏi phòng ăn, đi được một đoạn đường, sau đó đón xe taxi về khách sạn, lúc tính tiền thì phát hiện ví đã đánh mất, tiền xe là tôi mượn trước.”

Tuy rằng đó là do cô làm, nhưng lúc nói ra với anh, trong đầu cô tìm lòng không đau nhớ tới lúc trước cô học đại học ở Hàng Châu, ví tiền bị người đánh cắp, cô gửi tin nhắn, ngay lập tức anh vượt ngàn dặm

xa xôi đến tìm cô, nhưng hiện tại, anh cho cô chỉ là sự lạnh lùng không thềm ngó ngang tới.

Lòng cô tràn đầy sự cô đơn, hốc mắt đỏ lên, giọng nói khi mở miệng, mang theo vài phần đáng thương: “Ban đầu bọn họ không cho tôi mượn, là tôi nói có bạn bè ở nơi này, sẽ trả lại cho, bọn họ mới bằng lòng cho tôi mượn tiền, nhưng bọn họ không cho tôi lên lầu về phòng nghỉ ngơi, yêu cầu tôi phải ở đại sảnh chờ anh trở về, chờ anh hơn hai tiếng, anh mới về, tôi vẫn chưa ăn cơm, tôi đói.”

Lời nói của Kiều An Hào, mỗi một chữ, cũng làm đau lòng Lục Cận Niên.

Tuy rằng cô cúi đầu, anh không nhìn được mặt cô, trong đầu lại theo này, tưởng tượng ra bộ dạng đáng thương và buồn tủi của cô.

Lục Cận Niên nhắm mắt lại, âm thầm hít một hơi, cố gắng kéo lý trí của mình, sau đó một tay lấy ra ví tiền, lấy một xấp tiền thật dày, đưa cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào nhìn số tiền này, lắc lắc đầu, không vươn tay nhận: “Chừng đó tiền không đủ, tiền khách sạn một đêm phải tới vài triệu.”

Lục Cận Niên nhíu chặt mày, rút chi phiếu ra, đưa cho Kiều An Hào: “Mật khẩu cô biết.”

Vài năm Kiều An Hào và Lục Cận Niên xa nhau, cho tới nay, lần đầu tiên anh nói chuyện bình thường với cô, tuy rằng vẫn rất đạ mạc, nhưng không còn mang theo sự bài xích, nhất là câu nói: “Mật khẩu cô biết” Bốn chữ này, khiến cho cô không biết vì sao, từng giọt nước mắt rơi xuống, rơi vào cánh tay của anh.

Nước mắt ấm áp, lại khiến đáy lòng Lục Cận Niên nhói đau, anh cảm

giác được rõ ràng, bức tường mình vất vả dựng lên đã dần sụp đổ.

Kiều An Hảo nâng tay lên, lau vội những giọt lệ, ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Lục Cảnh Niên, đáng thương nói: “Tôi không cần tiền, tôi muốn cơm.”

Chương 626: Lục Cận Niên, tôi mang thai (17)

Xin cơm..... Rõ ràng hai chữ rất bình thường, lại làm cho Lục Cận Niên không cách nào cười được.

Anh nhìn chăm chăm đôi mắt ngập nước của cô, lòng giã dũa, không chịu khống chế thỏa hiệp đầu hàng, sau đó hoàn toàn mềm mại.

Thậm chí, anh còn rất muốn vươn tay, ôm cô vào lòng, che chở cô thật tốt.

Hắn thật là rất đáng buồn..... Đã bị cô giẫm đạp như vậy, một giọt lệ của cô, vẫn có thể dờ xuống bức tường canh cánh trong lòng anh.

Lục Cận Niên giật giật cánh môi, như bắt mình không cần nói ra, nhưng cuối cùng vẫn nói:“Cô cầm tiền đi vào trước.”

Kiều An Hào sợ mình buông Lục Cận Niên, anh sẽ bỏ của chạy lấy người như trước, không chịu nghe lời Lục Cận Niên, cố chấp đứng bất động tại chỗ.

Lục Cận Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hào hai giây, cuối cùng vẫn nhượng bộ, không rên một tiếng xoay người, tùy ý Kiều An Hào nắm tay mình, đi tới đại sảnh của khách sạn.

Kiều An Hào cầm tay anh, bị lôi kéo theo, chỉ có thể cất bước đi trước.

Bước chân của anh rất dài, vì cô níu chặt tay anh, chỉ có thể chạy chậm để đuổi kịp.

Lục Cẩm Niên nghe được tiếng giày cao gót dồn dập phía sai, hơi cúi đầu xuống, thấy cô không ngừng chạy theo, bước chân anh chậm lại.

Đi đến đại sảnh, lễ tân lễ phép hỏi: “Chào anh, xin hỏi anh cần giúp gì?”

Lục Cẩm Niên không để ý đến, chỉ quay đầu, dịu dàng nhìn thoáng qua Kiều An Hào, thế nhưng lời nói, lại không mang cảm xúc gì: “Bao nhiêu tiền?”

Kiều An Hào giống như quả phụ bị bỏ rơi, nhỏ giọng nói: “Bốn mươi.”

Lục Cẩm Niên rút ra một trăm, trực tiếp đưa cho lễ tân, như là có chút không hài lòng bọn họ để cho Kiều An Hào ngồi trên ghế sa lon đợi hơn hai tiếng một mình, ngay cả câu “Cám ơn” cũng chưa nói, đã thốt một câu “Không cần thối lại”, sau đó xoay người, đi ra khỏi khách sạn.

Ở ven đường, Lục Cẩm Niên gọi một chiếc xe taxi, mở cửa xe, anh nhìn thoáng qua Kiều An Hào, ngữ điệu đông cứng nói: “Lên xe.”

Kiều An Hào thấy thế mới buông tay Lục Cẩm Niên, vào trong xe, sau đó như sợ Lục Cẩm Niên đóng cửa xe trong lúc bất chợt, bỏ cô lại một mình, cô vội vàng níu áo anh lại, kéo vào xe.

Lục Cẩm Niên không nói gì chỉ nhíu mày, lại phát hiện đáy lòng mình có chút hưởng thụ hành động Kiều An Hào ngoan ngoãn đáng thương như vậy, nghiêng người, vào xe cùng cô, sau đó nói địa chỉ đến với tài xế.

Dọc theo đường đi, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên không nói chuyện gì với nhau, thẳng đến khi xe taxi dừng ở một nhà hàng, Kiều An Hào phát hiện đây là nhà hàng mà Lục Cẩm Niên và người phụ nữ tóc vàng đã tới đây ăn, đáy lòng lại nổi lên ghen tuông, nhỏ giọng nói: “Tôi không ăn cơm Tây.”

Dường như Lục Cẩm Niên ghét bỏ Kiều An Hào yêu cầu nhiều chuyện, anh cau chặt mày.

Kiều An Hào vội vàng sửa lời: “Ăn cơm Tây cũng không sao.”

Lục Cẩm Niên không để ý tới cô, nhìn tài xế nói một câu xin lỗi, sau đó lại báo một địa chỉ khác.

Xe taxi lần này dừng tại một quán ăn.

Lục Cẩm Niên tính tiền, xuống xe, nhìn thoáng qua vạt áo bị Kiều An Hào nắm chặt, lại không có phản ứng gì quá lớn, chỉ chờ cô chui ra, rồi sai bước, đi đến quán ăn.

Ngồi xuống, Lục Cẩm Niên cầm thực đơn trên bàn, trực tiếp vút xuống trước mặt Kiều An Hào.

Chương 627: Lục Cẩm Niên, em có thai (18)

Phòng ăn ở đây là khu vực phồn hoa nhất, bình thường mọi người tới đây làm điểm dừng chân cho bữa tối rất nhiều, vì nơi đây vừa tiết kiệm nhân viên phục vụ, thực đơn lại chỉ in trên một trang giấy, rất gọn cho việc gọi món, còn nếu muốn gọi món gì thì tự mình viết ở đằng sau, sau đó đưa đến quầy lễ tân là xong, đỡ phải rắc rối phức tạp.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hào chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm vào thực đơn mà không có phản ứng gì, lông mày giật giật, liền cầm cây bút một bên đưa đến trước mặt cô.

Kiều An Hào đang ngây ngẩn bị hành động của anh làm cho giật mình, ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt đen nhánh long lanh nhìn Lục Cẩm Niên.

Trên mặt Lục Cẩm Niên cũng chẳng biểu hiện ra thái độ gì nhưng lại mở miệng nói chuyện, chỉ là chính anh cũng không nhận ra rằng giọng nói của mình trở nên dịu dàng: "Muốn ăn gì thì viết ra."

"Vâng." Kiều An Hào đáp một tiếng, cầm bút lên, tiếp tục nghiên cứu thực đơn, có thể bởi vì đi học nhiều năm nên tạo cho cô một tật xấu, chính cô cũng không chú ý mà theo thói quen thỉnh thoảng cầm cây bút khi nghĩ nên ăn món gì.

Nhìn cảnh tượng này, ánh mắt Lục Cẩm Niên có chút trở lên mơ hồ, trí nhớ lại bị kéo về hồi mình học xong khóa thể dục vội ôm quả bóng chạy về dãy phòng học, giả vờ đi ngang qua lớp học của cô, cô bị

phân ngồi ở góc trong cùng nhưng anh chỉ cần liếc qua là biết ngay cô ở đâu, lúc ấy cô vẫn còn ở lớp ba, có thể vì không thể làm bài mà cũng giống như bây giờ, ngồi cắn bút, khuôn mặt lộ vẻ ai oán đáng thương, cầm quyền menu cả nửa ngày mới đặt bút check món.

Không khí lúc ấy khô khan nhưng anh đã chăm chú nhìn cô gần mười phút, cho đến khi Hứa Gia Mộc ướm dẫm mồ hôi chạy tới, khoác tay lên trên vai anh hỏi vì sao lại ngăn người thì anh mới thu hồi tầm mắt dời đi.

Có vài người, có một số việc, rõ ràng bị cố ý quên đi, thậm chí trong bốn tháng này, đầu óc anh cơ hồ chưa từng xuất hiện bất cứ chuyện gì liên quan đến cô, anh cứ tưởng mình đã hoàn toàn quên đi, lại chưa từng nghĩ tới chỉ cần cô vô ý có một cử động nhỏ là đã có thể khiến nhưng hồi ức mà anh đang cố cất rất trong tâm trí thức tỉnh toàn bộ.

Kiều An Hào chọn một hồi lâu cũng chỉ chọn được mỗi một món, sau đó đặt bút ở trên thực đơn, đẩy tới trước mặt Lục Cẩm Niên.

Động tác của cô khiến Lục Cẩm Niên giật mình quay trở về thực tại, ánh mắt hoảng hốt nhanh chóng bị thay thế bởi một lớp băng sương, gờ tay lên lật thực đơn, thấy cô chỉ check một món duy nhất liền nhíu mày một cái, không nói câu gì cầm bút lên, soạt soạt vài đường, sua đó đứng dậy, đem thực đơn đưa đến trước quầy lễ tân.

Lúc này đã qua giờ cơm tối, trong phòng ăn chỉ còn lại rất ít người nên rất nhanh món ăn liền đã được đưa lên hết.

Lúc này Kiều An Hào mới phát hiện, Lục Cẩm Niên cầm bút soạt soạt vài cái kia đã gọi tới bốn món mặn, một món canh, cộng thêm một đồ ngọt, toàn là những món cô thích.

Kiều An Hào nhớ lại lúc anh hẳn rời đi, để trợ lý viết bức thư điện tử, đáy lòng lại trở nên có có chút mềm yếu.

Lúc anh chọn mấy món này trên thực đơn, động tác ấy sao mà thuần thục, rõ ràng là đã làm rất nhiều lần mới có thể nhớ được cụ thể những món ăn này. Nói như vậy... lúc anh một mình bên Mỹ, có phải hay không thường xuyên đến nơi này, nhà hàng có những món ăn mà cô thích?

Đáy mắt Kiều An Hào bỗng nóng lên, cô cắn môi dưới, cúi đầu nhỏ giọng nói một câu: "Sorry baby". (đùa thôi, là "Xin lỗi")

Chương 628: Lục Cẩm Niên, em có thai (19)

Kiều An Hào đột nhiên nói câu “Thật xin lỗi” khiến Lục Cẩm Niên nghe có chút mơ hồ, chân mày giật giật, nhìn cô.

Kiều An Hào ngẩng đầu, nhìn đáy mắt Lục Cẩm Niên, bởi vì ngân ngấn nước mắt, nên mắt hơi sáng lên: “Lục Cẩm Niên, em thật sự không chịu nổi, lúc trước em hại anh thời gian dài như vậy, ngày đó còn nói như thế với anh...”

Kiều An Hào muốn nói mình trong văn phòng của Lục Cẩm Niên, đã vô tâm thốt ra những lời này.

Nhưng lọt vào tai anh, lại khiến anh nhớ đến đêm hôm đó, cô gửi tin nhắn cho anh.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên lo lắng, đột ngột giơ tay lên, đập bàn một cái, hơi thô bạo ngắt ngang lời cô: “Tôi đã nói với em nhiều lần rồi, không cần nói chuyện đó!” Kiều An Hào bị khí thế của anh làm cho sợ hãi, đầu ngón tay run run, vội vàng ngậm miệng, cúi đầu xuống.

Phản ứng của Lục Cẩm Niên hơi mãnh liệt, nhìn thấy phòng ăn có ít người, Kiều An Hào mang máng nghe được mọi người dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau, rốt cuộc tại sao cô cùng Lục Cẩm Niên lại thế này, tay của anh vô thức nắm lại thành nắm đấm, đầu càng cúi xuống.

Một cỗ cảm giác áp bức trên người Lục Cẩm Niên không ngừng lan ra, ngực anh phập phồng kịch liệt, Lục Cẩm Niên như vậy, khiến Kiều

An Hào sợ hãi, đột nhiên anh đứng lên, bỏ đi.

Tuy rằng đáy lòng có chút sợ hãi, nhưng cô vươn tay, nắm lấy cổ tay áo của Lục Cận Niên.

Anh nhận thấy hành động của cô, hơi nghiêng đầu, thấy cô nắm lấy vạt áo trắng tinh tế của mình, trong ngực cảm xúc thô bạo dần dần tan biến, qua chừng một phút, Lục Cận Niên thở ra một ngụm khí, vươn tay rút một đôi đũa, đưa tới trước mặt Kiều An Hào, giọng nói bình thản: “Ăn cơm đi.”

Kiều An Hào nâng mi mắt, lén lút quan sát anh, nhìn gương mặt tuấn tú không còn tư thế dọa người nữa, lúc này mới vươn tay nhận đũa, tay kia gắt gao nắm chặt vạt áo anh, thấp đầu, ngoan ngoãn ăn cơm.

Triệu Manh nói đúng... Lục Cận Niên không muốn nói chuyện trước kia cùng cô, nhưng cô có thể cảm giác được, đáy lòng anh có cô, cho nên chẳng lẽ, cô muốn ở một chỗ với anh, thật sự chỉ có cách như Triệu Manh nói sao?

Kiều An Hào dùng lực cầm đũa, vừa nhìn chén cơm, đáy mắt vừa liếc nhìn anh, thấy anh nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ, không biết nhìn cái gì.

Kiều An Hào nhìn xung quanh nhà ăn một vòng, thấy đồ lạnh ở cách đó không xa, cô cắn đũa, nói với Lục Cận Niên ở bên cạnh: “Em muốn uống nước chanh.”

Lục Cận Niên nhìn hình bóng Kiều An Hào chiếu trên kính cửa sổ một lúc lâu, nghe giọng nói của cô, anh quay lại nhìn chăm chăm cô, sau đó đứng lên, đi đến quầy đồ uống.

Kiều An Hào nhìn bóng lưng anh, thấy anh lấy ví tiền ra, rút ra tờ tiền

mới tỉnh, rồi đi vào, sau đó nhìn từng loại đồ uống bên trong, vì là nước chanh, nên cô âm thầm cắn môi, để đưa xuống, nhanh chóng lấy viên thuốc của Triệu Manh từ trong túi ra, đặt vào một chiếc ly không.

Chương 629: Lục Cẩm Niên, em có thai (20)

Đúng lúc này, Lục Cẩm Niên khom người xuống lấy ra một chai nước chanh, cầm lấy đồng tiền xu.

Kiều An Hảo nhét hộp thuốc vào trong túi, sau đó đặt tay lên chiếc ly không, chặn viên thuốc bên trong.

Lục Cẩm Niên mang lon nước trở về, ngồi xuống, mở lon nước, đưa về phía cô.

Kiều An Hảo nhận lon nước, đầu tiên rót vào ly nước có chứa viên thuốc kia, sau đó mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, cầm một ly không khác, rót vào một ly nữa.

Kiều An Hảo đặt ly nước chanh còn lại lên bàn, sau đó đưa ly nước có thuốc để trước mặt Lục Cẩm Niên, lông mi dài chớp chớp, nhìn chăm chăm vào anh, nũng nịu nói: “Đưa cho anh.”

Bình thường ngoại trừ uống cà phê hay trà, Lục Cẩm Niên chỉ uống nước lọc, cũng không uống những loại nước màu sắc sặc sỡ, cho nên liếc một cái, liền lắc đầu từ chối: “Tôi không uống.”

Có lẽ thấy mình từ chối quá dứt khoát. anh dừng một giây rồi nói tiếp một câu: “Em uống đi.”

Sau đó trong lòng anh liền nổi lên một tia âm thầm cười khổ, cho dù cô khiến anh tổn thương, nhưng anh không khống chế được bản thân, sau khi thấy cô ủy khuất, lại muốn đền bù cho cô.

Kiều An Hảo không nói gì, nhưng vẫn duy trì động tác nâng ly, đôi mắt trong suốt mở to, vô tội mà lại mê người nhìn anh.

Lục Cẩm Niên bị ánh mắt của cô nhìn như vậy nên không chống đỡ được, cuối cùng bất đắc dĩ vươn tay nhận lấy ly nước chanh.

Lúc này Kiều An Hảo mới cười tươi, vẻ mặt mềm mại, sau đó giơ ly còn lại, chạm cốc anh. Rồi đặt ngang đầu, uống một cách mạnh mẽ.

Lục Cẩm Niên bị nụ cười của cô làm cho thất thần, đợi vô buông ly nước xuống, cô nháy mắt, hỏi anh tại sao không uống, anh mới nhìn xuống rồi bung ly nước lên, uống một ngụm.

Rất ngọt, hơi ngán, mang theo vị chua, không phải hương vị anh thích, vừa định bỏ xuống lại nhìn thấy ánh mắt mong đợi từ cô, Lục Cẩm Niên chần chừ một giây, rồi uống không còn một giọt.

Kiều An Hảo nhìn anh uống sạch mới cầm đũa, tiếp tục ăn cơm, trong lòng hơi lo lắng.

Triệu Mạnh nói cho cô, muốn thuốc phát huy tác dụng phải chờ nửa tiếng, nói cách khác, hiện tại cô muốn nhanh chóng cùng Lục Cẩm Niên về khách sạn...

Kiều An Hảo vội vàng ăn hết cơm, đặt đũa xuống, nói với Lục Cẩm Niên không biết lúc nào đã nhìn lại ra cửa sổ: “Em no rồi.”

Lục Cẩm Niên nhanh chóng thu hồi tầm mắt, không nói gì, lấy ví tiền ra, đứng dậy đi tới bàn nhân viên tính tiền.

Đi ra khỏi nhà ăn, một chiếc xe emxi dừng bên đường, Kiều An Hảo cùng Lục Cẩm Niên lên xe, trở về khách sạn.

Lúc thang máy lên tầng hai, sắc mặt Lục Cảnh Niên hơi đỏ lên, hơi thở trở nên dồn dập, nhìn chăm chăm Kiều An Hào, trong cơ thể quay cuồng một cỗ khí áp đảo lấy anh.

Thang máy dừng trên tầng cao nhất, cửa vừa mở, Lục Cảnh Niên giống như muốn bỏ Kiều An Hào ở lại, nhanh chóng bước ra ngoài.

Kiều An Hào nhìn phản ứng của anh, đã mơ hồ nhận ra được thuốc đã bắt đầu phát tác, không cho Lục Cảnh Niên thoát, cô vội chạy theo, lúc Lục Cảnh Niên cầm chìa khóa phòng, vừa mở cửa, cô liền chạy lên, nhào vào trong lòng anh.

Chương 630: Đi đăng ký kết hôn [1]

Editor : Meitu

Trên người Kiều An Hào đặc biệt có mùi hương ngọt ngào, trong nháy mắt quét sạch hô hấp của Lục Cẩm Niên, anh còn sót lại một chút ý thức, thúc đẩy anh muốn kéo cô từ trong ngực ra, nhưng tay anh lại không thể.

Kiều An Hào trong ngực, ngược lại còn nhón chân lên, ngăn chặn môi của anh.

Răng môi giao tiếp mềm mại, hoàn toàn vỡ tung trong cơ thể của anh, lý trí trong phút chốc bị tiêu tan, trong đầu không còn bất kỳ suy nghĩ gì, chân cũng đã nâng lên, đá văng cửa, ôm Kiều An Hào, giẫm chân tại chỗ đi vào phòng, sau đó đá cửa, đặt cô trên cánh cửa, hôn sâu hơn.

Lục Cẩm Niên hôn, mãnh liệt mà lại thô bạo, hôn Kiều An Hào đến mức muốn ngất xỉu, thân thể mềm mại, trong nháy mắt không có sức.

Có thể là do thuốc, động tác của anh có chút gấp gáp, khẩn cấp cởi y phục của cô, bởi vì nút cài quá nhiều, cởi có chút khó khăn, anh trực tiếp dùng sức xé ra, khiến hàng nút rơi tứ tung, rơi trên mặt đất, phát ra liên tiếp tiếng vang thanh thúy.

Hai người còn chưa tới phòng ngủ, toàn bộ quần áo đã rơi ra, từ cửa phòng vẫn rơi đầy đến phòng khách, Lục Cẩm Niên thờ gập nặng nề,

đẩy ra cửa phòng ngủ, hung hăng đè Kiều An Hào trên giường, không thể chờ đợi vô vấn đề chính.

Lục Cẩm Niên đã lâu không làm, thêm tác dụng của thuốc, lại càng điên cuồng muốn, Kiều An Hào vốn tỉnh táo, nhưng bị sự lãnh đạo của anh, thật vất vả đợi đến lúc anh kết thúc, cô vừa định thở phào một cái, anh lại đột nhiên ôm cô đổi một tư thế, lần nữa trở lại.

Đến cuối cùng, Kiều An Hào cũng đếm không hết rốt cuộc Lục Cẩm Niên muốn bốn lần, hay năm lần, chẳng qua cô chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân mình muốn rã rời, không còn sức nữa.

Thật vất vả mới đến kết thúc, Kiều An Hào cũng lười phải nhúc nhích, cứ như vậy gối lên lồng ngực Lục Cẩm Niên mệt mỏi ngủ.

-bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Khi Lục Cẩm Niên...tỉnh lại, ngoài cửa sổ còn là một mảnh đen nhánh, anh vươn tay muốn tìm điện thoại di động, lại sờ thấy một mảnh mềm mại, khế cau mày, sau đó mượn ánh đèn ngoài cửa sổ, thấy Kiều An Hào vùi ở trong ngực của mình đang ngủ say, trong nháy mắt sững sốt, qua hồi lâu, mới hiểu được tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau đó ý thức được, mình có thể là bị Kiều An Hào hạ thuốc.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hào ngủ hồi lâu, mới đưa tay nhẹ nhàng kéo cô đặt ở một bên gối, sau đó vén chăn lên, xuống giường, đi vào phòng tắm.

Tắm xong, Lục Cẩm Niên khoác một món áo choàng tắm ra ngoài, nhìn Kiều An Hào còn đang ngủ say, kéo cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Trên sàn nhà phòng khách, khắp nơi tán loạn quần áo của hai người, Lục Cận Niên đứng một lát, cúi người, cầm quần áo từng cái từng cái nhặt lên, ném vào trong giỏ đựng đồ dơ trong phòng vệ sinh.

Ra ngoài, trước lấy điện thoại di động, liếc mắt nhìn thời gian, bốn giờ sáng.

Có thể tối hôm qua quá mức điên cuồng, Lục Cận Niên cảm giác được thân thể có chút mệt mỏi, anh pha một ly cà phê, bung tới ban công, ngồi ở trên ghế, thuận tay cầm bao thuốc lá trên bàn thủy tinh, rút một điếu thuốc đốt, nhìn chăm chăm cảnh đêm sáng đèn ngoài cửa, không nhanh không chậm hít một hơi.

Khói lượn lờ sau lưng, vè mặt Lục Cận Niên rất nhạt, ánh mắt cũng có chút mơ hồ, cả người thoạt nhìn rất gió êm sóng lặng, nhưng mà, chỉ có một mình anh rõ ràng nhất, lúc này đáy lòng của anh đã sớm như cuồng phong bão táp, âm ỉ dữ dội.

Chương 631: Đi đăng ký kết hôn [2]

Editor : Meitu

Đối với anh mà nói, cô chính là độc dược, biết rõ sẽ bị mất mạng, lại luôn khắc chế không được muốn tới gần.

Giống như bây giờ, rõ ràng bị cô làm tổn thương, thương tích đầy mình, thấy cô ủy khuất, rơi nước mắt, một đêm cùng nhau, anh cũng đã bắt đầu muốn rơi vào trầm luân.

Anh không thể không thừa nhận, bản lĩnh cô khá lớn luôn có thể dễ dàng nắm được tính mạng của anh, khiến tim anh dao động.

Anh vĩnh viễn cũng không hiểu được, trên cái thế giới này, tại sao lại tồn tại Kiều An Hào khiến cho anh không có nửa điểm phòng bị, tùy thời đều có thể bị hành động lơ đãng của cô, đảo điên thế giới của mình.

Lúc này anh rất tỉnh táo, minh mẫn để nhìn nhận suy nghĩ chân thật của mình.

Cho dù cô từng hoàn toàn chà đạp tôn nghiêm của anh, cho dù cô nói anh không xứng yêu cô, cô vì một người đàn ông khác không tha thứ cho anh, cô tàn nhẫn vô tình với anh, từng bước một đẩy ngã anh, đụng vào điểm máu chốt của anh, nhưng mà anh chưa bao giờ từ bỏ ý định, vẫn muốn cùng cô cùng một chỗ.

Anh hiểu được, anh vẫn luôn không có cách giữ lấy cô, cho nên lúc

trước, bị cô từ bỏ, mới một mình đi tới nơi tha hương.

Ngoài cửa sổ bóng đêm hoà thuận vui vẻ, ngọn đèn mê ly.

Lục Cẩm Niên lại hút một điếu lại một điếu, không ngừng nghỉ, trong lòng anh vẫn luôn không ngừng đấu tranh.

Bị tổn thương hoàn toàn cũng mất đi sự tự tin và dũng khí.

Lúc này cô có nhiều biểu hiện, thoạt nhìn rõ ràng muốn ở bên anh nhưng hết lần này tới lần khác lại không dám tiến đến phương diện kia.

Bởi vì anh sợ cảm giác rơi từ trên mây xuống địa ngục.

Anh không bao giờ muốn để bản thân mình...trải qua cảm giác sống không bằng chết nữa.

Không có ai biết, lúc trước anh từ bỏ cô, rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu tra tấn, cũng không ai biết, rốt cuộc anh dùng bao nhiêu ngày đêm không ngủ, mới có thể chết tâm từ bỏ.

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, hơi hơi rũ mi mắt, nhìn tay mình đeo đồng hồ đang kẹp điếu thuốc.

Tâm như tro tàn, tro tàn lại cháy.

Hai sự lựa chọn, anh lại không biết nên chọn hay bỏ.

Lục Cẩm Niên cứ lẳng lặng ở trên ban công ngồi một đêm, đến khi thành phố ngủ say trở nên náo nhiệt lúc mặt trời lên, anh mới có phản ứng, đứng lên, đi đến trước tủ quần áo, cầm một bộ quần áo thay, sau đó tìm ví tiền, đi ra khỏi khách sạn.

Ước chừng qua hơn một giờ, Lục Cẩm Niên mới quay lại, trong tay xách hai túi giấy, đặt ở phòng khách trên ghế sa lon, sau đó đến phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy Kiều An Hào còn ngủ say.

Tư thế ngủ của cô lung tung, chần bị đá hơn phân nửa xuống giường, lộ ra lưng và một cái chân thon dài của cô.

Lục Cẩm Niên nhìn trong chốc lát, đi lên cầm chăn, đắp lên người cô, thuận tiện chỉnh điều hòa mát một chút, anh nhìn cô hồi lâu, mới xoay người đi ra phòng ngủ.

Sau đó đi một mình đến trước cửa sổ phòng khách, hai tay nắm lại, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ không chớp mắt.

-bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Bốn tháng nay đây là giấc ngủ Kiều An Hào cảm thấy tốt nhất.

Vừa cảm giác ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, lúc mở mắt, đã là một giờ chiều.

Cô tùy tiện xoa đầu, đôi mắt buồn ngủ ngời dậy, có chút mờ mịt nhìn một vòng chung quanh, khi thấy bộ âu phục được treo, cô mới tỉnh táo lại.

Chương 632: Đi đăng ký kết hôn [3]

Tối hôm qua phát sinh chuyện gì, giống như bộ phim xẹt qua, trong đầu cô, từng hình ảnh cứ xẹt qua, sau đó Kiều An Hào liền nhìn quanh phòng ngủ, nhìn thấy không có Lục Cẩm Niên, bản năng nghĩ đến Lục Cẩm Niên chạy thoát lập tức nhảy xuống giường, sau đó hoàn toàn không nhận thấy mình chưa mặc gì cả, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên đứng sát cửa sổ phòng khách, nghe được tiếng mở cửa sau lưng, theo bản năng quay đầu, nhìn thấy Kiều An Hào trần như nhộng, anh cau mày, sau đó quay lưng, giọng nói cứng rắn nói: "Mặc xong quần áo, trở ra."

Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên nhắc như vậy, mới phát hiện mình chưa mặc gì, gương mặt trở nên đỏ bừng, trở về phòng ngủ, đóng cửa lại.

Kiều An Hào tắm rửa xong, bọc áo choàng ra, nhìn quần áo còn nguyên nhãn đặt chính tề bên giường.

Chắc là Lục Cẩm Niên tỉnh dậy sớm hơn đi mua giúp cô.

Kiều An Hào sấy tóc, tùy tiện cột lại, sau đó mặc quần áo, mới từ trong phòng ngủ đi ra.

Lục Cẩm Niên đã đặt thức ăn ngay ngắn trên bàn, nghe tiếng cửa phòng mở, hơi hơi ngẩng đầu nói: "Lại đây ăn chút đi."

Sau đó liền thuận thế ngồi ở trên ghế.

Kiều An Hào đi qua, quan sát vẻ mặt của Lục Cẩm Niên, phát hiện không có phần nộ hay dấu hiệu chất vấn, đáy lòng trở nên có chút kiên định, mới ngồi xuống.

Lục Cẩm Niên đưa cho Kiều An Hào một đôi đũa, ý bảo cô ăn cơm.

Kiều An Hào hoàn toàn yên tâm, lúc cúi đầu ăn, đáy lòng còn đang suy nghĩ, đề nghị của Triệu Manh rất đáng tin, Lục Cẩm Niên tức giận nhưng cũng cùng ăn.

Ngủ lâu như vậy Kiều An Hào, có chút đói bụng, hơn nữa tâm tình tốt, khẩu vị tốt, ăn cũng ngon miệng.

Lục Cẩm Niên ngồi một bên, chỉ động đũa một chút, rồi đặt xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn chằm chằm Kiều An Hào ăn.

Mãi cho đến khi Kiều An Hào ăn no, buông đũa, Lục Cẩm Niên mới giật mình, rút ra khăn tay, đưa cho Kiều An Hào, sau đó đứng dậy, đi trở về trước ghế salon phòng khách, như đang suy nghĩ gì đó, sau một lúc lâu, liền khom người cầm hộp thuốc trên bàn, đi đến một bên rót nước, cầm ly nước trở lại bàn ăn, đặt ly nước trước mặt Kiều An Hào, sau đó do dự đại khái mùi giây, cầm hộp thuốc trong tay đưa tới:“Uống cái này đi.”

Kiều An Hào đang cầm khăn ướt lau tay, trên mặt còn lộ một nụ cười nhàn nhạt, cô thấy Lục Cẩm Niên đưa tới một hộp thuốc trước mặt mình, còn ngẩng đầu, hỏi một câu:“Cái gì vậy?”

Lục Cẩm Niên không mở miệng.

Kiều An Hào mở to mắt, mới nhìn hộp thuốc trong tay anh, tiếp theo

huyết sắc mất hết, nắm chặt khăn tay, trên mặt vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, sau một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhìn Lục Cẩm Niên, đáy mắt mang theo vài phần khó hiểu:“Sao lại đưa tôi cái này?”

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm gương mặt cô trong chốc lát, đặt thuốc lên bàn, cũng không trả lời vấn đề của cô, mà lấy trong túi âu phục của mình, tấm vé máy bay, đặt bên cạnh hộp thuốc, bình tĩnh nói:“Uống thuốc đi, tôi đưa em ra sân bay.”

Chương 633: Đi đăng ký kết hôn [4]

Kiều An Hào nhìn trên vé máy bay ghi chữ Los Angeles bay về Bắc Kinh chữ, đầu óc hoàn toàn bối rối.

Không phải Triệu Manh nói chỉ cần ngủ với Lục Cẩm Niên, anh sẽ cùng cô ở chung một chỗ sao? Cho dù là anh trở mặt, không phải nói cô còn có thể dùng đứa bé áp chế anh sao?

Nhưng vì cái gì, con đường mà Triệu Manh chỉ, bị Lục Cẩm Niên lập tức lấp kín?

Cô không cần về nước, cô cũng không muốn uống thuốc tránh thai..... Rốt cuộc muốn cô làm như thế nào?

Ánh mắt Kiều An Hào trở nên có chút kích động, cô bất chợt đã nghĩ đến Triệu Manh nhắn tin trong QQ cho mình, nói nếu Lục Cẩm Niên còn khinh thường, liền tiếp tục ngủ, ngủ cho đến khi anh tha thứ cho cô.....

Kiều An Hào giống như bắt được phao cứu sinh, bất chợt đứng lên, ôm cổ Lục Cẩm Niên ngẩng đầu lên, ngăn chặn môi anh, thậm chí cô còn dùng tay, tìm được bên hông Lục Cẩm Niên, dùng sức sờ soạng.

Chỉ là tay cô, vừa sờ đi vào, liền bị Lục Cẩm Niên nắm lại, sau đó cả người chậm rãi bị đẩy ra, như muốn duy trì khoảng cách, anh còn lui từng bước, vẻ mặt muốn bao nhiêu lạnh nhạt có bấy nhiêu lạnh nhạt: “Chỉ còn 2 tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh, em tranh thủ uống thuốc, tôi xuống lầu giúp em trả phòng.”

Nói xong Lục Cảnh Niên liền buông tay Kiều An Hào ra, sửa sang lại quần áo xốc xếch bị Kiều An Hào sờ soạng, cất bước đi về hướng ngoài cửa.

Dáng vẻ dầy dụa bỏ thuốc, có thể sử dụng, Kiều An Hào đều dùng, nhưng vẫn như cũ không khiến Lục Cảnh Niên hồi tâm chuyển ý, trong nháy mắt cô cũng không rõ chính mình là tuyệt vọng hay là tức giận, bất chợt cầm hộp thuốc trên bàn, ném mạnh vào sau lưng Lục Cảnh Niên: “Muốn uống thì anh uống, dù sao tôi cũng không muốn uống!”

Lục Cảnh Niên bị cô ném bóng người khế lung lay, bước chân ngừng lại.

Kiều An Hào lại duỗi tay cầm vé máy bay, không nói hai lời xé nát thành mảnh nhỏ, dùng hết toàn lực ném về phía Lục Cảnh Niên, các mảnh vụn bay lả tả, cô cảm thấy còn chưa đủ, sai bước đến sau lưng Lục Cảnh Niên, nhặt lên hộp thuốc, dùng hết sức đổ ra, lấy tất cả viên thuốc, sau đó ném xuống đất, dùng sức giẫm, vừa giẫm, nước mắt cô tuôn rơi, khi giẫm thành bột màu trắng, cô mới bỏ qua, vẫn như cũ cảm thấy đáy lòng không đủ hết giận, sau đó chạy tới ghế salon, ôm từng cái gối, ném lên người Lục Cảnh Niên, đến khi không còn gì để ném, Kiều An Hào mới như mất hết sức lực, ngồi xổm xuống òa lên khóc, khóc khóc, cô tức giận ngẩng đầu, trên mặt còn ướt đẫm, trừng mắt nhìn Lục Cảnh Niên: “Lục Cảnh Niên, rốt cuộc anh muốn thế nào? Dù anh tức giận cũng có mức độ chứ?”

Lục Cảnh Niên bị Kiều An Hào một phen náo loạn, khiến đáy lòng có chút phiền muộn, suy nghĩ cả đêm vất vả ra quyết định, bắt đầu ẩn ẩn dao động, anh cau mày nhìn cô hồi lâu, sau đó bước chân đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống, vươn tay, xoa xoa nước mắt trên mặt cô, động tác rõ ràng rất ôn nhu, nhưng mà Kiều An Hào cảm giác được sự xa lánh.

Chương 634: Đi đăng ký kết hôn [5]

“Kiều Kiều, tôi không tức giận, tôi cũng không muốn tức giận.....” Lục Căn Niên mở miệng giọng nói cực kỳ bình tĩnh:“Lúc này anh chỉ muốn ích kỷ một chút cho bản thân.”

Nhiều năm như vậy, yêu em, cho tới bây giờ đều nghĩ cho em trước, rồi nghĩ đến mình.

Không biết bao nhiêu lần, bản thân đã rất đau đớn.

Trên thế giới này, chưa từng có ai đau lòng cho anh, anh chỉ muốn đau lòng vì bản thân mình 1 lần.

Không cho chính mình tại kia sao ngốc nhìn đến một tia hy vọng, liền như vậy phác đi lên, cuối cùng đổi lấy là một lần lại một lần tuyệt vọng.

“Ngày hôm qua ở trong thang máy, lời tôi nói với em một câu, cũng không phải nói lấy, đều là sự thật, tôi thật sự nghĩ chúng ta không nên gặp nhau.” Lục Căn Niên dừng một chút, như quyết tâm bình thường, lại nói:“Cho nên, Kiều Kiều, về Bắc Kinh đi, đừng ở đây lãng phí thời gian.”

Lục Căn Niên nói chuyện rất thân nhiên, khiến Kiều An Hảo biết không phải anh không tha thứ hay tức giận cô, mà là buông tay cô.

Sự thật này khiến cho đáy lòng Kiều An Hảo hoảng sợ:“Nhưng là, Lục Căn Niên, người là thích của ta a..... Người thích ta 13 năm

a.....”

Lời này của Kiều An Hào khiến Lục Cẩm Niên lập tức đã nghĩ đến lúc mình ở trong xe, nhận tin “Anh yêu em 13 năm”, rốt cuộc có bao nhiêu tuyệt vọng.

Một loại cảm giác chua xót không thể nói, bắt đầu lan tràn trong lòng, anh im lặng trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Đúng, đúng vậy, tôi yêu em 13 năm. Nhưng mà, Kiều Kiều, em biết không? Bây giờ anh đang học cách quên em.”

Toàn thân Kiều An Hào cứng ngắc, lòng của cô giống như bị ai bóp nát lấy, đau đến mức cả người bắt đầu run lên.

Lục Cẩm Niên đang nói cái gì?

Anh nói, anh cố gắng học cách quên cô?

Anh đi 4 tháng, cô vẫn cho là anh và cô có thể bắt đầu lại, lại không ngờ tới, là hoàn toàn chấm dứt.

Kiều An Hào như bị những lời này của Lục Cẩm Niên hoàn toàn tổn thương, ngẩn ngơ nhìn anh, rất lâu sau đó cũng chưa phản ứng.

Lục Cẩm Niên nhìn vẻ mặt Kiều An Hào như vậy, đáy lòng lại bắt đầu đau đớn, anh rũ mắt, thản nhiên nói một câu: “Anh xuống dưới lầu chờ em.”

Liền đứng lên, đi ra khỏi phòng khách sạn.

Đến khi cửa truyền đến tiếng vang ‘bộp’, Kiều An Hào mới tỉnh táo lại, đôi mắt cô không ngừng rơi nước mắt, từng giọt từng giọt thì nhau rơi xuống.

Lục Cẩm Niên nói anh đang cố gắng học cách quên cô..... Kiều An Hào cảm thấy cả việc thờ cúng khó khăn nữa.

Kiều An Hào không biết rốt cuộc làm thế nào mình ra khỏi phòng khách sạn của Lục Cẩm Niên, cô cũng không biết mình xuống lầu lên xe taxi mà Lục Cẩm Niên đón thế nào, cô càng không biết xe chạy bao lâu, trong đầu thủy chung vờn quanh là câu nói của Lục Cẩm Niên.

Cô nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ xe, phản chiếu sắc mặt của cô, từng điểm từng điểm mất đi huyết sắc, cuối cùng trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Lục Cẩm Niên ngồi ở bên cạnh cô, nghiêng đầu nhìn cửa sổ, trên mặt thủy chung không có vẻ mặt gì khác.

Xe đến sân bay, Lục Cẩm Niên trả tiền, dẫn đầu xuống xe, vòng qua xe, mở ra cửa khác, Kiều An Hào giống như máy móc, mờ mịt xuống xe.

Chương 635: Đi đăng ký kết hôn (6)

Lục Cẩm Niên đi ở phía trước, cô theo ở phía sau, một đường vào sân bay.

Vé máy bay đã bị cô xé mất, Lục Cẩm Niên một lần nữa phải đi mua cái mới, sau đó dẫn cô đi tới chỗ kiểm tra hải quan, nhét toàn bộ hộ chiếu cùng vé máy bay vào tay cô.

Kiều An Hào cảm giác được trong lòng bàn tay có nhiều đồ vật, mới ngây ngốc quay lại nhìn, ánh mắt nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, vẫn không phản ứng gì.

Lục Cẩm Niên lấy ra ví tiền trong túi, rút ra một xấp tiền, tiếp tục nhét vào trong tay Kiều An Hào, sau đó mở miệng nói: “Vào thôi.”

Kiều An Hào đứng tại chỗ không nhúc nhích, đáy mắt đen láy, không có ánh sáng, bình tĩnh nhìn anh như cũ.

Lục Cẩm Niên bị cô nhìn trong lòng khó chịu, anh anh giọng một cái, giọng nói hơi bực dọc: “Tạm biệt.”

Sau đó liền xoay người.

Anh ở tại chỗ đứng khoảng mười giây, rồi vô cùng kiên quyết bước đi.

Kiều Kiều, lúc này đây là tạm biệt thật, không bao giờ gặp lại, đến đây phải kết thúc, em tổn thương anh như vậy, anh vẫn yêu em như

vậy.

Tạm biệt?

Chân mày Kiều An Hào giật giật, cô cúi đầu, nhìn đến xấp tiền Lục Cẩn Niên đưa cho mình, lập tức đã nghĩ đến nhiều năm trước, ở nhà ga Hàng Châu, lúc cô bị mất ví tiền, anh cũng cho cô tiền như vậy, còn nhắc nhở, trở lại Bắc Kinh nhất định phải báo cho anh biết.

Nhưng là lúc này đây, anh lại nói tạm biệt với cô.

Là không bao giờ gặp nữa hay sao?

Cô mới không cần gặp lại anh!

Triệu Manh đã nói với cô, anh không để ý lúc trước cô lỡ hẹn, mà là để ý cô có thích anh không..... Anh cũng nói, anh không vui, mới để cô đi .

Đúng vậy, tại sao cô ngu như vậy? Ngốc như vậy chứ? Bởi vì một câu cố gắng quên cô của anh, liền khổ sở như vậy, tại sao không nói cho anh biết, cô thích anh?

Đi theo anh từ Bắc Kinh chạy đến Mỹ, thầm nghĩ một lần muốn giải thích, như thế nào liền quên nói cho anh biết, cô thương anh?

Đáy mắt Kiều An Hào lập tức dấy lên một chút hy vọng.

Có phải cô nói cho anh, anh sẽ không cố gắng quên cô chứ?

Anh yêu cô 13 năm, cô cũng yêu anh 13 năm.

Kéo dài qua toàn bộ tuổi trẻ, tại sao có thể rơi vào kết cục như thế?

Mặc kệ kết cục cuối cùng như thế nào, cô luôn muốn cố gắng thể hiện, không phải sao?

Kiều An Hảo nghĩ đến đây, liền hướng về phía Lục Cẩm Niên mà đuổi theo.

Trong sân bay người nhiều như vậy, Kiều An Hảo chạy vội vàng, đụng vào vài người, cô đều cố gắng nói một câu “Thực xin lỗi”, rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Kiều An Hảo vẫn chạy vội tới tới cửa, không nhìn thấy bóng dáng của Lục Cẩm Niên, cô kích động dừng lại bước chân, nhìn quanh một vòng, cuối cùng nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng ở cách đó không xa, gần thùng rác, cúi đầu xuống, đang hút từng ngụm thuốc.

Lục Cẩm Niên như vậy, quanh người đầy khói thuốc, Kiều An Hảo nhìn thấy, đáy lòng đau đớn, cô không cần suy nghĩ chạy tới.

Lục Cẩm Niên dường như đã nhận ra điều gì, quay đầu, thấy cô chạy tới, anh nhíu mày, tắt điếu thuốc trong tay, ném vào trong thùng rác, sau đó anh liền cảm giác được cô bổ nhào vào sau lưng anh, ôm thắt lưng anh thật chặt.

Lục Cẩm Niên toàn thân cứng đờ, không kịp phản ứng, liền nghe được phía sau truyền đến một giọng nói rất đáng thương: “Lục Cẩm Niên, nếu em nói em thích anh, anh còn muốn không cần em sao?”

Chương 636: Đi đăng ký kết hôn [7]

Lục Cẩm Niên toàn thân cứng đờ, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được phía sau truyền đến một giọng nói đáng thương: “Lục Cẩm Niên, nếu em nói em thích anh, anh còn muốn không cần em sao?”

Sân bay nhiều người, có thể ảnh hưởng đến giọng nói của cô, nhưng vẫn vững vàng truyền vào trong emi của anh.

Nếu em nói em thích anh, anh còn muốn không cần em sao?

Những lời này ở trong đầu Lục Cẩm Niên, lặp lại quanh quẩn rất nhiều rất nhiều lần, cuối cùng cũng chỉ còn lại bốn chữ: Em thích anh.

Kiều An Hào nói, cô thích anh.

Lục Cẩm Niên cảm thấy nhất định mình xuất hiện ảo giác cùng dự đoán.

Tại sao Kiều An Hào có thể sẽ thích anh? Nếu như thích, tại sao anh đợi cô lâu như vậy, trở về phá vỡ thế giới của anh, gửi cho anh tin nhắn như tro tàn.

Nhất định là anh quá yêu cô, cho nên mới mơ giữa ban ngày như vậy.

Kiều An Hào đợi thật lâu, đều không có được câu trả lời của Lục Cẩm Niên, bởi vì không biết anh nghĩ gì, cho nên cô bắt đầu trở nên lo

lặng, cô ôm thắt lưng anh, tay nhịn không được tăng thêm lực, giọng nói phát ra run rẩy như khóc: “Lục Cẩm Niên, anh cũng không cần cố gắng quên em, cũng không thể tiếp tục thích em, cũng không thể đuổi em về nước, cũng không thể ở cùng với em.....”

Kiều An Hào liên tiếp nói rất nhiều “Cũng không thể”, nhưng Lục Cẩm Niên đưa lưng về phía cô vẫn thủy chung không có phản ứng gì, nói xong lời cuối cùng, cô đã khóc không thành tiếng, cuối cùng chỉ có thể nghẹn ngào, lặp lại: “Lục Cẩm Niên, em thích anh, thật sự thích anh, chúng em có thể bên nhau được không? Được không? Được không?”

Cô một câu rồi một câu “Được không”, hỏi Lục Cẩm Niên mà trong lòng run sợ.

Anh yên lặng, dùng sức nhéo đầu mình, cảm giác được đau đến thấu xương, mới ý thức được, mình thật không phải là đang nằm mơ.

Anh yêu cô 13 năm, bây giờ cô đã nói thích anh.

Tối hôm qua, bị cô hạ thuốc, cùng cô đã xảy ra quan hệ, lúc đó anh cũng rất muốn cùng cô tiếp tục dây dưa không dứt, lại sợ cuối cùng đổi lấy kết cục không tốt, cho nên ngồi suốt một đêm, anh quyết định buông tay, làm cho hai người trở thành người lạ, làm cho anh tiếp tục duy trì bình tĩnh như bây giờ.

Nhưng hiện tại, cô nói yêu anh.

Anh cảm thấy vốn mình đã không mạnh mẽ, bây giờ thì hoàn toàn không có khí phách rồi.

Thậm chí, anh vậy mà bởi vì lời nói của cô, đáy lòng nổi lên hạnh phúc không kìm nén được.

Lục Cẩm Niên, rốt cuộc muốn hay không để cho cô cùng anh, trong tương lai có một cơ hội?

Lục Cẩm Niên trầm mặc, làm cho Kiều An Hào tâm từng điểm từng điểm bị xé mở, lỗ hổng càng tê càng lớn, đáy lòng càng ngày càng khủng hoảng.

Mãi đến lúc Lục Cẩm Niên nâng tay lên, gỡ tay cô ra, lồng ngực Kiều An Hào tràn đầy sợ hãi, Lục Cẩm Niên chậm rãi xoay người, không mở miệng nói gì, cô liền lập tức đứng lên, bổ nhào vào trong ngực của anh, giống như bạch tuộc, dùng cánh tay cùng chân hung hăng bao lấy thân thể anh.

Lục Cẩm Niên bị Kiều An Hào làm vậy nên lùi về sau hai bước, mới đứng vững thân thể, anh còn không kịp mở miệng, Kiều An Hào đã giương nanh múa vuốt ôm anh “Oa” cô lập tức khóc rống lên: “Em không cần về nước, em không cần về nước!”

Chương 637: Đi đăng ký kết hôn (8)

Editor: Xiu Xiu

Âm thanh kêu gào của Kiều An Hảo khá lớn, khiến chung quanh không ít người đi qua ghé mắt vào quan sát.

“Lục Cẩm Niên, cuối cùng là anh muốn như thế nào? Em đã xin lỗi anh, em cũng nói cho anh biết lý do vì sao không thể đi gặp anh, anh nói với em những lời khó nghe như thế em cũng không để bụng, anh ngủ với em, xong rồi lại đưa thuốc tránh thai cho em uống, lại còn đuổi em đi.”

Tuy nhiên, đa số ở sân bay đều là người nước ngoài, không thể nghe hiểu được tiếng Trung Quốc, nhưng bốn chữ “anh ngủ với em” mà cô thốt ra, vẫn khiến lông mày của Lục Cẩm Niên nhíu lại thật chặt, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên một tầng đỏ sậm.

Anh theo bản năng giơ tay lên, muốn kéo cô xuống, che miệng của cô lại, khiến cô bình tĩnh một chút, nhưng là hành động như vậy, lại khiến cô nghĩ là anh muốn kéo cô xuống để vớt cô quay lại sân bay, Kiều An Hảo dùng thêm nhiều sức ôm lấy cổ anh, không còn chút hình tượng nào hắng giọng, vừa khóc vừa nói lớn hơn nữa: “Lục Cẩm Niên, anh là tên khốn khiếp, em nói em không muốn về nước, vì sao anh vẫn muốn đưa em về nước?”

“Lục Cẩm Niên, làm gì có ai như anh, ăn sạch sành sanh người khác rồi còn không chịu nhận trách nhiệm”.

“Lục Cẩm Niên, anh không muốn em, tại sao tối qua còn ngủ với em, trong bụng em đã có tiểu bảo bảo, em không muốn đi, không muốn đi...”

“Oa...” Kiều An Hào mở miệng nói rất lớn, kêu hô vang dội vô cùng, sau đó tiếng khóc càng đinh tai nhức óc hơn.

Chung quanh đã có không ít người vây quanh nhìn, lấy di động ra bắt đầu chụp ảnh.

Lần đầu tiên trong đời Lục Cẩm Niên cảm thấy mất mặt như vậy, anh theo bản năng quay mặt tránh khỏi mấy góc quay, sau đó nhìn Kiều An Hào đang rầm rầm chảy nước mắt, đành phải quay đầu lại, chặn mặt cô: “Kiều Kiều, bình tĩnh một chút được không, trước hết đừng có kêu gào nữa, chúng ta tìm một chỗ vắng người bàn lại, có được không?”

“Không được, em không cần tìm chỗ nào cả, em phải ở chỗ này, em không cần bảo bảo trong bụng không có ba...”

Lục Cẩm Niên bị dáng vẻ vô lại của Kiều An Hào làm cho hoàn toàn không biết nói gì, anh bất đắc dĩ mở miệng nói: “Kiều Kiều, mới một đêm, không ó khả năng mang thai...”

“Em có, em liền có rồi! Anh cũng không phải em, anh làm sao mà biết được em không có!” Kiều An Hào cũng không để anh nói hết lời, liền vội vàng ngắt lời anh, bởi vì theo ý của anh nói, người cô lại càng khóc lợi hại hơn: “Lục Cẩm Niên, em cho anh hai lựa chọn, hoặc là anh cùng với em, hai là em cùng với anh!”

Lục Cẩm Niên hoàn toàn cảm thấy hiện tại mình và Kiều An Hào cho dù có nói chuyện cũng không có được một kết quả nào, người vây quanh xem ngày càng nhiều, toàn bộ đều đang chỉ chỉ trỏ trỏ hai

người, bàn tán không dứt, tiếp tục như vậy, khẳng định sẽ bị người khác chụp ảnh đưa lên trang nhất, đến lúc đó không biết còn bao nhiêu sóng to gió lớn nữa.

Lục Cẩm Niên nghĩ ngợi, trực tiếp giơ tay lên kéo người Kiều An Hào, sau đó khiêng lên vai, sai bước đi ra khỏi cửa.

Kiều An Hào dứt quãng khóc mãi không dứt, miệng vẫn lải nhải hô mấy chữ “không muốn về nước”.

Lục Cẩm Niên vẫn khiêng cô trên vai, đến mặt sau của sân bay không có ai, mới đặt cô xuống, để tránh cho cô tiếp tục thêm kích động, anh liền đánh đòn phủ đầu, vươn tay ấn chặt bả vai của cô, để cô cố định một chỗ không thể động đậy, nhìn chăm chăm mắt cô, mang theo sự nghiêm túc vô cùng: “Kiều Kiều, tôi chỉ hỏi em một câu, nếu em trả lời hợp ý tôi, tôi sẽ cùng với em.”

Chương 638: Đi đăng ký kết hôn (9)

“Chỉ cần em trả lời khiến tôi hài lòng, tôi có thể không so đo cái gì nữa, bất kể em có từng không đến gặp tôi, cũng bất kể em...” Lúc Lục Cẩm Niên nói đến đây, liền tạm dừng một lát, nghĩ đến một đêm kia, chính mình nhìn thấy mấy tin nhắn của cô, ánh mắt liền trở nên âm ảm, thế nhưng cũng rất vui vẻ, liền tiếp tục vững vàng nói: “Từng nói với tôi những gì, tôi đều có thể không so đo.”

Nhìn thấy hi vọng, Kiều An Hào ngừng khóc, nước mắt lưng tròng nhìn Lục Cẩm Niên nói: “Anh nói đi.”

Sau khi nói xong, bởi vì khóc quá lâu, lại còn khịt khịt mũi, bộ dáng vô cùng oan ức tội nghiệp.

“Kiều Kiều...” Lục Cẩm Niên im lặng thật lâu, sau đó mới mở miệng, anh nhìn vào trong mắt cô, mang theo một sự đau thương: “Cho tôi một lý do.”

Cả người Kiều An Hào nổi lên một tầng nghi ngờ, há hốc to mồm, không hề phát ra âm thanh, liền nghe được giọng nói đầy áp lực của Lục Cẩm Niên truyền đến: “Cho tôi một lý do thuyết phục có thể khiến tôi tin tưởng là em thật sự yêu tôi.”

Cho dù cô có nói “Em yêu anh” bao nhiêu lần nhiều như vậy, cho dù cô càn quấy anh nhiều ngày như vậy, cho dù cô không để ý đến hình tượng của bản thân vừa khóc vừa nháo kêu gào không muốn rời đi... Cho dù có nhiều cho dù như vậy, để anh biết là cô đang đòi muốn cùng với anh, nhưng là... anh vẫn cần một lý do.

Một câu “Anh xứng sao”, đúng là vẫn còn khiến anh mất đi tất cả tự tin và dũng khí.

Hỏi xong những lời này, rốt cuộc Lục Cận niên không có thêm bất kỳ hành động nào nữa, chỉ là nhìn không rời mắt khỏi cô.

Cho anh một lý do, để cho anh tin tưởng là cô thật sự yêu anh?

Trên mặt Kiều An Hào vẫn còn để lại vài giọt lệ nhỏ, nhưng lại vô cùng nghiêm túc, lông mày hơi nhíu lại, như thật sự muốn suy nghĩ xem làm cách nào để thuyết phục được anh.

Trong một góc sáng sủa không có bóng người, vô cùng yên tĩnh.

Thi thoảng chỉ có tiếng ầm ầm của máy bay truyền đến.

Qua tầm hai phút, nhưng là Lục Cận Niên lại cảm thấy như anh vừa trải qua một thế kỷ, sức lực của ngón tay đặt trên vai Kiều An Hào dần dần giảm đi, ngay lúc anh chuẩn bị đưa tay xuống, cô gái im lặng nãy giờ lại đột nhiên mở miệng: “Lục Cận Niên...”

Bởi vì vừa khóc, đôi mắt đen láy đặc biệt sáng ngời, chóp mũi vẫn hồng hồng, tóc cũng có chút lộn xộn, xem ra không hề thực nữ tý nào, nhưng cảm xúc trên mặt cô, lại khiến anh thấy được sự nghiêm túc vô cùng: “Chúng ta kết hôn đi.”

Nếu anh phải nhận được một lý do, mới tin tưởng được là cô yêu anh, cô suy nghĩ rất lâu như thế, đều nghĩ không ra được một lý do nào tốt hơn việc lựa chọn kết hôn.

“Trước kia anh có nói qua, nếu em không gả đi được, anh sẽ cưới em, vậy thì bây giờ anh lấy em đi, em đưa cả cuộc đời cho anh, lý do

này có đủ không?”

Lục Cẩm Niên giống như người bị điểm huyết, cảm xúc không hề có bất kỳ thay đổi gì, chỉ bình tĩnh nhìn Kiều An Hào.

Lại là một đoạn thời gian yên lặng rất lâu.

Lục Cẩm Niên không có phản ứng gì, khiến trong thâm tâm của cô lại bắt đầu trở nên bất an, anh vẫn không hài lòng với lý do này của cô, vẫn không chịu đến với cô sao?

Kiều An Hào lại đợi thêm một lúc, nhìn thấy dáng vẻ của Lục Cẩm Niên lúc này, hốc mắt lại đỏ lên, gấp gáp mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên, nếu anh cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, em có thể nói thêm được không, trong bụng em còn có bảo bảo, chẳng lẽ bảo bảo của anh cũng không được sao?”

Chương 639: Đi đăng ký kết hôn (10)

Lục Cận Niên bị câu nói “Chúng ta kết hôn đi” của Kiều An Hào va chạm khiến đầu óc rối loạn, sau lúc nghe Kiều An Hào nói, bất chợt khóe môi co rút lại, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên không biết làm sao.

"Lục Cận Niên, chúng ta không thể để cho bảo bảo sinh ra không có ba ba, có đúng không..."

"Kiều Kiều..." Lục Cận Niên bất chợt lên tiếng cắt đứt Kiều An Hào đang cố gắng thuyết phục mình.

Kiều An Hào im lặng, nhìn Lục Cận Niên, vẻ mặt có chút khẩn trương: "Hả."

"Em vừa nói gì?"

"Bảo Bảo..."

"Không phải là câu này, câu trước."

"Cả đời..."

"Câu trước nữa. "

"Không ai thèm lấy em..."

"Cũng không đúng, trước nữa."

Kiều An Hào nhăn trán, nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Chúng ta kết hôn đi?"

Kiều An Hào vừa muốn tiếp tục hỏi một chút "Không phải câu này sao", Lục Cẩm Niên giơ tay lên, vén tóc cô sau tai, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp mà lại chắc chắn nói: "Được. "

Trong nháy mắt Kiều An Hào kinh ngạc.

Ngón tay Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng cọ bên tai cô: "Là lý do này, chúng ta kết hôn. "

Dừng lại, Lục Cẩm Niên giống như đã ra quyết định, tay đặt bên tai Kiều An Hào trượt xuống, sau đó nắm tay của cô: "Bây giờ chúng ta về nước kết hôn."

Lục Cẩm Niên liền kéo Kiều An Hào đi về phía sân bay, một đường kéo cô đi tới trước chiếc taxi, chặn một chiếc taxi, trở về khách sạn, anh trở lại phòng của mình, bỏ đồ vào trong vali, sau đó vừa cầm điện thoại di

động gọi điện thoại vừa đặt vé, lại kéo tay Kiều An Hào xuống lầu, làm thủ tục trả phòng, tính tiền, đón xe taxi, lần nữa quay lại sân bay.

Lục Cẩm Niên đặt chuyến bay cùng chuyến với Kiều An Hào, thứ một hồi dây dưa, đợi đến bọn họ, thời gian cất cánh chỉ còn lại không tới nửa tiếng, hai người vội vã qua hải quan, kiểm tra, rồi lên máy bay.

Hai người vừa ngồi xuống, thắt dây an toàn, khoang cửa máy bay đóng lại, vang lên tiếng hướng dẫn các thủ tục an toàn.

Kiều An Hào vừa khóc lại náo loạn lâu như vậy, thật sự rất mệt mỏi,

lúc máy bay cất cánh, liền nhắm mắt lại ngủ.

Bên trong máy bay nhiệt độ hơi thấp, Lục Cẩm Niên xin tiếp viên hàng không một cái chăn, đắp ở trên người của cô, sau đó thấy trên mặt cô ướt đẫm nước mắt.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm mấy giây, liền rút khăn giấy ướt ra, động tác nhẹ nhàng lau khô, sau đó lại nhìn chăm chăm cô ngủ hồi lâu, sau đó tầm mắt rơi vào cảnh mây trắng trời xanh ngoài cửa sổ.

Chúng ta kết hôn đi.

Không thể không thừa nhận, lúc cô nói ra câu này, quả thật anh bị hoảng sợ.

Lấy họ của anh, thêm tên của em.

Trên thế giới này, không có bất cứ lý do nào đủ sức thuyết phục bằng lý do cô muốn gả cho anh.

Tên của cô viết trong hộ khẩu của anh, từ đó về sau, anh có một gia đình, anh không còn cô đơn nữa, cô gái anh yêu nhiều năm rốt cuộc trở thành vợ của anh... Điều kiện hấp dẫn cỡ nào, trong nháy mắt, đầu óc anh cuồn cuộn nhiều lý do, lại không tìm được bất kỳ lý do để từ chối.

Không thể không thừa nhận, anh kiên trì lâu như vậy muốn buông tay cô, lại bị thuyết phục... Cho dù chính cô đã từng khiến anh tổn thương và tuyệt vọng như vậy, nhưng khi cô nói ra lý do kết hôn, lại còn chân thành tha thiết như vậy, khiến anh xúc động.

Chương 640: Đi đăng ký kết hôn (11)

Cam kết vững bền nhất của một người đàn ông đối với một người phụ nữ là hôn nhân cũng như người phụ nữ dành sự tin tưởng lớn nhất cho người đàn ông cũng là hôn nhân.

Đối với bất kỳ ai trên thế giới này mà nói, hôn nhân chính là thứ đáng giá nhất.

Mà cô lại bằng lòng dùng hôn nhân để nói cho anh biết, cô thích anh.

Nếu, cô cũng bằng lòng giao cả đời này cho anh, như vậy, anh cũng sẽ bất chấp gian nguy một lần.

Nghĩ tới đây, đáy mắt Lục Cận Niên hiện lên một tia vài phần đau thương.

Cuối cùng, anh vẫn bại bởi cô.

Lại lần nữa cô chạm vào ranh giới cuối cùng của anh, mãi mãi anh không thể thay đổi được lại nhượng bộ ranh giới cuối cùng vì cô..

Nhưng mà trách được ai chứ?

Ai bảo cả đời của anh trừ cô ra cũng không thể yêu người khác.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Bắc Kinh, là ba giờ chiều.

Mùa đông ở Bắc Kinh gió lớn, mặc dù mặt trời cực kỳ rực rỡ, nhưng

vẫn lạnh lẽo như cũ khiến người ta run rẩy.

Lúc đầu Lục Cẩm Niên rời đi là ngồi xe taxi đến sân bay nên không có xe, hai người xếp hàng đợi một chiếc xe taxi.

Vừa lên xe, tài xế liền hỏi: "Hai vị đi đâu?"

Lục Cẩm Niên không hề nghĩ ngợi nhàn nhạt mở miệng nói: "Cục dân chính."

"Được." Tài xế là người Bắc kinh, chất giọng Bắc Kinh, trả lời xong, liền khởi động xe.

Lái đi không bao xa, Kiều An Hào ngồi bên cạnh Lục Cẩm Niên lại lên tiếng nói: "Tài xế đến tiểu khu."

"Ặc? Không phải là cục dân chính sao?" Tài xế nghi ngờ hỏi ngược một câu.

Sắc mặt Lục Cẩm Niên trong nháy mắt u ám.

Kiều An Hào vội vàng giải thích: "Tôi không mang hộ khẩu."

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên thay đổi tốt hơn rất nhiều, không để ý đến Kiều An Hào, chẳng qua là nói với tài xế: "Nghe cô ấy."

Chưa đến 15/1, người ở thành phố rất ít, đi một đường cũng không kẹt xe, chỉ nửa tiếng, đã tới nay tiểu khu.

Lục Cẩm Niên thanh toán tiền xe, hai người đi thang máy vào trong nhà trọ của Kiều An Hào.

Kiều An Hào mở cửa, ngay cả giày cũng không đổi, trực tiếp chạy

vào phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên tùy tiện ném vali vào bên cạnh tủ giày, quan sát chỗ ở của Kiều An Hào, thấy trên bàn ăn không có dọn dẹp hộp thức ăn bên ngoài, trên ghế sa lon ném tạp chí và áo lót, không nhìn được cau mày, bản năng cất bước đi tới, giúp cô dọn dẹp lại, kết quả là thấy trên khay trà đặt một bao thuốc lá, phía dưới đè một tờ giấy.

Lục Cẩm Niên dừng lại nhìn, qua một lúc lâu, anh mới vươn tay, cầm lên hộp thuốc lá và tờ giấy kia.

Anh mở ra tờ giấy kia, chữ viết quen thuộc lời nói quen thuộc, nhanh chóng đập vào tầm mắt của anh.

Thì ra là, búp bê bằng sứ, đã bị cô làm vỡ.

Sau một lúc lâu, Lục Cẩm Niên lại mở ra bao thuốc lá, đếm, có mười tám điếu thuốc, quả nhiên là hộp thuốc anh đã từng để lại đoàn phim « thần kiếm » .

Đó là trong 4 tháng anh rời đi, trừ mùa xuân ở nước ngoài, một lần duy nhất trở về nước.

Lúc ấy anh trở lại, là bởi vì ngày giỗ của mẹ, thật ra thì không muốn đi nhìn cô, nhưng sau đó vẫn đặt vé, đi Giang Tây.

Một đêm đó, bản thân anh lập tức rời đi, sau đó nghe tiếng kêu cứu mạng của cô truyền đến.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Lục Cẩm Niên vội vàng đặt giấy và bao thuốc lá trở lại chỗ cũ, xoay người, liền thấy Kiều An Hào cầm hộ khẩu, từ trong phòng ngủ chạy ra.

Chương 641: Đi đăng ký kết hôn (12)

"Đi thôi." Giọng nói Kiều An Hảo mềm mại nói một câu, đợi lúc Lục Cẩm Niên đi tới trước cửa, mới bước đi phía sau anh.

Lúc đi ra cửa, Kiều An Hảo nhớ ra gì đó, đột nhiên lại lên tiếng:
"Khoan đã!"

Lục Cẩm Niên sợ Kiều An Hảo muốn đổi ý, toàn thân run lên bần bật, bước chân dừng lại, sắc mặt có chút hung ác quay đầu, lại thấy Kiều An Hảo chạy đến cái tủ, kéo ra ngăn kéo lật hồi lâu, cầm một cái chìa khóa xe,

sau đó chạy nhanh về cửa, ngược đầu, nở nụ cười như hoa nhìn anh nói: "Đi thôi."

Thì ra là cô đi lấy chìa khóa xe... Lục Cẩm Niên thầm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu, dẫn đầu ra khỏi nhà.

Hai người đi thang máy xuống bãi đậu xe, Kiều An Hảo cầm chìa khóa xe ấn mở khóa chiếc xe Audi màu đỏ, khóa xe mở ra, sau đó liền giao cho chìa khóa xe cho Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên hiểu ý của cô, nhận lấy chìa khóa, kéo ra cửa xe ngồi xuống.

Khoảng 4strong0, xe vững vàng dừng ở cửa chính cục dân chính.

Lục Cẩm Niên mới vừa tắt động cơ, Kiều An Hảo liền mở nịt an toàn, vươn tay đẩy cửa xe, một bộ chuẩn bị xuống xe.

Lục Cẩm Niên ngồi ở chỗ ghế lái không động, ngược lại lên tiếng gọi lại Kiều An Hào: "Kiều Kiều."

Kiều An Hào buồn bực quay đầu, nhìn ánh mắt của anh, đen nhánh, hiện một tia nghi ngờ, nhẹ "Hả?" một tiếng.

Tiền thức nói cho Lục Cẩm Niên, không muốn làm điều thừa hỏi thăm Kiều An Hào, trực tiếp kéo cô đi vào, kiểm tra sức khoẻ, chụp hình, đăng ký, sau đó cô chính là vợ hợp pháp của anh.

Nhưng mà, anh dừng lại một lát, còn mở miệng, hỏi: "Kiều Kiều, em xác định muốn kết hôn với anh sao?"

Không biết có phải do tương phùng, bị Lục Cẩm Niên bỏ lại và ném đi quá nhiều, Kiều An Hào vừa nghe đến câu hỏi, trong lòng không khỏi có chút khủng hoảng, theo bản năng liền vươn tay, kéo ống tay áo: "Lục Cẩm Niên, anh sẽ không muốn đổi ý chứ?"

Thật xin lỗi anh khiến cô như vậy, nhưng sự bất an của cô lại khiến anh không yên lòng.

Lục Cẩm Niên vươn tay mở dây an toàn, ngữ điệu nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Kiều An Hào không lên tiếng, gật đầu, xuống xe trước, sau đó đi vòng qua cửa xe bên này, đợi đến khi Lục Cẩm Niên vừa xuống xe, liền chủ động nắm tay của anh, giống như sợ anh chạy mất.

Lục Cẩm Niên cúi đầu, nhìn Kiều An Hào nắm tay của mình, gương mặt trở nên mềm nhũn mấy phần, trở tay trở về nắm tay của cô, đóng cửa xe, kéo cô đi vào cửa của cục dân chính.

Đi lên bậc thang, đi tới cửa cục dân chính, Lục Cẩm Niên lại lên tiếng:

"Vào cửa rồi, em cũng không được đổi ý."

Kiều An Hào "Ừ" một tiếng, vẻ mặt rất chắc chắn nói: "Đi thôi."

Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ không động, lần thứ hai lại mở miệng: "Còn nữa, anh sẽ không đồng ý ly hôn."

Kiều An Hào giống như con gà con mổ từng cái, dùng cằm chỉ chỉ bên trong cục dân chính, lại thúc giục: "Đi nha."

Lục Cẩm Niên vẫn không động, lần thứ ba lại mở miệng: "Em xác định đã nghĩ thông?"

Kiều An Hào bị thái độ giày vò của Lục Cẩm Niên, chọc cho lại bất an, đã đến cửa cục dân chính, chẳng lẽ anh muốn lâm trận bỏ chạy!

Lần này Kiều An Hào không lên tiếng, trực tiếp ôm cánh tay Lục Cẩm Niên dùng hết sức lực, cứng rắn kéo anh vào trong đại sảnh cục dân chính.

Chương 642: Đi đăng ký kết hôn (13)

Trong đại sảnh có nhân viên làm việc tiếp đón, trước hỏi thăm bọn họ làm thủ tục kết hôn hay ly hôn, sau đó cho bọn họ hai bản khai.

Kiều An Hào kéo Lục Cẩm Niên ngồi trước bàn phục vụ, không chút do dự liền cầm bút, bắt đầu điền thông tin, đến khi điền xong, mới phát hiện Lục Cẩm Niên ngồi ở một bên, ngay cả bút cũng còn chưa cầm lên.

Kiều An Hào vội vàng đưa bút của mình tới trước mặt Lục Cẩm Niên, thấy anh không có ý nhận, sau đó liền nhét bút vào trong tay của anh, nóng nảy như đốt thúc giục: "Nhanh điền thông tin đi."

Lục Cẩm Niên trước nhìn Kiều An Hào, sau đó tầm mắt liền rơi xuống bản khai cô đã ghi, tầm mắt có chút sợ run.

Thì ra là, cô thật sự muốn kết hôn với mình... Như vậy, có phải chứng minh cô thích anh không?

Lục Cẩm Niên ngần ra, để cho Kiều An Hào cũng bất ổn, đôi mắt cô liên tục đảo quanh, liền rút bút trong tay Lục Cẩm Niên, sau đó cầm bản khai trước mặt anh, mới vừa hạ bút viết ba chữ "Lục Cẩm Niên" này, nhân viên làm việc đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở: "Thật xin lỗi, cô ơi, bản khai thông tin phải do người đó tự điền."

Nhưng mà Lục Cẩm Niên không điền... Kiều An Hào cắn cắn cây viết, nghiêm túc nói với nhân viên: "Nhưng anh ấy không viết thì làm sao đây!"

"..." Nhân viên làm việc im lặng một chút, trực tiếp quay đầu, nhìn Lục Cẩm Niên mở miệng hỏi thăm: "Anh à, xin hỏi anh tự nguyện kết hôn sao?"

"Đúng." Kiều An Hào cũng không chờ Lục Cẩm Niên nói chuyện, liền giành trước một bước chắc chắn khẳng định trả lời.

"..." Nhân viên làm việc im lặng một hồi, lần nữa cầm bản khai mới, đặt ở trước mặt Lục Cẩm Niên: "Anh à, nếu anh đồng ý kết hôn thì phiền anh điền thông tin vào."

Kiều An Hào nhíu chặt mi, cúi đầu tội nghiệp nhìn tờ giấy mình điền ba chữ "Lục Cẩm Niên", ý là trở thành phế thải sao?

Sau đó liền mang theo vài phần bất an, thấp thỏm nhìn về Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên bình tĩnh gạt đầu với nhân viên một cái, lấy bút trong người của mình, cầm bản khai, nhanh chóng lưu loát điền viết.

Lúc này Kiều An Hào mới thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc Lục Cẩm Niên điền xong tờ thứ nhất còn đặc biệt vươn tay giúp anh lật sang.

Tiếp theo mọi việc suôn sẻ, kiểm tra sức khỏe, chụp hình, đóng mộc, học lời thề kết hôn, con dấu... Mặc dù quy trình dài dòng, Kiều An Hào cũng biểu hiện đặc biệt tích cực và không thể chờ đợi.

Cũng không phải Lục Cẩm Niên không muốn tích cực, không muốn không thể chờ đợi, mà là nhìn Kiều An Hào như vậy, mới có thể làm cho anh có một loại ảo giác cô thật sự thích mình.

Từ cục dân chính ra ngoài, đã hơn 5 giờ, chính là lúc tan việc, trên

đường xe cộ đi lại inh ỏi.

Lục Cẩm Niên kéo cửa xe, Kiều An Hào ôm một đống giấy chứng nhận ngồi lên xe, sau đó trở mình, đợi đến lúc Lục Cẩm Niên lên xe, liền đưa chứng minh thư, hộ khẩu gốc cho anh: "Của anh."

Chẳng qua Lục Cẩm Niên chỉ lấy chứng minh: "Hộ khẩu gốc để ở chỗ của em đi, một hồi dẫn em đến đồn công an, cầm hộ khẩu em đến đây."

"Ừ." Kiều An Hào đáp một tiếng, cẩn thận cất hộ khẩu của hai người, vào túi bên trong, một bộ chỉ sợ mất.

Chương 643: Đi đăng ký kết hôn (14)

Lục Cẩm Niên thấy hành động kia của cô, trên mặt không có biểu hiện gì nhiều, nhưng gương mặt lại trở nên mềm mại mấy phần, sau đó liền khởi động xe, chuyển tay lái, lên đường.

Kiều An Hào cúi đầu, đang sửa sang biên lai và hình, cuối cùng mới cầm hai tờ hôn thú màu đỏ, giơ lên trước mặt, nhìn nhìn, sau đó đưa một cái tới trước mặt của Lục Cẩm Niên: "Nè, cái này là của anh."

Lục Cẩm Niên đang lái xe, nghiêng đầu, liền thấy được phía trên có ba chữ "Giấy hôn thú", nghĩ đến bên trong chính là tên anh và cô nằm chung 1 chỗ, nắm tay lái có chút mất khống chế, khiến cho xe lắc lư hai cái, nhưng mà rất nhanh liền khôi phục, sau đó gương mặt anh bình tĩnh vươn tay, nhận lấy tờ giấy đó.

Lục Cẩm Niên nắm ở trong tay hồi lâu, mới bỏ vào bên trong túi áo sơ mi của mình, rõ ràng tờ giấy không có nhiệt độ gì, nhưng anh chính là cảm thấy có chút nóng, cách áo quần và da thịt, vẫn nóng đến đáy lòng của anh.

Lúc đợi đèn đỏ, Lục Cẩm Niên nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn về Kiều An Hào, cô gái đang liếc nhìn giấy hôn thú trong tay.

Ngoài cửa sổ trời chiều vừa vặn chiếu vào trên mặt của cô, gương mặt cô đỏ sẫm, lông mi thật dài, cụp xuống, khóe miệng cong lên như hình cung.

Lục Cẩm Niên nhìn có chút xuất thần, cho đến khi phía sau không

ngừng vang lên tiếng kèn, anh mới thu lại tầm mắt, tiếp tục khởi động xe, đi về phía trước, mặc dù gương mặt mềm mại, nhưng lúc mở miệng giọng nói vẫn lạnh lẽo như cũ: "Em muốn về phòng kia?"

"Hả?" Kiều An Hào bị Lục Cảnh Niên đột nhiên hỏi vấn đề, có chút nghi ngờ, ngẩng đầu lên, mặt mờ mịt hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ em muốn ngày đầu tiên kết hôn đã ở riêng?"

"Ặc..." Kiều An Hào có chút mơ hồ nhíu mày một cái, sau đó liền hiểu được Lục Cảnh Niên nói điều gì, vì vậy liền nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Cẩm Tú viên."

Trong biệt thự đó, chứa nhiều kỷ niệm của anh và cô, thậm chí sau khi cô rời đi, anh còn trang trí tất cả, giống như lúc bọn họ còn sinh hoạt chung.

Đó là lý do vì sao, lựa chọn nhà của bọn họ, cô hi vọng, vẫn là Cẩm Tú viên.

Kiều An Hào trả lời xong, mới ý thức giọng nói của mình vô cùng kiên quyết, vì vậy lại bổ sung thêm một câu: "Có thể không?"

Lục Cảnh Niên không có trả lời vấn đề của Kiều An Hào, chẳng qua là ôn hoà mở miệng nói: "Ngồi máy bay lâu như vậy, chắc chắn rất mệt, sau đó trước ăn cơm tối, sau khi ăn xong, về nhà nghỉ ngơi, ngày mai anh sẽ giúp em chuyển đồ."

Ngụ ý, anh đồng ý đề nghị của cô.

Ăn xong cơm tối, trở lại Cẩm Tú viên, lúc Kiều An Hào đi tắm, Lục Cảnh Niên đến phòng sách, theo thói quen đốt một điếu thuốc, hút vài hơi, sau đó liền tìm giấy hôn thú trong túi.

Đầu tiên là nhìn chằm chằm phong bì một lát, sau đó vén lên, thấy hình mình và Kiều An Hào chụp chung.

Cô cười rất ngọt ngào, ánh mắt cong như lưỡi liềm, anh nhớ ngay lúc đó rõ ràng gương mặt anh không có biểu tình, nhưng thoạt nhìn trong hình, môi của anh dường như khẽ nhếch cong lên một chút.

Qua hồi lâu, tầm mắt Lục Cẩm Niên, cuối cùng mới rơi vào tên của anh và cô.

Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hào.

Chương 644: Đi đăng ký kết hôn (15)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cận Niên đưa điếu thuốc đang kẹp trong tay lên miệng, hít một hơi, ngăn cách bởi làn sương khói lượn lờ, hai người nhìn nhau rất lâu, tối nhưng vẫn không nhìn được vươn tay, hung hăng bầu vào đùi của mình, toàn thân đau đớn, nói cho anh, từ Mỹ bay về Bắc Kinh, đến bây giờ, gần 24 giờ từ lúc xảy ra chuyện, đều là sự thật.

Kiều An Hào thật sự gả cho anh, trở thành vợ của anh.

“Lục Cận Niên...” đột nhiên trong hành lang truyền đến âm thanh của Kiều An Hào, còn lờ mờ mang theo cả tiếng bước chân.

Lục Cận Niên hoàn hồn, vội vàng dụi điếu thuốc trong tay, đem giấy chứng nhận trong tay nhét trở lại vào ví, đứng lên, đi ra thư phòng, nhìn thấy Kiều An Hào tắm rửa xong, mặc một bộ váy ngủ bằng bông, tóc được bọc trong một cái khăn, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết, đang đứng vịn vào lan can cầu thang, chạy xuống, miệng còn hô một tiếng thật to: “Lục Cận Niên, Lục Cận Niên...”

“Nơi này.” Lục Cận Niên cau mày, đóng cửa thư phòng, đi đến chỗ lan can, ôn hòa trả lời một tiếng.

Kiều An Hào mới chạy đến một tầng lầu đã nghe thấy tiếng của anh, ngẩng đầu lên, đang nhìn thấy anh trong tích tắc đó, sự khẩn trương rõ ràng trên mặt lại biến thành cười ngây ngô, xoay người, lại vội vã chạy lên lầu, vừa tới nơi liền hỗn hển nói: “Em chuẩn bị nước ấm cho

anh.”

Cô vừa mới tắm rửa xong, tìm không thấy mình nên mới khẩn trương sao?

Lục Cẩm Niên nghĩ như thế, trái tim đột nhiên nhảy lên một phen, trong lòng nổi lên từng đợt sóng, nhìn chăm chăm Kiều An Hào, qua một hồi thật lâu, mới gật đầu một cái, không nói gì thêm, chỉ nắm tay cô trở về phòng ngủ.

Lúc Lục Cẩm Niên tắm xong, Kiều An Hào đang ghé vào trên giường nói chuyện điện thoại, giọng nói mềm mại, anh không hề chú ý lắng nghe nội dung, chỉ là lúc nghe thấy cô nói “anh Gia Mộc”, tay cầm khăn tắm lau tóc hơi dừng lại một chút, cả người lại lui về trong phòng tắm, đóng cửa lại.

Kiều An Hào nói chuyện điện thoại không lâu, chỉ khoảng 2 phút, liền cúp máy, lúc này Lục Cẩm Niên mới ném khăn tắm ở trong tay xuống, một lần nữa kéo cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Kiều An Hào ngồi trên giường, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, khuôn mặt vô cùng mềm mại: “Anh tắm xong rồi?”

“Ừm.” Lục Cẩm Niên hơi lạnh nhạt, chỉ lên tiếng bằng âm mũi, liền tắt đèn trong phòng ngủ rồi nằm lên giường.

Đêm đầu tiên sau khi kết hôn, Lục Cẩm Niên cũng không có làm gì Kiều An Hào, hai người cực kỳ yên tĩnh nằm trên giường, thậm chí cũng không nói chuyện với nhau.

Kiều An Hào đụng chạm vào người Lục Cẩm Niên, anh không hề né tránh cô, còn vươn tay ôm cô vào trong lòng.

Từ Mỹ trở về, vừa xuống máy bay, hai người liền đi đến cục dân chính, đến hiện tại, vẫn còn chưa nghỉ ngơi, Kiều An Hảo nằm ru rú trong lòng Lục Cẩm Niên, được thoáng chốc liền ngủ thiếp đi.

Lục Cẩm Niên vẫn đợi cho hô hấp của cô trở nên trầm ổn, mới hơi cúi đầu, mượn ánh đèn ngủ mờ mờ, nhìn khuôn mặt cô, vươn tay sờ vào, cảm giác vô cùng chân thật, lúc này mới dờn tầm mắt nhìn về phía trần nhà, chăm chú nhìn hồi lâu, lại đẩy Kiều An Hảo trong lòng ra, lặng yên không tiếng động rời giường, khoác áo khoác lên, đi ra phòng ngủ, tiến vào thư phòng.

Lục Cẩm Niên ngồi vào vị trí, liền sờ soạn hộp thuốc lá, lấy ra một điếu.

Chương 645: Đi đăng ký kết hôn(16)

Editor: Xiu Xiu

Cô là người mà anh bằng lòng đánh đổi bằng tất cả sức lực của mình để đến gần cô.

Từng cho rằng, anh không còn hy vọng đạt được sự ấm áp này.

Cho đến bây giờ đây, khi anh có được, lại cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi.

Không thể không thừa nhận, tiếng “anh Gia Mộc” trong miệng cô, trong nháy mắt liền khiến anh nhớ lại bản thân mình của mấy tháng trước, chật vật không chịu nổi.

Cả đêm anh đều không quay trở lại phòng ngủ, ở ban công trong thư phòng, khói cứ thế lượn lờ mãi, đến khi chân trời phía đông nổi lên vài tia sáng, mặt trời đỏ rực dần nhô lên, anh mới giật giật thân thể có chút cứng ngắc, sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi một cú ra ngoài.

“Lộ Tây... là tôi... đã ngủ chưa? Không có chuyện gì, không phải cô vẫn muốn đến Trung Quốc chơi sao? Nếu gần đây cô có thời gian, có thể ghé qua... Ừm, tôi có chuyện muốn nói với cô... Được, chờ cô đặt vé máy bay, nói cho tôi biết, tôi đến đón cô... Ừm, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, ánh mặt trời đã xuyên thấu vào trong nhà qua cửa sổ.

Kiều An Hào chắc phải một lúc mới tỉnh lại? Anh nên về phòng ngủ rồi.

Lục Cẩm Niên chà xát mặt mình, nằm di động một lúc, sau đó thu dọn tàn thuốc trên bàn lại, quay trở về phòng ngủ.

Anh cũng không hề sốt ruột lên giường luôn, mà là đi vào nhà tắm trước, tắm rửa đánh răng, để mùi khói thuốc trên người biến mất, sau đó nhẹ nhàng đi lên giường.

Kiều An Hào ngủ rất ngon, khuôn mặt vẫn điềm tĩnh mỹ lệ như lúc anh rời đi, mặt mày Lục Cẩm Niên lóe lên hai lần, lại một lần nữa ôm cô vào trong lòng, nhắm hai mắt lại.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên của ngày thứ ba sau khi kết hôn, Hoàn Ảnh truyền thông bố trí cho Kiều An Hào một bộ phim tên là Nhất kiến chung tình, hôm nay chính thức khởi quay.

Nhất kiến chung tình không được đầu tư nhiều lắm, những ngôi sao được mời cũng không phải đại minh tinh gì, Kiều An Hào đảm nhiệm vai nữ chính, nam chính là một diễn viên thực lực đã nhiều năm, nhưng vẫn chưa thực sự tạo được ấn tượng, trái lại nữ thứ lại là một người quen cũ, Lâm Thi Ý.

Từ sau khi quay Khuynh Thành Thời Gian bị đóng băng, ước chừng mấy tháng đều không nhận được vai diễn nào, mãi đến tháng mười một năm ngoái, trong lúc lang chạ với đủ loại đàn ông, không hiểu sao lại quen được với một thương nhân đầu tư về điện ảnh và truyền hình, người kia chắc là thật sự thích cô, vậy mà không tiếc bỏ ra một món tiền lớn vào Nhất kiến chung tình, giúp cô nhận được vai nữ thứ.

Bởi vì nguyên nhân có đầu tư, Lâm Thi Ý so với lúc quay Khuynh

Thành thời gian, bớt lo lắng hơn nhiều, ngay cả biên kịch và đạo diễn còn phải nể cô ba phần, càng miễn bàn đến các nhân viên công tác và diễn viên khác, người nào thấy cô cũng đều cung kính, mở miệng ra kêu “Chị Thi Ý”.

Thẳng thắn mà nói, nếu không nhờ Triệu Manh nhắc nhở, Kiều An Hào cũng đã quên người tên là Lâm Thi Ý này.

Tính cách của cô ta bá đạo, hai người đã từng náo qua náo lại nhiều lần, mỗi lần cô ta đều không chiếm được thế thượng phong, lúc này còn ngóc đầu trở lại, cảm giác đầu tiên của Kiều An Hào chính là, bộ phim này quay sợ không được an ổn rồi.

Thế nhưng trên thực tế, mọi chuyện diễn ra tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, tối thiểu lúc quay lần đầu tiên, cô và Lâm Thi Ý đều là ngẩng đầu không gập cúi đầu không thấy, ở chung gió êm sóng lặng, bình an vô sự.

Kiều An Hào và Triệu Manh ở trong phòng nghỉ chờ cảnh quay tiếp theo, nhưng vì hiện tại ở ngoài trường quay thường xuyên bị NG, Triệu manh có chút nhàm chán ngáp một cái, đột nhiên tiến đến trước mặt Kiều An Hào, có chút tò mò hỏi: “Kiều Kiều, cậu và Lục Ảnh để sau khi kết hôn thế nào?”

Chương 646: Đi đăng ký kết hôn(17)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào vốn đang xem điện thoại, bị Triệu Manh hỏi đến vấn đề này lập tức sợ run người.

Thật ra cô cũng không hình dung được cuộc sống của mình sau khi kết hôn với anh như thế nào, Lục Cẩm Niên đã về nước lâu như vậy, dù không đến làm ở Hoàn Ảnh truyền thông, nhưng lúc cô quay phim, dường như anh cũng không rảnh rỗi, có vẻ bận rộn gì đó, anh không nói cho cô, cô cũng không biết.

Lục Cẩm niên đối với cô rất tốt, sau khi kết hôn cũng không có hôm nào là anh không về nhà, hai ngày trước Triệu Manh có một số việc, lái đi xa, lúc quay lại

studio, lại bị kẹt xe, cho nên để cô đợi một lúc lâu, bởi vì đang là mùa đông, có thể do bị gió lạnh thổi vào, nửa đêm liền phát sốt, Lục Cẩm Niên vẫn đặc biệt chạy đi mua thuốc cho cô, từ sau đó, mỗi ngày cô đến studio đều là anh đưa đi.

Cho nên cẩn thận nghĩ lại, Lục Cẩm Niên là một người chồng mẫu mực, nhưng có một điểm, chính là sau khi kết hôn đến mười mấy ngày, tuy đêm nào cô và Lục Cẩm Niên đều ngủ trên một chiếc giường, nhưng là từ đầu đến cuối anh đều không chạm vào người cô lấy một lần.

Cũng không phải cô đói khát bức thiết muốn cùng anh xảy ra những

chuyện đó, nếu là sau khi kết hôn hai ngày anh không đụng chạm vào cô, cô còn có thể tự nói với mình, Lục Căn Niên làm quá nhiều lần với cô trong đêm ở Mỹ kia, hiện giờ muốn tĩnh dưỡng thân thể, nhưng đã qua nhiều ngày như vậy, cho dù cô có lạc quan thế nào, cũng biết giữa anh và cô còn tồn tại rất nhiều vấn đề.

Kiều An Hào vừa nghĩ đến đây, đáy lòng không nhịn được lại thấy rất phiền toái.

Cô đóng kịch bản lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng mày càng nhăn lại nhiều hơn.

Vốn tưởng rằng sau khi kết hôn, anh và cô sẽ từ từ chuyển biến tốt hơn, nhưng là hiện tại xem ra không phải như vậy, cô muốn nghĩ cách để tình hình bớt xấu đi, nhưng là, ai có thể nói cho cô biết, tới cùng phải dùng cách nào mới được?

“Kiều Kiều, cậu phát ngốc cái gì thế? Hỏi cậu mãi mà cũng không thèm để ý, phải bắt đầu quay phim rồi, nhanh lên!” Triệu Manh ngồi bên cạnh, không nhịn được vươn tay, vỗ lên bả vai của cô.

Kiều An Hào run lên một phen, mạnh mẽ hoàn hồn lại, “a” một tiếng, sau đó mới vội vàng đứng lên, đi về phía studio.

Sau khi quay phim xong, tất cả đoàn làm phim đều nghỉ ngơi.

Lúc này đã bốn giờ chiều, chỉ còn lại một phân đoạn sau cùng lúc bốn giờ rưỡi, là Kiều An Hào diễn cùng Lâm Thi Ý.

Lâm Thi Ý ý vào mình có bạn trai nhiều tiền, để trợ lý của mình mang trà chiều và điểm tâm đến cho mọi người vào lúc nghỉ.

Trái lại Lâm Thi Ý không hề bởi vì trước kia có ân oán với Kiều An

Hào mà cô lập cô, ngược lại còn tự mình đưa đồ ăn đến cho Kiều An Hào và Triệu Manh, cười một cách dị thường thân thiết nói: “Chỉ là chút lòng thành, không cần khách khí.”

Kiều An Hào không biết Lâm Thi Ý có người đầu tư sau lưng, chỉ cảm giác cô ưu việt hơn trước kia.

Tính cách của Triệu Manh vô cùng thẳng thắn, vốn là bởi vì trước kia không thích Lâm Thi Ý, lúc này lại nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của cô, càng thấy không quen, cho nên lúc Lâm Thi Ý đưa trà chiều qua, chỉ nghiêng đầu, làm bộ như đang nói chuyện với Kiều An Hào, từ đầu đến cuối đều không tiếp.

Trái lại Kiều An Hào vẫn bình thường, cười chối lợi nói một câu “cảm ơn” với Lâm Thi Ý rồi nhận lấy.

Chương 647: Đi đăng ký kết hôn(18)

Editor: Xiu Xiu

Nhiều người nhìn như vậy, Lâm Thi Ý biểu hiện thành ý như thế, cô tự nhiên không thể bị bại dưới tay cô ta, để cho người khác chê cười.

Kiều An Hào duy trì nụ cười đến khi Lâm Thi Ý rời đi, mới tùy tiện đặt hai chén trà chiều ở một góc bàn, tiếp tục quay đầu, cùng Triệu Manh nói chuyện.

Lâm Thi Ý từ lúc bắt đầu quay phim đến giờ, không thiếu lúc mời mọi người uống trà chiều hoặc thỉnh thoảng rủ đi ăn cơm ca hát, thêm nữa sau lưng cô có người đầu tư, lúc này cô lại làm như thế khiến rất nhiều diễn viên và nhân viên công tác vây quanh cô nói lời khen hay nịnh hót.

“Chị Thi Ý, nhãn này rất đẹp, chắc là mẫu mới nhất của Chanel rồi.”

“Còn có lúc sáng nay chị Thi Ý, chiếc váy của chị cũng là bản số lượng có hạn.”

“Ngày hôm qua chị Thi Ý lái chiếc xe nào, mọi người có thấy không?”

Đối mặt với những lời khen tặng của mọi người, Lâm Thi Ý chỉ duy trì nụ cười, cắn ống hút uống một ngụm cà phê, từ đầu đến cuối chỉ có trợ lý ở bên cạnh nói chuyện giúp cô: “Đó là bạn trai của chị Thi Ý đưa đến.”

Trợ lý của Lâm Thi ý nói một câu kia lại khiến rất nhiều tiếng khen người vang lên.

Kiều An Hào đang ở cùng Triệu Manh, không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã, thấp giọng mắng một câu: “Thật sự là đủ rồi, mỗi ngày đều quay phim chói lọi, chịu không nổi, Kiều Kiều, chúng ta đi ra ngoài một chút đi?”

Kiều An Hào nghiêng đầu, liếc mắt nhìn cách đó không xa, mọi người đang vây quanh Lâm Thi ý, thường thường có tiếng cười nói truyền đến, thật là quấy rầy nhau, vì thế liền khép kịch bản lại, ném lên trên bàn, chỉ là lúc cô chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên trợ lý đạo diễn chạy tới, đặt một phần kịch bản mới trước mặt Kiều An Hào nói: “Cô Kiều, thật ngại quá, đây là đạo diễn bảo tôi đưa đến, nói là kịch bản có nhiều chỗ không phù hợp, lại chỉnh sửa một lần nữa, để tiện quay phim, lấy kịch bản này là chính.”

ở trong đoàn làm phim, thay đổi kịch bản là chuyện bình thường, thế nhưng đều là vì hoàn thiện bộ phim, trái lại Kiều An Hào không có gì ngạc nhiên, cực kỳ lạnh nhạt nhận lấy, gật đầu với trợ lý đạo diễn một cái.

Trợ lý cong môi nhìn Kiều An Hào sau đó chạy tới trước mặt Lâm Thi Ý, cũng đưa một phần kịch bản cho cô ta.

“Nội dung quay phim không đổi chứ?” Triệu Manh hỏi, vừa lấy kịch bản trong tay Kiều An Hào mở ra, nhìn qua, sau đó lông mày liền nhăn lại, càng xem sắc mặt càng khó coi, đến sau cùng liền hung hăng ném kịch bản ở trên bàn: “Đây là

chuyện gì? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy có kịch bản được thay đổi như thế này, rõ ràng nữ chính tát vào mặt nữ thứ, sau lại biến thành nữ

chính bị tát, còn có, tại sao cuối cùng nữ thứ lại đến với nam chính, thì ra chúng ta ở đây lâu như vậy, bây giờ cậu lại biến thành nữ thứ rồi hả?”

Kiều An Hào nghe thấy Triệu Manh nói thế, lông mày liền nhăn lại, lấy kịch bản lên xem.

Nói là thay đổi kịch bản, thực ra là mới hoàn toàn.

Triệu Manh đờ đờ sát khí lật đợc vài tờ, nguyên nhân vì tức giận, dùng rất nhiều lực chọc tay vào nội dung trên kịch bản, nói: “Còn có, Kiều Kiều, cậu nhìn đi, mấy cảnh nữa cậu sẽ bị nữ thứ đánh cho một cái tát, đây là loạn lạc gì thế không biết!”

“Làm sao vậy, tức giận nhiều như thế.” Đối mặt với nhiều lời khen ngợi như vậy đều không mở miệng nói một câu, bây giờ Lâm Thi Ý lại đột nhiên mở miệng.

Chương 648: Đi đăng ký kết hôn(19)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào nghe thấy âm thanh của Lâm Thi Ý, liền thấp đầu xuống, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh.

Hóa ra, không phải Lâm Thi Ý muốn bình yên vô sự, mà là sóng êm gió lặng trước cơn giông bão.

Triệu Manh thấy Lâm Thi Ý mở miệng nói chuyện, cũng sáng tỏ vì sao kịch bản trở thành như thế, trái lại không có bình thản như Kiều An Hào, hốc mắt đã bắt đầu đỏ lên.

“Là vì chuyện kịch bản sao?” Lâm Thi Ý không để ý đến chuyện Kiều An Hào và Triệu Manh không thèm trả lời mình, vừa nói, một tay còn giơ kịch bản ra, sau đó giả bộ cực kỳ giật mình: “Ha, sao kịch bản lại đổi thành như vậy...”

Vốn là không quen nhìn thấy Lâm Thi Ý, Triệu Manh nghe cô ta giả mù sa mưa như thế càng khẳng định cô ta là người khiến kịch bản phải thay đổi, liền xì lông lên, không hề nghĩ ngợi trực tiếp phản kích một câu: “Kịch bản có thể đổi thành như vậy, khẳng định là có người nào đó không biết xấu hổ động tay động chân ở đằng sau rồi.”

Lâm Thi Ý vốn đang bình thản nhàn hạ bị Triệu Manh trực tiếp nói một câu như thế, vẻ mặt trở nên khó coi: “Cô nói ai không biết xấu hổ?”

“Nói ai không biết xấu hổ, trong lòng cô không phải rõ nhất sao?” Triệu Manh cười lạnh một tiếng, trực tiếp quay đầu, thẳng tắp nhìn Lâm Thi Ý, tuyệt không nể tình chút nào chọc thủng sự thật: “Như thế nào? Dám lợi dụng người sau lưng mình để thay đổi kịch bản, cũng không dám để tôi nói sao? Đến đây đi, nói cho mọi người nghe, lần này cần bao nhiêu tiền mới mua chuộc được biên kịch đổi kịch bản thành như thế?”

Lúc đến trường, mồm miệng Triệu Manh đã vô cùng sắc bén, lúc này nói vài câu, đã khiến Lâm Thi Ý không nói nên lời, sau cùng ngược lại lại khế nở nụ cười, sau đó cầm kịch bản trong tay đập lên bàn “bốp” một tiếng, từ đầu đến cuối không để ý đến Triệu Manh, chỉ nhìn về phía Kiều An Hào: “Kiều An Hào, cô đáng giá như vậy sao? Trong giới giải trí này, quy tắc chính là như vậy, người nào có tiền thì lời nói của người đó đáng giá, nếu cô không phục, có thể bỏ ra mấy ngàn vạn để rót vào, sau đó đem kịch bản trở về như cũ, đừng vì việc này mà trong lòng rối loạn, lại chỉ huy trợ lý của mình đi chửi người khác.”

“Lâm Thi Ý, con mắt nào của cô nhìn thấy Kiều Kiều bảo tôi chửi cô hả? Quả nhiên mắt cô bị mù, nhìn tới người đàn ông của cô cũng mù nốt!” Triệu Manh hoàn toàn bị Lâm Thi Ý làm cho hôn mê, lời nói vốn không có trải qua đại não, dùng một phát thốt ra cả chuỗi dài: “Tôi nói cho cô biết, Lâm Thi Ý cô ở trước mặt người khác khoe ra người đàn ông bị mù kia còn chưa tính, cô lại khoe ra trước mặt Kiều Kiều, cô không sợ bị bẽ mặt sau? Người đàn ông của cô so với người đàn ông của Kiều Kiều, một cọng lông tơ cũng không bằng!”

“Còn có, cô mời đoàn làm phim uống trà chiều, cô cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo sao? Tôi nói cho cô biết, đừng nói trà chiều, chỉ cần người đàn ông của Kiều Kiều nói một câu, tất cả đoàn làm phim này có thể cho cô nghỉ được luôn đấy.”

“Đương nhiên, còn có kịch bản, đừng nói thay đổi kịch bản, còn có thể đem phần diễn của cô cắt sạch... không, cắt hết thì còn tính là diễn cái gì chứ, có thể đứng đây làm cảnh nhìn mọi người làm việc!”

Lâm Thi Ý giống như nghe được truyện cười, cười nhạt một phen:
“Khoác lác thì ai chả nói được? Nếu thật sự có bản lĩnh như thế, vậy thì gọi điện thoại kêu anh ta đến đi, chứng minh cho mọi người xem.”

Chương 649: Đi đăng ký kết hôn (20)

Editor : Meitu

Lâm Thi Ý giống như nghe được chuyện cười vậy, cười nhạt: "Nếu thật sự có bản lĩnh như vậy, Kiều An Hào, không biết có thể gọi điện thoại kêu bạn trai cô tới đây, để mọi người mở mang?"

Triệu Manh vì tức giận mà nói đại, hoàn toàn không hề suy nghĩ mà chỉ nói đại mấy lời đó.

Lúc này bị Lâm Thi Ý hỏi ngược lại như vậy, Triệu Manh mới tỉnh táo, sau đó quay đầu, nhìn về Kiều An Hào.

Thật ra thì cô không có nói dối, Kiều An Hào là vợ hợp pháp của Lục Cẩm Niên, mà Lục Cẩm Niên thật sự cũng có bản lĩnh kia, chẳng qua là. . . Những lời vừa rồi không suy nghĩ mà nói ra, nếu như lúc này không gọi được Lục Cẩm Niên tới thì hóa ra cô đang nói xạo.

Hướng chi, mọi người đều đang nghỉ ngơi trong phim trường cũng chứng kiến được một màn kia.

Không những thế cô còn có thể liên lụy Kiều An Hào bị Lâm Thi Ý cười nhạt.

Thật ra, Triệu Manh cũng ý thức được mình quá mức kích động, nhưng đã ép đến nước này, đâm lao phải theo lao, cô không thể làm gì khác hơn là dùng cánh tay đung đung Kiều An Hào, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy, nói: " Kiều Kiều, cậu gọi cho Lục ảnh để đi,

nếu không chúng ta sẽ bị mất mặt."

Kiều An Hảo im lặng nhìn một vòng chung quanh, cũng tiến tới bên tai Triệu Manh, học bộ dáng của cô, dùng giọng chỉ hai người nghe được, nói: "Tôi không biết số điện thoại của Lục Căn Niên."

Thật sự cô không biết số điện thoại của Lục Căn Niên.

Số điện thoại trước kia đã ngưng dùng, lúc anh trở về nước đến bây giờ chưa có sử dụng lại.

"Không thể nào?" Triệu Manh vốn đang phẫn khích, trong nháy mắt biến thành quả bóng bị xì, ủ rũ: "Lần này xong thật rồi. . ."

Kiều An Hảo xuất thân thật sự không tệ, chẳng qua là, dù có tốt, thật sự Lâm Thi Ý không tin Kiều An Hảo có thể gọi 1 người xuất hiện như Triệu Manh nói, có thể khiến một nhà đầu tư ngưng quay phim.

Bây giờ Lâm Thi Ý thấy dáng vẻ Kiều An Hảo và Triệu Manh xì xào bàn tán, càng khẳng định Triệu Manh đang khoác lác, nhất thời trở nên phẫn khích, cười tỏ vẻ: "Thế nào? Khoác lác không thành, còn khiến bản thân mất mặt sao?"

Triệu Manh theo bản năng nhắm mắt lại, thật đúng là cái gì tới sẽ tới, sau đó giả vờ như không biết Lâm Thi Ý giễu cợt.

"Chẳng qua, đúng là có xe, ngày ngày đưa cô Kiều đến đoàn phim, nhưng mà gần đây, rất nhiều người mua được xe xịn, không nhất định là nhân vật lợi hại." Lâm Thi Ý nghĩ tới đây, bất chợt liền cong môi đờ mọng nở nụ cười: "Cô Kiều, chẳng lẽ người ngồi trong xe bằng tuổi cha cô? Cô không có mặt mũi gọi ông ta đến gặp mọi người?"

Lời của Lâm Thi Ý khiến không ít người cũng hùa theo cười.

"Lâm Thi Ý, tốt nhất cô nên bớt áp đặt những chuyện cô đã làm lên người của người khác...." Triệu Manh nghe nói như thế, trong nháy mắt lại tức giận, chỉ là cô nói mới vừa nói phân nửa, liền bị Kiều An Hào vươn tay, kéo cánh tay của cô ngăn cản.

"Kiều Kiều?" Triệu Manh quay đầu, nhìn về Kiều An Hào.

Kiều An Hào nhìn Triệu Manh cười, chỉ cái túi của mình, nhẹ nhàng nói: "Đưa điện thoại di động cho tớ."

"Kiều Kiều, không phải cậu không biết số điện thoại của Lục ảnh đế sao?" Triệu Manh đưa điện thoại tới tay Kiều An Hào, còn tiến tới thấp giọng hỏi một câu.

Chương 650: Tin nhắn trong điện thoại di động (1)

Editor : Meitu

Kiều An Hào không lên tiếng, chẳng qua là tìm từ "Nhà" trong điện thoại, rồi bấm gọi.

Đây là số máy riêng của Cẩm Tú viên.

Mặc dù đây là họa Triệu Manh gây ra, nhưng nguyên nhân cũng vì cô.

Hướng chi, kịch bản kia thật sự cô không thể nào quay.

Lâm Thi Ý dùng tiền đổi kịch bản, rõ ràng muốn chinh cô, nếu như cô đồng ý quay, không biết sẽ bị Lâm Thi Ý làm khó ra sao!

Kiều An Hào gọi cú điện thoại này, chủ yếu vì muốn thử vận khí một chút, cô cũng không xác định Lục Cẩm Niên có ở nhà hay không.

Nhưng mà sự thật chứng minh, vận khí của cô lại không tệ, điện thoại chỉ vang lên ba tiếng, liền được nhận nghe, bên trong truyền đến tiếng Lục Cẩm Niên: "Kiều Kiều?"

"Ừ." Kiều An Hào đáp một tiếng.

"Có chuyện?" Cách điện thoại, Kiều An Hào mơ hồ nghe có tiếng ghé ma sát đất rất nhỏ.

Đáy lòng Kiều An Hào không khỏi trở nên có chút khẩn trương nếu như cô nói cho Lục Cận Niên, mình khoe khoang chuyện của anh, anh có cảm thấy cô là cô gái ham hư danh, mà xem thường cô không?

Bên kia điện thoại đợi, cũng không đợi đến lúc Kiều An Hào nói, Lục Cận Niên, lại một lần nữa mở miệng: "Tại sao không nói chuyện?"

"Em. . ." Kiều An Hào chỉ nói một chữ rồi dừng lại.

Ngược lại Lục Cận Niên lại kiên nhẫn hơn cô tưởng tượng rất nhiều, để tỏ rõ mình đang nghe, còn nhẹ nhàng "Hả?" một tiếng.

Kiều An Hào cắn cắn môi dưới, nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, dù thế nào, thành thật khai báo đi, Lục Cận Niên là chồng cô, cô bị người khác bắt nạt không tìm anh thì tìm ai? Chưa kể, anh cũng bị xem thường, còn bị cả đoàn phim xem thường, dù là mất mặt cũng phải nể mặt nhà mình.

Nghĩ tới đây, Kiều An Hào liền mở ra miệng, rốt cuộc vẫn còn có chút phần khích: "Bây giờ anh có rảnh không?"

"Ừ, có." Lục Cận Niên dường như không dừng lại liền đáp lại lời của cô.

"Vậy anh . . . có thể đến phim trường 1 chuyến không?" Kiều An Hào sợ Lục Cận Niên không tới, dừng lại một lát, mới tiếp tục nói, kết quả ai ngờ Lục Cận Niên ở đầu dây bên kia lại đồng ý: "Được, chờ anh hai mươi phút."

Sau đó Kiều An Hào liền nghe trong điện thoại truyền đến tiếng thay đồ, cô đang bất an, nhất thời trở nên ấm áp, anh cũng không hỏi hỏi cô tại sao lại gọi anh đến sao?

Kiều An Hào đang suy nghĩ lung tung, giọng Lục Cận Niên lại từ loa truyền đến: "Cúp máy đi, anh ra ngoài."

"Ừ." Kiều An Hào khẽ lên tiếng, điện thoại liền bị Lục Cận Niên cắt.

Lục Cận Niên cầm chìa khóa xe, nhìn về hình ảnh cuộc gọi video trên máy tính, dùng tiếng anh lưu loát nói 1 câu: "Xin lỗi, chỗ bà xã tôi có chút việc, tôi phải sang xem một chút, về phần phương án bắt đầu công việc, buổi tối tôi trở về sẽ cẩn thận xem xét, nếu như có thể khi khác tôi sẽ nói chuyện tiếp với mọi người."

Bên trong có một người đàn ông trung niên, vẻ mặt giật mình: "Lục tiên sinh, anh đã có vợ?"

"Đúng." Lục Cận Niên cũng không ngờ lúc mình thừa nhận, gương mặt cũng dịu dàng đi: " Lần sau mọi người tới Trung Quốc, tôi và bà xã sẽ mời mọi người."

Kết thúc cuộc gọi video, Lục Cận Niên nhanh chóng đóng máy vi tính, rồi xoay người đi ra khỏi phòng đọc sách.

-

Cúp điện thoại, đại khái qua hồi lâu, đạo diễn tới thúc giục Kiều An Hào và Lâm Thi Ý chuẩn bị hóa trang, bắt đầu quay phim.

Chương 651: Tin nhắn trong điện thoại di động (2)

Editor : Meitu

Kiều An Hào bình tĩnh ngồi ở chỗ ngồi, làm một động tác khoát tay với thợ trang điểm muốn tiến lên.

Thợ trang điểm hiểu ý Kiều An Hào, không thể làm gì khác hơn là đứng ở một bên.

Lâm Thi Ý cách đó không xa, thấy một màn như vậy, cười lạnh một cái, ngẩng đầu vênh mặt, mặc cho thợ trang điểm hóa trang.

Đạo diễn vào kiểm tra, trở lại phòng hóa trang, xem hai người đã trang điểm xong chưa, kết quả lại thấy Kiều An Hào vẫn ngồi ở chỗ đó, hoàn toàn chưa bắt đầu hóa trang, không nhịn được nhíu mày một cái: "Tiểu Kiều, sao cô còn chưa trang điểm?"

Kiều An Hào nhìn 2 phần kịch bản trước mặt, không có bất kỳ thương lượng, chỉ kịch bản ban đầu, nói: "Nếu như quay kịch bản này, tôi sẽ hóa trang, còn quay kịch bản này, tôi không quay. "

"Không quay? Vậy chỉ mình tôi tốn công trang điểm?" Lâm Thi Ý bất chợt liền quay đầu, nhìn đạo diễn tức giận nói.

Trong đoàn phim, từ trước đến nay người đầu tư có quyền lớn nhất, dù là đạo diễn, cũng phải nhường Lâm Thi Ý ba phần, cho nên lúc nghe cô ta nói, lập tức trợn mắt nhìn về phía Kiều An Hào: "Tiểu Kiều, cô đừng quên cô đã ký hợp đồng, cô không thể nói không

muốn quay?"

Sau đó liếc nhìn thợ trang điểm kế bên: "Nhanh lên hóa trang cho cô ấy, đứng đây làm gì?"

Nói xong, liền lại làm bầm mấy câu: "Đùa giỡn gì vậy, vẫn còn ở đây soi mói kịch bản sao? Có bản lĩnh thì kêu người đầu tư?"

Lâm Thi Ý nghe được đạo diễn nói thầm, nở nụ cười, dùng câu Triệu Manh vừa nói lặp lại: "Đạo diễn, ngài cẩn thận một chút, người ta nói sau lưng Kiều An Hào có chỗ dựa, bản lĩnh cũng lớn đó, không đơn thuần có thể để chúng ta nghỉ nang đâu, còn có thể muốn cắt bớt, muốn thêm gì đó? Cũng có thể yêu cầu ông ngừng quay. . ."

Lời Lâm Thi Ý còn chưa nói hết, bất chợt cửa phòng hóa trang, truyền đến tiếng vui mừng: "Lục ảnh đế!"

Sau đó, cả phòng hóa trang, cũng nhìn về phía cửa, thấy Lục Cẩm Niên đang mặc áo khoác ngoài màu đen, cao lớn đứng ở nơi đó, khiến cho người ta có cảm giác như hào quang rực rỡ.

Lục Cẩm Niên xuất hiện, khiến cho cả phòng hóa trang trong nháy mắt yên lặng như tờ.

Trên mặt mọi người cũng đầy kinh ngạc, có chút không rõ, vị này là ảnh đế sáu năm, thân là CEO của Hoàn Ảnh Truyền thông, lại thu mua công ty Hứa thị không lâu, dường như là nhân vật truyền kỳ sao lại xuất hiện ở đây?

Trên mặt Lục Cẩm Niên vẫn mang vẻ lạnh lùng xa cách ngàn dặm như cũ.

Anh đứng ở cửa, tư thái lạnh nhạt nhìn quanh một vòng, giống như

đang tìm ai, cuối cùng tầm mắt như ngừng lại trên người Kiều An Hào, sau

đó ngay trước mặt mọi người trong phòng trang điểm, không e dè mở miệng, kêu nhủ danh của Kiều An Hào: "Kiều Kiều."

Trong phòng hóa trang, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, vốn thợ trang điểm đang làm dừng lại động tác.

Tầm mắt mọi người, từ trên người Lục Cẩm Niên, dời đến Kiều An Hào.

Kiều An Hào đứng lên, dưới con mắt của mọi người, vòng qua từng bàn hóa trang, đi tới trước mặt Lục Cẩm Niên.

Cho dù là Kiều An Hào đang bị Lâm Thi Ý và đạo diễn từng câu từng câu châm chọc, biểu hiện bình tĩnh đi nữa vẫn có chút ảnh hưởng đến tâm tình.

Lục Cẩm Niên đợi đến khi Kiều An Hào đến gần, liếc mắt liền thấy trong ánh mắt cô có điều không vui, trán theo bản năng nhíu lại: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 652: Tin nhắn trong điện thoại di động (3)

Editor : Meitu

Lục Cẩm Niên đợi đến khi Kiều An Hào đến gần, liếc mắt liền thấy trong ánh mắt cô có điều không vui, trán theo bản năng nhíu lại: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Từ Cẩm Tú viên đến phim trường, bình thường đi tới, dù không kẹt xe cũng phải mất nửa tiếng.

Anh nói trong điện thoại, bảo cô chờ hai mươi phút, cô cũng chỉ cho là anh thuận miệng nói, nhưng không nghĩ tới, anh chỉ dùng mười bốn phút, đã đến.

Có thể bởi vì có chút vội vã ra ngoài, bên trong mặc áo sơ mi, cổ áo cũng chưa sửa sang lại chỉnh tề, có vài nếp nhăn.

Kiều An Hào trong khoảng thời gian ngắn, cảm giác mình có chút vô cơ gây rối, không phải là bị người ta xem thường sao? Cô lớn như vậy rồi, chuyện nhỏ như vậy còn gọi anh đến đây sao?

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hào nhìn mình chằm chằm chậm chạp không chịu nói nói, mi tâm tức lợi hại hơn, sau đó, anh liền ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn lướt qua theo dõi anh cùng Kiều An Hào đang nhìn một phòng người, ở tiếp xúc được có vài người vẻ mặt thượng bất an lúc, anh mơ hồ giống như là hiểu chút gì, lần nữa cúi đầu, hảo tỳ khí tiếp tục nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ hỏi một câu: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có người bắt nạt em?"

Thật ra thì cũng không hoàn toàn là bị bắt nạt. . . Lâm Thi Ý muốn gây phiền phức cho cô, nhưng mà Triệu Manh lại là người gây họa, cũng không để cô chịu bao nhiêu thiệt thòi.

Huống chi, cô vừa gọi điện thoại, ngay cả nguyên nhân anh cũng không hỏi, cứ như vậy vội vội vàng vàng chạy tới.

Coi như là mới vừa bị ủy khuất cực lớn, lúc này cũng cảm thấy không đáng giá nhắc tới, Kiều An Hào nhìn Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng lắc đầu.

Cho dù Lục Cẩm Niên có thông minh, cũng chỉ có thể đoán Kiều An Hào náo loạn không vui, cụ thể không vui gây ầm ĩ thế nào, anh hoàn toàn không nghĩ ra được, có chút sợ cô bị thua thiệt, cho nên trước quan sát cô một vòng, xác định cô không có chuyện gì, lúc này mới vươn tay, vén tóc ra sau tai cô, dịu dàng hỏi: "Nói cho anh biết, là ai bắt nạt em?"

Lúc này đạo diễn đã phục hồi tinh thần lại, lập tức nở nụ cười lấy nhiệt tình đi về phía Lục Cẩm Niên, vừa nói: "Lục tổng, thật ra thì không ai bắt nạt cô Kiều, đây chỉ là hiểu lầm. . ."

Đạo diễn còn chưa nói hết, vồn gương mặt Lục Cẩm Niên đang dịu dàng nhìn chăm chăm Kiều An Hào bất chợt liền ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén quét về phía đạo diễn, trên mặt lại lạnh lùng dọa người, mở miệng nói chuyện là chất giọng rất lạnh lùng, nhưng lại mang vẻ kiên quyết: "Tôi có hỏi ông sao?"

bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Đạo diễn bị một câu của Lục Cẩm Niên biểu hiện trên mặt lập tức ngưng lại, bước chân dừng tại chỗ, cũng không dám đi về phía trước, nụ cười trên mặt, cũng thay đổi có chút lúng túng.

Mặc dù Kiều An Hào đã chuẩn bị tâm tư mất mặt trước Lục Cẩm Niên, nhưng lúc anh hỏi, vẫn có chút xấu hổ cúi đầu.

Lục Cẩm Niên rất nhanh liền dời tầm mắt trở về trên người Kiều An Hào, hết sức kiên nhẫn chờ cô mở miệng.

Bởi vì đạo diễn vừa bị thái độ khiếp người của Lục Cẩm Niên, mọi người cũng cũng không dám mở miệng nói lung tung, chỉ có thể im lặng chờ Lục Cẩm Niên.

Trong phòng hóa trang trở nên yên tĩnh.

Kiều An Hào im lặng, khiến cho Lục Cẩm Niên cảm thấy tình hình nghiêm trọng hơn mình nghĩ rất nhiều, trên gương mặt lạnh lùng mờ hồ có tia hung ác, đột nhiên liền ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Manh hỏi: "Cô nói đi, chuyện gì xảy ra?"

Chương 653: Tin nhắn trong điện thoại di động (4)

Editor : Meitu

Từ trước đến nay Triệu Manh không phải là người chịu thua thiệt, mặc dù Lục Cẩm Niên không phải là người sau lưng cô, nhưng lại là hậu thuẫn của Kiều An Hào, trước nhìn Lâm Thi Ý đã có chút đứng ngồi không yên, sau đó liền khế cười, một chút cũng không che giấu liền mở miệng dứt khoát nói: "Là Lâm Thi Ý, cô ta bắt nạt Kiều Kiều. "

Lâm Thi Ý. . . Lúc Lục Cẩm Niên nghe được cái tên này, đáy mắt thoáng hiện một tia mờ mịt, giống như hoàn toàn không biết người kia là ai, sau đó tầm mắt liền vòng quanh phòng hóa trang quét một vòng, cuối cùng rơi vào trên mặt Lâm Thi Ý, lúc này mới nhớ ra, không phải là năm ngoái quay 《 khuynh thành thời gian 》 , bởi vì khắp nơi nhắm vào Kiều An Hào, bị anh ra tay sao? Không nghĩ tới, đã lâu như vậy, oan gia ngõ hẹp, vẫn gặp phải?

Ánh mắt Lục Cẩm Niên chợt lạnh lẽo, sau đó nhăn trán, giống như nghĩ tới điều gì, bỗng dừng cúi đầu, nhìn cô bé đứng trước mặt mình mang theo vài phần cứng chiều và không biết làm sao nói: "Sao em lại ngốc như vậy, lần nào cũng bị cùng 1 người bắt nạt?"

Rõ ràng là đang mắng cô ngốc, nhưng hết lần này tới lần khác Kiều An Hào cảm thấy ấm áp trong lòng, cô theo bản năng nhìn Lục Cẩm Niên bĩu môi, rốt cục mở miệng, nói với Lục Cẩm Niên câu nói đầu tiên, giọng nói rất nhỏ, còn mang theo vài phần yếu ớt: "Thật ra thì cũng không tính là bị bắt nạt. "

"Chưa tính là bị bắt nạt, vậy lúc nào mới là bắt nạt? Rốt cuộc thế nào, em nói cho anh nghe."

Bản chất của phụ nữ là sinh vật rất khác thường, khi gặp phải người mình lệ thuộc sẽ mở rộng vô hạn.

Có lẽ lúc này cô cứ xoắn xuýt không nói rõ nguyên nhân hậu quả bị xem thường cho Lục Cẩm Niên, im lặng lâu như vậy, Lục Cẩm Niên còn có kiên nhẫn, cũng có lẽ là câu nói bảo cô ngốc, hơn nữa cũng có thể là câu nói " Chưa tính là bị bắt nạt, vậy lúc nào mới là bắt nạt? " Những lời này quá mức dung túng, nói tóm lại, lòng Kiều An Hào mềm nhũn, không khác gì tổ cáo, càng giống như kể khổ, không coi ai ra gì nhìn Lục Cẩm Niên mở miệng: "Đây là bộ phim công ty sắp xếp cho em, lúc ấy diễn viên cũng đã ổn định, không có Lâm Thi Ý, nhưng lúc quay, mới biết cô ta tìm 1 người bạn trai có tiền, đầu một số tiền lớn, nhét cô ta vào trong bộ phim này, làm vai nữ phụ."

"Ừ." Lục Cẩm Niên khẽ lên tiếng, bày tỏ mình lắng nghe.

bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Phản ứng này của anh, lập tức khiến cho Kiều An Hào có chút an lòng, lúc này còn ấp a ấp úng, bây giờ đã nói lưu loát hơn rất nhiều, còn thể hiện tính tình nhỏ nhen của phụ nữ : "Vốn không thích cô ta, cô ta còn khoác loác bạn trai của cô ta, thật nhức đầu, còn sửa kịch bản lại..."

Nói như vậy hồi lâu, rốt cục nói đến vấn đề chính, thì ra là bởi vì bị sửa lại kịch bản, mà mất hứng. . .

Lục Cẩm Niên cũng không cắt lời của Kiều An Hào, chẳng qua là về

mặt thành thật nhìn chăm chăm cô, chờ cô nói tiếp.

"Rõ ràng trong kịch bản, là em đánh cô ta, kết quả toàn bộ biến thành cô ta đánh em, hơn nữa không phải là một lần. . ."

Kiều An Hào nói tới chỗ này, đáy mắt Lục Cảnh Niên hiện lên một tia không vui: "Sau đó thì sao?"

Kiều An Hào cắn cắn môi dưới, nghĩ đến kế tiếp nói ra những lời Triệu Mạnh và Lâm Thi Ý cãi nhau.

Chương 654: Tin nhắn trong điện thoại di động (5)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào cắn môi dưới, nghĩ đến những lời Triệu Manh nói khi cãi vã với Lâm Thi Ý.

Cô không xác định được Lục Cảnh Niên nếu biết được cô cùng người khác ganh đua so sánh có mất hứng hay không.

Nếu anh thực sự để bụng, nhớ đâu lại liên lụy đến Triệu Manh thì làm sao bây giờ?

Tuy nhiên sự việc không phải như Kiều An Hào nghĩ, đúng là trong đầu anh đang xoay xoay, nhưng vẫn ôm lấy cô: “Sau đó, em khó chịu rồi cãi vã với cô ta...”

Tuy nhiên trong lời nói của mình, Kiều An Hào lại bỏ bớt lời nói của Triệu Manh, những cái khác đều trình bày rất chi tiết: “Em mắng cô ta trước...”

Trên thực tế là Triệu Manh mắng Lâm Thi Ý không biết xấu hổ trước.

Nói tới đây, Kiều An Hào có chút lo lắng, vụng trộm vén mi mắt lên, liếc mắt nhìn anh, thấy anh không hờn giận gì khi nghe thấy cô mắng người, lúc này mới nói tiếp: “Sau đó cô ta liền nói với em, người nào có tiền thì lời nói của người đó đáng giá...”

Lục Cảnh Niên cau mày..

“Cô ta còn nói, nếu em có bản lĩnh, có thể chi ra mấy ngàn vạn tiền đầu tư, để kịch bản đổi về như cũ...”

Lông mày của Lục Cận Niên càng nhăn lại lợi hại hơn.

“Sau cùng cô ta còn nói em không có làm được, trong lòng rối loạn, ...” Nói lâu như vậy, rốt cuộc cũng đến trognj điểm, cô nhìn cũng không dám nhìn Lục Cận Niên, chỉ cúi đầu, âm thanh tinh tế nói: “Em không phục, sau đó em liền nói với cô ta, đừng ngày nào cũng mang người đàn ông của mình ra ngoài khoe, người đàn ông của em còn lợi hại hơn nhiều, đừng nói mời mọi người uống trà chiều, có thể để cho mọi người cầm tiền nghỉ ngơi luôn, đừng nói thay đổi kịch bản, còn có thể cắt hết cảnh diễn của cô ta...”

Tất cả mọi người trong phòng hóa trang cực kỳ yên tĩnh, chỉ có mình Kiều An Hào thao thao bất tuyệt nói chuyện với Lục Cận niên, mà đáy mắt của anh, cũng chỉ có hình bóng cô gái nhỏ đang nói chuyện với mình, dường như toàn bộ chung quanh đều không tồn tại.

bạn nào muốn đọc trước full thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hào càng nói càng không chắc chắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng lên rất nhiều, xong đời, Lục Cận niên khẳng định sẽ cảm thấy cô là một người phụ nữ ham hư vinh phù phiếm, thế cho nên một câu sau cùng, âm thanh của cô chỉ như muỗi kêu vo ve: “Em còn nói, có thể đình chỉ việc quay bộ phim này...”

Trời ạ, Triệu Manh sao có thể mạnh miệng như thế chứ?

Nói mạnh miệng như thế còn chưa tính, cô vậy mà còn tích cực thật

sự gọi Lục Cẩm Niên đến đây....

Đừng nói Lục Cẩm Niên khinh thường cô, chính cô còn khinh thường mình, Lục Cẩm Niên chắc chắn sẽ cực kỳ thất vọng về cô?

Kiều An Hào áp đầu vào ngực anh, giống như đứa trẻ bị phạt, bất an tóm lấy vạt áo của anh, tiếp tục thành thực nói: “Lâm Thi Ý không tin, nói em chỉ mạnh miệng, sau đó em liền gọi điện thoại cho anh...”

Kiều An Hào nói đến đây, cuối cùng cũng có thể nói rõ ràng sự việc.

Cô không dám tưởng tượng giờ khắc này vẻ mặt của anh như thế nào, cũng không dám ngẩng đầu nhìn.

Trong phòng trang điểm rất yên tĩnh, đủ để khiến lòng cô càng thêm bất an, cảm thấy có thể Lục Cẩm Niên sẽ mất hứng, vì thế liền theo bản năng trấn an anh, tiếp tục mở miệng nói: “Thật ra em cũng không muốn so đàn ông với cô ta, là em nóng giận quá, cô ta nói người đàn ông của em có thể là bất kỳ người nào, nhận không ra, em... em...”

Dường như giải thích thế nào, đều có vẻ...

Chương 655: Tin nhắn trong điện thoại di động (6)

Sau cùng Kiều An Hào liền im lặng, đứng một lúc, đang chuẩn bị thành thật thừa nhận với anh là bản thân đã sai rồi, kết quả người đàn ông lại mở miệng nói: “Cho nên, mục đích em kêu anh đến đây, thật ra là vì muốn nói cho người khác biết, người đàn ông của em có thật sự lợi hại như thế không?”

Vốn là Kiều An Hào đang bất an, nghe được những lời này liền cảm thấy tự gây họa không thể sống, xong rồi, xong rồi, Lục Cẩm Niên đang muốn phát giận sao? Nhiều người như vậy, nếu anh trở mặt thì...

Lần này Kiều An Hào nói cũng không dám nói, chỉ là nhẹ gật đầu một cái, sau đó theo bản năng mở miệng, tủi thân nói một câu: “Em sai rồi”, kết quả tay của người đàn ông liền xoa đầu cô, Kiều An Hào sợ đến mức nghẹn họng, ánh mắt mạnh mẽ đóng lại, hu hu hu... Lục Ảnh đế nổi giận rồi, trực tiếp muốn đánh cô sao?

Ách?

Trong đầu Kiều An Hào không biết thế nào, liền ngậy người, Lục Cẩm Niên xoa đầu cô, mà còn rất dịu dàng...

Dường như Kiều An Hào không tin lắm, lặng lẽ ngẩng đầu, vụng trộm nhìn anh, kết quả trên mặt anh không hề có lấy một chút lạnh lẽo nào, ngược lại còn như có như không yếu ớt cười, cùng với khuôn mặt anh tuấn của anh, có chút dịu dàng khó nói.

Kiều An Hào cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác, dùng lực chớp mắt đến hai lần, sau đó lại chớp tiếp hai lần, phát hiện vẻ mặt của anh vẫn ấm áp đầy cứng chiều với cô như thế, liền có chút kinh ngạc mở to đôi mắt đen láy nhìn anh, lại ngây người.

Lục Cẩm Niên giống như... chẳng những không nổi giận, ngược lại còn rất cao hứng...

Lục Cẩm niên bị dáng vẻ đần độn đáng yêu này của Kiều An Hào trêu chọc đến, khiến khuôn mặt trở nên dịu dàng, sau đó liền cầm tay cô đi ra ngoài phòng trang điểm.

Thật ra thẳng thắn mà nói, Lục Cẩm Niên thật sự không lý giải được trong đầu của Kiều An Hào cấu tạo từ gì, bình thường mà nói, kêu anh qua đây, không phải vì tức giận vì bị sửa kịch bản sao? Sao nào loạn hồi lâu, lại thành ganh đua so sánh đàn ông?

Được rồi, anh thừa nhận, Kiều An Hào cùng người khác so sánh đàn ông, hành vi này chẳng khác gì học sinh tiểu học so xem ai có nhiều kẹo hơn, ngây thơ nhàm chán, nhưng là không thể không thừa nhận, từ trong miệng cô kêu ra cụm từ “người đàn ông của em”, anh cũng rất hưởng thụ, để cho anh trong nháy mắt liền quyết định không để ý đến hành động ngây thơ nhàm chán của cô.

Nếu cô thích như vậy, cùng người khác so sánh, cũng nên bỏ giữa chừng.

Hướng chi, vợ chỉ có một, anh không che chở cho cô, còn có thể che chở cho ai?

Lục Cẩm Niên để cô ngồi trên ghế trong phòng trang điểm trước, sau đó nhìn mấy chiếc bình màu sắc rực rỡ kia, Lục Cẩm Niên rất quen thuộc, bởi vì ở Cẩm Tú Viên, mỗi lần mở tủ lạnh ra có thể thấy một

loạt những chai này, chắc là cô thích nên mang theo để uống lúc quay phim, vì thế anh thuận tay rút một chai màu hồng, mở

nắp, đặt trước mặt cô, ý bảo cô uống, sau đó liền vươn tay, lấy kịch bản trên bàn: “Đây là kịch bản sau khi thay đổi sao?”

“Không phải, là cái này.” Triệu Manh vội vàng cầm một kịch bản khác, đổi lấy cái trong tay Lục Cẩm Niên.

Chương 656: Tin nhắn trong điện thoại di động (7)

Lúc Lục Cẩm Niên nghe Kiều An Hào nói, vốn không giận dữ gì, nhưng sau khi nhìn kịch bản xong, không biết biến thành dáng vẻ gì nữa, chỉ duy trì bình thản.

Lúc anh quay phim, không thiếu lúc đọc kịch bản, nhiều năm đã thành thói quen, tốc độ xem rất nhanh, không bao lâu đã lật trang tiếp.

Theo một tờ anh lật lên, sắc mặt của anh liền trở nên vô cùng nghiêm túc.

Vốn dĩ bình thường, trên mặt anh không có biểu cảm gì, khiến người ta có một cảm giác bức bách, lúc này, tất cả mọi người trong phòng hóa trang đều theo vẻ mặt thay đổi của anh, nhiệt độ xuống càng thấp, không ai dám thở mạnh, chỉ riêng Kiều An Hào bình thản ung dung ngồi bên cạnh anh, cắn ống hút, còn phát ra âm thanh chùn chụt.

Đột nhiên, Lục Cẩm Niên khép lại kịch bản, phát ra một âm thanh nặng nề, khiến Kiều An Hào nghi ngờ ngẩng đầu lên, chỉ là còn chưa thấy rõ Lục Cẩm niên thế nào

đã nghe được âm thanh lạnh nhạt của anh truyền đến: “Hiện giờ các người muốn tiếp tục bộ phim này, là cô ...”

Theo lời nói của anh, anh chỉ tay vào Lâm Thi Ý, sau đó giơ tay lên, vỗ vỗ, bởi vì đang ngồi, nên chỉ vào người Kiều An Hào: “Đánh cô

ấy?”

Trong phòng trang điểm, không ai dám nói tiếp.

Rõ ràng Lục Cẩm Niên tới để giúp đỡ Triệu Manh và Kiều An Hào, nhưng là Triệu Manh nhìn thấy tư thế của anh hiện giờ, lại vẫn thấy sợ hãi, thế nhưng liền bình tĩnh lại, hướng về anh gật gật đầu, nói: “Vâng ạ.”

“Là?”

Lục Cẩm Niên đột nhiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén đảo qua từng người trong phòng, mãnh mẽ cầm kích bản trong tay hung hăng đập xuống bàn, “bốp” một tiếng, mấy người trong phòng hóa trang sợ đến mức run rẩy một phen, sau đó liền nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh vang lên: “Được, tiến hành đi, tôi thực sự muốn nhìn xem, trước mắt tôi, ai dám động đến một ngón tay của Kiều An Hào.”

Lúc này đừng nói là Triệu Manh, ngay cả Kiều An Hào cũng bị toàn thân tràn đầy sát khí của anh làm sợ, chỉ dám cắn ống hút, không dám uống nước, thậm chí cũng không dám nhìn anh, chỉ thi thoảng liếc mắt xem.

Đạo diễn bị khí thế của Lục Cẩm niên dọa đến mức chân nhũn ra, lúc này hẳn ta đâu còn lòng dạ nào lo lấy lòng Lâm Thi Ý, chỉ nghĩ đến Lục Cẩm Niên tức giận thì

mình sẽ bị liên lụy, lập tức run rẩy nói: “Không... không... Lục tổng, phân cảnh kế tiếp không phải như kích bản kia, chỉ là đùa với cô Kiều một chút...”

“Vui đùa?”

Vui đùa cũng thật là vui đùa, đã khiến cô mất hứng, còn ở nơi này nói với anh là vui đùa.

Đột nhiên Lục Cẩm Niên cầm lấy hai kịch bản trên bàn, ném về phía đạo diễn, thẳng tắp nện vào đầu của đạo diễn: “Là người nào cho anh quyền lợi, để anh tùy tiện dám đùa với cô ấy?”

Đạo diễn cúi đầu, một tiếng cũng không dám nói, chân nhũn ra đã bắt đầu run run.

“Còn có, kịch bản lúc đầu sao lại đổi thành kịch bản như thế này, liền đổi thành kịch bản mới cho tôi, để tự tôi thay đổi!”

Chương 657: Tin nhắn trong điện thoại di động (8)

“Tôi chỉ có một yêu cầu, đó chính là, ở kịch bản này cô ta tát Kiều An Hào bao nhiêu cái, ở kịch bản sau khi sửa trả lại gấp 10 lần!”

Lục Cẩm Niên dùng từ “cô ta” thay thế cho Lâm Thi Ý, vẻ mặt tựa như vô cùng khinh thường.

Trả lại gấp 10 lần... Chính là, Lâm Thi Ý dùng tiền để đổi lại kịch bản, cô muốn cho Kiều An Hào ăn vài cái tát, thế nào là chuyển thành bị ăn tát của Kiều An Hào.

Như vậy nghĩa là... Lục Cẩm Niên cũng không có cắt bỏ cảnh diễn của cô?

Lâm Thi Ý ngồi trên ghế của mình, hơi ngẩng cằm, trong lòng chậm chạp suy nghĩ.

Cô không thể trêu vào Lục Cẩm niên, thậm chí đã bị anh làm cho đủ thảm, cũng là thảm đến bị đóng băng, cô cũng không cần như những người khác, để có thể tồn tại được trong giới giải trí mà lấy lòng Lục Cẩm Niên.

Một khi đã như vậy, cô cũng không cần trước mặt nhiều người như vậy, lúc cô nhục nhã như vậy, lại vẫn nén giận.

Hướng chi, sợ là sau lưng cô có đầu tư, Lục Cẩm Niên cũng không muốn vì một người phụ nữ mà đắc tội đi...

Nghĩ tới đây, Lâm Thi Ý nhẹ cười một phen, không sợ chút nào mở miệng nói: “Không phải nói là có thể cắt bỏ toàn bộ cảnh diễn của tôi sao? Như thế nào lại không bỏ? Hóa ra Lục Ảnh đế trong miệng cô Kiều cũng chỉ lợi hại thế thôi sao?”

Người trong phòng nghe được những lời này của Lâm Thi Ý, đều đã toát mồ hôi đầm đề vì cô.

Tất cả mọi người đều cho rằng kế tiếp Lục Cảnh Niên sẽ trút ngay lửa giận vào cô, ai ngờ anh lại coi cô ta giống như không hề tồn tại, vốn không thèm để ý đến lời nói của cô ta, chỉ đưa ánh mắt lạnh lùng liếc đạo diễn nói: “Nếu Kiều Kiều nói ngừng quay, vậy thì liền ngừng quay ba tháng đi.”

Thật đúng là ngừng quay... tổn thất sẽ rất lớn... đạo diễn mở miệng cầu xin theo bản năng: “Lục Tổng...”

Từ đầu Lục Cảnh Niên đã không cho đạo diễn cơ hội nói chuyện, dáng vẻ không muốn thương lượng, mở miệng nói: “Năm tháng.”

Đạo diễn nhìn về phía Kiều An Hào, để cô hỗ trợ: “Cô Kiều...”

“Tám tháng.” Lục Cảnh Niên không hề nghĩ ngợi nói ra. “Anh dám mở miệng nói một chữ, tôi liền trực tiếp cho ngừng quay hẳn một năm.”

Đạo diễn hoàn toàn không dám lên tiếng.

Kiều An Hào ngồi ở một bên, dùng lực cắn ống hút, rất không dễ dàng bởi vì Lục Cảnh Niên không có nổi giận mà để thả tâm, lại là bốn bề dây sóng, có phải não nhiệt quá rồi không?

Lục Cảnh Niên không nhanh không chậm đưa tầm mắt trên người đạo diễn thu hồi lại, chậm rãi nhìn Lâm Thi Ý: “Bạn trai của cô Lâm có tiền

như thế, đầu tư vào những mấy ngàn vạn, ngừng quay bảy tám tháng, cũng không đáng để ý đâu.”

Lâm Thi Ý mấp máy môi không nói gì.

Lục Cẩm Niên tiếp tục từ từ mở miệng: “Nếu cô Lâm thật sự muốn khởi quay bộ phim này, cũng không phải là không thể, có thể bảo bạn trai của cô rót tiền vào, đến lúc đó đừng nói thay đổi kịch bản, cho dù là phim hiện đại đổi thành phim cổ trang, đều theo cô.”

Tay của Lâm Thi Ý nắm thành quả đấm, vẫn không nói gì.

Lục Cẩm Niên nâng một tay lên, lười biếng khoát lên ghế tựa sau lưng Kiều An Hảo, tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, cô Lâm, vừa nãy cô nói cái gì? Nói tôi không có cắt hết cảnh diễn của cô?”

Lục Cẩm Niên giống như nghe thấy truyện cười, nhẹ cười một cái.

Chương 658: Tin nhắn trong điện thoại di động (9)

Lục Cẩm Niên giống như nghe thấy truyện cười, nhẹ cười một cái, sau đó vẻ mặt trở nên lạnh lẽo: “Tôi có khả năng này hay không, lúc cô Lâm quay Khuynh thành thời gian, không phải đã biết rồi sao?”

“Tôi cho rằng lúc đó, cô Lâm đã biết được nên làm thế nào sau này, không nghĩ tới tinh thần của cô Lâm đúng là đánh chết cũng không chừa, lại tự tìm đường chết, càng chạy càng xa, đối với điều này, tôi đúng là bội phục cô Lâm.”

Những lời này của Lục Cẩm Niên nói ra, muốn thành khẩn bao nhiêu có bấy nhiêu, khiến sắc mặt của Lâm Thi Ý thay đổi trở nên khó coi, dường như đã hết kiên nhẫn.

Lục Cẩm Niên giống như không có gì muốn nói, trực tiếp bày ra dáng vẻ không muốn cùng cô ta nói chuyện, quay đầu, nhìn thoáng qua Kiều An Hào đang cắn ống hút, sau đó vươn tay vỗ đầu của cô, nói: “Thay quần áo đi, về nhà thôi.”

“A...” Kiều An Hào vội vàng buông chai nước trong tay ra, đứng lên, còn chưa kịp rời đi, Lục Cẩm Niên ở bên cạnh cô, đột nhiên thấy trên bàn có hai túi giấy, nghĩ đến Kiều An Hào vừa nói với mình là Lâm Thi Ý mời mọi người uống trà chiều, vì thế giống như hiểu ra điều gì, đột nhiên xách lên hai túi giấy, mí mắt cũng không thèm chớp lấy một cái, đột nhiên ném vào trong thùng rác.

Tất cả mọi người ở đây đều được Lâm Thi Ý mời trà chiều, tự nhiên cũng biết đó là của cô ta, kết quả bị Lục Cẩm Niên gọn gàng dứt

khoát ném vào trong thùng rác như vậy, còn mang dáng vẻ vô cùng chán ghét, rõ là...

Có người lén lút nhìn Lâm Thi Ý, quả nhiên thấy sắc mặt của cô, đã đỏ ửng lên.

Tuy Kiều An Hào cực kỳ chán ghét Lâm Thi Ý, nhưng là cô cũng cảm thấy được Lục Cẩm Niên làm những thứ này, hoàn toàn đã giúp cô xả giận, cô thật sự cho rằng chuyện này đến đây là kết thúc, ai ngờ cô mới nhìn về phía phòng thay đồ, còn chưa bước đến, đã nghe thấy Lục Cẩm Niên ở phía sau, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến: “A..., đúng rồi, cô Lâm, tôi còn có một việc muốn nói với cô, đó là nếu vì sự việc hôm nay mà bạn trai của cô rút tiền đầu tư Nhất kiến chung tình, hơn nữa lại chia tay với cô, cô yên tâm, tôi bỏ tiền, cũng sẽ tiếp tục cho cô diễn vai nữ thứ.”

Lục Cẩm Niên dừng một lúc, nhẹ nhàng cười, tiếp tục nói: “Sở dĩ bây giờ không cắt bỏ hết cảnh diễn của cô, không phải tôi không dám, mà là vì, tôi muốn nhìn xem, cô không muốn nhìn Kiều An Hào, lại không thể làm gì được cô ấy!”

Ngược một người ở cảnh giới cao nhất, không phải là khiến cô ta đau khổ tận cùng, mà là muốn cô ta khi đối mặt với bạn, nhìn bạn vinh quang thế nào so với cô ta, tốt hơn cô ta nhiều thế nào.

Nếu cô ta muốn so sánh với Kiều Kiều như thế, tốt lắm... rõ ràng so một cách hoàn toàn, so với thống khổ, sẽ triệt để khiến cô ta không dám lại gần Kiều Kiều!

Lâm Thi Ý đột nhiên bắt lấy điện thoại di động trên bàn, xông ra bên ngoài phòng hóa trang.

Kiều An Hào thay quần áo, tẩy trang, vào toilet rửa mặt.

Từ lúc đi ra khỏi phòng, Kiều An Hảo nhìn thấy Lâm Thi Ý đứng trước bồn rửa, đang lau nước mắt, cô ta dường như chú ý có người đến đằng sau, lập tức cúi đầu, mở vòi nước ra, rửa mặt.

Kiều An Hảo đứng ở vòi nước cách cô ta xa nhất, lúc cô đang định lấy khăn chuẩn bị lau tay, Lâm Thi Ý vừa lúc quay đầu đi, nhìn cô với ánh mắt đầy oán hận.

Chương 659: Tin nhắn trong điện thoại di động (10)

Kiều An Hảo giả bộ không có nhìn thấy, giống như không chứng kiến chuyện gì xảy ra lau khô ngón tay của mình, rồi kéo cửa ra, đi ra ngoài.

Cho đến khi cửa phòng rửa tay truyền tiếng vang đóng lại, cảm giác không cam lòng trong ánh mắt Lâm Thi Ý mới biến mất, thay vào đó cuồn cuộn mà rơi nước mắt.

Trước kia, cô ta không phục Kiều An Hảo, bởi vì có Lục Cẩm Niên, lần nào cô ta gây chuyện với Kiều An Hảo, lần nào cũng bị kết cục bi thảm. Bây giờ cô ta và Kiều An Hảo cùng trong 1 đoàn phim, lần này cô ta dám làm vậy với Kiều An Hảo, chẳng qua là vì, cô nghe nói Lục Cẩm Niên rời Bắc Kinh, nhưng lại không nghĩ rằng, giống như trước đây, lại một lần nữa cầm đá đập chân của mình.

Không phải nói, Lục Cẩm Niên đã biến mất sao? Sao bắt chợt lại xuất hiện?

Lâm Thi Ý nhíu mày, cô ta nhớ tối hôm qua cùng bạn trai đến khách sạn Bốn mùa mượn phòng, thấy một bóng lưng giống Lục Cẩm Niên, cùng một người phụ nữ ngoại quốc, vào một phòng... Lúc ấy cô ta cho là có người nhìn giống Lục Cẩm Niên, bây giờ nhìn lại, đúng là Lục Cẩm Niên thật...

-

Kiều An Hảo từ trong phòng rửa tay ra ngoài, lúc trở lại phòng hóa

trang, Lục Cẩm Niên đã không còn ở đây, cô ôm túi của mình, chuẩn bị đi ra ngoài tìm Lục Cẩm Niên, vừa vặn có một cô bé 18 tuổi tò mò ngẩng đầu lên, gọi cô một tiếng "Chị An Hào", tò mò hỏi một vấn đề: "Lục tổng thật sự là bạn trai của chị sao?"

Vì Lục Cẩm Niên chờ Kiều An Hào hơi lâu, ra bên ngoài rút một điếu thuốc, anh trở lại phòng hóa trang, mới vừa đẩy cửa ra, liền nghe được bên trong có người hỏi Kiều An Hào vấn đề này, sau đó cũng không biết chuyện gì xảy ra, bước chân bỗng dừng lại ở cửa, ánh mắt bình tĩnh rơi vào trên mặt Kiều An Hào.

Hôm nay vốn là Triệu Manh và Lâm Thi Ý cãi nhau, cô mới gọi Lục Cẩm Niên, hoặc nhiều hoặc ít cũng nói cho mọi người biết, quan hệ của mình và Lục Cẩm Niên không tầm thường.

Cô và Lục Cẩm Niên kết hôn hơn mười ngày, anh chưa từng nói qua vấn đề này, cô cũng không dám tự tiện công khai.

Lúc này có người đột nhiên hỏi chuyện này, cô nên trả lời thế nào?

Kiều An Hào im lặng chốc lát, cuối cùng chậm rãi lắc đầu một cái, nói: "Không phải."

Lục Cẩm Niên nắm tay thành quyền, cảm giác như bỗng dưng rơi xuống vực.

Bên trong phòng Kiều An Hào nhìn cô gái trẻ tuổi kia cười dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Lục Cẩm Niên không phải là bạn trai chị, anh ấy là ông xã của chị."

Rõ ràng là sự thật, sao cô lại chột dạ chứ? Lục Cẩm Niên biết, có thể tức giận với cô không?

Vốn Lục Cẩm Niên đang thất vọng, trong lòng run rẩy.

Anh thật sự không nghĩ tới, cô sẽ nói như vậy.

Đến giờ anh vẫn không công khai quan hệ của bọn họ, chẳng qua vì anh chưa xác định được tình cảm của cô đối với anh, nhưng mà hôm nay, cô lại khiến anh khó tin, cô dám thừa nhận thành thật với người khác anh là chồng của cô... Chẳng lẽ cô thật sự thích anh?

Lục Cẩm Niên cảm giác tốc độ tim đập bắt đầu tăng nhanh, anh nhìn qua khe cửa, liếc mắt nhìn Kiều An Hào vẫn còn đứng đó trò chuyện với cô gái kia, cũng không quấy rầy cô, chẳng qua là đi bên ngoài chờ cô.

-?

Kiều An Hào sợ Lục Cẩm Niên chờ mình nên có chút vội vàng, nói tạm biệt với cô gái, rồi đi tới phía cửa, chẳng qua là mới vừa đi mấy bước, bất chợt nghe tiếng gọi sau lưng truyền đến: "Kiều An Hào."

Chương 660: Tin nhắn trong điện thoại di động (11)

Kiều An Hào sợ Lục Cận Niên chờ mình nên có chút vội vàng, nói tạm biệt với cô gái, rồi đi tới phía cửa, chẳng qua là mới vừa đi mấy bước, bất chợt nghe tiếng gọi sau lưng truyền đến: "Kiều An Hào."

Kiều An Hào ngừng chân, Lâm Thi Ý gọi cô làm gì?

Cô nghĩ Lục Cận Niên còn đang chờ mình bên ngoài, nhất thời có chút lười phải dây dưa với Lâm Thi Ý, vì vậy dứt khoát mặc kệ, tiếp tục cất bước, rời đi.

"Kiều An Hào!" Lâm Thi Ý lại gia tăng âm lượng, gọi một câu, sau đó Kiều An Hào nghe tiếng giày cao gót liên tục vang lên phía sau, lúc tay cô còn chưa kịp mở cửa, Lâm Thi Ý giành trước một bước ngăn trước mặt cô.

Sắc mặt của cô ta thoạt nhìn cũng không tốt, bởi vì đã khóc, hốc mắt còn đỏ hoe.

Kiều An Hào bị Lâm Thi Ý quán lấy cảm thấy phiền toái, giọng nói cũng không thiện cảm: "Lâm Thi Ý, rốt cuộc cô muốn như thế nào? Hay là cô thấy vừa rồi còn chưa đủ khó chịu.."

"Kiều An Hào, cô đừng dùng loại thái độ cao hơn người một bậc nói chuyện với tôi!" Lâm Thi Ý lạnh lùng cắt đứt lời của Kiều An Hào, sau đó liền mang theo vài phần chế giễu, cong môi tiến tới bên tai Kiều An Hào dùng giọng nhỏ chỉ hai người nói rõ từng câu từng chữ như mục đích của mình ra: "Cô yên tâm, tôi gọi cô không phải muốn

tranh cãi với cô, tôi gọi cô vì muốn nói cho cô biết, người đàn ông vừa giúp cô hả giận, nếu tôi nói người đàn ông của cô, Lục Cẩm Niên, cô thật sự cho là anh ta toàn tâm toàn ý thủy chung với cô sao?"

Sắc mặt Kiều An Hào lạnh đi, cánh môi giật giật, muốn đánh lại Lâm Thi Ý mấy câu, nhưng cô ta không cho cô có bất kỳ cơ hội mở miệng nói chuyện, tiếp tục nói nhỏ bên tai cô: "Nói thật cho cô biết, tối hôm qua mười hai giờ tôi đến khách sạn Bốn mùa, thấy Lục Cẩm Niên lái xe chở một người phụ nữ ngoại quốc, hơn nữa anh ta còn cùng người phụ nữ kia vào cùng 1 phòng, rất lâu cũng chưa ra ngoài... Kiều An Hào, cô nam quả nữ, đêm hôm khuya khoắc, ở chung một phòng, cô cảm thấy bọn họ ở trong phòng, sẽ không phát sinh chuyện gì chứ? Quan trọng hơn là, người đàn ông của cô, buổi tối không ở cùng cô lại gặp người phụ nữ khác?"

Lâm Thi Ý cười khế một tiếng: "Kiều An Hào, không phải cô ý vào Lục Cẩm Niên, mới phách lối như vậy sao? Nếu như không có anh ta, cô

cảm thấy cô là ai? Chẳng qua, theo tôi thấy, cô cũng không nắm giữ được người đàn ông này!"

Lâm Thi Ý vừa nói, liền nhìn lướt qua Kiều An Hào hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô, còn nói: "Vừa rồi cô nói với người khác, Lục Cẩm Niên là chồng cô? Hai người kết hôn? Kết hôn, ngay cả nhẫn kết hôn anh ta còn không mua cho cô?"

Kiều An Hào bị Lâm Thi Ý nói theo bản năng đưa tay, giấu sau túi, cố gắng duy trì trên mặt bình tĩnh: "Nói xong chưa? Nếu như nói xong rồi, mời tránh ra. "

Lâm Thi Ý không nghĩ tới Kiều An Hào sẽ phản ứng như vậy, đầu

tiên là sững sốt một giây, sau đó mới hỏi: "Cô không tin lời của tôi nói?"

"Lâm Thi Ý, cô không cảm thấy lời này rất buồn cười sao?" Kiều An Hào giống như nghe thấy chuyện cười, bất chợt bật cười, sau đó quay đầu, từ trên xuống dưới quét Lâm Thi Ý: "Toàn thân cô, có nơi nào đáng giá để tôi tin?"

Chương 661: Tin nhắn trong điện thoại di động (12)

Nói xong, Kiều An Hào liền trực tiếp vòng qua Lâm Thi Ý, vươn tay, kéo ra cửa phòng hóa trang.

Lâm Thi Ý bị câu nói kia của Kiều An Hào mà sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cô ta ngẩng đầu, xoay người, nhìn Kiều An Hào muốn rời đi, cố ý nhấn mạnh, lại mở miệng nói: "À, đúng rồi, Kiều An Hào, tôi mới vừa nhớ ra, bọn họ ở phòng 1002, phòng Tổng Thống của khách sạn Bốn Mùa."

Tay Kiều An Hào nắm cửa hơi run lên, bóng lưng lại thoát nhìn rất bình tĩnh, giống như lời nói của cô ta không ảnh hưởng gì đến cô, chậm chậm rời đi, để lại tiếng giày cao gót vang lên.

-

Từ phim trường ra ngoài, đã là giờ cơm tối, trở về Cẩm Tú viên trên đường vừa vặn đi qua một nhà hàng Quảng Đông, Lục Cẩm Niên trực tiếp lái xe quẹo đi vào.

Món ăn là Lục Cẩm Niên gọi, ăn cũng rất ngon.

Tốc độ nhà bếp mang lên thức ăn rất nhanh, trước khi ăn cơm, Lục Cẩm Niên còn tự mình đưa khăn giấy cho Kiều An Hào, trong lúc ăn cơm, lúc ban đầu Lục Cẩm Niên thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Kiều An Hào, đến sau lại, Lục Cẩm Niên dường như không ăn cơm, suốt buổi vây quanh Kiều An Hào, Kiều An Hào đặt đũa xuống, anh liền lập tức đưa khăn giấy, ly nước trà của Kiều An Hào sắp hết, anh lập

tức rớt đầy, ánh mắt cô dừng ở món nào, anh lập tức sẽ gắp món ăn đó, nếu là món có cá tôm, anh còn lột vỏ, lấy xương ra hết, chỉ chừa thịt rồi gắp tới.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên kết hôn đến nay, trong nhiều ngày như vậy, một ngày ba bữa đều ở chung một chỗ ăn cơm với nhau, Lục Cẩm Niên không phải chưa từng kéo ghế cho cô ngồi, đưa khăn giấy, cũng rót nước trà, nhưng cũng không ân cần nhiệt tình như tối nay.

Lúc Kiều An Hào đang ăn tôm mà Lục Cẩm Niên mới vừa bóc vỏ cho mình, không nhịn được nâng lên mí mắt, quan sát Lục Cẩm Niên đang châm trà, anh vẫn là dáng vẻ lạnh như băng, nhưng gương mặt mềm mỏng, ý nói cho Kiều An Hào, tối nay từ sau khi rời phim trường đi ra thì tâm trạng Lục Cẩm Niên cực kỳ tốt.

Nhưng mà rõ ràng trong phim trường, rõ ràng cô đã nói hết...

Nghĩ đến đây, Kiều An Hào liền nghĩ đến Triệu Manh khoác lác những lời đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên nóng.

Triệu Manh không suy nghĩ nói lung tung thì thôi, cô thuật lại cho anh, anh để ý những lời đó.

Nhất là 《vừa thấy đã yêu》 phải ngừng quay tám tháng, còn có bạn trai Lâm Thi Ý có nhiều tiền đầu tư, nói vậy lai lịch cũng không nhỏ, Lục Cẩm Niên ngay cả hỏi cũng không hỏi người kia là ai, chỉ bằng một câu nói, nói ngừng quay thì ngừng quay... Cô nhất thời xúc động và lo lắng, Lục Cẩm Niên có thể rước lấy phiền toái không?

Đáy lòng Kiều An Hào nhất thời trở nên có chút chột dạ, không nhịn được liền cúi đầu, kết quả thấy trong chén mình có hai con tôm đã bóc bỏ và 1 miếng thịt cá.

Đáy lòng Kiều An Hảo càng thêm bất an và tội lỗi, cô bĩu môi, gắp một con tôm đặt ở trong miệng, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Lục Cận Niên, cẩn thận hỏi: "Chuyện chiều hôm nay ở phim trường có khiến anh bị rắc rối gì không?"

So với Kiều An Hảo đang bất an, Lục Cận Niên có vẻ bình tĩnh thông dong, thậm chí còn mang theo tia bất mãn: "Có thể gặp chuyện gì chứ?"

Tiếp theo Lục Cận Niên không hỏi ngược lại, lại bóc vỏ một con tôm bỏ vào trong chén Kiều An Hảo.

Chương 662: Tin nhắn trong điện thoại di động (13)

"Dù sao bạn trai của Lâm Thi Ý có thể dùng nhiều tiền như vậy, xem ra vẫn còn có chút khả năng..."

"Bạn trai cô ta có khả năng, em cũng quan tâm sao?" Lục Cẩm Niên gấp một khối thịt cá, vừa nhặt xương, vừa nhẹ nhàng mở miệng, cắt đứt lời của Kiều An Hào khiến nửa câu còn lại của cô "Lỡ gây thù hằn trên thương trường cho anh" cứng rắn nghẹn trong cổ họng.

Kiều An Hào nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm Lục Cẩm Niên ước chừng năm giây, mới phản ứng được ý nghĩa lời nói của anh, bất chợt ánh mắt trở nên sáng rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn đến gần: "Lục Cẩm Niên, anh đang ghen hả?"

Nháy mắt Lục Cẩm Niên chuyển tầm mắt từ thịt cá đến trên mặt Kiều An Hào, trợn mắt nhìn cô: "Em cảm thấy, loại đàn ông mà cô Lâm coi trọng xứng đáng để anh ghen sao?"

Ai da... Rõ ràng ai trợn mắt nhìn, nhưng thế nào lại cảm thấy vui trong lòng vậy chứ?

Kiều An Hào cong môi, bởi vì ăn hột tiêu, bờ môi cực kỳ đỏ hồng: "Rõ ràng anh đang ghen, bởi vì em nhắc đến bạn trai cô ta anh mới ăn..."

Kiều An Hào định nói chữ "Dấm" còn chưa nói hết, bất chợt, Lục Cẩm Niên gấp miếng thịt cá đã gỡ xương, trực tiếp nhét vào trong miệng của cô, lại một lần nữa chặn lời của cô lại.

Lúc Kiều An Hào nuốt thịt cá, rõ ràng thấy trên mặt Lục Cẩm Niên trắng nõn trở nên u ám, cô không nhịn được nở nụ cười, kết quả lại rước lấy cái nhìn chăm chăm áp bức, cô vội vàng cắn môi, ngưng cười, nhưng mà ánh mắt lại híp lại thành hình lưỡi liềm, thoạt nhìn cô xinh đẹp mê người, khiến Lục Cẩm Niên không nhịn được xoay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, trên mặt một màn đỏ ửng, trở nên rõ ràng hơn một chút.

Chẳng qua, mặc dù Lục Cẩm Niên dửng dưng nói những lời đảm bảo kia, Kiều An Hào vẫn như cũ còn có chút không xác định, sợ Lục Cẩm Niên vì mình nói những lời đó mà giận, cho nên lúc ăn xong con tôm cuối cùng trong chén, còn khéo léo mở miệng, hỏi một câu: "Lục Cẩm Niên, có phải buổi chiều em quá đáng không?"

Lục Cẩm Niên bóc xong vỏ con tôm cuối cùng, nhét vào trong miệng Kiều An Hào, rút khăn giấy, chậm rãi lau tay của mình, giọng nói thông thả rồi lại xen lẫn sự dung túng và cứng chiều vô hạn: "Anh không ngại em quá đáng."

Anh thật sự không ngại em quá đáng.

Ngược lại, anh rất thích em quá đáng như vậy.

Khiến anh có cảm giác, anh không thể thiếu vắng trong thế giới của em.

Anh yêu em, anh thích em, anh muốn bên cạnh em cả đời... Đây đều là những câu nói lãng mạn tình cảm, tùy tiện có thể nói ra, cũng có thể khiến cho lòng người cảm động.

Nhưng mà, Lục Cẩm Niên lại nói: Anh không ngại em quá đáng.

Kiều An Hào nghĩ, đây rốt cuộc là câu nói cô cảm thấy là lời lẽ đẹp đẽ nhất, ấm áp nhất trên thế gian này.

Mặc dù cô không tin Lâm Thi Ý nói những lời đó, nhưng vẫn bị câu nói kia của Lâm Thi Ý ảnh hưởng, "Kết hôn sao, ngay cả nhẫn kết hôn cũng không mua cho cô?" Chạm đến chỗ tổn thương nhất của cô.

Rời đi phim trường dọc theo đường đi, cô vẫn lặp đi lặp lại với mình, Lâm Thi Ý muốn thấy cô khổ sở, cô không thể khổ sở, bằng không sẽ trúng kế cô ta.

Hơn nữa, không phải chỉ là nhẫn kết hôn sao?

Chương 663: Tin nhắn trong điện thoại di động (14)

Hơn nữa, không phải chỉ là nhắn kết hôn sao?

Cùng lắm thì, là ai quy định kết hôn phải có nhắn!

Cô và Lục Cảnh Niên là trường hợp đặc biệt!

Vậy mà, dù cô đã suy nghĩ nhiều cách tự an ủi, trong lòng cô rõ ràng, cô vẫn cảm thấy đau khổ.

Nhưng mà, lúc này cô lại bị một câu nói của anh, khiến tâm tình trở nên ảm áp.

- Lục Cảnh Niên, có phải buổi chiều em hơi quá đáng không?

- Anh không ngại em quá đáng.

Câu nói chứa đựng ý tứ đẹp đẽ.

-

Ăn xong cơm tối, lúc Lục Cảnh Niên kê phục vụ tính tiền, bất chợt giống như nhớ ra điều gì, nhìn Kiều An Hảo vươn tay: "Điện thoại di động."

Đầu tiên Kiều An Hảo không hiểu nhìn anh chớp mắt, sau đó mới chậm chạp nhận ra, vội vội vàng vàng lấy điện thoại trong túi xách, đưa cho Lục Cảnh Niên.

Lục Cẩm Niên nhận lấy, ngón tay lướt phía trên màn hình mấy cái, sau đó liền đưa điện thoại di động trả lại cho Kiều An Hào: "Sau này có chuyện, gọi số điện thoại này."

Kiều An Hào "Ừ" một tiếng, nhận lấy điện thoại di động, thấy là đầu số bên Mỹ, khẽ nhăn trán, ngẩng đầu lên hỏi: "Anh về nước còn không đổi đầu số sao?"

Lục Cẩm Niên nhận lấy một hóa đơn tính tiền phục vụ đưa, cầm bút, vừa ký tên, vừa trả lời: "Lần sau anh đi làm số khác đến lúc đó sẽ nói em biết."

"Tại sao muốn làm số khác?" Kiều An Hào nghi ngờ hỏi ngược một câu: "Số điện thoại trước đây dùng không được sao? Đi mở sim là được mà?"

Số điện thoại trước kia... Lục Cẩm Niên nghe mấy chữ này, rõ ràng động tác ký tên dừng lại một chút, vẻ mặt của anh trở nên có chút lạnh lùng, nhưng trong nháy mắt, liền lấy lại tinh thần, tiếp tục ký tên, chẳng qua là bút tích không còn lưu loát như lúc nãy.

Ký tên xong, anh trả bút lại cho người phụ vụ, sau đó cầm áo khoác treo bên cạnh, giọng nói rất nhạt nói một câu: "Đi thôi." Liền dẫn đầu xoay người, đi ra khỏi bao sương.

Sao Lục Cẩm Niên bỗng nhiên mất hứng vậy? Cô cũng không nói gì sai mà...

Kiều An Hào ngồi một mình ở chỗ ngồi, qua hồi lâu ngẩn người mới cầm túi đi ra khỏi bao sương.

Đi ra phòng ăn, Lục Cẩm Niên đã lái xe ở cửa chờ, trên mặt anh thoạt

nhìn rất bình thường, giống như lúc ăn cơm, thậm chí lúc cô lên xe, tự thắt dây an toàn cho cô, giống như chuyện không vui trong bao sương kia chớp mắt đã biến mất.

Trở lại Cẩm Tú viên, thời gian đã không còn sớm, Kiều An Hào trước tắm tắm, sau đó mở nước tắm, ra ngoài gọi Lục Cận Niên.

Nằm ở trên giường, Lục Cận Niên ôm Kiều An Hào, cũng không có hành động gì.

Kiều An Hào cố ý ở trong ngực anh cọ tới cọ lui, cuối cùng anh cũng chỉ hôn môi của cô, sau đó liền ôm chặt cô không để cho cô động đậy.

Không biết rốt cuộc qua bao lâu, ngoài cửa sổ bóng đêm đã rất sâu, bên tai hoàn toàn yên tĩnh, lúc Kiều An Hào nhắm mắt lại sắp ngủ, cảm giác được Lục Cận Niên ôm mình rón rén buông cô ra.

Nháy mắt, không còn vẻ buồn ngủ trong mắt, vẫn như cũ nhắm mắt lại, giả bộ ngủ say, không động.

Cô rõ ràng nghe thấy động tác Lục Cận Niên đi xuống giường rất nhẹ, sau đó đi vào phòng thay quần áo, tiếng mặc quần áo truyền đến.

Chương 664: Tin nhắn trong điện thoại di động (15)

Lục Cẩm Niên mặc quần áo làm gì?

Lông mày của Kiều An Hảo nhăn lại, bên tai truyền đến tiếng động của Lục Cẩm Niên đang thay đồ, sau đó cửa phòng ngủ bị kéo ra, rồi đóng lại.

Trong phòng ngủ rất yên tĩnh, trong lòng Kiều An Hảo tràn đầy nghi ngờ mở to mắt, nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa, lông mày càng nhăn lại hơn, theo bản năng xốc chân lên, xuống giường, chạy đến ngoài ban công, nhìn qua cửa sổ thấy Lục Cẩm Niên đi lên xe, đèn xe sáng lên, sau đó chậm rãi quay đầu, đi ra khỏi cửa.

Lục Cẩm Niên sao lại không ngủ mà còn vụng trộm đi ra ngoài? Hơn nữa còn là lúc nửa đêm...

Kiều An Hảo đứng ở ban công sững sốt một hồi, sau đó liền chạy về phòng ngủ, sờ soạng di động của mình, vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên, kết quả không biết tại sao, lại nghĩ tới lúc Lâm Thi Ý nói với mình.

Khách sạn Bốn Mùa, một người phụ nữ ngoại quốc, cô nam quả nữ, chung sống một phòng, phòng 1002, phòng Tổng thống/....

Những thứ này giống như sức công phá của một quả bom đánh vào người cô, rồi đột nhiên nổ mạnh.

Tay Kiều An Hảo khẽ run rẩy, điện thoại mạnh mẽ rơi xuống, thẳng

tấp nện vào ngón chân của cô, da thịt trắng nõn trong nháy mắt ửng hồng, cô lại giống như không hề có cảm giác gì, vẫn cứng ngắc đứng tại chỗ như cũ.

Lục Cẩm Niên yêu cô như thế... Làm sao anh có thể đi tìm người phụ nữ khác?

Nhưng là, anh kết hôn với cô lâu như vậy, một lần đều chưa từng đụng chạm vào cô, cả tối hôm nay, cô chủ động cọ vào người anh, anh vẫn không làm bất cứ điều gì, còn có, tết ngộ anh che chở cô như thế, lúc ăn cơm, rõ ràng bởi vì trong miệng cô nói ra một câu người đàn ông khác mà ghen, anh rõ ràng là để ý cô.

Không được, không được, cô phải tin tưởng Lục Cẩm Niên, anh như vậy ra ngoài, khẳng định là có nguyên nhân của anh... cô không thể bị Lâm Thi Ý làm ảnh hưởng...

Kiều An Hào dùng lực lắc đầu, nhắm mắt lại, hít thật sâu, cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, trong lòng không ngừng tự nhủ với bản thân, không nên suy nghĩ bậy bạ, nhưng là, càng như vậy càng nói cho biết, trong đầu óc cô lại đang miên man suy nghĩ, đến sau cùng, cô giống như người mất hết sức lực, cả người xụi lơ trên giường, nhìn phòng ngủ trống không, trong lòng vô cũng hoang mang.

Trong đầu như có một loại nhớ nhung, thúc đẩy cô đi dò xét mọi chuyện, nhưng lại có một loại nhớ nhung khác ngăn cản cô không được đi.

Hai loại nhớ nhung trong đầu cô đánh nhau rất lâu, cuối cùng Kiều An Hào vẫn đứng lên, đi vào phòng thay đồ.

Cô vốn không biết mình mặc quần áo như thế nào, cũng không biết

rốt cuộc mình đi ra khỏi cửa như thế nào, đợi đến lúc cô bình tĩnh lại, người đã đứng ở trước cửa Cẩm Tú viên, chặn lại một chiếc taxi.

Cô lên xe, tài xế hỏi cô đi đâu, qua một lúc lâu, cô mới nói: “Khách sạn Bốn mùa.”

Lúc này là 1 giờ sáng, đường phố trống không, cực kỳ an tĩnh, xe chạy như bay, tiếng động cơ không ngừng chui vào trong tai cô.

Không biết đi được bao lâu, xe ngừng lại, Kiều An Hào ngơ ngác nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe, không có phản ứng gì.

Tài xế quay đầu, vỗ vỗ vào ghế: “Cô gái, đến nơi rồi.”

Lúc này, Kiều An Hào mới bắt giác gật đầu một cái, sau đó đẩy cửa xe, chuẩn bị xuống xe.

“Cô gái, tiền xe còn chưa trả.”

Chương 665: Tin nhắn trong điện thoại di động (16)

Kiều An Hào đối với sự nhắc nhở của tài xế, dần dần gần nửa phút, mới vội vàng lấy túi tiền ra, trả tiền.

Tài xế dừng xe ở đối diện khách sạn Bốn Mùa, Kiều An Hào đợi cho taxi rời đi, đường cái rộng lớn, liếc thấy khách sạn ở đối diện đèn đuốc sáng trưng.

Nói không nên lời là vì cái gì, trong lòng cô nổi lên khẩn trương, còn có phần nghĩ sẽ quay lại, không muốn qua tiếp.

Người ở bên đường, ước chừng đứng tầm 5 phút đồng hồ, mới xoay người, không nhanh không chậm đi qua cầu vượt đi bộ, sau đó từng bước một đi đến khách sạn.

Kiều An Hào đi từ trên cầu đi bộ xuống, trong nháy mắt liền ngừng lại, trước cửa khách sạn có một chiếc xe, chính là xe của anh.

Đó là xe của Lục Cận Niên.

Anh thật sự đến khách sạn Bốn Mùa.

Vốn dĩ tâm trạng cô đã không ổn, giờ lại hoàn toàn sụp đổ.

Chẳng lẽ những lời Lâm Thi Ý nói là sự thật?

Lục Cận Niên đến khách sạn Bốn mùa, là muốn gặp gỡ với một người phụ nữ nước ngoài.

Nhưng là, tối hôm qua rõ ràng anh đã cùng cô tiến vào giấc ngủ, buổi sáng cô tỉnh lại trước, anh vẫn nằm bên cạnh, vẫn duy trì tư thế ôm lấy cô của hôm trước.

Kiều An Hào nhìn chăm chăm xe của Lục Cảnh Niên rất lâu, sau đó mới đưa tầm mắt nhìn đến khách sạn kia, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía mái nhà.

Tầng trên cùng, là phòng Tổng thống... Lâm Thi Ý đã nói cho cô số phòng, chẳng lẽ bọn họ thật sự ở trong phòng 1002?

Kiều An Hào nuốt nước miếng một cái, chần chờ một hồi, nhưng vẫn đạp bước chân, đi vào trong khách sạn.

Khách sạn Bốn Mùa cho dù là khách đến xem thử, cũng vẫn phải làm đăng ký.

Cô chỉ cần báo tên của anh và số chứng minh thư, là biết được anh có phải ở phòng 1002 không?

Đại sảnh trước khách sạn, chỉ có hai nhân viên lễ tân, có thể bởi vì quá muộn, nên có chút buồn ngủ, nhìn thấy Kiều An Hào đi tới, một chàng trai trong đó ngay lập tức xốc lại tinh thần, treo nụ cười lên một bên, hiền lành hỏi: “Xin hỏi cô muốn vào ở trong sao?”

Kiều An Hào bình tĩnh lắc đầu, sau đó lấy điện thoại, tìm số chứng minh thư của Lục Cảnh Niên, nói: “Tôi có người bạn ở đây, tôi đến tìm anh ấy, số chứng minh thư của anh ấy là...”

Kiều An Hào nói ra mấy con số, chàng trai lập tức gõ trên bàn phím.

Đợi sau khi nói xong 11 chữ số, liền lễ phép nói với Kiều An Hào một

câu “Chờ một lát”, sau đó kiểm tra, qua ước chừng nửa phút, lại ra hiệu xin mời với Kiều An Hào: “Anh Lục ở phòng 1002, tôi dẫn cô đi lên.”

Trong giây phút này, Kiều An Hào không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào.

Thật ra, cô có thể đi ra ngoài cửa lúc đêm hôm khuya khoắt, trực giác nói cho cô biết, khẳng định là anh có chuyện gì gạt cô.

Lúc cô nhìn thấy xe của anh ở trước cửa khách sạn, cô cũng đã có dự cảm, Lâm Thi Ý nói với cô những điều đó, có thể là sự thật.

Chỉ là trong lòng cô vẫn còn một chút cố chấp, không muốn tin, cho nên mới chạy đến lễ tân tìm một đáp án có thể khẳng định.

Kiều An Hào cảm thấy trái tim của mình như bị người nào đó hung hăng bóp lấy, máu tươi không ngừng chảy ra, đau đớn khiến sắc mặt cô trở nên tái xanh trong nháy mắt, lạnh lẽo bủa vây.

Đúng là ngay cả như vậy, trong lòng cô vẫn lại hết lần này đến lần khác nói với mình, toàn bộ không phải là thật.

Chương 666: Tin nhắn trong điện thoại di động (17)

Editor: Xiu Xiu

“Cô gái? Không phải cô muốn tìm anh Lục sao? Đi lối này.” Chàng trai thấy Kiều An Hào đứng tại chỗ, chỉ ngây ngốc hồi lâu không phản ứng, vì thế liền lễ phép lên tiếng nhắc nhở một câu.

Kiều An Hào trắng xanh cả mặt, chần chừ gật gật đầu với chàng trai, mắt hờn vía đi theo anh ta đến chỗ thang máy.

Chàng trai giúp cô quét thẻ, đi lên tầng cao nhất, lại hướng về phía cô mỉm cười nói số phòng, sau đó rời đi.

Kiều An Hào một người đứng trong thang máy bốn phía lạnh lẽo, nhìn con số màu đỏ không ngừng nhảy động, tốc độ đập của trái tim cũng vì thế mà bắt đầu biến hóa.

Từ tầng một lên đến tầng cao nhất, thời gian chỉ mất khoảng 3 phút, nhưng Kiều An Hào lại cảm thấy dài như cả thế kỷ, cửa thang máy mở ra, cô đứng bên trong vẫn chậm chạp không muốn nhúc nhích, mãi đến khi còi báo động vang lên, cửa chuẩn bị đóng lại, cô mới vươn tay, ấn nút mở cửa, từ từ đi ra.

Hành lang trái thảm đỏ cực kỳ an tĩnh, Kiều An Hào chăm chú nhìn bảng hướng dẫn trước mặt, hít một hơi thật sâu, quẹo trái, vòng qua hết phòng này đến phòng khác, lại quẹo phải, đến cuối cùng, cũng đến phòng 1002.

Kiều An Hào nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt mình, nâng tay lên nhiều lần, lại như cũ vẫn không dám nhấn chuông.

Lục Cẩm Niên ở bên trong, còn có một người phụ nữ ngoại quốc... Anh sớm đến đây, hiện giờ bọn họ đang làm gì?

Kiều An Hào thật sự không muốn mình giống như một người hay ghen bóng gió, suy đoán lung tung như vậy, nhưng là giờ khắc này, đầu óc của cô không dừng lại được, cô cảm thấy bản thân cực kỳ mâu thuẫn, một bên nói phải tin tưởng Lục Cẩm Niên, một bên lại không thể khống chế được tưởng tượng hình ảnh anh và người phụ nữ kia ngủ cùng một chỗ.

Anh và cô xa nhau bốn tháng, anh đều ở Mỹ, rốt cuộc anh đã gặp những ai?

Anh tặng cho cô búp bê sứ, rõ ràng thâm tình như thế, anh cũng kết hôn với cô rồi...

Kiều An Hào cảm thấy mình thật cố chấp, đã đến đây rồi, lại muốn tận mắt nhìn thấy mới bằng lòng bỏ qua.

Đúng vậy, chính là muốn tận mắt nhìn thấy, cô vẫn không thể tin, người đàn ông của mình, người cô rất yêu, lại phản bội mình.

Cho dù là, cho dù là anh phản bội mình... cô cũng cần mang anh về nhà... đây là chồng của cô, có pháp luật bảo vệ một cách hợp pháp!

Kiều An Hào nghĩ đến đây, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó dưới đáy lòng lần lượt đếm đến ba, lại đột nhiên cắn răng một cái, hung hăng gõ cửa.

Kiều An Hào không biết mình dùng nhiều sức thế nào để gõ cửa, mãi

đến khi gõ thấy đau đớn, mới nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh quen thuộc, giọng của Lục Cận Niên: “Ai vậy?”

Kiều An Hảo không lên tiếng, chỉ dùng lực đập cửa, đột nhiên cửa bị kéo ra, tay cô rơi vào không trung, cúi đầu, lặng im tầm nửa phút, mới ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Cận Niên quần áo chỉnh tề, đứng trước mặt mình, lông mày của anh nhíu lại, đáy mắt mang theo sự kinh ngạc, như là cực kỳ buồn bực sao cô có thể đến chỗ này.

Kiều An Hảo vẫn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm Lục Cận Niên một lúc, sau đó tầm mắt nhìn qua vai của anh, nhìn vào trong phòng, phát hiện trên bàn có hai chai rượu đỏ, còn có một hộp thuốc lá và áo khoác tây trang của anh tùy ý ném trên ghế sofa.

Đôi mắt đen láy của cô bắt đầu nhìn qua nhìn lại hai ba lần, sau đó mới chống lại ánh mắt thâm thúy của anh.

Chương 667: Tin nhắn trong điện thoại di động (18)

Hai người đều không mở miệng nói chuyện, chỉ lẳng lẳng nhìn đối phương như vậy.

Không biết đến bao lâu, sau lưng Lục Cảnh Niên truyền đến tiếng giày cao gót, và giọng nói tiếng Anh quen thuộc: “Niên, ai tới vậy?”

Theo sau giọng nói kia, Kiều An Hào nhìn thấy một cô gái mặc váy dài màu đỏ tóc vàng đi ra từ bên trong, sau đó cô liếc mắt một cái đã nhận ra, đây rõ ràng là cô gái đã cùng ăn cơm với Lục Cảnh Niên ở Mỹ.

Chẳng lẽ sau khi cô ta biết cô có con với Lục Cảnh Niên, còn chưa chịu hết hy vọng, không ngại ngàn dặm xa xôi đuổi đến tận Trung Quốc!

Trong tích tắc khi Lộ Tây mở miệng, Lục Cảnh Niên mới khôi phục lại tinh thần.

Không phải Kiều An Hào đã ngủ rồi sao, sao có thể theo tới khách sạn Bốn Mùa, không đúng, đêm hôm khuya khoắt, anh và một người khác phải cùng ở trong phòng.

Ngay lập tức, đáy mắt Lục Cảnh Niên hiện lên chút hoảng hốt, anh khẩn trương mở miệng, hô một tiếng: “Kiều Kiều...”

Anh còn chưa nói xong, Kiều An Hào ở trước mặt anh giống như là chịu kích thích gì đó, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, sau một giây liền

mạnh mẽ vươn tay, tóm lấy tay anh, như sợ anh nói gì khiến cô khổ sở, liền nhanh hơn mở miệng trước: “Lục Cẩm Niên, sao anh lại chạy đến đây? Một mình em không dám ngủ?”

Đụng tới loại chuyện này, dưới tình huống bình thường, phụ nữ đều tâm trạng buồn rầu hoặc là đánh chửi, không phải sao?

Như thế nào, Kiều An Hào lại phản ứng hoàn toàn khác?

Rõ ràng Lục Cẩm Niên không làm chuyện có lỗi với cô, nhưng là hiện tại lại lập tức muốn giải thích: “Kiều Kiều, em hãy nghe anh nói, Lộ Tây...”

Lộ Tây thấy một màn như vậy, có chút không hiểu nổi, nhìn Lục Cẩm Niên, nói: “Niên?”

Âm thanh này của Lộ Tây giống như đã kích thích Kiều An Hào, đột nhiên cô nói một câu: “Lục Cẩm Niên, em phải về nhà.”

Theo sau lời nói của cô, cả người cô cũng nhào vào trong lòng Lục Cẩm Niên, ôm lấy cổ anh, như một cô gái nhỏ, làm nũng, nhỏ giọng tội nghiệp nói: “Về nhà, về nhà, Lục Cẩm Niên, chúng ta về nhà, có được không?”

“Được, được.” Lục Cẩm Niên đáp lại hai tiếng, sợ cảm xúc của cô lại không khống chế được, áo khoác cũng không kịp lấy, chỉ quay lại nói với Lộ Tây một tiếng “thật xin lỗi”, rồi trực tiếp vươn tay ôm lấy bả vai của cô, sai bước về phía thang máy.

Trong lúc đi thang máy, Kiều An Hào giống như sợ hãi điều gì, ru rú trong lòng anh có chút run rẩy, cô ôm lấy cổ anh, không ngừng dùng thêm lực, đến sau cùng hô hấp của anh cũng có chút không thoải mái, mà lại không dám lên tiếng nhắc nhở cô.

Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào ra đến đại sảnh khách sạn, Kiều An Hào đột nhiên lên tiếng: “Lục Cẩm Niên, anh đi lấy xe, em muốn đi toilet.”

“Anh đưa em đi!” Lục Cẩm Niên nói xong liền đi về phía toilet.

“Không cần, em tự đi được.” Kiều An Hào khó chịu ngọt ngào nói một câu, thoát ra khỏi lòng anh, sau đó cũng không chờ anh phản ứng, cả người liền chạy vào toilet.

Lục Cẩm Niên cũng không có đi lấy xe, mà đi theo sau cô, cũng đi vào toilet.

Anh đứng trước cửa toilet tầm 20 phút, đều không thấy cô đi ra.

Chương 668: Tin nhắn trong điện thoại di động (19)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên chờ lâu có chút lo lắng, đứng lên, thoang thả đi vài bước trước cửa toilet, sau cùng liền đứng ở cửa toilet nữ, do dự một chút, như là không quản được nhiều như thế, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Đêm hôm khuya khoắt, trong toilet nữ không có ai, nhưng đối với người lần đầu tiên trong đời đi vào toilet nữ như Lục Cẩm Niên mà nói, vẫn còn mang chướng ngại tâm lý, tư thế đi đã có chút co quắp, chỉ là tốc độ nhanh chóng kéo ra từng cánh cửa một, nhìn lướt qua bên trong.

Đợi đến khi anh kiểm tra hết tất cả, lông mày mới hung hăng nhú lại.

Kiều An Hào vậy mà không có ở trong này.

Lục Cẩm Niên thong thả đi ra khỏi toilet nữ, vừa mò mẫn điện thoại, lúc chuẩn bị gọi cho cô, lại phát hiện toilet có một cửa thông ra lối khác, như là suy nghĩ điều gì, anh xoay người đi về phía thang máy, liều mạng nhấn nút mở cửa, sau đó đi vào, lên tầng cao nhất.

Tầng cao nhất vô cùng yên tĩnh, anh đi dọc theo hành lang đến chỗ ngoặt, còn chưa bước ra, liền nghe được tiếng của cô ở cuối hành lang truyền đến.

“Tôi tới gặp cô, là bởi vì tôi có chuyện muốn nói với cô, cô muốn nói

với tôi cái gì, tôi cũng không muốn nghe.”

“Lục Cẩm Niên, anh ấy là chồng của tôi, được sự bảo hộ của pháp luật Trung Quốc, giấy đăng ký kết hôn ở đây, tôi nghĩ là cô nên thấy.”

“Tôi mặc kệ cô và Lục Cẩm Niên đã có chuyện gì ở Mỹ, nhưng hiện tại tôi muốn nói cho cô biết, cô và anh ấy nhất định phải kết thúc.”

“Bởi vì về sau, tôi ở cạnh anh ấy, nhất định sẽ sinh ra một đứa trẻ xinh đẹp, người cùng với anh ấy nuôi nấng đứa trẻ lớn lên là tôi, không phải cô, cho nên, tôi hi vọng, về sau cô đừng làm phiền anh ấy, tương lai anh ấy không là của cô, tôi cũng không cho phép tương lai, anh ấy sẽ là của cô.”

“Tôi nghĩ tôi đã nói xong rồi, cảm ơn đã lắng nghe, tạm biệt.”

Âm thanh của cô cũng không lớn, từng chữ rõ ràng có lực, xuyên qua hành lang tĩnh lặng, một chữ cũng không sót rơi vào trong tai anh, khiến trái tim của anh như muốn nhảy ra ngoài.

Mãi đến khi anh nghe được tiếng giày cao gót của cô vang lên, cũng biết cô ngày càng gần mình, anh mới hoàn hồn, thừa dịp chưa bị cô nhận ra, xoay người nhanh chóng trở lại thang máy.

-

Sau khi Kiều An Hào đi vào thang máy, hốc mắt lại không nhìn được hồng lên.

Yêu cô như thế, vì cô làm nhiều chuyện như vậy, làm sao Lục Cẩm Niên có thể qua lại với người phụ nữ kia?

Cô biết, bình thường người vợ phát hiện ra chồng mình có loại

chuyện này, nhẹ thì mắng mỏ chồng và tiểu tam, ác hơn thì trực tiếp ly hôn, thậm chí còn làm cho chồng mình thân bại danh liệt.

Lúc cô gõ cửa phòng, trong đầu đã giả tưởng qua, nếu cô mở cửa nhìn thấy Lục Cẩm Niên, sau đó cô sẽ làm thế nào? Tức giận cho anh một cái tát, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói ly hôn?

Nhưng là lúc cô thật sự nhìn thấy anh sau khi cửa được mở ra, cô phát hiện mình không thể ly hôn với anh, trong lòng cô hiểu rõ, dù chuyện này sẽ vĩnh viễn như một chiếc dằm nằm sâu trong tim cô, cô sẽ để ý, sẽ mãi mãi để ý, nhưng cô tình nguyện như vậy, tình nguyện chịu đựng sự đau đớn lâu dài âm ỉ như vậy cũng không muốn ly hôn với anh.

Cho nên, về chuyện này, cô lựa chọn phương thức yếu đuối nhất, cô không khóc không nháo, cô hiểu rõ nhưng lại giả vờ hồ đồ, làm bộ như không hề biết chuyện gì cả.

Kiều An Hào đi ra khỏi thang máy, nhanh chóng đi qua toilet rồi đi về đại sảnh của tầng một.

Chương 669: Tin nhắn trong điện thoại di động (20)

Editor : Meitu

Cô đi từ cầu thang ra ngoài, cũng không đến sảnh, mà trước rẽ vào phòng vệ sinh, đứng trước bồn rửa tay, mở vòi nước, rửa mặt, để cho mình thoát nhìn bình tĩnh chút.

Kiều An Hào đi tới sảnh, liếc mắt liền thấy được Lục Căn Niên đứng trước cửa quay lưng lại, lúc này là mùa đông, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, nhìn có vẻ như không cảm thấy lạnh, tư thế đứng cũng ung dung thong thả.

Tay Kiều An Hào dùng sức nắm váy, hít sâu một hơi, mở miệng: "Lục Căn Niên."

Lục Căn Niên nghe được giọng nói của cô, nhanh chóng quay đầu, xảy ra chuyện lớn như vậy, anh lại không có nửa điểm khẩn trương và kinh ngạc, ngược lại gương mặt còn giãn ra, ánh mắt đen nhánh sâu xa, giống như lóe ra chút vui sướng, mở miệng nói, cũng rất nhẹ nhàng: "Sao lại đi lâu như vậy?"

Anh bị cô bắt tại trận với người phụ nữ khác trong phòng, sao đáng vẻ anh lại như người không có việc gì? Hoặc đối với anh mà nói, bị cô nhìn thấy cũng thờ ơ? Anh hoàn toàn không quan tâm?

Thái độ Lục Căn Niên như vậy khiến đáy lòng Kiều An Hào càng thêm bất an.

Cho đến lúc tay của cô bị Lục Cẩm Niên nắm, cô mới sửng sờ tỉnh táo, nhìn gương mặt Lục Cẩm Niên, rõ ràng cảm thấy trên gương mặt lạnh lùng của anh, có mấy phần thần phần khởi.

Kiều An Hảo càng thêm đoán không ra trong lòng Lục Cẩm Niên nghĩ cái gì, trong ngực bất ổn đập liên hồi, không được yên bình.

Trở về Cẩm Tú viên dọc theo đường đi, hai người không có nói chuyện với nhau, Kiều An Hảo thỉnh thoảng len lén quan sát Lục Cẩm Niên lái xe, nhiều lần, sẽ bị Lục Cẩm Niên bắt gặp, anh lại làm ra vẻ như không thấy, chẳng qua là nhìn chăm chăm con đường phía trước, nghĩ đến lúc cô ở khách sạn Bốn Mùa nói những câu đó với Lucy, khóe môi không nhịn được cong lên, sau đó anh nhìn qua kính chiếu hậu thấy Kiều An Hảo tiếp xúc nụ cười của anh, ánh mắt trở nên có chút âm trầm, tội nghiệp nắm chặt túi trong tay, một bộ thấp thỏm bất an, chọc cho tâm tình Lục Cẩm Niên càng tốt.

Không phải là anh không muốn mở miệng giải thích cho cô, mà là, anh rất muốn nhìn bộ dạng bất an của cô lâu một chút.

Nói thế nào... Khiến trong lòng anh ấm áp, ngọt ngào, có một cảm giác được yêu thương.

Xe vững vàng dừng ở trong Cẩm Tú viên, Lục Cẩm Niên cởi dây an toàn ra, vừa chuẩn bị xuống xe giúp Kiều An Hảo mở cửa xe, động tác cô gái lại thật nhanh đẩy cửa xe ra, dẫn đầu nhảy xuống, vội vã chạy vào nhà.

Lục Cẩm Niên cười khẽ một tiếng, không nhanh không chậm bước đi vào theo, vừa vặn Kiều An Hảo đổi giày, đang chuẩn bị lên lầu, anh vừa đổi dép vừa gọi cô: "Kiều Kiều."

Kiều An Hảo nghe tiếng Lục Cẩm Niên, toàn thân chợt run run.

Anh gọi cô làm gì? Sẽ ngả bài với cô sao? Anh bị cô bắt gian, còn bình tĩnh như vậy, có phải anh thật sự không quan tâm hôn nhân của bọn họ? Chẳng lẽ kế tiếp anh sẽ nói bây giờ anh không thích cô nữa, thích người phụ nữ ở khách sạn kia?

Kiều An Hào càng nghĩ càng hoảng sợ, cô không chờ Lục Cẩm Niên mở miệng nói chuyện, lại đột nhiên xoay người, nhìn Lục Cẩm Niên, cắt đứt lời anh muốn nói tiếp: "Em muốn uống nước, Lục Cẩm Niên."

Lục Cẩm Niên gật đầu, lập tức đi rót cho Kiều An Hào một ly nước, đưa tới, lại gọi một câu: "Kiều Kiều."

"Để sau đi, em uống nước trước." Sau đó Kiều An Hào liền ngẩng đầu lên, một hơi uống hết nước.

Chương 670: Tin nhắn trong điện thoại di động (20)

Editor : Meitu

Cô đi từ cầu thang ra ngoài, cũng không đến sảnh, mà trước rẽ vào phòng vệ sinh, đứng trước bồn rửa tay, mở vòi nước, rửa mặt, để cho mình thoát nhìn bình tĩnh chút.

Kiều An Hào đi tới sảnh, liếc mắt liền thấy được Lục Cận Niên đứng trước cửa quay lưng lại, lúc này là mùa đông, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, nhìn có vẻ như không cảm thấy lạnh, tư thế đứng cũng ung dung thong thả.

Tay Kiều An Hào dùng sức nắm váy, hít sâu một hơi, mở miệng: "Lục Cận Niên."

Lục Cận Niên nghe được giọng nói của cô, nhanh chóng quay đầu, xảy ra chuyện lớn như vậy, anh lại không có nửa điểm khẩn trương và kinh ngạc, ngược lại gương mặt còn giãn ra, ánh mắt đen nhánh sâu xa, giống như lóe ra chút vui sướng, mở miệng nói, cũng rất nhẹ nhàng: "Sao lại đi lâu như vậy?"

Anh bị cô bắt tại trận với người phụ nữ khác trong phòng, sao đáng vẻ anh lại như người không có việc gì? Hoặc đối với anh mà nói, bị cô nhìn thấy cũng thờ ơ? Anh hoàn toàn không quan tâm?

Thái độ Lục Cận Niên như vậy khiến đáy lòng Kiều An Hào càng thêm bất an.

Cho đến lúc tay của cô bị Lục Cẩm Niên nắm, cô mới sửng sờ tỉnh táo, nhìn gương mặt Lục Cẩm Niên, rõ ràng cảm thấy trên gương mặt lạnh lùng của anh, có mấy phần thần phần khởi.

Kiều An Hảo càng thêm đoán không ra trong lòng Lục Cẩm Niên nghĩ cái gì, trong ngực bất ổn đập liên hồi, không được yên bình.

Trở về Cẩm Tú viên dọc theo đường đi, hai người không có nói chuyện với nhau, Kiều An Hảo thỉnh thoảng len lén quan sát Lục Cẩm Niên lái xe, nhiều lần, sẽ bị Lục Cẩm Niên bắt gặp, anh lại làm ra vẻ như không thấy, chẳng qua là nhìn chăm chăm con đường phía trước, nghĩ đến lúc cô ở khách sạn Bốn Mùa nói những câu đó với Lucy, khóe môi không nhịn được cong lên, sau đó anh nhìn qua kính chiếu hậu thấy Kiều An Hảo tiếp xúc nụ cười của anh, ánh mắt trở nên có chút âm trầm, tội nghiệp nắm chặt túi trong tay, một bộ thấp thòm bất an, chọc cho tâm tình Lục Cẩm Niên càng tốt.

Không phải là anh không muốn mở miệng giải thích cho cô, mà là, anh rất muốn nhìn bộ dạng bất an của cô lâu một chút.

Nói thế nào... Khiến trong lòng anh ấm áp, ngọt ngào, có một cảm giác được yêu thương.

Xe vững vàng dừng ở trong Cẩm Tú viên, Lục Cẩm Niên cởi dây an toàn ra, vừa chuẩn bị xuống xe giúp Kiều An Hảo mở cửa xe, động tác cô gái lại thật nhanh đẩy cửa xe ra, dẫn đầu nhảy xuống, vội vã chạy vào nhà.

Lục Cẩm Niên cười khẽ một tiếng, không nhanh không chậm bước đi vào theo, vừa vặn Kiều An Hảo đổi giày, đang chuẩn bị lên lầu, anh vừa đổi dép vừa gọi cô: "Kiều Kiều."

Kiều An Hảo nghe tiếng Lục Cẩm Niên, toàn thân chợt run run.

Anh gọi cô làm gì? Sẽ ngả bài với cô sao? Anh bị cô bắt gian, còn bình tĩnh như vậy, có phải anh thật sự không quan tâm hôn nhân của bọn họ? Chẳng lẽ kế tiếp anh sẽ nói bây giờ anh không thích cô nữa, thích người phụ nữ ở khách sạn kia?

Kiều An Hào càng nghĩ càng hoảng sợ, cô không chờ Lục Cẩm Niên mở miệng nói chuyện, lại đột nhiên xoay người, nhìn Lục Cẩm Niên, cắt đứt lời anh muốn nói tiếp: "Em muốn uống nước, Lục Cẩm Niên."

Lục Cẩm Niên gật đầu, lập tức đi rót cho Kiều An Hào một ly nước, đưa tới, lại gọi một câu: "Kiều Kiều."

"Để sau đi, em uống nước trước." Sau đó Kiều An Hào liền ngẩng đầu lên, một hơi uống hết nước.

Chương 671: Tin nhắn trong điện thoại di động (21)

"Để sau đi, em uống nước trước." Sau đó Kiều An Hào liền ngẩng đầu lên, một hơi uống hết nước.

Sau đó liền đưa ly nước rỗng cho Lục Cẩm Niên, nghiễm nhiên giống như quên mình muốn nói điều gì, nhìn về phía Lục Cẩm Niên vội vã ném lại một câu: "Em buồn ngủ, muốn ngủ trước, có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói."

Cũng không chờ Lục Cẩm Niên nói chuyện, liền xoay người, chạy lên lầu.

Lục Cẩm Niên cầm ly nước, đứng ở cầu thang, nhìn bóng dáng rất nhanh đã biến mất, khóe môi không nhịn được lại cong lên.

Làm sao anh không biết... Cô sợ anh mở miệng nói điều cô không muốn nghe, nên nghĩ biện pháp qua loa và trốn tránh.

Cho nên... Thật ra thì, Kiều Kiều, em có thật sự để ý tới anh, có đúng không?

Lục Cẩm Niên di chuyển ly nước, tựa vào tay vịn cầu thang, nhìn chằm chằm ánh đèn sáng trên vách tường, bất chợt cảm thấy sự lo lắng đè ở ngực suốt 1 thời gian dài, từng chút từng chút biến mất.

Qua tầm hai phút, Lục Cẩm Niên mới thu hồi tầm mắt, xoay người đi tới phía phòng ăn, kết quả đi hai bước, chân lại giẫm lên món đồ, anh cúi đầu, thấy là một cuốn màu đỏ, phía trên có ghi giấy hôn thú.

Lục Cận Niên cau mày, khom người nhặt lên, anh nghĩ đến giấy hôn thú của mình đặt trong tủ, cho nên giấy hôn thú này, nhất định là Kiều An Hào rơi?

Lúc này còn cầm giấy hôn thú cho người khác xem, một giây sau lại làm rơi, thật buồn cười...

Lục Cận Niên mang theo vài phần cứng chịu lắc đầu, đặt ly nước trong phòng ăn, sau đó lên lầu.

Đẩy ra cửa phòng ngủ, Kiều An Hào đã thay áo ngủ, nằm trên giường, nhắm mắt lại, dáng vẻ khốn đốn.

Lục Cận Niên cất bước, đi tới mép giường, thấy lông mi Kiều An Hào thật dài bất an run rẩy, liền biết cô chú ý động tĩnh của mình, vì vậy liền vươn tay, chọc gò má trắng nõn của cô: "Kiều Kiều, giấy hôn thú của em đâu?"

Giấy hôn thú, anh hỏi cô giấy hôn thú làm gì? Chẳng lẽ là muốn ly hôn?

Kiều An Hào theo bản năng nắm chặt mền, càng nhắm chặt mắt.

Cô ngủ thiếp đi, không nghe gì cả.

Vì biểu hiện giống như thật, Kiều An Hào còn cố ý để cho mình phát ra tiếng ngáy.

Lục Cận Niên dù bận vẫn ung dung đứng ở mép giường, rất có kiên nhẫn nhìn chằm chằm Kiều An Hào nhìn một lát, sau đó cầm hôn thú mình nhặt được, sức lực nhẹ vô cùng vỗ vỗ mặt của cô.

Kiều An Hào khẽ động mi, Lục Cảnh Niên cầm cái gì vỗ vào mặt cô?
Sao nó lại nhỏ nhỉ?

Kiều An Hào lặng lẽ mở mắt ra, sau đó thấy trong tay Lục Cảnh Niên cầm một cuốn sổ màu đỏ, vì nhìn rõ ràng hơn một chút, mở to mắt hơn 1 chút, sau đó liền thấy dòng chữ khắc giấy hôn thú.

Lục Cảnh Niên cũng cầm giấy hôn thú, tìm giấy hôn thú của cô? Anh nhất định là muốn ly hôn...

Kiều An Hào trực tiếp cầm lên chặn che đầu của mình.

Cô cũng không nhìn thấy cái gì, cái gì cũng không có nghe thấy, cái gì cũng không biết.

Cô ngủ thiếp đi.

Rốt cuộc Lục Cảnh Niên không kiềm chế được cười ra tiếng, sau đó anh liền ngẩn ra, hình như lâu rồi anh cũng không buồn cười đến vậy?

Chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, Lục Cảnh Niên liền kéo chặn, kéo Kiều An Hào ra ngoài, cầm giấy hôn thú giơ trước mặt cô: "Đây là của em..."

Chương 672: Tin nhắn trong điện thoại di động (22)

"Lục Căn Niên, anh là tên trộm!" Kiều An Hào nghe Lục Căn Niên nói câu kia, cả người giống như phát cáu lên, tức giận nhìn chằm chằm Lục Căn Niên, cắt đứt lời của anh.

Thật là quá đáng!

Anh lại tự tiện trộm giấy hôn thú của cô, muốn cùng cô ly hôn!

Kiều An Hào đảo mắt, sau đó chợt cướp đi giấy hôn thú trong tay Lục Căn Niên.

Lục Căn Niên vốn muốn nói tiếp câu "Em không muốn?", kết quả là bị Kiều An Hào một câu "Anh là tên trộm!" Mảng trong nháy mắt ngưng, đợi đến lúc anh phục hồi tinh thần lại, giấy hôn thú trong tay đã bị cô cướp đi, hai tay cô nắm giấy hôn thú, hết nhìn tới nhìn lui, giống như là tìm thêm chỗ nào có thể giấu đi vậy.

Lục Căn Niên bị dáng vẻ này của Kiều An Hào chọc cho không nhịn được lần nữa cười thành tiếng.

Chỉ là tiếng cười của anh còn chưa dừng lại, liền thấy Kiều An Hào mở to hai mắt, giống như nghĩ tới điều gì, bất chợt cầm giấy hôn thú xé thành hai nửa, sau đó cảm thấy giống như còn chưa đủ, tiếp tục xé, cho đến khi xé thành mảnh vụn, cô mới ngừng lại, vừa định nắm giấy vụn vào trong thùng rác, đưa tay ra, rồi lại chợt dừng lại, giống như sợ anh phục hồi lại thành nguyên dạng, bất chợt nhét mảnh vụn vào trong miệng của mình.

"Kiều Kiều!" Vốn vẻ mặt Lục Cẩn Niên đang thờng thức bị bộ dáng này của Kiều An Hào dọa sợ, anh nhất thời không cần suy nghĩ vươn tay, ôm cánh tay của cô, kéo cô đến trước mặt mình: "Nhỏ ra!"

Kiều An Hào lại càng cầm nhét vào trong miệng mình, thậm chí cổ họng còn hung hăng chuyển động, một bộ muốn nuốt xuống, Lục Cẩn Niên nhanh chóng vươn tay, một tay giữ cầm của cô, nâng mặt cô lên, đưa bàn tay khác dò vào trong miệng cô, móc giấy vụn ra ngoài.

Lục Cẩn Niên móc ra hơn phân nửa, sợ trong miệng cô còn, lần nữa bỏ tay vào trong, lần này còn chưa đựng được giấy, bất chợt cô liền hung hăng cắn ngón tay của anh.

Vì lực rất mạnh, một cỗ bén nhọn đau đớn, theo đầu ngón tay của anh truyền khắp toàn thân.

Lục Cẩn Niên bị đau, nhăn trán lại, vừa định rút tay ra, lại cảm giác được trên tay mình có giọt nước ấm áp rơi xuống, trong nháy mắt biến mất, cứ như vậy bình tĩnh đứng ở mép giường, không nhúc nhích để tùy cô cắn.

Cho đến khi có mùi máu tươi khắp trong miệng Kiều An Hào, cô mới buông ra, cả người giống như mất hết sức lực, đứng trên giường, cắn môi dưới im lặng chốc lát, sau đó liền ngẩng đầu lên, nước mắt ràn rụa, đáng thương nhìn Lục Cẩn Niên, nhỏ giọng nói: "Lục Cẩn Niên, anh đã nói kết hôn cũng không ly hôn, giấy hôn thú cũng xé, không ly hôn được, có đúng không?"

Lúc này Lục Cẩn Niên cũng không cười được nữa vì Kiều An Hào, cảm giác vui sướng trong lòng cũng biến mất, thay vào đó là vô cùng vô tận đau lòng, anh nhìn chằm chằm gương mặt cô ướm đấm hỏi

lâu, chợt vươn tay, kéo cô lên giường, ôm vào trong ngực của mình:
"Đã nói kết hôn thì cả đời không ly hôn."

"Thật sự?" Kiều An Hào ràn rụa nước mắt quay đầu, nhìn Lục Cẩm Niên, tìm kiếm xác định.

"Thật." Lục Cẩm Niên ôm chặt Kiều An Hào trong ngực thêm chút nữa.

Chương 673: Tin nhắn trong điện thoại di động (23)

Anh ôm cô, một câu khẳng định đơn giản, khiến cho tâm tình Kiều An Hào lo lắng đề phòng lâu như vậy, rốt cục cũng thả lỏng, giống như mất sức lực, nằm ở bả vai Lục Cẩm Niên, "Oa" một tiếng khóc.

Lục Cẩm Niên nghe tiếng khóc của cô, cổ họng giật giật, nhưng không có trấn an, chẳng qua để cô khóc cho đã, mới ôm cô xoay người, đặt cô ngồi trên bàn trang điểm, sau đó nâng gương mặt của cô, lấy tay lau từng giọt nước mắt trên mặt: "Kiều Kiều, Lucy là vợ của 1 đạo diễn bên Mỹ, giữa anh và cô ấy không phải có loại quan hệ đó như em tưởng tượng đâu, hơn nữa, chồng của cô ấy cũng ở trong khách sạn, chỉ là ngủ sớm mà thôi. "

Kiều An Hào chớp lông mi ướt đẫm, hỏi: "Chồng của cô ấy cũng ở trong phòng sao?"

Lục Cẩm Niên gật đầu, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô: "Em không tin, anh có thể dẫn em đi xem. "

Thì ra khó chịu lâu như vậy, cuối cùng chỉ là hiểu lầm thôi, người phụ nữ kia cũng kết hôn, hơn nữa chồng của cô ấy còn ở trong phòng...
Cô

còn chạy tới nói những lời đó... Kiều An Hào cảm thấy có chút mất mặt, cô mới không cần đi qua đó!

Sau đó, Kiều An Hào vội vàng lắc đầu: "Vậy tại sao anh không nói cho em, hơn nữa đêm lại một mình chạy đến khách sạn chứ?"

"Có chút chuyện riêng, cũng đã qua." Lục Cẩm Niên đáp rất khéo léo, giống như không muốn nói nhiều, sau đó liền đổi đề tài: "Kiều Kiều, giấy hôn thú ăn ngon không?"

Kiều An Hào nghĩ đến mình mới vừa nóng nảy làm những chuyện kia, vỗ vỗ má, sau đó nhận ra trong miệng còn giấy, ánh mắt khẽ nháy mắt hai cái, rồi nhìn Lục Cẩm Niên vẫy vẫy tay: "Anh tới đây, em cho anh biết."

Lục Cẩm Niên nghiêng đầu.

Kiều An Hào bỗng đứng ngẩng đầu lên, ngăn chặn miệng của anh.

Toàn thân Lục Cẩm Niên cứng đờ, một giây kế tiếp, môi Kiều An Hào liền rời đi, sau đó anh phát hiện trong miệng mình có thứ gì.

Lúc đầu lờ mờ anh tìm kiếm, thấy Kiều An Hào cười híp mắt ngẩng đầu, học cách anh vừa nói, hỏi: "Lục tổng, giấy hôn thú ăn ngon không?"

Trên mặt cô còn nước mắt chưa khô, cười giảo hoạt mà lại lộ vẻ xúc động.

Cô ngồi trước mặt anh, đưa tay là có thể chạm đến.

Lục Cẩm Niên có chút thất thần, cổ họng chuyển động, nhất thời không có chú ý, cho nên thật sự dùng đầu lưỡi đẩy giấy vụn mà Kiều An Hào nhét vào nuốt xuống.

Anh lại không có phản ứng gì, vẫn như cũ bình tĩnh nhìn cô, mà cô lại lo lắng nháy xuống bàn trang điểm, vươn tay, đi về phía sau lưng của anh: "Lục Cẩm Niên, nhớ ra..."

Kiều An Hào chưa nói xong, tay của cô liền bị anh ôm lấy, sau đó người liền bị anh lần nữa ôm lấy, đặt lại trên bàn trang điểm ngồi xuống, một giây kế tiếp môi của cô liền bị anh chặn lại...

Kiều An Hào bị hôn thân thể nhẹ nhàng run rẩy, ngay sau đó cũng cảm giác được tay của anh, dò vào trong áo ngủ của cô, cô hô hấp trở nên càng dồn dập, mà nụ hôn của anh, càng thêm nóng bỏng điên cuồng.

Khi anh xông vào trong thân thể cô, cô nắm lấy bả vai của anh, không nhận được dùng sức, móng tay bấm vào bắp thịt của anh, dường như càng khiến cho anh thêm hưng phấn.

Chuyện trên bàn trang điểm, chỉ là làm một nửa, Kiều An Hào liền bị Lục Cẩm Niên kéo trên giường...

-

Ngày hôm sau, Lục Cẩm Niên bị chuông điện thoại đánh thức, lúc anh mở mắt ra, ngoài cửa sổ trời đã sáng choang.

Chương 674: Tin nhắn trong điện thoại di động (24)

Editor : Meitu

Ngày hôm sau, Lục Căn Niên bị chuông điện thoại đánh thức, lúc anh mở mắt ra, ngoài cửa sổ trời đã sáng choang.

Anh có chút khó chịu nhíu mày, cầm lên điện thoại di động, thấy đã là mười giờ sáng, kinh ngạc hồi lâu, mới nhận nghe điện thoại.

Điện thoại là số bên Mỹ gọi đến, có hội nghị khẩn cấp, cần anh đi một chuyến, đã giúp anh đặt vé máy bay.

Cúp điện thoại, Lục Căn Niên liếc mắt nhìn thời gian, thời gian cất cánh chỉ còn 3 tiếng, anh cũng không có gấp gáp ngồi dậy, ngược lại ôm Kiều An Hào, tiếp tục nhắm hai mắt lại.

Trong ngực mềm mại, trên người cô hương vị ngọt ngào cùng anh và cô tối hôm qua kích tình còn vương vấn, tràn ngập trong hơi thở của anh, khiến cho anh trong nháy mắt có cảm giác yên lòng.

Anh thật sự không thể tin được, xa cách 5 tháng, sẽ có 1 ngày anh cảm nhận được ánh bình minh, giống như 5 tháng kia đã biến mất, anh ở Mỹ, suốt một đêm thức trắng, không ngừng hút thuốc, không thể ngủ, cũng không dám ngủ, chẳng qua là một cơn ác mộng.

Không ai biết, trong thời gian anh ở Mỹ..anh phải chịu đựng từng giây từng phút thế nào.

Anh yêu cô, cho dù cô đối xử với anh như vậy, anh vẫn yêu cô.

Nhưng anh lại hận cô, hận cô tàn nhẫn khiến anh chờ đợi.

Anh muốn quên cô, rồi lại **** hàng đêm suy nghĩ cô.

Tâm trạng mâu thuẫn như vậy, đơn giản hành hạ anh đến điên.

Nếu như có thể, cả đời này anh không muốn có bất kỳ ai nhắc đến đoạn thời gian trải qua trong bóng tối kia.

Nếu như không nhờ Lucy, có lẽ lúc đó anh đã mất mạng ở tha hương.

Lục Cẩm Niên nghĩ tới đây, chậm rãi mở mắt, dù thế nào anh cũng khó quên được cảm giác mình đã từng trải qua đó.

Một đêm đó, anh chờ ở nhà họ Kiều, nhận được tin nhắn của cô, lại một lần nữa xẹt qua trong đầu anh, anh lại phát hiện, mình cũng không còn cảm giác đau đớn và tan vỡ không thể hít thở như trước, thay vào đó là có chút hoảng hốt, giống như thoáng qua..

Thì ra là... Người anh yêu, có sức mạnh đáng sợ như vậy, có thể đẩy anh vào Địa Ngục, cũng có thể dẫn anh trở về nhân gian, có thể một đao khiến anh mất mạng, cũng có thể khiến cho anh cải tử hồi sinh.

Thật ra thì bất kể như thế nào, cô đúng là vẫn còn thích anh, không phải sao?

Nếu như mười ba năm đau đớn để yêu, có thể đổi lấy kiếp này còn thời gian nắm tay nhau đi cùng, cũng hài lòng cũng cảm thấy thỏa mãn.

Cuối cùng ông trời vẫn không bạc đãi anh .

Lục Cẩm Niên nghĩ tới đây, khóe môi cong lên, anh nghiêng đầu, nhìn Kiều An Hào mệt mỏi còn đang ngủ say, không nhìn được vươn tay, say đắm sờ gương mặt cô, sau đó cúi đầu, hôn lên trán cô, không quá nhiều cô, mà lặng lẽ vào phòng tắm, thay quần áo, sau đó cầm giấy giờ, đính giấy nhắc lên phòng tắm, đơn giản thu dọn hành lý, rời đi.

Trước khi Lục Cẩm Niên khởi động xe, giống như nhớ ra việc gì, còn cầm lên điện thoại di động, gọi một cú điện thoại: "Lucy, là tôi... Không có, cô ấy rất tốt... Chẳng qua tôi muốn nhờ cô và ông xã đến nhà tôi làm khách... Ừ, sau đó tôi sẽ nhắn địa chỉ cho cô, tạm thời tôi có chút việc phải về Mỹ... Ừ, cảm ơn cô..."

Cúp điện thoại, Lục Cẩm Niên nhìn qua cửa sổ xe liếc mắt nhìn biệt thự đang tắm dưới ánh mặt trời, mới chậm rãi chuyển xe, quay đầu, rời đi.

Mặc dù tối hôm qua cô tin anh, nhưng anh vẫn muốn nhờ Lucy tới đây, giải thích một lần cho cô.

Mặc dù anh rất tham luyến sự bất an của cô, nhưng lại không muốn cô vẫn cứ bất an.

Chương 675: Tin nhắn trong điện thoại di động (25)

Giữa 12 giờ trưa tỉnh lại, sau khi đi toilet xong, lúc trở lại liền thấy tờ giấy anh để lại.

Vậy mà đi công tác rồi...

Kiều An Hào đánh răng, đi ra ngoài, cầm lấy điện thoại, gọi cho Lục Căn Niên một cú điện thoại.

Lục Căn Niên nhanh chóng nhận điện thoại, qua loa điện thoại, cô nghe thấy âm thanh ở sân bay đang nhắc nhở hành khách làm thủ tục đăng ký.

“Dậy rồi?”

“Ừhm.” Giọng nói của cô rất mềm mại: “Anh đi công tác vài ngày à?”

“Xử lý xong công việc sẽ trở lại, khoảng thứ sáu này.”

“A...” Kiều An Hào theo bản năng đưa điện thoại đang đặt bên tai xuống, nhìn thoáng qua thời gian, là thứ hai.

Lục Căn Niên ở bên kia điện thoại, nghe được giọng nói của cô, cười nhẹ một tiếng, mở miệng ân cần nhắc cô ăn cơm đúng giờ, buổi tối nhớ đắp kín chăn...

Thật ra những lời này, anh đã viết hết vào tờ giấy nhỏ dán trên toilet rồi.

Đến khi có tiếp viên cuối cùng đến thúc giục anh, hai người mới cúp điện thoại.

Kiều An Hào nhìn thoáng qua di động của mình sắp hết pin, liền mang đi sạc, sau đó xuống lầu mở tủ lạnh, chuẩn bị làm đồ ăn, đột nhiên chuông cửa lại vang lên.

Kiều An Hào tắt bếp gas, xoay người chạy đến cửa, nhìn thoáng qua camera trên vách tường xem là ai đến, cô lập tức nhận ra người đó là Lộ Tây, bên cạnh cô ấy là một người đàn ông cũng mang màu tóc vàng óng, chưa gặp bao giờ.

Kiều An Hào nhíu mày, hơi kinh ngạc kéo cửa ra, nhìn hai người mới đến, sau đó mới dùng tiếng Anh lễ phép nói một câu: “Hai người tìm Lục Căn Niên sao? Anh ấy đi công tác rồi.”

“Là sao? Thật đáng tiếc.” Người mở miệng là Lộ Tây, nhìn Kiều An Hào cười cười, sau đó chỉ vào trong phòng, hỏi: “Chúng tôi có thể đi vào trong ngồi một chút không?”

“Đương nhiên có thể.” Kiều An Hào vội vàng tránh người ra, cầm dép lê cho hai người.

Kiều An Hào mời bọn họ ngồi xuống, chạy vào bếp lấy ra hai tách cà phê rồi mang ra.

“Cảm ơn.” Lộ Tây cười cực kỳ thân thiện, không nói một câu, nở một nụ cười tươi tắn: “Cô là vợ của Niên à?”

Kiều An Hào gật đầu.

Lộ Tây chỉ vào người đàn ông ngồi bên cạnh mình, giới thiệu với

Kiều An Hào: “Đây là chồng tôi, tối hôm qua anh ấy cũng ở trong khách sạn.”

Kiều An Hào lại nghĩ đến tối qua mình đi tìm Lộ Tây, trong lòng đầy cảm phẫn nói những lời không hay, sắc mặt hồng lên, cúi đầu, nói một tiếng áy náy với cô ấy: “Tối hôm qua thật sự xin lỗi, là lỗi của tôi.”

“Không sao.” Lộ Tây cười thoải mái, bưng tách cà phê lên uống một ngụm, khen vài câu, lại hỏi: “Đây là nhà của cô và Niên sao?”

“Ừhm.” Kiều An Hào chỉ chỉ lên trên lầu: “Muốn đi tham quan một chút không?”

Lộ Tây mừng rỡ: “Có thể không?”

Kiều An Hào mạnh mẽ gật đầu, đứng lên, đưa tay ra hiệu xin mời với vợ chồng Lộ Tây.

Phong cách trang trí của Cẩm Tú Viên, mang âm hưởng châu Âu, đặc biệt mời một kiến trúc sư nổi danh của Châu Âu về thiết kế, cực kỳ phù hợp với thẩm mỹ của vợ chồng Lộ Tây, hai người đi xem một vòng, trong miệng tán thưởng không dứt, lúc từ trên lầu đi xuống dưới, Lộ Tây mỉm cười nói một câu với chồng mình: “Em muốn nói chút chuyện với vợ của Niên, hay là anh về khách sạn trước nhé?”

Chồng của Lộ Tây cực kỳ sáng khoái đồng ý, hôn môi Lộ Tây một cái, rồi hướng về phía Kiều An Hào nhiệt tình phát tay tạm biệt, sau đó mới rời đi.

Chương 676: Tin nhắn trong điện thoại di động (26)

Editor: Xiu Xiu

Chờng của Lộ Tây rời bước, Kiều An Hào và Lộ Tây ngồi xuống ghế sofa.

Cà phê vừa rồi đã nguội, Kiều An Hào đi đun lại một bình cà phê khác, bung ra, rót cho mình và Lộ Tây mỗi người một chén.

Lộ Tây nói một câu: “Cám ơn”, sau đó móc ra từ túi của mình một tấm danh thiếp, đưa cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào đưa hai tay ra nhận lấy, tuy trên tấm danh thiếp đều là tiếng Anh, nhưng cô có thể hiểu được.

Lộ Tây, 31 tuổi, bác sĩ tâm lý.

Kiều An Hào cất danh thiếp đi, đơn giản giới thiệu về mình với Lộ Tây, cô còn chưa nói xong, Lộ Tây đã mỉm cười, gật đầu nói: “Mọi chuyện của cô, tôi đều biết.”

Dừng một phen, Lộ Tây còn nói: “Niên nói cho tôi biết.”

Lộ Tây bung ly cà phê lên, nhấp một ngụm: “Đối với những hiểu lầm của cô về tôi, tôi cực kỳ xin lỗi, nhưng cô yên tâm, Niên tới tìm tôi, chỉ đơn thuần vì công việc.”

“Ừm...” Lộ Tây nghiêng đầu một phen: “Đơn giản mà nói, Niên là

bệnh nhân của tôi.”

Lộ Tây là bác sĩ tâm lý, Lục Cẩm Niên là bệnh nhân của cô, chính là nói, tâm lý của anh ấy... Về mặt của Kiều An Hào liền ngưng đọng trong nháy mắt, như là không thể tin được nội dung mà mình vừa nghe được.

Lộ Tây giống như hiểu được ngọn nguồn suy nghĩ của Kiều An Hào là gì, cong môi cười cười: “Thật ra, tôi đã đồng ý giữ bí mật cho anh ta, nhưng là, Trung Quốc có câu, cái gì gọi là cớ chuông...”

Lộ Tây nói được một nửa, lại không biết nên nói tiếp như thế nào, Kiều An Hào dùng tiếng Anh tiếp lời hộ cô: “Cớ chuông phải tìm người buộc chuông đúng không?”

“Đúng!” Lộ Tây gật đầu một cái: “Tôi nghĩ, nếu cô biết điều này, sẽ giúp đỡ Niên rất nhiều.”

Lần này Kiều An Hào không nói chuyện, chỉ nhìn không rời mắt khỏi Lộ Tây.

“Năm tháng trước tôi gặp Niên, lúc đó tôi và chồng lái xe về nhà, phát hiện ra anh ta, anh ta uống rất nhiều rượu, cả người đều mất hết ý thức, anh ta lại là bạn tốt của chồng tôi, sau đó chúng tôi đưa anh ta về nhà.”

“Sau khi anh ta tỉnh rượu, liền rời khỏi, chồng tôi liều mạng giữ lại, cuối cùng Niên cũng đồng ý.”

“Anh ta cực kỳ anh tuấn, cũng rất tốt, nhưng nói rất ít, nhưng theo tôi thì chồng tôi lại rất thích tính cách của anh ta, Nini nhà tôi cũng thích anh ta, Nini là một chú chó Labrador.”

“Sau một lần, tôi phát hiện ra anh ta không bình thường, một đêm sau khi tôi dự dạ hội trở về, lúc về đến nhà đã là 3 giờ sáng, đèn trong phòng anh ta vẫn còn sáng, cửa phòng cũng không đóng, tôi rất buồn bực, liền đẩy cửa ra, nhìn thấy anh ta lại không hề ngủ, trong phòng toàn là khói thuốc.”

“Lúc đó, tôi chỉ nghĩ là anh ta nghiện thuốc lá rất nặng, cũng khuyên can anh ta, nhưng đều bị bỏ ngoài tai.” Lộ Tây nhún vai, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Tuy ở cùng một chỗ, nhưng cũng rất ít khi nói chuyện với anh ta, chồng tôi nói cho tôi biết, tính cách của anh ta là như vậy, cho nên tôi cũng không nghĩ nhiều.”

“Mãi đến có một ngày, tôi tan làm trở về nhà, Nini nhìn thấy tôi, lập tức nhào lên, cắn ống quần của tôi lôi tôi vào trong phòng ngủ của anh ta, còn hướng về phía cửa phòng anh ta kêu lên, tính tính của Nini cực kỳ ngoan ngoãn, rất ít khi nào nó như vậy, lúc ấy tôi liền cảm thấy có gì đó không đúng, gõ gõ cửa, không có tiếng trả lời, Nini lại xô cửa, tôi liền cảm thấy không bình thường, vội vàng đi tìm chìa khóa dự phòng, sau khi mở cửa...”

Lộ Tây nói đến đây dừng một chút, nhìn thoáng qua Kiều An Hào, tay làm một động tác, nói: “Tự sát.”

Chương 677: Tin nhắn trong điện thoại di động (27)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào ngây người, nhìn chăm chăm vào đáy mắt của Lộ Tây, ánh sáng dần dần ảm đạm, như là không xác định được mình nghe thấy gì, rất lâu sau mới hỏi lại: “Tự sát?”

Lúc hỏi ra hai chữ này, đáy lòng cô liền có chút kích động, thậm chí cô còn không dám nghe câu trả lời của Lộ Tây.

Lục Cẩm Niên vậy mà tự sát... Vì sao muốn tự sát?

Cô giống như đang cố gắng ổn định cảm xúc của chính mình, dùng lực nắm ly cà phê trong tay, cánh môi đều đã biến sắc.

“Đúng, tự sát.” Lộ Tây cười, lúc nói đến đây, giọng điệu cũng có sự thương cảm: “Thế nhưng may mà khi đó phát hiện ra, người mới chỉ bị hôn mê ngắn, đưa đi bệnh viện, cũng không có gì khó khăn, cũng không để lại di chứng.”

“Ngày đó, chồng tôi ở đoàn làm phim không thể trở về được, cho nên vẫn luôn là tôi ở bệnh viện chăm sóc anh ta, trong quá trình mê man, anh ta vẫn luôn kêu lên hai chữ...”

Lộ Tây không nói được tiếng Trung, bởi vì đã nghe hai chữ này quá nhiều lần, nhưng phát âm vẫn bất ổn, thế vậy mà có thể để cho Kiều An Hào nhận ra rõ ràng là kêu tên của cô: “Kiều Kiều...”

“Sau khi anh ta thức dậy, càng thêm ít nói, một thời gian dài, khoảng một tuần anh ta đều không mở miệng nói một câu nào, không hiểu sao chỉ nhìn một chỗ chăm chăm rồi ngẩn người, lúc kia anh không ăn cái gì, đều là sống nhờ dịch dinh dưỡng, bởi vì y tá có việc nên rời đi, truyền dịch xong, anh cũng không biết mở miệng kêu người đến, khiến cho máu bị chảy ngược ra.”

Lúc Kiều An Hào nghe đến đó, không biết vì sao, đột nhiên có chút không dám đối mặt với Lộ Tây, cả người đều buông thõng xuống.

“Lúc đó tôi đã biết được anh ta mắc chứng uất ức cực kỳ nghiêm trọng, chứng uất ức mãnh liệt nhất khi bản thân nhớ nhung, lần đó anh ta cắt cổ tay tự sát, có lẽ là lúc cầm dao cạo râu, đột nhiên mới xuất hiện ý nghĩ đó.”

“Đương nhiên, chứng uất ức không hẳn bởi vì một lần đả kích đã hình thành, có thể là cũng do một phần hoàn cảnh sống của anh ta từ lúc nhỏ, nhưng tình hình chung, có thể là do một loại tín niệm nào đó của anh ta bị đổ vỡ, sau đó cả người cũng không còn khát vọng sống.”

“Tôi đã thử dùng rất nhiều phương thức để trao đổi với anh ta, nhưng cũng chưa thành công, về sau tôi có nghĩ đến tên của cô, lúc đầu khi tôi nhắc đến tên của cô, cả người anh ta đều nổi điên, đều mang hết tất cả mọi thứ trong phòng ra đập.”

“Về sau tôi chỉ có thể cưỡng chế sử dụng thuốc, để anh ta bình tĩnh lại, sau đó mỗi ngày đều không ngừng khai thông cho anh ta, lúc ấy chòng tôi cũng đã đình chỉ công tác của đoàn làm phim để trợ giúp tôi, chúng tôi phải hao tổn rất nhiều công sức, cuối cùng anh ta mới có chuyển biến tốt đẹp.”

“Mấy ngày đó, đối với tôi mà nói, là một trận chiến, còn đối với anh ta

thì chính là một cơn ác mộng.”

“Tuy bệnh tình của anh ta chuyển biến tốt, nhưng cũng không có nghĩa là anh ta không có việc gì, ban ngày có vẻ anh ta rất bình thường, nhưng đến buổi tối, thì cả đêm sẽ mất ngủ, chúng tôi đã dẫn anh ta đến rất nhiều bác sĩ, có cả thầy giáo tâm lý của tôi, dùng rất nhiều cách khác nhau, nhưng đều không có tác dụng, cho dù là một giấc ngủ hiếm có ngắn ngủi, cũng phải dựa vào thuốc ngủ.”

“Ban đêm mất ngủ nhiều như thế, từ trong miệng anh ta tôi biết được về chuyện của cô/”

“Anh ta đã dùng rất nhiều cố gắng để quên cô, nhưng là vẫn yêu cô như cũ.”

“Cô đã khiến anh ta biến thành một kẻ điên vì sự tuyệt vọng.”

“Tôi buông bỏ tất cả công việc trong phòng làm việc của mình, chăm sóc anh ta về buổi tối trong hai tháng liền, để anh ta tới tận địa ngục tiếp nhận những sự thật đó.”

Chương 678: Tin nhắn trong điện thoại di động (28)

Editor: Xiu Xiu

“Tôi cố vũ anh ta đi làm việc, thông qua chồng tôi, muốn bàn lại chuyện hợp tác với Hollywood, thậm chí anh ta còn muốn tự mình đảm nhiệm vai nam chính của bộ phim, anh ta từ từ trở nên không còn thống khổ nữa vì cô, thế nhưng đôi khi tôi sẽ phát hiện anh ta vẫn nhìn chằm chằm ảnh chụp của cô đến ngẩn người, hoặc là một người mờ mịt đứng ở một chỗ không biết nên đi đâu, nhưng là, quên một người dù sao cũng không phải chuyện một sớm một chiều, tuy anh ta rượu chè hút thuốc, anh ta ít nói, tính tình càng thêm quái gở, nhưng tối thiểu thì anh ta đã sống như một người bình thường, thậm chí có đoạn đến một tháng, anh ta đều không tới tìm tôi. Lúc ấy, tôi thật sự rất cao hứng, cho rằng rốt cục anh ta cũng đã thoát ra khỏi bóng đen của sự đả kích, nhưng là, cô lại xuất hiện... Nhưng là anh ra không thể kiềm lòng nổi lại tiếp tục xảy ra chuyện với cô... Nhưng là cuối cùng, anh ta vẫn thỏa hiệp, để bản thân lại một lần nữa rơi vào tình trạng lo được lo mất, rơi vào hoàn cảnh bất an không yên...”

Có một giọt nước mắt theo khóe mắt của Kiều An Hào rơi xuống, nện vào chỗ tay cô đang cầm ly cà phê.

“Thật ra, Kiều, tôi không có cách nào lý giải hành vi của cô, lúc trước rõ ràng cô đã thông báo với anh ta, nói anh ta không xứng, tuyệt tình từ chối anh ta như vậy, vì sao về sau còn đến tìm anh ta...”

Kiều An Hào kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Lộ Tây, cánh môi giật giật: “Tôi không hề từ chối anh ấy.”

“Làm sao thế được? Niên sẽ không gạt tôi, nếu không phải vì cô từ chối, làm sao tâm trạng anh ta có thể như đồng tro tàn, sống không bằng chết?” Về mặt Lộ Tây giống như đang nhìn Kiều An Hào nói dối: “Sự việc cụ thể, có thể Niên không muốn nói đến, nhưng vẫn trình bày cụ thể rõ ràng cho tôi nghe, theo lời nói của anh ta, vẫn có thể biết được, lúc trước anh ta đợi cô rất lâu, đã thổ lộ với cô, nhưng lại bị cô từ chối...”

“Tôi không có...” Kiều An Hào lắc đầu, đôi mắt tối tăm có chút đờ đẫn, đột nhiên lại như đoán được chuyện gì, cả người liền mạnh mẽ đứng lên khỏi sofa: “Hàn Như Sơ, nhất định là bà ta!”

Kiều An Hào bởi vì sốt ruột, nói tiếng Trung, Lộ Tây nghe không hiểu, chỉ có thể nhìn dáng vẻ cực kỳ phẫn nộ của Kiều An Hào, mờ mịt hỏi cô: “Kiều? Không hiểu?”

Kiều An Hào vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình như cũ, miệng lẩm nhẩm cần nhắc lại gì đó, sau cùng liền âm thầm cắn chặt răng, chắc chắn nói: “Khẳng định là bà ta đã làm gì đó... Tôi sẽ không tha cho bà ta, chắc chắn sẽ không tha cho bà ta!”

“Kiều?Kiều?” Lộ Tây không nhịn được đứng lên, đẩy đẩy cánh tay của Kiều An Hào.

Kiều An Hào hoàn hồn.

“Kiều, cô có khỏe không?”

Lúc này, Kiều An Hào mới vội vàng thu lại cảm xúc của mình, miễn cưỡng nở nụ cười với Lộ Tây, sau đó nói tiếng Anh: “Tôi khỏe, cảm ơn cô, Lộ Tây.”

-

Kế tiếp, Lộ Tây lại nói rất nhiều chuyện về Lục Cẩm Niên ở Mỹ, trong đầu của Kiều An Hào đều chỉ nghĩ về lúc trước Hàn Như Sơ đã làm những gì, khiến Lục Cẩm Niên phải đi xa tha hương, thường xuyên mất hồn.

Lúc Lộ Tây rời đi, Kiều An Hào đóng cửa lại, liền phần nộ xông lên lầu, tìm chìa khóa xe của mình, quần áo ở nhà cũng chưa thay, đã muốn lập tức đi đến Hứa gia tìm Hàn Như Sơ hỏi xem rốt cuộc bà ta đã làm những gì.

Lúc cô ngồi vào trong xe, chuẩn bị khởi động xe, chợt đột nhiên nghĩ đến đêm mình và Lục Cẩm Niên lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, Hứa Gia Mộc gọi điện đến nói với cô, ở Bắc Kinh sẽ tổ chức một bữa tiệc tối từ thiện.

Chương 679: Tin nhắn trong điện thoại di động (29)

Editor: Xiu Xiu

Mà buổi tiệc đó, Hàn Như Sơ cũng sẽ tham gia...

Kiều An Hào cầm điện thoại, nhìn thoáng qua thời gian, là tối ngày mai.

Cô đã từng nói qua, Hàn Như Sơ đối xử với cô thế nào, cô sẽ trả lại cho Hàn Như Sơ như vậy.

Chính mình kích thích đi tìm Hứa gia như vậy, lại một người đơn thân độc mã, gây ra chuyện lớn, không có chứng cứ, không ai sẽ tin lời mình nói, làm không tốt còn ảnh hưởng đến hai bác, bởi vì quan hệ hai nhà mật thiết, còn có thể trách cô không hiểu hcuyenej.

Đối phó với loại phụ nữ đầy tâm tư này, cô không thể lấy cứng đối cứng....

Nếu bà ta muốn, hoặc là không ra tay, hoặc là ra tay liền đánh cho bà ta trở tay không kịp!

Kiều An Hào nghĩ đến đây, chậm rãi tắt động cơ, ngồi ở trong xe, vắt hết óc suy nghĩ một lát, sau cùng chợt lóe lên một suy nghĩ, đã nghĩ đến năm tháng trước, chính mình từ trong bệnh viện chạy đi tìm Lục Cẩm Niên, lại không thể nào tìm được, đụng phải trợ lý của anh, trợ lý nói với cô rất nhiều, giống như có từng nói qua, Lục Cẩm Niên có một chiếc máy ghi âm, bên trong là chứng cứ chứng minh Hàn Như Sơ

hại chết con của cô... Hóa ra trong đêm tình nhân, Lục Cảnh Niên muốn để cho cô nghe, đáng tiếc...

Kiều An Hào mạnh mẽ đẩy cửa xe ra, vội vàng bước xuống, lại trở vào trong nhà.

Lục Cảnh Niên cùng trở về từ Mỹ với cô, chỉ mang theo một chiếc rương, sau khi kéo vào Cẩm Tú Viên, cũng chưa bỏ hết đồ ra, hôm nay anh đi công tác, cho dù thu dọn hành lý, cũng không hẳn sẽ mang theo chiếc máy ghi âm... Cho nên rất có thể máy ghi âm đó vẫn còn ở chỗ nào đó trong biệt thự... Cô muốn mượn chiếc máy ghi âm đó một lần!

Kiều An Hào một hơi chạy lên lầu, đi vào phòng ngủ trước, sau đó bắt đầu lục tung đồ đạc lên tìm.

Vốn dĩ phòng ngủ rất sạch sẽ, trong thoáng chốc đã bị cô làm cho biến dạng, nơi nơi đều là đồ đạc lờm chờm, dường như không có cả chỗ để chân.

Kiều An Hào lật tung từng ngăn tủ trong phòng ngủ, bỏ chạy qua phòng khác, tìm lần lượt, sau cùng liền đi vào thư phòng của anh.

Trên bàn chất hàng đống văn kiện cao ngất, Kiều An Hào lục tung hết lên, nhìn thoáng qua, sau đó liền xếp trở lại bàn, có vài tập văn kiện rơi trên đất, không được đóng lại nên rơi đầy lung tung.

Kiều An Hào không có tâm tư để ý đến, ngồi chồm hóm trên mặt đất, bắt đầu nhào đến ngăn kéo ở sau bàn, xem đến bên trong cũng là các loại văn kiện gì đó, không nhìn được hơi nhú mày, liền di chuyển ghế tựa, dẫm lên trên, lần lượt kiểm tra giá sách.

Kiều An Hào tìm ở giá sách từ trên xuống dưới, sau cùng ở góc phải

dưới ngăn tủ, thấy được một ngăn kéo bị khóa lại.

Kiều An Hào kéo khóa, nghĩ đến lúc mình vừa mới lật tung hết mọi thứ lên, ở trong ngăn kéo của bàn có một chuỗi chìa khóa, vì thế liền vội vàng xoay người cầm lên, lần lượt đưa từng chiếc chìa khóa vào ổ khóa chọc chọc, đến chiếc thứ ba, tiếng “rắc rắc” vang lên, khóa được mở rồi.

Kiều An Hào mở ngăn kéo, lại nhìn thấy bên trong toàn bộ đều là thuốc lá.

Lông mày của cô nhíu lại, không hề suy nghĩ ôm toàn bộ vứt vào trong thùng rác, sau đó mới thấy được ở dưới đáy ngăn kéo có một chiếc điện thoại di động, một chiếc máy ghi âm, một tờ giấy chứng nhận kết hôn, còn có một túi văn kiện.

Kiều An Hào cầm chiếc bút ghi âm xuống, ấn nút mở, bên trong liền truyền đến tiếng sột soạt.

Chương 680: Tin nhắn trong điện thoại di động (30)

Editor : Meitu

"Tại sao cậu lại làm vậy? Cậu..."

Qua tầm mười giây, bên trong truyền đến một giọng nữ, Kiều An Hào vừa nghe đã nhận ra được, đó là giọng của Hàn Như Sơ, chỉ là lời bà ta còn chưa nói hết, liền bị Lục Cẩm Niên cắt đứt: "Cậu không nghĩ mình ... khiến Gia Mộc người đã cứu mạng cậu thất vọng sao? Những năm gần đây Gia Mộc tốt với cậu như vậy, cậu quên rồi sao? Rốt cuộc cậu có lương tâm không! Phu nhân Hàn, kế tiếp bà muốn nói những lời này phải không?"

Trong bút ghi âm dừng lại, giọng Lục Cẩm Niên vang lên lần nữa: "Tôi có thể nói cho Hứa Gia Mộc, tôi làm những chuyện này không thẹn với lương tâm! Còn bà? Phu nhân Hàn, bà có thể giống như tôi, thản nhiên mở miệng nói với Hứa Gia Mộc người làm mẹ như bà không thẹn với lương tâm sao?"

"Buồn cười, cậu đoạt thứ thuộc về Gia Mộc, cậu ở nơi này cùng tôi nói chuyện không thẹn với lương tâm, cậu chớ quên, cậu là người không nên sinh ra trên đời này, mẹ cậu là tiểu tam, tôi là mẹ của Gia Mộc sao có thể để con trai mình chịu nhục nhã này?" Cho dù mình khổ công sức kinh doanh 30 năm bị Lục Cẩm Niên cướp đi, Hàn Như Sơ nói chuyện vẫn phẫn khích như cũ, trong giọng nói xen lẫn sự khinh miệt Lục Cẩm Niên và mẹ anh, "Tôi cho cậu biết, coi như công ty Hứa thị thuộc về cậu, cậu vẫn mang thân phận con rơi, mẹ cậu cũng không thể thay đổi thân phận làm nhân viên quán bar!"

"Đúng, không sai, mẹ tôi làm nhân viên phục vụ quán bar, mẹ tôi là tiểu tam, sinh ra tôi, nhưng bà ấy đã bị trừng phạt, tôi cũng nhận được sự

trừng phạt, nhưng mà, mẹ tôi trong lòng tôi vẫn là người mẹ tốt, một người vĩ đại, tốt hơn kẻ là hung thủ giết người!"

Hàn Như Sơ ở đầu dây bên kia, rõ ràng khí thế yếu ớt một chút:
"Cậu có ý gì?"

"Bà nói xem, nếu như Gia Mộc biết, mẹ của cậu ta hai tay dính đầy máu tươi, ngay cả thai nhi 2 tháng cũng không buông tha, bà xem cậu ta sẽ dùng ánh mắt gì nhìn bà đây?"

"Thì ra cậu cũng biết."

"Đúng, dĩ nhiên tôi cũng biết, cái thai chết trong bụng Kiều An Hào là do bà ban tặng, thuốc ngủ, tổ yến, phu nhân chuẩn bị thật tỉ mỉ, chỉ tiếc, cẩn thận mấy cũng có sai sót, còn lộ ra sơ hở."

"Cậu biết từ lúc nào?"

"Cho nên, tôi đầu tư công trình mười mấy triệu cuối cùng lại bị hẫng, cũng là cậu làm? Thị trường chứng khoán công ty Hứa thị rớt giá thế thảm cũng do cậu? Mục đích của cậu chính là vì muốn thâm tóm để tôi và Hứa Vạn Lý trắng tay! Có đúng hay không?"

Lúc này giọng của Hàn Như Sơ rõ ràng không còn khí thế hùng hồn như lúc đầu, mặc dù tốc độ nói chuyện thong thả, nhưng rõ ràng đã trở nên lo lắng.

"Không sai."

"Rốt cuộc làm sao cậu mới bỏ qua? Chuyện do tôi tự làm, sao cậu có thể..."

"Phu nhân, nếu như bà gọi điện thoại cho tôi để cầu xin tôi cho bà 1 con đường sống thì tôi cho bà biết... Đừng mơ tưởng!"

Cuối cùng giọng nói kiên quyết của Lục Cẩm Niên phát ra, âm thanh trong bút ghi âm cũng kết thúc.

Kiều An Hào nắm chặt bút ghi âm kia, dùng sức nhấp mím môi, sau đó nhét bút ghi âm vào trong túi xách của mình, cô rũ mi mắt, dừng ở ngăn kéo một lát, mới ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi vào điện thoại di động trong tủ

Đó là điện thoại mà Lục Cẩm Niên dùng trước đây...Ban đầu cô quay « thần kiếm » gặp chuyện không may, dùng cũng không bao lâu, nhìn không khác gì điện thoại mới, sao anh lại không cần?

Chương 681: Tin nhắn trong điện thoại di động (31)

Editor : Meitu

Hơn nữa, cho dù anh không cần, có thể tùy tiện cất ở đâu, tại sao lại muốn giấu đi?

Mặc dù cô biết không Lục Cảnh Niên không thích người khác động vào đồ của mình, nhưng cô cũng đã trộm bút ghi âm của anh, thuận tiện lên xem điện thoại di động cũng không có gì nhỉ?

Kiều An Hào cẩn mật nhìn chằm chằm điện thoại di động một lát, cuối cùng vẫn vươn tay lấy điện thoại di động ra.

Nhấn nút mở nguồn, một lát sau, trên màn ảnh liền xuất hiện hình ảnh, qua tầm 5 phút, vào màn hình chính của điện thoại, còn có 30% pin, nhắc nhở không lắp sim.

Trong điện thoại di động của Lục Cảnh Niên, trên căn bản đều là ứng dụng tài chính và kinh tế, Kiều An Hào nhàm chán nhìn, cuối cùng mở ra tin nhắn, có thể bởi vì đã lâu không sử dụng di động nên đòi mật khẩu.

Kiều An Hào có chút tiếc nuối bữa môi, thoát ra khỏi tin nhắn, lần nữa xem những phần mềm khác, xem ghi chép cuộc gọi, phát hiện cuộc gọi cuối là tháng mười năm ngoái, đập vào mắt là một chuỗi lịch sử trò chuyện, trừ gọi cho trợ lý hai cuộc, còn lại đều gọi cho cô.

Ban đầu cô và trợ lý tách ra, ngắt xiu ở trên đường cái, được người

đưa đến bệnh viện, khi...tỉnh lại Hứa Gia Mộc ở bên cạnh, còn mang điện thoại di động của cô đến.

Sau khi cô mở máy, không phải là không thấy Lục Cảnh Niên gọi cho mình, nhưng lại không ngờ anh gọi cô nhiều như vậy.

Ngay lúc đó cô té cầu thang, hôn mê tại chỗ, điện thoại di động là Hứa Gia Mộc mang cho cô, điều này nói rõ trong mấy ngày đó, điện thoại di động của cô vẫn luôn ở nhà họ Hứa.

Bây giờ cô xem lịch sử cuộc gọi của mình, và của Lục Cảnh Niên, số lượng hoàn toàn không giống, nói cách khác... Có người động tới điện thoại di động của cô, nga, hừm, không, có lẽ là có người lấy sim của cô ra, khiến anh gọi đến không được nên điện thoại cô mới không hiện những thông tin này.

Lúc này cô còn đang suy nghĩ, khi nào mình từ chối Lục Cảnh Niên, bây giờ đáy lòng cô lờ mờ hiểu ra.

Cô phản ứng hết sức nhanh chóng trở về trang chính, mở ra tin nhắn.

So với danh sách dài trong lịch sử cuộc gọi, tin nhắn có vẻ ngắn gọn hơn rất nhiều, chỉ có duy nhất tên cô.

Cô còn chưa bấm tên mình, chỉ nhìn thoáng qua, liền thấy được một câu: 【 Tôi sẽ không chấp nhận người làm tổn thương anh Gia Mộc. 】

Kiều An Hào không miêu tả được rốt cuộc mình đang khẩn trương cái gì, nhưng tốc độ tim đập càng tăng nhanh, khiến ngực của cô cũng

phập phồng, đầu ngón tay run rẩy chọn tên mình, thủy chung không có trượt xuống, cuối cùng nhắm mắt lại, hung hăng hít một hơi, giống như là cố lấy dũng khí, rốt cuộc cắn răng mở ra.

Đập vào mắt, thấy cuộc đối thoại đơn giản.

Tin thứ nhất cô gửi : 【 Anh không cần chờ tôi, tôi sẽ không gặp anh. 】

Anh nhanh chóng trả lời cho cô, 2 tin nhắn: 【 Kiều Kiều, anh yêu em. 】 【 yêu em mười ba năm. 】

Ước chừng qua hai tiếng, là trả lời anh, cũng 2 tin nhắn: 【 anh xứng sao? 】 【Tôi sẽ không chấp nhận người làm tổn thương anh Gia Mộc. 】

Kiều An Hào vẫn nhìn năm câu kia, như bị sét đánh.

Chương 682: Tin nhắn trong điện thoại di động (32)

Editor : Meitu

Lời này rõ ràng không phải là cô gửi, cô lại kinh ngạc đến mức tim muốn ngừng đập.

Cô ngây người hồi lâu, kinh ngạc lấy lại tinh thần, sau đó tâm trạng của mình phút chốc ào ào vũ bão.

Bên trong nhà hơi ấm từ từ thối, cô lại cảm thấy toàn thân có chút lạnh như băng, cô giật giật bởi vì giữ vững một tư thế quá lâu, mà có chút cứng ngắc, sau đó cũng cảm giác được buồng tim đau đớn, giống như là con đê chắn sông bị vỡ, ào ào chảy ra không thể ngừng được.

Khó trách, anh và cô từ biệt 4 tháng, lần nữa gặp lại, anh lại đối xử với cô như vậy.

Khó trách, cô nói với anh, cô ở trong bệnh viện, anh không nghĩ là cô đau lòng mà là không có quan hệ gì với anh.

Khó trách, cô hạ thuốc treo lên giường của anh, cô cho là bọn họ hòa hảo như lúc ban đầu, anh vẫn còn muốn đưa cô đi.

Khó trách, trong sân bay, cô ôm anh nói, cô thích anh, anh lại không động lòng.

Khó trách, bọn họ đã kết hôn, cô vẫn cảm thấy giữa bọn họ như có 1

khoảng cách vô hình.

Khó trách... Khó trách có nhiều cái khó trách như vậy... Đáy lòng vẫn cất giấu những nghi ngờ kia, lúc này đã hiểu hết, tất cả đã thông suốt.

Nếu như không phải cô thương anh, nếu như không phải cô không cẩn thận phá vỡ búp bê sứ, nếu như trợ lý không nói cho cô biết, nếu như không nhờ tình cảm 13 năm của anh, cho cô dũng khí và kiên trì, cô nghĩ, lần sau 2 người gặp lại vẫn bỏ lỡ nhau.

Chỉ có yêu người đó, mới hiểu một câu "Anh xứng sao" này có bao nhiêu đả kích người khác.

Lục Cẩm Niên, lúc anh dùng dao cắt cổ tay, có phải trong lòng anh tràn đầy tuyệt vọng không?

Là tuyệt vọng nhỉ.

Người anh yêu lại đối xử tàn nhẫn với anh như vậy.

Nhưng mà... Anh có biết biết, đây chẳng qua là một hồi hiểu lầm mới đánh mất.

Bỏ qua, bỏ qua... Người ta nói vệt mắt bi thương nhất là hữu duyên vô phận.

Thật ra thì, chưa từng có ai biết được, những chuyện vệt mắt này chẳng qua chỉ là 1 hiểu lầm!

Hàn Như Sơ, thật bản lĩnh!

Có lẽ bà ta đã sớm biết, chỗ trọng yếu của Lục Cẩm Niên là cô, không

từ bỏ cho anh, mà phá hủy cả thế giới của anh!

Thì ra là, người đàn ông cô yêu, ban đầu không phải là mang theo tiếc nuối đi, mà là trong lòng như tro tàn.

Thì ra là, lúc cô đang tìm kiếm mãi miết trong 4 tháng, anh lại phải sống không bằng chết, chịu đựng nỗi đau đến tê tâm liệt phế.

Hàn Như Sơ, tôi nhất định không tha cho bà!

Đau lòng, tức giận, thù hận...

Cảm xúc phức tạp đan xen vào trong ngực Kiều An Hào, dường như muốn đánh vỡ thân thể mảnh khảnh của cô.

Toàn thân cô cũng bắt đầu run lên, nhất thời không cầm chắc điện thoại di động, rơi trên sàn nhà.

Đầu ngón tay cô run rẩy nhật lên, sau đó liền thấy bên dưới khung soạn tin nhắn, còn có một đoạn chưa gửi đi: 【 Kiều Kiều, anh trả Hứa thị lại cho Hứa Gia Mộc, chúng ta trở lại như trước kia, có được không? 】

Bỗng nhiên, Kiều An Hào rơi nước mắt như mưa.

Anh nhận được tin nhắn cô viết như vậy, anh vẫn viết lời như vậy.

Lục Cẩm Niên, anh có biết, anh dễ dàng như vậy khiến cho em cảm thấy rất xấu hổ.

Ngón tay Kiều An Hào dọc theo màn hình điện thoại di động, từ từ kéo lên, cô hôn mê trong 4 ngày, anh gửi tin nhắn cho cô, từng tin từng tin đập vào mắt của cô.

Nhiều đến mấy trăm tin nhắn... Khi cô tỉnh lại, cầm điện thoại di động của mình, thấy cũng không quá một phần mười trong đó

Ban đầu Hàn Như Sơ cầm điện thoại di động của cô, nhìn Lục Cẩm Niên thống khổ như vậy mà lại hèn mọn gửi đi những tin nhắn này, đáy lòng không biết có bao nhiêu hả dạ?

Chương 683: Tin nhắn trong điện thoại di động (33)

Editor : Meitu

Trên đời này, không có thứ gì có thể tổn thương anh được.

Cô chưa từng nghĩ sẽ tổn thương anh.

Nhưng mà thời gian này, cô lại khiến anh đau khổ nhất.

Kiều An Hào cảm thấy trong lồng ngực giống như bị người ta cầm một cây dao đâm vào, đau nhức từng cơn từng cơn, khiến cho cô cuối cùng không nhịn được, liền cầm điện thoại của Lục Cẩm Niên, ngồi xổm trên mặt đất, khóc huhu.

Qua tầm 15 phút, Kiều An Hào mới ngừng tiếng khóc, cô hoảng hốt ngồi dậy, chạy về phòng ngủ, hoảng loạn tìm điện thoại của mình, theo bản năng gọi cho Lục Cẩm Niên một cú điện thoại, tiếng nhắc nhở máy đã tắt, cô mới chợt nhớ tới, lúc này Lục Cẩm Niên vẫn còn ở trên máy bay.

Kiều An Hào có chút ử rũ buông thõng cánh tay, cầm điện thoại di động đứng trong phòng ngủ một lát, lại đến phòng sách, lần nữa cô ngồi xổm xuống, nhìn bên trong có một giấy hôn thú và 1 túi văn kiện, chần chừ một chút, cầm túi văn kiện lên, mở ra, phát hiện bên trong là một phần giấy tờ tài sản, người nắm giữ công ty cổ phần Hoàn Ảnh truyền thông của anh là cô, mà người nắm giữ công ty Hứa thị chính là Hứa Gia Mộc.

Việc chia tài sản này, ký trước giao thừa, luật sư vẫn là luật sư trước đó của anh.

Nói cách khác, trừ lúc giao thừa về nước, trước đó cũng có... Kiều An Hào đếm khế ngày tháng, đúng lúc ký phần chia tài sản này, chính là trong thời gian cô quay “Thần Kiếm”.

Nói như thế, ban đầu trong đoàn phim 《 thần kiếm 》 , cô gặp phải nguy hiểm, thật sự là anh đã cứu cô!

Anh từng thu mua Hứa thị, Hứa Gia Mộc và anh trở mặt, mà cô và anh vì Hàn Như Sơ mà bị ngăn cách, mỗi người đi một ngả, nhưng đối với anh mà nói, cô từ bỏ anh.

Anh biết rõ, cô và Hứa Gia Mộc cũng từ bỏ anh, nhưng anh vẫn để lại những gì tốt nhất cho họ.

Kiều An Hào cầm phần văn kiện chia tài sản, hốc mắt lại đỏ hoe lần nữa.

Thật ra thì trong lòng của Lục Cận Niên, trừ em ra, anh cũng rất quan tâm đến em trai Hứa Gia Mộc, đúng không?

Mặc dù vẫn luôn không nói, nhưng thật sự anh rất muốn tình cảm ruột thịt kia, phải không?

Nếu như vậy, bọn em sẽ làm..

Anh vì em làm nhiều chuyện như vậy, bây giờ đến phiên em làm vì anh.

Bởi vì anh, em mới cảm nhận được sự ấm áp và hạnh phúc mà anh im lặng trả giá, như vậy, em cũng muốn để anh một lần hưởng thụ

cảm giác này.

Kiều An Hào nghĩ tới đây, nhìn chăm chăm giấy tờ chia tài sản kia, đáy mắt bất chợt thoáng hiện một tia kiên quyết.

-

Hứa Gia Mộc gọi điện thoại nói Kiều An Hào tham gia bữa tiệc, nói là bữa tiệc từ thiện, thật ra thì chính là danh môn vọng tộc tìm một lý do để nghe để tổ chức.

Chuyện bữa tiệc này, năm Kiều An Hào mười sáu tuổi, đã cùng Kiều An Hạ tham gia mấy lần với ba Kiều và mẹ Kiều.

Thật ra thì loại tổ chức này, thoạt nhìn là quyên tiền làm việc thiện, thật ra chính là khoe khoang, đàn ông khoe khoang tài sản, phụ nữ khoe khoang vẻ xinh đẹp.

Năm đó chẳng qua Kiều An Hào chỉ tham gia vài bữa tiệc, đã bị mấy vị thiên kim tiểu thư cùng tuổi tranh đoạt với nhau giày vò đến không muốn đi nữa, ngược lại trời sinh Kiều An Hạ háo thắng không chịu thua, mỗi lần đi tham gia đều ăn mặc trang điểm đẹp đẽ, lần nào cũng trở thành tiêu điểm, thậm chí có năm, Kiều An Hạ còn được bầu là người ưu tú nhất trong mấy năm.

Bữa tiệc tên 'Bắc Kinh hội' được tổ chức, lúc Kiều An Hào đến, ngoài cửa đã có nhiều chiếc xe đậu lại.

Chương 684: Tin nhắn trong điện thoại di động (34)

Editor : Meitu

Kiều An Hào bước vào, đưa thư mời, lập tức có phục vụ dẫn cô đi về phía đại sảnh được trang hoàng giống như thủy tinh cung, bên trong ánh đèn sáng chói, có tiếng dương cầm êm ái, toàn bộ danh gia vọng tộc ở Bắc Kinh đều có mặt đông đủ, người người quần áo đắt tiền, vây quanh những người mình quen biết chuyện trò vui vẻ.

Kiều An Hào mặc một chiếc váy dài hở vai, cô đưa áo khoác cho phục vụ, tay cầm túi, đứng ở cửa nhìn quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt liền rơi vào mấy người phụ nữ đang tụ chung 1 chỗ, mẹ Kiều đang bung ly rượu đỏ vừa nói vừa cười, sau đó liền đi tới.

"Thím."

Mẹ Kiều nghe tiếng, lập tức xoay người, thấy Kiều An Hào, lập tức thân mật vươn tay nắm tay của cô: "Kiều Kiều tới rồi?"

"Dạ." Kiều An Hào lấy một cái ly trên khay của phục vụ, khéo léo đứng ở bên cạnh mẹ Kiều, chờ bà giới thiệu những người trước mặt xong, lập tức giơ ly rượu lên, lần lượt chào hỏi.

Kiều An Hạ và Trình Dạng đi Nhật Bản, không thể tới tham gia bữa tiệc tối nay, nhưng mà bởi vì có Kiều An Hào, mặc dù không lộng lẫy bằng Kiều An Hạ, nhưng lại rất dịu dàng, cộng thêm nhận quay hai bộ phim, cũng được khen ngợi rất nhiều, khiến cho mấy vị phu nhân kia cũng không ngừng tán thưởng với mẹ Kiều.

Mặc dù Kiều An Hảo không phải là con ruột của mẹ Kiều, nhưng là con nuôi hơn 10 năm, nghe người khác khen như vậy, vui vẻ không ngừng cười.

Trên mặt Kiều An Hảo mỉm cười ở bên cạnh mẹ Kiều, sau đó nhìn quanh một vòng bốn phía, rốt cuộc tìm được Hàn Như Sơ đang cụng ly và nói chuyện, sau đó liền tiến tới bên tai mẹ Kiều, thấp giọng nói: "Thím, con đi chào bác gái."

Mẹ Kiều liền từ cười gật đầu.

Kiều An Hảo nhìn những vị phu nhân kia rồi mỉm cười, nói một câu "Xin lỗi không tiếp được", mới xoay người đi về phía Hàn Như Sơ đứng đi tới.

Mặc dù cổ đông lớn nhất của công ty Hứa thị là Lục Cẩm Niên, nhưng người phụ trách cũng là Hứa Gia Mộc, trong 5 tháng này, Hứa Gia Mộc đóng góp cho cổ phần Hứa thị từng tí một càng ngày càng nhiều, quyền phát biểu cũng càng lúc càng lớn, khiến Hàn Như Sơ tụt dốc không phanh rất là trấn an, lúc này hơn 1 tháng không thấy, ngược lại thoát nhìn

bà ta vui vẻ hơn sinh nhật năm ngoái, có lẽ đêm sinh nhật đó, cô khiến mẹ con Hứa Gia Mộc xảy ra mâu thuẫn, cũng đã bị bà ta ra tay dọn sạch.

Thật ra thì cũng bình thường.

Kiều An Hảo vốn không trông cậy vào chuyện đêm đó, mà có thể khiến cho quan hệ mẹ con bọn họ tan vỡ, dù sao máu mủ tình thâm, cho dù Hàn Như Sơ đã làm chuyện có lỗi to hơn, Hứa Gia Mộc vẫn mềm lòng như cũ.

Nhưng mà, mâu thuẫn có thể giải quyết, nhưng mà khoảng cách không thể xóa sạch.

Mà nay cô lại từng bước khiến khoảng cách giữa mẹ con bọn họ càng sâu hơn!

Nghĩ tới đây, đáy mắt Kiều An Hảo thoáng hiện một tia lạnh, nhưng trong nháy mắt, liền khôi phục vẻ dịu dàng, đi tới trước mặt Hàn Như Sơ vài bước, ân cần thân thiết mở miệng gọi một tiếng: "Bác gái."

Hàn Như Sơ nghe được giọng của Kiều An Hảo, rõ ràng đang nói chuyện vui vẻ thì chờ đến 1 chút, qua ước chừng mười giây, mới nhìn về phía Kiều An Hảo, cười ấm áp: "Kiều Kiều."

Trải qua chuyện sinh nhật năm ngoái, chắc hẳn trong lòng bà ta rất hận cô!

Chương 685: Tin nhắn trong điện thoại di động (35)

Editor: Xiu Xiu

Trải qua chuyện sinh nhật năm trước, trong lòng cô đã cực kỳ thâm hại!

Tới cùng là người đó gây ra sóng to gió lớn như thế nào, lúc đùng mặt cô, vậy mà vẫn có thể làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra!

Thế nhưng, không sao cả, bà ta cứ việc nguy trang, cô sẽ có cách khiến bà ta nôn ra máu!

Trong lòng Kiều An Hảo nhẹ cười một phen, trên khuôn mặt tươi cười càng thêm chói sáng, giống như chính mình có bao nhiêu tin tưởng dành cho bậc trưởng bối, đi đến bên cạnh Hàn Như Sơ, vươn tay khoác lên cánh tay của cô ta, còn có chút làm nũng nói: “Bác Hứa, hóa ra bác ở trong đây, cháu tìm bác cả ngày, có việc muốn nói với bác...”

Nói xong Kiều An Hảo liền tiến sát bên tai Hàn Như Sơ, âm thanh nhỏ chỉ hai người mới có thể nghe thấy: “Lần trước sau sinh nhật vui vẻ của bác, cháu còn chưa chúc mừng bác sang tuổi mới vui vẻ!”

Kiều An Hảo nhắc đến sinh nhật, không tồi, cô cảm giác được cả người Hàn Như Sơ trở nên cứng ngắc, vì duy trì vẻ tươi cười trên mặt, đã trở nên có chút gượng gạo, Kiều An Hảo lại cười tít mắt nói ở bên tai cô, giống như vừa nói với cô những gì đẹp đẽ nhất, quơ quơ cánh tay của bà, nói: “Bác Hứa, bác không thích à?”

“Hứa phu nhân, vị này chính là?” Là người phụ nữ trung niên đến gần Hàn Như Sơ, mỉm cười hỏi.

Hàn Như Sơ âm thầm rút lại cánh tay của mình, muốn rút ra khỏi tay Kiều An Hảo, nhưng là Kiều An Hảo càng ôm chặt thêm, trong lòng Hàn Như Sơ như có một ngọn lửa nhen nhúm lên, bà liều mạng dùng toàn lực của mình, hao phí sự cố gắng rất lớn mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười đoan trang, vẫn duy trì ngữ điệu thăng bằng, nói với người phụ nữ kia: “Đây là thiên kim của Kiều gia.”

“Xin chào, cháu là Kiều An Hảo.” So với tích tụ oán giận trong lòng Hàn Như Sơ, Kiều An Hảo lại cảm thấy vô cùng thoải mái, cô vươn tay, cùng chạm cốc với người phụ nữ trung niên, ưu nhã uống một ngụm rượu đỏ.

“Kiều An Hảo, tôi biết, là nữ thứ của Khuynh Thành thời gian.”

“Hóa ra bác có xem phim của cháu...”

Hàn Như Sơ nghe Kiều An Hảo và người phụ nữ kia tán gẫu đến mức khí thế ngất trời, bà chỉ thấy phiền toái, giơ ly rượu lên, một hơi uống sạch, sau đó nhắm mắt lại hít sâu một hơi, mới quay đầu, nhìn Kiều An Hảo dụi dàng mở miệng: “Kiều Kiều, bác cháu ở bên kia, cùng bác qua đó chào hỏi nhé?”

Kiều An Hảo làm sao không biết Hàn Như Sơ muốn mình rời đi, chỉ tiếc, bà sẽ không được như ý!

Chẳng những không đi, cô còn muốn bà ta kìm nén đến phát điên.

“Cháu vừa mới chào hỏi qua bác cháu rồi.” Kiều An Hảo bùng nổ trong nháy mắt, sau đó như nghĩ đến gì, đột nhiên còn nói: “A... đúng

rồi, bác Hứa, cháu quên mất có một chuyện muốn nói với bác...”

Nói xong, Kiều An Hào lại tiến đến bên tai Hàn Như Sơ, vẫn là âm thanh chỉ có hai người nghe thấy: “Đêm tình nhân năm trước, tại sao cháu lại bị ngã từ trên cầu thang xuống ở Hứa gia, không biết bác Hứa có biết nguyên nhân không?”

“Gia Mộc nói cho mà rồi phải không?” Lời của Kiều An Hào vừa dứt, Hàn Như Sơ giống như phản xạ có điều kiện, mở miệng hỏi một câu.

Thật ra, Kiều An Hào cũng không xác định được việc mình ngã từ trên cầu thang xuống có phải là một âm mưu không.

Sau khi cô xem những thứ trong ngăn kéo của Lục Cẩm Niên ngày hôm qua, ý nghĩ này mới chợt hiện lên.

Chương 686: Tin nhắn trong điện thoại di động (36)

Editor: Xiu Xiu

Thế nhưng là vì muốn cho Hàn Như Sơ ngọt ngào hơn, mới thuận miệng hỏi, lại không nghĩ rằng, bà ta luôn túc trí đa mưu như thế, vậy mà cũng có lúc sai lầm!

Nói như thế, quả nhiên là bà ta bày mưu đẩy cô xuống cầu thang...

Mà lúc sinh nhật của bà ta, Hứa Gia Mộc nghe lén được, chính là chuyện bà ta đẩy cô xuống lầu... Nói cách khác, trong lòng Hứa Gia Mộc đã biết, mẹ anh là người gây bất lợi cho cô...

“Hứa phu nhân, cô Kiều, hai người đang nói gì thế?” Người phụ nữ trung niên nhìn vẻ mặt của Hàn Như Sơ có chút kích động, không nhịn được tò mò hỏi một câu.

Lúc này Hàn Như Sơ mới nhớ ra mình đang ở trong dạ tiệc, vội vàng bình tĩnh lại, vừa định tìm một cái cớ che giấu sự thất thố vừa rồi, kết quả bên tai lại truyền đến giọng nói đẽ thấp của Kiều An Hào: “Anh Gia Mộc làm sao có thể nói cho cháu biết những thứ này? Chẳng qua là nói bừa một phen, không nghĩ tới bà lại tốt như thế, tự mình nói sự thật với tôi, bác Hứa, phải phải chú ý, đừng để đến lúc, chuyện bác hại chết con của người khác, cũng không biết chừng mực mà nói ra dễ dàng như thế...”

Lúc Kiều An Hào nói những lời này, trên mặt vẫn duy trì vẻ tươi cười ngọt ngào, người xung quanh nhìn vào, giống như con gái đang làm

nững với mẹ.

Hàn Như Sơ nghe cô nói mấy chữ “hại chết con của người khác” này, tuy đã cực kỳ cố gắng duy trì trạng thái bình tĩnh, nhưng Kiều An Hào ôm cánh tay của bà, Kiều An Hào có thể cảm nhận được cánh tay của bà ta giật lên một cái.

Thật ra biên độ hành động của Hàn Như Sơ rất nhỏ, sẽ không bị ai phát hiện, nhưng Kiều An Hào lại theo động tác của bà, lôi kéo cánh tay của bà, sau đó liền vung cánh tay bà ta ra, âm thầm cắn răng một cái, trực tiếp ngã trên mặt đất, còn hô lên một tiếng nhỏ.

Một loạt những hình ảnh này, xảy ra liên tiếp nhau, nghiêm nhiên giống như Kiều An Hào bị Hàn Như Sơ đẩy ngã xuống đất.

Trong nháy mắt liền dẫn đến không ít ánh mắt của người khác.

“Sao lại thế này?”

“Đúng vậy, đang êm đẹp sao lại đẩy người ta?”.

“Là sao...”

Bên cạnh có người đi đến đỡ Kiều An Hào ngồi dậy, quan tâm hỏi ý kiến một câu: “Không có việc gì chứ?”

Hứa Gia Mộc cách đó không xa, thấy dáng vẻ của mẹ mình, lại không rõ tình hình ở chỗ này, nhìn người xung quanh nói một tiếng “thật xin lỗi”, sau đó ngay lập tức đi tới, kết quả lại nhìn thấy Kiều An Hào đang được người khác đỡ dậy, lòng mày của anh nhíu lại, vội vàng đi xuyên qua đám người, đi về phía Kiều An Hào.

Kiều An Hào lắc lắc đầu với người đỡ mình dậy, nói một tiếng “Cảm

ơ”, sau đó liền thấy quá nhiều người đứng chung quanh, đi về phía Hứa Gia Mộc, rũ mắt xuống, giả bộ không có chuyện gì, nghiêng đầu nhìn Hàn Như Sơ, ra vẻ vô tội hỏi: “Bác Hứa, cháu nói sai gì sao? Sao đột nhiên bác lại đẩy cháu?”

Cả đời Hàn Như Sơ đều chưa từng phải nếm mùi vị âm thầm chịu đựng như bây giờ, bà luôn tỏ ra tao nhã đại nhân đại lượng, lại bị cô làm hại trở thành trò cười của thiên hạ.

Lúc này, Kiều An Hào tỏ ra rất tủi thân, không thể nghi ngờ nữa, Hàn Như Sơ vô cùng tức giận, đến mức cả khuôn mặt đã ửng hồng, giọng điệu vô cùng độc ác nói ra một câu: “Cô nói hươu nói vượn gì thế, tôi đẩy cô khi nào...”

Chỉ tiếc, Hàn Như Sơ còn chưa trách cứ xong, cổ tay đã bị Hứa Gia Mộc giữ chặt lấy.

Bà sừng sốt, theo bản năng nhìn về phía con trai của mình, há to mồm, mang theo vài phần kích động như muốn nói gì đó với Hứa Gia Mộc.

Chương 687: Tin nhắn trong điện thoại di động (37)

Editor: Xiu Xiu

Chỉ là còn chưa kịp phát ra âm thanh gì, trước mắt bao nhiêu người, đã trực tiếp bị Hứa Gia Mộc dắt đi ra khỏi đại sảnh.

Hàn Như Sơ phản ứng lại Hứa Gia Mộc, nhưng là lúc này lại bắt đầu tiệc từ thiện.

Người chủ trì bữa tiệc đứng trên sân khấu, nắm microphone, nói xong một chút lời chúc mừng từ phía Chính phủ.

Kiều An Hào ngồi bên cạnh bác gái, nhìn thấy Hứa Gia Mộc và Hàn Như Sơ ngồi hai bên người Hứa Vạn Lý, hai mẹ con dường như đang có khắc khẩu, vẻ mặt đều khó coi.

Nếu tới tham gia tiệc từ thiện tối, tự nhiên cũng sẽ có ý nghĩa là tham gia vào một cuộc bán đấu giá nào đó.

Thật ra những đồ trong tiệc từ thiện, không phải không có thứ tốt, nhưng là dưới tình hình chung đều là có lệ mang đến tham gia, đương nhiên cũng có thể là những di vật của danh gia vọng tộc.

Trước khi cuộc đấu giá diễn ra, mấy thứ này không tính là đặc biệt quý, đại đa số đều là đồ trang sức, châu báu và một chút vật trang trí.

Cuộc đấu giá diễn ra suôn sẻ được một lúc, từ nhỏ đến lớn Kiều An Hào đã xem qua không biết bao nhiêu lần, nhắm mắt lại đều có thể

biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tầm khoảng hơn một giờ, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy điều quan trọng nhất của buổi tiệc, vốn dĩ cả hội trường đang lâm vào trạng thái trầm trầm buồn ngủ, rốt cuộc liền trở nên sinh động hẳn lên, ngay cả người chủ trì cũng giơ microphone lên, giọng điệu giống như kể tiếp sẽ xảy ra chuyện gì đó: “Sắp tới sẽ cho mọi người chiêm ngưỡng một chiếc tủ âm tường, tên là “Kỳ tích”, do 30 người thợ thủ công danh tiếng tạo ra trong năm năm, nó là một trân phẩm hiếm có, giá khởi điểm là một triệu hai ngàn vạn nhân dân tệ,”

Theo lời nói của người chủ trì, có người đến giữa sân khấu mang miếng vải đen vén ra, để lộ ra một chiếc tủ âm tường màu xanh thẫm, mặt trên khảm đầy các loại bảo thạch, dưới ánh đèn, trở nên cực kỳ chói mắt....

“Thật sự là kỳ tích, có đúng hay không? Như thế chúng ta liền bắt đầu cuộc đấu giá này đi, bắt đầu...”

Người chủ trì nói xong được nửa phút, có người đưa ra giá đầu tiên: “Một triệu hai ngàn ba trăm vạn nhân dân tệ.”

“Một triệu hai ngàn tám vạn nhân dân tệ.”

“Một triệu ba trăm ngàn nhân dân tệ.”

Thế nhưng trôi qua hai mươi phút, giá của chiếc tủ âm tường này đã tăng lên tới hai triệu nhân dân tệ, nhưng hiện tại vẫn có người đang không ngừng mở miệng tăng giá lên, không có dấu hiệu nào muốn dừng lại, mãi đến khi giá được kéo lên đến ba triệu nhân dân tệ, người tham gia cũng chỉ còn hai ba người, giá cả lại tăng thêm hai ngàn vạn, rốt cuộc chỉ còn lại một mình Kiều gia.

“Ba triệu hai ngàn vạn, lần một.”

“Ba triệu hai ngàn vạn, lần hai.”

Lúc người chủ trì đang chuẩn bị hô lần thứ ba, Hàn Như Sơ vẫn trầm mặc nãy giờ, chợt đột nhiên mở miệng: “Ba triệu bốn trăm ngàn.”

Toàn hội trường liền rộ lên.

Người ở đây, ai cũng biết, năm trước Hứa gia bị mua lại, bây giờ đã không còn như trước.

Lúc này, bà mở miệng hô lên giá ba triệu bốn trăm ngàn, nhất thời liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Kiều An Hào đờ một đêm, chính là vì thời khắc này.

Về chuyện của cuộc đấu giá lần này, thật ra vẫn là trong một lần Kiều An Hạ vô ý nói cho cô biết.

Nói là vì Hứa thị không còn như trước, năm nay Kiều gia phải giúp Hứa thị hoàn thành một cuộc đấu giá, để nói cho mọi người biết, Hứa Thị sau khi bị thay đổi đại cổ đông, nhưng vẫn còn tiền như cũ, có thể đứng ra đầu tư, tuy bỏ ra một số tiền lớn, thật ra, cũng mang đến lợi ích to lớn cho mình.

Chương 688: Tin nhắn trong điện thoại di động (38)

Editor: Xiu Xiu

Sở dĩ ban đầu Hứa gia không trả giá, mà để Kiều gia trả giá, là vì hai năm qua Kiều gia phát triển rất tốt.

Nếu Kiều gia bắt buộc muốn lấy, rất nhiều người sẽ buông tay, như vậy, Hứa gia sẽ nhảy vào, tất nhiên có thể tiết kiệm được một khoản rất lớn.

Hàn Như Sơ dám làm khó cô như vậy, vẫn còn muốn mượn Kiều gia để trợ giúp Hứa gia, bà ta nghĩ cũng đừng nghĩ!

Vì khiến người khác không nhìn ra sự bàn bạc trước của Kiều gia và Hứa gia, Bác trai của Kiều An Hào còn cố ý báo giá hai lần sau khi Hàn Như Sơ ra giá.

“Ba triệu sáu trăm ngàn, lần một!”

“Ba triệu sáu trăm ngàn, lần hai!”

“Ba triệu sáu trăm ngàn, lần ba!”

Người chủ trì gõ cây búa tuyên bố: “Chúc mừng vật phẩm bán đấu giá chủ chốt của năm nay, đã thuộc về bà Hàn Như Sơ của Hứa thị.”

Toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Hàn Như Sơ mỉm cười đứng lên, đi đến sân khấu.

Kiều An Hào lấy điện thoại di động ra, soạn một tin nhắn, gửi cho Triệu Manh, đơn giản chỉ có hai chữ cái: “OK”

Người chủ trì cầm tay Hàn Như Sơ, sau đó đưa microphone cho bà, Hàn Như Sơ đoan trang đại lượng chỉ nói hai câu đơn giản, người chủ trì cười nói: “Hiện tại mời người điều khiển chương trình lấy hợp đồng chuyển nhượng mang lên sân khấu, để bà Hàn Như Sơ ký trước mặt mọi người, xác nhận vật phẩm, sau đó chiếc tủ âm tường này liền thuộc về bà.”

Theo lời của người chủ trì, cả hội trường liền vang lên tiếng nhạc.

Người điều khiển chương trình mặc sườn xám màu hồng nhạt cầm hợp đồng đi lên sân khấu, người chủ trì tự mình đưa bút cho Hàn Như Sơ, lúc bà chuẩn bị ký tên, đột nhiên tiếng nhạc liền im bật.

Người chủ trì có chút buồn bực nhìn quanh hậu trường, giơ microphone lên, hỏi một câu “Sao thế”, nhưng microphone lại bị cắt đứt, người phía dưới không hề nghe được gì.

Hội trường liền vang lên tiếng xì xào bàn tán.

Người chủ trì nhấp miệng muốn nói gì đó với hậu trường, sau đó liền xoay người, cúi đầu xin lỗi với người bên dưới, cô vừa mới đứng thẳng người dậy, cả hội trường liền vang lên tiếng: “Tại sao bà lại làm như vậy? Bà...”

“Cậu không thấy mình đã làm Hứa Gia Mộc – người từng cứu cậu một mạng người thất vọng sao? Mấy năm nay Gia Mộc đối xử tốt với cậu như vậy, cậu đã quên hết rồi sao? Tới cùng là cậu có lương tâm hay không?”

Câu đầu tiên là giọng nam, câu thứ hai là giọng nữ.

Tất cả mọi người nghe thấy âm thanh có chút quen thuộc, nhưng lại trong phút chốc không nhớ ra được là ai, vẻ mặt có chút khó hiểu, âm thanh đang xì xào bàn tán dần nhỏ đi.

Ngay cả người chủ trì đứng trên sân khấu cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng bên trong lời nói lại nhắc đến ba chữ “Hứa Gia Mộc”, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn anh.

Hứa Gia Mộc nhíu mày, vẻ mặt có chút mờ mịt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thế nhưng không đợi mọi người khôi phục lại tinh thần, âm thanh lại nhẹ nhàng vang lên lần nữa, vẫn là giọng nam vừa nãy: “Hàn phu nhân, có phải bà muốn nói những lời này không?”

Hàn phu nhân... Hứa Gia Mộc... trong nháy mắt, sự chú ý của mọi người đang đặt trên người Hứa Gia Mộc liền dời sang người Hàn Như Sơ.

Hóa ra giọng nữ trong cuộc đối thoại này là bà ta.

“Tôi có thể nói rõ ràng với Hứa Gia Mộc, tôi làm việc này không thẹn với lương tâm! Bà? Hàn phu nhân, bà có thể giống như tôi không, bình thản mở miệng nói hết mọi chuyện với Hứa Gia Mộc, người làm mẹ như bà không thấy thẹn với lương tâm sao?” Vẫn là giọng nam, tuy chỉ là nghe lại, nhưng âm sắc vẫn hoa lệ, lại ẩn chứa một sức mạnh bức người.

Chương 689: Tin nhắn trong điện thoại di động (39)

Editor: Xiu Xiu

Mặc dù tất cả mọi người đều đã xem ti vi nhưng nhiều khi giọng của Lục Căn Niên đều được lòng tiếng, có rất ít người nhận ra giọng của anh.

Nhưng Hứa Gia Mộc lại nghe ra, vẻ mặt vốn đang mờ mịt, liền trở nên cứng nhắc.

Đoạn đối thoại được ghi lại truyền ra ngoài, giống như đã bị người ta động tay động chân, bên trong có một đoạn âm thanh nhiễu rất dài, sau đó chợt đột nhiên xuất hiện một câu, vẫn là giọng nam mát lạnh dễ nghe hồi nãy: “Bà chính là hung thủ giết người!”

Hàn Như Sơ đứng trên sân khấu, ta nghe được mấy chữ này, rốt cuộc mới nhớ tới đoạn đối thoại này xảy ra lúc nào, sắc mặt của bà liền trắng bệch như tờ giấy chỉ trong nháy mắt, từ trước đến nay ung dung tao nhã thế nào, luôn duy trì bình thản, vậy mà trở nên kinh hoàng trên sân khấu.

Kiều An Hảo ngồi dưới chỗ của mình, thường thức dáng vẻ lúc này của Hàn Như Sơ, khóe môi gợi lên một nụ cười nhạt như có như không.

Người ngồi dưới sân khấu, sớm đã không còn tâm tình chú ý đến cuộc đấu giá, toàn bộ đều bị dừng lại, tình hình xảy ra sự cố này khiến mọi người bắt đầu nhao nhao lên bàn luận.

“Hung thủ giết người? Là ý gì?”

“Ai là hung thủ giết người? Chỉ đích danh Hứa phu nhân sao?”

“Trời ạ... Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Sau đó, âm thanh của Hàn Như Sơ lại vang lên khắp hội trường, rõ ràng có chút lo lắng: “Lời này của cậu là có ý gì?”

Theo sau là lời nói của người đàn ông: “Bà nói xem, nếu Gia Mộc biết được, hai tay của mẹ mình dính đầy máu tươi, đến một thai nhi mới được hai tháng cũng không buông tha, bà cảm thấy cậu ấy sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn bà?”

“A...” Toàn hội trường liền vang lên tiếng kinh hô, liên tiếp cả tiếng giằng co, trọn vẹn nửa phút.

Ngay cả Kiều An Hảo ngồi ở bên cạnh bác gái mình cũng đã hô ra tiếng.

Sau đó âm thanh của Hàn Như Sơ lại truyền đến: “Hóa ra cậu đã biết rồi?”

“Đây là có chuyện gì?”

“Những lời này, rõ ràng chứng minh là Hứa phu nhân đã thừa nhận.”

“Bà ta vậy mà hại chết một thai nhi?”

Những tiếng kinh hô này trở thành thảo luận tưng bừng, âm thanh mỗi lúc một lớn.

Hàn Như Sơ đứng trên sân khấu, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vẻ mặt ngày càng không tốt.

Người chủ trì đứng bên cạnh bà, trong ánh mắt của cô ấy, cũng đã mang theo sự khó tin không thể che giấu.

Sắc mặt của Hứa Gia Mộc xem ra thật bình tĩnh, nhưng là tay của anh, đã lặng yên không một tiếng động nắm thành quả đấm, bởi vì dùng lực quá nhiều, khớp xương cũng đã lộ rõ.

Bên tai của mọi người lại vang lên âm thanh dễ nghe của người đàn ông khi nãy: “Vâng, tôi đương nhiên biết rõ, Kiều An Hào sinh non, là do bà làm hại, thuốc ngủ, tổ yến, Hàn phu nhân chuẩn bị từng thứ một, cũng thật đầy đủ tỉ mỉ, chỉ tiếc, cẩn thận mấy cũng có sai sót, vẫn để lại sơ hở rồi.”

Bây giờ, toàn hội trường đều vô cùng tĩnh mịch.

Sự yên lặng này, giằng co tầm khoảng một phút đồng hồ, không khí nghẹt thở đến mức không thể khống chế.

“Kiều An Hào? Kia không phải tiểu thư của Kiều gia sao?”

“Đúng vậy, trước đây gả cho Hứa Gia Mộc, về sau ly hôn, mà còn là cùng đồng ý ly hôn, không hề ảnh hưởng chút nào đến quan hệ của hai nhà.”

“Đây chẳng qua chỉ là rung động thôi? Kiều An Hào gả cho Hứa Gia Mộc, sau đó có con, sau đó bị Hàn Như Sơ làm cho xảy thai hả?”

“Tôi nói này, người phụ nữ này thật là ngoan độc, chính cốt nhục của mình cũng có thể xuống tay được?”

Kiều An Hảo ngồi bên người bác gái, như là nghe được tin tức gì đó không thể tin được, qua một lúc lâu sau, mới chuyển qua vẻ mặt kinh ngạc.

Chương 690: Tin nhắn trong điện thoại di động (40)

Editor : Meitu

Mẹ Kiều ngồi ở bên cạnh Kiều An Hào, giống như thấy tin tức khó tin, qua một lúc lâu, gương mặt kinh ngạc quay đầu, nhìn chăm chăm Kiều An Hào hỏi: "Kiều Kiều? Chuyện này là thật sao? Trước đây con từng có thai?"

Kiều An Hào đợi mãi chính là chờ lúc này.

Chẳng những cô muốn Hàn Như Sơ thân bại danh liệt trong cả giới quý tộc ở Bắc Kinh, cô còn muốn cho nhà họ Kiều cũng trở mặt thành thù với bà ta!

Cho dù cô không phải là con gái ruột của chú thím, nhưng tóm lại vẫn là người một nhà, trong cơ thể chảy dòng máu như nhau, hướng chi, cô còn được bọn họ nuôi dưỡng gần hai mươi năm.

Nếu bọn họ biết, cô bị Hàn Như Sơ đối xử tàn nhẫn như vậy. . .

Đáy lòng Kiều An Hào hơi cười lạnh, trên mặt lại bái làm ra một bộ dạng bị hù dọa, thậm chí đáy mắt cũng xuất hiện một tầng sương mù: "Con không biết chuyện gì đã xảy ra. . . Con từng có thai nhưng thai chết trong bụng, hơn nữa đúng là do tổ yến bác Hứa đưa cho con lần đó. . ."

Tiếp theo lời của Kiều An Hào, có hai hàng nước mắt từ trên mặt của cô rơi xuống: "Thím, trong tổ yến bác gái đưa cho con, bỏ thuốc ngủ,

hại chết con của con . ."

Hàn Như Sơ đứng trên sân khấu, đối mặt với sự bàn luận ầm ĩ của mọi người, cả người hoàn toàn chống đỡ không nổi nữa!

Trước khi bắt đầu đấu giá, bởi vì Kiều An Hảo mà cãi nhau 1 trận với con trai, bây giờ lại vì đứa bé trong bụng của cô, khiến bà ta thân bại danh liệt. . .

Nhiều năm bà ta duy trì hình tượng như vậy, cứ như vậy mà mất!
Mất hết!

Trong nháy mắt Hàn Như Sơ trở nên tan vỡ, bà ta liều mạng, bất chợt đi từ trên sân khấu xuống đến trước mặt Kiều An Hảo trước mặt, sau đó ném vật trong túi về phía cô: "Tiện nhân, có phải mày làm không!"

Kiều An Hảo biết, ghi âm này vừa truyền ra, Hàn Như Sơ nhất định sẽ trở mặt, chẳng qua là cô không nghĩ tới, bà ta sẽ mất bình tĩnh đến mức này, trước mặt nhiều người còn động thủ với cô!

Chẳng qua. . . Ngược lại cô lại thích bà ta ra tay, chỉ có như vậy, cô mới có thể càng ra vẻ đau khổ, được người ta đồng tình, mà bà ta lại càng bị vạch trần chân tướng, bị nắm thóp then quá thành giận!

Kiều An Hảo nhìn túi văng tới, không hề có ý né tránh, mặc cho nó đập vào trên đầu của mình.

Nhấn nhẹn cơn đau lúc này, đổi lấy cục diện mà Hàn Như Sơ cả đời không trở lại được, đáng giá!

Vì đau đớn, nên Kiều An Hảo âm thầm cắn răng, sau đó nước mắt liền tuôn rơi dữ dội hơn, đáng thương nhìn chằm chằm ba Kiều mẹ

Kiều, mang theo vài phần kinh ngạc và hoảng sợ mở miệng kêu:
"Chú, thím."

Tính tình của Mẹ Kiều, lại có mấy phần giống Kiều An Hạ, tràn đầy bao che.

Ban đầu Hàn Như Sơ cho Kiều An Hào hai rương tổ yến, bà tận mắt nhìn thấy, hơn nữa xế chiều hôm đó Kiều An Hào xem TV với bà chiều hôm đó, quả thật có chạy vô nhà vệ sinh ói mấy lần, cô nói là trong đoàn phim ăn phải đồ hỏng nên bị bao tử, bà cũng không nghĩ nhiều.

Bây giờ, nghe đoạn ghi âm không biết bị ai đặt, rốt cuộc lẫn lộn nhiều năm trong giới thương trường, trong nháy mắt sẽ hiểu tất cả, vốn đã tức giận, bây giờ nhìn Hàn Như Sơ động thủ với Kiều An Hào, cơn tức giận bùng nổ, chợt đứng lên, gọi thẳng tên: "Hàn Như Sơ, rốt cuộc chị muốn gì, chị có chứng cứ gì, cứ một mực chắc chắn là Kiều Kiều nhà chúng tôi làm!"

Chương 691: Tin nhắn trong điện thoại di động (41)

Editor : Meitu

Nói xong, mẹ Kiều còn quay đầu, trấn an vỗ vỗ bả vai Kiều An Hào: "Kiều Kiều đừng sợ, có chú thím ở đây, thím muốn xem bà ta sẽ làm gì!"

"Không phải là tiện nhân này, còn có thể là ai!" Lúc này nghiêm nhiên Hàn Như Sơ, đã mất đi lý trí.

Mẹ Kiều thấy Hàn Như Sơ mắng "Tiện nhân" vội vàng nói: "Hàn Như Sơ, miệng chị có thể sạch sẽ 1 chút không, chị mắng ai là tiện nhân?"

"Tôi nói cho chị biết, dù Kiều Kiều có dùng ghi âm này, thì chị làm thế nào đây? Chị làm những chuyện không có tính người, chị còn sợ có người không biết? Chị cho rằng nhà họ Kiều chúng tôi dễ bị bắt nạt sao?"

Mẹ Kiều và Hàn Như Sơ tranh cãi, khiến không ít những người chung quanh ghé mắt chứng kiến.

Hứa Vạn Lý đã đứng lên, đi tới, đi về phía ba Kiều nói: "Anh xem, nhiều người nhìn như vậy, có thể có chuyện không hay, chúng ta trở về rồi hãy nói?"

Đừng nhìn bình thường mẹ Kiều tính tình dịu dàng, chuyện gì cũng để ba Kiều quyết định, nhưng có lúc, nếu bà không muốn lùi bước, ba Kiều cũng không dám trêu chọc bà.

Huống chi, người có quan hệ máu mủ gần với Kiều An Hào chính là ba Kiều, cũng không phải là mẹ Kiều, bà xã mình cũng bảo vệ cháu gái của mình như vậy, ông làm sao có thể đứng ra phá hỏng, dĩ nhiên là không nói tiếng nào nhìn về mẹ Kiều.

Mẹ Kiều "A" một tiếng: "Trở về nói sau gì! Tôi nói cho các người biết, từ bây giờ nhà họ Kiều và nhà họ Hứa, ân đoạn nghĩa tuyệt, sau này không cần thiết phải gặp nhau! Vô duyên vô cớ bắt nạt cháu của tôi, mấy người cho là nhà họ Kiều chúng tôi im lặng chịu đựng à! Đã đánh vào mặt người khác còn muốn người ta quý gối, thật là tốt đẹp nhỉ!"

Vốn Kiều An Hào đang rơi nước mắt nghe thím nói nửa câu sau, suýt nữa nhịn không được bật cười.

Thật không nghĩ tới, trừ lúc thím chơi mặt chược, thậm chí ngay cả thuật ngữ Internet cũng dùng đến.

"Sao cô không xem cháu gái của cô tốt đẹp thế nào, đã nói tiện nhân này, nó không khiến ... Gia Mộc chúng tôi thất vọng sao?" Hàn Như Sơ bất chợt liền giơ tay lên, chỉ về Kiều An Hào: "Đứa bé kia đáng chết, bởi vì đứa bé kia. . ."

"Đủ rồi!" Hứa Gia Mộc biết mẹ mình sẽ nói gì tiếp theo, vốn đang im lặng, bất chợt thét lên 1 câu, cắt đứt lời của Hàn Như Sơ, sau đó đứng lên, giữ lấy cánh tay Hàn Như Sơ: "Rốt cuộc mẹ làm ầm ĩ đủ chưa, còn ngại không đủ mặt mặt có phải không?"

Sau khi Hứa Gia Mộc nói xong, anh dứt khoát kéo mẹ của mình, gương mặt tức giận đi ra ngoài cửa.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Kiều An Hào, bước chân của anh hơi

dừng một chút, anh rất muốn ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Kiều An Hào, nói với cô một tiếng xin lỗi, nhưng anh làm thế nào cũng không thể ngẩng đầu lên, cuối cùng cứ như vậy dừng lại một giây, kéo mẹ của mình đi ra.

Hứa Gia Mộc nắm tay Hàn Như Sơ đi ra khỏi "Bắc Kinh Hội", không để ý tới mẹ mình không ngừng gọi "Gia Mộc, buông mẹ ra", đi thẳng đến trước xe nhà họ Hứa, mới ngừng lại.

Trong xe có quản gia, thấy thế này, vội vàng xuống xe: "Bà chủ, cậu chủ, sao vậy?"

Hứa Gia Mộc hoàn toàn không để ý đến quản gia, trực tiếp kéo ra cửa xe, đẩy Hàn Như Sơ đi vào, sau đó mới mở miệng: "Về nhà!"

Sau đó chốt đóng cửa xe lại.

Hàn Như Sơ vội vàng kéo cửa xe: "Gia Mộc, con muốn đi đâu? Con không về nhà cùng mẹ sao?"

Chương 692: Tin nhắn trong điện thoại di động (42)

Editor : Meitu

Sinh nhật lần trước, Hứa Gia Mộc bởi vì chuyện Kiều An Hảo bị bà đẩy té cầu thang, tức giận một khoảng thời gian rất dài, thậm chí ngay cả lễ tết cũng không bước vào cổng lớn nhà họ Hứa, cuối cùng vẫn là bà không ăn uống, cứng rắn tuyệt thực năm viện, mới khiến cho anh trở lại, quản gia thay bà nhận tội, nói đều là chủ ý của bà ta, Hứa Gia Mộc mới dịu lại, lúc này mới không bao lâu. . . Lại xảy ra chuyện như vậy. . . Hơn nữa lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước. . .

Đáy lòng Hàn Như Sơ vô cùng hoảng sợ, lần này Hứa Gia Mộc rời đi, cũng không biết nghĩ thế nào, mới có thể gọi anh trở lại. . .

Hàn Như Sơ suy nghĩ, vội vàng xuống xe, đuổi theo Hứa Gia Mộc, nắm giữ tay anh thật chặt: "Gia Mộc, con giận mẹ, có đúng hay không? Con đừng giận mẹ, có được không?"

"Con nghe mẹ nói, con của tiện nhân kia không phải là của con, lúc ấy con còn hôn mê, đó là con của Lục Căn Niên và tiện nhân kia, mẹ không thể cho nó giữ lại. . . Mẹ không muốn để con vô duyên vô cớ nuôi con của người khác. . . Mẹ muốn tốt cho con, con phải tin mẹ. . ."

"Lục Căn Niên là người ngoài sao? Anh ấy là anh của con! Anh ấy cũng là con của nhà họ Hứa, con của anh ấy cũng là con của con, sao lại không thể giữ lại!" Hứa Gia Mộc không biết bởi vì tức giận,

hay bởi vì đau đớn, hoặc cũng bởi vì hoảng sợ, giọng nói cũng mang theo phần run rẩy:

"Mẹ, đó là một sinh mạng, đó là con của Kiều Kiều và anh ấy, một cái mạng sống sờ sờ, sao mẹ có thể làm vậy được!"

"Tạp chủng đó không phải là anh của con! Nó cướp công ty của con!" Hàn Như Sơ thét chói tai.

"Tại sao anh ấy thu mua công ty? Còn không phải bởi vì mẹ hại chết con của anh ấy! Chưa kể, bản thân công ty kia 1 nửa cũng là của anh ấy, không phải hoàn toàn của con!" Hứa Gia Mộc nói xong, liền tức giận gỡ tay Hàn Như Sơ, Hàn Như Sơ bị anh quăng lảo đảo, nhưng rất nhanh lại bắt được cánh tay Hứa Gia Mộc: "Mẹ sai rồi, mẹ đảm bảo với con, sau này mẹ không làm như vậy nữa, có được không?"

Hứa Gia Mộc thật sự bị chân tướng khiến cho tan vỡ, anh vẫn luôn biết mẹ mình không thích Lục Căn Niên, anh cũng có thể lý giải mẹ mình không vui, nhưng mà anh không nghĩ tới, bà lại làm nhiều chuyện như vậy!

Hứa Gia Mộc ngẩng đầu lên, nhìn trời, hít sâu một hơi, sau đó quay đầu, nhìn Hàn Như Sơ, có chút tỉnh táo hỏi: "Rốt cuộc mẹ đã làm bao nhiêu chuyện tàn nhẫn với họ, tự mẹ kể hết cho con biết đi, coi là con van mẹ, để con còn chuẩn bị tinh thần. "

"Không có, không có." Hàn Như Sơ không hề nghĩ ngợi lắc đầu, nói: "Thật sự không có."

"Thật sự không có?" Hứa Gia Mộc hỏi.

Hàn Như Sơ gật đầu: "Mẹ thề."

Hứa Gia Mộc không nói gì, chẳng qua là bình tĩnh nhìn Hàn Như Sơ.

Hàn Như Sơ bị Hứa Gia Mộc nhìn thấy đáy lòng có chút chột dạ:

"Gia Mộc, con tin mẹ đi, thật sự không có, cùng mẹ về nhà, có được không? Ngàn vạn lần đừng nghĩ chuyện không về nhà. . ."

Hứa Gia Mộc vẫn không nói chuyện, mắt của anh hiện lên một tầng thất vọng, khiến cho Hàn Như Sơ có chút không nói nên lời.

Qua hồi lâu, Hàn Như Sơ mở miệng lần nữa: "Gia Mộc, con làm sao vậy? Con không nói lời nào, con đừng dọa mẹ, được không?"

Hứa Gia Mộc buông mi, giơ tay lên, lấy 1 xấp giấy trong túi, đưa cho Hàn Như Sơ.

Chương 693: Giải thích

Editor : Meitu

Hứa Gia Mộc buông mi, giơ tay lên, lấy 1 xấp giấy trong túi, đưa cho Hàn Như Sơ.

Hàn Như Sơ nhìn Hứa Gia Mộc, chần chờ một chút, nhận lấy, mở ra, phát hiện lại là nội dung tin nhắn di động.

Hàn Như Sơ mượn ánh đèn ven đường, cẩn thận nhìn một lát, mới nhìn hiểu ra đây là tin nhắn Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên gửi nhau vào lễ tình nhân năm ngoái.

Hứa Gia Mộc im lặng lâu như vậy, rốt cuộc mở miệng: "Trong 4 ngày, Kiều Kiều ngất xỉu nằm viện, điện thoại di động ở nhà chúng ta, mẹ có thể nói cho con biết, là ai lấy điện thoại của Kiều Kiều gửi đi những tin này?"

Hàn Như Sơ không nói gì, ngón tay cầm tờ giấy run run lên, sau một lúc lâu, bà ta mới ngẩng đầu lên, hỏi: "Gia Mộc, từ đâu mà con có?"

Hứa Gia Mộc nhắm hai mắt lại: "Đến lúc này, mẹ còn nghĩ là ai hãm hại sau lưng mẹ sao? Vấn đề là, đây không phải là hãm hại, đây là sự thật!"

"Mẹ biết anh ấy thích Kiều Kiều, có đúng không? Cho nên lúc ban đầu mẹ dùng Kiều Kiều làm mồi như anh ấy, anh ta mới đồng ý đóng giả con, có đúng không? Mẹ không thể gặp anh ấy, mẹ biết anh ấy hện Kiều Kiều vào lễ tình nhân, mẹ ra tay đẩy Kiều Kiều ngã cầu

thang, sau đó mẹ cầm điện thoại gửi mấy tin nhắn này, có đúng không!"

Hứa Gia Mộc nói tới đây, hốc mắt bỗng dưng đỏ lên: "Có lỗi với mẹ chính là ba, không phải là mẹ anh ấy, cũng không phải là anh ấy, mẹ tỉnh lại đi, lỗi là do Hứa Vạn Lý! Tại sao mẹ không đối phó với Hứa Vạn Lý mà lại đối phó với bọn họ? Bọn họ làm sai chỗ nào!"

"Là Kiều An Hào không biết xấu hổ, có đúng không? Là Kiều An Hào làm, có đúng không?" Hàn Như Sơ trong lúc bất chợt sẽ cầm những thứ kia giấy ra tiếng.

Trong nháy mắt Hứa Gia Mộc không biết nên nói cái gì, anh gơ tay lên, vuốt vuốt trán của mình, thờ dài, sau một lúc lâu, mới nói: "Mẹ thật sự khiến con rất thất vọng."

Chẳng qua là một câu nói rất đơn giản, nói xong Hứa Gia Mộc liền đưa tay cứng rắn rút ra khỏi tay của Hàn Như Sơ.

"Gia Mộc, con đừng đi. . ." Hàn Như Sơ bất chợt giống như nghĩ tới điều gì, quay đầu, nhìn quản gia.

Quản gia trong nháy mắt hiểu ý của Hàn Như Sơ, nhất thời, mở miệng nói: "Cậu chủ, tin nhắn này là do tôi cầm điện thoại của cô Kiều gửi, bà chủ không biết chuyện này, đây đều là do tôi làm, cậu đừng trách bà chủ. . ."

"Đủ rồi!" Mặc dù Hứa Gia Mộc không quay đầu nhìn lại hai người sau lưng, nhưng trong lòng anh đã rõ ràng, cái gì cũng hiểu: "Không cần đóng kịch, mấy người nghĩ tôi ngốc sao? Kiều Kiều bị đẩy xuống cầu thang, tôi biết ý của ai, cho nên tôi tin tưởng, là bởi vì bà là mẹ tôi, mẹ tôi sinh tôi ra nuôi tôi lớn, tôi nghĩ tôi làm ầm ĩ 1 thời gian dài, bà sẽ kiểm điểm, bà sẽ biết mình sai ở chỗ nào, bà sẽ hiểu rõ ý của con

traì bà, sau đó bà sẽ tôn trọng con trai.”

"Nhưng trên thực tế là tôi sai rồi."

"Thẳng thắn mà nói, chính tôi cũng không biết ai gửi cho mình nội dung tin nhắn này, sáng nay tôi nhận được từ một người nặc danh, mà bà lại luôn nghĩ là Kiều Kiều làm."

"Thật ra bà hoàn toàn không nghĩ mình là người có lỗi, chung quy bà chỉ làm việc có lợi cho mình, bà luôn nghĩ mọi cách để làm người khác bất lợi."

Chương 694: Giải thích

Editor : Meitu

Nói tới đây, Hứa Gia Mộc bất chợt xoay đầu, anh nhìn chăm chăm Hàn Như Sơ chẳng biết lúc nào đã rơi nước mắt, về mặt lại một mảnh bình tĩnh: "Tôi đã cho bà cơ hội, không chỉ một lần, lúc này, tôi hỏi bà, rốt cuộc bà còn làm gì, bà còn mở miệng khẳng định với tôi, những lỗi bà làm, tôi có thể chuộc tội thay bà, nhưng bà lại không hề, bà vẫn nghĩ tôi là đứa ngốc dễ lừa gạt."

"Bà hãy chăm sóc bản thân thật tốt, sau này tôi sẽ không trở về nhà họ Hứa nữa."

"Gia Mộc, không muốn, mẹ sai rồi. . . Mẹ không thể có con, Gia Mộc. . ." Hàn Như Sơ nghe câu nói cuối cùng, rốt cuộc đau lòng khóc thành tiếng.

Hứa Gia Mộc rũ mi mắt, dù sao cũng là mẹ con ruột thịt, thấy bà khóc như vậy, đáy lòng vẫn rất đau: "Tôi rất muốn tin tưởng bà, nhưng mà thật xin lỗi, tôi không làm được. "

Hứa Gia Mộc nói xong, liền lui về phía sau hai bước.

Hàn Như Sơ khóc càng dữ dội, giống như tê tâm liệt phế: "Gia Mộc, cái gì mẹ cũng mất hết, tối nay mẹ thân bại danh liệt, sau này mọi người cũng sẽ nói mẹ là người xấu xa, ba ba con nhất định sẽ vì chuyện này mà trách mẹ, nếu như mẹ mất con nữa, thì mẹ cũng không còn gì nữa. . . Gia Mộc. . . Mẹ cầu xin con đừng đi. . ."

Hứa Gia Mộc cuối cùng vẫn xoay người lại.

Quản gia cũng đi theo lên tiếng bắt đầu năn nỉ: "Cậu chủ, ngài đừng đi."

"Gia Mộc. . ."

Hứa Gia Mộc kéo cửa xe, ngồi xuống.

"Gia Mộc, mẹ sai rồi, Gia Mộc. . ."

Hứa Gia Mộc nhắm mắt, đóng cửa, ngăn cách tiếng khóc phía ngoài.

Anh ngồi ở chỗ tài xế ngậy người chốc lát, không nhìn lấy Hàn Như Sơ, trực tiếp khởi động xe, rời đi.

Lúc chạy xe trên đường, Hứa Gia Mộc không còn nhịn được, nước mắt cứ rơi xuống.

Anh cảm thấy khó chịu.

Anh không thể miêu tả rốt cuộc mình đau khổ điều gì.

Anh cảm thấy trong một đêm, những điều mình biết sụp đổ hết.

Người mẹ anh vẫn yêu thương lại làm ra những chuyện tàn nhẫn với anh của anh, với bạn của anh.

Người anh mà anh hận và trách cứ, rõ ràng thu mua công ty Hứa thị nhưng rồi lại âm thầm để công ty dưới tên anh, ngay cả tài sản cuối cùng của anh ấy, người thụ hưởng là anh, cho dù mẹ anh có đối xử tệ bạc với anh ấy thế nào.

Ướt đẫm nước mắt, đáy mắt Hứa Gia Mộc không ngừng toát ra, anh thình thoảng giơ tay lên lau nước mắt, sau đó từ một bên rút ra một phần văn kiện copy, trên đó có chữ ký của Lục Cẩm Niên để lại tài sản.

Thì ra là, người anh từ nhỏ đến giờ dù không được yêu quý, anh vẫn cho rằng người anh cố gắng nhường nhịn em mình, thật ra thì trong lòng vẫn để ý người em này.

Đầu ngón tay Hứa Gia Mộc nắm chặt phần văn kiện copy mà run rẩy, cuối cùng giống như cố gắng kiềm nén tâm tình vậy, dừng xe ở ven đường, nằm ở trên tay lái, bả vai như co rút lại.

-

Bởi vì Hàn Như Sơ bị Hứa Gia Mộc kéo đi, buổi đấu giá bị buộc dừng lại, thiếu nhân vật chính, những thông tin kia truyền ra cũng nhất thời chấm dứt, mọi người rối rít rời đi.

Một mặt Ba Kiêu mẹ Kiêu rất tức giận, một mặt lại rất lo lắng, không ngừng an ủi Kiêu An Hào, thậm chí còn muốn kéo Kiêu An Hào trở về nhà họ Kiêu.

Kiêu An Hào liên tục bày tỏ không sao, nói chỉ muốn một mình yên tĩnh, mới làm cho bọn họ miễn cưỡng đồng ý.

Chương 695: Giải thích

Editor: Xiu Xiu

Sau khi tách khỏi hai bác của mình, Kiều An Hào đi đến chỗ xe của mình, lái ô tô rời khỏi, vẫn chạy đến trước quảng trường Thiên Địa, cô mới tìm một chỗ để dừng xe, sau đó sờ soạng mấy đồng tiền xu, đi đến trạm điện thoại công cộng, gọi cho Hàn Như Sơ một cú điện thoại.

Điện thoại kêu rất lâu, mới có người nghe máy.

Hàn Như Sơ ở bên trong điện thoại, giọng điệu nói chuyện nghe như bị trút hết sức lực, giống như vừa chịu đả kích rất lớn: “Vâng, là ai vậy?”

Kiều An Hào nắm ống nghe điện thoại, im lặng tầm mười giây đồng hồ mới mở miệng: “Tôi.”

Tuy chỉ một chữ, nhưng Hàn Như Sơ đã nghe ra ai gọi: “Cô gọi điện thoại cho tôi làm gì? Tôi không có gì để nói với cô.”

Sau đó, ý tứ muốn cúp điện thoại.

Kiều An Hào giống như cực kỳ chắc chắn Hàn Như Sơ sẽ không cúp điện thoại, mà vẫn lựa chọn nghe, không nhanh không chậm, ung dung trấn định mở miệng: “Anh Gia Mộc nhận được tin kia, là tôi ký gửi cho, vì thế nên lúc ở trong dạ tiệc, rõ ràng là bản thân tôi ngã sấp xuống, anh ấy sẽ không tin tưởng bà, vì trong lòng anh ấy, tiềm thức đã nhận định bà gây bất lợi cho tôi.”

Giống như phán đoán của Kiều An Hào, điện thoại không những không bị cúp, bên trong còn truyền đến tiếng Hàn Như Sơ nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiện nhân.”

Kiều An Hào ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục chậm rãi mở miệng nói: “Đương nhiên, phần ghi âm phát trong tiệc từ thiện tối, cũng là tôi làm. Đương nhiên phần ghi âm đó, tôi cũng không phải chỉ vì muốn cho bà không thể chịu nổi, mục đích của tôi chủ yếu là muốn để cho anh Gia Mộc nghe được... Bác Hứa, tôi nghĩ anh Gia Mộc, hiện tại chắc đang rất tức giận rồi?”

“Mày, đồ tiện nhân!” Hàn Như Sơ tức giận đến mức hít thở cũng khó khăn.

“Tiện nhân? Thế nhưng bà yên tâm, cho dù tôi tiện, cũng sẽ không giết chết con của người khác!” Kiều An Hào cười khế một tiếng, giọng nói mang theo vài phần tò mò: “Thế nhưng, tôi muốn hỏi một chút, nếu tôi làm như thế, cho dù là tiện nhân mà nói, tôi cực kỳ muốn biết, người làm ra những chuyện này, có thể hình dung như thế nào đây?”

Kiều An Hào nói đến đây, trong mắt trở nên lạnh lẽo, âm thanh mở miệng sắc bén như từng nhát roi quật vào: “Bà đừng tưởng rằng người khác đều ngốc hết, chỉ mình bà thông minh nhất, bà ỷ vào Lục Căn Niên thích tôi, tôi thích Lục Căn Niên, bà mới có thể gây sóng gió ở bên trong, tôi gọi cú điện thoại kia tới, chính là để nói cho bà biết, trước kia bà thiếu nợ của tôi, hiện tại tôi sẽ bắt đầu trả lại cho bà, buổi tối sinh nhật bà hôm trước, tôi đã nói với bà, tôi sẽ khiến bà bị xa lánh không thể chết từ tế được, tôi khẳng định nói được làm được!”

Hàn Như Sơ nói: “Mọi người xa lánh? Gia Mộc là con tôi, mẹ con liền

tâm, cho dù hiện giờ nó đang tức giận, cũng không thể không để ý đến tôi!”

Nếu trước đây, Kiều An Hào cũng không có mười phần nắm chắc, nhưng hiện tại thì khác, trong tay Hứa Gia Mộc có phần ký gửi của cô, do Lục Cận Niên ký tên trả lại tài sản.

Cô và Hứa Gia Mộc chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, Hứa Gia Mộc tuy là con trai của Hàn Như Sơ, nhưng tính cách rất hào sảng, dù là coi trọng ai, nhưng cô đã gửi tin cho anh, máy ghi âm, thư phân chia tài sản, ba thứ đặt ngay trước mắt, có thể khiến anh dao động tín nhiệm đối với bà ta.

Sau đó, chỉ cần cô và Lục Cận Niên quay lại vì sự việc của Hứa gia, cho dù có bất lợi gì đó, điều đầu tiên Hứa Gia Mộc nghĩ đến sẽ là do mẹ mình làm.

Chương 696: Giai thích

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo tự nhiên tự đắc hỏi một câu: “Là sao? Bác Hứa, chúng ta cùng nhìn xem, đến sau cùng, chẳng biết hươu chết về tay ai!”

Nói xong, Kiều An Hảo cúp điện thoại, lúc cô chuẩn bị gác máy, đột nhiên lại nghĩ đến gì đó, lại đem ống nghe đến bên tai, âm thanh bằng phẳng nói: “A... đúng rồi, còn có một việc quên chưa nói với bà, đó chính là tôi và Lục Cẩm Niên đã kết hôn, bà đã từng hao tổn tâm cơ muốn dùng tôi để đả thương Lục Cẩm Niên, nhưng hiện giờ vẫn thất bại, tôi cực kỳ muốn biết, hiện nay không có gì trong tay để uy hiếp Lục Cẩm Niên, bà vẫn muốn đấu cùng anh ấy sao?”

“Chúng mày, hai đứa đều là tiện...” Hàn Như Sơ gằn từng chữ, hung tợn cắn chặt hàm răng nói, chỉ là bà còn chưa nói xong, đột nhiên liền mạnh mẽ ho khan.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh khẩn trương của quản gia: “Phu nhân, phu nhân, người làm sao vậy?”

“Phu nhân, bà ho ra máu rồi!”

“Mau gọi xe cứu thương, mau...”

Kiều An Hảo nghe được tiếng lộn xộn ở bên trong, không hề có chút nào mềm lòng, ngược lại còn treo một nụ cười trên mặt, và cả sự kiêu ngạo lúc này khi nói chuyện với Hàn Như Sơ.

Hàn Như Sơ, lần đầu tiên, đêm sinh nhật của bà, bà đã định sẵn sẽ bại dưới tay tôi!

Đêm nay, vẫn như vậy!

Bà yên tâm, từ giờ trở đi, thế cục đã bắt đầu xoay chuyển, từ nay về sau, tuyệt đối bà sẽ không chiếm được bất kỳ ưu thế gì.

Kiều An Hào đi ra khỏi booth điện thoại công cộng, trở về xe của mình, nhận được điện thoại của Lục Cẩm Niên.

Lúc này, Bắc Kinh đang là 11 giờ đêm, Lục Cẩm Niên ở bên kia mới là 10 giờ sáng.

Ngày hôm qua, trước khi anh tắt máy, có nhắc đến với cô, sau khi anh đến Mỹ, liền được mời dự một hội nghị khẩn cấp, có thể không có thời gian gọi điện cho cô, bay đường dài suốt năm tiếng, kế hoạch liên tiếp, đoán chừng anh vừa mới họp xong, có thể thời gian nghỉ ngơi cũng chưa có, liền gọi điện thoại cho cô.

Kiều An Hào chưa lên xa, tìm một chiếc ghế trống trên quảng trường ngồi xuống, vừa lúc trên đỉnh đầu có ánh sáng của ngọn đèn đường, ánh sáng ấm áp bao phủ lấy cả người cô.

Có thể vì đã khuya, quảng trường chỉ còn lại vài tốp năm ba người, không có gì ngoài tiếng xe xẹt qua sau lưng, không gian có chút yên tĩnh.

Lục Cẩm Niên gọi video đến, cô tiếp nhận, màn hình đen tầm mười giây, khuôn mặt của anh mới xuất hiện.

Nhìn cảnh tượng sau lưng anh, chắc là đang ở trong phòng khách sạn, mới vừa tắm qua, trên người còn đang mặc áo tắm, tóc chưa

sấy, mới khô được một nửa, nhưng vẫn thi thoảng có giọt nước nhỏ xuống.

“Kiều Kiều?”

“Ừm.” Kiều An Hào lên tiếng, còn chưa mở miệng, đã thấy lông mày trên khuôn mặt tuấn dật của anh nhíu lại: “Em đang ở bên ngoài?”

Theo sau câu nói của anh, anh giơ cổ tay lên, nhìn thoáng qua thời gian: “Hiện tại chắc bên em là mười một giờ khuya rồi, sao còn chưa về nhà? Một mình ở bên ngoài à? Nguy hiểm lắm biết không?”

Lúc Lục Cẩm Niên nhìn thời gian, cổ tay đeo chiếc đồng hồ màu đen cũng hiện ra trên màn hình điện thoại di động, tay Kiều An Hào mạnh mẽ nắm chặt điện thoại, tầm mắt nhìn chiếc đồng hồ kia mãi không dứt.

Có phải là đằng sau chiếc đồng hồ này, có một sự đau đớn vụn vụn đến khó coi, mà lại là một vết sẹo đau đớn hằn sâu vào trong lòng?

Lục Cẩm Niên nói được một lúc lâu, mới phát hiện ra người phụ nữ đối diện không phản ứng gì, nhìn qua màn hình di động, thấy Kiều An Hào đang ngơ ngẩn, nhìn chăm chăm vào nơi nào đó, không nhin được lên tiếng: “kiều Kiều, sao thế, đã có chuyện gì à?”

Chương 697: Giải thích

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo hoàn hồn, lắc đầu, nhìn camera di động cười cười, giọng điệu mềm mại mở miệng: “Không có.”

Lập tức thay đổi đề tài: “Chỗ anh xong việc rồi à?”

“Ừm... Lúc gần 12 giờ mới trở lại khách sạn, buổi chiều lúc ba giờ còn có cuộc họp.” Kiều An Hảo hỏi một vấn đề, đổi lấy Lục Cẩm Niên tự mình báo cáo hành tung.

Bôn ba lâu như vậy, nếu không nghỉ ngơi... Buổi chiều còn họp nữa... Kiều An Hảo “a” một tiếng, sau đó đau lòng nói: “Vậy sao anh vẫn chưa đi nghỉ ngơi?”

“Chờ một lúc nữa.” Giọng nói của anh cực kỳ dịu dàng, trả lời xong câu hỏi của Kiều An Hảo, nhìn vào trong camera, sau lưng cô là đường cái trống trải, có chút lo lắng: “Có phải tâm tình không tốt không? Sao lại một mình ngây ngốc ở trên đường cái như vậy?”

“Không có.” Kiều An Hảo lại lắc đầu, sau đó đưa điện thoại di động xuống, để anh nhìn thấy lễ phục dạ hội trên người mình: “Em vừa tham gia một buổi tiệc.”

Kiều An Hảo mặc một bộ lễ phục cổ hơi thấp, bên ngoài khoác áo bành tô tránh lạnh, lúc cô đưa điện thoại xuống, Lục Cẩm Niên có thể nhìn thấy nửa bầu ngực trắng nõn của cô hiện lên trong màn hình, lập tức liền quay đầu, giọng nói nhiem một chút khàn khàn không dễ

nhận ra: “Trời lạnh như thế, nhanh lên xe, về nhà.”

“Chờ một lát đi.”

Lục Cẩm Niên hơi quay đầu trở lại, nhìn thấy cô vẫn để điện thoại đối diện với ngực của mình, trong cổ họng anh như bị nghẹn, phí rất nhiều công sức, mới miễn cưỡng nặn ra được một chữ: “Ngoan.”

Như thế có phần như đang dỗ trẻ nhỏ... Cô cũng không phải đứa trẻ.

Kiều An Hào bĩu môi, trong lòng lại phát hiện chính mình đang rất hưởng thụ lời nói như vậy, vốn còn muốn ở lại một lúc, lại không thể khống chế được suy nghĩ muốn đứng lên, ngoan ngoãn lên xe.

Bởi vì lái xe, không thể trò chuyện qua video, Lục Cẩm Niên lại ở tận nước Mỹ, tuy trị an của Bắc Kinh rất tốt, nhưng vẫn sợ cô gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn, cho nên liền kết thúc cuộc gọi video, thay đổi sang trò chuyện bình thường.

Lục Cẩm Niên sợ mình nói chuyện sẽ làm ảnh hưởng đến sự tập trung lái xe của Kiều An Hào, vẫn đều đều duy trì im lặng.

Anh ở nước Mỹ có thể nghe thấy tiếng cô bị kẹt xe, cô đeo tai nghe bluetooth có thể nghe được tiếng anh đang xem ti vi, hai người dọc theo đường cô lái xe về nhà, dù không hề trao đổi bất kỳ điều gì với nhau, nhưng tâm trạng lại rất an tĩnh.

Kiều An Hào dừng xe trong khuôn viên của biệt thự, đem tai nghe bluetooth tháo xuống, cúp điện thoại, một lần nữa gọi lại điện thoại video cho Lục Cẩm Niên, đợi anh nghe máy, cô mới mở miệng nói: “Em về đến nhà rồi.”

“Ừm.” Lục Cẩm Niên lên tiếng, Kiều An Hào có thể nghe thấy bên

trong có âm thanh vang lên, sau đó là tiếng tivi bị Lục Cẩm Niên cho nhỏ lại, sau đó truyền đến âm thanh hơi loảng của anh: “Trong tủ lạnh có sữa, nhớ hâm nóng lên rồi uống một cốc, buổi tối sẽ ngủ ngon.”

Lúc Lục Cẩm Niên về nhà, đây đều là việc anh sẽ làm, cho dù hiện tại hai người không gặp nhau, anh vẫn nhắc nhở cô.

Kiều An Hào “Ừm” một tiếng, đi vào phòng bếp, trong lúc cô đun nóng sữa, nhìn thấy anh đang chăm chú xem ti vi truyền phát tin kinh tế và tài chính, không nhịn được hỏi một câu: “Anh không buồn ngủ à?”

Lục Cẩm Niên quay đầu, nhìn cô một cái: “Chờ một chút, chưa buồn ngủ!”

Chương 698: Giải thích

Kiều An Hảo hâm nóng sữa xong, lấy một chiếc ống hút, hút một hơi, cũng không biết trong đầu nghĩ ra điều gì, liền nói với anh: “Anh không phải là thấy em chưa ngủ nên không ngủ được chứ?”

Đợi cô nói xong những lời này, mới ý thức được mình vừa nói gì, sao cô có thể mặt dày như thế...

Kiều An Hảo không dám ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Niên trong điện thoại, hai tròng mắt xoay vòng vòng, sau cùng lặng lẽ nâng mí mắt lên, kết quả lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của anh đang nhìn chăm chăm cô.

Kiều An Hảo không hiểu sao, trái tim cô liền tăng tốc trong nháy mắt, khuôn mặt trở nên ửng hồng, không nhìn được cúi đầu, lại hút vào một miệng lớn sữa, cô còn chưa nuốt xuống, đã nghe thấy giọng nói của anh truyền đến từ trong điện thoại: “ừhm.”

Chỉ là một từ, Kiều An Hảo có chút khó hiểu “ách?” một tiếng.

Lục Cảnh Niên nhìn phản ứng trì độn ngờ ngác của cô, khóe môi hơi cong lên một cái, cả người lười biếng nhích lại phía sau dựa vào thành giường, sau đó còn nói: “Anh nói, ừ, đúng là rất nhớ em.”

Cùng anh kết hôn nhiều ngày như vậy, anh chưa bao giờ nói với cô câu nào lời ngon tiếng ngọt.

Tính ra, đây là lần đầu tiên.

Trái tim của cô, như vừa bị thứ gì đó chậm rãi đánh trúng vào, cực kỳ rung động, cô chỉ cắn ống hút, không hề uống sữa, qua một lúc lâu, cô mới “a...” một tiếng, tỏ ý đã biết.

Lục Cẩm Niên ở trong điện thoại không nói chuyện, vẫn bình tĩnh như cũ nhìn cô, lông mi dài không hề chớp.

Kiều An Hảo cúi rèm mắt, không hề nhìn anh, hai đầu điện thoại đều vô cùng yên tĩnh, Kiều An Hảo nuốt nước miếng một cái, buồn lòng miệng đang cắn ống hút, nói: “Em cũng rất nhớ anh.”

Kiều An Hảo nói xong năm chữ này, đột nhiên tốc độ của trái tim liền trở nên nhanh hơn.

Yêu anh lâu như vậy, lúc ở sân bay bên Mỹ vừa khóc vừa nháo thổ lộ với anh, nhưng lại chưa bao giờ thật sự nói như bây giờ.

Tính ra, đây cũng là lần đầu tiên.

Không khí ngày càng trở nên ngưng trệ.

Thế nhưng Lục Cẩm Niên là người chuyển đề tài trước, cử động ngón tay của chính mình, quơ quơ trước camera: “Em xem, đều đã lành rồi.”

Kiều An Hảo ngẩng đầu, nhìn ngón tay của anh qua màn hình di động, vẫn còn mấy dấu răng, đều đã kết vảy.

Đây là rạng sáng ngày hôm qua, anh đưa tay vào trong miệng cô lấy giấy chứng nhận kết hôn, cô cắn... Lúc ấy có chút sợ hãi, sau đó cắn xuống, nhớ rõ cô dùng sức lực lớn như thế nào, nhưng không nghĩ đến vết thương lớn như thế.

Kiều An Hào xấu hổ cong môi cười.

Lục Cẩm Niên giật giật nằm trên giường, giọng nói cực kỳ nhàn hạ: “Hôm nay lúc họp, tất cả mọi người đều nhìn thấy, còn hỏi anh vết thương này là như thế nào.”

“A?” Kiều An Hào chớp chớp mắt hai lần: “Anh trả lời như thế nào? Không nói là em cắn chứ?”

“Không có.” Lục Cẩm Niên phủ nhận, Kiều An Hào âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó tiếng của anh lại vang lên: “Anh nói trong khu nhà có con cú phát cuồng cắn anh, bọn họ còn khuyên anh, nhất định phải đi tiêm vắc xin phòng dại.”

Kiều An Hào vốn là “phốc” cười một tiếng, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền bất mãn: “Lục Cẩm Niên, anh đang gián tiếp mắng em là cú sao?”

Mặt mày của anh đều cười: “Còn không ngốc đến mức chưa thể chữa được.”

Kiều An Hào nổi giận: “Lục Cẩm Niên, giờ anh lại nói em là ngốc nghếch như cú sao?”

Chương 699: Giải thích

Lục Cận Niên cười thành tiếng, nhìn người phụ nữ đang phát điên trong màn hình điện thoại, giọng điệu hòa hoãn nói: “Ừm, anh cực kỳ yêu một chú cún ngốc nghếch.”

Anh cực kỳ yêu một chú cún ngốc nghếch.... Kiều An Hào thấy như có sợi lông vũ, chậm rãi vờn qua nơi mẫn cảm nhất trong trái tim của mình, cả người đều có chút mơ màng, ngay cả tầm mắt cũng không có điểm xác định, không ngừng dao động.

Những lời này, rõ ràng là mắng cô là cún, không đúng, là cún còn chưa nói, còn là cún ngốc nghếch... nhưng cô lại cảm thấy có bao nhiêu ngọt ngào, chẳng lẽ cô bị mắc chứng cuồng ngược trong truyền thuyết?

Kiều An Hào thấy được chính mình đúng là hết cách với Lục Cận Niên, ra vẻ tức giận, nhưng khóe môi lại không nhịn được cong lên: “Lục Cận Niên, đây là anh đang thổ lộ với em sao?”

Lục Cận Niên tiếp tục cười thành tiếng, không trả lời chính diện vấn đề của cô, ngược lại lại vút cho cô: “Em cảm thấy được sao?”

Em cảm thấy được, là anh đã thổ lộ với em.

Trong thâm tâm của cô yên lặng nói một câu, sau đó đặt cốc sữa lên mặt bàn, liếc mắt nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ đêm rồi.

Lục Cận Niên ở bên kia chắc đã qua mười một giờ, buổi chiều còn có cuộc họp, từ hôm qua sau khi rời đi, đến bây giờ còn chưa được

ngủ ngơi...

Kiều An Hào nâng mí mắt, nhìn qua điện thoại, hỏi anh: “Anh vẫn không buồn ngủ sao?”

“Ừhm... Đợi một lát nữa đi...” Bay một chặng đường dài như thế, hội nghị suốt cả đêm, thật ra rất mệt mỏi, nhưng cùng cô trò chuyện như này, lại khiến anh rất thoải mái, tốt hơn một mình anh nhắm mắt lại nằm trên giường đi vào giấc ngủ, càng dưỡng sức khỏe hơn.

“Gọi video đường dài, cực kỳ đắt, hơn nữa còn là em gọi cho anh, có thể điện thoại sắp hết tiền rồi.” Kiều An Hào nhỏ giọng nói thầm.

Lục Cẩm Niên lười biếng dựa vào giường, lấy di động ra ấn ấn gì đó, không nói gì.

Kiều An Hào có thể nghe thấy tiếng ấn bàn phím cực kỳ nhỏ của anh.

“Anh làm gì thế?” Kiều An Hào rất tò mò hỏi một câu: “Gửi tin nhắn cho ai à?”

“Ừhm.” Lục Cẩm Niên có chút không yên lòng lên tiếng, sau đó di động của cô liên kêu lên, có hai tin nhắn hiện ra phía trên cuộc gọi video.

Mạng điện thoại Trung Quốc gửi lại một tin nhắn, tổng cộng có hai tin, mỗi tin đều là gạch mức năm chữ số, sau đó di của cô từ gạch trống, đạt tới gạch sáu con số.

Trong nháy mắt, Kiều An Hào liền ngó ra.

Trong di động vang lên tiếng của Lục Cẩm Niên: “Đến rồi hả?”

Kiều An Hào bưng tỉnh ngộ ra: “Anh vừa mới gửi tin nhắn, là gửi tiền điện thoại cho em à?”

Lục Cẩm Niên chỉ nhú mày, không nói gì, anh hành động như vậy, rõ ràng cho thấy suy đoán của cô là đúng.

Cái gọi là hạnh phúc tràn đầy, chính là cảm giác này đi.

Có một số việc, cô vốn muốn chờ anh về rồi nói, nhưng hiện tại, đột nhiên cô không muốn đợi nữa.

“Ừm... Lục Cẩm Niên, nếu anh thật sự không ngủ được, em nói một câu chuyện cho anh nghe nhé?”

“Được?” Lục Cẩm Niên không hề di nghị: “Chăm chú lắng nghe.”

Kiều An Hào mỉm cười, nhẹ nhàng nói một câu: “Anh chờ em một chút, em lên lầu đã.”

“Ừm.” Lục Cẩm Niên đáp lại, Kiều An Hào dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên lầu, sau đó chạy về phòng ngủ, học dáng vẻ của anh trong video, nằm trên giường, sau lưng lót một cái gối, ôm chăn nói: “Hiện giờ em bắt đầu nhé!”

Chương 700: Giải thích

Editor : Meitu

"Vậy bây giờ em bắt đầu. "

Lục Cẩm Niên lại "Ừ" một tiếng.

Kiều An Hào giờ điện thoại di động, nhìn chăm chăm hình ảnh Lục Cẩm Niên trong cuộc gọi video, im lặng tầm mười giây, giống như trong đầu đang sắp xếp lời nói vậy, sau đó hắng giọng, mở miệng nói: "Trước kia, có một nam một nữ, quan hệ bọn họ rất gần gũi, sau đó bọn họ hẹn một ngày, nói rõ trong bữa cơm tối."

"Đó là một ngày lễ rất đặc biệt, cô gái rất vui vẻ, sáng sớm thức dậy, lục toàn bộ quần áo mặc thử."

Theo lời nói của Kiều An Hào, cô cảm thấy thời gian trong nháy mắt quay lại vào đêm thất tịch lễ tình nhân năm ngoái.

"Dường như cô mặc thử tất cả quần áo trong phòng, rốt cuộc tìm được một bộ quần áo khá ưng ý, sau đó cô đến thẩm mỹ viện trong trung tâm thương mại, trang điểm thật xinh đẹp, khi đó, chẳng qua chỉ mới một giờ chiều cách thời gian bọn họ hẹn nhau đến 6 tiếng, cô gái vì giết thời gian, nên đi lòng vòng trong trung tâm, cuối cùng mới nghĩ ra, chạy đi chọn quà cho người đó. "

"Lúc cô gái đang xếp hàng tính tiền, bất chợt xảy ra những chuyện khác, cô gái liền đi tìm người đó, lúc đó cô ấy lại vô tâm thốt ra một vài câu, khiến người đó rất tức giận, sau đó hai người xảy ra tranh

cãi, cuối cùng người đó bỏ đi."

Giọng nói Kiều An Hào rất dịu dàng, êm tai nghe cảm động.

Lục Cẩm Niên rất yên tĩnh, nghe cũng rất nghiêm túc, chẳng qua là anh đã dự đoán được chuyện Kiều An Hào muốn nói là gì, về mặt trở nên có chút nghiêm túc, nhưng lại không có lên tiếng cắt đứt cô.

"Thật ra thì lúc ấy cô gái có nói xin lỗi, chỉ là người đó rất tức giận, cô gái cảm giác mình không có cố ý, đáy lòng cũng có chút ủy khuất, sau đó hai người cứ như vậy không ai để ý ai."

"Bởi vì nguyên nhân là từ nhỏ đến lớn cô gái đó có một người dì đối xử rất tốt."

Theo lời của Kiều An Hào, Lục Cẩm Niên từ từ bị kéo nhớ lại về năm đó, anh đang yên tĩnh nghe cô nói, bỗng dựng lên tiếng nói: "Thật ra thì người kia, không phải cáu kỉnh, chỉ là có chút để ý cô gái so sánh anh với người khác, anh ta đến phòng tập thể thao, chạy suốt hai giờ, cuối cùng ý thức được mình chưa đủ kiên nhẫn, gửi một tin nhắn xin lỗi cho cô gái."

Kiều An Hào hít sâu một hơi: "Nhưng mà, người kia không biết... Cô gái đến nhà bạn, nghe bọn họ nói gì đó, trong lòng cảm thấy không ổn, sau

đó đi đến phòng vệ sinh, thấy mình ăn mặc xinh đẹp, có chút không nỡ để lỡ hẹn bữa cơm tối của bọn họ, vì vậy muốn gửi cho người đó 1 tin nhắn."

"Cô gái không phải là chỉ đơn thuần suy nghĩ như vậy là xong, cô thật sự gửi tin nhắn cho người kia" ?

Lục Cẩm Niên không nói tiếng nào, chẳng qua là không chớp mắt nhìn chăm chăm Kiều An Hảo trên màn ảnh.

"Cô gái suy nghĩ thời gian rất lâu, mới sắp xếp lời mình sẽ nói."

Giọng nói Kiều An Hảo giọng nói rõ ràng rất nhẹ nhàng, nhưng không biết tại sao, lại làm cho Lục Cẩm Niên cảm thấy mùi bi thương.

"Nội dung tin nhắn của cô gái là, buổi chiều là em quá kích động, thật xin lỗi, anh nói tối nay chúng ta đi ăn cơm, đến lúc đó có thể nói rõ ràng không? Bây giờ em về nhà chờ anh..."

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên trở nên có chút đờ đẫn, Kiều An Hảo nhìn qua điện thoại không thấy được ngón tay của anh đã bắt đầu run rẩy.

Chương 701: Giải thích

Editor : Meitu

Kiều Kiều gửi tin nhắn cho anh? Tại sao anh không nhận được?

Đáy lòng anh mơ hồ giống như là cảm nhận được chuyện gì...

Ngay sau đó Lục Cận Niên liền nghe Kiều An Hào vẫn như cũ duy giọng nói rất nhẹ, nói: "Cô gái lại nghe, dì cô gái gọi, nói muốn cô rút giùm ly nước. "

"Cô gái nhất định sẽ đồng ý... Vì vậy cô tắt điện thoại, bung ly nước xuống lầu, đáy lòng vẫn còn suy nghĩ tin nhắn mình vừa đánh, rốt cuộc có vấn đề gì hay không..."

"Chẳng qua là, lúc cô gái bung ly nước lên lầu..." Hốc mắt Kiều An Hào trở nên đỏ hoe, cô ngẩng đầu lên, không nhìn màn hình điện thoại di động, nhìn chăm chăm trần nhà phòng ngủ, nói tiếp: "Lúc đi ngang khúc ngoặt, bất chợt có người vội vàng chạy xuống, sau đó hai người liền đụng vào nhau, cô gái không có chút phòng bị, bị trượt chân, ngã xuống cầu thang. "

Sắc mặt Lục Cận Niên nhất thời trắng bệch, anh nhớ tới, lúc ở Mĩ, trong thang máy Kiều An Hào nói với anh, cô lỡ hện, là vì nằm viện.

Khi đó anh có chút đau lòng, nhưng lại không nghĩ rằng, chuyện lại nghiêm trọng như thế.

Lục Cận Niên qua một lúc lâu, mới hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó... Sau đó, cô gái kia cảm giác mình như muốn chết..."

Cho dù nhớ lại lần nữa, Kiều An Hào vẫn như cũ nhớ lại lúc ấy tính mạng mình như ngàn cân treo sợi tóc, trong đầu hiện ra suy nghĩ duy nhất.

"Cô cảm giác được thể lực mình biến mất, ý thức yếu kém, cô rất sợ, cũng rất khủng hoảng, bất chợt rất muốn nói với người kia, cô muốn gửi tin nhắn đó cho anh, cô cảm thấy, đó có thể là lần cuối cùng mình nói chuyện với anh.."

Giọng Kiều An Hào nhạt đi, trở nên có chút khàn khàn: "Nhưng mà, cô thật vất vả lấy được điện thoại di động, màn ảnh vừa sáng, sau đó người liền ngắt đi."

Lục Cẩm Niên muốn mở miệng hỏi câu "Tiếp theo thì sao?", nhưng mà anh mở miệng, lại không nói được gì.

Trong điện thoại có chút yên tĩnh.

Qua tầm 1 phút, Kiều An Hào hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn về phía màn hình, đáy mắt cô ướt át, lấp lánh: "Cô gái kia, suýt nữa thì chết, ở trong bệnh viện hôn mê suốt bốn ngày bốn đêm, đợi đến khi tỉnh lại, người kia đã bỏ đi..."

Kiều An Hào nói tới đây, nhớ tới ban đầu mình chạy ra khỏi bệnh viện, tìm hình ảnh anh trong Bắc Kinh, cuối cùng không nhìn được, òa khóc.

"Cho nên... Ban đầu, em hoàn toàn không thấy tin nhắn anh gửi đến, cũng không nhận được điện thoại của anh? Thậm chí, em cũng không biết anh chờ em suốt 3 ngày 3 đêm trước nhà họ Kiều?" Lục

Cần Niên mở miệng, giọng nói có chút run rẩy.

Kiều An Hảo chưa trả lời, chẳng qua là nước mắt tuôn rơi.

Những chuyện kia, trong lúc hôn mê, vậy... Những tin nhắn kia là ai gửi?

Trong đầu Lục Cần Niên hiện lên suy nghĩ, cũng chưa có đáp án cụ thể, tiếng Kiều An Hảo mang theo vài phần nức nở mềm mại, lần nữa truyền đến: "Lục Cần Niên, cô gái kia, cô ấy nói, nếu như cô ấy biết, người kia tỏ tình, cô ấy nhất định sẽ không từ chối."

Một câu nói khiến cho tất cả nghi ngờ trong đầu Lục Cần Niên đã sáng tỏ đáp án.

Trong nháy mắt, Lục Cần Niên không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào, anh sửng sốt một chút, lại sửng sốt một chút, cuối cùng bất chợt liền cúp điện thoại.

Chương 702: Giải thích

Editor : Meitu

Vốn Kiều An Hào đang đắm chìm trong tâm trạng bi thương, nghe tiếng điện thoại truyền tiếng ‘bíp bíp bíp’, trong nháy mắt ngạc nhiên, nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, chậm chạp tỉnh táo lại.

Cô đang giải thích với anh... Sao anh lại đột nhiên cúp điện thoại?

-

Rõ ràng Lục Cảnh Niên không có phản ứng mãnh liệt, chẳng qua là nói chuyện điện thoại đơn giản, thậm chí giọng nói và nội dung vẫn còn lưu luyến.

Nhưng mà anh lại cảm giác giống như mình trải qua cuộc thi marathon vậy, hô hấp dồn dập hoàn toàn không thể khống chế.

Anh hung hăng quăng điện thoại lên giường, trong lòng không ngừng run rẩy, sau đó vén chăn lên, vòng quanh phòng ngủ tới tới lui lui đi lại không ngừng.

Kiều An Hào nói gì nhỉ?

Ban đầu nói cô hôn mê suốt bốn ngày? Nói những tin nhắn kia không phải cô gửi? Nói cô còn muốn gửi tin nhắn xin lỗi anh?

Điều này hoàn toàn ngược lại với nhận thức trong đầu của anh!

Nói cách khác, Kiều An Hào chưa từng mở miệng nói anh không xứng!

Hơn nữa, lúc này cô còn nói gì?

Nếu như cô gái kia, biết anh bày tỏ, cô nhất định sẽ không từ chối!

Lục Cẩm Niên cảm thấy hạnh phúc đến quá nhanh, anh thật sự không có cách nào tiêu hóa.

***, này sẽ không phải là anh suy nghĩ lung tung, đang nằm mộng giữa ban ngày chứ?

Lục Cẩm Niên quay đầu nhìn mặt trời chói lọi, trước kia trong lòng anh có sự thống khổ, buổi tối đều là hành hạ, bây giờ là ban ngày...

Lục Cẩm Niên giơ tay lên, vuốt vuốt trán, xong đời, nhất định là trong lòng anh lại xuất hiện vấn đề, anh nhanh chóng gọi cho Lucy, để cô mau đến đây, lập tức, lúc này cần phải có một người bác sĩ tâm lý tâm sự với anh!

Lục Cẩm Niên nghĩ tới đây, liền nhanh chóng nhấc lên điện thoại di động: "Lucy, tôi cảm thấy bây giờ tôi hết sức không bình thường, cô mau chóng tìm 1 bác sĩ tâm lý có thể đáng tin đến khách sạn Hilton, phòng 1513..."

Lục Cẩm Niên dừng một chút, trước khi cúp điện thoại, còn nói: "Tốt nhất cô nên gọi 2 người tới đây, tôi nghĩ lần này có thể không phải là chứng uất ức mà là chứng hoang tưởng."

Cúp điện thoại xong, Lục Cẩm Niên liền thấy lịch sự cuộc gọi của mình và Kiều An Hào.

Thật sự anh và cô vừa gọi điện thoại...

Lục Cẩm Niên suy nghĩ, gọi lại cho Kiều An Hào, điện thoại rất nhanh được nhận nghe: "Lúc này em gọi cho anh?"

Tiếp theo câu hỏi thăm của anh, đổi lấy chất vấn của Kiều An Hào: "Lục Cẩm Niên, sao lúc này anh lại cúp điện thoại của em?"

Chẳng qua Lục Cẩm Niên tiếp tục hỏi tới: "Em vừa gọi điện thoại nói cho anh nghe em hôn mê suốt 4 ngày? Có đúng không?"

Kiều An Hào mở miệng, cũng không kịp trả lời, Lục Cẩm Niên lại hỏi: "Em còn nói, em không có trả lời bất kỳ tin nhắn nào, có đúng không?"

"Còn nữa, em nói, nếu như em biết anh tỏ tình sẽ không từ chối? Có phải không?"

Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên liên tục chặn hỏi ba vấn đề không nói được lời nào, đáy lòng nổi lên một cỗ tức giận, vừa định hỏi rốt cuộc anh làm sao, giọng Lục Cẩm Niên truyền đến: "Kiều Kiều, thật ra thì trong lòng em, anh xứng đáng yêu em, có đúng không?"

Một câu nói này, hỏi khiến đáy lòng Kiều An Hào mơ hồ nhói đau, những tức giận nhỏ nhặt kia trong nháy mắt tan biến thành mây khói, cô nói với Lục Cẩm Niên hết sức chắc chắn: "Đúng."

Bởi vì đau lòng, Kiều An Hào mở miệng, giọng nói có chút kích động.

Cô mở miệng, nói tiếp: "Thật ra thì em và anh..."

Chỉ là cô chưa nói hết, điện thoại lại một lần nữa bị Lục Cẩm Niên cắt đứt.

Chương 703: Giải thích

Câu nói tiếp theo của Kiều An Hào định thốt lên "Em cũng yêu anh suốt mười ba năm, cả một thời thanh xuân", cứ như vậy cứng rắn bị tiếng 'bíp bíp bíp' bóp chết trong cổ họng.

Chuyện gì vậy!

Kiều An Hào ném điện thoại lên giường, Lục Cẩm Niên có ý gì vậy, thậm chí liên tục cúp điện thoại cô hai lần!

-

Lục Cẩm Niên lại một lần ném điện thoại, người phảng phất là bị định cách một dạng, đứng ngẩn người hồi lâu trong khách sạn như hình ảnh bị đứng, sau đó từng cở từng cở vui sướng giống như thủy triều, trào lên trong đầu của anh, trong nháy mắt bao phủ cả người anh.

Lục Cẩm Niên nghĩ, có lẽ cả đời chưa từng kích động, vui vẻ, hưng phấn như bây giờ.

Thì ra là đêm đó, khiến anh sống không bằng chết, một câu "Anh xứng sao?" khiến anh cứ nhớ tới là đau lòng, không phải là cô gửi.

Vậy tin nhắn kia, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng qua, vấn đề đó vừa xuất hiện trong đầu Lục Cẩm Niên, sau đó liền bị anh mặc kệ.

Đối với anh mà nói, âm mưu và nỗi đau không phải là thứ đáng sợ.

Đáng sợ nhất, là bị cô gái mình yêu ghét bỏ.

Bây giờ, cô nói cho anh biết, cô chưa bao giờ ghét bỏ anh.

Anh cảm giác nơi sâu thẳm trong lòng, ngày đêm bị đè nén nặng nề, trong nháy mắt liền bị vét sạch, khiến cả người anh cũng thoải mái, nhẹ nhõm.

Lục Cẩm Niên ở nơi này cực kỳ vui vẻ, giống như kẻ ngốc, qua hồi lâu, mới dần dần phục hồi tinh thần lại, anh vội vàng nhấc lên điện thoại di động, gọi cho Lucy nói anh không cần bác sĩ đến đây.

Cúp điện thoại, Lục Cẩm Niên cầm điện thoại di động, lại nghĩ đến lúc này Kiều An Hào tự mình nói những lời đó trong điện thoại, khiến bản thân lại vui vẻ cười lần nữa.

Kiều Kiều chưa từng ghét bỏ anh...

Một cảm giác thỏa mãn không thể nào tả được, bắt đầu nhanh chóng lan truyền khắp cả người.

Cho nên lúc có cuộc gọi đến, Lục Cẩm Niên hoàn toàn đang đắm chìm trong vui sướng mới tỉnh táo lại, liếc mắt nhìn người gọi đến, là trợ lý, vì vậy nhận nghe, có thể bởi vì tâm tình vô cùng tốt, đến nỗi trợ lý chưa kịp mở miệng gọi "Lục tổng", thì Lục Cẩm Niên đã chủ động mở miệng, hỏi: "Sao vậy?"

Mấy ngày trước trợ lý mới biết số điện thoại của Lục Cẩm Niên, nhưng mà sau khi Lục Cẩm Niên trở về nước vẫn không đến công ty đi làm, cho nên trợ lý và anh liên lạc cũng tương đối ít, nhưng cho dù có ít, trợ lý cũng vẫn nhớ phản ứng mỗi lần Lục Cẩm Niên nghe điện thoại, bây giờ vừa nghe, mình còn chưa mở miệng chào hỏi, đã

trước hết nghe được một câu "Sao vậy", khiến cho trợ lý cảm thấy thụ sủng nhược kinh, một lát sau, anh mới mở miệng nói chuyện chính: "Lục tổng, tôi gọi cho anh, là muốn nói, tối qua anh quá tuyệt vời, dám ra tay với phu nhân Hàn!"

Lục Cận Niên nghe cái tên mình không muốn, trán hơi nhăn lại, cảm thấy có chút mất hứng, nhưng mà cũng may Kiều An Hào mang lại niềm vui quá lớn, khiến cho anh không có trở mặt cúp điện thoại, ngược lại hỏi một câu: "Ra tay gì?"

Trợ lý nói: "Lục tổng, chuyện của anh làm, còn hỏi tôi sao?"

Trợ lý nói: "Lục tổng, chuyện của anh làm, còn hỏi tôi sao?"

Lục Cận Niên nghĩ trợ lý đang nói mớ, lại nhăn trán: "Không hiểu, tôi đang ở Mỹ."

Trợ lý nghe Lục Cận Niên nói liền "Ồ?" một tiếng, sau đó ngẩn người nói: "Lục tổng ở Mỹ sao? Vậy chuyện ở bữa tiệc từ thiện kia do ai làm?"

Chương 704: Giải thích

Editor : Meitu

"Tiệc từ thiện gì?" Lục Cẩm Niên nghe trợ lý nói có chút khó hiểu không nhận được, giọng nói lập tức lạnh đi: "Cậu có thể kể rõ ràng một chút?"

Rốt cuộc trợ lý đã hiểu ra, chuyện ở bữa tiệc từ thiện không phải là Lục Cẩm Niên làm.

Anh cảm thấy Lục Cẩm Niên không vui, vội vàng trình bày rõ ràng hết: "Là như vậy, Lục tổng, tôi nghe bà xã tôi kể, bạn của bà xã tôi 2 năm trước gả cho Lương tổng, tối nay cô ấy đến tham gia tiệc từ thiện Bắc Kinh Hội mỗi năm một lần, nói là tối nay, nhà họ Hứa sẽ bán đấu giá món đồ quý hiếm, nhưng mà bà ta vừa lên sân khấu, vốn là nhạc nền, bất chợt ngừng, ngay sau đó phát một đoạn ghi âm đối thoại của một giọng nam và bà ta, nội dung chính là về phu nhân Hứa hại chết con của cô Kiều..."

Nghe trợ lý nói, Lục Cẩm Niên lại nhíu mày.

"Tôi có hỏi đại khái nội dung nghe được là gì, mặc dù không hoàn toàn nghe hết, nhưng tôi có thể xác định, tuyệt đối chính là cuộc đối thoại

của anh và Hàn Như Sơ, lúc ấy về hai người trò chuyện, cũng bị thu lại vào bút ghi âm, không phải anh làm, vậy thì tối nay ai ra tay..."

Lục Cẩm Niên nghe đến đó, hoàn toàn hiểu rõ tường tận mọi việc.

"Lục tổng, Hàn Như Sơ sẽ diện như vậy, cho nên bị người khác vạch trần tại chỗ, lúc ấy nét mặt của bà ta chắc chắn rất phong phú, chỉ tiếc, không có ở hiện trường." Trợ lý mang theo mấy phần tiếc nuối nói trong điện thoại.

"Chuyện bút ghi âm, trừ tôi biết, anh biết, còn ai biết?"

Lục Cận Niên im lặng lâu như vậy, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Trợ lý bị hỏi một trận kinh ngạc, sau đó liền mở miệng nói: "Cô Kiều."

Lúc trợ lý lên tiếng, Lục Cận Niên cũng nói: "Kiều Kiều."

Không sai, nhất định là cô.

Trợ lý của anh nói không sai, bút ghi âm đang ở trong tủ Cẩm Tú viên, mà Kiều An Hào ở Cẩm Tú viên, cho nên anh nghĩ có khả năng cô đã phát hiện ra, hơn nữa tối nay cô nói có tham gia tiệc từ thiện gì đó.

Khó trách tối nay... Cô lại đột nhiên nói nhiều lời như vậy, giải thích chuyện lễ tình nhân năm trước, còn nói tin nhắn không phải do cô gửi, anh chỉ lo vui mừng, lại quên mất một vấn đề quan trọng nhất, đó chính là cô cũng hôn mê, làm sao biết nội dung tin nhắn của cô và anh ra sao? Chắc là sau khi cô xem điện thoại, mới biết chuyện này...

Ngay trước cả giới quý tộc Bắc Kinh, vạch trần Hàn Như Sơ !

Hàn Như Sơ là mẹ ruột của Hứa Gia Mộc, không phải là cô từng thích Hứa Gia Mộc rất lâu sao?

Cho dù đến bây giờ, cô vẫn như cũ coi Hứa Gia Mộc là người quan

trọng nhất của mình.

Nhưng mà cô lại lựa chọn bỏ Hứa Gia Mộc, mà vì đứa bé của bọn họ... Trút giận cho cô và anh...

Người con gái tên Kiều An Hào, rốt cuộc khiến anh có bao nhiêu vui mừng và xúc động mới bằng lòng buông xuôi?

"Lục tổng? Lục tổng?" Trơ lý đợi mãi không thấy Lục Cận Niên mở miệng trả lời, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Lục Cận Niên tỉnh táo, không chần chừ chút nào mở miệng, nói: "Bây giờ cậu giúp tôi đặt vé về nước, càng nhanh càng tốt."

Nói xong Lục Cận Niên dứt khoát cúp điện thoại, bắt đầu dọn dẹp hành lý.

Chương 705: Chuyện xấu

Editor: Xiu Xiu

Cái gì buổi chiều ba giờ có cuộc họp, không quan trọng, cái gì không quan trọng, hiện giờ, anh chỉ muốn về nước, lúc anh không có ở đó, cô vụng trộm làm nhiều chuyện vì anh như thế, tặng cho anh sự kinh ngạc lớn như vậy khi đến bên cô.

-

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên ngắt điện thoại hai lần liên tục, tâm tình thật sự buồn bực, nhất là lần thứ hai, trong lòng cô cảm động, không khí lại vừa vặn đúng lúc, trong lòng cô tràn đầy mềm mại mang hết những tình cảm yêu thương say đắm trong lòng nói ra, kết quả, Lục Cẩm Niên lại không hiểu phong tình không do dự cúp điện thoại.

Sau đó câu nói kia liền kiềm nén ở trong cổ họng của cô, nửa vớ, nghĩ như thế nào cũng thấy thương tổn.

Nhất là khi Kiều An Hảo tưởng rằng Lục Cẩm Niên đã ý thức được sai lầm của mình, sẽ gọi lại cho cô, kết quả ai ngờ cô đợi từ 12 giờ rưỡi đêm đến ba giờ sáng, đừng nói điện thoại, một tin nhắn cũng không có.

Sau đó, buồn bực nhỏ nhặt trong lòng biến thành thương tổn, rầu rĩ không vui.

Kiều An Hảo rầu rĩ không vui, sau cùng không thể duy trì bình thản

được nữa, gọi một cú điện thoại cho Lục Cẩm Niên, tắt máy?

Họp sao?

Kiều An Hào ghé vào trên giường, trút giận chờ Lục Cẩm Niên họp xong thì gọi điện lại cho mình, kết quả chờ mãi, liền ngủ thiếp đi.

Bởi vì ngủ quá muộn, ngày hôm sau tỉnh lại không dễ dàng gì, chuyện đầu tiên sau khi mở mắt, là xem điện thoại xem Lục Cẩm Niên có gọi cho mình hay không, phát hiện ngoài tin nhắn của 10086 gửi đến và mấy cái phần mềm ghi quảng cáo, thì không còn gì khác!

Kiều An Hào tính toán một thời gian, Lục Cẩm Niên ở bên đó cũng đã là 10 giờ tối, vì thế liền gọi điện thoại qua, vẫn tắt máy.

Kiều An Hào càng thêm bực bội, lúc đánh răng còn ngồi chồm hồm trên bồn cầu, than thở mấy lần.

Mới từ toilet đi ra, Kiều An Hào thấy điện thoại vang lên hai tiếng, tuy vừa mới âm thầm thề nếu Lục Cẩm Niên có nhắn tin, cô cũng không thèm để ý, nhưng vẫn thần tốc chạy đến trước giường, cầm lấy điện thoại, kết quả lại là tin nhắn của Triệu Manh gửi đến.

Triệu Manh gửi tới là tin tức của Sina, Kiều An Hào ấn vào, nhìn thấy chuyện xấu mình náo loạn ở sân bay được ghi lại, tiêu đề là: “Kiều An Hào, ngôi sao ăn vạ”

Tiếp theo cái đề tài kia, có thể nhìn thấy chuyện xấu của cô được đưa tràn lan trên Sina.

Điều thứ nhất là: “Kiều An Hào quán quýt làm phiền Lục Ảnh đế, cầu được yêu thật sao, khóc rống ở sân bay, giống như người đàn bà chanh chua, chẳng còn hình tượng gì.”

Mặt sau còn tặng thêm một video.

Kiều An Hào nhìn video, thấy bên trong đùng là Lục Ảnh đế, người đang ôm Lục Ảnh đế khóc ròng chính là cô.

Theo đoạn video kia tung lên, Lục Ảnh đế cố gắng giúp cô không bị vào khuôn hình, nhưng cô lại vẫn mang dáng vẻ khóc đến hoa lê đẫm mưa, giống như vô cùng tội nghiệp đang cầu khẩn Lục Căn Niên.

Kiều An Hào đã từng được ca ngợi là con người đầy khí chất, nhưng là bây giờ, liên tục được nhận những vai quan trọng, vốn đã cực kỳ hấp dẫn ánh mắt của mọi người, cộng thêm Khuynh Thành thời gian sau khi công chiếu, cô còn được ca ngợi vô cùng xuất sắc, còn được bình chọn cùng với Lục Căn Niên là cặp đôi đẹp nhất trên Internet, cho nên hiện nay, cô đã trở thành tiêu điểm.

Đoạn video này được đăng lên mạng lúc 5 giờ sáng, đến bây giờ mới qua năm tiếng, lượng view đã tăng lên hơn một vạn, bình luận cũng đã sáu trăm lượt.

Mặt khác, nội dung của Sina còn có đoạn: “Kiều An Hào tự xưng là vợ của Lục Căn Niên.”

Chương 706: Chuyện xấu

Mặt khác, nội dung của Sina còn có đoạn: “Kiều An Hào tự xưng là vợ của Lục Cẩm Niên.”

Này cũng là một đoạn video, Kiều An Hào nhận ra được, là trong phòng hóa trang của Nhất kiến chung tình, không biết ai đó đã lén quay lại, lúc ấy có cô bé hỏi cô, Lục Ảnh đế thật sự là bạn trai của cô sao? Cô nói, không phải, Lục Ảnh đế là chồng cô.

Kiều An Hào nhìn thoáng qua, những bình luận bên dưới, trên cơ bản đều không có ai đứng ra nói giúp cô.

Fan của Lục Cẩm Niên vốn rất nhiều, hiện tại cô ôm anh khóc như vậy, lại còn nói anh là chồng mình, khiến fan của anh điên cuồng mắng chửi. Đương nhiên, mỗi một nhân vật của công chúng, đều đã có một sự ảnh hưởng nhất định, tự nhiên không cần phải nói, mắng rất nặng lời.

Trừ lần đó ra, còn lại những bình luận khác, không phải nói cô không biết xấu hổ, thì cũng là dễ nghe hơn một chút, ví dụ như làm con gái không thể mất hết tôn nghiêm như vậy, đã bị người khác khinh thường còn cố sán vào, nhưng là xét đến cùng, những thứ này đều là đặt điều nói sau lưng, vẫn là ám chỉ cô quấy quýt làm phiền anh.

Kiều An Hào đối với tựa đề này, không thể nói là không để ý, nhưng trong lòng cũng có điểm không thoải mái, dù sao bị nhiều người mắng như vậy, đổi lại là ai cũng không thể mang tâm tình tốt coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra được.

Vì tránh để bản thân một mình trong nhà lại chú ý đến mấy chuyện không có ý nghĩa này, Kiều An Hảo liền gọi điện hẹn Triệu Manh đi ăn cơm.

ACR là một thương hiệu của nhà hàng ăn nổi tiếng ở Bắc Kinh, để vào đây cũng phải tiêu tiền rất nhiều.

Nơi này bán ra mỗi một thứ nào đó, tiện nghi một kiểu nào đó, giá cả cũng đều bắt đầu từ năm chữ số.

Vốn dĩ Kiều An Hảo muốn cùng Triệu Manh ăn xong cơm trưa, sau đó đi dạo phố, kết quả Triệu Manh chọn món xong, đồ ăn còn chưa được bung lên hết, cô liền bị Triệu Manh ở đối diện đưa cho xem mấy tấm ảnh chụp màn hình, rộn lòng không còn khẩu vị gì nữa.

Là tin nhắn của một ngôi sao nữa quan hệ thân thiết với Triệu Manh trong giới giải trí gửi đến.

Lại thêm vài người nữa, cũng không có nhiều người, đều là trong giới.

Lại có người trong đoàn nhắc đến vấn đề cô quán quýt với Lục Căn Niên, hỏi cô và Lục Ảnh để có phải thật sự đã kết hôn rồi không?

Kết quả, liền nhận được châm chọc và cười nhạo của Lâm Thi Ý: “Cô cảm thấy có thể sao? Nếu Lục Ảnh để thật sự cưới cô ta, chẳng lẽ đến hẳn cưới cũng không cho cô ta?”

“Lại nói, nếu một người đàn ông thật sự thích một người phụ nữ, sẽ bỏ cô ấy lại sân bay, trước mặt bao nhiêu người như vậy, tội nghiệp đến nỗi ôm lấy mình mà khóc sao?”

“Tôi cảm thấy được, Lục Ảnh để chắc chắn là không có cách nào

thoát khỏi cô ta, cho nên mới miễn cưỡng cùng với cô ta, quan trọng hơn là, nếu cô ta thật sự là vợ của Lục Ảnh đế, Lục Ảnh đế tham gia mấy bữa tiệc trong giới, vì sao chưa từng mang cô ta theo?”

Tuy tính cách của Lục Ảnh đế không tốt, nhưng lại anh tuấn nhiều tiền, thật sự có rất nhiều phụ nữ tha thiết muốn hoàn thành giấc mộng nam thần, Lâm Thi Ý nói như vậy, trái lại dẫn tới rất nhiều người phụ họa với cô ta.

Lâm Thi Ý qua một lúc lại nói một câu: “Người phụ nữ đưa đến cửa, thật sự cho rằng nơi nơi đều nói Lục Ảnh đế là chồng của cô ta, là thật sự cô ta có thể gả cho Lục Ảnh đế!”

Chương 707: Chuyện xấu

Tại sao kêu cô là người phụ nữ đưa đến cửa.

Kiều An Hào chỉ cảm thấy được mình bị tức đến nghẹn một búng máu ở yết hầu, cả người không tốt chút nào.

Sau đó là những lời phụ họa theo của người khác: “Cô nói cô ta có phải xem nhiều phim thần tượng không, xem mình như công chúa trong truyện cổ tích rồi?”, “Cái này gọi là hội chứng vọng tưởng, cần được uống thuốc chữa bệnh.”, “Trong ngày thường thấy cô ta, một cô gái nhỏ ngoan ngoãn, cư xử đều rụt rref, không nghĩ tới ở sau lưng lại thật khoa trương!”, “Hiện tại tất cả đều đang mắng chửi cô ta, nói cô ta không biết xấu hổ, nói ngẩn lại, tôi còn thấy xấu hổ thay cô ta!”

Sau đó Lâm Thi Ý lại phát biểu một câu: “Loại phụ nữ xuất thân nhà giàu thế này, nói là được dạy dỗ rất tốt, thật ra nội tâm lại đê tiện, một chút cũng không biết tự ái là gì!”

Lâm Thi Ý nói cô không biết tự ái? Vậy cô ta ngủ với người khác rồi nhận tiền thù lại, thì biết tự ái rồi à?

Kiều An Hào nắm chặt di động, nhìn Triệu Manh, chỉ cảm thấy được sự tức giận trào dâng trong lòng, khiến cô không nói nên lời, ngón tay cũng trở nên run rẩy.

Nói lại, không biết xấu hổ, chứng vọng tưởng, đưa đến tận cửa, không biết tự ái...

Cô như thế suốt bảy tiếng đồng hồ, bị nhiều thứ áp bức đến không thể chịu nổi?

“Kiều Kiều, còn có cái này, rõ ràng là châm chọc cậu!” Triệu Manh dường như thấy Kiều An Hào tức giận, liền đưa di động đến trước mặt cô: “Lâm Thi Ý cũng không biết xấu hổ!”

Kiều An Hào cúi đầu, nhìn thoáng qua blog Lâm Thi Ý, sau khi chuyện xấu của cô lộ ra, viết vài điều.

Điều thứ nhất là, một tác giả tình cảm nổi danh viết người phụ nữ phải hiểu được tự ái là gì, còn bình luận thêm một câu, nữ nhân không biết xấu hổ thì không đáng một xu.

Điều thứ hai là bày ra một tấm hình, trên đó có ảnh chụp người đàn ông đưa lưng về màn hình, quỳ gối trước mặt Lâm Thi Ý, đeo cho cô ta một chiếc nhẫn, mà Lâm Thi Ý cười sáng lóa, làm như toàn bộ sự hạnh phúc của cả thế giới đều vây quanh cô ta.

Điều thứ ba là bày ra bối cảnh ở ACR, trong tay cô ta xách rất nhiều túi mua đồ xa xỉ, bạn trai nói, yêu một người phụ nữ liền muốn đem hết tất cả những gì tốt nhất dành cho cô, ACR là nơi bán toàn những đồ cao cấp, quả nhiên.

Không cần Triệu Manh chỉ, Kiều An Hào cũng biết Lâm Thi Ý viết mấy thứ này là để thể hiện hạnh phúc của mình, để cô thấy chật vật cỡ nào.

Triệu Manh còn đang tức giận nói: “Trên thế giới này, đa số mọi người đều không nhận ra được ai tốt, hiện giờ tốt, khiến cho toàn bộ con chó trên thế giới này cũng đã có thể tìm được tâm lý cân bằng rồi.”

Lâm Thi Ý đang trạng thái mới, có không ít người vào nịnh cô ta, Kiều An Hảo thấy bọn họ bình luận, nội dung đều là khen cô ta, hoặc là cực kỳ hâm mộ cô ta.

Hóa ra, thật sự là Triệu Manh nói đúng, hiện tại người trên thế giới này, đều đang cười nhạo cô...

Quan trọng nhất là, người đàn ông làm hại cô bị toàn thế giới cười nhạo, lại cúp điện thoại của cô những hai lần, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì cả, một tin nhắn cũng không thèm gửi cho cô.

Chương 708: Chuyện xấu

Editor: Xiu Xiu

Tuy Triệu Manh cũng cực kỳ tức giận, nhưng Kiều An Hào là đương sự, đương nhiên là người khó khăn nhất, vì thế Triệu Manh liền đề xuống đáy lòng phần nộ khuyên can cô: “Kiều Kiều, mấy hôm trước ở

trong đoàn làm phim của Nhất kiến chung tình, Lục Ảnh để nói với Lâm Thi Ý như thế, khẳng định là cô ta rất bức tức, cậu nên cho cô ta an ủi mình một chút?”

Triệu Manh này nói chuyện đôi khi cực kỳ thích lạc đề, nửa đoạn trên rõ ràng nghe qua khiến người ta rất thư thái, thậm chí Kiều An Hào còn muốn phối hợp gật đầu, cầm lấy chiếc đũa, chuẩn bị chiến đấu với một màn mỹ thực.

Kết quả vừa mới ăn hai miếng cá, lời kế tiếp của Triệu Manh, liền biến chất: “Kiều Kiều, cậu khoan hãy nói, Lâm Thi Ý có bạn trai rất nhiều tiền, còn cầu hôn với cô ta, là nhẫn kim cương to như trứng chim bồ câu...”

Kiều An Hào không có nhẫn cưới, tâm tình hoàn toàn rơi xuống đáy vực.

Đừng nói nhẫn kim cương gì đó, ngay cả 100 đồng tiền bạc, cô cũng không có.

Kiều An Hào liếc mắt nhìn hai bàn tay nhẫn nại của mình, ủ rũ buông đũa xuống.

Triệu Manh lúc này mới ý thức được sự sai lầm của mình, vội vàng ngậm miệng lại, thật cẩn thận nhìn Kiều An Hào vài lần, sau đó đang chuẩn bị mở miệng dò xét cô một lần nữa, kết quả đột nhiên di động của Kiều An Hào lại kêu lên.

“Ai gọi tới?” Triệu Manh hỏi một câu, nhìn thấy Kiều An Hào một chút phản ứng cũng không có, tò mò rướn người lên nhìn, thấy trên màn hình hiển thị ba chữ “Lục Cẩm Niên”, vì thế liền vui vẻ nhắc nhở cô: “Lục Ảnh đế gọi đến rồi, không phải cậu đợi mãi sao?”

Kiều An Hào chống hai tay lên má, không nhanh không chậm quay đầu, nhìn thoáng qua màn hình, sau đó chậm rãi vươn tay.

Triệu Manh vì muốn Kiều An Hào chăm chú tiếp điện thoại, không nói chuyện nữa, cầm đôi đũa mang theo vài phần thềm muốn bắt đầu ăn cơm.

Nhưng Triệu Manh còn chưa nhét được con tôm vào miệng, lại thấy ngón tay của Kiều An Hào nhẹ nhàng quẹt qua, không phải nghe điện thoại, mà là gác điện thoại.

Triệu Manh khẽ run rẩy, tôm cũng theo khe hở của đôi đũa mà rơi vào chén trà trước mặt, cô vừa hô người phục vụ đổi chén trà mới, vừa hỏi: “Kiều Kiều, sao cậu không nghe điện thoại?”

Lời cô vừa dứt, Lục Cẩm Niên lại gọi đến, sau đó chuông kêu được vài tiếng, lại bị Kiều An Hào ngắt mất.

“Rõ ràng là đang chờ điện thoại của người ta, không dễ dàng gì mới gọi được, trong lòng rất muốn tiếp, lại còn gái bộ... Cái này gọi là gì nhỉ?”

Ngay lúc Triệu Manh nghĩ cô sắp nhận điện thoại của anh rồi, Kiều An Hào lại tiếp tục ngắt điện thoại.

“Mình nhớ ra rồi, miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thực...”

Theo lời của Triệu Manh nói, lần này điện thoại của anh vừa gọi đến, còn chưa có chuông, đã bị Kiều An Hào hung tợn ngắt mất.

-

Dọc đường lên máy bay về nước, tâm tình của anh rất phấn khởi, thế cho nên dù lâu như vậy anh cũng không hề nghỉ ngơi, vậy mà trong suốt 5 tiếng bay, anh cũng không chớp mắt chút nào.

Đến sân bay quốc tế Bắc Kinh, Lục Cẩm Niên lấy hành lý, lập tức đi đến bãi đỗ xe, lên xe của mình trở về Cẩm Tú viên.

Lúc này là 11 giờ rưỡi trưa, theo hiểu biết của anh về cô, tối hôm qua cô ngủ trễ, sợ là hiện tại vừa mới tỉnh dậy hoặc là còn chưa tỉnh.

Chương 709: Chuyện xấu

Lục Cẩm Niên ở trên máy bay, cũng đã tưởng tượng nhiều lần, chính mình về đến nhà, nếu Kiều An Hào đã dậy, liền chạy đến sau lưng cô, cho cô một cái ôm, nếu cô chưa tỉnh, liền hôn đến khi cô tỉnh thì thôi, sau đó làm một chút... Ừm... Ý nghĩ hơi xấu xa...

Lục Cẩm Niên lái xe quay về Cẩm Tú viên, còn cố ý ghé vào một cửa hàng bán hoa, mua một bó hoa tươi, sau đó bảo bọn họ khoảng nửa giờ nữa đưa đến nhà.

Lục Cẩm Niên cảm thấy kế hoạch của mình rất tốt, từ sân bay về Cẩm Tú viên mất khoảng một tiếng, anh mua hoa nữa, thế nhưng tất cả chỉ mất vốn vẹn 40 phút.

Xe đang ở trong sân của Cẩm Tú viên, anh xuống xe, nhìn thoáng qua nhà cửa sáng chói ánh mặt trời, sau cùng tầm mắt liền rời đến phòng ngủ ở tầng hai, thấy diệp tử trồng ở ban công đã nở hoa, có một loại cảm giác thư thái không nói nên lời tràn ngập trong lòng, anh khẩn trương xách hành lý đi về cửa ra vào, ấn mật mã, vội vàng thay giày, trực tiếp ném hành lý tùy tiện ở đại sảnh, sau đó đi lên lầu.

Lúc đi đến ngưỡng cửa phòng ngủ, Lục Cẩm Niên còn cố ý nhắm mắt, nghĩ rằng con heo nhỏ kia thật lười, quả nhiên còn đang ngủ, vì thế bước chân càng nhẹ nhàng hơn, lúc đi ngang qua phòng thay đồ, anh còn chăm chú nhìn, cả người suýt nữa bị dọa đến nhảy dựng lên.

Quần áo tây trang của anh, quần áo trong, cà vạt, còn có váy áo của cô, áo khoác, mũ, cùng với kính mắt, bị ném hết ra đất.

Trong đầu Lục Cận Niên còn chưa khôi phục lại, đã bị cảnh tượng trong phòng ngủ làm cho có chút không nói nên lời.

Anh giơ tay lên, lông mày cau lại, nghĩ muốn tìm người đến thu dọn lại, sau đó rón rén đi về phía giường, kết quả đi được hai bước, cả người liền dừng lại, trên giường không có ai, chần rơi một nửa xuống đất, bên gối còn có một gói khoai tây chiên đã được mở ra?

Kiều An Hào?

Lục Cận Niên theo bản năng đi ra khỏi phòng ngủ, tìm một vòng xung quanh nhà, lúc đi đến thư phòng, nhìn thấy loạn giống hệt như trong phòng ngủ, hệt như vừa bị cướp tràn đến, văn kiện bay lả tả trên đất, trong thùng rác đều là thuốc lá ưa thích của anh, còn có ngăn kéo bình thường anh vẫn khóa, máy ghi âm, điện thoại di động bị vứt lộn xộn ở bên trong.

Kiều An Hào không ở nhà, trong nhà lại loạn lạc giống như vừa có thổ phỉ nhảy vào...

Trong lòng Lục Cận Niên vốn đang hồi hộp, sau đó phát hiện trong nhà không bị mất thứ gì, mới yên lòng.

Ai có thể nói cho anh biết, anh không ở nhà hai ngày hai đêm, Kiều An Hào đã làm gì rồi? Tới cùng là trông coi nhà cửa như thế nào vậy?

Lục Cận Niên nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho cô.

Qua một lúc lâu, không có ai nghe, lông mày của anh hơi nhíu lại, sau đó điện thoại bị cúp.

Lông mày của anh càng nhăn lại lợi hại hơn, tiếp tục gọi, tiếp tục bị ngắt... đến sau cùng, vừa mới có được tín hiệu, anh còn chưa nghe được tiếng tút tút, liền truyền đến âm thanh cúp máy.

Người phụ nữ này, làm cái gì? Điện thoại cũng không thèm nghe?

Lục Cẩm Niên giơ tay lên kéo cà vạt, đá văn kiện sang một bên, sau đó liền lấy điện thoại ra gọi một cuộc cho trợ lý.

Chương 710: Scandal

Editor : Meitu

Lục Cẩm Niên giơ tay lên kéo kéo cà vạt, đưa chân đá văng kiện một bên, sau đó tìm lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý một cú điện thoại.

"Lục tổng?" Trong điện thoại truyền đến giọng trợ lý.

Lục Cẩm Niên nhanh chóng phản ứng, mở miệng hỏi: "Kiều Kiều ở đâu, cậu biết không?"

Hỏi ra vấn đề này xong, Lục Cẩm Niên mới kịp nhận ra, mình tìm Kiều An Hào, hỏi trợ lý anh ấy sẽ biết sao?

Đúng lúc Lục Cẩm Niên chuẩn bị cúp điện thoại, đổi thành gọi cho Triệu Manh, trợ lý nói trong điện thoại: "Cô Kiều sao? Cô ấy và Triệu Manh đang ăn sushi ở acr."

Lục Cẩm Niên vừa rồi còn nghĩ trợ lý không biết động tĩnh của Kiều An Hào, trong nháy mắt trở nên có chút bất bình, sắc mặt lập tức u ám: "Sao cậu biết hành tung của Kiều Kiều?"

Trợ lý cảm thấy Lục Cẩm Niên ghen tức qua điện thoại muốn bỏ nhào tới, vội vàng thay mình giải thích: "Lục tổng, lúc nãy, thấy Triệu Manh gửi tin nhắn trong nhóm, tôi mới biết. "

Lục Cẩm Niên dùng lỗ mũi hừ một tiếng, một bộ dạng muốn cúp điện thoại.

Trợ lý nghĩ đến bây giờ Kiều An Hào đang bị trên mạng mắng um sùm, mở miệng: "Lục tổng..."

Nhưng mà tại sao anh cũng trong nhóm bạn bè của họ mà không nhận được? Lúc này Lục Cẩm Niên mới nhớ ra, từ đêm thất tịch tình nhân năm ngoái cùng Kiều An Hào, mỗi người đi mỗi ngả, không sử dụng số điện thoại kia nữa, vì vậy tầm mắt rơi xuống điện thoại trong ngăn kéo.

Sau đó, ngón tay Lục Cẩm Niên đè lên điện thoại, cắt đứt trợ lý lời của: "À, đúng rồi, cậu cầm di động trước kia của tôi đi mở số lại, sau đó đưa đến nhà hàng acr. "

"Vâng, Lục tổng." Trợ lý trả lời, tiếp tục lời mình nói vừa rồi: "Lục tổng, cô Kiều bị..."

"Bíp bíp bíp..." Điện thoại rất dứt khoát bị Lục Cẩm Niên cúp.

-

Ngay cả quần áo Lục Cẩm Niên cũng không đổi, cứ như vậy phong trần mệt mỏi lần nữa trở lại trên xe, anh chuẩn bị khởi động xe, đúng lúc hoa mình đặt đưa đến.

Lục Cẩm Niên mở cửa sổ xe, người tặng hoa đi đến đưa thẻ: "Tiên sinh, phiền ngài ký nhận."

Ký nhận cái đầu cậu đó, người nên ký nhận bây giờ không có ở nhà... Còn mất cả chì lẫn chài...

Đáy lòng Lục Cẩm Niên lặng lẽ phun một câu, nhưng vẫn cầm bút ký tên, sau đó nhận hoa, thuận tay ném vào chỗ ngồi trên xe.

-

Lúc Lục Cẩm Niên đi ô-tô chạy tới acr, trợ lý đã chờ ở cửa trung tâm thương mại, nhìn thấy anh, lập tức đưa điện thoại đi lên.

Lục Cẩm Niên nhét sim vào trong điện thoại, vừa lái xe, vừa đi vào trong acr.

Anh đứng ở trước bảng hướng dẫn ở đại sảnh lầu một, tìm xem nhà hàng Nhật Bản cụ thể ở chỗ nào, rồi đi tới thang máy.

Trợ lý theo sát phía sau: "Lục tổng, tôi có việc muốn báo, là về..."

"Có chuyện gì, đợi lát nữa hãy nói." Lục Cẩm Niên hoàn toàn không có tâm tư lo chuyện công việc lúc này, bây giờ trong lòng anh là cô gái kia, tại sao lại cúp điện thoại của anh?

"Lục tổng, tôi muốn nói về..." Trợ lý bắt đầu muốn khóc trong lòng, có thể nghe anh ta nói hết không, anh ta muốn nói chuyện của cô Kiều.

"Muốn tôi lặp lại lời vừa rồi sao?" Lục Cẩm Niên nhập mật khẩu, cũng không liếc mắt nhìn trợ lý, nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Chương 711: Scandal

Trợ lý ngậm miệng lại thật chặt.

Anh có ý tốt, Lục tổng, anh không muốn nghe, còn nói tôi không được! Dù sao cuối cùng người chịu khổ là anh, không phải là tôi.

Nhưng dù trợ lý nghĩ như vậy, vẻ mặt vẫn có chút ngượng ngùng.

Rõ ràng là ý tốt, lại không cảm kích!

Nhưng Lục Cẩm Niên đứng bên cạnh trợ lý, lại mở ra nhóm bạn bè, tìm tin nhắn Triệu Manh gửi, tiếp theo là lời mọi người tán thưởng!

Ừ... Trong lòng rốt cuộc cũng yên bình.

-

Con gái, ít nhiều gì đối mặt người mình thích người thích mình, sẽ có một chút xiu tùy hứng.

Theo lời của Triệu Manh mà nói, chính là con gái lệ thuộc vào người đó, cũng như người đó dung túng cho người con gái họ yêu.

Kiều An Hào liên tục cúp bảy tám cuộc điện thoại của Lục Cẩm Niên, trong lòng vì những chuyện kia tích cốp từng chút từng chút một đã biến mất, cô vốn muốn Lục Cẩm Niên gọi điện thoại, cô liền nhận nghe.

Kết quả ai ngờ, điện thoại di động lại yên lặng, Lục Cẩm Niên không

hề gọi nữa.

Kiều An Hào lại bắt đầu có bất an, mặc dù cô cảm giác mình cúp điện thoại của Lục Cẩm Niên là có lý, nhưng bây giờ không nhận được mà suy nghĩ, có phải mình hơi quá đáng, cúp quá nhiều lần?

Triệu Manh từ lúc học chung cao trung với cô ở cùng 1 chỗ, hết sức hiểu rõ nhất cử nhất động của cô, trong miệng nhai một con ốc, nhìn Kiều

An Hào, dùng một loại vẻ mặt đáng đời nói: "Đáng đời, để cho anh ta không nghe điện thoại, để cho cậu chịu, lần này coi như tìm đường chết..."

Triệu Manh nói tới chỗ này, tầm mắt chợt liền nhắm ngay một chỗ, gây ngấn cả người.

Kiều An Hào cau mày, "Sao vậy?"

Kiều An Hào thấy Triệu Manh vẫn không có phản ứng, còn đang nhìn chăm chăm chỗ kia, vì vậy liền theo tầm mắt của cô xoay đầu.

Triệu Manh nhìn cửa, không có gì khác thường...

Kiều An Hào vừa định quay đầu nói một câu Triệu Manh sao vậy? Kết quả là thấy Lục Cẩm Niên một thân âu phục màu xanh, phong trần mệt mỏi bước vào nhà hàng sushi Nhật.

Lần này Kiều An Hào muốn mắng Triệu Manh ngược thì ngược lại cô hoàn toàn ngấn người..

Lục Cẩm Niên không phải là ở Mĩ sao? Anh nói ba giờ chiều có một hội nghị quan trọng, còn bảo hôm nay phải ký hợp đồng linh tinh gì...

Sao bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô?

Kiều An Hào mở to hai mắt, lại mở trừng hai mắt.

Cô nhìn thấy Lục Cảnh Niên và phục vụ giống như lễ phép hỏi thăm cái gì, sau đó, cùng trợ lý sau lưng phát hiện ra cô và Triệu Manh, nhìn Lục Cảnh Niên nhắc nhở một tiếng, khiến Lục Cảnh Niên không nhìn thấy cô trước hung hăng nhìn chằm chằm, dọa cho trợ lý sợ lui về sau một bước.

Kiều An Hào giơ tay lên, dụi dụi con mắt, thật sự là Lục Cảnh Niên... Anh đã trở về từ Mỹ?

Nói cách khác, ngày hôm qua anh cúp điện thoại, rồi không ngừng trở về?

Một loại cảm xúc khó nói hết, cứ như vậy chạm vào nội tâm mềm mại của Kiều An Hào, trong nháy mắt, cảm thấy trong thời gian này, bởi vì anh cúp điện thoại, bởi vì anh không liên lạc, bởi vì trên web mạng, bởi vì Lâm Thi Ý giấu cợt... Mà bao nhiêu buồn bực kia, toàn bộ cũng tan thành mây khói, thay vào đó là một loại thỏa mãn và hạnh phúc không ngôn ngữ nào có thể hình dung.

Thật ra thì Triệu Manh hoàn toàn nhìn thấy không phải là Lục Cảnh Niên, mà là một người đội mũ lưỡi trai, không ngừng chụp ảnh cô và người đàn ông của Kiều An Hào.

Lúc ban đầu cô cho là mình nhìn hoa mắt.

Chương 712: Scandal

Cho nên cố ý nhìn, kết quả người kia rất nhanh liền trốn đi, vì vậy tầm mắt cô nhìn cửa, giả bộ ngăn người, ngược lại khước mắt sáng lên vẫn chú ý người chụp ảnh đó, qua tầm 5 phút, rốt cuộc bị cô bắt được!

Kiều An Hào sáng nay bị scandal bùng nổ, hiện tại đã có người chụp, nếu lại bị người ta chụp tiếp hình ảnh bất lợi, sợ sẽ có liên tiếp những ảnh hưởng xấu.

Triệu Manh nhất thời thu tầm mắt, đang chuẩn bị nhắc nhở Kiều An Hào một câu, kết quả ai ngờ Kiều An Hào ngồi ở trước mặt mình, bất chợt cọ đứng lên, xoay người, nhìn phía trước, vẻ mặt cùng ánh mắt, thoát nhìn có chút kinh ngạc lại có chút then thừng.

"Kiều An Hào, anh nổi điên làm gì..." Triệu Manh nói mới vừa nói phân nửa, Lục Cẩm Niên liền nháy vào tầm mắt cô, đứng ở trước mặt Kiều An Hào, không để ý chung quanh nhiều người đang cầm điện thoại di động chụp hình, hơi cúi đầu, nhẹ nhàng mà lại trong trẻo lạnh lùng kêu một câu: "Kiều Kiều. "

Tầm mắt Lục Cẩm Niên nhìn cô, có chút nóng bỏng, làm cho người ta có cảm giác nếu xung quanh không có nhiều người như thế, thật sự anh rất muốn kéo cô vào trong ngực, ôm chặt.

"Lục ảnh đế?" Triệu Manh không nhịn được bật thốt lên, sau đó ý thức được chung quanh nhiều người nhìn như vậy, vì vậy vội vàng ngậm

miệng, nhìn về trợ lý sát sau lưng Lục Căn Niên, dùng ánh mắt hỏi rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Trợ lý hiểu ý của Triệu Manh, nhún vai một cái, bày tỏ không biết.

Thời gian tầm một phút, Triệu Manh vội vàng chỉ một chỗ ngồi, ý bảo trợ lý ngồi, sau đó nói với Kiều An Hào đang nhìn chăm chăm Lục Căn Niên, lên tiếng nhắc nhở: "Kiều Kiều, Lục tổng ngàn dặm xa xôi từ Mĩ chạy về, chắc chắn còn chưa có ăn cơm."

Lúc này Kiều An Hào mới tỉnh táo, ý thức được mình nhìn chăm chăm Lục Căn Niên ngây người lâu như vậy, sắc mặt ửng đỏ hướng về 1 chỗ ngồi, nhường cho Lục Căn Niên.

Kiều An Hào và Triệu Manh gọi một bàn ăn, cũng chưa động, nhưng mà Triệu Manh vẫn gọi phục vụ cầm thực đơn, đưa cho Lục Căn Niên và trợ lý, nhân tiện cũng cho phục vụ đem thêm hai phần chén đĩa.

Trợ lý đã đã ăn cơm trưa, chẳng qua là gọi một chai rượu, Lục Căn Niên đơn giản lật thực đơn, cũng gọi 1 phần sushi.

Phục vụ cầm thực đơn vừa rời đi, Triệu Manh liền mở miệng nói một câu: "Lục ảnh đế, lúc nãy Kiều Kiều rất không vui..."

Kiều An Hào biết Triệu Manh tiếp theo muốn nói Lâm Thi Ý chậm chọc chuyện chuyện này, nhất thời nhanh chóng giơ chân lên, phía dưới bàn đá Triệu Manh một cái, âm thầm trợn mắt nhìn cô.

Triệu Manh lập tức nuốt lời còn lại trở lại trong bụng.

Nhưng mà Lục Căn Niên vẫn bắt được ý chính, không vui?

Anh nhíu mày, quay đầu nhìn về Kiều An Hào: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Dù đáy lòng có ủy khuất lớn thế nào, cũng bởi vì anh vút bỏ công việc, không ngừng về nước tìm cô mà biến mất.

Trong 4 giờ ngắn ngủi, bên ba như vậy, dường như cũng không có thời gian nghỉ ngơi, nhất định rất mệt mỏi, Kiều An Hào thật sự không muốn anh trở về, liền lập tức biết những thứ trên mạng, và sự chế nhạo của Lâm Thi Ý, khiến Lục Cận Niên thêm phiền não.

Chương 713: Vợ chồng Lục Kiều (1)

Kiều An Hảo sợ Triệu Manh và trợ lý nói những chuyện lộn xộn kia , lập tức giành trước nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai Lục Cẩm Niên, giọng nói

mềm nhũn mở miệng nói: "Không có, chỉ là tối hôm qua, anh cúp điện thoại em 2 lần, có chút không vui. "

Thật ra thì rõ ràng là nói lời nói thật, giọng nói còn mang theo chút oán giận, nhưng không biết tại sao, từ trong miệng Kiều An Hảo truyền vào đáy lòng Lục Cẩm Niên, giống như đang làm nũng.

Lục Cẩm Niên hơi có chút kinh ngạc, một lát sau, mới đột nhiên ý thức được dường như có chuyện này.

Thì ra là hôm nay anh gọi điện thoại, cô vẫn cắt đứt, là bởi vì chuyện kia.

Lục Cẩm Niên nghiêng đầu, nhìn gương mặt Kiều An Hảo gần ngay trước mắt, đường cong mềm mại, da thịt tỉ mỉ hoàn toàn không thấy được bất kỳ lỗ chân lông, tối hôm qua trong điện thoại lời cô nói với anh, ở bên tai một câu một câu lại chậm rãi vang lên, trong lòng xúc động, Lục Cẩm Niên có chút nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng nói: "Kiều Kiều, anh rất vui. "

"Em nói với anh những lời đó, anh rất vui."

Trong phong ăn này, cũng không có bao sương, tiếng động xung

quanh ồn ào, nhưng mà lúc Lục Cẩm Niên mở miệng nói ra mấy chữ này dường như cả thế giới cũng trở nên yên tĩnh lại.

Kiều An Hào cảm giác được đáy lòng giống như bị cảm giác giác ấm áp quấn lấy, trong lòng khẽ phập phồng, khiến cô cảm thấy không thật: "Bởi vì rất vui, cho nên cả đêm từ Mỹ bay về sao?"

"Ừ." Lục Cẩm Niên không có chút nào che giấu đáp một tiếng: "Vốn muốn làm em bất ngờ, kết quả về đến nhà, phát hiện chẳng những không ở nhà, cả căn nhà cũng trở nên bừa bộn không thể đứng."

Kiều An Hào nghe đến đó, "À" một tiếng, sau đó nhớ tới bị làm bẽ bộn, gương mặt lập tức trở nên đỏ bừng.

Cô vốn suy nghĩ trước thứ sáu Lục Cẩm Niên về, quản gia dọn dẹp trở về như cũ là được, ai biết anh bất chợt quay về...

Vậy nói như thế, anh biết cô đến phòng sách của anh?

Kiều An Hào lại hô nhỏ một tiếng, nghiêng đầu, nhìn Lục Cẩm Niên ánh mắt có chút tránh né: "Vậy... Vậy anh cũng biết em lén lấy đồ của anh?"

"Tối hôm qua đã biết." Lục Cẩm Niên nhìn đáy mắt Kiều An Hào, sáng đến mức khiến người ta cảm thấy lờ mờ.

"Ờ?" Tối hôm qua làm sao biết? Cô lại không nói cho anh biết, anh ở Mỹ mà...

Lục Cẩm Niên gật đầu với trợ lý đối diện: "Tối hôm qua cậu ta gọi cho anh."

Vốn dĩ chuyện bữa tiệc từ thiện tối qua, cũng truyền ra bên ngoài

giới quý tộc.

"À." Kiều An Hào thật thấp giọng đáp một tiếng.

Lục Cẩm Niên không nhịn được giơ tay lên, sờ sờ đầu Kiều An Hào, khiến tai Kiều An Hào đỏ lên, anh thấp giọng cười khẽ một tiếng: "Kiều Kiều, cảm ơn em."

Ngón tay Kiều An Hào không nhịn được nắm chặt đĩa trên bàn, một lát sau, mới nhẹ nhàng nói: "Không cần cảm ơn, ai bảo bà ta ăn hiếp anh..."

Nói giỡn, làm sao Hàn Như Sơ có thể bắt nạt anh?

Mặc dù Lục Cẩm Niên cảm thấy lời của Kiều An Hào khiến mình bị tổn thương tự ái, nhưng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ: "Kiều Kiều, em đang bao che sao?"

Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên nhắc như vậy, mới chợt ý thức được mình nói ra lời đó, mặt càng đỏ hơn, ánh mắt chung quanh dao động, thoát

nhìn có chút phẫn khích và lo lắng sợ nói chưa hết câu: "Không phải, em nói là ai bảo bà ta bắt nạt anh và con của chúng ta..."

Chương 714: Vợ chồng Lục Kiều (2)

Lục Cẩm Niên nhìn ánh mắt Kiều An Hào tránh né và lời nói không thật lòng của cô, cười khế một tiếng, cầm một sợi tóc của cô quấn vòng quanh ngón tay: "Bao che con, chính là bao che anh..."

Kiều An Hào không giải thích, chẳng qua là nâng mí mắt, nhìn Lục Cẩm Niên, mím môi cười.

"Khụ khụ." Trợ lý bất chợt ho khan.

Triệu Manh cũng hắng giọng một cái: "Không ngờ hai người này vừa gặp nhau đã dính lấy nhau, ân ân ái ái trước mặt để bọn tôi xem, thật sự có được không?"

Trợ lý phụ họa: "Đúng, Triệu Manh chí lý, chẳng lẽ hai người chưa từng nghe qua một câu nói, cái gì mà càng ân ái càng mau chán..."

Trợ lý nói tới chỗ này, vội vàng dừng lại, sau đó liền nhận được ánh mắt lạnh buốt của Lục Cẩm Niên, anh lập tức cúi đầu, giả bộ như chưa nói gì, bưng ly rượu uống 1 hớp, sau đó rót cho Lục Cẩm Niên một ly, đưa tới, cười hết sức lấy lòng nói: "Lục tổng, rượu ở nhà hàng này ngon thật. "

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt một hồi, rốt cuộc vươn tay nhận lấy.

Lúc này trợ lý mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua là khẩu khí kia vẫn chưa dừng lại, Lục Cẩm Niên bất chợt nâng lên mí mắt lại quét mắt nhìn anh một cái: "Cái gì gọi là càng ân ái càng mau chán?"

Trợ lý liền vội vàng lắc đầu.

"Tôi và Kiều Kiều, vốn rất tình cảm, anh thấy có chán sao?"

Trợ lý lắc đầu mạnh hơn.

-

Cơm nước xong, Lục Cẩm Niên trả tiền.

Lục Cẩm Niên có chút mệt mỏi vốn định mang theo Kiều An Hào về nhà ngủ, kết quả Triệu Manh cười híp mắt giành mở miệng trước: "Lục ảnh đế, tôi và Kiều Kiều hôm nay tới đây trước để ăn cơm, đi dạo phố, Kiều Kiều nhìn trúng rất nhiều đồ, nói cơm nước xong muốn đi mua."

Kiều An Hào chợt liền ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Triệu Manh.

Lúc nào thì bọn họ nói đi dạo phố? Rõ ràng bọn họ hẹn xong buổi chiều đi dạo phố! Còn nữa... Lúc nào thì nhìn trúng rất nhiều đồ chứ?

Lục Cẩm Niên nghe lời Triệu Manh, cũng không hỏi thật giả, trực tiếp đứng lên, lấy áo khoác treo trên ghế, nhìn về phía Kiều An Hào, nói: "Vậy đi thôi."

"Em..." Kiều An Hào theo bản năng mở miệng muốn phủ nhận.

Triệu Manh lại vui vẻ từ chỗ ngồi từ đứng lên, cũng kéo cô: "Kiều Kiều, cậu muốn mua túi trước hay mua quần áo? Hay trang sức đeo

tay?"

"Tớ..."

Mặc dù Triệu Manh đang hỏi Kiều An Hào, nhưng rõ ràng cũng không có ý cho Kiều An Hào nói chuyện: "Tớ thấy cậu rất thích cái túi Chanel mới không buông tay, vậy chúng ta đến cửa hàng Chanel đi."

Nói xong, Triệu Manh liền nhìn về Lục Cảnh Yên: "Lục ảnh đế, có thể không?"

Lục Cảnh Yên gật đầu, không có ý kiến.

Kiều An Hào vừa muốn mở miệng, Triệu Manh liền tiến tới bên tai của cô, tốc độ thật nhanh dùng giọng nói chỉ 2 người nghe được nói: "Kiều Kiều, tớ cho cậu biết, cậu bị ký giả chụp hình lúc ăn cơm, bây giờ Lục ảnh đế đã tới, ký giả đó nhất định sẽ chụp, không phải trên mạng đang mắng cậu sao? Lâm Thi Ý không phải là rất đặc ý sao? Bây giờ cậu để Lục ảnh đế đi cùng dạo phố, mua đồ thỏa thích, khiến ký giả tung tin tức giả kia đọc xong cũng tức chết!"

"Còn nữa, Kiều Kiều, tớ giúp cậu hạ giận, cậu đừng chửi lâm trận bỏ chạy, theo tớ, hãy nói, Lục ảnh đế là chồng cậu, tại sao chúng ta lại để nhiều người vô duyên vô cớ mắng như vậy."

Chương 715: Vợ chồng Lục Kiều

Thật ra Triệu Manh nói rất đúng, vì sao cô lại bị nhiều người trên mạng mắng như vậy, cô lại không nỡ nằn gì bọn họ.

Mà những lời Lâm Thi Ý nói thật sự khó nghe... Nếu có thể, cô thật sự muốn hung hăng phản kích lại cô ta.

Kiều An Hào nghe đến Triệu manh nói chi tới bến, không phải cô không có cảm giác gì, cô không phải thánh nhân, cô cũng giống như muôn vàn những người phụ nữ khác, có một lòng hư vinh nho nhỏ, cũng sẽ bởi vì người khác chỉ trích mình mà trong lòng thấy mất mát.

“Kiều Kiều, cậu đừng nói với mình, cậu phải làm nữ thần.” Trong giọng nói của Triệu Manh kéo ra một chút đau thương.

Ai muốn làm nữ thần chứ.

Kiều An Hào như có như không trừng mắt nhìn Triệu Manh một cái, tuy lần trước quay Nhất kiến chung tình hô Lục Cẩm Niên đến, tâm tình có chút không yên bất an, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Mình biết rõ.”

Triệu Manh liền cười lên, nhìn Kiều An Hào chớp chớp mắt, có chút kích động nói: “Đêm nay, giới giải trí sẽ bùng nổ tin tức rồi.”

-

Tuy Kiều An Hào đồng ý với đề nghị của Triệu Manh, nhưng lúc thật

sự bước vào cửa hàng, chọn lựa mấy thứ, vẫn thấy có chút xấu hổ.

Cũng không phải cô già mồm cãi láo, mà là mỗi một người phụ nữ, nếu thật sự yêu một người đàn ông, cũng không muốn để cho anh dùng tiền bạc để gây dựng ấn tượng cho mình.

Cho nên trong thâm tâm cô thầm tính toán, Lục Cảnh Niên rất kiên nhẫn đi cùng đằng sau, chọn được một lúc, cuối cùng chỉ vào một chiếc túi xách.

Triệu Manh nhìn tên phóng viên trốn ở một nơi nào đó vồ vồ một cái, lại nhìn dáng vẻ mắc cỡ ngại ngùng của Kiều An Hào, đáy lòng dâng lên một loại ưu thương.

Sau cùng, trong lòng Triệu Manh âm thầm đi như vậy, lại đột nhiên chỉ vào một chiếc túi đắt nhất: “Kiều Kiều, lúc trước không phải cậu nói là thích cái kia sao?”

Vốn dĩ Lục Cảnh Niên đang lấy ví ra chuẩn bị tính tiền, nghe được những lời này của Triệu Manh, lại cất ví lại, làm một động tác tay với người bán hàng, sau đó hơi cúi đầu, nhìn hôm nay cô đi giày đế bằng, mới đến bên cạnh Kiều An Hào nói một câu: “Thích cái đó à?”

Kiều An Hào cũng không nói gì, cũng không lắc đầu.

Nhưng là Lục Cảnh Niên dường như cũng không để ý đến ý kiến của cô, chỉ đưa ánh mắt cho trợ lý, sau đó trợ lý lập tức sáng tỏ nói với người bán hàng: “Làm phiền cô đem chiếc túi kia tính cùng.”

“Còn cái nào nữa không?”

Lần này Lục Cảnh Niên không vội tính tiền, lại hỏi.

Triệu Manh liền cướp lời: “Có, cái kia, cái kia, còn có cái kia...”

Đừng nói là túi đẹp, dường như chỉ cần vừa mắt, Triệu Manh liền chỉ tay vào, tốc độ cực kỳ nhanh, khiến từ đầu đến cuối Kiều An Hào không nói nên lời: “Còn có cái kia... đúng rồi, cái đó Kiều Kiều cũng thích...”

Triệu Manh nói xong, mới phát hiện mình chùi chiếc túi kia, nhưng là hôm nay Kiều An Hào lại mang theo chính chiếc túi đó ra ngoài, ngay lúc Lục Cẩm Niên nhìn thấy, sau đó còn mặt không đỏ tim không đập giải thích một câu: “A... Cái túi kia Kiều Kiều rất thích, chiếc đang cầm có chút cũ rồi, cô ấy muốn đổi cái mới.”

Lục Cẩm Niên cực kỳ bình tĩnh “Ừm” một tiếng, nhìn thoáng qua trợ lý, trợ lý liền mở miệng nói: “Làm phiền cô mang hết những thứ mà cô gái này vừa chỉ vào tính cùng, toàn bộ.”

Lục Cẩm Niên đi ra tính tiền, trợ lý ở nơi đó cùng người bán hàng kiểm hàng.

Chương 716: Vợ chồng Lục Kiều (4)

Kiều An Hảo nhìn Triệu Manh, thấp giọng nói: “Triệu Manh, cậu điên rồi à? Trong cửa hàng này có những gì cậu đều vét hết rồi.”

“Kiều Kiều, các cậu đều đã nhìn thấy nhau lúc cởi hết quần áo rồi, già mồm cãi láo gì nữa?” Triệu Manh liếc nhìn cô: “Lại nói, cũng không dùng tiền của cậu, cậu đau lòng cái quý gì?”

“Sao không là tiền của mình.” Bọn họ đều đã kết hôn với nhau, tiền của Lục Cẩm Niên cũng là tiền của cô đó.

“Được rồi, cho dù là tiền của cậu, nhưng là tiền của cậu rất nhiều, cho dù là liều mạng tiêu tiền, cũng không bay hết được.” Triệu Manh nói đến đây, ra một ánh mắt với Kiều An Hảo, sau đó Kiều An Hảo liền nghe thấy tiếng của Lục Cẩm Niên truyền đến: “Em đang nói chuyện gì thế?”

Kiều An Hảo còn chưa nói, Triệu Manh liền cười hì hì mở miệng nói: “Lục Ảnh đế, vợ của anh đang lo lắng mình có thể phá sản.”

Theo lời nói của Triệu Manh, cô còn cảm giác được thất lưng của mình bị Kiều An Hảo dùng lực nhéo một cái.

Vợ của anh... Ba chữ kia nghe thật sự êm tai rồi... Hình như có một làn gió xuân nhẹ nhàng phất qua gương mặt anh tuấn vô cùng của anh, khiến anh không nhịn được vươn tay, mang theo sự cung chiều, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của Kiều An Hảo, sau đó đưa ví tiền của mình cho cô: “Không sao, có thể cầm lấy tiền đi mua tiếp.”

Cũng không phải anh rộng lượng, không cần tiền bạc.

Mà là lúc cả người anh trên dưới chỉ có hai trăm đồng, còn không thèm chớp mắt bỏ hết ra đưa toàn bộ cho cô, huống chi là hiện tại?

Cho dù thời gian xoay chuyển thế nào, cho dù hiện tại anh giàu có bao nhiêu, cho dù anh và cô đã trải qua những gì, đã thay đổi thế nào, trong lòng anh, vẫn luôn dành cho cô một tình yêu trọn vẹn như lúc anh vẫn còn thiếu niên.

Anh rất nghèo, nhưng anh lại nguyện ý đem tất cả tiền của mình cho cô.

Tuy đây là chủ ý của Triệu Manh, nhưng Lục Cẩm Niên vốn không hề biết chuyện gì đã xảy ra, anh cũng không có bất kỳ phiến hà gì, chỉ đơn thuần nghĩ là cô thích gì đó, thì sẽ mua toàn bộ cho cô.

Thậm chí còn nguyện ý đưa ví tiền cho cô.

Không nhớ rõ tới cũng là khi nào thì, ở trên mạng từng nhìn qua có một người nói, một người đàn ông có bao nhiêu tiền không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là người đàn ông này có chịu đưa hết tiền bạc của mình cho bạn hay không.

Lúc ấy có rất nhiều người thấy câu nói đó chính là kinh điển, khi đó còn trẻ, không thể chân chính hiểu được hàm nghĩa của câu nói này, càng về sau khi trưởng thành, biết được tầm quan trọng của củi gạo dầu muối tương dấm chua trà ngọt, biết được bốn ba trong thành thị mệt mỏi cỡ nào, biết cho dù là mình không thích tiền bạc nhưng tiền bạc vẫn không thể thiếu được, khi đó mới hiểu được, có rất nhiều lúc, tiền bạc không thể đại biểu cho yêu thương, nhưng lại có thể biểu đạt sự yêu thương.

Kiều An Hào nắm lấy ví tiền của anh, ngửa đầu, bình tĩnh nhìn anh.

Chắc là mấy ngày rồi anh đều chưa được nghỉ ngơi tử tế, khuôn mặt xem ra vẫn anh tuấn như cũ, nhưng rõ ràng trên trán còn mang theo sự mệt mỏi, phía dưới vành mắt còn có quầng thâm.

Áo sơ mi bên trong, không biết cà vạt đã bị kéo ra khi nào, hai cúc áo trên cùng cũng bị cởi ra, Kiều An Hào có thể nhìn thấy cổ áo của anh có chút nhăn nhúm, trên cổ áo trắng, có một vết bẩn rất nhỏ, có thể là anh đã mặc lâu rồi vẫn chưa thay.

Là vì ngày hôm qua anh vội vàng từ nước Mỹ trở về, đến nhà, cũng chưa kịp tắm, đã bỏ đến đây tìm cô sao?

Anh rõ ràng đã mệt chết rồi, còn gượng gạo chống đỡ, đi dạo phố cùng cô.

Chương 717: Vợ chồng Lục Kiều (5)

Đúng là cô? Chẳng những không thông cảm cho anh, còn muốn vì những bình luận không liên quan trên mạng mà mắng anh, cho dù Lâm Thi Ý có được bạn trai ưu đãi thế nào thì cũng liên quan gì đến anh chứ.

Trong lòng Kiều An Hào đột nhiên hiện lên sự áy náy không nói nên lời, cô cảm thấy được ví tiền của anh đặt trong lòng bàn tay của mình nặng trĩu, khiến cô cảm giác mình đang bị anh làm hư.

Kiều An Hào không nhịn được buông xuống mi mắt.

Dưới sự giúp đỡ của người bán hàng, trợ lý xách túi lớn túi nhỏ đi đến: ‘Lục tổng, tất cả đã xong, không còn vấn đề gì nữa.’

Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, vươn tay kéo cánh tay của Kiều An Hào: “Đi thôi, không phải muốn đi xem quần áo sao?”

Trong lòng cô càng khó chịu, cô đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Lục Cẩm Niên nhíu mày, quay đầu nhìn cô, có chút khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Kiều An Hào cắn môi dưới, không nói gì, ngược lại nhìn về phía Triệu Manh nói một câu: “Thực xin lỗi.”

Trong mắt Lục Cẩm Niên thoáng qua sự khó hiểu.

Kiều An Hào không dám nhìn Lục Cận Niên mà quay đầu nói với người bán hàng: “Những thứ này có thể trả lại toàn bộ được không?”

“A? Cô Kiều, cô không thích hả?” trợ lý là người đầu tiên lên tiếng.

Lục Cận Niên nhú mày càng thêm lợi hại, nhìn chăm chăm Kiều An Hào không nói gì.

Kiều An Hào liếc mắt nhìn đồng túi đã đóng gói, sau đó chỉ vào chiếc đầu tiên mình lựa chọn nói: “Trừ cái này, những cái khác đều trả lại, tôi không lấy nữa.”

Dừng một lát, Kiều An Hào lại nói: “Có thể trả lại không?”

Người bán hàng mỉm cười nói: “Có thể, cô gái, hiện tại tôi đi xử lý giúp cô.”

“Chờ chút.” Lục Cận Niên yên lặng một lúc lâu như vậy, đột nhiên lên tiếng ngăn cản, sau đó ý bảo Triệu Manh và trợ lý chờ ở đây một chút, rồi kéo tay Kiều An Hào đi ra khỏi cửa hàng, sau đó đến một lối đi trong hành lang cách đó không xa, không có ai cả mới dừng lại, xoay người, nhìn không rời mắt khỏi cô, mở miệng nói: “Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Kiều An Hào mấp máy môi, buông mí mắt xuống, né tránh ánh nhìn của anh, không nói gì.

Lục Cận Niên giam cô vào trong lồng ngực, vươn tay nâng cằm của cô lên, hơi cúi người, ánh mắt đen láy thâm thúy, nhìn chăm chăm cô: “Kiều Kiều, anh biết em có chuyện gì đó gạt anh.”

Kiều An Hào cũng biết, lúc mình mở miệng nói không cần những chiếc túi xách đó, khẳng định là anh đã cảm thấy có vấn đề rồi.

Cô cũng biết, những tin đồn náo nhiệt trên mạng đó, hôm nay anh mới về nước, đến bây giờ vẫn còn đi với cô, còn chưa chú ý đến chúng, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ biết.

Cô vốn định để sau khi anh nghỉ ngơi thật tốt, mới nổi giận với anh, nhưng là hiện tại bị Triệu Manh chi tiêu như thế, mình còn hòa theo, không có cách nào để cho sự tình lắng xuống, vì thế liền thành thật mở miệng nói: “Buổi sáng hôm nay em tỉnh dậy, chuyện náo loạn của em đã trở thành đề tài rồi.”

Lục Cận Niên sửng sốt một phen, liền lấy điện thoại di động trong túi quần ra, vào Sina, vừa thấy được mấy chữ “Kiều An Hào, ngôi sao ăn vạ”.

Anh nhanh chóng nhấp vào xem nội dung, thấy bên trong đăng lên hai đoạn video, cùng với những bình luận bên dưới, lông mày liền gắt gao cau lại.

“Thật ra, phía trên cũng không có gì, diễn viên đều khó tránh khỏi gièm pha.” Kiều An Hào giữ cho giọng nói của mình có vẻ thoải mái.

Chương 718: Vợ chồng Lục Kiều (6)

“Thật ra, phía trên cũng không có gì, diễn viên đều khó tránh khỏi gièm pha.” Kiều An Hào giữ cho giọng nói của mình có vẻ thoải mái.

Sau đó cũng đem những lời nói của Lâm Thi Ý thuật lại một lần cho anh nghe.

Theo miêu tả của cô, vốn dĩ Lục Cẩm Niên đang vô cùng khó chịu khi những bài báo đó, đến sau cùng, lại càng có thể dọa người.

Tuy Kiều An Hào biết, Lục Cẩm Niên không phải là giận mình, nhưng vẫn không có can đảm nhìn thẳng vào anh, chỉ nhỏ giọng nói: ‘Là Lâm Thi Ý nói những lời này hơi khó nghe... Cái gì không đáng giá tiền... sau đó còn bày ra mấy chuyện của bạn trai...’

Cứ việc Kiều An Hào nói với Lục Cẩm Niên như vậy, tới cùng là phụ nữ, vẫn nói: “Nói tóm lại, là vì thế nên trong lòng em có chút không thoải mái.”

“Lúc ăn cơm, Triệu Manh mới nói là có phóng viên đang chụp em, sau đó mới nghĩ ra là đi dạo phố, để bọn họ chụp được hình ảnh chúng ta đang mua sắm...”

Kiều An Hào nói đến đây, nhưng về sau thì Lục Cẩm Niên đều đã hiểu.

Khó trách vừa rời ở trong cửa hàng, lúc chọn túi, cô đều không nói gì, chỉ có Triệu Manh lú lú đưa ra ý kiến, còn tưởng hai người đã

thương lượng với nhau rồi?

Kiều An Hào thao thao bất tuyệt nói nhiều như thế, cũng đã nói rõ ràng sự thật, lúc này mới ngẩng đầu, mở miệng nói xin lỗi: “Lục Cẩm Niên, thật xin lỗi, em không nên mang theo mục đích đó để bắt anh đi dạo phố cùng em.”

“Còn có, trên mạng có mấy lời mắng chửi đó, qua vài ngày sẽ có người hiểu ra, cũng không có người nào chả có chuyện gì suốt ngày bàn tán mấy chuyện hư hỏng, đến như Lâm Thi Ý, theo cô ta, em cũng không muốn so đo quá nhiều, hưởng chi, mua nhiều túi xách như vậy về nhà cũng không dùng đến, có cái cũng không phải em rất thích, mà còn tốn tiền, chúng ta cũng không nên lãng phí như vậy.”

“Anh từ Mỹ bay về, còn ra ngoài như vậy, cũng chưa được nghỉ ngơi, chắc chắn là rất mệt mỏi, chúng ta về nhà, được không?”

Kiều An Hào nói đến đây, hơi nâng mí mắt lên, còn chưa nhìn được mặt anh, đột nhiên người đàn ông liền thấp đầu xuống, sau đó, cánh môi của anh trấn áp khuôn miệng của cô.

Đi lại lâu như vậy, đúng là mệt chết được, nhưng là giờ khắc này, nghe cô nói một lúc lâu như vậy, mệt mỏi đã tan thành mây khói, thậm chí còn cảm thấy mình mệt thêm bao nhiêu cũng được.

Trước khi về nước, trong đầu luôn nghĩ muốn hôn cô như thế này, sau khi về nước, lúc thấy cô, Triệu Manh và trợ lý lại đang ở đây, anh chỉ có thể nhịn.

Nhìn đến bây giờ, biết rõ là đang ở nơi công cộng, biết rõ là cô vừa nói có phóng viên chụp trộm, nhưng đều không sao hết... dù sao chuyện xấu cũng đã đăng lên, anh cũng không ngại làm to thêm một chút, hưởng chi... người phụ nữ anh yêu, người phụ nữ anh liêu

mạng cũng muốn được nâng niu che chở cô trong lòng bàn tay, đâu nào có thể cho phép những người khác tùy tiện nhục mạ, chỉ trích?

Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên hôn đến mềm nhũn, cô nghĩ đến phóng viên vẫn còn ở đây, liền mở mắt ra, nhìn thấy thật sự ở nơi gần đó đang có người chụp ảnh, vì thế vội vàng né tránh môi của Lục Cẩm Niên, thở hổn hển nói: “Có người chụp ảnh kìa...”

Lời của cô còn chưa nói hết, bên tai liền vang lên âm thanh ái muội của cô: “Mặc kệ bọn họ, cứ chụp thoải mái.”

Chương 719: Vợ chồng Lục Kiều (7)

Bây giờ so với lúc nãy, hôn càng sâu hơn, nóng bỏng vô cùng.

Hô hấp của Kiều An Hào cũng với răng môi lẫn trong đó, đều bị sự mát lạnh của Lục Cẩm Niên xâm chiếm hết.

Trong đầu của cô ong ong cộng hưởng, có một cảm giác kích thích không nói nên lời, đầu lưỡi nóng bỏng của anh cấp tốc càn phá trong miệng cô, như chạm vào tận nơi mềm mại nhất trong trái tim cô.

Hôn đến sau cùng, cả người Kiều An Hào đều đã quên phóng viên đang đứng ở gần đó, chỉ đáp lại nụ hôn của anh theo bản năng.

Cô chủ động, như là kích thích đến anh, cả người anh đều dán vào thân thể của cô, giống như dùng hết toàn lực bao bọc lấy cô, khiến tất cả sức lực của cô như bị rút hết, khiến cô ngày càng trở nên hồ đồ.

Nụ hôn giằng co rất lâu, rất lâu...

Lúc Kiều An Hào cho rằng chính mình sắp hít thở không thông, rốt cục môi của anh cũng chậm rãi rời đi, cô lại vẫn ngây ngốc như cũ nhắm mắt lại, trái tim đập vô cùng mạnh mẽ, ngay cả hô hấp cũng như dừng lại.

Lục Cẩm Niên cúi đầu xuống, ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm cô, giống như một giây sau đều muốn nuốt sống cô vào bụng, hô hấp của anh cũng có chút bất ổn, chậm rãi vươn tay, sờ sờ mấy sợi tóc

loạn lạc bởi vì hôn môi của cô, ghé vào bên tai cô, thấp giọng nói: “Vốn dĩ vừa nhìn thấy em, đã muốn hôn em như thế rồi.”

Thật là mờ ám rõ ràng, lại bị anh nói ra bằng giọng nói trong trẻo lạnh lùng như thế, mang theo sự mê hoặc khó cưỡng lại, lông mi của Kiều An Hào run rẩy, sau đó mới ý thức được mình bị hôn đến có chút khó chịu, vội vàng hít sâu vào một hơi, mở to mắt, liền thấy ánh mắt thâm thúy của anh, theo bản năng lại né tránh, muốn nhìn anh mà cũng không dám nhìn.

Bởi vì thân thể hai người tiếp xúc quá chặt chẽ, Kiều An Hào có thể rõ ràng cảm nhận được bên dưới người anh đang có biến hóa, khuôn mặt cô nóng bỏng đỏ bừng, sau khi hôn xong càng đỏ như có thể nhỏ ra máu, sau cùng liền chôn đầu vào trong lồng ngực của anh, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Đáng ghét a.”

Một tiếng “a” sau cùng, chính cô cũng không chú ý mà kéo dài ra, cực kỳ giống như đang hờn dỗi, Lục Cẩm Niên nghe xong hừ một tiếng, cảm nhận được hai gò má nóng bỏng của cô, càng ôm chặt cô hơn nữa.

Qua một lúc thật lâu, Lục Cẩm Niên mới thở ra một hơi dài, lấy Kiều An Hào ở trong lồng ngực ra, sau đó giơ tay lên, sửa soạn lại quần áo của cô cho chỉnh tề, mới lui về phía sau một bước, kéo khoảng cách giữa hai người ra một chút.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều An Hào đỏ bừng, lén lút nâng mí mắt liếc anh một cái, nhìn thấy anh đang tạo nhã chỉnh lại quần áo, sau đó mở miệng nói: “Đi thôi.”

Sau đó anh cầm tay cô, quay trở lại vào trong cửa hàng vừa mua túi.

Trợ lý và Triệu Manh ngồi trên ghế Sofa uống cà phê, người bán

hàng vừa nãy còn đang nói cười đứng ở một bên, khuôn mặt vui vẻ không biết đang nói gì với bọn họ.

Trợ lý nhìn thấy Kiều An Hảo và Lục Cảnh Niên đầu tiên, lập tức đứng lên, nói: “Lục tổng, những thứ này vẫn trả lại sao?”

Kiều An Hảo vừa định nói “trả lại”, kết quả Lục Cảnh Niên lại nhanh hơn nói: “Không trả.”

“Lục Cảnh Niên...”

Kiều An Hảo chỉ mở miệng kêu tên anh, anh lại giống như đã hiểu rõ cô muốn nói gì, giọng nói khoan thai ngắt lời cô: “Không phải muốn về nhà sớm sao? Trả lại sẽ phải đợi lâu lắm, cứ vậy đi.”

Đã tặng cho cô Kiều rồi thì không muốn trả lại, còn tìm cái cớ nghe đường hoàng như vậy.

Chương 720: Vợ chồng Lục Kiều (8)

Tặng cô Kiều rồi không muốn nhận lại, còn tìm có quang minh chính đại như vậy.

Nét mặt trợ lý cũng không thể hiện ra, vội vội vàng vàng xốc lên những túi xách kia, nhìn chăm chăm thân ảnh Lục Cẩm Niên đi phía trước, trong lòng âm thầm mắng.

-

Rõ ràng lúc trong cửa hàng mua túi, Lục Cẩm Niên nói muốn sớm về nhà, sau khi đi ra, chẳng những không đi đến bãi đậu xe, ngược lại rẽ vào cửa tiệm khác.

Kiều An Hào dừng ở cửa, kéo tay của anh: "Lục Cẩm Niên, không phải anh nói muốn về nhà sao?"

Sắc mặt Lục Cẩm Niên lạnh nhạt gật đầu một cái, một bộ dạng thanh thản: "Đúng, chẳng qua buổi trưa ăn hơi no, tùy tiện đi dạo một vòng, tiêu thức ăn xong về nhà cũng không muộn."

-

Đợi đến lúc hiểu rõ, Kiều An Hào mới biết, trong miệng Lục Cẩm Niên nói tùy tiện đi dạo một vòng, dường như muốn đi dạo tất cả cửa hàng trong acr.

Lúc ban đầu anh, còn có thể cầm đồ hỏi ý kiến của Kiều An Hào, hỏi

cô cảm giác như thế nào, có thích không, chỉ cần Kiều An Hào chần chờ một giây không lắc đầu, anh sẽ không nói hai lời ra dấu tay với trợ lý cầm túi phía sau, ý bảo trợ lý đi mua, Kiều An Hào cố gắng giải thích với Lục Cẩm Niên, cũng cố gắng đi ngăn cản trợ lý, nhưng chỉ tiếc, trợ lý chỉ nghe lời của Lục Cẩm Niên, đơn giản xem lời kháng nghị của cô trở thành gió thoảng bên tai.

Sau lại Kiều An Hào dần hiểu ra điểm mấu chốt, mỗi khi Lục Cẩm Niên hỏi ý kiến của mình, sẽ nhanh chóng lắc đầu, lúc đầu Lục Cẩm Niên nghĩ cô không thích, quả nhiên buông tha không mua, nhưng mà cách này của Kiều An Hào chỉ áp dụng được một lúc, Lục Cẩm Niên quan sát cử chỉ nhỏ nhất của cô, sau đó dứt khoát cuối cùng không hỏi thăm, thấy thuận mắt là mua mua mua, so với lúc Triệu Manh chọn mua những chiếc túi trong cửa hàng mà Kiều An Hào thích, còn vô tư rộng rãi hơn nhiều.

Cho tới Triệu Manh là người nảy ra ý kiến, cũng nhìn ngây người, không nhin được tiến tới bên tai Kiều An Hào, thấp giọng nói: "Kiều Kiều, cậu nói gì với Lục ảnh để đi, anh ấy muốn mua hết trong acr sao?"

Vừa vặn Triệu Manh nói những lời này với Kiều An Hào, Lục Cẩm Niên chỉ một cái quần, hỏi Kiều An Hào thích màu đó không, thấy cô không lên tiếng, trực tiếp để cho trợ lý dứt khoát mua các màu khác nhau.

Triệu Manh Thấy một màn như vậy, hoàn toàn rối loạn: "A a a a, Lục ảnh đế thật sự điên rồi!"

Nhưng mà điên vẫn đẹp trai, có sao đâu?

-

Tùy tiện đi dạo một vòng, hình tượng đi dạo cuối cùng, là đồ nhiều, đến mức không cầm được nữa, cuối cùng vẫn là một cửa hàng giúp một tay kê an ninh trên lầu, đưa lên hai chiếc xe đẩy, mới miễn cưỡng chở toàn bộ đồ đi.

Mặc dù cũng đã biến thành như vậy, Lục Cẩm Niên lại hoàn toàn không hề có ý từ bỏ, từ cửa hàng này ra ngoài, dắt Kiều An Hảo rẽ vào cửa hàng khác, Kiều An Hảo trực tiếp kéo tay Lục Cẩm Niên, đứng tại chỗ nhất quyết không đi, một bộ hoàn toàn như muốn khóc vì Lục Cẩm Niên điên cuồng mua, nhỏ giọng nói: "Lục Cẩm Niên, đừng mua..."

Lục Cẩm Niên nghe rõ Kiều An Hảo nói, quay đầu, nét mặt nhìn cô có mấy phần dụi dàng lo lắng, khó hiểu hỏi một câu: "Cái gì? Đi mệt? Đau chân?"

"Em nói không muốn mua nữa..."

Kiều An Hảo vừa mới nói mấy chữ, bất chợt cả người được Lục Cẩm Niên ôm ngang lên.

Chương 721: Vợ chồng Lục Kiều (9)

"Lục Cẩm Niên, anh muốn làm gì?" Kiều An Hào phản xạ có điều kiện giơ tay lên, ôm cổ Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chẳng qua là ôm cô nhìn quanh, thấy cách đó không xa có ghế nghỉ chân trong trung tâm sắp xếp, sau đó sải bước nhanh tới, đặt Kiều An Hào ngồi ở trên ghế.

Kiều An Hào theo bản năng muốn đứng lên, lại bị Lục Cẩm Niên đè xuống, ngay sau đó anh liền đứng ở trước mặt cô, cởi giầy cô ra, trực tiếp nắm chân nhỏ trắng nõn của cô.

Kiều An Hào hoàn toàn không hiểu Lục Cẩm Niên rốt cuộc muốn làm gì, theo bản năng muốn rút chân lại, Lục Cẩm Niên lại giữ chặt chân cô hơn, sau đó ngón tay của anh di chuyển lên lòng bàn chân của cô.

Mặc dù buổi sáng trước khi ra ngoài đã tắm, cũng không có bệnh hôi chân, nhưng mang giầy đi lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút không sạch sẽ, anh lại không ngại cởi giầy cô, hướng chi... Hôm nay cô biết mình muốn đi dạo phố, cố ý chọn một đôi giầy thoải mái, hoàn toàn cũng không mệt mỏi...

Dù chỗ không có người, cô cũng không có thói quen để Lục Cẩm Niên bóp chân cho mình, hướng chi đây là trung tâm thương mại.

Nhưng sức Lục Cẩm Niên nắm cổ chân cô hơi mạnh, Kiều An Hào tránh không được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là vươn tay, bắt tay của anh, ngăn lại hành động của anh.

Lục Cẩm Niên ngẩng đầu lên, nhìn cô, sau đó vươn tay, lấy tay cô trên tay mình ra, khẽ mở miệng: "Ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó, đừng động."

Lời của anh nói rất thông thả, nhưng lại làm cho người ta không thể từ chối, Kiều An Hào không phản ứng kịp, tay cũng đã buông ra, sau đó anh tiếp tục bóp chân cô.

Lực của anh rất đều đều, đè lên cũng rất thoải mái.

Kiều An Hào có chút cứng ngắc ngồi ở chỗ ngồi, nhìn Lục Cẩm Niên ngồi xổm trước mặt mình, há miệng, không biết nói gì.

Ngược lại về mặt Lục Cẩm Niên, hết sức tự nhiên, như làm một chuyện rất bình thường.

Kiều An Hào nhìn một lát, không nhịn được liền dời đi tầm mắt, sau đó cách đó không xa thấy phía sau một cây cột, một người đội mũ lưỡi trai đang ẩn núp, cầm máy chụp hình chụp được một màn này.

Tiêu điểm của người đó là tay Lục Cẩm Niên bóp chân Kiều An Hào, hoàn toàn không chú ý tới Kiều An Hào phát hiện mình, liên tục chụp một lúc lâu.

Đáy lòng Kiều An Hào, lúc này rất cuộc hiểu rõ.

Một loại cảm xúc tương tự như xúc động, rậm rạp chằng chịt tràn ngập đầy tim của cô.

Lục Cẩm Niên khur khur cố chấp càn quét đi mua đồ, còn cho là cô đi mệt đau chân, xoa chân cho cô, vì chính là để cho ký giả chụp được hình ảnh như vậy, sau đó hung hăng đập vào mặt những người trên

mạng dầm chửi cô.

Trong cổ họng Kiều An Hào có chút nóng, cô nuốt nuốt nước miếng, mới lên tiếng: "Lục Cẩm Niên, em hơi mệt mỏi, chúng ta về nhà đi."

"Được." Lục Cẩm Niên đáp một tiếng, lại cũng không buông chân Kiều An Hào, tiếp tục dùng sức đặt chân cô xuống, mới đứng lên, anh cũng không mang giày cho cô, ngược lại ngồi xổm ở trước mặt cô, kéo cánh tay của cô, cõng cô trên lưng: "Anh cõng em đi."

Sau đó thuận thế nhặt đôi giày trên mặt đất, đứng lên, kéo cô lên, liền cất bước, đi tới phía thang máy.

Trợ lý và Triệu Manh vội vàng đẩy xe đuổi theo, bởi vì trong xe có quá nhiều đồ, có túi rơi trên mặt đất, hai người cứ đi một chút lại dừng một chút, thỉnh thoảng khom người nhặt đồ.

Chương 722: Vợ chồng Lục Kiều (10)

Trợ lý Lục Cẩm Niên cùng Triệu Manh bận rộn nhét đồ vào sau xe, rồi chia tay hai người, lái xe chờ Kiều An Hảo trở về Cẩm Tú viên.

Lúc Kiều An Hảo leo lên xe, thấy bên cạnh chỗ cạnh tài xế đặt một bó hoa tươi, cô vừa chuẩn bị hỏi Lục Cẩm Niên ở đâu ra, liền thấy có một tấm thiệp cắm trong bó hoa xinh đẹp, cầm lên, liền thấy Lục Cẩm Niên viết đơn giản hào phóng ba chữ: "Tặng Kiều Kiều."

Kiều An Hảo vui vẻ cười cười, lấy ra điện thoại di động, ôm hoa tươi chơi lên tự chụp, giơ tay, chu môi, khoe với mọi người.

Một bên về mặt Lục Cẩm Niên chuyên chú lái xe, nhìn qua kính chiếu hậu thấy những hành động này của cô, về mặt vẫn như cũ trong trẻo lạnh lùng, nhưng đáy mắt lại rõ ràng có sự vui vẻ.

-

Tối hôm qua Hứa Gia Mộc ở trong khách sạn uống đến bất tỉnh nhân sự, lúc mở mắt ra, không biết trời trăng ra sao, một nhân viên đang ngủ bên ghế salon, nghĩ chắc là tối hôm qua không tìm được phương thức liên

lạc để cho người đến đưa anh về, chỉ có thể mặc cho anh ở lại trong bao sương.

Bởi vì say rượu, đầu Hứa Gia Mộc vô cùng đau đớn, anh chóng mặt nằm một chút, mới sờ sờ túi, tìm hồi lâu không tìm được điện thoại di

động, mới nhớ tới mình tức giận Hàn Như Sơ vẫn gọi điện thoại, nên đã ném trên xe.

Anh sờ đầu đau nhức, đứng lên từ trên ghế salon, tối hôm qua tư thế nằm có thể không đúng, cả người lỏng lẻo, phục vụ đang ngủ say, Hứa Gia Mộc không quấy rầy anh ta, chẳng qua là từ trong túi tìm một xấp tiền, đặt ở bên tai của anh, rời đi.

Đi ra quày rượu, Hứa Gia Mộc mới phát hiện đã là lúc hoàng hôn, mặc dù đã tỉnh rượu, nhưng tinh thần vẫn còn có chút ngẩn ngơ, anh vòng quanh bên ngoài đỗ một hàng xe vòng vài vòng, mới tìm được xe của mình, ngồi vào trong xe, cầm lên điện thoại di động, phát hiện đã hết pin, cắm đồ sạc, Hứa Gia Mộc gục trên tay lái một lát, nghe được tiếng điện thoại di động mở máy, mới quay đầu, sau đó thấy trên màn hình điện thoại di động xuất hiện liên tiếp tin nhắn và cuộc gọi nhớ.

Đại đa số đều là điện thoại của Hàn Như Sơ và tin nhắn, đầy cả màn hình, Hứa Gia Mộc càng nhìn tâm tình càng thêm buồn bực, sau đó liền xóa hết tất cả tin nhắn và cuộc gọi kia, lúc này mới cảm giác được hơi thư thán một chút, sau đó liền khởi động xe.

Hứa Gia Mộc tràn đầy không mục đích lái xe vòng một vòng, cuối cùng lại chạy về Cẩm Tú viên, anh dừng xe ở trong viện, mở cửa sổ xe, đốt một điếu thuốc, nhìn chăm chăm biệt thự của Lục Cẩm Niên cách một hàng rào.

Hứa Gia Mộc cũng không biết rốt cuộc nhìn bao lâu, bất chợt bên tai liền truyền đến tiếng mở cửa xe, anh tỉnh táo, thấy trong viện cách vách, Kiều An Hào ôm một bó hoa, bộ mặt tươi cười từ trên xe bước xuống, ngay sau đó cửa xe cũng bị mở ra, Lục Cẩm Niên cũng đi theo cất bước xuống.

Trong nháy mắt Hứa Gia Mộc thấy gương mặt Lục Cảnh Niên, anh cũng không biết mình rốt cuộc hết hoảng cái gì, chột rụt tay bên ngoài cửa sổ vào, sau đó đóng cửa sổ xe.

Bởi vì động tác quá mức vội vàng, tàn thuốc đang kẹp trong tay không cẩn thận bị anh quăng ra ngoài, bất cẩn rơi trên văn kiện photocopy bên cạnh chỗ ngồi tài xế.

Hứa Gia Mộc giống như giật điện, như không cảm giác được cảm giác nóng và đau, liền vươn tay, cứng rắn dập tắt tàn thuốc còn nóng.

Chương 723: Vợ chồng Lục Kiều (11)

Mặc dù động tác Hứa Gia Mộc rất nhanh, nhưng tờ giấy vẫn bị đốt mất 1 góc.

Nghiêng đầu, nhìn qua cửa sổ xe, Hứa Gia Mộc nhìn thấy Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên một trước một sau đến cửa nhà, Lục Cẩm Niên nhập mật mã, không biết Kiều An Hào nói gì, ngược lại mím môi nở nụ cười, chọc cho Lục Cẩm Niên vươn tay, vuốt vuốt tóc của cô, rồi kéo ra cửa nhà.

Cửa cũng không đóng vội, anh có thể thấy rõ hai người đứng ở tủ treo đồ, Lục Cẩm Niên cúi xuống thay giày cho Kiều An Hào, còn cầm một đôi dép đặt ở trước mặt cô, lúc Kiều An Hào đổi giày, nhón chân lên hôn lên má Lục Cẩm Niên một cái, Lục Cẩm Niên rõ ràng ngẩn người, sau đó liền vươn tay, kéo tay Kiều An Hào, kéo xuống trước mặt mình, một bộ muốn hôn lên, kết quả lại bị Kiều An Hào cầm hoa ngăn cản ở trước mặt, người lui về phía sau, liền chạy vào trong nhà.

Dường như tâm trạng Lục Cẩm Niên rất tốt, đứng ở chỗ tủ, nhìn chằm chằm Kiều An Hào chạy đi mấy giây, mới đổi giày, thuận tiện đóng cửa.

Hứa Gia Mộc ngồi ở trong xe, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cúi đầu, tầm mắt rơi vào chỗ ký tên trên văn kiện chia tài sản.

Mặc dù photo ra không rõ ràng, nhưng anh vẫn có thể nhận ra ba

chữ to rỗng bay phượng múa, là tên Lục Cảnh Niên.

Tay anh nắm mấy tờ giấy tay bắt đầu run rẩy, mặc dù chuyện đã qua một ngày một đêm, nhưng anh vẫn cảm thấy giống như đang nằm mơ, sao đột nhiên mọi chuyện lại xảy ra như vậy?

Rõ ràng trước kia anh gặp Lục Cảnh Niên, cũng sẽ cười hì hì đi lên phía trước gọi ‘anh’.

Rõ ràng trước kia Kiều Kiều mỗi lần thấy anh, cũng sẽ dịu dàng cười hiền gọi một câu anh Gia Mộc.

Vậy tại sao, bất chợt, anh không mặt thấy hai người bọn họ nữa rồi?

Hứa Gia Mộc ở trong xe, nhìn chăm chăm mấy tờ giấy hồi lâu, mới khởi động xe, chậm rãi lái ra khỏi Cẩm Tú viên.

Lúc này đúng lúc tan làm, trên đường phố Bắc Kinh đông đúc xe, trước một giây đạp chân ga, một giây kế tiếp sẽ phải phanh xe, Hứa Gia Mộc mù quáng đi theo dòng xe chạy một chút rồi dừng một chút, cuối cùng lại đâm xe, không nghiêm trọng lắm, đối phương là xe taxi, sợ muộn giờ làm, yêu cầu nói riêng, mở miệng muốn một ngàn đồng, anh cũng không cò kè mặc cả, trả tiền, cứ tiếp tục mở đèn xe hư một cái, tràn đầy không mục đích lái đi.

Bóng đêm từ từ phủ xuống, đợi đến lúc Hứa Gia Mộc phục hồi tinh thần lại, anh phát hiện mình lái đến nhà trọ Tô Uyển.

Anh sửng sốt một chút, cuối cùng vẫn đạp thắng xe, sau đó liền ngừng lại, nhìn chăm chăm cửa nhà trọ, người có vẻ sững sờ.

Đây là nhà Tống Tương Tư... Anh và cô xem như, cũng phải năm sáu tháng chưa có gặp nhau... Cô cũng sống rất ổn, ở một bữa tiệc,

còn nghe nói cô được một đài truyền hình mời làm giám khảo cho một chương trình, ra giá chừng một triệu!

Hứa Gia Mộc đẩy cửa xe, xuống, dựa vào xe nhìn chăm chăm hồi lâu nhà Tống Tương Tư, bên cạnh liền ngừng một chiếc xe, Hứa Gia Mộc dường như cảm nhận được điều gì, chợt quay đầu, quả thật thấy Tống Tương Tư từ bên trong xuống, cô cũng không chú ý, vẫn như cũ là bộ dạng cao ngạo, người đại diện không ngừng dặn dò cô chỉ thấy phiến khoát tay áo, rồi đi giày cao gót, đi về phía cửa nhà trọ.

Chương 724: Vợ chồng Lục Kiều (12)

Đi hai bước, Tống Tương Tư bỗng dừng dừng bước, cô cũng giống như cảm nhận được gì, đưa lưng về phía Hứa Gia Mộc đứng một lát, mới chậm rãi xoay người, tầm mắt hơi có chút trong trẻo lạnh lùng, cứ như vậy thẳng tắp đối mặt Hứa Gia Mộc.

Hồi lâu không thấy, lần nữa gặp nhau, ngược lại không có mùi vị phong lưu phóng khoáng, quần áo trên người giống như đã mặc rất lâu, nhiều nếp nhăn, tóc rối loạn, sắc mặt suy sút mà mệt mỏi.

Chẳng qua, những thứ này cũng không có quan hệ gì với cô... Anh không phải là chồng cô, cô cũng không nên mất thời gian vì người không đáng.

Tống Tương Tư suy nghĩ, liền thu hồi tầm mắt, giống như Hứa Gia Mộc chỉ là người xa lạ không có chút liên hệ, cất bước tiếp tục đi về phía trước, chẳng qua là đi chưa tới hai bước, sau lưng liền truyền đến tiếng nói quen thuộc: "Tương Tư. "

Bước chân Tống Tương Tư chẳng qua hơi chậm lại, nhưng cũng chỉ vậy, sau đó ngay cả dừng lại cũng không có, tiếp tục lạnh lùng đi vào trong.

Hứa Gia Mộc cũng không biết mình bị sao, mẹ anh làm nhiều chuyện xấu, anh có nhà không muốn trở về, anh không mặt mũi nào đối mặt anh trai và bạn bè tốt của anh, anh cảm thấy trên thế giới này, mình lập tức biến thành cô đơn, anh rất muốn tìm người ở bên cạnh mình, cứ như vậy một lát...

Hứa Gia Mộc nghĩ tới đây, bắt chợt người liền cất bước đuổi theo, hung hăng nắm lấy cổ tay Tống Tương Tư, kéo lui về phía sau một bước, mặt quay về phía mình.

Tống Tương Tư vùng vẫy khỏi cổ tay của anh, gỡ không ra, liền cười khẽ một tiếng, bình tĩnh ngẩng đầu, nhìn lại Hứa Gia Mộc: "Anh Hứa, tôi nhớ rõ hiện giờ tôi và anh không có quan hệ gì cả, cũng không thân mật đến mức anh có thể tùy tiện kéo tôi trên đường..."

Tống Tương Tư nói cũng còn chưa nói hết, cả người bắt chợt bị Hứa Gia Mộc kéo lại, sau đó liền rơi vào trong ngực của anh, bị anh ôm chặt lấy: "Tương Tư, ở bên anh một lúc, chỉ một lúc..."

Giọng nói Hứa Gia Mộc đáng thương mà lại bất lực, khiến cho Tống Tương Tư muốn nói điều gì đó giễu cợt nhưng cuối cùng lại nghẹn ứ trong họng.

Hứa Gia Mộc không nói chuyện, chẳng qua là càng kéo Tống Tương Tư trong lòng ngực mình ôm chặt hơn một chút.

Tống Tương Tư rõ ràng cảm giác được, có một giọt nước bên tai, tan mất vào trong quần áo, cô mím môi, hai bên tay nắm chặt bên người, cuối cùng vẫn gờ lên, ôm thắt lưng Hứa Gia Mộc.

Đầu Hứa Gia Mộc chôn sâu trong cổ cô, lại có một giọt lệ, gượng gạo lăn xuống đến cổ.

Trở lại Cẩm Tú viên, Kiều An Hảo chuẩn bị nước tắm cho Lục Căn Niên, sau đó thừa dịp lúc anh tắm, đơn giản dọn dẹp lại phòng ngủ bị cô bày bừa, thuận tiện còn mở bó hoa mà Lục Căn Niên đưa cho mình, đặt ở trong bình hoa, vì để tránh cho hoa tàn nhanh, Kiều An Hảo còn vẩy chút nước.

Lục Cẩm Niên tắm xong, từ trong phòng tắm đi ra, thấy Kiều An Hào đang cầm điện thoại di động chụp thành quả bình tắm hoa của mình.

Kiều An Hào nghe được cửa phòng tắm vang lên động tĩnh, cũng còn chưa quay đầu liếc mắt nhìn người sau lưng, bất chợt thất lưng liền bị anh ôm lấy, sau đó liền ngã vào trong ngực của anh, sau đó anh nghiêng đầu trước, vòng qua cổ của cô, ngăn chặn môi của cô.

Theo nụ hôn của anh, tay của anh chui vào trong quần áo của cô.

Kiều An Hào biết hành động Lục Cẩm Niên đại biểu chuyện gì, cô hơi trốn khỏi môi của anh, hơi thở có chút bất bình nói: "Anh hôn ba suốt như vậy, không mệt mỏi sao?"

Chương 725: Vợ chồng Lục Kiều (13)

Editor: Xiu Xiu

“Mệt cũng cần phải ngủ với em xong mới hết mệt.” Lục Cẩm Niên nói xong, chặn lại môi của cô, hôn đến triền miên, sau cùng liền bế cô lên giường, áp ở dưới thân, cởi bỏ cúc áo, nụ hôn nóng bỏng của anh lạc vào cả người cô.

Lúc anh tiến vào người cô, lại vẫn cố gắng ngừng động tác lại, dán lại bên tai cô, trong giọng nói pha lẫn sự quan tâm, pha lẫn sự ái muội nóng bỏng: “Kiều Kiều, tối hôm qua ở Mỹ, cũng đã nghĩ sẽ làm như thế này...” Sau đó anh dùng lực, thẳng tiến xông vào.

Tục ngữ đều nói, tiểu biệt thắng tân hôn.

Nhưng là Kiều An Hào vẫn cho rằng Lục Cẩm Niên còn đang mệt mỏi, sức chiến đấu chắc là không đủ, nhưng là sau cùng, sự thật chứng minh, Lục Cẩm Niên hoàn toàn đi ngược lại nhận thức của cô, lặn lội đường xa trở về, anh còn chưa mệt mỏi đến tê liệt ngã xuống còn khiến Kiều An Hào mềm oặt cả người như nước, cũng không muốn nhúc nhích nữa rồi.

-

Lúc Kiều An Hào tỉnh lại, Lục Cẩm Niên cũng đã tỉnh ngủ, một tay để cô gối đầu rồi thuận tiện ôm lấy cô, một tay cầm điện thoại di động gõ gõ.

Kiều An Hào chỉ hơi giật giật đầu, Lục Cẩm Niên đã nhận ra, anh hơi cúi đầu, nhìn cô một cái, chỉ hỏi một câu: “Dậy rồi à?”, sau đó tiếp tục nhìn điện thoại di động, ngón tay lại hoạt động không ngừng, lại hỏi tiếp: “Có đói không?”

Kiều An Hào quơ quơ đầu, có chút tò mò nâng cằm, tiến đến nhìn di động trước mặt anh: “Nhìn cái gì vậy?”

Theo lời của Kiều An Hào, di động của cô liền vang lên hai tiếng, cô nhíu mày, mò mẫn điện thoại của mình, phát hiện thực ra là Lục Cẩm Niên gửi tin nhắn đến, là hai tấm hình, Kiều An Hào vừa xem vừa quay đầu, nhìn đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt anh: “Thứ gì đó?”

“Từ điện thoại của anh.” Lục Cẩm Niên đáp lại, sau đó cũng không đợi Kiều An Hào đồng ý, liền rút điện thoại trong tay cô, mở tin nhắn, nhìn hai tấm hình mình vừa gửi, lưu vào hình ảnh.

Kiều An Hào rất tò mò duỗi thẳng cổ nhìn, phát hiện hai tấm hình kia thực ra là Lục Cẩm Niên chụp lúc chiều mua đồ, một tấm là đồ sau khi được đóng lại, một tấm là đồ sau khi được chất vào cốp xe.

Kiều An Hào buồn bực ra tiếng hỏi: “Cho em hai tấm hình này làm gì?”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ vào tin nhắn của Khuynh Thành thời gian, tìm Lâm Thi Ý, trực tiếp kết bạn.

Kiều An Hào xù lông: “Anh thêm cô ta làm gì? Nếu cô ta không đồng ý, em sẽ...”

Kiều An Hào còn chưa nói hết, điện thoại liền nhắc nhở: Đối phương đã trở thành bạn của bạn.

Tuy Lục Cẩn Niên thêm bạn với Lâm Thi Ý, nhưng lại không đáp lại cô ta, mà qua ước chừng nửa phút, Lâm Thi Ý gửi cho cô một tin nhắn, tuy không nhìn thấy biểu cảm của cô ta, nhưng Kiều An Hào nhìn mấy chữ đó, vẫn có thể tưởng tượng ra Lâm Thi Ý đang giả bộ: “Cô chủ động thêm tôi có chuyện gì sao?”

Lục Cẩn Niên không có ý trả lời, chỉ là lựa chọn đăng hình, sau đó đem hai tấm ảnh mình vừa gửi cho Kiều An Hào, đánh thêm vài chữ: “Hôm nay ăn cơm ở ACR, chồng tôi lại thuận tiện mang tôi đi dạo phố tiêu cơm, sau đó...!”

Chương 726: Vợ chồng Lục Kiều (14)

Lục Cẩm Niên đánh đến đây liền dừng lại.

Không thể không thừa nhận, khoảng im lặng kia của Lục Cẩm Niên, chiêu này sử dụng quá tốt.

Rõ ràng là khoe ra, lại không nói gì, toàn bộ xin vui lòng nhìn hai bức tranh.

Lúc này tự nhiên Kiều An Hào mới hiểu ra mục đích chân chính của Lục Cẩm Niên, đầu tiên chỉ có thể là bạn, mới có thể xem trạng thái của nhau, sau đó, mới có thể hung hăng phản kích lại.

Lục Cẩm Niên chuẩn bị gửi đi, lại nghĩ đến cái gì, đột nhiên chọn tag thêm bạn vào, chọn Lâm Thi Ý, lúc này mới đăng lên, chỉ là anh còn chưa nhấn xuống, đột nhiên Kiều An Hào lại lên tiếng: “Chờ một chút.”

Lục Cẩm Niên dừng lại, hơi cúi đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hào còn đang ru rú trong khuỷu tay mình.

Kiều An Hào vươn tay, rút di động từ trong tay anh ra, sau đó, đánh thêm ba chữ, vì thế câu status liền biến thành: “Hôm nay ăn cơm ở ACR, chồng tôi Lục Cẩm niên lại thuận tiện mang tôi đi dạo phố tiêu cơm, sau đó...”

Sau đó, Kiều An Hào ngẩng đầu: “Anh không biết là như vậy rất tốt sao?”

“Có khác nhau sao?” Lục Cận Niên hỏi lại bốn chữ, nhưng là tầm mắt lại nhìn chăm chăm năm chữ “chồng tôi Lục Cận Niên”, càng nhìn càng thấy cảnh đẹp ý vui, sau cùng liền nghiêng đầu sang chỗ khác, đưa lưng về phía Kiều An Hào, ngoéo môi một cái...

Trạng thái của Kiều An Hào vừa đăng lên tầm một phút, Lâm Thi Ý đã gửi tin nhắn cho cô: “Kiều An Hào, cô nhàm chán quá không có ai nói chuyện hả?”

Theo sau đó, lại có một tin nhắn gửi đến: “Tối cùng là cô có ý gì?”

Kiều An Hào lại đang suy nghĩ có nên trả lời hay không, điện thoại liền bị Lục Cận Niên cầm lấy, anh gõ mấy lần, sau đó Kiều An Hào nhìn thấy một câu: “Ý tứ rất rõ ràng, chính là cho cô xem.”

Lời nói này cũng thật trực tiếp... Kiều An Hào còn chưa kịp mở miệng ngăn lại, Lục Cận Niên đã gửi đi.

Sau đó Lục Cận Niên liền nhìn cái hình avatar của Lâm Thi Ý, trực tiếp chặn cô ta.

“Vì sao không trực tiếp xóa cô ta? Có lẽ cô ta đã kéo em vào danh sách đen, càng nói thêm là, có khả năng cũng sẽ chặn em?” Kiều An Hào hỏi.

“Một người đã coi người khác là đối tượng ganh đua của mình thì sẽ không có giây phút nào không chú ý đến người đó, sẽ không chặn em đâu, anh chặn cô ta, là vì sợ cô ta viết ra nội dung gì khiến em rộ lòng.” Lục Cận Niên trả lại điện thoại cho Kiều An Hào.

Kiều An Hào suy nghĩ một chút, cảm thấy Lục Cận Niên nói rất đúng, đây là tâm lý bình thường của đại đa số mọi người, thẳng thắn mà

nói, Lục Cẩm Niên trút giận thay cô như vậy, cô thật là cao hứng, nhưng cao hứng thì cao hứng, Kiều An Hảo còn được một tắc muốn tiến thêm một thước, đã man không hiểu chuyện nói một câu: “Lục Cẩm Niên, lòng dạ của anh cũng thật hẹp hòi, cùng so đo với một người phụ nữ, chẳng lẽ anh không biết có câu là, đàn ông tốt không tranh đấu với phụ nữ sao?”

Lục Cẩm Niên bị mắng là “lòng dạ hẹp hòi”, không có chút hờn giận nào, ngược lại giọng điệu lại chắc chắn mở miệng, trong giọng nói mang theo một chút ngạo mạn: “Là thế nào? Chỉ cần là chuyện của em, anh không ngại càng thêm lòng dạ hẹp hòi.”

Anh vẫn muốn nâng niu che chở cho cô trong lòng bàn tay, làm sao có thể cho phép người ngoài làm cô khó xử?

Trước kia, lúc anh không có được, đã nghĩ rất nhiều cách để đối tốt với cô ở sau lưng, hướng chi, hiện tại cô đã là vợ của anh, làm sao anh có thể để ý đến phong độ của mình mà khiến cô chịu tủi thân?

Chương 727: Vợ chồng Lục Kiều (15)

Kiếp này có thể lấy cô làm vợ, quãng đời còn lại của anh đã không còn gì để tiếc nuối.

Chỉ có một nguyện vọng, cô được sống vui vẻ mạnh khỏe.

-

Lục Cận Niên đăng trạng thái lên chưa quá năm phút, cũng đã có mấy trăm thông báo.

Đây là từ trước đến nay, lần đầu tiên Kiều An Hào có được nhiều sự quan tâm như thế, cho nên khi nhìn thấy mấy có số màu đỏ chói kia, còn hoảng sợ, tưởng rằng chính mình có vấn đề, chớp chớp mắt, mới vội vàng rời đi, sau đó nhìn thấy có vài người quen trong giới bình luận lại cho mình.

Ta muốn mỗi ngày mạnh mẽ lộc lộc (Triệu Mạnh): Lục phu nhân, Lục tổng nhà cô tuyệt quá!

Người đàn ông tốt là tôi (trợ lý): Là tất cả 32 chiếc.

...

Phía dưới là liên tiếp: “Tiểu Kiều, cô cũng đăng trạng thái rồi à?”

“Như thế nào không đem giấy chứng nhận kết hôn ra?” “Kiều Kiều, cô đúng là hơn người, có thể gả cho Lục Ảnh đế” “Chúc mừng, chúc mừng, nhớ phát bánh kẹo cưới” “Cầu tiền lì xì”

Cho đến cuối cùng, là Tống Tương Tư vừa bình luận cách đây : “Ooi, một cái trên Sina, một cái trên status, vợ chồng Lục Kiều lại hiểu nhau quá?”

Lúc Kiều An Hào nhìn đến đây, ngón tay đột nhiên dừng lại, lúc này mới phát hiện có rất nhiều người ám chỉ “cũng công bố kết hôn” như vậy, sau đó như nghĩ đến cái gì, vội vàng rời khỏi Weibo, vào Sina, phát hiện thậm chí có trên trăm vạn thông báo.

Mà vài viết hàng đầu chính là về cô và Lục Cẩm Niên, Sina còn đưa ra quảng cáo, nói đêm nay Lục Cẩm Niên công bố kết hôn, khoe giấy chứng nhận kết hôn.

Kiều An Hào nhìn đến đây, mới lờ mờ đoán được cái gì, vội vàng đi đến Sina của anh, nhìn đến cách đó hơn năm tháng, rốt cuộc đến giờ anh mới cập nhật Sina, nội dung giống hệt như con người của anh, rõ ràng và trực tiếp, một biểu tượng hình trái tim, phía dưới là giấy chứng nhận kết hôn, trên đó có ảnh chụp của anh và cô, còn có con dấu còn mới của cục dân chính.

Lục Cẩm Niên vừa mới đăng lên không lâu, cũng đã có trên trăm vạn lượt thích và 50 vạn bình luận, mà số lượng còn đang tăng lên vùn vụt.

Lục Cẩm Niên vậy mà thừa lúc cô chưa tỉnh ngủ, lặng im không tiếng động công bố kết hôn trên mạng?

Kiều An Hào nghiêng đầu nhìn anh một cái, thấy anh cũng đang chăm chú nhìn di động, Kiều An Hào duỗi thẳng cổ, đưa mắt nhìn trên màn hình di động của anh, phát hiện anh cũng đang xem tin tức trên Sina.

Thế nhưng Kiều An Hào chỉ nhìn lướt qua, nội dung cụ thể còn chưa xem, vì thế liền quay lại Weibo, cẩn thận đi nghiên cứu một lần, phát hiện ngay chính mình đang nhìn chăm chú màn hình điện thoại của anh, Sina đã công bố một tin tức rất khủng bố, là buổi chiều cô bị chụp ảnh ở ACR.

Lúc cô ăn cơm Nhật, Lục Cẩm Niên phong trần mệt mỏi ghé qua, đến khi anh kéo cô vào trong hành lang không có ai để hôn môi thăm thiết, mãi đến khi anh mùa đồ cho cô, ôm cô, tất cả đều được đăng lên.

Theo đó, đề tài của bài viết là “người chồng tốt của quốc dân” đã trở thành đầu đề bàn tán.

Kiều An Hào phát hiện mấy người sáng nay còn đang mắng mình, bây giờ còn gửi lời mời kết bạn cho cô, toàn bộ đã đổi chiều xoay hướng.

Chương 728: Vợ chồng Lục Kiều (16)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào phát hiện mấy người sáng nay còn đang mắng mình, bây giờ còn gửi lời mời kết bạn cho cô, toàn bộ đã đổi chiều xoay hướng.

Cả thế giới lại đi từ ghen ghét đến hâm mộ cô.

“Trời ạ, Kiều An Hào vậy mà có thể gả cho nam thần của tôi.”

“Đời trước của Kiều An Hào khẳng định là đã có công cứu vớt cả dải ngân hà, đời này mới có thể gả cho chồng của tôi!”

“Chồng của cô đúng là YY xuất hiện, là chồng đó, có thể ngủ, có thể mò mẫm, có thể mua túi xách cho...”

“Chồng của tôi sao có thể đẹp trai như vậy, đây là chuyện xảy ra ở ACR sao?”

...

Buổi sáng còn nói cô là không đáng giá, không biết xấu hổ, như thế nào buổi chiều đã biến thành cứu vớt hệ ngân hà, Lục phu nhận...

Hình ảnh thay đổi quá nhanh, Kiều An Hào cảm giác như mình đang nằm mơ, không hề chân thật.

Sina của cô không ngừng có người xem, có người bình luận, có người thích, điện thoại trong tay rung lên không ngừng, qua rất lâu, cô mới khôi phục lại tinh thần, sau đó đi vào Sina của Lục Cẩm Niên.

Cách một lúc như vậy, bình luận bên dưới đã tăng từ 50 vạn đến 80 vạn, Kiều An Hào phát hiện bình luận được thích nhiều nhất là “Anh là nam thần của em, tuy em rất muốn gả cho anh, nhưng chỉ cần anh hạnh phúc, em cũng hạnh phúc.”

Gần với bình luận này là một bình luận khác: “Nam thần, anh sao lại khoe ra tấm giấy chứng nhận kết hôn, các ngôi sao khác đều là hai cái.”

Kiều An Hào nhìn đến đây, đã nghĩ đến tấm giấy chứng nhận kết hôn kia bị mình xé nát, vì thế khóe môi không nhin được cong lên, tâm huyết dâng trào nghĩ cách đùa Lục Cẩm niên, cô liền bình luận bên dưới: “Đúng thế, sao anh lại chỉ khoe ra một cái.”

Kiều An Hào vừa nhấn gửi đi, liền nghe thấy điện thoại của anh kêu lên, cô biết đó là thông báo cô vừa bình luận, vì thế liền cắn môi dưới, vụng trộm nâng mí mắt đánh giá anh một phen, vẻ mặt của người đàn ông cực kỳ bình tĩnh, không có phản ứng gì.

Qua nửa phút, di động của cô vẫn cực kỳ yên tĩnh, anh chưa trả lời lại cô.

Vì thế Kiều An Hào lại gửi một tin nhắn: “Anh Lục, sao anh chỉ khoe ra một tấm giấy đăng ký kết hôn?”

Vẫn không có trả lời.

Lục Cẩm Niên vẫn lạnh nhạt như trước, ngay lúc cô sắp không nhin được định mở miệng nói chuyện với cô, đột nhiên điện thoại rung lên

một cái, Sina nhắc nhở, Kiều An Hào mở ra, nhìn thấy anh đăng trạng thái mới, là ảnh chụp bình luận của một fan vừa rồi, sau đó nói một câu: “Xin hỏi, Lục phu nhân, giấy chứng nhận kết hôn ăn có ngon không? Kiều An Hào.”

Sau đó, lại rất nhiều bình luận như nước chảy xuất hiện liên tiếp.

“Tấm giấy khác bị Lục phu nhân ăn rồi?”

“Lục phu nhân, giấy chứng nhận kết hôn được lấy từ vị đạo trưởng nào thế?”

“Ngày mai tôi cũng cần phải dùng tiền đi mua giấy chứng nhận kết hôn, sau đó nếm thử xem có ngon không?”

“Hu hu hu, muốn được ăn...”

Chương 729: Vợ chồng Lục Kiều (17)

“Hôm nào tôi cũng phải nếm thử giấy chứng nhận kết hôn của mình xem có ăn được không?”

“Cãi nhau không bằng bạo lực, hôm nay nếm luôn đi, xem kết quả thế nào...”

Kiều An Hào nhìn mấy bình luận đó, không nhịn được cười thành tiếng.

Đại đa số bạn trên mạng nhìn thấy Sina của Lục Cẩm Niên, cũng không nhịn được hòa vào trêu chọc Kiều An Hào, sau đó trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi, liền đem chủ đề Kiều An Hào ăn giấy chứng nhận đăng ký kết hôn ngon lành trở thành đề tài trêu ghẹo, thậm chí cao thủ trong Sina còn sáng tác ra một tấm hình chế, trong hình, cô đang cầm bánh mì trong tay, lại bị đổi thành giấy chứng nhận kết hôn, sau đó tấm hình này được truyền đi rộng rãi.

Rõ ràng một giây trước, cả thế giới đều hâm mộ và ghen tỵ với cô, một giây sau, đã biến thành trêu chọc, nhưng là bị trêu như thế, trong lòng Kiều An Hào lại giống như được rót mật, đáy mắt ngọt ngào liếc nhìn anh, vốn dĩ không hề giận dữ, lại làm như vẻ đang nén giận nói: “Đều tại anh... Lục Cẩm Niên, anh mau xin lỗi em đi!”

Cô nói chuyện như vậy, rơi vào trong tai anh, càng giống như làm nũng, mặt mày đều giãn ra, để điện thoại di động xuống, hơi cúi đầu, tiến đến bên tai cô, giọng nói mang theo sự ái muội và dụ hoặc: “Muốn giải thích thế nào? Quỳ xuống nói xin lỗi sao?”

Kiều An Hào bị lời nói của anh làm cho cả người nổi da gà, tâm tình cũng run rẩy một phen, biểu cảm xem ra rất khí thế, đúng là trong giọng nói run rẩy, còn tiết lộ sự lo lắng: “Được, anh quỳ xuống nói xin lỗi đi.”

“Được.”

Sau đó, Kiều An Hào bị anh áp ở dưới thân.

Sau đó đợi cho cô thở hỗn hển, toàn thân hoàn toàn bị tê liệt, lúc đó mới khóc lóc van xin Lục Cẩm Niên, anh mới miễn cưỡng buông tha cô, sau đó ôm cô vào trong lòng, tiến đến bên tai cô, khẽ cắn vành tai của cô, hỏi: “Kiều Kiều, anh đúng là đã quỳ gối xin lỗi em, không có tí ty lười biếng.”

Vẫn quỳ xin lỗi em.

Kiều An Hào ngó ra ước chừng một phút đồng hồ, trong đầu cô như là mới phản ứng kịp được gì đó, hiện ra hình ảnh anh lăn lộn trên nguwoif cô, thật sự giống như anh nói, vẫn là quỳ gối bên cạnh người cô...

Sau đó Kiều An Hào mới hiểu ra được ám chỉ trong lời nói của anh.

A a a a... Lục Cẩm Niên quỳ xuống nói xin lỗi... Là quỳ để yêu cô, dùng thân thể để giải thích....

-

Kiều An Hạ vừa từ Nhật Bản quay lại Bắc Kinh lúc chín giờ tối, cô đang ở trong phòng nghỉ đợi Trình Dạng, thấy được người khác mắng Kiều An Hào trên mạng.

Lúc ấy, trong lòng cô liền bốc hỏa, đi vào xem, đang nhìn thấy tên của Lục Cận Niên, cả người trong nháy mắt liền ngớ ra.

Hóa ra... Kiền Kiền qua lại với anh... Anh mai danh ẩn tích đã năm tháng...

Cả người của Kiền An Hạ còn chưa hiểu rõ được cụ thể nguyên nhân, Trình Dạng đã gọi điện thoại đến, người đã đến sân bay.

Kiền An Hạ đành phải vội vàng thu lại điện thoại, kéo vali hành lý đi ra khỏi phòng nghỉ.

Kiền An Hạ đi ra khỏi sân bay, liếc thấy Trình Dạng đỗ xe ở ven đường, cô đi qua, khom người nhìn qua cửa kính vào bên trong, Trình Dạng đang nghịch điện thoại, còn là dáng vẻ cực kỳ nhập thần.

Chương 730: Vợ chồng Lục Kiều (18)

Kiều An Hạ giơ tay lên, gõ cửa sổ xe, Trình Dạng mới tỉnh táo, thấy Kiều An Hạ, vội vàng đặt điện thoại di động xuống rồi xuống xe, vòng qua xe, nhận lấy hành lý trong tay Kiều An Hạ, sau đó thuận thế kéo ra cửa xe: "Lên xe trước đi, ăn mặc hở như vậy, cẩn thận bị lạnh. "

Kiều An Hạ nhón chân lên hôn ở trên mặt Trình Dạng một cái, mới khom người ngồi vào trong xe.

Trình Dạng bỏ vali vào cốp sau, ngồi vào trong xe, vừa mới chuẩn bị khởi động xe, thấy Kiều An Hạ không có nịt giầy nịt an toàn, liền cúi người, giúp cô thắt dây an toàn, Kiều An Hạ lại vươn tay, ôm cổ Trình Dạng: "Nhớ em không?"

Trên gương mặt Trình Dạng cũng tràn đầy nụ cười, cúi đầu, hôn lên cánh môi của Kiều An Hạ một cái: "Nhớ. "

"Nhớ nhiều không?" Kiều An Hạ lại bấu môi nói với Trình Dạng.

Trình Dạng lẩn nửa hôn nhẹ một cái, tiến tới bên tai của cô, vô cùng ẩn ý nói: "Chờ về nhà anh sẽ cho em biết anh nhớ em nhiều thế nào."

"Ghét!" Kiều An Hạ cười thành tiếng, đẩy Trình Dạng ra.

Trình Dạng cười nhẹ khởi động xe: "Muốn ăn cái gì?"

Kiều An Hạ nhẹ "Hả" một tiếng: "Lẩu?"

"Có thể." Trình Dạng lại hỏi: "Gần tiểu khu?"

Kiều An Hạ gật đầu một cái.

Trình Dạng liền tăng nhanh tốc độ.

Xe nhanh chóng rời khỏi sân bay, Trình Dạng quay đầu, nhìn Kiều An Hạ: "Hạ hạ, lúc nào thì chúng ta đăng ký kết hôn?"

"Không phải nói ngày mồng một tháng năm sao? Sao anh lại gấp thế?" Kiều An Hạ cười liếc Trình Dạng.

"Đúng, gấp gáp." Trình Dạng thẳng thắn: "Kiều Kiều cũng đã kết hôn, người làm chị như em cũng không thể chậm chạp chứ?"

"Kiều Kiều? Anh nói đùa hả?" Lời Kiều An Hạ khẳng định: "Con bé kết hôn, sao em không biết."

"Không tin anh?" Trình Dạng khẽ cười một câu: "Em xem Weibo của anh Lục đi."

Trình Dạng là người được Lục Cẩm Niên mấy năm này cố ý lãng xê, cho nên mặc dù hiện tại Trình Dạng đã nổi tiếng, nhưng khi nhắc tới Lục Cẩm Niên, vẫn rất cung kính gọi tiếng "Anh Lục".

"Nhất định là anh trêu em." Gương mặt Kiều An Hạ vẫn như cũ không tin, cô tìm điện thoại di động, còn bổ sung một câu: "Anh chờ xem, nếu như em phát hiện anh lừa em, em khẳng định không tha cho..."

Kiều An Hạ nói cũng còn chưa hết, đầu ngón tay của cô đã bấm vào Weibo của Lục Cẩm Niên, sau đó liếc mắt liền nhìn thấy bài đăng mới

nhất của Lục Cẩm Niên, lời nói liền nghẹn lại trong cổ họng.

Kiều An Hạ nhìn chăm chăm hình ảnh mà sửng sốt, mới mở to hình ảnh, Lục Cẩm Niên khoe bên trong giấy hôn thú, hình Kiều An Hào và hình của anh, lập tức liền xông vào mắt của cô.

Hình trong giấy hôn thú, thoạt nhìn hai người thật là xứng đôi, vẻ mặt Kiều An Hào mềm mại, nụ cười như từ tận đáy lòng, Lục Cẩm Niên bên cạnh, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng rõ ràng gương mặt có một tia mềm mại.

Trình Dạng không lừa gạt cô, Lục Cẩm Niên kết hôn, cùng Kiều An Hào.

Hơn nữa đã kết hôn gần hai mươi ngày.

Nói như vậy, Lục Cẩm Niên đã biết Kiều An Hào từng hôn mê, tới tìm cô, mà cô lại không nói cho anh biết, hành tung của cô... Hoặc là, có lẽ Kiều An Hào đã biết, lúc mình còn trẻ, bởi vì không muốn gả cho Hứa Gia Mộc, sau đó đẩy cô ra ngoài làm bia đỡ đạn?

Hai ngày trước, mẹ cô gọi điện thoại cho cô, rất tức giận nói, Hàn Như Sơ hại chết con của Kiều An Hào.

Chương 731: Vợ chồng Lục Kiều (19)

Cô đối mặt với chuyện mẹ mình liên tục tố cáo Hàn Như Sơ trong điện thoại, thủy chung không lên tiếng, sau khi cúp điện thoại, đêm đó cô không thể ngủ.

Kiều An Hào yêu Lục Cẩm Niên nhỉ... Lễ Giáng Sinh năm ngoái, Lục Cẩm Niên biến mất suốt 2 tháng.

Hôm Kiều An Hào uống say, trong miệng lầm bầm la hét tên của anh, sau đó đến đêm giao thừa, Kiều An Hào một mình đứng ở ngoài nhà họ Kiều khóc huhu, trong lời ghen ngào cũng là tên của anh.

Thì ra là, bọn họ thật lòng yêu nhau.

Không phải là Lục Cẩm Niên đơn phương.

Nếu như lúc Lục Cẩm Niên tìm cô hỏi Kiều An Hào ở nơi nào, cô nói cho anh, có phải giữa Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào sẽ không có chia ly?

Bài đăng của Lục Cẩm Niên không bao lâu, cũng đã thành chủ đề nóng hổi ở trang đầu, toàn bộ cư dân mạng đều chú ý anh và Kiều An Hào.

Kiều An Hạ thoát ra khỏi Weibo, mở ra tin nhắn, muốn nhắn cho Kiều An Hào hỏi có thật cô đã kết hôn không?

Nhưng mà vào tin nhắn, rơi vào mắt cô chính là tin nhắn gửi trong

nhóm bạn bè, điều thứ nhất là Kiều An Hào đang trạng thái: Hôm nay hôm nay ở acr ăn cơm trưa xong, ông xã Lục Cảnh Niên thuận tiện dẫn tôi đi dạo phố tiêu đồ ăn, sau đó...

Phía dưới còn kèm hình, toàn bộ đều là các loại túi xa xỉ, cốp xe không nhét hết, ngay cả chỗ ngồi phía sau xe cũng đều bị chất đầy.

Thoạt nhìn bọn họ cũng không tệ lắm, thoạt nhìn Kiều An Hào rất hạnh phúc...

Nhưng mà Kiều An Hạ có chút không hình dung được mình lúc này đáy lòng mình có cảm giác thế nào, nhìn chăm chăm năm chữ "Ông xã Lục Cảnh Niên" kia, có chút hốt hoảng, lại có chút chua xót không nói nên lời.

"Ngây người gì vậy? Gọi em mãi cũng không phản ứng?" Tiếp theo đầu bị người nhẹ vỗ một cái, Kiều An Hạ nghe được tiếng Trình Dạng truyền đến.

Kiều An Hạ vội vàng thu hồi tinh thần, khóa điện thoại, nở một nụ cười, nhìn Trình Dạng lắc đầu, sau đó xe liền ngừng lại: "Đến rồi, em vào tìm chỗ ngồi trước đi, anh đi đỗ xe."

Kiều An Hạ nghiêng đầu, nhìn tiệm lẩu bên ngoài, lại không có khẩu vị, sau một lúc lâu, mở miệng nói: "Em có chút mệt mỏi, không muốn ăn, muốn về nhà nghỉ ngơi."

Trình Dạng suy nghĩ một chút, gật đầu: "Vậy anh đưa em về nhà trước rồi ra ngoài mua đồ ăn."

Kiều An Hạ không nói gì, chẳng qua là nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó quay đầu, nhìn chăm chăm bóng đêm ngoài cửa xe, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Trình Dạng đưa Kiều An Hạ về nhà, liền cầm ví tiền ra cửa.

Cả người Kiều An Hạ không còn chút sức lực nào nằm trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm trần nhà sừng sốt một lát, lấy ra điện thoại di động, không kìm hãm được liền mở ra Weibo Lục Cận Niên lại nhìn hình giấy hôn thú của anh.

Kiều An Hạ nhìn có chút xuất thần, cho tới khi Trình Dạng ôm đồ ăn về nhà, cô cũng không có phản ứng gì.

Trình Dạng đặt tất cả vào mâm, để trên bàn ăn, kêu Kiều An Hạ: "Hạ Hạ, ăn cơm."

Kiều An Hạ còn ngồi ở trên ghế sa lon, cũng không nhúc nhích nhìn chăm chăm điện thoại di động ngăn người.

"Hạ Hạ?" Trình Dạng nhíu mày, buông mâm trong tay, đi tới trước mặt Kiều An Hạ, thấy sắc mặt cô rất khó coi, không nhìn được có chút lo lắng vươn tay, sờ sờ trán của cô.

Kiều An Hạ chột hoảng hồn, cô hốt hoảng tắt điện thoại, mặc dù động tác của cô rất nhanh, nhưng mà Trình Dạng vẫn thấy được trên màn hình của cô là Weibo của Lục Cận Niên.

Chương 732: Vợ chồng Lục Kiều (20)

Trình Dạng chẳng qua là ngẩn ra, sau đó giọng nói quan tâm hỏi:
"Em làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao?"

"Không có. " Kiều An Hạ cười lắc đầu một cái.

Trình Dạng "À" một tiếng, nắm tay Kiều An Hạ: "Đi thôi, ăn cơm."

Kiều An Hạ nhìn bàn ăn đã được Trình Dạng dọn xong, lại đưa tay rút ra: "Em không đói bụng, em muốn ngủ, anh ăn đi."

Trình Dạng mím môi, nhìn chăm chăm ánh mắt lấp lánh của Kiều An Hạ chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu, giọng nói trước sau như một dịu dàng: "Được, vậy anh chuẩn bị nước tắm cho em."

"Không cần, em tự làm được rồi." Giọng Kiều An Hạ mềm mại.

Trình Dạng giật giật môi, vẫn gật đầu: "Được rồi, em ngủ trước đi, anh cất thức ăn để giữ ấm, đợi em thức dậy ăn."

Kiều An Hạ "Ừ" một tiếng.

Trình Dạng theo thói quen cúi đầu, hôn một cái lên trán Kiều An Hạ, môi của anh vừa rời da thịt cô, cô cũng đã rút tay ra khỏi tay của mình, xoay người rời đi.

Trình Dạng vốn là chờ Kiều An Hạ về, vẫn chưa ăn cơm tối, hiện tại cũng chín giờ, thật sự là rất đói, nhưng lúc này lại lập tức trở nên

không có khẩu vị, nhưng anh không có gấp gáp trở về phòng ngủ, mà ngồi một mình trước bàn ăn nửa tiếng, mới đứng dậy, bọc những đồ ăn kia lại, bỏ vào tủ giữ ấm, mới đi đến phòng ngủ.

Trình Dạng đẩy cửa ra, liếc mắt liền thấy động tác Kiều An Hạ trên giường rất vội vàng nhét điện thoại vào trong chăn, nhắm hai mắt lại.

Anh dừng lại một chút, rón rén đến mép giường, biết rõ cô không ngủ, lại làm như không biết, thay cô cẩn thận đắp chăn, sau đó đến phòng tắm.

Tắm xong ra ngoài, Trình Dạng tắt đèn, nằm ở bên cạnh Kiều An Hạ, anh không quấy rầy cô, chẳng qua là nhắm hai mắt lại, nhưng không có buồn ngủ.

Qua không biết bao lâu, anh cảm giác được cô gái bên cạnh hơi giật giật, giống như là mở điện thoại ra, mặc dù anh nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm giác được có ánh sáng sáng lên.

Qua hồi lâu, màn ảnh điện thoại mới tối xuống, sau đó trong sự yên tĩnh của bóng đêm anh nghe thấy tiếng đè nén nức nở, đứt quãng truyền đến của cô gái bên cạnh.

Lông mi Trình Dạng run rẩy, lại dáng vẻ giả vờ ngủ say, không nhúc nhích.

Tiếng khóc kéo dài hồi lâu, mới biến mất, lại qua không biết rốt cuộc bao lâu, bên cạnh hô hấp Kiều An Hạ đều đều, giống như là đã ngủ, Trình Dạng mới mở hai mắt ra, quay đầu, mượn ánh đèn phòng ngủ, anh thấy mắt cô khóc sưng húp.

Trình Dạng nuốt nước miếng, tầm mắt rơi vào điện thoại di động của cô, anh chần chờ một chút, vẫn cầm lên, nhập mật mã, nín thở ,

mở ra Weibo, đập vào mắt chính là Weibo của Lục Cận Niên.

4 tiếng trước, Lục Cận Niên đăng bài mới: Xin hỏi, bà Lục, giấy hôn thú ăn ngon không? Kiều An Hào.

Ngắn ngủn một câu nói, thấy thế nào thế nào cũng khiến cho người ta cảm thấy chính là rất hạnh phúc.

Nhưng mà Kiều An Hạ là chị của Kiều An Hào, lại vì hạnh phúc mà khóc hơn nửa đêm...

Đáy lòng Trình Dạng dường như hiểu ra điều gì, cho tới bây giờ cũng cho Kiều An Hạ đủ không gian anh, lần đầu tiên mở điện thoại của cô, tìm hồi lâu, cuối cùng liền tìm được một tên "mylove", mở ra, bên trong không phải số của anh mà là một dãy số rất quen thuộc.

Chương 733: Vợ chồng Lục Kiều (21)

Số điện thoại của Lục Cẩm Niên.

11 con số, cứ như vậy đúng với suy đoán của anh.

Thì ra là bạn gái anh công khai tình cảm nhiều năm, mấy ngày nữa đến 14/2 chuẩn bị cầu hôn bạn gái, bạn gái anh quen 8 tháng... Người cô ấy thích không phải là anh.

-

Sau khi Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên công bố kết hôn, chủ đề hot đứng ở trang đầu một tuần, trong 1 tuần, Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên được không ít người chụp ảnh đi ra ngoài dạo phố hoặc ăn cơm.

Sau đó dựa vào những tấm hình kia, lại có một đề tài 【 Soái ca ấm áp Lục Cẩm Niên 】 lại trở thành đề tài cho mọi người bàn tán trên Weibo.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trong những đó vẻ mặt Lục Cẩm Niên, rõ ràng nhìn qua rất lạnh lùng rất nhạt nhẽo, nhưng những cử chỉ nhỏ tiết lộ nội tâm của anh.

Ví dụ, có một video, quay Kiều An Hào đang chọn băng vệ sinh, gương mặt Lục Cẩm Niên lạnh nhạt, chỉ đứng xa cầm điện thoại xem, nhưng video ngắn ngủi 40 giây, Lục Cẩm Niên đã nhìn Kiều An Hào mười hai lần, theo thống kê, ngắn nhất là liếc một cái, không tới một

giây, dài nhất là nhìn chăm chú, vượt qua năm giây.

Rồi còn có một tấm hình, là Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên ngồi thang máy, một người ái mộ chụp ảnh, trong thang máy người hơi nhiều, chen chúc khó chịu, gương mặt Lục Cẩm Niên lãnh đạm đứng ở nơi đó, ánh mắt không nhìn Kiều An Hào vẫn đùa cợt với mình, thậm chí đối mặt

với việc cô nói liên tục, ngay cả đôi môi cũng không hé ra, nhưng trong toàn bộ quá trình, tay Lục Cẩm Niên vẫn nâng lên che chở đầu của Kiều An Hào, tư thế đó nghiêm nhiên là chỉ sợ có người không cẩn thận đụng Kiều An Hào.

Trong đề tài 【 Soái ca ấm áp Lục Cẩm Niên 】 có một câu nói khiến mọi người ca thán rất nhiều lần: Anh ấy không phải là người lạnh lùng, chẳng qua là cô không phải người anh ấy muốn thể hiện sự ấm áp.

-

Cuối cùng cũng có một tin tức tuyển chọn đứng đầu trước tin của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào.

Năm nay bộ phim bom tấn của Hollywood, cần một diễn viên nữ Trung Quốc, mà để chọn diễn viên này bọn họ dùng hình thức tuyển chọn.

Có một số việc Kiều An Hào chỉ thuận miệng nói, nhưng mà Lục Cẩm Niên lại nhớ rất rõ, mơ ước của cô là ảnh hậu.

Một minh tinh muốn nổi tiếng, cần phải đạt trình độ ảnh hậu, chính là cần tích lũy và kinh nghiệm, không có thời gian mấy năm là không thể nào làm được.

Mà lần này Hollywood tuyển chọn, không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt để có thể một bước lên trời.

Đối với Kiều An Hào là người có bộ phim để đời, nếu nhận được vai diễn này thì cách ảnh hậu không xa.

Cho nên Lục Cẩm Niên liền đăng ký cho Kiều An Hào.

Lúc danh sách tuyển chọn gửi đến Cẩm Tú viên, Kiều An Hào mới biết chuyện này.

Thật ra Kiều An Hào tham gia vào giới giải trí không muốn làm ảnh hậu, chẳng qua vì có thể cùng Lục Cẩm Niên làm cặp đôi màn ảnh, bây giờ đã là vợ chồng thật sự, mơ ước của cô đã vượt quá hoàn thành, cô cũng muốn ngừng, nhưng mà Lục Cẩm Niên ghi danh cho cô, hơn nữa cũng đã lọt vào danh sách, cô trực tiếp từ chối, thì phụ lòng của Lục Cẩm Niên, hướng chi, bộ phim 《vừa thấy đã yêu》 bị Lục Cẩm Niên dừng quay, Kiều An Hào cũng khá rảnh rỗi, cho nên Kiều An Hào quyết định toàn tâm toàn ý đi ứng chiến cuộc tuyển chọn cho bộ phim Hollywood lần này.

Chương 734: Vợ chồng Lục Kiều (22)

Dù sao bây giờ, cô không đơn thuần là Kiều An Hào, còn là bà Lục, cô không thể làm mất mặt Lục Cẩm Niên.

Tuyển chọn diễn viên cho bộ phim Hollywood, cũng giống như đại đa số chương trình của Trung Quốc, có 3 phần, 8 người cuối cùng thi chung kết.

Rất nhiều người tham gia, mỗi một người dự thi thời gian cũng rất ít, cho nên muốn trong thời gian ngắn nhất để cho giám khảo thấy cô có điểm nổi bật mà giữ cô lại.

Lần này thi tuyển, không có bất kỳ diễn tập nào trước, toàn bộ đều là trực tiếp, người dự thi cũng dựa theo thứ tự chữ cái mà sắp xếp, Kiều An Hào là q, trong bảng thứ tự chữ của Anh không trước không sau, cho nên giữa hơn 100 người dự thi, Kiều An Hào cũng đứng ở vị trí không sớm không muộn, bốn mươi chín.

Những người có thể được nằm trong danh sách, đều có khả năng diễn xuất, tướng mạo cũng cũng không tệ, cạnh tranh thoát nhìn hết sức kịch liệt, khiến cho đến lúc Kiều An Hào thấy người thứ 30 lên sân khấu, cũng đã bắt đầu có chút khẩn trương.

Lúc đã gọi đến người thứ 38, Kiều An Hào bắt đầu chuẩn bị, khoảng cách thứ tự càng ngày càng gần, cô ngược lại không khẩn trương, mà từ từ bắt đầu bình tĩnh.

Lúc người MC gọi người số 40 dự thi, cô đứng đối diện gương hít

sâu, buông lỏng tâm tình, không nhịn được xoay đầu, thấy Lâm Thi Ý ăn mặc xinh đẹp kiêu ngạo đi giày cao gót, bước lên sân khấu.

Mặc dù Kiều An Hào ở phía sau sân khấu, nhưng có thể nhìn qua TV xem trực tiếp, Lâm Thi Ý hát, tuy là xuất thân là diễn viên, nhưng lại có

khả năng hát tốt, hơn nữa còn chọn bài hát tiếng anh, lúc đến nốt cao, toàn sân khấu vỗ tay không ngừng, ngay cả giám khảo cũng vỗ tay.

Năm giám khảo, bốn người thông qua Lâm Thi Ý, cô tiến vào vòng kế tiếp so tài.

Lâm Thi Ý từ sân khấu trở lại, trên mặt vẻ mặt còn tự tin hơn lúc lên sân khấu, thậm chí còn rất lơ đãng liếc mắt nhìn Kiều An Hào, ánh mắt cực kỳ giống như đang cố ý gây hấn.

Kiều An Hào làm bộ như không nhìn thấy, vẻ mặt lạnh nhạt quay đầu, đáy lòng khẽ ôn lại bài hát mình đã chuẩn bị, sau đó thẳng lưng, ngẩng cao đầu.

Cô nhớ rất rõ lời Lục Cận Niên đã nói, Lâm Thi Ý càng muốn cùng cô so, cô càng nên giả như không có chuyện gì xảy ra, bởi vì, Trần Dịch Tấn có nói 1 câu chân lý: Không có chuyện gì xảy ra, mới là cách trả thù tàn nhẫn.

Lúc người số 47 kết thúc biểu diễn, Kiều An Hào nhận được tin nhắn Lục Cận Niên gửi đến, chỉ có đơn giản ba chữ "Cố gắng lên", lại làm cho đáy lòng Kiều An Hào tràn đầy lòng tin.

Trước khi MC nói "Hoan nghênh thí sinh số 48, Kiều An Hào chuẩn bị" vang lên, Kiều An Hào đưa điện thoại Triệu Manh, cất bước đi lên

sân khấu.

Kiều An Hảo cũng chọn một ca khúc hát, nhưng không giống những người khác, cô không có khiêu vũ, không có đàn Piano, không có đàn ghi-ta, cũng không có nốt cao, chẳng qua là dùng tư thái rất lạnh nhạt, đứng ở ngay chính giữa sân khấu, hát bài 《 vậy thì như thế nào 》 mình đã chuẩn bị kỹ lưỡng, câu chữ rõ ràng hát.

Bài hát này từ năm ngoái, cô vô tình nghe được trên radio.

Khi đó, chẳng biết Lục Cẩm Niên bỏ đi đâu, cô tìm anh hồi lâu, lúc ấy nghe bài hát này, chẳng qua là cảm thấy lời ca như hợp ý lòng mình, vì vậy liền nghe đi nghe lại nhiều lần, sau đó cũng học thuộc.

Chương 735: Vợ chồng Lục Kiều (23)

“không phải là thương cảm một người trốn tránh, không phải là khổ sở không ai kể ra, không phải là lần này bị thương càng thông suốt, em không sợ yêu, lại càng yêu sâu sắc hơn”.

Theo tiếng hát của Kiều An Hào, một màn tuổi trẻ mê hoặc của cô và Lục Cẩm Niên giống như những cảnh quay chậm được biểu diễn lại một lần, trong phút giây này, cô giống như không phải vì hát để dự thi, mà đơn thuần chỉ hát vì tình yêu của anh và cô.

Cô nhớ tới thời gian mình chỉ dám yêu thầm anh, khổ sở thế nào cũng không dám cho anh biết, đến khi xoay người mới dám mỉm cười, mỗi một khi lại nghĩ rằng sắp đến gần, sau cùng lại càng cách xa hơn, rõ ràng nhát gan lại yếu kém không dám đi yêu, nhưng là lại yêu đến khắc cốt như thế.

“Không phải là một mình trong đêm tối, không phải là trong phòng không có ai, không phải là không thể ngủ được, em chỉ có thể là một người sống bình thường...”

Cứ việc hiện giờ cô đã kết hôn cùng Lục Cẩm Niên, lúc này hát bài hát này, tuy đã ít đi nhiều đau xót, nhưng lại cảm thấy có nhiều may mắn hơn.

May mắn được ông trời chiếu cố, khiến cô có thể tìm đến anh, có thể nắm tay anh.

Chỉ là loại may mắn này, khiến trong miệng cô đang hát lên một bài

hát, là một cảm giác kỳ lạ, nghe qua cực kỳ thương cảm, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy hi vọng.

Giống như là bị thương, nhưng lại không phải bị thương.

Trong thời gian cô cất tiếng hát, toàn bộ hội trường đều yên tĩnh, qua tầm nửa phút, không biết là ai vỗ tay đầu tiên. Ngay sau đó, tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ như thủy triều, từng vị giám khảo mới bắt đầu hoàn hồn, cũng nhao nhao vỗ tay theo, đợi đến lúc tiếng vỗ tay đã ngớt, Kiều An Hào đều nhận được toàn bộ lời khen và sự thông qua của giám khảo.

-

Trạng thái gần đây của Hàn Như Sơ vẫn không tốt, bởi vì lần trước đoạn ghi âm kia bị Kiều An Hào mang ra phát giữa bữa tiệc, khiến cho Hứa Gia gặp khó khăn, gần đây Hứa Vạn Lý cũng hờ hững với bà, thường xuyên không về nhà buổi đêm, lúc nào ngẫu nhiên trở về thì cũng là rất khuya, đôi khi vẫn còn không về phòng ngủ, mà nằm ở phòng khách.

Lúc Hứa Gia Mộc ba tuổi, Hàn Như Sơ biết được chồng mình ở bên ngoài còn một đứa bé đó, toàn bộ trọng tâm cuộc sống của bà đều đặt lên người Hứa Gia Mộc, mấy năm nay bà và Hứa Vạn Lý đều coi nhau như khách, thật ra cũng chỉ lúc đối ngoại mới giả bộ, trên thực tế khi đóng cửa phòng ngủ lại, hai người đều không hề nói chuyện nhiều với nhau, thậm chí đều đã gần mười năm, bà và Hứa Vạn Lý cũng không thực hiện sinh hoạt vợ chồng.

Cho nên, Hứa Vạn Lý lạnh nhạt với bà, từ đầu đến cuối bà cũng không có nhiều cảm xúc, bà chỉ để ý đến con trai của bà, Hứa Gia Mộc.

Lúc ở cửa “Bắc Kinh Hội”, Hứa Gia Mộc lái xe rời đi, đã hơn một tuần lễ, Hứa Gia Mộc không nhận điện thoại của bà, không nhắn tin cho bà, thậm chí bà đến công ty, cũng đều bị thư ký lấy cớ ra lệ.

Lúc sáu giờ đêm nay, Hàn Như Sơ lại gọi mấy cuộc điện thoại cho Hứa Gia Mộc, vẫn như cũ không có ai nghe máy, quản gia đã chuẩn bị tốt bữa tối cho bà, bà cũng không muốn ăn, lại đi lên lầu.

Một mình ở trong phòng suốt bốn tiếng, lúc xuống lầu uống nước, hai người giúp việc trong nhà đều đang xem ti vi.

Giống như đang xem một tiết mục giải trí, bà cũng không để ý nhiều, sau khi người giúp việc rót nước cho mình, bà vừa mới chuẩn bị mang lên lầu, liền nghe thấy ti vi ở phía sau vang lên tên của Kiều An Hào.

Chương 736: Vợ chồng Lục Kiều (24)

Hàn Như Sơ theo bản năng ngừng lại, quay đầu, nhìn về phía màn hình ti vi.

Bên trong, Kiều An Hảo đang microphone, nhìn mọi người tự giới thiệu mình, sau đó cô đứng ở chính giữa sân khấu, bắt đầu cất tiếng hát.

Tiếng hát mềm mại, âm thanh vô cùng dễ nghe.

Đừng nói là giám khảo và khán giả ở hội trường, ngay cả hai người giúp việc xem ti vi cũng vô cùng chăm chú lắng nghe.

Sau khi Kiều An Hảo hát xong, những vị giám kia rõ ràng đã cực kỳ kích động, bọn họ luôn gây ra khủng hoảng cho người khác, vậy mà lại khen không hết lời với Kiều An Hảo, Kiều An Hảo tao nhã đoan trang đứng trên sân khấu, cười đến lông mày cũng cong cong.

Tươi cười như vậy, làm đau đớn ánh mắt của Hàn Như Sơ.

Nếu không phải do cô, con trai của bà làm sao có thể không để ý đến người mẹ này?

Nếu không phải do cô, bà làm sao có thể thân bại danh liệt trong giới làm ăn như thế này? Khiến những người đã từng có quan hệ giao hảo tốt đẹp đều quay lưng lại với bà, hiện giờ toàn bộ đều xa lánh bà.

Nếu không phải do cô... Hàn Như Sơ làm sao có thể chật vật như

hôm nay?

Tham gia tuyển chọn tiết mục phải không? Biểu hiện kinh người phải không? Muốn trở thành biểu tượng trên Internet phải không? Là tốt đẹp nhất ở trong mắt mọi người phải không?

Tốt lắm... Hiện tại, cô đã giành được toàn bộ sự nổi tiếng và chú ý, như thế tôi liền mượn sự thắng lợi đó của cô, khiến cô thân bại danh liệt, cả đời về sau đều bị bêu danh.

Hàn Như Sơ nghĩ đến đây, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh, bỗng đứng mở miệng hô tên quản gia: “Vân Di.”

Vân Di không biết đang làm gì trong phòng ngủ, “Ai” một tiếng, lại chậm chạp không đi ra, Hàn Như Sơ cao giọng, hô một tiếng: “Vân Di.”

“Phu nhân...” Quản gia luống cuống tay chân chạy ra từ trong phòng mình: “Phu nhân, tôi vừa đi toilet.”

Hàn Như Sơ căn bản không hề nói chuyện, chỉ hướng ánh mắt lên trên lầu, sau đó bước tiếp, đi lên lầu.

Quản gia lập tức bắt kịp.

Vào phòng ngủ, quản gia đóng cửa lại: “Phu nhân, bà tìm tôi có chuyện gì sao?”

Hàn Như Sơ lạnh lùng gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay với quản gia, nói nhỏ vài câu bên tai bà ta: “Hiểu chưa?”

Quản gia liên tục gật đầu: “Hiểu rồi, phu nhân, người yên tâm, hiện tại tôi sẽ đi thực hiện luôn.”

-
Lần này tuyển chọn của Hollywood, trên Sina có làm một cuộc bỏ phiếu.

Kiều An Hào biết, tối qua biểu hiện của mình rất xuất chúng, nhưng là cô lại không nghĩ đến sau khi tỉnh lại, tùy tiện được đưa lên Sina, vậy mà mình đang đứng thứ nhất trong cuộc bầu chọn, cách vị trí thứ hai gần mười vạn phiếu.

Ném qua điểm tâm, Lục Cẩm Niên có việc bận, liền đi ra ngoài.

Sau một tuần, Kiều An Hào nằm úp sấp trước máy tính, vắt hết óc nghĩ đến trận đấu lần sau, mình phải lựa chọn tiết mục như thế nào cho thật xuất sắc.

Kiều An Hào nghĩ từ sáng đến chiều, rốt cuộc lúc bốn giờ, nghĩ đến một ý tưởng siêu cấp hay ho, đang chuẩn bị rạo rức lấy ra điện thoại gọi cho Lục Cẩm Niên chia sẻ thành quả của mình, kết quả lại có điện thoại gọi đến.

Màn hình hiển thị một dãy số xa lạ.

Kiều An Hào tạm dừng một lúc, mới nghe, lễ phép mở miệng: “Xin chào?”

“Cô khỏe không, xin hỏi cô là cô Kiều phải không?” Trong điện thoại truyền đến giọng nữ, tốc độ rất nhanh.

Chương 737: Lựa chọn

“Cô khỏe không, xin hỏi cô là cô Kiều phải không?” Trong điện thoại truyền đến giọng nữ, tốc độ rất nhanh.

Là người mà Kiều An Hào không biết, cô chần chừ một lúc, vẫn duy trì sự lễ phép như cũ: “Ừm, là tôi, xin hỏi cô là...”

Lời của Kiều An Hào còn chưa nói xong, giọng nữ kia liền nhanh chóng đoạt quyền nói chuyện một lần nữa: “Cô Kiều An Hào, tôi là phóng viên, tôi gọi điện đến vì muốn phỏng vấn cô...”

Phóng viên kia không hề hỏi ý kiến của Kiều An Hào, tiếp tục hỏi: “Cô và người quản lý của Hứa thị trước kia là vợ chồng thật sao?”

Kiều An Hào cảm di động, nghe thấy câu đó, trong đầu không biết nói thế nào.

Chuyện cô và Hứa Gia Mộc là vợ chồng, chỉ có rất ít người biết, làm sao có thể bất chợt bị phóng viên hỏi như vậy?

Trong lúc Kiều An Hào nghi ngờ, phóng viên lại hỏi tiếp một vấn đề: “Cô Kiều An Hào, tại sao cô lại ly hôn với anh Hứa Gia Mộc? Có quan hệ với anh Lục thật sao? Trong quá trình còn đang kết hôn với Hứa Gia Mộc, cô thật sự cấu kết với anh Lục sao? Cô thật sự xảy ra quan hệ với cả hai anh em bọn họ sao, giống như tin tức ở trên mạng? Cô im lặng, có phải đại biểu đại biểu cho việc thừa nhận không?”

Lúc phóng viên nói lời cuối cùng, giọng điệu rõ ràng có điểm muốn

gây sự.

Lúc này Kiều An Hào mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì, cô vẫn duy trì bình tĩnh, nói một câu với người phóng viên: “Thật có lỗi, tôi không nhận phỏng vấn.”

Sau đó không đợi phóng viên tiếp tục chất vấn, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Kiều An Hào hoàn toàn quên mất lúc đầu mình định gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên, nhanh chóng vọt đến trước máy tính, vào Sina, quả nhiên ở ngay đầu đề đã thấy tên cô.

Kiều An Hào thấy hình ảnh mình và Lục Cẩm Niên lúc anh đang sắm vai Hứa Gia Mộc trong hội trường đám cưới, cô còn đang kéo tay Hứa Gia Mộc.

Sau đó còn có mấy tấm hình, là cô ăn cơm chung cùng Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên nghe điện thoại, còn cô đút tôm cho anh ăn.

Kiều An Hào nhớ rõ, những tấm hình này được chụp khi Hứa Gia Mộc vừa tỉnh lại không lâu, anh và cô còn chưa giải trừ hôn ước, không biết là ai chụp được, liền gửi cho Hàn Như Sơ, mà Hàn Như Sơ cũng vì việc này mà đi qua Kiều gia náo loạn một hồi.

Sau cùng là một tấm hình, là người làm rõ quan hệ, nói Lục Cẩm Niên và Hứa Gia Mộc là anh em cùng cha khác mẹ, Kiều An Hào là vợ trước của Hứa Gia Mộc, lại là vợ hiện tại của Lục Cẩm Niên, nhưng trước khi ly hôn với Hứa Gia Mộc, cũng đã dây dưa không rõ với Lục Cẩm Niên.

Ngay lúc cô đang nhìn chằm chằm những tin tức này, đột nhiên ngoài cửa có tiếng chuông cửa.

Kiều An Hảo vội vàng buông con chuột máy tính trong tay ra, vội vã đi xuống lầu, trước khi mở cửa, theo quán tính ngẩng đầu nhìn thoáng qua máy giám thị hình ảnh trên vách tường, phát hiện chẳng biết từ lúc nào ở ngoài cửa, có rất nhiều xe dừng lại, còn tụ tập rất nhiều phóng viên, mọi người khiêng cameras, microphone, có đèn flash còn không ngừng lóe lên, thậm chí có người đã bắt đầu quay video clip, giải thích đây là nhà của Lục Cẩm Niên và cô.

Chương 738: Lựa chọn

Hóa ra là phóng viên đã chặn ở cửa.

Kiều An Hào vốn đang giơ tay lên, lập tức rút trở về.

Trong Cẩm tú viên, chỉ có một mình cô, nếu cô mở cửa, khẳng định sẽ bị những người phóng viên này bủa vây.

Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên, thậm chí có phóng viên đã bắt đầu lay động cửa sắt, tạo ra âm thanh loảng xoảng không ngừng, xuyên qua máy giám thị lọt vào trong tai của cô, khiến cô có chút kinh hồn táng đăm, cả người lui về phía sau một bước theo bản năng, sau đó bỏ chạy lên lầu.

Đẩy cửa thư phòng ra, Kiều An Hào liền nghe thấy điện thoại của mình kêu lên, nghe tiếng chuông, cô liền nhận ra đó là điện thoại của Lục Cẩm Niên.

-

Lục Cẩm Niên có hẹn gặp cùng Ngụy tổng của Ngụy thị, chủ yếu kinh doanh trang sức châu báu, Lục Cẩm Niên và Ngụy tổng có gặp nhau vài lần ở bữa tiệc, vẫn lại là khoảng hơn hai mươi ngày trước kia, lúc ấy Hoàn Ảnh truyền thông đang chuẩn bị cho bộ phim mới, bên trong có đề cập đến cần rất nhiều phụ kiện là châu báu, cho nên Ngụy tổng đưa cho anh một tấm danh thiếp, nói hi vọng có dịp được hợp tác.

Mấy năm nay Hoàn Ảnh truyền thông đầu tư phim, trang sức y phục đều có nhà cung cấp cố định, lúc đây Lục Cẩm Niên cũng không để

mấy lời của Ngụy tổng vào trong lòng, nhận danh thiệp, sau khi lên xe, tiện tay ném vào trong hộp giữ đồ, cũng không để ý nhiều.

Thật ra, Ngụy tổng cũng nghĩ rằng mình và Hoàn Ảnh truyền thông cũng chắc sẽ không có dịp hợp tác, nhưng một buổi tối trước đó, đột nhiên nhận được điện thoại của Lục Cẩm Niên, nói là muốn mời anh uống trà.

Lúc đó, Ngụy tổng đang ở Châu Phi, cho nên hai người liền hẹn nhau vào hôm nay.

Ngụy tổng đã sớm nghe được chuyện về Lục Cẩm Niên, nói từ trước đến giờ chuyện làm ăn của anh đều rất vang dội, không có chút ướn át bản thủ nào, cho nên Ngụy tổng cũng cho rằng, mình và Lục Cẩm Niên vừa thấy nhau sẽ nói luôn chuyện hợp tác, sau khi trình bày xong, cũng không chờ anh trả lời, liền đề hợp đồng ở trước mặt anh, cho anh thời gian suy xét ba ngày, nếu đồng ý thì mang hợp đồng đã ký tên đến tìm anh.

Đúng là khác với cách nghĩ của Ngụy tổng, Lục Cẩm Niên vậy mà hẹn anh đến Khúc Hà Phong Uyển, thành thơi vui vẻ uống trà suốt hai tiếng, nói về chính sự, nói về lịch sử, đôi câu vài lời nói đến chuyện hợp tác, lúc gần giữa trưa, Lục Cẩm Niên vẫn mang tâm trạng vô cùng tốt mời anh ăn cơm sau đó còn đề nghị đi đánh golf.

Ngụy tổng là người thích đánh golf, cũng coi như cao thủ, anh và Lục Cẩm Niên so tài một lúc, kết cuộc cuối cùng tuy là anh thắng nhưng anh lại biết, Lục Cẩm Niên cố ý thả nước cho anh, nếu Lục Cẩm Niên muốn, có thể khiến anh thất bại thảm hại.

Trận đấu kết thúc, Lục Cẩm Niên và Ngụy tổng ngồi trong phòng nghị.

Mùa đông, sau giờ chiều, ánh sáng chiếu qua cửa kính hắt lên trên

bàn, khiến người ta có cảm giác năm tháng vô cùng yên tĩnh.

Người phục vụ bưng lên hai ly cà phê, đặt trên bàn dài, mỉm cười cong người, rời đi.

Lục Cẩm Niên chậm rãi bưng cà phê lên, nhấp một ngụm, sau đó giơ cổ tay nhìn thoáng qua thời gian, đã hai giờ chiều, vì thế rót cuộc mở miệng nói với Ngụy tổng, là đề tài mà anh ta đã đợi rất lâu :”Hoàn Ảnh truyền thông đang bắt đầu đầu tư một bộ phim, là nói về một công ty châu báu kim cương, tôi nghĩ anh Ngụy đã biết đến,”

Lục Cẩm Niên dừng một lát, còn nói: “Về hợp tác, tôi đã nghĩ ra một phương án rất tốt, không biết anh Ngụy có muốn nghe không?”

Chương 739: Lựa chọn

Ngụy tổng gật đầu: “Anh Lục, mời anh nói.”

Lục Cẩm Niên uống một ly cà phê, không chút hoang mang đặt chiếc chén lại trên bàn, âm thanh đũa chạm thán vọng lên, trong phòng nghỉ yên tĩnh, đặc biệt vang dội: “Tôi sẽ để công ty của nhân vật chính trong phim là tập đoàn Ngụy thị.”

Đáy mắt Ngụy tổng sáng lên.

Tập đoàn Ngụy thị... đây cũng xem như một phương án tuyên truyền quảng cáo hấp dẫn.

Lục Cẩm Niên còn nói: “Không những thế, tôi còn để cho nam chính của bộ phim đổi thành họ Ngụy.”

Ngụy tổng có vẻ đã có chút kích động.

Loại bối cảnh này được tạo ra, sẽ khiến cho người khác nghĩ là được xảy ra ở tập đoàn Ngụy thị, càng kiến người ta ghi nhớ kỹ càng về châu báu của Ngụy thị.

Điều kiện tương đối hấp dẫn, cũng rất vừa ý.

Chỉ là giá cả...

Ngụy tổng mở miệng: “Điều kiện của anh, tôi không có ý kiến, chỉ là tôi muốn hỏi thăm, về phương diện giá cả, giá trị thấp nhất là bao nhiêu? Nếu trong phạm vi dự đoán của công ty, hiện tại tôi có thể ký

hợp đồng, nếu vượt quá khả năng, tôi còn cần phải thương lượng cùng Hội đồng quản trị”.

Lục Căn Niên không nói chuyện, chỉ giơ lên một ngón tay hướng về phía Ngụy tổng.

“Một triệu?” giọng điệu của Ngụy tổng, nghe qua có chút thẹn thùng, một triệu thực sự không phải con số nhỏ, tuy điều kiện rất được nhưng sức nóng của bộ phim vẫn chưa thể biết trước được, không phải nếu có chuyện gì thì sẽ phí đi sự quảng cáo này sao: “Anh Lục, tôi biết những sản phẩm của Hoàn Ảnh truyền thông sản xuất đều thu được sự chú ý rất lớn, nhưng là, dù sao bộ phim này thế nào tôi còn chưa

biết, tôi nghĩ trước tiên có thể giao năm trăm ngàn, chúng ra có thể ký hợp đồng trước, nếu ở giai đoạn hậu kỳ, lượng tiêu thụ của Ngụy thị tăng lên rõ ràng, lúc đó tôi có thể trả lại lợi nhuận 50% còn lại cho anh, tôi nghĩ nếu chúng ta hợp tác thành công, lợi nhuận hẳn là không thấp hơn năm trăm ngàn...”

“Anh Ngụy, anh hiểu sai ý tôi rồi, tôi nói không phải một triệu, mà là mười triệu.” Lục Căn Niên nhàn nhạt ngắt lời Ngụy tổng.

Cả người Ngụy tổng rõ ràng khẽ run rẩy: “Mười triệu, sao có thể, hợp tác như vậy tôi chỉ sợ...”

“Tôi cho anh mười triệu.” Lục Căn Niên lại mở miệng nói.

Vẻ mặt của Ngụy tổng ngớ ra trong nháy mắt, hoàn toàn là dáng vẻ không hiểu ra sao, chén cà phê đang nắm trong tay, bởi vì run rẩy mà bắn nước vào trên cổ tay anh.

Nóng khiến anh đau đớn, anh mới hoàn hồn lại, hướng về phía Lục

Cẩn Niên nở nụ cười một phen: “Anh Lục, anh lại nói đùa tôi rồi?”

Lục Cẩn Niên chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt chuyên chú: “Tôi nói thật.”

Ngụy tổng lại sửng sốt, anh nhìn chăm chăm Lục Cẩn Niên rất lâu, rốt cục mới ý thức được không phải đối phương đang nói đùa, trong nháy mắt anh liền trở nên lơ mơ: “Anh Lục, anh quảng cáo giúp tôi, còn trả lại tiền bạc cho tôi, như vậy hoàn toàn là mua bán lỗ vốn, tôi thật sự không rõ ý tứ của anh.”

Vẻ mặt của Lục Cẩn Niên lạnh nhạt, im lặng lấy một tờ chi phiếu từ trong túi áo ra, đặt trước mặt Ngụy tổng.

Ngụy tổng nhìn chăm chăm một chuỗi số 0 dài, cẩn thận đếm, đúng là mười triệu.

Làm thương nhân, đều biết đạo lý không tự dưng có bánh bao thịt từ trên trời rơi xuống, vì thế anh ta chần chừ một lúc mới mở miệng hỏi: “Anh Lục, ý của anh là muốn thu mua cổ phần của Ngụy thị?”

Lục Cẩn Niên lắc đầu, bưng chén cà phê lên, lại uống một ngụm, chậm rãi nói: “Chẳng qua là, tôi cho anh Ngụy điều kiện tốt như vậy, thực sự là muốn có hồi đáp.”

Chương 740: Lựa chọn

Ngụy Tổng không lên tiếng, im lặng chờ Lục Cận Niên trả lời.

"Tôi muốn báo đáp, là một món đồ, Ngụy tổng tuyệt đối có nó."

Ngụy Tổng nghe đến đó, dường như nghĩ tới điều gì: "Lục tổng, ngài muốn phải.."

Lục Cận Niên không đợi Ngụy Tổng nói hết câu, liền gật đầu: "Không sai, tôi muốn Vĩnh Hằng chi tâm."

"Vĩnh Hằng chi tâm" là một trong 10 viên kim cương nổi tiếng trên thế giới, ba mươi năm trước, ông nội của Ngụy Tổng ở nước Anh ra giá một tỷ nhân dân tệ, sở hữu viên kim cương này, sau đó đặt trong cửa hàng của tập đoàn Ngụy thị, cũng không bán ra.

Những năm gần đây, không phải là không có người đến tìm Ngụy Tổng mở miệng nói muốn mua viên kim cương "Vĩnh hằng chi tâm" nhưng mà lại chưa từng có người như Lục Cận Niên mở miệng với giá trên trời.

Ngụy Tổng nghĩ tới đây, cười: "Xem ra, Lục tổng muốn Vĩnh Hằng chi tâm là tình thế bắt buộc?"

Vẻ mặt Lục Cận Niên rất bình tĩnh, nhưng đáy mắt lạnh nhạt như cũ lại xuất hiện vẻ chắc chắn: "Đúng, tình thế bắt buộc."

Dù điều kiện của đối phương có quá đáng thế nào, viên kim cương này tên là "Vĩnh hằng chi tâm", ông cũng không thể!

"Lục tổng, anh cũng biết, viên kim cương "Vĩnh Hằng chi tâm" này, Ngụy thị chúng tôi không bán."

"Nếu như ông cảm thấy điều kiện của tôi còn chưa đủ, như vậy tôi sẽ cho ông một thứ." Lục Cận Niên vừa nói, liền lấy văn kiện trong túi xách rút ra một phần hợp đồng, đẩy tới trước mặt Ngụy Tổng.

Ngụy Tổng vén lên, phát hiện toàn bộ đều là trống không, duy chỉ có cuối cùng, có chữ ký rồng bay phượng múa của Lục Cận Niên.

Đáy mắt Ngụy Tổng thoáng hiện một tia giật mình: "Lục tổng, cho tôi văn kiện trống không? Cũng chính là tùy tôi ra điều kiện?"

Lục Cận Niên gật đầu, không do dự chút chần chừ chút nào: "Ngụy Tổng, tôi biết ông rất hứng thú với văn kiện này, trực tiếp ký tên đi, về phần điều kiện, ông trở về từ từ suy nghĩ, từ từ điền, cho dù tôi không làm được, tôi cũng sẽ nghĩ biện pháp làm được. "

Ngụy Tổng lần nữa sửng sốt, ông biết Lục Cận Niên nhất quyết phải có Vĩnh Hằng chi tâm, lại không nghĩ rằng vì vậy mà cái gì cũng dám bỏ ra.

Ngụy Tổng im lặng chốc lát, mở miệng: "Lục tổng, ngài có thể nói cho tôi biết, tại sao ngài muốn có Vĩnh Hằng chi tâm không?"

Ngược lại Lục Cận Niên chưa từng giấu diếm, mở miệng giọng nói rất nhạt, rồi lại thể hiện tình cảm sâu nặng nồng đậm khó giấu: "Bởi vì bà xã tôi thích."

Đúng vậy, Kiều An Hào thích.

Anh biết Kiều An Hào thích "Vĩnh hằng chi tâm", là chuyện từ hồi

trung học đệ nhị.

Khi đó, trường học tổ chức liên hoan tết Nguyên Đán, Kiều An Hảo, Kiều An Hạ và Hứa Gia Mộc bày ra một tiết mục, nhưng bởi vì còn thiếu hụt một người biểu diễn, vì vậy liền tìm anh.

Anh chưa bao giờ đi tham gia hoạt động này, nhưng bởi vì có thể cùng cô cùng nhau tập luyện, sau khi tan học có thể cùng cô tập kịch, anh liền đồng ý.

Tiết mục đó là Kiều An Hảo một tay viết kịch bản, tên là "Vĩnh hằng chi tâm" .

Trong kịch bản, anh và cô là người cộng tác, đêm đó sau khi bọn họ tập xong, thì trời mưa to, cũng không mang dù, liền ở trong phòng học đợi mưa tạnh.

Anh vốn ít nói, lại thích cô, nói càng ít đi.

Cô ngồi bàn học ở trước mặt anh, cầm bút máy vẽ vẽ gì đó trên giấy.

Anh nhìn chăm chăm cô mặc đồng phục học sinh, còn cột tóc đuôi ngựa lộ ra cái cổ thon dài, bên tai là tiếng cô cầm bút máy vẽ trên giấy, hòa lẫn tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, khiến cho anh không khỏi yên lòng.

Chương 741: Lựa chọn

Sau đó anh liền tìm đề tài, hỏi cô, "Vĩnh hằng chi tâm" trong các loại kim cương trên thế giới, không phải là tốt nhất, cũng không phải là cao quý nhất, lúc ấy anh còn hỏi, tại sao không phải là "Hải dương chi tâm" "Châu Phi chi tinh" để làm kịch bản?

Cô nghe được giọng nói của anh, bộ dạng giống như rất khẩn trương, chần chừ hồi lâu, mới xoay người, không mở miệng, lại nhìn về phía anh cười, nụ cười mềm nhũn mang theo vài phần đáng yêu, thấy thế anh nhất thời có chút đỏ mặt, sau đó anh liền quay người sang, nghiêng đầu, sau, liền nghe cô nói: Cô thích "Vĩnh hằng chi tâm" .

Chẳng qua sau đó cô lại nói, "Vĩnh hằng chi tâm" quá đắt, chỉ là tùy ý thích mà thôi.

Khi đó anh, nghèo xơ xác, nghe cô nói thích, sau đó len lén lên mạng tra tài liệu về "Vĩnh hằng chi tâm", sau đó thấy được đối với anh lúc đó, cũng không dám nghĩ đến giá cả trên trời như vậy.

Anh và cô kết hôn kết quá vội vàng, không có tỏ tình, không có hẹn hò, không có nói yêu thương, cũng không có cầu hôn, thậm chí nghi thức đính hôn và hôn lễ cũng không có.

Mặc dù cô không mở miệng nói với anh, nhưng mà người khác có, sao cô lại không có?

Huống chi, khi anh liên lạc Ngụy Tổng, có một lần buổi tối từ phòng sách trở về phòng ngủ, cô còn chưa ngủ, đang xem TV, lúc ấy trên

TV vừa vặn diễn đến nam chính đeo chiếc nhẫn kim cương cho nữ chính, anh thấy rõ trong mắt cô, thấy được một tia hâm mộ và xám xịt.

-

"Bởi vì bà xã tôi thích."

Ngụy Tổng bị lý do đơn giản của Lục Cẩm Niên mà không biết nên nói gì.

Chỉ vì bà xã thích... Cho nên không tiếc tiêu xài nhiều tiền bạc, tới mua một viên kim cương?

Thế giới người có tiền, thật khó hiểu...

Ngụy Tổng nhìn văn kiện trống trước mặt mình, sau đó đẩy tới trước mặt Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên nhíu mày một cái: "Ông không hài lòng với điều kiện của tôi?"

"Không phải vậy." Ngụy Tổng cầm chi phiếu trên bàn: "Tôi cảm thấy vậy là đủ rồi, về phần điều kiện thêm, tôi không cần."

Lục Cẩm Niên là thiên tài hiếm thấy trên thương trường, mặc dù gần đây anh vẫn rất bề bộn, nhưng theo ông biết, anh ta có quan hệ thân thiết với một số người bên phía Mỹ.

Thay vì một lần mua bán rồi chấm dứt, không bằng giữ tình cảm, làm bạn bè, có lẽ tương lai có thể nhờ Lục Cẩm Niên trợ giúp, đưa tập đoàn Ngụy thị vươn tới quốc tế.

Thương nhân giỏi, đều muốn lợi ích lâu dài vĩnh viễn, cho nên Ngụy Tổng nhìn Lục Cẩm Niên ngồi ưu nhã đối diện, mở miệng nói: "Tôi

bán Vĩnh Hằng chi tâm cho Lục tổng ngài, nếu như bây giờ Lục tổng có thời gian, có thể cùng tôi đến nhà họ Ngụy, tôi lấy cho ngài."

Ngụy Tổng sáng khoái đồng ý như vậy, ngược lại khiến cho Lục Cẩm Niên thầm giật mình, nhưng mà rất nhanh anh hiểu ý tứ sâu trong lòng của Ngụy Tổng, rõ ràng cho thấy đang bán nhân tình cho mình, vì tương lai hợp tác lâu dài hơn.

Lục Cẩm Niên đến bây giờ cũng không thích tiếp nhận người khác, lại nhận nhân tình của Ngụy Tổng, anh đồng ý đề nghị của Ngụy Tổng, kêu phục vụ tính tiền.

Hai người đi ra sân golf, đang chuẩn bị lên xe, điện thoại di động Lục Cẩm Niên bất chợt vang lên, là trợ lý gọi tới, Lục Cẩm Niên nhìn Ngụy Tổng nói một câu xin lỗi, nhận nghe.

"Lục tổng, có chuyện lớn rồi, chuyện trước kia của cô Kiều và cậu Hứa bị công khai, trên mạng cũng hỗn loạn, cũng không biết người nào tiết lộ tin tức ngôi nhà của ngài và cô Kiều, những ký giả kia cũng đến Cẩm Tú viên rồi."

Chương 742: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (1)

Lục Cẩm Niên nhíu mày lại, nghĩ đến Kiều An Hào một mình trong biệt thự Cẩm Tú viên, những ký giả kia rốt cuộc có bao nhiêu điên cuồng, anh tham gia trong giới giải trí nhiều năm, hoàn toàn hiểu rõ, Lục Cẩm Niên không chờ trợ lý nói rõ mọi chuyện một lần xong, liền trực tiếp nói thật nhanh một câu trong điện thoại: "Tôi biết, bây giờ tôi lập tức trở về. "

Ngay sau đó liền cúp điện thoại, nhìn Ngụy Tổng, liền kéo cửa xe: "Thật xin lỗi, Ngụy tổng, tôi có chút việc, cần phải đi trước, xong việc tôi sẽ quay lại lấy Vĩnh Hằng chi tâm sau."

Ngụy Tổng thấy Lục Cẩm Niên nhận điện thoại xong vẻ mặt vội vã, vừa muốn mở miệng quan tâm một câu, kết quả Lục Cẩm Niên cũng đã ngồi vào trong xe, "Bộp" dùng sức đóng cửa xe lại.

Cửa sổ xe mở xuống, Lục Cẩm Niên lễ phép lại kêu ngạo "Tạm biệt", sau đó một cước liền hung hăng giẫm lên chân ga, xe chọt tăng tốc đi ra ngoài, trong chốc lát, liền không thấy bóng dáng.

Lục Cẩm Niên vẫn không ngừng gia tăng chân ga, anh một tay khống chế tay lái, một tay cầm điện thoại di động mở ra Weibo, vừa lưu ý đường phía trước, vừa nhìn tin tức cụ thể nằm trang đầu, dường như trên Internet, tất cả mọi người đều mắng Kiều An Hào.

Cánh môi Lục Cẩm Niên giật giật, sau đó liền vội vàng gọi 1 cú cho Kiều An Hào, vang lên hồi lâu, cũng không người nhận nghe, đầu lòng Lục Cẩm Niên trở nên càng thêm nóng như lửa đốt, khi anh

đang chuẩn bị cắt đứt, đổi thành gọi điện thoại nhà, điện thoại rất cuộc được nhận nghe, bên trong truyền đến giọng Kiều An Hảo mềm mại, giống như đột nhiên xuất hiện chuyện này, mở miệng chính là: "Lục Cẩm Niên, ngoài cửa nhà chúng ta có rất nhiều ký giả."

Lục Cẩm Niên nhìn thẳng đường phía trước, dùng giọng tỉnh táo nói: "Bây giờ anh đang trên đường về nhà, anh sẽ gọi điện thoại, để cho bọn họ

đuổi ký giả đi, còn nữa, em không nên đi ra ngoài, nhớ đóng kỹ cửa sổ lại..."

Lục Cẩm Niên cẩn thận dặn dò Kiều An Hảo chú ý những việc đó, sau đó mới cúp điện thoại, hai tay vịn tay lái, lần nữa tăng nhanh tốc độ xe.

-

Kiều An Hảo cắt đứt điện thoại Lục Cẩm Niên xong, còn cố ý chạy xuống, kiểm tra cửa sổ, xác định đều khóa trái, mới nhìn qua cửa sổ sát đất, ra bên ngoài, ký giả lại càng nhiều hơn.

Những trường hợp này, trước kia Kiều An Hảo từng thấy trên tạp chí và TV, cũng đã từng nghe qua, có không ít minh tinh bởi vì gặp scandal, tin đồn, bị ký giả chặn trước cửa nhà không thể ra ngoài, cô lại không nghĩ rằng, có một ngày, mình cũng sẽ rơi vào kết quả như vậy.

Kiều An Hảo nhìn một lát, liền lên lầu, vừa rời bởi vì có người nhấn chuông cửa, cô chẳng qua là nhìn tin tức, cũng còn chưa kịp nhìn kỹ phản ứng, nhưng lúc này hành động ký giả điên cuồng kích động như vậy, cô đã dự cảm đến dư luận bàn bạc trên mạng càng khó coi hơn.

Lý tính nói cho cô biết, nhắm mắt làm ngơ, nhưng mà cảm tính vẫn khiến cô không nhin được ngồi ở trước máy vi tính.

Quá trình cô và Hứa Gia Mộc kết hôn, cùng Lục Cẩm Niên dây dưa không rõ, người trên mạng cũng nhận xét cô là một chân đứng hai thuyền, quyến rũ hai anh em, nói cô có vẻ ngây thơ nhưng làm chuyện kinh tởm, thậm chí có những người trực tiếp mắng cô là gái điếm, loại phụ nữ hèn hạ, nói tóm lại, những lời đó, càng cực kỳ khó nghe.

Chương 743: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (2)

Cuối cùng, mọi người lại liên tưởng đến Phan Kim Liên, nói cô là Phan Kim Liên của hiện tại.

Buổi sáng khi tỉnh lại, cô vẫn còn nghĩ đến tối hôm trước được vị trí thứ nhất trong trận đấu của Hollywood, thậm chí còn bị mọi người trên mạng bỏ phiếu nhiều nhất, chỉ trong vòng tám giờ ngắn ngủi, cô đã mang tiếng xấu, người gặp người mắng.

Kiều An Hào biết, lúc này bị gièm pha, so với những lúc trước thì thoảng bị dính tin đồn với Lục Cẩm Niên, bị mọi người chửi bới nghiêm trọng hơn nhiều.

Rất có thể, cô sẽ vì chuyện này mà từ nay về sau không nhận được bất kỳ một bộ phim hay quảng cáo nào, mỗi khi có người nhắc đến tên cô, sẽ mắng cô ai cũng có thể lấy làm chồng, quan trọng nhất là, cô còn làm liên lụy đến Lục Cẩm Niên.

Bởi vì đối với người bình thường mà nói, cô là người đã có hôn nhân, Lục Cẩm Niên liền biến thành người thứ ba chen chân vào.

Vợ chồng Lục Kiêu, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã trở thành tra nam tiện nữ.

Chẳng qua Lục Cẩm Niên có rất nhiều fan, ở phía sau, mọi người còn đang suy nghĩ tất cả mọi biện pháp để bảo toàn nam thần trong lòng mình, cho nên những người mắng Lục Cẩm Niên đều bị dìm xuống, fan của Lục Cẩm Niên lại có chút quá khích, nên khó tránh khỏi giận

chó đánh mèo lên Kiều An Hào, cảm thấy vì cô mà thần tượng của bọn họ gặp phải phiền phức, không ngừng bôi bác cô, nhấn lại những lời như “cô không xứng đáng với chồng tôi”, “Mời cô buông tha

cho nam thần của chúng tôi”, “Chúng tôi yêu anh ấy sâu đậm, không phải để cô giẫm lên....” ... Lời nói, mà ngay cả Kiều An Hào cho là nhẹ nhàng nhất, cũng là fan của Lục Cận Niên thao thao bất tuyệt khẩn cầu cô rời khỏi Lục Cận niên, không cần ở đây để làm hại anh ấy.

Trong đó có một fan của Lục Cận Niên, gửi một bình luận “mỗi lần đều là cô, để cho nam thần của tôi bị ô nhiễm bản thủ, mới cô rời khỏi nam thần của chúng tôi.”, được mọi người like đến mấy vạn.

Thật ra đây chẳng qua chỉ là một dòng cảm thán đơn thuần của một fan, nhưng lại làm đau đớn ánh mắt của Kiều An Hào.

Cô ấy nói đúng, từ trước đến nay, mười năm từ khi Lục Cận Niên tham gia vào giới giải trí, từng bước từng bước một đến ngày hôm nay, chưa bao giờ bị vướng vào bất cứ scandal nào, nhưng là, sau khi gặp cô, lúc cô bị mọi người nói là hít thuốc phiện, anh cũng không ngại giúp cô.

Cảm xúc của Kiều An Hào có chút phập phồng, đóng lại máy tính, ghé vào trên bàn làm việc, nhắm hai mắt lại, trong lòng như có một dòng thủy triều đầy áy náy và khổ sở thối đến.

Lục Cận Niên là nam thần hoàn mỹ trong mắt mọi người, lại bị cô kéo xuống làm cho hao tổn đến thanh danh.

Cô thương anh, lại có thể gây cho anh nhiều tai nạn như vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Kiều An Hào trở nên có chút ướn át.

Nhìn qua cửa sổ, cô lờ mờ còn nghe được tiếng của phóng viên ở bên ngoài không ngừng náo động nhấn chuông cửa.

-

Chắc là Lục Cận Niên gọi điện thoại, một giờ sau, những phóng viên bị vây ở ngoài cửa liền bị nhân viên bảo an đuổi đi.

Toàn bộ thế giới lập tức yên tĩnh trở lại.

Kiều An Hào nhẹ nhõm thở ra một hơi, đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn đến ngoài cửa không có ai, chỉ có một ít rác những đồ bỏ đi lưu lại.

Lục Cận Niên còn đang đánh gôn, muốn trở về gấp cũng phải cần hơn nửa canh giờ.

Hiện tại náo loạn lớn như vậy, buổi tối chắc chắn không dễ dàng gì để đi ra ngoài, Kiều An Hào xua đuổi những việc không hay này ra khỏi đầu, đi xuống lầu chuẩn bị cơm chiều.

Chương 744: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (3)

Kiều An Hào vừa đi vào nhà ăn, còn chưa mở tủ lạnh ra, chợt nghe thấy chuông cửa kêu lên.

Cô vừa mới bị phóng viên không ngừng ấn chuông cửa, theo thói quen liền không thèm để ý đến, một lát sau, mới nhớ tới phóng viên ở ngoài cửa đã bị bảo

an đuổi đi, nên mới đóng cửa lại, đi ra ngoài cửa phòng, nhìn thoáng qua camera theo dõi, nhìn thấy một người mặc đồng phục chuyển phát nhanh, đội mũ lưới trai, Kiều An Hào mới bóp vai mở nút trò chuyện, bên trong truyền đến một câu: “Đưa chuyển phát.”

Kiều An Hào đúng là mấy ngày trước có mua ít đồ trên mạng, hướng chỉ người này chỉ đi một mình, nên anh ta sẽ không có liên hệ gì với phóng viên, vì thế liền mở cửa đi ra ngoài.

Dọc theo trong sân có rất nhiều đá cuội, đi đến cửa lớn, mở cửa nhỏ bên cạnh ra, Kiều An Hào vươn tay định đón nhận đồ, đột nhiên, sau vách tường liền có vài người đi ra, ánh đèn loang loáng không ngừng chiếu về phía cô, còn có mic giơ lên trước mặt cô, phóng viên không ngừng hỏi: “Kiều An Hào, xin hỏi những ảnh chụp trên mạng có phải là thật không?”

“Kiều An Hào, anh Hứa Gia Mộc và cô ly hôn, là vì cô và Lục Cẩm Niên phản bội anh ấy sao?”

Kiều An Hào theo bản năng lùi lại hai bước, vươn tay phải đóng cửa,

kết quả phóng viên lại giành trước vọt vào trong cửa sắt, bao quanh Kiều An Hào, micro đều đưa đến trước mặt cô: “Kiều An Hào, chúng tôi cũng biết, Lục Cẩm Niên và Hứa Gia Mộc là anh em rồi, tôi muốn hỏi cô, hai người đó, cô yêu nhất là người nào?”

Phóng viên muốn nói gì, cô còn chưa hiểu, chỉ cảm thấy mình bị những người đó bao quanh đến hít thở không thông, cô dùng hết toàn lực muốn thoát ra ngoài, kết quả bởi vì trong lúc quá hỗn loạn, chân của cô dường như bị ai đó ngáng qua, sau đó cả người liền ngã về phía trước.

Phóng viên này, không có một người nào, không có một người nào đỡ cô lên, ngược lại còn đua nhau chụp dáng vẻ chật vật của cô khi ngã xuống đất.

Kiều An Hào giơ tay lên theo bản năng, che mặt mình lại, bên tai vẫn là những câu hỏi liên tiếp không ngừng của phóng viên.

“Kiều An Hào, Lục Cẩm Niên và Hứa Gia Mộc, có phải bởi vì cô mà quan hệ anh em tương tàn không?”

“Kiều An Hào, ...”

Ngay lúc mãi không có ai đến khống chế hỗn loạn, đột nhiên có một phóng viên hét lên: “A, ai dùng sức đẩy tôi...”

Ngay sau đó, có người ngồi xổm xuống bên cạnh Kiều An Hào, vươn tay trực tiếp kéo cô lên, ôm bả vai của cô hỏi: “Kiều Kiều, em không sao chứ?”

Kiều An Hào kinh hồn bạt vía lắc đầu, quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Hứa Gia Mộc.

“A, đây không phải là chủ tịch chấp hành của Hứa thị sao, Hứa Gia Mộc?”

Theo một lời nhắc nhở của phóng viên, lập tức những người còn lại hứng trí, giơ micro, chen chúc về phía Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên.

“Hứa Gia Mộc, làm sao anh có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?”

“Hứa Gia Mộc, như này có thể nói là anh còn yêu vợ trước của mình đúng không?”

“Hứa Gia Mộc, sau khi cô Kiều phản bội anh, chẳng lẽ anh không có chút nào hận thù với cô ấy sao?”

Hứa Gia Mộc vốn không hề để ý đến chất vấn của phóng viên, không hề nghĩ ngợi vây Kiều An Hảo trong lòng ngực của mình, đi vào trong nhà.

Chương 745: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc [4]

Những phóng viên này có chết cũng không rời đi, vừa đi theo vừa tiếp tục hỏi vấn đề.

Hứa Gia Mộc vẫn như cũ không chú ý tới, nắm bả vai Kiều An Hào, vừa che chở cho cô không bị người khác chen lấn, vừa bước nhanh hơn.

Lúc sắp đi vào trong sân, phóng viên theo sát bên người Kiều An Hào cùng Hứa Gia Mộc, không biết là ai va phải phía trước, khiến mọi người đi theo sau đều nhào về phía trước, có người phóng viên, theo sát ở phía sau Kiều An Hào, gã bị lực phía sau đẩy ngã lão đảo, tay giữ máy quay trên vai bị rơi lỏng, máy quay bay về phía trước, xông tới trên vai Kiều An Hào.

Hứa Gia Mộc đứng ở bên người Kiều An Hào, khòe mắt nhìn thấy cảnh này, theo bản năng thốt ra một câu “Cẩn thận”, sau đó nâng cánh tay lên, chắn trên vai Kiều An Hào.

Đầu tiên máy quay rơi trên cánh tay của Hứa Gia Mộc, theo sau liền rơi thật mạnh trên mặt đất, màn ảnh vỡ vụn.

Máy quay rất nặng, đập vào cánh tay của Hứa Gia Mộc khiến anh đứng ngay tại chỗ, anh căng thẳng giữ nguyên động tác che chắn khoảng một phút, mới cắn chặt răng, rũ cánh tay xuống.

Kiều An Hào cùng Hứa Gia Mộc lại bị phóng viên bao quanh.

Các câu hỏi lại ùn ùn kéo tới.

Hứa Gia Mộc chịu đựng cánh tay đau đớn, vươn tay ngăn phóng viên trước mặt mình, ôm Kiều An Hào vào lòng mình để có thể bảo vệ cô, đẩy ra phóng viên che ở trước mặt, tiếp tục đi đến phía cửa phòng.

Có phóng viên nhìn thấy Hứa Gia Mộc ba lần bốn lượt che chở Kiều An Hào như vậy, nhịn không được giờ microphone lên trước mặt Kiều An Hào: “Cô Kiều An Hào, cô cùng anh Hứa Gia Mộc đã ly hôn, vì cái gì anh ấy còn đối với cô tốt như vậy? Có phải cô cùng anh ấy có mối quan hệ bí mật không thể nói ra? Nói cách khác, bây giờ cô còn đang quen với một người nữa, cô đùa bỡn tình cảm của bọn họ phải không?”

Hứa Gia Mộc vốn bị phóng viên quấy nhiễu đã không kiên nhẫn, hiện tại nghe lời nói vô nghĩa như vậy, lập tức bộc phát tức giận, không hề nghĩ ngợi cầm micro phòng vấn, hung hăng ném xuống đất: “Anh nói bậy gì vậy? Con mắt nào của anh thấy chúng tôi có quan hệ bí mật?”

Hứa Gia Mộc la lên, cuối cùng còn nói một câu thô tục.

Hứa Gia Mộc phản ứng có chút mãnh liệt, trái lại đám phóng viên lập tức đều yên lặng.

Không biết là ai, ở trong đám người đó lúc bất chợt hô một câu: “Tại sao anh có thể động thủ đánh người?”

Theo câu nói của người kia, đám phóng viên mới lấy lại tinh thần sau đó càng kích động: “Đúng vậy, tại sao anh có thể tùy tiện mắng chửi người khác?”

“Cho dù là thẹn quá hóa giận, cũng không thể động thủ nha!”

“Phiền anh cho chúng tôi lời giải thích.”

“Ai động thủ đánh người? Tôi động thủ đánh ai?” Hứa Gia Mộc cảm thấy đám phóng viên quả thực cố tình gây sự, tức giận đến đỏ mặt, anh nhìn quanh, phát hiện bọn họ muốn xông vào trong sân biệt thự của Lục Cẩm Niên, anh không hề nghĩ ngợi liền lấy điện thoại ra, gọi một cuộc: “Chào anh, xin hỏi là 110 đúng không? Nơi này là nhà số 106 phía Tây của Cẩm Tú Viên, có người tự nhiên xông tới.”

Theo câu nói của Hứa Gia Mộc, đám phóng viên mới phát hiện chỗ mình đang đứng.

Hứa Gia Mộc cất di động, giọng nói mang theo vẻ bức tức như cũ: “Các người cứ việc ồn ào ở đây, tôi đã báo cảnh sát rồi.”

Chương 746: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (5)

Editor: Xiu Xiu

Hứa Gia Mộc thu lại điện thoại di động, giọng điệu táo bạo như cũ: “Các người cứ việc nháo ở trong này, tôi đã báo cảnh sát, tự ý xông vào nhà dân là phạm pháp.”

Những phóng viên này, bị Hứa Gia Mộc nói một câu mà có chút chột dạ, bước đi rõ ràng chậm lại.

Thừa cơ hội này, Hứa Gia Mộc trực tiếp cầm lấy cổ tay của Kiều An Hảo, đi vào trong nhà, sau đó hung hăng đóng sầm cửa lại.

-

Lúc vừa mới ở trong sân, bởi vì chung quanh có phóng viên, tình hình hỗn loạn, Hứa Gia Mộc cũng không nghĩ quá nhiều, lúc này trong phòng chỉ còn lại anh và Kiều An Hảo, việc xảy ra hôm có bữa tiệc từ thiện kia lại hiện lên trong đầu anh, cảm giác hổ thẹn lan tràn khắp cả người trong nháy mắt, khiến anh không có mặt mũi nào nhìn cô.

Kiều An Hảo kinh hoàng đứng ở cửa hít sâu một hơi, sau khi bình tĩnh lại, cô liếc mắt nhìn thấy Hứa Gia Mộc đứng bên cạnh, liền lên tiếng: “Anh Gia Mộc, cảm ơn anh.”

Một tiếng “Anh Gia Mộc” này khiến cho trong lòng Hứa Gia Mộc càng thấy khó chịu hơn, anh không dám nhìn vào mắt cô, chỉ hạ mí mắt

gật đầu một cái.

Kiều An Hào khom người lấy một đôi dép lê từ trong tủ giày ra đưa cho anh: “Đi vào ngồi một lát đi, bên ngoài phóng viên vẫn chưa đi.”

Sau đó Kiều An Hào liền xoay người đi vào phòng.

Cơ thể căng cứng của Hứa Gia Mộc bây giờ mới thả lỏng đôi chút, cả người dựa vào cửa, vẻ mặt có chút sững sờ.

Kiều An Hào đi từ trong phòng bếp ra ngoài rót hai chén nước, nhìn thấy Hứa Gia Mộc vẫn đang ngây ngốc đứng ở cửa: “Anh Gia Mộc?”

Hứa Gia Mộc chần chừ hoàn hồn, liếc mắt một cái nhìn cô, trong giây phút tiếp xúc tầm mắt với đôi mắt đen láy của cô, anh liền mạnh mẽ quay đầu, đổi giày, đi vào trong phòng.

“Ngồi đi.” Kiều An Hào chỉ vào sofa.

Hứa Gia Mộc thấp giọng nói một câu “Cảm ơn” rồi ngồi xuống.

Kiều An Hào đưa một chén nước đặt trước mặt Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc lại chua chát nói một câu: “Cảm ơn.”

Sau đó ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cốc nước kia.

Qua một lúc yên lặng thật lâu, Hứa Gia Mộc mới lên tiếng: “Anh nhìn thấy tin tức em và anh ấy kết hôn ở trên báo, là thật chứ?”

“Ừhm.” Kiều An Hào khẽ lên tiếng.

Hứa Gia Mộc theo bản năng lại hỏi một câu: “Anh của anh, anh ấy có

khỏe không?” nhưng là anh há to mồm, lại cảm thấy như bị tắc nghẹn trong cổ họng, sau cùng liền cầm chén nước, cúi thấp đầu uống.

Bên trong lại một lần nữa yên lặng, vẫn là Kiều An Hào mở miệng trước: “Anh Gia Mộc, chuyện trước kia em kết hôn với anh không có nhiều người biết, nhưng những tin tức này sao lại bị tuồn ra ngoài?”

Tay Hứa Gia Mộc nắm chặt chén nước liền tăng thêm sức.

“Còn có, anh Gia Mộc, mấy ảnh chụp em và Lục Cẩm Niên cùng ăn cơm, chỉ có hai nhà chúng ta biết, thế nào cũng đều bị phát tán hết lên trên mạng.”

Giọng điệu nói chuyện của Kiều An Hào, rõ ràng vẫn giống như trước đây, mềm mại ngoan ngoan, nhưng Hứa Gia Mộc lại cảm thấy hai câu nói kia như một bàn tay vô hình đang hung hăng tát vào trên mặt anh.

Tin tức kia, là nửa giờ trước, Tống Tương Tư nói cho anh biết.

Anh vừa thấy tin tức đó, cả người liền lơ mơ, sau đó trong lòng đã có đáp án.

Vừa lúc tối hôm qua ở Cẩm Tú viên, bởi vì tin tức này đưa ra mà tâm tình anh rất nặng nề, liền đứng trên sân thượng hút thuốc, kết quả lại nhìn thấy Kiều An Hào mở cửa ra ngoài, thì bị phóng viên vây chặt lấy.

Anh không hề nghĩ ngợi vội tắt khói thuốc, chạy vượt qua hàng rào của hai căn biệt thự, đi đến giải vây cho cô.

Chương 747: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (6)

Editor: Xẩm Xẩm

Hiện tại, Kiều An Hào hỏi anh, những tấm ảnh này chỉ có ít người biết, tại sao có thể phát tán được lên mạng?

Anh muốn trả lời thế nào đây?

Ban đầu ở tiệc từ thiện tối, mẹ anh hại chết một đứa bé, chuyện này đã truyền ra bên ngoài, bây giờ xuất hiện loại tình huống này, là ai làm, cực kỳ hiển nhiên.

Nhưng là, anh lại không biết nên mở miệng nói với cô như thế nào, có thể là mẹ anh làm.

Từ trong tiềm thức Hứa Gia Mộc đã muốn nói sang chuyện khác, anh nghĩ đến lúc mình đi giúp Kiều AN Hào, cô bị ngã trên mặt đất, liền lên tiếng hỏi: “Kiều Kiều, em có bị thương không?”

Nói xong, Hứa Gia Mộc liền ngẩng đầu, nhìn thấy một miếng da trên cánh tay của cô bị trầy ra, đã có tơ máu.

Anh vội vàng đặt cốc nước xuống, đứng lên, lấy hòm thuốc dưới bàn trà: “Em bị thương, để anh xử lý miệng vết thương cho.”

Kiều An Hào biết, chắc là Hàn Như Sơ vẫn chưa từ bỏ ý đồ, khẳng định sẽ làm chuyện gì đó.

Chỉ là cô không nghĩ tới, mọi chuyện lại tới nhanh như vậy

Cho dù là hiện giờ Hàn Như Sơ khiến cô mang tiếng xấu, bà ta cũng đừng mơ tưởng có thể ngồi im một chỗ nhìn cô chịu đựng thống khổ.

Kiều An Hào biết, chính mình đã hơi quá đáng, Hứa Gia Mộc vừa mới không quản ngại giúp cô, đến giờ cô lại vẫn còn lợi dụng anh để đối phó với Hàn Như Sơ, nhưng cô không còn cách nào khác.

Hàn Như Sơ lấy anh ra để uy hiếp Lục Căn Niên, cô chỉ có thể gây ông đập lưng ông, lấy sự uy hiếp của bà ta để đánh trả lại bà ta.

Kiều An Hào nhìn chăm chăm dáng vẻ xử lý vết thương của Hứa Gia Mộc, mở miệng nói: “Anh Gia Mộc, anh rõ ràng đã biết, lúc trước em đồng ý đề nghị của mẹ anh, là vì coi anh là bạn bè, mà lúc ấy anh xảy ra tai nạn xe cô, lại hôn mê bất tỉnh, em chỉ muốn giúp anh.”

Động tác của Hứa Gia Mộc đang vặn cồn i-ot bỗng dừng ngừng lại.

Đúng vậy, lúc trước Kiều Kiều muốn giúp anh, nhưng là lòng tốt của cô, sau cùng lại khiến cô gặp phải tai nạn.

“Nhưng là, anh Gia Mộc, em thật sự không nghĩ đến, mọi chuyện lại biến thành như ngày hôm nay....” theo lời nói của cô, đáy mắt trở nên có chút ướm át, khóe mắt có một giọt nước mắt rơi xuống “Anh Gia Mộc, anh biết không? Hiện tại tất cả mọi người đều mắng em, em xong rồi, cả

đời em cũng xong rồi, lúc trước vì em muốn giúp anh, sau cùng lại hủy đi cả đời của mình, không đơn giản chỉ là hủy đi bản thân em, mà còn làm liên lụy đến Lục Căn Niên....”

Kiều An Hào kể khổ với Hứa Gia Mộc... Nhưng là Hứa Gia Mộc lại

cảm nhận được giống như cô đang chỉ trích, khiến anh ở trước mặt cô, hoàn toàn không thể ngẩng đầu lên.

Anh gắt gao cầm lấy bình i-ot, hao phí sức lực rất lớn nhưng vẫn mở miệng nói một câu: “Thực xin lỗi.”

“Anh Gia Mộc, anh xin lỗi em cái gì, cũng không phải lỗi của anh.”

Giờ khắc này, Hứa Gia Mộc càng hi vọng Kiều An Hào đứng lên, phần nộ với anh, oán hận anh có người mẹ như vậy, mắng anh là đồ xấu xa.

Anh cảm thấy nếu được như vậy, anh có thể sẽ dễ chịu hơn một chút.

Anh biết rõ ba chữ “thực xin lỗi” kia nghe buồn cười đến mức nào, đối với những trở ngại mà Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên gặp phải, nó chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng là anh nghĩ tới nghĩ lui, ngoài ba chữ đó ra cũng không nói được gì khác: “Thực xin lỗi, Kiều Kiều, thật sự xin lỗi, thực xin lỗi.”

Sau đó, đúng vào lúc này, cửa ra vào bị đẩy ra, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Lục Cẩm Niên vang lên: “Kiều Kiều?”

Chương 748: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (7)

Lúc Hứa Gia Mộc nghe thấy âm thanh của anh, cả người đều trở nên run rẩy.

Anh tinh tường nghe được tiếng bước chân của anh trai mình, từ phía sau tiếp sát đến, sau cùng liền đứng lại tại chỗ.

Anh nghĩ, Lục Cận Niên đã nhìn thấy anh.

Hứa Gia Mộc đưa lưng về phía Lục Cận Niên, ngồi chồm hổm trước bàn trà, thế nào cũng không dám quay đầu lại nhìn người đang đứng đằng sau.

Vẻ mặt của Lục Cận Niên có chút lo lắng, đang nhìn đến Hứa Gia Mộc trong nháy mắt đó, rõ ràng liền dừng lại, nhìn chằm chằm bóng lưng của cậu ta thật lâu, mới đưa tầm mắt đặt vào trên người Kiều An Hào, cánh môi giật giật, không nói gì.

Sau khi Hứa thị bị Lục Cận Niên thu mua, đây là lần đầu tiên hai anh em bọn họ gặp mặt.

Kiều An Hào rõ ràng cảm giác được không khí trong phòng có sự thay đổi, cô buông chén nước trong tay ra, đứng lên: “Em vừa mới bị phóng viên bao vây, là anh Gia Mộc cứu em.”

Lục Cận Niên gật đầu một cái, không nói chuyện.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Kiều An Hào nhìn Lục Cận Niên, sau cùng là nhìn Hứa Gia Mộc: “Hai người ngồi xuống trước đi?”

“Không cần.” Hứa Gia Mộc mở miệng, giống như anh đã khôi phục lại tinh thần, nở một nụ cười, nhìn Kiều An Hào: “Anh ở trong này cũng không có việc gì, nên đi trước thôi.”

Nói xong, liền cầm bình i-ot trong tay đặt lên mặt bàn, không hề nhìn Lục Cận Niên ở đằng sau, lại mở miệng nói: “Kiều Kiều vừa bị ngã.”

Tuy Hứa Gia Mộc không chỉ đích danh, nhưng trong phòng ai cũng biết là anh đang nói cho Lục Cận Niên nghe.

Lục Cận Niên đứng tại chỗ, không nhúc nhích, qua rất lâu, anh mới mở miệng bình tĩnh “Ừ” một tiếng.

Hứa Gia Mộc không nói nữa, đứng lên, chổ cánh tay đập vào máy quay còn đang bị thương đến nhúc nhối, anh đứng dậy càng khiến vết thương nhúc hơn, lông mày nhíu lại một phen, nhưng tiếng kêu đau đớn đều không bật ra, lại làm như không có gì, chỉ cười nói: “Tạm biệt.”

Lục Cận Niên vẫn không nói chuyện, Kiều An Hào mở miệng nói một câu: “Tạm biệt.”

Hứa Gia Mộc xoay người, đi về phía cửa, lúc đi qua bên người Lục Cận Niên, anh muốn ngẩng đầu nhìn anh ấy một cái, nhưng sau cùng lại không thể dừng lại, chỉ đi nhanh qua, tốc độ cực kỳ nhanh chóng chạy ra khỏi nhà.

Sau khi Hứa Gia Mộc rời khỏi, trong phòng yên lặng tầm một phút đồng hồ, sau đó Lục Cận Niên mới đi đến trước mặt Kiều An Hào:

“Không có việc gì chứ? Kiêu kiêu?”

Theo lời nói của anh, anh cũng nhìn cô từ trên xuống dưới, cẩn thận kiểm tra lại một lần, nhìn thấy chỗ trong lòng bèn tay cô bị trầy ra, lông mày cau lại, sau đó liền đỡ cô ngồi xuống, cầm bông băng và cồn ở trên bàn, giúp cô khử trùng vết thương.

“Không phải đã nói với em rồi sao, không cần đi ra ngoài? Sao lại không nghe lời?”

“Phóng viên đi về, sau đó lại có chuyển phát nhanh đến, em mới đi ra, không nghĩ được là do phóng viên cải trang, em vừa mở cửa, bọn họ liền xông vào, vây lấy em.”

“Ngoài chỗ này ra, còn có chỗ nào bị thương không?”

“Không có.” Kiêu An Hào ngây ngốc đáp lại một câu, liền chui vào trong lòng anh.

Lục Cẩm Niên vươn cánh tay, ôm cô, cúi đầu hôn lên tóc cô, chần chừ một lúc, vẫn mở miệng hỏi: “Gia Mộc? Sao cậu ấy lại ở đây?”

“Em cũng không biết... Lúc ấy đang bị phóng viên đẩy ngã trên đất, bọn họ đều vây quanh em, em lại không thể bò dậy nổi, tự nhiên lúc đó anh Gia Mộc xuất hiện.”

Chương 749: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (8)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào tạm ngừng một lát, suy đoán: “Có thể là anh Gia Mộc đang ở ngay trong biệt thự, thấy được, liền chạy sang...”

Hóa ra là như vậy... anh còn tưởng rằng cô vẫn thích cậu ta, gặp phải nguy hiểm, theo bản năng liền cầu cứu cậu ta.

Xem ra là anh quá khẩn trương, cũng suy nghĩ quá nhiều.

“Vậy lần này vẫn là nhờ Gia Mộc.”

Kiều An Hào cũng không nhận ra Lục Cẩm Niên tại sao lại hỏi mình những điều này, ru rú trong lòng anh, ngoan ngoãn ngẩng đầu.

-

Hứa Gia Mộc trở về biệt thự của mình, không đi vào nhà mà trực tiếp lên xe, khởi động, rời đi.

Trên đường phố có rất nhiều xe, xe đi một chút lại phải dừng, sau cùng Hứa Gia Mộc liền queo vào trong khu nhà của Hứa gia.

Lúc Hứa Gia Mộc vừa queo vào, đã nhìn thấy quản gia đang tiễn một người đi từ trong nhà ra, cũng không biết hai người nói gì đó, sau cùng quản gia liền đưa cho người kia một lá thư. Bởi vì khoảng cách khá xa, Hứa Gia Mộc không nhìn thấy rõ, thế nhưng người kia nhận

được thì rất vui vẻ, không biết nói gì đó với quản gia, liền đi về phía xe của anh, mà quản gia đứng một lúc ở cửa, sau đó mới quay vào nhà.

Hứa Gia Mộc theo bản năng điều chỉnh lại tốc độ xe, nhìn qua cửa kính, lưu ý người đang cầm phong thư kia, anh cảm thấy có chút quen mắt, như là đã gặp ở đâu đó, nhưng lại không thể nghĩ ra.

Người kia đi đến dưới một gốc cây ven đường, sau đó dừng lại, đưa lưng về phía đường cái, mở lá thư kia ra.

Lúc này khoảng cách của Hứa Gia Mộc và người đó đã gần hơn một chút, anh có thể thấy rõ trong phong thư là một tập tiền.

Người này làm cái gì? Tại sao quản gia lại đưa cho hắn ta nhiều tiền như thế.

Trong lòng Hứa Gia Mộc tràn đầy nghi ngờ, trực tiếp dừng xe lại, anh nhìn chăm chăm người kia, càng nhìn càng xác định chắc chắn mình đã từng gặp qua, sau đó cẩn thận nghĩ lại một lúc, trong đầu liền hiện lên hình ảnh trước đó không lâu, mình nhìn thấy một người mặc đồng phục chuyển phát nhanh gõ cửa nhà Lục Cảnh Niên.

Lông mày của Hứa Gia Mộc nhăn lại, bây giờ mới phản ứng kịp, hóa ra hắn ta chính là tên cải trang là chuyển phát nhanh kia.

Hứa Gia Mộc tức giận đùng đùng mở cửa xe ra, đi về phía tên đó, sau đó nắm lấy áo hắn: “Vì sao Vân Di đưa tiền cho anh?”

Vốn dĩ người nọ kiếm được số tiền lớn còn đang hứng trí bưng bưng, bị Hứa Gia Mộc tiến sát bất ngờ, hoảng sợ, sau đó nghe thấy anh mở miệng hỏi, mới ý thức được người đứng trước mặt mình là cậu chủ của Hứa gia.

Dường như Hứa Gia Mộc không còn kiên nhẫn, nhìn anh ta hồi lâu không nói lời nào, đột nhiên cướp đi phong thư trong tay anh ta, sau đó lấy một cái bật lửa, để dưới tập tiền: “Anh có nói không? Nếu anh không nói, có tin tôi đốt hết toàn bộ chỗ tiền này không?”

“Cậu chủ Hứa, Vân Di tìm tôi, vì trong nhà có thứ cần sửa chữa...”

Từ đầu đã khiến Hứa Gia Mộc chán ghét, ý tứ gợn gàng dứt khoát hơn bật lửa một phen, ngọn lửa liền nhảy lên khiến người kia sợ đến mức lập tức chữa lại nói: “Tôi nói, tôi nói, cậu chủ Hứa, tiền này là phu nhân đưa cho tôi.”

Lúc này Hứa Gia Mộc mới buông tha cái bật lửa, nhìn người kia, chờ hẳn ta tiếp tục nói.

Chương 750: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (9)

Lúc này Hứa Gia Mộc mới buông lỏng chiếc bật lửa, nhìn người kia, dáng vẻ chờ anh ta tiếp tục mở miệng.

Người nọ nhìn Hứa Gia Mộc cầm đồng tiền trong tay, do dự một lúc lâu, ấp úng mãi cũng không nói ra được một chữ, mãi đến khi Hứa Gia Mộc lại làm động tác muốn giữ cái bật lửa, anh ta mới vội vàng nói: “Cậu Hứa, cậu đừng kích động, số tiền kia là Hứa phu nhân đưa cho tôi, sai tôi đi Cẩm Tú Viên, lừa gạt cô Kiều ra khỏi cửa để gặp phóng viên...”

Động tác của Hứa Gia Mộc dừng lại, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc: “Còn gì nữa không?”

“Không...” Người nọ chỉ nói một chữ, Hứa Gia Mộc cũng không thèm nháy mắt lấy một cái, liền lấy một tờ tiền màu đỏ trong phong bì ra đốt, vẻ mặt của người kia tiếc hận hô nhỏ một tiếng “không”, sau đó nhìn tiền bị đốt, từ trong tay của Hứa Gia Mộc rơi xuống, trong nháy mắt đã biến thành tro tàn, phấp phới tán loạn trên mặt đất.

Từ đầu Hứa Gia Mộc cũng không cho người đó bất kỳ cơ hội nào để thích ứng kịp, lại rút thêm tiền ra, cũng không phải chỉ một tờ, mà là một xấp tiền mỏng.

Trong lòng anh ta liền chẳng thèm quan tâm đến điều gì, không hề nghĩ ngợi liền nói hết ra: “Bà Hứa để tôi đi tiết lộ nơi ở của cô Kiều với phóng viên, bà Hứa định để cho tôi thừa lúc phóng viên vây cô Kiều lại thì làm cô ấy trượt chân ngã, sau đó thừa lúc hỗn loạn, để

camera đập trúng vào cô ấy, camera nặng như thế, lúc đập xuống, chắc chắn sẽ khiến cô Kiều bà Hứa nói sau khi xong chuyện, sẽ cho tôi 50 vạn tiền thù lao, nhưng là sau cùng cậu lại xuất hiện,”

“Cho nên, Kiều Kiều bị anh đẩy ngã? Lúc phóng viên đuổi theo chúng tôi, sờ dĩ mọi người lao về phía trước, cũng là anh làm?” ánh mắt của Hứa Gia Mộc liền lạnh lùng trong chớp nhoáng.

Người nọ nhìn dáng vẻ này của Hứa Gia Mộc mà sợ đến run rẩy, giọng nói đứt đoạn: “Cậu Hứa, không phải tôi, là bà Hứa, bà Hứa... thời gian trước tôi có đi đánh bạc, thua cuộc, bị người ta đến thúc giục đòi nợ, Vân di lại là cùng quê với tôi, bà ấy tìm tôi, 50 vạn, cả đời tôi chưa từng thấy qua, tôi mới đồng ý làm, cậu Hứa, về sau tôi cũng không dám, thật sự không muốn làm như vậy, tôi cũng chỉ nghe theo sự sắp xếp của bà Hứa và Vân di...”

“Nghe bọn họ sắp xếp, anh có thể làm ra việc như thế? 50 vạn? 50 vạn, anh cũng có thể đi giết người? Anh con mẹ nó có biết hay không, đây chính là phạm pháp, nếu xếu chiều hôm nay tôi không xuất hiện, thật sự anh sẽ nhân lúc hỗn loạn mà đập chết người, không chỉ là hai người phụ nữ kia, mà cả anh nữa, các người đều phải ngồi tù, ngồi tù? Hiểu không?”

Bởi vì phần nộ, cả người Hứa Gia Mộc có chút hung ác, khiến người kia sợ đến mức cả người đều run rẩy lợi hại, thừa dịp Hứa Gia Mộc không chú ý, anh ta liền không hề nghĩ ngợi, đoạt lấy phong bì trong tay Hứa Gia Mộc.

Tiền trong phong bì rơi ra một ít, rơi xuống trên mặt đất, người kia khom lưng nhặt lên, sợ Hứa Gia Mộc đuổi theo, sau cùng liền chạy như trời chết.

Hứa Gia Mộc cũng không đuổi theo người kia, chỉ cứng ngắc đứng

tại chỗ, qua rất lâu, anh mới giơ tay lên, chà xát mặt mình.

Anh vốn tưởng rằng... mẹ của anh chỉ là không cam lòng, cho nên mới tung những tin đồn kia lên mạng, thậm chí anh vẫn còn ôm một chút hy vọng, ý muốn về nhà khuyên bà ấy, để bà ấy có thể ngừng tay lại.

Chương 751: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (10)

Nhưng là hiện tại, anh mới biết được, quan hệ giữa anh và mẹ anh căng thẳng đến tận bây giờ, bà vẫn như cũ không hề có chút nào muốn thỏa hiệp, thậm chí, vẫn trước sau như cũ tâm ngoan thủ lạt, vừa ra tay, liền thẳng thắn lấy đi tính mạng người khác.

Hứa Gia Mộc lão đảo lui về phía sau mấy bước, tựa vào bức tường, cành lá Tường Vi sắc nhọn đâm vào trên cổ anh, anh lại không cảm giác được gì, cứ đứng như thế.

Hóa ra buổi chiều... Kiều Kiều bị những phóng viên kia vây quanh đến ngã sấp xuống ... là do người cố ý.

Hóa ra buổi chiều... lúc anh nhanh tay lẹ mắt vươn tay chặn lại camera, cũng là có người cố ý làm.

Nếu xế chiều hôm nay, anh không ở gần Cẩm Tú viên, không nhìn thấy Kiều Kiều lúc xảy ra chuyện, có lẽ, hiện tại Kiều Kiều lại giống như đêm thất tịch tình nhân của năm trước, bất tỉnh nhân sự nằm trên giường bệnh.

Ngoài ý muốn... một sự việc, xem ra luôn là ngoài ý muốn, nhưng là, ai lại từng nghĩ đến, đằng sau những ngoài ý muốn, là một lần lại một lần khác muốn giết người.

Hứa Gia Mộc không biết rốt cuộc mình sống sót mất bao lâu, mãi đến khi có người kéo vạt áo của mình, anh mới hồi phục lại tinh thần, cúi đầu, nhìn một đứa trẻ chỉ tầm năm sáu tuổi, trong tay giơ một xấp

tiền mặt, ngẩng đầu, nháy mắt nhìn anh: “Chú? Đây là tiền của chú à? Cháu đều giúp chú nhặt lại hết rồi, trả lại cho chú.”

Giọng nói của Hứa Gia Mộc chua chát nói một câu “cảm ơn”, sau đó giơ tay lên, sờ sờ đầu của đứa trẻ, nhưng không có nhận lại số tiền kia, mà là chột dạ bước chân đi về phía xe của mình.

Ngồi trên xe, Hứa Gia Mộc nhìn thấy đứa bé vừa nãy chạy về phía một đứa nhỏ khác cũng không lớn hơn bao nhiêu hô một câu: “Anh, em nhặt được tiền, đều đưa cho anh xem này.”

Hứa Gia Mộc thấy một màn như vậy giống như bị kích thích, cả người run rẩy, sau đó liền giẫm chân ga, anh không quay lại Hứa gia, mà rời đi luôn.

Anh đỡ tay lái, nhìn về con đường phía trước, nhớ lúc, lúc còn nhỏ, anh nhặt được một cái ví tiền, anh không đi đưa cho giáo viên cũng không đến báo cảnh sát, mà giống như đứa trẻ vừa này, cực kỳ hứng thú đưa cho Lục Cảnh Niên, Lục Cảnh Niên hỏi anh nhặt được ở đâu, sau đó mang theo anh đến chỗ đó, đợi đến lúc trời tối đen, mới đợi được người mất đồ đến tìm, anh và Lục Cảnh Niên khác nhau, từ nhỏ

anh đã được nuông chiều, lúc ấy đối đến cả người không còn sức lực, sống chết không chịu đi, sau cùng vẫn là Lục Cảnh Niên cõng anh, lên tàu điện ngầm, đưa anh về Hứa gia.

Hứa Gia Mộc đi ô tô vào trong khu nhà.

Tổng Tương Tư đang xem ti vi, lúc mở cửa, có tiếng hát nhẹ nhàng vang lên.

Tổng Tương Tư thấy sắc mặt của Hứa Gia Mộc không được tốt,

không giống như trước, mở miệng liền hỏi anh tới đây làm gì, mà trực tiếp cầm một đôi dép lê, để ở cửa.

Vào phòng, Tống Tương Tư rót một chén nước cho Hứa Gia Mộc, đưa cho anh, sau đó liếc mắt nhìn bầu trời ngoài cửa đã tối om, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Hứa Gia Mộc lắc đầu, uống một ngụm nước, rồi đưa chén lại cho cô, chỉ vào phòng ngủ, một mình đi vào.

Tống Tương Tư đứng ở cửa, nhìn chằm chằm cánh cửa đã bị anh đóng lại một lúc lâu, sau cùng vẫn thở dài một hơi, đặt cốc nước xuống, đi vào phòng ngủ.

Cuối cùng vẫn là người đàn ông mà cô yêu, cho dù anh có nói chắc chắn anh sẽ không cưới cô, khiến cô đã từng cắt đứt quan hệ với anh lúc trước!

Chương 752: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (11)

Nhưng là, về sau lúc Hứa thị xảy ra chuyện, vẫn là lo lắng, cho dù đã qua một đoạn thời gian không hề gặp nhau.

Mấy ngày trước anh xuất hiện trước cửa nhà cô, lý trí đã rõ ràng nói rằng anh và cô vĩnh viễn sẽ không có kết quả, cô đã cho anh bảy năm thanh xuân, thời gian xinh đẹp nhất đều đặt ở trên người anh, cô không thể lại khẳng khẳng một mực ở bên anh được, nhưng nghĩ là một chuyện, đến khi anh gắt gao ôm chặt lấy cô, lúc nước mắt của anh rơi xuống cổ cô, lời nói vô lực như thế, Tương Tư, để như vậy một lúc thôi, đúng là một lúc, lý trí của cô liền bị đánh bại, bại thảm hại.

Thật ra cô không biết, hiện giờ mình và Hứa Gia Mộc tiếp xúc, kết cục cuối cùng là hạnh phúc, hay vẫn lại là thống khổ.

Nhưng là, cô vẫn không làm được, không thể lạnh nhạt thờ ơ với anh, ngồi yên không quan tâm đến.

Tống Tương Tư nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy anh ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chú vào màn hình di động, ở bàn trà trước mặt có một chồng giấy tờ.

Hứa Gia Mộc dường như cảm giác được có người lại gần mình, vội vàng vươn tay, xếp gọn lại chồng giấy kia, đút vào trong túi áo, sau đó hơi quay đầu, nhìn thoáng qua Tống Tương Tư, không nói gì.

Tống Tương Tư ngồi bên cạnh anh, chăm chú nhìn màn hình di động

của anh, nhìn đến những bình luận bên dưới Sina của Kiều An Hào, toàn bộ đều là nhục mạ mắng nhiếc.

“Đừng xem những thứ đó, trên mạng đâu phải sự thật.”

Hứa Gia Mộc không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, ném điện thoại lên bàn, sau đó liền dựa sát ra đằng sau vào sofa.

Anh cởi áo khoác ngoài, bên trong chỉ mặc một chiếc áo đơn sắc, bởi vì trong phòng hơi nóng, anh xắn cao cổ tay áo lên, Tống Tương Tư liếc thấy có một mảng tím bầm trên cánh tay anh, liền nhíu mày lại, vươn tay bắt lấy cánh tay của anh: “Đây là làm sao thế? Sao lại thâm tím thế này? Đi bệnh viện xem thế nào không?”

Tống Tương Tư nói liền một lúc, trái lại, nắm cánh tay của Hứa Gia Mộc khiến anh đau đến hút một ngụm khí lạnh, cô vội vàng buông ra, giọng nói của anh liền run run giải thích: “Không sao, bị camera đập phải, không cần đi bệnh viện.”

“Tất cả đều là tụ máu, biến thành tím đen rồi, vẫn còn không nghiêm trọng sao?” Tống Tương Tư nói thềm một câu, đứng lên đi đến một hộc tủ bên tủ bếp, lấy ra hòm thuốc, lại ngồi trở lại bên cạnh anh: “Để tôi xem xem.”

Hứa Gia Mộc tùy ý để Tống Tương Tư mân mê, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Tống Tương Tư vừa bôi thuốc, vừa không nhịn được mà than thở: “Không phải, anh bị camera đập vào, anh không tìm chủ của cái camera tính sổ sao?”

“Hứa Gia Mộc, nếu hôm sau anh lại bị sưng nặng hơn, nhất định phải đi bệnh viện đấy, xem xem xương cốt có bị tổn hại gì không?”

“Camera nặng như thế, suốt ngày chụp ảnh không đủ, còn đã thương người khác, đúng là nguy hại cho xã hội, may mắn là đập vào cánh tay, nếu đập vào đầu, có thể đã bị đập đến chết!”

Sau cùng Hứa Gia Mộc lại bị một câu nói của cô làm cho cứng đờ người.

“Anh làm sao thế? Rất đau sao? Tôi rất nhẹ nhàng, anh cố gắng chịu nhé...”

“Tương Tư...” Hứa Gia Mộc vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng.

Tống Tương Tư ngậm miệng “Ừm” một tiếng, qua một lúc lâu sau, giọng nói lo lắng hỏi: “Sao thế?”

“Chuyện xấu xảy ra với Kiều Kiều và anh trai tôi như thế này, đối với bọn họ mà nói, kết quả tệ nhất là gì?”

Chương 753: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (12)

Giống như vấn đề mà Hứa Gia Mộc hỏi rất ngu ngốc, Tổng Tương Tư nhíu mày nói: “Toàn đất nước đều đã mắng Kiều An Hào là tiện nhân, anh cảm thấy kết quả này còn chưa phải là xấu nhất sao?”

Rõ ràng sắc mặt của Hứa Gia Mộc trắng nhợt.

Tổng Tương Tư ý thức được có thể mình nói quá trực tiếp, liền hòa hoãn lại: “Anh rất muốn biết sao?”

Hứa Gia Mộc gật đầu.

Tổng Tương Tư chần chừ một lúc, cuối cùng giọng nói liền trở nên nghiêm túc: “Đối với Kiều Kiều mà nói, chân đứng hai thuyền, ... nói ngắn lại, có tiếng xấu, thanh danh cả đời này của cô ấy xem như xong rồi, về sau có lẽ lúc mọi người nhắc lại những ngôi sao của giới giải trí trong lúc này, cô ấy sẽ luôn bị lôi tên ra mắng. Đương nhiên, cái này là ảnh hưởng với dư luận, còn đối với sự nghiệp, có lẽ về sau rất nhiều bộ phim hay quảng cáo cũng không dám tìm cô ấy, gần đây không phải còn tham gia cuộc tuyển chọn nữ chính của Hollywood sao? Vấn đề cô ấy trình diễn rất tốt, nhưng nhìn sự việc trước mắt, có khi tiếp theo cô ấy còn không được tham gia tiếp.”

“Đến anh trai của anh, Lục ảnh đế... anh ta so với Kiều Kiều thì tốt hơn một chút, nhưng là cả đời này, sợ là giống như mẹ anh ta, trốn không thoát khoảng bóng ma tiểu tam trong lòng người khác.”

“Tin đồn lần này của bọn họ, đều không có cách nào cứu vãn, dù sao

hiện tại bọn họ hai người đứng ra, một người nói là trước kia sắm vai Hứa Gia Mộc, một người nói là chúng tôi chỉ giả làm vợ chồng, tôi và Hứa Gia Mộc không có quan hệ gì, nói miệng không bằng chứng, anh cảm thấy so với những ảnh chụp kia, ai sẽ tin bọn họ?”

Tống Tương Tư nói đến đây, lắc lắc đầu, mang theo vài phần cảm thán nói: “Thật sự là không biết ai nữa, ra tay ngoan độc như vậy, lấy được loại tin tức bí mật này, vậy mà không tìm Lục Ảnh để trao đổi tiền bạc, mà lại trực tiếp ra tay, quả thực là hủy đi cả đời của người khác...”

Hứa Gia Mộc nghe đến đó, cảm thấy trong cổ họng giống như bị cái gì đó ngăn chặn lại, giơ tay lên, làm một động tác dừng lại, sau đó liền chậm rãi đứng lên: “Tôi mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi rồi.”

sau đó cũng không chờ Tống Tương Tư có phản ứng, liền đi lên giường, lấy chăn che mặt mình lại.

Tống Tương Tư còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng là nhìn dáng vẻ này của Hứa Gia Mộc, liền không nói gì nữa, lén lút đi ra khỏi phòng.

-

Tuy Lục Cẩm Niên đảm bảo với Kiều An Hào, lần này nhất định anh sẽ nghĩ cách giải quyết ổn thỏa, ngay lúc đó Kiều An Hào ru rú ở trong lòng anh, ngoan ngoãn gật đầu nói: Em tin tưởng anh.

Cô thật sự là tin tưởng anh sẽ nghĩ ra cách, nhưng là cô cũng biết rõ, chuyện hiện tại, rất khó ổn định lại, hoặc là không thể bình ổn được.

Chỉ riêng việc Hàn Như Sơ tung ra những tấm ảnh kết hôn của cô và Hứa Gia Mộc đó, cô và Lục Cẩm Niên đã ở thế hạ phong, hướng chí,

lúc trước khi ly hôn với Hứa Gia Mộc, ảnh thân mật của cô và Lục Căn Niên còn bị lộ ra.

Sở dĩ cô tin cậy nói tin tưởng anh, là vì cô biết, lần này phong ba bão táp lớn như vậy, trong lòng anh nhất định cũng rất khó chịu, cô không muốn bản thân biểu hiện quá mức yếu ớt, khiến anh càng thấy thêm nhiều gánh nặng.

Cho nên buổi tối lúc cô và Lục Căn Niên cùng nấu cơm, cùng ăn cơm, thậm chí còn ra ngoài vườn tản bộ, sau khi trở về, cùng nhau rửa bát.

Cô để nụ cười vẫn thường trực trên khuôn mặt mình như trước, xem ra giống như là thật sự không để ý đến dư luận nói gì.

Chương 754: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (13)

Nhưng là, lúc Lục Cẩm Niên đi tắm rửa, Kiều An Hảo vẫn không nhịn được cầm lấy điện thoại, vào sina xem, vừa vào đã thấy một loạt những lời lẽ mắng chửi cô, mà còn liên tục không ngừng.

Nhìn xuống đều là mấy chục vạn bình luận, căn bản không hề tìm thấy một bình luận nào nói thay cô, ... không, một bình luận trung lập cũng không có... toàn bộ đều là “Cô không xứng với nam thần của chúng tôi”, “Yêu tinh hại người”, “Lăn ra giới giải trí”...

“Xem gì thế?” Sau lưng truyền đến tiếng của Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo vội vàng khóa lại màn hình di động, xoay người, chui vào trong lòng Lục Cẩm Niên: “Không nhìn gì cả, chỉ là nhàm chán, nên xem qua một chút.”

Cho dù Lục Cẩm Niên không tận mắt nhìn thấy vừa rồi trên màn hình của cô là cái gì, nhưng cũng biết cô đang nói dối, mặt mày của anh liền lóe lên, theo lời nói dối của cô, tiếp tục hỏi: “Có nhìn trúng thứ gì không?”

“Không có”. Kiều An Hảo lắc đầu, chôn ngực vào trong ngực anh, sau đó hơi ngẩng đầu lên, nhìn đường cong xinh đẹp trên khuôn mặt của Lục Cẩm Niên, cong môi lên: “Em vốn nghĩ là mình sẽ nhìn trúng thứ gì đó, lúc lướt qua mới nhớ tới, lúc trước người nào đó đã lên cơn điên vác hết đồ về nhà, sau đó cái gì cũng không cần nữa, khiến cho em thấy rất mất mát đó...”

Kiều An Hào rõ ràng cười tíu mắt khi nói những lời này, nói xong câu cuối, còn giả bộ buồn rầu, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp.

Nhưng là Lục Cẩm Niên vẫn tinh tế nhận ra trong nháy mắt đó cô liền rũ mắt xuống, bắt được sự khổ sở và bất lực của cô trong đó, rất nhanh một giây sau, cô lại cong môi lên tiếp tục cười chói lọi.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm Kiều An Hào miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trong lòng nổi lên cảm giác áp lực vô cùng nặng nề, anh nuốt nước miếng một cái, vươn tay, sờ tóc của cô: “Kiều Kiều, nếu không vui, không cần phải cười.”

Kiều An Hào bị anh nói những lời này liền ngẩn mặt ra.

Hóa ra, anh đã nhìn thấu?

Thế nhưng chỉ là một giây đồng hồ, Kiều An Hào lại cười như hoa nở rộ: “Không có, em thì có chuyện gì không vui chứ? Không phải là bị người lạ mắng sao? Từ nhỏ đến lớn, em cũng không phải chưa từng bị mắng, chẳng qua bây giờ bị rất nhiều người mắng mà thôi, dù sao chỉ là mắng, hời hợt, vốn không ảnh hưởng đến, em không muốn bản thân không vui...”

Kiều An Hào càng không để ý nói như vậy, trong lòng Lục Cẩm Niên càng đau đớn, đến sau cùng, rốt cuộc anh cũng không chịu nổi ngồi dậy, kéo cô vào trong ngực mình, gắt gao ôm lấy.

Miệng Kiều An Hào đang nói, bỗng dừng dừng lại, qua một lúc, cô cố gắng để cho giọng nói của mình thật nhẹ nhàng, như là nửa đùa vậy, nói: “Sao tự dừng lại ôm em chặt thế?”

Lục Cẩm Niên càng ôm cô chặt chẽ hơn, có chút nặng nề mở miệng nói: “Kiều Kiều, anh biết em khổ sở.”

Kiều An Hảo vốn đang mạnh mẽ nở nụ cười, liền cứng ngắt.

Sau đó, Lục Cẩm niên lại nói: “Khổ sở thì nói ra, ở trước mặt anh, không cần kìm nén như thế.”

Chương 755: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (14)

Kiều An Hào vốn nghĩ muốn tiếp tục ra về thoải mái đáp lại Lục Căn Niên một câu: “Anh sai rồi, em có gì rất khổ sở chứ?” nhưng là lúc cô nghe được những lời tiếp theo của anh, trong cổ họng giống như bị thứ gì đó đổ đầy vào, cảm giác cô vẫn cố gắng dần xuống đáy lòng, không muốn biểu hiện ra ngoài, lại cứ trôi lên.

“Kiều Kiều, chuyện như vậy, người nào cũng sẽ thấy khó chịu, em ra về vui về không sao cả, chỉ làm anh càng thêm đau lòng.”

“Anh là chồng em, là người em có thể dựa vào, có thể tin cậy mà không màng gì cả, anh không muốn chỉ có thể chia sẻ vui về với em, anh cũng muốn được san bớt khổ sở cùng em.”

Kiều An Hào khổ sở đè ép cảm xúc kia xuống, nhưng Lục Căn Niên cứ nói như thế, khiến cô không nhịn được, nước mắt liền lộp bộp rơi xuống.

Anh nói không sai, chuyện như thế, sao cô có thể không cảm thấy gì?

Tuy rất nhiều lúc, đều nói con đường mình đi, không cần người khác nói gì, lúc sự việc kia không xảy ra trên người mình, mình mới có thể nói ra câu an ủi mang tính triết lý như vậy, đến lúc nó thật sự xảy ra trên người mình, mình mới hiểu rõ, cái gì chính là miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ.

Ai không muốn để cho mình trong mắt người khác đều là vinh quang

chói lọi, quang minh lỗi lạc?

Người nào lại nguyện ý để cho hình tượng của mình rõ ràng rất sạch sẽ mà lại bị nhiễm bụi bẩn, người nào gặp cũng mắng?

Huống chi, sự thật, vốn không phải như trên mạng nói, nhưng là, lúc này, cô không có cách nào chối cãi.

Cô rất oan ức.

Cô bị người ta gièm pha, phóng viên xô vào nhà, ở đâu cũng mắng cô, còn xô ngã cô xuống đất... Cô cũng đã bắt đầu thấy oan ức rồi.

Chỉ là cô không muốn để anh khó chịu, cho nên cô vẫn chịu đựng.

Cô cho rằng chính mình có thể kiên cường sống tiếp, nhưng mỗi câu như thế của anh, liền đập vỡ lớp ngụy trang của cô.

Nước mắt của cô rơi càng nhiều, càng nhiều liền cảm thấy được oan ức tủi thân thế nào, đến sau cùng, trực tiếp khóc thành tiếng.

Lục Cẩm Niên không nói chuyện, chỉ im lặng ôm cô, túy ý để cô khóc.

Cứ việc nghe tiếng khóc của cô, trong lòng anh liền quặn lại.

Kiều An Hào khóc rất lâu, rất lâu, cho đến cuối cùng tiếng khóc mới dần dần nhỏ đi.

Cô giống như là chịu oan ức gì đó vô cùng to lớn, ngẩng đầu, vừa nức nở vừa nước mắt lưng tròng nhìn Lục Cẩm Niên, tội nghiệp đáng thương tố khổ: “Anh cũng không biết, những người đó rất quá đáng, bọn họ không biết gì hết, mà sao có thể mắng em những lời khó nghe như thế?”

“Lại nói, cho dù những điều đó có là sự thật, thì dựa vào cái gì có thể chỉ trích em? Có lẽ trong hiện thực của bọn họ, còn quá đáng hơn cả em!”

“Còn có những phóng viên đó, em không tiếp nhận phỏng vấn, làm sao còn cứ một mực hỏi, ngăn ở trước cửa nhà thì thôi, còn gọi điện thoại, thật đáng ghét! Còn quá đáng hơn, còn đẩy em ngã, anh xem này, trầy da, đau quá đi!”

Kiều An Hảo thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, lúc nói xong lời cuối cùng, cô còn nghĩ muốn nói những tin tức này nói cô đã gây phiền phức cho Lục Cẩm Niên, nói cô không xứng với anh, ánh mắt không nhìn được trở nên âm đạm, cánh môi giật giật, trong giọng nói ít đi sự tức giận bất bình mà thay vào đó là bất an: “Lục Cẩm Niên, nếu không phải em, anh cũng sẽ không gặp phiền phức như vậy?”

Chương 756: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (15)

Lục Cẩm Niên giơ tay lên, vuốt mái tóc dài của cô: “Kiều Kiều, nếu có thể ở bên cạnh em, cho dù là phiền phức cỡ nào, với anh mà nói, đều là vui vẻ.”

Em cũng không biết, anh vui vẻ đến mức nào, khi có thể đặt ba chữ Lục Cẩm Niên bên cạnh Kiều An Hào.

Đặt sáu chữ này thành một câu, đừng nói là đẹp như vậy, cho dù là xấu thế nào, đều vô cùng động lòng người.

Vốn dĩ Kiều An Hào còn đang khó chịu, bị một câu nói ấm áp của anh như vậy tác động đến, cô cong cong môi với anh, vẫn mang theo chút tủi thân nói: “Đúng là thế gian, đều nói em không xứng với anh.”

“Không sai...” Lục Cẩm Niên nghiêm trang mở miệng, khiến tâm trạng của cô không dễ dàng mới có chuyển biến tốt đẹp một chút, lại rơi xuống trong nháy mắt, sau đó Lục Cẩm Niên liền vỗ vỗ chính mình: “Đúng là anh...” sau đó chỉ về phía Kiều An Hào “không xứng với em.”

Chán ghét... cô rõ ràng nói cô không xứng với anh, vậy mà anh lại đổi thành anh không xứng với cô.

Bị Lục Cẩm Niên trêu đùa như thế, chẳng những không tức giận, cô còn nín khóc mà cười: “Lục Cẩm Niên, anh rõ ràng là xấu lắm!”

Vẻ mặt của Lục Cẩm Niên dung túng nhìn Kiều An Hào còn chưa khô

nước mắt, khó chịu lâu như thế cuối cùng cũng có thể giải tỏa được một chút, có thể vui vẻ trở lại.

Tâm trạng của Lục Cẩm Niên cũng tốt lên theo, không nhịn được vươn tay bóp chóp mũi của cô: “Em không biết xấu hổ gì cả, khóc xong lại cười, như một đứa bé ấy.”

“Em vốn là trẻ con, ba tuổi rưỡi...” Nói xong Kiều An Hào liền bấu môi với Lục Cẩm Niên, làm ra một động tác tinh nghịch.

“Là sao?” theo câu hỏi của anh, anh mạnh mẽ xoay người đặt Kiều An Hào ở dưới thân, thuận thế đưa tay vào trong quần áo, nắm lấy ngực của cô: “Ba tuổi rưỡi, chỗ này đã phát dục lớn như vậy rồi à?”

“Lục Cẩm Niên, anh là lưu manh!” Kiều An Hào tức giận mắng anh, sau đó môi của cô bị anh chặn lấy, phát ra tiếng kêu ngắn ngủi: “Ừm...”

Sau đó bên tai lại truyền đến âm thanh câu dẫn của anh: “Còn có chuyện lưu manh hơn.”

Sau đó, Kiều An Hào liền thật sự bị Lục Cẩm Niên lưu manh ăn sạch.

-

Sau khi Lục Cẩm Niên kết thúc, cũng không hề sốt ruột rời khỏi người cô, mà gắt gao ôm lấy cô, cúi đầu, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt xinh đẹp, có tia sáng động lòng người, giọng nói mang theo tình cảm sâu sắc vô cùng mê hoặc: “Kiều Kiều, mặc kệ người ngoài nói thế nào, em làm phiền anh, anh không xứng với em, đều là người ngoài nói.”

“Trên thế giới này, có rất nhiều phụ nữ, xinh đẹp hơn em, thông minh hơn em, xuất sắc hơn em rất nhiều lần, nhưng là, em phải hiểu

được, Lục Cận Niên chỉ muốn, cho tới bây giờ cũng không phải là thứ tốt nhất trên thế giới, người trong lòng mà anh muốn mới chính là người tốt nhất.”

“Mà người đó, chỉ là em, cũng chỉ có thể là em.”

“Trước kia không thay đổi, hiện tại cũng sẽ không thay đổi, tương lai càng không thể thay đổi.”

“Cho nên, không cần nghĩ nhiều, cũng không cần thấy khổ sở, anh hứa với em, anh sẽ nghĩ cách giải quyết ổn thỏa chuyện này, nhất định anh sẽ nghĩ ra cách tốt nhất.”

Lục Cận Niên nói xong, Kiều An Hào chớp chớp mắt, có một giọt lệ chảy xuống.

Chương 757: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (16)

Lục Cẩm Niên nói xong, Kiều An Hào chớp chớp mắt, có một giọt lệ chảy xuống.

Trong giờ phút này, cô cảm thấy được, thế giới bên ngoài đối với mình thế nào, nhục mạ mình ra sao, đều nhỏ bé không đáng kể.

Cho dù cô có bị mang tiếng xấu, bị người khác chửi rủa, thì như thế nào?

Cô có Lục Cẩm Niên yêu cô, rất nhiều người phụ nữ đều mong ước cũng không thể gặp được anh.

Một chuyện nữa, cho dù cả thế giới có phỉ nhổ cô, nhưng cô vẫn là bảo bối trong lòng anh như cũ.

Vậy là đủ rồi... Cũng nên biết đủ rồi.

Nhân sinh của cô đã cực kỳ viên mãn, cho dù hiện tại có phần trắc trở, tương lai có thiếu thốn những gì, thì có quan hệ gì?

Kiều An Hào cảm động không biết nên dùng ngôn ngữ thế nào để diễn tả tâm trạng của mình, sau cùng trực tiếp vòng tay lên cổ nh, ngẩng đầu lên, chủ động hôn môi anh.

Tay của cô chú động nhiệt tình như thế, khiến thân thể anh khẽ run, sau đó liền giữ lấy đầu cô, hôn sâu sắc.

Rõ ràng vừa mới có một đoạn ân ái, rõ ràng hai người đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng lại rất muốn dùng phương thức nguyên thủy nhất, để nói lên nội tâm của mình.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có hai người tiếp xúc thân mật, âm hưởng hoan ái đứt quãng.

Lúc đang làm, Lục Cẩm Niên quay người lại, ôm Kiều An Hào ở trên người mình, thay đổi một tư thế, cho đến khi sắp kết thúc, anh mới đổi về nam trên nữ dưới, cuối cùng, đem hết tất cả vào trong người cô.

Sau khi kết thúc một lúc lâu, Lục Cẩm Niên vẫn chưa rời khỏi Kiều An Hào, Kiều An Hào nhắm mắt lại, toàn thân đều giãn ra, không hề nhúc nhích, cũng mệt đến không muốn nhúc nhích.

Lục Cẩm Niên hôn môi cô, cổ, vành tai... Hôn đến sau cùng, liền tiến đến bên tai cô, nói thật nhỏ: “Kiều Kiều, anh yêu em.”

Kiều An Hào bị anh nói những lời này, lười biếng giật giật thân thể, tiến vào trong lòng anh, mơ màng không rõ nói: “Em cũng yêu anh.”

Trong tích tắc ấy, Kiều An Hào lại bị Lục Cẩm Niên hung hăng gặm cắn môi.

-

Buổi trưa chịu áp lực, thêm buổi tối lại vận động quá sức, thể lực của Kiều An Hào cạn kiệt, thoáng chốc đã gối đầu lên cánh tay anh ngủ thiếp đi.

Đêm nay quá độ, thật đúng là khiến Lục Cẩm Niên mệt mỏi, nhưng là, anh không bối rối chút nào, vẫn đợi đến lúc hô hấp của cô trở nên

đều đều, mới mở to mắt, nhìn chăm chăm trần nhà, cuối cùng lén lút kéo cánh tay khỏi đầu cô, nhẹ nhàng xuống giường, cầm di động của mình, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên đi vào thư phòng, theo thói quen rút ra một điều thuốc, nhưng là nghĩ một lúc nữa phải về phòng ngủ, sợ mùi khói ám vào, khiến cô bị phiền, sau cùng liền để lại vào trong hộp, sau đó gọi một cuộc điện thoại cho trợ lý.

Tuy đã rất trễ, nhưng là một lúc lâu sau, điện thoại vẫn được nghe, bên trong không hề truyền đến âm thanh của trợ lý, nhưng lại có tiếng mở cửa vụn vặt, sau đó, giọng nói của trợ lý truyền đến: “Lục tổng.”

“Ừm...” Lục Cẩm Niên lên tiếng, cũng không chờ trợ lý hỏi chuyện gì, liền mở miệng nói: “Radio XX không phải đã từng nhiều lần liên hệ với tôi, muốn tôi tham gia nhưng đều bị từ chối sao? Ngày mai cậu đến đó, sắp xếp một thời gian hợp lý để tôi tham gia.”

Chương 758: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (17)

Cúp điện thoại, Lục cận Niên đứng ngoài ban công của thư phòng một lúc, mới nắm chặt di động, nhẹ nhàng trở về phòng ngủ, lên giường, vừa lòng đưa cánh tay cho Kiều An Hào gối đầu, cô liền xoay người một cái, chui vào trong lòng anh, tìm một tư thế dễ chịu, tiếp tục ngủ say.

-

Tối qua Kiều An Hào khóc rống lên, khiến áp lực trong lòng cũng theo đó mà trút hết ra, ngày hôm sau, cô tỉnh lại, cảm thấy hôm qua tâm trạng vẫn còn nặng trĩu vậy mà giờ thoải mái hơn nhiều.

Thật ra con người khi còn sống, cho đến bây giờ đều không thể thuận buồm xuôi gió mãi, lúc gặp khó khăn, ban đầu luôn cảm thấy long trời lở đất, áp lực trầm trọng, thậm chí đều khổ sở, nhưng là, chờ thời gian đen tối đó qua đi, sẽ cảm thấy được, thật ra không có gì đáng ngại.

Đối với Kiều An Hào mà nói, cô đã tính toán rất tốt, chẳng qua thì cả đời này bị người ta chỉ trích, trở thành vai phản diện.

Không phải nói trong lòng không ngại, nhưng cô để ý, khiến chính mình để ý đến chết, cũng không thể thay đổi được gì cả.

Toàn bộ thế giới đều làm khó cô, hà tất gì cô cũng phải theo người ngoài tự làm khó mình, chẳng bằng để cho bản thân vui vẻ một chút, hướng chi, cho dù, cô có mang tiếng xấu thì như thế nào? Bên cạnh

cô luôn có người cô yêu nhất, cô cũng là người anh yêu nhất.

Xua đuổi những sự tình đó đi, cũng không cần phải khổ sở nữa.

Bởi vì gièm pha quá nhiều, gần đây toàn bộ công việc của Lục Cẩm Niên đều được anh xử lý ở nhà, 24 giờ đều ở bên cạnh cô.

Kiều An Hào vốn tưởng rằng chuyện tuyển chọn của Hollywood, vì có chuyện gièm pha này, sẽ ảnh hưởng không tốt khiến cô bị loại, lại không nghĩ rằng, qua hai ngày cũng chưa thấy ai gọi điện thông báo cô bị loại.

Nếu chủ nhật vẫn muốn tham gia, rảnh rỗi ở nhà cũng không có việc gì, Kiều An Hào đơn giản thưởng thức tiết mục của mình, Lục Cẩm Niên luôn đồng hành cùng cô, đưa cho cô vài chủ ý.

Lần thứ hai cô dự thi là tiết mục “Vũ Tắc Thiên”, cô trình diễn một vai kinh điển như thế, sau đó lại chỉ tổng năm phút đồng hồ, chưa nói đến lời thoại, cảnh diễn cũng phải thật đặc biệt.

Đối với một người diễn viên mà nói, là một sự thách thức rất lớn, có rất ít người có thể làm như vậy.

Thế những Kiều An Hào chỉ trong thời gian 3 ngày, có thể toàn lực đi tham gia.

Ngay cả cuộc thi cùng ngày, sáng muộn, cô mới đánh thức Lục Cẩm Niên dậy, mặc áo ngủ, vẻ mặt nghiêm túc biểu diễn lại tiết mục đêm nay cho anh xem một lần.

Lục Cẩm Niên nghe xong vở Vũ Tắc Thiên, lỗ tai đều đã đóng kén, lúc này anh chỉ muốn ôm cô ngủ bù, nhưng là nhìn thấy cô để tâm như thế, vẫn xốc lại tâm trạng, xem cô lần thứ 134.

Trải qua 3 ngày toàn tâm toàn ý cố gắng, Kiều An Hào đã khắc họa được Vũ Tắc Thiên từ những ngày đầu còn hồn nhiên, đến sau cũng làm quần lâm thiên hạ, mỗi một tư thái đều đã được cô cân nhắc rất tốt.

Nhất là khi Kiều An Hào nói ra một câu: “Kiếp sau, ta nhất định không làm Hoàng đế, chỉ cam tâm làm con dâu của Lý gia” là lúc, cô đã truyền được hết tâm ý của Võ Mị Nương đến với khán giả.

Chương 759: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (18)

Lúc đầu Lục Cận Niên không có cảm xúc gì, sau cùng đã bị cảm động.

Kiều An Hảo trình diễn xong hít sâu một hơi, lập tức khôi phục lại dáng vẻ khả ái, mạnh mẽ bổ nhào xuống giường, như là một đứa trẻ, trong mắt mang theo vài phần chờ mong nhìn anh: “Như thế nào?”

Lúc này Lục Cận Niên mới hoàn hồn, vươn tay ôm cô vào trong lòng: “Tốt tốt.”

“Có bao nhiêu tốt?”

“Tốt tốt tốt tốt.”

“Nếu anh là giám khảo, anh sẽ cho bao nhiêu?”

“Một trăm phần trăm.”

“Thật hả?”

“Thật.”

Kiều An Hảo ru rú trong lòng Lục Cận Niên cười nham nhở, trên mặt tươi cười, so với ánh sáng bên ngoài, còn mê người hơn, cô xoay người, đặt cằm lên đầu vai của anh, mang theo vẻ mặt tự luyến và kiêu ngạo nói: “Thật ra em cũng cảm thấy như vậy rất tốt!”

“Tự sướng.” Lục Cận Niên cười khẽ một tiếng: “có biết xấu hổ không thế?”

Kiều An Hào giả vờ hung thần ác sát, vừa mở miệng, đã muốn cắn anh một cái, sau cùng cánh môi đụng phải mặt anh, cũng chỉ nhẹ nhàng hôn một cái: “Được, vì người thành thực khen ngợi, trăm sẽ đi làm bữa sáng khao người.”

Lục Cận Niên ôm eo cô, ngăn cản động tác của cô, thuận thế hôn thêm: “So với ăn sáng, thần càng muốn ăn người hơn”.

Theo lời nói của anh, tay anh đã đưa vào thăm dò trong áo ngủ của cô.

Tối hôm qua đã làm rất lâu, cô còn chưa đến mức...

Kiều An Hào không hề nghĩ ngợi vươn tay, cấu thịt một bên hông của anh, thừa lúc lực của anh chậm lại, liền đẩy anh lên giường, nhanh chóng nhảy xuống giường, vọt vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm bị cô mạnh mẽ đóng lại, Lục Cận Niên bị cấu, lại cười nhẹ hai tiếng, sau đó đắp chăn, tiếp tục nhắm mắt lại.

-

Kiều An Hào đi vệ sinh sau đó đánh răng, lúc đánh răng, trong đầu nhớ lại đêm nay mình mặc trang phục cổ đại đi tham dự, kết quả lại nhìn thấy vết gặm cắn trên cổ của anh, không nhịn được ai oán bĩu môi, sau đó liền uống nước súc miệng, khom người xuống, phun bọt kem đánh răng ra, có thể là do cô không cẩn thận nuốt phải kem đánh răng, khiến trong dạ dày dâng lên chút ghê tởm, không nhịn được trở lại bồn cầu, nôn mửa hai lần.

Thế nhưng rất nhanh, cảm giác ghê tởm mất đi, Kiều An Hào rửa sạch mặt, thay quần áo ở nhà, đi xuống lầu.

Kiều An Hào vừa làm xong bữa sáng, Lục Căn Niên đã rửa mặt xong, từ trên lầu nhàn hạ đi xuống.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Kiều An Hào cầm một miếng bánh mì nhét vào trong miệng, ghét bỏ hương vị hơi nhạt, liền nhắc Lục Căn Niên đi lấy thêm sốt, thuận thế gấp trứng ốp lếp, chỉ cắn một miếng, còn chưa nuốt xuống, liền cảm thấy trong bụng bắt đầu không thoải mái.

Cố vốn tưởng rằng mình đã nôn hết ra, nhưng là cái loại không thoải mái này, chỉ cực kỳ ngăn ngại trong nháy mắt, lại quay về bình thường.

Lục Căn Niên mở chai sốt, đổ lên trước mặt Kiều An Hào, nhìn thấy cô giơ chiếc đũa, hồi lâu cũng không phản ứng, không nhìn được lên tiếng hỏi :”Sao vậy?”

Kiều An Hào lắc đầu, sau đó cẩn thận cảm giác dạ dày của mình, phát hiện đều bình thường, sau đó mở miệng nói: “Không sao, chỉ cảm thấy trong người hơi lạ!”

“Nếu không thoải mái, không cần gượng ép, vẫn nên đi bệnh viện thì hơn.”

-

Buổi tối tham gia thì đầu, ở cửa có rất nhiều phóng viên.

Thế nhưng may mà ở đây được bố trí nhiều bảo an, tuy đèn flash không ngừng, nhưng Kiều An Hào lại ung dung đi vào trường quay.

Kiều An Hào đối với trận đấu lần này, thật ra trong lòng cũng không nắm chắc nhiều lắm, có nhiều chuyện như vậy, vốn dĩ cô đang được bỏ phiếu ở vị trí thứ nhất, hiện giờ đã tụt đến cả chục hạng, nhà sản xuất không hủy bỏ tư cách dự thi của cô, có lẽ là vì muốn khoan dung độ lượng, rất có thể theo trận đấu lần này sẽ thuận thế đá cô đi.

Mặc kệ là như thế nào, nếu cố gắng, Kiều An Hào vẫn ổn định tâm tình, cố gắng phát huy hết khả năng của mình.

Tiết mục mà cô chuẩn bị, cực kỳ nổi bật, cũng rất rung động lòng người.

Chỉ là chuyện tin đồn, rốt cuộc vẫn ảnh hưởng rất lớn đến cô, cho dù thực lực được bày ra, nhưng sau cùng những người xem lại vỗ tay rất tẻ nhạt, nghe qua cũng chỉ như có lệ.

Những vị giám khảo này, có thể là sợ mình nếu cho cô điểm cao, sẽ phải chịu liên lụy bởi những tin đồn trên mạng, cho nên chấm điểm cực kỳ khiêm tốn, chỉ riêng một diễn viên đã nhiều tuổi, ở trong giới cũng tương đối có ảnh hưởng, nhưng không hề cố kỵ điều gì mà cho cô điểm tuyệt đối.

Lúc ấy, bà ấy có cho lời bình là: “Tôi muốn tuyển chọn một nữ chính xuất sắc nhất, cho nên tôi chỉ xem biểu diễn của cô mà chấm điểm, mà phần biểu diễn của cô, tôi cho điểm tuyệt đối.”

Kéo theo điểm của bà ấy, vốn là Kiều An Hào không có cách nào tiến vào chung kết, cuối cùng lại dựa vào thành tích đứng thứ tám mà lọt vào chung kết.

Trận chung kết diễn ra vào chủ nhật tuần sau, bởi vì nguyên nhân trận đấu đêm nay, vốn dĩ mấy ngày hôm trước đã được lui lại, lại bị

mọi người lật lại, sau đó vẫn nhục mạ như cũ.

Kiều An Hào đã bị mắng quá một lần, đối với lần này, trái lại có vẻ vô cảm hơn nhiều.

Thậm chí đêm đó, để ăn mừng Kiều An Hào lọt vào chung kết, Lục Cẩm Niên còn tổ chức một bữa tối trong ánh nến.

Kế tiếp Kiều An Hào bắt đầu chuẩn bị cho trận chung kết, cô thảo luận cùng Lục Cẩm Niên, chọn rất lâu, sau cùng quyết định đóng Triệu Phi Yến, múa một điệu cổ.

Vì để cho đạo diễn kinh điển, Lục Cẩm Niên cố ý mời một biên đạo múa lâu năm đến giúp đỡ cô.

Kiều AN Hào từng học múa qua, tuy mấy năm nay không được luyện tập siêng năng như trước kia, dưới sự trợ giúp của biên đạo, chỉ có thể miễn cưỡng được một chút, muốn nhảy một điệu kinh động lòng người, chắc cần cô phải siêng năng khổ luyện mấy ngày rồi.

Chương 760: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (19)

“Là lạ?” Lòng mày của anh nhíu lại, vươn tay sờ trán cô, thấy nhiệt độ vẫn bình thường, lại có chút lo lắng: “Muốn đi bệnh viện kiểm tra không?”

“Không cần...” Kiều An Hào nói, lại cắn một miếng trứng ốp lếp, phát hiện cảm giác không thoải mái kia lại khôi phục bình thường: “Hiện giờ em lại không có việc gì rồi.”

“...” Lục Cẩm Niên dừng một lát, ngồi trở lại ghế ăn cơm, cầm lấy bánh mì, lại mở miệng nói một câu: “Nếu không thoải mái, không cần gượng ép, vẫn nên đi bệnh viện thì hơn.”

-

Buổi tối tham gia thì đầu, ở cửa có rất nhiều phóng viên.

Thế nhưng may mà ở đây được bố trí nhiều bảo an, tuy đèn flash không ngừng, nhưng Kiều An Hào lại ung dung đi vào trường quay.

Kiều An Hào đối với trận đấu lần này, thật ra trong lòng cũng không nắm chắc nhiều lắm, có nhiều chuyện như vậy, vốn dĩ cô đang được bỏ phiếu ở vị trí thứ nhất, hiện giờ đã tụt đến cả chục hạng, nhà sản xuất không hủy bỏ tư cách dự thi của cô, có lẽ là vì muốn khoan dung độ lượng, rất có thể theo trận đấu lần này sẽ thuận thế đá cô đi.

Mặc kệ là như thế nào, nếu cố gắng, Kiều An Hào vẫn ổn định tâm tình, cố gắng phát huy hết khả năng của mình.

Tiết mục mà cô chuẩn bị, cực kỳ nổi bật, cũng rất rung động lòng người.

Chỉ là chuyện tin đồn, rốt cuộc vẫn ảnh hưởng rất lớn đến cô, cho dù thực lực được bày ra, nhưng sau cùng những người xem lại vỗ tay rất tẻ nhạt, nghe qua cũng chỉ như có lệ.

Những vị giám khảo này, có thể là sợ mình nếu cho cô điểm cao, sẽ phải chịu liên lụy bởi những tin đồn trên mạng, cho nên chấm điểm cực kỳ khiêm tốn, chỉ riêng một diễn viên đã nhiều tuổi, ở trong giới cũng tương đối có ảnh hưởng, nhưng không hề cố kỵ điều gì mà cho cô điểm tuyệt đối.

Lúc ấy, bà ấy có cho lời bình là: “Tôi muốn tuyển chọn một nữ chính xuất sắc nhất, cho nên tôi chỉ xem biểu diễn của cô mà chấm điểm, mà phần biểu diễn của cô, tôi cho điểm tuyệt đối.”

Kéo theo điểm của bà ấy, vốn là Kiều An Hào không có cách nào tiến vào chung kết, cuối cùng lại dựa vào thành tích đứng thứ tám mà lọt vào chung kết.

Trận chung kết diễn ra vào chủ nhật tuần sau, bởi vì nguyên nhân trận đấu đêm nay, vốn dĩ mấy ngày hôm trước đã được lui lại, lại bị mọi người lật lại, sau đó vẫn nhục mạ như cũ.

Kiều An Hào đã bị mắng quá một lần, đối với lần này, trái lại có vẻ vô cảm hơn nhiều.

Thậm chí đêm đó, để ăn mừng Kiều An Hào lọt vào chung kết, Lục Căn Niên còn tổ chức một bữa tối trong ánh nến.

Kế tiếp Kiều An Hào bắt đầu chuẩn bị cho trận chung kết, cô thảo

lượn cùng Lục Cảnh Niên, chọn rất lâu, sau cùng quyết định đóng Triệu Phi Yến, múa một điệu cổ.

Vì để cho đạo diễn kinh điển, Lục Cảnh Niên cố ý mời một biên đạo múa lâu năm đến giúp đỡ cô.

Kiều AN Hào từng học múa qua, tuy mấy năm nay không được luyện tập siêng năng như trước kia, dưới sự trợ giúp của biên đạo, chỉ có thể miễn cưỡng được một chút, muốn nhảy một điệu kinh động lòng người, chắc cần cô phải siêng năng khổ luyện mấy ngày rồi.

Chương 761: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (20)

Hai ngày đầu, Kiều An Hào rất tích cực.

Lúc đầu, Lục Cẩm Niên còn ở trong phòng nhìn cô, về sau xem cô quay tới quay lui, khiến anh cũng choáng váng, động tác ngày càng linh động mê người, mà anh đã có chút quáng mắt, sau cùng đơn giản là lúc cô luyện tập liền đi vào thư phòng xử lý công việc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt liền đến ngày thứ tư, đến trận đấu cũng còn hai ngày nữa.

Kiều An Hào ăn xong cơm chiều, cùng Lục Cẩm Niên đi tản bộ trong Cẩm Tú viên, Lục Cẩm Niên vì tiết mục của cô mà cố ý chuẩn bị hẳn một phòng tập cho cô, trong nền nhạc du dương, tiếp tục đi dạo, Lục Cẩm Niên đứng ở cửa, hai tay khoanh trước ngực, nhìn một chút, không nhìn được lắc đầu, đóng cửa lại, đi vào thư phòng.

Lúc anh mở máy tính lên, lại thấy có tin nhắn gửi đến, là Ngụy tổng gửi aho anh bản thiết kế, phía dưới còn có một đoạn: “Lục tổng, đây là bản thiết kế dựa theo yêu cầu của anh, anh xem còn cần thay đổi gì nữa không?”

Lục Cẩm Niên nhìn bản thiết kế, là nhẫn bạch kim, ngọc thạch xanh, cao quý hiếm có, nhưng anh lại cảm thấy như còn thiếu chút gì đó, sau cùng suy nghĩ rất lâu, liền trả lời lại: “Trên nhẫn bạch kim khắc thêm hai chữ Lục Kiều giúp tôi, sau đó, trên chiếc nhẫn nữ kia khắc thêm chữ shmily.”

See, how, much, i, love, you.

Xem anh yêu em đến nhường nào.

Đó là những năm gần đây, anh đưa thông báo cho cô.

Mỗi một quà tặng anh đưa cho cô, đều có những chữ này.

Trên nhãn cưới, sao có thể thiếu được?

-

Kiều An Hào một hơi múa xong.

Bởi vì múa quá mức kịch liệt, chảy nhiều mồ hôi, đứng trước gương, lấy tay lau hai lần, sau đó uống nước rất nhiều, cầm lấy điện thoại, nhìn xem có gì không, nói chuyện tào lào mấy câu với Triệu Manh, sau đó lại bật nhạc, tiếp tục nhảy.

Lúc cô nhảy đến đoạn cao trào, đột nhiên mạnh mẽ dừng lại, vươn tay ôm bụng, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Như thế nào đột nhiên lại đau bụng...

Lông mày của cô nhăn lại, qua nửa phút, phát hiện còn đang đau, theo bản năng muốn gọi Lục Cẩm Niên sang, kết quả trong tích tắc cô vừa muốn mở miệng, bụng lại bình thường trở lại, cảm giác đau đớn kia đột nhiên không thấy gì nữa.

Kiều An Hào bĩu môi, chậm rãi đứng lên, đè lại bụng của mình, không hề có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, giống như vừa rồi cô chỉ có ảo giác.

Kiều An Hào đứng tại chỗ xoay một vòng, bụng vẫn bình thường, vì thế liền chà chà chân, làm một động tác hạ thất lưng, sau đó lộn ngược ra sau... vẫn là một chút vấn đề cũng không có, nhưng cô không nói nên lời vì sao, liền cảm thấy trong lòng hơi hoang mang rối loạn.

Tâm tình bất ổn, múa càng không tốt, chăm chỉ mấy ngày, đêm nay cũng nên nghỉ, cô đóng cửa phòng, tắt nhạc, trực tiếp đi về phòng ngủ, tắm rửa một cái, đi lên giường, chui vào trong chăn, lấy điện thoại ra.

Chương 762: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (21)

Kiều An Hảo nhận ra dãy số kia, là hai ngày trước cô gọi điện đến cửa hàng may đồ cổ trang đặt trang phục, có thể là cô không nghe điện thoại, nên gửi tin nhắn cho cô, nói trang phục đã làm xong, hỏi ngày mai cô có thời gian không, phái người đưa tới, Kiều An Hảo thuận tay trả lời lại, liền nói một chữ có: “Có”, đối phương rất nhanh trả lời lại: “Được, xế chiều ngày mai, khoảng 1 giờ, sẽ mang đến.”

Lần này Kiều An Hảo không trả lời lại, cô vào Sina theo thói quen, nhưng là nghĩ đến nhìn những tin đồn đó sẽ khiến mình rộn lòng, vì thế ném điện thoại sang một bên, mở ti vi, tùy tiện tìm một tiết mục giải trí nào đó xem, kết quả nhìn nhìn, lại ngủ thiếp đi.

-

Lục Cẩm Niên bận đến chín giờ, sau đó khép lại máy tính, anh đuổi người, đứng lên đi ra khỏi thư phòng, phát hiện hành lang vô cùng yên tĩnh, cũng không có nhạc vang lên, vì thế liền buồn bực đẩy cửa phòng tập ra, bên trong trống không, sớm không thấy người.

Hai ngày trước, dù anh có thúc giục thế nào, cô cũng đều bất động, mỗi lần đều phải để anh bức bách ôm đi, thế nào hôm nay chưa đến chín giờ, đã không thấy đâu rồi?

Lục Cẩm Niên đẩy cửa phòng ngủ, nghe thấy có tiếng cười trong ti vi truyền đến, anh quay đầu theo bản năng, vốn tưởng rằng nhìn thấy vợ mình đang hứng trí bưng bưng xem ti vi, kết quả ai ngờ, cô đang dựa lưng vào đệm, nghiêng đầu ngủ say.

Sợ là mấy ngày nay nhảy đến mệt chết được? Đã vậy còn ngủ sớm...

Lục Cẩm Niên hơi bất đắc dĩ đi đến bên giường, rút đệm sau lưng cô đi, để đầu cô nằm lên trên gối, đắp chăn xong, sau đó tắt ti vi, thuận tay tắt đèn, đứng bên giường nhìn khuôn mặt của cô một lúc, liền cúi đầu hôn cô, rồi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, Lục Cẩm Niên nằm lên giường, theo thói quen ôm Kiều An Hảo đang ngủ say vào trong lòng, nhớ lại thời gian này, mỗi lần trước khi ngủ đều ân ái, mà nay... Không biết có phải vì không muốn đánh thức cô hay không, nguyên nhân vì không thể làm chuyện xấu, Lục Cẩm Niên vậy mà phát hiện giờ phút này mình vô cùng kích thích, sau cùng rõ ràng anh đã nhắm mắt lại, trong lòng đếm tròn vẹn 1000 con dê, mới đi vào giấc ngủ.

Kiều An Hảo ngủ say, mơ một giấc mơ, mơ thấy một đứa bé trắng trẻo mập mạp nhìn cô toét miệng cười, cười cười, lại đột nhiên nhảy lên, nhảy vào trong bụng cô, sau đó cô giống như phản xạ có điều kiện, cảm giác được đau bụng một phen, cả người liền tỉnh lại.

Mở to mắt, bên trong chỉ có ánh đèn ngủ mờ nhạt, Lục Cẩm Niên ở bên cạnh đang ngủ say, bụng vẫn thoải mái, không hề cảm nhận được gì, điều này chứng tỏ vừa rồi chỉ là cô nằm mơ.

Nhưng là Kiều An Hảo lại không ngủ tiếp được, trong đầu đều quần quanh hình ảnh đứa bé kia nhảy vào bụng mình.

Sau buổi tối khiêu vũ đó, xuất hiện kích động, lại bò đầy trong lòng cô.

Cô tròn tròn mắt, miên man suy nghĩ rất lâu, sau đó mới phản ứng

kíp, tới cùng có gì không đúng rồi.

Sau đó liền mò mẫm di động của mình, tìm lại nhật ký ghi ký ghi kỳ sinh lý, phát hiện đã bị muộn nửa tháng rồi.

Tuy nói nguyệt sự của cô trước giờ đều không đúng, cũng không thể nói được gì.

Chương 763: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (22)

Nhưng là bây giờ nguyệt sự đến chậm, cô và Lục Cảnh Niên thì làm không thiếu chuyện xấu.

Kiều AN Hào bắt đầu đếm lại số ngày sau khi gặp anh, lần đầu hai người làm chuyện xấu, đã cách hiện tại một tháng, nói cách khác, có thể cô thật sự đã mang thai rồi.

Từng vì chuyện thờ ơ với bản thân mà sinh non, bị người ta hãm hại, lần này cô vẫn nên cẩn thận hơn, trực tiếp tìm trên mạng, chọn mấy tiệm thuốc hay bán đồ cho phụ nữ có thai.

Tuy lúc này cô cũng không chắc chắn là mình mang thai, nhưng là suy nghĩ đến khả năng có thể mình đã mang thai, tâm tình của cô không hiểu sao lại có chút chờ mong, kích động, còn có cả lo lắng khẩn trương.

Cô chưa từng làm mẹ, đây là lần đầu tiên... hơn nữa còn là con của cô với Lục Cảnh Niên...

Kiều AN Hào còn chưa xác định mình mang thai hay không, không nhịn được giơ tay lên, mò xuống vùng bụng bằng phẳng của mình, cắn môi dưới, một người lại không yên lòng trong đêm khuya, bắt đầu có vô số ý nghĩ kỳ lạ.

Cô nhất định sẽ nuôi nấng đứa bé lớn dần, sau đó ghi lại cuộc sống của nó từng chút một, đợi đến ngày nó kết hôn, làm quà tặng nó.

Dáng vẻ cô xinh đẹp như vậy, Lục Cẩm Niên chính là... Kiều AN Hào nghiêng đầu liếc mắt nhìn khuôn mặt người đàn ông đang ngủ say, cho dù ngày đêm thời gian dài đã qua, trong nháy mắt đó khi cẩn thận đánh giá lại, vẫn có chút hoảng hốt, qua một lúc lâu, cô mới chớp chớp mắt, tiếp tục ý nghĩ vừa rồi.... Lục Cẩm Niên đẹp trai như vậy, bảo bảo nếu là bé gái sẽ vô cùng xinh đẹp, nếu là bé trai, sẽ khí chất mê người... nghĩ đến đây, Kiều An Hào không nhịn được haha cười vui vẻ.

Trong đầu cô ảo tưởng rất nhiều về chuyện của bảo bảo, nghĩ đến sau cùng, đột nhiên tâm tình lại có chút khổ sở.

Cô bây giờ, bị người ta mắng như vậy, chuyện cô đồng thời câu dẫn hai người đàn ông mọi người đều biết, đợi đến khi bảo bảo trưởng thành rồi, đi học, tiếp xúc với bạn bè, nếu có người nói với nó, nói đến những tin đồn bây giờ của cô thì làm sao bây giờ?

Kiều An Hào lại nghĩ đến lúc trước khi bà cụ nói về chuyện của anh với mình, có thể bảo bảo sẽ bị cô lập giống như anh không?

Tuy những thứ này đều là mình cô nghĩ ra, nhưng là lòng của cô cũng theo đó mà đau đớn, những tình huống này chưa chắc đã xảy ra, nhưng nếu sau khi xảy ra, sẽ ảnh hưởng đến bảo bảo rất nhiều.

Cô không thể để cho đứa bé của mình, cũng bị ảnh hưởng.

Tuy anh có nói qua, anh sẽ giải quyết, sẽ ổn định trở lại, nhưng là, tình hình bây giờ không có bằng chứng, làm sao anh có thể giải quyết.

Kiều An Hào càng nghĩ, vẻ mặt càng trở nên nghiêm túc, đến sau cùng, trong lòng liền đưa ra một quyết định.

Nếu cô thật sự mang thai... cô muốn đi di dân với anh.

Nếu đất nước này, cô mang tiếng xấu, cả đời đều bị bêu danh, như thế thì vì đứa bé, bọn họ cần rời đi, tìm cho bảo bảo một thế giới thanh thuần, để nó có thể khỏe mạnh lớn lên.

-

Kiều An Hào suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng lúc đi vào giấc ngủ đã là sáng sớm.

Thời gian trước Lục Cẩm Niên để trợ lý bố trí phòng vấn cho mình, là hôm nay, lúc ba giờ chiều.

Chương 764: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (23)

Mười hai giờ anh ra khỏi cửa, 11 giờ anh đi tắm rửa, hô cô dậy, kết quả sau khi rửa mặt chải tóc xong, thay quần áo, từ trong phòng tắm đi ra, Kiều An Hào vẫn đang ngủ.

Lục Cẩm Niên đi đến bên giường, xách cô ra khỏi chăn.

Kiều An Hào mơ màng mở mắt, lời nói ra có một chút vô lực: “Để làm gì.”

“Anh có việc cần ra ngoài, đồ ăn của em anh để trong hộp giữ nhiệt, cơm trưa em còn chưa ăn, nhớ rõ một lúc nữa phải ăn đấy.”

Mí mắt của cô giống như đang đánh nhau, nhìn anh gật đầu một cái.

Dáng vẻ kia khiến anh có chút không đành lòng mắng cô, chỉ sờ sờ đầu cô, đặt cô về trên giường, hôn một cái, rồi chỉnh lại quần áo rồi đi.

-

Lục Cẩm Niên đi được năm phút, chuông cửa lại vang lên.

Kiều An Hào liên tục bị quấy rầy giấc ngủ, có chút căm tức xốc chăn lên, đi mở cửa, phát hiện là người đưa trang phục đến, cô ký tên, sau đó tùy tiện vứt nó lên sofa, vừa ngáp vừa định lên lầu, chuông cửa lại vang lên.

Kiều An Hào phát điên xoay người, vẫn là đưa đồ, cô vừa ngáp, vừa ký tên, sau đó ném vào trên sofa, đi lên lầu, giẫm lên được mấy bậc cầu thang, đột nhiên nghĩ không biết trong đó là cái gì, sau đó dừng lại, lập tức xoay người, vọt tới sofa, ôm cái hộp, đi lên lầu, tìm kéo, mở ra, thì ra là mấy đồ hôm qua cô đặt ở tiệm thuốc.

Kiều An Hào lôi hết toàn bộ ra, sau đó ngồi chồm hồm trên bồn cầu, nhìn chăm chăm chúng, nhìn không rời mắt.

Qua tầm năm phút, cái thứ nhất có hai vạch.

Còn chưa quá ba giây, cái thứ hai cũng hai vạch.

Cùng lúc đó, cái thứ ba thứ tư đều hai vạch.

Ngay sau đó, thứ năm thứ sáu thứ bảy cũng có kết quả, đều là hai vạch.

Kiều An Hào không thể tin được, cầm những que thử thai này so sánh, sau đó trong đầu chậm rãi lóe lên ý nghĩ: mang thai rồi...

Đúng là cô mang thai rồi, cả bảy cái đều là hai vạch.

Kiều An Hào thật kích động lập tức đứng lên khỏi bồn cầu, sau đó trở mắt một cái, vội vàng nhắc nhở mình lao ra khỏi phòng tắm gọi điện tho Lục Cẩm Niên.

Có thể anh đang bận nên không nghe điện thoại của cô.

Kiều An Hào có chút tiếc nuối cúp điện thoại, thế nhưng tâm tình vui sướng không vì tiếc nuối này mà giảm đi.

Thế nhưng, rất nhanh nụ cười của cô liền cứng lại.

Tối qua lúc cô đang múa, có đau bụng.

Điều đó là sao? Có thể là bảo bảo có chuyện gì không?

Có thể là vì đũa đầu tiên cô sinh non, tâm lý của Kiều An Hào liền trở nên bất an.

Không được, cô muốn đến bệnh viện kiểm tra xem, nhớ đâu có chuyện gì, còn có thể phát hiện sớm một chút, để còn nghĩ cách.

Chương 765: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (24)

Lục Cẩm Niên có việc gấp, không thể đi cùng cô được.

Nhưng nếu anh không ở đây, một mình cô ra cửa cũng không được... Nhưng là, nếu chậm trễ, Bảo Bảo có việc gì thì làm sao bây giờ?

Kiều An Hào đứng ngồi không yên đi tới đi lui trong phòng, nghĩ một lát, sau cùng liền lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Manh.

Tin đồn đã được gần 10 ngày, trong thời gian này, Kiều An Hào ngoài việc tham gia trận đấu ngày đó thì đều chưa ra khỏi cửa.

Tuy những tin đồn đó cũng đã giảm nhiệt hơn một nửa, nhưng cô vẫn không có can đảm như trước kia, cái gì cũng không quan tâm trực tiếp đi ra khỏi cửa, nếu một khi bị người khác phát hiện ra, sợ là sẽ bị bao vây lại, không có cách nào thoát thân, huống chi hiện giờ trong bụng cô còn có Bảo Bảo, chen tới chen lui, nếu ngã sắp xuống, thì vô cùng nguy hiểm.

Cho nên, Kiều An Hào đi ra cửa trước, tiến hành trang bị toàn người, thế cho nên lúc Triệu Manh lái xe vào trong sân, nhìn thấy dáng vẻ của cô lên xe mình, bị dọa đến nhảy dựng lên.

-

Trước khi Triệu Manh tới, đã liên hệ với bác sĩ ở khoa phụ sản cho Kiều An Hào, lúc lái xe đến dưới hầm để xe, lập tức liền có y tá đợi ở

dưới đưa cô lên bằng thang máy chuyên dụng.

Tuy Kiều An Hào đã dùng que thử thai, nhưng đến bệnh viện, bác sĩ vẫn để cô xét nghiệm máu và nước tiểu.

Mang thai là chuyện bình thường của phụ nữ, nhưng Kiều An Hào ngồi một mình trong phòng chờ đợi kết quả kiểm tra của bác sĩ vẫn có chút khẩn trương.

Qua khoảng 15 phút, bác sĩ cầm kết quả đi ra, cô đưa cho Kiều An Hào, bên trên đều là thuật ngữ y học, Kiều An Hào nhìn không hiểu, chỉ nhìn thoáng qua, liền ngẩng đầu nhìn bác sĩ.

“Cô Kiều, chúc mừng cô, đúng là cô đã có thai, thai nhi đã được một tháng.”

Một tháng.... Đó không phải là do lần cô ở Mỹ, hạ thuốc với Lục Cẩm Niên sao?

Cô đã nói, lúc ấy trong bụng cô đã có tiểu bảo bảo đi, Lục Cẩm Niên còn không tin...

Kiều An Hào âm thầm “a” một tiếng, vội vàng hỏi thầy thuốc vào chuyện chính: “Tối hôm qua lúc tôi khiêu vũ, có thấy đau bụng một chút, không biết Bảo Bảo có vấn đề gì không?”

“Cô Kiều, cô không cần lo lắng, thai nhi rất khỏe mạnh.” Bác sĩ khẽ cười, đưa cho Kiều An Hào một nụ cười trấn an: “Tối hôm qua đau bụng, rất có thể là do động tác khiêu vũ có vẻ kịch liệt, làm động đến thai nhi, không chảy máu thì không có vấn đề gì, thế nhưng trước khi đến thời gian ba tháng, có vẻ nguy

hiểm, đề nghị cô nên tĩnh dưỡng, đương nhiên, tĩnh dưỡng không

phải là nằm trên giường tĩnh dưỡng, thi thoảng đi tản bộ cũng rất có lợi đối với cơ thể.”

Kiều An Hào thật sự chú ý, ghi tạc từng lời của bác sĩ vào trong lòng.

“Còn có, nhớ rõ một tháng nữa, đến bệnh viện làm siêu vi B, kiểm tra lại tim thai.” Thầy thuốc nói xong, nghĩ một chút, lại bổ sung: “A,... đúng rồi, cô Kiều, tôi có kế vitamin B11 cho cô uống, cô hãy nhờ cô Triệu cầm đơn thuốc này đi thanh toán thì sẽ nhận được, nhớ rõ ngày nào cũng phải uống đúng giờ.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Kiều An Hào nhợt nhạt cười, liền nhìn về phía Triệu Mạnh, Triệu Mạnh lập tức cầm ví tiền đi ra ngoài.

Rất nhanh, Triệu Mạnh liền trở lại, trong tay là hộp vitamin B11.

Bác sĩ ở khoa phụ sản vẫn bố trí một y tá đưa bọn họ đi xuống bãi đỗ xe, lúc lên xe, Triệu Mạnh liền khẩn cấp lấy điện thoại ra, nói với Kiều An Hào: “Kiều Kiều, lúc mình đi thanh toán tiền, nhìn thấy trên tivi đang trực tiếp về Lục Ảnh đế nhà các cậu đó.”

Chương 766: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc

Bác sĩ ở khoa phụ sản vẫn bố trí một y tá đưa bọn họ đi xuống bãi đỗ xe, lúc lên xe, Triệu Manh liền khẩn cấp lấy điện thoại ra, nói với Kiều An Hào: “Kiều Kiều, lúc mình đi thanh toán tiền, nhìn thấy trên tivi đang trực tiếp về Lục Ảnh đế nhà các cậu đó.”

Kiều An Hào nhú mày: “Trực tiếp? Trực tiếp cái gì?”

“Là gì mà ước hẹn của đại thần...” Triệu Manh vừa nói, vừa trực tiếp vào mạng.

Bởi vì xe đỗ dưới lòng đất, tín hiệu đứt quãng, tốc độ internet rất chậm, Triệu Manh liền đặt điện thoại sang một bên, trực tiếp khởi động xe, chạy ra ngoài, sau đó tìm một nơi tương đối ít xe đỗ dừng lại, lại một lần nữa lấy điện thoại ra, vào xem video.

Ước chừng quá nửa phút, trong di động của Triệu Manh truyền đến tiếng nói của người dẫn chương trình: “Vừa nói nhiều chuyện như thế về kế hoạch phát triển trong tương lai của Lục tổng đối với Hoàn Ảnh Truyền thông, tiếp đến chúng tôi muốn hỏi một vấn đề cá nhân của Lục tổng, đó chính là sắp tới anh có định tham gia một bộ phim nào không?”

Triệu Manh đưa điện thoại di động đặt vào trên giá đỡ, Kiều An Hào nhìn vào màn hình, Lục Cảnh Niên mặc một bộ tây trang màu đen, một người anh tuấn xuất chúng ngồi trên ghế sofa, hai chân thon dài vắt lên nhau, xem ra vô cùng cao quý, mà lại không mất phần tao nhã, trên trán vẫn tản mát ra sự trong trẻo lạnh lùng như cũ, làm nổi bật

lên khí chất thần bí cao ngạo không thể mạo phạm của anh.

Anh cố ý dừng vài giây, như là thật sự muốn suy nghĩ sau khi người dẫn chương trình đưa ra câu hỏi, mở miệng nói: “Tạm thời tôi vẫn chưa có quyết định gì.”

“Thật sự có phần đáng tiếc, tôi nghĩ có rất nhiều người đang xem tiết mục này, trong lòng đều cảm thấy mất mát, dù sao tất cả mọi người vẫn muốn có thể thường xuyên nhìn thấy Lục Ảnh để xuất hiện trên ti

vi.” Người dẫn chương trình vì phối hợp không khí, giọng điệu còn mang theo sự tiếc nuối, thế nhưng rất nhanh, liền chuyển đến vấn đề tiếp theo: “Chúng ta đều biết, từ năm trước đến bây giờ, khoảng nửa năm, Lục tổng vẫn giao chuyện trong công ty cho người khác đi xử lý, trong thời gian đó, Lục tổng vẫn hưởng thụ an nhàn sao? Hay vẫn luôn triển khai công tác mới?”

“Công tác mới thì không có triển khai, chỉ đầu tư, chơi đùa thị trường chứng khoán một chút.” Âm thanh của Lục Cẩm Niên rất tùy ý.

“Thị trường chứng khoán? Gần đây thị trường chứng khoán đúng là cực kỳ hoang vắng... tôi thấy không ít bạn bè của tôi, đều cực kỳ thảm hại, không biết Lục tổng có bị lỗ vốn chút nào không?”

Lục Cẩm Niên trả lời thật sự khiêm tốn: “Vận khí của tôi khá tốt, tạm thời còn chưa bị lỗ vốn.”

“Lục tổng có thể nói cho mọi người biết được, lợi nhuận anh thu lại như thế nào được không?”

“Khoảng gấp đôi.”

“Gấp đôi?” Người dẫn chương trình hô một tiếng: “Lục tổng có thể

tiết lộ là anh thu được gấp đôi của bao nhiêu tiền không?”

Lục Cẩm Niên buông rèm mắt xuống, không nói gì.

Người dẫn chương trình trái lại thấy anh không nói gì, liền lập tức chuyển đề tài: “Được rồi, cái này là vấn đề riêng tư, chúng ta vẫn không nên hỏi, thế nhưng tôi còn muốn lắm điều hỏi một câu, Lục tổng kiếm được nhiều tiền như thế thì làm thế nào tiêu cho hết.”

Thật ra người dẫn chương trình đang cảm thán, cũng nhớ Lục Cẩm Niên không muốn nhắc đến vấn đề này, cho nên cảm thán xong, liền đặt microphone xuống, nhìn thoáng qua kịch bản ở bên dưới, nhìn xem nên phỏng vấn tiếp cái gì.

Ai ngờ Lục Cẩm Niên ở bên cạnh, tạm dừng một chút, cũng rất bình tĩnh mở miệng, nói ba chữ: “Nuôi Kiêu Kiêu!”

Chương 767: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (26)

Lúc người dẫn chương trình hỏi Lục Cẩm Niên mua cổ phiếu vào với giá bao nhiêu, Triệu Manh còn tò mò hỏi Kiều An Hào một câu: “Kiều Kiều, chồng cậu mua vào với giá bao nhiêu.”

Kiều An Hào mờ mịt lắc đầu, cô thật sự không biết anh kinh doanh thế nào, tuy anh và cô đã kết hôn, thành vợ chồng hợp pháp, nhưng cô cũng giống những người khác, đều chỉ biết là anh rất nhiều tiền, cụ thể anh có bao nhiêu tiền, cô không biết rõ.

“Kiều Kiều, cậu làm vợ cũng thật là kém, chồng có bao nhiêu tiền cũng không biết...” Triệu Manh chưa phát hết bực tức, trong di động liền truyền đến tiếng nói của anh “nuôi Kiều Kiều”, sau đó Triệu Manh liền há to miệng, giống như không hề nhớ mình vừa nói cái gì, giọng nói liền thay đổi: “Kiều Kiều, tìm không ra được một người thứ hai có thể hạnh phúc như cậu đâu!”

“...” Kiều An Hào không nói gì, đảo cặp mắt trắng dã nhìn Triệu Manh, sau đó lại nhìn Lục Cẩm Niên trong màn hình, vẻ mặt cô rất bình thản, nhưng là vẫn bị câu nói vừa rồi của anh làm cho tung bay phấp phới.

-

Người dẫn chương trình nghe thấy đột nhiên ah nói ra mấy chữ kia, sửng sốt một lúc, sau đó hai mắt tinh ranh nhìn anh: “Lục tổng kiếm nhiều tiền như vậy là để mang về nuôi vợ sao?”

Người dẫn chương trình có vẻ hứng thú với cuộc sống riêng tư của

anh, nhìn thấy anh đã chủ động nói ra, liền đặt xuống kịch bản ở trong tay, nhìn anh hỏi: “Lục tổng, không ngại chia sẻ chuyện cũ của anh và cô Kiều chứ?”

Lục Cẩm Niên lạnh nhạt mở miệng: “Tôi rất thích ý kiến này.”

“Lục tổng và cô Kiều quen nhau khi nào? Như thế nào mà quen nhau?”

Thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng chuyện cũ vẫn còn khắc sâu trong đầu, giống như mọi chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, Lục Cẩm Niên nghĩ cũng không cần nghĩ liền mở miệng nói: “Tôi biết cô ấy, là nửa học kỳ đầu của cấp ba, lúc ấy mỗi ngày tan học đều cùng đá cầu trên sân thể dục với mấy người bạn, thường xuyên thấy cô ấy đạp xe đi qua, lúc ấy đã chú ý rồi.”

Có thể là do nhớ lại hồi ức, ánh mắt của anh trở nên rất dịu dàng: “Thế nhưng, tôi chú ý đến cô ấy, nhưng là không có chủ động làm quen.”

“Làm quen?” Người dẫn chương trình có chút giật mình.

“Ừm.” Lục Cẩm Niên cực kỳ bình tĩnh đáp lại: “Thế nhưng có một lần, tôi từng tiếp xúc gần gũi với cô ấy một chút.”

“Tiếp xúc gần gũi?” Người dẫn chương trình rất tò mò.

“Đó là học kỳ hai của năm thứ ba, trời mưa rất to, tôi và cô ấy cùng trú mưa ở dưới một mái hiên.

“Nghe qua cực kỳ lãng mạn... có câu hát của Chu Kiệt Luân là, nó như thế nào nhỉ?” người dẫn chương trình nói đến đây, liền nghiêng đầu một cái, suy nghĩ một lúc, kết quả cô vẫn chưa nghĩ ra, Lục Cẩm

Niên luôn ít nói ngồi ở bên cạnh, lại chủ động mở miệng: “Đẹp nhất không phải trời mưa, mà là mái hiên anh cùng em trú mưa.”

“Đúng, là câu này, xem ra Lục tổng có thể nhớ rõ câu hát này, cũng có thể hiểu rõ và đồng cảm với nó.” Người dẫn chương trình cười cười, sau đó hỏi: “Lục tổng, có phải vì một lần đó mà anh thích trời mưa không?”

Chương 768: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (27)

Lục Căn Niên: “Có.”

...

“Kiều Kiều, Lục Ảnh đế đã thích cậu từ hồi cấp ba à?” Triệu Manh ngồi bên cạnh không nhịn được liền phát biểu ý kiến.

Kiều An Hào cũng không để ý đến Triệu Manh, mà chỉ chăm chú nhìn anh trên màn hình di động, nhớ đến thời điểm quay Khuynh Thành thời gian, cô bị trợ lý của anh dẫn vào phòng, lúc ấy cô đưa cơm chiều cho anh, một đêm kia khi trời mưa xuống, cô cực kỳ kích động chạy ra phía trước cửa sổ, nhìn chăm chăm từng hạt mưa nhỏ bên ngoài, lúc ấy anh còn hỏi cô, cô cũng thích trời mưa sao?

Cô tinh tường nhớ rõ, giọng nói của anh lúc ấy, còn mang theo một chút vui vẻ.

Chỉ là cô không nhớ rõ, tới cùng là tại sao anh lại vui vẻ, cô nói đúng, sau đó còn hỏi anh, có phải cũng thích trời mưa không?

Đại loại đó là lần mà anh và cô nói chuyện nhiều nhất sau khi gặp lại.

Một đêm đó, anh nói anh vì một người, mà thích trời mưa xuống, trong lòng cô còn cảm thấy có kích động nho nhỏ, bởi vì cô cũng giống anh, cũng thích trời mưa, vì anh.

Cho đến bây giờ, cô mới giật mình, hóa ra, giữa bọn họ có nhiều

điểm tương đồng như vậy, là vì đối phương.

-

“Lục tổng nói, mãi mới làm quen với cô Kiều, có phải nghĩa là, anh thăm mến cô ấy suốt một năm?”

Lục Cẩm Niên buông mí mắt xuống, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng lại có chút thương cảm ẩn giấu trong đó: “Không phải một năm, mà là 13 năm.”

“13 năm?” người dẫn chương trình hoàn toàn bị con số này làm cho hoảng hốt: “13 năm cũng không phải một thời gian ngắn ngủi, rất nhiều người đều từng yêu đơn phương, nhưng cuối cùng đều bị đánh bại bởi hiện thực, Lục tổng sao có thể kiên trì như thế?”

“Cũng không phải tôi muốn kiên trì, mà là tôi không thể không kiên trì, bởi vì, lúc đầu, tôi đều đưa hết tất cả tình cảm cho cô ấy, từ nay về sau, không còn dư lại chút tình cảm nào cho người khác.” Lục Cẩm Niên nói lời này, vẻ mặt rất lạnh nhạt, nhưng giọng nói lại sâu sắc thâm tình vô cùng.

Người dẫn chương trình ngồi bên cạnh, bị anh làm cho ngẩn ra, tạm dừng một lúc mới hỏi: “Lục tổng làm sao để thông báo với cô ấy?”

Lục Cẩm Niên chưa bao giờ nói đến tình cảm và cuộc sống riêng tư của mình ở trước mặt truyền thông, bây giờ lại không hề có bất kỳ che giấu và trốn tránh nào, thẳng thắn nói ra: “Lúc đầu, tôi đưa cho cô ấy một món quà sinh nhật, đều phải phát tờ rơi suốt mấy tuần liền, đừng nói có thể cho cô ấy một cuộc sống tốt, ngay cả củi gạo dầu muối tương dấm chua trà, những thứ cơ bản nhất, tôi cũng không thể cho cô ấy.”

“Lục tổng sợ người phụ nữ mình thích, đi theo mình sẽ phải chịu khổ, cho nên vẫn không hề nói ra?”

Lần này anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Nhưng là, nếu tôi nhớ không nhầm, sáu năm trước, Lục tổng đã giành được giải thưởng Nam phụ xuất sắc nhất, lúc đó thù lao đóng phim của anh đã rất cao rồi? Hoàn toàn có thể cho cô Kiều một cuộc sống tốt đẹp, tại sao anh vẫn không thổ lộ?”

“Tôi có đi thổ lộ...” Nhớ tới đêm hôm đó, anh từ Trường Sa đi về Bắc Kinh, đi suốt một đêm, chỉ vì hôm sau là sinh nhật của cô, nói với cô một câu sinh nhật vui vẻ và anh yêu cô, kết quả đổi lấy lại là: “Chỉ là, tôi còn chưa kịp thổ lộ, đã biết được cô ấy có hôn ước với người khác.”

“Người khác?” Về tin đồn của Kiều An Hào, sợ là người dẫn chương trình cũng có nghe thấy: “Là anh Hứa Gia Mộc sao?”

Chương 769: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (28)

“Người khác?” Về tin đồn của Kiều An Hào, sợ là người dẫn chương trình cũng có nghe thấy: “Là anh Hứa Gia Mộc sao?”

Lục Cẩm Niên “Ừm” một tiếng, đưa ra đáp án.

“Nói chuyện đến đây, tôi nghĩ chúng ta không thể quên được gần đây có một tin đồn thất thiệt ở trên mạng.” Người dẫn chương trình liền trở nên nghiêm túc: “Tôi nghĩ, Lục tổng cũng nhất định đã từng xem qua những ảnh chụp này, mà Lục tổng cũng vừa nói, cô Kiều và anh Hứa có hôn ước với nhau, như thế, xin hỏi Lục tổng, cô Kiều và anh Hứa ly hôn, có phải thật sự giống như những tin đồn trên báo viết hay không, có liên quan đến anh không?”

Có thể bởi vì Lục Cẩm Niên đang ở đây, người dẫn chương trình không đưa ra câu hỏi sắc bén trực tiếp giống như những phóng viên từng quậy phá ở Cẩm Tú Viên, câu hỏi rất uyển chuyển.

Nhưng hàm nghĩa, cũng như nhau, đơn giản là đang hỏi anh, thật sự những tin đồn trên mạng, Kiều An Hào ngoại tình bên ngoài, vì Lục Cẩm Niên nên mới vứt bỏ Hứa Gia Mộc có đúng hay không?

Lúc Lục Cẩm Niên bị hỏi đến vấn đề này, vẻ mặt anh rất bình tĩnh không có chút nào bối rối, giống như người bị nhục mạ trên mạng vốn không phải là Kiều An Hào, anh mở miệng, âm thanh nhạt nhẽo giống như lúc nói về Hoàn Ảnh truyền thông trước đó: “Nếu tất cả mọi người đều tin những ảnh chụp này là sự thật, cô cảm thấy tôi trả lời vấn đề này hay không còn quan trọng sao?”

Người dẫn chương trình bị anh hỏi lại, ngó ra một lúc, mới cười nói: “Ý tứ trong lời nói của anh, là thật sự mọi chuyện vốn không giống như trong suy nghĩ của mọi người sao?”

Lục Cận Niên giống như vừa rồi, vẫn không trả lời vấn đề này một cách chính diện, vẫn hỏi lại như cũ: “Nếu tôi nói không phải, thì có ai tin tưởng tôi?”

Bây giờ người dẫn chương trình không biết nên nói gì.

Lục Cận Niên hít một hơi, tiếp tục nói: “Nếu một người đàn ông thật sự thích một người phụ nữ, tôi nghĩ không ai muốn đi hủy diệt thanh danh của cô ấy.”

“Nếu tôi thật sự muốn cạy góc tường, tôi có thể ra tay vào năm năm trước, khi giữa bọn họ chỉ có hôn ước, tôi sẽ không để người tôi yêu biến thành người không thể yêu, cũng không trơ mắt đứng nhìn tôi và cô ấy mất đi năm năm.”

“Vớ vẩn mà nói, tôi chỉ cần nghĩ đến có thể nhìn thấy cô ấy là đã thấy thỏa mãn, tôi chưa từng hy vọng xa vớ vẩn mà nói cô ấy có thể trở thành vợ của tôi.”

“Đương nhiên, tôi nói những lời này, mọi người chưa chắc sẽ tin tưởng, dù sao nói miệng thì cũng coi như không có chứng cứ, ảnh chụp vẫn rành rành ra đấy.”

Chương 770: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (29)

Trong giới giải trí, tất cả mọi người biết, Lục Cẩm Niên chưa bao giờ tham gia chương trình phỏng vấn nào, cũng không nói đến vấn đề tình cảm riêng tư, mà hôm nay, Lục Cẩm Niên ngồi ở đây, từng bước từng bước trả lời từng vấn đề của người chủ trì, đến sau cùng hữu ý vô ý lại đặt vấn đề trên người Kiều An Hào, đối mặt với mấy vấn đề linh tinh của người dẫn chương trình, rất phối hợp trả lời, mục đích chính là vì giờ phút này để cho người dẫn chương trình mở miệng hỏi về chuyện tin đồn ồn ào trên mạng mấy ngày qua.

Từ đầu tới cuối, nhìn như là một hồi phỏng vấn cực kỳ bình thường, nhưng không ai biết, thật ra anh đã sớm đặt bẫy cho người dẫn chương trình từng bước rơi vào.

Anh không có chứng cứ chứng minh lúc trước người kết hôn cùng với Kiều An Hào là anh, cho nên anh chỉ có thể sử dụng cách này, làm rõ được một chút.

Đương nhiên sức thuyết phục rất thấp, vốn rất khó để mọi người tin tưởng, nhưng là, anh vẫn muốn thử.

Chẳng những anh muốn thử, mà còn muốn tuyên bố trước mặt toàn thế giới, là anh nhất định sẽ đối xử tốt với cô.

Cho dù toàn bộ thế giới không cảm động, nhưng có liên quan không?

Anh chỉ muốn để cô vui vẻ.

-

Lục Cẩm Niên nói “Tôi có từng thổ lộ qua...” Lúc nghe những lời này, Kiều An Hào hoàn toàn sững sốt.

Anh từng thổ lộ với cô sao? Sao cô lại không hay biết? Chuyện này là thế nào?

Nhưng là trong đầu cô còn đang nghi ngờ, còn chưa đưa ra được đáp án, Lục Cẩm Niên lại nghiêm túc nói.

Triệu Manh vốn đang vừa xem trực tiếp vừa phát biểu ý kiến đều đã yên tĩnh trở lại.

Bên trong xe, chỉ có tiếng nói dễ nghe của Lục Cẩm Niên.

“Bởi vì, tôi muốn để cho cô ấy biết, cho dù cả thế giới có ruồng rẫy cô ấy, tôi cũng sẽ không hề do dự đứng bên cạnh cô ấy, đối nghịch lại với cả thế giới.

Rõ ràng giọng nói của anh rất nhẹ, nhưng lại khiến người ta có cảm giác rung động mãnh liệt.

Kiều An Hào đã từng cảm kích và rung động trước Lục Cẩm Niên nhiều lần như thế, lại vẫn vì những lời này, không nhịn được giơ tay lên che miệng mình.

“Kiều Kiều, mặc kệ có bao nhiêu người nói em không tốt, mặc kệ có nhiều lời đồn đại xấu xí thế nào vây quanh em, anh đều vẫn sẽ luôn nâng niu em trong lòng bàn tay, thương yêu chiều chuộng em.”

“Thật xin lỗi, lúc này không thể cùng em, chịu đựng chung những lời mắng mỏ này, nhưng là, anh sẽ cố gắng che chở cho em.”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng chậm chạp, anh lạnh lùng như vậy, vẻ mặt cũng thờ ơ như thế, nhưng vẫn cứ luôn hâm nóng lòng cô.

Không biết có phải phụ nữ có thai dễ xúc động hay không, đột nhiên Kiều An Hào có thể rơi nước mắt.

Trước khi anh rời khỏi nhà, chỉ nói với cô, anh có chút việc bận.

Cô biết mình đang mang thai, gọi điện cho anh, anh không nghe, khi đó vì không thể chia sẻ niềm vui với anh đầu tiên mà cảm thấy có chút tiếc nuối.

Thậm chí cô còn lo lắng bé con trong bụng xuất hiện chuyện gì, muốn đến bệnh viện kiểm tra chỉ có thể tìm Triệu Manh, trong lòng không cần nói cũng biết có bao nhiêu âm ỉm.

Nhưng là không nghĩ tới, người đàn ông này, trong lúc cô bị người khác công kích đến mình đầy thương tích, một lần duy nhất không ở bên cô, thực ra là đi ra ngoài, giữ gìn cho cô.

Một lúc trước, còn đang an ủi bản thân, bị toàn thế giới mắng như thế, Lục Cẩm Niên lại bận bịu, lúc này lại cảm thấy được, có thể có được một Lục Cẩm Niên như vậy, cho dù cả đời cô mang tiếng xấu, cô cũng cam chịu.

Người đàn ông tốt, không phải sẽ lập tức làm cho mình đầu óc chóng váng mà là sẽ củng cố mình đến không còn gì bằng.

Chương 771: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (30)

Đều nói, tình thâm lâu rồi chỉ như bầu bạn, yêu thương không cần nhiều lời.

Nhưng là, rõ ràng cô cũng yêu anh 13 năm, nhưng vì sao khi anh nói anh yêu cô 13 năm như thế, có vẻ như tình yêu của cô lại trở nên nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Người đàn ông kia... vĩnh viễn đều là dáng vẻ lạnh lùng, ít nói, bạn lái nhái nói mấy chục câu, anh cũng chỉ biết rồi “Ừm”, “Được” như vậy, đôi khi sẽ cảm thấy rất buồn tẻ, không nhịn được lại đổi tính đổi nết đùa giỡn anh.

Nhưng là, người đàn ông ít nói như thế, một khi mở miệng, liền đi thẳng vào lòng người.

Kiều An Hào vậy mà tìm được một người nguyện vì cô mà chống lại cả thế giới.

-

Cuộc phỏng vấn của Lục Cảnh Niên kết thúc, trở lại phòng nghỉ, lôi điện thoại ra liền thấy cuộc gọi nhớ của Kiều An Hào, anh không hề nghĩ ngợi liền gọi lại. Điện thoại vang lên vài tiếng tút tút mới được Kiều An Hào đón nhận, bên trong truyền đến không phải là giọng nói mềm mại của cô mà là tiếng nức nở.

Cả người anh liền trở nên căng thẳng trong nháy mắt: “Kiều Kiều?”

Sao vậy?”

“Em...” Kiều An Hào chỉ nói một chữ, bởi vì khóc lâu, trở nên nấc cục.

Trái tim Lục Cận niên, liền lo lắng như thiêu đốt, không hề nghĩ ngợi xoay người, xin lỗi người của đài truyền hình định tối nay mời mình ăn cơm nói: “Thật xin lỗi, vợ tôi có chút chuyện, tôi phải về nhà trước, hôm nào tôi sẽ bố trí mời mọi người.”

“Không sao, Lục tổng, anh bận thì cứ đi trước, hôm nào gặp lại.”

Lục Cận Niên lại nói một tiếng xin lỗi rồi quay đầu, nói với trợ lý: “Chuẩn bị xe nhanh lên, quay về Cẩm Tú viên.”

Kiều An Hào trong điện thoại không dễ dàng gì mới ổn định lại được cảm xúc, nghe được tiếng động của anh, khóc càng lớn hơn.

Lục Cận Niên nghe thấy tiếng khóc, đi từ trong đài truyền hình ra rất nhanh, vừa ngồi lên xe đã thúc giục trợ lý, sau đó thi thoảng lại an ủi cô mấy câu.

Đài truyền hình ở đoạn trung tâm thành phố phần hoa tấp nập, lúc này lại là tan tầm, tắc đường vô cùng, xe thường xuyên phải dừng lại, Kiều An Hào nghe được tiếng thúc giục trợ lý của anh liên tục trong điện thoại.

“Không phải bảo cậu nhanh lên sao!”

“Có biết lái xe không thế?”

“Cho tôi xuống xe, xuống xe, mở cửa ra!”

Tuy không phải rống Kiều An Hào, nhưng Kiều An Hào vẫn bị anh

quát đến run sợ, sau đó theo bản năng sờ bụng của mình, hít hít cái mũi, dịu dàng mở miệng: “Lục Căn Niên...”

Vốn dĩ Lục Căn Niên đang định đẩy cửa xuống xe, nghe được âm thanh của anh, lập tức dừng động tác lại, thật cẩn thận mở miệng nói: “Sao vậy? Kiều Kiều, anh ở đây?”

“Em, ... em không sao...” Bởi vì Kiều An Hảo không dừng được nước nở, lời nói đều bị đứt quãng, sau đó cô lại nghĩ đến mình vừa khóc to như thế, không nhịn được nín khóc mà cười, sau đó vừa lau nước mắt, vừa nén giận nói với Lục Căn Niên: “Đều tại anh... nếu không phải anh, sao em lại khóc được?”

“Anh?” Lúc anh bị hỏi như thế quả thực đã bị dọa bay hết nửa cái hồn vía, anh làm gì mà khiến cô khóc thành như vậy?

Chương 772: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (31)

Lục Cẩm Niên do dự trong chốc lát liền mở miệng nói “Thật xin lỗi”, kết quả trong điện thoại truyền đến giọng nói nghẹn ngào của Kiều An Hào: “Lục Cẩm Niên, cảm ơn anh.”

Chỉ là sáu chữ đó, lại khiến anh hiểu rõ được rốt cuộc tại sao cô lại khóc như thế trong nháy mắt.

Sự lo lắng trong lòng, rốt cuộc cũng đi xuống, thân thể bị căng cứng cuối cùng cũng có thể thả lỏng, Lục Cẩm Niên tựa vào ghế xe, xe đang dừng ở ven đường,

anh khoát tay với trợ lý, ý bảo cậu ta tiếp tục lái xe, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: “Em xem trực tiếp?”

“Ừhm.” Kiều An Hào còn đang nức nở, thế nhưng so với vừa rồi, hiện giờ cảm xúc đã vững vàng hơn rất nhiều: “Hiện giờ anh đang ở đâu?”

“Trên đường về nhà.”

“A...” Kiều An Hào lên tiếng, theo bản năng mở miệng: “Lục Cẩm Niên, em...”

Cô muốn nói, cô mang thai rồi.

Nhưng là lời đến đầu môi, lại nghĩ đến anh đã bỏ lỡ là người đầu tiên, trễ một chút biết được tin tức này cũng không sao.

Tối mai là trận chung kết, sau khi cô múa xong, có thể mượn sân khấu, học dáng vẻ hôm nay của anh, trả lại cho anh cảm giác vui mừng rung động của cô.

Chỉ là không biết, Lục Cận Niên khi nghe được cô mang thai, lúc đó sẽ phản ứng như thế nào?

“Sao vậy?” đợi một lúc, cũng không thấy tiếng của cô, Lục Cận Niên lên tiếng hỏi.

“Không sao, là em đột nhiên muốn ăn quả hạch.” Kiều An hảo vội vàng thu lại suy nghĩ trong đầu, cực kỳ tự nhiên chuyển vấn đề.

“Được, anh mua về nhà cho em.” Lục Cận niên đáp ứng: “Còn muốn ăn gì nữa không?”

“Ừm...” Kiều An Hảo nghĩ một lúc nhớ đến bác sĩ nói lúc mình mang thai sẽ muốn ăn thứ gì đó, sau đó nói với anh: “Quả táo, ô mai, nho, cá trích, trứng chim, sữa... đúng rồi, còn có móng heo.”

“Móng heo?” Lục Cận Niên ngạc nhiên: “Không phải em ghét ăn móng heo nhất sao?”

Kiều An Hảo làm nũng: “Hiện giờ em muốn ăn...”

Lục Cận Niên liền thỏa hiệp trong nháy mắt: “Được, anh mua về cho em.”

“Ừm, anh ở nhà chờ em.”

-

Hứa Gia Mộc có để quên một phần hợp đồng ở nhà, chạng vạng qua lấy, nhận được clip mà Tống Tương Tư gửi đến, anh hỏi lại một câu: “Gì thế?”

Tống Tương Tư rất chảnh trả lời lại anh: “Không biết tự nhìn à?”, sau đó cũng không thèm phản ứng tiếp.

Vì thế, anh chỉ có thể nhấn vào rồi tự mình xem.

Hứa Gia Mộc vốn tưởng rằng Tống Tương Tư gửi clip về cô, ai ngờ, là cuộc phỏng vấn của Lục Cẩm Niên.

Ban đầu cuộc phỏng vấn, đều nói về phương châm phát triển của Hoàn Ảnh truyền thông trong tương lai, Hứa Gia Mộc không yên lòng, vừa nhìn điện thoại, vừa dừng xe trước cửa nhà.

Anh cầm chìa khóa, đang định đẩy cửa xe đi xuống, trong di động lại truyền đến câu hỏi cực kỳ vớ vẩn của người dẫn chương trình: “Lục tổng, không ngại chia sẻ chuyện cũ của anh và cô Kiều chứ?”

Đối với sự hiểu biết của Hứa Gia Mộc về Lục Cẩm Niên, không nhịn được cười khẽ một tiếng, trong lòng còn đang nghĩ, người dẫn chương trình này không phải tự tìm mắt mặt sao? Anh trai của anh có khi nào nói việc riêng của mình ra ngoài đâu?

Kết quả, ngoài dự đoán của anh, Lục Cẩm Niên vậy mà nói, tôi rất vui lòng.

Chương 773: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (32)

Hứa Gia Mộc không nhận được đứng bất động bên cạnh xe theo dõi màn hình điện thoại.

Trong clip, Lục Cẩm Niên nhìn thật sự rất ung dung tự tại, lúc anh nói về Kiều An Hào, trên mặt không giấu được sự dịu dàng.

Anh vẫn đều biết, Lục Cẩm Niên có thích một người phụ nữ.

Mà sở dĩ anh biết, là lúc cùng Lục Cẩm Niên uống rượu, vô ý nói ra, thế nhưng chỉ nói qua một chút, sau đó liền ngủ thiếp đi.

Anh cũng rất tò mò, Lục Cẩm Niên thích người nào.

Nhưng là không nghĩ đến, người mà Lục Cẩm Niên thích, lại là Kiều An Hào.

Trong quá trình Hứa Gia Mộc xem Lục Cẩm Niên phỏng vấn, nghĩ đến lúc trước mình có nhờ anh ấy đi mua bánh ngọt tổ chức sinh nhật cho Kiều An Hào, của Hắc Thiên Nga, giá cả đều lên đến 5 con số, lúc ấy anh đưa tiền cho anh ấy, anh ấy lại trả lại cho anh, khi đó anh còn đặc biệt quan tâm hỏi: “Anh, anh làm gì có tiền mà mua bánh ngọt?” Lục Cẩm Niên cực kỳ lạnh nhạt nói một câu: “Anh có.”

Thật ra anh nhớ lại lúc đưa tiền cho anh, chỉ là anh ấy không cần, nên anh không đưa nữa, sợ anh bị tổn thương lòng tự trọng.

Nhưng là về sau, có một đoạn thời gian rất dài, buổi tối anh gọi anh

ấy đi chơi bóng, anh ấy đều từ chối.

Đã lâu rất lâu, lúc đến quán bar chơi đùa, nghe người phục vụ ở đó nói, anh ấy đã làm ở đây mấy tháng.

Khi đó, anh không nghĩ nhiều, cũng không nghĩ được đến nhiều như vậy, hiện tại, anh ấy vừa nói như vậy, anh mới hiểu được, tiền mua bánh ngọt đó, là do anh ấy làm thêm kiếm ra.

Về sau anh ấy có tiền, nhưng không nói gì, là vì anh ấy biết, Kiều An Hào có hôn ước với anh.

Anh nhớ rõ, có một lần ở bữa tiệc, anh ấy hỏi qua mình, có phải muốn kết hôn với Kiều An Hào hay không?

Anh nói là có.

Anh ấy còn hỏi, đại Kiều hay là tiểu Kiều?

Anh nói tiểu Kiều.

Là vì một câu trả lời đó của anh, mà anh ấy mới buông tha cho người phụ nữ mà mình đã thích nhiều năm sao?

Bởi vì anh là em trai, cho nên Kiều Kiều là vị hôn thê của em trai, anh ấy chắc chắn sẽ không dây dưa, là ý này sao?

Hốc mắt Hứa Gia Mộc bỗng trở nên có chút hồng.

Năm tháng trôi qua, đảo mắt đã qua nhiều năm như vậy, vốn nghĩ rằng một sự việc, anh đều biết, nhưng là hiện tại, anh mới biết được, anh không hề biết gì cả.

Người anh trai cao ngạo của anh, cho tới bây giờ, đều coi anh là người thân duy nhất, thậm chí vì người thân này, mà tự bức bách bản thân bỏ xuống người phụ nữ mình yêu.

Thật ra, thật ra anh ấy nào đâu biết rằng, không phải như thế... anh không nhất định phải cưới Kiều Kiều, chỉ là kết hôn với người đã quen biết nhiều năm vẫn tốt hơn mà thôi.

Nếu anh biết, anh ấy thích Kiều Kiều, anh nhất định, nhất định, nhất định sẽ không nói mình chọn Kiều Kiều.

Anh nhất định, nhất định, nhất định sẽ giúp hỗ trợ anh ấy, theo đuổi Kiều Kiều.

Thậm chí, giờ khắc này, lúc người phụ nữ mà anh ấy yêu nhất bị mọi người mắng mỏ, anh ấy cũng chỉ đứng ra giữ gìn bảo vệ cho cô ấy, lại không muốn vạch trần Hứa Gia Mộc lúc trước chính là anh ấy đóng giả.

Hứa Gia Mộc để điện thoại vào trng túi, hơi nghiêng đầu, hít sâu một hơi, muốn đem nước mắt trong hốc mắt trở về, lại nhìn thấy có một chiếc xe dừng trước cửa biệt thự, Kiều An Hào từ trên xe bước xuống, cầm trong tay một chồng giấy, phất tay với người trong xe, sau khi xe rời đi, liền xoay người đi mở cửa, kết quả lại không nghĩ tới, giấy trong tay bay tán loạn lung tung.

Chương 774: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (33)

Kiều An Hào đang ấn mặt mã liền dừng lại, cúi xuống nhặt chúng lên.

Gió cuối đông hơi lớn, đường lại là hướng nam bắc, Kiều An Hào nhặt được ba bốn tờ, gió thổi qua, mấy trang còn lại lại bay về phía Hứa Gia Mộc.

Kiều An Hào vừa đuổi theo, vừa khom người đi nhặt, lúc cô đuổi đến trước hai tờ giấy trên bãi cỏ, rốt cuộc chúng cũng dừng lại, cô còn chưa kịp nhặt, cũng đã có người khom lưng xuống nhặt cho cô.

Kiều An Hào nói một tiếng cảm ơn, ngẩng đầu, vẻ mặt hơi cứng ngắc, sau đó hô một tiếng: “Anh Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc hơi hạt đầu một cái, vừa mới chuẩn bị đưa hai tờ giấy vừa nhặt được trong tay cho Kiều An Hào, ánh sáng nơi khóe mắt lại bị mấy chữ trên đó hấp dẫn, liền đưa lên trước mặt mình đọc, nghiêm túc nhìn một lần, tay cầm giấy có hơi dùng lực, ngẩng đầu, mang theo vài phần kích động và không thể tin nổi mở miệng nói: “Kiều Kiều, em mang thai rồi hả?”

“Ừhm.” Kiều An Hào nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Được bao lâu rồi?” Tầm mắt của Hứa Gia Mộc rơi vào trên bụng của cô, nhìn vẫn cực kỳ bằng phẳng, cũng không khác bình thường là mấy.

Kiều An Hào nói: “Mới một tháng.”

“Anh...” Hứa Gia Mộc dừng lại, sau cùng lại nói tiếp: “Anh, anh ấy biết chưa?”

Kiều An Hào lắc đầu: “Còn chưa biết, em cũng vừa mới biết chiều nay.”

“Ừhm.” Hứa Gia Mộc gật đầu, nhìn chăm chăm tờ đơn khám thai một lúc, sau đó nghĩ đến mẹ mình đã làm cô sinh non, có chút hổ thẹn cúi đầu thấp hơn xuống, qua thật lâu sau, Hứa Gia Mộc mới lại mở miệng nói: “Vậy từ giờ trở đi, em phải cẩn thận chú ý hơn đấy.”

Hàm ý ẩn sau những lời này, Kiều An Hào hiểu rõ.

Đứa bé đầu tiên không còn, là cô lơ là và sơ xuất, đứa thứ hai chắc chắn sẽ không thể để xuất hiện bất cứ sai lầm nào.

Kiều An Hào “Ừhm” một tiếng: “Cảm ơn anh, anh Gia Mộc, em chắc chắn sẽ cẩn thận.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Hứa Gia Mộc liên tục lặp lại hai lần, sau cũng không nói gì nữa, cũng không biết mình còn có thể nói gì.

Kiều An Hào thấy anh im lặng, cũng im lặng theo, đứng thật lâu, Kiều An Hào lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh này: “Anh Gia Mộc, nếu không có chuyện gì, em về nhà trước đây.”

“Được, được.” Hứa Gia Mộc liên tục trả lời hai lần: “Nơi này gió to lắm, lại lạnh nữa, đừng để bị cảm, phụ nữ có thai không được uống thuốc, nhanh trở về đi.”

“Ừhm.” Kiều An Hào đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm hai tờ giấy trong tay Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc không biết đang suy nghĩ gì, người có chút không yên lòng.

Kiều An Hào đành phải lên tiếng nhắc nhở: “Anh Gia Mộc, tờ giấy khám của em.”

“A...” Hứa Gia Mộc đột nhiên phản ứng kịp, vội vàng đem tờ đơn đưa cho Kiều An Hào, cũng không biết sao lại thế này, động tác của anh có chút luống cuống.

“Anh Gia Mộc, anh không sao chứ?”

“Không sao.” Hứa Gia Mộc lắc đầu, lại nói một lần: “Nhanh trở về đi.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Kiều An Hào nhìn Hứa Gia Mộc nở nụ cười một cái, xoay người, trở về biệt thự.

Hứa Gia Mộc đứng tại chỗ, mãi đến khi Kiều An Hào vào phòng, anh vẫn duy trì tư thế hiện tại.

Chương 775: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (34)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào về đến nhà, trước tiên liền đi vào toilet nhặt que thử thai bị ném trên đất lê, lấy một cái túi rác rồi bỏ vào, thuận tay cầm tờ giấy xét nghiệm của bệnh viên đi vòng quanh phòng ngủ tìm chỗ giấu đi, sau cùng cúi người trên tấm thảm lông, đình nhét xuống bên dưới, lại thấy một chiếc hộp sắt quen thuộc.

Kiều An Hào sửng sốt một phen, kéo hộp sắt ra ngoài, mở ra, thấy bên trong có một tập nhân dân tệ đã cũ, vé máy bay, vé xe lửa, lại còn có một phong thư màu lam nhạt.

Đây là lúc sinh nhật Lục Cẩm Niên, bởi vì muốn cho anh một sự bất ngờ nên muốn tặng cho anh, chỉ có thể giấu nó ở dưới sàn, về sau lại cho rằng anh hại mình sinh non, lúc chia tay với anh, chỉ lo suy nghĩ những sự việc đó, cũng quên mất chiếc hộp sắt này không còn ở trong rương hành lý của mình.

Nếu không phải hôm nay, trong lúc vô ý phát hiện ra, không biết chiếc hộp sắt này còn ngậy ngốc ở dưới giường bao lâu.

Kiều An Hào nhìn chăm chăm nó một lúc, sau đó khước môi hơi cong lên, để que thử thai và kết quả xét nghiệm vào trong hộp sắt, đóng nắp lại, sau đó đẩy trở về dưới sàn.

-

Hứa Gia Mộc trở lại khu Tô Uyển, Tống Tương Tư đang mặc tạp dề đứng nấu cơm trong nhà bếp.

Phòng bếp theo kiểu mở, Hứa Gia Mộc đứng ở chỗ đổi giày có thể liếc thấy cô đang cầm con dao, không có một chút tư duy thẩm mỹ xẻo quả dưa chuột.

Cũng không biết cô đang làm gì, mùi khói trong phòng sặc sụa, cô nghe được tiếng mở cửa, che miệng, ho khan một tiếng, quay đầu, mở miệng nói với Hứa Gia Mộc: “Về rồi à? Về rồi thì ăn cơm đi.”

Sau đó cũng không chờ anh đáp lời, liền quay đầu lại, giống như giết người, hai tay nắm chuôi dao, không ngừng bấm chặt cả thớt và quả dưa chuột, sau đó bắt lại, đặt ở hai cái bát, mỗi tay bung một cái, dùng lực “bốp” một cái đặt trên bàn ăn, cau mày nhìn Hứa Gia Mộc đang chăm chú quan sát cô: “Thất thần gì thế? Anh không ăn cơm sao?”

“Ừhm.” Hứa Gia Mộc lên tiếng, đi vào toilet rửa sạch tay, ngồi đối diện với Tống Tương Tư, mới vừa cầm đũa lên, nhìn thấy trong bát là một đồng màu đen, sợ đến mức đũa trong tay “bang bang” rơi xuống trên bàn: “Tống Tương Tư, em có thể nói cho tôi biết, đây là thứ gì không?”

Tống Tương Tư vén mi mắt lên, nói một cách bình tĩnh: “Mì sốt tương, thế nào, không được à?”

“Mì sốt tương? Nhà em làm mì sốt tương như vậy à?” hứa Gia Mộc lại cầm đũa lên, nhú mày nhìn đám dưa chuột được cắt không cùng kích cỡ ở trong bát, còn không nhìn ra thứ màu đen đó là gì, vẻ mặt ghét bỏ nở nụ cười: “Ha Ha, tôi thực sự không nhìn ra.”

Theo lời nói của anh, Tống Tương Tư liền một tay bắt lấy bát trước

mặt anh, không nói hai lời muốn đổ vào thùng rác, Hứa Gia Mộc nhanh tay lẹ mắt lấy trở lại, cầm đũa, dùng lực quấy đều, mới miễn cưỡng kẹp lên một cọng mì sợi, đưa vào trong miệng, một giây sau, Hứa Gia Mộc liền với lấy cốc nước, rầm rầm uống vào một ngụm lớn: “Tổng Tương Tư, em thả vào bao nhiêu muối?”

Chương 776: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (35)

Editor: Xiu Xiu

“Không nhiều lắm.” Tống Tương Tư cầm lấy ấm nước, rót vào trong bát của anh, dùng đũa quấy hai lần, sau đó đặt bát trở về trước mặt anh: “Như vậy chắc là không mặn nữa.”

Hứa Gia Mộc nhìn chằm chằm bát mì sốt tương khủng bố kia, vẻ mặt co rút, tuy cực kỳ miễn cưỡng nhưng vẫn cầm lấy đũa, bắt đầu ăn.

Khóe môi của cô câu lên một nụ cười nhạt nhẽo, cúi đầu, tiếp tục ăn bát mì sốt tương mà chính cô cũng biết là rất khó nuốt.

Hứa Gia Mộc ăn non nửa bát, rốt cuộc không chịu đựng được nữa buông đũa xuống: “Tống Tương Tư, em nói xem em như vậy, mì sốt tương cũng không làm được, về sau ai sẽ lấy em?”

Tống Tương Tư nắm chặt chiếc bát, sức lực càng tăng thêm, môi cô đang cười trong nháy mắt liền ngưng trệ.

Về sau ai sẽ lấy em... đây là ý nói rằng, trong lòng anh, vẫn không có ý muốn kết hôn với cô sao?

Chỉ là một lát, trên mặt Tống Tương Tư lại lấy lại nụ cười diễm lệ, ngẩng đầu, nhìn Hứa Gia Mộc, miệng nói mà không chút nào khách khí: “Không cần anh đánh rắm, dù sao cũng sẽ không lấy anh?”

Lúc trước, mỗi lần Tống Tương Tư nói thô tục, đều bị Hứa Gia Mộc

răn dạy, mà bây giờ, trái lại lúc anh nghe được cô nói những lời này lại sững sốt, ngược lại không hề chú ý đến cô vừa nói tục.

Anh nhìn chăm chăm cô tầm năm giây, tay cầm đũa, gõ bàn có tiết tấu: “Tôi chỉ đang bày tỏ đồng cảm với chồng tương lai của em.”

“Tôi thay anh ấy cảm ơn cả nhà anh!” Tống Tương Tư cười lạnh đáp một câu, sau đó mạnh mẽ đứng lên, bưng cả hai bát mì trên bàn, đổ hết vào thùng rác, sau đó đi vào nhà bếp, đưa lưng về phía Hứa Gia Mộc đang ngồi trước bàn ăn, hốc mắt đỏ lên.

Tống Tương Tư rửa chén, nước mắt lộp độp rơi xuống, tiếng nước chảy rất lớn, vừa lúc che giấu đi tiếng nức nở của cô.

Thế nhưng hai chiếc bát, cô lại rửa đến tận mười phút, đến cuối cùng, vẫn thuận tay rửa lại lần nữa mới đặt vào khay, sau đó xoay người, nhìn Hứa Gia Mộc chẳng biết từ lúc nào đã rời khỏi bàn ăn, đứng ở ban công phòng khách hút thuốc.

Cơm chiều tệ như vậy, chắc là anh vẫn chưa ăn no rồi.

Tống Tương Tư mở tủ lạnh ra, cầm hai hộp mì ăn liền, cho nước sôi vào, qua một phút, bưng ra ban công, đặt xuống chiếc bàn tròn bên ngoài: “Cho anh ăn cái này.”

Hứa Gia Mộc quay đầu, nhìn thấy hai bát mì đang bốc hơi nóng, gạt đầu một cái, lại hút thêm một hơi, mới dụi tắt khói thuốc, kéo một cái ghế ra rồi ngồi xuống.

Tống Tương Tư cũng không rời đi, nhàn nhã tựa vào một bên cửa thủy tinh: “Anh vừa mới một mình ở ngoài này nghĩ gì thế?”

Động tác ăn mì của Hứa Gia Mộc dừng lại, qua một lúc liền nói: “Kiều

Kiều mang thai rồi.”

“Là sao, đó là chuyện tốt.” Tống Tương Tư nở nụ cười chói lọi, thầm chúc mừng Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên trong lòng: “Lục Ảnh đế chắc là rất vui.”

Thế nhưng vui vẻ xong, Tống Tương Tư lại nghĩ đến gần đây Kiều An Hảo bị dính vào mấy tin đồn thất thiệt kia, không nhịn được liền lắc đầu: “Thế nhưng, bảo bảo này cũng thương cảm, hiện giờ mẹ nó đang bị người ta mắng mỏ như thế, tương lai còn dài, sợ rằng cũng sẽ bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, giống như Lục Ảnh đế, bóng ma thời thơ ấu, cả đời bất hạnh...”

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động, Tống Tương Tư ngừng nói, đi vào phòng.

Chương 777: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (36)

Hứa Gia Mộc gắp một sợi mì, chuẩn bị đưa vào trong miệng, dừng một lát, lại để đĩa xuống.

Trong phòng lò mờ truyền đến âm thanh vênh váo tự đắc của Tống Tương Tư, giống như là vì người đại diện muốn thông báo cho cô cái gì cô không thích, nên cô đang răn dạy đối phương.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm dáng vẻ của cô, liền đứng lên đi đến trước cửa sổ, nhìn hàng vạn ánh đèn ở bên ngoài, đốt một điếu thuốc, lúc hương nicotin lấp đầy trong phổi, trong đầu anh lại xẹt qua chín chữ vừa rồi Tống Tương Tư nói ra: “Bóng ma thời thơ ấu, cả đời bất hạnh.”

-

Chương trình Lục Căn Niên tham gia, tối thiểu cũng có một chút tác dụng, tối thiểu thì những fan thân thiết nhiều năm của anh vẫn bị những lời nói kia làm cho cảm động.

Nhất là một câu kia “Nếu tôi thật sự muốn cạy góc tường, thì vào năm năm trước lúc bọn họ mới chỉ có hôn ước tôi đã ra tay rồi, tôi sẽ không để cho người tôi yêu biến thành người tôi không thể yêu, tôi cũng không trơ mắt nhìn giữa tôi và cô ấy mất đi đúng năm năm.” Vẫn lại là khiến người khác xúc động, để cho không ít người cảm nhận được, có lẽ là truyền thông ác ý, cố ý dẫn đường.

Thế nhưng, chính anh nói như thế, nói miệng không bằng chứng, tin

tưởng, cũng chỉ là một phần rất nhỏ.

Nhưng là, lại vẫn vì tin và không tin, ở trên mạng lại nảy ra một cuộc khẩu chiến.

Chỉ tiếc, hôm nay Kiều An Hảo liên tiếp gặp được hai chuyện vui mừng, từ đây đã chẳng quan tâm đến những chuyện ở trên mạng, vốn không biết ở đó đã âm ỉ lật trời như thế nào.

-

Ném qua cơm chiều, Lục Cẩm Niên đi vào thư phòng xử lý công việc, trở lại phòng ngủ, vậy mà nhìn thấy Kiều An Hảo ru rú trên giường xem điện thoại, không nhịn được kinh ngạc hỏi một câu: “Ngày mai là chung kết, em không tập múa à?”

Kiều An Hảo nhanh chóng thoát ra khỏi trang web tư vấn về phụ nữ có thai, để điện thoại xuống, không hề e lệ nói với anh: “Em đã luyện đến mức thượng thừa, không cần phải luyện nữa.”

“haha, Kiều Kiều, em kiếm có lười biếng thì có.” Lục Cẩm Niên cười hai tiếng, liền bò lên giường, ôm Kiều An Hảo, theo bản năng lại đưa tay vào trong áo ngủ của cô dò xét, Kiều An Hảo nghĩ đến lời khuyên của bác sĩ, liền vội vàng ấn chặt tay anh lại: “Lục Cẩm Niên, ngày mai em còn phải thi đấu, anh phải bảo tồn thể lực cho em.”

Lục Cẩm Niên nhìn thái độ kiên quyết của cô, liền thỏa hiệp: “Được rồi, ngày phải phải trả lại.”

Kiều An Hảo nở một nụ cười với anh, nói: “Được.”

Trong lòng còn âm thầm nghĩ, vẫn còn muốn tối mai trả lại? Sợ là cứng rắn của người nào đó đến tối mai đứng không đứng nổi.”

-

Thời gian còn sớm, bởi vì không thể làm chuyện xấu, hai người cũng không bận gì, đành phải tùy ý nói chuyện phiếm.

Lúc đầu Lục Cảnh Niên bởi vì sinh lý còn chưa được thỏa mãn, còn có chút mạnh mẽ, thế nhưng về sau, thể xác và tinh thần đều đặc biệt bình tĩnh lại.

Thật ra ôm vợ yêu như vậy, yên tĩnh nằm trên giường, chỉ cần trò chuyện đơn giản, cũng là một loại hạnh phúc.

Cho tới sau cùng, Kiều An Hào liền nghĩ đến tối qua nửa đêm cô tỉnh lại, nghĩ đến sau khi mình mang thai, có ý nghĩ muốn di dân, vì thế liền ngẩng đầu, nhìn anh mở miệng nói: “Lục Cảnh Niên, chúng ta xuất ngoại đi?”

Lục Cảnh Niên tưởng Kiều An Hào muốn đi du lịch, nghĩ đến gần đây mấy tin đồn trên mạng khiến cô phiền lòng, vì thế liền không hề dị nghị mở miệng nói: “Được, muốn đến nước nào chơi? Ngày mai anh có thể để trợ lý bố trí.”

Chương 778: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (37)

“Không phải em muốn đi chơi” Kiều An Hào biết anh hiểu sai ý của mình, liền lắc đầu: “Em muốn đi di dân.”

“Sao đột nhiên có quyết định này?” Lục Cẩm Niên nhăn mày, như là hiểu ra gì đó, lại hỏi: “Bởi vì những tin đồn trên mạng sao?”

Lục Cẩm Niên hỏi liên tục hai vấn đề, sau đó liền buông mí mắt xuống: “Kiều Kiều, thật xin lỗi, vẫn không thể bảo vệ tốt cho em.”

Nếu có thể, anh thật sự rất muốn cùng cô, ở nơi cô lớn lên từ nhỏ, có rất nhiều hồi ức của cô, người thân, bạn bè sống đến đầu bạc răng long.

Nhưng là không nghĩ tới, cuối cùng thì trong lòng cô vẫn để ý, thậm chí để ý đến mức muốn rời khỏi nước.

Bởi vì câu nói sau cùng của Lục Cẩm Niên, liền cảm động, cô gắt gao ôm lấy eo của anh, sau đó nhỏ giọng mở miệng nói: “Thật ra, không phải em để ý những tin đồn nhảm đó, mà là em không muốn để cho con của chúng ta, lúc sinh ra sẽ bị ảnh hưởng bởi những chuyện đó.”

“Lục Cẩm Niên, anh có biết... Những chỉ chỉ trở trở đó sẽ là bóng ma rất lớn đối với con trẻ, chúng ta sang một nước khác, cho dù không có quá nhiều người quen, nhưng cũng không sao, bạn bè có thể làm quen lại một lần nữa, quan trọng hơn là chúng ta vẫn có nhau, không phải sao?”

Đúng vậy, quan trọng hơn là, chúng ta có nhau, mặc kệ là ở thành phố nào, đất nước nào, ở góc nào của trái đất này, quan trọng hơn là Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào có thể ở bên nhau, thì chính là kết cục hoàn mỹ nhất.

Có câu nói như thế nào?

Chỗ nào lòng yên bình là quê hương.

Nơi nào có Kiều An Hào, chính là nhà của Lục Cẩm Niên.

Mà nơi nào có Lục Cẩm Niên, Kiều An Hào nhất định theo đến.

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Được, chúng ta di dân, nghe theo em.”

Kiều An Hào cười nham nhở, mặc dù nói đã sinh ra và lớn lên ở thành phố này hơn hai mươi năm, thật sự trong lòng cô có chút không nở, có thể là vì con, lại vẫn thấy đáng, dù sao, thế gian nhiều vô số chuyện, nào có cái gì hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng là vẫn còn có chút tiếc nuối, thế nhưng, hai người vẫn có nhau là tốt rồi.

Như là sợ Lục Cẩm Niên nhìn ra sự tiếc nuối trong lòng mình, Kiều An Hào liền nói đến rất nhiều chuyện sau khi bọn họ di dân, giống như kể chuyện cổ tích, vô cùng hoàn mỹ.

“Chúng ta có thể mua một căn nhà xinh đẹp, ở trong sân đặt một cái xích đu, lúc mặt trời lặn đến đây, lúc chạng vạng cũng có thể ở trong sân uống cà phê...”

“Chúng ta có thể nuôi hai con chó, em thích Labrador, bởi vì nó là giống chó thông minh nhất, sau đó có thể đi theo chúng ta và bảo bảo đi chơi...”

“Còn có, Lục Căn Niên, về sau bảo bảo mà làm chuyện xấu, anh phải mắng nó, còn em sẽ khuyên nhủ nhẹ nhàng, như vậy ở trong lòng bảo bảo, em là người tốt nhất...”

“Đợi bảo bảo lớn hơn một chút, chúng ta có thể lái xe đi khắp thế giới...”

-

Lúc ban đêm Tống Tương Tư tỉnh lại, phát hiện Hứa Gia Mộc đang nằm bên cạnh mình vậy mà không thấy đâu nữa.

Cô cầm điện thoại di động, nhìn thoáng qua thời gian, đã là 1 giờ sáng, có một thông báo chưa đọc, là Kiều An Hào gửi đến lúc 11 giờ: “Chị Tương Tư, em và Lục Ảnh đế đã thương lượng xong, chúng ta chuẩn bị đi di dân, chị xem lúc nào có thời gian thì em mời chị ăn cơm.”

Di dân? Là vì những tin đồn trên mạng sao? Bây giờ lại có thai, nếu như còn ở lại trong nước, sốt ruột, không dễ dưỡng thai, không dễ để cho bảo bảo lớn dần.

Nguyên nhân là vì thời gian đã muộn, Tống Tương Tư cũng không trả lời lại cô.

Chương 779: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (38)

Nguyên nhân là vì thời gian đã muộn, Tống Tương Tư cũng không trả lời lại cô, cô lấy điện thoại xuống giường, mặc áo khoác vào, đi ra phòng ngủ, nhìn thấy Hứa Gia Mộc đang đứng một mình ở ban công phòng khách, hút thuốc.

Cũng không biết anh đã đứng ở đó được bao lâu, hút được bao nhiêu điếu, mùi khói trên ban công đã bay vào nhà, đến nồng nặc.

Tống Tương Tư mở cửa, chậm rãi đi tới.

Hứa Gia Mộc kẹp điếu thuốc vào một tay, cúi đầu, nhìn điện thoại đến thất thần, thế cho nên lúc cô đi đến ban công, anh cũng không hề phát hiện ra.

Trong di động truyền đến âm thanh của Lục Cẩm Niên, Tống Tương Tư nghe ra được, là chương trình hôm qua Lục Cẩm Niên tham gia.

Hứa Gia Mộc chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, nhiệt độ ngoài ban công khá thấp, lạnh khiến người ta phát run, Tống Tương Tư đành phải xoay người, trở lại phòng ngủ, cầm một tấm thảm, quay trở lại choàng lên người anh.

Hứa Gia Mộc quay đầu, nhìn thoáng qua Tống Tương Tư, sau đó dừng video trên điện thoại, hút một hơi, hỏi: “Sao em lại tỉnh dậy?”

Tống Tương Tư nhìn bên cạnh vương vãi rất nhiều tàn thuốc, lông mày nhăn lại, muốn nói sao anh lại hút nhiều thuốc như thế, nhưng

vẫn dừng lại, cô biết, mấy ngày này tâm trạng của anh cũng không tốt, cô cũng biết, trong lòng anh đang do dự điều gì, một bên là anh của anh và người bạn tốt nhất, một bên là mẹ của anh, đúng là hơi khó để lựa chọn.

Từ xưa đến nay, đại nghĩa diệt người thân, đều được lưu truyền thiên cổ, nhưng là ai lại biết, những người đó, là trong quá trình đại nghĩa diệt người thân, tới cùng có bao nhiêu đau đớn thống khổ, đối với bọn họ mà nói, những ca tụng này, giống như hết lần này đến lần khác chà lên vết sẹo.

Tống Tương Tư chớp mắt, nói: “Đi toilet, nhìn thấy anh không ở đó, liền đi ra đây.”

Dừng một lát, Tống Tương Tư còn nói: “Trời lạnh thế này, sao anh không mặc áo khoác, bị bệnh thì sao giờ?”

Nếu anh không xảy ra tai nạn xe cộ, trước lúc cô mở miệng trước nói kết thúc quan hệ của hai người, Tống Tương Tư dù là nữ vương cao ngạo ở bên ngoài, nhưng trước mặt anh, vĩnh viễn đều là dáng vẻ thấu tình đạt lý, vô cùng dịu dàng như nước.

Có lẽ là cô cực kỳ nghe lời thuận theo anh, cho nên anh mới nán lại bên cô bảy năm, anh cũng chưa nghĩ tới sẽ tách ra khỏi cô.

Hiện tại, đột nhiên cô lại dùng dáng vẻ quan tâm đó hỏi anh, trái lại khiến cho anh có chút kinh ngạc, thậm chí có phần mất hồn.

Tống Tương Tư bị anh nhìn chăm chú có chút không được tự nhiên, cô chuyển tầm mắt, ngón tay vô tình đụng phải điện thoại trong túi, sau đó như là nhớ tới cái gì, sờ soạn lấy ra, mở tin nhắn Kiều An Hào gửi cho cô, đưa tới trước mặt Hứa Gia Mộc nói: “Anh của anh và Kiều Kiều chuẩn bị ra nước ngoài rồi?”

“Ra nước ngoài?” Hứa Gia Mộc nghi ngờ hỏi một câu, liền cúi đầu cẩn thận đọc một lượt tin nhắn của Kiều An Hào, sắc mặt liền trắng xanh trong nháy mắt.

Đây là cô muốn di dân sao?

Có nghĩa là từ nay về sau, sẽ không quay lại nữa sao?

Mẹ anh, làm mọi nguyện ra thế này, sau cùng chỉ có thể chọn con đường đi xa xứ sao?

“Tôi nghĩ là bởi vì bảo bảo, chắc là bọn họ cũng không muốn đứa trẻ vừa sinh ra, sau đó đã mang theo lời đồn tứ tung.”

Hứa Gia Mộc không nói tiếp, chỉ chậm rãi quay đầu, nhìn chăm chăm bóng đêm mênh mông bên ngoài, dáng vẻ trầm mặc.

Tống Tương Tư cũng không quấy rầy anh, ban đêm an tĩnh như vậy, lặng lẽ ở bên anh.

Chương 780: Lựa chọn của Hứa Gia Mộc (39)

Khoảng hơn mười phút trôi qua, Hứa Gia Mộc đột nhiên lên tiếng: “Tương Tư.”

Rất nhiều khi anh đều gọi cô là Tống Tương Tư, chỉ có rất ít lần, anh mở miệng gọi cô là Tương Tư.

Tiếng nói của anh, âm điệu rất nhẹ nhàng, ở trong bóng đêm, thẳng tắp đâm vào trái tim của cô.

Tống Tương Tư nghiêng đầu, trong mắt như mang theo ánh sáng: “Ừm?”

“Tối mai, trong trận chung kết chọn lựa nữ chính của Hollywood, có phải là mời cô đến làm khách quý không?”

“Đúng.” Nhắc đến vấn đề này, Tống Tương Tư cũng có chút tức giận, không nhịn được mở miệng nói: “Là người đại diện của tôi, thật sự là có gan lớn, không để cho tôi được yên tĩnh một thời gian, hiện tại tôi đang nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi! Kết quả trong lúc nghỉ ngơi, lại bắt tôi đến làm khách quý, không phải chỉ có mấy trăm vạn sao? Tôi thiếu sao? Tôi. Còn có những người đó có thể biểu diễn so được với tôi sao? Tôi còn phải đi xem bọn họ biểu diễn? Tôi, thật sự là tức chết tôi rồi!”

Đối mặt với sự phẫn nộ của Tống Tương Tư, Hứa Gia Mộc cực kỳ bình tĩnh: “Vậy ngày mai cô giúp tôi.”

“Cái gì?” Tống Tương Tư liền yên tĩnh trở lại trong nháy mắt.

“Ngày mai trước khi Kiều Kiều lên biểu diễn, nghĩ cách để cho tôi đi lên sân khấu, tranh thủ cho tôi chỉ 10 phút thôi, 10 phút là đủ rồi.”

Này vốn là một yêu cầu cực kỳ khó xử, nhưng Tống Tương Tư lại cực kỳ hưng phấn: “Ý của anh là, ngày mai tôi đi làm khách quý, chắc sẽ không nhàm chán.”

“...” Hứa Gia Mộc thực sự cảm thấy đôi khi, não của Tống Tương Tư được cấu tạo khác người bình thường, anh như là đang tìm kiếm gì đó, hỏi: “Có khó khăn gì không?”

“Có thể có khó khăn gì.” Tống Tương Tư nhăn mặt, không cho là đúng nói: “Tôi nói cho anh biết, chỉ cần bản nữ vương mở miệng, đừng nói 10 phút, 10 tiếng đồng hồ bọn họ cũng phải cho tôi! Không cho tôi, tôi liền quăng người rời đi, không thêm khách mời gì đó!

Nói tới đây, Tống Tương Tư giơ tay lên, vỗ vỗ bả vai của Hứa Gia Mộc: “Nếu ngày mai tôi quăng người rời đi, bọn họ cũng không cho tôi 10 phút, thì tiền bồi thường vi phạm hợp đồng, anh giúp tôi hoàn lại!”

Hứa Gia Mộc: “...”

-

Ngày diễn ra trận chung kết, 5 giờ tối, trợ lý lái xe đến Cẩm Tú viên đón Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào.

Đến hội trường thi đấu, sau khi chạm mặt Triệu Manh, Kiều An Hào mới biết được, chuyện xấu lại vừa tràn lan trên mạng.

Là mấy tấm hình Lục Cẩm Niên ăn cơm cùng với nhà sản xuất phim và đạo diễn, trong phim này, có khoảng 30% là đầu tư của Lục Cẩm Niên, càng thêm nhiều người biết chuyện lộ ra, trận đấu này, mặc cho cô biểu diễn tốt như thế nào, cuối cùng chắc chắn nữ chính cũng không phải là cô.

Vốn là gần đây đã có không ít chuyện xấu của Kiều An Hào, tin tức này vừa mới đưa ra, lại có thêm một đồng người lao vào công kích cô, nói khó trách nhân phẩm của cô lại kém như vậy, mấy lần trước có thể đi vào đến chung kết, hóa ra là có chỗ dựa, lại có thêm một số người khác công kích Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hào chỉ là qua loa nhìn hai mắt, tiện đưa điện thoại di động cho Triệu Manh.

Loại chuyện xấu này, giờ phút này, cô không có sức để ý đến, mặc kệ người khác mắng cô thế nào, đều không sao cả, để cho cô luôn có biện pháp có thể xoay người lại!

-

Trước khi Hứa Gia Mộc đến hội trường, liền quay lại Hứa gia một chuyến!

Lúc Hàn Như Sơ nhìn thấy anh, đặc biệt kinh ngạc, sau đó nhào lên, ôm lấy anh.

Chương 781: Em mang thai (1)

Lúc Hàn Như Sơ nhìn thấy anh, đặc biệt kinh ngạc, sau đó nhào lên, ôm lấy anh, sau cùng giống như mít ướt, miệng lại nói: “Gia Mộc, rốt cuộc con cũng đến thăm mẹ rồi à? Con tha thứ cho mẹ rồi, phải không?”

Hứa Gia Mộc không nói chuyện, chỉ đứng tại chỗ, tùy ý đến Hàn Như Sơ ôm, về sau anh nhìn thời gian không sai khác là bao, rời đi, trước khi đi, còn thuận tay trộm một phần văn kiện trong thư phòng của Hứa Gia.

-

Kiều An Hảo đứng thứ tám, cho nên là người biểu diễn sau cùng.

Nhân viên hóa trang chỉ có bốn người, cho nên Kiều An Hảo đến phòng hóa trang còn chờ một lúc, mới đợi được người trang điểm rảnh rỗi.

Kiều An Hảo ngồi trước gương trang điểm, đang định nói cho người trang điểm biết đêm nay mình sẽ mặc trang phục gì lên thi đấu, để cô ấy có thể hóa trang cho phù hợp, lại nhìn thấy Lâm Thi Ý đứng ở vị trí thứ hai từ trong phòng thay đồ đi ra, lời đến bên miệng của Kiều An Hảo lập tức dừng lại, sau đó ánh mắt liền bị Lâm Thi Ý hấp dẫn.

Cô nhìn trang phục cổ trang màu hồng, kiểu tóc và cách trang điểm đều là tạo hình cổ đại.

Những thứ này không phải là trọng điểm, trọng điểm là... trên người

cô ta, trang phục giống hệt như của cô.

“Kiều Kiều, sao quần áo của Lâm Thi Ý lại giống hệt cậu thế? Cô ta sẽ lên sân khấu trước cậu, làm sao bây giờ? Chúng ta đã đến đây gấp gáp, lại không mang quần áo, trên trận đấu này, khó khăn nhất chính là quần áo giống hệt nhau.”

Kiều An Hảo nghe đến Triệu Manh nói thầm bên tai, mới đưa tầm mắt từ trên người Lâm Thi Ý trở về, đưa cho Triệu Manh một vẻ mặt trấn an, sau đó nói với nhân viên trang điểm: “Cho tôi đồ trang sức và trang điểm đơn giản, có thể phối hợp với bộ váy trên người tôi là được.”

Thật ra, điệu múa cổ kia, cô vốn là không nghĩ muốn múa, chỉ là, đụng quần áo với Lâm Thi Ý, cô vẫn có phần chán ghét.

Như thế nào mà hai người có thể khéo như thế? Chọn cùng một bộ đồ?

Lúc Lâm Thi Ý lên biểu diễn, vừa lúc Kiều An Hảo trang điểm xong, cô và Triệu Manh ngồi trong phòng nghỉ, Kiều An Hảo không quan tâm đến tiết mục của Lâm Thi Ý, nhưng lúc cô ta báo tên điệu múa của mình, lông mày liền nhíu lại.

Quần áo giống nhau không nói, còn giống cả tiết mục?

Mấu chốt là, tiết mục này, là cô và Lục Cẩm Niên nghĩ ra, ngay cả Triệu Manh và trợ lý đều không biết! Làm sao mà Lâm Thi Ý biết được.

Liền tính không ra Lâm Thi Ý có thể thăm dò được tin tức ở đâu, nhưng cũng biết, Lâm Thi Ý làm như vậy, đơn giản nghĩ là giành trước tiết mục của cô, làm cho tiết mục mà cô đã chuẩn bị tỉ mỉ liền bị

ngâm nước nóng.

Vốn dĩ Kiều An Hào đã hơi chán ghét, bây giờ hoàn toàn chán ghét rồi.

Điệu múa của Lâm Thi Ý, khác với bố trí của Kiều An Hào, mặc dù không đặc sắc như của cô, nhưng cũng có thể nhảy được một điệu múa khó như vậy, cũng là giành được sự ủng hộ của cả hội trường, thậm chí ban giám khảo cũng cho điểm cao.

Sau khi Lâm Thi Ý đi vào trong hậu trường, lại vẫn cố ý va chạm đưa cho Kiều An Hào một ánh mắt khiêu khích.

Năm người tiếp theo, cũng vô cùng đặc sắc.

Đợi cho phần biểu diễn của bảy người hoàn tất, Kiều An Hào đi lên sân khấu, xuyên qua hành lang dài, Kiều An Hào có thể nghe thấy lời nói và chấm điểm của giám khảo, ngay tại lúc sau khi xuất hiện kết quả cuối cùng, người dẫn chương trình đang chuẩn bị hô tên của cô, thì Tổng Tương Tư – khách mời của đêm nay, đột nhiên đã mở miệng: “Thực xin lỗi, tôi muốn cắt ngang một chút.”

Chương 782: Em mang thai (2)

Người dẫn chương trình nuốt lại lời vừa đến bên miệng mà nở nụ cười nói: “Mời cô Trương Tư nói.”

Tổng Trương Tư giơ micro, hơi kéo lại gần miệng một chút, mở miệng nói: “Tiết mục đêm nay khiến cho tôi rất cao hứng, để tôi là khách mời của trận chung kết đêm nay, cho nên tôi cố ý chuẩn bị cho mọi người một sự bất ngờ, hiện tại đến lúc kết thúc trận đấu, chỉ còn một người cuối cùng, cho nên trước đó, tôi muốn xin 10 phút từ nhà sản xuất, để mang đến sự bất ngờ này, có thể chứ?”

Hiển nhiên người dẫn chương trình bị yêu cầu này của Tổng Trương Tư làm cho sửng sốt, anh theo bản năng quay đầu nhìn về phía lãnh đạo ngồi một bên, hiển nhiên vì chưa được thông báo qua, lãnh đạo cũng có chút kinh ngạc.

Tổng Trương Tư không hề cho lãnh đạo thời gian phản ứng, trực tiếp cầm micro, đứng lên, đối với người xem đằng sau vẫy vẫy tay, lại mở miệng nói: “Tối nay, các bạn của tôi có đến đây xem, xin hỏi, các bạn có mong chờ sự bất ngờ của tôi không?”

Lục ban đầu, chỉ có vài người nói là “mong chờ”, đến sau cùng biến thành đồng thanh hô lên, âm thanh chinh tề mà vang dội, quả thực như muốn chôn vùi tất cả hội trường.

Vốn dĩ mấy vị lãnh đạo còn đang ngồi một chỗ, thấp giọng thương lượng với nhau xem chuyện gì đang xảy ra, nhìn thấy phản ứng mãnh liệt phía dưới hội trường, hiển nhiên không cho Tổng Trương Tư 10 phút, khẳng định là sẽ bị mọi người kháng nghị, mấy người đó

liền gạt đầu, sau đó nhân viên công tác đưa micro cho một vị lãnh đạo, ông ta nói: “Có thể.”

Người dẫn chương trình lập tức thu hồi kịch bản trong tay, mở miệng nói: “Trước khi người cuối cùng lên biểu diễn, trước hết chúng ta hãy xem xem khách mời của đêm nay - Tổng Tương Tư – nữ thần mang tới kinh ngạc gì đây?”

Người dẫn chương trình giơ tay lên, làm một tư thế mời với Tổng Tương Tư.

Tổng Tương tư tự nhiên nói một câu “cảm ơn”, nhưng vẫn đứng ở vị trí khách mời của mình mà không có đi lên sân khấu, ngược lại, lại nhìn quanh một phen, đối với một phương hướng, lên tiếng: “Mời.”

Người xem dưới sân khấu bị Tổng Tương Tư làm ra hành động như vậy, biến thành tất cả đều sững sờ, lặng ngắt như tờ.

Qua tầm mười giây đồng hồ, mọi người nhìn thấy có một người, vóc dáng rất cao, bước chân vô cùng ổn định đi từ bên trái bước lên sân khấu, dẫm từng bậc cầu thang một.

Màn hình lớn trước sân khấu, xuất hiện một gương mặt vô cùng đẹp trai, cả người mặc tây trang màu lam.

Anh đứng ở giữa sân khấu, bởi vì trong tay không có micro, nhìn về bên trái hai lần, người dẫn chương trình mới hoàn hồn, đưa micro của mình cho anh.

Anh cúi đầu với người dẫn chương trình một cái, bày tỏ cảm ơn, sau đó xoay người, cúi đầu 90 độ với người bên dưới, sau đó đứng thẳng, mở miệng, liền phá tan sự nghi ngờ và khó hiểu của hội trường: “Chào mọi người, tôi là chủ tịch hội đồng quản trị đương

nhiệm của Hứa thị - Hứa Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc... Ba chữ kia nói ra, hội trường vốn đang vô cùng yên tĩnh, bắt đầu có tiếng nói chuyện vang lên, sau đó ngày càng ồn ào hơn, cuối cùng trở nên có chút loạn.

“Hứa Gia Mộc? Không phải là chồng trước của Kiều An Hào sao?”

“Đúng vậy, sao hôm nay anh ta lại xuất hiện ở đây?”

Chương 783: Em mang thai (3)

“Hiện tại không biết là trong hồ lô của Tống Tương Tư bán thuốc gì, không phải nói là bất ngờ sao?”

“Đúng rồi, tôi còn tưởng là Tống Tương Tư muốn lên sân khấu ca hát?”

...

Mặc cho phía dưới ồn ào, Hứa Gia Mộc lại cực kỳ ung dung bình tĩnh, mặt mày không có chút nào dậy sóng, anh nhìn thẳng về phía trước, giơ micro lên, tiếp tục mở miệng nói: “Tôi cực kỳ cảm ơn Tống Tương Tư, cô Tống đã cho tôi tranh thủ chút ít thời gian, đồng thời cũng cảm ơn nhà sản xuất đồng ý cho tôi 10 phút này, tôi đứng trên sân khấu này, không phải tới biểu diễn, mà tới giải thích với mọi người.”

Hứa Gia Mộc nói là giải thích, khiến cho không khí trong hội trường lại yên tĩnh trở lại.

-

Kiều An Hào đứng ở phía sau sân khấu, nhìn Hứa Gia Mộc trên màn hình, trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

Làm sao anh ấy có thể đột nhiên đến đây?

Còn có, anh muốn giải thích? Giải thích cái gì?

-

Hôm nay là trận chung kết của cô, Lục Cẩm Niên không thể đi từ hậu trường, cho nên cố ý dẫn theo trợ lý, ngồi ở trên hàng ghế Vip quan sát.

Mấy lần tham gia biểu diễn của Kiều An Hào, đây là lần đầu tiên anh tới xem, hai lần trước, anh đều ngồi trong xe vừa xem trực tiếp vừa chờ cô.

Bởi vì sợ người chung quanh nhận ra, Lục Cẩm Niên cố ý đội mũ lưỡi trai, thuận tiện dựng thẳng cổ áo gió lên, che đi nửa gương mặt.

Lục Cẩm Niên đặc biệt đến xem cô, đối với những lần biểu diễn trước đó thì không có hứng thú, vừa ngồi xuống, liền cúi đầu nghịch điện thoại.

Trợ lý ngồi bên cạnh, trái lại cực kỳ kích động, thường đến bên tai anh, hoặc là va chạm cánh tay anh, nói “Lục tổng, anh nhìn xem, dáng vẻ cô gái kia thật sự quá xinh đẹp.”, “Lục tổng, người này biểu diễn hay quá.”

Đại đa số anh đều coi như trợ lý vô hình, ngẫu nhiên cũng ghét bỏ cậu ta phiền, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu ta một cái, sau đó trợ lý lập tức chùng ra vẻ mặt lấy lòng nói: “Thế nhưng, tôi tin tưởng, nhất định cô Kiều là tuyệt nhaats1”

Haha... vượt đuôi ngựa! Lục Cẩm Niên âm thầm cười nhạo hai tiếng trong lòng, sau đó quay đầu tiếp tục nhìn điện thoại, nhưng trên mặt rõ ràng treo một vẻ mặt bức người “này vẫn cần cậu phải nói sao?”

Trước khi Kiều An Hào lên sân khấu, Lục Cẩm Niên ngẩng đầu hai lần.

Lần đầu tiên là khi bên tai vang lên tiếng nhạc quen thuộc, phản xạ có điều kiện tưởng rằng là Kiều An Hào, bởi vì khoảng cách gần, anh nhìn thấy đó là Lâm Thi Ý, mà cô ta mặc quần áo giống Kiều An Hào như đúc.

Vũ đạo và bộ váy này, đều là anh giúp Kiều An Hào chọn, cũng không có nói cho ai khác, sao Lâm Thi Ý lại giống hệt?

Tiết mục của Kiều Kiều làm sao bây giờ? Có người múa điệu này trước, Kiều Kiều mà tiếp tục múa, rõ ràng không chiếm ưu thế rồi.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm Lâm Thi Ý không ngừng xoay tròn trên sân khấu, ánh mắt có chút lạnh.

Lần thứ hai anh ngẩng đầu, là lúc Tống Tương Tư xin 10 phút, có người đi lên sân khấu, trợ lý tiến đến bên tai anh, giọng nói hết sức kinh ngạc: “Lục tổng, là anh Hứa.”

Anh còn chưa rõ là anh Hứa nào, liền nghe đến tiếng nói từ trên sân khấu truyền đến của Hứa Gia Mộc, sau đó anh theo bản năng nắm chặt điện thoại di động, ngẩng đầu, chăm chú nhìn Hứa Gia Mộc.

-

Trên mặt Hứa Gia Mộc quét xuống một nụ cười nhạt: “Tôi nghĩ, các vị ở đây, cùng với khán giả xem ti vi, biết tên của tôi, bởi vì gần đây vẫn chú ý đến chuyện xấu tung trên mạng của cô Kiều!”

Chương 784: Em mang thai (4)

“Không sai, đúng là trước đây tôi có hôn ước với cô Kiều, nhưng lúc đó, tôi và cô ấy, trừ hôn ước ra, không hề có bất kỳ tình cảm nào, đơn giản mà nói, mấy năm nay, cô Kiều chỉ là một người bạn tốt của tôi thôi.”

“Nếu tôi và cô Kiều làm nghi thức kết hôn rất bề bộn kia, có thể xem như kết hôn mà nói, như thế, tôi và cô Kiều đúng là từng kết hôn, nhưng trên thực tế, tôi và cô Kiều cũng không phải một cặp đôi được pháp luật bảo vệ, cho đến bây giờ, tôi vẫn độc thân, mà là độc thân từ trước đến giờ, đơn giản mà nói, nghĩa là chúng tôi không hề đăng ký kết hôn.

Lời nói của Hứa Gia Mộc, bình bình hòa hòa, nhưng lời trong miệng anh nói ra giống như sấm rền, âm vang nổ mạnh cả hội trường, bùng nổ khiến tất cả trở nên hỗn loạn.

Hứa Gia Mộc vẫn duy trì dáng vẻ ban đầu, giơ micro, chậm rãi mở miệng: “Còn có, tấm hình kết hôn mà mọi người nhìn thấy trên mạng, Hứa Gia Mộc trong đó, cũng không phải tôi.”

Dư vì của lời nói trước còn chưa hết, hiện tại lại xảy đến, không đơn giản chỉ là người xem kích động, ngay cả ban giám khảo cũng không còn bình tĩnh, thậm chí trong đó có một vị giám khảo cũng không nhịn được thốt ra một câu: “Chẳng lẽ trên thế giới này còn có hai Hứa Gia Mộc sao?”

“Không sai, đã từng có hai Hứa Gia Mộc.” Hứa Gia Mộc khẳng định, khiến hội trường rộ lên.

Bởi vì có một giám khảo hỏi, các giám khảo khác cũng không nhin được mở miệng nói: “Hai Hứa Gia Mộc? Ý của anh Hứa là sinh đôi?”

“Hứa Gia Mộc kia, là anh trai của tôi?” Hứa Gia Mộc, tiếp tục mở miệng, gần từng chữ nói: “Lục Cẩm Niên.”

Lần này, cả hội trường liền ầm ĩ hoàn toàn.

“Lục Ảnh đế? Lục Ảnh đế và anh đúng là có điểm giống, nhưng cũng không hoàn toàn.”

“Từ tấm ảnh xem ra, người kia rõ ràng là anh Hứa, chỉ là trên mặt có vài vết sẹo.”

“Vấn đề này chúng ta chưa nói đến, tôi cho mọi người xem thứ này trước.” Hứa Gia Mộc nói xong, liền lấy ra một phần văn kiện, đưa cho người dẫn chương trình: “Có thể làm phiền anh đưa tấm hình này phóng lên màn hình lớn được không?”

“Được.”

“Cảm ơn.” Hứa Gia Mộc lễ độ nói một tiếng.

“Không khách khí.” Người dẫn chương trình lập tức cầm văn kiện đi vào trong hậu trường.

Qua tầm năm phút đồng hồ, trên màn hình lớn liền xuất hiện những tấm ảnh.

Lực chú ý của mọi người đều đặt trên những tấm ảnh đó, tất cả hội trường lặng ngắt như tờ, ảnh chụp đưa ra cách nhau 20 giây, mỗi một tấm đưa đến, đợi đến tấm cuối cùng, Hứa Gia Mộc mở miệng

nói: “Đây là bệnh án của tôi ở bệnh viện, theo những tấm hình này, nói vậy mọi người có thể tinh tường nhận ra, thời gian tôi tỉnh lại, là ngày mừng năm tháng chín, không phải mừng năm tháng hai.”

“Nhưng là, tôi nghĩ, lại có rất nhiều người nghi ngờ, bởi vì ngày mừng năm tháng hai, Hàn Như Sơ rõ ràng đã mở họp báo, nói người nối nghiệp của Hứa thị đã tỉnh lại, mà lúc ấy truyền thông còn có ảnh chụp của tôi, đến sau đó còn có ảnh tôi tham gia dạ tiệc.”

“vấn đề như thế, tới cùng là tin tức là thật hay lời tôi nói là thật?”

Chương 785: Em mang thai(5)

Hứa Gia Mộc vút xong vấn đề này, liền lâm vào im lặng, anh vẫn nhìn về phía trước, mí mắt cũng rũ xuống.

Tuy anh nhìn có vẻ thật bình tĩnh, nhưng qua màn hình lớn, có thể nhìn rõ từng nét trên mặt anh, vẫn có một chút khốn đốn, như là đang đấu tranh để đưa ra một quyết định nào đó.

Hứa Gia Mộc im lặng tầm một phút đồng hồ, tất cả mọi người đều cho rằng anh sẽ không nói gì, đột nhiên anh liền lấy từ trong túi ra một chiếc USB, đưa cho người dẫn chương trình nói: “Phiền anh phát cho mọi người nghe, để mọi người có thể hiểu rõ.”

Người dẫn chương trình nghi ngờ, mở miệng nói: “Được.”

Lúc anh vươn tay ra định lấy chiếc USB, đột nhiên Hứa Gia Mộc lại dùng lực lấy nó trở lại, sắc mặt của anh ấy có chút nhợt nhạt, môi căng ra, qua một lúc thật lâu mới đặt ở trong tay người dẫn chương trình.

Hội trường vang lên tiếng đối thoại.

“Mẹ, con có thể hỏi mẹ một vấn đề không?”

“Gia Mộc, con hỏi đi.”

“Có phải mẹ đã biết sớm là anh trai thích Kiều Kiều?”

“Gia Mộc, đột nhiên con hỏi cái này làm gì?”

“Mẹ, lúc trước con hôn mê nằm trong bệnh viện, khi nào tỉnh lại đều không đoán trước được, mà lúc đó Hứa thị lâm vào nguy hiểm, mẹ vì muốn duy trì Hứa thị mà tìm anh và Kiều Kiều, thật ra con nghĩ, dựa theo tính cách của anh trai, làm sao có thể đột nhiên đồng ý đề nghị này, tới sấm vai của con, đến bây giờ con mới biết được, là vì Kiều Kiều.”

“Gia Mộc...”

“Mẹ, mẹ đã sớm biết là anh trai thích Kiều Kiều, đúng không? Lúc ấy mẹ dùng Kiều Kiều làm mồi dụ, vì thế anh ấy mới đồng ý, cùng Kiều Kiều đóng vai vợ chồng, đúng không?”

“Gia Mộc, đã lâu con chưa trở về thăm mẹ, rất không dễ gì mới quay lại một lần, có thể đừng nói đến những chuyện đó được không... Bọn họ...”

“Mẹ, những tin tức trên mạng này đều là mẹ lan truyền ra đúng không? Địa chỉ của anh trai và Kiều Kiều, cũng là mẹ tiết lộ cho phóng viên biết? Còn có lúc Kiều Kiều và anh ấy ăn cơm, hai tấm ảnh đó, lúc trước không phải con đã xé đi sao? Tại sao mẹ vẫn còn? Mẹ, anh ấy và Kiều Kiều, bọn họ đã giúp đỡ nhà chúng ta, vì sao hiện giờ mẹ lại xoay người hại bọn họ?”

“Gia Mộc, con đừng nóng vội... Mẹ đảm bảo, mẹ đảm bảo đây là lần cuối cùng...”

Đoạn đối thoại đến đây, đột nhiên dừng lại, đến sau đó rốt cuộc đã nói những gì, không ai biết được.

Hội trường lúc này, vô cùng an tĩnh đến mức quỷ dị.

Hứa Gia Mộc đứng trên sân khấu, lẳng lẳng giơ microphone lên: “Tôi nghĩ, cái gì mọi người cũng đã nghe thấy không cần tôi phải nói nhiều? Những lời này được ghi lại, có thể đã giải thích toàn bộ mọi chuyện?”

Mẹ của anh làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, anh phẫn nộ, anh oán hận, nhưng là anh không nghĩ tới, có một ngày như thế này, anh vậy mà đứng ở vị trí đối địch với mẹ.

Anh biết, mẹ trông ngóng anh về nhà, người mẹ để ý nhất trên thế giới này, chính là đứa con trai bất hiếu này.

Hôm nay anh trở về, mẹ thật sự cực kỳ vui vẻ, nhưng là bà lại không biết, anh trở về là có mục đích, anh trở về để cố ý nói với mẹ những lời này.

Trong lòng anh rất rõ ràng, sau khi đoạn đối thoại này được tung ra ngoài, những lời lẽ nhục mạ trên mạng sẽ chuyển từ trên người Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên đến mẹ của anh.

Chương 786: Em mang thai (6)

Nhưng là, Lục Căn Niên và Kiều An Hào vô tội... người sai là mẹ của anh, anh rất muốn làm một đứa con trai hiếu thuận, nhưng là, anh từ chối nhiều ngày như vậy, nhưng không thể trơ mắt nhìn, Lục Căn Niên và Kiều An Hòa, hai người quan trọng trong sinh mệnh của anh, sau cùng lại bị buộc phải đi xa xứ.

Nếu là hai bên, nhất định phải phản bội lại một bên, anh chỉ có thể lựa chọn một bên.

Bây giờ trên mặt Hứa Gia Mộc đã không còn vẻ ung dung bình tĩnh, mà trở thành nghiêm trọng vô cùng: “Tôi hi vọng sau khi tôi đứng ra giải thích làm rõ sự thật, mọi người có thể dừng lại việc công kích Kiều An Hào, cảm ơn mọi người.”

Tay Hứa Gia Mộc cầm microphone, đặt xuống bên người, sau đó cúi đầu, nói một câu: “Thật xin lỗi.”

Ba chữ kia, không có thêm tiền tố gì.

Người biết, biết anh đang nói cho Lục Căn Niên và Kiều An Hào nghe.

Người không hiểu, lại cho rằng anh đang giải thích vì mẹ mình.

Ước chừng anh vẫn duy trì động tác khom người đến nửa phút, mới đứng thẳng lên, đưa microphone cho người dẫn chương trình, xoay người đi về phía hậu trường.

-

Kiều An Hào nhìn thấy Hứa Gia Mộc đi về lối ra trên màn hình, theo bản năng quay đầu, sau đó thấy anh đẩy cửa ra, hướng về phía mình.

Sắc mặt của anh rất kém, bước đi cũng rất nhanh

Lúc đi qua bên người Kiều An Hào, cô lên tiếng hô một câu: “Anh Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc dừng bước, sau cùng chỉ gật đầu, một câu cũng không nói, liền sai bước rời đi.

-

Bởi vì đột nhiên Hứa Gia Mộc xuất hiện, khiến trận đấu bị cắt ngang, không khí cũng ngưng lại, người dẫn chương trình cố ý cho quảng cáo năm phút, để mọi người điều chỉnh trạng thái.

Bởi vì là trận đấu trực tiếp, Hứa Gia Mộc xuất hiện, đã bị người khác thu lại, rồi đăng lên trên mạng.

Những người vốn hận thấu xương Kiều An Hào ở trên mạng, sớm đã không thể mắng cô, thế nhưng còn có một số người khác vẫn níu lấy chuyện cô thi đấu mà mắng tiếp, nhưng đúng là đại đa số mọi người đều nghĩ rằng sự thật đúng là hù chết người, cũng có không ít người tốt trước kia mắng cô, lại chạy đến sina của cô giải thích.

-

Năm phút trôi qua rất nhanh.

Người dẫn chương trình đứng trên sân khấu, sau đó long trọng báo danh những người tham gia chung kết.

-

“Lục tổng, cô Kiều sắp lên sân khấu, có muốn tôi đưa cho anh một cái không?” Lúc không biết gì, trợ lý đưa một chiếc thanh huỳnh quang phát sáng đến trước mặt Lục Cận Niên.

Ngây thơ, Lục Cận Niên thăm mắng một câu, vốn không có nhận lấy, tầm mắt lại gắt gao theo dõi sân khấu.

Không cần khinh thường! Trong lòng trợ lý hô một câu, sau đó giơ mỗi tay một cái, miệng hô lên: “cô Kiều, cố lên!”

Theo tiếng nhạc vang lên, cửa chậm rãi mở ra, để lộ nhân vật chính mà anh ngồi đợi cả đêm.

Phía trước sân khấu có bảy người dự thi, đều đã ăn mặc rất long trọng, chỉ riêng Kiều An Hào mặc một chiếc váy dài đơn giản, tóc dài dịu dàng xoa xuống sau ót, cũng không có nhiều đồ trang sức.

Chương 787: Em mang thai (7)

Không phải sẽ múa cổ đại sao? Sao không mặc trang phục múa? Cũng không tạo hình? Chẳng lẽ cứ như vậy nháy?

Lục Cận Niên cau mày, sau đó nghe thấy tiếng hỏi của người dẫn chương trình: “Kiều An Hào, hai lần trước cô đã biểu diễn rất đặc sắc, bây giờ dự định mang đến cho mọi người tiết mục gì đây?”

“Thật ra vốn là đã chuẩn bị một tiết mục đặc sắc cho mọi người, thế nhưng vì một số nguyên nhân, vừa mới bị tôi thay đổi.”

Kiều An Hào trên sân khấu, duyên dáng yêu kiều.

Vừa thay đổi? Là vì Lâm Thi Ý sao? Ánh mắt của anh bỗng nhiên lạnh xuống.

Người dẫn chương trình hỏi: “Kiều An Hào định chuẩn bị tiết mục gì?”

Kiều An Hào nói với màn hình: “Một chuyện xưa.”

“Một chuyện xưa?” Người dẫn chương trình bày ra một dáng vẻ hết sức hứng thú: “Vậy thì để sân khấu lại cho Kiều An Hào, để chúng ta chờ xem tiết mục của cô ấy, một chuyện xưa.”

Trên sân khấu chỉ còn lại mình Kiều An Hào, cô lặng im một lúc, mới giơ micro lên, đem những lời mình đã sắp xếp rất tốt ở trong đầu nói ra: “Anh nói, anh đợi em 13 năm, 13 năm, nói ra chỉ ba chữ đơn giản, lại cất giấu tất cả 5000 đêm ngày dài đằng đặc, nhưng là, anh không

biết, anh khắc sâu trong trí nhớ của em, là anh chờ em suốt sáu giờ, một đêm kia rõ ràng đã hẹn trước sẽ ăn cơm, em lại bội ước, ban đêm có mưa, anh lại cố chấp không chịu đi, anh gửi cho em rất nhiều tin nhắn, vẫn còn thông báo một câu, anh ở chỗ này chờ em, nơi nào cũng không đi.”

Lục Cẩm Niên nghe thế, vẻ mặt liền ngừng lại trong nháy mắt, nhìn chằm chằm Kiều An Hảo trên sân khấu, không rời ra được.

Trợ lý tiến đến bên tai anh, nhỏ giọng nói: “Lục tổng, có phải cô Kiều nói anh không?”

Kiều An Hảo mỉm cười: “Lúc đến trường, em thường nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy anh ở trong phòng học cầm bút vẽ tranh, lúc đó, em rất tò mò cuối cùng là anh vẽ cái gì, chỉ là em chưa từng có cơ hội để hỏi, qua nhiều năm, có một ngày em đi tìm anh, ở trong phòng anh thấy được một chồng giấy, bên trên đều vẽ một cô gái, có rất nhiều dáng vẻ khác nhau, đẩy xe ô tô, nằm sấp trên bàn ngủ, cầm bút vì không làm được bài... cô gái ấy, là em lúc còn trẻ.”

Hóa ra, những bức tranh này, cô đã lấy được trong biệt thự Nghi Sơn.

Khóe môi anh không nhin được cong lên.

“Có một lần quay phim, xảy ra sự cố ngoài ý muốn, em bị ngã từ trên vách đá xuống, bên dưới là dòng sông nước chảy cuồn cuộn, chỉ trong nháy mắt, đã trôi đi rất xa, lúc ấy em thật sự cảm thấy mình sắp chết, nhưng là em không muốn chết, em cố gắng đấu tranh, sau cùng vẫn hôn mê, về sau lúc mở mắt ra, lại thấy anh toàn thân ướt sũng, một giây đó, em cảm thấy mình chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này, bởi vì em chết cũng có người đi cùng.” Giọng nói của cô rất dịu dàng, nói tới đây, khóe môi của cô vẫn cố gắng

giương lên như cũ, nhưng trong mắt đã đầy nước.

“Mùa thu năm trước, bởi vì hai người bạn hút thuốc phiện, mà em lại quan hệ rất tốt với một người trong đó, cho nên liền bị liên lụy, bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, anh đau lòng em bị mọi người mắng, vì thế đứng ra, nói rằng mình chính là đứa con riêng bị gièm pha, sau đó để cho mình hứng chịu hết bản thù đen tối, đều bị vạch trần trước mặt mọi người, chính vì bảo vệ em.”

Chương 788: Em mang thai (8)

Kiều An Hào nói đến đây, nước mắt đã chảy xuống.

Cả giám khảo và người xem ngồi bên dưới, vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng.

Kiều An Hào cố gắng kéo khóe môi, tiếp tục nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Anh có một đoạn thời gian, rời xa em, trước khi rời đi, còn viết một phong thư cho một người bạn, phong thư rất dài, nội dung công việc

chỉ ở trang một, ba trang sau, mỗi một câu, đều có quan hệ đến em, ngay cả câu sau cùng, bên trong cũng là tên của em.”

Kiều An Hào không nhận được sục sục mũi, mang theo sự nức nở nói: “Thật lâu về sau, em mới biết được, anh đã đến Mỹ, lúc em ăn cơm cùng anh ở một nhà hàng Trung Quốc ở Mỹ, bởi vì chỉ ăn một mình, nên em chỉ gọi một phần đồ ăn, kết quả anh cầm thực đơn trong tay, đồ ăn cũng không xem, liền gọi vài món thêm, đều là những món em thích, giờ này khắc này, em thật sự muốn hỏi anh một câu, tới cùng là anh đã ngồi ở đây bao nhiêu lần, lại không nói thiếu một món nào em thích ăn, cho nên mới không hề xem thực đơn, có thể gọi được hết?”

“Lúc quay Thần kiếm, điều kiện của đoàn làm phim rất khổ cực, có cả đêm, có kẻ trộm thâm nhập vào phòng của em, lúc ấy kẻ trộm kia muốn cầm gối để làm em ngạt thở, là anh xuất hiện, thế nhưng rất nhanh lại rời đi, lúc đó, anh và em vẫn chia xa, đó là lần thứ hai anh cứu em, nếu ở thời cổ đại, cứu mạng một lần là lấy thân báo đáp, như thế em muốn lấy thân báo đáp anh hai lần, cả đời này, và kiếp

sau nữa...”

...

Kiều An Hào nói xong lời cuối cùng, đa số mọi người dưới khán đài, không rơi nước mắt thì đều đỏ mắt lên.

“Không phải tôi muốn khoe ra, cũng không phải muốn nói hạnh phúc, tôi cực kỳ hạnh phúc, cho dù là thế, cũng sẽ không chết, tôi chỉ muốn đứng ở sân khấu này, kể lại những chuyện anh ấy đã từng làm cho tôi, đều đã nói một lần, tôi muốn nói cho anh ấy, tuy tôi chứ từng nói bao giờ, nhưng trong lòng tôi đều nhớ rõ.”

“Sau cùng, em muốn nói với anh một câu.” Kiều An Hào nói, cô đưa ra một bàn tay.

“Em.” Tay cô làm một hình bao.

“Yêu.” Hình kéo.

“Anh,” Kéo biến thành tảng đá.

“lục tổng, cô Kiều thông báo thổ lộ với anh trước toàn thế giới đó nha.” Trợ lý đến bên tai Lục Căn Niên nói thầm.

Lục Căn Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hào trên sân khấu, khuôn mặt mang theo chút kích động.

Anh vừa mới nghĩ, đêm nay anh sẽ không thấy cô múa điệu kia mà tiếc nuối, lại không nghĩ rằng, cô mang đến cho anh sự bất ngờ như thế.

Bao, kéo, đá.

Anh đã từng thông báo với cô bằng thủ ngữ.

Vật đổi sao dời, cô đứng dưới ánh đèn sân khấu, thông báo lại với anh, biến thành ngôn ngữ cả cơ thể và lời nói.

Lúc này Kiều An Hào thật sự có một sự kích thích, ở phía sau còn thêm một câu: “Yêu anh 13 năm”, nhưng là cô nghĩ đến, phong thư mình đã viết, ở trong tay nhiều năm như thế, cũng chưa được đưa ra ngoài, mà lại cảm thấy không cam lòng, vì thế liền hung hăng nuốt lời xuống, áp chế sự kích động nhảy lên, sau đó cúi đầu nói: “Chuyện xưa của tôi đến đây là hết, cảm ơn mọi người.”

Cả hội trường đều yên lặng.

Sau cùng vẫn là trợ lý vỗ tay đầu tiên, sau đó mọi người bắt đầu vỗ tay, cuối cùng đến cả hội trường, vỗ tay như pháo nổ.

Chương 789: Em mang thai (9)

Trợ lý nhìn thấy Lục Cận Niên ngồi bên cạnh, ánh mắt bình tĩnh nhìn Kiều An Hào trên sân khấu, mà những người khác ở xung quanh đều vỗ tay, không nhận được đầy anh: “Lục tổng, anh không vỗ tay sao? Anh là đang ám chỉ vừa rồi cô ấy biểu diễn không tốt sao?”

Bệnh thần kinh... Lục Cận Niên liếc mắt nhìn trợ lý, tầm mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Kiều An Hào, tay lại giơ lên, vì cô mà vỗ tay.

Haha... không có tôi nhắc, anh biết vỗ tay sao? Trợ lý quay đầu lắc lắc huỳnh quang trong tay: “Kiều An Hào, tôi ủng hộ cô đứng nhất!”

-

Người dẫn chương trình đi lên sân khấu, đứng bên cạnh cô: “Vừa mới nghe cô kể chuyện xưa cực kỳ cảm động, phía dưới, các vị giám khảo, mới cho điểm.”

Người chủ trì đưa tay đối với các vị giám khảo.

Từ trái đến phải, các vị giám khảo lần lượt mở miệng.

“chuyện xưa cực kỳ cảm động, thần thái rất sinh động, nếu đơn thuần chỉ là xem biểu diễn thì quá xuất sắc, tôi cho điểm tuyệt đối.”

“Đơn giản là hướng về một câu chuyện xưa, tôi cho điểm tuyệt đối...”

“Nghe xong chuyện xưa của cô, tôi cảm thấy tình yêu rất tươi đẹp, tôi mong hai người hạnh phúc, điểm tuyệt đối.”

....

Sau cùng, là vị khách quý đêm nay, Tổng Tương Tư, cô nghiêng đầu, nhìn Kiều An Hào nở nụ cười chói lọi, sau đó ngẩng đầu: “Ở trong mắt tôi, cô ấy là nữ chính tốt nhất để Hollywood nên chọn.”

“Oa..., toàn bộ là điểm tuyệt đối, cô Kiều lần này đã chinh phục toàn bộ ban giám khảo, sau đây chúng ta khẩn trương tiến vào giai đoạn tổng kết.” Người dẫn chương trình nói xong, mọi người bắt đầu tiến hành công đoạn cuối cùng.

“Hiện tại Kiều An Hào đang đẩy lên thứ tư.”

“Thứ ba”

“A... thứ hai rồi...”

“Số liệu còn đang thay đổi.”

“Bắt đầu đếm ngược nào.”

“Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một!”

Lúc người dẫn chương trình đếm xong, Kiều An Hào vừa lúc vươn lên vị trí thứ nhất, như vậy sau cùng, người dẫn chương trình liền kích động: “Chúc mừng cô, Kiều An Hào, cô đã trở thành quán quân trong cuộc lựa chọn nữ chính của Hollywood, phía dưới chúng ta bắt đầu chuẩn bị hợp đồng, sau đó là nghi thức ký hợp đồng, cho mới đại diện từ Hollywood và toàn bộ đạo diễn phụ trách bộ phim này lên ký hợp đồng cùng cô Kiều.”

Tiếng nhạc vang lên, trợ lý vui vẻ nhìn Lục Căn Niên nói: “Lục tổng,

chúc mừng, cô Kiều đứng thứ nhất rồi.”

“Không cần khách khí.” Cực kỳ hiển nhiên, Lục Cận Niên được tỏ tình trước mắt mọi người, tâm tình rất tốt, phá lệ cũng phản ứng lại trợ lý cả đêm chỉ làm những điều vô nghĩa.

“Lục tổng, cô Kiều đứng nhất, anh có nên mời chúng tôi ăn cơm không?”

Cũng không phải cậu đứng thứ nhất, muốn mời cũng là mời Kiều An Hào... Lục Cận Niên không hề nghĩ ngợi đáp lại một câu: “Không có hứng thú.”

“Tôi đi tìm cô Kiều bảo cô ấy mời tôi ăn cơm, nhất định cô ấy sẽ đồng ý.” Trợ lý quay đầu, trong lòng yên lặng châm chọc một câu, keo kiệt!

Lục Cận Niên nghiêng mắt chăm chú nhìn trợ lý, sau đó đột nhiên nhớ đến gì đó, mở miệng nói: “Thẩm Minh Triết, nếu tôi nhớ không nhầm, Kiều Kiều vừa nói tôi viết bưu kiện cho một người, là cậu đi? Rõ ràng tôi đã nói cho cậu là không được đưa cho cô ấy?”

Không xong, vừa rồi chỉ lo kích động vì cô Kiều được giải thưởng, vậy mà quên mất mình đã phản bội anh ta.

Chương 790: Em Mang thai (10)

Trợ lý nghiêm mặt, không dám nhìn Lục Cẩm Niên.

“Còn có, chuyện xấu kia, cậu có thể giải thích cho tôi, làm sao Kiều Kiều biết được?”

Trợ lý cắn răng, lần này thật sự chết chắc rồi.

“Cô ấy sao mà biết được, trong đêm tình nhân, tôi đứng đợi cô ấy?”

Trái tim trợ lý đều đã ngừng đập.

Nhưng vào lúc này, Kiều An Hào trên sân khấu, lại đột nhiên giơ micro lên, mở miệng nói: “Thật xin lỗi, hợp đồng này tôi không thể ký được.”

Trợ lý bị dọa đến sợ run rẩy, nghe được Kiều An Hào nói những lời này, giống như tóm được cọng rơm cứu mạng, lập tức quay đầu: “Lục tổng, cô Kiều giành được giải nhất, kết quả lại không ký hợp đồng.”

Lục Cẩm Niên cũng bị Kiều An Hào bất ngờ nói những lời này mà sửng sốt, hoàn toàn chẳng quan tâm đến chuyện tính sổ với trợ lý, trực tiếp ngẩng đầu, nhìn về phía chính giữa sân khấu.

Cả hội trường bên dưới đều bị câu nói của Kiều An Hào làm cho kinh ngạc.

Người dẫn chương trình giơ micro lên, có chút không thể tin được hỏi lại: “Kiều An Hào, cô vừa nói gì thế? Nói hợp đồng này cô không thể ký được?”

“Vâng.” Kiều An Hào cực kỳ bình tĩnh gật đầu một cái.

Nhìn thấy lần thứ hai Kiều An Hào trả lời, không khí trong hội trường lại trở nên xao động.

Tới tham gia thi đấu, giành được giải nhất, vậy mà lại không ký hợp đồng? Đây là ý gì thế?

Cực kỳ rõ ràng, những người tổ chức và giám khảo đều trở nên mất hứng. “Lục tổng, sao cô Kiều lại không ký? Đây là cơ hội rất tốt, đi Hollywood, sau khi trở về có thể giành được vị trí ảnh hậu!” TRợ lý ra vẻ tiếc nuối.

Lục Cẩm Niên vì thông báo của cô mà sự vui sướng cũng tiêu mất.

Vô là vì anh đầu tư vào bộ phim này, bị trên mạng nói anh cầm tiền cho mỹ nhân đi dạo chơi, nên mở miệng từ chối vai nữ chính này sao?

Theo cách nghĩ của Lục Cẩm Niên, đã có giám khảo hỏi: “Kiều An Hào, tôi muốn biết, cô không ký hợp đồng vì lý do gì? Là vì người đầu tư vào bộ phim này là CEO của Hoàn ảnh truyền thông Lục Cẩm Niên, mà cô bị người khác nói là đi cửa sau để giành giải nhất, cô muốn chứng minh không phải nên mới từ chối à?”

Một giám khảo khác cũng mở miệng: “Đây là trận đấu, nhất định người giành giải nhất phải đóng nữ chính, không phải nhà cô, cô muốn thế nào cũng được, làm phiền cô Kiều tôn trọng đoàn làm phim, tôn trọng giám khảo, tôn trọng những người khán giả bên dưới

và khán giả đang xem truyền hình!”

“Thực xin lỗi, đối với quyết định này của tôi, tôi chỉ có thể nói, thật xin lỗi!” Thái độ của Kiều An Hào cự kỳ chân thành, sau đó giờ Micro lên nói: “Lúc đầu tôi cũng không biết, chồng tôi Lục Căn Niên là người đầu tư bộ phim này, thẳng thắn mà nói, tôi báo danh đi thi, tôi cố gắng hoàn thành tốt nhất mỗi lần tham gia, là vì tôi muốn cho anh ấy không phải mất mặt, tôi biết, mặc kệ chúng tôi có làm hay không làm sai, anh ấy đầu tư bộ phim này, tôi nhất định không thể danh chính ngôn thuận, nhưng là, tôi dám cam đoan nói, nếu có thể, tôi tuyệt đối sẽ không vì những lời nói trên mạng mà lấy lí do thoái thác không ký hợp đồng, chẳng những tôi sẽ không buông tay, mà tôi còn cố gắng diễn tốt nhất, chứng minh cho mọi người thấy, nữ chính này chính là tôi, tôi chính là nữ chính xứng đáng của bộ phim này.”

“Nhưng rất tiếc, ngày hôm qua, tôi đi bệnh viện, tiết mực mà tôi đã chuẩn bị cẩn thận cũng không thể mang ra trình diễn, mà đổi thành kể một câu chuyện xưa.”

Kiều An Hào dừng một lát, còn nói: “Vì tôi mang thai rồi.”

Chương 791: Thư tình của năm ấy (1)

Kiều An Hảo dừng một lát, còn nói: “Vì tôi mang thai rồi.”

-

Lục Cẩm Niên đang nghe thấy Kiều An Hảo nói ngày hôm qua đến bệnh viện, lông mày liền nhíu lại.

Bệnh viện? Ngày hôm qua Kiều Kiều đến bệnh viện? Sao anh lại không biết?

Trợ lý nghĩ đến ngày hôm qua xế chiều Lục Cẩm Niên nhận được điện thoại của Kiều An Hảo gọi đến, cũng có chút khẩn trương nói: “Lục tổng, ngày hôm qua cô Kiều gọi điện cho anh, khóc nhiều như thế, có phải liên quan gì đến bệnh viện không? Chẳng lẽ cô Kiều có bệnh bất trị...”

Trợ lý còn chưa nói hết, liền nhận được ánh mắt lạnh buốt của Lục Cẩm Niên, lập tức sợ đến mức giơ tay lên che miệng, sau một lúc, mới thật cẩn thận nói: “Lục tổng, tôi vừa lỡ lời, nói lỡ...”

Lục Cẩm Niên không thêm phản ứng lại trợ lý, trực tiếp quay đầu, nhìn về Kiều An Hảo đang đứng trên sân khấu, trong lòng lại vì suy đoán vừa rồi của trợ lý mà trở nên bất an.

Chẳng lẽ, thật sự là bị bệnh khó trị.

Suy đoán này trong đầu Lục Cẩm Niên, còn chưa hoàn toàn thành

hình, bên tai lại nghe được giọng nói êm ái của Kiều An Hào: “Tôi mang thai rồi.”

Lục Cẩm Niên ngồi ở vị trí khách VIP, nhìn chăm chăm cô, nhẹ nhàng chớp chớp mắt, vẻ mặt lạnh nhạt giống như vừa rồi người phụ nữ của anh vẫn chưa nói gì.

Trợ lý ngồi bên cạnh, cũng bị bốn chữ này của Kiều An Hào làm cho kích động.

Ngay cả khán giả và giám khảo, lại bị bốn chữ này của cô làm cho sửng sốt.

-

“đứa bé này, tôi muốn giữ nó, cho nên trước khi đứa bé ra đời, tôi sẽ không tiếp nhận phim hay quảng cáo nào, đối với tình hình đột phát này, tôi chỉ có thể nói, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Kiều An Hào lại cúi đầu.

Lời giải thích này của Kiều An Hào, khiến tất cả mọi người ở đây không thể tìm ra được một cái cớ phản bác nào.

Không thể vì một bộ phim, mà khiến đứa bé xảy ra chuyện gì, dù sao, đó cũng là một sinh mệnh.

Nhưng là, nếu giải nhất không diễn nữ chính, nếu không để cho Kiều An Hào, chẳng lẽ lại giành cho giải nhì?

Ngay lúc lãnh đạo đang âm thầm đưa ra đối sách, đạo diễn Hollywood nghe được người dẫn chương trình bên cạnh phiên dịch lại lời nói của Kiều An Hào, sau đó gật gật đầu, vươn tay nói một câu: “Chúc mừng.”

Kiều An Hào vội vàng đưa tay ra, bắt tay với đạo diễn.

Sau đó, đạo diễn liền giơ micro nói: “Đây là chuyện rất vui mừng, tôi sẽ cùng với người phụ trách bộ phim này chuẩn bị, tranh thủ sau khi đưa bé ra đời, thì mới bắt tay vào tiến hành.”

-

Lần thứ hai Kiều An Hào nói đến đứa bé, Lục Cẩm Niên và để lộ tư thái lạnh lùng nhàn nhạt, nhìn Kiều An Hào duyên dáng trên sân khấu, lại nháy mắt một lần, sau đó là lúc đạo diễn mở miệng nói, anh mới không phản ứng kịp vừa rồi cô nói cái gì, ánh mắt như là có tật xấu, nháy một cái, lại nháy một cái, sau đó liền mang theo vẻ mặt không hiểu ra sao bình tĩnh nói với trợ lý: “Vừa rồi Kiều Kiều nói gì thế?”

Trên mặt trợ lý tràn đầy vui vẻ, có chút kích động nói: “Lục tổng, cô Kiều nói cô ấy mang thai rồi.”

Chương 792: Thư tình của năm ấy (2)

“Ừhm, tôi biết rồi.” Lục Cẩm Niên giống như đang nghe trợ lý thông báo công việc, thật bình tĩnh gật đầu một cái, nhưng mà động tác chỉ làm được một nửa, cả người lại giống như bị dừng hình, cũng không thèm nhúc nhích.

Một loại vui sướng không cách nào diễn tả, ứa lên trong trái tim anh, đến sau cùng, Lục Cẩm Niên mạnh mẽ vươn tay, bắt được cánh tay của trợ lý, giọng nói vì quá kích động mà mang theo chút run rẩy: “Kiều Kiều mang thai rồi hả?”

Trợ lý bị đau gật đầu thật mạnh: “Lục tổng, chúc mừng anh, về sau anh cũng giống tôi, được làm ba ba rồi!”

Lúc này, Kiều An Hào trên sân khấu đã hoàn thành nghi thức ký hợp đồng, người dẫn chương trình đang bắt đầu kết thúc.

Đột nhiên Lục Cẩm Niên đứng lên, trợ lý bị hoảng sợ, ý thức được chung quanh có nhiều người như vậy đang nhìn anh, liền vươn tay ra, kéo áo anh: “Lục tổng, anh ngồi xuống trước đi.”

Từ đầu đến cuối Lục Cẩm Niên không để ý đến trợ lý, trực tiếp bỏ qua tay cậu ta, liền đi xuống chỗ khách Vip, sai bước đến bậc thang, bỏ qua sự ngăn cản của nhân viên bảo an, trực tiếp đi lên sân khấu.

Lúc này người dẫn chương trình đang kết thúc, mọi người đều chuẩn bị về lối ra, liền ngay cả nhân viên công tác cũng đang chuẩn bị đóng cửa quay chụp, người bên dưới cũng đứng lên rời đi, lại đột nhiên

thấy có người xông lên sân khấu, mọi người không nhìn được nhao nhao nhìn lại, mấy người dự thi đng đi về hậu trường cũng dừng bước, quay đầu, nhìn người đi lên sân khấu, ngay cả Kiều An Hào cũng tò mò nhìn lại.

Người kia đội mũ lưới trai, che đi nửa gương mặt, bước đi rất nhanh, thẳng tiến về phía cô.

Bởi vì Lục Cẩm Niên ngược sáng, khiến người khác không thấy rõ mặt anh, Kiều An Hào chỉ cảm thấy có một cảm giác mãnh liệt đánh tới, mọi người còn chưa kịp phản ứng, người nọ liền nắm lấy cánh tay của cô, cô vừa muốn tránh ra, lại nghe được âm thanh quen thuộc: “Em mang thai rồi à?”

Hóa ra là Lục Cẩm Niên, thế nhưng hiện giờ không phải anh nên ở trong xe chờ cô sao, sao có thể ở đây?

Trong lòng Kiều An Hào tràn đầy nghi ngờ, lại nhìn anh gật đầu, giọng nói rất nhẹ: “Ừm, ngày hôm qua mới kiểm tra, được một tháng rồi.”

Lục Cẩm Niên chỉ cảm thấy trái tim mình cực kỳ vui vẻ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Kiều An Hào: “Nói cách khác, anh được làm ba ba rồi à?”

“Ừm.” Kiều An Hào tiếp tục gật đầu, mặt mày mang một chút cười yếu ớt.

“Vậy vì sao hôm qua không nói cho anh biết.” đột nhiên giọng nói của Lục Cẩm Niên lên cao, giống như anh gầm lên.

Kiều AN Hào đang cười, bị anh nói như thế, trong lòng liền có chút tủi thân, không phải cô muốn thông báo vào hôm nay để cho anh bất

ngờ sao?

Kiều An Hảo mất hứng rũ mắt xuống, vừa định tránh thoát khỏi tay anh đang đặt trên tay mình, nhanh chóng rời đi, đột nhiên lại bị anh bế lên.

Kiều An Hảo theo bản năng giơ tay lên ôm lấy cổ anh, không nghĩ qua lại hất mũ lưỡi trai của anh xuống.

Hàng người đang xem nhìn thấy rõ mặt anh, nhanh chóng lấy di động bắt đầu quay lại, hai nữ sinh ngồi phía sau trợ lý, kích động hô lên: “Người vừa ngồi trước mặt chúng ta là Lục Cẩm Niên!”

Chương 793: Thư tình của năm ấy (3)

“Đúng rồi, sao lại không nhận ra, nếu không đã có thể chụp ảnh chung rồi ký tên roof1”

“Thật đáng tiếc...” -

Kiều An Hào bị anh ôm một đường từ sân khấu đến bãi đỗ xe.

Lục Cẩm Niên mở cửa xe, thật cẩn thận đặt cô trên ghế lái phụ, sau đó điều chỉnh lại chỗ ngồi cho thoải mái, khiến không gian của cô nhiều thêm một chút, lúc điều chỉnh còn không ngừng hỏi cô đã được chưa.

Hiện giờ, tuy Kiều An Hào đã mang thai, nhưng vì mới một tháng, cho nên không khác gì bình thường, thật sự ngồi thế nào cũng đều không sao, lúc đối mặt với câu hỏi của Lục Cẩm Niên, lại trả lời một câu “Như vậy là được rồi” “Cứ vậy đi, không cần điều chỉnh nữa.”

Nhưng là Lục Cẩm Niên lại cứ mân mê ở đó: “Như vậy à? Cùng với lúc này, lúc nào thoải mái hơn?... Góc độ này thì sao? Có thể thoải mái hơn không? Hay là thế này?”

Đến sau cùng, Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên lái nhải đến phát phiền, cô không nhịn được đảo mắt, không thèm phản ứng lại, Lục Cẩm Niên nhìn ra được cô mất hết kiên nhẫn, đành phải vội vàng duy trì góc độ này, sau cùng kéo dây an toàn, vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Kiều Kiều, em xác định tư thế này là thoải mái nhất?”

“Lục Cẩm Niên...” tính tình vẫn luôn dịu dàng, lúc này cũng bị Lục Cẩm Niên làm cho phát hỏa, nhưng cô chỉ tức giận kêu tên của anh, Lục Cẩm Niên lập tức “bốp” một cái cởi bỏ dây an toàn, tiếp tục điều chỉnh chỗ ngồi: “Không được, tư thế ngồi này, dây an toàn có thể ảnh hưởng đến bụng em, khiến bảo bảo không phát triển tốt.”

Kiều An Hào quay đầu, hít một hơi thật sâu, đè lại khí nóng trong ngực, cố gắng duy trì nụ cười nói với anh: “Bác sĩ nói, bảo bảo bây giờ còn chưa thành hình, chỉ là một hạt đậu nhỏ mà thôi, cho nên, chúng ta ngồi thế nào cũng không liên quan.”

“Bác sĩ nói? Anh ta chắc là lang băm rồi, con của anh làm sao có thể là hạt đậu nhỏ?” Lục Cẩm Niên vừa phản bác, vừa tiếp tục mân mê chỗ điều chỉnh ghế ngồi, sau đó lôi dây an toàn ra khua tay múa chân, phát hiện thế nào thì nó cũng buộc vào bụng dưới của cô, sau cùng trực tiếp khom người, thận cẩn thận ôm cô lại, nói trợ lý: “Cậu lái xe đi, tôi và Kiều Kiều ngồi sau.”

“Vâng, Lục tổng.” Trợ lý vội vàng mở cửa sau, Lục Cẩm Niên như đang cầm báu vật, vô cùng nhẹ nhàng đặt cô vào, sau đó ngồi xuống, thuận thế khép cửa lại.

Chỗ ngồi phía sau không thể điều chỉnh như ghế trước, Lục Cẩm Niên sợ cô không thoải mái, cầm gối ôm, đặt vào sau lưng cô: “Kiều Kiều, như này nhé? Như này có thể thoải mái hơn không?”

Nói xong, lại thay một chiếc gối ôm lớn hơn: “Cái gối ôm này thoải mái không? Hay cái kia vừa hơn?”

“Hay là dựa vào cả hai cái?”

Lại tới nữa.... Tuy đây là yêu thương che chở, nhưng là quá quá đáng rồi, cũng khiến người ta phiền.

Lần này Kiều An Hảo trực tiếp không nói gì, rút hết hai chiếc gối ôm sau lưng ra, dùng lực nhét vào trong lòng anh, cũng không nhìn lấy một cái, chỉ nói với trợ lý: “Quay lại Cẩm Tú Viên.”

Chương 794: Thư tình của năm ấy (4)

Đối với Kiều An Hảo mặt lạnh không nói gì, Lục Cẩm Niên không có chút giận dữ nào, ngược lại vẫn vươn tay nắm tay cô, nâng cánh tay kia lên, che ở trước mặt cô, để tránh lúc trợ lý khởi động xe, bởi vì quán tình mà cô nghiêng người về trước, không cẩn thận lại đập đầu vào ghế xe, đương nhiên miệng anh cũng không nhàn rỗi, vẫn không ngừng mở miệng nói với trợ lý ở đằng trước: “Chậm một chút, đi chậm một chút! Cậu đi nhanh như vậy làm gì? Trên xe có người mang thai, lái chậm một chút, phía trước là đèn đỏ, mau dừng xe! Lái chậm một chút!”

Kiều An Hảo lúc đầu còn có thể than thở tốc độ xe quá chậm, còn không bằng có người đẩy, nhưng là ngại Lục Cẩm Niên vậy mà giơ tay lên sau lưng cô, ôn tồn khuyên nhủ an toàn là quan trọng nhất, thêm nữa trợ lý không dám đắc tội với anh, chỉ có thể nghe theo anh mà không ngừng giảm tốc độ, cho nên sau cùng Kiều An Hảo ngậm miệng lại giả chết, sau đó mãi mới lết về đến cửa Cẩm Tú viên.

Xe dừng lại ổn định, Kiều An Hảo tiện tay đẩy cửa xe, Lục Cẩm Niên lại xoa bóp bả vai, để cho trợ lý tắt máy, anh mới nhanh chóng mở cửa xe, xuống xe, đi sang bên này mở cửa giúp cô, sau khi chờ cô đi xuống, liền vươn tay đỡ cô.

Kiều An Hảo đẩy Lục Cẩm Niên ra, nhẹ nhàng đi vào trong Cẩm Tú viên.

Lục Cẩm Niên nhận túi xách của cô từ trợ lý, vội vàng đuổi theo, đi được hai bước, nghĩ đến chuyện trợ lý nói với cô, quay đầu, để lại

một câu: “Thẩm Minh triết, cậu đừng tưởng rằng chuyện đó xong rồi, hôm nào tôi tính sổ với cậu!”

Sau đó liền đuổi theo Kiều An Hào, lại đỡ cô: “Kiều Kiều, chúng ta không vội, từ từ đi, cẩn thận không ngã.”

Kiều An Hào dừng bước, xoay người, thật sự nhìn anh nói: “Lục Cẩm Niên, con mới được một tháng, không cần khẩn trương như vậy.”

“Được được.” Lục Cẩm Niên không hề phản bác mà gật đầu phụ hòa, miệng lại nhắc nhở: “Kiều Kiều, cẩn thận, đằng trước là cầu thang, chậm một chút....”

Kiều An Hào hít sâu một hơi, không thể nói thêm gì.

Vào phòng, Lục Cẩm Niên lập tức khom người xuống, cầm dép lê, đặt trước mặt cô, sau đó ngồi xổm trước mặt cô, giúp cô cởi dây giày, tự mình giúp cô đổi giày.

Trở lại phòng ngủ, Kiều An Hào mở ti vi lên xem theo thói quen, sau đó ôm đệm, ngồi trên sofa, xem phát lại trận chung kết.

Lục Cẩm Niên như là chuyển động xung quanh cô, đưa nước, lại cắt hoa quả, sau đó vẫn cầm laptop, tìm hiểu thông tin về phụ nữ mang thai, thường thường lại quay sang hỏi cô.

Thế nhưng sự thực chứng minh, hỏi cũng như không hỏi, Kiều An Hào không cần nói, sau cùng anh lại vào trong cửa hàng mua bán trên mạng, mua hết sách về phụ nữ mang thai.

Mua xong, Lục Cẩm Niên gập máy tính xuống, ngồi bên cạnh cô, cầm tăm xuyên vào một miếng táo, nhét vào trong miệng Kiều An Hào: “Kiều Kiều, anh thật sự là ba ba rồi à?”

Đây là lần thứ tám Lục Cận Niên mở miệng hỏi vấn đề này, Kiều An Hào lần thứ tám gật đầu khẳng định một cái, “Ừm” một tiếng, sau đó mở miệng cắn táo.

Lục Cận Niên đợi cô ăn xong, lại cầm một quả hồ đào, lột vỏ, đưa đến miệng cô: “Kiều kìa, bảo bảo đã được một tháng đúng không?”

Chương 795: Thư tình của năm ấy(5)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hào “Ừhm” đến mức chẳng muốn “Ừhm” nữa, chỉ nhẹ gật đầu một cái, vừa mở miệng nuốt một quả nho, tầm mắt chưa từng rời khỏi màn hình tivi một phân nào.

Lục Cận Niên cầm tăm xiên nho cho cô: “Kiều Kiều, em nói xem, anh được coi như làm cha rồi hả?”

Kiều An Hào giơ tay lên, có chút đau đầu.

Lục Cận Niên vội vàng đặt tăm xuống, giơ tay lên, giúp Kiều An Hào xoa xoa: “Kiều Kiều, em có chỗ nào không thoải mái à? Chúng ta đi gặp bác sĩ nhé? Em phải biết rằng, hiện tại em không chỉ có một mình...”

Kiều An Hào mạnh mẽ chụp lấy tay của Lục Cận Niên, đứng lên: “Lục Cận Niên, từ lúc tối hôm nay anh biết em mang thai, đến bây giờ, trong lời nói của anh, không có câu nào không nhắc đến bảo bảo?”

Nói xong, Kiều An Hào liền hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, đi về phía phòng tắm.

Lục Cận Niên vội vàng đứng lên, bắt kịp Kiều An Hào: “Kiều Kiều...”

“Anh không muốn nói chuyện với em!” Kiều An Hào quay người, mở miệng ngắt lời anh, giơ tay lên, chỉ vào anh, lòng đầy căm phẫn nói:

“Lục Cận Niên, em nói cho anh, anh quan tâm bảo bảo như vậy, xem nhẹ em, em sẽ nói cho bảo bảo biết, lúc đầu ở Mỹ, ngày hôm sau lúc em đã mang thai con của anh, anh lại để cho em uống thuốc tránh thai, muốn giết chết bảo bảo!”

Lục Cận Niên há to mồm, sau đó trong đầu tính toán qua, thời gian mang thai một tháng... Thật đúng là một đêm kia... Lục Cận Niên lập tức sợ đến mức hồn bay phách tán, theo bản năng muốn mở miệng nói chuyện với cô, kết quả người phụ nữ lại bước vào phòng tắm, không cho anh mở miệng nói bất kỳ thứ gì, mạnh mẽ kéo cửa phòng tắm lại.

-

Kiều An Hảo tắm rửa xong, đi từ trong phòng tắm ra, như cũng không thèm phản ứng lại anh, bò lên giường, đắp chăn, liền nhắm hai mắt lại.

Lục Cận Niên tiến vào phòng tắm, vội vàng tắm rửa một cái, cũng đi theo lên giường, thuận thế tắt đèn.

Mượn ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn ngủ, Lục Cận Niên nghiêng đầu nhìn Kiều An Hảo đang giận dỗi, sau đó lén lút vươn tay, tìm tay cô, bị bỏ ra, lại cầm, lại bị bỏ ra, lại cầm, lần này không bỏ ra nữa đâu.

Lục Cận Niên nhéo nhéo cánh tay không xương mềm mại của cô, thì thào mở miệng: “Kiều Kiều, anh rất vui, em đừng giận anh nữa!”

Thật ra Kiều An Hảo cũng không giận dỗi cái gì, cô đã sớm lường trước sau khi anh biết mình có thai sẽ cực kỳ kích động, nhưng là không nghĩ đến anh lại kích động đến mức cả đêm đều quay xung quanh bảo bảo, hoàn toàn xem nhẹ cô, trong lòng có chút ghen

tuông, lúc tắm rửa, cô cũng không còn giận gì nữa,

chẳng qua phụ nữ đụng tới người đàn ông mình yêu, sẽ trở nên già mồm cãi lã, rõ ràng muốn giẫm xuống một bậc thang, lại cứ muốn đợi anh tự đưa cho mình bậc thang đó, mới đi xuống dưới, nhưng lại không tình nguyện, rõ ràng trong lòng đã nở thành vườn hoa, lại chỉ dụi dàng nói một tiếng: “Ừhm.”

Lục Cận Niên thử thăm dò đụng chạm vào người cô, nhìn thấy cô không né tránh mình, sau đó liền vươn tay ôm cô vào lòng, như là nói thề, nghiêm túc mở miệng: “Kiều Kiều, anh sẽ là một người cha tốt, thế nhưng, trước khi là một người cha tốt, chắc chắn anh sẽ là một người chồng tốt.”

Đây là anh đang gián tiếp ám chỉ, con đã có, anh tất nhiên sẽ thật vui vẻ, nhưng con cái vẫn không quan trọng bằng cô sao?

Kiều An Hào nhích lại gần Lục Cận Niên, giọng nói mềm mại hơn: “Thật ra em biết, anh vì lần trước bảo bảo có chuyện ngoài ý muốn, nên lần này mới khẩn trương như vậy, vừa rồi tính tình của em cũng không tốt.”

Chương 796: Thư tình của năm ấy (6)

Lục Cẩm Niên ôm lấy Kiều An Hào, ôm thật lâu, mới cúi đầu, nói bên tai cô, âm thanh mang theo chút mê hoặc, mở miệng nói: “Kiều Kiều, cảm ơn em, anh sẽ dùng cả đời còn lại của anh để đối xử tốt với em.”

Cảm ơn em đã yêu anh.

Cảm ơn em đã bằng lòng làm vợ của anh.

Cảm ơn em đã mang thai con của anh.

Ngàn lời vạn tiếng không thể nào biểu đạt được hết sự cảm ơn của anh dành cho em, cho nên, anh sẽ sử dụng cả quãng đời còn lại, cố gắng đối xử thật tốt với em.

Cả đời.

Hư ảo như thế nào, xa xỉ như thế nào, nhưng lại từ trong miệng anh nói ra, liền khiến người ta có cảm giác vô vùng tin cậy.

Kiều An Hào giơ tay lên, ôm lấy eo của anh.

Bóng đêm rất yên tĩnh, hai người lẳng lặng nằm trên giường ôm lấy nhau.

Qua không biết bao lâu, Lục Cẩm Niên đột nhiên lên tiếng: “Kiều Kiều, em ngàn vạn lần đừng nói cho bảo bảo biết, chuyện anh từng để em

uống thuốc tránh thai...”

Lục Cẩm Niên còn chưa nói xong, Kiều An Hào đã lập tức ngẩng đầu, khiến anh lập tức chuyển lời: “Kiều Kiều, màn biểu diễn đêm nay của em thật sự rất đặc sắc.”

Kiều An Hào chưa bao giờ biết, Lục Cẩm Niên cao ngạo lãnh đạm, vậy mà có lúc lắc lư theo gió, không nhịn được bật cười, sau đó nghĩ đến những tin đồn xấu bị đồn thổi trên mạng, vì thế liền tò mò mở miệng hỏi: “Lục Cẩm Niên, bộ phim điện ảnh kia của Hollywood, anh thật sự có đầu tư vào sao?”

“Ừm, chồng của Lộ Tây cũng là một trong những đạo diễn của bộ phim đó, có sự bàn bạc của anh và cậu ấy.” Lục Cẩm Niên tường tận giải thích, sau đó lại bổ sung: “Lần trước anh đến Mỹ, là vì bộ phim đó.”

Kiều An Hào đột nhiên nghĩ đến lúc trước khi anh rời đi, viết một phong thư cho trợ lý, nói giúp cô lấy được vị trí diễn viên, vì thế không nhịn được mở miệng nói: “Lục Cẩm niên, anh báo danh cho em, em đi dự thi, trên đường còn có nhiều tin tức xấu như thế, thành tích có phải không khả quan lắm không?”

“Không có.” Lục Cẩm Niên đảm bảo nhìn cô, giọng nói ôn hòa: “Anh lấy mình ra đảm bảo, tất cả những thành tích của em ở trận đấu đó, đều là sự thật, không có bất kỳ việc gì cả.”

Dừng một lát, giọng nói của Lục Cẩm Niên từ từ: “Thật ra, Kiều Kiều, bản thân anh muốn cho em đi cửa sau, thế nhưng, lúc ấy anh nghĩ muốn đến trận chung kết mới cho em đi cửa sau, bởi vì thời gian trước trận đấy, anh có rất nhiều tin tưởng với em, chỉ là không nghĩ đến, cuối cùng ở trận tranh tài đó, chính em lại biểu diễn xuất chúng như thế, chinh phục tất cả giám khảo.”

Lần đầu tiên Kiều An Hảo được Lục Cẩm Niên nghiêm túc khen ngợi như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhịn được đỏ lên, sau đó liền vùi vào trong lòng anh, tuyệt không e lệ nói: “Lục Cẩm Niên, quả thực là em quá lợi hại, em cũng thấy bội phục bản thân em rồi!”

-

1 giờ sáng, lúc Trình Dạng tỉnh lại, phát hiện Kiều An Hạ vậy mà không hề đi ngủ, cô đang đưa lưng về phía anh, xem điện thoại.

Ánh sáng trên màn hình, khiến da thịt vốn đã trắng nõn của cô lại càng trở nên hoàn mỹ tinh tế.

Trình Dạng hô một tiếng “Hạ Hạ”, người phụ nữ không nghe thấy, vì thế Trình Dạng ngồi dậy, nhìn về phía màn hình điện thoại của cô.”

Thị lực của Trình Dạng rất tốt, tuy cách một khoảng, nhưng chăm chú nhìn màn hình di động một lúc, vẫn có thể thấy rõ ràng đó là chương trình phỏng vấn Lục Cẩm Niên.

Sắc mặt của Trình Dạng, lập tức trở nên nghiêm túc.

Chương 797: Thư tình của năm ấy (7)

Sắc mặt của Trình Dạng, lập tức trở nên nghiêm túc.

Anh nhớ tới, đêm nay, là lúc diễn ra trận chung kết Hollywood lựa chọn diễn viên chính, Kiều An Hào đã có thai, Lục Căn Niên kích động xông lên sân khấu, Kiều An Hạ lúc đó đang cười tít mắt nói: “Kiều Kiều mang thai, em trở thành dì rồi.”, ngay lập tức liền ngừng lại, cô nhìn không rời mắt khỏi màn hình, mãi đến khi hình ảnh được cắt thành những quảng cáo nhỏ, anh hô lên vài tiếng để đánh động cô, cô cũng không có phản ứng, say cùng anh chỉ có thể phiền muộn đứng lên, rời khỏi nhà, đi vài vòng ở khu vườn bên dưới rồi mới trở lại.

Có một số việc, anh đã tận mắt nhìn thấy, anh cũng biết rõ, có thể là vì thích, cho nên mới tự làm tổn thương chính mình, tự làm cho bản thân trở thành một người đần độn, coi như cái gì cũng không biết.

Nhưng là, lần một lần hai còn có thể nhẫn nhịn, ba bốn lần cũng có thể nhẫn nhịn, anh đã không biết, đây là Kiều An Hạ biết Lục Căn Niên và Kiều An Hào kết hôn, sau đó cô đã bao nhiêu lần mất ngủ mà ngồi trong đêm khuya khoắt nhìn Lục Căn Niên.

Kiều An Hạ vẫn nhìn đến khi video clip kết thúc, rốt cuộc không nhịn được giơ tay lên, bụm miệng, nhẹ nhàng nức nở khóc.

Trình Dạng an tĩnh ngồi ở một bên, nhìn rất bình tĩnh, không hề quấy rầy cô.

Kiều An Hạ khóc rất lâu, mới ngừng lại được, cô để điện thoại di động ở bên gối, kéo tai nghe điện thoại xuống, xốc chần lên, như là muốn xuống giường, kết quả lại thấy được một bóng người, khiến cô sợ đến run rẩy, liền quay đầu đi, sừng sốt một phen, mới nở một nụ cười: “Trình Dạng, sao anh lại dậy rồi?”

Ánh mắt của Trình Dạng vẫn như cũ không hề chớp nhìn chăm chăm Kiều An Hạ, một câu cũng chưa nói.

Từ khi Kiều An Hạ và Trình Dạng hẹn hò với nhau đến nay, lần đầu tiên anh nhìn cô như vậy, trong lòng cô nổi lên cảm giác kinh hoàng không nói nên lời, ánh mắt cô né tránh mấy lần, sau đó vươn tay, tóm lấy tay của anh, nhưng mà, đầu ngón tay của cô vừa mới đụng đến đầu ngón tay của anh, anh liền phản ứng rất mãnh liệt hất tay của cô ra, cả người mạnh mẽ xốc chần lên, nhặt quần áo trên mặt đất, nhanh chóng mặc vào, sau đó đi ra ngoài cửa.

Kiều An Hạ vội vàng đuổi theo, vươn tay tóm lấy cánh tay của anh: “Trình Dạng, anh tức giận phải không?”

“Em cảm thấy được sao?” Thật ra anh đã không hề nghĩ sẽ nổi giận với cô, anh vẫn cố đè ép nó trong lòng ngực, nhưng là lúc này lại thế nào cũng không thể tìm cách đè ép nổi nữa: “Kiều An Hạ, anh thật sự chịu đủ rồi, nếu trong lòng em thật sự như vậy, không thể bỏ xuống người khác được, chúng ta liền chia tay đi.”

Chia tay? Kiều An Hạ bỗng đứng trợn to mắt, ngay cả chính cô vào lúc này cũng không rõ ràng lắm vì sao lại nghe được hai chữ đó lúc này, cô phản xạ có điều kiện thực ra chính là vẻ mặt này.

Trình Dạng nói xong câu kia, mới ý thức được mình vừa nói gì, buông mi mắt xuống, cánh môi run run, nghĩ muốn giải thích với Kiều An Hạ, nhưng là sau cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ rút cánh tay ra

khỏi tay của cô, xoay người rời đi.

Mãi đến khi cửa phòng khách, truyền đến tiếng đóng là, Kiều An Hạ mới hồi phục tinh thần, cô chớp chớp mắt, giơ tay lên, sờ sờ trái tim mình, xác định nhiều lần, mới ý thức được, mình vì một câu chia tay của Trình Dạng mà sợ hãi và kinh hoàng.

Trước đây cô có nhiều bạn trai như vậy, đều không phải lúc nào cũng là cô chủ động chia tay, nhưng là cho dù những người đó có chia tay trước với cô, cô cũng cảm thấy không sao cả, cùng hiện tại, hoàn toàn khác nhau.

Rốt cuộc là cô làm sao vậy?

Chương 798: Thư tình của năm ấy (8)

Ngày hôm sau là đại hội cổ đông mỗi năm một lần, Lục Cẩm Niên nhất định phải tham gia.

Hội nghị diễn ra vào buổi sáng lúc 10 giờ, 7:30 anh rời giường, đi đến nhà ăn, nấu một nồi cháo loãng.

Trợ lý sợ kẹt xe sẽ làm anh muộn nên tám giờ rưỡi liền lái xe đến Cẩm Tú Viên chờ anh.

Lúc đó, Lục Cẩm Niên đang ở trên lầu đỡ Kiều An Hào rời giường, trợ lý đợi ở dưới lầu tầm 15 phút, mới nhìn thấy Lục Cẩm Niên giống như đang hầu hạ thái hậu nương nương, thật cẩn thận che chở cho Kiều An Hào đi xuống lầu.

Trợ lý vốn tưởng rằng rốt cuộc có thể xuất phát, kết quả ai ngờ Lục Cẩm Niên vậy mà không chút hoang mang ngồi trong phòng ăn giúp Kiều An Hào ăn bữa sáng, hoàn toàn không hề có khái niệm về thời gian, nhìn chăm chăm Kiều An Hào ăn xong một bát cháo, một ly sữa và một quả trứng gà, mới không nhanh không chậm đi lên lầu thay quần áo.

Lúc Lục Cẩm Niên mặc quần áo, cô liền vụng trộm lén lút nhét lá thư tình vào trong áo khoác của anh, thuận thế cũng để luôn ví tiền của anh vào đó, sau đó mới đưa lại cho anh, vừa lúc anh mặc vào.

Lục Cẩm Niên tao nhã mặc áo khoác, vừa cài nút vừa nói với Kiều An Hào: “giữa trưa có thể anh sẽ ăn cơm cùng các cổ đông, cũng chưa

về, đến lúc đó anh sẽ bố trí người đưa cơm trưa cho em.”

Kiều An Hào buồn cười gật đầu, cầm cà vạt quấn lên cổ áo của anh, vừa thất lại giúp anh, sau đó vỗ vỗ ngực anh nói: “Ví tiền của anh em để ở bên trong rồi.”

“Ừhm.” Lục Cẩm Niên cúi đầu, hôn một cái lên gò má của cô, vừa đi ra ngoài, vừa nói: “Còn có, hiện giờ em đang có thai, tốt nhất là đừng nên ra khỏi cửa, nếu muốn đi dạo phố hay đi chơi đâu đó, chờ anh xong việc, sẽ dẫn em đi.”

“Được.” Miệng Kiều An Hào đồng ý, đi theo sau lưng anh xuống lầu, đi đến phòng khách.

Trợ lý chờ ở cửa, trong lòng lo lắng như thiêu đốt: “Lục tổng, hiện tại chỉ còn có 40 phút nữa là họp rồi.”

Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, vừa đi giày, lại mở miệng nói với Kiều An Hào: “A..., đúng rồi, trong tủ lạnh có hoa quả, anh đã rửa sạch sẽ, lấy ra là có thể ăn được rồi.”

“Ừhm.” Kiều An Hào cong môi nở nụ cười.

Lục Cẩm Niên cúi đầu, lại hôn cô, mới theo sau trợ lý đi lên xe.

Kiều An Hào đứng trước ngưỡng cửa nhà, vẫy vẫy tay.

Khởi động xe, chậm rãi quay đầu, lúc vừa qua cửa nhà, Lục Cẩm Niên hạ cửa kính xe xuống: “Có cái gì không thoải mái hoặc là không làm được, nhất định phải gọi điện thoại cho anh, biết không?”

Hội nghị tiến hành từ lúc 10 giờ đến 12 giờ trưa, mới kết thúc được một nửa.

Giữa trưa ăn cơm ở một khách sạn lớn ở Bắc Kinh, trong lúc ăn cơm, Lục Cận Niên còn tìm cơ rời khỏi bữa cơm, gọi một cuộc điện thoại cho Kiều An Hảo, xác nhận cô ở nhà vẫn khỏe mạnh, mới trở về bàn tiệc.

Cơm nước xong, Lục Cận Niên thanh toán.

Anh chăm chú nhìn người phục vụ đưa giấy tờ lên, sau đó liền lấy ví tiền trong túi áo ra, lúc lấy ra hơi mắc kẹt, mãi mới lấy ra được đưa cho người phục vụ.

Anh ký tên, đưa ví tiền trở về túi, lại phát hiện bên trong có thứ gì đó.

Anh nhú mày, sờ sờ bên trong, mới lấy ra thì thấy được là một phong thư màu lam nhạt.

Chương 799: Thư tình của năm ấy (9)

Anh nhú mày, sờ sờ bên trong, mới lấy ra thì thấy được là một phong thư màu lam nhạt.

Nhìn phong thư này có vẻ cũ, chung quanh đều đã sờn màu, mặt trên còn có hình trái tim màu đỏ đã phai màu.

Cái này nhìn có vẻ giống như thư tình mà hồi còn đi học, mấy nữ sinh thường hay đưa cho anh... Kiều An Hào đặt trong túi áo của anh à?

Lục Cẩm Niên cầm phong thư chần chừ một lúc, còn chưa mở ra xem, trợ lý tò mò sáp lại gần: “Lục tổng, đây là cái gì, thấy có vẻ giống thư tình?”

Cho dù trợ lý không nói, anh nhìn lá thư này, cũng liên tưởng đến thư tình... Dù sao, lúc anh đến trường, trong ngăn bàn luôn không thiếu mấy loại thư tình đủ màu sắc sỡ này, chỉ là lúc đó trong lòng anh chỉ có một người, đối với người khác không hề có bất kỳ hứng thú gì cả, cũng không muốn có hứng thú gì, cho nên cũng không mở ra xem bao giờ, trực tiếp cầm hết đi ném vào thùng rác.

Thế nhưng, không thấy nội dung bên trong, không thể xác định có phải thư tình hay không, nhưng là Lục Cẩm Niên nghe thấy trợ lý nói là đồ mặt, sau đó liền nhanh chóng gấp phong thư đó lại, bỏ vào trong túi áo, đứng lên nhàn nhạt nói: “Về công ty đi.”

Đọc đường về công ty, Lục Cẩm Niên ngồi ở ghế sau, đều chỉ nghĩ

về lá thư này.

Khó trách Kiều Kiều chủ động đưa áo khoác cho anh, hóa ra là vì muốn đưa phong thư này cho anh, tới cùng là có chuyện gì, cô không thể giáp mặt nói cho anh nghe, mà phải dùng đến phương thức này?

Ba giờ chiều, còn có hội nghị, đến công ty, đã là hai giờ rưỡi, Lục Cận Niên trở lại văn phòng của mình, khóa trái cửa, sau đó đến ngồi trước bàn làm việc, từ trong túi áo lấy ra phong thư này, anh cũng không rõ rốt cuộc mình bị làm sao nữa, vậy mà trong lòng có một sự khẩn trương, giống như cảm giác lần đầu tiên anh tiếp xúc gần gũi với Kiều An Hào thời niên thiếu.

Lục Cận Niên nhìn chăm chăm phong thư đó, mới hít sâu một hơi, đầu ngón tay có chút khẩn trương mở nó ra, từ bên trong rút ra được một tờ giấy màu hồng phấn.

Trái tim của anh đặc biệt nhảy lên, lúc còn trẻ, trong trường thường hay có trào lưu xếp giấy thành hình trái tim, anh ít nói hướng nội, rất khó mở miệng đi tìm người dạy mình, cho nên lúc đó, liền nhìn trộm hai nữ sinh đang gấp giấy, lúc ấy anh đã học xong nhưng lại khiến một trong hai người đó hiểu lầm, cho rằng anh có ý với cô ấy, lúc tan học buổi tối, còn ngăn anh lại, nói chủ nhật có thể đi xem phim cùng với cô ấy hay không?

Ngón tay của anh run run mở trái tim đó ra, sau đó đem tờ giấy trái phẳng lên mặt bàn, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, anh nuốt nước miếng một cái, mới cúi đầu, nhìn dòng chữ trên lá thư.

Những chữ viết này xem ra còn rất non nớt và ngây ngô, có chút giống với nét chữ hiện giờ của Kiều An hảo, nhưng có vẻ giống nét chữ của cô thời đi học hơn.

Dòng đầu tiên, là năm chữ, và một dấu chấm câu.

Bạn học Lục Cẩn Niên.

Cực kỳ mạo muội viết cho bạn phong thư này, hi vọng sẽ không gây phiền toái cho bạn.

“Phiền”, sau chữ này còn có một icon mặt cười, khiến Lục Cẩn Niên không nhận được cười.

Chương 800: Thư tình của năm ấy(10)

Bạn học Lục Căn Niên:

Cực kỳ mạo muội viết phong thư này cho anh, hi vọng không mang lại phiền phức cho anh.

Sau chữ “Phiền” còn có một icon mặt cười, khiến Lục Căn Niên không nhìn được gương lên một nụ cười.

“Đều nói, mỗi người tồn tại trên đời, đều là vì sự xuất hiện của một người khác, em nghĩ, sự xuất hiện của em chính là vì có sự tồn tại của anh.”

Lục Căn Niên nhìn những câu chữ này, vẻ mặt liền trở nên cứng ngắt, những câu nói này khá quen thuộc, hình như anh đã nghe qua ở nơi nào, mà trong phút chốc lại không nghĩ ra.

Lục Căn Niên nhíu mày, tiếp tục đọc.

“Em cũng không có mơ mộng quá nhiều, chỉ là hi vọng có thể cùng với anh.”

“Em cũng không có đẹp đẽ như vậy, em chỉ muốn nói, em chỉ muốn sau năm mươi năm nữa, còn có thể yêu anh giống như hiện tại.”

“Em nghĩ, cả đời này, sẽ không còn có một người nào giống như anh, để cho em đến yêu.”

Lục Cẩm Niên nhìn đến đây, ánh mắt nhìn chăm chăm tờ giấy viết thư màu hồng phấn, thoáng có chút giật mình.

Những lời này, anh chắc chắn đã từng nghe ở đâu đó...

“Anh không biết, từ ngày nào đó em gặp anh, tất cả những gì em làm, đều là vì có thể tiếp cận anh.”

“Em đã mơ rất nhiều giấc mơ, trong đó đều có anh, em cũng từng có rất nhiều ảo tưởng, mỗi lần ảo tưởng đều là ước ao có thể cùng với anh, em cũng đã ước rất nhiều nguyện ước, từng cái một đều là hi vọng anh có thể yêu em.”

Nhìn đến đây, Lục Cẩm Niên mới bất tri bất giác nhớ đến, nội dung của phong thư này, chính là đoạn đối thoại trong cây bút ghi âm mà Kiều An Hạ từng đưa cho anh, là lúc cô nói chuyện với Hứa Gia Mộc.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Cô nói cho Hứa Gia Mộc nghe những lời này, thế nào lại là viết gửi cho anh?

“Đối với thế giới mà nói, anh chỉ là một người bình thường, nhưng đối với em mà nói, anh chính là toàn bộ thế giới.”

“Khi còn sống, em chỉ yêu mình anh.”

Sau cùng là một câu chữ viết hi-light: “đẹp nhất không phải là khi trời mưa xuống, mà là mái hiên anh và em cùng nhau trú mưa.”

Người viết: Kiều An Hào.

Thời gian ở mặt sau, là năm năm trước.

Nói cách khác, phong thư này, là năm năm trước cô đã viết cho anh.

Lúc đó, anh đang quay phim ở Hàng Châu, cô đang học đại học ở Bắc Kinh, cũng đã sắp tốt nghiệp đại học... Tuy anh trong lúc đó bận rộn nhưng đối một khoảng thời gian mười ngày trước đó, trí nhớ luôn khắc sâu.

Ngày nào đó, cô một mình chạy đến Hàng Châu, đánh rơi ví tiền, gọi điện thoại cho anh, anh đang quay phim, trời mưa rất to cũng cố chạy qua... Ngày nào đó, là lần đầu tiên trong đời, lần đầu tiên anh được sống

chung một phòng với cô... Một đêm kia, anh vẫn vụng trộm đi hôn cô, âm thầm nghĩ sẽ chịu trách nhiệm với cô... Cũng là một đêm kia, anh thầm hạ quyết tâm chính mình sau khi quay xong bộ phim này, sự nghiệp diễn xuất tốt cuộc cũng có khởi sắc, liền sẽ đi thông báo với cô.

Mà cô vào ngày thứ mười sau đêm đó, viết phong thư này...

Nghĩ tới đây, đột nhiên Lục Cảnh Niên quét đến tám chữ đó, đáy mắt lóe lên ánh sáng, liền đem tờ giấy viết thư lại gần một chút.

Anh nhớ rõ, lúc trước Kiều An Hạ đưa máy ghi âm cho anh, Kiều An Hào có nói, khi còn sống, em chỉ yêu anh nhất.

Về sau Hứa Gia Mộc nói một câu, khi còn sống, anh chỉ yêu mình em.

Nhưng là trên giấy viết thư cô viết cho anh, lại viết là khi còn sống, em chỉ yêu mình anh.

Hứa Gia Mộc nói với cô, làm sao cô có thể viết lại cho anh?

Khi đó, rốt cuộc là đã có vấn đề gì?

Chương 801: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (2)

Hoặc là nói, anh cũng không thể giải thích được vì... Kiều An Hào của nhiều năm trước, cũng đã bắt đầu thích anh rồi à?

Giải thích này, khiến cho Lục Cẩm Niên giống như bị điểm huyết, cầm tờ giấy kia, dừng hình trên ghế làm việc, bên tai anh không hề nghe được bất kỳ âm thanh nào cả, anh cảm giác được nhịp tim của mình đập rất nhanh, đặc biệt nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, giống như bị lôi đi lẫn lộn.

Không được, anh nhất định phải làm cho rõ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Lục Cẩm Niên lấy điện thoại di động ra, chọn tên của cô, vừa định gọi đi lại nghĩ đến cây bút ghi âm là do Kiều An Hạ đưa cho mình, nếu anh mở miệng nói cho Kiều An Hào... Chẳng phải là sẽ để cô biết, Kiều An hạ đã từng động tay động chân sau lưng cô sao?

Cô để ý đến người chị Kiều An Hạ đó như thế nào, anh biết rõ... Nếu để cô biết việc này, trong lòng chắc chắn sẽ khổ sở, cô bây giờ, vẫn còn đang có thai.

Lục Cẩm Niên dừng lại một lát, sau cùng liền quay trở lại danh bạ.

Số điện thoại của Kiều An Hạ, anh không có, cho dù anh có tìm cô ta để hỏi, chuyện về máy ghi âm, rốt cuộc là có chuyện gì xung quanh đó nữa, có lẽ cô cũng sẽ không nói cho anh.

Cho nên, anh chỉ có thể đi tìm Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc.

Lục Cẩm Niên dừng động tác, nghĩ đến tối hôm qua, Hứa Gia Mộc không hề nói trước mà đi lên sân khấu làm rõ chuyện của anh và Kiều An Hào.

Nếu như không phải là cậu ấy, có lẽ cả đời trong sạch của Kiều An Hào khó có thể lấy lại được.

Nếu như không phải trong thời khắc mấu chốt cậu ấy đứng ra, có lẽ thật sự anh và Kiều An Hào sẽ bắt đầu làm thủ tục đi di dân.

Cho dù Hàn Như Sơ vì cậu ấy mà gây nhiều ân oán với anh, nhưng là Hứa Gia Mộc lại chưa bao giờ làm tổn thương anh dù chỉ một chút.

Mà còn, lúc giữa trưa ở trên bữa tiệc, anh nghe được một cổ đồng nói, Hàn Như Sơ bị con trai của mình cắn ngược lại một cái, nên bị thổ huyết, đưa đến bệnh viện trong đêm, sáng nay mới bắt đầu ổn định lại.

Hàn Như Sơ có xấu thế nào... cũng là mẹ của Hứa Gia Mộc, mẹ cậu ấy bị làm thành như vậy, nghĩ đến người khó khăn nhất lúc này chính là cậu ấy rồi?

Lục Cẩm Niên im lặng suy nghĩ một lát, cuối cùng chạm vào tên của Hứa Gia Mộc, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

-

Sau khi Hứa Gia Mộc rời khỏi trận đấu tối qua, nhận được điện thoại

của Hứa gia, nói Hàn Như Sơ bị thổ huyết đến nỗi phải nhập viện.

Anh vội vàng lái xe đến bệnh viện, vẫn ngồi suốt một đêm, cuối cùng đợi cho bệnh tình của mẹ ổn định, bà cũng tỉnh lại.

Chỉ là lúc Hàn Như Sơ mở to mắt, nhìn thấy anh trong tích tắc đó, liền như người điên mà ngồi dậy, bỏ nhào đến trước mặt anh, không hề nghĩ ngợi, quăng cho anh một cái tát, mở miệng nói, có bao nhiêu độc ác oán hận: “Từ hôm nay trở đi, tôi đối với đứa con trai này, anh cao thượng, anh vô tư, còn tôi là tiểu nhân hèn hạ, anh cút cho tôi!”

Hứa Gia Mộc định trấn an cảm xúc của Hàn Như Sơ, bà bị con trai của chính mình đẩy vào bẫy trước mặt cả thế giới, làm sao có thể bình tĩnh lại được, sau cùng chỉ có thể đuổi anh đi, thậm chí đến cuối, còn bị tức đến hộc ra một búng máu, vẫn là quản gia vội vàng đẩy Hứa Gia Mộc ra ngoài: “Cậu chủ, không phải tôi đã nói với cậu, làm sao cậu có thể giúp đỡ người ngoài, quay lưng lại với phu nhân như vậy? Bà sinh ra cậu, ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn cậu đến bây giờ, cậu không thấy... bà thất vọng sao?”

Hứa Gia Mộc đứng ngoài cửa, còn có thể nghe thấy âm thanh của mẹ mình gào khóc ở bên trong, nghe được khiến anh lạnh đến thấu xương.

Anh đối mặt với sự chỉ trích của quản gia, chỉ có thể rũ mắt xuống.

Chương 802: Thăm lại quang cảnh mười năm trước (2)

“Cậu chủ, hiện giờ phu nhân không muốn gặp cậu, cậu vẫn đừng nên ở đây, làm tình hình của phu nhân càng nặng thêm.”

Hứa Gia Mộc giật giật môi, nói: “Dì, dì chăm sóc bà ấy cho tốt, đợi cảm xúc của bà ấy ổn định, hôm nào tôi đến thăm bà ấy.”

Hứa Gia Mộc đi ra khỏi bệnh viện, cũng không hề sốt ruột lên xe luôn, anh sựa vào cửa xe, châm một điếu thuốc, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cửa phòng bệnh của Hàn Như Sơ.

Gió xuân đầu mùa ở Bắc Kinh, vẫn lạnh như cũ, lúc thổi qua, mang theo rét lạnh thấu xương.

Hứa Gia Mộc hút xong một điếu, tay cũng đã đông cứng lạnh lẽo.

Anh bỏ tàn thuốc vào trong thùng rác, chà xát tay, đang chuẩn bị mở cửa xe, điện thoại trong túi lại kêu lên.

Hứa Gia Mộc dừng lại, lấy điện thoại ra, nhìn thấy tên báo trên màn hình điện thoại, liền trở mắt.

Điện thoại trong lòng bàn tay liền rung lên, Hứa Gia Mộc nghe, ổn định lại hô hấp, đưa điện thoại đến bên tai, liếm liếm môi, mở miệng nói: “Sao thế?”

Trong điện thoại im lặng một lát, mới truyền đến âm thanh của Lục Căn Niên: “Sáu giờ chiều có thời gian hay không?”

“Có.”

“Ăn một bữa cơm?”

“Được.” Hứa Gia Mộc đáp lại, lại hỏi: “Chỗ cũ?”

“Ừhm.” Lục Cẩm Niên đáp lại.

Trong nháy mắt, giữa hai người lại trở nên yên tĩnh, qua một lúc, Hứa Gia Mộc nghe được bên đầu dây của Lục Cẩm Niên truyền đến tiếng đập cửa, sau đó là tiếng nhắc nhở của trợ lý: “Lục tổng, đến giờ họp rồi.”

“Có việc sao?” Hứa Gia Mộc hỏi, sau đó liền giơ chân lên, đá vào lớp xe: “Buổi tối gặp rồi nói sau, anh làm việc đi.”

“Được.” Lục Cẩm Niên nói xong liền cúp điện thoại.

Hứa Gia Mộc thu lại điện thoại, đứng bên cạnh xe một lúc, sau cùng mở cửa xe ra, ngồi xuống, lái ô tô rời đi.

-

Lục Cẩm Niên sau cuộc họp buổi trưa đã bắt đầu không yên lòng, trong đầu thường hiện lên câu từ trong phong thư kia, thế nên đến lúc anh phát biểu, cũng vì thất thần mà va vấp nhiều lần.

Năm giờ liền tan họp, Lục Cẩm Niên để cho trợ lý tan tầm trước, sau đó trở lại văn phòng gọi điện cho Kiều An Hảo, báo lại hành trình, sau đó đi vào phòng nghỉ, thay quần áo thể thao, cầm chìa khóa xe rồi đi xuống lầu. Tầm sáu giờ, Lục Cẩm Niên đã đến chỗ Hứa Gia Mộc.

Đó là một nhà hàng phụ cận với sân vận động quốc gia, tính tình của bà chủ rất nhiệt tình, khách cũng không nhiều, nhưng đều là khách quen, sở dĩ anh biết chỗ này, là do Hứa Gia Mộc dẫn đến.

Lục Cẩm Niên dừng xe, đẩy cửa ra, bên trong một khoảng trống trải, không có một ai, bà chủ đứng ở lối vào, lập tức buông máy tính ở trong tay xuống, ngẩng đầu, cười tí mắt mở miệng: “Cậu Lục, Cậu Hứa đã đến rồi, ngồi ở chỗ hai người thích đợi cậu đến làm một ván ròi.”

Lục Cẩm Niên gật đầu một cái.

Bà chủ quán đi khỏi quầy dẫn Lục Cẩm Niên đi vào trong, nói: “Cậu Lục, lâu rồi không thấy đến đây ăn cơm, cậu Hứa thì thường xuyên đến đây, mỗi lần đều đến một mình, tôi còn hỏi cậu ấy sao không đi cùng cậu, cậu ấy nói cậu rất bận.”

Lục Cẩm Niên “Ừm” một tiếng, tầm mắt rơi vào trên người Hứa Gia Mộc đang ngồi cách đó không xa, sợ là lúc đến đây, đã uống hết hai chai rượu.

“Cậu Hứa, cậu Lục đến rồi.” Bà chủ vừa nói, Lục Cẩm Niên đã nhẹ nhàng cởi áo khoác, kéo ghế ở trước mặt Hứa Gia Mộc ngồi xuống.

Chương 803: Thăm lại quang cảnh mười năm trước (3)

Hứa Gia Mộc ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Niên ở đối diện, tay cầm chén rượu hơi dừng lại, sau đó liền gật đầu một cái.

Bà chủ cầm thực đơn nói: “Cậu Lục và cậu Hứa, lần này vẫn gọi đồ ăn như trước chứ?”

“Ừm”. Hứa Gia Mộc lên tiếng, chỉ chỉ mấy chai rượu trên bàn: “Cho tôi thêm mấy chai nữa.”

-

Trong lúc ăn cơm, dường như Hứa Gia Mộc và Lục Cảnh Niên cũng không có nói bất kỳ chuyện gì với nhau, chỉ thi thoảng chạm cốc uống rượu.

Món ăn của nhà hàng này, thật sự là quá hợp lý, ngay cả khi bọn họ tính tiền, tổng cộng hết lại cũng không qua ba bốn ngàn.

Ở một chiếc bàn cách bàn của Lục Cảnh Niên và Hứa Gia Mộc không xa, có một nữ sinh nhận ra Lục Cảnh Niên, cầm điện thoại chụp ảnh hai người, sau đó kích động quay đầu nói với người bên cạnh mãi không thôi, cho đến cuối cùng khi Lục Cảnh Niên đứng dậy rời đi, nữ sinh đó mới cầm một cây bút chạy đến trước mặt anh, xin chữ ký.

-

Bên ngoài nhà hàng này, là một ngõ nhỏ rất hẹp.

Lục Cẩn Niên và Hứa Gia Mộc hiểu ngầm nhau, người nào cũng không có mò mẫm chìa khóa, Lục Cẩn Niên đeo mắt kính lên mặt, sau đó mở miệng: “Chơi bóng đi?”

“Được.”

Từ nhà hàng đi đến sân vận động quốc gia mất tầm hai trăm mét, dọc theo ngõ nhỏ là có thể đi ra cửa sau của sân vận động, bóng đêm lúc này đã lan xuống, trong ngõ nhỏ không có người, cách rất xa mới có một chiếc đèn đường, ánh sáng cực kỳ nhạt, hai người không nói gì, kề vai nhau thong thả bước đi, ước chừng mười phút đồng hồ, đến cửa sân vận động, đi vào, Hứa Gia Mộc sờ soạng tiền, mua mấy chai nước.

Trong sân vận động không có ai ngoài bọn học.

Hứa Gia Mộc cởi áo khoác gió bên ngoài, lấy một quả bóng rổ, đập đập hai cái trên mặt đất, vừa đánh, vừa liếc mắt nhìn Lục Cẩn Niên: “Đấu một trận?”

Lục Cẩn Niên không nói gì, chỉ cởi áo khoác đi tới.

Không có trọng tài, cũng không có ai xem, chỉ đơn giản có hai người, mồ hôi rơi xuống, tất cả sân vận động đều trống trải, trừ bỏ tiếng giày chạy trên mặt sân và tiếng quả bóng va chạm với mặt sân thùng thùng, thì im lặng không còn gì khác.

Hai người không biết đã chơi bao lâu, mãi cho đến khi quá mệt mới ngồi dưới đất.

Hứa Gia Mộc lấy một cái nước đưa cho Lục Cẩn Niên, sau đó lại cầm một chai, vặn mở nắp, rầm rầm uống vào, sau đó giơ tay lên, lau

vệ nước chảy bên miệng, nói: “Sau khi anh đi tới, em có một thời gian rất dài, đã lâu rồi không chơi như thế nữa.”

Lục Cẩm Niên dừng động tác uống nước, sau đó tiếp tục uống thêm một ngụm mới nói: “Anh cũng lâu rồi không chơi.”

Hứa Gia Mộc quay đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, sau đó liền nằm thẳng trên ván gỗ, nhìn trần nhà bằng thủy tinh của sân vận động.

Lục Cẩm Niên vặn lại nắp chai nước, sau đó cũng nằm xuống bên cạnh.

Bởi vì vừa vận động mạnh, hơi thở của hai người đều có chút dồn dập.

Âm thanh chơi bóng ít đi, trong sân vận động lúc này càng thêm yên tĩnh.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm trần nhà không biết bao lâu, mới chớp chớp mắt, cũng không nhìn Lục Cẩm Niên, chỉ nhẹ nhàng mở miệng nói: “Anh, xin lỗi.”

Chương 804: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (4)

Lục Cẩm Niên nghe được bốn chữ đó, mặt mày hơi đồng, anh im lặng rất lâu, mới mở miệng: “Thật ra, anh vẫn không trách câu.”

Một câu đơn giản, khiến Hứa Gia Mộc không hiểu vì sao liền đỏ hốc mắt, hầu kết của anh xoay động hai lần, sau đó nói: “Em biết.”

Anh thật sự biết, anh ấy chưa từng trách anh.

Nếu anh ấy trách anh, lúc trước việc gì phải đưa xí nghiệp Hứa thị cho anh quản lý.

Nếu anh ấy trách anh, việc gì lại viết tên của anh trên tờ chuyển nhượng di sản.

Thật ra anh cũng không trách anh ấy.

Cho dù là lúc trước anh ấy thu mua Hứa thị, anh cực kỳ phần nộ xông đến tìm anh ấy, miệng không đắn đo nói những lời khó nghe nhất, nhưng là, anh cũng chỉ là bởi vì mẹ mình biết mà tức đến ngất đi, nhất thời kích thích mà thôi.

Nếu anh thật sự trách anh ấy, anh hẳn không vì những lời mắng anh ấy của mẹ và vân di ở đó mà tâm tình phiền toái.

Nếu anh thật sự trách anh ấy, hẳn anh không đột nhiên nghĩ là qua đi sẽ tốt hơn.

Tuy hai người chỉ nói vài câu, nhưng không khí bên trong sân vận động lại có chút cảm động và kích thích.

Qua một lúc lâu, Hứa Gia Mộc giơ tay lên, che lại hai mắt của mình, sau đó mở miệng, giọng nói không đứng đắn: “Em nói, làm gì giờ? Hai ông lớn, ngồi đây chít chít?”

Là ai đem không khí thành như thế này? Lục Cẩm Niên haha hai tiếng, liếc nhìn Hứa Gia Mộc, không thèm phản ứng đến cậu ta.

Hứa Gia Mộc bị bơ, không có chút cảm xúc, ngược lại lại cảm thấy thể xác và tinh thần đều thoải mái.

Thật ra đàn ông và đàn ông, đôi khi giải quyết vấn đề, chỉ như thế này, không giống như phụ nữ nói rất nhiều, chỉ cần nói ít ỏi mấy câu, một tiếng xin lỗi, một chút vận động, tất cả ngăn cách sẽ thoải mái tiêu tan hết.

“Hỏi cậu chuyện này.” Qua tầm năm phút đồng hồ, Lục Cẩm Niên đột nhiên mở miệng.

“Ừm?” Hứa Gia Mộc nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Lục Cẩm Niên, mồ hôi còn chưa khô, lại mở miệng nói một câu: “Chuyện gì?”

Giọng nói của Lục Cẩm Niên rất nhạt, nhìn như không thèm để ý đến: “Kiều Kiều,... lúc trước từng viết một phong thư tình, cậu biết không?”

“Thư tình?” Hứa Gia Mộc cau mày, như là nhớ lại gì đó, qua một lúc mới bừng tỉnh mở miệng nói: “Chỉ là chuyện nhiều năm rồi thôi? Lúc ấy còn chưa tốt nghiệp đại học, nếu anh không nói em cũng nghĩ không ra, phong thư đó, cô ấy viết gì mà em đã từng năm mờ....”

Bởi vì đã lâu, Hứa Gia Mộc không nhớ rõ, chỉ nói một nửa liền nói: “Còn có cái gì, với em mà nói, anh là toàn bộ thế giới, nói ngắn lại, sến sẩm đến em còn phải ngập ngụa.”

Tuy Hứa Gia Mộc nói thư tình của Kiều An Hảo như thế, nhưng Lục Cẩm Niên có thể nghe ra đó là nội dung mà phong thư cô đưa cho anh, vì thế liền hỏi: “Sao cậu biết nội dung?”

“Chính cô ấy đọc cho em nghe mà, để em xem thư tình viết có hay không, lúc ấy đúng là cả người em nổi da gà, rõ ràng không phải là thanh niên chuyên văn gì, kết quả viết thư lại như thế.” Hứa Gia Mộc lắc đầu, sau đó đột nhiên nghĩ đến gì đó, còn nói: “Lúc đó, em còn giúp cô ấy sửa lại một chữ.”

Chương 805: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (5)

Lúc Lục Cẩm Niên nghe đến đó, trong lòng đã lờ mờ đoán được tiếp theo Hứa Gia Mộc sẽ nói gì, nhưng vẫn làm vẻ như không biết, hỏi lại: “Gi cơ?”

“Lúc ấy cô ấy có viết một câu...” Hứa Gia Mộc cau mày nghĩ ngợi, sau đó mở miệng nói: “Khi còn sống, em yêu anh nhất, em bảo cô ấy đổi thành khi còn sống, em chỉ yêu anh. Rõ ràng là hay hơn, là yêu nhất, chỉ là duy nhất... chắc chắn, đề nghị của em không sai chứ?”

Hứa Gia Mộc không nhịn được đắc chí.

Nhưng là Lục Cẩm Niên ở bên cạnh, trong lòng mênh mông thành một mảnh.

Hóa ra, Kiều An Hào đã từng cùng Hứa Gia Mộc, không phải biểu đạt tâm ý với nhau... mà là nhờ Hứa Gia Mộc xem thư tình họ.

Phong thư đó, Kiều An Hào hôm nay mới đưa cho anh, nhưng là viết từ nhiều năm trước, cho nên nói, giống như suy đoán của anh, lúc cô viết nó, cô đã thích anh?

Cái này có phải nghĩa là, từng năm ấy, không phải chỉ mình anh toàn lực yêu cô, mà là bọn họ đều toàn lực yêu nhau, chỉ là không ai có dũng khí đối diện nói một câu anh/em yêu em/anh?”

Một người Hứa Gia Mộc ở đó tự lý, sau đó đột nhiên xoay người, có chút tò mò tiến đến trước mặt Lục Cẩm Niên: “Anh, anh có biết thư

tình của Kiều Kiều là đưa cho ai không? Lúc trước em hỏi rất nhiều mà cô ấy sống chết không nói cho em biết?”

Lục Cẩm Niên đắm chìm trong suy nghĩ của mình, từ đầu đến cuối không nghe Hứa Gia Mộc nói gì, ngực anh đã sớm chìm ngập trong kích động và vui sướng.

Anh nghĩ, sự kiện khiến cho con người rung động nhất chính là, đột nhiên bản thân phát hiện ra, người mình thầm mến nhiều năm cũng vừa là người yêu thầm mình.

Hứa Gia Mộc sớm đã quen với dáng vẻ yên lặng của Lục Cẩm Niên, sau khi nói xong, lại tự nhiên mở miệng: “Thôi, du đào hiện tại Kiều Kiều gả cho anh, lúc trước cô ấy thích ai cũng không quan trọng, thế nhưng, sao lúc trước anh không nói sớm cho em biết là anh thích Kiều Kiều?”

Lục Cẩm Niên vẫn không để ý đến anh.

Hứa Gia Mộc có chút đáng tiếc nói: “Nếu em sớm biết là anh thích Kiều Kiều, nhất định em sẽ không có bất kỳ liên hệ gì với cô ấy, như vậy, hai người có thể đến với nhau sớm hơn rồi.”

Hứa Gia Mộc đụng vào cánh tay của Lục Cẩm Niên: “Này, anh nói đã kết hôn với Kiều Kiều, có phải nên mời em ăn cơm không?”

Lục Cẩm Niên bị Hứa Gia Mộc chọc, không có bất kỳ tâm tư dư thừa nào nghe cậu ta nói gì, cực kỳ cho qua “Ừm” một tiếng.

“Còn có, hôn lễ, hai người không tổ chức à?”

“Ừm”

“Còn nữa, là anh cầu hôn à?”

“Ừhm.”

“Nhẫn thì sao? Lúc trước em thấy trên mạng có người nói Kiều Kiều gả cho anh đến nhẫn cũng không có, quá keo kiệt rồi?”

“A....”

“Này, Lục Cẩm Niên, anh có nghe em nói không thế?” Hứa Gia Mộc bị Lục Cẩm Niên nhạt nhẽo đáp lại, không nhịn được có chút ầm ức.

“Ừhm?” lần này rốt cuộc Lục Cẩm Niên cũng thay đổi giọng điệu, chỉ là sau khi anh nói xong, di động đột nhiên vang lên, Lục Cẩm Niên lấy ra, nhìn là Kiều An Hào gọi đến, vội vàng nghe máy: “Kiều Kiều? Sao thế?... Ừhm, anh chơi bóng với Gia Mộc...”

Chương 806: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (6)

“Đánh xong, sẽ lập tức về nhà, nếu em mệt thì nghỉ sớm một chút, không cần chờ anh... Ừm, sữa à? Anh biết rồi, anh sẽ ghé vào siêu thị mua, em còn muốn ăn gì nữa không? Hoa quả? Còn gì không? Không có, tốt lắm...”

Hứa Gia Mộc nhìn Lục Cẩm Niên ở đối diện lái nhái, vẻ mặt dịu dàng không có chút nào mất kiên nhẫn, trợn mắt há hốc mồm, qua một lúc lâu, mới chớp chớp mắt, dựa vào đầu, vì sao anh nói một chuỗi dài, đổi lấy chỉ là mấy câu “Ừm” của anh trai, Kiều An Hào tùy tiện nói vài từ, cũng chưa được mười từ, anh ấy lại trả về mấy chục tiếng.

Rõ ràng anh và Kiều An Hào đều nói chuyện với anh ấy, sao đã ngộ lại khác nhau rõ ràng như vậy?

Một trên trời, một dưới đất...

Hứa Gia Mộc không nhịn được nặng nề châm chọc một câu: “Đã ngộ khác nhau còn chưa nói, người rõ ràng trước kia gọi mình là anh, hiện giờ mình còn phải mở miệng gọi chị dâu...”

Lục Cẩm Niên cúp điện thoại, vừa lúc nghe thấy những lời này, khóe môi câu lên nụ cười, sau đó đứng lên, tùy ý vỗ vỗ trên người, vươn tay ra với Hứa Gia Mộc, kéo cậu ta lên, sau đó tập tức bỏ ra, xách quần áo lên, đi ra ngoài cửa.

Hứa Gia Mộc vội vàng ôm quần áo của mình, nhặt đồ trên đất bắt

kịp: “Phải về rồi à? Muốn đi tìm một chỗ uống vài chén không?”

Lục Cẩm Niên vừa kéo khóa, vừa lắc đầu, ra vẻ cực kỳ buồn rầu, mà lại như khoe khoang: “Có vợ rồi, không tự do như cậu, phải về thôi.”

a... Nói giống như trước kia lúc chưa vợ, mỗi ngày đều cực kỳ tự do? Còn không phải buổi tối kéo anh ra ngoài thế nào cũng không được?

Hứa Gia Mộc không nhịn được nở nụ cười đầy khinh thường.

Lục Cẩm Niên cũng không để ý đến Hứa Gia Mộc, vươn tay, vỗ vỗ bả vai của cậu ta: “Không còn cách nào khác, chị dâu của cậu giờ đang có thai, một người ở nhà, anh lo lắng.”

“Đi đi, cậu cũng nên về nhà sớm một chút.” Nói xong, Lục Cẩm Niên liền kéo cửa xe ngồi xuống.

Mãi đến khi xe của anh rời đi khá lâu, Hứa Gia Mộc mới chớp mắt, chị dâu... chị dâu... Lục Cẩm Niên chắc chắn là muốn châm chọc anh, mới cố ý nói như thế!

Hứa Gia Mộc bị nội thương ngồi vào trong xe, điện thoại kêu hai tiếng, anh lấy ra, là hai tin nhắn của Lục Cẩm Niên:

Tin nhắn thứ nhất, hai chữ đơn giản: Cảm ơn.

Tin nhắn thứ hai: nhiều hơn mấy chữ: Mẹ con từ xưa đến nay đều không có thâm thù đại hận.

Hứa Gia Mộc nhìn mấy tin nhắn này, trong ngực dâng lên một cảm giác ấm áp.

Anh biết là anh ấy cảm ơn lời giải thích của mình hôm qua.

Anh cũng biết, tin nhắn thứ hai là anh ấy đang an ủi mình.

Người đàn ông lạnh lùng như vậy, cuối cùng là như thế này, một câu đơn giản, liền đâm vào chỗ mềm mại nhất trong lòng người.

Hứa Gia Mộc không trả lời lại tin nhắn của Lục Cảnh Niên, chỉ dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt lại, sau đó phát hiện, tâm tình của mình giờ phút này, gần như là hơn nửa năm tới này, là lúc bình tĩnh nhất, thậm chí như là đỡ xuống hết tất cả phiền muộn, chỗ sâu nhất trong lòng, nổi lên sự thoải mái trước nay chưa từng có.

Mẹ anh có bệnh, không phải anh không lo lắng, nhưng là, anh cũng không hối hận về lựa chọn ngày hôm qua của mình.

Mẹ anh phạm phải quá nhiều lỗi, cũng quá nặng nề, thậm chí còn gây ra án mạng.

Chương 807: Thăm lại quang cảnh mười năm trước [7]

Kỳ thật nếu có thể, anh thật sự hy vọng, mẹ cũng tốt, mà Lục Cẩm Niên cùng Kiều An Hào cũng thế, bọn họ đều có thể thật sự vui vẻ.

Nhưng mà rất nhiều lúc, sự tình thật sự khó lường toàn.

Hứa Gia Mộc nghĩ đến đây, thở dài một hơi.

-

Tuy rằng Kiều An Hào đi theo Triệu Manh đến bệnh viện kiểm tra qua một lần, nhưng mà Lục Cẩm Niên vẫn không yên lòng, cố ý tìm toàn bộ khoa phụ sản thành Bắc Kinh một bác sĩ tốt nhất, đặt lịch trước, buổi chiều dưới ánh nắng mặt trời, mang Kiều An Hào đi một chuyến đến bệnh viện.

Thời gian qua khoảng 2 giờ, làm một loạt tất cả các loại kiểm tra cuối cùng cũng có kết quả, người mẹ và thai nhi rất khỏe mạnh.

Từ bệnh viện đi ra, đã ba giờ chiều.

Mấy ngày hôm trước còn lạnh giống như mùa đông, nhưng mà đến cuối tuần, thời tiết đột nhiên trở nên ấm áp, nhiều độ càng ngày càng cao, trên toàn bộ đường phố thành Bắc Kinh hoa để đón xuân qua một đêm toàn bộ đều nở, cây liễu bắt đầu đâm chồi, người trên đường, không còn mặc áo lông thật giày.

Thời tiết hôm nay cực kỳ tốt, màu xanh của bầu trời như là vừa bị

nhiểm sắc, liếc mắt nhìn lại một cái, vạn dặm không mây, không có chút gió, ánh nắng chiếu vào trên người, ấm áp vui vẻ .

Trên xe, Lục Cẩm Niên giúp Kiều An Hào thắt giầy an toàn xong, nhìn thời tiết bên ngoài tốt như vậy, vì thế lên tiếng nói: “Mang em đi tới một nơi?”

“Ở đâu?” Kiều An Hào nghiêng đầu, đậy mắt tràn ngập tò mò.

“Đến rồi em sẽ biết.” Lục Cẩm Niên làm bộ bí mật.

Kiều An Hào quyết quyết miệng, không hỏi lại.

Lục Cẩm Niên khởi động xe, chạy vững vàng, lúc đi được khoảng nửa giờ, Kiều An Hào phát hiện hoàn cảnh xung quanh càng ngày càng quen thuộc, lúc cô nhận ra Lục Cẩm Niên mang mình đến đâu, xe liền ngừng lại: “Đoạn đường phía trước có trường học, không cho dừng xe, chúng ta đi bộ qua.”

Sợ bị người nhận ra, Lục Cẩm Niên lấy hai chiếc mũ lớn ở trên xe xuống trước, đội lên đầu mình xong, rồi lại giúp Kiều An Hào đội.

Lục Cẩm Niên mang Kiều An Hào đi tới trường trung học của bọn họ, bởi vì thời gian trôi qua gần 10 năm, nơi này rất nhiều thứ được cải thiện, nhưng mà kết cấu trên cơ bản vẫn không thay đổi, nhất là hai cái cửa hàng Internet đối diện trường học, đến nay vẫn còn buôn bán.

Hôm nay là cuối tuần, trong trường học rất yên tĩnh.

Đối diện cổng trường, là một tòa dạy học, suối phun ở phía trước, vẫn là bộ dáng trăm năm không phun nước.

Lục Cẩm Niên nắm tay Kiều An Hào, trực tiếp đi vào tòa dạy học, vòng về phía sau, sau đó dọc theo đường đi một đoạn đường dài, cuối cùng liền nắm tay Kiều An Hào lên phòng học “Thanh hoa lâu” ở tầng ba.

Đó là phòng học trung học mà anh và Kiều An Hào học ở đó 3 năm.

Từ trên cầu thang đến, quẹo trái, phòng học thứ nhất là tam ban, đi tiếp là nhị ban, phía trước nữa là nhất ban.

Lúc trước 1 năm kia lúc bọn họ đến trường, bộ giáo dục cấp trường học một khoản, năm đó toàn bộ bàn ghế đều được đổi mới, hiện tại đã qua 10 năm, hình như là vẫn dùng toàn bộ đồ dùng học tập của bọn họ.

Bởi vì là cuối tuần, cửa phòng học đều khóa, nhưng mà tam ban có một cửa sổ đang mở.

Lục Cẩm Niên buông lỏng tay Kiều An Hào ra, linh hoạt nhảy vào, sau đó giẫm lên cái bàn, nhảy xuống mặt đất, vòng đến trước cửa chính, từ bên trong mở cửa phòng học.

Kiều An Hào đi vào, Lục Cẩm Niên đóng cửa lại, nắm tay của cô đi, vòng quanh phòng học vừa xem cái bàn ở một bên, vừa đi, dường như xem hết toàn bộ bàn học trong phòng mới thôi, đột nhiên Lục Cẩm Niên chỉ vào một cái bàn, mở miệng nói: “Cái bàn này, là năm đó khi em ở tam ban, nằm úp sấp một cái.”

PS: Hôm nay đổi mới hoàn ~

Diệp Phi Dạ: Lục ảnh đế, nghe nói, người mang Kiều Kiều tới nơi này, là vì cầu hôn?

Lục ảnh đế cao lãnh a: Không cho vé tháng, tuyệt đối không cầu.

Kiều Kiều ngạo kiêu a: Không cho vé tháng, cầu ta cũng không đáp ứng!

Diệp Phi Dạ: Các vị độc giả, các người nói làm sao bây giờ?

Chương 808: Thăm lại quang cảnh mười năm trước [8]

Đừng nói là hiện tại, cho dù là 10 năm trước, bàn học trong cả phòng đều giống nhau như đúc, ở giữa các bàn bị xáo trộn, Kiều An Hào không nhận ra được cái bàn nào là mình nằm úp sấp.

Nhưng mà này đều đã qua 10 năm, Lục Cẩm Niên lại chỉ vào một cái bàn học đã bay nước sơn, giọng nói chắc chắn đây là cô dùng trôi qua, Kiều An Hào hoàn toàn không tin, chỉ cảm thấy Lục Cẩm Niên đang bịa chuyện, bĩu môi, trả lời một câu: “Anh đoán mò đi.”

Lục Cẩm Niên nhướng mày, lại không tranh cãi với Kiều An Hào, ngược lại buông lỏng tay cô ra, kéo chiếc ghế ra, ngồi xổm xuống trước bàn, vươn tay, sờ soạng bên trong một lúc lâu, sau đó bỗng đứng lên tiếng: “Ân, ở trong này.”

“Cái gì ở trong này?” Kiều An Hào hoàn toàn không rõ ý tứ trong lời nói của Lục Cẩm Niên, có chút hồ nghi hỏi lại.

Lục Cẩm Niên không nói chuyện, chỉ cầm tay cô, luồn vào trong ngăn kéo, sau đó anh đặt tay cô ở vị trí phía bên trái ngăn kéo.

Đầu ngón tay Kiều An Hào cảm giác được một mảnh gỗ, gồ ghề có chút bất bình, buồn bực quay đầu, nhìn về phía Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên không có hé răng như cũ, chỉ đè nặng tay của cô chỉ, theo chỗ lõm từ từ lướt qua, từng chữ từng chữ cái tiếng Anh, từ đầu ngón tay của Kiều An Hào, truyền vào trong não của cô, cô liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên một cái, mang theo vài phần ngữ khí để hỏi, mở

miệng: “S?”

Lục Cẩm Niên khẽ gật đầu, tiếp tục chữ cái tiếp theo, Kiều An Hào mỗi lần sờ xong một cái, liền mở miệng nói một câu: “H?”

“M?”

“L?”

“I?”

“Y?” Đây là chữ cuối cùng, Kiều An Hào nghiêng đầu trầm tư một hồi, nối liền các chữ cái tiếng anh mình vừa nói ra, sau đó liền không kìm được lòng thốt ra: “Shmily?”

“Shmily ý là see, how, much, i, love, you.....” Kiều An Hào làm bầm lâu bầu nói tới đây, nghĩ đến vì sao Lục Cẩm Niên biết nơi này khắc lại chữ, vì thế ánh mắt nhìn Lục Cẩm Niên, giống như mở ra một vầng ánh sáng, hỏi: “Đây là anh khắc lên sao?”

“Uh.” Lục Cẩm Niên khẽ hừ một tiếng, chậm rì rì đứng lên.

Đáy lòng Kiều An Hào kỳ thật đã đoán được đáp án, chẳng qua hỏi xong, càng kiên định, hiện tại nghe được anh trả lời khẳng định, vì thế trong não lại nghĩ ra một giả thiết lớn mật: “Từ nhất ban đến tam ban có phải là do anh, cố ý chọn chỗ em nằm úp sấp ngồi hay không?”

Lục Cẩm Niên đem ghế vừa mới kéo ra, không nhanh không chậm đặt trở về chỗ cũ, sau đó mới đưa tầm mắt dừng ở trên mặt của Kiều An Hào, ngay tại lúc Kiều An Hào nghĩ đến anh sẽ mở miệng nói mình nghĩ nhiều, thì bên tai lại truyền đến một câu nhẹ nhàng chậm chạp của anh: “Không đơn giản là bàn học, chiếc ghế cũng là cùng

em ngồi một cái. Bất quá, nghĩ đến chiếc ghế năm đó chắc là đã hỏng đi, anh vừa mới tìm một vòng, cũng không có nhìn thấy.”

Nói xong, Lục Cận Niên nhìn quanh phòng học một vòng, cuối cùng dừng tầm mắt ở chiếc ghế thứ năm ở vị trí gần cửa sổ, nâng lên ngón tay chỉ: “Lúc ấy em ngồi ở vị trí đó?”

Lúc này Kiều An Hảo nhớ rõ ràng, vị trí của cô đúng là ở hàng thứ năm gần cửa sổ, kỳ thật ban đầu là cô dựa vào tường, Kiều An Hạ ngồi ở vị trí dựa vào cửa sổ, cô cầm hai tháng tiền tiêu vặt của mình, làm nũng bán manh với Kiều An Hạ nói rất nhiều lời dễ nghe, mới khiến cho cô ấy đồng ý đổi chỗ ngồi với mình.

Chương 809: Thăm lại quang cảnh mười năm trước [9]

Bởi vì, xuyên qua khung cửa sổ kia, có thể nhìn thấy sân bóng rổ của trường, mỗi khi học tiết thứ 3 vào buổi chiều thứ tư, là tiết thể dục của ban nhất, cô có thể nhìn thấy Lục Cẩm Niên chơi bóng rổ.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm vị trí mà Kiều An Hào ngồi hồi lâu, mới quay lại đầu, một lần nữa nhìn về phía Kiều An Hào, giọng nói mang theo một chút cô đơn: “Ngay lúc đó, anh còn tưởng rằng có thể đồng học cùng lớp với em.”

Kiều An Hào nghe những lời nói này của Lục Cẩm Niên, đáy lòng nổi lên một tia thương cảm, cũng nổi lên một tia cảm khái không nói nên lời.

Lúc trước khi anh còn trẻ, vì cô cố ý không làm nửa bài thi, đến tam ban, nhưng mà cô lại vì anh, sống giết vào nhất ban, hai người liền cứ như vậy sai lầm ngẫu nhiên bỏ qua.

Trong cổ họng giống như là bị cái gì ngăn chặn vậy, có chút chua xót, còn có chút ấm, Kiều An Hào gờ lên khóe môi, âm thanh phát ra rất nhỏ: “Thật là trùng hợp, em cũng nghĩ, có thể làm đồng học cùng lớp với anh.”

Tầm mắt Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hào, nổi lên một tầng kinh ngạc, còn nháy lên một tia kinh hi: “Người thi được nhất ban, là vì muốn làm đồng học cùng lớp với anh?”

“Đúng vậy.” Kiều An Hào gật gật đầu, tùy ý tựa vào một bên bàn học,

như là nhớ lại chuyện cũ một năm kia, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: “Đó là chuyện mà hiện tại em nhớ tới, đều cảm thấy là nửa năm ác mộng, vì thi được nhất ban, dường như chưa gần tới rạng sáng em sẽ không ngủ.....”

Kiều An Hào còn chưa nói xong, liền bị Lục Cẩm Niên mạnh ôm chặt vào trong lòng, cùng với ôm, còn truyền đến một câu nhẹ nhàng của anh: “Vậy em thi vào A đại, cũng là bởi vì anh?”

“Uh.” Kiều An Hào chỉ nhẹ nhàng trả lời một câu, môi liền bị Lục Cẩm Niên hôn lên.

Lúc Lục Cẩm Niên hôn được một nửa, đột nhiên buông lỏng môi Kiều An Hào ra, hơi thở có chút dồn dập nói nói: “Kiều Kiều, anh thực vui vẻ.”

Thật sự thực vui vẻ.

Đoạn năm tháng thanh xuân ngây thơ kia, không phải một mình anh cố gắng, mà cô cũng đồng dạng luôn tranh thủ.

Thật sự thực cảm tạ, ở thời điểm thanh xuân, anh yêu em.

Lục Cẩm Niên lại hôn lên môi Kiều An Hào, trong phòng học vô cùng yên tĩnh, ánh mặt trời lẳng lặng xuyên qua cửa sổ chiếu lên trên bàn học, chiếu một tầng bị long đong ra.

Thật sự tốt lắm.

Anh một năm kia, gặp cô một năm kia, sau đó chuyện xưa một năm của bọn họ bắt đầu.

13 năm sau.

Anh và cô rốt cục cùng một chỗ, tuy rằng dung nhan biến hóa, nhưng mà, trong thân tâm anh vẫn và Lục Căn Niên năm đó, mà máu chảy trong cô vẫn là của Kiều An hảo năm đó.

Hôn hồi lâu, hai người dần buông ra.

Trong phòng học yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở không ổn định của bọn họ.

Tuy rằng Kiều An Hảo đã làm vợ người, thậm chí đều đã mang thai, nhưng vẫn bị nộ hôn cực nóng vừa rồi, khiến cho có chút mặt đỏ e lệ, hơi hơi cúi đầu xuống, đứng ở trước mặt của Lục Căn Niên.

Lục Căn Niên thuận theo nhìn cô, nhìn hồi lâu, mới vươn tay, sửa lại tóc loạn ở bên tai của cô, nhét vào mang tai xong, sau đó cầm tay cô, nói: “Đi thôi, chúng ta đi nơi khác tiếp tục dạo một vòng.”

Từ trong phòng học đi ra, Lục Căn Niên nắm tay Kiều An Hảo, đi về hướng nhất ban, hai người cũng không có tiến vào phòng học ban nhất, lúc đi qua cửa sổ, hai người dừng lại nghỉ chân, nhìn vào bên trong.

Bảng đen không lau, trên mặt vẽ vài cái biểu đồ hình pa-ra-bôn, phía dưới là một ít công thức toán học rườm rà.

Chương 810: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước đây (10)

“Lúc đến trường, em ghét nhất là học toán, khó muốn chết.” Kiều An Hào lúc đó hoàn toàn không hiểu mấy công thức toán học, không nhìn được cảm thán một câu, sau đó đột nhiên nghĩ đến một chuyện nào đó ở trường, không nhìn được hưng phấn chia sẻ với Lục Căn Niên: “Đề toán học, em nhớ đến một chuyện rất thần kỳ.”

Lục Căn Niên tao nhã khoát một tay lên cửa sổ, nghiêng đầu nhìn Kiều An Hào, hỏi: “Chuyện gì?”

“Lúc học lớp 11, thầy giáo dạy toán của lớp 1 và lớp 3 không phải là một sao? Anh nên biết, người đó có đặc điểm, mỗi tháng sẽ có một lần kiểm tra, thật ra toán học cũng như những nội dung khác, em không nhất định phải học, nhưng tốt xấu gì cũng là một đại bộ phận, nhưng là chỉ riêng những pa-ra-bol kia, nhìn thấy đã khiến em nhúc nhúc đầu, lúc đấy khảo sát mấy đường đó, trước cửa lớp 3, em và An Hạ nghĩ cách vụng trộm chép lại đề thi, sau đó buổi tối có thể đi tìm anh Gia Mộc làm ra đáp án chính xác, đến sáng hôm sau khi kiểm tra ở lớp, em có thể rập khuôn đáp án lên rồi, kết quả, anh đoán cuối cùng như thế nào? Kiều An Hào nói đến đây, trên mặt treo lên một nụ cười không biết phải làm sao: “Lúc ấy em ở trên lớp thể dục kéo co, lúc trở lại phòng học, vừa lúc tan học, còn chưa kịp đi tìm Kiều An Hạ, kết quả lại thấy được một tờ giấy ghi đề toán và cách giải trên bàn, anh nói xem, là ai có thể đặt bài thi lên bàn của em.”

Kiều An Hào nghiêng đầu, nghĩ một lát còn nói: “Có lẽ là người nào đó ở lớp 3 thăm mến em? Nhưng là thăm mến thì không phải nên đưa thư tình sao? Không nên đưa bài thi chứ, hoặc cho là người

khác đi, còn để vào ngăn kéo, dù sao cũng mặc kệ, Lục Cẩm Niên, em nói cho anh biết, đó là lần duy nhất từ trước đến nay em được 10 điểm môn toán.”

Tuy ngay lúc đó Kiều An Hào làm rất tệ, nhưng nhắc đến điểm 10 kia còn không nhịn được có chút đắc chí.

Lục Cẩm Niên nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của cô, không nhịn được cười khẽ một tiếng: “Thế nhưng, không thể nói dối, đó là lần duy nhất từ trước đến nay anh được 0 điểm.”

“Ách?” Kiều An Hào đần độn trong chốc lát, không hiểu rõ ý tứ của anh.

Lục Cẩm Niên vươn tay, vỗ vỗ đầu của cô, nói cho cô biết đáp án: “Bài thi đó là anh thừa lúc lớp em học thể dục, đặt trong ngăn kéo của em.”

“A?” Kiều An Hào hô lên một tiếng, hỏi lại: “Anh để?”

“Ừhm” Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng lên tiếng.

“Anh làm sao biết em cần.”

Lục Cẩm Niên dắt tay Kiều An Hào, đi về phía cầu thang, vừa đi vừa nhớ lại lúc đó, qua một lúc mới nói: “Em nói chuyện với Kiều An Hạ, anh nghe thấy được.”

Ngày nào đó, cô và Kiều An Hạ đến trường học vào giữa trưa, tiến vào phòng học, cô còn kéo áo của Kiều An Hạ, nói một câu: “Nhớ giúp em chép lại đề thi.”

Lúc ấy vừa đúng đến lượt anh lau bảng nên nghe được mấy lời đó.

Lúc ấy ở lớp 3, thành tích của anh luôn đứng đầu, mỗi lần thi xong, đều là anh đi thu bài thi.

Cho nên lần đó, anh trực tiếp không nộp bài, đợi đến khi lớp của cô đi học thể dục không còn ai thì nhét bài thi của mình vào ngăn kéo của cô.

Chương 811: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (11)

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hào, trực tiếp đi đến giữa trường học, có một hoa viên xinh đẹp, ở đó còn có một cái hồ nước, lúc đi qua bên hồ, Kiều An Hào đột nhiên chỉ vào một cái ghế đá rồi nói: “Em từng nhìn thấy có nữ sinh gửi thư tình cho anh.”

Là sao?” Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng hỏi lại một câu, nắm tay Kiều An Hào đi về phía trước, chỉ vào một gốc cây đào bên cạnh một ngọn núi giả, nói: “Làm cũng thật giống, nhìn thấy có một nam sinh ở chỗ này đưa socola cho em.”

“Có sao?” Kiều An Hào quái lạ nhìn chỗ anh chỉ một lúc, sau đó mới lơ mơ nhớ rõ từng có một sự việc như thế, vì thế mở miệng nói: “Thế nhưng socola em không ăn, còn đưa cho An Hạ.”

“Thư tình anh cũng không đọc, mà vứt vào thùng rác.”

Kiều An Hào không nhịn được nở nụ cười, đi chậm chậm bên cạnh anh, tay trong tay, lúc đi đến phía trước một con đường, cô lại mở miệng nói: “Trước kia lúc đến trường, em thường xuyên dao động ở trên con đường này, bởi vì mỗi lần lắc lư là có thể nhìn thấy anh.”

Con đường này, là con đường đi đến thư viện, ngay lúc đó, Lục Cẩm Niên hay đến đó học, Kiều An Hào lại mỉm cười: “Lúc ấy, mỗi lần thấy anh, không phải đi từ thư viện ra thì lại là chuẩn bị vào thư viện.”

Thật ra anh cũng không thật sự muốn đi thư viện, chỉ là thường xuyên nhìn thấy cô ở đây, anh cũng thích đi con đường này, đến thư

viện chỉ là lấy có mà thôi.

Nhớ tới những chuyện cũ lúc còn trẻ này, tuy cực kỳ ngây ngô, nhưng lại rất đẹp đẽ, Lục Cẩm niên không nhịn được cười nhẹ hai tiếng: “Thật khéo, sở dĩ anh thích con đường này, cũng là bởi vì có thể gặp em.”

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào tay trong tay đi quanh trường mấy lần, mỗi lần đi đến một nơi nào đó, bọn họ đều có thể nghĩ đã từng ở đây, vì đối phương mà vụng trộm suy nghĩ chút tâm tư.

Sau trường học có một rừng cây nhỏ, cô đã vì anh mà ở đó chảy rất nhiều nước mắt.

Đoạn đường sau trường học, anh từng đánh nhau một trận với một nam sinh nói xấu sau lưng cô.

Cẩn tin trong siêu thị, vì làm bộ như không hẹn mà gặp, anh không thích ăn kẹo que, cũng sẽ ăn, cô jhoong thích uống nước cam cũng sẽ uống.

Có một số việc đã qua thật lâu, cứ nghĩ đã sớm quên mất.

Nhưng là xem lại quang cảnh mười năm trước, mới phát hiện, từ thời niên thiếu thanh xuân đến bây giờ, trong đầu bọn họ chỉ cần về lại đây từng chút từng chút, đều có thể nhớ rõ ràng như vậy.

-

Đi khắp mỗi nơi mỗi góc trong trường học, Kiều An Hào và Lục Cẩm niên sau cùng đi đến thư viện.

Đây là nơi cô đến trường, vẫn thường ảo tưởng mình và Lục Cẩm

Niên sớm yêu nhau, kề vai ở trong thư viện cùng đọc sách.

Bởi vì là chủ nhật, người trong thư viện rất ít, trừ bỏ người thủ thư, chỉ có hai ba học sinh mặc đồng phục, ngồi bên cạnh cửa sổ tập trung tinh thần đọc sách.

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo đi xuyên qua một loạt giá sách, tìm một chỗ không người, ngồi xuống.

Lúc đi qua giá sách, Lục Cẩm Niên tiện tay cầm một quyển sách hóa học, mà Kiều An Hảo lại cầm một cuốn tạp chí thiếu niên.

Hai người ngồi song song, cực kỳ tuân thủ quy định của thư viện, không hề nói chuyện, chỉ yên lặng xem sách.

Chương 812: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (12)

Lục Căn Niên giống như mang theo giấy bút theo người, không biết lấy ra từ lúc nào, thoát ly khỏi sách vở đã lâu, anh lại có thể dễ dàng giải một đề hóa học.

Thế nhưng anh chỉ tiện tay lật đến trang thứ hai, liền lấy từ trong túi ra một phong thư màu tím, nhẹ nhàng đẩy lên trước mặt Kiều An Hào, sau đó dùng cánh tay phải đẩy nhẹ cô.

Quyển tạp chí kia có vẻ hấp dẫn, Kiều An Hào đọc đến nhập thần, đột nhiên bị anh đẩy một cái, cô liền nghiêng đầu, nhìn thấy có một phong thư, cô nhìn anh, thấy anh đang chậm rãi vé tranh, thông dong nghĩ về đề hóa học kia.

Kiều An Hào buồn bực chớp mắt, liền cầm phong thư lên, mở ra, nhìn thấy bên trong có một tờ giấy được gấp lại, rút ra, là màu vàng ấm áp, mở ra, bên trên là dòng chữ như rồng bay phượng múa của Lục Căn Niên:

“Bạn học Kiều An Hào.

Thật vui khi nhận được thư của em.

Nếu em không ngại, 7:30 đêm nay, anh có thể mời em được không?

Bạn học Lục Căn Niên.

Phía dưới là thời gian của năm năm trước, lúc này cô mới nghĩ ra,

Lục Cận Niên viết thư trả lời lại phong thư của cô hôm trước nhét vào túi áo anh.

Khóe môi của cô không nhịn được cong lên, nhìn chăm chăm nó một lúc, liền vươn tay, lấy cây bút trong tay anh, sau đó viết lên mặt lá thư, viết một đoạn:

“Bạn học Lục Cận Niên.

Đêm nay không gặp không về.

Bạn học Kiều An Hào.”

Sau đó Kiều An Hào gấp lại tờ giấy, nhét vào phong bì thư, đẩy về trước mặt Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên nhìn thấy cô viết chữ, cười khẽ một tiếng, cầm lấy tờ giấy, viết nhanh mấy chữ, không bỏ vào phong bì thư mà trực tiếp đưa cho cô.

Kiều An Hào thấy, anh chỉ viết bốn chữ cực kỳ ngắn gọn: “7:30 gặp”

Kiều An hào kiềm nén không bật cười lên, thế nhưng rất nhanh liền ngừng lại, sau đó trong lòng không biết tại sao có một chút thương cảm.

Nếu như, Lục Cận Niên sớm nói cho cô biết, anh thích cô hoặc là cô sớm nói cho anh biết, cô thích anh, như thế có phải bọn họ đã sớm giống như hiện tại, đã sớm hạnh phúc ở bên nhau.

Kiều An hào lấy bút trong tay anh, theo bản năng cúi đầu, như là trầm tư cái gì, qua một lúc, lại viết lên giấy một câu: “Thật tiếc, giữa chúng ta đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy.

Lục Cẩm Niên nhìn thấy những lời này, vẻ thoải mái trên mặt cũng trở nên cứng ngắc, vẫn chưa kịp viết chữ, Kiều An Hào đã lấy lại tờ giấy, lại viết một câu: “Lúc trước, anh là vì anh Gia Mộc, mới đối xử với em như thế?”

Kiều An Hào viết câu này, nghĩ đến thời gian anh và cô sắm vai vợ chồng, có một lần cô ngủ trong biệt thự Nghi Sơn, một đêm đó bọn họ nói chuyện rất lâu về người mà anh thích, lúc ấy anh nói, cô gái kia đã kết hôn, từ đầu cô đã không nghĩ đến cô gái trong miệng anh là cô, nhưng là hiện giờ nghĩ lại... Lúc đó, cô đối với anh mà nói, đúng là đã kết hôn, còn có một lần anh uống rượu say, trở lại cấm Tú Viên, ôm cô nói, vì sao người cô yêu không phải anh?

Chương 813: Thăm lại quanh cảnh 10 năm trước đây (13)

Cô ở lúc đó, còn tưởng rằng anh nhận nhầm người.

Kiều An Hào nghĩ đến đây, không nhịn được thở ra một hơi nói: “Nhưng nếu như anh ám chỉ cho em, chúng ta cũng không bỏ lỡ nhiều năm như thế.”

Kiều An Hào thở dài, đột nhiên như nghĩ đến điều gì, lại viết một đoạn trên giấy: “Anh thích em như thế, vì sao không tranh thủ một phen? Anh cam tâm tình nguyện nhìn em ở bên cạnh người khác sao? Nếu về sau em và anh Gia Mộc không hủy bỏ hôn ước, có phải cả đời này, giữa chúng ta cũng không có cơ hội không?”

Kiều An Hào đẩy tờ giấy đến trước mặt anh, đột nhiên trong lòng nổi lên một chút lo sợ.

May mắn là anh Gia Mộc không thích cô, may mắn là lúc trước cô hủy bỏ hôn ước với anh Gia Mộc thuận lợi, nếu không có lẽ, anh và cô thật sự sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ nhau.

Lục Căn Niên nhìn mấy câu hỏi mà cô viết, im lặng rất lâu, mới cầm bút lên, viết trên giấy.

Anh viết rồi lại ngừng, qua lúc lâu, mới viết xong, xếp giấy lại, rồi để trước mặt cô.

“Không cam lòng, nhưng không có cách nào, bởi vì anh nghĩ rằng Gia Mộc mới đúng là người em yêu, anh rất muốn đi tranh thủ,

nhưng anh lại sợ mình làm phiền em. Trong lòng anh Gia Mộc hơn anh rất nhiều lần, cậu ấy thích hợp với em hơn anh, cho tới bây giờ, anh vẫn cảm thấy mình không xứng với em.”

“Anh cho rằng mình không thấy em là có thể quên em, nhưng là đổi lại mỗi ngày đều nhớ đến. Nếu nhớ đến mà không có giọng nói của em, nhất định chỉ cảm thấy sống không bằng chết.”

Lúc Kiều An Hào đọc đến đây, hốc mắt đã trở nên phẫm hồng.

“Mỗi lần em xoay người rời đi, trong lòng anh đều thật sự muốn cầu xin em đừng rời đi, nhưng là có hai luồng suy nghĩ, một là giữ lấy, một là thành toàn cho em, anh rất muốn giữ lấy em nhưng anh không thể ích kỷ như thế, cho nên anh chỉ có thể lựa chọn thành toàn.”

“Với anh mà nói, hạnh phúc của em cũng chính là hạnh phúc lớn nhất của anh, nếu anh sớm biết rằng, hạnh phúc của em ngoài anh ra không ai cho em được, anh nhất định sẽ nắm chặt lấy tay em, vĩnh viễn không buông ra.”

“Nếu em và Gia Mộc không hủy bỏ hôn ước, thà rằng anh nuốt tất cả khổ sở vào trong lòng, cũng tuyệt đối không để cho em biết được, rốt cuộc anh đã làm những gì vì em, bởi vì, không cho em biết, lúc ấy anh chỉ có tài cán làm một chuyện duy nhất vì em thế thôi, không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể như vậy.”

Lúc trước, cô vẫn cảm thấy anh, lạnh nhạt như vậy, thậm chí khó tiếp xúc, thậm chí là chán ghét cô.

Cho đến bây giờ, cô mới biết được, đằng sau sự lạnh lùng cao ngạo của anh, là thâm tình hơn bất cứ người nào.

Nước mắt của cô, rốt cuộc không thể khống chế nổi nện xuống trên

mặt giấy, cô cầm bút, run rẩy viết một câu: “Nếu, em thật sự cùng với người khác thì anh làm sao bây giờ?”

Theo từng chữ cô viết, nước mắt lại hung hăng rơi xuống, làm nhòe mực.

Lục Cẩm niên trả lời cô bằng tám chữ: “Cả đời không cưới, cô độc đến hết.”

-

Lúc bảy giờ, Lục Cẩm Niên lấy cớ đi toilet, rời khỏi thư viện.

Kiều An Hào một mình đợi hơn mười phút, cũng chưa thấy anh trở lại, cầm điện thoại lên, đang chuẩn bị gọi đi, lại nhận được tin nhắn của anh: “Không phải đêm nay gặp nhau sao? 7:30 sân thể dục của trường học! Không gặp không về!”

Chương 814: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (14)

Kiều An Hảo vừa bị Lục Cẩm Niên làm cho cảm động, khóc đến rối tinh rối mù lên, lúc này lại không kìm lòng được cười thành tiếng, sau đó ý thức được mình vẫn còn ở trong thư viện, vội vàng giơ tay lên che miệng.

Lục Cẩm Niên rất ngây thơ... Thư tình chơi thành nghiện rồi!

Kiều An Hảo vừa mắng anh lớn tuổi rồi mà còn chơi trò ấu trĩ, vừa càng ngây thơ hơn nhắn lại cho anh: “Biết rồi, bạn học Lục.”

-

Kiều An Hảo đi ra khỏi thư viện, trời đã tối.

Thư viện cách sân thể dục hơi xa, lúc học trung học, sau khi học xong thường đi loanh quanh tản bộ, trên cơ bản đều phải mất 20 phút.

Kiều An Hảo có bầu, tuy trong lòng cực kỳ lo lắng, nhưng cũng không dám đi quá nhanh, thêm quần trước, đèn đường trong vườn trường cũng không nhiều, cho nên lúc cô đến sân bóng rổ đã là 7 giờ 40 phút.

Xuyên qua sân bóng rổ, là sân thể dục.

Trên sân khấu của sân thể dục, có đèn chiếu sáng xa, bình thường mở ra, có thể khiến buổi tối ở sân thể dục trở nên sáng như ban

ngày, mà sân thể dục hôm nay chỉ có mấy đèn đường bình thường, ánh sáng hơi mờ nhạt, chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ đường băng.

Kiều An Hào vừa đi trên đường băng, liền nhận được tin nhắn của anh: “Em đi dọc theo vị trí hiện tại, đi thẳng về trước.”

Kiều An Hào đi đến trước sân khấu, Lục Cẩm Niên lại gửi tin nhắn: “Đưa lưng về sân khấu, đi về phía giữa.”

Kiều An Hào đứng tại chỗ, nghi ngờ, sau cùng vẫn là xoay người, đi đến giữa sân thể dục.

Càng đi đến giữa sân thể dục, ánh sáng càng mờ, Kiều AN Hào cũng không biết mình đi được bao lâu rồi, cũng vẫn chưa nhìn thấy anh, cô cầm điện thoại, muốn gọi cho anh, đột nhiên cả mấy ngọn đèn nhỏ nhoi trong sân thể dục cũng tắt nốt.

Tối nay không có trăng, tất cả sân thể dục đều tối đen trong nhát mắt, ngáng đầu, mơ màng có thể nhìn thấy vài ngôi sao.

Kiều An Hào đứng tại chỗ, trong lòng có chút kích động, cô nhìn màn hình điện thoại, tìm số của anh, còn chưa gọi, đột nhiên bên tai có một tràng pháo vang lên.

Cô kinh ngạc ngáng đầu, nhìn đến ngay tại đỉnh đầu mình, có một đoàn pháo nổ rộ, vô số những dải ánh sáng rơi xuống, làm sáng bừng cả bầu trời.

Kiều An Hào kinh ngạc há to mồm, sau đó là liên tiếp tiếng pháo không ngừng vang lên, rất nhiều đám lửa nhỏ, nhảy lên không trung, lại là một đoàn pháo hoa nổ rộ.

Đến sau cùng, tất cả sân thể dục đều được bao phủ bởi pháo hoa.

Chỉ tiếc, pháo hoa tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ ngắn ngủi 5 phút đồng hồ, liền biến mất hầu như không còn.

Lúc này Kiều An Hào mới mạnh mẽ khôi phục lại tinh thần, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lục Cẩm niên, mới vừa thông qua, còn chưa kịp có chuông, anh đã nghe máy, Kiều An Hào vô cùng kích động: “Anh đốt pháo hoa à?”

“Thích không?”

Bên tai Kiều An Hào vang lên hai tiếng liên tiếp: “Thích không?”

Một tiếng là từ trong điện thoại truyền đến, một tiếng là từ bên cạnh truyền đến.

Cô sửng sốt tầm ba giây đồng hồ, mới phản ứng kịp, sau đó mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy chẳng biết từ lúc nào, Lục Cẩm Niên đã lặng yên không tiếng động đứng ở bên cạnh mình.

Anh cho một tay vào trong túi quần, một tay cầm di động ở bên tai, thế đứng cao ngất, ngẩng đầu, nhìn đám pháo hoa vẫn lưu lại ở chân trời.

Chương 815: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (15)

Kiều An Hào cúp điện thoại, thu lại điện thoại: “Chùng nào mà anh đã đứng bên cạnh em?”

“Tầm mười giây rồi.” Lục Cẩm Niên cũng thu lại điện thoại, mãi cho đến khi pháo hoa ở chân trời hoàn toàn biến mất, tất cả sân thể dục yên tĩnh trở lại, anh mới chậm rãi quay đầu, nhìn về Kiều An Hào.

Cứ việc sân thể dục chỉ có ánh đèn nê ôn từ xa chiếu lại, nhưng là Kiều An Hào mượn thứ ánh sáng nhỏ bé không đáng kể ấy cũng thấy được trong mắt anh có chút nóng bỏng.

“Kiều Kiều, em còn nhớ rõ nơi này không?”

Giọng nói của Lục Cẩm Niên cực kỳ bình tĩnh, anh không đợi Kiều An Hào trả lời, liền tự nhiên nói tiếp: “Một năm đó, học sinh mới đến báo danh đều tập trung ở đây, vị trí của anh và em là đối diện với sân khấu, không sai lắm là chính giữa sân thể dục...”

“Nhớ rõ...” Kiều An Hào nói tiếp: “Lúc ấy, em và An Hạ đến tìm anh Gia Mộc, thấy anh và anh ấy nói gì đó với nhau.”

“Ừm, Hứa Gia Mộc giới thiệu chúng ta với nhau, em cực kỳ ngại ngùng né tránh đứng sau Kiều An Hạ, âm thanh có chút lo lắng, nói một câu, xin chào, mình là Kiều An Hào.” Lục Cẩm Niên nghĩ lại màn làm quen kia, khóe môi không nhịn được câu lên nụ cười: “Đó là câu đầu tiên em nói với anh.”

“Biểu hiện của anh có vẻ rất lạnh lùng, đối với lời nói của em rất nhạt nhẽo, chỉ ừ một tiếng, sau cùng vẫn là anh Gia Mộc nói cho em biết tên anh.”

Kiều An Hào nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt, trong lời nói không nhìn được mang theo chút nén giận.

“Em nhớ rõ lúc ấy không phải ừm, mà là hi.” Lục Cận Niên sửa lại.

Kiều An Hào bị mắc lỗi, có chút hờn giận cong môi nhìn anh.

Lục Cận Niên cười khẽ một tiếng, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt tóc dài của cô, sau một lúc, lên tiếng, âm thanh trong veo mà lạnh lùng thanh nhã, ở trong bóng đêm chậm rãi thốt ra: “Kiều Kiều, có phải anh vẫn nợ em mấy câu nói không?”

“Ừm?” Kiều An Hào khó hiểu nghiêng đầu, nhìn Lục Cận Niên: “Nói cái gì?”

Lục Cận Niên không thấy cô, chỉ nhìn chăm chăm phía trước, anh chậm rãi nháy mắt một cái, mở miệng nói: “Kiều Kiều, anh có thể theo đuổi em được không?”

Kiều An Hào không nghĩ đến anh vậy mà lại nói được như thế, không nhìn được há to mồm.

Lục Cận Niên im lặng tầm một phút, lại mở miệng: “Chờ anh theo đuổi em, lại muốn nói với em một câu, Kiều Kiều, làm bạn gái của anh được không?”

Lục Cận Niên nói xong câu đó, đột nhiên xoay người qua, bởi vì ánh sáng quá mờ, cô không thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng có thể cảm nhận được sự nghiêm túc lúc này của anh, cô ngơ ngác nhìn anh, trong

lòng lơ mờ đoán được câu nói tiếp theo, anh muốn nói gì, trong lòng cô nổi lên khẩn trương, tay theo bản năng nắm chặt vạt áo của mình.

Chợt đột nhiên sau lưng anh có một ánh sáng ôn nhuận vùng lên, cô sửng sốt một phen, theo sát phía sau, bên trái bên phải và phía sau của cô, đều có ánh sáng ấm áp.

Sau đó một đường lan tràn, mãi đến cuối sân thể dục.

Rồi sau đó, những ngọn đèn này đều lóe lên, Kiều An Hảo kinh ngạc ngẩng nhìn chung quanh, phát hiện không biết vì sao mà trong bụi cỏ quanh sân thể dục có nhiều ngọn đèn màu sắc như vậy, đẹp đến lung linh sắc màu.

Chương 816: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước (16)

Lúc Kiều An Hào vừa mới tới, chỉ vì có mấy ngọn đèn sáng, ánh sáng quá mờ, đèn màu đều giấu trong bụi cỏ, lúc cô giẫm chân lên, cũng không có cảm giác gì, cho nên, từ đầu liền không chú ý tới.

Đây là sự bất ngờ mà anh chuẩn bị cho cô sao? Từ lúc nào mà anh bắt đầu cất công chuẩn bị?

Kiều An Hào nhìn chung quanh, dường như cảnh tượng này kinh động như trong truyện cổ grim, kinh ngạc quay đầu, trong mắt mang theo sự vui sướng nhìn anh.

Đèn đủ loại màu sắc, phát sáng, chiếu vào trên mặt anh, nổi bật lên vẻ đẹp trai của anh, anh nhìn vào mắt cô, thâm thúy mà lại thật sự, giọng nói giống như lời hát du dương: “Kiều Kiều, em có biết không? Em từng để anh liều mạng, liều mạng muốn đến gần em.”

Đột nhiên Lục Cẩm Niên nói ra lời buồn nôn như vậy, Kiều An Hào có chút không thích ứng kịp, không nhịn được cong môi cười ra tiếng, nhưng lại giống như có thứ gì đó, cực kỳ dịu dàng va chạm vào lòng cô, để cho đáy mắt cô có chút ẩm ướt.

Lục Cẩm Niên yên tĩnh nhìn cô, nhưng là, lại ẩn chứa nhiều mị lực trong đôi mắt, khiến người ta tìm lòng không được mà rơi vào trong đó, không có cách nào thoát ra: “Em cũng không biết, chỉ cần một nụ cười vô tình của em, có thể làm cho cả thế giới của anh trở nên ấm áp.”

Có một trận gió đêm, rất nhẹ thổi qua, có vài cánh hoa bị thổi bay, xoay tròn hai vòng, cuối cùng rơi xuống trên bụi cỏ.

Vốn dĩ sân thể dục tràn ngập nhiều ánh đèn màu lẫn lộn, đột nhiên biến thành màu hồng nhạt, đồng loạt sáng lên, lại đồng loạt tắt đi.

Hoàn cảnh chung quanh, một trận lãng mạn màu hồng, một trận yên tĩnh u ám.

“Tuy đối với em không nói nhiều lời ân ái, cũng không từng nói quá nhiều lời tình cảm, nhưng là, giờ khắc này, anh thực sự muốn nói với em một câu...” Lúc anh nói đến đây, hơi dừng lại, những ngọn đèn màu hồng này biến thành màu lam, anh nhìn ánh mắt của cô, vô cùng nghiêm túc, như là đang đưa ra một lời thề, mở miệng nói: “Kiều An Hảo, anh yêu em.”

Rốt cuộc cô không cười nổi, không nhịn được giơ tay che miệng, trong mắt chứa đầy nước mắt.

“Lúc anh mở miệng nói những lời này, so với vừa mới rồi vẫn còn yêu em.”

Thật ra những lời này anh đều đã chuẩn bị tốt, lúc anh viết ra, anh cũng có chút cảm thấy buồn nôn, nhưng cầu hôn cả đời chỉ có một lần, người đàn ông khác đều thâm tình khẩn thiết đi làm, anh không thể không làm.

Mà còn anh chẳng những phải làm, còn làm rất long trọng, anh đã từng muốn gửi đến cô những thông điệp này.

“Hiện tại so với một giây trước càng yêu hơn rồi...”

“Lại yêu thêm một chút...”

“Tiếp tục yêu thêm một chút...”

Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên nói những lời này liên tiếp không nhận được nở nụ cười, nước mắt lịa chảy xuống theo hai gò má.

Những đèn màu xung quanh, đột nhiên tắt hết toàn bộ, tất cả đều là một mảnh tối đen.

Lục Cẩm Niên đứng đối diện Kiều An Hào, lẳng lặng chăm chú ngắm nhìn cô, vươn tay, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp vuông, chậm rãi quỳ một gối xuống.

Chương 817: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước[17]

Kiều An Hào bị dọa đến rút lui về phía sau từng bước, ở trong một mảnh mờ tối, cô nghe được tương tự với âm thanh của hòm bị mở ra, ngay sau đó đèn màu xung quanh vừa bị tắt lại đồng loạt sáng lên, lấy Lục Cẩm Niên làm trung tâm, hiện ra nhan sắc thay đổi dần dần.

Nương theo ánh sáng của một ngàn bóng đèn màu, Kiều An Hào thấy rõ ràng trong tay Lục Cẩm Niên cầm một cái hộp gấm màu tím, sâu bên trong là một chiếc nhẫn, kim cương đậm sâu sắc, sáng rực rỡ ở trong đêm.

Ở dưới các loại ánh sáng phản chiếu, Lục Cẩm Niên ngẩng đầu nhìn Kiều An Hào, nhẹ nhàng chậm chạp mở tròng hai mắt nhìn, dừng khoảng mười giây, mở miệng trịnh trọng: “Đầu tháng ba một năm kia, em nghe [Thất lý hương], anh mua chu abum của Châu Kiệt Luân.”

“Cao nhất một năm kia, em xem [Trong mộng hoa rơi biết bao nhiêu], anh mua một quyển Quách Kính Minh.”

“Cao nhị một năm kia, em thích một nhà Ma Lạt Năng ở đối diện trường học, anh một mình đi nếm qua rất nhiều lần.”

“Cấp ba một năm kia, em thích QQ, anh cũng đăng kí QQ.”

“Đại học ngăn cách chúng ta, mỗi ngày anh đều đã chú ý QQ của em, nghe bài hát mà em đang nghe, đọc sách mà em thích xem, ngăn người trước ánh chụp mà em phát ở trong không gian.”

“Sau khi tốt nghiệp đại học xong, anh và em trở thành người lạ, điện thoại của anh dường như tồn tại hơn một ngàn tin nhắn chưa gửi.”

Nếu là nói, Kiều An Hào vừa mới bị màn bày tỏ này của Lục Cẩm Niên khiến cho kinh diễm, ngạc nhiên đến chảy nước mắt, vậy thì giờ này khắc này, cô cũng là bị cảm động chảy nước mắt.

“Còn có linh tinh rải rác mấy trăm điều, chú ý mỏng những điều nhỏ bé của em, động thái lời nói trong không gian hoặc là của bạn bè, viết gửi cho em.”

“Nhưng mà, Kiều An Hào, hiện tại anh không muốn giống như trước kia một mực yên lặng chú ý em, anh nghĩ cùng với em nghe bài hát em thích, xem sách mà em thích, đi nơi mà em muốn đi, ăn mỹ thực mà em thích.”

“Anh còn tưởng buổi tối mỗi ngày có thể ở trước mặt của em, nói một câu ngủ ngon với em, sáng sớm tỉnh lại nói một tiếng sớm an.”

“Anh càng muốn mỗi một năm trong tương lai, có thể cùng em trôi qua tết âm lịch, sinh nhật, lễ tình nhân.”

“Cho nên.....”

Lục Cẩm Niên nuốt một ngụm nước miếng, nhìn vào mắt Kiều An Hào, trở nên phá lệ chuyên chú sáng ngời: “Kiều An Hào, em nguyện ý gả cho anh sao?”

Có một giọt một giọt nước mắt từ trên khóe mắt Kiều An Hào rơi xuống, cô cố gắng cong lên khóe môi, nhìn về phía Lục Cẩm Niên gật đầu liên tục, âm thanh mở miệng mang theo một tia khóc nức nở: “Nguyện ý.”

Hôm nay anh tùy tiện nói mang cô tới nơi này đi dạo, kỳ thật là cầu hôn với cô sao?

Lúc trước bọn họ lĩnh chứng lĩnh gáp gáp như vậy, đừng nói cầu hôn cùng hôn lễ, liền ngay cả nhẫn cưới, anh cũng không mua cho cô, tuy rằng cô không mở miệng đề cập qua với anh, nhưng mà lúc ngẫu nhiên nhớ tới, vẫn là phá lệ mất mát, hiện tại cô đã hoài thai, càng thêm cảm thấy mình và Lục Cảnh Niên cứ như vậy thuận lý thành chương trôi qua cả đời, thậm chí đáy lòng của cô còn hiện lên một ý nghĩ xúc động, hay là bản thân đi mua một đôi nhẫn, đến hoàn thiện hôn nhân của bọn họ.

Ý tưởng như vậy, suy nghĩ một chút liền chua xót trong lòng.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, anh thế nhưng ở nơi lúc ban đầu cô và anh quen biết, long trọng cầu hôn cô như vậy.

Tuy rằng không có người xem, tuy rằng không có tiếng vỗ tay, tuy rằng không có ai chụp ảnh, nhưng mà, vẫn nồng đậm cảm động ấm áp hạnh phúc như cũ.

Kiều An Hào nghĩ đến đây, nước mắt ràn rụa, nhịn không được nở nụ cười phốc xuy một chút, lại chắc chắc gật đầu, lập lại một lần: “Em nguyện ý.”

Chương 818: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước [18]

Lục Cẩm Niên lấy nhẫn từ trong hộp ra, kéo tay trái Kiều An Hào, từ từ, đeo nhẫn vào ngón tay của Kiều An Hào: “Kiều Kiều, em tin tưởng anh không?”

Tuy rằng Lục Cẩm Niên không có hỏi Kiều An Hào, tin tưởng anh cái gì, nhưng mà Kiều An Hào lại biết, anh là hỏi lại cô, có tin anh có thể cho cô cả đời hạnh phúc hay không.

Kiều An Hào cảm giác được xúc giác ôn lạnh, từ đầu ngón tay của mình từng chút từng chút đi nên đến đỉnh, lòng của cô, cũng từ đó hung hăng co rúm hai cái, cô không chút do dự gật đầu, nói: “Tin tưởng, em tin tưởng.”

Sau đó liền mang theo vài phần nháy nhót cùng kích động thuận thế bắt lấy tay anh, kéo anh từ dưới đất đứng lên, sau đó kiễng mũi chân, hôn lên môi của anh.

Một chút không đủ, lại thêm một chút nữa, không có cách nào biểu đạt ra cái loại vui mừng ở dưới đáy lòng của bản thân, Kiều An Hào lại hôn..... Lặp lại hôn môi Lục Cẩm Niên như thế thật nhiều lần, khiến cho Lục Cẩm Niên chung quy nhịn không được liền ôm lấy thắt lưng của cô, bắt được môi của cô, hôn sâu.

“Kiều Kiều, em tin tưởng anh không?”

“Tin tưởng, em tin tưởng.”

Bởi vì, trừ anh ra, trên cái thế giới này, không còn có bất luận kẻ nào có thể cho em cảm giác người anh yêu là em, cũng không còn có bất luận kẻ nào có thể cho em cảm giác được anh có thể cho em hạnh phúc .

Chúng ta độ tuổi bắt đầu vào đẹp nhất quen biết nhau, cũng yêu lẫn nhau, nhưng mà chúng ta lại ở độ tuổi kết thúc tươi đẹp, mới đi đến cùng nhau.

Quá trình trong 13 năm này, ẩn giấu bao nhiêu chua xót cùng nước mắt, chỉ có chúng ta mới có thể thông cảm cho nhau.

Cho nên, em không tin anh, thì em nên tin tưởng ai?

Đèn màu bên người, lại khôi phục lẫn lộn màu sắc như lúc ban đầu, không hề quy luật lóe ra.

Gió đêm dần dần lớn, đóa hoa trong bụi cỏ bị thổi làm xung quanh bay loạn, có một hai mảnh, dừng ở trên tóc của Kiều An Hào.

Sau khi giăng co hôn rất lâu, mới rút cục ngừng lại.

Hai người lại tiếp tục gắt gao ôm nhau thật lâu, mới buông ra.

Kiều An Hào lúc này mới có cơ hội, cúi đầu xem chiếc nhẫn kim cương mà Lục Cẩm Niên đeo vào tay mình.

Kim cương rất lớn, che đi đốt ngón tay của cô.

Kim cương cũng rất đẹp, nhưng mà sao lại quen thuộc như vậy đâu?

Kiều An Hào nghiêng đầu, đánh giá một hồi lâu, hồ nghi lên tiếng:
“A..... Kim cương này sao lại giống Vĩnh Hằng Chi Tâm như vậy?”

Sau khi Kiều An Hào nói những lời này xong, cô càng cảm thấy giống khối kim cương kia, sau đó nhìn không được liền lấy ra di động, tìm tấm ảnh Vĩnh Hằng Chi Tâm mà mình từng chụp, cẩn thận so sánh: “Giống nhau như đúc a.....”

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hào đã nhận ra, mỉm cười nhìn Kiều An Hào, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp thâm tình mở miệng: “Thích.....”

Cuối cùng Lục Cẩm Niên còn chưa nói ra một cái trợ từ để hỏi “Sao?”, Kiều An Hào đột nhiên mở to một đôi mắt vừa mới bởi vì khóc mà ướt nhẹ, nhìn anh, mang theo vài phần vui vẻ hỏi: “Lục Cẩm Niên, anh làm như thế nào? Thế nhưng có thể mô phỏng giống Vĩnh Hằng Chi Tâm đến như vậy?”

Mô phỏng?

Đùa gì thế, anh Lục Cẩm Niên tiêu phí lớn tinh lực cùng tài lực như vậy muốn đạt được thiên chân vạn xác, hàng thật giá thật, “Vĩnh hằng chi tâm” không thể giả được, vậy mà bị cô nói thành mô phỏng?

Lục Cẩm Niên nháy mắt bị Kiều An Hào làm cho hô hấp nghẹn mạnh một chút.

“Hơn nữa liền ngay cả màu ánh sáng và hình dạng đều trăm phần trăm tương tự, Lục Cẩm Niên, anh rốt cuộc là làm như thế nào?”

PS: Ta nghe được tan nát cõi lòng thanh âm của, Lục Cẩm Niên khẳng định suy nghĩ: Ta đoán đến cầu hôn mở đầu, lại không đoán được kết cục

Chương 819: Thăm lại quang cảnh mười năm trước [19]

Lúc Kiều An Hào đang hỏi những lời này, rõ ràng là mang theo vài phần bội phục, nhưng mà Lục Cận Niên lại không có nửa điểm kiêu ngạo, ngược lại đáy lòng cảm thấy càng tắc nghẽn.

Kiều An Hào hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt đã trở nên thập phần kém cỏi của người bên cạnh, chỉ lo đánh giá nhẫn kim cương của mình, sau đó liền hoan hỉ phấn chấn ngây ngất khen một câu: “Lục Cận Niên, quả thực anh rất lợi hại!”

Khen như vậy, rơi vào trong tai Lục Cận Niên, cực kỳ giống trào phúng, rốt cục anh nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi hô: “Kiều, An, Hào!”

Kiều An Hào cảm giác được Lục Cận Niên phẫn nộ, sợ tới mức cả người run run một chút, ngẩng đầu vụng trộm liếc mắt nhìn Lục Cận Niên một cái, sau đó vội vàng chuyển tầm mắt, tròn mắt cô lỗ cô lỗ không ngừng chuyển động, trong đầu nghĩ nhanh rốt cuộc vì sao Lục Cận Niên tức giận?

Phía chính phủ vẫn đưa tin nói “Vĩnh hằng chi tâm” không rõ ở nơi nào, nhưng lại quý như vậy..... Kiều An Hào thật sự làm sao sẽ tưởng tới, cho nên, cô nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn nghĩ, cho dù kim cương là mô phỏng, cô cũng không thể nói ra, có thể làm như vậy sẽ khiến cho cho Lục Cận Niên không có mặt mũi đi.....

Vì thế Kiều An Hào vội vàng thức thời vươn tay, cầm lấy cổ tay áo của Lục Cận Niên, bắt đầu làm nũng bán manh: “Thực xin lỗi, em sai

lầm rồi, anh không cần tức giận.....”

Lục Cận Niên nháy mắt dịu đi, vừa định mở miệng nói cho Kiều An Hào đây thật sự là “Vĩnh hằng chi tâm”, kết quả cô gái bĩu môi, mang theo vài phần lầy lòng lại mở miệng nói: “Cho dù em biết nó là mô phỏng vĩnh hằng chi tâm, vậy cũng là yêu nhất của em!”

Lục Cận Niên không hề nghĩ ngợi bỏ ra tay của Kiều An Hào, xoay người, đi về phía sân thể dục, bất quá đi không quá năm thước, lại quay trở về, ánh mắt hung hăng trừng Kiều An Hào: “Đó là thật sự!”

Sau đó liền kéo tay của cô, rời đi.

Kiều An Hào bị Lục Cận Niên nắm đi một đoạn xa, mới hậu tri hậu giác phản ứng lại: “Lục Cận Niên, anh nói kim cương này thật sự là vĩnh hằng chi tâm sao?”

Lục Cận Niên không nói chuyện, chỉ tà liếc mắt Kiều An Hào một cái, đưa cho cô một đạo ánh mắt “Em cảm thấy đâu”.

“Đây thật sự là vĩnh hằng chi tâm a!” Kiều An Hào giơ bàn tay đeo nhẫn lên trước mặt mình, vừa thương thức, vừa nhịn không được tán thưởng: “Lục Cận Niên, anh thật sự rất rất lợi hại, vĩnh hằng chi tâm đều có thể mang tới!”

Lần này khen, làm cho thể xác và tinh thần Lục Cận Niên thoải mái vui sướng rất nhiều.

“Vậy khẳng định là tốn rất nhiều tiền đi.....” Trong giọng nói của Kiều An Hào nhiễm một tia đáng tiếc.

Có thể là bởi vì đêm nay lúc cầu hôn, nói rất nhiều lời nói thật tâm thật ý, lúc này Lục Cận Niên còn có điểm không tuân theo không khí

như vậy, nhịn không được nhéo nhéo tay Kiều An Hào, vừa định nói với cô “Bao nhiêu tiền cũng không quan trọng, chỉ cần em thích là được”, kết quả bị cô gái mà mình đang nắm tay, cũng không đợi anh mở miệng, ngay tại bên cạnh làm bầm lầu bầu nói thầm: “Em thế nhưng đáng giá một viên nhẫn kim cương như vậy, nếu có một ngày chúng ta ly hôn, em cũng đã trở thành cái tiểu phú bà Nha, Lục Cẩm Niên, sao anh đánh mộng người ta.....”

-

Lục Cẩm Niên cùng Kiều An Hào ăn xong cơm tối, trở lại Cẩm Tú Viên, đã là mười một giờ đêm.

Hai người tắm rửa xong, Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hào ăn vitamin B11, cùng tiến lên giường.

Kiều An Hào bị cầu hôn, hưng phấn có điểm ngủ không được, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn “Vĩnh hằng chi tâm” trên tay mình một cái, cuối cùng bởi vì một câu đe dọa “Còn nhìn nữa anh liền thu hồi lại nhẫn” của Lục Cẩm Niên, sợ tới mức vội vàng nhắm hai mắt lại, chui vào trong lòng Lục Cẩm Niên, ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ.

Chương 820: Thăm lại quang cảnh 10 năm trước đây (20)

Bóng đêm rất yên tĩnh, Kiều An Hào không sao ngủ được.

Tuy không nói chuyện với nhau, nhưng Lục Cẩm Niên cảm giác được người phụ nữ trong lòng nhẹ nhàng động đậy, cũng biến cô mất ngủ, vì thế liền chậm rãi mở miệng: “Kiều Kiều, nhân lúc bụng em còn chưa to, chúng ta chuẩn bị hôn lễ đi.”

Kiều An Hào không quay đầu lại, không hề mở mắt, âm thanh mềm mại: “Được.”

Khoảnh khắc im lặng, Kiều An Hào lại mở miệng: “Lục Cẩm Niên, tìm thời gian thích hợp, anh đưa em quay lại Kiều gia một chuyến đi.”

Lúc cô đi đăng ký kết hôn, cũng không có hai bác biết, sau cùng là họ nhìn thấy tin tức trên mạng, nên gọi điện cho cô để xác minh lại, tuy lúc ấy bác gái không hề tức giận với cô, nhưng cô lại có thể cảm nhận được, bác gái có hơi chút thất vọng.

Hiện tại cô mang thai, Lục Cẩm Niên cầu hôn với cô, bọn họ đều đã chuẩn bị cử hành hôn lễ, cô nên mang anh đi đến ra mắt họ rồi.

Lục Cẩm Niên trả lời: “Được.”

Im lặng một lúc, Lục Cẩm Niên còn nói: “Thế nhưng trước khi ra mắt hai bác, anh nghĩ nên đến gặp cha mẹ em.”

Trong lòng Kiều An Hào rất ấm áp, cô nhìn anh, sau đó chỉ “Ừm”

một tiếng: “Cũng mau chóng đến gặp mẹ anh.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ ôm lấy cô.

Lại là một đoạn thời gian yên lặng, chợt đột nhiên Lục Cẩm Niên mở miệng hỏi: “Kiều Kiều, hai bác của em có thích gì không?”

Kiều An Hào nghĩ một lúc, nói mấy thứ linh tinh với anh, Lục Cẩm Niên không ngừng “Ừm”, ghi nhớ dưới đáy lòng.

Vẫn đợi cho cô nói xong, Lục Cẩm Niên mới mở miệng, hỏi một câu mà trong lòng mình đã chần chừ hồi lâu: “Vẫn còn, Kiều An Hạ, cô ấy thích cái gì?”

Lục Cẩm Niên nhắc đến Kiều An Hạ, trong lòng Kiều An Hào không nhận được có chút nặng nề.

Kiều An Hạ theo đuổi Lục Cẩm Niên hai lần, tuy bị từ chối, nhưng vẫn là đã từng thích, mà lúc Lục Cẩm Niên đi tìm Kiều An Hạ để hỏi về cô, Kiều An Hạ lại không nói cho anh biết, nói vậy nghĩa là trong lòng chị ấy khẳng định cực kỳ để ý việc Lục Cẩm Niên đã từng từ chối mình.

Cô nhiều lần từng muốn gọi điện thoại cho Kiều An Hạ nhưng là vẫn chưa có đủ can đảm, cô sợ mình và Kiều An Hạ vừa thấy mặt, tình chị em nhiều năm như vậy sẽ thành con số 0.

Nhưng là, nên tới thì sẽ phải tới, cho dù là cô muốn trốn tránh, nhưng vẫn nên đến lúc phải đối mặt.

Kiều An Hào áp chế đáy lòng lên xuống, nói mấy thứ trang sức và đồ đạc mà Kiều An Hạ thích, quần áo hay túi xách các loại, nói xong lời cuối cùng, Kiều An Hào lại bổ sung thêm một câu: “Thôi, nếu anh muốn mua gì, em cùng đi với anh, anh chọn chưa hẳn là An Hạ sẽ

thích.”

“Ừm, được.” Tuy Kiều An Hào chưa hề nói gì, nhưng là Lục Cẩm Niên vẫn có thể cảm nhận được trong lòng cô đang có chút phiền lòng vì Kiều An Hạ, anh im lặng một lúc, sau cùng liền kéo cô từ trong lòng mình ra, nhìn mắt cô nói: “Kiều Kiều, em đừng nghĩ quá nhiều, mặc kệ chuyện gì sẽ xảy ra, anh đều đã ở bên cạnh em.”

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian, chính là sự lo lắng trong lòng, có ai đó hiểu được.

Lục Cẩm Niên nói, dường như mang theo một sức mạnh thần kỳ, để cho cô an lòng.

Chương 821: Gặp cha mẹ (1)

Kiều An Hảo không kìm lòng được chôn đầu vào trong lòng Lục Cẩm Niên, qua một lúc, ra tiếng hỏi: “Lục Cẩm Niên, anh có biết trên thế giới này, hai chữ êm tai nhất là gì không?”

Lục Cẩm Niên vuốt vuốt tóc dài của cô, hỏi: “Cái gì?”

Kiều An Hảo hơi ngẩng đầu, tiến đến bên tai anh, thấp giọng nói: “Ông xã.”

Thân thể của anh rõ ràng trở nên cứng ngắc một phen, cả người bất động tầm một phút đồng hồ, mới đột nhiên áp đảo lên người Kiều An Hảo, hôn xuống.

Nếu có thể, Lục Cẩm Niên rất muốn liền như vậy mà yêu thương cô.

Chỉ tiếc, chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Lục Cẩm Niên lăn qua lộn lại hôn Kiều An Hảo rất lâu, sau cùng thờ hồ hển buông cô ra, giọng nói mang theo sự áp lực: “Kiều Kiều, em có biết, trên thế giới này hai chữ êm tai nhất là gì không?”

Học theo cô... Kiều An Hảo đỏ bừng mặt nở nụ cười một tiếng.

Cười xong, Kiều An Hảo tiến đến bên tai Lục Cẩm Niên nói: “Lục Cẩm Niên, có chuyện, có phải em vẫn chưa nói cho anh biết?”

“Ừhm?”

“Thật ra, em đối với anh là nhất kiến chung tình... Ừhm...” Kiều An Hào tạm dừng một lát, còn nói: “Nói đúng ra, ngày mưa đó, em đã thích anh, thích anh suốt 13 năm.”

Lúc anh nhìn thấy thư tình, cho rằng cô thích anh năm năm, về sau đến trường học, mới biết được cô vì anh mà thi vào lớp 1, sau đó liền cho rằng lúc cô lên cao trung mới thích anh, nhưng là hiện tại, cô nói cho anh, cô nhất kiến chung tình, thích anh 13 năm.

Trong thời khắc này, anh nghe thấy được tiếng máu trong cơ thể đang dịch chuyển, anh nhìn chăm chăm cô rất lâu, mới lên tiếng nói: “Thật khéo, anh cũng thích em 13 năm.”

-

Bởi vì thời gian bình thường, hai bác của Kiều An Hào đều phải đi làm, lúc Kiều An Hào gọi điện thương lượng trước, liền dời thời gian ra mắt đến chủ nhật.

Sáng sớm ngày nào đó, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào rời giường, sau khi hai người rửa mặt đánh răng xong, liền đi đến nghĩa trang.

Mộ của ba mẹ Kiều An Hào và mẹ Lục Cẩm Niên không đặt cùng một nơi, mà khoảng cách thì có chút xa, đợi đến khi bài tế xong, về đến trong thành phố cũng đã là 11 giờ sáng, đi ô tô đến cửa Kiều gia, miễn cưỡng muộn hơn thời gian nói trước một chút.

Bác trai mở cửa, Kiều An Hào chào hỏi trước, sau đó quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên giới thiệu, Lục Cẩm Niên chào hỏi bác trai, rất tự nhiên kiên định, lễ phép khiêm tốn.

Kiều An Hào vốn tưởng rằng lúc Lục Cẩm Niên hỏi hai bác mình thích gì đó, cũng sẽ dựa theo những đồ mình nói mà mua, lại không nghĩ

rằng cái gì anh cũng mua, các loại được đóng gói khác nhau, ước chừng có thể chất đầy trong phòng khách của Kiều gia.

Bác gái đã ở trong phòng bếp xem người giúp việc nấu cơm, nghe được tiếng của bác trai, từ bên trong đi ra, kêu Lục Cẩm Niên ngồi xuống, lại còn tự mình đi gọt hoa quả, bung ra.

Kiều An Hào đánh giá một vòng phòng khách, không nhìn thấy dáng vẻ của Kiều An Hạ, đợi đến khi Lục Cẩm Niên trả lời xong mấy câu hỏi của bác trai, mới lên tiếng hỏi: “Chị đâu rồi ạ? Không ở nhà ạ?”

“Hạ Hạ ở trên lầu, để bác đi gọi nó...” Bác gái cười nói, mới vừa đứng lên, Kiều An Hào liền nhìn thấy Kiều An Hạ mặc một chiếc váy liền màu lam nhạt đi từ trên lầu xuống, thản nhiên dẫm từng bậc cầu thang.

Chương 822: Gặp cha mẹ (2)

Kiều An hảo theo bản năng nắm tay thành quả đấm, vẫn đợi cho Kiều An Hạ đi tới, mới mở miệng hô một tiếng: “Chị.”

Kiều An Hạ nghe thấy giọng nói của Kiều An Hảo, hơi rũ vành mắt xuống, cách một lúc, mới quay đầu, nhìn Lục Cẩm Niên, nhìn chăm chăm anh được một lúc, mới nhìn lướt qua Kiều An Hảo, sau đó liền ngẩng cằm không nói lời nào ngồi xuống chỗ trống bên cạnh bác trai.

Tuy Kiều An Hạ chỉ liếc mắt nhìn Kiều An Hảo một cái, nhưng Kiều An Hảo lại có thể tinh tế bắt được sự lạnh lùng và xa cách trong mắt cô.

Thân thể của Kiều An Hảo không nhịn được có chút gượng gạo.

Bác gái cũng không biết Kiều An Hạ từng theo đuổi Lục Cẩm Niên, nhìn Kiều An Hạ ngồi xuống, cũng ngồi xuống theo, lại vẫn cười tí mắt mở miệng nói: “Vừa định lên lầu gọi con, con đã rơi xuống, còn có, Hạ Hạ, những cái này đều là Lục Cẩm Niên cố ý mua cho con, cậu ấy thật là có tâm, mua đều là những thứ con thích, mà toàn bộ đều là mẫu mới nhất.

Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh Kiều An Hảo, vừa mới rồi chỉ lo nói chuyện với bác trai, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vì anh ngồi sát cạnh Kiều An Hảo, rõ ràng cảm nhận được cả người cứng ngắc của cô, trong lòng liền hiểu ra khẳng định là có liên quan đến Kiều An Hạ, hiện giờ lại nghe được lời nói của bác gái, liền ôn hòa bổ sung một câu: “Bác gái, cháu nào đâu biết cô Kiều thích cái gì, đây là Kiều Kiều tự mình đi chọn, cái túi Chanel kia, Kiều Kiều

nói cô Kiều thích màu lam, cũng thích màu đỏ, nên sau cùng vẫn nhắc cháu nên chọn mấy thứ đó.”

Thật ra cái túi Chanel, Lục Cẩm Niên còn muốn mua cả hai màu, lúc ấy Kiều An Hào còn buồn bực vì sao phải làm thế, hiện giờ nghe được lời nói của anh, cô rốt cuộc hiểu rõ, sở dĩ anh làm thế, là để cho Kiều An Hạ biết, trong lòng cô có bao nhiêu sự để tâm đối với người chị này.

Lục Cẩm Niên khiến trong lòng cô trở nên ấm áp, theo bản năng liền nhìn về phía Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ giống như không nghe được Lục Cẩm Niên và mẹ mình nói gì, nhìn cũng không thèm nhìn đến mấy chiếc túi xách đó lấy một cái, ánh mắt chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn quảng cáo đang phát trên tivi.

Không khí trong phòng liền trở nên xấu hổ trong nháy mắt.

Thế nhưng may mà bác trai bác gái đều là cao thủ hóa giải bầu không khí, bác trai răn dạy Kiều An Hạ một câu, sau đó trên mặt mang theo vài phần xin lỗi và áy náy mỉm cười với Lục Cẩm Niên, sau đó chuyển đề tài, bác gái cũng lập tức phụ họa theo, Lục Cẩm Niên cũng coi như vừa rồi cái gì cũng chưa xảy ra, tiếp tục nói chuyện với bọn họ.

Chỉ là, lúc người chung quanh không để ý, Lục Cẩm Niên lén lút nắm chặt lấy tay của Kiều An Hào.

Tuy hai người chưa hề nói gì cả, nhưng trong lòng Kiều An Hào hiểu rõ, anh đang an ủi mình.

Kiều An Hào bị Kiều An Hạ đối xử lạnh lùng, khiến bản thân có chút

khổ tâm, bởi vì cử chỉ này của Lục Cảnh Niên mà thư giãn hơn.

Người giúp việc chuẩn bị xong cơm trưa, tất cả mọi người đều ngồi vào bàn ăn.

Bác gái biết Kiều An Hào có mang, cố ý dặn người giúp việc làm cơm cực kỳ nhã, lúc mọi người ngồi vào, bác gái múc một chén canh gà cho Kiều An Hào trước, đưa tới.

“Cảm ơn bác.” Kiều An Hào đưa hai tay tiếp nhận chén súp, ánh mắt không nhìn được liếc mắt một cái nhìn Kiều An Hạ ngồi đối diện với mình, do dự một chút, sau cùng đưa chén đến trước mặt Kiều An Hạ: “Chị, chị uống trước đi.”

Chương 823: Gặp cha mẹ (3)

Khuôn mặt của Kiều An Hạ vẫn lạnh lùng như cũ ngồi trên chỗ ngồi của mình, im lặng tầm nửa phút, mới ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Kiều An Hào một cái.

Kiều An Hào cho rằng Kiều An Hạ muốn vươn tay ra tiếp nhận chén canh, kết quả ai ngờ, Kiều An Hạ vậ mà giơ tay lên, trực tiếp rút đi chén canh mới trong tay mẹ mình, một câu cũng chưa nói, trực tiếp cúi đầu, cầm thìa uống.

Không khí lại trở nên cứng ngắc.

Vẻ mặt của Kiều An Hào trở nên co quắp.

Ánh mắt của Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh trở nên nghiêm túc, trên mặt nổi lên một tia giận rõ ràng, anh đang cố gắng khắc chế sự khó chịu trong lòng mình, vươn tay, tiếp nhận chén canh trong tay Kiều An Hào, sau đó đứng lên, ấn cô xuống ghế ngồi ăn cơm: “Được, em là phụ nữ có thai, muốn quản người khác, phải chăm sóc bản thân trước rồi nói sau.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên lấy thìa, quấy canh gà, tự mình đút cho Kiều An Hào.

Bác trai có chút tức giận trừng mắt nhìn con gái của mình một cái, sau đó nhìn thấy cảnh này, liền lập tức giảng hòa mở miệng: “Kiều Kiều thật đúng là tốt số, gả cho một người chồng tốt như vậy.”

“Bác trai, bác đừng nói thế, có thể lấy được Kiều Kiều, là phúc của

cháu.” Lục Cẩm Niên hiền lành đáp lại một câu, sau đó gấp một miếng đồ ăn Kiều An Hào thích đưa đến bên miệng cô, đợi cô nuốt xuống, Lục Cẩm Niên lại tiếp tục gấp.

Lặp lại như vậy đến mấy lần, bác gái lại mở miệng: “Cẩm Niên thật đúng là hiếu Kiều Kiều, nó chỉ thích ăn những đồ thanh đạm không nhiều dầu mỡ.”

Lục Cẩm Niên chỉ nhếch môi người yếu ớt một cái, không hề nói gì, khéo mắt lại lờm Kiều An Hạ ở đối diện một cái, rõ ràng nhìn thấy sắc mặt của Kiều An Hạ lại càng khó coi hơn vừa rồi.

Người chị này của Kiều An Hào, vì Kiều An Hào nên anh mới muốn giúp cô giữ gìn tình chị em này.

Nhưng là, trước khi muốn giữ, tiên quyết là Kiều An Hào phát thật vui vẻ, không phải để cô ta khinh bỉ.

Từ đầu đến cuối, Kiều An Hạ là người có lỗi với Kiều An Hào, cho dù trong lòng Kiều An Hạ hờn giận khó chịu, cũng là Lục Cẩm Niên anh phải xin lỗi cô ta, làm sao cô ta có thể trút giận lên người Kiều An Hào?

Anh không thể trở mặt với cô ta, nhưng cũng không có nghĩa là, anh không có cách khiến cô ta khó chịu hơn so với Kiều An Hào.

Lục Cẩm Niên nghĩ lại như thế, liền gấp một miếng cá hấp, lấy xương sạch sẽ, đặt trong bát của Kiều An Hào, thậm chí lúc Kiều An Hạ định lấy rau, nhìn về phía anh và Kiều An Hào ở bên này, anh còn rút khăn tay, muốn bao nhiêu ân cần có bấy nhiêu ân cần lau nước còn thừa trên khóe môi của Kiều An Hào.

Trước khi Kiều An Hào tới, đã cho hai bác biết chuyện mình và Lục

Cẩn Niên chuẩn bị tổ chức hôn lễ, tuy Kiều An Hào không phải là con của họ, nhưng cũng đã hơn hai mươi năm, bọn họ nuôi cô như con gái

của mình, rất vui mừng, thậm chí vừa ăn cơm, lại vẫn thảo luận về chuyện tổ chức hôn lễ nên như thế nào, lúc nói xong lời cuối cùng, bác gái còn nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Kiều An Hạ mở miệng nói: “Hạ Hạ, con và Trình Dạng khi nào thì tổ chức đây? Nếu sau Kiều Kiều và Lục Cẩn Niên, hai đứa liền làm phù dâu phù rể đi, nếu làm trước, thì đổi lại.”

Vốn dĩ trong lòng Kiều An Hạ đã không có tư vị gì, hiện giờ nghe được tên Trình Dạng, nghĩ đến lần trước sau khi anh nói chia tay với mình, đến bây giờ cũng đã hơn nửa tháng, một cuộc điện thoại cũng không gọi đến, tâm tình liền trở nên khó chịu hơn, không nhịn được liền bóp một cái, ném chiếc đĩa lên trên bàn.

Chương 824: Gặp cha mẹ (4)

“Hạ Hạ!” Bác gái bị hành động này của Kiều An Hào làm cho hoảng sợ, không nhin được lên tiếng hô tên của cô.

Kiều An Hào ngoảnh mặt làm ngơ, đứng thẳng lên, lạnh giọng nói một câu: “Con ăn no rồi”, sau đó không đợi những người khác trên bàn cơm có phản ứng, liền trực tiếp xoay người, rời đi.

Từ lúc Kiều An Hào và Lục Căn Niên vào cửa đến bây giờ, không biết đây là lần thứ mấy Kiều An Hạ khiến không khí trở nên xấu hổ như vậy, cho dù bác trai luôn cưng chiều cô, cũng không nhin được nổi giận: “Kiều An Hạ, quay lại!”

Bước chân của Kiều An Hạ dừng lại, trực tiếp kéo cửa nhà ăn ra, đi ra ngoài, thuận thế còn để lại một âm thanh mãnh liệt.

Tức giận trong người bác trai đều đã nổi lên: “đúng là quá kỳ cục, mất hết quy củ rồi!”

Tới cùng là mẹ Kiều An Hạ, vẫn không đành lòng nhìn con gái trở thành trò cười, không nhin được mở miệng giải thích bao che: “Mấy ngày nay tâm tình của Hạ Hạ không tốt, Trình Dạng cũng lâu rồi không tới tìm con bé, không biết là có chuyện gì hay là hai đứa cãi nhau nữa, bác vừa nhắc đến Trình Dạng, nó liền nổi nóng.”

Bác trai nghe thấy thế, tức giận mới giảm đi được một chút.

Bác gái vội vàng gấp rau cho bác trai, thuận tiện hô Kiều An Hào và Lục Căn Niên: “Được, chúng ta ăn cơm đi, mặc kệ Hạ Hạ, tính tình

của nó từ nhỏ đã thế rồi.

Tuy trong lòng bác trai có chút hờn giận, nhưng lại ngại Lục Cẩm Niên còn ở đây, cũng chỉ có thể đè tức giận xuống, thay đổi khuôn mặt tươi cười, tiếp tục thương lượng chuyện kết hôn với Lục Cẩm Niên: “Khách sạn tổ chức hôn lễ, còn có nơi chụp ảnh cưới, đã chọn được chưa?”

“Đang chuẩn bị bắt đầu lựa chọn.” Lục Cẩm Niên lễ phép trả lời, ngữ khí vững vàng giống như việc náo loạn của Kiều An Hạ chưa từng xảy ra.

Bác trai nói: “Kiều Kiều có bầu, chắc chắn không còn nhiều sức, hai đứa cần gì, cứ nói cho bác gái, nhiều năm trước bà ấy đã lái nhai muốn chuẩn bị hôn lễ cho Hạ Hạ và Kiều Kiều rồi.”

Bác gái thật sự vui vẻ, cười đến không khép miệng được: “Đến lúc đó hai đứa chỉ cần chọn địa điểm, những chuyện vụn vặt, bác sẽ giúp.”

“Cám ơn bác.” Lục Cẩm Niên thành khẩn nói một tiếng: “Thế nhưng, hôn lễ có thể nên tổ chức sớm một chút, nhờ đâu bụng của Kiều Kiều quá lớn, mặc áo cưới cũng không đẹp, cho nên có thể hơi gấp.”

“Không sao, hôn lễ gấp gáp mới có chút vui vẻ.” Bác gái hoàn toàn không có ý kiến gì, cúi xuống, lại nhìn bác trai: “Được, tìm người xem ngày hoàng đạo, càng nhanh càng tốt.”

...

Đề tài bàn bạc kế tiếp, đều là quanh chung quanh về hôn lễ, không khí nhiệt tình hòa thuận.

Bởi vì có Lục Cận Niên ở đây, bác trai uống vào một chút rượu, có thể do lớn tuổi, tửu lượng cũng không được tốt, rõ ràng uống cũng không nhiều, nhưng là cũng có chút say, sau cùng trò chuyện, một người đàn ông đã sống hơn nửa đời người mà lại đỏ hốc mắt, chỉ vào Kiều An Hảo, nói với Lục Cận Niên: “Bác chăm sóc Kiều Kiều từ bé đến lớn, sau mười tuổi, ba mẹ nó qua đời, sau đó là bác chăm sóc nó, tuy nó không phải con gái ruột của bác nhưng trong lòng bác, cả tài sản của Kiều gia này, bác cũng chia cho nó một nửa, bác không mong gì khác, chỉ mong cháu có thể chăm sóc tốt cho nó.”

Tuy Kiều An Hảo bị Kiều An Hạ phản ứng, khiến trong lòng có chút khổ sở, nhưng nhìn thấy bác gái tỉ mỉ nhắc nhở tổ chức hôn lễ, hiện giờ bác trai nói như vậy, sự khổ sở trong lòng liền bị bao bọc bởi ấm áp.

Chương 825: Gặp cha mẹ (5)

Tuy hai bác không phải cha mẹ thân sinh ra, nhưng là trong nháy mắt này, cô vẫn cảm nhận được yêu thương.

Lúc Lục Cẩm Niên nói với cô về hôn lễ trong đêm kia, cô cũng không có cảm giác nhiều lắm, chỉ là một nghi thức, nhưng hiện tại, trong lòng lại tràn ngập chờ mong với hôn lễ này.

-

Tất cả quá trình chuẩn bị hôn lễ, Kiều An Hào đều không phải làm gì, toàn bộ đều là bác gái, Lục Cẩm Niên, Triệu Manh và trợ lý làm.

Thế nhưng có chuyện gì, mọi người vẫn sẽ hỏi ý kiến của cô một phen, lớn thì là lựa chọn khách sạn, nhỏ thì là vỏ hộp bánh kẹo cưới, đều dựa theo sở thích của cô.

Tiệc nuôi duy nhất, là từ khi Lục Cẩm Niên và cô chuẩn bị cử hành hôn lễ, đến bây giờ cũng sắp hoàn thành xong, Kiều An Hạ lại vẫn chưa từng liên hệ với cô, ngẫu nhiên, Kiều An Hào sẽ gọi điện hoặc gửi tin nhắn cho Kiều An Hạ, nhưng cũng như đá chìm đáy biển, không có hồi âm.

Lúc còn cách hôn lễ một chút, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào đi vào bệnh viện khám thai một lần.

Lục Cẩm Niên chọn một bệnh viện và bác sĩ phụ sản tốt nhất Bắc Kinh, tuy khoa phụ sản có nhiều chỗ cấm đàn ông đi vào, nhưng là, Lục Cẩm Niên lại cố gắng để toàn bộ quá trình đều không rời khỏi

Kiều An Hào, theo sát sau hầu hạ.

Lúc làm siêu vi B, Lục Cẩm Niên chỉ có thể đưa Kiều An Hào đến lối vào, anh cẩn thận dặn dò Kiều An Hào vài câu, mới để cô vào, Kiều An Hào ngồi tại chỗ, đợi tầm 10 phút, rốt cuộc nghe thấy có người hô tên mình, cô đứng lên, lúc đi vào, vừa lúc bên trong có người vừa làm siêu vi B cúi xuống, dáng vẻ nhìn có chút quen mắt, không nhận được nhìn lại, mãi đến khi người đó quay mặt qua, cô mới thốt lên: “Chị Tương Tư?”

Tống Tương Tư gần đây vẫn luôn thấy thân thể không thoải mái, cố ý tới bệnh viện làm kiểm tra một lần, sợ bị chó săn chụp được lại viết linh tinh, cô vẫn cố ý lựa chọn một bệnh viện tư tốt nhất, lại không nghĩ rằng đến đây còn bị người khác nhận ra, theo bản năng liền hoảng sợ, sau đó quay đầu nhìn thấy là Kiều An Hào, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cong môi lên: “Kiều Kiều tới khám thai à?”

“Ừhm, thật khéo.” Kiều An Hào cong môi nở nụ cười một phen, nghĩ là siêu vi B, vì thế liền không nhận được tò mò hỏi một câu: “chị Tương Tư, chị...” Kiều An Hào chỉ chỉ vào bụng dưới của mình, ám chỉ ý mang thai.

“Không có.” Tống Tương Tư cười khẽ một tiếng, lắc đầu: “Lâu rồi chị chưa kiểm tra sức khỏe, nên qua đây xem thế nào.”

“A...” Kiều An Hào lên tiếng, nhìn thấy Tống Tương Tư giẫm chân lên giày cao gót 10cm, trong nháy mắt chỉ cảm thấy vừa rồi mình đã suy nghĩ quá nhiều, vì thế liền cười nói: “Sức khỏe thế nào?”

“Rất tốt.” Tống Tương Tư chỉnh lại quần áo, sau đó liếc mắt nhìn bụng dưới bằng phẳng của Kiều An Hào: “Bảo bảo có khỏe không?”

Kiều An Hào gật đầu: “Cũng rất tốt.”

Tống Tương Tư nở nụ cười, đeo khẩu trang và mắt kính: “Chị còn có chút việc, đi trước nhé, em kiểm tra đi, chờ đến hôn lễ rồi gặp.”

“Ừhm, tạm biệt.” Sau khi Kiều An Hào nói xong, Tống Tương Tư chỉ gật gật đầu, liền xách túi của mình, rời đi.

Tống Tương Tư đi trước, sau một lúc, liền từ bên trong đi ra, trực tiếp ấn thang máy, đi xuống bãi đỗ xe dưới lòng đất, cô ngồi lên xe mình, tạm dừng một lúc, mới tháo khẩu trang và kính trên mặt xuống.

Chương 826: Gặp cha mẹ (6)

Cô chưa hề khởi động xe, vẻ mặt rất bình tĩnh nhìn chăm chăm trước mặt mình qua cửa kính xe một lúc, sau đó kéo túi của mình ra, từ bên trong lấy ra một tờ báo cáo kết quả, trong túi còn có thể nhìn thấy hai hộp vitamin B11.

Từ trước đến nay nguyệt sự của cô rất chuẩn, kết quả hiện tại đã chậm một tháng rồi, trong lòng có cảm giác không bình thường, thừa dịp xế chiều hôm nay không có lịch trình gì, Hứa Gia Mộc ở công ty, một mình cô vụng trộm đi đến bệnh viện làm kiểm tra, kết quả không ngờ dự cảm trở thành sự thật, cô thực sự mang thai rồi.

Thai nhi đã được một tháng, nhỏ hơn bảo bảo của Kiều An Hào một tháng, con của Hứa Gia Mộc, nói cách khác, đứa nhỏ này có thể gọi đứa bé của Kiều An Hào là chị hoặc anh.

Cô và Hứa Gia Mộc làm chuyện kia, vẫn thường dùng biện pháp tránh thai.

Tuy y học nói là, dùng áo mưa không hẳn sẽ đạt kết quả 100%, nhưng là tối thiểu, cô và anh ở bên nhau bảy năm, cô không có lấy một lần dính bầu, nhưng ai biết, bây giờ lại có ngoài ý muốn.

Thằng thẩn mà nói, cô không bài xích đứa bé này, tuổi của cô đã không còn nhỏ, cô đã từng liều mạng phấn đấu như thế, là vì muốn thoát khỏi bần cùng, nhưng là hiện tại đã không còn khó khăn gì, cô không muốn một mình cô đơn sống ở Bắc Kinh như thế này mãi, cô rất muốn có một gia đình yên ổn, có một đứa bé xinh đẹp, nhìn nó lớn dần từng ngày.

Nhưng là, cha của đứa nhỏ này, đã dùng năm vạn tiền mua bảy năm của cô, tiếp qua một tháng, chính là một bắt đầu năm thứ tám, anh lại mãi không có ý định muốn kết hôn với cô.

Tống Tương Tư nghĩ đến đây, trong đầu lơ mờ nổi lên cảm giác đau đớn, trong mắt tràn ngập ưu thương, nhìn chăm chăm tờ giấy kết quả kia, từ trước đến nay cô có thể tự mình cố gắng, trong mắt lại có chút không muốn từ bỏ.

Qua rất lâu, Tống Tương Tư mới cầm tờ đơn kia nhét vào trong túi, sau đó khởi động xe, chậm rãi rời đi.

Cô lái xe không có mục đích, được một lúc lại dừng, sau đó lại đi tiếp.

Dọc đường đi như vậy, trong đầu cô suy nghĩ rất nhiều chuyện, cô muốn gọi điện cho Hứa Gia Mộc hay không, nói cho anh biết, cô mang thai, sau đó thuận tiện xem anh có thể vì đứa con mà chịu trách nhiệm với cô không? Nhưng là, nếu trong lòng anh vốn dĩ không hề muốn cưới cô, vì đứa con nên mới đồng ý cưới cô thì làm sao bây giờ? Cô thương anh, cũng muốn gả cho anh, nhưng là, lại càng muốn chính anh cam tâm tình nguyện cưới cô, hướng chi, cô cũng không muốn cốt nhục trong bụng mình, lấy nó làm lợi thế để kết hôn.

Tống Tương Tư thờ dài, phát hiện mình vậy mà không hiểu sao lại lái xe đến dưới lầu Hứa thị.

Cô chậm rãi dừng xe lại, nhìn qua cửa kính xe, liếc mắt nhìn tòa cao ốc cao vút, do dự rất lâu, sau cùng vẫn là lái xe đi vào bãi đỗ xe dưới lòng đất của Hứa thị, sau đó cầm túi đi xuống xe, trực tiếp ấn thang máy, đi lên tầng cao nhất.

Tổng Tương Tư đi theo Hứa Gia Mộc đến Hứa thị vài lần, biết được văn phòng của anh ở đâu.

Có thể do buổi chiều có hoạt động, phòng thư ký không có lấy một bóng người, Tổng Tương Tư cứ thế đi vào trong phòng anh.

Cửa không khóa, cô đẩy cửa ra, bên trong không có ai.

Cô chuẩn bị ngồi xuống sofa trong phòng anh, lại nghe thấy trong phòng nghỉ có âm thanh nhỏ vụn truyền đến.

Chương 827: Gặp tộc trưởng

[7]

Tống Tương Tư nhíu mi lại.

Bên trong phòng nghỉ có người?

Cô cầm lên túi xách vừa mới đặt xuống ghế, sau đó liền giẫm lên thảm lông xù, đi về phía phòng nghỉ, cô càng tới gần, thì cô lại nghe thấy thấy tinh tường một đạo giọng nữ từ bên trong truyền đến: “Anh Gia Mộc, anh đã đồng ý với em, hôm nay sau tan tầm cùng em đi điện ảnh, vì sao đột nhiên anh lại lật lọng?”

Bước chân Tống Tương Tư mạnh dừng lại tại chỗ, cô cầm túi xách trên tay, nhịn không được liền dùng sức.

Cửa phòng nghỉ khép lại, tuy rằng cô cách cửa một khoảng cách nhất định, nhưng mà thị lực của cô rất tốt, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng một cô gái vừa trẻ vừa xinh đẹp, ghé vào trên giường, cầm lấy cánh tay của Hứa Gia Mộc, không ngừng lay động.

Hứa Gia Mộc giống như rất mệt, nhắm mắt lại, không có quan tâm cô ta.

Cô gái trẻ quyết quyết miệng: “Anh Gia Mộc, em chạy đến đây tìm anh, đến bây giờ anh cũng chưa nói qua một câu với em a, a a a.....”

Sau đó là liên tiếp tiếng kêu mềm mại của cô gái, lực cô ta loạng choạng cánh tay Hứa Gia Mộc lớn rất nhiều.

Hứa Gia Mộc bị nhiều không thể đi vào giấc ngủ, mở mắt: “Thiên Thiên, đừng nháo, anh thật sự rất mệt, không phải ở dưới lầu công ty đang hoạt động sao? Em hãy đi dạo một lát trước đi, được không?”

“Em không đi!” Bị kêu cô gái tên Thiên Thiên, không hề nghĩ ngợi liền phe phẩy đầu cự tuyệt, sau đó người liền ghé vào trên người của Hứa Gia Mộc, ôm thật chặt cổ anh, nói: “Anh Gia Mộc, Lục Cẩm Niên và chị Kiều Kiều đều sắp kết hôn, chúng ta khi nào thì cũng tổ chức hôn lễ a?”

Lúc Tống Tương Tư nghe đến những lời này, chỉ cảm giác có một cỗ cảm giác mát, từ chính trái tim mình tràn ra, một đường hiện lên, cuối cùng trải rộng toàn thân, trái tim của cô vốn rất nóng bỏng, đều đã bị đóng băng.

Cô nhìn không chuyển mắt khỏi hai người bên trong, im lặng không phát ra một chút tiếng động, đợi khoảng nửa phút, cô nghe thấy âm thanh của Hứa Gia Mộc truyền đến: “Chờ em tốt nghiệp đại học rồi nói sau, ngoan, để cho anh ngủ một lát.”

“Anh Gia Mộc, em muốn ở giáo đường tổ chức hôn lễ, hơn nữa em xem hiện trường hôn lễ của chị Kiều Kiều, bố trí rất xinh đẹp, đến lúc đó, em cũng muốn anh cho em một cái hiện trường hôn lễ như vậy.....”

Tống Tương Tư nghe đến đó, rốt cục có một chút phản ứng, đầu tiên cô thùy thùy mi mắt, sau đó ngay lập tức xoay người, mại rất nhẹ bước chân, thật nhanh rời đi.

Tống Tương Tư không biết rốt cuộc bản thân xuống lầu như thế nào, nói ngắn lại đợi đến lúc cô phục hồi lại tinh thần, người ngồi ở trong xe.

Tầng hầm bãi đỗ xe ánh sáng rất tối, trong xe vô cùng yên tĩnh, toàn thân của cô đều cứng ngắc, trong đầu cô phiêu đảng đều là đoạn đối thoại của Hứa Gia Mộc và cô gái kia.

Nguyên lai, Hứa Gia Mộc anh có vị hôn thê mới a.....

Nguyên lai, trước đây lúc anh tìm đến cô, đáy lòng nửa điểm muốn kết hôn với cô cũng không có a.....

Là cô quá mềm lòng, bị anh ôm úy khuất hề hề nói một câu tôi mệt mỏi quá, cô liền tràn ra tâm thánh mẫu, yên tâm khăng khăng một mực, để cho anh ở trong nhà của mình, cùng anh sống chung qua thời gian khó khăn.

Cô đối với anh mà nói, mặc kệ là hiện tại, hay là 7 năm trước, thủy chung đều là một loại hàng hóa dùng tiền là có thể mua được.

Là chính cô tự đề cao chính mình, nghĩ đến bản thân có mị lực khôn cùng, anh nhất định sẽ thích bản thân.

Trong ngực Tống Tương Tư trở nên có chút phập phồng, giây tiếp theo, cô lại đột nhiên lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho vị bác sĩ phụ sản buổi chiều đã kiểm tra cho mình: “Bác sĩ Tương sao? Tôi là Tương Tư, ngài giúp tôi đặt một cái lịch, tôi muốn phẫu thuật phá thai!”

Chương 828: Gặp tộc trưởng

[8]

“Càng nhanh càng tốt..... thứ tư tuần sau? Không được, ngày đó là hôn lễ của bạn tôi, tôi phải tham gia..... Tốt, vậy vào thứ sáu..... Tạm biệt.”

Trong khoảnh khắc sau khi Tống Tương Tư tắt điện thoại, nước mắt chung quy không thể trụ được, giống như dây hạt ngọc trai bị đứt, một viên tiếp một viên rơi xuống.

7 năm, từ lúc ban đầu không rành thế sự, đến bây giờ thành thực lão luyện, cô cho anh tất cả những gì đẹp nhất của cuộc đời.

Nhưng mà, vẫn không đổi lấy được một cái kết cục tốt.

Cả đời người có thể ngốc, cũng có thể tiện, nhưng mà không thể liên tục ngốc liên tục tiện.

Cô có một cái xuất thân bần cùng ở nông thôn, cho dù là từng có danh hiệu bán mình cứu cứu cha trượng nghĩa, nhưng mà chung quy cô vẫn là một người phụ nữ bán mình, cho nên a, cô xuất thân như vậy làm sao có thể xứng với Hứa gia thiếu gia xuất thân nhà giàu chứ?

Cho nên, cô rơi vào kết cục như vậy, là cô gieo gió gặt bão, là cô ý nghĩ kỳ lạ, là cô si tâm vọng tưởng.

Sắc mặt Tống Tương Tư có chút tái nhợt, toàn thân cô run run lợi hại, cuối cùng lại đột nhiên cầm lên túi hồ sơ báo cáo mang thai, là tả

xé thành mảnh nhỏ, vitamin B11 bên trong túi cũng mang ra, sau đó đẩy cửa xe ra xuống xe, đi đến trước thùng rác, nhìn cũng không nhìn lại một cái trực tiếp vứt những thứ kia vào thùng rác, một lần nữa lên xe, thắt dây an toàn, rồi giẫm chân ga khởi động rồi đi.

-

Đêm nay Kiều An Hạ hẹn một khách hàng ở khách sạn lớn Bắc Kinh ăn cơm, không nghĩ tới sẽ đụng phải một tháng cũng chưa liên hệ Trình Dạng.

Vị khách hàng kia có chút gây khó khăn, vẫn không ngừng ép cô uống rượu, Kiều An Hạ tửu lượng không sai, nhưng mà cũng sẽ không chịu nổi vừa ngồi xuống đã phải không ngừng uống.

Trên đường Kiều An Hạ thật sự có chút không không nổi, để cho thư kí của mình tiếp vị khách kia, sau đó tìm lấy cái cớ, từ trong phòng đi ra.

Lúc Kiều An Hạ đóng cửa lại, vừa lúc phòng đối diện cũng mở cửa ra, cô theo bản năng ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, nhìn thấy Trình Dạng mặc một bộ quần áo màu xanh ngọc, áo mũ chỉnh tề mặt mang ý cười nói một câu với khách trong phòng “Lập tức quay lại”, liền thuận thế đóng cửa lại.

Trình Dạng xoay người, liền thấy được Kiều An Hạ ở hành lang đối diện, vẻ mặt của anh cứng ngắc một chút, sau đó liền bất động đứng ở tại chỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ định thần lại đứng ở cửa, nhìn lại Trình Dạng khoảng một phút đồng hồ, nhìn thấy anh không có ý muốn lên tiếng, sau đó liền hào phóng tiêu sái xoay người, đi về phía toilet.

Trình Dạng đứng ở cửa, nhìn bóng dáng Kiều An Hạ, ánh mắt âm ỉ đăm vài phần.

Anh đối với cô mà nói, chung quy không là cái gì..... Anh và cô không phải không cãi nhau qua, nháo quá không được tự nhiên, nhưng mà mỗi một lần đều là anh cúi đầu, duy độc lúc này đây, anh vẫn chịu đựng, nhịn đến một tháng, một cuộc điện thoại cô cũng không gọi tới, tin nhắn cũng không phát đến một cái, hiện tại gặp mặt, cô nghiêm nhiên xem anh trở thành người xa lạ.....

Nghĩ đến đây, Trình Dạng nhịn không được phe phẩy đầu, cười khổ một chút, đi theo phía sau Kiều An Hạ, cũng đi hướng toilet.

Không biết là do uống rượu, hay là do Trình Dạng theo ở sau lưng, lúc Kiều An Hạ sắp đến gần cửa toilet, không cẩn thận xoay bước chân, cả người suýt nữa té ngã trên đất, cũng may Trình Dạng đi cách phía sau của cô khoảng một thước, phản ứng rất nhanh vươn tay, bám trụ thân thể của anh, giọng nói mở miệng, mang theo vài phần lo lắng: “Xoay bị thương sao?”

Kiều An Hạ nói không nên lời vì cái gì, lúc nghe thấy những lời này của Trình Dạng, áp lực trong lòng lâu như vậy, thế nhưng lại xuất hiện kỳ tích trở nên thoải mái rất nhiều.

Chương 829: Gặp tộc trưởng

[9]

Vẻ mặt của cô thoạt nhìn vẫn rất cao ngạo như trước, nhưng mà ánh mắt lại nhịn không được nhìn chằm chằm Trình Dạng một lúc lâu.

Trình Dạng thấy cô không lên tiếng, nhíu mi lại, không hề nghĩ ngợi liền ngồi xổm xuống, muốn kiểm tra cổ chân Kiều An Hạ, kết quả tay vừa đụng tới giày của cô, Trình Dạng liền nghe thấy âm thanh của Kiều An Hạ, lạnh lùng truyền đến: “Trình tiên sinh, tôi nhớ rõ chúng ta đã chia tay, anh cảm thấy anh làm như vậy thích hợp sao?”

Tay Trình Dạng nhất thời ngừng lại, anh ngồi xổm bên chân Kiều An Hạ, im lặng khoảng giây, đột nhiên liền đứng lên, liếc mắt nhìn Kiều An Hạ thật sâu một cái, cuối cùng chỉ gật gật đầu, lễ phép mà lại xa cách mở miệng: “Thực xin lỗi, Kiều tiểu thư, quấy rầy ngài .”

Nói xong, Trình Dạng còn đưa cho Kiều An Hạ một đạo mỉm cười không thể soi mói, sau đó liền trực tiếp mại bước chân, đi vào toilet nam, lưu lại một mình Kiều An Hạ, trợn mắt hốc mồm đứng ở tại chỗ.

Trình Dạng cứ như vậy đi rồi?

Lúc trước kia, cô và anh cũng giận dỗi, mỗi lần anh đều giải thích với cô, cô cũng sẽ hé ra mặt lạnh với anh, nhưng mà anh luôn sẽ ôn tồn dỗ cô, rõ ràng vừa nãy anh còn rất quan tâm cô, vì sao đột nhiên liền lạnh mặt quay đi?

Kiều An Hạ đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, thẳng đến Trình Dạng từ trong toilet, đi ra, cô mới trừng mắt nhìn, hô tên của anh: “Trình

Dạng?”

Trình Dạng dừng lại bước chân, ánh mắt nhìn về phía Kiều An Hạ, có chính là lạnh lùng: “Có chuyện gì sao? Kiều tiểu thư?”

Trình Dạng cố ý nhấn mạnh ba chữ cuối cùng “Kiều tiểu thư”, ngữ khí đậm mạc giống như bọn họ căn bản là hai người xa lạ không hề quen biết, Kiều An Hạ kinh ngạc há to miệng, không biết nên tiếp tục nói gì.

Trình Dạng thoạt nhìn tựa hồ rất không kiên nhẫn, đợi một lát, nhìn thấy Kiều An Hạ không lên tiếng, lại mở miệng lễ phép đậm mạc nói: “Thực xin lỗi, Kiều tiểu thư, tôi còn có chút việc, trước xin lỗi không tiếp được.”

Lần này, Trình Dạng căn bản không đợi Kiều An Hạ có phản ứng, trực tiếp lướt qua người cô, mại bước chân rời đi.

Kiều An Hạ mạnh quay đầu lại nhìn bóng dáng Trình Dạng, phát giác so với một đêm kia khi anh nói chia tay xoay người rời đi, bản thân còn muốn thất kinh.

Trình Dạng lúc này đây, không giống như trước kia, dường như thật sự tức giận, chính xác mà nói, giống như cô và anh trong lúc đó, thật sự muốn không hề liên quan?

Thật sự là kỳ quái a..... Không liên quan sẽ không liên quan , cô vì sao khó qua như vậy? Thậm chí đáy lòng còn truyền đến cảm giác đau khó chịu?

Kiều An Hạ có chút mất hồn mất vía tiêu sái vào toilet, dùng xong WC, lúc cô đứng ở trước bồn rửa tay, trong đầu nghĩ tất cả đều là chuyện về của Trình Dạng.

-
Kỳ thật đôi khi, hiện thực so với tiểu thuyết xa xa còn muốn thần kỳ hơn.

Đêm nay, không đơn giản là Kiều An Hạ và Trình Dạng ở khách sạn lớn Bắc Kinh, liền ngay cả Lâm Thi Ý cũng tới đây, hơn nữa Lâm Thi Ý và Trình Dạng cùng tham gia một bữa ăn.

Lâm Thi Ý từ trong gian toilet bên cạnh đi ra đi ra, đi đến trước đài rửa mặt, rửa tay trước, lúc nhìn gương trang điểm lại, phát hiện bên cạnh mình có người, tay vẫn hướng về phía nước, giống như là đánh mất hồn vía, nửa ngày không có một động tác, cô ta nhịn không được tò mò nhìn nhiều hai mắt, sau đó cảm thấy người bên cạnh có chút quen, cau mày suy nghĩ một lát, mới hậu tri hậu giác nhớ tới, này không phải là chị của Kiều An Hào, Kiều An Hạ sao? lúc trước nàng nhưng là suýt nữa bị này nữ nhân cầm dao nhỏ bị hủy dung đâu!

Thật là không có nghĩ đến, oan gia ngõ hẹp, thế nhưng hôm nay đụng mặt phải!

Chương 830: Gặp cha mẹ (10)

Lâm Thi Ý nghĩ tới đây, tiện ngoéo môi một cái, khép hộp phấn lót đang cầm trong tay lại, mở miệng: “Ôi, đây không phải Kiều đại tiểu thư sao? Thật sự là đã lâu không thấy?”

Kiều An Hạ đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, từ đầu liền không nghe thấy người bên cạnh nói gì, một chút phản ứng cũng không có.

-

Trái lại đêm nay, Kiều An Hào cũng ăn cơm ở khách sạn Bắc Kinh, lúc nghe đến ba chữ “Kiều An Hạ” kia, trố mắt một phen, liền thu điện thoại lại.

Đó là giọng của Lâm Thi Ý, nói cách khác, chị và Lâm Thi Ý đều ở bên ngoài?

Kiều An Hào rút khăn tay ra, sau đó lại nghe đến giọng nói của Lâm Thi Ý: “ha, Kiều đại tiểu thư hẳn không nên là quý nhân hay quên, không nhớ rõ tôi là ai sao?”

-

Lần thứ hai Lâm Thi Ý mở miệng, khiến Kiều An Hạ khôi phục lại thần trí, cô nhẹ nhàng đảo tròn mắt, nhìn lướt qua Lâm Thi Ý, sau đó liền lấy nước rửa tay ở một bên, chà xát tay, đến lúc sạch sẽ mới đóng vòi nước lại, lau khô tay, chuẩn bị rời đi.

Lâm Thi Ý đâu nào để cho Kiều An Hạ rời đi, cô ta không cần suy nghĩ liền chặn trước mặt Kiều An Hạ: “Kiều đại tiểu thư, cô cứ như vậy rời đi làm gì thế? Tôi còn có việc muốn nói với cô!”

Kiều An Hạ khoanh tay ở trước ngực, tư thế ngạo mạn hơn so với Lâm Thi Ý nhiều, trên mặt cô lên một nụ cười, vẻ khinh thường không hề che giấu nói: “Nói chuyện với tôi? Cô xứng sao?”

Kiều An Hào nghe được nhưng lời này của Kiều An Hạ, không nhin được bật cười.

Cùng Kiều An Hạ so cái gì còn có thể thắng được chị ấy, nhưng nếu so kiêu ngạo với cô, người phụ nữ đó, rõ ràng là cực kỳ mềm lòng nhưng miệng lưỡi lại cứng rắn hơn so với tảng đá.

Một câu của Kiều An Hạ, khiến cho Lâm Thi Ý tức giận trong nháy mắt: “Đều đã đến lúc này, cô vẫn còn giả bộ cái gì trước mặt tôi? Người khác không biết, tôi cũng biết, người trong lòng cô chính là người vừa cưới em gái cô, như thế nào, tư vị này chắc là không dễ chịu rồi?”

Sắc mặt của Kiều An Hạ trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo đến cực hạn.

Kiều An Hào ở trong phòng, vốn dĩ vừa bị câu nói kia của Kiều An Hạ chọc cười, trong nháy mắt liền cứng ngắc.

“A... không riêng gì những thứ này? Tôi nghe nói, Trình Dạng cũng chia tay với cô rồi à?” Lâm Thi Ý nói, cùng với một nụ cười đắc chí: “Có phải Trình Dạng đã đá cô rồi không? Cho nên cô mới thất hồn lạc phách như vừa rồi, tôi nói cho cô, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều, cô không chiếm được Lục Ảnh đế, cũng không chiếm được Trình Dạng, Kiều đại tiểu thư thật đúng là đủ thương cảm, thế nhưng, tôi

cảm thấy có lẽ Kiều đại tiểu thư đã coi trọng chính mình quá rồi, đừng tưởng rằng mình là thiên kim đại tiểu thư, người khác đều sẽ vây quanh cô...”

Kiều An Hào nghe được mấy lời này, trong lòng liền bốc hỏa, cô không hề nghĩ ngợi đứng lên, vội vàng xả bồn cầu, liền đẩy cửa ra, không hề nghĩ ngợi cầm điện thoại di động trong tay, ném vào trên người Lâm Thi Ý: “Lâm Thi Ý, cô câm miệng cho tôi, không nói lời nào cũng không ai nghĩ cô điếc!”

Điện thoại đập trúng vào người Lâm Thi Ý, cô ta hét lên một tiếng, sau đó giống như Kiều An Hạ, hai người đồng thời quay đầu nhìn Kiều An Hào.

Kiều An Hào chạm tầm mắt với Kiều An Hạ, chỉ liếc nhau một cái, sau đó cũng chột dạ tránh đi, sau đó đi đến trước mặt Lâm Thi Ý: “Lâm Thi Ý, tôi nói cô sao mãi chưa có tiền đồ gì thế, mỗi lần gây sự đều chẳng được chuyện gì tử tế, lại vẫn lần nào cũng đến trước mặt người khác mà nhảy lên! Tôi thật sự là chưa thấy qua người nào giống tiện nhân như cô!”

Chương 831: Mạo hiểm (1)

“Còn có, điệu múa cô Triệu Phi Yến trong trận chung kết Hollywood, là cô cố ý đạo lại của toio1”

“Kiều An Hào, cô đừng ngậm máu phun người, cô có chứng cứ gì, chứng mình tôi đạo của cô?” Lâm Thi Ý bị Kiều An Hào mắng, sắc mặt rất khó coi, âm thanh mở miệng vô cùng hung dữ.

“Bởi vì tôi không tin trên thế giới này có nhiều sự trùng hợp như vậy, có thể trùng hợp đến mức tôi và cô cùng có một ý tưởng múa vũ y! Lúc ấy tôi thật không rõ, hiện tại thì đã hiểu, sợ là vấn đề nằm ở cửa hàng may bộ váy vũ y đó!” Kiều An Hào lúc đó đang lơ mơ, một chốc liền không thể nghĩ được xảy ra vấn đề ở đâu, nhưng là về sau cô nói chuyện này cho Lục Căn Niên biết, nghĩ đến cửa tiệm may đồ kia, sẽ biết cô muốn biểu diễn múa cổ gì đó, nếu Lâm Thi Ý biết được tin tức này, không khó để đoán ra được cô sẽ trình diễn cái gì, dù sao đó cũng là Triệu Phi Yến kinh điển.”

“Thế nhưng không sao, Lâm Thi Ý, cô không thừa nhận cũng không sao cả, dù sao cô có đạo lại ý tưởng của tôi, cũng không thể giành được giải nhất!”

Kiều An Hào nói đến đây, dừng một chút, học thái độ vui sướng khi người khác gặp họa khi nãy của Lâm Thi Ý nói: “Thế nhưng, cũng thật sự là làm khó cô rồi, vì muốn ngáng chân tôi mà khổ tâm đi luyện múa, tôi nghĩ mấy ngày cô vì luyện múa, khẳng định rất khổ sở rồi? Suy nghĩ một chút, cô thật đúng là đủ thương cảm, thế nhưng, Lâm Thi Ý, tôi cảm thấy nói đến khiêu vũ, phương diện trên giường, có lẽ cô sẽ càng có sở trường hơn, dù sao cô cũng chuyên dựa vào thứ

đó để mua vui cho đàn ông lấy tiền mà...”

Lâm Thi Ý dám dùng cô để kéo lên vết sẹo trong lòng Kiều An Hạ, như thế cô ta cũng đừng trách Kiều An Hào không khách khí, xé rách mặt nạ của cô ta.

Lâm Thi Ý mỗi lần đều không thể sánh bằng Kiều An Hào, lúc nào cũng đứng sau, bây giờ lại còn bị cô nói thẳng như vậy, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, quên mất trong bụng Kiều An Hào đang có bầu, không hề nghĩ ngợi vươn tay, vung lên về phía mặt của Kiều An Hào: “Kiều An Hào, cô kẻ tiện nhân, cô câm miệng cho tôi!”

Nếu một tát này thật sự văng đến trên mặt của cô, chắc chắn cô sẽ đứng không vững, người sẽ đung vào trên bồn rửa mặt.

Bồn rửa mặt kia, vừa lúc chạm đến bụng của cô, lực nếu như rất lớn, sợ rằng bảo bảo trong bụng cô ...

Kiều An Hào hoảng hốt, mà lại không dám động tay với Lâm Thi Ý, sợ rằng đánh nhau với cô ta, chính mình sẽ thua thiệt, cho nên theo bản năng liền giơ tay lên, bảo vệ con của mình.

Mắt thấy tay của Lâm Thi Ý, đến mặt cô càng ngày càng gần, Kiều An Hào đều đã nghe được tiếng giớ, cô theo bản năng liền nhắm hai mắt lại.

Sau đó bên tai cô truyền đến tiếng bạt tai vang dội.

Kiều An Hào khắc chế người mình, sợ run lên một cái, lại không cảm giác được sự đau đớn trên mặt, ngược lại còn truyền đến hai tiếng bạt tai, lúc này cô mới kinh ngạc mở to hai mắt, lại thấy được một màn khó tin.

Vốn dĩ Lâm Thi Ý đang định vươn tay tát cô, lại bị Kiều An Hạ nắm được, mà Kiều An Hạ cả người nghiêm nghị đứng trước mặt cô ta, mang theo vẻ mặt phẫn nộ, ánh mắt cũng không chớp nhìn thẳng Lâm Thi Ý, vừa ngoan độc vừa nặng tay quăng vài cái tát lên mặt cô ta.

Chương 832: Mạo hiểm (2)

Kiều An Hạ chắc phải cho Lâm Thi Ý đến mười cái bạt tai, mới ngừng lại được, Lâm Thi Ý bị đánh đến lờ mờ, trở mắt nhìn Kiều An Hạ, vậy mà không có tí phản ứng nào, mặt cô ta bị sưng đỏ lên dữ dội, mấy ngón tay in dấu trên da thịt trắng nõn, nhìn vô cùng chói mắt.

Mãi đến khi Lâm Thi Ý cảm nhận được trên mặt truyền đến nóng rát, mới bất tri bất giác phản ứng được là vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cô theo bản năng giơ tay lên, che kín mặt, nhìn chằm chằm Kiều An Hạ, ở đáy mắt còn có một tầng nước, giọng nói mang theo sự uất hận: “Có người như cô à? Bị Trình Dạng vút bỏ, tâm tình không tốt liền trút giận lên người tôi sao?”

“Bốp” Lâm Thi Ý còn chưa nói hết, Kiều An Hạ lại lần nữa vung tay lên, hung hăng cho cô ta thêm một cái bạt tai, bây giờ lực đạo vô cùng nặng nề hơn so với trước, vậy mà mạnh mẽ khiến cả người Lâm Thi Ý đung vào một bên góc tường, đầu đập vào tường.

Kiều An Hạ cũng không thèm để ý đến Lâm Thi Ý, giẫm giày cao gót đi qua, án Lâm Thi Ý ở trên tường, một tay bóp cổ cô ta, khiến cho mặt cô ta phải ngẩng cao lên, sau đó nhìn thẳng mắt cô ta, cả vú lấp miệng em mở miệng nói: “Tôi nhớ rõ lúc trước đã từng nói với cô, tốt nhất về sau nhìn thấy tôi và Kiều An Hào thì nên tránh mặt ra.”

Kiều An Hào đứng ở phía sau, nghe được tên mình, cả người đang theo dõi khí phách của Kiều An Hào liền phản ứng trở lại, nhìn chằm chằm Kiều An Hạ, ánh mắt có chút dao động.

Vừa mới rời Kiều An Hạ ra tay ngăn cản Lâm Thi Ý, là lo lắng cho bảo bảo trong bụng cô sao?

“Tôi nói cho cô, vừa mới rời chỉ là cảnh cáo của tôi, nếu cô còn dám có lần sau...” Kiều An Hạ nói đến đây, dừng một lát, mặt mày lạnh thêm vài phần: “A..., không đúng, không phải cô còn dám có lần sau, mà là tôi nói cho cô, từ giờ trở đi, tốt nhất là nhìn thấy tôi và Kiều An Hào thì tránh xa ra, nhớ đâu cô đụng phải tôi, ngày đó nếu tâm tình tôi tốt, có lẽ còn thoáng một chút, tha cho cô coi như không có chuyện gì, nếu tôi đúng lúc hôm đó tâm tình không tốt, tôi sẽ trút giận lên cô, thế thì cô phải làm thế nào đây?”

Kiều An Hạ nói đến đây, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Thi Ý một cái: “Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi nói cho cô, tôi Kiều An Hạ không sợ trời không sợ đất, nói được thì làm được, nếu cô không tin, lần sau cô có thể thử xem!”

Nói xong, Kiều An Hạ liền vung tay khỏi cổ Lâm Thi Ý, xoay người rời đi, nhưng ánh sáng trong mắt lại xuyên thấu qua gương nhìn đến Kiều An Hào cách đó không xa, ánh mắt bình tĩnh dừng lại, tốc độ tim đập của Kiều An Hạ bỗng nhiên như rơi xuống, nghĩ đến nếu mình cứ như vậy rời đi, nếu Lâm Thi Ý nổi điên lên đối phó với Kiều An Hào, nói không chừng con của Kiều An Hào...

Cánh môi của Kiều An Hào gất gao nhấp lại, sau đó liền quay đầu đi, tay đột nhiên nắm tóc của Lâm Thi Ý, cao ngạo cất bước chân, kéo Lâm Thi Ý đi vào trong toilet trong phòng.

Tất cả trong toilet, đều là tiếng thét đau đớn chói tai của Lâm Thi Ý, Kiều An Hạ giống như không hề nghe thấy, khi đi ngang qua phòng dọn dẹp, còn thuận thế rút một cây lau nhà, sau đó đẩy cửa ra, đẩy Lâm Thi Ý đi vào, đóng cửa lại, lấy cây lau nhà ngăn lại, hừ lạnh một tiếng, xoay người, đi ra ngoài.

Chương 833: Mạo hiểm (3)

Lúc Kiều An Hạ đi qua bên người Kiều An Hào, cô lên tiếng: “Chị?”

Bước chân của Kiều An Hạ dừng lại, nhưng không quay đầu nhìn Kiều An Hào, qua tầm ba giây đồng hồ, lại giơ chân lên, đi ra bên ngoài.

Trong phòng toilet truyền đến tiếng chửi ầm ỉ không hề có hình tượng và tiếng đập cửa mãnh liệt của Lâm Thi Ý.

“Chị!” Kiều An Hào tiếp tục hô một tiếng Kiều An Hạ, tiếp tục bước tiếp bắt theo kịp, tay nhanh mắt lẹ nắm lấy cánh tay của Kiều An Hạ: “Chị, vừa rồi cảm ơn chị, nếu không phải chị, có thể...”

“Em cảm ơn chị cái gì?” Kiều An Hạ không đợi Kiều An Hào nói hết lời, liền ngắt lời cô, âm thanh rất lạnh: “Chuyện chị vừa làm, là vì tiểu tiện nhân kia ăn nói lỗ mãng với chị, không liên quan gì đến em!”

Kiều An Hạ nói xong, liền rút cánh tay trong tay Kiều An Hào ra, nhưng mà Kiều An Hào lại càng nắm chặt, Kiều An Hạ chỉ sợ mình dùng lực quá nhiều, làm thương tổn đến Kiều An Hào, đành phải vờn cánh tay còn lại, tách từng ngón tay của Kiều An Hào ra.

Kiều An Hào chống lại Kiều An Hạ, lúc cô tách ngón tay của mình ra, không nhịn được lo lắng hỏi: “Chị, có phải chị giận em vì Lục Căn Niên không?”

Kiều An Hạ nghe thế, giống như chịu đựng đả kích gì đó, sắc mặt trắng xanh trong nháy mắt, ngực phập phồng lên xuống, cô nhắm

mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó liền cầm lấy ngón tay của Kiều An Hào bỏ ra, rất nhanh kéo cửa toilet, tốc độ cực nhanh đi ra ngoài.

Kiều An Hào khom người nhặt di động trên mặt đất lên, không hề nghĩ ngợi bắt kịp.

-

Lục Cẩm Niên ở trong phòng bao đợi một lúc lâu, cũng chưa đợi cô ra, gọi điện thoại cho cô, vậy mà phá hiện điện thoại không được kết nối, vì thế liền có chút lo lắng đến toilet, kết quả người vừa mới đi đến ngưỡng cửa phòng rửa tay, lại nhìn thấy Kiều An Hạ đi từ trong ra, anh dừng lại bước chân, Kiều An Hạ đi qua bên cạnh anh, sau đó nghe được tiếng “chị” của Kiều An Hào, người cũng chạy từ phòng rửa tay ra.

Lục Cẩm Niên sợ Kiều An Hào không cẩn thận ngã sắp xuống, theo bản năng vươn tay, ôm lấy eo của cô, vây cô vào trong ngực mình, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Kiều An Hào không để ý đến Lục Cẩm Niên, há miệng hô một câu “chị”, nhưng là Kiều An Hạ giống như không hề nghe được, trực tiếp ấn thang máy, đi vào.

Cánh môi Kiều An Hào giật giật, theo bản năng liền buông mi mắt xuống, trên mặt không thể che hết cô đơn tràn ra.

Tuy Lục Cẩm Niên không biết rốt cuộc trong toilet đã xảy ra chuyện gì, nhưng là cũng biết, Kiều An Hào là bởi vì Kiều An Hạ mà khổ sở, anh im lặng dùng sức kéo cô đi, vừa nhẹ giọng mắng cô, vừa mang cô trở về chỗ ngồi.

Chuyện vừa xảy ra, Kiều An Hào không hề có khẩu vị ăn cơm, Lục

Cẩn Niên gọi người phục vụ tính tiền, đỡ Kiều An Hào đứng dậy, trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Kiều An Hào nhỏ giọng nói hết sự việc ra một lần.

Lục Cẩn Niên không hề lên tiếng cắt ngang cô, cực kỳ cẩn thận nghe, lúc nói xong lời cuối cùng, Kiều An Hào lại nhẹ giọng bổ sung một câu: “An Hạ là vì em, mới ra tay với Lâm Thi Ý.”

Lục Cẩn Niên khẽ gật đầu, không nói gì, mang theo tình yêu say đắm cùng với cung chiều vô hạn, khẽ vuốt tóc dài của cô.

Chương 834: Nguy hiểm (4)

Vậy mà lúc gương mặt Lục Cận Niên rũ xuống, đáy mắt rõ ràng thoáng qua một tia đau lòng và không vui.

Mặc dù từ đầu đến cuối Lục Cận Niên không hề lên tiếng về chuyện của Kiều An Hạ, nhưng đến cuối cùng lúc anh đưa Kiều An Hào về đến nhà, thừa dịp Kiều An Hào đi tắm, còn tìm điện thoại di động, lấy ra nhắn tin cho Kiều An Hạ một tin nhắn.

Anh không thích Kiều An Hạ, thậm chí đã từng một lần chán ghét Kiều An Hạ, nhưng mà, vì thích Kiều An Hào, anh bằng lòng duy trì, dường như cô đã vô tình thấy giấy phân chia tài sản của anh, biết anh quan tâm Hứa Gia Mộc, cho nên sẽ cố gắng giúp anh làm tròn tình anh em với Hứa Gia Mộc.

Chưa tới một tuần lễ, chính là hôn lễ của cô và anh, mặc dù cô không nói gì, nhưng anh vẫn có thể nhìn ra được, cô rất hi vọng Kiều An Hạ có thể làm dâu phụ của cô, vui mừng chúc phúc cô kết hôn.

Chỉ cần là cô muốn, anh cũng sẽ cố gắng tranh thủ.

-

Kiều An Hạ ra ngoài từ thang máy, mới ý thức mình đi vô cùng vội vàng, ví tiền và chìa khóa xe cũng để quên trong bao sừng.

Kiều An Hạ đứng ở cửa thang máy một lát, cuối cùng vẫn không có đi lên lầu, mà là lấy điện thoại di động ra nhắn cho trợ lý một tin, nhắc nhở cô đem đồ đạc của mình mang về công ty, rồi đi ra khỏi tiệm

com.

Ban đêm có chút lạnh, áo khoác để ở trên lầu, Kiều An Hạ chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, lạnh cóng khiến cô run lẩy bẩy.

Bởi vì không có tiền, cho nên Kiều An Hạ lấy điện thoại gọi một chiếc xe riêng, lúc đang đợi xe, cô nhìn thấy xe Trình Dạng cách đó không xa đang rẽ vào bãi đậu xe.

Vẻ mặt Kiều An Hạ vẻ mặt có chút u ám, tầm mắt liền dính vào Trình Dạng trên xe.

Khoảng cách xe càng ngày càng gần cô, đáy lòng của cô nổi lên một cỗ khẩn trương không giải thích được, cô nhìn qua cửa sổ xe, chạm tới ánh mắt của Trình Dạng, đôi mắt của anh rất sâu xa, lần đầu tiên trong đời nhìn không hiểu đáy lòng của anh đang suy nghĩ chuyện gì, lúc xe của anh chạy đến trước mặt cô, đáy lòng Kiều An Hạ bỗng dựng xuất hiện một loại mong đợi, mong đợi Trình Dạng sẽ dừng xe, nhưng mà cuối cùng, người ấy lại xem như cô không tồn tại, tốc độ xe không hề chậm lại, từ trước mặt cô lướt qua, lưu lại một trận gió mãnh liệt.

Kiều An Hạ theo bản năng quay đầu, thấy đuôi xe đã đi rất xa, cảm giác trong nháy mắt, phảng phất bị vét sạch điều gì đó trong ngực, theo chiếc xe kia đi xa.

Kiều An Hạ bình tĩnh đứng tại chỗ, cho đến khi xe mình gọi dừng ở trước mặt, cô mới phục hồi tinh thần, lên xe, báo địa điểm, rồi lại bắt đầu thất thần.

Nhà trọ trong một mảnh đen nhánh, Kiều An Hạ mở đèn, thấy trong nhà khắp nơi đều có Trình Dạng, tâm tình càng khổ sở, thật ra thì không có làm bao nhiêu chuyện, nhưng lại cảm thấy giống như đã

trải qua rất nhiều năm, thân thể cực kỳ mệt mỏi, toàn thân vô lực ngã xuống ghế sa lon, nhìn chăm chăm trần nhà một lát, bên tai liền truyền đến tiếng báo có tin nhắn của điện thoại di động.

Sau một lúc lâu, Kiều An Hạ mới vòng vo tầm mắt, nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động của mình, lại thấy được mấy chữ "mylove".

mylove... Kiều An Hạ sửng sốt một lát, mới phản ứng được là Lục Căn Niên... Tên gọi này là do cô đặt, nhưng mà tại sao, bây giờ cô nhìn thấy lại không thoải mái vậy?

Kiều An Hạ cầm lên điện thoại di động, không xem nội dung tin nhắn của Lục Căn Niên, mà trước chuyển đến mục danh bạ đổi "mylove" thành "Lục Căn Niên", dừng một lát, suy nghĩ một chút, lại đổi thành "em rể" .

Chương 835: Nguy hiểm (5)

Lúc Kiều An Hạ mới vừa đè xuống "Xác nhận", điện thoại di động lại liên tục leng keng hai tiếng, vẫn như cũ là tin nhắn Lục Cận Niên gọi tới, vậy mà Kiều An Hạ nhìn hai chữ "em rể" hai, vốn tâm trạng không thoải mái, chuyển biến tốt rất nhiều.

Mở ra tin nhắn, đầu tiên thấy là Lục Cận Niên gọi tới một tấm hình, đó là một lễ phục màu lam nhạt, máng lên móc áo, phía dưới còn đặt đôi cao gót cùng màu.

Kiều An Hạ sửng sốt một lát, mới nhìn xuống: 【 Tôi là Lục Cận Niên, mặc dù lúc đầu cô không đồng ý tham gia hôn lễ của tôi và Kiều Kiều, cô ấy cũng biết cô sẽ không tới, nhưng mà vẫn cố ý dặn dò người chuẩn bị lễ phục cho cô. Còn chuyện bút ghi âm, Kiều Kiều cũng không biết, sau này cũng sẽ không biết. 】

Mặc dù chỉ là lác đác mấy lời, nhưng lại như cũ khiến cho người ta cảm thấy phong cách làm việc của Lục Cận Niên, đơn giản trực tiếp vào thẳng chủ đề.

Kiều An Hạ nằm trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm lễ phục màu xanh nhạt và đôi giày cao gót kia, hồi lâu mí mắt cũng không chớp một cái.

Ước chừng qua ba phút, có nước mắt theo mắt của cô chảy xuôi xuống, càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, Kiều An Hạ trực tiếp khóc thành tiếng.

Lễ phục và đôi giày cao gót đó, là cô và Kiều An Hào cùng chung 1 chỗ nhìn thấy trên TV 3 năm trước, cô nhìn trúng bộ đồ dâu phụ, sau

đó liền chỉ cho Kiều An Hào nói, tương lai lúc con bé kết hôn, nhất định phải cho cô làm dâu phụ, hơn nữa còn phải chuẩn bị cho cô một bộ y phục giống như vậy, cô muốn mình thật xinh đẹp bên cạnh cô dâu.

Lúc ấy cô chỉ thuận miệng nói đùa, nhưng mà cô không nghĩ tới, một ngày kia, con bé kết hôn, thật sự tìm người thiết kế bộ lễ phục cô thích đó.

Hình ảnh lúc ấy, từ trên ti vi rõ ràng chọt lóe lên... Ngày hôm sau xem lại, cố ý giữ gìn sao?

Còn nữa, câu nói sau cùng của Lục Cẩm Niên là có ý gì?

Kiều An Hào thích anh mười ba năm, anh thích Kiều An Hào mười ba năm, còn trẻ bởi vì cô ích kỷ, rõ ràng có thể thuận lý thành chương để bọn họ ở cùng một chỗ, lại khiến tình yêu vòng con đường xa nhất, còn vất vả như vậy.

Tất nhiên Hàn Như Sơ có lỗi, nhưng mà, nếu ban đầu không phải là cô nói cho Hàn Như Sơ, chuyện Hứa Gia Mộc và Kiều An Hào, có phải càng về sau sẽ không phát sinh những chuyện bi thảm kia...

Phải biết, Kiều An Hào cho tới bây giờ cũng không thua thiệt cô Kiều An Hạ, là Kiều An Hạ thua thiệt bản thân, là cô Kiều An Hạ làm sai, nhưng mà tại sao lúc Lục Cẩm Niên đưa con bé đến nhà họ Kiều, nó lại mua cho cô nhiều đồ cô thích như vậy? Tại sao phải bày tỏ nhiều lần như vậy? Tại sao ở phòng rửa tay thấy Lâm Thi Ý nói mình như vậy, không để ý mình có bầu mà lao ra? Tại sao biết cô không đi tham gia hôn lễ của mình, còn chuẩn bị lễ phục cho cô?

Cô tình nguyện con bé mang cô, chất vấn cô, cùng cô nhất đao lưỡng đoạn, cô cũng không bằng lòng để con bé đối tốt với mình như

vậy, bởi vì chỉ khiến cô càng thêm khó xử.

Kiều An Hạ đến cuối cùng trực tiếp khóc thành tiếng, tiềm thức khổ sở giống như trước, tìm Trình Dạng bày tỏ, nhưng mà đợi đến lúc cô cầm điện thoại di động, mới nghĩ đến Trình Dạng và cô đã không còn chút dây dưa nào nữa.

Lúc cô không thấy Trình Dạng, không phải là không muốn, nhưng mà tối nay thấy anh, cô mới phát hiện, suốt khoảng thời gian này, lại nhớ anh nhiều như vậy, nhớ, vì vậy đáy lòng cô lại càng nặng nề đau, một cảm giác thấu xương bút rút.

Chương 836: Nguy hiểm (6)

Cô tự nhận là trong cả đời này, người cô chân chính động tâm yêu thương là Lục Cẩm Niên, nhưng mà, Trình Dạng lại cho cô cái cảm giác mà Lục Cẩm Niên chưa từng có.

Lúc cô bị Lục Cẩm Niên cự tuyệt, đáy lòng cô vẫn luôn không phục, cô cao ngạo không muốn hạ thấp mình.

Nhưng mà, tối nay cô bị Trình Dạng thờ ơ lạnh nhạt, như không có chuyện gì xảy ra, cô phát hiện mình hoảng sợ, yếu đuối.

Thậm chí, cô là nàng công chúa từ nhỏ được nâng niu trong lòng bàn tay còn có suy nghĩ muốn khom người đi xin lỗi Trình Dạng giảng hòa.

Nghĩ tới đây, lòng Kiều An Hạ chột kinh ngạc, quên mất khóc thút thít, chẳng qua là nhắm mắt lại, trong đầu lặp lại suy nghĩ mình mới vừa hiện lên.

Trong phòng rất yên tĩnh, không khí như vậy rất thích hợp để một người thấy rõ nội tâm của mình.

Lúc ban đầu quen biết, là anh theo đuổi cô, cô cảm thấy anh thật đẹp trai, còn là một đại minh tinh, lại bị Lục Cẩm Niên từ chối lần thứ hai, đáy lòng đang không phục, quyết định quen Trình Dạng.

Anh đối với cô thật sự rất tốt, tính tình cô lại công kích, nhưng bất kể cô nóng nảy thế nào, anh vĩnh viễn đều là ôn tồn dỗ dành cô.

Có một lần nửa đêm tới kinh nguyệt, có thể uống nhiều rượu quá, đau bụng kinh, lăn lộn vì đau trên giường, là anh vội vội vàng vàng đem cô đi bệnh viện, đợi đến lúc cô đỡ đau, mới phát hiện, thậm chí ngay cả giày anh cũng không mang.

Thật ra thì, lúc cô xem những videokia, hâm mộ Lục Cẩm Niên đối với Kiều An Hào tốt, bên người cô đã có một người đàn ông, đối với cô rất tốt... Không phải sao?

Nghĩ đến cuối cùng, Kiều An Hạ không còn có biện pháp, không thể tiếp tục đối mặt nữa, cô hết sức rõ ràng khẳng định, cô không thể rời bỏ Trình Dạng, cô không biết rốt cuộc lúc nào mình thích Trình Dạng, nhưng mà bây giờ, cô thật sự thích anh, hơn nữa cảm giác này, cũng không hề giống lúc cô thích Lục Cẩm Niên.

Một là cảm giác muốn chinh phục, một là quyết tâm muốn gần nhau.

-

Ngày hôm sau, là ngày cô dâu chú rể dâu phụ rể phụ mặc thử lễ phục.

Lễ phục là Lục Cẩm Niên nhờ Hôn Khánh hội thiết kế, đặc biệt mời nhà thiết kế người Pháp vẽ kiểu.

Không đơn thuần là cô dâu chú rể, ngay cả bạn lễ phục của cô dâu và chú rể cũng thiết kế đặc biệt, độc nhất vô nhị.

Nơi này có một tục lệ, gọi là "Bách niên hảo hợp", phải là mười một giờ trưa mới mặc thử lễ phục.

Lúc Lục Cẩm Niên bà Kiều An Hào đến, Triệu Mạnh Tống Tương Turthân là dâu phụ, cùng với rể phụ Hứa Gia Mộc và Trình Dạng

cũng đều chờ đợi đến lượt.

Bởi vì trợ lý đã kết hôn, cho nên Lục Cẩm Niên cố ý an bài anh đến hiện trường hôn lễ làm người dẫn chương trình, nhưng mà hôm nay trợ lý vẫn đến đây xem náo nhiệt, thuận tiện muốn thử âu phục mà Lục Cẩm Niên chuẩn bị cho mình.

Trước khi tới, trợ lý suy nghĩ nhất định là có người sẽ ăn uống trễ giờ, cố ý rẽ vào một cửa hàng bán cháo mua mấy phần đem đến.

Nhà thiết kế và trợ lý đều ở đây sửa sang lại lễ phục, trợ lý đem đồ ăn mình mua đến gọi mọi người tới ăn.

Hứa Gia Mộc biết Tổng Tương Tư thích cháo thịt trứng muối, cố ý kéo đến trước mặt một chén, dùng cái muỗng quấy hai lần, trước uống một hớp, cảm thấy mùi vị không tệ, liền múc một muỗng, đưa đến khoe miệng Tổng Tương Tư ngồi một bên xem tạp chí.

Tổng Tương Tư liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc đưa muỗng tới, lúc chuẩn bị mở ra miệng uống, lại phát hiện dạ dày có chút khó chịu, sau đó liền xoay đầu, đứng lên, cũng không để ý tới Hứa Gia Mộc, đi về phía phòng vệ sinh.

Chương 837: Mạo hiểm [7]

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm bóng dáng Tống Tương Tư, cau mi lại.

Bắt đầu từ tối hôm qua, người phụ nữ này, dường như có điểm không thích hợp..... Hơn nửa đêm về nhà cả người toàn mùi rượu không nói, anh hỏi cô đi đâu, cô cũng không lên tiếng, tắm rửa một cái, ngả đầu liền ngủ, anh huých cô một chút, thế nhưng bị cô đập một cước xuống giường, sau đó cả người anh liền phát hỏa, cô liền ôm gối đi ra phòng ngủ, một người đi phòng khách, thuận thế còn khóa trái cửa.

Sáng nay khi rời giường, anh vốn tưởng rằng cô sẽ cùng đi với bản thân đến “Trăm năm hảo hợp”, kết quả anh rửa mặt xong, đi ra phòng ngủ, vừa mới chuẩn bị chào hỏi với cô, cô lại cầm túi xách của mình, coi anh giống như không khí, thẳng hướng đi về phía cửa phòng, hôm qua xe của cô để lại Cung Vàng Điện Ngọc, cho nên lúc đi đến cửa cô trực tiếp lấy chìa khóa xe của anh đá cửa rời đi, anh vội vã đuổi theo xuống lầu, vốn tưởng rằng cô sẽ chờ anh, kết quả ai ngờ, cô lái đi xe của anh sớm đã không thấy bóng dáng, hại anh chỉ có thể ngăn cản xe taxi, ai ngờ đến dưới lầu “Trăm năm hảo hợp”, anh thấy xe của mình bị cảnh sát giao thông giữ lại.

Tống Tương Tư dừng xe không đúng nơi!

Rõ ràng bãi đỗ xe của “Trăm năm hảo hợp” nhiều vị trí như vậy, cô cố tình lại dừng ở trên đường quốc lộ, rõ ràng là cố ý !

Vào “Trăm năm hảo hợp”, anh ngồi ở bên cạnh cô, nói chuyện với

cô, cô cũng bỏ mặc.

Kỳ thật đối lại là trước đây, anh làm sao sẽ nhân nhượng cô như vậy, cô không để ý tới anh, anh sẽ không để ý tới cô đâu!

Thậm chí anh còn tự mình uy cô uống cháo, anh vốn tưởng rằng trong nháy mắt cô há miệng kia, tâm tình đã chuyển tốt, nhưng mà ai ngờ, đột nhiên liền mặt lạnh, đứng dậy rời đi.

Thật sự là..... Không hiểu người phụ nữ này bị sao nữa!

Hứa Gia Mộc a nở nụ cười một tiếng, cầm thìa vừa định dứt miếng cháo vừa đưa cho Tống Tương Tư vào trong miệng của mình, nhưng mà đưa đến bên miệng, lại không có khẩu vị, ném thìa, ngồi ở trên ghế sa lon ngây người một lát, cuối cùng vẫn có chút không yên lòng đứng lên, hướng về phía toilet.

Toilet và phòng thay quần áo cách nhau một gian phòng, bên trong trưng bày sắp xếp cái tủ kính chĩnh tề, bên trong đầy đủ các loại kiểu dáng nhẫn.

Lúc Hứa Gia Mộc đi qua một cái tủ kính, bước chân nhịn không được dừng lại, nghiêng đầu, nhìn một cái nhẫn kim cương.màu hồng nhạt được trưng bày bên trong

“Tiên sinh, ngài muốn mua nhẫn cầu hôn hay là nhẫn kết hôn?”

Người bán hàng thấy Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm nhìn hồi lâu, nhịn không được lên tiếng hỏi.

Hứa Gia Mộc hoàn hồn, nhìn thấy Tống Tương Tư trong phòng rửa tay đi ra không biết từ lúc nào, đã quay trở lại phòng thử quần áo, anh nhìn về phía người bán hàng lắc lắc đầu, rồi mại bước chân đi về phía toilet, tựa vào trên vách tường nhà vệ sinh nam, châm một

điều thuốc.

Anh thế nhưng vừa có một loại xúc động, tưởng mua một chiếc nhẫn, đưa cho Tống Tương Tư.....

Thằng thẩn mà nói, từ nhỏ đến lớn, suy nghĩ về đám cưới trong đầu hẳn đã ăn sâu bén rễ, anh nhất định sẽ thú một người phụ nữ muôn đấng hộ đối.

Sau khi giải trừ hôn ước với Kiều An Hào, tập đoàn Hứa lại rơi vào trong tay Lục Cẩm Niên, lúc đó anh còn chưa biết mẹ mình làm rất nhiều việc sai trái, bối cảnh gia tộc của Lâm Thiên Thiên rất tốt, mẹ không thể không thích, anh và Tống Tương Tư lại không có liên lạc, tuy rằng anh cảm thấy Lâm Thiên Thiên quá mức yếu ớt bám người, nhưng mà, lúc quyết định đưa ra đám hỏi, Lâm Thiên Thiên không cự tuyệt, anh cũng không cự tuyệt.

Kỳ thật cũng không xem như đám hỏi, chỉ là ước định miệng như vậy, ngay cả nghi thức đính hôn cũng không có tổ chức, đôi khi một tháng anh Lâm Thiên Thiên gặp mặt không hơn một lần.

Chương 838: Mạo hiểm [8]

Cẩn thận tính lại, sau khi anh và Tống Tương Tư hòa hảo, sẽ thấy không để ý qua Lâm Thiên Thiên, ngày hôm qua cô ta chạy tới công ty tìm anh, buổi tối hôm kia anh làm việc hơn nửa đêm, cuộc họp lại mở tới trưa mới xong, ánh mắt mệt mỏi mở không ra được, ai ngờ Lâm Thiên Thiên đột nhiên liền gục xuống giường, áp trên người anh, hỏi anh khi nào thì bọn họ tổ chức hôn lễ?

Lúc anh nghe thấy câu nói kia, lúc ấy anh không biết mình bị làm sao, trong đầu liền hiện lên thân ảnh của Tống Tương Tư, anh chần chờ một lúc lâu, mới trả lời có lệ với Lâm Thiên Thiên một câu, chờ cô ta tốt nghiệp rồi nói sau.

Sau đó Lâm Thiên Thiên còn lải nhải nói về chuyện hôn lễ, càng nói trong lòng anh càng mặc danh kỳ diệu áp lực, cuối cùng liền mạnh đẩy cô ta ra, xuống giường đi vào toilet.

Đại khái bắt đầu từ tối hôm qua, trong lòng anh bắt đầu có điểm dao động.

Hôn nhân thật là một cái mấu chốt lợi thế trên thương trường sao?

Nhưng mà ba mẹ của anh không phải là một hồi bi kịch sao?

Mà Lục Cẩn Niên cùng Kiều An Hảo đâu? Bọn họ không có khắc khẩu, mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ, cho dù là cãi nhau, cũng rất hạnh phúc.

Đừng nói là bọn họ, liền ngay cả anh là người ngoài cuộc, nhìn thấy

đều cảm giác muốn hướng tới.....

“Hứa tiên sinh? Ngài ở trong này làm cái gì?” Trợ lý đẩy cửa toilet ra, liền thấy Hứa Gia Mộc đứng ở một bên, sừng sốt một chút mở miệng hỏi.

Hứa Gia Mộc dụi điếu thuốc ở trong tay, không nói chuyện, rửa sạch tay, liền ly khai toilet, vừa đến cửa phòng thử quần áo, anh liền thấy cửa phòng thay quần áo nữ mở ra, Tống Tương Tư một chiếc váy lụa màu trắng, tóc dài được vén lên thật cao, từ bên trong đi ra.

Bước chân Hứa Gia Mộc mạnh ngừng lại, nhìn chăm chăm Tống Tương Tư bị Kiều An Hào và Triệu Manh vây quanh chặc chặc không ngừng khen, dừng hình ảnh trong tầm mắt.

Tuy rằng này chỉ là trang phục của phù dâu, nhưng mà, lại mỹ rung động đến sau trong nội tâm của anh.

Thậm chí trong đầu anh đều tìm lòng không đậu bắt đầu vẽ phác thảo, nếu Tống Tương Tư làm cô dâu, lại sẽ mi so với hiện tại bao nhiêu?

Tống Tương Tư làm cô dâu..... Chú rể sẽ là ai?

Tâm Hứa Gia Mộc mạnh lộp bộp một chút.

7 năm trước, thẳng thắn mà nói, anh cũng không biết chính mình vì sao tốt rồi tâm cứu Tống Tương Tư, sau đó còn có ý xấu giữ cô ở bên người nhiều năm như vậy không chịu buông tha cô.

Bởi vì anh vẫn cảm thấy bản thân sẽ phải kết hôn, cho nên trong bảy năm đó, mặc kệ anh và Tống Tương Tư từng có bao nhiêu thời gian vui vẻ cùng khó quên, anh căn bản không có nghĩ qua cùng cô kết

hôn, cũng căn bản không nghĩ tới cô phải gả cho người khác.

Nhưng mà hiện tại, anh vừa nghĩ tới nếu anh không cưới cô, có lẽ cô sẽ làm cô dâu xinh đẹp của người khác, anh liền cảm thấy tâm của mình giống như bị người ta lấy đi rồi, càng không ngừng thổi vào gió lạnh.

“Anh Gia Mộc, anh ở trong này làm gì?” Am thanh thanh thúy của Kiều An Hào đột nhiên truyền đến, Hứa Gia Mộc đang thất thần nhìn chằm chằm Tống Tương Tư giật mình tỉnh lại.

Hứa Gia Mộc gian nan rời đi tầm mắt trên người Tống Tương Tư:
“Làm sao vậy?”

Lục Cẩm Niên chỉ vào nhà thiết kế đẩy lên đến vài bộ đồ nam, nhắc nhở anh: “Thử quần áo.”

Hứa Gia Mộc “A” một tiếng, vào phòng thay quần áo nam.

-

Kiều An Hạ biết hôm nay là ngày thử lễ phục của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào ở “Trăm năm hảo hợp”, hai ngày này cô cũng nhận được điện thoại của mẹ mình, nói với cô đặt mấy bộ quần áo, cố ý nhắc nhở cô hôm nay đến đây thử mặc một chút.

Kiều An Hạ khóc hơn nửa đêm, hôm sau lúc tỉnh lại, ánh mắt thững có điểm không thể gặp người, chính mình không nghĩ đi, cuối cùng do dự một chút, vẫn là lái xe tới đây .

Chương 839: Mạo hiểm [9]

Lúc Kiều An Hạ dừng xe ở “Trăm năm hảo hợp” kết quả, nhìn thấy xe Trình Dạng, trong nháy mắt cô có chút khiếp đảm, thật không dám lên lầu .

Đỗ xe xong, Kiều An Hạ ngồi ở trong xe, nhìn chăm chăm xe của Trình Dạng thật lâu, cuối cùng vẫn không cố lấy dũng khí, đẩy cửa xe đi ra.

Một mình ngồi ở trong xe không biết qua bao nhiêu lâu, Kiều An Hạ thấy một thân ảnh, từ một chiếc xe cao thấp màu đen đi ra.

Nhìn thân hình, hẳn là phụ nữ, tuổi không nhỏ, đội trên đỉnh đầu một chiếc mũ còn đeo khẩu trang, che lấp phần lớn ngũ quan, Kiều An Hạ không phân biệt được là ai, nhưng mà lại cảm thấy thân ảnh kia rất quen thuộc.

Lúc Kiều An Hạ đang suy nghĩ người kia đến tột cùng là ai, cô nhìn thấy người nọ tùy thân còn mang theo một cái gì đó chói lọi ở trong túi xách rút ra, nhét vào trong túi trước.

Tốc độ của người kia rất nhanh, nhưng mà Kiều An Hạ vẫn thấy rõ ràng đó là một con dao găm.

Kiều An Hạ cau mi lại, đáy lòng còn suy nghĩ, ban ngày ban mặt làm gì cần như vậy, cầm một cái dao găm, làm cái gì?

Người nọ đứng ở trước thang máy, nâng tay lên lúc ấn chốt thang máy, lộ ra một cái vòng ngọc trên cổ tay, lại làm cho cả người Kiều

An Hạ ngồi thẳng thân thể.

Vòng ngọc kia rất quen thuộc, tuyệt đối cô đã gặp qua rất nhiều lần.....

Rốt cuộc là thấy được ở đâu a?

Càng sốt ruột muốn biết, trong đầu Kiều An Hạ lại càng loạn, cuối cùng cô nóng nảy, nhịn không được liền hung hăng vỗ đầu mình một cái, lúc trước khi thang mái đóng cửa, Kiều An Hạ lại nhìn cái vòng ngọc kia một lần nữa, ánh mắt của cô mở to nhất có thể.

Hàn Như Sơ!

Cô nghĩ tới, người kia là Hàn Như Sơ!

Khó trách cô cảm thấy thân ảnh quen thuộc như vậy, vòng ngọc cũng quen thuộc như vậy!

Vậy cũng là do từ lúc còn rất nhỏ, mỗi lần cô gặp Hàn Như Sơ, liền nhất định có thể thấy chiếc vòng ngọc kia!

Không phải a, hôm nay êm đẹp Hàn Như Sơ chạy đến “Trăm năm hảo hợp” làm cái gì?

Kiều An Hảo bọn họ đều ở trên lầu, người nhiều như vậy, một mình bà ta muốn nháo cũng không tạo ra được sóng gió gì.....

Nhưng mà, bà ta lại mang theo dao găm.....

Kiều An Hạ càng nghĩ đáy lòng càng khủng hoảng, cuối cùng cô không cần suy nghĩ trực tiếp đẩy cửa xe ra, nhảy xuống xe, vội vội vàng vàng xông về thang máy.

Lúc Kiều An Hạ theo từ trong thang máy đi ra, vừa vặn thấy thân ảnh của Hàn Như Sơ đi về hướng toilet, cô cau mi lại, cũng đi theo vào toilet.

Lúc Kiều An Hạ bước vào toilet, vừa vặn thấy Hàn Như Sơ mở ra một cái cửa bên trong toilet đi vào, cô sợ bị bà ta phát hiện, cũng học bộ dáng của bà ta, rất nhanh kéo một cái cửa đi vào, sau đó xuyên qua lỗ thủng cách vách, nhìn thấy Hàn Như Sơ khóa trái cách cửa gian toilet đó lại.

Hàn Như Sơ đến toilet trốn tránh làm gì?

Trong đầu Kiều An Hạ tràn đầy nghi hoặc, bất quá Kiều An Hạ nhìn thấy Hàn Như Sơ không đi ra, cô cũng ngồi xổm trên bồn cầu, thỉnh thoảng xuyên qua lỗ thủng liếc mắt nhìn sang bên cạnh một cái.

Bởi vì xuống xe đi gấp, Kiều An Hạ không kịp mang di động, cả người có chút nhàm chán, cuối cùng ngồi xé giấy vệ sinh.

Lúc Kiều An Hạ sắp xé hết cuộn giấy vệ sinh, cửa toilet lại bị người đẩy ra, truyền đến âm thanh của Kiều An Hào: “Triệu Manh, lấy cho tớ một trương khăn ướt.”

Âm thanh của Kiều An Hào rất bình tĩnh, có một gian cửa bị khóa.

Hình như là Triệu Manh đi với Kiều An Hào đến, cũng không có vào WC, sau khi lấy khăn ướt cho Kiều An Hào, liền ra toilet, đứng ở bên ngoài chờ.

PS: Rốt cục đem ngày hôm qua thiếu bổ xong rồi ~ dung ta ăn một bữa cơm, tái chiến 8000 tự ~ nhớ rõ vé tháng nga vé tháng ~

Chương 840: Mạo hiểm (10)

Thời gian Kiều An Hào đi toilet cực kỳ ngắn, thế nhưng 2 phút, cô có thể nghe được âm thanh xả nước của phòng kế bên, sau đó cửa phòng bị mở ra, sau đó cửa phòng kế bên bị mở ra, Kiều An Hạ nhìn qua khe cửa, thấy Kiều An Hào đi giày đế bằng, vũng vàng dẫm trên mặt đất, sau cùng liền đứng ở trước bồn rửa tay, có tiếng nước chảy ra, Kiều An Hạ lờ mờ nghe được tiếng mở khóa của phòng đối diện.

Hàn Như Sơ nán lại bên trong lâu như thế, đây là ý gì?

Cả người Kiều An Hạ đều trở nên căng thẳng, dự cảm không tốt này dâng lên trong đầu cô, cô cũng nhẹ nhàng mở cửa, không một tiếng động nhìn cửa phòng đối diện của Hàn Như Sơ.

Qua tầm mười giây đồng hồ, Hàn Như Sơ mở cửa, từ bên trong đi ra.

Kiều An Hạ tinh tường có thể thấy bà ta lấy một con dao ra từ trong túi, như là sợ kinh động đến Kiều An Hào, nhẹ nhàng đi gần về phía cô ấy.

Kiều An Hạ thấy một màn như vậy, rốt cuộc cũng hiểu ra được tính toán của Hàn Như Sơ, sở dĩ bà ta ngây ngốc trong này lâu như vậy, hóa ra là ôm cây đợi chờ Kiều An Hào.

Bởi vì thử áo cưới suốt mấy tiếng, Kiều An Hào chắc sẽ phải đến toilet, chỉ cần cô vừa xuất hiện, bà ta có thể thừa lúc Kiều An Hào không đề phòng mà đâm vào.

Tiếng nước chảy trong toilet, vừa lúc che giấu tiếng bước chân của Hàn Như Sơ.

Nếu Kiều An Hào không quay đầu, từ đầu đến cuối đều sẽ không biết được nguy hiểm đang rình rập, nếu Hàn Như Sơ từ phía sau lưng đâm cho Kiều An Hào một nhát dao, đừng nói đứa bé, đến tính mạng của Kiều An Hào cũng khó giữ được.

Kiều An Hạ nghĩ đến đây, liền kéo cửa ra, đi về phía Kiều An Hào, hô lên một tiếng: “Kiều Klều, cẩn thận!”

Từ đầu đến cuối Hàn Như Sơ không ngờ trong toilet còn có người thứ ba tồn tại, bà ta thấy hành tung của mình bị lộ ra, chẳng những không hề có ý gì muốn thu lại ý định, ngược lại trong mắt còn nổi lên hung hăng.

Hôm nay bà tới, đã xác định sẽ có kết cục không tốt cho mình.

Con trai của bà đã đối nghịch với bà, chồng bà không để ý đến bà, cả đời vinh quang của bà cùng với tôn nghiêm đều bị bọn họ hủy đi.

Ai cũng mắng bà là người đàn bà độc ác.

Sao bà có thể cam tâm?

Dựa vào đâu mà một đứa con trai của tiểu tam có thể lấy được hạnh phúc?

Tiền chủng kia vốn là không nên tồn tại trên thế giới này, vì cái gì mà có thể được thuận lợi như vậy?

Mà bà? Quá khổ sở, sống không bằng chết, trong lòng bà luôn dấy lên oán hận, ban đêm nằm mơ cũng mơ thành quỷ đến bóp chết bọn

chúng.

Kiều An Hào đối với cậu ta, không phải là người quan trọng nhất sao?

Tốt lắm, bà liền giết chết người quan trọng nhất của cậu ta, không chỉ một người, vẫn còn một đứa bé nữa.

Bà muốn cho bọn chúng chết hết, hai bàn tay trắng, nghiệt chủng Lục Căn Niên kia, cũng cần phải hai bàn tay trắng!

Mọi người đồng quy vu tận đi!

Nghĩ đến đây, Hàn Như Sơ cười lạnh, đến sau cùng, cười thành tiếng, bà dường như đã đánh mất tất cả lý trí và nhân tính, sau khi Kiều An Hạ vừa hô lên, cả người liền gắt gao nắm lấy chuôi dao, hướng về phía bụng dưới của Kiều An Hào, ngoan độc đậm tóe.

-

Kiều An Hào đang đứng, đột nhiên nghe được tiếng có người gọi mình, sững sốt một phen, mới ý thức được là tiếng của Kiều An Hạ, cô liền xoay người qua theo bản năng, kết quả lại nhìn thấy một người đeo khẩu trang đứng sau mình, cầm dao đang đi về phía mình.

Chương 841: Kết thúc (1)

Sự việc xảy ra rất bất ngờ, từ đầu Kiều An Hào cũng không phản ứng kịp là có chuyện gì xảy ra, đột nhiên bên cạnh lại có thêm một người, mạnh mẽ chắn trước mặt cô, bởi vì dùng lực quá mình, Kiều An Hào lùi về phía sau hai bước, thắt lưng đập vào bồn rửa mặt, đau đớn khiến cô nhíu mày lại, sau đó liền nghe được tiếng máu phụt ra.

Thế giới, trong thời khắc này như bị dừng lại.

Kiều An Hào không quay đầu nhìn người đứng trước mặt mình, nhưng lúc người đó gục trước mặt cô, mùi nước hoa nhàn nhạt trên người đã cho cô biết người đó là ai.

Cô nhìn qua bả vai của Kiều An Hạ, nhìn Hàn Như Sơ ở đối diện.

Lúc máu tươi bắn ra, vấy vào trên người bà ta, khẩu trang màu trắng cũng có một mảng hồng, nhìn thấy ghê người.

Ánh mắt của Kiều An Hào mở rất to, cánh môi run rẩy mới chậm rãi quay đầu, nhìn thấy Kiều An Hạ tựa vào bờ vai của cô, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hô hấp dồn dập bất ổn.

Kiều An Hào mở miệng nhiều lần, mới miễn cưỡng nói được một chữ: “Chị...”

Sau tiếng kêu đó, cô còn có thể nghe được tiếng từng giọt chất lỏng nhỏ xuống.

Cô theo bản năng cúi thấp đầu xuống, phát hiện bên chân mình là

một vũng máu, một giây sau, cô giống như phát điên, chột đột nhiên hô to lên: “Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên...”

Bởi vì cô hô lên rất to, giọng nói có chút lạc giọng.

Triệu Manh ở ngoài cửa nghe thấy, liền hoảng sợ, cô liền đẩy cửa ra theo bản năng: “Sao vậy, Kiều...”

Lời của Triệu Manh còn chưa nói hết, trong nháy mắt liền bị hình ảnh trong toilet làm cho sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, lời nói vô cùng ấp úng: “Đại, Đại, Chị Kiều... Sao...”

“Kiều An Hạ, Kiều An Hạ, chị không được làm em sợ, chị không được làm em sợ...” Kiều An Hào kích động vươn tay, che lại miệng vết thương của Kiều An Hạ, muốn kìm hãm cho máu đừng chảy ra, nhưng máu cứ chảy tới tấp không ngừng. Kiều AN Hào gấp gáp rơi nước mắt xuống, cô biết chính mình không nên nổi giận với Triệu Manh, nhưng là cô tức giận đặng đặng mở miệng: “Triệu Manh, cậu u mê gì thế, còn thất thần trong này làm gì? Nhanh đi gọi xe cứu thương, nhanh đi gọi Lục Cẩm Niên...”

Tiếng “Niên” sau cùng, Kiều AN Hào kéo dài ra, lập tức kích tỉnh Triệu Manh, cô không hề nghĩ ngợi xoay người chạy khỏi toilet, lớn tiếng hô với người bên ngoài: “Giết người, giết người!”

Dao vẫn cắm trên bụng Kiều An Hạ, lúc đâm vào, Kiều An Hạ phản kháng theo bản năng, tay bắt được chuôi dĩa, Hàn Như Sơ không nhổ ra được, đơn giản liền buông ra, đang nghe được tiếng thét chói tai của Kiều An Hào khi đó, chậm rãi khôi phục lại tinh thần, khanh khách cười hai tiếng, liền lui về phía sau hai bước, rõ ràng bà muốn giết Kiều An Hào, nhưng lại bị Kiều An Hạ ngăn cản, nhưng bà ta lại vốn không hề phân rõ là Kiều An Hạ hay là Kiều An Hào, chỉ thì thào nói nhỏ: “Đã chết, đã chết, rốt cuộc tôi cũng giết được tiểu tiện nhân

này rồi,....”

Sau cùng Hàn Như Sơ giống như một người điên, ngẩng đầu, cười phá lên...

Cửa toilet, mạnh mẽ bị đẩy ra, Lục Cảnh Niên dẫn đầu đi đến, anh mở miệng hô một tiếng “Kiều Kiều”, sau đó bị một màn trước mặt dọa sợ đến mức đứng lại.

Chương 842: Kết thúc (2)

“Nhu thế nào...” Trình Dạng theo sát phía sau, chỉ nói được ba chữ, liền thấy trên người Kiều An Hào đầy máu, cả người Kiều An Hạ chìm trong vũng máu, một giây sau liền vọt qua: “Hạ Hạ, Hạ Hạ?”

Hứa Gia Mộc theo sau Trình Dạng, anh vốn là đang muốn mở miệng hỏi chuyện, nhưng tầm mắt lại bị người đang cười hấp dẫn ánh mắt.

Tống Tương Tư nhìn thấy bước chân của Hứa Gia Mộc dừng lại, liền nhìn anh một cái theo bản năng, sau đó nhìn theo tầm mắt của ah, liếc mắt đã nhận ra người kia là ai, trong đáy mắt cô liền hiện lên lo lắng.

Hứa Gia Mộc đứng tại chỗ không quá nửa phút, cả người đột nhiên xông tới trước mặt Hàn Như Sơ, không hề nghĩ ngợi giơ tay lên, quăng cho bà một cái tát: “Bà câm miệng cho tôi!”

Hàn Như Sơ bị Hứa Gia Mộc làm cho ngẩn ra, sau đó lại hì hì cười, chỉ vào anh: “Hứa Gia Mộc, đây là con tôi, con tôi đánh tôi, hì hì... con tôi vì người khác mà đánh tôi...”

Cười cười, Hàn Như Sơ bỗng dừng lại chảy nước mắt, nhìn Hứa Gia Mộc, oan ức nói: “Đây là con tôi, con sao lại không đứng về phía mẹ?”

Hứa Gia Mộc nhắm mắt lại hít sâu một hơi, sau đó liền nắm lấy cổ tay của Hàn Như Sơ: “Hiện tại đi với con đến cục cảnh sát.”

“Cục cảnh sát? Con muốn giam mẹ vào ngục sao?” Hàn Như Sơ lắc

đầu, đứng tại chỗ vừa khóc vừa cười: “Hứa Gia Mộc, mày là đồ đàn độn, mày vậy mà muốn đưa mẹ mày vào ngục giam!:

Hứa Gia Mộc hoàn toàn không nói nhiều với Hàn Như Sơ, chỉ kéo cổ tay của Hàn Như Sơ, đi ra ngoài toilet.

“Tôi không đi, không đi!” Hàn Như Sơ giống như một người điên lớn giọng hô.

Hứa Gia Mộc ngoảnh mắt làm ngơ, đến sau đó, chỉ cường bạo kéo bà ta ra ngoài.

Trong nháy mắt đó, Tống Tương Tư đột nhiên lên tiếng: “Tôi đi cùng anh.”

Hứa Gia Mộc không nói gì, chỉ tạm dừng một lát, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu một cái, liền kéo Hàn Như Sơ rời đi.

Tống Tương Tư quay đầu, nói với mấy người trong toilet: “Chúng ta đến cục cảnh sát trước, đã gọi xe cứu thương rồi, sẽ đến rất nhanh thôi, sau khi lấy khẩu cung bên cảnh sát, chúng ta sẽ đến bệnh viện.”

Trình Dạng và Kiều An Hào hoàn toàn không có phản ứng, như là không hề nghe được Tống Tương tư nói gì.

Lục Cẩm Niên đặt tất cả lực chú ý trên người Kiều An Hào, cũng không hề lên tiếng, sau cùng là Triệu Mạnh avf trợ lý cùng gạt đầu một cái.

Lúc này Tống Tương Tư mới rời đi.

Ít đi Hàn Như Sơ trogn toilet, trong nháy mắt liền yên lặng hơn rất nhiều.

Sắc mặt của Kiều An Hạ gần như trong suốt, cô cảm giác được nước mắt của Kiều An Hào rơi trên mặt mình, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, cố sức nâng mí mắt, liếc nhìn Kiều An Hào, sau đó cong môi, nhìn cô ấy cười cười.

Kiều An Hào nhìn thấy nụ cười của Kiều An Hạ, nước mắt càng rơi xuống mạnh mẽ hơn: “Chị, chị....”

Kiều An Hạ giơ tay lên, sờ sờ nước mắt trên mặt Kiều An Hào, tạm dừng một lát, nói: “Em khóc cái gì, đã là mẹ rồi, cũng không sợ dọa đến bảo bảo trong bụng à, cẩn thận sinh ra nó lại là đứa bé thích khóc.”

Từ nhỏ cô đã được nuông chiều, nói một không hai, lòng tự trọng rất lớn, cho nên nói ra, cực kỳ không nề mặt, trong lòng luôn âm thầm ảo nảo và hối hận, nhưng lại ngại mặt mũi, lại không muốn thừa nhận sai lầm của bản thân.

Chương 843: Kết thúc (3)

Nhưng giờ khắc này, cô cảm thấy được, chính mình đã đi tới sau cùng của nhân sinh, nhưng tự trọng mà bản thân liều mạng muốn giữ lấy, lập tức trở nên không còn quan trọng nữa.

Cô nghĩ đến đứa bé trong bụng Kiều An Hào, đã nghĩ hỏi nhưng chưa dám hỏi: “Bảo bảo là trai hay gái?”

“Còn chưa biết nữa.” Kiều An Hào lắc đầu, có hai giọt nước mắt nện xuống trên tóc của Kiều An Hạ.

“Bảo bảo có khỏe mạnh không?”

Kiều An Hào mạnh mẽ gật đầu, nước nở nói không nên lời.

Kiều An Hạ cười một cái, qua một lúc lâu sau mới nói: “Kiều Kiều, thực xin lỗi.”

Thật ra vào năm năm trước, cô đã nên nói những lời xin lỗi này với Kiều Kiều rồi.

Bao nhiêu lần cô tỉnh dậy từ trong ác mộng, sau đó cũng không có cách nào tiếp tục ngủ nữa, nhưng là, lại thiếu đi một chút dũng khí.

Cô đã nhiều lần mở miệng, muốn nói “thực xin lỗi”, nhưng là không nói nên lời, lúc thật sự nói ra, cô phát hiện, tâm tình của mình vậy mà trở nên bình lặng trong nháy mắt.

“Nếu không phải chị, em và Lục Cẩm Niên, có lẽ đã sớm cùng một

chỗ...” Kiều An Hạ đang nói chột đột nhiên ho khan...

Kiều An Hào lúc này, cho dù là Kiều An Hạ đã từng làm chuyện có lỗi với mình đến thế nào, cô cũng sẽ không do dự mà tha thứ cho cô ấy, đối với cô mà nói, an nguy của Kiều An Hạ là trọng yếu hơn cả, cô lắc đầu, ra tiếng ngừng lại lời nói của Kiều An Hạ: “Đừng nói, em không trách chị, chị đừng nói nữa, xe cấp cứu sắp đến rồi...”

Kiều An Hạ kịch liệt ho khan hai lần, máu từ miệng vết thương chảy ra càng nhiều hơn, Trình Dạng cố gắng ấn chặt lại, ngăn cản máu chảy ra.

Bởi vì đau đớn, Kiều An Hạ hít một hơi thật sâu, cô chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó mới chịu đựng đau đớn, môi run rẩy, tiếp tục mở miệng: “Kiều Kiều, em hãy nghe chị nói, em không biết gì cả, lúc trước chị vô ý nghe được đoạn đối thoại của em và Gia Mộc, chị liền ghi âm lại rồi chỉnh sửa, đưa cho Hàn Như Sơ...”

Có thể là do sức lực của Kiều An Hạ không đủ, nói ra sự thật rất ngắn gọn, nhưng là Kiều An Hào cũng không thể rõ ràng được.

“Thật ra chị không phải có ý muốn hại em, Kiều Kiều, chỉ là chị không muốn gả cho Gia Mộc, em biết ba mẹ cậu ta ép gả chị sang bên đó...” Miệng Kiều An Hạ nói, dứt quãng, âm thanh cũng dần nhỏ lại: “Chị không biết em thích Lục Cảnh Niên, nếu chị biết, chị chắc chắn sẽ không làm thế, chị chỉ nghĩ em gả cho Hứa Gia Mộc, là vì thích cậu ta, chị đi tìm Lục Cảnh Niên nhiều lần, để khiến anh ta cách xa em ra...”

“Kiều Kiều, thực sự xin lỗi, chị không nghĩ đến lúc ấy tuổi trẻ điên cuồng lại làm ra lỗi lầm lớn như thế, vậy mà mang lại không ít phiền phức cho em...”

Kiều An Hạ nói tới đây, đột nhiên hít một hơi thật sâu, gắt gao bắt lấy cổ tay Kiều An Hào, dùng sức rất lớn, tiếp tục cố gắng nói: “Chị vẫn cho là chị thực sự thích anh ta, nhưng là hiện giờ mới nhận ra, chị không biết thích là như thế nào, chị chỉ không phục, rõ ràng chị cái gì cũng tốt, sao anh ta lại không thích chị...”

“Chị cũng không phải cố ý giận em, chị chỉ không biết nên đối mặt với em như thế nào, thật ra nhiều lần chị muốn xin lỗi em, nhưng là chị không mở miệng ra được, chị sợ em sẽ ghét chị... Càng về sau, chị càng phát hiện mình sai rất nhiều, chị càng không có dũng khí đi giải thích...”

Chương 844: Hồi cuối (4)

Lúc này có quá nhiều sự ngẫu nhiên, ban đầu cô chỉ đơn thuần không muốn gả cho Hứa Gia Mộc, cho nên khuyên bảo Hàn Như Sơ.

Nhưng mà lại không ngờ tới, sau lại xảy ra nhiều chuyện không thể kiểm soát như vậy.

Sau đó, cô dùng chuyện Kiều An Hào thích Hứa Gia Mộc, trăm phương ngàn kế muốn cho Lục Cảnh Niên cách Kiều An Hào xa một chút.

Khi đó, lúc Kiều An Hào đối xử tốt với cô thì cô lại làm chuyện xấu.

Rõ ràng vừa lúc bắt đầu, chỉ là một sai lầm, nhưng mà đến cuối cùng, đã diễn biến thành tội lỗi không thể tha thứ được.

Ngay cả chính cô, cũng không thể tha thứ cho mình, làm sao cô còn dũng khí và thể diện mà cầu xin Kiều An Hào tha thứ cho cô?

"Kiều Kiều, cho nên, tất cả những đau khổ em phải chịu, coi như là hôm nay chị gặp chuyện ngoài ý muốn... Đó cũng là do chị nợ em. "

"Không..." Kiều An Hào không nhịn được nước nở lên tiếng: "Chị sẽ không có chuyện gì, dù trước đây chị làm chuyện có lỗi với em, nhưng mà em cũng biết rõ, trong lòng chị rất đau, bởi vì từ nhỏ đến lớn, chị vẫn luôn che chở cho em, lúc đi học, người khác bắt nạt em, mỗi lần đều là chị đứng ra bảo vệ em... Cho nên, chị nhất định phải sống tốt, sau này còn phải bảo vệ em..."

Có những sai lầm, là có toan tính.

Có những sai lầm lại bắt đầu từ những việc rắc rối ban đầu.

Cho dù Kiều An Hạ thật sự làm chuyện có lỗi, nhưng mà Kiều An Hào chắc chắn, tận đáy lòng của chị, vẫn luôn xem cô là em gái ruột thịt.

Nếu không, trong phút chốc nguy hiểm, chị cô lại đứng ra thay cô ngăn cản nhát dao kia.

Phải biết, nhát dao kia có thể chí mạng... Nếu không xem người đó như người thân thì làm sao sẽ vì người đó mà hy sinh tính mạng mình bằng bất cứ giá nào?

Kiều An Hào nghĩ tới đây, trực tiếp khóc không thành tiếng, cô không nhìn được ngẩng đầu lên, nhìn Lục Cẩm Niên, bất lực mở miệng hỏi: "Xe cứu thương đâu? Thế nào vẫn chưa tới? Xe cứu thương đâu?"

Lục Cẩm Niên ngồi xổm người xuống, ôm Kiều An Hào vào trong ngực, vừa trấn an cô, vừa nhìn trợ lý, trợ lý vội vàng lấy điện thoại di động ra thúc giục.

Trước khi nói ra, trong lòng Kiều An Hạ cảm thấy ngọt ngào, khiến cho cô không cách nào thoải mái, hiện tại nói xin lỗi xong, sức lực toàn thân lập tức như trút ra, cảm thấy ý thức cũng bắt đầu trở nên có chút ngẩn ngơ.

Cô một bàn tay khác, là bàn tay quen thuộc nắm lấy tay cô, trước sau như một cảm giác thật ấm áp.

Trên bãi đậu xe, cô nhìn thấy xe của anh, khiếp đảm không dám đi lên, hiện tại, cô vẫn như cũ có chút khiếp đảm không dám nhìn anh.

Kiều An Hạ hô hấp càng ngày càng yếu kém, cô cảm giác được nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, tinh thần bắt đầu tan rã, rốt cục từ từ đảo mắt, nhìn đôi mắt của Trình Dạng không biết lúc nào đã trở nên đỏ hoe.

Anh khóc vì cô... Có phải có nghĩa là, thật ra đáy lòng anh không thể bỏ được cô?

Gương mặt Kiều An Hạ không nhin được cong lên, há miệng, dường như phải dùng hết sức lực, mới lên tiếng nói: "Trình Dạng..."

Tiếng của cô rất nhỏ, Trình Dạng vẫn nghe rõ cô gọi tên mình.

Trình Dạng cúi đầu, đưa lỗ tai tiến tới bên miệng của cô, anh nghe tốc độ cô nói rất chậm: "Thật xin lỗi, em biết em sai ở đâu."

"Cái tên đó trong điện thoại di động của em... Đã từ bỏ..."

"Còn nữa... Em quen anh lâu như vậy, em cũng không có một lần nghiêm túc nói với anh một câu, em thích anh."

Kiều An Hạ dừng lại, mới nói tiếp: "Không phải em thích anh, mà là em yêu anh."

Chương 845: Hồi cuối (5)

Bao nhiêu người lúc còn trẻ, nhất thời cố chấp, trở thành chấp niệm cả đời?

Thật ra thì tình yêu chân chính, không phải là ích kỷ, mà là thành toàn.

Ban đầu cô nhìn thấy Lục Cảnh Niên đối với Kiều An Hào tốt như vậy, không phải bởi vì cô còn yêu Lục Cảnh Niên, cũng không phải bởi vì cô ghen tỵ với Kiều An Hào, mà là bởi vì cô không cam lòng, cô không phục.

Cuối cùng, vẫn là cô thiếu đi tình yêu.

Nếu thật sự yêu một người, sao lại khiến anh khó xử?

Bởi vì, anh đau khổ, cô sẽ đau hơn...

Chỉ tiếc, đến hiện tại, cô mới suy nghĩ rõ ràng đạo lý này.

Khóe mắt Kiều An Hạ rịn ra một giọt nước mắt, nhưng mà cô lại nhìn Trình Dạng cười, cười như vậy, so với nụ cười sáng khoái trước kia thì khác hoàn toàn, là nụ cười mềm mại trong suốt, tinh khiết như đóa trẻ ngây thơ.

"Trình Dạng, nếu như em biết, em... Sinh thời, gặp anh... Ban đầu... Ban đầu em cũng sẽ không để cho mình... Bỏ lỡ nhiều như vậy..."

Kiều An Hạ nói tới chỗ này, chợt, khóe miệng có máu tươi tràn đầy ra

ngoài, mắt của cô rõ ràng đã bắt đầu khép lại, cô liều mạng khống chế mình mở to mắt, nhìn Trình Dạng thật lâu, nhưng mà cô ấp a ấp úng nói xong ba chữ "Bạn trai" cuối cùng, vẫn không thể chống cự nổi nữa chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cô nói là sự thật... Lục Căn Niên là người cô thích nhất, cô không chiếm được anh, cô với ai cũng thờ ơ, cô muốn dùng phương thức đó, nói cho Lục Căn Niên, cô Kiều An Hạ có người muốn.

Còn trẻ khinh cuồng khăng khăng một mực... Đợi đến tương lai có một ngày, gặp được người mình thật lòng muốn nắm tay đi cả đời, mới biết, cái gì gọi là hối hận.

Nếu như có thể làm lại cuộc đời... Nếu như thời gian có thể quay lại... Nếu như cô biết cô tương lai sẽ gặp được tình yêu, cô nhất định, nhất định, nhất định sẽ làm một cô gái tốt.

Chẳng qua là, có chút đạo lý, lúc đầu không hiểu, phải đích thân trải qua, mới hiểu những hàng chữ thâm thúy.

Kiều An Hạ suy nghĩ rồi lại mở mắt lại mắt nhìn Trình Dạng, nhưng mí mắt của cô lại giống như bị dính nhựa cao su, mặc cho cô dùng sức thế nào cũng không mở nổi.

Trong phút chốc, đáy lòng trở nên có chút sợ.

Cô có chết dễ dàng như vậy?

Cô sẽ không bao giờ thấy Trình Dạng và Kiều Kiều nữa?

Cô... Rõ ràng đã hối hận, cô rõ ràng cảm thấy rợn rợn tội lỗi, cô rõ ràng hôm nay tới "Bách niên hảo hợp" là muốn nói xin lỗi anh, nhưng mà, tại sao, tại sao lại biến thành như vậy?

Kiều An Hạ vùng vẫy một lúc lâu, cũng không mở mắt nữa, cuối cùng vẫn chưa từ bỏ, cánh môi cô giật giật, muốn gọi một câu "Trình Dạng", nhưng mà cô chưa mở miệng, ý thức cả người liền tiêu tan, hoàn toàn lọt vào một mảnh đen nhánh.

Có một giọt nước mắt, theo khóe mắt, nặng nề đập vào trên cánh tay Trình Dạng ôm cổ cô.

Toàn thân Trình Dạng run rẩy, chẳng qua là ôm lấy Kiều An Hạ thật chặt, trán của anh đặt lên trán của Kiều An Hạ, mặc dù không có phát ra tiếng khóc, nhưng bả vai lại rõ ràng đang run rẩy.

Đúng vậy... Anh yêu cô gái này, tên là Kiều An Hạ, không phải là cô gái tốt nhất trên thế giới này, thậm chí rất nhiều người đều nói cô không tốt.

Cô gái anh yêu, có rất nhiều bạn trai, tuổi thanh xuân đẹp nhất cũng cho rất nhiều người đàn ông.

Chương 846: Hồi cuối (6)

Nhưng mà vậy thì sao?

Đối với anh mà nói, cho đến bây giờ anh để ý không phải là quá khứ của cô, anh chỉ muốn tương lai của cô.

Thời gian gần đây, mặc dù không có liên lạc với cô, nhưng cũng không có nghĩa là anh không muốn nhớ cô, không quan tâm cô, anh chỉ là muốn xem đáy lòng cô có thật sự có sự hiện hữu của anh không...

Nhưng mà, ai ngờ được, cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy?

"Hạ hạ..." Trình Dạng mở miệng giọng nói mang theo ghen ngào.

Một bên Kiều An Hào quỳ ngồi dưới đất, nằm ở trong lòng ngực Lục Cẩm Niên khóc không thành tiếng, tay của cô níu áo sơ mi của Lục Cẩm Niên, bởi vì dùng sức, trên mặt áo nhăn lại.

Khóc đến cuối cùng, hình như động thai khí, đau đớn khiến cho Kiều An Hào vùi trong lòng Lục Cẩm Niên, thân thể run rẩy mãnh liệt.

Ngoài cửa "Bách Niên hảo hợp", có tiếng xe cứu thương truyền đến.

-

Hứa Gia Mộc và Tống Tương Tư đi ra từ cục cảnh sát, đã là năm giờ chiều, ngoài cửa sổ mặt trời chiều ngã về tây, đường phố bị vấy một mảnh hồng.

Ở trong đồn cảnh sát, vẫn không có dùng điện thoại di động, đứng ở cửa, mới lấy ra ngoài, Lục Cận Niên gửi tin nhắn, nói Kiều An Hạ đã thoát khỏi nguy hiểm, vẫn chưa tỉnh lại, Trình Dạng ở bên cạnh coi chừng, nhưng mà, lưỡi dao đâm vào tử cung, sợ rằng cả đời này không có cơ hội mang thai.

Nhìn xong tin nhắn, sắc mặt Hứa Gia Mộc khó nhìn tới cực điểm, trên mặt còn có dấu móng tay của Hàn Như Suấn ở trong phòng thẩm vấn, vết máu đã khô, nhưng lại nhìn có mấy phần dữ tợn.

Mang Hàn Như Sơ tới cục cảnh sát, chính là Hứa Gia Mộc lái xe đi.

Đi tới bên cạnh xe, Tống Tương Tư liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc, cảm thấy tinh thần của anh có chút không phấn chấn, lên tiếng nói: "Để tôi lái xe. "

Hứa Gia Mộc dừng lại một chút, quay đầu, nhìn Tống Tương Tư, liền kéo ra ghế ngồi bên cạnh.

Tống Tương Tư khởi động xe, chậm rãi lên đường, trước khi quẹo trái vào con đường, quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc, anh dựa vào lưng xe, nhắm mắt lại, đôi mắt yên tĩnh giống như là đã ngủ.

Tống Tương Tư cũng không đánh thức Hứa Gia Mộc, xe dừng ở bãi đậu xe nhà trọ Tô Uyển, cô còn chưa mở miệng, Hứa Gia Mộc cũng đã mở mắt, giọng nói rất bình tĩnh: "Đến rồi?"

Tống Tương Tư khẽ gật đầu, Hứa Gia Mộc liền đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Trở lại nhà trọ, Hứa Gia Mộc trực tiếp ngã xuống trên ghế sa lon, giờ

tay lên che lại hai mắt của mình.

Tổng Tương Tư rất yên tĩnh, nhìn Hứa Gia Mộc một lát, đi rót cho anh một ly nước, nhẹ nhàng đặt ở trên khay trà, sau đó từ phía dưới lấy hộp thuốc, vươn tay vừa mới chuẩn bị kéo xuống tay Hứa Gia Mộc, bôi thuốc vết thương trên mặt, lại thấy đầu ngón tay của anh che kín mặt, có nước mắt ướt đầm tràn đầy ra ngoài.

Động tác của Tổng Tương Tư, chợt dừng lại.

Bên trong nhà hoàn toàn yên tĩnh, ước chừng qua nửa giờ, truyền đến tiếng Hứa Gia Mộc nức nở rất nhỏ.

Từng chút từng chút, đánh trúng nơi sâu nhất của Tổng Tương Tư, khiến cô đau lòng, cuối cùng vẫn giơ tay lên, nhẹ nhàng nắm tay Hứa Gia Mộc, thấp giọng nói: "Không sao, tôi sẽ bên cạnh anh."

Thật ra thì cô rất muốn nói, em vẫn sẽ bên anh.

Nhưng mà, cô biết, cô không thể ở bên cạnh anh, cô chỉ có thể ở bên anh lúc khó khăn nhất, chăm sóc cho anh, chờ anh nguôi ngoai, dễ dàng, cô cũng phải rời đi.

Bởi vì, khi đó, anh cũng không cần cô.

Chương 847: Kết thúc [7]

Hứa Gia Mộc và Tống Tương Tư sống với nhau hơn bảy năm, tuy rằng da thịt chi thân vô số lần, nhưng mà ai cũng chưa từng mở miệng nói qua một câu ái - muội đa tình với ai hết.

Lúc này một câu “Tôi đều ở bên cạnh anh” của Tống Tương Tư, thẳng tắp liền động đến chỗ sâu nhất trong tâm Hứa Gia Mộc, làm cho toàn thân anh cứng ngắc khoảng năm phút đồng hồ, vừa động một chút cũng không nhúc nhích được, sau đó liền ngòai mạnh dậy, một phen kéo Tống Tương Tư vào trong lòng, ôm thật chặt.

Tống Tương Tư bị hành động thành linh của Hứa Gia Mộc, khiến cho có chút kinh ngạc, cô sửng sốt vài giây, mới nâng tay lên, vỗ về Hứa Gia Mộc.

Ở trong trí nhớ của cô, đây chính là lần đầu tiên anh ôm cô như vậy.

Một phòng im lặng, hai người cứ ôm nhau như vậy, hồi lâu, lâu đến khi cảm giác bất an trong tâm Hứa Gia Mộc, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, anh nhắm mắt lại, xung quanh là toàn bộ mùi thơm trên người Tống Tương Tư phát tán ra, trong nháy mắt này, Hứa Gia Mộc đột nhiên lại nổi lên xúc động giống buổi sang khi ở “Trăm năm hảo hợp”, tưởng mua một cái nhẫn cho Tống Tương Tư, muốn cùng cô kết hôn, muốn cùng cô trôi qua cả đời như vậy..... Thường thường thản nhiên, vô cùng đơn giản..... Không hề nghĩ tới kế hoạch lớn mở rộng thương trường, không hề nghĩ trở thành người mạnh ở trên thương trường.....

Xe cứu thương tới kịp, tuy Kiều An Hạ mất máu nhiều, nhưng mà, cứu chữa đúng lúc, nhất trở về một cái mệnh.

Chỉ là giống như tin nhắn ngắn Lục Cận Niên gửi cho Hứa Gia Mộc, dao nhỏ đâm trúng tử cung của Kiều An Hạ, tạo thành một lỗ hồng lớn như vậy, tuy rằng khâu lại, nhưng mà cơ hội mang thai, nhỏ đến cơ hồ không thể nhìn thấy.

Nghe cái tin tức như thế, khó trôi qua nhất không phải Trình Dạng, cũng không phải ba Kiều mẹ Kiều, mà là Kiều An Hào, vốn là cô tức giận động thai, nằm ở trên giường bệnh, ánh mắt khóc thũng như là hạch đào, trong lòng có biết bao nhiêu áy náy.

Lục Cận Niên nhìn Kiều An Hào thương tâm như vậy, tự nhiên rất không đành lòng, cố ý liên hệ Lộ Tây, nói cô ta tìm một bác sĩ khoa phụ sản tốt nhất ở nước ngoài, xem có thể nghĩ ra biện pháp tốt để cứu chữa hay không.

Cuối cùng bác sĩ nước ngoài, còn cùng Kiều An Hào nói chuyện qua điện thoại, nói bọn họ sẽ dốc hết toàn lực nghĩ biện pháp, còn nói với Kiều An Hào, ở nước của bọn họ cũng từng có ca bệnh tương tự, nhưng mà cuối cùng vẫn là nói khi làm mẹ, phải tin tưởng trên cái thế giới này, kỳ tích luôn tồn tại .

Kiều An Hào nghe xong những lời này, cảm xúc rất cực ổn định xuống dưới, đi ngủ.

Đợi cho Kiều An Hào ngủ say, Lục Cận Niên đắp chăn cho cô, rón ra rón rén tiêu sái ra phòng bệnh, đứng ở trên hành lang, gọi điện thoại cho Lộ Tây: “Cám ơn cô, hôm nay giúp tôi diễn diễn.”

Thật là diễn, bác sĩ ở nước ngoài sau khi nghe xong Lục Cận Niên

thuật lại, đều là đồng thời lắc đầu, tử cung hỏng rồi, làm sao còn có khả năng mang thai.

Kỳ thật lúc trước khi Lục Cận Niên liên hệ với Lộ Tây, trong lòng cũng rõ ràng, cả đời này Kiều An Hạ cơ bản là không có khả năng làm mẹ.

Nhưng mà, anh vẫn để cho mọi người diễn giúp anh một tuồng kịch.

Kiều An Hào muốn bất quá là một tia hy vọng, như vậy anh liền cho cô một tia hy vọng.

Không riêng gì cô, còn có Kiều An Hạ còn hôn mê chưa tỉnh lại.

Thời gian là loại thuốc hữu hiệu nhất trên thế gian, một ngày nào đó, sẽ xoa nhẹ đi vết thương ở dưới đáy lòng của các cô.

-

Kiều An Hạ tìm các bác sĩ tốt nhất, dùng loại thuốc tốt nhất, qua ba ngày nguy hiểm ban đầu, sau đó tốc độ khôi phục tương đối nhanh.

Kiều An Hạ nằm trên giường dưỡng thương, tuy có mẹ Kiều và Trình Dạng làm bạn 24 giờ, nhưng mà mỗi ngày Kiều An Hào đều đến đây thăm cô.

Chương 848: Kết thúc [8]

Hai người đều rất ăn ý không hề nói chuyện không vui, giống như lúc trước, vừa cười vừa nói, thoạt nhìn chính là một đôi chị em tương thân tương ái, ngay cả hộ sĩ có một lần thấy qua, còn vụng trộm khen với mẹ Kiều, bà sinh một đôi nữ nhi thật tốt.

Kỳ thật rất nhiều lúc, đối với đúng đúng sai sai, thị thị phi phi, không có cách nào bình phán .

Trên cái thế giới này, không có thiện lương tuyệt đối, cũng không có ác độc tuyệt đối, rất nhiều lúc, sở dĩ ta nguyện ý đi tha thứ, là vì ta để ý.

-

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đến ngày Kiều An Hảo và Lục Căn Niên kết hôn.

Vốn Kiều An Hảo là muốn đẩy lùi hôn lễ, tưởng chờ Kiều An Hạ xuất viện rồi tổ chức, nhưng mà, cô lúc này, có bầu đã hai tháng, bụng hở ra rõ ràng, nếu là chậm lại, chỉ sợ bụng sẽ lớn hơn nhiều, áo cưới và lễ phục không thể mặc không nói, sợ là muốn tổ chức hôn lễ, đều phải đợi cho đứa nhỏ sinh ra qua ngày ở cũ, hưởng hồ thiệp cưới đều đã phát ra, nếu lâm thời sửa đổi ngày, còn phải lần lượt báo tin.

Cho nên thương lượng đi thương lượng lại, vẫn là ấn định thời gian cũ.

Kiều An Hạ không thể xuống giường đi lại, khẳng định không thể làm

phù dâu, nhưng mà hôn lễ cô vẫn muốn tham gia, cuối cùng Trình Dạng trực tiếp suy nghĩ một biện pháp rõ ràng, chính là tìm bác sĩ, cùng Kiều An Hạ trực tiếp đi đến hội trường hôn lễ, cho dù là thật sự có tình trạng đột xuất, cũng có thể xử lý đúng lúc.

-

Trong đồn công an chỉ có người trực ca, Hứa Gia Mộc đưa ra một hộp thuốc, sau đó có một người dẫn anh đi nơi thẩm vấn.

Bên trong chỉ có một bóng đèn, ánh sáng hỗn loạn, còn có một cỗ mùi vị nói không nên lời.

Hàn Như Sơ ngồi ở sau song sắt, nghe được âm thanh trầm đục, hơi hơi nâng đầu một chút, chỉ vài ngày không gặp, thoát nhìn bà ta già đi rất nhiều rất nhiều, rất nhiều tóc đen đổi thành màu bạc.

Hàn Như Sơ chỉ nhìn lướt qua Hứa Gia Mộc, liền cúi đầu, ánh mắt lạnh như băng giống như đang nhìn cừu nhân.

Hứa Gia Mộc sụp mi mắt xuống một chút, nói với người đứng phía sau: “Tôi có thể ở một mình trong này với bà ấy được không?”

Người nọ gật gật đầu, sau đó rời đi.

Trong phòng thẩm vấn một mảnh im lặng, Hứa Gia Mộc đứng tại chỗ một lát, mại bước chân đi tới trước song sắt, sau đó không hề dấu hiệu liền “Phù phù” một tiếng, hướng về phía Hàn Như Sơ đang ngồi bên trong song sắt quỳ xuống.

Hàn Như Sơ nghe thấy tiếng vang, hơi hơi xoay đầu một chút, nhìn chằm chằm Hứa Gia Mộc quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt lạnh như băng, không có chút buồn lòng.

“Mẹ, con biết hiện tại mẹ không muốn nhìn thấy con, nhưng mà con vẫn phải đến thăm người.”

“Hạ Hạ bị một đao kia của ngài, cả đời này đều không khả năng sẽ mang thai .”

“Ngài ủy thác Vân di tìm luật sư cho ngài, đều bị con chặn lại, vân di cũng bị con đuổi về quê, ba con xuất ngoại, gần nhất trong khoảng thời gian ngắn khả năng sẽ không trở lại, nhà cũ của Hứa gia con chuẩn bị bán, phỏng chừng cũng chỉ qua hai ngày nữa, cục công an sẽ gửi chống án lên tòa án, yêu cầu phát quyết đối với ngài.”

Lúc Hứa Gia Mộc nói tới đây, tiếng nói khế run một chút: “Trong ngục giam ngày, khẳng định sẽ đặc biệt không dễ chịu, ngài tuổi lớn như vậy, thân thể cũng không tốt, ở bên trong cố gắng chiếu cố bản thân cho tốt.”

“Cách một thời gian con sẽ tới thăm ngài một lần Tuy rằng, ngài không muốn gặp con.”

“Con hy vọng ngài ở bên trong có thể tự kiểm lại chính mình, nếu..... Nếu 20 năm sau, ngài đi ra , buông xuống những cừu hận trước kia, ngài vẫn người mẹ tốt của con.”

Chương 849: Kết thúc [9]

Cánh môi Hàn Như Sơ giật giật, như là muốn mở miệng nói gì đó với Hứa Gia Mộc, nhưng mà cuối cùng vẫn không có nói.

Đáy mắt Hứa Gia Mộc nổi lên vẻ thất vọng, anh cúi dập mạnh đầu xuống đất một chút: “Thực xin lỗi, mẹ.”

Những lời này, anh chỉ là đơn thuần đứng ở lập trường của một người con nói .

Đối Hàn Như Sơ mà nói, anh chung quy là đứa con bất hiếu.

Trong phòng thăm vấn thực im lặng, đầu Hứa Gia Mộc giữ nguyên ở trên sàn lạnh lẽo hồi lâu, mới chậm rãi đứng lên, anh liếc mắt thật sâu liếc nhìn Hàn Như Sơ một cái, để lại một câu “Bảo trọng”, sau đó đợi một đoạn thời gian thật lâu, Hàn Như Sơ vẫn không mở miệng nói chuyện như cũ, cuối cùng mang theo vài phần cô đơn xoay người, rời đi.

Hàn Như Sơ nhìn chăm chăm bóng dáng Hứa Gia Mộc, ánh mắt một mảnh phức tạp.

Ở trong khoảnh khắc Hứa Gia Mộc mở cửa ra, cuối cùng vẫn không thể nào nhịn xuống, mở miệng: “Gia Mộc, chiếu cố thật tốt bản thân.”

Tuy rằng chỉ là đơn giản một câu, nhưng mà bỗng dưng hốc mắt Hứa Gia Mộc vẫn đỏ lên, anh quay đầu, nhìn Hàn Như Sơ, hơi hơi cười cười: “Mẹ, con chờ người đi ra.”

Lúc nói những lời này, tâm Hứa Gia Mộc thực lòng ngóng trông 20 năm sau, lúc Hàn Như Sơ từ trong ngục đi ra, lúc đó tất cả tóc của bà đã trắng xóa, anh chăm sóc bà trong những ngày cuối đời.

Nhưng mà anh chung quy không nghĩ tới, cuối cùng, Hàn Như Sơ vẫn là không có cho anh cơ hội chờ bà đi ra.

-

Lúc trang trí hội trường hôn lễ, tất cả mọi người dù có việc quan trọng, cũng đều tham dự, nhưng mà đợi đến ngày hôn lễ chân chính tiến hành, bọn họ mới phát hiện ra hội trường được trang trí so với tưởng tượng của bọn họ lúc ban đầu còn kinh diễm hơn nhiều, quả thực giống như là hình ảnh trong truyện cổ tích.

Ánh sáng ngọc của đèn thủy tinh, cuồn cuộn không ngừng chiếu xuống những cánh hoa tạo hiệu quả vô cùng đặc biệt, thủy tinh lung linh, tân khách ngẩn nấp xinh đẹp, một chiếc bánh chín tầng cao hơn cả người..... Còn có trên màn hình lớn không ngừng chiếu ảnh cưới và hành khúc hôn lễ của Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên.

Mười hai giờ, tân khách đến đầy đủ.

Mười hai giờ mười lăm phút, trợ lý lên sân khấu bắt đầu đọc diễn văn, toàn trường một mảnh im lặng.

Mười hai giờ hai mươi phút, trợ lý mời chú rể lên sân khấu, vỗ tay như nước.

Ngày kết hôn giờ lành là mười hai giờ hai mươi tám, cho nên khoảng thời gian cô dâu bước vào hội trường còn 8 phút, bởi vì công việc MC đều giao cho trợ lý, cho nên trong thời gian 8 phút này, trợ lý liền thuận thế phỏng vấn Lục Cẩm Niên một chút, kết quả cuối cùng hỏi ra

hai vấn đề, vòng đến vấn đề mà chính anh ta tương đối tò mò: “Tôi nghe nói, lúc trước khi chú rể và cô dâu giả làm vợ chồng, là cô dâu khiến cho chú rể không cần tiết lộ ra ngoài quan hệ của bọn họ lúc đó, xin hỏi là cô dâu đã làm như thế nào ?”

Đây rõ ràng là lấy quyền mưu tư, thỏa mãn ý nghĩ của cá nhân.....Đáy lòng Lục Cẩm Niên âm thầm oán thầm trợ lý một câu, bất quá hôm nay là ngày vui của anh, anh cho phép anh ta tùy hứng một lần, vì thế Lục Cẩm Niên giơ lên mic, mở miệng không chút nào che lấp nói: “Đêm tân hôn lúc giả làm vợ chồng, cô ấy vừa mở miệng, liền nói với tôi ba cái không được.”

Trợ lý càng cảm thấy hứng thú: “Ba câu không được gì? Không biết chú rể còn nhớ rõ không?”

Nhớ rõ, như thế nào có khả năng không nhớ rõ? Cô nói qua mỗi một câu, xấu tốt, anh đều nhớ rõ.

Chỉ là, này rõ ràng từng là lời nói làm cho anh khổ sở, hiện tại nói ra, lại thích thú nhớ lại.

Lục Cẩm Niên đối với microphone, nói rõ ràng lưu sướng: “Không được ở nơi công cộng chạm vào tôi.”

“Không được công khai nói tôi là vợ của anh.”

“Không được làm cho người ta biết tôi với anh ở cùng một chỗ.”

Chương 850: Kết thúc (10)

Trợ lý đã đi theo Lục Cẩm Niên nhiều năm, chưa từng thấy có người nào dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với anh, không nhin được dâng lên một sự bội phục trong lòng với Kiều An Hảo: “Cô dâu đúng là có khí phách...”

Trợ lý còn chưa nói xong, liền nhận được ánh mắt của Lục Cẩm Niên, theo người ngoài, có thể là ánh mắt rất lạnh nhạt bình thường, nhưng với anh mà nói, lại biết... Kia rõ ràng là uy hiếp trắng trợn, trợ lý vội vàng cười rạng rỡ nói: “Thế nhưng, tôi vẫn tương đối tò mò, nếu như hiện tại, cô dâu nói với chú rể những cái này không được, chú rể phải làm sao bây giờ? Vẫn lựa chọn như cũ?”

Nếu là hiện giờ... Lục Cẩm Niên nghĩ ngợi, liền mở miệng nói: “Ở nơi công cộng không thể đụng vào, nhưng có thể mò mẫm.”

Cả hội trường cười ngất.

Trợ lý âm thầm mắng một câu, sau đó liền giơ micro tiếp tục hỏi: “Cái thứ hai không được?”

Sắc mặt của Lục Cẩm Niên vẫn như cũ không thay đổi: “Không cho tôi công khai nói cô ấy là vợ, tôi có thể nói tôi là chồng cô ấy.”

Trả lời ảo diệu như vậy, khiến cả hội trường vỗ tay không ngớt.

Quả thực là vô cùng biến thái... trong lòng trợ lý yên lặng nói thêm một câu: “Cái thứ ba thì sao?”

Thứ ba? Không được để cho người khác biết anh và cô ở cùng nhau?

Lục Cẩm Niên yên lặng tầm vài giây, ngay lúc trợ lý cho rằng rốt cuộc mình có thể làm khó được Lục Cẩm Niên mà thấy đắc chí, đột nhiên Lục Cẩm Niên bình tĩnh ung dung nói: “Tôi có thể nói, mỗi khi trời tối, tôi và Kiều An Hào đều ngủ trên cùng một chiếc giường.”

Dưới sân khấu có tiếng thét chói tai vang lên.

Trợ lý cũng vỗ tay theo, nhưng trong lòng lại có thêm một tính tứ, đầu chỉ là biến thái, quả thực là biến thái đến mức không biết xấu hổ!

Mười hai giờ 28 phút, nghi thức kết hôn chính thức bắt đầu.

Tất cả hội trường đều vô cùng yên tĩnh, khúc nhạc kết hôn vang lên.

Trên hành lang dẫn đến sân khấu, cửa gỗ mở ra, có ánh mặt trời tươi đẹp từ bên ngoài chiếu vào, cả người cô dâu mặc váy cưới màu trắng, choàng cánh tay của bác trai, ngược lại với ánh sáng, chậm rãi bước vào hội trường hôn lễ.

Lục Cẩm Niên đã đứng ở giữa hành lang đợi một lúc lâu.

Từ cửa đến vị trí của anh, tầm vài chục bước chân, Kiều An Hào bước đi không hề nhanh.

Khách khứa chung quanh, trên mặt đều treo một nụ cười vui vẻ.

Cô nhìn không rời mắt khỏi người Lục Cẩm Niên, từng bước đến gần anh, mà ánh mắt của anh, cũng thâm sâu chăm chú nhìn cô.

Lúc bác trai đưa tay của Kiều An Hào cho Lục Cẩm Niên, Kiều An

Hào nghiêng đầu liếc bác trai một cái, nhìn thấy trong mắt ông có chút ẩm ướt dù vẻ mặt vô cùng tươi cười, hốc mắt Kiều An Hảo cũng không nhận được có chút hồng.

Kiều An Hảo kéo cánh tay của Lục Cận Niên, Lục Cận Niên cầm tay cô, phù dâu và phù rể đứng sau bọn họ, cùng nhau đi đến sân khấu.

Trên sân khấu được trang hoàng xa hoa, làm người ta ảo giác như đang đi vào cung điện.

Trợ lý đứng bên cạnh, nghiêm túc đọc lời chúc mừng, qua tầm một phút đồng hồ, trợ lý khép lại, mở miệng nói: “Lục Cận Niên, anh có đồng ý nguyện lấy cô Kiều An Hảo làm vợ không, bảo vệ cô ấy, làm bạn với cô ấy, chung thủy với cô ấy, cho dù sinh lão bệnh tử cũng không rời bỏ sao?”

Lục Cận Niên quay đầu, nhìn Kiều An Hảo, tầm mắt trịnh trọng vô cùng: “Tôi đồng ý.”

Chương 851: Kết thúc (11)

“Cô Kiều An Hào, cô có đồng ý gả cho anh Lục Cẩm Niên làm vợ của anh ấy, yêu anh ấy, làm bạn với anh ấy, chung thủy với anh ấy, cho dù sinh lão bệnh tử cũng không rời bỏ không?”

Kiều An Hào nhìn vào mắt của Lục Cẩm Niên, khóe môi khẽ nhếch lên, trong mắt tràn đầy ý cười, giống như là tràn ra hạnh phúc: “Tôi đồng ý.”

Cả hội trường đồng loạt vỗ tay, trong tiếng vỗ tay, trợ lý nhắc nhở hai người trao nhẫn cưới cho nhau.

Hứa Gia Mộc đứng bên cạnh, vội vàng đưa nhẫn đến, Lục Cẩm Niên lấy chiếc nhẫn nữ, đeo vào cho Kiều An Hào, Kiều An Hào lấy chiếc nhẫn nam đưa cho Lục Cẩm Niên.

Lại là một tràng vỗ tay.

Trợ lý cũng vỗ tay, sau đó thúc giục chú rể và cô dâu hôn nhau, Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm không rời mắt khỏi Kiều An Hào, đang chuẩn bị cúi đầu cưỡng hôn, đột nhiên trợ lý lên tiếng: “Phiền một chút, tôi có thể hỏi trước được không, chúng ta đều biết là, chú rể thầm mến cô dâu đã nhiều năm, mà cô dâu cũng thích chú rể lâu rồi, nhưng mà hai người lại vẫn không hề mở miệng nói ra, tôi nghĩ muốn thay tất cả mọi người ở đây hỏi thăm, là ai mở miệng trước chọc thủng tầng giấy ngăn cách này? Nói cách khác, người nào thổ lộ trước?”

Ai thổ lộ với ai trước?

Vấn đề này, trái lại quẳng cho Kiều An Hào.... Cô không cẩn thận làm vỡ búp bê sứ, thấy bên trong có tờ giấy, sau đó mới biết được Lục Cẩm Niên thích cô, cho nên mới theo đến tận Mỹ, quán quýt làm phiên anh... Cho nên, cái này sao có thể tính?

Ngay lúc Kiều An Hào vắt óc suy nghĩ đáp án, Lục Cẩm Niên lại đột nhiên lên tiếng: “Cô ấy thổ lộ với tôi trước.”

Cả hội trường náo động đến khó tin.

Kiều An Hào bị tiếng ồn ào của mọi người làm cho mặt có chút hồng lên, cô nghiêng đầu, nén giận liếc mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói thầm: “Nhưng là, không biết ai đưa búp bê sứ cho tôi, trong đó có một phong thư tình.”

Trên áo cưới của Kiều An Hào gắn micro, tuy âm thanh của cô rất nhỏ, nhưng lại vững vàng truyền khắp hội trường, khiến cho không khí lên cao.

Lục Cẩm Niên học theo giọng điệu của Kiều An Hào, không chút hoang mang lên tiếng nói: “Không biết là ai lúc trước theo anh chạy đến tận Mỹ, ở sân bay ôm anh, lại khóc lóc om sòm nói thích anh đây.”

Trong nháy mắt Kiều An Hào bị Lục Cẩm Niên nói như thế, có chút không nói nên lời, cô há to mồm, nghe được tiếng cười ở dưới hội trường, mặt càng trở nên hồng hơn, sau đó liền nói một câu chán ghét!

Kiều An Hào ngồi trên xe lăn ở dưới, nghe được lời nói của Lục Cẩm Niên, đưa cho Kiều An Hào một ánh mắt không có tiền đồ, sau đó thuận thế nở một nụ cười sung sướng khi người khác gặp họa.

Kiều An Hào tiếp xúc với ánh mắt và nụ cười kia, trong lòng càng thêm căm giận và bất mãn, cô cong cong môi, không phục cãi lại: “Còn không biết là ai, mỗi lần chơi đoán số với em, đều lần lượt ra bao, kéo, búa, 520, thông báo cho em!”

“Oa...” Dưới sân khấu không thiếu phụ nữ, nghe Kiều An Hào nói xong, khoa tay múa chân một phen, không nhịn được tán thưởng ra tiếng.

Lục Cẩm Niên nói: “Còn không biết là ai, tốt nghiệp đại học liền viết thư tình cho anh, nói là khi còn sống, em chỉ yêu anh!”

Chán ghét... Vì sao không thể để cho cô nói là anh thổ lộ trước!

Kiều An Hào bất mãn cau mày lại: “Còn không biết là ai lần nào tặng quà cho em, cả nhẫn cưới, cũng đều khắc shmily!”

Chương 852: Kết thúc (12)

Shmily... mọi người đều biết nhãn hiệu này, cũng biết ý nghĩa của nó, see, how, much, i, love, you...

Thật ra Lục Cẩm Niên không phải không muốn để cho Kiều An Hào nói, lúc ban đầu chỉ là đùa cợt với cô, nhưng lại không nghĩ, đùa với đùa, liền nhận được nhiều phản bác như vậy, sau liền thuận thế nói tiếp.

“Kia còn không biết là ai, lúc trước vì muốn được học cùng lớp với anh mà cố gắng học tập hơn nửa năm thi được vào Ban 1.

“Kia còn không biết là ai, vì muốn cùng lớp với em, liền để trống bài thi, chạy tới ban 3.” Kiều An Hào không phục đáp lại, sau khi nói xong, còn bổ sung một câu: “Thậm chí còn cố tình dùng bàn học của em!”

“Kia còn không biết là ai, sau cùng vì anh mà thi đỗ đại học A!”

“Kia còn không biết là ai, vì em mà đi đến tận Hàng Châu!” Một thứ không đủ, Kiều An Hào bổ sung: “Còn có, lúc học trung học mọi người cùng nhau ra ngoài chơi, không biết là ai, nửa đêm không ngủ được, vụng trộm đuổi muỗi giúp em.”

Thật ra chuyện này, Kiều An Hào vốn dĩ không biết, là mấy ngày nay nói chuyện với Kiều An Hạ, Kiều An Hạ nói cho cô biết. Đương nhiên, Kiều An Hạ còn nói cho cô biết một chuyện khác, vì thế Kiều An Hào tiếp tục bổ sung: “Còn có, còn có, không biết là ai, trong mấy năm không liên hệ, mỗi ngày đều đi tìm người khác hỏi thăm hành tung

của em!”

Haha... Kiều An Hạ nói cho cô biết sao? Thế nhưng, Kiều An Hạ lại nói cho anh biết một chuyện khác.... Lục Cẩn Niên nhàn nhã mở miệng nói: “Không biết lúc trước là ai mỗi ngày lên máy bay, nói là tìm chị gái đi chơi cùng, thật ra là đến Hàng Châu tìm anh!”

Lục Cẩn Niên nói xong, cũng yên lặng bổ sung: “A..., còn không biết là ai, để những vé máy bay và vé tàu lại, cùng với mấy trăm đồng tiền lúc trước anh đưa cho cô ấy, đều giữ lại đến tận bây giờ.”

Ánh mắt của Kiều An Hào bỗng mở to, sau đó lại nhìn về phía Kiều An Hạ.

Phản bội!

Mấy ngày nay cô đều bị Kiều An Hạ hỏi là khi nào thì thích Lục Cẩn Niên, liền mang hết những bí mật nhỏ của mình nói cho chị ấy biết, kết quả, chị ấy vậy mà nói lại hết cho Lục Cẩn Niên?

Kiều An Hạ nhận được ánh mắt của Kiều An Hào, cười khẽ một tiếng, hoàn toàn không quan trọng về phần nộ đó, ngược lại còn nâng mặt lên, nhìn lại Kiều An Hào một cái, về mặt chị nói đấy, thì làm sao.

Không dám tin chị em tình thâm mà! Hóa ra tất cả đều là gạt người!

Kiều An Hào âm thầm cắn chặt răng, quay đầu, nhìn chằm chằm Lục Cẩn Niên, tức giận mở miệng nói: “Còn không biết lúc trước là ai, nhiều lần đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, lại thường đến gần chỗ em đứng từ xa ngắm nhìn!”

Kiều An Hào nói câu này, khí phách trong người vô cùng cao, nhưng

đợi sau khi cô nói ra, trong lòng cô có chút cảm động.

Hóa ra, chỉ có lúc tan vỡ, mới có thể biết được, trong hồi ức của cô về anh, có nhiều tốt đẹp như vậy.

Một bên vốn là lúc đầu chỉ muốn trêu đùa, bây giờ vẻ mặt của Lục Căn Niên đã trở nên thật sự thâm thúy, giọng điệu của anh không còn chỉ là cảm xúc nhạt nhẽo mà đã nhiễm tình cảm sâu nặng: “Còn không biết là ai, lúc tết âm lịch, thấy anh và cô ấy được bình chọn là cặp đôi đẹp nhất mà ngồi xồm khóc một mình trước cửa Kiều gia.”

Chương 853: Kết thúc (13)

Này cũng là Kiều An Hạ nói cho anh biết sao?

Nhưng là lúc này, trong lòng Kiều An Hảo không còn cảm giác không phục như vừa rồi.

Rõ ràng lúc đầu mọi người chỉ hi hi ha ha nói đùa, nhưng đến sau cùng, trong ngực lại dâng lên chân tình sâu sắc.

Vốn dĩ lúc này đã đến thời điểm ăn cơm, nhưng là trợ lý điều khiển chương trình, không hề cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, nhắc nhở bọn họ, ngược lại vụng trộm đi xuống sân khấu, đối mặt với nhân viên công tác, nói vài câu sau đó lại đi lên.

Kiều AN Hảo dừng ánh mắt trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lục Căn Niên, trong mắt có nhiệt nóng, giọng nói có chút run rẩy: “Còn không biết là ai, trung học vì muốn mua một chiếc bánh ngọt Hắc thiên nga cho em, mà ban ngày đến trường, buổi tối đi làm thêm.”

Theo lời nói của cô, âm nhạc đang phát liền dừng lại, làm thành một bài hát khác.

Bài hát này, là thời gian trước là chủ đạo nhạc phim, rất nhiều người đã nghe qua.

Nhưng mà, tiếng ca vang lên, cũng không phải tiếng hát mà là giọng của Kiều An Hảo.

“Thường xuyên nhớ đến bàn học loang lổ của năm ấy, ngăn người

khi nhìn dáng vẻ của anh.”

Đây là Hứa Gia Mộc nói cho cô sao?

Lục Cẩm Niên nhìn thoáng qua Hứa Gia Mộc, Hứa Gia Mộc xoay đầu đi, nhìn về Tống Tương Tư ở bên cạnh.

Giọng nữ vang lên, sau đó là giọng nam, ở đây mỗi người đều nhận ra, đó là giọng của Lục Cẩm Niên: “Ở cửa chờ em có anh và xe của anh, hơi lạnh chạng vạng có em và anh, ánh nắng chiều không đẹp bằng đôi mắt em, cũng không nói gì tạm biệt luôn luôn yên lặng.”

Lần này Kiều An Hào không đợi Lục Cẩm Niên mở miệng, lại nói tiếp: “Còn có, không biết là ai thấy em bị bệnh, sau đó ở trong phòng y tế chăm sóc em cả buổi trưa, về sau vì trốn học mà bị giáo viên phạt đứng một ngày.”

Bởi vì có tiếng hát, lại chuyển thành tiếng hát của Kiều An Hào: “Là không phải anh ngẫu nhiên sẽ nhớ đến em, giống em cũng thường xuyên kể ra chuyện cũ, chúng ta không nói, lại cuối cùng mất liên lạc.”

Trên mặt Lục Cẩm Niên, có chút nghiêm túc: “Cũng không biết là ai, tiến vào giới giải trí, chỉ vì muốn làm tình nhân trên màn ảnh với anh.”

Kiều AN Hào nhẹ nhàng chớp lông mi, âm thanh nhợt nhạt nói: “Còn không biết là ai, một năm cấp hai kia đã thích em.”

Lục Cẩm Niên nói: “Còn không biết là ai, một năm đó, cũng thích anh?”

Rốt cuộc nước mắt của Kiều An hảo cũng rơi xuống, cô cong khóe môi, nói: “Là em”.

“Là anh.” Đồng dạng Lục Cẩm Niên cũng nói tiếp hai chữ này.

Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên nhìn nhau cười.

Âm nhạc lưu luyến vang lên.

“là không phải ngẫu nhiên anh sẽ nhớ đến em, cũng là em chẳng quan hệ gì đến cuộc sống của anh, may mắn đây đó thanh xuân đều chưa trải qua, tuổi trẻ của em có anh, thanh xuân của anh có em.”

Qua tầm một phút đồng hồ, hai người lại đồng thời nói, giống y hệt nhau: “Yên anh/em 13 năm.”

Rõ ràng không có tập luyện, lại có sự hiểu nhau như thế.

Bây giờ, hội trường vô cùng yên tĩnh, hóa ra hai người cãi nhau đều đã cười, trên mặt đều vô cùng cảm động.

Chương 854: Hồi cuối (14)

Lục Cận Niên nở nụ cười yếu ớt đáp lại Kiều An Hào, rồi vươn tay, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu, ngăn chặn hôn lên môi cô.

Dưới con mắt của mọi người, cho cô một nụ hôn thật sâu.

Kiều An Hào nâng lên cánh tay, ôm cổ Lục Cận Niên, vụng về hôn trả Lục Cận Niên.

Đèn thủy tinh rực rỡ, không ngừng xoay chuyển, như những cánh hoa, không ngừng bay bay theo gió.

Trên sân khấu, người đàn ông và cô gái, không để ý ai mà chỉ hôn nhau.

Bài hát tuổi trẻ kia, vẫn không ngừng lặp đi lặp lại.

Mãi cho đến câu hát cuối cùng không biết lặp lại lần thứ mấy, hai người mới lưu luyến không rời tách ra.

"Thật may là không bỏ lỡ thanh xuân, bài hát thời niên thiếu của anh có em - Lý Dịch Phong, thanh xuân của em có anh. "

Toàn trường như cũ hoàn toàn yên tĩnh.

Lục Cận Niên hơi cúi người, đặt trán lên trán Kiều An Hào, theo lời ca hát: "Bài hát thời niên thiếu của anh có em - Lý Dịch Phong."

"Thanh xuân của em có anh." Kiều An Hào nối tiếp mở miệng, thay

đối xứng hô trong lời ca.

Không biết là người nào bắt đầu, vỗ tay trước, sau đó tiếng vỗ tay giống như thủy triều vang lên.

Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hào thật chặt vào trong ngực.

Bài hát thời niên thiếu của anh có em - Lý Dịch Phong, thanh xuân của em có anh.

Anh là hồi ức đẹp nhất khi còn trẻ của cô, cô là giấc mơ đẹp nhất trong thời thanh xuân của anh

-

Hôn lễ Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào, hoàn toàn không có mời bất kỳ ai trong giới truyền thông, nhưng mà không biết vị khách nào đã quay lại một đoạn video đăng lên mạng.

Chỉ ngắn ngủi trong 2 giờ, liền có hai đề tài lên trang đầu.

【Đám cưới vợ chồng Lục Kiều】 và **【Vợ chồng Lục Kiều ân ái】** .

【Đám cưới vợ chồng Lục Kiều】 chính là hình ảnh hiện trường kết hôn của Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên, hình ảnh đẹp như giấc mộng, say đắm lòng người.

【Vợ chồng Lục Kiều ân ái】 chính là video Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên cãi nhau, lúc ban đầu mọi người buồn cười khi xem, nhưng mà cuối cùng xem xong lại khóc rất nhiều.

Không đơn thuần là vì tình yêu cảm động mười ba năm của bọn họ mà khóc, mà là vì tuổi thanh xuân của mình, cũng từng trải qua

chuyện như vậy.

Người nào cũng từng có tuổi thanh xuân, ai cũng có tình yêu đầu tiên thời trẻ, ai cũng bồng bột, điên cuồng yêu một người, nhưng mà liệu có ai có thể kiên trì yêu không ngừng?

Cảm động nhất không phải là tình yêu, mà là Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào toàn vẹn, mọi người đã từng làm, cũng đều suy nghĩ, cuối cùng cũng thua thực tế, không thể kiên trì.

Vốn Kiều An Hào đã từng vì gièm pha, mà bị mọi người công kích, sau đó nhờ Hứa Gia Mộc giải thích, nhưng cũng vẫn như cũ bị người khác không ngừng mắng chửi, nay hôn lễ của vợ chồng Lục Kiều thành công khiến cho tất cả mọi người dâng lên chúc phúc thật lòng.

Chúc vợ chồng Lục Kiều, trăm năm hảo hợp, đầu bạc răng long.

-

Ba giờ chiều, Lục Cẩm Niên trực tiếp đưa Kiều An Hào lên lầu khách sạn chuẩn bị phòng để nghỉ ngơi.

Kiều An Hào mang bầu, dây dưa mãi cũng mệt mỏi, Lục Cẩm Niên giúp đỡ Kiều An Hào cởi bỏ áo cưới phức tạp, đổi một bộ quần áo thoải mái, sau đó ôm cô, hỏi: "Có mệt không?"

Thật ra thì thật sự có chút mệt mỏi, nhưng mà mệt mỏi cũng rất hạnh phúc.

Kiều An Hào lắc đầu, nhẹ nhàng hôn môi Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên thuận thế hôn sâu hơn, sau đó chưa rời đi ngay, ở bên cạnh cô một lát, liền bị trợ lý gọi xuống lầu, tiếp tục chiêu đãi tân

khách.

Chương 855: Hồi cuối (15)

Thương thế của Kiều An Hạ chưa hoàn toàn hồi phục, nghi thức kết hôn hoàn thành, ăn tiệc vui xong, liền phải trở về bệnh viện.

Đám cưới của Kiều An Hào, Kiều An Hạ đi, thân là người nhà nên ba Kiều và mẹ Kiều phải ở lại, vốn Trình Dạng muốn cùng Kiều An Hạ đi, cuối cùng bị Kiều An Hạ ngăn cản, nói cô trở về bệnh viện cũng ngủ, để cho anh ở chỗ này náo nhiệt một lát, buổi tối về cũng không muộn, Trình Dạng nghe theo Kiều An Hạ, đồng ý, nhưng mà vẫn tự mình ôm Kiều An Hạ lên xe, tự cài dây an toàn cho cô, thuận thế còn hôn một cái lên môi của cô.

Kiều An Hạ ôm cổ Trình Dạng, làm nũng một hồi hôn anh mấy cái, mới buông anh ra.

Xe lái đi một khoảng, Kiều An Hạ nhìn qua kính chiếu hậu, cũng có thể thấy bóng dáng Trình Dạng đứng ở cửa khách sạn.

Trên mặt của cô tràn đầy vẻ rục rỡ và nụ cười hạnh phúc.

Trời cao cuối cùng đối đãi cô không tệ, không để cho cô chết, cô vốn cùng Trình Dạng định ngày mùng một tháng năm kết hôn, chờ vết thương lành, xuất viện, có thể chuẩn bị cho hôn lễ của anh và cô, cho đến lúc này, cô muốn, cô cũng nhất định sẽ hạnh phúc giống như Kiều An Hào vậy, sau đó, cô cũng muốn yên tâm nghỉ dưỡng, giống như Kiều An Hào, cùng Trình Dạng sinh bảo bối.

Chẳng qua là, tiếc nuôi duy nhất, người làm chị như cô, sinh bé con ra, nhưng phải gọi con của Kiều An Hào là anh hoặc chị!

Trở lại bệnh viện, Kiều An Hạ mệt là người, bác sĩ kiểm tra thân thể, phát hiện vết thương dấu hiệu rách ra, nhưng mà không nghiêm trọng lắm, xử lý một chút, liền không có gì đáng ngại.

Truyền nước biển, Kiều An Hạ trong chốc lát liền nặng nề ngủ, không biết có phải bị hôn lể của Kiều An Hào ảnh hưởng không, cô còn nằm mơ, thấy hôn lể của mình và Trình Dạng, sau đó cuối cùng gương mặt còncười rạng rỡ, lúc này ngoài cửa sổ mặt trời ngã về tây, chẳng biết từ lúc nào nước biển đã truyền xong, y tá rút ra, dán vết thương.

Kiều An Hạ lười cử động, sờ soạng điện thoại di động bên gối, muốn gọi điện thoại cho Trình Dạng, hỏi anh tình hình hôn lể bên kia ra sao, kết quả chưa tìm ra số, liền nghe thấy ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng y tá nói nhỏ: "Người cô chăm sóc, thật sự bị dao đâm vào tử cung? Không thể mang thai?"

Kiều An Hạ ngẩn người, ngón tay muốn gọi điện thoại bỗng dừng lại, sau đó cô liền nghe thấy cô y tá chăm sóc mình "Hừ" một tiếng: "Cô đừng nói những lời này trong phòng bệnh, thật may là bây giờ cô ấy đang ngủ, nếu như tỉnh dậy nghe được, vậy tôi gặp họa rồi!"

"Không phải là đang ngủ sao?" Vốn là cô y tá kia hỏi chuyện cười nói.

Y tá chăm sóc cho Kiều An Hạ giảm giọng nói xuống nói: "Sợ là không thể nào mang thai, nhưng mà chuyện này, người thân đã nhất trí sẽ giấu kín, chúng ta đi ra ngoài hãy nói..."

Sau đó tiếng ngoài cửa vang lên, bên trong phòng bệnh khôi phục yên tĩnh.

Kiều An Hạ ngẩn người nằm trên giường, giống như bị điểm huyết đạo vậy, tầm một lúc, cũng không có nhúc nhích.

Một lúc sau, khóe mắt của cô lăn xuống một giọt nước mắt, sau đó cô mới mở tròng hai mắt, có nhiều giọt nước mắt rơi xuống.

Các cô nói gì.. Cô thương tổn tới tử cung, không thể mang thai?

Không thể mang thai là có ý gì? Là sau này cũng không thể làm mẹ sao?

Nói cách khác, buổi chiều cô ảo tưởng bảo bối đáng yêu, gọi con của Kiều An Hào là anh hoặc chị, là không thể nào có mặt trên cõi đời này?

Chương 856: Hồi cuối (16)

Đôi mắt của Kiều An Hạ, trở nên có chút trống rỗng.

Con người đen nhánh, không ngừng chuyển động.

Tại sao có thể như vậy... Cô thậm chí ngay cả tư cách làm mẹ cũng không có... Đây là hình phạt trời cao dành cho cô vì những chuyện sai lầm kia sao?

Kiều An Hạ bất chợt đau khổ khóc thành tiếng.

Khóc một lúc lâu, Kiều An Hạ cũng không biết, cho đến khi cô nghe tiếng động ở cửa, vội vàng ngừng tiếng khóc, chôn đầu vào gối.

Đi vào là y tá, đi tới giường bệnh nhìn một chút, cho là cô còn đang ngủ, ngây người trong chốc lát rồi rời đi.

Đợi đến khi cửa đóng, Kiều An Hạ mới xoay đầu ra, trên mặt cô còn nước mắt đang không ngừng chảy, ánh mắt kinh ngạc nhìn trần nhà trắng như tuyết, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Y tá ở tới phòng bệnh, là bảy giờ tối.

Nước mắt trên mặt Kiều An Hạ đã khô, chỉ còn hốc mắt hồng hồng, không nhìn kỹ, rất khó làm cho người ta phát giác đã mới khóc.

"Cô Kiều, cô tỉnh?" Y tá đi về phía Kiều An Hạ dịu dàng cười một tiếng, bưng tới thức ăn đặt trên bàn, đẩy tới trước mặt Kiều An Hạ: "Đúng lúc cô Kiều có thể ăn cơm tối, sau đó tôi tới dọn."

Kiều An Hạ khẽ gật đầu, không lên tiếng, cũng không vươn tay động chiếc đĩa.

Qua 1 tiếng, y tá quá tới thu dọn đĩa, thấy Kiều An Hạ không động một chút thức ăn, không nhìn được có chút lo lắng hỏi: "Cô Kiều, cô sao vậy? Là không thoải mái chỗ nào sao?"

Vẻ mặt Kiều An Hạ uể oải lắc đầu, chuẩn bị ý bảo y tá đem những hức ăn dọn đi, cửa phòng bệnh liền bị đẩy ra, Trình Dạng mặc lễ phục rể phụ, đi vào.

"Anh Trình, anh đã trở lại?" Y tá xoay đầu, gọi Trình Dạng một tiếng, sau đó còn nói: "Cô Kiều không biết thế nào, cơm tối cũng không ăn."

Trình Dạng nhíu mày, đi tới trước giường bệnh, vươn tay sờ soạng một cái đĩa, phát hiện thức ăn có chút lạnh, dặn dò y tá bùng đi xuống đối mới, sau đó liền thuận thế ngồi ở mép giường, sờ sờ trán Kiều An Hạ, phát hiện nhiệt độ bình thường, mới thở phào nhẹ nhõm, mở miệng dịu dàng hỏi: "Sao không ăn cơm tối? Không hợp khẩu vị, hay là thân thể không thoải mái?"

Kiều An Hạ bị một loạt hành động của Trình Dạng khiến cho đáy lòng đau xót, nước mắt lại dâng lên, cô vội vàng rũ mắt, cố gắng khống chế tâm tình của mình, cố gắng khiến giọng mình như bình thường: "Không có, có thể là buổi trưa ăn tiệc vui của Kiều Kiều hơi nhiều, bây giờ không đói."

"Vậy cũng phải ăn một ít, bằng không thân thể làm saokhỏe được."

Kiều An Hạ khẽ gật đầu, không lên tiếng, chẳng qua là thuận thế chui vào trong ngực Trình Dạng.

Y tá rất nhanh đưa thức ăn tới đây, Trình Dạng nhìn Kiều An Hạ khẩu vị không tốt, tự mình múc từng muỗng dứt cho cô ăn, ăn xong còn cầm khăn giấy giúp cô xoa xoa khóe miệng, qua nửa giờ, nhìn chằm chằm cô uống thuốc, thuận thế hầu hạ cô đánh răng, mới đặt cô nằm trên giường.

Anh biết cô để ý vẻ đẹp, dù không trang điểm, mỗi đêm đều muốn vệ sinh sạch sẽ, anh còn cố ý lấy khăn ướt, cẩn thận lau mặt cho cô.

Những chuyện này, từ khi Kiều An Hạ tỉnh lại, mỗi ngày Trình Dạng đều làm.

Trước đây lòng cô tràn đầy hạnh phúc, bây giờ lại nồng nặc chua xót.

Chẳng lẽ anh không biết, bây giờ cô không thể mang thai, là một người tàn phế, cả đời cũng không thể cho anh một gia đình đầy đủ, tại sao anh còn muốn đối xử tốt với cô chứ?

Chương 857: Kết thúc [17]

“Nghĩ cái gì vậy?” Trình Dạng tháo trang sức ném khăn ướt vào trong thùng rác, nhìn thấy Kiều An Hạ kinh ngạc nhìn chăm chăm bản thân, mí mắt chớp cũng không chớp một cái, nhin không được vố vố mặt của cô, lên tiếng hỏi một câu.

Kiều An Hạ hoàn hồn, quơ quơ đầu nhìn về phía Trình Dạng, đôi mắt nhìn chăm chăm Trình Dạng.

Trình Dạng cười khế một tiếng, đứng lên, đi đến gần chiếc ghế sa lon mà bên trên có rất nhiều này nọ.

Kiều An Hạ biết Trình Dạng đang tìm hộp trang điểm của cô, cô nhìn bóng dáng của anh một lát, sau đó bỗng đứng lên tiếng: “Trình Dạng, anh thích con trai hay con gái?”

Kiều An Hạ nhìn thấy rõ ràng động tác Trình Dạng đang tìm kiếm dừng lại một chút, nhưng mà chỉ trong một cái chớp mắt, Trình Dạng liền khôi phục bình thường, xoay người liếc mắt nhìn cô một cái: “Vì sao đột nhiên hỏi vấn đề này?”

Kiều An Hạ cảm giác được Trình Dạng khẩn trương, anh đang sợ hãi bản thân biết gì đó sao?

Kiều An Hạ loan môi cười cười, giọng điệu thoải mái nói: “Kiều Kiều đều đã mang thai, em cũng nên lo lắng vấn đề này a, anh nói cho em biết, anh rốt cuộc thích con trai hay con gái nha?”

Trình Dạng nghe thấy Kiều An Hạ trả lời như vậy, vẻ mặt rõ ràng

buông lỏng rất nhiều: “Muốn nghe lời nói thật?”

Kiều An Hạ “Uh” một tiếng, bổ sung một câu: “Vô nghĩa.”

Trình Dạng lấy hộp trang điểm từ trong túi, đi đến bên giường, cầm sữa rửa mặt dưỡng ẩm, xoa ở lòng bàn tay, vỗ lên trên mặt của Kiều An Hạ, sau đó mới nhìn chăm chăm mắt của cô, nghiêm túc nói: “Trẻ con rất phiền toái, anh thích thế giới chỉ có hai người chúng ta.”

Anh là bởi vì cô không thể mang thai, cho nên mới trả lời như vậy sao?

Rõ ràng trước kia anh đã nói qua với cô, nếu tương lai sinh con trai, anh và con sẽ cùng nhau bảo vệ cô, tương lai sinh con gái, anh liền bảo vệ hai mẹ con cô.....

Kiều An Hạ nhìn ánh mắt Trình Dạng, bắt đầu có chút dao động.

Trình Dạng cầm sữa rửa mặt trong tay, đặt ở một bên trên bàn, nắm tay cô, tiếp tục mở miệng: “Hạ Hạ, chờ vết thương tốt khi em xuất viện, chúng ta cũng tổ chức hôn lễ đi.”

Ánh mắt Kiều An Hạ bắt đầu có chút phấp phồng, cô hạ mí mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Lúc này Trình Dạng mới loan môi cười cười, sau đó cúi người xuống, hôn hôn lên trán của cô: “Tốt lắm, thời gian không còn sớm, đi ngủ sớm một chút.”

Kiều An Hạ cố gắng cười lên, miệng hơi hơi giật giật: “Uh, ngủ ngon.”

“Uh.” Trình Dạng vuốt vuốt tóc của cô, thay cô sửa lại chăn một chút, đứng dậy, đi vào toilet.

Kiều An Hạ nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy, rớt cục nhện không được chui vào trong chần, khóc lên.

Anh nói, anh muốn cùng cô tổ chức hôn lễ..... Nhưng mà Kiều An Hạ như bây giờ, còn có thể trở thành cô dâu của anh sao?

Cô không hối hận cứu Kiều An Hảo, cho dù là cô chưa từng làm chuyện gì phải xin lỗi Kiều An Hảo, đừng phải trường hợp như vậy như vậy, cô vẫn sẽ không do dự cứu cô ấy.....

Cho nên, rơi vào kết cục như vậy, cô khổ sở, nhưng mà không thảm oán.

Nhưng mà, nàng không thể khiến cho Trình Dạng cùng cô gánh vác kết cục này.....

-

Hôm nay Lục Cẩm Niên rất vui, là cái loại vui mừng xuất phát từ đáy lòng, mọi người kính rượu, ai đến cũng không cự tuyệt, cuối cùng uống có chút nhiều, đi đường đều lắc lư, tân khách còn chưa đi xong, Lục Cẩm Niên liền bất tỉnh nhân sự, cuối cùng vẫn là do hai người Hứa Gia Mộc và trợ lý đỡ anh, đưa anh lên lầu.

Hứa Gia Mộc xuống lầu, cùng ba Kiều mẹ Kiều tiễn khách, thẳng đến chạng vạng bảy giờ, rớt cục tân khách về hết, Hứa Gia Mộc vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, di động trong túi liền vang lên.

Chương 858: Kết thúc [18]

Hứa Gia Mộc ngừng bước chân, lấy di động ra, nhìn thoáng qua tên trên màn hình điện thoại, là dãy số mới, anh dừng một giây, mới tiếp nghe.

-

Tống Tương Tư đứng ở một chỗ, khoảng cách Hứa Gia Mộc không xa, lúc di động của anh vang lên, theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn về phía anh một cái, sau đó liền nhìn thấy anh nghe điện thoại, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, sau đó liền xoay người, không rên một tiếng chạy về phía bên ngoài khách sạn.

Phản ứng kia của Hứa Gia Mộc, rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì, Tống Tương Tư do dự một chút, cũng đuổi theo.

Lúc Hứa Gia Mộc khởi động xe, Tống Tương Tư mở cửa xe ra ngồi vào trong, anh quay đầu nhìn cô một cái, lại không đuổi cô xuống xe, mà trực tiếp thả chân ga, chuyển động tay lái.

Dọc theo đường đi, Hứa Gia Mộc và Tống Tương Tư không nói chuyện với nhau, tốc độ lái xe của Hứa Gia Mộc rất nhanh, Tống Tương Tư có thể cảm giác được rõ ràng tay nắm tay lái của anh, đang không ngừng run lên.

Xe cuối cùng dừng ở trước cửa bệnh viện Nhân Dân, Hứa Gia Mộc xuống xe, không phải là chạy về phía phòng cấp cứu, mà trực tiếp chạy về phía nhà xác hẻo lánh.

Cửa nhà xác, có một người mặc bộ đồ cảnh sát đang đứng, như là biết Hứa Gia Mộc, nhìn thấy anh đi tới, lập tức dẫn anh đi vào.

Tổng Tương Tư đứng ở cửa nhà xác, rõ ràng cảm giác được bên trong thối tới âm khí, bước chân của cô hơi dừng một chút, cuối cùng vẫn mại bước chân đi vào theo.

Người mặc bộ đồ cảnh sát dẫn Hứa Gia Mộc đi tới một chiếc giường gần cửa sổ, ngừng lại.

Trên giường đặt một khối thi thể, bên trên che một tấm vải trắng.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm tấm vải trắng thật lâu, cuối cùng mới mới đưa tay ra, xốc lên, lộ ra khuôn mặt bình tĩnh tái nhợt của Hàn Như Sơ.

Người cảnh sát đứng một bên lên tiếng nói: “Bà ấy cắn lưỡi tự sát, đầu lưỡi không bị cắn sâu, coa thể là do bà ấy không muốn sống nữa chẳng, dùng máu sặc chết chính mình.”

Tổng Tương Tư theo bản năng quay đầu, nhìn về phía Hứa Gia Mộc.

Vẻ mặt người đàn ông rất trầm tĩnh, nhìn chăm chăm Hàn Như Sơ, thủy chung không có lên tiếng nói một câu nói.

Nhà xác rất yên lặng, đại khái qua năm phút đồng hồ, Hứa Gia Mộc mới buông lỏng tay cầm tấm vải trắng ra, sau đó lui từng bước, nói: “Liên hệ hoá táng đi.”

Âm thanh của anh rất bình tĩnh, nhưng mà Tổng Tương Tư đứng ở bên cạnh anh, trước lúc anh sụp mi mắt xuống, thấy được đáy mắt anh có một chút nước mắt hiện lên.

-

Hàn Như Sơ là con gái một, sau khi gả cho Hứa Vạn Lý, tài sản của Hàn gia cũng đều ở Hứa gia.

Sau khi ba mẹ chết, Hàn Như Sơ cùng thân thích ở Hàn gia không liên hệ nhiều.

Vốn Hàn Như Sơ có quan hệ khá tốt với một số người, nhưng mà sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, thủ đoạn độc ác, thân bại danh liệt, mọi người không liên hệ với bà, bà cũng không liên hệ với bọn họ, lâu ngày, bên người ngay cả một người bạn tốt cũng không có.

Khi còn sống, không có quen biết bao nhiêu người tốt, sau khi chết, lại làm sao có khả năng sẽ có người thân đến chăm sóc trước lúc lâm chung.

Liền ngay cả chồng của bà Hứa Vạn Lý, ở nước ngoài đều liên hệ không được.

Cho nên, cuối cùng cho dù là bà đã chết, một người thân duy nhất tới chăm sóc trước khi lâm chung, cũng chỉ người mà bà vẫn cho là phản bội bản thân, đưa con mà bà từ bỏ.

Hứa Gia Mộc không tổ chức tang lễ cho Hàn Như Sơ, lễ tang là cho người ta tưởng niệm, mà cả đời của mẹ anh, sống trong tính toán, sống trong hận thù, sống trong không cam lòng, cho dù là tổ chức tang lễ, cũng chỉ là một hồi chê cười.

Từ lúc Hàn Như Sơ hoá táng, đến lúc chôn cất suốt đêm, toàn bộ quá trình Tống Tương Tư đều ở bên cạnh Hứa Gia Mộc.

Chương 859: Kết thúc [19]

Ảnh chụp trên bia mộ, là Hứa Gia Mộc tự chọn , Hàn Như Sơ vừa gả cho Hứa Vạn Lý không lâu, hai người đi hưởng tuần trăng mật, Hứa Vạn Lý chụp cho bà một tấm hình.

Trong hình Hàn Như Sơ, cười xán lạn tươi đẹp, mặt mày lúc và tinh thần lúc vô cùng phấn chấn mạnh mẽ và tự tin.

Ở trong trí nhớ của Hứa Gia Mộc, Hàn Như Sơ chưa bao giờ cười qua như vậy, ở trước mặt của anh, bà rất từ ái, cùng Hứa Vạn Lý trang thật sự ân ái, nhưng mà xoay người, sẽ lập tức sẽ lạnh nhạt với Hứa Vạn Lý, giống như không hề liên quan với nhau.

Hứa Gia Mộc nhận được điện thoại, lúc anh vừa nghe thấy Hàn Như Sơ tự sát, anh thật sự có điểm sụp đổ, thậm chí dọc đường anh lái xe đến bệnh viện, còn nghĩ, rõ ràng tối hôm qua bà còn mở miệng nói chuyện với anh, anh còn nói với bà, anh chờ bà đi ra, vì sao bà còn muốn chết?

Nhưng mà đợi đến hỏa tang thi thể của bà tiêu tán thành tro cốt, tâm tình của anh trở nên có chút bình tĩnh .

Thật ra mẹ của anh không trách anh, nhưng mà bà cũng không còn muốn sống.

Khi bà nói với anh “Gia Mộc, chăm sóc tốt bản thân”, kỳ thật đã chuẩn bị tự sát tốt rồi.

Anh nghĩ, có thể lúc bà nói câu kia, đáy lòng cũng đã hối hận cũng

biết bản thân cả đời là bi kịch, nhưng mà, đã chậm, bà không có đường rút lui, bà hận cả đời, oán cả đời, đột nhiên có một ngày, lúc bà buông hận cùng oán ở đáy lòng, chính là lúc bà không biết nên tiếp tục đi như thế nào, cho nên bà chỉ có thể lựa chọn chết.

Chết, tan thành mây khói, tất cả đều kết thúc.

Tiếp đó, bà sao? Rốt cục cũng có thể thoát ra.

Trong lòng Hứa Gia Mộc cũng hiểu được, đối với Hàn Như Sơ mà nói, chết so với còn sống hạnh phúc hơn nhiều.

Lúc còn sống, mỗi ngày mỗi đêm bà đều không vui vẻ, mỗi thời mỗi khắc bà đều hận, bà biến bản thân thành một ác ma, người không ra người quỷ không ra quỷ.

Nhưng mà, khi hạ táng xong, Hứa Gia Mộc quỳ gối ở trước mộ của Hàn Như Sơ, anh vẫn không nhìn được khóc lên.

Mặc kệ như thế nào, chung quy bà vẫn là mẹ của anh, cho dù có muôn vàn cái sai lầm, chung quy bà vẫn mười tháng mang thai, ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn anh.

Cả đời này của bà, sợ là không có thật tình đối đãi qua ai, nhưng mà sự thật rõ ràng, thật lòng xuất phát từ nội tâm chăm sóc anh.

Lúc Hứa Gia Mộc và Tống Tương Tư rời đi, đã là rạng sáng năm giờ, bầu trời có lất phất mưa nhỏ.

Ban đêm đầu mùa xuân, tuy mưa nhỏ, nhưng vẫn có chút lạnh, Hứa Gia Mộc cởi ra áo khoác tay, khoác lên trên người của Tống Tương Tư, nắm tay cô, ở dưới trời mưa đi xuống bậc thang, đi xuống phía dưới nghĩ trang.

Hai người vẫn không có nói chuyện với nhau, kỳ thật cũng không cần nói chuyện với nhau, có lúc, im lặng làm bạn, còn hơn hoa ngôn vạn ngữ.

Trở lại trong thành phố, đã là bảy giờ, trời đã sáng choang, Tống Tương Tư thừa dịp lúc Hứa Gia Mộc tắm rửa, đi xuống lầu mua một chút đồ ăn sáng.

Về nhà, Tống Tương Tư đặt bữa sáng ở trên bàn ăn cơm, đi đến trước tủ bếp gỗ, mở tủ bê bát đĩa ra, vừa đặt ở trên bàn, cửa phòng ngủ bị mở ra, Hứa Gia Mộc một đầu tóc ướt sũng từ bên trong đi ra, trong tay còn cầm điện thoại của cô: “Điện thoại.”

Theo lời nói của anh, còn có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tống Tương Tư vươn tay nhận lấy, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, sau đó liền tiếp nghe: “Tương Tư, hôm nay mấy giờ cô đến bệnh viện?”

Tống Tương Tư theo bản năng liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc đang cầm khăn tay lau tóc một cái, nhấp mí mắt, mở miệng nói: “Gần đây tôi có việc bận, qua vài ngày tôi lại liên hệ với anh, được không?”

Chương 860: Kết thúc (20)

Cúp điện thoại, Hứa Gia Mộc thuận miệng hỏi một câu: “Ai gọi thế?”

Trong trí nhớ của Tống Tương Tư, cô và Hứa Gia Mộc quen biết nhiều năm như vậy, cuộc sống riêng của cô, anh chưa từng hỏi qua, cho nên khi nghe thấy anh nói như thế, cô sững sốt một lúc, mới mở miệng, nói dối lung tung: “Một người gọi điện nhờ quay quảng cáo, gần đây hơi mệt, nên không muốn tham gia.”

“A...” Hứa Gia Mộc tin là thật.

“Ăn sáng đi.” Tống Tương Tư nhìn như cực kỳ không hề để ý chuyện đề tài.

Hứa Gia Mộc gạt đầu một cái, đi đến trước bàn ăn ngồi xuống, cầm lấy đĩa gắp một miếng bánh bao, lúc đưa vào trong miệng, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tống Tương Tư một cái, lên tiếng: “Mệt thì nghỉ đi, không phải trước đây em đã âm ỉ không muốn quay phim nữa sao?”

Tống Tương Tư nhìn lướt qua Hứa Gia Mộc, nửa đùa nói: “Không đóng phim thì làm sao kiếm được tiền, anh nuôi tôi sao?”

“Nuôi?” Hứa Gia Mộc không có dừng lại mà nói tiếp.

Vẻ mặt của Tống Tương Tư ngẩn người, lại chăm chú nhìn anh, lập tức liền cười cười không chút để ý: “Tôi cũng không muốn làm bình hoa.”

Hứa Gia Mộc kéo kéo khóe môi, không nói chuyện.

Trong đáy mắt của Tống Tương Tư rõ ràng lóe lên ảm đạm, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm Tống Tương Tư ở đối diện, suy nghĩ lại một lần những lời mình vừa trả lời

- Anh nuôi tôi sao?

- Nuôi.

Nhớ đi nhớ lại, anh giống như trong lòng lại hiểu ra được gì.

-

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào tổ chức xong hôn lễ đến ngày thứ ba mới biết Hàn Như Sơ đã chết.

Ngay lúc đó, Kiều An Hào mới từ bệnh viện thăm Kiều An Hạ xong đi ra, vì thời gian còn sớm, nên cùng Lục Cẩm Niên đi mua đồ trẻ sơ sinh, cho dù còn hơn bảy tháng nữa bảo bảo mới sinh ra.

Ngay lúc Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào chọn đồ cho bảo bảo, người bán hàng thật nhiệt tình giới thiệu tất cả loại mặt hàng một lần, sau đó mở miệng hỏi: “Xin hỏi anh Lục và vợ anh muốn chọn thứ nào?”

Lục Cẩm Niên chỉ một chiếc giường bằng gỗ: “Cái này.”

Kiều An Hào chỉ một chiếc giường có vẻ xinh đẹp: “Cái này.”

Hai người cùng lúc nói ra những lời này.

Sau đó hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Lục Cẩm Niên chỉ vào

chiếc mà Kiều An Hào chọn, Kiều An Hào chỉ vào chiếc mà Lục Cẩm Niên chọn, lại cùng lúc nói: “Vẫn là cái này đi.”

Hai người đều muốn chọn thứ mà đối phương thích, kết quả đổi tới đổi lui ba lần cũng chưa xong, Kiều An Hào không nhịn được có chút cảm tức: “Lục Cẩm Niên, anh đổi tới đổi lui, tới cùng là muốn chọn cái nào?”

Rõ ràng em cũng đổi tới đổi lui... Lục Cẩm Niên yên lặng nói thềm một câu, sau đó liền nói với cô gái bán hàng: “Thanh toán cả hai đi.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền sờ soạng bóp tiền trong túi, mới vừa lấy ra, điện thoại đã vang lên, là trợ lý gọi đến, anh nghe máy rồi quẹt thẻ, sau đó sắc mặt liền trở nên có chút khó hiểu.

Kiều An Hào thấy vẻ mặt của Lục Cẩm Niên, cũng trở nên khẩn trương.

Lục Cẩm Niên chỉ nói một câu: “Tôi biết rồi”, sau đó liền cúp điện thoại, ký tên, để lại địa chỉ để chuyển đồ đạc, nắm tay Kiều An Hào đi đến trước cửa hàng, mới mở miệng nói: “Kiều Kiều, Hàn Như Sơ đã chết.”

Đã chết?

Kiều An Hào há to mồm, nhìn vẻ mặt của anh, có chút không thể tin được.

Chương 861: Kết thúc (21)

Kiều An Hào há to mồm, nhìn về mặt của anh, có chút không thể tin được.

Qua một lúc lâu, Kiều An Hào mới mở miệng nói: “Chết thế nào?”

“Tự sát, cắn lưỡi tự sát.” Lục Cẩm Niên dừng một lúc, lại nói: “Ngày hôm qua chết, sau đó an táng luôn rồi.”

Thật ra là trước hôm bọn họ tổ chức hôn lễ đã chết rồi, chỉ là Hứa Gia Mộc không muốn đó là ngày giỗ của mẹ, nên dời lại một ngày.

Kiều An Hào không nói nữa.

Hàn Như Sơ làm nhiều chuyện ác như thế, hại chết một đứa bé của bọn họ, làm hại Kiều An Hào bị vô sinh cả đời, làm hại Lục Cẩm Niên suýt nữa tự sát mà chết... suy nghĩ một chút, là thật hận không thể đem bà ta vào thiên lao ngục tối, hận không thể băm thành ngàn mảnh... nhưng khi chân chính nghe được tin tức bà ta chết, vẫn khó tránh được có chút thổn thức.

Mặc kệ như thế nào, này cũng không phải là một tin tốt, Kiều An Hào cũng không còn tâm tình đi dạo phố, trực tiếp trở về cùng Lục Cẩm Niên.

Trên đường về, Kiều An Hào không nhịn được vẫn cảm thán một câu: “Không nghĩ đến như vậy đã chết rồi, trước đây rõ ràng hận bà ta sao mãi không chết.”

Lục Cận Niên không nói tiếp, chỉ chuyên chú lái xe.

-

Sau khi kết thúc hôn lễ, Kiều An Hào còn một nhiệm vụ duy nhất là an tâm dưỡng thai.

Kiều An Hạ cũng chỉ còn một nhiệm vụ là an tâm dưỡng bệnh.

Lục Cận Niên hầu hết đều làm tất cả mọi công việc ở trong nhà, nguyên nhân là vì muốn tốt cho Kiều An Hào, anh còn cố ý mời má Trần về.

Mà Hứa Gia Mộc, ngày thứ ba sau khi mẹ qua đời, cứ theo lẽ thường bắt đầu đi làm.

Bây giờ mọi người đều vô cùng bình tĩnh, dường như mọi phong ba bão táp đều đã qua đi.

Ngày thứ bảy Hàn Như Sơ qua đời, sau khi Hứa Gia Mộc tan tằm, lại vẫn đến nghĩa trang đốt vàng mã cho mẹ, thả một bó hoa, trở lại khu nhà Tô Uyển, đã là chín giờ tối.

Sau khi Hứa Gia Mộc mở cửa, liền nghe thấy tiếng ti vi, anh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn phòng khách, thấy Tống Tương Tư khoác một chiếc áo nằm nghiêng trên sofa, hình ảnh như vậy, không hiểu sao lại khiến anh vô cùng an tâm, không nhận được gương khóe môi lên, liền đem chìa khóa để sang một bên, sau đó đổi giày, đi vào nhà.

“Ăn cơm chưa?” Hứa Gia Mộc hỏi một câu, sau đó nhìn thấy Tống Tương Tư đã nhắm mắt ngủ từ bao giờ.

Lúc này mới mấy giờ... thế nào mà đã ngủ rồi?

Trong lòng Hứa Gia Mộc nói thầm, sau đó chính mình cũng chưa phát hiện được gì, liền ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô.

Qua một lúc lâu, anh mới đứng lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô, trở về phòng ngủ, đặt cô lên trên giường, lúc chuẩn bị dỡ chăn đắp lên người cô, đột nhiên Tống Tương Tư mơ màng mở mắt: “Anh về rồi?”

Hứa Gia Mộc “uh” một tiếng.

Tống Tương Tư ngồi dậy: “Anh ăn cơm chưa?”

Hứa Gia Mộc lắc đầu một cái.

“trong hộp giữ nhiệt, tôi có để lại cơm tối cho anh.” Tống Tương Tư nói xong, liền muốn xuống giường.

Hứa Gia Mộc vươn tay, đè cô lại: “Em ngủ đi, tôi tự đi lấy.”

“Không sao, tôi ngủ đủ rồi.” Thật ra là vì cô mang thai nên mới mệt mỏi rã rời, ngủ nhiều mấy cũng không đủ.

Hứa Gia Mộc theo Tống Tương Tư đi ra khỏi phòng ngủ, anh dựa vào bàn ăn, nhìn chăm chăm Tống Tương Tư đứng trong nhà bếp hâm nóng lại cơm, khóe môi không nhịn được lại giương lên.

Tống Tương Tư ném qua cơm, vẫn lại ngồi trước bàn ăn, cùng Hứa Gia Mộc.

Chương 862: Kết thúc (22)

Ti vi ở cách đó không xa, quảng cáo đang truyền đến, bắt đầu một tiết mục giải trí có tên là “Bố ơi mình đi đâu thế?”

Bên trong có một đứa trẻ, nói chuyện vô cùng đáng yêu, khiến Tống Tương Tư rất thích, thường nói với Hứa Gia Mộc một câu: “Quá dễ thương.”

Lúc nói xong, Tống Tương Tư không nghĩ ngợi nói tiếp một câu: “Tôi muốn sinh một đứa, cũng dễ thương như vậy thì tốt rồi.”

Hứa Gia Mộc vẫn luôn dùng biện pháp tránh thai, vốn không nghĩ nhiều về những lời này của cô, anh ăn cơm, cũng nói một câu: “Con của chúng ta sau này, khẳng định còn dễ thương hơn.”

Con của chúng ta... năm chữ này, khiến đáy lòng Tống Tương Tư run rẩy, sau đó trong cơ thể liền lật lên như sóng biển.

Anh đây là thuận miệng nói, chính là anh thật sự muốn có đứa bé chung với cô?

Trong đầu Tống Tương Tư hỗn loạn một lúc lâu, mới quay đầu đi, Hứa Gia Mộc cúi đầu ăn cơm, cô mở miệng hô tên của anh: “Gia Mộc...”

“Ừ” Hứa Gia Mộc ngẩng đầu, đón nhận tầm mắt của Tống Tương Tư: “Làm sao vậy?”

Tống Tương Tư buông mi mắt xuống, nở nụ cười, vừa định tiếp tục

nói chuyện, điện thoại của Hứa Gia Mộc lại kêu lên.

Tống Tương Tư nuốt một miếng cơm, hướng về phía di động của anh, nâng nâng cằm.

Cứ việc chỉ tùy ý nhìn như thế, cô lại có thể nhìn thấy màn hình di động hiển thị tên: Lâm Thiên Thiên.

Hứa Gia Mộc nhìn lướt qua màn hình, không nhanh không chậm cầm lấy điện thoại, lại không sốt ruột muốn nhận, ngược lại còn nhìn chằm chằm Tống Tương Tư hỏi một câu: “Em gọi tôi gì thế?”

Tống Tương Tư lắc đầu một cái, ý bảo anh nghe điện thoại trước.

Lúc này, Hứa Gia Mộc mới chạm màn hình, giơ đến bên tai: “Lâm đại tiểu thư, xin hỏi cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh Gia Mộc, ngày mai ba em sẽ đến Bắc Kinh, thân là vị hôn phu của em, ngày mai nhớ ghé qua ăn cơm...”

Từ cuối năm trước, sau khi đính hôn, mỗi ngày Lâm Thiên Thiên đều là hét anh là vị hôn phu của cô, anh nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng hiện giờ ở trước mặt Tống Tương Tư, lúc nghe đến như vậy, Hứa Gia Mộc hoảng hốt vô cùng, anh theo bản năng liền giơ tay lên che ống nghe lại, nhìn Tống Tương Tư chỉ chỉ vào ban công, ám chỉ đi ra đó nghe điện thoại, sau đó đợi Tống Tương Tư gạt đầu, mới xoay người rời đi.

Tống Tương Tư ngồi trên ghế ăn cơm, tận mắt nhìn thấy anh đi ra ban công, thậm chí còn kéo lại cửa sổ sát đất, sau đó mới tiếp tục nói chuyện.

Cách một cánh cửa thủy tinh, cô không nghe được tới cùng là anh

nói chuyện gì.

Nhưng là, cô rõ ràng vừa mới nghe được câu nói đầu tiên của cô gái kia,

“Anh Gia Mộc, ngày mai ba em sẽ đến Bắc Kinh, thân là vị hôn phu của em, ngày mai nhớ ghé qua ăn cơm...”

Đây là giữa trưa ngày mai, Hứa Gia Mộc sẽ đi gặp ba vợ tương lai sao?

Vừa rồi cô còn ngây ngốc muốn hỏi anh một câu, nếu tôi mang thai thì anh sẽ làm gì? Kết hôn, hay là để cô phá đi?

Thật sự là cô có bệnh, mới có thể vì mấy ngày này anh đối xử tốt với cô, nói vài câu quan tâm ám muội, liền nghĩ là anh đã có tình cảm với cô.

Tống Tương Tư nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc đang gọi điện thoại, ánh mắt trở nên mờ mịt.

Chương 863: Kết thúc (23)

Thật ra hai ngày nay, Hứa Gia Mộc cũng muốn tìm Lâm Thiên Thiên nói chuyện, hiện giờ cô ta gọi điện thoại, anh rõ ràng biết thời biết thế đồng ý nhận lời.

Thương lượng thời gian và địa điểm, Lâm Thiên Thiên không ngừng lái nhai mấy chuyện khác trong điện thoại, Hứa Gia Mộc nghe đến không kiên nhẫn, châm một điếu thuốc, hút một hơi, liền nhìn thấy Tống Tương Tư đang nhìn mình, tim của anh như bị lỗ một nhịp, sau đó liền trực tiếp ngắt lời Lâm Thiên Thiên: “Tôi còn có việc, cúp máy trước, ngày mai gặp nói tiếp.”

Sau đó không chờ cô ta lên tiếng, liền cúp điện thoại, hung hăng hút một hơi thuốc, xoay người, đi về phòng khách.

Hứa Gia Mộc trở lại bàn ăn, sợ Lâm Thiên Thiên gọi lại lần nữa, liền đặt điện thoại về chế độ im lặng, bỏ vào trong túi, sau đó mở miệng hỏi Tống Tương Tư: “Lúc vừa nãy em gọi anh làm gì?”

“Nhắc anh xế chiều ngày mai lúc tan tầm về nhà, nhớ mua nước hoa quả.” Tống Tương Tư nói dối.

“A...” Hứa Gia Mộc lên tiếng, cúi đầu ăn cơm, ăn hai miếng, như là nhớ đến điều gì, mơ hồ nói: “Muốn uống loại nào?”

“Anh xem rồi mua đi.” Tống Tương Tư quay đầu, chăm chú nhìn ti vi, có chút không yên lòng.

“Ừhm” Hứa Gia Mộc khẽ lên tiếng.

-
Ngày hôm sau là thứ năm, Hứa Gia Mộc vẫn đi làm từ sáng sớm như cũ.

Lúc Hứa Gia Mộc rời giường, Tống Tương Tư đã tỉnh lại, vẫn đợi anh rời đi mới mở mắt.

Ngồi dậy, Tống Tương Tư nhìn chăm chăm ánh mắt trời ngoài cửa sổ, sau đó cũng rời giường.

Sau khi rửa mặt xong, cô cũng không ăn sáng, mà là đến thư phòng, mở máy tính, tìm vé máy bay, sau đó đặt vé.

Khép lại máy tính, cô thuận thế mở tủ, lấy hộ chiếu ra, sau đó trở về phòng ngủ, thuận thế nhét vào túi, sau đó đi ra cửa.

Tống Tương Tư lái ô tô đến trước Hứa thị, đợi được nửa giờ, thấy được xe của Hứa Gia Mộc đi ra từ bãi đỗ xe, sau đó cô đi theo, tới Sóng Xanh viên.

Cách một con đường cái, rõ ràng cô có thể thấy được Hứa Gia Mộc mới vừa dừng xe, liền có một cô gái xinh đẹp đi tới, sau đó đợi anh xuống xe, cô gái lập tức vươn tay, ôm cánh tay của anh, nói vài chuyện vui vẻ rồi sóng bước đi vào.

Vẫn đợi cho đến lúc không nhìn thấy được dáng vẻ của anh, Tống Tương Tư mới thu lại tầm mắt, cô ngồi trên xe được một lúc, mới lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại: “Là tôi, Tương Tư... Ừm, đúng vậy, giải phẫu... xế chiều hôm nay, có thể chứ? Được... Tôi đi qua đó bây giờ.”

Cúp điện thoại, liền có nước mắt chảy xuống, cô giơ tay lên, xoa lung tung, sau đó khởi động xe.

Tống Tương Tư sợ mình hối hận, đến bệnh viện, thủ tục, đăng ký, cước phí, kiểm tra, tất cả đều thực hiện rất nhanh.

Bác sĩ khoa phụ sản cẩn thận nhìn Tống Tương Tư một lần, sau đó quay đầu hỏi: “Tương Tư, tôi muốn hỏi cô một lần cuối cùng, cô thật sự không muốn giữ đứa trẻ này?”

Chương 864: Hồi cuối (24)

Bác sĩ khoa phụ sản cẩn thận nhìn kỹ một lần kết quả kiểm tra trước của Tống Tương Tư, sau đó quay đầu, hỏi: "Tương Tư, tôi hỏi cô một lần cuối cùng, cô thật sự không muốn đứa bé này?"

Trên mặt của Tống Tương Tư bình tĩnh như nước, khiến cho người ta cảm thấy có một loại vô tình lạnh nhạt, mở miệng nói cũng là cảm giác lạnh thấu xương: "Không muốn. "

"Thật sự không suy nghĩ thêm chút nào?" Bác sĩ khoa phụ sản lặp lại câu hỏi, thấy Tống Tương Tư có chút không nhin được..., chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, sau đó liền đưa kết quả trong tay cho Tống Tương Tư, khôi phục giọng điệu bác sĩ: "Kiểm tra không thành vấn đề, cô chuẩn bị một chút, nửa giờ sau, tôi mình làm phẫu thuật cho cô."

-

Hứa Gia Mộc và Lâm Thiên Thiên mới vừa bước vào bao sương không lâu, ba Lâm cũng chạy đến.

Lâm Thiên Thiên ôm cánh tay ba Lâm, Hứa Gia Mộc ngồi ở một bên trên ghế, nhìn một màn này, chẳng qua là cười khẽ một tiếng, rũ mi mắt xuống.

Phục vụ viên đưa thực đơn, ba Lâm trước gọi mấy món rau, sau liền nói phục vụ viên đưa thực đơn đến trước mặt Lâm Thiên Thiên và Hứa Gia Mộc.

Lâm Thiên Thiên lật thực đơn, nhìn từng món ăn, cũng nghiêng đầu, gương mặt cong lên hỏi Hứa Gia Mộc một câu: "Anh Gia Mộc, anh thích ăn món này sao?"

Mãi cho đến khi lật đến tờ cuối cùng, Hứa Gia Mộc mới nhìn Lâm Thiên Thiên nở nụ cười, giọng nói không đáng kể nói: "Hôm nay anh tới, chủ yếu là có chuyện muốn nói, không phải là tới dùng cơm, cho nên em thích ăn là được rồi."

"Vâng." Lâm Thiên Thiên cong môi, nhìn phục vụ viên tùy tiện gọi mấy món ăn, đợi đến lúc phục vụ viên xác nhận hoàn thực đơn rồi đi, Lâm Thiên Thiên mới nghiêng đầu, nhìn Hứa Gia Mộc hỏi: "Anh Gia Mộc, anh có chuyện gì muốn nói với cha em sao? Anh nói đi, cha em nhất định sẽ đồng ý với anh."

Hứa Gia Mộc cười một cái: "Hôm nay anh muốn nói không phải là chuyện công tác, mà là chút chuyện riêng."

Nói tới đây, Hứa Gia Mộc dừng một lát, sau đó, lại mở miệng: "Chúng ta ăn cơm trước đi, ăn xong tán gẫu tiếp."

Ngược lại ba Lâm rất trầm tính, chẳng chặc gật đầu một cái.

Lâm Thiên Thiên lại đảo đôi mắt đen nhánh, thỉnh thoảng ngấm Hứa Gia Mộc.

Phục vụ viên rất nhanh liền đẩy xe nhỏ đi vào mang thức ăn lên, món ăn bày trí rất đẹp, số lượng cũng không nhiều, món rau cũng rất tinh xảo, khiến cho người ta muốn ăn ngay.

Ba người đang yên lặng ăn cơm, chẳng qua dường như Hứa Gia Mộc không muốn ăn, lúc Lâm Thiên Thiên đặt đĩa xuống, phát hiện khay trước mặt anh, có hai giọt mỡ.

"Anh Gia Mộc, anh không thoải mái sao? Sao cũng không ăn?" Lâm Thiên Thiên hỏi.

Hứa Gia Mộc không lên tiếng, ánh mắt dừng trên mặt ba Lâm: "Bác trai, vấn đề bác hỏi con, vừa vặn cũng là chuyện hôm nay muốn nói với bác."

Trên mặt Lâm Thiên Thiên còn tràn đầy niềm vui: "Anh Gia Mộc, cha hỏi anh khi nào em và anh kết hôn, anh dự định lúc nào?"

Hứa Gia Mộc nhìn lướt qua nụ cười của Lâm Thiên Thiên, tiếp tục không nhanh không chậm đối mặt với ánh mắt củaba Lâm: "Đám cưới này con sẽ không làm."

Vẻ mặt Lâm Thiên Thiên trong nháy mắt ngưng, khóe môi còn treo một nụ cười.

Ánh mắt ba Lâm nhìn Hứa Gia Mộc, thoáng hiện tia kinh ngạc.

Hai cha con cũng không ai mở miệng nói chuyện.

Trong bao sương hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

Hứa Gia Mộc một thân lạnh nhạt ngồi ở trên ghế, đợi ước chừng một phút, lại lập lại lời mình vừa nói một lần: "Rất xin lỗi, đám cưới này con không làm."

Chương 865: Hồi cuối (25)

Lần đầu tiên nói là sẽ không, lần thứ hai là không thể, tăng lên rất nhiều sự kiên quyết.

Thậm chí vào giờ phút này, trên mặt của Hứa Gia Mộc, cũng trở nên phá lệ cực kỳ nghiêm túc, dường như đây là chuyện không thể chối từ anh cũng phải từ chối.

Lâm Thiên Thiên ngồi một bên mở tròng hai mắt, rốt cuộc lấy lại tinh thần, nước mắt liền theo gò má rơi xuống: "Anh Gia Mộc, có phải anh đang nói đùa với em..."

Hứa Gia Mộc im lặng.

Nước mắt Lâm Thiên Thiên càng rơi nhiều hơn: "Anh Gia Mộc, anh đừng quên, cha em đã đồng ý, chỉ cần anh kết hôn với em, khu đất kia, là của người... Còn hợp tác với Trình Tư..."

Hứa Gia Mộc vẫn im lặng, trên mặt vẻ mặt, không có chút nào hòa hoãn.

Lâm Thiên Thiên giống như bị Hứa Gia Mộc không nhúc nhích chọc giận, bất chợt liền tức giận, "Anh Gia Mộc, mảnh đất và Trình Tư, anh đã để ý rất lâu, chẳng lẽ anh cũng không muốn sao?"

"Không cần." Hứa Gia Mộc rốt cuộc mở miệng nói, so với Lâm Thiên Thiên kích động, anh có vẻ rất bình tĩnh, giống như là trải qua chuyện cực kỳ nghiêm túc đã nghĩ tường tận: "Anh đã nghiêm túc suy nghĩ thật lâu, những thứ này anh cũng không cần."

Từ đầu đến cuối ba Lâm vẫn im lặng, mở miệng hỏi: "Tại sao?"

Hứa Gia Mộc mở mắt, không nhìn Lâm Thiên Thiên một bên khóc sướt mướt, nhìn chăm chăm ba Lâm, giọng nói nặng nề nói: "Bởi vì con có thứ phải quý trọng."

"Một người phụ nữ?" Ba Lâm hỏi hỏi.

"Một người phụ nữ." Lời giống vậy, Hứa Gia Mộc lại khẳng định.

"Đáng giá không?" Ba Lâm giống như nghe được chuyện cười, hỏi ngược lại: "Vì một người phụ nữ, thì có thể làm cho cậu buông tay thứ tốt như vậy? Cậu đừng quên, cậu có thể lấy được mảnh đất và Trình Tư, tương lai cả thương trường Bắc Kinh, chính là thiên hạ của Hứa Gia Mộc cậu..."

"Dùng cô đổi thiên hạ, tôi mới phát hiện không có gì đáng giá." Rất hiển nhiên Hứa Gia Mộc cũng không muốn nói chuyện nhiều, trả lời xong những lời này, liền trực tiếp đứng lên, xốc lên áo khoác của mình, thái độ khách sáo nói một câu "Tạm biệt", liền hướng về phía cửa bao sương đi ra ngoài.

Kéo cửa ra, Hứa Gia Mộc nói với phục vụ viên đứng ngoài cửa: "Tính tiền."

Sau đó liền đóng cửa lại, còn mơ hồ có thể nghe tiếng Lâm Thiên Thiên khóc đến tê tâm liệt phế.

-

Ra khỏi Bích Ba Viên, là ba giờ chiều, là lúc ánh mặt trời gay gắt nhất.

Hứa Gia Mộc đứng ở cửa, ngẩng đầu lên, nhìn chân trời chói lọi rực rỡ, đột nhiên cảm thấy tâm tình trong những thời gian này, là thời khắc nhẹ nhàng và bình tĩnh nhất.

Từ nhỏ đến lớn, anh sinh ra, đã cảm thấy một người đàn ông, phải tranh bá thương trường, giống như là phẩm chất anh hùng, tranh bá sa trường, hăng hái, nhi nữ tình trường, hoa dưới ánh trăng, tất cả đều không quan trọng.

Cho nên, trong 8 năm với Tống Tương Tư, anh chưa từng nghĩ tới, tình yêu và hôn nhân.

Nhưng mà có lúc, khi bạn không thêm nghĩ nữa, cũng không có nghĩa là tình yêu cũng sẽ không tới.

Có khoảng thời gian, anh cũng rất buồn bực, ban đầu Tống Tương Tư nói muốn tách ra, tại sao anh tức giận như vậy, anh rõ ràng tức giận đi ra khỏi nhà trọ, nhưng mà tại sao lại đứng ở cửa chậm chạp không chịu rời đi?

Sau đó anh đợi cô khoảng 3 giờ, cô cũng không ra ngoài, anh đã cảm thấy đáy lòng có một ngọn lửa, càng thiêu đốt càng dày đặc, cuối cùng liền định xuống lầu lái ô tô rời đi, sau đó bởi vì tâm tình kích động mà xảy ra tai nạn giao thông.

Sau khi anh tỉnh lại, cô không có tới thăm anh, anh càng thêm tức giận.

Chương 866: Hồi cuối (26)

Cho tới lúc ở lại "Kim Bích Huy Hoàng" gặp cô, thấy thái độ lạnh nhạt của cô với anh, anh tức giận dắt cô về nhà, rồi cho cô một cái tát.

Anh vẫn không hiểu, tại sao mình tức giận như vậy?

Không rõ mấy tháng ra sao, lúc trước, không giải thích được cảm giác khi cô bỏ rơi mình, mà mình cũng không tranh đấu với cô, ngược lại còn muốn dỗ dành cô, anh liền cảm giác mình không được bình thường, thậm chí anh còn muốn mua cho cô chiếc nhẫn... Sau nữa, mẹ anh giết người ngồi tù, mẹ anh tự sát, cô vẫn luôn yên lặng bên cạnh anh, bất chợt anh đã hiểu.

Rõ ràng ban đầu chính là nhất thời cao hứng, rút năm vạn đồng tiền mua phụ nữ, tại sao anh lại dây dưa suốt 8 năm?

Tại sao trong tám năm, dáng dấp không tệ, bối cảnh không tệ, nhiều người phụ nữ ngã xuống, người sau tiến lên, trừ cô, không hề chạm qua người phụ nữ nào khác?

Những chuyện tại sao này, trong nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ anh cũng không ý thức được.

Giống như là cho tới bây giờ anh cũng không ý thức được, thật ra thì ngay từ lúc vô hình đã dần dần thích người con gái tên là Tống Tương Tư đó.

Tình yêu đến lúc nào, anh không biết, nhưng mà, năm tháng ung dung, để cho anh yêu cô càng ngày càng sâu, sâu đến cuối cùng...

Không phải là cô thì không thể.

-

Hứa Gia Mộc khởi động xe, trên con đường chật chội, anh không có trở về công ty, mà là đi "Bách niên hảo hợp" .

Bên trong có mấy cặp tình nhân đang chọn nhẫn, lúc cô gái mang nhẫn, trên mặt cực kỳ hạnh phúc.

Khóe môi Hứa Gia Mộc không nhin được cong lên, sau đó liền đi tới chiếc nhẫn kim cương màu hồng mà mình đã nhắm trước dừng lại.

"Tiên sinh, xin hỏi có gì cần giúp một tay sao?" Nhân viên bán hàng niềm nở cười hỏi.

Hứa Gia Mộc khẽ gật đầu, chỉ cái nhẫn kim cương màu hồng, ý bảo nhân viên bán hàng lấy ra cho mình nhìn.

Chiếc nhẫn đưa đến trước mặt, so với đặt trong tủ thì đẹp hơn rất nhiều.

Hứa Gia Mộc hài lòng quan sát, liền nói với nhân viên bán hàng kích cở ngón tay của Tống Tương Tư.

Kích cở này, là tối hôm qua anh thừa dịp cô ngủ sau, cầm thước cuộn len lén đo.

"Ngại quá, tiên sinh, kích cở không thích hợp, xin hỏi ngài hiện tại cần gấp sao? Chúng tôi có thể tìm nhân viên khác đổi giúp ngài."

"Được." Hứa Gia Mộc gật đầu, sau đó lấy ví tính tiền.

Chiếc nhẫn sửa đổi xong, lúc Hứa Gia Mộc lấy, đã là chạng vạng năm giờ, anh quan sát hai vòng, xác nhận không có vấn đề gì, liền nhận được hộp gấm, đặt ở trong túi mình, rời đi.

Trên đường về nhà, Hứa Gia Mộc gọi đến khách sạn lớn Bắc Kinh, đặt một bao sưng, sau đó thuận thế để cho bọn họ giúp mình chuẩn bị một bó hoa.

Xe sắp lái đến nhà trọ Tô Uyển, Hứa Gia Mộc nghĩ đến tối hôm qua Tống Tương Tư dặn dò mình hôm nay về nhà mua chút nước trái cây, vì vậy liền quay đầu xe, rẽ đi siêu thị.

Tống Tương Tư để cho Hứa Gia Mộc mua, Hứa Gia Mộc trực tiếp chọn mỗi loại một ít, cuối cùng phát hiện quá nhiều, dứt khoát giữ lại địa chỉ, để cho siêu thị giao hàng tới cửa, sau đó mình lái ô tô trở về nhà.

Mở cửa, cửa phòng rất yên tĩnh, trời chiều xuyên thấu qua cửa sổ sát đất khiến nửa gian phòng trở nên hồng.

Hứa Gia Mộc nhìn một vòng phòng khách, không thấy bóng dáng Tống Tương Tư, sau đó liền mở miệng gọi tên của cô.

Không ai trả lời, Hứa Gia Mộc đổi giày, liền đi về phía phòng ngủ, đẩy cửa ra, thấy bên trong vẫn như cũ trống rỗng.

Chương 867: Kết thúc [27]

Không ở nhà?

Hứa Gia Mộc nhíu nhíu mày, lấy di động ra, gọi điện thoại cho Tống Tương Tư, vừa gọi xong, chợt nghe thấy ầm ầm phía sau tiếng chuông điện thoại, Hứa Gia Mộc xoay người, liền nhìn thấy cửa phòng khách bị đẩy ra, anh trực tiếp thu di động, đi về phía Tống Tương Tư đang đi vào mở miệng hỏi: “Đi nơi nào?”

Thoạt nhìn sắc mặt Tống Tương Tư có chút không tốt, tóc lung lung cột ở sau đầu, nghe thấy âm thanh của anh, ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, sau đó liền cúi đầu đổi giày.

Hứa Gia Mộc lại mở miệng nói: “Tôi đặt bàn ở khách sạn lớn Bắc Kinh, đừng đổi giày, trực tiếp đến đó ăn cơm đi.”

Tống Tương Tư giống như không có nghe thấy lời nói của Hứa Gia Mộc, thẳng hướng đi về phía nhà ăn, rót một chén nước, tự mình uống.

Hứa Gia Mộc bị bỏ qua hai lần, cau mi lại: “Làm sao vậy? Tâm tình không tốt?”

Tống Tương Tư uống cạn cốc nước, buông cốc xuống, cũng không đi về phía phòng khách, trực tiếp lại gần bàn ăn phía sau, quay đầu, nhìn chằm chằm Hứa Gia Mộc mở miệng nói: “Xế chiều hôm nay tôi đi bệnh viện.”

Bệnh viện? Trên mặt Hứa Gia Mộc nháy mắt tràn đầy lo lắng, không

hề nghĩ ngại bước đi đến trước mặt của Tống Tương Tư: “Làm sao vậy? Không thoải mái sao? Vì sao đi bệnh viện cũng không nói cho tôi biết, tôi cùng em đi.....”

Tống Tương Tư không để Hứa Gia Mộc nói hết lời, liền mở miệng đánh gãy lời nói của anh: “Tôi mang thai .”

Vẻ mặt Hứa Gia Mộc trong nháy mắt ngẩn ngơ, anh nhìn chăm chăm Tống Tương Tư ánh mắt hiện lên một tia không thể tin, sau đó vui mừng không nói thành lời, xông đến trong lòng, sau đó môi anh gợi lên: “Thực.....”

Hứa Gia Mộc còn chưa hỏi xong, Tống Tương Tư liền xoay người rút ra mấy tờ giấy từ bên trong túi xách, đưa tới trước mặt của Hứa Gia Mộc.

“Báo cáo kiểm tra mang thai?” Hứa Gia Mộc kinh hỉ hỏi lại một câu, liền nhận lấy, sau đó cúi đầu xem, chỉ liếc mắt nhìn qua, sắc mặt lại từng điểm từng điểm lạnh xuống, tay anh đang nắm mấy tờ giấy kia bắt đầu kịch liệt run run, anh nhìn một hồi thật lâu, mới ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Tống Tương Tư hỏi: “Đây là cái gì?”

Tống Tương Tư cười khẽ một tiếng nhìn về phía Hứa Gia Mộc, trong miệng, nói không chút để ý: “Giấy trắng mực đen, rành mạch, Hứa thiếu gia không biết sao?”

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm Tống Tương Tư, hô hấp bắt đầu trở nên có chút không tốt.

Tống Tương Tư tiếp tục cười, sau đó liền rút tờ giấy trong tay Hứa Gia Mộc, dùng ngữ khí vô cùng thoải mái, đọc cho với Hứa Gia Mộc niệm: “Tống Tương Tư, nữ, không đau đớn phẫu thuật.....”

“Cô câm miệng cho tôi!” Hứa Gia Mộc đột nhiên liền gất lên một tiếng.

Tống Tương Tư giống như là căn bản không có nghe được, tiếp tục đọc.

Hứa Gia Mộc liền mạnh vươn tay cướp mấy tờ giấy kia, ném thật mạnh vào mặt Tống Tương Tư: “Tôi nói cô câm miệng! Cô có nghe hay không!”

Tống Tương Tư thật sự ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn Hứa Gia Mộc, một mảnh tối đen, thần thái bên trong vô cùng bình tĩnh.

Hứa Gia Mộc lại cảm thấy ánh mắt này của Tống Tương Tư, phá lệ khủng bố, anh chỉ những tờ giấy trên đất, âm thanh run rẩy lợi hại: “Cô thật sự lấy xuống con của tôi?”

“Đúng vậy.....” Tống Tương Tư gật gật đầu: “Lấy rút, nếu anh cần, tôi có thể đọc lại cho anh một lần nội dung báo cáo giải phẫu.....”

Nói xong, Tống Tương Tư liền cúi người xuống nhặt những tờ giấy vừa bị Hứa Gia Mộc ném xuống.

Đầu ngón tay Tống Tương Tư còn không đụng tới tờ giấy kia, Hứa Gia Mộc đột nhiên vươn tay, bắt cánh tay của cô, kéo cô đứng lên, hung hăng đặt ở trên bàn cơm: “Tôi hỏi cô một lần cuối cùng, cô thật sự lấy xuống con của tôi?”

Chương 868: Kết thúc [28]

“Anh muốn tôi lặp lại bao nhiêu lần, anh mới bằng lòng tin tưởng?”
Tống Tương Tư nhìn lại ánh mắt Hứa Gia Mộc, tạm dừng một lát, lại mở miệng nói: “Đúng vậy, ta lấy rớt đĩa nhỏ của anh.....”

Vẻ mặt Hứa Gia Mộc trong nháy mắt trở nên dữ tợn, anh thô bạo bắt bả vai của cô, dùng sức lay, đầu của cô chạm vào bàn ăn, phát ra tiếng vang thùng thùng.

Đau đớn thẳng tắp truyền vào đáy lòng Tống Tương Tư, nhưng mà trừ bỏ sắc mặt của cô có chút tái nhợt, biểu tình vẫn bình tĩnh không có chút gợn sóng.

Cô bình tĩnh như vậy, thành công đánh vào nội tâm Hứa Gia Mộc, khiến cho cả người anh hoàn toàn mất đi lý trí, anh không hề nghĩ ngại liền nâng tay lên, bóp ở cổ của cô, phá lệ dùng sức: “Cô đưa đĩa nhỏ cho tôi, cô đưa đĩa nhỏ cho tôi, tôi muốn bóp chết cô, bóp chết cô!”

Mặt Tống Tương Tư vẫn bình tĩnh như nước nhắm mắt lại, tùy ý anh bóp, không giãy dụa, không phản kháng, cũng không cầu xin.

Hô hấp của cô dần dần yếu đi, lúc cô nghĩ tới bản thân sắp vì hít thở không mà chết, đột nhiên anh vung cổ cô ra, khiến cho cả người cô từ trên bàn hung hăng ngã xuống dưới, ngã thật mạnh xuống một bên ghế sa lon.

Tống Tương Tư bị ngã choáng váng, cả người theo bản năng che bụng của bản thân, ngay sau đó cô chợt nghe thấy bên tai truyền đến

âm thanh nhức óc đình tai.

Cô nghiêng đầu, nhìn thấy Hứa Gia Mộc giống như một người điên, đẩy hết tất cả những gì có trên bàn xuống dưới đất, thậm chí còn xách ghế ăn cơm, hướng về mọi phía đập, toàn bộ phòng ở, thủy tinh chụp đèn mảnh nhỏ rầm lạp văng ra, có chút nện ở trên đầu của anh, cắt qua mặt anh, anh không có chút phản ứng nào.

Những tiếng vang này, vang lên khoảng mấy giờ, mới ngừng lại được, toàn bộ phòng khách một mảnh hỗn độn, cơ hồ không có chỗ để trạm chân, anh lúc này, giống như là hao hết sức lực, thở hổn hển nhìn chăm chăm cô thật lâu thật lâu, sau đó mới lão đảo mại bước chân, đi tới trước mặt cô, cúi người xuống, một phen bóp ở cằm của cô, nhìn thẳng vào mắt cô, môi nở nụ cười ha ha: “Tổng Tương Tư, cô đi, cô thật giỏi.....”

“Cô so với trong tưởng tượng của tôi còn nhẫn tâm, đều nói hồ dữ không ăn thịt con, cô lòng dạ độc ác ngay đến cả đứa con của mình cô cũng xuống tay được!”

“Cô dựa vào cái gì lấy xuống đứa con của tôi? Cô có hỏi qua tôi sao?”

“Ha ha.....” Hứa Gia Mộc nói xong, liền tự mình nở nụ cười, cười cười, khóe mắt anh liền trở nên có chút ướt át, anh không ngừng gật đầu hướng về phía cô, sau đó đột nhiên mở rộng tầm mắt, nhìn bầu trời có chút phiếm đen ngoài cửa sổ: “8 năm, qua hôm nay, chúng ta liền quen biết 8 năm”

8 năm..... Thật là một khoảng thời gian dài đằng đẳng.....Anh dài dòng, cả người đột nhiên có chút hoảng hốt.

Vốn anh nghĩ đêm nay cầu hôn với cô, nhưng mà ý tưởng tốt đẹp

thuần túy này, bị cô hé ra giấy phá thai, hoàn toàn đánh nát .

Ngay cả đứa nhỏ của anh cô cũng không muốn, cô lại làm sao sẽ yêu thích anh?

Đúng vậy..... Anh tổng nghĩ, anh yêu cô, lại không nghĩ trận giao dịch này của anh và cô, cô có động tâm với anh hay không.

Hứa Gia Mộc lại nhẹ nhàng cười lên tiếng, anh nhìn đáy mắt xinh đẹp của cô, phỉếm hồng ẩm ướt, anh giống như suy nghĩ thật lâu, mở miệng nói với cô: “Tổng Tương Tư, từ giờ trở đi, cô và tôi, không còn tình nghĩa, không hề liên quan!”

PS: Gia Mộc làm sao đánh Tương Tư ? Không phải là quăng nạng về mặt giấy sao?

Chương 869: Kết thúc [29]

Hơn một năm trước, cô đã nghĩ cùng anh tách ra.

Sau khi anh tỉnh, anh tìm qua cô vài lần, mỗi lần cô đều không khoan nhượng, anh sẽ cảm thấy không còn quấy rầy anh và cô, suy nghĩ một chút, lúc đó bọn họ đã coi như ở trạng thái nửa chấm dứt, nếu sau anh không cố tới khách sạn, không có đụng phải cô, không có ôm lấy cô, có lẽ bọn họ liền thật sự đã xong.....

Kỳ thật cùng một chỗ 8 năm, anh không đề cập qua kết hôn với cô, cô cũng chưa từng nói qua tình yêu với anh, thậm chí có lúc trong vòng giải trí cô và ngôi sao nam khác có scandal náo loạn, anh cũng không hỏi, cô cũng chưa từng giải thích qua với anh.

Anh và cô rất ăn ý cũng chưa từng quan tâm sinh hoạt cá nhân của đối phương, cũng đều rất ăn ý không tiết lộ sinh hoạt cá nhân của đối phương ra ngoài.

Kỳ thật chỉ là một hồi giao dịch, đến cuối giao dịch, anh động tâm.

8 năm, 8 năm liền rơi vào kết cục như vậy.

Chỉ tiếc, anh chung thủy không phải Lục Căn Niên, cô cũng không phải Kiều An Hào.

Thời gian anh và cô dây dưa lâu hơn, cũng cùng không hơn được chuyện xưa tốt đẹp của bọn họ.

Hứa Gia Mộc từ từ buông lỏng cầm Tống Tương Tư ra, sau đó lui

hai bước, rồi xoay, nước mắt ở đáy mắt, từu mặt lặn xuống dưới, anh không có dừng lại, liền trực tiếp mại bước chân ly khai khách sạn như vậy.

-

Trong khoảnh khắc cửa phòng bị khóa, Tống Tương Tư chung quy không nhìn được rơi nước mắt.

Đã xong..... Rốt cục đã xong.

8 năm, dây dưa dài đến 8 năm, rốt cục vào giờ khắc này đã xong.

Từ khi cô quen biết anh, chỉ biết, anh và cô không phải là người cùng một thế giới.

Cô là cô bé lọ lem, anh là vương tử, nhưng mà bọn họ không phải truyện cổ tích.

Kỳ thật cô vẫn luôn tự nói với lòng mình, không cần thích anh, nhưng mà..... Cô chính là không chịu thua kém như vậy, cuối cùng vẫn là yêu anh.

Rõ ràng cô buộc chính mình buông ra thật nhiều thứ của anh, nhưng mà mỗi một chỗ đều là kết quả thất bại.

Cuối cùng cô không có biện pháp, cho nên cô liền tự mình đi đến con đường chết, giết chết đứa nhỏ của anh, khiến cho anh hoàn toàn hận cô.

Như cô mong muốn, anh nói, Tống Tương Tư, từ giờ trở đi, cô và tôi, không còn tình nghĩa, không hề liên quan.

Cô không có đường lui Từ hơn một năm trước, cô muốn chặt đứt quan hệ của bọn họ, đến bây giờ, rốt cục chặt đứt.

Cô không trách người khác, là cô tự tay phá hỏng đường lui.

Ngay cả con đường hối hận cô đều không có .

Cả đời này anh và cô không bao giờ nữa có khả năng .

Liền ngay cả làm tình nhân không thể ra ngoài ánh sáng của anh cũng không còn .

Đường rõ ràng là do chính cô chọn, chính là bởi vì cô biết bản thân luôn mềm yếu trước anh, nên mới có thể làm quyết tuyệt như thế, nhưng mà vì sao khi cô được như mong muốn, cô sẽ khổ sở như vậy?

8 năm a 8 năm, cô yêu người 8 năm, cô liền bóp chết quan hệ của anh và cô như vậy.

Từ nay về sau, sinh ly từ biệt, cả đời nhất thế, không còn liên quan.

Tống Tương Tư chung quy nhịn không được đau lòng khóc thành tiếng, đến cuối cùng, toàn thân cô run rẩy, ôm bụng, thanh thanh nước nở, nghe qua chỉ là bi thương cùng bất lực.

Chín giờ, Tống Tương Tư kéo hành lý từ khách sạn đi ra, cô bắt một chiếc xe taxi, trực tiếp đi sân bay.

Mười một giờ, Tống Tương Tư đăng ký, lúc bước vào sân bay, Tống Tương Tư cầm di động vẫn luôn mang theo, ném vào trong thùng rác.

Mười một giờ rưỡi, máy bay cất cánh, Tống Tương Tư ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn ánh sáng ngọc đèn đêm thành Bắc Kinh, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tình yêu là dần dần thay đổi sâu sắc, cà phê là chậm rãi thay đổi lạnh, chuyện xưa là chậm rãi đi về phía kết cục .

Một người từ không yêu, đến yêu, đến cuối cùng buông yêu, là vì vĩnh viễn nhìn không tới hy vọng.

Tạm biệt, người tôi yêu, tạm biệt, người ở bên cạnh ta tám năm.

PS: Hôm nay đến nơi đây ~ ngày mai là có thể chính văn đại kết cục ~ Lục Kiều vợ chồng sẽ xuất hiện ~ một cái trao giải điển lễ, còn có manh manh đất tiểu Niên Cao, khóc nói: Hạ Hạ di, ta van ngươi, tốt đều là mù mù, phá hư đều là ba ba , cầu ngươi không cần hỏi lại ta ~~~ meo meo ô, đều phải chia tay , là vì rất thương tâm sao? cho nên vé tháng cũng không cho? Trang kế tiếp, có thể đầu nga ~

Chương 870: Kết thúc (30)

Máy bay càng bay càng cao, cho đến cuối cùng khi không thể nhìn thấy những ngọn đèn của Bắc Kinh, nước mắt của Tống Tương Tư mới rơi xuống.

Qua dòng nước mắt, cô hoảng hốt thấy được, tám năm trước, mình mặc một bộ váy trắng, buộc tóc đuôi ngựa, đứng trước mặt Hứa Gia Mộc, theo dõi tấm chi phiếu trong tay anh, vô thức bất lực mà cắn môi, bất an một lúc, sau cùng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mà gật đầu nói: “Được, tôi đi với anh.”

-

Ngày Kiều An Hạ xuất viện, tất cả thời tiết trong thành Bắc Kinh đã trở nên ấm áp.

Sáng sớm, Trình Dạng và bác gái Kiều bắt đầu thu dọn đồ đạc, cứ việc Kiều An Hạ đầu tiên là muốn quay lại Kiều gia, nhưng Kiều An Hào dù bụng to vẫn đến đón cô xuất viện.

Trở lại Kiều gia, đã là 12 giờ giữa trưa, người giúp việc vừa chuẩn bị tốt cơm trưa, Kiều An Hạ là người bị thương, Kiều AN Hào là phụ nữ có thai, đồ ăn chuẩn bị vô cùng dinh dưỡng.

Ném qua cơm trưa, TRình Dạng và Lục Cẩm Niên đi theo bác trai đến thư phòng để lại Kiều AN Hào, bác gái, Kiều An Hạ, ba người ngồi trong phòng khách xem ti vi.

Kiều An Hào có bầu hơn ba tháng, thích ngủ lại lười, dựa vào bà vai

Kiều AN Hạ xem ti vi, sau đó liền bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Kiều An Hạ cảm giác được sức nặng trên vai mình trở nên lớn hơn nhiều, không nhìn được quay đầu nhìn, thấy Kiều An Hào nhắm mắt ngủ say, suýt nữa mở miệng ra nói, sau đó lại nhẹ nhàng đụng vào bả vai của mẹ mình, chỉ vào một tấm thảm ở cách đó không xa, nhẹ nhàng nói: “Đưa thảm cho con.”

Nhận được tấm thảm, Kiều An Hạ che lại trên người Kiều An Hào, lúc nhét vào dưới cánh tay của cô, lại vô tình chạm tầm mắt vào bụng của Kiều An Hào, tay lại vô thức đưa đến sờ sờ, thô sáo, trong lòng cô liền hiện lên chút hâm mộ, sau đó tay lại nhanh chóng giật trở về, ánh mắt âm đạm vô cùng.

Kiều An Hào tỉnh lại đã là sáu giờ tối, bác gái đã chuẩn bị xong cơm chiều, cả đoàn người đều ở lại Kiều gia dùng bữa tối, sau đó mới rời đi.

Kiều An Hào và Lục Cảnh Niên trở về Cẩm tú viên, TRình Dạng đưa Kiều An Hạ trở về nhà mình, không biết có phải do mệt mỏi hay không, dọc đường Kiều An Hạ đều nhắm mắt lại, một câu cũng không nói.

Đến cửa nhà, TRình Dạng mở cửa xe, đứng trước mặt Kiều An Hạ: “Nhắm mắt lại trước đã.”

Kiều An Hạ buồn bực ngẩng đầu, liếc mắt nhìn TRình Dạng một cái: “Để làm gì?”

“Nhắm mắt lại.” TRình Dạng lặp lại, nhìn thấy dáng vẻ thờ ơ của Kiều An Hạ, vì thế quán đến người sau của cô, giơ tay lên, che kín hai mắt cô lại, sau đó dùng chân đá cửa, phụ giúp cô đi vào trong nhà.

“Trình Dạng, anh làm gì thế?” Kiều An Hạ giật giật đầu, muốn thoát khỏi tay của Trình Dạng, người đàn ông lại cúi đầu, dán vào bên tai cô, nhẹ nhàng “hư” một tiếng, sau đó thuận thế khép cửa, tiếp tục xô đẩy Kiều An Hạ, vẫn đi tới giữa phòng khách mới dừng lại, chậm rãi rời tay khỏi mắt cô.

“TRình Dạng, anh làm gì thế?” Kiều An Hạ vừa nói, vừa mở to mắt, sau đó nhìn thấy xung quanh có rất nhiều con đom đóm, chiếu sáng cả căn phòng tối đen.

Chương 871: Kết thúc (31)

Mượn ánh sáng của đom đóm, Kiều An Hạ có thể thấy bên dưới sàn nhà rải đầy những cánh hoa hồng nhạt, ở trước mặt mình, còn bày một manocanh, trên người mặc một bộ váy cưới xinh đẹp.

Vốn là hôm nay cô xuất viện, hai bác hi vọng cô có thể ở lại Kiều gia, Trình Dạng nói muốn mang cô đến nơi này, lúc ấy còn tưởng là do lâu rồi hai người chưa thân mật, không nghĩ đến anh muốn cho cô một sự bất ngờ.

Đom đóm... đó là giấc mơ lúc nhỏ của cô, từ trên sách và phim hoạt hình mà cô biết được, loài côn trùng có khả năng tự phát sáng, lúc đó cô rất muốn được ngắm nhìn nhưng trong thành Bắc Kinh thì khó mà tìm được, sau đó đom đóm trở thành tiếc nuối trong lòng cô.

Lúc cô và Trình Dạng hẹn hò, còn nói đến mấy chuyện hồi nhỏ này với anh, thế nhưng đều coi như là nói chuyện phiếm.

Cô lại không nghĩ rằng, những tiếc nuối ấy, có một ngày, anh lại bù đắp cho cô.

Kiều An Hạ nhìn những con đom đóm không ngừng bay lượn xung quanh mình và Trình Dạng, trong mắt tràn ra nụ cười, theo bản năng quay đầu, nhìn về hướng Trình Dạng.

Trình Dạng nhìn mắt cô, ánh người có rất nhiều ánh sáng của đom đóm, anh ôn hòa cười với cô, sau đó không hề báo trước quỳ gối trước mặt cô, từ trong túi lấy ra một hộp gốm màu đỏ, mở ra, giơ lên trước mặt Kiều An Hạ: “Hạ Hạ, em có đồng ý gả cho anh không?”

Kiều An Hạ cúi đầu, nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương bên trong hộp gấm, cô há to mồm, theo bản năng muốn thốt ra nói “Em đồng ý”, nhưng là sau đó trong đầu lại hiện lên ý nghĩ cả đời này cô cũng không thể mang thai nữa, ba chữ đó lại như rót vào nhựa cao su, dính lại trong cổ họng cô, như thế nào cũng không nói ra được.

Trình Dạng vững vàng quỳ một gối lên trước mặt Kiều An Hạ, hai ý nghĩ trong đầu cô đang kịch liệt đánh nhau.

Một cái là không muốn làm chậm trễ cuộc đời anh, một cái là gật đầu đáp ứng anh.

Đấu tranh rất lâu, Kiều An Hạ bỗng đứng lùi về sau một bước, hướng về phía Trình Dạng nhẹ nhàng lắc đầu: “Trình Dạng, em không thể gả cho anh rồi.”

Lông mày của Trình Dạng hơi nhíu lại, nhìn ánh mắt của Kiều An Hạ, có chút kinh ngạc.

Trong mắt cô chứa đầy nước mắt, cánh môi run run lợi hại, còn chưa nói, nước mắt đã lớp lớp rơi xuống: “Trình Dạng, anh biết rõ em không thể mang thai, vì sao còn muốn cưới em?”

Gần đây, cô vẫn để bản thân trở nên dần dần, làm như không biết chuyện gì, cô cho rằng như thế, có thể thoải mái ở bên cạnh anh, nhưng đợi đến lúc đêm khuya, cô không ngủ được, mở to mắt, nhìn thấy Trình Dạng ngủ trên sofa, trong lòng đặc biệt khổ sở và áy náy.

“Anh có biết hay không, hiện giờ em chỉ là một người bỏ đi, cả đời em đều không thể cho anh một gia đình hoàn chỉnh!”

“Em thật sự rất muốn cùng với anh cả đời, nhưng là em không thể

ích kỷ như vậy làm liên lụy đến anh, đối với anh mà nói, không công bằng...” rồi cuộc Kiều An Hạ không nhịn được mà khóc thành tiếng: “Cho nên, Trình Dạng, không cần cưới em, có được không... không cần phải cưới em...”

Chương 872: Kết thúc (32)

Trình Dạng thu lại nhẫn, đứng lên, giơ tay lên lau nước mắt của cô: “Hạ Hạ, ... anh không muốn công bằng, anh chỉ muốn em.”

Nước mắt của cô rơi càng nhiều hơn, Trình Dạng lau mãi không hết, sau cùng trực tiếp nâng mặt cô lên, nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Nếu hiện tại em không muốn kết hôn, không sao, chúng ta có thể tiếp tục làm người yêu, nếu em sợ chậm trễ anh, cả đời cũng không muốn kết hôn, chúng ta liền làm người yêu cả đời, dù sao, đời này em không lấy chồng, anh cũng không lấy ai.”

Kiều An Hạ “oa” một tiếng, sau đó liền ôm cổ Trình Dạng, khóc như một đứa trẻ.

Trình Dạng ôm cô vào trong lòng, vỗ vỗ sau lưng cô, nhẹ giọng nói: “Được rồi, đừng khóc nữa...”

Tiếng khóc vẫn không giảm đi chút nào.

Đom đóm dường như không hề biết mệt, lại vẫn không ngừng bay quanh hai người, ánh sáng ấm áp, lúc sáng lúc tối, lóe ra bất định.

-

Thời gian như nước chảy, chậm rãi trôi qua, đảo mắt xuyên qua hạ đến, hạ đi thu đến, thu qua, đông về, trong một đêm tuyết rơi tán loạn, Kiều An Hào cách ngày sinh dự tính chỉ còn một vài ngày, buổi tối liền chợt tỉnh, cô vươn tay theo bản năng, đẩy đầy người Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên tỉnh rất nhanh, anh lên tiếng trước hỏi một câu: “Làm sao thế?”, sau đó liền nghe được tiếng đau đớn rên rỉ của cô, cả người liền tỉnh táo lại, anh nhanh chóng bật đèn, nhìn thấy sắc mặt cô trở nên trắng xanh, chần đệm trên người ướt thành một mảnh, hiển nhiên đã bị vỡ nước ối.

Mặc dù chuẩn bị đầy đủ, nhưng đụng phải loại tình huống này, Lục Cẩm Niên vẫn có chút hốt hoảng.

Anh nhảy từ trên giường xuống, trước tiên gọi điện thoại cho bệnh viện, sau đó cũng không thèm thay quần áo, trực tiếp ôm lấy Kiều An Hào, đi xuống dưới lầu.

Kiều An Hào đau đến mức toàn thân đều co rúm lại, Lục Cẩm Niên nhìn thấy dáng vẻ của cô, cả người lại càng thêm hoảng hốt, thậm chí khởi động xe đến hai lần mới được.

Tuyết rơi rất nhiều, tất cả đường phố đều trắng xóa, nhiệt độ rất thấp, bông tuyết rơi xuống đất, liền kết thành băng, tốc độ xe của anh rất nhanh, lúc rẽ ngoặt, Kiều An Hào còn có thể nghe được tiếng trượt của sấm lốp, cô chịu đựng đau đớn, mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên, anh đừng quá sốt ruột...”

Đừng sốt ruột? Sao có thể không sốt ruột?

Lúc mang thai, thật sự rất vui vẻ, anh và cô cuối cùng cũng có một đứa bé, gia đình của bọn họ sắp đầy đủ rồi.

Nhưng là hiện tại, nhìn thấy cô đau đớn như vậy, đã từng vui vẻ biết bao nhiêu, hiện tại lại có bấy nhiêu sợ hãi.

Đến bệnh viện, động cơ còn chưa tắt, đã nhảy xuống, sau đó anh

liền ôm lấy Kiều An hảo, không hề có phong độ chạy vào khoa phụ sản của bệnh viện.

-

Kiều An Hảo vừa vào phòng sinh, bên ngoài chỉ còn mình anh.

Trong phòng sinh truyền ra tiếng hô tê tâm liệt phế của Kiều An Hảo, Lục Cẩm Niên nghe mà trong lòng run sợ, từ trước đến nay tâm lý của anh luôn vững vàng, vậy mà giờ lại có chút kích động không biết nên làm sao, sau cùng lại thấy hoang mang lo sợ, không quan tâm gì nữa lấy điện thoại ra, lần lượt gọi cho Hứa Gia Mộc, Trình Dạng, Kiều An Hạ, trợ lý, Triệu Mạnh.

Hứa Gia Mộc đến đầu tiên, anh vừa đi ra khỏi thang máy, đã nghe thấy tiếng của Lục Cẩm Niên.

Chương 873: Kết thúc (33)

Hứa Gia Mộc đến đầu tiên, anh vừa đi ra khỏi thang máy, đã nghe thấy tiếng của Lục Cận Niên.

“Sao lại thế này, đều đã một tiếng rồi, sao còn kêu khổ sở như thế?”

Lục Cận Niên vừa nói xong, trong phòng sinh liền truyền đến tiếng thét chói tai của Kiều An Hào, sau đó là tiếng không bình tĩnh của Lục Cận Niên: “Kiều Kiều, Kiều Kiều, em sao rồi?”

Sau đó là tiếng đập cửa dồn dập.

Hứa Gia Mộc vội vàng giẫm chân, đi tới bắt lấy cánh tay của Lục Cận Niên, cường bạo kéo về phía sau, vừa lúc này, trong phòng sinh lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của Kiều An Hào, Lục Cận Niên mạnh mẽ nhảy dựng lên, nhìn về cửa phòng sinh mà đập tiếp, may mà Hứa Gia Mộc nhanh tay lẹ mắt, ôm lấy eo của anh, hung hăng chế ngự anh lại: “Lục Cận Niên, anh có thể bình tĩnh một chút không?”

“Cậu có nghe thấy cô ấy hô tên của tôi không? Đã hô suốt một tiếng rồi!” Lục Cận Niên vùng vẫy tay chân, ý đồ tránh khỏi Hứa Gia Mộc: “Tôi muốn đi vào, đi vào!”

“Đi vào em gái anh!” Ngay lúc Hứa Gia Mộc sắp không khống chế được, Kiều An Hạ đã hấp tấp dẫm giày cao gót đi đến, Trình Dnagj theo ngay phía sau.

Kiều An Hạ không hề nghĩ ngợi giơ chân lên, hung hăng đập lên người Lục Cận Niên: “Anh kêu cái gì hả? Tôi còn chưa ra khỏi thang

máy, đã nghe được tiếng kêu của anh, Kiều An Hào vốn đang có tâm tình tốt để sinh nở, bị anh hô như thế, liền khó sinh rồi!”

“Kiều An Hạ, cô con mẹ nó nói ai khó sinh?” Hai mắt Lục Cẩm Niên đỏ bừng trừng về phía Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ trực tiếp quay đầu, nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái, trực tiếp vươn tay bỏ cánh tay của Hứa Gia Mộc ra khỏi người Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên bị mất lực, đầu suýt nữa đập vào cửa phòng.

Anh vừa đứng vững thân thể, liền giơ chân đá về cửa phòng sinh.

Chỉ là anh còn chưa đá đến, âm thanh của Kiều An Hạ lại truyền đến: “Anh đá đi, tốt nhất một cước đá văng ra, tất cả mọi người đi vào, dù sao nhìn thấy một đồng người xông đến, bác sĩ bị ảnh hưởng tâm lý, dù sao mặc kệ thế nào, người gián tiếp bị ảnh hưởng vẫn là Kiều An Hào, sau cùng là một xác hai mạng... đúng là một biện pháp giết người tốt...”

Lục Cẩm Niên giống như bị điểm huyết, đột nhiên mạnh mẽ dừng động tác lại, anh dừng tầm nửa phút, sau đó liền để chân xuống, mặt mày lạnh lùng tránh khỏi cửa phòng sinh.

Trong phòng sinh, tiếng kêu của Kiều An Hào không ngừng vang lên.

Trợ lý và Triệu Manh cũng trước sau đuổi tới.

Vài người đứng trên hành lang đều vô cùng yên tĩnh.

Lục Cẩm Niên không ngừng đi tới đi lui, mỗi lần nghe được tiếng kêu thảm thiết của Kiều An Hào, cả người đều bị giật mình, sắc mặt trắng

xanh.

Thời gian tích tắc trôi qua, đến sau cùng, trong phòng sinh liền yên tĩnh trở lại.

:Sinh xong rồi?” Kiều An Hạ hỏi một câu.

Không ai trả lời, toàn bộ mọi người đều dựng đứng lỗ tai lên nghe ngóng.

Một giây, mười giây, một phút, hai phút... trong phòng sinh vẫn yên tĩnh, không có tiếng kêu đau, cũng không có tiếng khóc trẻ con, an tĩnh như vậy, vĩnh viễn làm người ta đau đớn hơn lúc Kiều An Hào kêu la.

Chương 874

"Sao không có động tĩnh gì?" Kiều An Hạ lần nữa lên tiếng hỏi, còn thuận tiện nhìn Trình Dạng tìm kiếm an ủi, Trình Dạng không có kinh nghiệm gương mặt cứng lại lắc đầu một cái, bày tỏ không biết.

Lục Cẩm Niên duy trì một tư thế, đến cả nhúc nhích cũng không, tim của anh, đã hoàn toàn dồn đến cuống họng.

"Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?" Triệu Manh mở miệng nói.

"Cũng không đến nỗi chứ?" Trình Dạng nói tiếp.

Hứa Gia Mộc cũng không bình tĩnh mở miệng: "Nhưng mà tại sao bên trong lâu như vậy cũng không có âm thanh gì?"

Trợ lý hoàn toàn vô tâm: "Trước đây tôi từng xem tin tức, nói là sản phụ khó sinh mà chết, bác sĩ lên bỏ trốn từ cửa sau..."

Thật vất vả Lục Cẩm Niên mới được Kiều An Hạ khuyên nhủ tỉnh táo, toàn thân chợt run rẩy, sau đó giống như người điên đi về phía cửa phòng sinh, liên tục đá, anh dùng sức rất mạnh, đập cửa lao đảo đến lung lay, đến mức thủy tinh, cũng vang lên tiếng loảng xoảng.

Lúc cả người Lục Cẩm Niên sắp sụp đổ, bên trong bất chợt liên truyền đến tiếng khóc "Oa".

Tiếng trong trẻo mạnh mẽ, thẳng tắp đập vào màng nhĩ của mọi người.

"Sinh, sinh rồi!" Kiều An Hạ chột vươn tay, tiện tay kéo tay trợ lý, lập tức ôm vào trong ngực, cao hứng dậm chân, liền bị Trình Dạng kéo đến trong ngực của mình.

Trên mặt trợ lý nhất thời treo nụ cười vui mừng: "Lục tổng, cô Kiều sinh rồi..."

Triệu Manh kích động gào: "Rất cuộc Kiều Kiều sinh rồi!"

Thân thể Hứa Gia Mộc rõ ràng buông lỏng: "Tôi đã làm chú!"

Duy chỉ có Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ, không có phản ứng chút nào, giống như ngẩn người.

Cửa phòng sinh rất nhanh bị kéo ra, y tá ôm một đứa bé sạch sẽ đi ra, trên mặt tràn đầy nụ cười vui sướng: "Chúc mừng Lục tổng, là một bé trai."

"Để cho tôi xem một chút, để cho tôi xem một chút!"

Một nhóm người hỗn loạn vây lại.

"A, thật đáng yêu a!"

"Đúng, thật trắng mềm..."

"U, thằng bé nhìn tôi cười!"

Lục Cẩm Niên bất chột phục hồi tinh thần, cũng không có liếc mắt nhìn Tiểu Niên bị mọi người vây quanh, nhanh chân đi về phía phòng sinh, trực tiếp nhào tới trước giường sinh, lập tức quỳ xuống.

Kiều An Hào nằm ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt, gương mặt đầy mồ hôi,

nhắm mắt lại thờ gập, thoát nhìn suy yếu vô lực.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm Kiều An Hảo hồi lâu, sau đó liền chọt vươn tay, nắm tay của cô: "Kiều Kiều..."

Kiều An Hảo nghe giọng, hơi nâng lên mí mắt, nhìn Lục Cẩm Niên, thấy sắc mặt anh hết sức khó, đáy lòng cô xuất hiện một cỗ ấm áp, khóe môi lại cong lên, mang theo vài phần yếu ớt và ủy khuất lên tiếng: "Thật là đau."

Lục Cẩm Niên dùng sức nắm tay Kiều An Hảo, gật mạnh đầu, vừa nói "Thật xin lỗi", sau đó liền đem tay của cô đặt ở miệng mình, hôn một cái, sau đó thì có nước mắt nặng nề rơi xuống: "Sau này chúng ta không sinh, không bao giờ ... sinh nữa."

Lúc Lục Cẩm Niên nói những lời này, Kiều An Hảo rõ ràng cảm giác được tay của anh run rẩy, nắm tay của cô chỉ ngấn ngùn một phút, trong lòng bàn tay đã ướt nhẹp thành một mảnh, thì ra là, cô sinh con, anh còn lo lắng hơn cô nhiều.

Trong nháy mắt, đau khổ vừa trải qua kia, cũng biến thành hạnh phúc đáng giá.

Chương 875: Hồi cuối (35)

Kiều An Hảo sinh xong, trời đã sáng choang, di chuyển đến phòng bệnh, mệt nhọc hết sức nên cô ngủ.

Hơn nửa đêm Lục Cẩm Niên gọi người tới, thấy mẹ con bình an, cũng yên tâm, lục tục rời đi.

Hứa Gia Mộc là người cuối cùng đi, trước khi đi, còn chạy đến trước giường con nít trước nhìn Tiểu Niên Cao vừa bú sữa, vừa nhắm mắt lại ngủ.

Tiểu Niên Cao dường như ý thức được có người nhìn mình, đầu còn nhẹ nhàng lắc lắc, sau đó chép miệng, đôi môi nhỏ lộ ra nụ cười.

Hứa Gia Mộc nhìn hình ảnh như vậy, không nhịn được cũng cong môi, cười cười, ánh mắt của Hứa Gia Mộc, liền trở nên có chút hoảng hốt.

Anh nhìn chăm chăm Tiểu Niên Cao sừng sốt một lát, liền lặng yên không tiếng động ra khỏi phòng bệnh.

Đêm qua có tuyết, đến bây giờ vẫn chưa dừng, cả thế giới một mảnh trắng xóa.

Hứa Gia Mộc lấy ra một điều thuốc trong túi, đốt, đứng ở bên cạnh xe hút, mặc cho tuyết tuôn rơi vào đầu vai.

Tiểu Niên Cao ra đời, anh làm chú... Tâm tình của anh cũng thật cao hứng, trên thực tế anh cũng thật sự cao hứng, nhưng không biết cao

hứng đến cuối cùng, anh trở nên càng thêm khổ sở.

Bởi vì anh nhìn gương mặt ngây thơ của Tiểu Niên Cao, trong đầu liền đảo đảo nghĩ tới đứa bé đã từng bị Tống Tương Tư phá đi...

Nếu như đứa bé kia còn ở đó, hẳn là bây giờ đã tám tháng nhi... Qua một tháng nữa, đã có thể giống như Tiểu Niên Cao, khóc oa oa ra đời... Sau đó, bọn họ mà có thể cùng nhau làm bạn lớn lên, còn anh, có thể mang theo hai đứa bé đến sân chơi...

Suy nghĩ suy nghĩ, khoe mắt Hứa Gia Mộc trở nên phiếm hồng.

Sao anh lại có ý nghĩ gì kỳ lạ chứ? Đứa bé đã bị cô phá, cô đó, người cũng đi, anh và cô, đúng như kia một ngày anh nói như vậy, từ đó về sau, không quan hệ, không dây dưa.

-

Ba Kiều, mẹ Kiều sáng sớm nhận được điện thoại của Kiều An Hạ, biết Kiều An Hào tối hôm qua sinh, mẹ Kiều tự xuống bếp nấu canh gừng, mang đến bệnh viện.

Lúc xế chiều, Kiều An Hạ, Triệu Manh và trợ lý lại tới, mãi cho đến lúc hoàng hôn, trong phòng bệnh mới yên tĩnh lại, chỉ còn một nhà ba người Lục Cẩm Niên Kiều An Hào và Tiểu Niên Cao, lúc này Kiều An Hào mới tranh thủ một chút, lúc cho Tiểu Niên cao bú sữa mẹ, chụp tấm hình mình và Tiểu Niên cao nắm tay, gửi cho bạn bè.

Trong nhóm không biết ai tốt bụng, là được người nào đăng lên web, rất nhanh tin tức vợ chồng Lục Kiều sinh quý tử đầy các trang mạng, còn là đề tài tìm kiếm nhiều nhất.

-

Nước Mỹ, Seattle, lúc này là sáng sớm tám giờ.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua khe hở rèm cửa sổ, đánh vào trên giường kiểu Châu Âu, vừa vịn rơi vào mắt Tống Tương Tư, cô khẽ nhăn trán, lông mi thật dài chớp chớp, liền mở mắt, quán tính giơ tay lên, che lại ánh mặt trời, rồi lười biếng ngồi dậy.

Tống Tương Tư sờ soạng ipad ném một bên, còn chưa mở ra bất kỳ ứng dụng nào, liền thấy Weibo báo tin: vợ chồng Lục Kiều mừng quý tử.

Cánh môi Tống Tương Tư hơi giật, liền mở ra tin tức, đập vào mắt liền thấy được một tấm hình: Một bàn tay lớn nắm một bàn tay nhỏ.

Mà bàn tay kia, mảnh khảnh khéo léo, ngón áp út còn đeo "Vĩnh chi tâm" rực rỡ.

Tống Tương Tư đơn giản nhìn lướt qua nội dung tin tức, thấy bốn chữ mẹ con bình an xong, khóe môi hơi giơ giơ lên, liền vén lên chăn, xuống giường, vóc người của cô vẫn như cũ rất mảnh khảnh thon thả, nhưng cái bụng lại tròn trịa.

Chương 876: Hồi cuối (36)

Bước chân cô đi về phía phòng tắm rất chậm, giống như là sợ không cẩn thận ngã xuống, có thể là bụng hơi lớn, ép tới thắt lưng không thoải mái, cô còn vươn tay chống giữ ngang lưng.

Cô đứng ở trong phòng tắm đánh răng đến một nửa, bất chợt liền ngừng lại, vươn tay che bụng của mình, có thể là bên trong bảo bảo quá bướng bỉnh, đập rất mạnh, khiến cô đau, cô buông xuống ly đánh răng, chống trên bồn rửa mặt thật lâu, mới khôi phục bình thường.

Thật ra thì, ban đầu cô thật sự muốn bỏ đứa bé kia.

Bởi vì cô không muốn để cho đứa bé ra đời không có cha, cũng không muốn nhiều năm sau, ma xui quỷ khiến, sau đó con của mình biến thành giống như Lục Cẩm Niên Tư, bị người khác phỉ nhổ chỉ trích.

Nhưng mà, khi cô nằm trên bàn phẫu thuật lạnh lẽo, lúc bác sĩ chuẩn bị gây mê cho cô, cô bất chợt liền rơi nước mắt.

Đứa bé này của cô, cũng đã gần hai tháng, mặc dù chưa ra đời, nhưng cũng là một sinh mạng.

Cho dù cô biết, một nữ nhân mang thai một đứa bé sẽ rất khổ cực.

Cho dù cô biết, cô không phải là nhân vật chính trong tiểu thuyết, coi như là len lén sinh hạ đứa bé này, cũng không thể nào cùng nam chính kết thúc tốt đẹp.

Nhưng mà, cô vẫn mềm lòng.

Thật ra thì một người ở xứ lạ quê người, mang thai thật sự không ổn.

Hướng chi cô còn là người trong giới giải trí, sợ bị người khác không cẩn thận chụp ảnh, ra cửa đều phải lén lút.

Cho dù những năm này cô có kiên cường cách mấy, nhưng mà ban đêm cũng len lén khóc không ít lần.

Vậy mà, bất kể như thế nào, nhìn bụng ngày một trở nên to lớn, cô lại cảm thấy tất cả, đều là đáng giá.

-

Kiều An Hào sinh con suôn sẻ, Tiểu Niên Cao coi như là đủ tháng sinh, thật ra thì ngày thứ tư mới có thể xuất viện, chẳng qua Lục Cẩm Niên cảm thấy trong nhà ở cũ không có bệnh viện chăm sóc, có bác sĩ trông chừng để gọi kịp thời, nên để cho Kiều An Hào đủ tháng, mới xuất viện.

Ngày xuất viện, vừa vặn là ngày đầy tháng của Tiểu Niên Cao.

Ba Kiều, mẹ Kiều ở nhà họ Kiều cố ý tổ chức tiệc đầy tháng.

Danh sách khách mời là Kiều An Hạ và Trình Dạng phụ trách, mời vài bằng hữu trên thương trường của nhà họ Kiều, cũng mời vài diễn viên có quan hệ không tệ với Kiều An Hào, lúc viết thiệp mời, cũng không có cảm thấy có bao nhiêu, đợi đến khi khách mời đến, cũng tràn đầy phòng khách nhà họ Kiều.

Tiểu Niên Cao mặc dù mới một tháng, nhưng đã vô cùng xinh xắn,

nhất là đôi mắt kia, đen như mực, lại lớn lại tròn, thấy người nào, cũng không sợ người lạ, chẳng qua là lông mi dài không ngừng vụt sáng giống như cánh bướm.

Đứa trẻ xinh xắn, luôn là chuyện vui, mọi người cũng không nhịn được tiến lên ôm Tiểu Niên Cao, chẳng qua lúc người nữ ôm, gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Niên Cao giống như muốn khóc vậy, gặp phải đàn ông ôm, cậu sẽ nhìn chăm chăm người kia.

Mặc dù có mẹ Kiều quan sát, Tiểu Niên Cao sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng mà người làm mẹ như Kiều An Hào, vẫn luôn chú ý đến hành động của Tiểu Niên Cao, cô phát hiện tình huống này xong, không nhịn được liền tiến tới bên tai Lục Cảnh Niên đang nói chuyện với người khác, thấp giọng nói: "Lục Cảnh Niên, anh xem Tiểu Niên Cao, vừa đụng đến con gái sẽ khác, vừa đụng đến đàn ông đã cười, đây là ý gì?"

Có sao? Lục Cảnh Niên không nhịn được liếc mắt nhìn Tiểu Niên Cao mấy lần.

Trong suốt quá trình, liên tiếp có mấy người đàn ông ôm Tiểu Niên Cao, Kiều An Hào lại phát hiện một quy luật mới: "Lục Cảnh Niên, Tiểu Niên Cao ôm người lớn tuổi, ôm một hồi sẽ muốn đổi người..."

Chương 877: Kết thúc [37]

“Đụng tới mặt trai đẹp, sẽ nhìn nhiều hơn, anh xem..... Hiện tại Trình Dạng ôm nó, nó còn cười với Trình Dạng.....”

Theo sâu lời nói bình tĩnh của Kiều An Hào, Hứa Gia Mộc liền vươn tay, tiếp tiểu Niên Cao từ trong lòng của Trình Dạng, tiểu Niên Cao còn vươn tay, sờ vào mặt của Hứa Gia Mộc, nở nụ cười khanh khách với anh.

Kiều An Hạ đứng ở một bên Hứa Gia Mộc, đợi Hứa Gia Mộc bế một lát, liền nghĩ vươn tay muốn tiếp tiểu Niên Cao, ai ngờ tiểu Niên Cao thể nhưng lại chuyển mặt, hướng về phía Hứa Gia Mộc cười ngây ngô một cái.

Đáy lòng Kiều An Hào đột nhiên trở nên có chút lo lắng: “Lục Căn Niên, anh nói tiểu Niên Cao có phải có vấn đề gì về giới tính hay không.....”

Lục Căn Niên “A” một tiếng, tính năng còn không có, làm sao sẽ có vấn đề, anh còn chưa kịp lật lọng phủ nhận, Kiều An Hào liền dặt tay áo anh, nghiêm túc nhìn vào khóe mắt anh, hỏi: “Lục Căn Niên, anh thành thật khai báo, thực chất bên trong con người anh có phải ưa thích đàn ông nhiều hơn không?”

“Hơn nữa còn là tiểu thịt tươi?”

“Trình Dạng chính là anh nâng lên đến?”

“Lục Căn Niên, anh sẽ không là đối Trình Dạng.....”

Trong nháy mắt Lục Cận Niên bị ế ngực có chút buồn bực, đây là rối loạn lung tung cái gì a!

Lục Cận Niên âm thầm hít một hơi, khiến cho cảm xúc của bản thân bình tĩnh hơn một chút, áp vào bên tai Kiều An Hào, thấp giọng nói: “Kiều Kiều, hiện tại anh thực sự lo lắng về chỉ số thông minh của tiểu Niên Cao.”

“Vì sao?” Kiều An Hào liếc mắt nhìn Lục Cận Niên một cái, anh nói con mình như vậy khiến cho cô có chút mất hứng: “Tiểu Niên Cao mới một tháng, anh vì sao biết con sẽ không thông minh?”

“Trên mạng nói, chỉ số thông minh của con trai di truyền từ mẹ.” Lục Cận Niên tiến đến bên tai Kiều An Hào để lại một câu như vậy, liền xoay người lễ phép cười, nói chuyện hàn huyên với những người cùng đến đây với bản thân.

Kiều An Hào đứng ở tại chỗ nhìn chăm chăm tiểu Niên Cao không chớp mắt, mới hậu tri hậu giác hiểu được rốt cuộc Lục Cận Niên nói gì, vội vội vàng vàng tháo giày cao gót đi tới bên cạnh anh, kéo kéo góc áo của anh, ủy khuất hề hề mở miệng nói: “Lục Cận Niên, anh vừa nãy là gián tiếp nói em ngu sao?”

-

Dường như tiểu Niên Cao thật sự thực thích Hứa Gia Mộc, dính ở trong lòng Hứa Gia Mộc, ai tiếp cũng không tưởng rời đi, mà Hứa Gia Mộc cũng phi thường thích tiểu Niên Cao, nhìn ánh mắt anh, sủng nịch giống như có thể tràn ra nước.

Liền ngay cả lúc ăn trưa, tiểu Niên Cao đều là vui ở trong lòng Hứa Gia Mộc.

Trên đường tiểu Niên Cao đi tiểu ra bím, lúc mẹ Kiều gọi hộ lý lại thay cho tiểu Niên Cao, tiểu Niên Cao khóc nháo không chịu từ trong lòng Hứa Gia Mộc rời đi, cuối cùng vẫn là Hứa Gia Mộc tay chân vụng về dưới sự trợ giúp của trợ lý, giúp tiểu Niên Cao lau sạch cái mông nhỏ rồi thay cái bím mới.

Hứa Gia Mộc là lần đầu tiên, động tác không lưu loát, lúc lấy chiếc bím có nước tiểu, có vài giọt nước tiểu bắn vào tây trang của anh, anh không để tâm, chỉ là cầm khăn ướt xoa xoa, sau đó tiếp tục ôm tiểu Niên Cao vừa đổi xong bím mà vui vẻ.

Tiệc rượu giữa trưa, một bàn có thể ngồi mười người, trừ bỏ vài người trong ngày thường quen biết, còn có một người là bạn tốt của Trình Dạng ở trong vòng giải trí.

Người kia không phải diễn viên, mà là một nhiếp ảnh gia rất danh tiếng, chuyên môn giúp các ngôi sao lớn chụp ảnh chân dung.

Lúc người đó tán gẫu có nói tới bản thân chụp ảnh chân dung cho những ai, trò chuyện một chút liền nói tới Tống Tương Tư.

“Các cậu đừng nói, Tống Tương Tư là người phụ nữ có mị lực nhất mà tôi đã gặp, không có một trong.”

Chương 878: Kết thúc [38]

“Các cậu đừng nói, Tống Tương Tư là người phụ nữ có mị lực nhất mà tôi đã gặp, không có một trong.”

Người bạn hữu kia dường như thật sự yêu thích Tống Tương Tư, đánh giá cô rất cao, giống như là đang khen nữ thần trong lòng mình, khen không dứt miệng: “Chỉ cần là tôi cần cảm giác, nói với cô ấy, cô ấy sẽ bớt chút thời gian, tôi chụp quá nhiều ngôi sao như vậy, cô ấy là người chụp thoải mái nhất, chỉ tiếc, mấy tháng trước đột nhiên tránh bóng .”

Nói đến Tống Tương Tư, Kiều An Hào theo bản năng liền nói tiếp: “Chị Tương Tư đối với em rất tốt, lúc trước giúp qua em không ít việc, cũng không biết vì sao chị ý lại đột nhiên yên lặng không một tiếng động rời khỏi vòng giải trí, lúc trước chị ý nhận đóng một bộ phim, “quang vi ước kim”, phải bồi thường hơn hai triệu.”

“Tính cách chị Tương Tư rất tốt, nhã khí.....”

Trên bàn, mỗi một người nhận thức Tống Tương Tư, chỉ cần nói tới cô, đều là những lời nói tốt.

Trên mặt Hứa Gia Mộc từ đầu đến cuối đều lộ vẻ thản nhiên cười, giống như mọi người đàm về một người không hề liên quan đến anh, thậm chí vài lần trong lúc đó, còn nâng tiểu Niên Cao lên thật cao, chọc tiểu Niên Cao vui sướng hoa chân múa tay, hồi nhiên cười.

“Bất quá đúng là Tống Tương Tư biến mất a, một chút tin tức cũng không có.....” Trình Dạng uống một ngụm rượu, phát biểu ý kiến một

câu.

“Tôi đã thấy cô ấy một lần.” Người bạn hữu kia của Trình Dạng lại lên tiếng, sau đó oai đầu suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Đại khái là khoảng sáu tháng trước, ở Los Angeles của Mỹ, cô ấy cùng một người đàn ông đang đi dạo, tôi lên tiếng chào cô ấy, tính cách của cô ấy vẫn như cũ, thản nhiên, nói với tôi được hai câu, liền cánh tay người đàn ông kia đi.”

Hứa Gia Mộc nghe rành mạch những lời nói của người kia, trên mặt vẫn không có biến hóa gì lớn, ánh mắt anh vẫn luôn chăm chú vào mặt của tiểu Niên Cao, khi bàn tay non nớt yếu ớt của tiểu Niên Cao đụng vào cằm của anh, anh còn nhìn về phía bé cong lên khóe môi cười cười, ánh mắt tối đen thâm thúy.

Thoạt nhìn Hứa Gia Mộc rất bình thường, nhưng mà không ai chú ý tới, vốn từ lúc mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm, anh sẽ ngồi một bên chơi đùa với tiểu Niên Cao, một bên nói tiếp hai câu, nhưng mà sau đó, một chữ anh cũng chưa nói qua, thoạt nhìn lực chú ý toàn bộ đều đặt ở trên người tiểu Niên Cao, thẳng đến tiểu Niên Cao vùi vào trong ngực của anh ngủ, Kiều An Hảo gọi hộ lý muốn ôm đi, Hứa Gia Mộc còn lắc lắc đầu, liền cứ ngơ ngác ôm tiểu Niên Cao như vậy.

-

Ngày tiểu Niên Cao đầy tháng, đúng lúc là lễ Giáng Sinh.

Kiều An Hảo từ lúc bụng lớn đến bây giờ, dường như chưa đi ra ngoài chơi lần nào, đợi đến khi tiệc đầy tháng kết thúc, mẹ Kiều liền cùng hộ lý chăm sóc tiểu Niên Cao, ý bảo vài người trẻ tuổi nên đi ra ngoài chơi.

Kế hoạch lên, mọi người tuy thường xuyên gặp mặt, nhưng cũng rất

ít khi tụ tập cùng một chỗ, Lục Cảnh Niên khiến cho trợ lý đặt một phòng ở “Cung Vàng Điện Ngọc”, mọi người đi vào trong đó tung bừng náo nhiệt.

Nói là đến đó để náo nhiệt, nhưng mà Kiều An Hào đang trong thời gian ở cũ, không thể uống rượu, chỉ gọi lên một ít nước trái cây tươi mát.

Lúc còn trẻ, tụ hội như vậy không biết có bao nhiêu thứ, Hứa Gia Mộc luôn luôn thực có thể chơi đùa, mỗi lần chơi đều phát triển ra trò chơi đa dạng mới mẻ, nhưng mà không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần anh tham gia tụ hội, luôn trầm mặc rất nhiều so quá khứ.

Kiều An Hạ tính cách vẫn không thay đổi, nhiệt tình dào dạt, nường kính rượu, vừa đến liền nhiệt tình kêu mọi người chơi trò đại mạo hiểm.

Lúc mọi người chơi đoán số, Kiều An Hào có một đoạn thời gian đáng nhớ.

Chương 879: Kết thúc [39]

Trước đây, khi cô quay [Khuynh thành thời gian], có một lần Trình Dạng mời khách, cũng là ở “Cung Vàng Điện Ngọc”, khi đó Kiều An Hạ mới làm bạn gái của Trình Dạng , tuy rằng cô không quen mọi người trong phòng, nhưng mà cũng rất nhanh liền chơi điên cuồng, cuối cùng cũng giống như hôm nay, la mọi người chơi nói thật hay chọn đại mạo hiểm.

Một đêm kia, Lục Cẩm Niên giúp cô cản rất nhiều rượu, bởi vì chơi đoán số thua cô rất nhiều, còn phải hát bài [thật đáng tiếc].

Một đêm kia, anh trả lại cho cô rất nhiều lần ngôn ngữ thông báo không tiếng động của người cầm điếu, búa, kéo, tảng đá, chỉ là cô lại không biết.

Lúc này đây, Kiều An Hào cùng Lục Cẩm Niên ngồi ở giữa, Lục Cẩm Niên vẫn ra như cũ với Kiều An Hào là “Búa, kéo, tảng đá” trình tự, chẳng qua lúc Lục Cẩm Niên cùng người ngoài chơi đoán số, luôn thắng, vợ chồng Lục Kiều hai người, thật ra không bị trừng phạt.

Hứa Gia Mộc kỳ thật chơi đoán số cũng thật lợi hại, nhưng mà không biết là do tâm trạng không tốt, hay là sao lại thế này, lại liên tục thua.

Vẫn quy luật cũ, nói thật hoặc chơi đại mạo hiểm, sau đó phạt ba chén rượu.

Hứa Gia Mộc cũng là không xấu lắm, thua liền thành thành thật thật hiểu lấy, thấy chén rượu.

Anh chọn nói thật, lúc ban đầu, mọi người hỏi đều nói giỡn một số vấn đề.

Tỷ như: Đem đầu còn hay không? Lúc đánh bụi cơ dùng tay trái hay là tay phải? Bao lâu có thể she ra?

Nhưng vấn đề loại này, lúc hỏi xong, Hứa Gia Mộc lại thua, thua đến cuối cùng, liền đã hỏi tới vấn đề tình cảm.

Hỏi:“Hứa Gia Mộc, sau khi anh với Lâm Thiên Thiên hủy bỏ hôn ước, đến bây giờ vẫn không đính hôn cũng không có bạn gái, là có người thích sao?”

Hứa Gia Mộc thẳng thắn:“Có.”

Hỏi:“Vậy anh từ hôn là vì cô ấy sao?”

Hứa Gia Mộc giật mình, gật đầu:“Đúng.”

Hỏi:“Vậy sao anh không cùng với cô ấy ở cùng một chỗ?”

Lần này Hứa Gia Mộc lâm vào trầm mặc thật lâu, vẻ mặt anh thực bình tĩnh, nhưng mà không biết vì sao, trong khoảnh khắc đó toàn bộ trong phòng lại phá lệ trở lên im lặng, tựa hồ tất cả mọi người đều thấy được vài phần cô đơn trên người anh, bất quá rất nhanh, anh liền cười cười, tùy tiện trả lời:“Chia tay.”

Hỏi:“Ai nói chia tay trước?”

Vấn đề này tựa hồ làm khó Hứa Gia Mộc, anh sừng sốt rất lâu, cuối cùng mới nói: “Cô ấy không cần tôi.”

Là cô không cần anh đi, hơn một năm trước kia, cô đều thầm nghĩ

cùng anh tách ra, sau đó còn làm rớt đĩa nhỏ của anh.

Hỏi:“Vậy đến bây giờ anh còn thích cô ấy không?”

“Thích.” Lúc này đây Hứa Gia Mộc không còn chần chừ.

Hỏi:“Cô ấy là ai?”

Tính đến đến bây giờ mới thôi, Hứa Gia Mộc đã uống gần bốn mươi tám chén rượu, cho dù tửu lượng của anh luôn luôn tốt, lúc này cũng đã say mông lung.

Nhưng mà ánh mắt anh mở rất lớn rất sáng, lúc nghe đến vấn đề này, anh lại bắt đầu trầm mặc, qua thật lâu sau, anh liền lão đảo đứng lên, đi tới nơi chọn bài hát, sau đó liền tự mình chọn một bài.

Giai điệu mở đầu rất quen thuộc, chỉ qua năm giây, Hứa Gia Mộc liền giơ mic, hát lên: “Sau lại, cuối cùng anh cũng hiểu thế nào là yêu, đáng tiếc em đã sớm đi xa, biến mất ở biển người.”

“Chạy mất, Hứa Gia Mộc!” Kiều An Hạ rõ ràng uống nhiều, lại ở trong lòng Trình Dạng, tay đánh lung tung, mồm miệng nói không rõ.

Hứa Gia Mộc giống như là căn bản không có nghe được, tiếp tục hát một câu: “Sau lại, rốt cục ở trong nước mắt hiểu được, khi bỏ qua một người thì người sẽ không ở.....”

Sau đó anh liền hát không nổi nữa.

Chương 880: Kết thúc (80)

Hứa Gia Mộc dường như không nghe được gì nữa, tiếp tục hát một câu: “Về sau, rốt cục cũng hiểu rõ, người đã không còn ở đây...”

Sau đó anh không hát nổi nữa.

Hứa Gia Mộc cảm thấy như có gì ngăn ở yết hầu của anh, nửa vờ, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Âm nhạc vẫn vang lên, không có ai hát, âm thanh nhẹ nhàng truyền đến.

“Tình yêu khi đó, vì sao có thể đơn giản như vậy, mà vì một người thời niên thiếu, nhất định để tôi yêu sâu đậm như thế...”

“Oa, không hát nữa rồi hả?” Triệu Manh cũng uống hơi nhiều, chỉ ngây ngốc hỏi một câu, sau đó đứng lên, đem bình rượu đến bên miệng, nhắm mắt lại, coi như là làm micro, hát tiếp: “giống như trong đêm khuya, em không còn, chỉ có thể lẳng lặng hối tiếc...”

Có thể là không chịu được sự cuốn hút, người khác cũng nhẹ nhàng mở miệng hát theo: “Nếu lúc ấy chúng ta không quật cường, hiện tại đã không phải tiếc nuối...”

Hứa Gia Mộc nghe được lời hát như thế, giống như bị điện giật, tay liền nắm chặt lại.

“Em đã ở trong hồi ức của anh như thế nào, là nụ cười hay là im lặng, những năm gần đây không có ai để cho anh hết cô đơn...”

Hứa Gia Mộc lui về phía sau hai bước, nhẹ nhàng đặt micro xuống, sau đó đi về chỗ ngồi.

“Về sau, cuối cùng thế nào lại yêu em, đáng tiếc em đã đi xa rồi, biến mất trong biển người, về sau, rốt cục cũng đã hiểu rõ, một khi bỏ lỡ, liền không thể...”

Hứa Gia Mộc đóng cửa lại, còn có thể nghe thấy tiếng song ca nam nữ bên trong: “Vĩnh viễn không thể gặp lại, có một người đàn ông yêu một người phụ nữ.”

Hứa Gia Mộc rời khỏi, mới biết được bên ngoài tuyết rơi khá nhiều, từng mảng tuyết lớn lả tả rơi xuống.

Lúc này đã là 10 giờ khuya, bởi vì có lễ giáng sinh, trên đường phố vẫn náo nhiệt như cũ, chân trời thi thoảng còn vang lên tiếng pháo hoa.

Hứa Gia Mộc đứng ở con phố bên cạnh, đột nhiên không biết nên đi đâu, anh nâng đầu nhìn bông tuyết, qua một lúc, sau đó liền đi về phía bãi đỗ xe.

Trên đường đi vừa lúc qua một cửa hàng, rạp chiếu phim ở tầng một vẫn còn bán vé, trên màn hình lớn còn có thể nhìn thấy, hiện tại đang phát tin Hoàn Ảnh truyền thông năm nay sẽ chiếu phim mới vào lễ giáng sinh, từ trên áp phích có thể nhìn được gương mặt quen thuộc.

Anh nhớ tới, rất nhiều năm trước, chính mình cũng đi theo Tống Tương tư vào lễ giáng sinh, sau khi xem một bộ phim vào đêm khuya, khi đó cô còn chưa tiến vào giới giải trí, vĩnh viễn luôn mang một gương mặt không trang điểm trắng nõn sạch sẽ, ánh mắt giống như vàng trắng non cười rộ lên.

Ngày đó, giống như hôm nay, cũng có tuyết lớn, sau khi xem phim xong, nơi nơi đều là những cặp đôi nắm tay nhau, chỉ riêng cô và anh kè vai thong thả rảo bước, một chiếc xe chạy tới lúc qua đường, anh vươn tay kéo bả vai của cô, sau đó cũng không buông tay cô nữa, cô cũng không né tránh.

Thật lâu Hứa gla Mộc mới chuyển tầm mắt khỏi tấm áp phích, sau đó cúi đầu, nhìn chính lòng bàn tay của mình.

Anh rõ ràng đã nắm tay cô, như thế nào, lại để cô chạy mất?

Chương 881: Kết thúc (41)

Anh vốn muốn cầu hôn cô, cưới cô làm vợ, cả đời nắm tay cô, thế nào anh và cô lại mỗi người một ngả?

Cô sống tốt không?

Anh thì sao? Cũng rất tốt... Tuy không có đám hỏi, nhưng Hứa thị phát triển không ngừng, mấy tháng này nhận được nhiều đơn đặt hàng, kiếm tiền dễ dàng như trở bàn tay.

Anh và cô đều tốt, chỉ là không ở cạnh nhau.

Hứa Gia Mộc đứng tại chỗ rất lâu, tuyết đã rơi một tầng dày trên vai, mãi đến lúc có một đứa bé đáng yêu chạy đến, không cẩn thận đụng vào chân anh, sau đó đặt mông ngòì chồm hồm trên mặt đất “oa” một tiếng, anh mới lấy lại tinh thần, vội vàng khom người xuống, nâng đứa bé dậy.

Mẹ đứa bé theo sát phía sau, nói một tiếng cảm ơn với anh, sau đó ôm lấy nó, vừa lau nước mắt, vừa vội vàng đi tiếp.

Và mặt Hứa Gia Mộc bình tĩnh duy trì động tác khom người một lúc lâu sau mới đứng thẳng, đi về phía xe của mình.

Lên xe, anh cũng không biết bản thân mình muốn đi đâu, liền lung tung mở ra.

Sau cùng chạy đến một tiệm hoa còn chưa đóng cửa, anh liền ngừng xe, mua một bó hoa cúc xinh đẹp, cẩn thận đặt ở trên ghế phụ, rồi lái

xe rời đi.

Tuyết rất lớn, đường khó đi, Hứa Gia Mộc lái xe khá chậm, bình thường chỉ mất hai tiếng, anh lại mất gần ba tiếng mới đến nơi.

Đó là một nghĩa trang, chìm trong tuyết trắng, anh dẫm xuống tuyết.

Một bia bị tuyết che lấp, anh quỳ một gối trước mộ bia, lấy tay quét tuyết xuống, có tuyết đã đông thành băng, anh dùng rất nhiều sức mới gỡ ra được, ngón tay đã rướm máu.

Hứa Gia Mộc đặt hoa trước bia mộ.

Trên ảnh chụp bia mộ để trống, Hứa Gia Mộc nhìn rất lâu, sau đó vươn tay, vuốt phẳng, mới đứng lên.

“Ba ba không biết con thích hoa gì, cho nên mỗi lần tới, đều đổi một loại hoa, cửa hàng bán hoa có rất nhiều chủng loại, đều bị ba ba mua hết, lần sau ba ba mang đồ chơi cho con, được không?”

“Hôm nay là lễ giáng sinh... nếu con còn ở đó, có lẽ con đã được hưởng giáng sinh đầu tiên, có lẽ lúc đó ba ba sẽ tặng quà cho con...”

“Con có một anh trai, đáng vẻ rất đáng yêu, lúc trưa hôm nay nó dùng ngón tay chỉ vào ba ba, mềm mại vô cùng, nếu con được sinh ra, lúc bắt lấy tay của ba, cũng sẽ như thế, đúng không?”

“Còn có... ba ba rất nhớ mẹ con, nhưng là, mẹ con không cần ba ba nữa rồi...”

Trong mắt Hứa Gia Mộc nổi lên hồng hồng, anh làm bầm đến đây, đột nhiên cúi xuống, qua một lúc lâu, anh mới khẽ cười: “Ba ba đi đây, qua vài ngày sẽ trở lại thăm con.”

Hứa Gia Mộc cúi thấp người hơn, hôn lên bia mộ lạnh lẽo, sau đó xoay người, đi về xe.

Trong đầu anh không biết sao lại thế này, liền nghĩ đến câu hát kia

“Nếu lúc ấy chúng ta không quật cường như thế, hiện tại đã chẳng ai phải tiếc nuối...”

Chương 882: Kết thúc (42)

“Em đã ở trong hồi ức của anh như thế nào, là nụ cười hay là yên lặng, những năm gần đây không ai có thể làm anh hết cô đơn...”

Sau đó, bên tai anh lại lờ mờ vang lên lời Tống Tương tư từng nói với anh

“Gia Mộc, em sẽ ở bên cạnh anh...”

“Gia Mộc, em mang thai rồi...”

“Gia Mộc, chúng ta chia tay đi.”

Tay của anh mạnh mẽ nắm chặt tay lái, tiếng khóc truyền ra, Tương Tư, đều là Tương Tư...

Em đã ở trong ký ức của anh như thế nào, là nụ cười hay là yên lặng, ...

Về sau, cuối cùng thế nào anh lại yêu em như thế này, đáng tiếc em đã đi xa, biến mất giữa biển người...

Về sau rất cục khi anh hiểu ra được, có người một khi bỏ lỡ, liền không gặp lại.

-

Seattle, Mỹ, tiếng chuông giáng sinh vang lên, cửa phòng sinh mở ra, Tống Tương tư được đẩy vào trong, cách chừng một phút đồng hồ,

người y tá ôm một đứa bé được bao bao chỉnh tề, dùng tiếng anh nói với Tống Tương tư: “Chúc mừng, là một công chúa.”

“Cảm ơn!” Tống Tương Tư nở nụ cười, sau đó ôm lấy đứa bé vào lòng.

Bé con da trắng nõn nà, nhìn thấy Tống Tương Tư nhìn mình, lại toét miệng cười.

Rõ ràng thân thể mệt chết đi được, lại bị ánh mắt ấm áp ý cười của bé con làm cho vui vẻ, cô cúi đầu, hôn lên bờ trán mềm mại của bé, vẻ mặt giống như đang bừng sáng.

Đứa bé rúc trong lòng cô ngủ.

Tống Tương Tư nhìn chăm chăm khuôn mặt của đứa bé, lời mời còn nghe được tiếng pháo chúc mừng bên ngoài.

Qua lúc lâu, cô mới ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, biết là cách nhau rất xa, lại vẫn cứ nhìn mãi.

Giáng sinh ở Bắc Kinh, là như thế nào?

Mà anh, đang như thế nào?

Tống Tương tư ý thức được mình đang nghĩ xa vời, vội vàng thu lại tầm mắt, nhìn chăm chăm đứa bé đang ngủ, nở nụ cười ấm áp.

Nhưng nụ cười cũng không che giấu được đáy mắt cô đơn của cô.

Đã qua chính tháng, không dám, từ nay về sau không liên quan, thật là đến bây giờ, không hề liên quan rồi.

-
Mười hai giờ khuya, Lục Cận Niên rời khỏi phòng bao.

Tất cả mọi người đều say khướt không còn biết gì, từ bên trong đi ra ngoài đều lảo đảo.

Tại cửa, lúc mười hai giờ đêm khuya, có một hàng lớn pháo hoa, Kiều An Hạ cực kỳ kích động, nghiêng người lảo đảo chạy tới chạy lui, Trình Dạng ở đằng sau bắt mãi không được, chạy đến lúc hưng phấn, Kiều An Hạ lại giơ hai tay lên, hô một câu: “Trình Dạng, em yêu anh!”

Trợ lý và Triệu Manh có chút đứng không vững, nhìn một màn kia mà cười nghiêng ngả.

Kiều An Hào nắm tay Lục Cận Niên, đứng ở bậc thềm cao nhất, mặt mày chậm chạp dâng lên nét cười.

Pháo hoa tan, mọi người tách ra.

Kiều An Hào không uống rượu, cũng biết lái xe, cho nên cùng Lục Cận Niên trực tiếp đi đến bãi đỗ xe.

Lục Cận Niên đã uống không ít rượu, nhưng đầu óc cũng rất nhanh tỉnh táo lại, tuyết rơi rất lớn, khoảng cách đến bãi đỗ xe chỉ khoảng hai trăm mét, Lục Cận Niên cởi áo khoác của mình ra choàng lên người Kiều An Hào, cúi người cõng cô lên.

Chương 883: Kết thúc (43)

Kiều An Hào ghé vào trên vai anh, nhớ lại hơn một năm trước, bởi vì sửa đường, xe không tiến được vào Cẩm tú viên, ngày đó có mưa, Lục Cẩm Niên cũng ở trước mặt cô như thế này,.

Mười ba năm trước gặp nhau, trung học ba năm, đại học bốn ba hai nơi, tốt nghiệp xong mỗi người một nơi, đã hơn một năm trước mới gặp lại, đến tết âm lịch đầu năm nay mới kết hôn... qua đi qua lại, giống như một bộ phim quay chậm, xẹt qua trong đầu cô.

Tâm tình của cô trở nên cực kỳ an tĩnh, giống như đi qua mọi phồn hoa, rốt cục cũng tìm được sự yên bình.

Hôm nay xuất viện, là tiệc đầy tháng của bánh ngọt, buổi tối tụ hội... một ngày bận rộn, có thể là vì mang thai nên rảnh rỗi, chợt đột nhiên làm nhiều chuyện như thế, Kiều An Hào không thích ứng kịp, cảm giác cả người mệt mỏi, nhưng tinh thần lại vô cùng phấn khởi, cô ôm cổ Lục Cẩm Niên, trong bão tuyết, nói bên tai của anh rất nhiều thứ.

Nói bọn họ đã trải qua như thế nào, nói tương lai của bọn họ, còn nói đến lúc bọn họ về già, cô nhất định phải chết trước anh.

Nói xong, Kiều An Hào không biết mình đã nói những gì, sau đó nhẹ nhàng cười, lại tiến đến bên tai hỏi anh: “Lục Cẩm Niên, nếu tương lai có một ngày, xuất hiện một người đẹp trai hơn anh, có nhiều tiền hơn anh, yêu em hơn anh, ừ... không phải so với anh càng yêu em, mà là yêu em khiến em cũng động lòng với người đó, đến lúc đó anh sẽ làm thế nào?”

Bãi đỗ xe ở không xa, cước bộ của anh ngày càng chậm, như muốn kéo dài giai đoạn này.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, đường phố hai bên đường đều bị tuyết bao phủ.

Lục Cẩm Niên giẫm lên tuyết, phát ra âm thanh kẽo kẹt êm tai, anh kéo cô lên, mới mở miệng trả lời: “Làm cho anh ta chết đi.”

“ừ” Kiều An Hào nhẹ nhàng lên tiếng.

Lục Cẩm Niên đi trên mặt đất cực kỳ kiên định: “Không phải nói, yêu em đến chết đi sống lại sao? Vậy thì để anh ta chết đi... Dù sao có anh tới yên ổn, không cần anh ta phải sống...”

Kiều An Hào không nhịn được cười thành tiếng, cô gắt gao ôm cánh tay của anh, nhìn tuyết tràn ngập trên đường, đột nhiên có một loại cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Lúc sắp đến gần bãi đỗ xe, Lục Cẩm Niên đột nhiên mở miệng nói: “Kiều Kiều, em có biết không? Anh có một nguyện vọng, nguyện vọng rất nhỏ, chỉ có bốn chữ.”

“Gì thế?” Kiều An Hào ghé vào đầu vai của anh, nghiêng đầu, nháy mắt nhìn khuôn mặt của anh, đã sinh cho anh một đứa nhỏ, đã chung chăn chung gối nhiều ngày nhiều đêm với anh như vậy, như thế nào lúc nhìn thấy anh, vẫn tim đập thành thịch?

Bước chân của anh dừng ở trước cửa bãi đỗ xe, Kiều An Hào ở phía sau trượt xuống, sau đó anh xoay người, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, cánh môi đóng đóng mở mở, ngữ điệu cực kỳ nhạt nói bốn chữ.

Gió to, tuyết lớn, giọng của anh rất thấp, rất nhanh đã chìm vào trong tuyết.

Nhưng Kiều AN Hào lại nghe rõ ràng, cô cười, cũng mở miệng nói lại ba chữ.

Chương 884: Chương hồi cuối (44)

Lục Cẩm Niên cười nhẹ thành tiếng, sau đó liền cúi đầu, nâng mặt cô, hôn lên.

Cách đó không xa, không biết là người nào, bật bài hát, đó là ca khúc mà vợ chồng Lục Kiêu quá quen thuộc.

"Đẹp nhất không phải là trời mưa rơi, là cùng em tránh mưa dưới mái hiên, hồi ức mùa thu năm đó. . ."

Hôn càng ngày càng sâu.

Gió gào thét, tuyết tung bay.

Anh mới vừa nói bốn chữ là: Cả đời có em.

Cô mới vừa nói ba chữ là: Em cũng vậy.

Anh/em có một nguyện vọng, nguyện vọng rất nhỏ, chỉ có bốn chữ: Cả đời có em/anh.

-

【 Hứa Gia Mộc: Thật muốn để em nhìn thấy anh lúc trước, như vậy em sẽ biết, sự xuất hiện của em, đã thay đổi anh như thế nào. 】

-

Hai năm rưỡi sau.

Ba năm trước kia, Kiều An Hào mang thai mới bắt đầu tham gia cuộc thi tuyển chọn vai nữ chính trong phim Hollywood, hôm nay chính thức quay xong.

Lục Cẩm Niên hoàn thành tất cả công việc ở Bắc Kinh, để Tiểu Niên Cao phó thác cho Kiều An Hạ và Hứa Gia Mộc chăm sóc, tự mình bay đến nước Mỹ đưa Kiều An Hào trở về nước.

Bộ phim quay khoảng 5 tháng, thời gian Kiều An Hào và Tiểu Niên Cao ở chung một chỗ gần một tuần, mặc dù mỗi ngày gọi video call cho Tiểu Niên Cao, nhưng mà Kiều An Hào vừa xuống máy bay, vội vàng thúc giục Lục Cẩm Niên lái xe trở về Cẩm Tú viên.

Xe mới vừa dừng hẳn, Kiều An Hào liền không thể chờ đợi đẩy cửa xe ra, chạy vào nhà, cô vừa gọi tên Tiểu Niên Cao, vừa đi vào phòng khách quét một vòng, sau đó liền vội vã lên lầu, cuối cùng tìm được Tiểu Niên Cao đang chơi trong phòng, Kiều An Hạ nằm úp sấp đối diện với cậu bé, đang cùng cậu xếp gỗ.

Nói là Kiều An Hạ xếp gỗ, thật ra thì chính là Tiểu Niên Cao một mình xếp, Kiều An Hạ giống như là trợ thủ của cậu, thỉnh thoảng theo phân phó của cậu, tìm một khối gỗ, đưa tới.

"Dì, muốn cái màu hồng chữ u."

"Màu vàng chữ l."

"Màu tím chữ s."

"Dì, là màu tím, không phải là màu quả quýt!"

Kiều An Hào không nhịn được liền bật cười lên tiếng, sau đó gọi một câu "Tiểu Niên Cao", liền đi tới, bế cậu lên.

Tiểu Niên Cao ngoan ngoãn hôn lên mặt Kiều An Hào, gọi một câu: "Mẹ."

Sau đó liền tuột xuống từ ngực Kiều An Hào, dắt Kiều An Hào xem đồng hồ của mình, giọng nói, rõ ràng dịu dàng rất nhiều.

"Mẹ, có thể tìm cho con cái hình e màu xanh?"

"Mẹ, lấy cho con. . ."

"Mẹ, cảm ơn mẹ cho con thêm. . ."

Kiều An Hạ thấy thái độ của Tiểu Niên Cao đối với mình khác biệt một trời một vực với Kiều An Hào, không nhịn được cười một tiếng, liền nhìn Kiều An Hào nói "này" một tiếng: "Kiều Kiều, Lục ảnh đế thể nô đã đủ rồi, còn muốn dạy dỗ con trai mình thành như vậy. . ."

Kiều An Hào liếc Kiều An Hạ, chẳng qua là mím môi môi cười, sau đó theo thỉnh cầu của Tiểu Niên Cao, đưa cho cậu một khối hình vuông màu đen.

Sau đó, dường như Kiều An Hào nhớ tới chuyện gì, nâng lên mí mắt nhìn một món đồ chơi giống cây súng lăn qua lộn lại nhìn Kiều An Hạ, nói: "Đúng rồi, Thứ hai em muốn đưa Tiểu Niên Cao đến nhà trẻ, ngày mai chị có rảnh không? Cùng em đi dạo trung tâm thương mại."

"Tốt." Kiều An Hạ thuận thế nằm xuống thảm, giơ cây thương thật cao, sau đó nói: "Đây là Hứa Gia Mộc mua cho Tiểu Niên Cao?"

"Ừ." Kiều An Hào đáp một tiếng, cúi đầu, lại cầm cho Tiểu Niên Cao

một khối gỗ.

Chương 885: Chương sau lại (1)

"Ai, cũng không biết Hứa Gia Mộc thế nào, cuối cùng chị cảm thấy những năm gần đây, không giống như trước kia, trước kia ấy, anh ấy rất thích đi chơi, không có chuyện làm liền thu xếp chúng ta đi ra ngoài chơi, bây giờ, gọi anh ấy cũng không được, hơn nữa, em không thấy bây giờ anh ta đối với ai cũng lạnh nhạt sao, đúng là anh em với Lục ảnh đế, giống như cậu ta năm đó. . ."

"Nhưng mà Hứa Gia Mộc rất thân với Tiểu Niên Cao, anh ta nhìn Tiểu Niên Cao, giống như đang nhìn con trai ruột của mình, phải nói là rất cưng chiều, trong phòng này hơn phân nửa đồ chơi, đều là anh ấy mua. . . Trước kia chị cũng không cảm thấy Hứa Gia Mộc thích con nít đến thế, vậy mà trong chúng ta, có con rồi, anh ấy lại là người thương trẻ con nhất!"

"Người nói anh cũng ba mươi đi, cũng không kết hôn, ta nói người cùng Lục ảnh đế khi ca ca anh cùng chị dâu, thì không thể khuyên anh một chút sao, cả Thiên Nhất người độc lai độc vãng, ta nhìn trách đáng thương. . ."

Kiều An Hạ than vãn, liền ném súng trong tay vào một bên: "Tiểu Niên Cao nên uống sữa rồi, chị xuống pha sữa cho nó. "

Kiều An Hào bị một chuỗi dài than vãn của Kiều An Hạ cũng không lên tiếng, cho đến câu cuối cùng của chị mình, cô mới mở miệng nói: "Em đi, chị ở đây chơi với Tiểu Niên Cao đi."

"Cảm ơn mẹ." Tiểu Niên Cao nghe được câu này, vừa hí hoáy món

đồ chơi, vừa khẽ mở miệng.

Kiều An Hào nhìn Tiểu Niên Cao ấm áp cười cười, vươn tay sờ sờ đầu của cậu, liền đứng lên, rời đi.

Phòng đồ chơi của Tiểu Niên Cao, nằm ở phía đông, vừa vặn kề bên biệt thự của Hứa Gia Mộc ở phía tây.

Cuối hành lang có một cánh cửa sổ, Kiều An Hào, không nhìn được nhìn một cái, qua hai cửa sổ thủy tinh biệt thự, Kiều An Hào thấy Hứa Gia Mộc đứng ở trong biệt thự, dựa vào vách tường, đang lặng lẽ hút thuốc.

Kiều An Hào nhất thời lại nghĩ đến những lời Kiều An Hạ nói về Hứa Gia Mộc, cô không nhìn được nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc mấy lần, cuối cùng lại không lên tiếng gọi anh, mà là nhẹ nhàng thờ dài, liền xoay người đi xuống lầu.

-
Lục Cẩm Niên để hành lý của Kiều An Hào vào trong phòng ngủ xong xuôi rồi đến phòng đồ chơi.

Vừa đẩy cửa ra, vừa vặn nghe tiếng Kiều An Hạ đang trêu chọc Tiểu Niên Cao: "Tiểu Niên Cao, con ngoan ngoãn trả lời dì một vấn đề, ngày mai dì sẽ mua cho con Ultraman mà con thích nhất!"

Tiểu Niên Cao lập tức buông ra khối gỗ trước mặt, chớp một đôi mắt to đen như mực, nhìn Kiều An Hạ: "Dì hỏi đi."

Kiều An Hạ "Ừ" một tiếng, liền cười híp mắt mở miệng hỏi: "Ba ba tốt, hay mẹ tốt?"

Hỏi xong Kiều An Hạ, lại nhấn mạnh một câu: "Nhớ trả lời cho kỹ, nếu không sẽ không có Ultraman."

Từ lúc Tiểu Niên Cao dứt sữa, đến lúc uống sữa, đến thay tã dờng như đều là Lục Cẩm Niên làm, dĩ nhiên Lục Cẩm Niên đảuxót Kiều An Hảo, không đành lòng để cô mệt mỏi.

Nhưng mà Tiểu Niên Cao 2 tuổi rưỡi dĩ nhiên không biết suy nghĩ của Lục Cẩm Niên, cậu chỉ biết là, ba ba chiếu cố mình nhiều hơn, cũng vì Ultraman, nên thành thật trả lời một câu: "Ba ba."

Kết quả Tiểu Niên Cao vừa mới dứt lời, Lục Cẩm Niêđứng ở cửa liền ho khan một tiếng.

Tiểu Niên Cao nghe được tiếng Lục Cẩm Niên, còn mang theo vài phần mong đợi nhìn về Lục Cẩm Niên, cho là ba ba sẽ bởi vì mình nói mà tán dương mình, ai ngờ lại thấy Lục Cẩm Niên hung hăng trợn mắt nhìn mình một cái: "Con mới nói ai tốt?"

Chương 886: Chương sau lại (2)

Tiểu Niên Cao nhìn Lục Cận Niên nháy ánh mắt, ý thức được mình làm ba không vui, mặc dù cậu mới hai tuổi rưỡi, nhưng đã rất thông minh, lập tức liền quay đầu, nhìn Kiều An Hạ đổi lời nói nói: "Mẹ tốt. "

Nói xong, Tiểu Niên Cao còn len lén liếc Lục Cận Niên, thấy sắc mặt anh thay đổi, vẻ mặt lúc này mới vui vẻ.

Kiều An Hạ liếc Lục Cận Niên, bệch thần kinh. . . Về phần thê nô đến mức này sao?

Sau đó quay đầu, nhìn Tiểu Niên Cao đáng yêu thân thiết mở miệng cười: "Vậy dì hỏi con, con yêu ba nhiều hơn hay yêu mẹ nhiều hơn? Nhớ nha, giống lúc nãy, chỉ được chọn một."

Kiều An Hạ còn nhìn Tiểu Niên Cao giơ một ngón tay, ý bảo cậu chỉ chọn một.

Yêu ba ba nhiều hơn hay yêu mẹ nhiều hơn?

Tiểu Niên Cao đảo đảo mắt, nghĩ tới trong năm tháng, ba ba vẫn luôn cùng mình chơi, vì vậy liền mở miệng nói: "Ba ba. "

Nói xong Tiểu Niên Cao liếc nhìn Lục Cận Niên đứng, phát hiện sắc mặt Lục Cận Niên trở nên lại bắt đầu khó coi, lần này cậu không đợi Lục Cận Niên mở miệng, liền lập tức nói tiếp: "Nhưng mà yêu mẹ hơn."

Còn nhỏ tuổi, đã biết nhìn thái độ của người khác. . . Trưởng thành không biết sẽ phúc hắc tới cỡ nào!

Kiều An Hạ muốn nôn, vừa cảm thấy Tiểu Niên Cao đáng yêu, vì vậy liền sờ sờ đầu của cậu: "Vậy nếu như ba ba cùng mẹ ly hôn. . ."

"Kiều An Hạ!" Vừa nghe đến hai chữ "Ly hôn" này, sắc mặt Lục Căn Niên lập tức u ám.

"Lục Căn Niên, không thích nghe thì ra ngoài, đã nói là đang chơi mà!" Kiều An Hạ không yếu thế quay đầu nhìn Lục Căn Niên tức giận, sau đó liền quay trở lại đối thành vẻ mặt dịu dàng nhìn Tiểu Niên Cao tiếp tục hỏi tiếp: "Con theo ba hay theo mẹ?"

Tiểu Niên Cao hoàn toàn không biết "Ly hôn" là có ý gì, chẳng qua là thấy Lục Căn Niên rất không cao hứng, vì vậy liền nhẹ nhàng hỏi: "Có thể không ly hôn sao?"

"Không thể." Kiều An Hạ lắc đầu, sau đó lại dụ dỗ nói: "Ultraman. . ."

Tiểu Niên Cao không bỏ được sự hấp dẫn, rất ngây thơ mở miệng nói: "Ba ba. . ."

Cậu vừa nói, vừa nhìn về phía Lục Căn Niên, phát hiện Lục Căn Niên nhíu mày, một đôi mắt nhìn chăm chăm mình, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn chột dạ, một bộ muốn khóc, nói: "Mẹ, con chọn mẹ."

Kiều An Hạ bị Tiểu Niên Cao chọc cho không nhịn được bật cười: "Vậy dì hỏi con. . ."

Tiểu Niên Cao nhất thời bĩu môi khóc, cậu không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu, nói: "Dì, con không muốn Ultraman, con xin dì, dì, đừng hỏi con nữa, tốt đều là mẹ, baba xấu, con xin dì. . ."

Kiều An Hào mới vừa pha sữa xong lên cầu thang, liền nghe được Tiểu Niên Cao khóc, nhất thời cũng nhanh bước vào phòng, bế Tiểu Niên Cao lên, vừa dỗ dành, vừa nhìn về phía Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ lập tức khoát tay: "Không trách chị được, là Lục ảnh đế nhà em dọa Tiểu Niên Cao khóc."

Kiều An Hào quay đầu, liền nhìn về phía Lục Cận Niên.

Lục Cận Niên cau mày, có chút sợ bà xã giận mình, lên tiếng giải thích: "Là Kiều An Hạ chọc thằng bé khóc."

"Rõ ràng là chị giống với Tiểu Niên Cao!" Kiều An Hạ hùng hồn.

"Đó là chị đùa sao?" Lục Cận Niên khinh bỉ.

Chương 887: Sau lại [3]

Kiều An Hảo không hề nghĩ ngợi liền cầm lên hộp đồ chơi trẻ con, nhìn về phía Lục Cẩm Niên và Kiều An Hạ nói: “Hai người đều rút ra ngoài cho em!”

-

Cuối tuần, Kiều An Hảo và Kiều An Hạ thật sự đi dạo trên sân trường, mua cô tiểu Niên Cao một cái túi sách nhỏ xinh đẹp, hai bên phòng chừng cũng không dung đến bút, còn có một cái hộp hoa quả hai tầng, Kiều An Hạ còn chọn một đồng đồ chơi.

Thứ hai ở truyền thông Hoàn Ảnh có cuộc họp sớm, Lục Cẩm Niên từ rất sớm đã phải đến công ty.

Kiều An Hảo rời giường, dưới sự trợ giúp của mẹ Trần, giúp tiểu Niên Cao mặc quần áo, uy bé ăn cơm, rồi nắm tay bé, chuẩn bị đưa bé đến nhà trẻ.

Vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Hứa Gia Mộc lái xe vào trong sân, hôm nay là ngày đầu tiên tiểu Niên Cao đến nhà trẻ, từ trước đến nay tiểu Niên Cao đã trở thành thói quen của anh, anh làm sao có thể không đi đưa?

Ở trên xe, Kiều An Hảo dặn rất nhiều câu đối tiểu Niên Cao dặn đang ngồi trên ghế của trẻ con, nhưng mà lúc gần đến giờ xuống xe, Hứa Gia Mộc vẫn nói lại vài lần lời nói của Kiều An Hảo đối với tiểu Niên Cao, rồi mới ôm tiểu Niên Cao, đưa bé đi về hướng cửa nhà trẻ.

Hai người Hứa Gia Mộc và Kiều An Hào cũng không chú ý tới, xe của bọn họ vừa dừng sau một chiếc xe màu đỏ, cửa xe vốn bị đẩy ra, nhưng mà sau đó lại vội vàng đóng lại.

Hứa Gia Mộc vẫn ở bên ngoài cửa nhà trẻ đợi cho tiểu Niên Cao đi theo cô giáo vào phòng học, mới xoay người cùng Kiều An Hào trở về trên xe, khởi động xe rời đi.

Vẫn đợi đến khi không thấy bóng dáng xe của Hứa Gia Mộc, cửa chiếc xe hơi màu đỏ mới mở ra, một người phụ nữ đội mũ và đeo kính xuống xe, mở ra cửa sau của xe, ôm ra một cô bé mặc váy công chúa, thắt hai bím tóc, cô bé kia có vẻ tức giận dùng tiếng Anh hỏi: “Mẹ, vừa nãy rõ ràng mẹ muốn xuống xe, vì sao lại đóng cửa xe?”

“Bởi vì mẹ quên lấy một số thứ.” Người phụ nữ ôm cô bé dịu dàng dỗ dành.

Dừng một lát, người phụ nữ kia lại mở miệng nói: “Tiểu đậu đỏ, con nghe mẹ nói, ở trong nhà trẻ cùng những người bạn tốt chơi, nếu có người hỏi mẹ của con gọi là gì, không được nói Tống Tương Tư, mà nói là Tống Dao, đã biết sao?”

“Mẹ con đã biết, mẹ đã nói với con thật nhiều lần.”

“Uh, thực ngoan, ông ngoại hết bệnh rồi, mẹ liền mang con về Mĩ, như vậy con liền có thể tiếp tục chơi với anh Kiều Ân của con rồi.”

Đi đến cửa nhà trẻ, cô khom người, thả cô bé trong lòng xuống dưới, bé gái hướng về phía mặt của cô hôn một cái, mới lắc lắc tay, nói: “Mẹ tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Người phụ nữ sờ sờ đầu bé gái, nhìn cô bé vào nhà trẻ, mới xoay người lên xe.

Cô ngồi ở ghế điều khiển, không có vệt vàng khởi động xe, mà thất thần nhìn chăm chăm đằng trước.

Tối hôm qua nằm mơ..... Cô còn mơ thấy anh, không nghĩ tới, sáng sớm hôm nay, liền bất ngờ không kịp phòng gặp được anh như vậy.

Tổng Tương Tư nhin không được nâng tay lên, sờ lên ngực trái của chính mình, phát hiện nhịp tim đập rất nhanh, khiến cho cô có chút khó có thể thừa nhận.

-

Tiểu Niên Cao ngày đầu tiên đến trường, nhìn xung quanh một vòng đều là bạn bè cùng lứa tuổi, tầm mắt cuối cùng liền ngừng lại ở trên người tiểu Đậu Đỏ.

Cậu bé kéo túi sách của mình đi tới trước mặt tiểu Đậu Đỏ, chỉ vào một bên bàn của cô bé, hỏi: “Tớ có thể ngồi bên cạnh cậu được không?”

Tiểu Đậu Đỏ muốn ngồi cùng một bé gái xinh đẹp giống như mình, nhìn về phía tiểu Niên Cao lắc đầu: “Không được.”

Tiểu Niên Cao chớp mắt hai cái nhìn về phía tiểu Đậu Đỏ: “Tớ vừa mới nói với cậu cái gì vậy?”

Tiểu đậu đỏ oai đầu nhìn tiểu Niên Cao một lát, lặp lại lời nói của cậu một lần: “Tớ có thể ngồi bên cạnh cậu được không?”

Tiểu Niên Cao gật gật đầu, nói: “Tốt thôi.”

Sau đó liền đặt túi sách ở một bên trên bàn, ngồi xuống.

Chương 888: Sau lại [4]

Tiểu Đâu Đò mở to đôi đen như mực, bên trong phiếm hào quang vô tội, lảng lảng nhìn chăm chăm tiểu Niên Cao đang ngồi cạnh mình thật lâu, mới ý thức được bản thân bị lừa, ủy khuất mếu máo, đáy mắt liền tràn ngập một tầng sương mù: “Tớ không nghĩ ngồi cùng bàn với cậu.”

Đây là muốn khóc sao? Tiểu Niên Cao nhìn chăm chăm tiểu Đâu Đò đáy mắt thoáng hiện lên một tầng lo lắng, bất quá rất nhanh trong đầu cậu bé lại nghĩ đến trước kia lúc bản thân khóc, mẹ dỗ như thế nào cũng không dỗ được, ba sẽ nhắc nhở mẹ dè dặt đi lực chú ý, vì thế tiểu Niên Cao liền nhìn xung quanh hai vòng, rồi mở miệng hỏi tiểu Đâu Đò: “Cậu có táo không?”

Không phải đang tranh cãi vấn đề ngồi cùng bàn sao? Vì sao đột nhiên lại hỏi mình có táo hay không?

Tiểu Đâu Đò quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn hồng nhạt, suy nghĩ một lát, cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, vì thế liền nhìn chăm chăm khóe mắt rơi xuống hai giọt lệ trong suốt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, quơ quơ đầu nhìn về phía tiểu Niên Cao, hai cái bím tóc dài vung qua vung lại theo.

Tiểu Niên Cao cầm túi sách của chính mình, kéo khóa ra, lấy một cái hộp hoa quả từ bên trong ra, dùng sức mở ra, lấy ra một miếng táo đã được gọt đưa tới trước mặt tiểu Đâu Đò: “Tớ đây mời cậu ăn táo.”

Tiểu Đâu Đò nhìn tiểu Niên Cao trước, sau đó lại cúi đầu nhìn táo trong tay tiểu Niên Cao, nuốt hai ngụm nước miếng, tay nhỏ bé cọ cọ

dưới chiếc váy xinh đẹp, cuối cùng vẫn là chịu đựng muốn ăn, quơ đầu về phía tiểu Niên Cao: “Mẹ tớ nói, không thể tùy tiện ăn đồ của người ngoài.”

Người ngoài? Tiểu Niên Cao chớp mắt hai cái nhìn về phía tiểu Đậu Đỏ, vẻ mặt thành thật sửa câu nói của tiểu Đậu Đỏ: “Tớ không phải người ngoài, tớ là tiểu Niên Cao a.”

Tiểu Niên Cao nói xong liền cầm táo nhét vào trong tay tiểu Đậu Đỏ.

Ngón tay tiểu Đậu Đỏ cầm táo, vừa buông ra, muốn trả lại cho tiểu Niên Cao, nhưng mà lại luyến tiếc, từ chối một lát, cuối cùng vẫn là nắm chặt táo, hướng về phía tiểu Niên Cao hỏi: “Thật sự cho tớ sao?”

Vừa hỏi, tiểu Đậu Đỏ giống như vừa sợ tiểu Niên Cao đổi ý, không đợi cậu bé cho bản thân đáp án chắc chắn, đã giơ táo lên trước mặt của mình, mở miệng ra, cắn một ngụm.

Thế giới của con nít hai ba tuổi, luôn ngây thơ chất phác mà lại đơn giản, chỉ là một miếng táo, thái độ của tiểu Đậu Đỏ đối tốt với tiểu Niên Cao liền tốt hơn rất nhiều, hai người bạn nhỏ liền ngồi cùng bàn như vậy.

Kỳ thật trước khi tiểu Niên Cao đến nhà trẻ, Kiều An Hào cùng Lục Cần Niên đã mang cậu bé đi trung tâm giáo dục tâm lý, những đứa nhỏ khác luôn thích nằm úp sấp loạn thành một mảnh, duy nhất chỉ có tiểu Niên Cao luôn thích chơi một mình, Kiều An Hào vì sợ hãi tiểu Niên Cao còn nhỏ đã bị chứng tự kỷ, bất quá sau Kiều An Hào lại phát hiện, thì ra là do mình nghĩ qua nhiều, là do tiểu Niên Cao cảm thấy mấy đứa nhỏ khác quá ngây thơ, mới không muốn chơi cùng những đứa nhỏ đó.

Cho nên, lại nói tiếp, thật ra tiểu Đậu Đỏ là người bạn đầu tiên mà tiểu Niên Cao chủ động tiếp xúc trong cuộc sống của mình.

Có thể là do tiểu Đậu Đỏ sợ người lạ, nói rất ít, lúc những người bạn đang chơi đùa, cô bé luôn ngồi tại vị trí bất động, tiểu Niên Cao kéo cô bé đi chơi, nó cũng không đi, vì thế tiểu Niên Cao liền vắt hết óc suy nghĩ đề tài tán gẫu với tiểu Đậu Đỏ: “Cậu có biết một cộng một bằng mấy không?”

Tiểu Đậu Đỏ oai đầu liếc mắt nhìn tiểu Niên Cao một cái, dừng lại khoảng hai giây, giơ hai ngón tay nhỏ bé chỉ, nói: “Hai.”

Chương 889: Sau lại [5]

“Vậy cậu biết hai cộng hai bằng mấy sao?” Tiểu Niên Cao lại hỏi.

Tiểu Đậu Đỏ hai tuổi rưỡi, sờ dĩ biết “Một cộng một bằng hai” là vì lúc ở Mỹ, anh Kiều Ân đã nói qua, cho nên mới có thể đáp lại, về phần “Hai cộng hai bằng mấy”, về mặt cô bé mờ mịt lắc lắc đầu nhìn tiểu Niên Cao.

Tiểu Niên Cao muốn cùng tiểu Đậu Đỏ chơi đùa thấy cô bé không nói, cắn cắn môi, sau đó liền mở miệng nói: “Không biết sao? Không sao, tớ dạy cậu.”

“Hai cộng hai bằng bốn.” Tiểu Niên Cao nói xong, còn vươn tay, đếm bốn ngón tay của tiểu Đậu Đỏ, cường điệu một lần: “Bốn.”

Tiểu Đậu Đỏ nhìn chăm chăm bốn ngón tay của mình bị tiểu Niên Cao cầm, lặp lại nói theo: “Bốn.”

Tiểu Niên Cao tiếp tục dạy tiểu Đậu Đỏ: “Bốn cộng bốn bằng tám.”

Sau đó còn thuận thế lại đếm thêm bốn ngón tay của tiểu Đậu Đỏ.

Tiểu Đậu Đỏ gật đầu, phụ họa nói: “Tám.”

Tiểu Niên Cao: “Tám cộng tám bằng.....”

Mười ngón tay của tiểu Đậu Đỏ không đủ dùng, tiểu Niên Cao cũng mở ra ngón tay của bản thân, sau đó đếm sáu ngón, nói: “Mười sáu.”

Tiểu Đậ Đỏ nhìn chăm chăm mười ngón tay của mình và sáu ngón tay của tiểu Niên Cao bắt đầu đếm, chỉ tiếc tiểu Đậ Đỏ chỉ biết đếm tới mười, vì thế liền “Mười, mười, mười” nói lấp lên, tiểu Niên Cao vội vàng đếm theo tiểu Đậ Đỏ, “Mười một, mười hai, mười ba, mười bốn, mười lăm, mười sáu”.

Dạy xong tiểu Đậ Đỏ “Tám cộng tám”, tiểu Niên Cao liền thuận thế nói: “Mười sáu cộng mười sáu.....”

Phép cộng trừ hai số, cậu còn chưa có học qua..... Tiểu Niên Cao nói không được .

Tiểu đậ đỏ vẻ mặt chờ mong nhìn tiểu Niên Cao, chờ đáp án.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Niên Cao đỏ lên, cậu ấp úng một hồi lâu, sau đó khóe mắt lại đột nhiên lóe ra linh quang, phá lệ kích động nói: “Mười sáu cộng mười sáu, bằng hai mươi sáu.”

-

Kiều An Hảo vốn nghĩ đến tiểu Niên Cao lần đầu tiên tới nhà trẻ, đi một ngày, ngày mai sẽ khóc nháo không muốn đi, kết quả lại không nghĩ rằng, nằm ngoài dự đoán của cô, năm giờ sang ngày thứ hai, tiểu Niên Cao liền thùng thùng đông bắt đầu đập cửa phòng ngủ của cô và Lục Cẩm Niên, thúc giục bọn họ nhanh rời giường rửa mặt đưa cậu đến nhà trẻ.

Thần kỳ hơn là, từ nhỏ không thích ăn táo, mỗi lần ăn đều là do tiểu Niên Cao bị ép liên tục hoặc là bị lừa, thế nhưng lúc ăn sáng, chủ động mở miệng yêu cầu giúp chuẩn bị táo mang tới nhà trẻ.

-

Buổi trưa Hứa Gia Mộc có hẹn ăn cơm, ăn cơm xong, Trương tổng đề nghị mọi người đi “Cung Vàng Điện Ngọc” đánh bài.

Hứa Gia Mộc vốn là không muốn đi , nhưng mà đi ra khách sạn, nhìn thấy một trời toàn mây mù, giống như sắp mưa, tâm tình mặc danh kỳ diệu liền trở nên có chút nặng nề, nghĩ đến trong công ty không có việc gì, vì thế liền sửa lại ý niệm trong đầu, theo mọi người đi “Cung Vàng Điện Ngọc”.

Mọi người đùa rất hăng say, không khí trong phòng vô cùng náo nhiệt .

Vận may của Hứa Gia Mộc xem như tương đối khá, thắng liên tục ba bốn lần, vẻ mặt từ đầu đến cuối đều là thản nhiên , vừa thấy thắng mãnh liệt, nhưng mà chỉ cười yếu ớt, bộ dáng thực ôn hòa.

Ngồi ở đối diện Hứa Gia Mộc, là một trong số năm người đàn ông, họ La, làm đồ trang sức, bởi vì mờ làm người đại diện thương hiệu đều là nữ minh tinh, phẩm bài thực nổ, sản phẩm mới Hứa Gia Mộc còn chiếm 30% cổ phần công ty.

Trương tổng lúc sờ bài, giống như nhớ tới cái gì, đột nhiên mở miệng nói: “La tổng, sản phẩm năm nay của các người có phải tính thay đổi người phát ngôn hay không?”

Chương 890: Về sau (6)

La tổng chỉnh lại bài trước mặt mình, nói: “Là chuẩn bị thay đổi, thế nhưng hiện tại còn chưa nghĩ ra đổi người nào.”

“Kiều An Hảo, Hollywood vừa gọi cô ấy về, rất nhanh sẽ lại vang danh, cho đến lúc này, giá trị con người rất cao, thừa dịp khẩn trương mua vào, hưởng chi Kiều An Hảo là chị dâu của Hứa tổng, Hứa tổng và anh lại là đối tác, thời cơ thật tốt.” Trương tổng vừa nói vừa quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc: “Đúng không? Hứa tổng?”

Hứa Gia Mộc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Trương tổng, nở một nụ cười, nhàn nhạt mở miệng: “Này tôi không làm chủ được, phải hỏi anh trai tôi.”

Nhắc đến Lục Cảnh Niên... đoàn người nhao nhao lắc đầu, thờ dài.

“không đóng phim, anh Lục mấy năm gần đây càng làm càng lớn, tiền bạc ngày càng nhiều, nếu không phải hai năm trước, vợ anh Lục ký hợp đồng điện ảnh kia, tôi nghĩ hiện tại cô ấy đã trực tiếp rời khỏi giới giải trí rồi.”

Hứa Gia Mộc nghe mọi người tiếc hận, nhẹ cười không hé răng, chỉ là mò mẫm lá bài, tiết tấu vừa nhanh vừa chuẩn.

“Oa... thế nhưng ngoài vợ anh Lục ra, còn có một người khác.” Trương tổng đột nhiên như là nhớ tới điều gì, hô nhỏ một tiếng, khiến La tổng quay đầu hỏi: “Ai?”

“Tổng Tương Tư.” Trương tổng không hề chần chừ thốt ra ba chữ.

Cái tên quen thuộc, ba chữ đã khắc cốt ghi tâm.

Ngón tay Hứa Gia Mộc cầm bài rõ ràng hơi tăng thêm lực, rũ lông mi xuống, nhìn bài trước mặt, không hề có bất cứ động tĩnh gì.

“Theo người ta nói, trước kia khi Tống Tương Tư rời khỏi giới giải trí, đã ký xong hết hợp đồng, phía bên cô ấy đơn phương hủy hợp đồng, tiền bồi thường đã gần sáu triệu... Tống Tương Tư là một minh tinh, tuy lúc trước ánh sáng vô hạn, nhưng vai năm này, kiếm nhiều tiền bạc như vậy, đoán chừng cũng đã vơi bớt, bây giờ cô ấy sợ là trong tay không còn bao nhiêu tiền, cho nên thù lao đóng phim chắc sẽ không là giá trên trời như trước đây.” Trương tổng vừa nói, vừa phân tích: “Mà còn, ba năm trước, cô ấy không hề nói gì, một đêm trước khi đóng phim liền rút đi, đến hiện giờ, mọi người nhắc đến cô ấy, trong lòng vẫn đầy tò mò, nếu anh mời cô ấy làm đại sứ hình tượng, tôi chắc chắn đó là tin tức mạnh nhất, thật sự là bội thu!”

Hứa Gia Mộc trực tiếp nắm lá bài trong lòng bàn tay, nụ cười nhạt trên mặt anh đã biến mất hầu như không còn.

Mấy năm nay, thật ra không phải chưa từng nghe qua tin tức của cô, nhưng rất ít, mỗi lần nghe được, cũng đều là cảm thán chuyện cô bồi thường vi phạm hợp đồng.

Thật ra bọn họ nói không sai, tám năm Tống Tương Tư ở trong giới giải trí, trong tay sợ là dù có nhiều tiền bạc thế nào, lúc anh ngẫu nhiên nghĩ đến cô trong đêm khuya, cũng kìm lòng không đậu nghĩ đến, đột nhiên nếu cô không có tiền bạc, ở nước ngoài làm cách nào để sống?

“Đề nghị này không tồi!” La tổng hiển nhiên rất hưng phấn, thế nhưng vẻ mặt lại có chút mất mát: “Nhưng là, các người cũng biết, Tống

Tương Tư không còn tin tức gì, tìm cô ấy ở đâu đây?”

Trương tổng không sốt ruột trả lời, ngược lại đùng chạm vào cánh tay của Hứa Gia Mộc: “Hứa tổng, thất thần gì thế, đến lượt anh ra bài rồi.”

Hứa gia Mộc gật đầu, thu lại tầm mắt, tùy tiện cầm một lá ném ra ngoài, sau đó nghe thấy tiếng nói tiếp theo của Trương tổng: “Theo một nguồn tin, tháng trước, Tống Tương Tư đã về nước rồi.”

Chương 891: Về sau (7)

Hứa Gia Mộc chỉ cảm nhận được như là có thứ gì đó hung hăng nện vào trái tim của mình, co rút đau đớn một phen.

Mấy năm nay, anh không đi tìm cô, cô không tới tìm anh, hai người cứ như vậy kết thúc.

Nhưng là, mỗi khi nghe được tên của cô từ trong miệng người khác, anh vẫn để ý theo vô thức.

Mấy năm nay, anh nghe được quá nhiều về truyền văn của cô, thậm chí trong đó có một điều, là cô đã kết hôn ở Seattle, gả cho một người đàn ông đã có hai đứa con, con lớn nhất tám tuổi, con bé hơn mới vừa tròn ba tuổi.

Không biết là thật hay giả, anh không biết, không đi kiểm chứng, cũng không dám đi kiểm chứng.

Anh biết, là anh sợ hãi, sợ những điều đó là sự thật.

La tổng và Trương tổng bàn về chuyện đại sứ hình tượng, thường có ba chữ kia xuất hiện trong miệng họ, nhưng Hứa Gia Mộc không nghe được tới cùng là họ nói gì, cho đến cuối cùng, La tổng hỏi anh, nếu để Tống Tương Tư làm, anh thấy thế nào, anh mới ngơ ngẩn lấy lại tinh thần, im lặng một lúc, rồi đáp lại một câu “tùy”, sau đó âm thanh cứng ngắt lấy cớ, rời khỏi.

Lúc này là mùa hè, sau giờ Ngọ ánh mặt trời rất nhiều, thời tiết nóng bức vô cùng, toàn người anh mặc giày da, đứng ở cửa Kim Bích huy

hoàng chưa đầy hai phút đã toát đầy mồ hôi.

Anh như là không cảm nhận được cái nóng, liền hút hết điếu này đến điếu khác, cho đến cuối cùng, khi bản thân bị sặc, anh mới lấy lại tinh thần, đi đến bãi đỗ xe.

Hứa gla Mộc lái xe đi loạn không có mục đích, đến lúc anh hồi phục lại tinh thần, xe của anh đang ở đối diện khu nhà Tô Uyển.

Là lại một lần.

Ba năm nay, anh đã không biết có bao nhiêu lần, một mình lái xe thất thần, liền đi đến đây, sau đó ngơ ngác nhìn chăm chăm cửa một thời gian dài, giống như một người đần độn.

Ánh mặt trời ngoài cửa xe, thông thả nghiêng chiếu, lúc ánh sáng không còn mãnh liệt lắm, Hứa gla Mộc khởi động xe, chỉ là anh chưa kịp nhấn ga, ánh sáng trong mắt lại bắt được một bóng dáng quen thuộc, trái tim anh lập tức giống như bị ai đó nắm lấy, toàn thân run rẩy, sau đó giẫm phanh trở lại, quay đầu, thẳng gấp nhìn về phía bóng dáng kia.

Cứ việc cô đeo kính và đội mũ, dường như cả khuôn mặt đều bị che đi, nhưng anh vẫn dễ dàng nhận ra đó là cô.

Người cô không thay đổi là mấy so với ba năm trước, thậm chí, còn gầy hơn một chút, xuyên qua váy ngắn màu đỏ trên người, nổi bật làn da cực kỳ trắng, đôi chân thon dài thẳng tắp, phía dưới phối hợp cùng một đôi giày đế bằng.

Cô đang nghe điện thoại, khẽ cúi đầu, môi đỏ mọng cong lên, cực kỳ lười biếng cười nhạt, giống hệt như trong trí nhớ của anh.

Đợi cho đến lúc anh phục hồi lại tinh thần, Tống Tương tư đã lên một chiếc taxi rời đi, anh theo bản năng giẫm chân ga muốn đuổi theo, nhưng nghĩ đến ba năm trước đây, anh và cô chia tay không vui vẻ gì, bỗng dưng sự kích thích kia lại tàn lụi, cả người trở nên vô lực, dựa vào ghế xe.

Bên trong xe yên tĩnh tầm năm phút đồng hồ, đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Hứa Gia Mộc chần chừ một lúc, mới quay đầu, nhìn màn hình điện thoại, liền nghe máy: “Anh?”

Chương 892: Về sau (8)

“Có chuyện gì bận sao?” theo lời nói của Hứa Gia Mộc, tiếng Lục Cẩm Niên truyền đến, còn có âm hưởng nhỏ, như là đang họp.

Hứa Gia Mộc khẽ lắc đầu, dứt bỏ hình ảnh của cô gái kia, mà khôi phục lại bình tĩnh: “Không vội, sao thế>?”

“Không vội thì đi đón tiểu bánh ngọt, anh phải tiếp khách không đi được, Kiều gia vừa gọi điện nói thân thể bác trai lại không tốt, Kiều Kiều qua đó rồi.” Lục Cẩm Niên đơn giản tả lại tình huống của mình, vừa nói tiếp một câu với người bên cạnh: “Cái phương án này không đi sâu được.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên lại hỏi một câu: “Không thành vấn đề chứ?”

Hứa Gia Mộc trả lời: “Không.”

Cúp điện thoại, Hứa Gia Mộc nhìn thoáng qua thời gian, đã là lúc nhà trẻ tan học, vội vàng khởi động xe, đi về phía nhà trẻ.

Trên đường hơi tắc, đến lúc Hứa Gia Mộc đến nơi, tất cả trong nhà trẻ chỉ còn lại một cô giáo với tiểu bánh ngọt và một đứa bé gái xinh đẹp đang chơi trò chơi.

Hứa Gia Mộc đưa tiểu bánh ngọt đến nhà trẻ mấy lần, viện trưởng cũng biết anh, nhìn thấy anh đi vào, lập tức nói với tiểu bánh ngọt: “Tiểu bánh ngọt, chú con đến đón rồi kia.”

Tiểu bánh ngọt ngẩng đầu, giọng nói non mềm hô một câu: “Chú.”

Sau đó vẫn như cũ bò trên tấm thảm, chơi trò chơi với cô bé kia, không hề có ý tứ nào muốn thu dọn đồ đạc.

Từ trước đến nay Hứa Gia Mộc đều cưng chiều tiểu bánh ngọt vô hạn, anh không hề tức giận thông thả đi đến thu dọn cặp sách cho tiểu bánh ngọt, giúp bé sắp hết vào cặp, sau đó một tay cầm lên, đi tới trước mặt tiểu bánh ngọt, ngời xồm người xuống, mở miệng nói: “Tiểu bánh ngọt, về nhà thôi.”

Tiểu bánh ngọt cầm đất dẻo cao su trong tay, liếc mắt nhìn tiểu hồng, sau đó quay đầu nói với Hứa Gia Mộc: “Chú, có thể chờ thêm một lúc không?”

Hứa Gia Mộc nhìn tiểu bánh ngọt, không lên tiếng, kiên nhẫn chờ bé nói nguyên nhân.

“Chú, mẹ của tiểu hồng còn chưa đến, chúng ta đi rồi, nhà trẻ chỉ còn có một mình bạn ấy, cho nên chúng ta hãy đợi mẹ bạn ấy đến đi, có được không ạ?”

Tiểu hồng, thật đúng là cái tên đặc biệt, khiến Hứa Gia Mộc trong nháy mắt liên tưởng đến một người tên là Tương Tư.

Có thể vì cái tên đó, Hứa Gia Mộc còn cố ý liếc mắt nhìn tiểu hồng, cô bé xem ra không nhỏ hơn tiểu bánh ngọt lắm, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, làn da cực kỳ trắng, liếc mắt đã khiến anh thích rồi.

Viện trưởng thấy Hứa Gia Mộc không nói gì một lúc lâu, không nhịn được nói: “Có thể mẹ tiểu Hồng có việc, không thể tới đón bé, gọi điện thoại cũng không ai nghe, tiểu bánh ngọt lại chơi thân với Tiểu Hồng, cho nên có thể mới nghĩ cho cô bé.”

Hứa Gia Mộc nghe viện trưởng nói, liền hoàn hồn, tầm mắt lại nhìn chăm chăm Tiểu Hồng như cũ, mới quay đầu gật đầu với viện trưởng: “Tôi ở lại thêm một lúc, không thành vấn đề.”

“Không thành vấn đề.” Viện trưởng cười nói.

“Viện trưởng có việc thì cứ đi trước, tôi có thể trông nom hai đứa trẻ.”
Hứa Gia Mộc nói.

Viện trưởng tiếp tục cười, nán lại trong phòng học một lúc, mới rời đi.

Hai đứa trẻ chơi đùa với nhau rất thân mật, không hề khiến Hứa Gia Mộc lo lắng.

Thời gian tích tắc trôi qua, mãi đến khi mặt trời xuống núi, mẹ Tiểu Hồng còn chưa đến.

Chương 893: Về sau (9)

Hai đứa bé chơi đùa mệt mỏi, cũng đói bụng, viện trưởng lại cố ý mang cho chúng cơm dinh dưỡng.

Tiểu Bánh Ngọt và Tiểu Hồng ngồi song song trước bàn ăn, mỗi đứa cầm một cái thìa tự ăn.

Hứa Gia Mộc ngồi đối diện, vẻ mặt ôn hòa nhìn chăm chăm.

Tiểu Bánh Ngọt từ nửa năm trước đã bắt đầu tự ăn cơm, dùng thìa cực kỳ thuần thục, nhưng là Tiểu Hồng nắm thìa hơi chặt, mỗi lần xúc không được tới một mili, thậm chí còn làm rớt đồ ăn trên bàn, có thể là cô bé thật sự đói bụng, sau cùng trực tiếp bỏ thìa xuống, vươn tay muốn bốc lấy.

Hứa Gia Mộc vội vàng ngăn lại, cầm thìa của cô bé, giúp cô bé múc một muỗng, đưa đến miệng cô bé.

Tiểu Hồng mở to mắt, nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc, mới vừa mở miệng ăn, vừa ăn vừa cười cười nhìn Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc cũng không biết rốt cuộc mình vì điều gì, trong nháy mắt khi tiểu Hồng cười cười nhìn anh, trong lòng không hiểu sao lại đau nhói một cái, sau đó không có cách nào khắc chế được sự cung chiều, từ trong đáy lòng nháy ra, khiến anh nhìn chăm chăm cô bé.

Tiểu Hồng nuốt xuống, nhìn Hứa Gia Mộc há to mồm, nhìn thấy anh không phản ứng, vì thế liền phát ra âm thanh ngọt ngào ngây thơ “a”.

Hứa Gia Mộc vội vàng hoàn hồn, lại múc một thìa cơm, đưa vào trong miệng Tiểu Hồng, lúc lấy thìa ra, Hứa Gia Mộc và Tiểu Hồng nhìn nhau một cái, trái tim anh lại đau đớn một chút, Hứa Gia Mộc không nhịn được rời tầm mắt đi, vừa xúc cơm cho Tiểu Hồng vừa hỏi: “Tiểu Hồng, năm nay con mấy tuổi rồi?”

Tiểu Hồng nói chuyện không rõ ràng vì trong miệng đầy thức ăn, khiến người ta không nghe rõ phát âm của cô bé, nhưng cô giơ tay lên chỉ, lại khiến Hứa Gia Mộc biết rõ: “Ba.”

Ba tuổi... so với Tiểu Bạch Ngọt còn hơn nửa năm... Nhưng xem ra đáng vẻ còn nhỏ hơn Tiểu Bánh Ngọt một chút.

Hứa Gia Mộc khẽ cười: “Ba tuổi... Đó là chị của Tiểu Bánh Ngọt rồi.”

Tiểu Bánh Ngọt đang ăn cơm đột nhiên ngẩng đầu, bất mãn kháng nghị: “Con muốn làm anh trai.”

Vốn dĩ Tiểu Hồng vừa mở miệng chuẩn bị ăn cơm, liền quay đầu hướng về phía Tiểu Bánh Ngọt mở miệng nói: “Nhưng là, chú nói mình là chị.”

Tiểu Bánh Ngọt: “Mình là anh.”

Tiểu Hồng: “Mình là chị.”

Tiểu Bánh Ngọt rút gọn: “Anh.”

Tiểu Hồng cũng rút gọn theo: “Chị.”

“Anh.”

...

Hai đứa bé giằng co, tranh chấp đến cuối cùng, Tiểu Hồng bị Tiểu Bánh Ngọt đánh bại buột miệng hô một câu : “Anh”.

Tiểu Bánh Ngọt không hề nghĩ ngợi “Ai” một tiếng.

Tiểu Hồng liền cảm thấy oan ức tủi thân quay đầu nhìn lại Hứa Gia Mộc, tội nghiệp mở miệng tố cáo: “Chú, tiểu Bánh Ngọt bắt nạt con.”

Hứa Gia Mộc không hiểu vì sao, trong nháy mắt tâm tình liền rối rắm, đặc biệt đau lòng, anh không hề nghĩ ngợi, vươn tay bế Tiểu Hồng lên: “Ngoan...”

Trong nháy mắt khi Hứa Gia Mộc ôm ấp Tiểu Hồng, Tiểu Hồng cũng tự nhiên đưa hai cánh tay ra ôm lấy cổ anh, sau đó lời nói an ủi liền mạnh mẽ tắc lại nơi yết hầu của anh.

Anh chỉ cảm thấy như trái tim của mình đã bị Tiểu Hồng đánh bại, ấm áp cười với cô bé, vừa định vươn tay sờ sờ đầu của bé, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói của viện trưởng: “Đợi hai người đã lâu, rốt cuộc cũng tới rồi.”

Chương 894: Sau này (10)

Tiếp theo phía sau liền có một giọng nữ nhàn nhạt truyền đến: "Xin lỗi, có chút việc trì hoãn."

Giọng nói kia là giọng nói mà Hứa Gia Mộc rất quen thuộc, anh vốn muốn vuốt ve tay Tiểu Hồng Đậu, bỗng dưng liền ngừng giữa không trung, anh rõ ràng cảm giác được nháy mắt tim mình ngừng đập.

Anh nín thở, mắt rất nhiều sức, mới chậm rãi xoay người, sau đó liền thấy cửa phòng học bị đẩy ra, viện trưởng cười nhẹ nhàng nói: "Tiểu Hồng Đậu, mẹ con tới đón."

Tiếp theo tiếng nói của viện trưởng, dẫn đầu đi tới là một người đàn ông.

Người đàn ông kia thoạt nhìn chừng hơn 30 tuổi, khiến cho người ta một cảm giác an toàn.

Tiểu Hồng Đậu vừa nhìn thấy người đàn ông kia, lập tức nở nụ cười, vẫy tay về phía người đó, kêu một tiếng: "Cha."

Trong tích tắc Tiểu Hồng Đậu gọi, lại có một bóng người đi vào phòng học, là một phụ nữ mặc váy màu đỏ, trong tay cô thào mắt kính và mũ, trên mặt còn cười dịu dàng: "Tiểu Hồng Đậu..."

Chẳng qua lúc cô gọi ba chữ này, liền không có chút nào chuẩn bị thấy Tiểu Hồng Đậu và Hứa Gia Mộc, trên mặt vẻ mặt trong nháy mắt liền cứng lại, tiếng nói cũng cắt đứt, bước chân cũng dừng ở tại chỗ, không có nhúc nhích.

Hứa Gia Mộc rõ ràng cảm giác được huyết dịch toàn thân mình cũng bắt đầu chảy ngược, tầm mắt của anh bình tĩnh rơi vào trên người Tống Tương Tư, cũng không dịch chuyển, thậm chí người đàn ông kia đến trước mặt mình, ôm Tiểu Hồng đậu lúc nào, anh cũng không biết.

Anh chỉ biết là, lúc anh phục hồi tinh thần, Tiểu Hồng Đậu đã vui mừng hôn trên má người đó, trong miệng hưng phấn nói: "Con rất nhớ cha, rất nhớ rất nhớ."

Người đàn ông kia được lời nói của Tiểu Hồng đậu chọc cho gương mặt hớn hở, không kềm chế được hôn lên gương mặt trắng nõn của Tiểu Hồng đậu: "Cha cũng nhớ Tiểu Hồng đậu, rất nhớ rất nhớ."

Tiểu Hồng đậu bị chọc cho cười khanh khách, sau đó nằm trên vai của người đó, nhìn Tống Tương Tư dừng lại ở cửa, gọi một tiếng: "Mẹ."

Cha... Mẹ...

Cách xưng hô này, khiến cho trong phút chốc sắc mặt Hứa Gia Mộc trở nên trắng bệch.

Anh nhớ tới tin đồn mình nghe được, nói Tống Tương Tư ở Mỹ kết hôn, gả cho một người lớn hơn cô tám tuổi, vợ trước của người đó để lại hai đứa con, chính là một bé trai tám tuổi, nhỏ là một bé gái mới ba tuổi.

Lúc ấy người kể tin đồn này, lại còn thút thít, thật là đáng tiếc, Tống Tương Tư là nữ thần quốc dân, gả cho một người đàn ông không giàu có, còn phải làm mẹ kế của hai đứa trẻ.

Anh vẫn cho đây là tin đồn, bởi vì anh luôn tự nói với mình đây là giả.

Thậm chí xế chiều hôm nay anh và người ở Kim Bích Huy Hoàng đánh bài, còn nhớ lại tin đồn này.

Anh còn nói anh sợ đi kiểm tra, kết quả lúc này không tới 5 tiếng, đã biết được.

Hứa Gia Mộc có thể cảm giác được toàn thân mình đang run rẩy, anh cứng ngắc đứng tại chỗ, không chớp mắt nhìn chằm chằm Tống Tương Tư.

Anh biết, giờ phút này sắc mặt mình nhất định rất khó nhìn.

Tống Tương Tư nghe Tiểu Hồng đậu gọi mình "Mẹ", bình tĩnh lại, cô cúi đầu, rồi ngẩng đầu lên, trên mặt đã biến thành một vẻ mặt lãnh đạm, cô đi cao gót, tư thái không nhanh không chậm đi tới, vươn tay, sờ sờ đầu Tiểu Hồng đậu, cứng chiu cô bé, khẽ cười cười.

Chương 895: Sau này (11)

Viện trưởng ngỡ cha mẹ của Tiểu Hồng đậu và người nhà của Tiểu Niên Cao không quen biết, còn nhiệt tình giới thiệu giúp bọn họ: "Cô Tống, chào cô, đây là chú của Tiểu Niên Cao, anh Hứa Gia Mộc Hứa. "

Lúc viện trưởng nói ra tên Hứa Gia Mộc, người đàn ông ôm Tiểu Hồng đậu vẻ mặt hơi kinh ngạc, rất nhanh liền khôi phục bình thường, tiếp tục đùa với Tiểu Hồng đậu, nhưng mà trong khóe mắt, lại nhìn về phía Hứa Gia Mộc đứng, liếc nhiều lần.

Viện trưởng nhìn Hứa Gia Mộc mỉm cười tiếp tục mở miệng nói: "Anh Hứa, chắc người này anh biết, đại minh tinh, Tống Tương Tư, vị này là chồng của cô ấy, Giang Ly Thành –Anh Giang."

Cô bỏ con của anh... Sau đó gả cho người khác, làm mẹ kế của con người khác...

Lúc Hứa Gia Mộc nghe viện trưởng giới thiệu, tay nắm thành quyền, bởi vì dùng sức, móng tay nổi lên một tia máu.

Giang Ly Thành nghe xong viện trưởng giới thiệu, một tay ôm Tiểu Hồng đậu, xoay người, hướng về phía Hứa Gia Mộc cười cười, vươn tay: "Anh Hứa. "

Hứa Gia Mộc giống như máy móc, vươn tay, mở miệng rất nhẹ: "Chào anh Giang."

Lúc Hứa Gia Mộc và Giang Ly Thành buông tay, Tống Tương Tư

đứng ở bên cạnh Giang Ly Thành tự nhiên hào phóng vươn tay, hướng về phía Hứa Gia Mộc mỉm cười cười một tiếng tư thái thông dong, cung kính lễ độ nói: "Anh Hứa, đa tạ vừa rồi anh giúp chăm sóc Tiểu Hồng đậu."

Cô gọi anh là anh Hứa, giọng nói bình thản không có tâm tình gì, phảng phất như cô và anh chưa từng quen biết, đây là lần đầu tiên gặp mặt vậy.

Hứa Gia Mộc không chớp mắt nhìn chăm chăm Tống Tương Tư một lúc lâu, mới giơ tay lên, cùng cô bắt tay.

Giống như lúc trước, tay của cô dù là mùa hè, cũng rất lạnh, nhưng rất mềm, khiến trái tim anh không thể khống chế mà run rẩy.

Hứa Gia Mộc mất rất nhiều sức lực, mới bình tĩnh mở miệng: "Không khách khí, cô Tống."

Tống Tương Tư hướng về phía anh bình thản ung dung cười yếu ớt, không có nói lời dư thừa, trực tiếp rút tay đi, quay đầu hướng về phía viện trưởng mang theo vài phần áy náy nói: "Thật sự xin lỗi, làm trễ nãi thời gian như vậy mới tan việc, thời gian cũng không còn sớm, chúng tôi phải đi trước."

Viện trưởng cười nói: "Tạm biệt."

Tống Tương Tư nở nụ cười, sau đó nhìn Giang Ly Thành, Giang Ly Thành hướng về phía Hứa Gia Mộc nói một câu "Tạm biệt", sau đó liền cùng Tống Tương Tư vai sóng vai ôm Tiểu Hồng đậu rời đi.

Tống Tương Tư rời đi hồi lâu, Hứa Gia Mộc vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ, đèn trong phòng, kéo bóng của anh dài ra.

Tiểu Niên Cao ăn cơm xong, thấy Hứa Gia Mộc không có động tĩnh gì, leo xuống ghế, đi tới trước mặt anh, kéo kéo ống quần: "Chú, chúng ta cũng trở về nhà đi."

Vẻ mặt Hứa Gia Mộc tinh táo phảng phất như vừa rồi chưa có việc gì xảy ra, cúi xuống, ôm lấy Tiểu Niên Cao, sau đó ôm cặp sách của cậu, cùng viện trưởng nói lời từ biệt, rời khỏi nhà trọ.

Trở lại Cẩm Tú viên, Lục Cảnh Niên cùng Kiều An Hảo cũng đều trở về nhà, mẹ Trần vừa chuẩn bị hảo bữa ăn tối, Kiều An Hảo mở cửa, hướng về phía Hứa Gia Mộc cười yếu ớt, liền phát hiện anh không ổn, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, Kiều An Hảo không nhận được lo lắng lên tiếng hỏi: "Sao vậy? Thân thể không thoải mái?"

Hứa Gia Mộc lắc đầu, đặt Tiểu Niên Cao ở trên mặt đất, sau đó đem bọc sách đưa cho Kiều An Hảo, vội vã nói một câu "Anh đi trước", cũng không chờ Kiều An Hảo phản ứng, liền xoay người rời đi.

Chương 896: Sau này (12)

Hứa Gia Mộc hoàn toàn không nghe thấy Kiều An Hào sau lưng đuổi theo hỏi thăm anh, Mộc Mộc mở cửa xe, ngồi trở lại trên xe, sau đó hoảng hốt đạp chân ga, chuyển tay lái rời đi.

Chỗ cạnh tài xế điện thoại di động lại vang lên, là Lục Cẩm Niên gọi điện thoại tới, chắc là Kiều An Hào nói cho anh điều gì, Hứa Gia Mộc liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, vươn tay cúp điện thoại, dừng lại một chút, đưa điện thoại di động trực tiếp tắt máy.

Đợi đến lúc xe của Hứa Gia Mộc ngừng lại, đã là hai tiếng sau, ngoài cửa sổ sắc trời đã đen nhánh một mảnh.

Hứa Gia Mộc xuống xe, đứng ở bên cạnh cửa xe nhìn núi đen như mực, sau đó trở tay đóng cửa xe, đạp bước, hướng về phía giữa sườn núi đi tới.

Lên núi dọc theo đường đi trong đầu Hứa Gia Mộc cũng ngẩn ngơ, anh đi như máy móc dừng trước bia mộ, đứng hồi lâu, mới mở tròng hai mắt, sau đó, hốc mắt bỗng dưng phiem hồng.

"Bảo Bảo... Ba ba hôm nay nhìn thấy mẹ con..."

Chỉ mấy chữ đơn giản, lại làm cho giọng nói của Hứa Gia Mộc nghẹn ngào.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nếu như không phải bị đâm vào vết thương trong tim đau đớn, anh thật sự cho là xế chiều hôm nay, chỉ là một cơn ác mộng thôi.

Mặc dù anh nói, giữa anh và cô cắt đứt quan hệ, nhưng anh vẫn ảo tưởng khi cô và anh gặp lại sẽ thế nào.

Anh suy nghĩ bao nhiêu chuyện, lại chỉ có không nghĩ tới, lần nữa gặp nhau, cô đã gả cho người khác.

"Bảo Bảo, mẹ con gầy hơn một chút, có phải ở Mỹ ăn không được? Nhưng mà vẫn là rất đẹp... Chẳng qua là..." Hứa Gia Mộc nói tới chỗ này, hơi dừng lại một chút, một lát sau, mới nói: "Dường như mẹ con không muốn ba."

"Bảo Bảo, con biết không? Ban đầu... Ba ba không phải cố ý như vậy đối xử với mẹ con, ba ba chẳng qua là nghe mất con, rất tức giận... Con không biết, lúc ba ba biết con, vui mừng thế nào, nhưng mà con nói xem, sao mẹ con nhẫn tâm không cần con nữa?"

"Ba ba thật ra thì sau khi mẹ con rời đi, rất hối hận, ba ba đã trở lại tìm mẹ con, nhưng mà mẹ con đã đi rồi..."

Về mặt Hứa Gia Mộc, trở nên có chút hoảng hốt.

Ngày hôm đó, anh thật sự là giận đến mất hết lý trí, sau khi bỏ đi, liền trực tiếp đi xuống lầu, sau đó không hề nghĩ ngợi ném nhẫn kết hôn vào trong thùng rác.

Sau đó anh đến quầy rượu, uống rượu hơn nửa đêm, rõ ràng say không thể đi nữa, nhưng trong đầu lại rõ ràng đáng sợ.

Cô cũng bỏ con của anh, nhưng tại sai đáy lòng của anh không bỏ được?

Anh lão đảo ra quầy rượu, chặn một chiếc taxi, lại trở về nhà trọ Tô

Uyển.

Anh đến trước thùng rác bần thiêu, tìm rất lâu sau đó, rốt cục tìm thấy chiếc nhãn kia, sau đó bước chân không yên lên lầu, anh hướng về phía mật mã nhấn nhiều lần, mới mở cửa.

Một phòng bừa bãi, nói cho anh biết, rốt cuộc anh sụp đổ bao nhiêu.

Mở ra cửa sổ, gió thổi vào, hé ra tờ giấy trắng đến trước mặt của anh, phía trên viết rõ ràng: Phẫu thuật phá thai.

Anh rõ ràng nên hận cô, anh lại tới thỏa hiệp, nhưng mà cô lại đi, đi dứt khoát như vậy, không chút nào lưu luyến, vô tình làm phẫu thuật bỏ đứa bé, tuyệt tình mà lại lạnh như băng.

Nghĩ tới đây, đáy mắt Hứa Gia Mộc lại trào nước mắt: "Bảo Bảo, thật ra thì ngay từ đầu mẹ con cũng không cần ba con, đúng không?"

Chương 897: Sau lại [13]

Ở 3 năm trước đã không muốn Không đúng..... Là 4 năm trước đã không muốn Phải biết rằng, bắt đầu từ lúc đó cô đã muốn đàm ra đi với anh rồi!

Kỳ thật này đó anh đều hiểu được, chỉ là hiểu được nhưng lại giả bộ hồ đồ thôi, bởi vì ở cái dạng này, đáy long anh mới dễ chịu hơn một ít.

Nhưng mà hiện tại, cô đã lập gia đình

“Cục cưng, ba ba không bao giờ nữa có thể lừa mình dối người”

“Cục cưng, con đừng trách mẹ của con lúc trước đã vứt bỏ con, không phải là do mẹ của con không thương con, mà là bởi vì ba ba nên mẹ con mới không cần con, cho nên con muốn oán, liền oán ba ba.....”

Hứa Gia Mộc rất cục vẫn là không nhịn được rơi nước mắt xuống, anh vươn tay, vuốt lên mộ bia lạnh như băng, phía sau lưng run run lên .

-

Giang Thành nhẹ nhàng đặt tiểu Đậu Đỏ đã ngủ say lên trên giường, Tống Tương Tư kéo chăn cẩn thận, tắt xong đèn ở trong phòng, mới cùng Giang Thành một trước một sau nhẹ nhàng đi ra phòng ngủ.

Tống Tương Tư đi vào phòng bếp, rót hai nước, đưa một cốc cho

Giang Thành, thản nhiên nói một tiếng: “Cám ơn.”

Giang Thành tiếp nhận cốc nước, liếc mắt nhìn Tống Tương Tư một cái, uống một ngụm, mới mở miệng hỏi: “Em là đang cảm tạ anh đặc biệt đưa thầy của anh từ Mỹ về trị liệu cho ba của em, hay là cảm tạ anh xế chiều hôm nay lúc ở nhà trẻ đã diễn một tuồng kịch với em?”

Tống Tương Tư làm sao không biết trọng điểm nửa câu sau của Giang Thành, cô cười khẽ một chút, không nói tiếp, cúi đầu, nuốt một ngụm nước.

Giang Thành lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon, vòng cốc nước qua tay: “Hứa Gia Mộc, chủ tịch của tập đoàn Hứa thị, ba ruột của tiểu Đậu Đỏ..... Em để tiểu Đậu Đỏ dưới danh nghĩa của anh với Tống Dao, còn cố ý sửa tuổi lớn hơn sáu tháng, vì sợ bị anh ra phát hiện sơ hở gì?”

Tống Tương Tư nhắm mắt, bộ dáng thờ ơ.

3 năm trước, cô đến Seattle của Mỹ, cuộc sống không quen, lại mang thai, cho nên liền kénch xù mời một bác sĩ chuyên khoa phụ sản, chính là Giang Thành.

Vợ của Giang Thành cùng họ với cô, kêu Tống Dao, là người Giang Tô, lúc đó cô ấy cũng đang mang thai, hai người cùng sắp trở thành mẹ, cho nên quan hệ rất tốt.

Tống Dao mang song thai, có bầu sớm hơn cô ba tháng, lúc được tám tháng, đột nhiên sinh non, thai vị bất ổn, khiến khó sinh, mẹ con song vong, sau đó cô sinh hạ tiểu Đậu Đỏ, trực tiếp nhập vào hộ khẩu của Giang Thành.

Như lời nói của Giang Thành, cô sợ một mình mang theo tiểu Đậu

Đò, sẽ bị thợ săn chụp ảnh, khiến cho Hứa Gia Mộc hoài nghi, rước lấy phiền toái không cần thiết.

Căn cứ vào ba năm quen biết, Giang Thành cũng biết, về mặt Tống Tương Tư như vậy, đồng nghĩa với cam chịu, anh buông cốc nước xuống, tiếp tục mở miệng, âm thanh bình tĩnh, có chút bằng phẳng: “Tương Tư, anh có thể nhìn ra, đêm nay em vừa nhìn thấy Hứa tiên sinh, thường xuyên thất thần, anh nghĩ trong lòng của em khẳng định vẫn không thể quên.....”

“Thành.....” Tống Tương Tư giống như là biết Giang Thành chuẩn bị nói cái gì, cong môi lên cười cười, phong khinh vân đạm mở miệng đánh gãy lời nói của anh: “Xế chiều hôm nay có một công ty trang sức liên hệ với em, nói hy vọng em có thể làm người đại diện cho sản phẩm mới của bọn họ, cái quảng cáo em nghĩ nhận được.”

“Tương Tư.....”

Tống Tương Tư căn bản không cho Giang Thành có cơ hội tiếp tục mở miệng, tiếp tục mở miệng thản nhiên nói: “Anh cũng biết, lúc trước em vì bồi thường vi phạm hợp đồng, trong tay không còn lại bao nhiêu tiền, ở Mỹ tiêu dùng cũng rất lớn, hiện tại ba em lại giải phẫu mỗi ngày đều cần rất nhiều tiền.”

Chương 898: Sau lại [14]

Giang Thành há to miệng, lúc này đây cũng không phát ra âm thanh gì, Tống Tương Tư liền rõ ràng lưu loát tiếp tục nói: “Về sau tiểu Đậu Đỏ còn nhiều chỗ cần dung tiền, đối phương trả phí làm người đại diện thương hiệu, tuy rằng so sánh với trước kia thấp rất nhiều, nhưng mà đối với hiện tại của em mà nói, cũng là kế sách tạm thời, cũng đủ để em và tiểu Đậu Đỏ ăn uống tiệc kiệm cả đời, dù sao bệnh của ba em không biết đến khi nào mới có thể tốt lên, cho nên thừa dịp khe hở này, em nghĩ nhận quảng cáo này.”

“Tống Tương Tư, em biết rõ anh đang muốn đàm chuyện gì?” Liên tục bị ngắt lời Giang Thành không thể nói được một câu hoàn chỉnh, ngữ khí nhịn không được mang theo một tia giận.

“Nếu việc quay chụp quá bận, không chiếu cố được tiểu Đậu Đỏ, liền phiền toái anh giúp em rồi, cảm ơn.” Tống Tương Tư vừa nói, vừa định thần đứng lên, rồi kéo cánh tay của Giang Thành, từ chỗ ngồi đứng lên, mở cửa phòng ra: “Tốt lắm, Thành, thời gian không còn sớm, anh nên đi thôi, em cũng muốn nghỉ ngơi .”

“Tống Tương Tư, em.....” Giang Thành còn chưa nói xong, Tống Tương Tư trực tiếp đẩy anh ra ngoài cửa, sau đó không nói hai lời đóng cửa “Phanh” một tiếng.

Cách cửa, Tống Tương Tư nghe thấy tinh tường âm thanh tức giận phun tào của Giang Thành, sau đó chính là âm thanh leng keng của thang máy khi mở ra, sau đó toàn bộ bên trong phòng liền lâm vào một mảnh yên tĩnh không tiếng động.

Tổng Tương Tư đứng ở gần cửa chính một lát, rồi khinh thủ khinh cước tiêu sái vào phòng ngủ, cô ngấm nhìn tiểu đệ đồ đang ngủ say trên giường một lát, bước đi về phía ban công phòng ngủ.

Mở cửa ban công ra, Tổng Tương Tư ghé vào trên lan can, nhìn đèn đuốc của vạ nhà dưới lầu, ánh mắt không tự chủ được hiện ra một màn gặp Hứa Gia Mộc vào buổi chiều.

Thoạt nhìn anh so với 3 năm trước muốn thành thực rất nhiều, tóc xén , lộ ra cái trán tuấn lãng, cũng không lại mặc loại trang phục sành điệu mới mẻ đắt tiền, mà là một thân tây trang giày da, làm nổi bật lên dáng người cao ngất cao lớn.

Ánh mắt của anh cũng trở lên thâm trầm rất nhiều so với trước kia, nhất cử nhất động, nội liễm lại không phải ổn trọng.

Thời gian 3 năm ngắn ngủi, anh thế nhưng biến thành một người bình tĩnh không dễ dao động, dường như từ trên người của anh không thể tìm thấy cái loại ánh mặt trời mà lại tản mạn tùy gợn cảm của dĩ vãng.

Gia Mộc, Hứa Gia Mộc.

Nghĩ nghĩ, đáy lòng Tổng Tương Tư liền nổi lên đau đớn không thể khống chế, giống như bị người cầm dao đâm vào, máu tươi đầm đìa, vô cùng thâm thắm.

-

Làm việc cùng Tổng Tương Tư trong việc quảng cáo đồ trang sức, hẳn là do La tổng bên kia phụ trách , nhưng mà lúc Hứa Gia Mộc biết Tổng Tương Tư nhận quảng cáo này, đột nhiên liền lên tiếng yêu cầu, chuyện hợp đồng để anh trực tiếp bàn bạc với Tổng Tương Tư.

La tổng nghe câu đó, còn thực kinh ngạc, bất quá sau đó lại nghĩ đến Hứa Gia Mộc và Lục Cẩm Niên là an hem ruột, nghĩ tới Hứa Gia Mộc có thể làm cho phí đại diện thương hiệu dè thấp, cho nên không có ý kiến gì mà đồng ý.

Hứa Gia Mộc cũng không có trực tiếp ra mặt liên hệ Tống Tương Tư, mà là giao cho thư ký của mình nói chuyện với Tống Tương Tư trước, đợi đến khi hai bên đàm tương đối tốt, điều kiện hợp đồng cũng đã định xong, chỉ còn chờ đến lúc gặp mặt ký tên, Hứa Gia Mộc mới ra mặt.

Thư ký của Hứa Gia Mộc và người đại diện của Tống Tương Tư hẹn thời gian gặp mặt vào 3 giờ thứ tư, ngay tại câu lạc bộ kinh thành.

Vốn thư ký nghĩ bản thân phải đi cùng Hứa Gia Mộc, lại không nghĩ rằng vừa qua 12 giờ trưa, Hứa Gia Mộc liền trực tiếp nói muốn một văn kiện từ anh ta, rồi một mình từ hầm để xe xuất phát.

Chương 899: Sau lại [15]

Hứa Gia Mộc đến câu lạc bộ kinh thành, bắt quá mới một giờ, khoảng cách đến thời gian ước định còn hai tiếng.

Hứa Gia Mộc nói người phục vụ lui xuống, một mình ngồi ở trong phòng, giơ hợp đồng lên trước mặt, nhìn chăm chăm giấy trắng mực đen trước mặt.

Kỳ thật cụ thể một chút điều khoản trong đó viết gì, một chữ anh cũng không đi vào đầu anh, chỉ là máy móc lật đi lật lại, sau đó ở lúc anh lật đi lật lại bản hợp đồng không biết mấy trăm lần, bên ngoài phòng truyền vào âm thanh của giày cao gót, ngay sau đó cửa bị mở ra, tiếng người phục vụ mềm nhẹ lễ phép vang lên: “Bên trong mời.”

Hứa Gia Mộc theo bản năng nâng tầm mắt từ trên hợp đồng lên, nhìn thấy Tống Tương Tư giống như trước đây, vẫn giống như nữ vương cao ngạo, dáng người ưu nhã đi đến, chẳng qua cô mới đi được vài bước, liền thấy được anh, sau đó cả người bỗng đứng đứng ở tại chỗ.

Người đại diện đi sau Tống Tương Tư cũng theo bản năng dừng lại, lúc nhìn thấy Hứa Gia Mộc, biểu tình sừng sốt một chút, nhưng mà cũng rất nhanh định thần lại, nhìn về phía Hứa Gia Mộc đánh một tiếng tiếp đón: “Hứa tổng tốt.”

Theo âm thanh của người đại diện, Tống Tương Tư cũng hồi lại thần, cô tiếp tục nhịp bước chân như vừa rồi, mạnh mẽ vang dội tiêu sái lại đây, sau đó kéo chiếc ghế đối diện Hứa Gia Mộc ra, thoải mái ngồi xuống.

Người phục vụ đi lên trước, đưa lên menu.

Hứa Gia Mộc không hỏi ý kiến của Tổng Tương Tư, chỉ là tùy tiện lật hai trang, liền gọi trà Bích Loa Xuân.

Người phục vụ rất nhanh liền bưng trà lên.

Hứa Gia Mộc phát phát tay, ý bảo người phục vụ lui ra, sau đó tự mình pha trà, ngã ba chén, thả trước mặt Tổng Tương Tư và người đại diện mỗi người một chén.

Tổng Tương Tư không hé răng, người đại diện của cô nhẹ nhàng nói một câu: “Cám ơn.”

Bên trong phòng tràn ngập mùi hương thoang thoảng của trà Bích Loa Xuân.

Hứa Gia Mộc và Tổng Tương Tư đều không có ai mở miệng nói chuyện.

Người đại diện của Tổng Tương Tư nhìn Hứa Gia Mộc, lại nhìn Tổng Tương Tư, từ chối một thời gian, đành phải kiên trì mở miệng, đánh vỡ trầm mặc: “Hứa tổng, cái hợp đồng kia, anh xem qua sao?”

Hứa Gia Mộc gật đầu một cái: “Xem qua .”

Người đại diện của Tổng Tương Tư tiếp tục hỏi: “Không biết điều kiện mà Tương Tư đưa ra, Hứa tổng có ý kiến gì không?”

Ngữ khí của Hứa Gia Mộc rất lãnh đạm, gọn gàng dứt khoát mở miệng nói: “Không có.”

“Kia về phí đại diện thương hiệu, lúc đầu La tổng nói là năm trăm vạn, tuy rằng Tương Tư nhà chúng tôi đã muốn tránh bóng 3 năm, xác thực danh tiếng không bằng trước đây, nhưng mà hiện tại cô ấy đột nhiên nhận quay quảng cáo, chỉ sợ vẫn là có thể chấn động, cho nên, chúng tôi nghĩ kết quả sau này là, giá ít nhất vì 600 vạn.” Vẫn như cũ là người đại diện của Tống Tương Tư mở miệng.

“Không thành vấn đề.” Hứa Gia Mộc một chút ý tứ mặc cả cũng không có, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng đáp ứng.

“Kia, Hứa tổng, hiện tại có phải điền giá, rồi ký tên hay không?” Người đại diện vừa hỏi, vừa mở hợp đồng ra.

Hứa Gia Mộc nâng tay lên một chút, nhìn chăm chăm Tống Tương Tư ngồi đối diện một lát, mở miệng nói, cũng là nói cho người đại diện của Tống Tương Tư nghe: “Cô có thể đi ra ngoài trước một chút sao?”

“Hứa tổng, này.....” Người đại diện của Tống Tương Tư có chút khó xử, chần chờ một chút, quay đầu nhìn về phía Tống Tương Tư.

Về mặt Tống Tương Tư một mảnh lãnh đạm, qua khoảng nửa phút, cô nhẹ nhàng gạt đầu một cái, người đại diện thấy thế mới cũng gạt đầu với Hứa Gia Mộc, nói: “Tốt.”

Lúc người đại diện rời đi, còn thức thời đóng cửa phòng lại.

Chương 900: Về sau (16)

Hứa Gia Mộc chậm chạp không mở miệng nói chuyện.

Tống Tương Tư cũng không vội, bình tĩnh ung dung ngồi ở đó, xem ra có vẻ nhàn nhã hơn cả Hứa Gia Mộc.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Hứa Gia Mộc mới phát ra một tiếng ngẩn ngùi “Ừm”, sau đó giật giật người, lên tiếng hỏi: “Mấy năm nay, em ở Mỹ có tốt không?”

Chỉ là mấy chữ đơn giản, nhưng lại khiến lòng Tống Tương Tư mềm nhũn, cô không dễ dàng gì mới giữ được vẻ lạnh nhạt trước mặt anh, suýt nữa đã bị lộ tẩy.

Cô dùng lực nắm tay thành quả đấm, cố gắng để trên mặt mình không hề có bất kỳ cảm xúc gì, nhưng trong lòng bốn phía đều gợn sóng.

Ánh mắt cô lảng lạng nhìn Hứa Gia Mộc một lúc, sau đó mới quét ra một nụ cười: “Đa tạ anh Hứa đã quan tâm, tôi rất tốt.”

Tống Tương Tư xa cách như vậy khiến trong lòng Hứa Gia Mộc không hề phòng ngự gì trở nên kích động, anh hơi rũ mắt xuống, dừng lại một lát mới mở miệng hỏi: “Nghe nói, em đã kết hôn ở Mỹ?”

Thật ra Tống Tương Tư rất muốn nói dối là đúng, nhưng cô lại không thể nói nên lời, sau cùng liền trực tiếp chọn cách im lặng.

Hứa Gia Mộc chờ đợi trong giây lát, không thấy cô nói gì, nâng mí mắt lên, chăm chú nhìn cô một lúc, sau đó lại mở miệng: “Người đàn ông ngày hôm qua... là chồng của em sao?”

Anh tự dừng lại hỏi những chuyện này là có ý gì? Sau khi xa cách muốn ôn chuyện sao?

Ba năm trước, cô dùng hết sức lực của bản thân, mới có thể bức ép chính mình chặt đứt hoàn toàn quan hệ của hai người.

Lúc đầu cô tha hương ở Mỹ, vô số lần trong mơ đều nghĩ về anh đến mất ngủ, mãi đến khi cô sinh ra Tiểu Hồng, lực chú ý của cô mới rời đi, cô mới dần dần bớt đi khổ sở.

Không ai biết, vì cô muốn quên anh, muốn buông bỏ anh xuống, tới cùng chưa có một ngày nào cảm giác được mình thực sự đang sống, ba năm trời rỗng rã, chịu đựng đến bây giờ đều có cảm giác như sống không bằng chết.

Nếu có thể, cô thật sự không muốn có quá nhiều gặp gỡ với anh, bởi vì cô không muốn trơ mắt để bản thân lại giẫm lên vết xe đổ của ngày xưa.

Tống Tương Tư nghĩ đến đây, âm thầm hít một hơi, nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc, ngữ điệu mềm mại mở miệng: “Anh Hứa, về chuyện hợp đồng, vừa rồi người đại diện của tôi cũng đã nói rõ ràng, nếu anh không có ý kiến gì, hiện giờ tôi có thể ký tên được chứ?”

Tống Tương Tư nói xong, liền vươn tay, cầm hợp đồng trên bàn, lật đến một trang, cô chuẩn bị lấy bút, Hứa Gia Mộc lại vươn tay đè tay của cô lại.

Lòng bàn tay của anh rất nóng, nóng đến nỗi khiến cả người cô run rẩy, sau đó cô liền nghe được trong miệng anh nói ra một câu:

“Tương Tư”, ngữ điệu vô cùng dịu dàng, giống như khi anh và cô cùng nhau trầm luân, Tống Tương Tư giống như chịu đả kích gì đó, mạnh mẽ rút tay lại, sau đó liền xách túi của mình đứng lên, dẫn đờ, nhưng lại vẫn như cũ nói: “Thật ngại quá, anh Hứa, về chuyện hợp đồng, người đại diện của tôi sẽ nói chuyện với anh, tôi đi trước.”

Tống Tương Tư nói xong, liền xoay người rời đi, chỉ là cô vừa đi chưa được hai bước, cổ tay lại bị anh tóm lấy, cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh kéo trở lại ghế một lần nữa.

Chương 901: Về sau (16)

Sau đó, Hứa Gia Mộc đặt hai tay trên ghế vịn, vây cô ở trong lòng, khẽ cúi đầu, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô: “Tương Tư, em có thể dừng như vậy được không, chúng ta nói chuyện một lúc được không?”

Trong quá khứ, anh chưa từng dùng giọng nói như vậy nói với cô?

Trong quá khứ, lúc cô ngang ngạnh, anh chỉ biết trở mặt phẫn nộ.

Nhưng anh của hiện tại, vậy mà dùng loại ngữ khí mềm mại này nói với cô.

Rốt cuộc anh có ý gì... chẳng lẽ anh muốn cùng cô...

Tống Tương Tư nghĩ đến đây, trong lòng không nhịn được dâng lên châm biếm, cô thế nào mà dạy mãi cũng không sửa được?

Lúc trước hết lần này đến lần khác mềm lòng với anh, đổi lại chỉ là anh giải trừ hôn ước rồi lại cùng người khác đính hôn.

Liền là hy vọng xa vợ quá nhiều lần, cho nên đến sau cùng mới có thể tuyệt vọng như thế.

Cho nên, xin nhờ, Tống Tương Tư, mà không có tiền đồ sao, lần này về nước, không phải là vì muốn bắt đầu với Hứa Gia Mộc, mà là vì ba của mà, đợi cho ba mà tốt lên, mà liền quay lại Mỹ, cuộc sống bây giờ của mà rất tốt, tuy rằng thi thoảng nghĩ đến anh lại thấy khổ sở, nhưng đã bình tĩnh hơn, không cần để bản thân bị

thương hết lần này đến lần khác.

Tống Tương Tư dùng lực nắm chặt tay lại, sau đó lại hướng về phía Hứa Gia Mộc cười cười: “Anh Hứa, đây là ý gì thế, muốn cùng tôi tro tàn lại cháy sao? Nếu tôi nhớ không nhầm, ba năm trước, là chính mồm anh nói với tôi, giữa tôi và anh không còn quan hệ gì nữa”

“Cho nên, anh Hứa, tôi nghĩ thật sự giữa chúng ta không còn gì để nói, dù sao, tôi cũng không phải là người nào của anh, anh cũng không phải là người nào của tôi.”

Hứa Gia Mộc nắm chặt tay lại, bởi vì dùng lực khiến khớp xương nổi lên rõ ràng.

“A... không đúng.” Tống Tương Tư như là không hề nhìn ra được sự khác thường của anh, lại cười khẽ một tiếng: “Ba năm trước đây, tôi cũng không phải là người nào của anh, anh cũng không phải là gì của tôi, giữa chúng ta, tất cả chỉ là một giao dịch, hai bên thỏa thuận xong, không ai nợ ai.”

“Trong lòng em, từ trước đến giờ, chỉ nghĩ như vậy?” Hứa Gia Mộc ngừng thở, gằn từng chữ nói.

“Chẳng thế thì sao?” Tống Tương Tư không yên lòng hỏi lại, sau đó ngẩng đầu, nhìn ánh mắt của Hứa Gia Mộc: “Nếu không sao có thể phá đi đứa con của anh...”

Tống Tương Tư còn chưa nói xong, Hứa Gia Mộc liền quay đầu, hô hấp của anh trở nên có chút dồn dập, trên mặt đầy tức giận.

Ngay lúc Tống Tương Tư cho rằng anh lại trở nên tức giận như ba năm trước, Hứa gia Mộc lại đột nhiên buông lỏng tay, cả người lui về phía sau một bước, xoay người nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, ngữ

điều cực kỳ nhạt nhẽo nói: “Em đi đi, về chuyện hợp đồng, chỉ cần nói người đại diện của em đến là được.”

Sắc mặt Tống Tương Tư lạnh lùng ngồi trên ghế, sau đó không nói tiếng nào đứng lên, xách túi của mình, đi ra ngoài cửa.

Hứa Gia Mộc đứng tại chỗ, cũng không thèm nhúc nhích, mãi đến khi tiếng đóng cửa vang lên, anh mới nhẹ nhàng run rẩy một cái.

Cửa lại rất nhanh được đẩy ra, truyền đến tiếng của người đại diện: “Hứa tổng, hợp đồng...”

“Hợp đồng đợi tôi bố trí xong sẽ cho người đưa đến.” Hứa Gia Mộc không đợi người đại diện của Tống Tương Tư nói hết lời, đã vút lại một câu.

“Được.” Người đại diện lên tiếng, lại nói một câu: “Hứa tổng, hẹn gặp lại.”

Chương 902: Về sai (18)

Hứa Gia Mộc khoong nói gì.

Người đại diện của Tổng Tương Tư dừng một lát, đóng cửa.

Lúc này Hứa Gia Mộc mới lui về sau hai bước, ngồi trên ghế, bên tai lại vang lên những lời lúc nãy của Tổng Tương Tư.

“Ba năm trước, tôi cũng không phải là gì của anh, anh cũng không phải là gì của tôi, giữa chúng ta, chẳng qua chỉ là một giao dịch, hai bên đã thỏa thuận xong, ai cũng không thiếu nợ ai.”

“Nếu không phải vậy, sao tôi có thể phá bỏ đứa con của anh...”

Hứa Gia Mộc nhớ đi nhớ lại, liền khẽ nở nụ cười.

Tôi không phải là gì của anh, anh cũng không phải là gì của tôi... Hóa ra, cho tới giờ, bọn họ đều là như vậy.

Hứa Gia Mộc, xin hỏi mày, hiện tại đã có thể hết hi vọng được chưa?

Người phụ nữ kia, cho tới bây giờ đều chưa từng yêu mày.

Người phụ nữ kia, vẫn luôn muốn rời xa mày.

Thật ra những điều này, trong lòng mày đều đã rõ ràng, nhưng là, mày lại cứ chờ mong, kết quả thì sao?

Kết quả, thế nhưng tự tôn đã không còn.

Tổng Tương Tư rời khỏi, trực tiếp trở về khu nhà Tô Uyển.

Cô đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài, suy nghĩ hỗn loạn vô cùng.

Cô biết, cô đúng là vẫn còn bị anh làm ảnh hưởng.

Nhưng là, mặc kệ ảnh hưởng như thế nào, trong lòng cô cũng rõ ràng, cả đời này cô và Hứa Gia Mộc là khó có thể.

Cô đã không còn là Tổng Tương Tư của mười một năm trước kia, thanh xuân vừa mới bắt đầu, có nhiều thời gian để đi yêu một người, chờ đợi một người. Hiện giờ, Tổng Tương Tư đã ba mươi tuổi, còn có một đứa bé gái hai tuổi rưỡi, sớm đã không còn tự do và dũng khí nữa rồi.

Không ai biết, lúc trước một lần tỉnh lại vào sáng sớm, nghe được anh nói trong điện thoại “Tôi làm sao có thể lấy cô ấy” khi đó, cô mang tâm tình như thế nào.

Cũng không có ai biết, cô nghe được câu nói kia, đến cùng có bao nhiêu thương cảm, lúc đó, cô ở trước mặt anh miễn cưỡng vui vẻ, ôn nhu chăm sóc anh, sau lưng lại thường ngăn người rơi lệ.

Tổng Tương Tư ý thức được mình lại nghĩ ngợi xa xôi, vội vã lắc đầu, kéo lại suy nghĩ, vừa chuẩn bị xoay người quay lại phòng khách, di động trong túi lại vang lên.

Tổng Tương Tư lấy ra, nhìn thấy một số máy lạ, cô chần chừ một lúc, mới nghe tiếp: “Xin hỏi là cô Tổng sao?”

Tổng Tương Tư do dự nói: “Vâng”

“Xin chào, tôi ở bệnh viện thành phố, ở giao lộ Nam Hoàn vừa xảy ra một sự cố giao thông, người đàn ông ngồi trên chiếc xe mang biển số 643XX cùng một cô bé ba tuổi, hiện giờ bọn họ đã được đưa đến bệnh viện, người lớn không có vấn đề gì, chỉ là đang hôn mê, cô bé thì không ổn lắm...”

Tổng Tương Tư nghe đến đó, di động trong tay liền “Bốp” một cái rơi xuống đất.

Tai nạn xe cộ, cô bé, không ổn... là Tiểu Hồng có chuyện gì sao?

Tổng Tương Tư trong nháy mắt cảm thấy như trời đất rung chuyển, thế nhưng rất nhanh liền ổn định lại tâm trạng, vội vàng xách túi chạy ra cửa.

-

Hứa GIA Mộc vẫn ngồi ở club đến 4 giờ rưỡi, mới rời đi.

Chạng vạng còn có hội nghị, anh đang định lái xe đến công ty lại lấy điện thoại gọi cho thư ký nói hoãn hội nghị đến hôm sau, sau đó quay đầu xe trở về Cẩm Tú viên.

Xe vừa mới vào Cẩm Tú viên, liền nhìn thấy xe của Lục Cẩm Niên.

Chương 903: Về sau (19)

Đợi qua 2 phút, Lục Cận Niên dừng xe bên cạnh xe anh, cửa xe mở ra, Kiều An Hào từ bên trong đi ra.

Hứa Gia Mộc cũng xuống xe, đi qua, ôm lấy tiểu Bánh Ngọt: “Nhớ chú không?”

“Nhớ.” Tiểu Bánh Ngọt đáp lại, sau đó cầm một chiếc kẹo mà nhà trẻ phát đưa cho Hứa Gia Mộc: “Cho chú này.”

Kẹo đã bị lột giấy, tiểu bánh ngọt không biết đã cầm lấy bao lâu, trên mặt còn dính ít bụi.

Lúc cậu bé đưa cho Hứa Gia Mộc, Hứa Gia Mộc lại không có chút ghét bỏ do dự nào, trực tiếp mở miệng ngậm lấy.

“Anh Gia Mộc, kẹo bẩn, tiểu Bánh Ngọt chơi lâu rồi.” Kiều An Hào không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

“Không sao, không chết được.” Hứa Gia Mộc không để ý đáp lại một câu, sau đó liền đùa với Tiểu Bánh Ngọt.

Lục Cận Niên không xuống xe, qua cửa kính xe, nhìn Hứa Gia Mộc, mở miệng nói: “Gia Mộc, thứ tư tuần sau Hoàn Ảnh truyền thông có dạ tiệc, cậu đến một chuyến đi.”

“Có anh là được rồi, em đến làm gì?” Hứa Gia Mộc dồn toàn bộ lực chú ý lên người Tiểu Bánh Ngọt.

“Dạ tiệc làm rất lớn, rất nhiều thiên kim tiểu thư sẽ đến, nhớ đâu có người thích hợp.” Kiều An Hào bổ sung.

“A...” Hứa Gia Mộc nhẹ cười một cái: “Anh cũng không đi xem mắt, phí tâm tư của hai người rồi.”

“Anh mà tìm được người nào đó, chắc chắn em với anh của anh sẽ không phí tâm tư rồi” Kiều An Hào vươn tay, ôm lấy Tiểu Bánh Ngọt trong lòng: “Anh đã 31 tuổi, lại vẫn một mình, cũng rất kỳ cục, lại nói, nếu anh đã có người trong lòng, trực tiếp cưới là được, chẳng lẽ anh trai anh còn muốn vì Hứa thị mà để anh kết hôn sao?”

Người trong lòng... Hứa Gia Mộc âm đạm, sau đó tiếp tục nở nụ cười, bỏ lại một câu “Đến lúc đó nói sau”, mở cửa xe ngồi xuống, hạ cửa kính xe xuống, nói một câu tạm biệt với Tiểu Bánh Ngọt, liền xoay tay lái, đi về biệt thự của mình.

Hứa Gia Mộc thay giày, trực tiếp đi lên tầng hai, nằm trên giường chưa được hai phút đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

Hứa Gia Mộc tưởng rằng là Kiều An Hào chạy đến dặn dò mình phải tham gia buổi dạ tiệc kia, cho nên không coi là quan trọng, trực tiếp cầm chăn che lên đầu, tiếp tục nhắm hai mắt lại, kết quả chuông cửa dưới lầu không ngừng vang lên, anh không nhìn được thấy tức giận, liền xoay người xuống giường, đi xuống lầu.

“Kiều An Hào, em có yên hay không?” Hứa Gia Mộc vừa hỏi, vừa mở cửa, lại thấy người đứng bên ngoài là Tống Tương Tư, vẻ mặt của anh liền ngưng lại, dừng một lát, mới mở miệng, âm thanh cực kỳ nhạt: “Em tới đây làm gì?”

Sắc mặt Tống Tương Tư trắng xanh, trong mắt mang theo kích động, như là sợ hãi gì đó, cô giống như nghe không hiểu lời nói của anh,

vươn tay tóm lấy tay anh: “Anh Hứa, có thể giúp tôi được không?”

Trong trí nhớ của Hứa Gia Mộc, đây là lần đầu tiên trong đời anh nhìn thấy Tống Tương Tư hoảng hốt như thế, lông mày của anh nhẹ nhàng nhíu lại, một giây sau lại mở miệng : “Vào trong rồi nói.”, sau đó xoay người, đi vào trong.

Tống Tương Tư không hề do dự đi theo vào.

Hứa Gia Mộc rót một chén nước, đi đến trước mặt Tống Tương Tư, đưa cho cô, sau đó chỉ vào sofa, ý bảo cô ngồi xuống: “Em muốn tôi giúp cái gì?”

“Tôi muốn máu của anh.” Tống Tương Tư thốt ra.

Chương 904: Sau này (20)

Đi vào phòng khách, Hứa Gia Mộc cũng không liếc mắt nhìn Tống Tương Tư ở phía sau, chẳng qua là chỉ một chỗ, ý bảo cô ngồi, rồi đi đến trước bình nước, lấy một ly nước.

Hứa Gia Mộc bưng ly nước xoay người, thấy Tống Tương Tư ngẩn người đứng ở giữa phòng khách, anh cau mày, không có gọi cô ngồi, mà là cất bước đi tới trước mặt cô, đưa ly nước tới: "Cô muốn tôi gấp để giúp cô chuyện gì?"

Tống Tương Tư không có nhận ly nước trong tay Hứa Gia Mộc, mà là sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm đôi mắt Hứa Gia Mộc, không chút do dự nào liền bật thốt lên: "Tôi muốn máu của anh."

Tay Hứa Gia Mộc bưng ly nước, bởi vì lời nói của cô vô cùng dứt khoát, chợt run rẩy, nước ầm văng ra ngoài, vào ống tay áo của anh, nhuộm thành một vết ướt.

Chẳng qua chỉ một chút, Hứa Gia Mộc liền ổn định tinh thần, khẽ cau mày: "Muốn máu của tôi?"

"Đúng. " Tống Tương Tư nặng nề gật đầu một cái, vẻ mặt trở nên càng hoảng hốt, cô không chờ Hứa Gia Mộc hỏi thăm tại sao, liền tiếp tục mở miệng nói ra mục đích của bản thân: "Nhờ anh đi cùng với tôi đến bệnh viện một chuyến được không? Hôm nay trên đường Hoàn Nam, Giang Ly Thành lái xe xảy ra chuyện..."

"Cho nên, cô tìm tôi là vì cứu chồng cô?" Hứa Gia Mộc bỗng dưng

lên tiếng, cắt đứt lời của Tống Tương Tư, anh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, trở nên có chút sắc bén.

Tống Tương Tư sừng sốt một chút, mới phản ứng được mình mới vừa suýt nữa nói cho Hứa Gia Mộc, Tiểu Hồng Đậu và anh cùng nhóm máu, nhờ anh cứu Tiểu Hồng Đậu.

Lúc cô đến bệnh viện, Tiểu Hồng Đậu đang cấp cứu, bác sĩ nói cho cô biết, Tiểu Hồng Đậu mất máu quá nhiều, máu dự trữ trong bệnh viện không đủ dùng, muốn cô cô vội nghĩ biện pháp tìm nhóm máu giống nhau, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Ngay lúc đó, cô nghe được bốn chữ nguy hiểm tính mạng này, trong nháy mắt trong đầu liền bối rối, trng suy nghĩ chỉ có thể nghĩ đến người có cùng nhóm máu với Tiểu Hồng Đậu là Hứa Gia Mộc, sau đó cô không hề nghĩ ngợi liền chạy đến.

Nếu không phải Hứa Gia Mộc bất chợt cắt đứt lời của cô, sợ là cô đã bại lộ sơ hở...

Tống Tương Tư dừng lại đại khái hơn một phút đồng hồ, mới rũm rĩ mắt, không giải thích gì cả, chẳng qua là nhẹ nhàng nói một câu: "Nhờ anh theo tôi đến bệnh viện một chuyến được không?"

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm Tống Tương Tư, hồi lâu cũng không nói gì.

Anh nghĩ đến mấy giờ trước, ở câu lạc bộ trong thành phố, thái độ cô đối với anh kiên cường nói những lời đó, tuyệt tình như vậy lạnh như băng, và bây giờ gấp gáp kinh hoàng rõ ràng là hai người khác nhau.

Thì ra là, cô không phải là vô tâm, chỉ là tâm của cô, không có đặt

trên người của anh...

Tay Hứa Gia Mộc nắm ly nước, sức lực lại bắt đầu từng chút từng chút mạnh hơn.

Anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, đen nhánh một mảnh, không có bất kỳ tâm tình, khiến Tống Tương Tư không rõ lúc này đáy lòng anh đang suy nghĩ điều gì.

Bên trong phòng yên tĩnh hồi lâu, vì thương xót Tiểu Hồng Đậu mà Tống Tương Tư lần nữa không nhịn được lên tiếng: "Gia Mộc, đi với tôi một chuyến, được không?"

Vừa nói, Tống Tương Tư liền vươn tay, chộp tới cổ tay của Hứa Gia Mộc.

Chỉ là đầu ngón tay của cô còn chưa đụng phải ống tay áo của anh, bất chợt liền lui về sau một bước, quay đầu, nhìn đều không liếc nhìn cô chặm rãi đặt ly nước ở trên khay trà, giọng nói rất nhạt rất bình tĩnh nói: "Xin lỗi, tôi không có hứng thú."

Nói xong, Hứa Gia Mộc còn chỉ cửa, một bộ dạng muốn tiễn khách: "Cô Tống mời cô đi tìm người khác giúp một tay đi."

Chương 905: Sau này (21)

Dừng lại, Hứa Gia Mộc còn nói: "Phiền toái lúc cô Tống đi, giúp tôi đóng cửa lại."

Sau đó Hứa Gia Mộc liền xoay người, hướng về phía đi lên lầu, không có ý thỏa hiệp.

Tống Tương Tư vội vàng vươn tay, kéo tay Hứa Gia Mộc.

Cảm giác mềm mại quen thuộc, khiến cho toàn thân Hứa Gia Mộc một trận tê dại, chỉ bất quá hai giây, anh liền hất tay của cô.

Lần này Tống Tương Tư trực tiếp dùng hai tay nắm chặt tay của anh, không biết là bởi vì sợ hay lo lắng, tay của cô run run: "Tôi không có thời gian đi tìm người khác hỗ trợ, máu dự trữ trong bệnh viện không đủ dùng, bác sĩ nói tình huống rất nguy cấp, tùy thời cũng sẽ có thể nguy hiểm tính mạng, coi như là tôi xin anh, cầu xin anh giúp tôi một lần được không?"

Hứa Gia Mộc giống như nghe được chuyện cười vậy, bất chợt cong môi khẽ nở nụ cười, anh quay đầu, nhìn Tống Tương Tư, giọng nói mang theo vài phần giễu cợt: "Cô Tống, nếu như tôi nhớ không lầm, 3 tiếng trước, cô mới vừa nói với tôi, giữa chúng tôi không có gì đáng nói, nếu giữa chúng ta cũng không có gì đáng nói, cô Tống, xin hỏi tại sao muốn tôi đi cứu một người không có liên hệ gì đến tôi?"

Vì giọng nói của Hứa Gia Mộc quá mức kiên quyết, khiến cho Tống Tương Tư thật sự có cảm giác Hứa Gia Mộc không giúp mình, cô gấp đến mức nước mắt cũng rơi xuống, nắm tay Hứa Gia Mộc, ánh

mắt hốt hoảng vòng vo, giống như là thật sự không tìm được lý do thuyết phục, cuối cùng lời nói có chút không có mạch lạc nói: "Anh có thể, có thể xem xét lại tôi từng theo anh 8 năm..."

"Tám năm?"

Buổi chiều là anh cùng cô nói về quá khứ, nhưng mà cô một chút cũng không nhớ chuyện cũ, bây giờ cô vì một người đàn ông, tới cùng anh nói chuyện cũ...

Hứa Gia Mộc lại nhẹ cười thành tiếng, nhưng đáy mắt lại tràn đầy lên một tầng bi thương, nhưng mà rất nhanh, mắt của anh lại biến thành người gây sự sắc bén, quay đầu, nhìn chăm chăm Tống Tương Tư miệng nói từng chữ từng chữ: "Tám năm kia chẳng qua là một cuộc giao dịch, không phải sao? Hai bên đã thoả thuận xong tiền bạc, không liên quan đến nhau, cho nên cô Tống bây giờ tìm tôi muốn chi phí?"

Giọng nói Hứa Gia Mộc có chút vội, lúc nói tới đây, anh bất chợt nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, tay dùng sức nắm chặt quả đấm.

Qua hai giây, lần nữa mở mắt, nhìn đáy mắt Tống Tương Tư, là một mảnh lạnh như băng: "Huống chi, cô Tống, tôi muốn hỏi cô, đối với một người phụ nữ lòng dạ độc ác vì không tiếc rời khỏi tôi cũng lấy đi đứa bé của tôi, tại sao tôi phải giúp cô?"

Nói xong, Hứa Gia Mộc liền hung hăng rút ra tay của mình, giọng nói lạnh lùng cứng rắn nói: "Cô Tống, không tiễn."

Sau đó liền giẫm chân tại chỗ đi về phía thang lầu.

"Hứa Gia Mộc!" Tống Tương Tư chợt mở miệng kêu tên của anh, cô xoay người, nhìn chăm chăm bóng lưng Hứa Gia Mộc lên lầu: "Chỉ

cần anh đồng ý đến bệnh viện cho máu tươi, anh muốn tôi làm gì đều đồng ý!"

Bước chân Hứa Gia Mộc liền dừng lại ở tại chỗ.

"Tôi không để cho anh miễn phí giúp tôi một tay, tôi với anh làm giao dịch, tôi đồng ý anh một chuyện, dù anh nói ra yêu cầu gì, tôi cũng sẽ cố gắng làm được, như vậy có thể không?"

11 năm trước, là bán mình vì cha.

11 năm sau, giao dịch vì chồng.

Tống Tương Tư thật sự đúng là một người trọng tình người, chỉ là chuyện của cô, cho tới bây giờ đều không phải là vì anh.

Hứa Gia Mộc không biết rốt cuộc lửa giận từ đâu đến, anh chợt xoay người, giẫm lên cầu thang quay lại.

Chương 906: Sau này (22)

Dừng trước mặt Tống Tương Tư, Hứa Gia Mộc chột vươn tay nắm cái cằm tinh xảo của cô, nâng mặt cô lên thật cao, ánh mắt nhìn cô, hỏi: "Yêu cầu gì đều đồng ý?"

Lúc Hứa Gia Mộc hỏi những lời này, toàn thân đều có một cỗ tàn ác phát ra ngoài.

Đây là Tống Tương Tư biết Hứa Gia Mộc từng ấy năm tới nay, lần đầu tiên thấy anh như vậy, cô bị dọa đến đáy lòng run lên, mắt rất nhiều sức lực, mới vững vàng tinh thần, hướng về phía Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Hứa Gia Mộc nắm chặt cằm của Tống Tương Tư gia tăng, Tống Tương Tư đau kêu thành tiếng, tầm mắt anh cấp bách nhìn chăm chăm cô: "Nếu như tôi nói cô phải theo tôi ba ngày ba đêm? Cô cũng đồng ý?"

Về mặt Tống Tương Tư đông lại, ngay lúc Hứa Gia Mộc cho là cô sẽ từ chối, lại nghe được giọng cô nhàn nhạt truyền đến: "Tôi đồng ý với anh. "

Khó chịu và tức giận cơ hồ muốn bùng nổ tâm tình của Hứa Gia Mộc, tay anh nắm chặt cằm cô, đầu tiên rất mạnh, sau đó chính là buông lỏng, sau đó anh liền hất cả người cô ra, đi qua bên cạnh cô, hướng về phía cửa đi ra ngoài.

Tống Tương Tư bị Hứa Gia Mộc bỏ rơi bước chân hơi lảo đảo, mới đứng vững thân thể, vội vàng đuổi theo Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc nhìn cũng không liếc mắt nhìn Tống Tương Tư, trực tiếp kéo ra cửa xe của cô ngồi xuống, đợi đến khi cô lên xe, cũng không có thắt dây an toàn, Hứa Gia Mộc liền một cước đạp chân ga, xe chọt nhảy lên đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, hai người không nói một câu nào với nhau.

Hứa Gia Mộc nhìn thẳng con đường phía trước, rất chuyên chú lái xe, nhưng đáy mắt thỉnh thoảng có lửa giận bắn ra.

Xe dừng ở dưới trung tâm cấp cứu của bệnh viện, Hứa Gia Mộc để ý cũng không để ý Tống Tương Tư, đi tới chỗ rút máu, cuốn lên ống tay áo, liền ngồi xuống.

Y tá bị một loạt hành động của Hứa Gia Mộc làm cho có chút trở mắt, cũng may Tống Tương Tư theo sát phía sau liền đi vào, giải thích hết thảy.

"Tình hình người bệnh không được tốt, có thể cần rất nhiều máu, nhưng một người chỉ có thể rút ra 400 ml máu..."

Lời y tá còn chưa nói hết, Hứa Gia Mộc lại đột nhiên mở miệng cắt đứt lời của cô: "Không sao, cô trực tiếp rút ra."

Y tá nhìn về Tống Tương Tư.

Cánh môi Tống Tương Tư giật giật: "Gia Mộc..."

"Nếu là giao dịch, vậy thì công việc quan trọng nhất, không phải sao?" Giọng Hứa Gia Mộc đùa cợt trả lời một câu, sau đó liền quay đầu, nhìn hộ sĩ mở miệng, mang theo vài phần ra lệnh: "Rút đi!"

-

Rút máu xong, lúc Hứa Gia Mộc đứng lên, đầu hơi có vẻ choáng váng, anh nhắm mắt lại, ngây người hồi lâu, sau đó liền không nói tiếng nào cất bước, đi ra khỏi trung tâm cấp cứu.

Tống Tương Tư một đường chạy chậm theo tới: "Tôi đưa anh về nhà."

"Không cần." Hứa Gia Mộc nhàn nhạt cự tuyệt, đứng ở cửa bệnh viện, vươn tay, cản xe taxi.

"Mặt của anh thoát nhìn không được tốt, muốn ăn lót dạ để bổ máu lại không, còn có..."

"Cô Tống, cô không cảm thấy cuộc đối thoại người bán và người mua, có chút quá giới hạn sao?"

Tống Tương Tư bị nghẹn họng không nói nên lời, cánh môi khẽ mở cuối cùng liền ngậm miệng lại.

Hứa Gia Mộc không nhìn cô, chẳng qua là nhìn chăm chăm chiếc xe trước mặt, rốt cuộc chờ đến khi thấy một chiếc xe taxi, Hứa Gia Mộc cất bước, thân ảnh hơi lão đảo, Tống Tương Tư vội vàng vươn tay, đỡ cánh tay của anh: "Anh có sao không?"

Hứa Gia Mộc không nghe thấy lời của cô, rút ra cánh tay của mình, kéo ra cửa xe taxi.

Chương 907: Sau lại [23]

Trước khi Hứa Gia Mộc lên xe, anh giống như nghĩ tới cái gì, hơi hơi quay đầu, mở miệng nói với Tống Tương Tư: “Tôi thay đổi chủ ý, không cần em ở cùng tôi ba ngày ba đêm, tám giờ chủ nhật này, khách sạn Bốn Mùa, tôi chỉ muốn hai giờ của em là đủ rồi.”

Nói xong, Hứa Gia Mộc liền khom người ngồi vào xe taxi, không đợi Tống Tương Tư phục hồi tinh thần lại, xe cũng đã đi xa.

-

Ngày hôm sau, khi hiến máu xong, Hứa Gia Mộc phát sốt cao một hồi, hỗn loạn nằm cả một ngày trên giường, thẳng đến chạng vạng, nhiệt độ mới giảm xuống.

Tùy tiện ăn một ít này nọ, thân thể còn có chút yếu ớt, anh lại không có ý tứ ngủ tiếp, trong biệt thự chỉ có một mình anh, yên tĩnh khiến cho hoảng hốt.

Trước kia lúc cô ở Mỹ, anh thường xuyên cảm thấy cô tịch, hiện tại cô đã trở lại, cùng ở trong một thành phố với anh, anh lại càng cảm thấy cô tịch .

Hứa Gia Mộc rút hai liều thuốc, rồi vào thư phòng, một ngày không đến công ty, bưu kiện nhận mười mấy cái, anh ngồi ở trước bàn đọc sách, mở cái xem, đợi đến khi xong hết mọi việc, đã là năm giờ sáng sớm ngày hôm sau, tắm rửa một cái, lái xe ra khỏi nhà, tùy tiện tìm một chút gì đó ăn, rồi phải đến công ty, trên bàn làm việc xếp hai chồng văn kiện lớn, anh giống như không biết mệt mỏi, ngồi xuống

bắt đầu phê duyệt, đợi đến khi người trong công ty lục tục đi làm, những văn kiện này đều đã được xử lý tốt, ngay sau đó thư ký thông báo lịch trình làm việc ngày hôm nay, sau đó là họp, bữa ăn..... Nói ngắn lại dường như là công việc ngày hôm nay bận đến độ không có thời gian để thở ra.

Bắt đầu từ ngày hiến máu, Hứa Gia Mộc và Tống Tương Tư không còn gặp mặt, ai cũng không chủ động liên hệ với ai.

Hai ngày cuối tuần, Hứa Gia Mộc còn một mình ở công ty làm việc thêm hai ngày, thẳng đến sáu giờ tối chủ nhật, tiếng chuông nhắc nhở của di động vang lên, anh nhìn trên màn hình viết ba chữ: Tám giờ muộn.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm ba chữ kia hồi lâu, cuối cùng đưa điện thoại di động đặt ở mặt bàn, tiếp tục xử lý công việc trên máy tính, mãi cho đến bảy giờ hai mươi phút, anh đóng máy tính, thu thập một chút này nọ, ra cửa.

Đến khách sạn Bốn Mùa, mới bảy giờ bốn mươi phút, Hứa Gia Mộc mở phòng, lại không sốt ruột lên lâu, ở trong đại sảnh chờ khoảng hai mươi phút, lúc tám giờ lẻ sáu phút, rốt cục nhìn thấy xe Tống Tương Tư xe ngừng ở cửa khách sạn.

Tống Tương Tư bước vào đại sảnh khách sạn, Hứa Gia Mộc đợi đến khi cô nhìn về hướng của bản thân, liền đứng lên, một câu cũng không nói đi hướng thang máy.

Tống Tương Tư ở phía sau anh, vẫn duy trì khoảng cách năm thước đi theo.

Cửa thang máy mở ra, Hứa Gia Mộc vẫn không để ý tới Tống Tương Tư như cũ, trực tiếp cất bước đi ra, sau đó đi tới trước cửa phòng

mình đã đặt, quẹt thẻ, đẩy cửa ra, tiến vào.

Cách khoảng nửa phút, Tống Tương Tư tiến vào theo, cô đứng ở cửa một lát, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hứa Gia Mộc lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon, tay tùy tiện mở tivi, một lát sau, anh nhìn thấy Tống Tương Tư còn đứng ở gần cửa, sau đó mở nhỏ âm lượng của tivi đi một chút, không quay đầu, rồi đột nhiên hỏi một câu: “Chồng của em có biết hôm nay em cùng người đàn ông khác mượn phòng sao?”

Tống Tương Tư làm sao nghe không hiểu lời nói châm chọc của Hứa Gia Mộc, đáy mắt cô luôn luôn kiêu ngạo, hiện lên một chút ảm đạm, đầu cũng hơi hơi thấp xuống.

Hứa Gia Mộc thấy bộ dáng này của cô, tâm tình càng phát ra phiền chán, anh quay đầu, không ngừng mà ấn điều khiển từ xa, đổi kênh, trong đầu lại nhớ tới, rất nhiều năm trước, đêm thứ nhất của anh và cô, cũng cảnh tượng như vậy.

Chương 908: Sau lại [24]

Cũng là khách sạn Bốn Mùa, cũng là phòng này.

Chẳng qua cũng là trang hoàng không giống như vậy.

Ngày đó cũng giống như hôm nay, anh ở phía trước, cô ở phía sau, anh mang theo cô vào quán rượu.

Anh cũng là giống như bây giờ ngồi ở trên ghế sa lon, xem ti vi, mà cô đứng ở cửa khách sạn, co quắp bất an.

Tuy rằng trước anh lấy tay giải quyết, cũng nói yêu đương với vài cô gái, nhưng mà, đêm đó cũng là lần đầu tiên anh chung sống một phòng với một cô gái, thoạt nhìn anh thực bình tĩnh, nhưng mà chỉ có trời biết, đáy lòng anh, có bao nhiêu khẩn trương so với cô.

Một lần kia, anh và cô cũng là tám giờ đến khách sạn, nhưng mà mãi cho đến mười hai giờ đêm, anh mới nói ngủ đi.

Ngày đó, đó câu đầu tiên anh mở miệng nói với cô, cô nhìn cũng không dám liếc mắt anh một cái, chỉ gật gật đầu, đứng ở cửa, vẫn không có động.

Sau đó anh đi tắm rửa , tẩy xong, liền lên giường, sau đó kêu cô đi tắm rửa, cô tẩy so với anh chậm rất nhiều, lúc từ trong phòng tắm đi ra, quần áo trên người mặc rất chỉnh tề, cô dường như là bước từng bước nhỏ đến bên giường, anh không biết là do không kiên nhẫn , hay là do lúc ấy đáy lòng sốt ruột, nói ngăn lại anh đột nhiên đứng dậy, đẩy cô lên trên giường, thân thể cô run run lợi hại, lông mi vẫn

run run, xem cũng không dám liếc anh một cái.

Lúc ấy anh cái gì cũng không có làm, liền ôm cô ngủ như vậy, mãi cho đến buổi sang hôm sau, lúc anh mở to mắt, cô chằm anh ca, bạc, ngủ thật sự trầm, ánh mặt trời từ cửa sổ sát chiếu vào, dừng ở trên mặt của cô, cùng với làn da trắng nõn non nớt của cô, anh nhìn lung linh ánh mắt, sau đó liền kìm lòng không đậu hôn lên môi của cô.

Cô từ trong mộng bừng tỉnh, khiếp đảm nâng tay lên muốn đẩy anh ra, nhưng là vừa huých phải bờ vai của anh, cô lại thu lực đạo.

Anh cởi từng cái từng cái quần áo trên người cô, anh nhớ rõ ngày đó, động tác của bản thân rất cứng ngắc, không kỹ xảo, lại là lần đầu tiên, ép buộc đã lâu, cũng không thành công, cuối cùng anh cũng cởi ra được hết quần áo trên người, cảm thấy bản thân thật sự là dọa người rất lớn, liền cứ ở trên giường ma ma chít chít đến gần bốn giờ như vậy, cô rốt cục thành người phụ nữ của anh.

Hứa Gia Mộc nuốt một ngụm nước miếng, dứt bỏ những hình ảnh đang nhớ lại trong đầu, không nhìn Tống Tương Tư đang đứng phía sau, chỉ là mở miệng ôn hoà hỏi một câu: “Ăn cơm chiều chưa?”

Cách một đoạn thời gian rất dài, âm thanh của Tống Tương Tư mới truyền đến: “Uh, ăn.”

Hứa Gia Mộc không nói nữa, tầm mắt nhìn chằm chằm tivi lại trở nên có chút mờ mịt.

Cô và chồng của mình cùng ăn cơm chiều sao? Hôm nay ngay cả cơm trưa anh còn không có ăn đâu.....

Bên trong lại im lặng một lát, Hứa Gia Mộc tắt tivi đi, sau đó đứng lên, nhìn thoáng qua Tống Tương Tư đang đứng ở cửa, không hé răng,

tiêu sái đi thẳng vào phòng ngủ.

Rất nhanh Tống Tương Tư chợt nghe thấy ầm ầm tiếng nước chảy từ bên trong phòng truyền ra.

Hứa Gia Mộc rất nhanh liền tẩy tủy, anh chỉ quấn một chiếc khăn ở thân dưới, từ trong phòng tắm đi ra, liếc mắt nhìn Tống Tương Tư một cái, sau đó chỉ chỉ phía sau phòng ngủ của bản thân, tuy rằng một chữ cũng chưa nói, nhưng mà Tống Tương Tư lại biết ý tứ của anh, cô dùng sức nhấp mân hai cánh môi, sau đó liền mại bước chân bước qua người anh đi vào phòng tắm.

Hứa Gia Mộc vẫn đợi đến khi bên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, rồi mới mại bước chân đi về phía trước cửa sổ, châm một điếu thuốc, đợi đến khi anh hút xong một điếu thuốc, tiếng nước đình chỉ, Hứa Gia Mộc triệt lửa của điếu thuốc, nhìn đèn đuốc ngoài cửa sổ một lát, mới trở về phòng ngủ.

Chương 909: Sau lại [25]

Tống Tương Tư đang sấy tóc, nhìn thấy anh tiến vào, động tác ngừng một chút, sau đó liền cúi đầu tiếp tục.

Hứa Gia Mộc đứng ở cửa phòng ngủ không nhúc nhích, đợi cho Tống Tương Tư sấy tóc xong, anh mới chỉ lên giường.

Tống Tương Tư biết đây là anh có ý tứ muốn bản thân lên trên giường, cô avf anh rõ ràng cùng một chỗ hơn 8 năm, nhưng mà giờ này khắc này đáy lòng vẫn còn có chút hồi hộp không nói lên lời, tay cô dùng sức nắm chặt, sau đó mới thông thả bước chân, đi tới bên giường, ngồi xuống.

Lúc này Hứa Gia Mộc mới mại bước chân đi vào phòng ngủ, anh đứng ở trước mặt của Tống Tương Tư, nhìn chăm chăm của đỉnh đầu của cô vài lần, rồi đột nhiên cúi người, áp đảo cô lên trên thượng.

Trong khoảnh khắc đó, Hứa Gia Mộc rõ ràng cảm giác được thân thể Tống Tương Tư trở nên có chút cứng ngắc.

Cô và anh cùng một chỗ 8 năm, đã làm nhiều chuyện va chạm da thịt như vậy, cô và anh đối thân thể của nhau quen thuộc đến nhắm mắt lại cũng có thể ngựa quen đường cũ đi làm loại chuyện này, cô về sau, thậm chí còn chủ động qua.

Đây là lần đầu tiên, cô ở dưới thân của anh, thân thể cứng ngắc như tảng đá.

Cô nhắm mắt lại, lông mi run lên so với lần đầu tiên còn muốn lợi hại hơn.

Tay cô nắm thật chặt ga giường.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm Tống Tương Tư như vậy một hồi lâu, mới vươn tay, cởi dây đai lưng ở áo tắm của cô, anh tinh tường cảm giác được thân thể của anh còn run lợi hại hơn, thậm chí liền ngay cả hô hấp đều trở nên có chút không tốt.

Dây đai lưng, bị động tác của anh rất chậm cởi ra, lộ ra một mảnh da thịt tuyết trắng.

Chỉ là một mình nhìn như vậy, anh liền cảm giác được thân thể mình rõ ràng nổi lên biến hóa.

Anh biết, ba năm này, anh nhớ cô, thân thể anh cũng cũng nhớ cô.

Hứa Gia Mộc từ từ xoắn lên áo tắm của cô, anh chậm rãi cúi đầu, hôn lên da thịt của cô, anh phát hiện cả người cô mạnh run run một chút, động tác của anh cứng đờ, ngẩng đầu, thấy cô nhắm mắt thật chặt, cắn chặt cắn môi.

Phản ứng của cô như vậy, làm cho anh phân biệt không rõ, cô đang căng thẳng, hay là đang kháng cự.

Hứa Gia Mộc nhìn Tống Tương Tư một lát, tiếp tục hôn lên da thịt của cô, hôn hôn, đột nhiên cô liền ngừng lại.

Tuy rằng giao dịch này là cô đề xuất, tất cả mọi chuyện đêm nay đều là do cô cam tâm tình nguyện.

Mà anh đâu? Thật sự rất muốn rất muốn cô, nhưng mà..... anh vẫn

không tiến hành nối nữa.

Cô đã kết hôn, cô là vì cứu một người đàn ông mới cùng anh nằm ở trên giường này, cho dù là hiện tại anh và cô đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không phải của anh.

Từ lúc lần đầu tiên ở trong vườn trẻ nhìn thấy cô, anh và cô đã hoàn toàn kết thúc, chẳng qua là bản thân anh không chịu hết hy vọng.

Hứa Gia Mộc nhắm mắt lại, yên lặng một lát, sau đó liền vươn tay, kéo áo của Tống Tương Tư lại.

Mi tâm của Tống Tương Tư giật giật, mở mắt, nhìn thấy Hứa Gia Mộc cúi đầu, kéo dây đai lưng của cô, một lần nữa buộc lại.

Đáy mắt Tống Tương Tư thoáng hiện một tia kinh ngạc.

Hứa Gia Mộc không nhìn cô như cũ, từ từ từ trên người cô rời đi, lúc chạm chân trên mặt đất: “Tôi chờ thanh toán tiền phòng, em nghĩ ngày mai đi cũng được, đợi lát nữa đi cũng có thể, tùy em.”

Hứa Gia Mộc vươn tay, xách quần áo của mình, đi hướng về phía cửa phòng ngủ, Hứa Gia Mộc vừa liếc nhìn Tống Tương Tư ở trên giường, suy nghĩ một chút, mở miệng: “Còn có..... máu kia, xem như tôi làm một chuyện tốt đi, không cần em trả.”

Chương 910: Sau lại [26]

“Dù sao, cho dù là người xa lạ, lúc nguy hiểm tìm tôi hỗ trợ, tôi cũng sẽ giúp.”

Hứa Gia Mộc nói xong những lời này, đứng một lát, xác định bản thân không có gì muốn nói, liền đóng cửa phòng ngủ lại.

Anh ở trong phòng khách thay quần áo xong, không có chần chừ hoặc dừng lại cầm cái chìa khóa xe rời đi.

Sau khi thanh toán xong, đi ra khách sạn Bốn Mùa, mới chỉ chín giờ.

Trên đường phố rất náo nhiệt, thậm chí con đường phía lớn trước, còn có chút kẹt xe.

Hai tay Hứa Gia Mộc đút vào trong túi, ngẩng đầu, nhìn về phía cao ốc cao vút của khách sạn Bốn Mùa, như là đang nhìn thấy cô ở trong phòng của cao ốc vậy.

Hứa Gia Mộc nhìn hồi lâu, mới cúi thấp đầu xuống, sau đó lấy ra cái chìa khóa xe, mở cửa xe, lên xe, khởi động xe, rời đi.

Có một số người một khi bỏ qua, liền thật sự sẽ bỏ lỡ.

Tỷ như anh và cô.

Anh ở thành Bắc Kinh, canh cánh cô ở trong lòng 3 năm, vì cô lừa mình dối người 3 năm, hiện tại, chân tướng tất cả mọi chuyện đều rõ ràng trước mặt anh, anh hẳn là hiểu được, anh và cô không thể nào .

Thật khó quá a..... Ngay cả cái lý do để lừa mình dối người đều không có .

Bất quá, từ giờ trở đi..... Anh tưởng, anh thật sự muốn học làm thế nào để quên đi cô.

-

Một đêm kia sau khi Hứa Gia Mộc rời khỏi, thật sự không có liên hệ với Tống Tương Tư.

Liên ngay cả vụ tìm Tống Tương Tư làm đại diện quảng cáo thương hiệu kia, anh cũng trả lại cho La tổng đi làm.

Anh trước sau như một đi làm tan tằm như cũ, họp nói chuyện hợp tác, một mình tặng ca, một mình ăn cơm, một mình về nhà, một mình ngủ, một mình mất ngủ, thoạt nhìn giống như trước không có gì khác nhau, nhưng mà không biết sao thế này, lại làm cho người ta cảm thấy anh thay đổi thành người khác, qua mấy ngày, mọi người mới dần dần phát hiện, mặc kệ đối với ai Hứa Gia Mộc luôn dùng một thái độ, thái độ thực ôn hòa, dường như không có nóng nảy, cũng giống như không có hỉ nộ ái ố.

Sau lại La tổng thuận lợi ký hợp đồng để Tống Tương Tư làm người phát ngôn, lúc anh ta cầm hợp đồng đến tìm Hứa Gia Mộc ký tên xác nhận, Hứa Gia Mộc cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ là lật bản hợp đồng do La tổng mang đến, vẽ mặt thản nhiên cầm bút ký tên, ở bên dưới tên của Tống Tương Tư lưu loát viết tên của mình.

Ký hợp đồng xong, mọi người phụ trách hạng mục quảng cáo còn tụ tập cùng một chỗ, mở một cái hội thảo.

Ngày đó Tổng Tương Tư cũng xuất hiện, an vị ở đối diện Hứa Gia Mộc, khoảng cách giữa hai người chỉ có một thước, một người ngẩng đầu, ánh mắt là có thể nhìn thẳng vào đối phương, nhưng mà toàn bộ hành trình Hứa Gia Mộc lại không liếc nhìn Tổng Tương Tư một cái, anh nói rất ít, biểu tình trước sau như một, lúc hội nghị chấm dứt, La tổng đề nghị mọi người đi liên hoan, ngữ điệu của anh thản nhiên để lại một câu “Lúc hội nghị kết thúc tôi còn có việc”, sau đó liền ôm văn kiện cùng thư ký của mình trở về văn phòng.

Xế chiều hôm đó, Hứa Gia Mộc còn phải gặp một khách hàng chính, điều kiện của khách hàng kia có chút hà khắc, anh tính tình thập phần tốt cùng khách hàng kia phân tích khoảng hai giờ, cuối cùng vẫn không có đạt thành hiệp nghị, anh thế nhưng tính cách lại hoàn hảo tự mình đưa khách hàng kia vào thang máy.

Trở lại văn phòng, liền nhận được điện thoại của Lục Căn Niên: “Đêm nay có tiệc tối, ở khách sạn lớn Bắc Kinh.....”

Lục Căn Niên còn chưa nói xong, Hứa Gia Mộc liền mở miệng nói: “Em đi.”

Lục Căn Niên ở bên kia điện thoại thật ra sợ run một chút: “Vì sao hôm nay đột nhiên thấy hứng thú?”

Hứa Gia Mộc nắm di động, nghiêng đầu một chút, nhìn chằm chằm ánh sang chơi trang ngoài cửa sổ, nhìn thật lâu, sau đó mở miệng nói với Lục Căn Niên qua điện thoại, nhẹ nhàng chậm chạp một câu: “Em muốn kết hôn .”

Chương 911: Sau lại [27]

Hứa Gia Mộc nắm di động, nghiêng đầu một chút, nhìn chăm chăm ánh sang chơi trang ngoài cửa sổ, nhìn thật lâu, sau đó mở miệng nói với Lục Cẩm Niên qua điện thoại, nhẹ nhàng chậm chạp một câu: “Em muốn kết hôn .”

Ngữ khí Hứa Gia Mộc nói những lời này không có gợn sóng hay sợ hãi, không có một chút tình cảm, tựa như uông một cốc nước lã, nhưng mà lọt vào trong tai Lục Cẩm Niên, lại giống như hỏa lôi nổ vang, uy lực lớn vô cùng.

Lục Cẩm Niên ở bên kia điện thoại tạm dừng khoảng ba phút, mới mở miệng, hỏi: “Kết hôn với ai? Trước kia thúc dục em nhiều lần như vậy, đều muốn trốn tránh, vì sao hiện tại, lại nghĩ muốn kết hôn? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.....”

“Không có phát sinh chuyện gì.” Tuy rằng ngữ khí của Lục Cẩm Niên vẫn là nhẹ như trước, nghe rất lãnh đạm, nhưng mà lại làm cho Hứa Gia Mộc tinh tường cảm giác được có một chút lo lắng ở trong đó, anh không nói nên lời vì sao, cả người liền trở nên có chút khổ sở, anh nuốt một ngụm nước miếng, mới ổn định giọng nói của bản thân tiếp tục nói: “Cũng không biết muốn kết hôn với ai..... Nhưng mà, em không muốn tiếp tục một mình như bây giờ.”

Trong điện thoại lại là một trận im lặng, Hứa Gia Mộc lúc này không đợi Lục Cẩm Niên mở miệng, liền hít một hơi, ngữ điệu hơi thoải mái một chút: “Tốt lắm, em còn có chút việc muốn làm, đêm nay gặp.”

Sau đó, Hứa Gia Mộc liền khẩn cấp tắt điện thoại.

Đầu ngón tay anh đều run lên.

Anh dùng lực nắm di động, ngồi trên ghế làm việc ngơ ngác hồi lâu, sau đó giống như là mất đi toàn bộ khí lực, ghé vào trên bàn làm việc, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, qua khoảng một phút đồng hồ, khóe mắt anh có một giọt nước mắt trong suốt, lăn nhào xuống dưới.

-

Tiệc tối bắt đầu từ tám giờ rưỡi, bảy giờ Hứa Gia Mộc cố ý trở về Cẩm Tú viên một chuyến, lúc ở trong phòng thay quần áo chọn đồ, Hứa Gia Mộc theo thói quen cầm một bộ tây trang màu lam, sau đó, liền ngậy ngẩn cả người.

Anh nhớ tới, trước kia bản thân không thích mặc quần áo màu lam, là ở năm thứ hai mà Tống Tương Tư xuất đạo, cô nhận được giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất, cố ý để lại cho anh một chiếc vé vip, vì lễ trao giải thưởng một đêm kia, Tống Tương Tư cố ý đi tới nhà thiết kế riêng của bản thân may một bộ lễ phục, anh cùng đi, ngày đó cô cũng chọn cho anh một bộ quần áo, anh theo thói quen tưởng chọn màu trắng, cô lại khuyên anh chọn màu lam, nói anh mặc màu lam rất có khí chất vô cùng đẹp trai, cẩn thận suy nghĩ một chút, đại khái là từ khi đó trở đi, sau đó rất nhiều lần anh tham gia tiệc tối, tuy rằng mỗi lần mặc quần áo không giống nhau, nhưng mà lại đều là màu lam.

Hứa Gia Mộc tạm dừng trong chốc lát, đem màu lam tây trang treo trở về trong tủ treo quần áo, một lần nữa cầm một thân màu đen tây trang thay.

Từ hôm nay trở đi, anh muốn cố gắng học từ bỏ hết tất cả những thói quen liên quan đến cô.

Tám giờ rưỡi, Hứa Gia Mộc đúng giờ đến cửa khách sạn lớn Bắc Kinh.

Hứa Gia Mộc không đợi người giữ cửa lại mở cửa xe, liền đẩy thẳng cửa xe ra xuống xe, anh vừa ổn định trên mặt đất, khóe mắt dư quang liền nhìn thấy một cái thân ảnh quen thuộc, Hứa Gia Mộc liền nghiêng đầu, nhìn thấy ở dưới đèn đường cách đó không xa, Tống Tương Tư ôm Tiểu Đậu Đỏ đứng ở ven đường đón xe taxi.

Cửa xe là cảm ứng, bởi vì Hứa Gia Mộc mở biên độ không lớn, tự động khép kín, cuối cùng ngạnh sinh sinh kẹp lấy ngón tay của Hứa Gia Mộc, anh giống như là hồn nhiên không cảm giác được đau đớn, thẳng đến Tống Tương Tư ôm tiểu Đậu Đỏ bắt xe rời đi, anh mới nghe thấy người giữ cửa bên cạnh, mở miệng lễ phép hỏi: “Hứa tiên sinh? Xin hỏi ngài có cần hỗ trợ gì không?”

Chương 912: Sau lại [28]

Hứa Gia Mộc không có hé răng, đầu tiên là bất động thanh sắc rút ra ngón tay của chính mình bị cửa xe kẹp ra, sau đó liền thản nhiên đưa chìa khóa xe cho người giữ cửa: “Phiền toái giúp tôi đỗ xe, cảm ơn.”

Đợi cho người giữ cửa tiếp nhận cái chìa khóa, Hứa Gia Mộc liền xoay người đi vào khách sạn lớn Bắc Kinh.

Hứa Gia Mộc đứng ở trong thang máy, sắc mặt bình thản nhìn chăm chăm phía trước, tay phải hoàn hảo lại yên lặng vuốt ve lên những ngón tay của bàn tay còn lại, bên trong che kín một phần tụ huyết thâm màu tím, vừa đụng liền đau đớn, nhưng mà, đau này đó, cũng không đau bằng một phần vụn đau đớn trong lòng anh.

Rõ ràng hạ quyết định quyết tâm muốn quên đi, muốn từ bỏ tất cả các thói quen trong cuộc sống có liên quan tới cô, nhưng mà lúc vừa nhìn thấy cô, vẫn không nhịn được nhìn chăm chăm cô đến nhập thần, nhưng mà, cũng chỉ còn lại nhìn chăm chăm cô đến nhập thần , anh hiện tại ngay cả tư cách đơn giản lên tiếng gọi cô cũng không có. Một ngày nào đó, anh cũng sẽ đem thói quen bản thân nhìn chăm chăm cô đến nhập thần này, cũng bỏ .

-

Hứa Gia Mộc ở tiệc tối, biểu hiện chỉ có phong độ, nho nhã lễ độ, vô luận là người quen biết hay là người không quen, chỉ cần có người đến gần anh, anh đều mỉm cười, thậm chí phần có kiên nhẫn hàn huyên một trận, biểu hiện vô cùng hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Xác thực có không ít thiên kim tiểu thư chủ động nói chuyện phiếm với anh, trong đó còn có một hai cô gái trẻ tuổi, vẫn luôn đặt lực chú ý ở trên người của anh, lúc còn trên yến hội còn chế tạo cơ hội, vô tình gặp vài lần với anh.

Lúc trước kia, Hứa Gia Mộc là không thể nào không để ý tới những cô gái đó, nhưng mà đêm nay, lúc những cô gái kia đánh tiếng chào hỏi với anh, anh cũng chỉ có phong thái thân sĩ phong độ mỉm cười lại với những cô gái đó, hoặc là chạm cốc uống một hơi cạn sạch.

Lúc yến hội tiến hành được một nửa, Hứa Gia Mộc yên lặng đi ra ban công, châm một điếu thuốc, lúc hút được một nửa, cửa thủy tinh phía sau bị người mạnh đẩy ra, có người đi đến.

Hứa Gia Mộc theo bản năng quay đầu nhìn một chút, thấy là một người người phụ nữ trẻ tuổi.

Cô gái đó nhìn thấy ở ban công có người, hơi sừng sốt một chút, sau đó liền xin lỗi cười cười: “Ngượng ngùng, tôi không biết nơi này có người.”

Hứa Gia Mộc không hé răng, chỉ là dụi tắt điếu thuốc trong tay, đi về phía yến đại sảnh yến hội, tặng lại nơi hít thở không khí ở ban công cho cô gái.

Lúc Hứa Gia Mộc vươn tay mở cửa, cô gái kia đột nhiên theo dõi ngón tay anh hô nhỏ một tiếng: “Tiên sinh, thoát nhìn tay anh giống như rất nghiêm trọng, có cần đồ thuốc hay không?”

Hứa Gia Mộc liếc mắt nhìn ngón tay bị cửa xe kẹp sưng lên của mình một cái, mặt mày bình tĩnh quay đầu, liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, nhìn về phía cô gái gật đầu một cái, tỏ vẻ cảm tạ quan tâm, liền mở cửa ra.

Cô gái kia từ trong túi sách bản thân mang theo, lấy ra một lọ thuốc mỡ, đưa tới: “Thuốc mỡ này làm giảm vết sưng là còn dùng được , tặng cho anh đó.”

Hứa Gia Mộc không có đi tiếp, lại lần nữa ngẩng đầu, cố ý lưu ý liếc mắt cô gái kia một cái, diện mạo không tính có nhiều xinh đẹp, cho dù là hóa trang, vẫn là có vẻ có chút không chớp mắt bình thường.

Cô gái kia bị Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng, có thể là do ý thức được vừa nãy bản thân quá mức nhiệt tình, vì thế liền xấu hổ cười cười, thấp giọng giải thích: “Ngượng ngùng, tôi là bác sĩ, thấy có người bị thương, liền có phản ứng như vậy.”

Nói xong, cô gái kia liền thu hồi lại giỏ lọ thuốc mỡ vừa đưa lên trước mặt Hứa Gia Mộc.

Chương 913: Sau lại [29]

Lucs cô gái chuẩn bị để lọ thuốc mỡ vào trong túi sách, Hứa Gia Mộc đột nhiên mở miệng, hỏi một câu: “Cô tên là gì?”

“Tôi sao?” Cô gái ngẩng đầu lên, nở nụ cười nhìn về phía Hứa Gia Mộc: “Tur tur, tôi gọi là Dương Tur Tur.”

Tur Tur..... tinh thần Hứa Gia Mộc hơi hoảng hốt một chút, liền thốt ra một câu hỏi: “Tương Tur Tur sao?”

“Uh, tưởng niệm tur.” Cô gái tựa hồ rất yêu cười, chưa nói một câu, liền lộ ra một loạt răng lạnh chảnh tề, sau đó cô lại một lần nữa đưa lọ thuốc mỡ đến trước mặt Hứa Gia Mộc: “Thuốc mỡ này, anh vẫn nên cầm đi, dung tốt lắm, bằng không ngày mai tay của anh sẽ sưng lớn hơn, có thể không viết lách được.”

Hứa Gia Mộc trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn là vươn tay nhận lấy, âm thanh nhẹ nhàng nói một câu: “Cám ơn.”

Sau đó, Hứa Gia Mộc không có trở lại phòng khách của yến hội, mà đứng ở ban công hàn huyên hồi lâu với Dương Tur Tur, Dương Tur Tur tính tình thực hoạt bát, có vài phần giống Hứa Gia Mộc, lúc nói chuyện, thích hoa chân múa tay vui sướng, Hứa Gia Mộc tựa vào hành lang ở ban công, lắng lắng nghe cô nói.

Anh dựa theo những gì cô miêu tả biết được, cô không phải con cái gia đình giàu có, cô sinh ra ở một trấn nhỏ ở Hà Bắc, thi đậu khoa ý trường học, sau khi tốt nghiệp làm bác sĩ của một bệnh viện ở Bắc Kinh, một tháng tiền lương không đến tám ngàn đồng, đêm nay cô sở

dĩ có thể đi vào yến hội này, là bị một bạn tốt của mình mang vào.

Cuối cùng lúc yến hội kết thúc, Hứa Gia Mộc tự mình đưa Dương Tư Tư trở về nhà, cô thuê một phòng nhỏ ở ngoại thành Bắc Kinh.

Lúc Dương Tư Tư xuống xe, hai người còn để lại phương thức liên hệ.

Từ sau khi từ biệt ở bữa tiệc, Hứa Gia Mộc và Dương Tư Tư cũng không gặp mặt, hai người chỉ liên hệ qua tin nhắn điện thoại

Lúc Hứa Gia Mộc lục thông tin trong danh bạ, lưu số điện thoại của Dương Tư Tư thành “Tư tư”, mặc kệ anh đang làm cái gì, chỉ cần “Tư tư” gửi tin nhắn đến cho anh, anh đều trả lời lại, cho dù là đang họp hoặc là đang tiếp khách, cũng không ngoại lệ.

Hứa Gia Mộc và Dương Tư Tư thật sự bắt đầu tiếp xúc, là vào ngày sinh nhật của Dương Tư Tư, cô mời vài người bạn bè đi ăn cơm, cũng gọi anh.

Một đêm kia, Dương Tư Tư uống say, Hứa Gia Mộc hỏi cô cụ thể nơi ở, cô mơ hồ không đáp rõ được, cuối cùng Hứa Gia Mộc thuê một gian phòng ở một khách sạn gần đó, lúc anh làm thủ tục, điền là thông tin của Dương Tư Tư, anh từ trong túi sách của cô, lấy ra thẻ chứng minh của Dương Tư Tư, đưa cho nhân viên lễ tân, làm xong thủ tục, lúc Hứa Gia Mộc cầm bút, ký tên, lại ký thành “Tổng Tương Tư”.

Hứa Gia Mộc ngòì bút cứng lại một chút, qua khoảng mười giây, anh gạch đi cái tên kia, ở bên cạnh đó, một lần nữa tinh tế viết xuống ba chữ “Dương Tư Tư”.

Hứa Gia Mộc đưa Dương Tư Tư vào phòng khách sạn, trở về Cẩm

Tú viên.

Sau hi anh tắm xong nằm trên giường, lại là một đêm mất ngủ.

Rõ ràng tự nói với bản thân muốn có một cuộc sống mới, nhưng mà..... Tiếp xúc nhiều cô gái như vậy, vì sao cố tình chọn một cô gái tên “Tur tur” có liên hệ.

Mỗi ngày anh đều nhắn tin với “Tur tur”, anh mở miệng kêu Dương Tur Tur là “Tur Tur”, nhưng mà, tin nhắn này của anh, tên trong miệng của anh, rốt cuộc là gọi ai, kêu cho ai nghe?

Chương 914: Sau này (30)

Ngày hôm sau, Hứa Gia Mộc nhận được điện thoại của Dương Tư Tư, cô nói là muốn bày tỏ cảm tạ anh, mời anh ăn cơm trưa.

Hứa Gia Mộc biết, e là Dương Tư Tư có ý tứ với mình, mới có thể vẫn tìm lý do đến gần mình như vậy.

Hứa Gia Mộc không bài xích Dương Tư Tư đến gần như vậy, thậm chí anh thật sự rất cố gắng để cho mình có thể cùng Dương Tư Tư chung sống hòa hợp, sau đó kết hôn, sinh con, sau đó... Cứ như vậy bình bình bên nhau cả đời.

Cuối cùng Hứa Gia Mộc vẫn đồng ý cùng Dương Tư Tư ăn cơm trưa.

Sau khi ăn bữa cơm trưa xong, mặc dù hai người không có xưng hô, nhưng mà quan hệ lại danh chính ngôn thuận một chút.

Dương Tư Tư và Hứa Gia Mộc trên thực tế cơ hội tiếp xúc càng ngày càng nhiều, Hứa Gia Mộc đối với cô rất tốt, giống như những chàng trai khác, mang theo cô đi dạo phố, mua cho cô quần áo và túi yêu thích, Chủ nhật chờ cô đi chơi, thậm chí lúc anh làm thêm, anh cũng sẽ cho phép cô tới trong phòng làm việc anh, có lúc anh bận rộn tương đối trễ, thấy Dương Tư Tư vùi ở trên ghế sa lon ngủ, anh còn đắp mền cho cô, đến lúc Dương Tư Tư cũng nói muốn anh cai thuốc, cuối cùng anh không thể từ bỏ, nhưng mà ở trước mặt cô, không có hút thuốc.

Nói tóm lại, những việc anh làm thật sự không thể bắt bẻ.

Không biết có phải do tâm lạnh như nước lạnh, gần đây Hứa Gia Mộc cảm nhận mùi vị bình thản, ngay cả chính anh, có lúc cũng có một loại hoảng hốt, có phải thật sự mình có thể từ bỏ Tống Tương Tư?

Vào một ngày Chủ nhật, Hứa Gia Mộc mang theo Dương Tư Tư đi ra ngoại thành đến suối nước nóng.

Hứa Gia Mộc mở ra hai gian phòng, đến suối nước nóng xong trở về, là mười giờ tối, Dương Tư Tư tắm rồi, mặc một bộ đồ ngủ đơn giản, chạy đến phòng của anh tìm anh cùng nhau xem phim.

Hứa Gia Mộc không có từ chối.

Thật ra thì đều là nam nữ trưởng thành, hành động này của Dương Tư Tư, rốt cuộc ám chỉ cái gì, Hứa Gia Mộc không phải là không hiểu.

Dương Tư Tư chọn bộ phim kim, bên trong vừa vặn thì có một cảnh nóng.

Có thể bởi vì Hứa Gia Mộc quá lạnh nhạt, không có nửa điểm chủ động, Dương Tư Tư ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, chủ động, cô không chớp mắt nhìn chăm chăm TV, tay lại sờ tay của anh.

Lúc đầu ngón tay Dương Tư Tư chạm được Hứa Gia Mộc một giây đồng hồ, Hứa Gia Mộc theo bản năng rút tay ra.

Phản ứng Hứa Gia Mộc rất mãnh liệt, từ chối rõ ràng, khiến một cô gái chủ động lúng túng mà lại khó chịu.

Không khí bên trong phòng, trong nháy mắt trở nên có chút đông lại.

Đáy mắt Dương Tư Tư cũng hơi ướt nước mắt, thậm chí còn mang theo một chút hoảng hốt và luống cuống.

Cô thừa nhận cô thích người đàn ông này, cô cũng biết cô không xứng với người đàn ông này, nhưng mà lúc người đàn ông này chủ động hỏi cô gọi cái gì, cho cô cách thức liên lạc, cô thừa nhận những lần sau đều là cô chủ động, nhưng mà anh cũng không có cự tuyệt...

Bọn họ biết nhau cũng gần một tháng, anh chưa từng chạm qua cô, thỉnh thoảng qua đường, anh sợ cô bị xe đụng, cũng không chịu nắm tay của cô, nhiều nhất là cách áo quần, kéo cánh tay của cô.

Hứa Gia Mộc không có nhìn đến Dương Tư Tư bên cạnh, cũng biết lúc này sắc mặt cô khẳng định rất khó nhìn, anh đang suy nghĩ mình muốn mở miệng nói những gì với cô, điện thoại di động của anh bất chợt vang lên, phá vỡ không khí áp lực trong phòng, Hứa Gia Mộc thư giãn, vội vàng tìm điện thoại di động, nhận nghe.

Điện thoại là La tổng gọi đến, nói vấn đề liên quan đến buổi quay quảng cáo.

Dương Tư Tư thấy Hứa Gia Mộc nghe điện thoại, liền tắt TV.

Chương 915: Sau này (31)

Hứa Gia Mộc an vị ở bên cạnh cô nghe điện thoại, nói đều là một chút chuyện công tác, anh lại không có chút nào ý tứ kiêng kỵ.

Giọng nói của anh trầm thấp bình thản, rất dễ nghe, để cho cô cảm thấy giống như là đang nghe một bài hát bùi tai.

Dương Tư Tư không kìm hãm được liền quay đầu nhìn về người đang nghe điện thoại, dáng dấp rất anh tuấn, cho dù đến bây giờ, cô cũng cảm giác mình cùng với anh, có phải một giấc mộng không.

Thật ra thì đáy lòng cô rõ ràng, rất có thể người đàn ông này, đối với mình không có ý tứ, nếu không anh ngay cả đụng đều không đụng mình một cái, nhưng mà cô thích anh, cô sẵn sàng chờ anh tiếp nhận.

Hứa Gia Mộc cúp điện thoại, Dương Tư Tư xem như vừa rồi không xảy ra chuyện gì, cười híp mắt nhìn anh hỏi: "Anh đầu tư mỹ phẩm, người đại diện là Tống Tương Tư?"

Nhắc tới cái tên này, đáy lòng Hứa Gia Mộc còn hung hăng run lên, nhưng từ vẻ mặt lại không nhìn ra bất kỳ sơ hở, bình tĩnh trôi chảy, anh nhẹ nhàng gật đầu một cái "Ừ" một tiếng.

"Em rất thích cô ấy, đợi đến lúc cô ấy quay quảng cáo, anh có thể mang em đi xem không? Trước kia lên đại học, em có ước mơ muốn gặp cô ấy, có thể cùng cô ấy chụp ảnh."

Hứa Gia Mộc không nói gì, đây là lần đầu tiên anh biết Dương Tư

Tútới nay, lần đầu tiên cô chủ động kể ra rồi cầu xin anh như vậy, anh cũng không thẳng thắn đồng ý,

"Đó là ước mơ của em, mặc dù bây giờ cô ấy vắng bóng 3 năm, nhưng mà, anh không biết, nhiều nữ minh tinh như vậy, em vẫn thích cô ấy nhất, cho nên mang em đi xem có được không?" Trong giọng nói Dương Tư Tư còn làm nũng.

Hứa Gia Mộc cúi thấp đầu xuống, trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng, nói: "Được."

-

Hứa Gia Mộc thật sự mang theo Dương Tư Tư đi xem, chẳng qua anh chỉ dẫn Dương Tư Tư vào phòng chụp ảnh, hướng về phía đạo diễn phụ trách chụp hình nói nhỏ mấy câu, sau đó ý bảo Dương Tư Tư đi theo đạo diễn, mình liền tìm lấy cớ, rời đi phòng chụp ảnh.

Lúc anh đi vào, liền thấy được Tống Tương Tư, cô được vài người thợ trang điểm vây quanh đang trang điểm, lúc nhìn thấy anh, chẳng qua là nhẹ nhàng nâng lên mí mắt nhìn một cái, sau đó cứ tiếp tục nhìn kính trang điểm trước mặt.

Tống Tương Tư hóa trang xong, đạo diễn liền mang theo Dương Tư Tư đi tìm Tống Tương Tư: "Tương tư, đây là người anh Hứa dẫn đến, nói là người hâm mộ phim của cô, muốn chụp ảnh ký tên với cô."

Tống Tương Tư đối với cô gái có tướng mạo thường thường, có chút ấn tượng, bởi vì cô ở Bắc Kinh gặp qua hình ảnh mấy lần cô cùng với Hứa Gia Mộc.

Chẳng qua cũng là xa xa nhìn thấy.

Tống Tương Tư nhìn chăm chăm Dương Tư Tư cẩn thận một lát, đúng lúc đạo diễn cho là Tống Tương Tư sẽ từ chối, cô cong môi đờ mọng cười cười, liền ý bảo người chụp hình, sau đó ký tên cho Dương Tư Tư.

Dương Tư Tư ngược lại không có nhanh chóng rời đi phòng chụp ảnh, mà là khoảng cách gần nhìn chăm chăm Tống Tương Tư quay quảng cáo.

Hứa Gia Mộc ở bên ngoài rút vài điều thuốc, thấy Dương Tư Tư thủy chung không có ra ngoài, liền lại quay trở lại phòng chụp ảnh.

Đi vào, Hứa Gia Mộc liền thấy Tống Tương Tư mỉm cười một tiếng, bước chân anh không nhịn được dừng lại, nhìn chăm chăm cô.

Thật ra thì quay đã rất đẹp, nhưng mà đạo diễn có thể cảm thấy Tống Tương Tư có thể phát huy tốt hơn, ý bảo nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa nữa quay lại, Tống Tương Tư dậm lại lớp trang điểm, còn liếc mắt thấy Hứa Gia Mộc bên này, vừa vặn thấy anh mở nắp chai nước suối, đưa cho Dương Tư Tư uống.

Chương 916: Sau này (32)

Dương Tư Tư uống có chút vội, khiến nước theo cánh môi cô, rơi vào quần áo của cô.

Hứa Gia Mộc đứng ở bên người cô, hoàn toàn không có bởi vì hành động không ưu nhã và cấp bách mà xuất hiện nửa điểm chán ghét trên mặt, ngược lại anh còn lấy ra khăn giấy trong túi rồi từ từ xoa xoa nước trên mặt cho Dương Tư Tư, thuận thế còn lau nước trên quần áo.

Dương Tư Tư ôm chai nước suối, giống như ngưng ngừng, hướng về phía Hứa Gia Mộc cắn môi cười một cái, sau đó vươn tay, giống như là muốn nhận lấy khăn giấy trong tay Hứa Gia Mộc, trong miệng còn nói một câu nói.

Bởi vì cách quá xa, Tống Tương Tư hoàn toàn không nghe được, sau đó ngay sau đó cô liền thấy Hứa Gia Mộc hướng về phía Dương Tư Tư lắc đầu một cái, xoay người đi tới thùng rác bên cạnh, đem vật cầm trong tay ném vào.

Nghĩ đến, cô gái tên là Dương Tư Tư muốn mình ném đồ đi.

Trong một năm gần đây Hứa Gia Mộc phát triển rất tốt, rất nhiều người tin tức sẽ thịnh vượng đăng động tĩnh của anh, thật ra thì Tống Tương Tư rất cố ý để cho mình không chú ý Hứa Gia Mộc, nhưng mà sau khi trở về nước, không biết có phải do cùng anh tiếp xúc vài lần, mặc dù rất khắc chế mình, nhưng khắc chế lại khắc chế, cuối cùng vẫn không thể ngăn sự xúc động, cuối cùng tìm hiểu tin tức của anh, trên tin tức, Tống Tương Tư biết, Hứa Gia Mộc đối với cô

gái gọi là Dương Tư Tư rất tốt, tốt đến mức nào, lúc ấy cô còn nghĩ, có lẽ là tin tức giả, nhưng mà hôm nay vừa thấy, cô mới biết, tin tức không giả, Hứa Gia Mộc đối với Dương Tư Tư tốt, vượt xa cô tưởng tượng.

Sau khi Tống Tương Tư hóa trang xong, vẫn đứng ở trên chỗ quay quảng cáo, cũng không nhìn chỗ Hứa Gia Mộc và Dương Tư Tư.

Đang trong thời gian quay quảng cáo, Tống Tương Tư cần đứng ở một trên sân khấu cao quay quảng cáo, cô đi đôi giày cao gót 16cm, mấy năm này sinh Tiểu Hồng đậu, cô đã từng dễ dàng có thể đứng trên cao, bây giờ ngược lại có vẻ có chút cố hết sức, nhất là lúc đi lên sân khấu cao, bước chân Tống Tương Tư có chút không yên, suýt nữa từ trên bậc thang té xuống, cũng may trợ lý cùng nhân viên làm việc một bên tay mắt lanh lẹ vươn tay, đỡ cô.

Hứa Gia Mộc ngồi ở cách đó không xa phụng bồi Dương Tư Tư xem quay quảng cáo, đang nhìn thấy thân thể Tống Tương Tư nghiêng lệch nháy mắt kia, người liền từ chỗ ngồi đứng lên, theo bản năng dời đi ghế của người khác, sau đó liền thấy có người đỡ Tống Tương Tư, động tác của anh mới dừng lại ở chỗ cũ.

"Gia Mộc, thế nào?" Gương mặt Dương Tư Tư kinh ngạc quay đầu, hỏi.

Hứa Gia Mộc lắc đầu một cái, lạnh nhạt ngồi trở lại chỗ ngồi.

"Thật nguy hiểm..." Dương Tư Tư vì nguy hiểm vừa rồi mà thở một hơi, sau đó cầm hình mình và Tống Tương Tư chụp ảnh chung giơ lên trước mặt Hứa Gia Mộc, nói tiếp: "Gia Mộc, anh xem, em rất cuộc đã được chụp ảnh chung với nữ minh tinh nổi tiếng như ý nguyện, cô thật sự xinh đẹp..."

Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, chẳng qua là nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động của Dương Tư Tư, tầm mắt liền lại chuyển đến trên người Tống Tương Tư cách đó không xa bị người vây quanh, giống như mọi người đang kiểm tra cô có bị thương chỗ nào không, cho đến khi cô khoát khoát tay, lần nữa đi lên sân khấu cao, lúc này mọi người mới tản ra, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng tiếp tục quay quảng cáo.

Chương 917: Sau lại [33]

“Tính toán, cô đều đã ba mươi tuổi rồi, so với tôi lớn hơn 5 tuổi, nhưng mà làn da bảo dưỡng so với tôi tốt hơn nhiều, hơn nữa cô xem ảnh chụp, tôi có vẻ còn lớn tuổi hơn cô.....”

Hứa Gia Mộc đối mặt với lời nói thầm của Dương Tư Tư, chỉ là nghiêng đầu nhìn về phía cô nở nụ cười một chút: “Tôi đi toilet, em ở chỗ này chờ anh.”

Dương Tư Tư nhu thuận gật gật đầu.

Hứa Gia Mộc không nói cái gì nữa, chậm rãi đứng lên, thuận thế còn nhìn thoáng qua đứng ở trên đài cao, dựa theo chỉ thị của nhiếp ảnh gia, Tống Tương Tư làm ra các loại biểu tình cùng động tác, sau đó liền xoay người, đi ra khỏi nơi chụp ảnh.

-

Cuối cùng Tống Tương Tư cũng chụp ảnh xong một tủ đồ, tháo xuống đồ trang sức, đi toilet rửa mặt.

Hai bên phòng chụp ảnh đều có toilet, Tống Tương Tư theo thói quen đi sang bên phải, nhưng mà vừa đi một nửa đường, cô liền thấy Hứa Gia Mộc đứng ở cửa toilet hút thuốc.

Bước chân của Tống Tương Tư dừng một chút, lúc đang do dự có nên xoay người đi toilet ở bên trái hay không, Hứa Gia Mộc đang hút thuốc giống như là đã nhận ra cái gì, dụi tàn thuốc, quay đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn mặt của cô.

Tống Tương Tư theo bản năng nắm chặt lọ sữa rửa mặt trong tay một chút, sau đó liền nhắm mắt lại, khi đã định thần lại liền không nhanh không chậm bước chân đi về phía trước, lúc bước qua Hứa Gia Mộc, Tống Tương Tư có thể tinh tường cảm giác được ánh mắt người đàn ông đang dừng ở trên sườn mặt của cô, ngay tại lúc cô nghĩ anh sẽ mở miệng gọi cô lại, người đàn ông lại đột nhiên quay đầu đi, cầm tàn thuốc trong tay, dụi vào gạt tàn thuốc.

Tống Tương Tư rửa mặt xong, vừa đi đến cửa toilet, chợt nghe thấy âm thanh khách khí trầm thấp của Hứa Gia Mộc: “Uh, anh lập tức quay lại..... Em ở cửa phòng chụp ảnh chờ anh là tốt rồi..... Uh.....”

Sau đó Hứa Gia Mộc liền treo điện thoại, cách khoảng nửa phút, Tống Tương Tư nghe thấy âm thanh bước chân của Hứa Gia Mộc càng lúc càng xa.

Tống Tương Tư đợi đến khi không nghe thấy bước chân của Hứa Gia Mộc, cô mới từ trong phòng rửa tay đi ra, tầm mắt không tự chủ được liền dừng ở nơi mà Hứa Gia Mộc vừa đứng, bên trong cái gạt tàn thuốc, tàn thuốc tạo thành núi nhỏ, đều là cùng nhãn hiệu..... Cho nên..... Đây đều là Hứa Gia Mộc vừa mới đứng ở chỗ này hút?

Cô vẫn luôn biết Hứa Gia Mộc hút thuốc lá, nhưng mà anh không có nghiện thuốc lá, chỉ khi tâm tình không tốt, mới hút mấy điếu.

Ở trong trí nhớ của cô, lúc Hứa Gia Mộc hút thuốc vô cùng mạnh mẽ, chỉ là đoạn thời gian Kiều An Hào bị bạo gièm pha cùng với việc mẹ của anh bị đưa vào cục công an.

Nhưng mà thời gian tối tăm kia, cũng không có hút nhiều như hôm nay.

Hôm nay trong lòng anh có chuyện gì không vui sao?

“Chị Tương Tư, chị đứng ngây người ở trong này làm gì? Mọi người đều đang đợi chị!”

Trợ lý đợi Tống Tương Tư nửa ngày, không thấy cô trở về, vội vã chạy tới tìm kiếm.

Tống Tương Tư vội vàng kéo tầm mắt từ trên gạt tàn thuốc trở về, không để ý tới lời nói của trợ lý, trực tiếp cầm sữa rửa mặt trong tay đưa cho cô ta, sau đó liền mại bước chân, đi trở về phòng chụp ảnh.

-

Buổi tối, Hứa Gia Mộc thân là nhà đầu tư quảng cáo lần này, mời nhân viên hôm nay làm việc ăn cơm tối.

Phòng ăn rất lớn, bên trong trưng bày mấy chục bàn tròn để mọi người ngồi xuống.

Khoảng cách giữa Tống Tương Tư và Hứa Gia Mộc thật sự xa.

Đạo diễn có thể là biết một ít tin tức của Hứa Gia Mộc, hôm nay lại thấy anh dẫn theo Dương Tư Tư đến đoàn làm phim, hoàn toàn coi Dương Tư Tư là bạn gái của Hứa Gia Mộc, cho nên thập phần khách khí với cô ta, ở trên bàn cơm, cũng có một đoạn có người hỏi một ít vấn đề về Dương Tư Tư và Hứa Gia Mộc.

Chương 918: Sau lại [34]

Đương nhiên, lúc hỏi một ít vấn đề đó, khẳng định còn kính rượu Dương Tư Tư.

Dương Tư Tư chưa từng gặp qua loại trường hợp như thế này, có chút khẩn trương, mỗi lần bị người hỏi, đều là theo bản năng liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc một cái, sau đó ấp úng đáp một câu, ngốc hồ hồ liền bùng chén rượu, cùng người chạm cốc uống một hơi cạn sạch.

Hứa Gia Mộc như là nhìn ra cơ quắp cùng bất an của cô, nói một câu: “Các người đừng đùa cô ấy, cô ấy không dùng để đùa.”

Tuy rằng ngữ điệu của Hứa Gia Mộc rất lãnh đạm, nhưng mà ở trong mắt của người bên ngoài, lại mang theo một cỗ hương vị che chở.

Sau đó Hứa Gia Mộc liền bùng cốc rượu trước mặt Dương Tư Tư đến trước mặt của mình, kêu người phục vụ đổi cho Dương Tư Tư một ly nước trái cây, rồi gấp cho cô một ít đồ ăn.

Mọi người thấy một màn hình ảnh như vậy, đều mang theo vài phần tự hiểu cười cười.

Tống Tương Tư cũng cười, chẳng qua, sau đó, lúc mọi người kính rượu cô, cũng không tìm cơ để từ chối, mà rõ ràng lưu loát uống một hơi cạn sạch.

Hứa Gia Mộc nói rất ít, uống rượu cũng không nhiều, tầm mắt thỉnh thoảng phiêu hướng chỗ Tống Tương Tư liếc mắt một cái, thấy cô không cự tuyệt bất cứ ai một ly rồi tiếp một ly, nhịn không được cau

mi lại.

“Gia Mộc..... tửu lượng của Tổng Tương Tư rất tốt nha.” Dương Tư Tư cũng chú ý tới Tổng Tương Tư, tiến đến bên tai Hứa Gia Mộc, nhẹ giọng nói thềm một câu.

Hứa Gia Mộc quay đầu, nhìn về phía Dương Tư Tư một chút, sau đó liền gấp một đũa đồ ăn, phóng tới trong bát của Dương Tư Tư.

“Gia Mộc, chẳng lẽ anh quên sao? Em ghét ăn nhất chính là nấm.” Dương Tư Tư cầm chiếc đũa, gấp đồ ăn mà Hứa Gia Mộc vừa đưa, trở lại bát của anh.

Hứa Gia Mộc trở mắt một chút, một bộ tính khí tốt cầm chiếc đũa, một lần nữa gấp một khối thịt bò cho Dương Tư Tư.

Lúc này mặt mày Dương Tư Tư mới loãn loãn hướng về phía Hứa Gia Mộc cười cười, cúi đầu ăn.

Hứa Gia Mộc quay đầu lại, nhìn chăm chăm miếng nấm trong bát mình một lát, sau đó cầm chiếc đũa xốc lên, đặt ở miệng chậm rãi ăn.

Là Tổng Tương Tư thích ăn nấm .

Bắc Kinh có một cửa hàng chuyên làm một loại thực phẩm rất nổi tiếng, chính là lẩu lẩu, đó là Tổng Tương Tư yêu nhất, lúc trước lần đầu tiên anh mang Dương Tư Tư đến ăn cơm, chính là đi nơi đó, cũng là lúc đó anh biết Dương Tư Tư không thích ăn nấm , khi anh và Dương Tư Tư cùng một chỗ, kỳ thật cũng rất chú ý, không để đũa tới nấm, nhưng mà đêm nay..... Một bàn đồ ăn, 80% lại đều có liên quan tới nấm.

Bộ dạng Tống Tương Tư xinh đẹp, Dương Tư Tư lại bị Hứa Gia Mộc bảo hộ như vậy, người khác cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp để Tống Tương Tư uống rượu.

Cho dù trữ lượng của Tống Tương Tư tốt, nhưng mà lại một ly tiếp một ly uống vào như vậy, cô cũng sẽ không chịu nổi, rõ ràng sau đó, động tác nuốt rượu, đều có vẻ có chút đình trệ.

Thoạt nhìn vẻ mặt Hứa Gia Mộc bình tĩnh vô lo, nhưng mà tay anh lại lặng yên không một tiếng động nắm chặt chiếc đĩa trong tay.

Người phụ nữ kia..... Đến bao giờ mới thôi, uống đều nhanh gần hết một cân rượu Từ lúc ngồi xuống đến bây giờ, dường như một chút gì đó cũng chưa ăn, không muốn sống nữa sao?

Đột nhiên, có thể là do Tống Tương Tư thật sự chịu không nổi nữa, mạnh đứng lên chạy ra khỏi phòng.

Hứa Gia Mộc vốn vẫn lạnh nhạt trầm ổn lại dùng sức nhấp mím môi, như là đang giãy dụa cái gì đó, cuối cùng vẫn là đặt đôi đĩa trong tay lên trên bàn, để lại một câu “Anh đi hút thuốc”, cũng đi theo ra khỏi phòng.

Hứa Gia Mộc vội vã đi đến cửa toilet, còn không có đi vào, chợt nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh nôn mửa của Tống Tương Tư.

Chương 919: Sau lại [35]

Bước chân Hứa Gia Mộc dừng một chút, liền xoay người rời đi.

-

Tống Tương Tư vẫn phun đến khi giống như dạ dày không còn cái gì, mới mở ra vòi nước, xúc miệng, lúc đang chuẩn bị tắt nước lên mặt, thì đột nhiên trước mặt có một hộp sữa chua.

Tống Tương Tư sợ run một lát, mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía gương ở trước mặt, từ bên trong nhìn thấy Hứa Gia Mộc đứng ở bên trái phía sau mình.

Cánh môi Tống Tương Tư giật giật, nói cái gì cũng không nói, liền cúi đầu, rửa mặt xong, đóng vòi nước, rút khăn tay từ một bên, lau khô mặt mình, đem khăn tay vứt vào trong thùng rác, liếc cũng không liếc mắt hộp sữa chua một cái, trực tiếp xoay người, giống như cho rằng Hứa Gia Mộc căn bản không tồn tại, lúc đi qua người anh.

Có thể là do uống nhiều rượu, bước chân của cô khi đi có chút phiêu, lay động này lộ, Hứa Gia Mộc nhìn không được vươn tay giúp đỡ cô một phen.

Thân thể Tống Tương Tư hơi cứng ngắc một chút, sau đó liền giã cánh tay của bản thân ra khỏi tay của Hứa Gia Mộc, lão đảo tiếp tục đi về phía trước.

Lúc sắp đi tới cửa toilet, di động của Tống Tương Tư đột nhiên vang lên.

Cô tựa vào trên vách tường, ổn định lại thân thể của bản thân, ngón tay có chút lảo đảo lấy điện thoại từ trong túi sách ra, tiếp nghe.

Không biết trong điện thoại nói cái gì, sắc mặt của cô đột nhiên trở nên có chút khó coi, giây tiếp theo liền vội vã nói một câu: “Tôi lập tức đến.”

Sau đó liền hoang mang rối loạn trưng trưng nhét điện thoại đi động vào trong túi sách, nghiêng ngả lảo đảo chạy vào trong thang máy.

Hứa Gia Mộc cau mi lại, không hề nghĩ ngợi liền đuổi theo: “Xảy ra chuyện gì?”

Tống Tương Tư ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là liều mạng ấn nút mở thang máy, cửa thang máy vừa mở ra, cô liền vọt vào.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, cô suýt nữa đâm vào vách tường thang máy, cũng may Hứa Gia Mộc nhanh tay kéo tay của cô: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Sắc mặt Tống Tương Tư tái nhợt, giống như không có nghe thấy những lời nói của Hứa Gia Mộc, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào con số màu đỏ của thang máy, vừa đến tầng một, cô liền khẩn cấp liền xông ra ngoài.

Đi ra khách sạn, Tống Tương Tư trực tiếp đứng ở ngã tư đường bắt đầu ngăn đón xe taxi.

Hứa Gia Mộc tiếp tục hỏi Tống Tương Tư hai câu, thấy cô thủy chung không có ý tứ trả lời, nghĩ đến cô say thành bộ dáng như thế này, cuối cùng đơn giản cường thế một phen kéo cánh tay của cô,

túm đi về hướng bãi đỗ xe: “Tôi đưa em đi.”

“Không cần, tôi bắt taxi.....” Lời nói kháng cự của Tống Tương Tư còn chưa nói xong, đột nhiên liền khom người lại nôn khan.

Hứa Gia Mộc ở một bên chờ cô ngừng nôn khan lại, liền không nói hai lời ôm lấy cả người cô, sai bước tiêu sai đến trước xe của mình.

Hứa Gia Mộc nhét Tống Tương Tư vào vị trí phụ lái, rất nhanh liền lên xe theo, vừa khởi động xe, vừa hỏi: “Muốn đi đâu?”

Tống Tương Tư bởi vì uống nhiều rượu, dạ dày có điểm đau, lắc lắc đầu, nói: “Ở phía trước có trạm xe lửa thả tôi xuống đó là tốt rồi.”

Hứa Gia Mộc căn bản sẽ không để ý tới lời nói của Tống Tương Tư, ngược lại càng thêm dùng sức một cước đạp chân ga, thời gian chỉ một cái nháy mắt xe liền đi qua trạm xe lửa, sau đó liền tiếp tục mở miệng lập lại một lần vấn đề vừa rồi: “Em muốn đi đâu?”

Tống Tương Tư há to miệng, còn chưa có phát ra âm thanh, Hứa Gia Mộc còn nói: “Tôi không ngại mang theo em vòng quanh ngã tư thành Bắc Kinh một vòng đâu.”

Cánh môi Tống Tương Tư giật giật, cuối cùng liền nhắm mắt lại, ngữ khí có chút yếu ớt nói: “Thành tam viện.”

Chương 920: Sau lại [36]

Hứa Gia Mộc cau mi lại, vừa vòng xe đi về hướng Thành Tam Viện, vừa hỏi: “Bệnh viện?”

Tống Tương Tư quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, không hé răng.

Một đường rất thông thuận, chỉ mất hai mươi phút, liền đến Thành Tam Viện, Tống Tương Tư đẩy cửa xe ra, vội vã để lại một câu “Cám ơn”, rồi đi xuống xe, vội vội vàng vàng chạy về phía bên trong bệnh viện.

Hứa Gia Mộc nhìn thân ảnh của Tống Tương Tư, chần chờ một giây, cuối cùng đỗ xe ở ven đường, cũng đi vào theo.

Tống Tương Tư đến thẳng phòng cấp cứu ở tầng ba, bên ngoài của phòng phẫu thuật một ý tá mặc một bộ đồ màu hồng nhạt, nhìn thấy Tống Tương Tư đến đây, lập tức đứng lên, khi người thấy mùi rượu trên người Tống Tương Tư, y tá cau mi lại: “Tống tiểu thư, ngài uống rượu?”

Tống Tương Tư khẽ gật đầu, liền nhìn thoáng qua cửa phòng phẫu thuật đang đóng chặt: “Rất cuộc sao lại thế này? Buổi sáng lúc tôi đến, ba tôi vẫn tốt lắm mà, còn nói qua vài ngày là có thể xuất viện, vì sao đột nhiên buổi tối lại bất tỉnh?”

Y tá lắc lắc đầu, nói một lần chân tướng sự tình: “Lúc ăn cơm tối, Tống lão tiên sinh còn tốt lắm, hơn nữa tâm tình cũng không sai, còn nói tôi mở bộ phim mà Tống tiểu thư diễn, nhưng mà xem phim xong, lúc tôi chuẩn bị diu bác ấy lên giường nghỉ ngơi, hắn đột nhiên liền

bất tỉnh.”

Tống Tương Tư: “Tôi ở chỗ này chờ là được rồi, cô đi làm việc trước đi.”

“Vậy tạm biệt Tống tiểu thư.”

Tống Tương Tư “Uh” một tiếng, đợi y tá rời đi, cô liền lần theo vách tường ngồi xuống hàng ghế chờ, nhìn chăm chăm bốn chữ “Đang ở phẫu thuật” ở bên trên cánh cửa phòng phẫu thuật.

-

Hứa Gia Mộc nghe rành mạch những lời Tống Tương Tư và y tá nói, anh đứng ở cửa thang máy một lát, liền mại bước chân đi tới.

Tống Tương Tư nghe thấy tiếng bước chân, hơi hơi sùnn đầu một chút, nhìn thoáng qua Hứa Gia Mộc, liền mân môi rồi quay đầu lại.

Hứa Gia Mộc dựa vào vách tường đối diện Tống Tương Tư, nhìn chăm chăm sùnn mặt có chút tái nhợt của cô, hơi chần chờ một chút, lên tiếng hỏi: “Bệnh của ba em còn chưa khỏi?”

“Uh.” Tống Tương Tư khẽ lên tiếng, lại không nói nữa, trong hành lang một mảnh im lặng, qua một hồi lâu, cô mới quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc một cái: “Đầu năm trước phẫu thuật một lần, thân thể coi như tốt, năm nay tình huống đột nhiên chuyển biến xấu .”

Hứa Gia Mộc khẽ gật đầu, không nói tiếp, lúc tầm mắt nhìn hướng nơi đó, đột nhiên liếc đến cổ chân Tống Tương Tư, cau mi lại, giây tiếp theo liền cất bước đi qua, không hề báo trước ngồi xổm trước mặt cô, nắm lên chân của cô.

Bị hành động đột ngột như vậy của Hứa Gia Mộc làm cho hoảng sợ, thân thể co rúm lại một chút, cúi đầu, còn chưa kịp phản ứng, giày cũng đã bị Hứa Gia Mộc tháo ra, sau đó liền nhìn thấy Hứa Gia Mộc cau mi lại nói: “Vì sao cổ chân sưng thành như vậy?”

Tống Tương Tư cúi đầu, không nói chuyện.

“Là buổi chiều lúc quay phim, xoay bị sao?” Hứa Gia Mộc nghĩ đến khi Tống Tương Tư bước từ trên bậc thang đài cao té xuống, lại hỏi.

Tống Tương Tư vẫn là không có lên tiếng.

“Đều sưng thành như vậy, vì sao cũng không có lên tiếng, khiến cho đạo diễn ngừng quay phim.” Khẩu khí của Hứa Gia Mộc nghe ra mang theo một tia không hờn giận.

Tống Tương Tư cúi đầu như cũ, một lát sau, cô mới ngẩng đầu, nhìn về phía Hứa Gia Mộc không chút để ý cười cười: “Có sao đâu.”

Chương 921: Kéo dài [1]

Sau đó, Tống Tương Tư liền quay đầu, nhìn chăm chăm cánh cửa phòng phẫu thuật cách đó không xa, ánh mắt trở nên có chút mơ hồ, qua khoảng nửa phút, lại dùng ngữ khí không để ý tiếp tục mở miệng, nói: “Đã qua nhiều năm như vậy, không có để ý hay không để ý.”

Đáy lòng Hứa Gia Mộc lập tức liền nổi lên đau đớn nặng.

Anh và Tống Tương Tư không phải mỗi ngày đều dính cùng một chỗ, cô có chuyện anh cũng có công việc, anh cũng có chuyện tình của tập đoàn Hứa thị đang chờ xử lý, cho dù là gặp mặt, đại đa số cũng là buổi tối, một hồi hoan ái làm các chuyện này nọ, nhưng mà ở trong trí nhớ của anh, cho tới bây giờ Tống Tương Tư luôn lạnh nhạt, dường như cái gì cũng không để ý vậy, anh chưa từng thấy cô vì ốm đau mà khó chịu cũng chưa từng gặp cô vì khổ sở mà rơi lệ.

Nhưng mà hiện tại, cô lại nói với anh, trải qua nhiều năm như vậy Cô nói, từ trước đến nay, mặc kệ cô có bao nhiêu khó chịu bao nhiêu khổ sở, cô đều chịu đựng một mình sao?

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm cổ chân Tống Tương Tư, không hé răng, một lát sau, đeo giày vào chân của cô, đứng dậy rời đi.

-

Lúc Hứa Gia Mộc trở về, trên tay xách một cái gói to, anh đứng ở trước mặt Tống Tương Tư, từ trong túi tử lấy ra một hộp sữa, cắm ống hút vào, rồi đưa tới trước mặt Tống Tương Tư.

Tống Tương Tư kinh ngạc liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc một cái, hình như buồn bực anh vừa rồi đã đi, vì sao còn quay lại.

Cô dừng một chút, cuối cùng vẫn là tiếp nhận hộp sữa kia.

Hứa Gia Mộc quỳ một gối xuống trước mặt Tống Tương Tư, ném gói to sang một bên, cởi giày Tống Tương Tư ra, sau đó bóp một ít thuốc hoa hồng ra lòng bàn tay, xoa hai cái, rồi thoa lên cổ chân của Tống Tương Tư.

Tống Tương Tư cúi đầu nhìn Hứa Gia Mộc đang thoa thuốc, cánh môi dùng sức mím lại, sau đó liền nhấp môi nín sữa, dời đi tầm mắt.

Những năm gần đây, đây là lần đầu tiên có người quan tâm cô.

Có lẽ là từ khi mẹ mất, cô đã học cách sống độc lập, sau đó ba lại bị bệnh nặng, tất cả mọi việc trong gia đình đều đổ nên vai của cô, bởi vì không có người chăm sóc, cho nên chỉ có thể học cách tự chăm sóc bản thân, dần dà lâu ngày, liền ngay cả chính cô đều cảm thấy không gì là bản thân không làm được, mặc kệ là sinh bệnh hay là bị thương, có thể chịu liền cắn chặt răng nhẫn nhịn, sau đó đợi đến lúc chỉ còn một mình, rơi lệ, bởi vì đau đớn lên tiếng kêu nhỏ.

Trong tám năm cô ở cùng Hứa Gia Mộc kia, kỳ thật có vô số lần suy nghĩ, khi nào thì cô có thể dựa vào Hứa Gia Mộc, nghĩ tới cuối cùng, cô phát hiện, người đàn ông kia căn bản không có gì để cho cô dựa vào.

Cô không phải người nhát gan, nhưng mà cô cũng không có lòng dũng cảm nói lên những suy nghĩ chân thật dưới đáy lòng của bản thân với Hứa Gia Mộc.

Nhìn cô rất tự tin, kỳ thật trong lòng cô rất tự ti, mặc kệ cô cố gắng trở nên xinh đẹp tài giỏi cỡ nào trước mặt mọi người, thì cô thủy chung vẫn là tình nhân được bao dưỡng.

Hiện tại có tiểu Đậu Đỏ, cô càng phải kiên cường, lúc trước chỉ có một mình có thể bởi vì quá mệt mỏi mà vụng trộm khóc, hiện tại lúc một mình, ngay cả muốn khóc cũng không dám khóc, sợ một khi bản thân rơi lệ, liền suy sụp, thậm chí trước kia cô còn nghĩ, nếu Hứa Gia Mộc không cưới cô, cô có thể tìm một người đàn ông thành thật để kết hôn, nhưng mà hiện tại vì tiểu Đậu Đỏ, cô liên kết hôn cũng không dám kết, cô sợ người nọ đối xử không tốt với tiểu Đậu Đỏ.

Hiện nay, đột nhiên có người đối tốt với cô như vậy, cô không hiểu vì sao muốn rơi lệ.

Chương 922: Kéo dài [2]

Hứa Gia Mộc thoa thuốc xong cho Tống Tương Tư, đeo giày vào giúp cô, mới mở miệng hỏi: “Nhiều sao?”

Nghe âm thanh của Hứa Gia Mộc, Tống Tương Tư mới hoàn hồn, cô vội vàng rũ xuống mi mắt, che lấp lệ quang ở đáy mắt, nhẹ nhàng gật đầu một cái, dùng sức hút hai ngụm sữa.

Hứa Gia Mộc đứng lên, rút ra một tờ khăn ướt, lau sạch thuốc mỡ còn dính trong lòng bàn tay, sau đó lại dựa vào vách tường đối diện Tống Tương Tư.

Trong hành lang một mảnh im lặng, không biết rốt cuộc qua bao lâu, di động Hứa Gia Mộc đột nhiên vang lên, chói tai phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Hứa Gia Mộc lấy di động ra, nhìn cái tên trên màn hình điện thoại, mới nghĩ tới bản thân quên mất Dương Tư Tư còn ở bữa tiệc, anh đi cách xa xa Tống Tương Tư, rồi mới tiếp nghe.

Tuy rằng Hứa Gia Mộc cố ý đè thấp âm thanh, nhưng mà Tống Tương Tư vẫn còn ần ần nghe được một ít nội dung.

“Ngượng ngừng, anh có việc đột xuất, quên nói với em..... Hiện tại em đang ở đâu? Anh phái người đi đón em, đưa em về nhà..... Tốt, uh, không thành vấn đề, nhất định sẽ giải thích thật tốt, uh,88, về nhà đi ngủ sớm một chút.”

Hứa Gia Mộc tắt điện thoại, một lần nữa trở lại, khi chỉ còn cách

Tống Tương Tư khoảng hai thước, Tống Tương Tư đột nhiên quay đầu, lên tiếng: “Đêm nay cảm ơn anh, thời gian cũng không còn sớm, anh về sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

“Không sao.” Hứa Gia Mộc thản nhiên nói một câu, rồi lại dựa lưng vào vị trí cũ của vách tường.

Môi Tống Tương Tư giật giật, không nói nữa, hàng lang lại trở nên yên tĩnh, lần này qua khoảng năm phút đồng hồ, cửa phòng phẫu thuật bị mở ra, Tống Tương Tư mạnh đứng lên, ngay cả Hứa Gia Mộc cũng đứng thẳng người theo.

Y sĩ trưởng từ bên trong đi ra trước, anh ta tháo khẩu trang xuống, vẻ mặt ngưng đọng lắc lắc đầu với Tống Tương Tư đang đi tới trước mặt.

Hứa Gia Mộc theo bản năng nhìn về phía Tống Tương Tư, đáy mắt cất giấu một cỗ lo lắng.

Hai mắt Tống Tương Tư nhìn chằm chằm về phía y sĩ trưởng, mở miệng hỏi: “Có ý tứ gì?”

“Tống tiểu thư, thỉnh nén bi thương chúng tôi đã cố gắng hết sức.” Y sĩ trưởng hơi cúi đầu thấp một chút, rồi mới tiếp tục mở miệng nói: “Tống lão tiên sinh lớn tuổi, các bộ phận trong cơ thể vốn đã thoái hóa, nếu miễn cưỡng làm phẫu thuật lần thứ hai, mạo hiểm rất lớn, sợ là ở trên bàn mổ lúc nào cũng có thể sẽ ra đi, còn nếu bảo trì hiện trạng, uống thuốc đúng hạn, còn có thể sống được một đoạn thời gian, cụ thể bao lâu, vậy phải xem tâm tình của Tống lão tiên sinh.”

Thân thể Tống Tương Tư hơi lung lay một chút, Hứa Gia Mộc rất nhanh ôm bả vai của cô, mở miệng hỏi với y sĩ trưởng: “Viện trưởng của các người đâu, tôi muốn nói chuyện với ông ta.”

“Thật sự rất đáng tiếc, cho dù anh mời bác sĩ giỏi nhất đến đây, sợ là cũng vô lực xoay chuyển.” Y sĩ trưởng nói xin lỗi một câu, sau đó lại mở miệng: “Tổng tiểu thư, bây giờ Tổng lão tiên sinh còn thanh tỉnh, ngài ấy nói có chuyện muốn nói với cô, cô tới phòng chăm sóc đặc biệt chờ ngài ấy một chút.”

Y sĩ trưởng nói xong còn hơi cúi đầu tiếp tục nói xin lỗi với Tổng Tương Tư và Hứa Gia Mộc một chút.

-

Một mình Tổng Tương Tư tiến vào trong phòng chăm sóc đặc biệt, Tổng phụ ngồi ở trên giường bệnh, trên mu bàn tay có gắn kim châm, thoạt nhìn coi như là có tinh thần, ông nhìn thấy Tổng Tương Tư tới, lập tức cười cười, sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: “Tur tur, lại đây ngồi.”

Tổng Tương Tư “Vâng” một tiếng, đi qua ngồi xuống, ngay sau đó tay cô bị ba cô cầm lấy: “Tur tur, ba biết, thời gian của ba không còn nhiều, ba cũng đã nghe thầy thuốc nói, không muốn nhận trị liệu.”

Chương 923: Kéo dài [3]

Tống Tương Tư “Vâng” một tiếng, đi qua ngòai xuống, ngay sau đó tay cô bị ba cô cầm lấy: “Tur tur, ba biết, thời gian của ba không còn nhiều, ba cũng đã nghe thầy thuốc nói, không muốn nhận trị liệu.”

Tống Tương Tư đột nhiên xúc động muốn rơi lệ.

“Ba biết con khẳng định sẽ khổ sở, nhưng mà con người, rồi cũng sẽ chết, mỗi ngày ba đều ngồi ở trong bệnh viện, cũng không vui vẻ, ba có việc muốn thương lượng với con, nếu hiện tại con không vội, có thể cùng trở về nhà với ta? Ta nghĩ trở về nhìn xem mẹ con.....”

Nước mắt Tống Tương Tư liền mạnh rơi xuống, hoàn toàn không để ý tới lịch quay quảng cáo mấy ngày tới, nhắm mắt lắc lắc đầu, âm thanh mở miệng có chút nghẹn ngào: “Tốt, con cùng ba về nhà, ba muốn lúc nào thì quay về?”

“Nếu có thể, ba nghĩ đi ngay bây giờ.”

Tống Tương Tư đương nhiên biết những lời này của ba có hàm nghĩa gì, ông sợ nếu bây giờ bản thân không đi, sẽ chết ở Bắc Kinh.

Tống Tương Tư tiếp tục gật đầu, ngoan ngoãn nghe theo: “Tốt, chờ con đi đặt máy bay.”

“Hài tử tốt.” Tống phụ công môi cười cười, đột nhiên mở miệng mang theo vài phần khẩn cầu: “Tur tur, con vẫn luôn nói với ta, con có bạn trai, lúc trước ba sinh bệnh tiền chữa trị, đều cậu ta đưa cho con, con nói cậu ta là ông chủ một công ty, rất nhiều tiền, rất tốt với con, các

con cùng một chỗ đến nay, cũng sắp 11 năm đi..... Con đã ba mươi tuổi, cũng nên lo lắng chuyện kết hôn đi, cậu ta có nói muốn kết hôn với con hay không?”

Trong khoảng thời gian ngắn Tống Tương Tư không biết nên trả lời như thế nào.

“Tur tur, con sẽ không là đang lừa ba đi.....” Mặt ba Tống lộ vẻ lo lắng: “Hay là cậu ta căn bản không có ý tứ muốn cưới con, con bị lừa nhiều năm như vậy?”

“Không có.” Tống Tương Tư cong môi cười cười, mở miệng trấn an ba mình: “Người trong thành đều kết hôn muộn, ba mươi tuổi không tính là gì, gần nhất anh ấy đang bận rất nhiều việc, anh ấy nói, chờ xử lý công việc xong, liền cùng con kết hôn.”

“Phải không? Vậy thì tốt quá.” Ba Tống cười, sau đó lại mang theo vài phần chờ mong hỏi: “Vậy con có thể để ba nhìn thấy cậu ta sao? Nếu cậu ta thực sẽ cưới con, sớm hay muộn gì cũng muốn gặp ba, có lẽ ba không thể sống đến lúc kia, ba chỉ thăm nghĩ nhìn thấy người mà sau này con sẽ lấy là hạng người gì, sau đó đến lúc ba đi gặp mẹ con, có thể nói cho bà ấy hình dung được.”

Tống Tương Tư nhắm mắt lại, trầm mặc một lát, sau đó liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc đang đứng bên ngoài hành lang không rời một cái, giống như là đã quyết định cái gì đó, nghiêng đầu cong môi cười cười với ba cô, nói: “Ba, anh ấy ngay tại bên ngoài, hiện tại con đi gọi anh ấy tiến vào.”

Ba Tống liên tục gật đầu, nói vài chữ “Tốt”.

Tống Tương Tư mở cửa phòng bệnh ra, Hứa Gia Mộc lập tức liền vòng thân, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm mắt của cô hỏi: “Em có khỏe không?”

Tống Tương Tư khẽ gật đầu, không nói chuyện, chỉ là đóng cửa lại, sau đó chỉ ra xa xa với Hứa Gia Mộc, sau đó liền mại bước chân đi về phía bản thân vừa chỉ.

Tống Tương Tư đi đến cửa toilet, mới ngừng lại, cô xoay người, chần chờ qua thật lâu, mới mở miệng nói với Hứa Gia Mộc đang đứng ở phía sau: “Tôi có thể xin anh giúp một việc hay không?”

Hứa Gia Mộc: “Em nói đi.”

“Em có thể..... giả làm bạn trai của tôi hay không?” Tống Tương Tư hơi cúi đầu xuống, âm thanh có chút yếu ớt nói :“Ba tôi ông ấy không sống được vài ngày nữa, nói muốn trông thấy bạn trai của tôi, cho nên, anh có thể hay không.....”

Chương 924: Trì hoãn (4)

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm Tống Tương Tư hơi giật mình, dừng mấy giây, mới lạnh giọng hỏi: "Không phải cô đã kết hôn sao? Sao không trực tiếp gọi chồng cô đến đây?"

Sắc mặt Tống Tương Tư bỗng dưng có chút trắng bệch, cô rũ mi mắt, Giật giật môi, một lúc.

Hứa Gia Mộc cũng không biết mình rốt cuộc tại sao lại tức giận, lời nói ra có chút cay nghiệt sắc bén: "Sao vậy, cô sợ cha cô biết cô gả cho một người hơn 10 tuổi, còn phải làm mẹ kế của hai đứa bé, nên thất vọng, chết không nhắm mắt?"

Tống Tương Tư cắn môi, đầu càng cúi thấp, ngay cả bả vai cũng hơi sụp xuống.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm đỉnh đầu Tống Tương Tư, gương mặt lóe lên mấy cái, cuối cùng vẫn là mềm lòng thỏa hiệp, chẳng qua là giọng nói có chút lạnh nhạt cứng rắn: "Đi thôi."

Tống Tương Tư có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc không có lên tiếng, trực tiếp nắm cổ tay Tống Tương Tư, lôi kéo cô bước nhanh hướng về phía cửa phòng bệnh cha cô, khoảng cách còn không bao xa, Hứa Gia Mộc nghĩ đến cổ chân sưng đỏ của Tống Tương Tư, cước bộ không tự chủ được đi chậm lại.

Đi tới cửa phòng bệnh, Hứa Gia Mộc vừa mới chuẩn bị đẩy cửa, Tống Tương Tư dùng sức kéo tay của anh, Hứa Gia Mộc dừng lại động tác, quay mặt sang, ánh mắt nhìn về Tống Tương Tư có chút lạnh nhạt.

Ánh mắt Tống Tương Tư có chút tránh né, trong miệng cũng nói đứt quãng: "Tôi nói với ba tôi, tôi có 1 người bạn trai, yêu nhau 11 năm... tôi còn nói, anh ấy là ông chủ của 1 công ty, rất có tiền... dự định nửa năm sau kết hôn... "

Hứa Gia Mộc nhíu mày lại.

Lúc này Tống Tương Tư hoàn toàn không dám nhìn tới Hứa Gia Mộc, cô biết nhất định trong mắt anh sẽ toàn khinh bỉ và giễu cợt, trên gương mặt kiêu ngạo lạnh lùng của cô, hiện lên tia lo lắng và bất an: "Còn nữa 50.000 đồng kia, ba tôi vẫn cho là bạn trai tôi cho tôi..."

"Tôi cũng nói với ba tôi, bạn trai đối với tôi rất tốt... "

Tống Tương Tư dừng lại, cô mất rất nhiều sức lực, mới lại nói tiếp một câu, giọng nói nhỏ đến đáng thương: " Vì vậy, tiếp theo có thể phiền anh, trước mặt ba tôi, thái độ đối với tôi khá hơn một chút..."

Tống Tương Tư giống như ý thức được mình nói yêu cầu có chút nhiều, mới nói ra phân nửa, lại đột nhiên lại đổi lời nói nói: "Thật ra thì anh không cần đối tốt với tôi trước mặt ba, anh chỉ cần ngồi nói chuyện với ông, chỉ cần một chút, à không, năm phút đồng hồ là tốt, anh cũng có thể không cần nói chuyện, chỉ cần cười với ông một cái, nghe ông nói thì đáp một tiếng là được..."

Nghe xong Tống Tương Tư nói một chuỗi dài, Hứa Gia Mộc không biết trong lòng mình có cảm giác thế nào, đây là lần đầu tiên thấy bộ dạng cô ăn nói khép nép như vậy, chẳng qua là cảm thấy trong lòng

ngực rất đau rất đau.

Hứa Gia Mộc đứng một lát, hướng về phía Tổng Tương Tư nhẹ nhàng gật đầu một cái, đầu tiên là lễ phép gõ cửa phòng bệnh, đợi đến bên trong truyền đến một tiếng "Mời vào", Hứa Gia Mộc mới đẩy cửa ra, nắm tay Tổng Tương Tư đi vào.

"Ba, con giới thiệu với ba, đây là con..." Tổng Tương Tư thuận miệng gọi mấy chữ này trước mặt ba Kiều, nhưng mà bây giờ Hứa Gia Mộc đứng ở bên cạnh, cô ngược lại áp úng: "Bạn trai, anh ấy tên là Hứa Gia Mộc."

"Bác trai khỏe." Đầu tiên Hứa Gia Mộc mỉm cười chào một tiếng, sau đó liền cúi người xuống về ba Tống nằm trên giường bệnh.

Chương 925: Trì hoãn (5)

Ba Tống nhìn Hứa Gia Mộc áo quần gọn gàng, bộ dạng cao ráo tuấn tú, rất là hài lòng, có lẽ là Bởi vì Tống Tương Tư nói với ông, Hứa Gia Mộc là ông chủ, ông nghĩ đến cả đời mình nghèo khó, con gái mình với cao Hứa Gia Mộc, cho nên áp lực trong lòng hơi lớn, có chút khẩn trương bất an, chẳng qua là nhìn Hứa Gia Mộc vẫn cười thân thiện, mãi cho đến lúc Tống Tương Tư mang một cái ghế đặt xuống trước mặt Hứa Gia Mộc , ý bảo Hứa Gia Mộc ngồi, Ba Tống lúc này mới vội vàng gạt đầu, chỉ vào cái ghế nói, nói liên tục " ngồi đi" .

Hứa Gia Mộc nhìn thấu Ba Tống lo lắng, Sau khi ngồi xuống, chủ động hướng về phía Ba Tống mở miệng: "Bác trai, bác có khỏe không?"

Ba Tống vội vàng trả lời: "Tốt tốt."

Hứa Gia Mộc nhìn Tống Tương Tư đứng một bên, nghĩ đến trước lúc vào phòng, cô tự mình nói những lời đó, sau đó Liền Vươn tay, cầm tay Tống Tương Tư, Tống Tương Tư sửng sốt một chút, một giây kế tiếp liền nghe Hứa Gia Mộc nói: "Bác trai, bác sĩ nói, chỉ cần bác khỏe lại, còn có thể sống thật lâu, con cùng..."

Hứa Gia Mộc dừng một lúc, nghĩ đến nhũ danh của Tống Tương Tư, vì vậy nói tiếp: " Tư Tư đã bàn bạc xong rồi, tháng mười chuẩn bị kết hôn đây, đến lúc đó còn trông cậy vào bác chứng kiến hôn lễ của bọn con. "

Mặc dù đây là cô nói cho anh biết , nhưng từ trong miệng anh nghe

được câu này, Tống Tương Tư vẫn còn có chút hốt hoảng.

Trời mới biết, trong 8 năm kia, cô nằm mơ bao nhiêu đêm, cũng nằm mơ thấy mình làm vợ của Hứa Gia Mộc.

Cho đến lúc vỡ mộng, ngay cả nằm mơ, Cũng Không dám nghĩ tới Hứa Gia Mộc Sẽ lấy mình.

Ba Tống nghe được câu này, khiến trong lòng rất vui, trong lòng ông Rõ ràng, mình nhất định là không thể sống lâu, nhưng vẫn cười toe toét, lại liên tiếp nói vài câu "Được" .

Hứa Gia Mộc nắm tay Tống Tương Tư không có buông ra: "Bác trai, thật xin lỗi, con quen Tư Tư lâu như vậy, từ sớm nên đến gặp bác."

"Không sao, không sao, bác nghe Tư Tư nói, con bề bộn nhiều việc..." Ba Tống vội vàng lắc đầu.

...

Kế tiếp biểu hiện của Hứa Gia Mộc khiến Tống Tương Tư cảm thấy ngoài dự kiến, thân thiết rất nhiều so với cô tưởng tượng anh nói chuyện với ba cô cũng rất kính trọng, nhìn ra được, ba cô đối với anh rất là hài lòng, trên mặt cười, đều là phát ra từ nội tâm, thậm chí lúc nói chuyện đến cuối cùng, Ba Tống trực tiếp cười híp mắt nhìn Tống Tương Tư nói: "Tư Tư, bây giờ ba đã thấy bạn trai của con, chết cũng không tiếc."

Tống Tương Tư cong môi cười yếu ớt, Hứa Gia Mộc ngược lại mở miệng: "Bác trai đừng nói vậy, bác yên tâm, con nhất định sẽ nghĩ biện pháp liên lạc bác sĩ tốt nhất đến đây chữa bệnh cho bác."

Ba Tống cười, không có nhận lời của Hứa Gia Mộc, trực tiếp nhìn

Tổng Tương Tư mở miệng nói: "Tur Tur, con đặt vé máy bay rồi sao?"

"Không có, lập tức." Tổng Tương Tư vừa nói, vừa tìm điện thoại di động.

"Vé máy bay gì?" Hứa Gia Mộc nghi ngờ hỏi một câu.

"Bác cùng Tur Tur chuẩn bị trở về quê nhà." Ba Tống giải thích.

"Lúc nào?" Hứa Gia Mộc hỏi.

Ba Tống đáp: "Bây giờ."

Hứa Gia Mộc nhăn trán, sau đó nhìn Tổng Tương Tư đang đặt vé, bất chợt vươn tay, ngón tay liền rút điện thoại di động, sau đó lấy điện thoại di động của mình, trực tiếp gọi một cú điện thoại: "Đặt cho tôi 3 vé máy bay... Địa điểm và số căn cước tôi lập tức gửi cô..."

Cúp điện thoại, Hứa Gia Mộc trực tiếp đưa điện thoại di động cho Tổng Tương Tư: "Gửi thông tin của em và ba qua số này."

Chương 926: Trì hoãn (6)

Tống Tương Tư không có đón điện thoại của Hứa Gia Mộc, nhìn mắt của anh, lóe ra một ý hỏi thăm không tiếng động.

Hứa Gia Mộc dĩ nhiên biết Tống Tương Tư trong lòng đang suy nghĩ gì, anh không có mở miệng hướng về phía Tống Tương Tư nói chuyện, ngược lại trực tiếp xoay đầu, nhìn Ba Tống: "Vừa vặn mấy ngày nay ta không có gì chuyện, cùng bác và Tư Tư cùng nhau trở về."

Ba Tống có vẻ có chút thụ sủng nhược kinh, theo bản năng nhìn con gái của mình, sau đó mới mở miệng nói: "Chuyện này, có phiền toái không..."

"Không phiền toái, vốn con nên trở về quê nhà Tư Tư một chuyến." Hứa Gia Mộc dừng lại, còn nói: "Chưa kể, hai người ngàn dặm xa xôi trở về, con cũng không yên lòng."

Vừa nói, Hứa Gia Mộc đem điện thoại di động trong tay hướng về phía Tống Tương Tư, Tống Tương Tư nhấp môi, vươn tay nhận lấy, ngón tay rất nhanh gõ phía trên, sau đó mới đưa điện thoại di động trả lại cho Hứa Gia Mộc, Hứa Gia Mộc nhìn Tống Tương Tư đánh tên họ cùng giấy căn cước số, xác nhận không có sai, liền trực tiếp gửi cho trợ lý.

-

Thủ tục xuất viện của ba Tống, là Hứa Gia Mộc làm, ngay cả tiền nằm viện và phí phẫu thuật cũng do anh trả.

Sức khỏe ba Tốnggrát suy yếu, đi bộ đều run lẩy bẩy, cuối cùng vẫn là nhờ xe lăn, Hứa Gia Mộc đẩy Ba Tống xuống lầu dưới.

-

Máy bay cất cánh không bao lâu, Ba Tống liền mệt mỏi không ngừng nhắm mắt lại ngủ.

Trên máy bay hơi lạnh, Hứa Gia Mộc cho nữ tiếp viên hàng không hai cái mền, lấy một cái đưa cho Tống Tương Tư bên cạnh.

Tống Tương Tư quay đầu, trước liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc, sau đó nhẹ giọng nói một câu "Cảm ơn", liền nhận lấy, cô mở mền ra, hướng trên người mình đắp, khước mắt vừa vặn thấy Hứa Gia Mộc nghiêng người, cẩn thận đắp mền trên người Ba Tống, Tống Tương Tư theo bản năng nghiêng đầu, cho đến lúc Hứa Gia Mộc đắp kín, ngồi thẳng thân thể, cô mới vội vã quay đầu trở lại, qua loa khoác mền trên đùi của mình, giống như là sợ bị Hứa Gia Mộc thấy ánh mắt khác thường, Tống Tương Tư vội vàng nhắm hai mắt lại, qua trong chốc lát, cô cũng cảm giác được cử chỉ rất nhẹ nhàng nghiêng người, xốc lên mền trên đùi, cẩn thận đắp lên người cô.

Lông mi Tống Tương Tư run rẩy, không nhìn được mở mắt, gương mặt tuấn lãng của Hứa Gia Mộc, vừa vặn rơi vào mắt của cô.

Hứa Gia Mộc đắp kín mền, mới nhìn thấy cô mở mắt, anh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô một lát, sau đó liền nhẹ giọng nhỏ nhẹ mở miệng nói: "Hôm đó quay quảng cáo, tôi đã gọi điện thoại cho bọn họ, để cho bọn họ tạm thời từ chối, đợi đến khi cô có thời gian hẳn tính."

Tay của Tống Tương Tư dưới mền, nắm thật chặt thành quyền, cô cố gắng duy trì trấn tĩnh, hướng về phía Hứa Gia Mộc lại nói một câu

"Cảm ơn" .

Về mặt Hứa Gia Mộc ôn hòa nở một nụ cười, liền xoay người, ngồi thẳng ở chỗ ngồi của mình.

Tống Tương Tư quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh sao lấp lánh, ánh trăng sáng tỏ, bầu trời đêm rất đẹp, nhưng mà lòng của cô lại rối loạn lên.

Mọi thứ nhanh đến mức hỗn loạn, 3 năm trước, cũng đã giờ tay tàn nhẫn quyết tuyệt cắt đứt, nhưng đến bây giờ, cô lại vì anh mà hỗn loạn.

-

Đến Giang Tô đã là mười hai giờ đêm, quê quán của Tống Tương Tư ở một trấn nhỏ, lúc này đêm hôm khuya khoắc, không còn xe, cho nên Hứa Gia Mộc liền đặt 2 căn phòng ở sân bay.

Chương 927: Kéo dài [7]

Hứa Gia Mộc và ba Tống ở cùng một gian phòng, một mình Tống Tương Tư ở một gian phòng.

Hai gian phòng, chỉ cách một bức tường trắng.

Sáng sớm hôm sau Tống Tương Tư tỉnh lại, liền đi sang gian phòng cách vách, cửa phòng do ba Tống mở, Hứa Gia Mộc không có ở trong phòng.

Thoạt nhìn tinh thần của ba cô không tốt như ngày hôm qua, thậm chí có chút uể oải, chỉ là mở cửa cho cô, đường đi chỉ khoảng hơn mười thước, đã mệt thở hồng hộc.

Tống Tương Tư nâng ba cô đi đến ghế sa lon ngồi xong, cô còn chưa mở miệng nói chuyện, ba Tống đã mở miệng thông thả nói: “Tối hôm qua, dương như tiểu Hứa một đêm không ngủ chút nào.”

“Bụng ta có điểm không thoải mái, vẫn chạy về phía WC, mỗi lần đều là cậu ấy công ba đi, nửa đêm ba còn không cẩn thận tiểu ở trên giường, cậu ấy đổi quần áo cho ba, lau lại cả người cho ba, nhường lại giường của bản thân cho ba, cậu ấy ở bên cạnh trông coi ta cả đêm, còn có bộ quần áo kia của ta, đều là do cậu ấy giặt”

Ba Tống nói xong, liền nâng tay lên, chỉ chỉ hai kiện quần áo bên ngoài cửa sổ phía trước.

“Có thể nhìn ra được, tiểu Hứa làm người rất không sai, là thật tâm đối tốt với con, tương lai có cậu ấy cùng con, ba thật sự rất yên

tâm.....”

Ba Tống còn nói liên miên căn nhắc rất nhiều điều tốt về Hứa Gia Mộc, nhưng mà một chữ Tống Tương Tư cũng chưa nghe vào, chỉ là nhìn chăm chăm quần áo mà Hứa Gia Mộc giặt, kinh ngạc nhìn.

-

Hứa Gia Mộc trở lại khách sạn, trong tay xách vài túi lớn.

Tối hôm qua mọi người đi vội vàng, cũng không mang theo quần áo, Hứa Gia Mộc cố ý đến cửa hàng tổng hợp ở sân bay mua giúp Tống Tương Tư và ba Tống hai bộ quần áo để tắm rửa, thuận tiện còn thuê một chiếc xe, mua hai phần bữa sáng.

Hành động của Tống không thay đổi, Hứa Gia Mộc ngồi ở bên cạnh, rất kiên nhẫn cầm thìa, từng muỗng từng muỗng giúp ba Tống uống cháo.

Tống Tương Tư ngồi ở đối diện, nhìn cảnh tượng trước mặt, đáy mắt mạc danh kỳ diệu liền trở nên có chút ẩm ướt, cô cúi đầu, không dám nhìn hình ảnh trước mặt, sợ thời gian bản thân xem lâu hơn một chút, thì trong lòng thật vất vả mới có thể kiên định, lại dao động trở lại.

Ở trong trí nhớ của cô, Hứa Gia Mộc là cái loại này điển hình đại thiếu gia cơm đưa đến mồm, quần áo không phải động tay chân, chẳng bao lâu sau, anh thế nhưng lại thay đổi, trở nên suy nghĩ tinh tế, có thể chăm sóc người khác, khiến cho người khác có cảm giác an toàn và ỷ lại, làm cho người ta cảm thấy khi có anh ở bên cạnh thì trong lòng sẽ trở nên kiên định và ấm áp.

Nếu như, trong tám năm anh sống với cô, anh ở trước mặt cô, từng

có có khoảnh khắc như thế này, có lẽ lúc trước, lúc trước cô sẽ không bỏ qua cảm nhận của trái tim, quyết tâm buộc bản thân rời đi anh như vậy.

Hiện tại, anh rất cục như cô mong muốn, biến thành một người đàn ông tốt đáng giá phó thác cả đời, nhưng mà, lại không có nửa điểm quan hệ với cô.

-

Mười một giờ sáng, Hứa Gia Mộc thanh toán tiền phòng xong, mở cửa chiếc xe mình thuê ra, chở Tống Tương Tư cùng ba Tống trở về quê hương của bọn họ.

Khoảng cách từ sân bay đến cái trấn nhỏ mà Tống Tương Tư sinh ra khoảng hơn bốn trăm km, đi đường mất khoảng hơn năm giờ, mãi đến khi gần năm giờ chiều, rốt cục mới đến quê nhà của Tống Tương Tư.

Từ lúc ba Tống đi Bắc Kinh chữa bệnh, Tống gia không có ai ở, trong nhà có chút bẩn.

Một đêm tối hôm qua không ngủ tốt, Hứa Gia Mộc lại xe cả ngày, không có oán trách gì sẵn tay áo, quét tước một lần bụi bặm từ trong ra ngoài căn phòng, sau đó lại đi ra ngoài mua đồ ăn, tự mình xuống bếp, làm cơm chiều.

Ba Tống không có tinh thần muốn ăn, chưa ăn được bao nhiêu đã nọ, ăn xong lại uống thuốc, quay về phòng nằm nghỉ ngơi .

Chương 928: Kéo dài [8]

Cơm nước xong, Hứa Gia Mộc đi rửa bát, lúc anh từ trong phòng bếp đi ra, vừa vặn thấy Tống Tương Tư trải đệm chăn ở trên ghế sa lon.

Tống Tương Tư nghe thấy tiếng bước chân, nghiêng đầu, liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó tùy ý ném gối đầu lên trên ghế sa lon, đứng lên đi về phía phòng ngủ mà từ nhỏ đến lớn bản thân ở, đẩy cửa ra, nói với Hứa Gia Mộc: “Anh ngủ ở phòng này đi, khăn trải giường với vỏ chăn em vừa mới đổi mới rồi.”

Hứa Gia Mộc đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, đầu tiên là nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ mà Tống Tương Tư vừa mở, nhìn thoáng qua bên trong, sau đó lại nhìn nhìn đệm chăn được trải trên ghế sa lon, nháy mắt hiểu được ý tứ của Tống Tương Tư, không hề nghĩ ngợi trực tiếp mở miệng nói: “Anh ngủ xô pha.”

“Hôm nay anh lái xe cả ngày, khẳng định mệt chết đi.....”

Tống Tương Tư vừa tranh cãi được một câu, liền nhìn thấy Hứa Gia Mộc sai bước tiêu sái đến trước ghế sa lon nằm xuống.

Tống Tương Tư nhìn chằm chằm Hứa Gia Mộc trầm mặc một hồi, lại mở miệng nói: “Cám ơn.”

Hứa Gia Mộc gật gật đầu: “Không cần khách sáo.”

Tống Tương Tư đứng ở cửa phòng ngủ một lúc lâu, để lại một câu “Ngủ ngon”, rồi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại.

-

Hôm sau lúc Tống Tương Tư và ba Tống tỉnh lại, Hứa Gia Mộc đã làm tốt bữa sáng.

Không biết có phải do tối hôm qua ba Tống nghỉ ngơi tốt hay không, một ngày này trạng thái tinh thần của ông đặc biệt tốt, ăn xong điểu tâm, liền đề nghị đi nghỉ địa xem mẹ Tống.

Trước khi lên đường, ba Tống còn cố ý nói Tống Tương Tư tìm một bộ quần áo kiểu áo Tôn Trung Sơn mà nhiều năm trước mẹ Tống tự tay may cho ông mặc vào.

Mộ của mẹ Tống chôn ở trên đồng ruộng của Tống gia để lại, xe chỉ có thể chạy đến ven đường, kế tiếp phải đi bộ.

Tuy rằng ba Tống rất có tinh thần, nhưng mà lại không được vài bước đường, cuối cùng vẫn là Hứa Gia Mộc cõng ông lên.

Mùa hạ phía nam, nóng hơn rất nhiều so với Bắc Kinh, lúc này đúng giữa trưa, người phơi nắng lâu nóng rát, Hứa Gia Mộc cõng ba Tống chỉ mới đi được hai trăm thước, quần áo trên người của anh đều đã ướt đẫm, những ngọn tóc cắt xen lung tung, đều bị mồ hôi tẩm ướt.

Tống Tương Tư đi bên cạnh, nhìn thấy hình ảnh như vậy, dùng sức nắm chặt dù trong tay cố gắng che bớt nắng.

-

Sau hi ba Tống bệnh nặng, ruộng đất của Tống gia vẫn để hoang , cỏ dại hồi sinh, dường như bao phủ toàn bộ mộ mẹ Tống.

Ba Tống từ trên lưng Hứa Gia Mộc trượt xuống, nâng tay Tống Tương Tư, đi tới trước mộ phần, ông cố hết sức khom người, muốn nhổ đi cỏ dại, nhưng mà chỉ bắt được một cây cỏ, đã mất rất nhiều sức lực, cũng không nhổ lên được.

Hứa Gia Mộc đang giẫm chân tại chỗ lèn đi tới, dặn Tống Tương Tư chăm sóc tốt ba Tống, sau đó liền không rên một tiếng khom người, nhổ cỏ.

Cỏ dại mọc rất cao, rễ lại đâm quá sâu, muốn nhổ lên phải cố hết sức, mồ hôi ướt đầm cả người Hứa Gia Mộc, cuối cùng Tống Tương Tư có chút nhìn không được, tiến lên kéo cánh tay Hứa Gia Mộc, làm cho anh nghỉ ngơi một lát, thuận thế đưa bình nước mang theo cho anh.

Hứa Gia Mộc một hơi uống hết phân nửa bình nước, đứng ở dưới bóng cây, ngồi cùng ba Tống một lát, sau đó lại đứng dậy đi về phía mộ của mẹ Tống, đại khái qua khoảng một giờ, mới nhổ sạch sẽ cỏ dại trên mộ phần của mẹ Tống.

Ba Tống cố sức đứng lên, dựa vào Tống Tương Tư, đi tới trước mộ phần của mẹ Tống, vươn tay, sờ sờ mộ bia của mẹ Tống, sau đó liền bảo Hứa Gia Mộc cùng Tống Tương Tư rời đi, để bản thân một mình, nói liên miên lời nhải rất nhiều với người vợ đã mất nhiều năm của ông.

Chương 929: Kéo dài [9]

Mãi cho đến bốn giờ chiều, ba Tống mới cùng Tống Tương Tư và Hứa Gia Mộc về nhà.

Có thể nhìn ra, thời gian ba Tống nói với mẹ Tống rất lâu, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, trên đường trở về, khoe môi vẫn luôn luôn giơ lên .

Về đến cửa nhà, Hứa Gia Mộc vừa ngừng xe, ba Tống đột nhiên mở miệng nói: “Tư tư, ba muốn ăn gà nhà ở cầu tây, con đi mua cho ba một con được không?”

Hứa Gia Mộc tắt động cơ của xe, quay đầu nhìn thoáng qua Tống Tương Tư đang đẩy cửa xe, nói: “Để anh cùng đi với em.”

“Một mình Tư tư có thể đi được, không quá xa.” Ba Tống lên tiếng: “Tiểu Hứa, cháu đi cùng ta đến công viên ngồi một lát đi.”

-

Hứa Gia Mộc nâng ba Tống, thông thả tiêu sái đi về phía công viên.

Ba Tống dừng lại một chút, thỉnh thoảng chỉ vào một chỗ, nói một hai câu với Hứa Gia Mộc, đều là về Tống Tương Tư .

“Cây kia..... đã ba bốn mươi năm, lúc Tư Tư còn nhỏ, thích nhất chơi nhảy dây với những đứa bé khác ở nơi đó.”

“Trước kia..... Nơi đó không có xây hồ nhân tạo, đây là vài năm gần

đây vừa mới xây ra, lúc trước khi Tư Tư còn nhỏ, đi theo một đám con trai, mỗi ngày đều chơi ở dưới ruộng đất, mỗi lần về nhà cả người đều là bùn, lần nào cũng bị mẹ nó mắng.”

“Còn có, rừng cây hoàng bá kia, cũng đã được 10 năm rồi, lúc trước rừng cây hoàng bá này, chỉ là mấy cành thổ dưỡng nhỏ cắm xuống dưới đất, không nghĩ tới cuối cùng lại lớn thành đại thụ che trời, lúc Tư Tư không vui, liền thích trốn ở rừng cây hoàng bá khóc.”

“Ở trên trán của Tư tư, có vết sẹo, là do lúc trước khi chơi đùa cùng bạn bè, không cẩn thận đụng đến, hiện tại tóc phủ che khuất, không nhìn thấy, cháu đẩy tóc ra, mới nhìn thấy được.”

Ba Tống đi vòng công viên được khoảng một vòng, cuối cùng là do Hứa Gia Mộc cũng trở về nhà.

Ông khẳng định đã rất mệt, cũng không nghỉ ngơi, lôi kéo Hứa Gia Mộc vào phòng ngủ của bản thân, chỉ vào một cái bàn cũ, ý bảo Hứa Gia Mộc mở ngăn kéo ở đó ra.

Hứa Gia Mộc nghe theo, nhìn thấy bên trong có một cái hộp sắt lớn, sau đó cứ dựa theo ba Tống phân phó, bế ra.

Ba Tống vỗ vỗ vào một vị trí trên giường, ý bảo Hứa Gia Mộc ngồi xuống, sau đó liền tự mình mở hộp sắt đó ra, bên trong có rất nhiều ảnh chụp, có trắng đen, cũng có màu sắc rực rỡ, có chút nhìn hơi cũ nát, có chút nhìn rất mới, còn có một ít tạp trí từ trên báo cắt ra, đều là ảnh chụp Tống Tương Tư.

Bàn tay khô héo của ba Tống, vuốt phẳng những tấm ảnh kia một hồi lâu, sau đó cầm ra một tấm ảnh đen trắng, nói với Hứa Gia Mộc: “Đây là ảnh chụp Tư Tư được một trăm ngày, cháu xem lúc ấy, rất béo a, không giống bây giờ, gầy gò thối qua là có thể ngã xuống

đất.”

“Đây là ảnh chụp lúc nó 1 tuổi, mẹ nó ôm nó chụp trong quán chụp ảnh, nhìn một cái phía sau, có phải rất được hay không?”

“Đây là ảnh chụp lúc nó 3 tuổi..... Ảnh chụp tiết học đầu tiên khi nó vừa vào lớp một Đây là ảnh chụp nó cầm giấy khen ba năm liền..... Đây là ảnh chụp nó chụp cùng với ông nội và bà nội..... Đây là ảnh chụp hình dáng của nó lúc học trung học..... Còn có, lúc học trung học, lúc ấy a, đã có rất nhiều người viết thư tình cho Tư Tư nhà chúng ta Đây là ảnh chụp lúc Tư Tư học cao nhị, mẹ nó qua đời vào năm này, 1 năm đó nó trôi qua rất không tốt, cho nên cháu xem ảnh chụp, khuôn mặt nhỏ nhắn đều băng lại.”

Chương 930: Kéo dài (10)

“Một năm đó, ánh mắt của nó ngày nào cũng sưng đỏ, nửa đêm thường vụng trộm khóc một mình.”

“Cũng là bắt đầu từ năm đó, Tư Tư đã trưởng thành, lúc trước, nó mặc quần áo dơ về nhà, mẹ nó mắng nó, còn có thể giúp nó giặt quần áo, sau đó mẹ nó đi tới, có nhiều lần, bác thấy nó vụng trộm ở trước vòi nước công cộng dưới lầu, tự giặt quần áo của mình, chắc là sợ làm bác bận lòng...”

“Bác cực kỳ vui vì Tư Tư đã hiểu chuyện, nhưng cũng rất đau lòng.”

“Đây là sau khi nó thi vào đại học, nhận được giấy gọi của đại học Bắc Kinh, bác tự mình đưa nó đi, cháu nhìn này, còn có ảnh chụp chung của hai cha con ở Thiên An Môn.”

Bác trai nói đến đây, không nhịn được thở dài một hơi: “Một năm khi bác bị bệnh, cần phải thực hiện phẫu thuật, lúc ấy trong tay chỉ có chút tiền gửi ngân hàng, nghĩ muốn để lại cho Tư Tư, nhưng là sau đó Tư Tư không biết lấy đâu ra tiền cho bác làm phẫu thuật.”

“Lúc đó, nhà chúng ta nghèo rớt mùng tơi, Tư Tư còn đang đi học, làm thêm ở một cửa hàng, một tháng được 3000 đồng tiền lương, đều đã mua thuốc thang cho bác hết rồi.”

Hứa Gia Mộc nghe đến đó, lông mày hơi nhăn lại.

Lúc đó, anh và Tống Tương Tư đã ở bên nhau, sau khi anh cho cô năm vạn đồng, cô chưa bao giờ mở miệng hỏi anh dù là một chút

tiền.

Lúc ấy cô học đại học A, đôi khi nhận điện thoại của anh, cô sẽ tới qua đêm với anh, ngày hôm sau luôn nói có lớp học rồi sớm rời đi, có rất nhiều khi, anh đón cô, lúc anh đến, cô đều đứng ở cửa đại học A chờ, cho nên anh nghĩ cô vẫn đi học, nhưng lại không ngờ cô đã bỏ học.

“Về sau Tư Tư làm diễn viên... Bác, đến đoàn làm phim xem nó một lần, điều kiện rất kém, lúc ấy là mùa đông, nó cảm lạnh sốt cao, lại vẫn kiên trì đóng phim, bác nhìn mà thấy đau lòng... Lại còn một lần, không biết nó chọc phải người nào trong đoàn làm phim, bị người ta đánh, mặt mày sưng vù, quần áo cũng rách tung tóe, suốt đêm chạy về nhà, nhìn thấy bác liền khóc nức nở...” Bác trai nói đến đây, nước mắt liền rơi xuống: “:Bác nghĩ lúc ấy trong lòng Tư Tư rất khổ sở, nhưng không thể dựa vào ai, cũng chỉ có thể chạy đến tìm người ba này, chỉ tiếc, bác không thể làm gì, không thể giúp gì được nó, nó nán lại ở nhà hơn nửa tháng, sau cùng vẫn trở về đoàn làm phim, về sau, đoán là nó cũng không muốn chạy về để bác lo lắng, nên sau đó không hề quay về kể khổ nữa, nhưng bác biết, vài năm đó, nó không sống tốt chút nào, ngẫm là, người cha như bác, thật là vô dụng.”

Hứa Gia Mộc nghe đến đó, đột nhiên nghĩ đến lúc nào đó ở bệnh viện, anh hỏi cô, vì sao cổ chân bị thương vẫn còn quay phim, cô nói nhiều năm rồi đều là như thế.

Lúc ấy, anh liền cảm thấy đau lòng, hiện tại, càng đau hơn, chỉ là cảm thấy như có một cây đao hung hăng khứa vào ngực, khiến anh đau đến không thở được.

Anh ở bên cô tám năm.... chung chăn gối với cô tám năm, ngủ cạnh nhau suốt tám năm... Gần 3000 ngày đêm, thế nhưng anh lại không biết, khi nào cô từng chịu thương tổn, khi nào cô bị đánh, khi nào cô

bị bệnh, khi nào thì khổ sở, ...

Chương 931: Kéo dài (11)

Cô ở trước mặt anh, vẫn luôn là dáng vẻ cực kỳ dịu dàng, anh đói bụng, cô đi mua đồ ăn cho anh, anh khát nước, cô đi rót nước, anh muốn tắm rửa, cô chuẩn bị nước tắm cho anh... Cô chưa bao giờ đề cập bất kỳ yêu cầu nào với anh, không hề đòi hỏi anh bất cứ điều gì, cô chưa từng mở miệng nói với anh là muốn thứ gì đó, thậm chí ở trước mặt anh, cô chưa từng rơi một giọt lệ, không hề kêu hay than thở chút nào.

Anh vẫn cho là, anh ở bên cô tám năm, anh cực kỳ hiểu cô, nhưng là cho đến bây giờ, anh mới phát hiện, hóa ra đến cuối cùng mình vẫn không biết gì cả.

Mấy năm nay, vô số lần anh đã nghĩ, vì sao cô không cần con của anh, vì sao cô nhất định rời khỏi anh, anh không muốn làm rõ nguyên nhân, cho tới bây giờ đột nhiên anh hiểu rõ, thật ra vài năm đó, người vứt bỏ không phải cô mà là anh.

Từ lúc ban đầu, anh chưa từng đối xử tốt với cô.

“Về sau Tư Tư càng ngày càng đi lên, cũng càng ngày càng bận rộn, đôi khi, tết âm lịch cũng không thể về nhà.”

“Có một năm, vì lĩnh giải trong đêm trừ tịch mà không thể về nhà, đêm khuya, nó gọi điện tho bác, bên phía nó rất yên tĩnh, chỉ có một mình nó, nhưng bác có thể nghe được là nó đang ở bên ngoài.”

“Nó ở trong điện thoại thật cao hứng nói với bác, nó nhận được giải nữ chính xuất sắc nhất, thù lao đóng phim của nó rất nhiều, có thể

kiếm được nhiều tiền, có thể dùng cho bác an hưởng tuổi già, nó nói rất nhiều, nhưng bác có thể cảm giác được, nó không hề vui vẻ chút nào.”

“Đêm đó, nó nói chuyện điện thoại với bác rất lâu, mới cúp điện thoại, tuy bác không hề vạch trần nó, nhưng bác biết, chắc là nó một mình cô đơn nên mới gọi điện tho bác.”

Hứa Gia Mộc không lên tiếng, trong đáy mắt nổi lên nóng bỏng.

Đêm tắt âm lịch mà cô lĩnh giải, anh biết, đêm đó cô cũng gọi điện cho anh, anh và mấy người bạn đang chơi đùa ở Kim Bích Huy Hoàng, lúc cô gọi tới, anh không nghe.

Mãi đến hôm sau anh mới gọi lại cho cô, hỏi cô có chuyện gì? Cô nói không có, anh hỏi cô đang ở đâu, cô nói cô đang ở quê.

Anh không nghĩ nhiều, tin là thật.

Hiện giờ anh mới biết, lúc đó, cô đơn độc một mình ở Bắc Kinh.

Cho nên, thật ra lúc cô yết ớt nhất, có nghĩ đến muốn dựa vào anh, nhưng anh chưa từng cho cô cơ hội.

Đúng vậy, anh chưa từng để cô dựa vào, sao cô dám y lại vào anh?

Bác trai đem hết những thứ trân quý về Tống Tương Tư cho anh xem, mới giờ tay lên, sờ sờ lệ ở khoeo mắt, hỏi Hứa Gia Mộc một câu: “Tư Tư nhà chúng ta có phải rất được hay không?”

Hứa Gia Mộc gật đầu: “Rất được.”

“Cho nên lúc trước cháu nhìn trúng Tư Tư xinh đẹp của nhà chúng ta

nên mới bằng lòng cho nó năm vạn đồng tiền?”

Hứa Gia Mộc ngẩn ra, nhìn chăm chăm bác trai không lên tiếng.

“Cháu không cần giấu diếm bác, bác biết, cháu không phải bạn trai của con gái bác.” Trong mắt bác trai hiện lên chút áy náy: “Lúc trước nó là vì tiền phí phẫu thuật của bác, mới đồng ý theo cháu, thật ra lúc nó đưa tiền thuốc men cho bác, bác đã biết, con gái của bác, biết nó nói dối, bác không vạch trần nó, là vì biết nó làm như thế chắc là trong lòng nó cũng rất khổ sở, bác không muốn trách cứ nó, sở dĩ bác muốn gặp cháu, là vì có thứ muốn đưa cho cháu.”

Chương 932: Kéo dài (12)

Bác trai nói xong, liền run rẩy bắt đầu lấy từ dưới gối lên một tấm chi phiếu, đưa cho Hứa Gia Mộc: “Trong này có mười vạn đồng, không phải là tiền của Tư Tư, là những năm gần đây tự bác kiếm được, cả vốn lẫn lãi, trả lại cho cháu.”

Lông mày của Hứa Gia Mộc nhíu lại, không nhận.

Bác trai lại nhét vào trong tay Hứa Gia Mộc: “Chờ đến lúc cháu làm ba, sẽ hiểu được nỗi khổ của bác, một người cha tình nguyện chết cũng không muốn con gái mình phải chịu oan ức, cho nên tiền này nhất định cháu phải nhận, bác không có ý gì khác, bác chỉ muốn lấy lại tôn nghiêm cho con gái mình, nếu cháu tôn trọng con gái của bác, cháu cũng nên cầm.”

Tuy trong lời nói của bác trai, cũng không hề chỉ trích Hứa Gia Mộc, nhưng anh lại cảm thấy có chút không nói nên lời.

“Tư Tư và cháu cũng quen nhau mười một năm rồi...” Bác trai nói đến đây, có chút hoảng hốt: “Mười một năm, thời gian không phải là ngắn, cả đời người, có được mấy cái mười một năm, cả đời người con gái, thời gian tốt nhất đều đã đặt trên người cháu.”

Nghe được những lời này của bác trai, Hứa Gia Mộc nắm lấy tấm chi phiếu, co rúm lại.

Bác trai dừng một lúc, quay đầu nhìn Hứa Gia Mộc cười cười: “Tuy chúng ta mới quen nhau được ba ngày, nhưng bác nhìn ra được, cháu có chút cảm tình với Tư Tư, nếu không cũng sẽ không quản xa

xôi cùng Tur Tur chạy đến đây, cũng không vội trước vội sau vì một người sắp chết như bác.”

“Sở dĩ bác bảo Tur Tur tránh mặt là vì có chuyện muốn nhờ cháu.”
Bác trai nói đến đây, hơi chần chừ một chút: “Mặc kệ trong tương lai Tur Tur sẽ đến với cháu hay là với người khác, bác đều hi vọng cháu có thể tha thứ cho nó nhiều một chút.”

“Bác biết được thỉnh cầu này của bác có chút quá đáng, nếu nó không đến với cháu, cháu thật sự không cần chăm sóc nó, nhưng bác thật sự lo lắng cho Tur Tur... Bác đi rồi, đến một người thân nó cũng không có, nếu nó bị oan ức, đến một nơi để khóc cũng không có, cháu không biết, cả đời này của bác, điều hối tiếc nhất chính là không thể nhìn nó kết hôn...”

“Suy nghĩ một chút, lòng bác đã chua xót, nhưng là ngoài cháu ra, lại không biết tìm ai để nói những lời này, cho dù là bác cầu xin cháu... Cháu có thể đáp ứng bác không, mặc kệ trong tương lai cháu ở bên Tur Tur hay không, nếu nó có gì không tốt, phải chịu oan ức, cháu hãy chăm sóc cho nó giúp bác...”

Hứa Gia Mộc không hề do dự gật đầu: “Cháu đồng ý, bác yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Bác trai nghe được những lời này, rốt cuộc cũng yên lòng nở nụ cười.

“Nói lâu như vậy, bác cũng mệt rồi, muốn nghỉ một lát, cháu đi xem xem sao Tur Tur vẫn chưa quay lại?”

Hứa Gia Mộc gật đầu, cẩn thận đỡ bác trai nằm xuống, đắp lên người một cái chăn mỏng rồi mới đi ra ngoài.

-
Lúc anh đứng ngoài chờ Tống Tương Tư, hút một điếu thuốc, dùng lực hút vài hơi.

Trong đầu óc anh đều nghĩ đến những lời bác trai vừa nói với mình, nghĩ đi nghĩ lại, không biết làm sao, lại nghĩ đến lúc trước khi tiến vào phòng bệnh, Tống Tương Tư cầm lấy vạt áo của anh, nhỏ giọng nói, anh có thể đối với tôi tốt một chút trước mặt ba tôi không?

Cô của lúc đó, rất nhanh lại bắt đầu phủ định lời nói của mình, nói không cần đối với cô tốt, chỉ cần đối tốt với ba cô là được rồi.

Chương 933: Kéo dài (13)

Ý tứ của cô, có phải là đã từng mong chờ anh đối tốt với cô không?

Nhưng là, anh lại chưa từng đối tốt với cô.

Nếu là lúc trước, tám năm anh ở bên cô, anh lưu ý quan tâm cô một chút, quan tâm nhiều hơn một chút, có phải giữa bọn họ sẽ không dẫn đến tình trạng hôm nay?

Hoặc là, nếu lúc trước, anh nhìn thấy cô, có thể tình huống nhận ra sự hứng thú lúc đó là rung động, là tình yêu của bây giờ, có phải anh sẽ không để cô nhân nhượng vì năm vạn đồng tiền mà ở bên anh không danh không phận từng ấy năm?

Bác trai đưa cho anh tám chi phiếu kia, vẫn còn ở túi tiền trong ngực anh, cứng rắn, khiến anh đau đớn.

Bây giờ đây, rốt cuộc anh mới biết thế nào mới là một người đàn ông tốt, một người chồng tốt, mà cô cũng đã gả cho người khác, không cần anh phải đối tốt với cô.

Hứa Gia Mộc hít một ngụm khói, bởi vì dùng lực, ngược lại bị sặc, không nhìn được cong người, kịch liệt ho khan.

Khụ khụ, hốc mắt anh phấp phồng.

-

Cơm chiều vẫn như cũ là Hứa Gia Mộc làm, anh chặt con gà mà

Tống Tương Tư mua thành từng miếng, đặt trên một chiếc đĩa.

Đợi cơm nấu xong, Tống Tương Tư đi vào gọi cha.

Tâm tình bác trai vẫn tốt như cũ, khiến khẩu vị cũng tốt, ăn một cái chân gà.

Ăn cơm xong, bác trai trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, còn gọi Tống Tương Tư, hai người đóng cửa, không biết nói gì ở trong, đến hơn chín giờ tối, Tống Tương Tư mới đi ra.

Hứa Gia Mộc ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy Tống Tương Tư đi ra lập tức đứng dậy rót cho cô một chén sữa.

Tống Tương Tư thấp giọng nói một câu cảm ơn rồi vươn tay nhận lấy.

Tống Tương Tư uống sữa xong, Hứa Gia Mộc lại lên tiếng nói: “Thời gian không còn sớm, nên đi nghỉ ngơi.”

“Ừm.” Tống Tương Tư nhẹ gật đầu, nắm chén sữa, chuẩn bị đi tắm rửa, Hứa Gia Mộc lại vươn tay giành lại chén sữa: “Tôi đi rửa chén, em đi tắm rửa đi.”

Tống Tương Tư lại nói một câu cảm ơn.

Hứa gia Mộc không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm cô một lúc, xoay người đi vào phòng bếp.

Tống Tương Tư đứng tại chỗ, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nước chảy, mặt mày có chút mờ mịt.

Ba giờ đêm, Tống Tương Tư ngủ, rồi đột nhiên tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Cô cũng không gặp ác mộng, chỉ là đột nhiên tỉnh lại, trong phòng mở điều hòa, mà cả người cô lại toát mồ hôi.

Cô gắt gao cầm lấy chăn, hô hấp trở nên dồn dập, máu chảy trong người cực kỳ nhanh, trái tim cũng rất kích động, cả người trên dưới đều thấy không thoải mái.

Cô cau mày sững sốt một lúc, sau đó lờ mờ dự cảm được điều gì, liền xốc chăn lên, xuống giường nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hứa Gia Mộc ở trong phòng khách nghe được tiếng động, liền mở mắt, mượn ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, anh thấy bóng Tống Tương tư thoáng qua trước mặt mình, anh hô một câu: “Tương Tư?”

Sau đó, đứng lên, đi đến một bên, mở đèn, liền thấy cô đẩy cửa phòng bác trai đi vào.

Hứa Gia Mộc bắt kịp, anh vừa vào đến cửa phòng, liền thấy ngón tay của cô nhẹ nhàng run rẩy chạm vào hơi thở của cha mình, sau đó cả người mạnh mẽ quỳ dưới đất, gào khóc thành tiếng.

Chương 934: Kéo dài (14)

Đầu tiên Hứa Gia Mộc sừng sốt, sau đó dần hiểu ra, trong nháy mắt sự chìm trong khốn khổ.

Hai chân có chút như nhũn ra, nhìn chăm chăm Tống Tương Tư khóc toàn thân run rẩy một lúc lâu, mới miễn cưỡng vững vàng bước chân đi tới bên người Tống Tương Tư.

Ba Tống nằm tư rất ngay ngắn, hai tay đặt trên bụng, vẻ mặt rất bình thản, thoạt nhìn càng giống như là ngủ thiếp đi, khóe môi mím lại, dường như còn có thể nhìn ra một nụ cười mím, giống như đang nằm mơ thấy mộng đẹp.

Hứa Gia Mộc vươn tay, nhẹ nhàng chạm tay ba Tống, cảm thấy lạnh như băng, đầu ngón tay của anh hung hăng run run, sau đó mới quay đầu nhìn về Tống Tương Tư, thấy cô khóc thương tâm, tim của anh cũng đau đớn như dao cắt, anh mất rất nhiều sức lực, mới đưa tay lên bả vai của cô, không có sức nói một câu an ủi cứng nhắc: "Tư Tư, em đừng đau khổ quá. "

Tống Tương Tư giống như hoàn toàn không có nghe thấy lời của Hứa Gia Mộc, vẫn rơi nước mắt như cũ.

Thật ra thì cô biết, sinh lão bệnh tử, là chuyện bình thường, hơn nữa cô cũng biết, cha cô sống không được bao lâu, nhưng mà, cô không nghĩ tới cha cô đột nhiên ra đi như vậy, điều này làm cho Tống Tương Tư thật sự khó có thể tiếp nhận.

Cô còn muốn mấy ngày nữa dẫn cha trở về Bắc Kinh, ôm Tiểu Hồng

Đậu sang cho ông ngắm một chút, nói cho ông biết, ông có một đứa cháu gái, cô còn muốn, cha nhìn thấy Tiểu Hồng Đậu, nhất định tâm tình sẽ rất vui, cũng sẽ sống lâu thêm một chút, rõ ràng mới mấy tiếng trước, cha còn kéo tay của cô, cùng cô nói rất nhiều chuyện đã qua, tinh thần của ông thoạt nhìn rất tốt, nói chuyện cũng không chậm như trước, nhưng mà sao lại ra đi sớm như vậy?

Tống Tương Tư càng nghĩ, khóc càng dữ dội.

Hứa Gia Mộc chậm rãi ngồi xổm người xuống, vươn tay, kéo Tống Tương Tư vào trong ngực, trong chốc lát, vạt áo trước ngực, liền bị ướt đầm.

-

Mấy ngày gần đây Tống Tương Tư không có cách nào chấp nhận đã kích cha cô đã ra đi, lúc nào cũng ngăn người, mỗi ngày đều không rời một bước trước di ảnh của cha.

Cho nên, tang lễ của cha cô, trên căn bản là Hứa Gia Mộc một tay tổ chức.

Hôm mai táng, bạn bè của cha cô khi còn sống, cũng đã tới.

Tống Tương Tư có vẻ có chút hồn vía lên mây, tất cả công việc tổ chức, đều là Hứa Gia Mộc an bài.

Chôn cất cha cô bên cạnh phần mộ của mẹ, lúc hạ quan tài xuống mồ, trời đổ mưa to, Tống Tương Tư quỳ gối trong bùn đất, khóc như ruột gan đứt từng khúc, Hứa Gia Mộc che dù, quỳ gối bên người cô.

Dù che cho Tống Tương Tư, Hứa Gia Mộc cũng ướt sũng.

Ba giờ chiều, tất cả những người tới đưa linh cữu đã rời đi, trong nhà chỉ còn hai người Hứa Gia Mộc và Tống Tương Tư.

Ba ngày nay, Tống Tương Tư dường như không thể ăn cái gì, vừa nhìn đã thấy gầy hẳn đi, Hứa Gia Mộc đi trong phòng bếp nấu một chén cháo trắng, bung đến trong phòng ngủ.

Tống Tương Tư nằm ở trên giường, đưa lưng về phía anh, cũng không nhúc nhích, Hứa Gia Mộc đem chén đặt ở một bên trên bàn, cứng rắn ôm cô ngồi dậy, bung cháo vừa mới chuẩn bị dứt Tống Tương Tư, lại bị cô bất chợt phất tay đẩy ra, cháo nóng bỏng văng ra ngoài, rơi xuống tay Hứa Gia Mộc, nóng đến mức tay của anh chỉ trong nháy mắt đỏ bừng.

Vẻ mặt Tống Tương Tư dừng lại, cuối cùng vẫn là không nói tiếng nào nghiêng đầu.

Tính khí Hứa Gia Mộc rất bình thản, không có chút nào không vui, chẳng qua là cúi xuống, thu dọn bừa bộn dưới đất, đi ra khỏi phòng ngủ.

Qua trong chốc lát, lại bung một chén cháo đi vào.

Chương 935: Kéo dài (1)

Tống Tương Tư vẫn không ăn.

Có thể bởi vì Hứa Gia Mộc dây dưa mãi, Tống Tương Tư trực tiếp dứt khoát xuống giường, không nói tiếng nào đi vào phòng của cha cô, khóa trái cửa.

Hứa Gia Mộc gõ cửa rất lâu, cũng không khuyên được Tống Tương Tư mở cửa, cuối cùng anh liền bắt đầu tìm chìa khóa.

Đợi đến lúc rốt cuộc anh tìm được chìa khóa, mở cửa, thấy Tống Tương Tư đang ngồi xổm trên mặt đất, xếp từng bộ quần áo của cha Tống.

Hứa Gia Mộc không lên tiếng quấy rầy cô, rón rén ở bên cạnh cô, rất yên tĩnh ngồi xổm người xuống, cùng cô xếp.

Tống Tương Tư nâng lên mí mắt, chẳng qua là nhìn anh, giống như là muốn lên tiếng đuổi anh đi, nhưng mà nhìn thấy mu bàn tay sưng đỏ, cuối cùng vẫn khép môi, rũ mi mắt, im lặng không lên tiếng tiếp tục xếp quần áo.

Cuối cùng lúc Tống Tương Tư treo quần áo trong tủ của cha, thấy được một hộp giấy cũ rách, rất nặng, cô ôm không nổi, cuối cùng vẫn nhờ Hứa Gia Mộc giúp cô ôm ra ngoài.

Mở ra hộp giấy, bên trong xếp đầy những thứ từ lúc Tống Tương Tư đi nhà trẻ đến lúc tốt nghiệp cấp 3, nhiều loại bài thi, sách bài tập, tranh vẽ, văn bản... Nhìn những món đồ này, nước mắt Tống

Tương Tư lại ồn ào rơi xuống.

Trên thế giới này, người duy nhất cô có thể dựa vào, cũng là người yêu cô nhất, từ đó về sau, cô thật sự chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

-

Cơm tối, Tống Tương Tư như cũ không ăn gì cả, cô không ăn, Hứa Gia Mộc cũng không có gì khẩu vị, một bàn món ăn, mang lên bàn ăn, cuối cùng đều được Hứa Gia Mộc bọc để giữ tươi bỏ vào ngăn lạnh.

Ban đêm, Tống Tương Tư ngủ trong phòng của ba Tống, Hứa Gia Mộc ngủ ở trong phòng cô.

Lúc sắp 11 giờ, bên ngoài lại có sấm sét, trời đổ mưa, Hứa Gia Mộc mới vừa vào giấc ngủ, liền bị thức tỉnh.

Anh nhớ tới buổi chiều ba Tống trước khi đi, nói với mình, đừng nhìn Tư Tư giống như người mạnh mẽ, thật ra thì cô rất nhu nhược yếu đuối, ban đêm sợ nhất sấm sét.

Hứa Gia Mộc chợt ngồi dậy, vén chăn lên xuống giường, vội vã vào phòng ngủ của cha cô, đẩy cửa ra, lại thấy trên giường trống rỗng, không thấy Tống Tương Tư.

Hứa Gia Mộc hoảng hốt, liền nhanh chóng kiểm tra tất cả gian phòng, không thấy Tống Tương Tư, anh liền lấy ra điện thoại di động gọi điện thoại cho cô, kết quả lại nghe tiếng chuông của cô trong phòng ngủ.

Hứa Gia Mộc ngay cả quần áo cũng không kịp đổi, trực tiếp mặc áo

ngủ chạy ra ngoài.

Trời mưa rất lớn, mới vừa một từ trong tiểu khu ra ngoài, quần áo trên người liền ướt đẫm, Hứa Gia Mộc ngồi lên xe, đầu tiên suy nghĩ, chạy đến phần mộ của ba Tống, kết quả lại không thấy bóng dáng Tống Tương Tư, Hứa Gia Mộc lại ngựa không ngừng chạy trở lại, vừa mới chuẩn bị đi lên lầu xem một chút Tống Tương Tư có có về nhà không, anh bất chợt nghĩ tới chuyện gì, hướng về phía công viên tiểu khu chạy đi.

Mưa vẫn chưa dừng, càng rơi càng nặng hạt, che lại tầm mắt của người, ánh sáng đèn đường cũng trở nên mờ mờ.

Hứa Gia Mộc mượn ánh đèn pin từ điện thoại di động, đi một vòng trong rừng cây, cuối cùng thấy một nơi, một người ngồi xổm, chôn đầu vào đầu gối.

Hứa Gia Mộc dựa vào đồ ngủ người nọ đang mặc trên người, nhận ra đó là Tống Tương Tư.

Anh thở phào nhẹ nhõm, yên tâm trở về, sau đó thuận tiện cất bước đi tới, càng đến gần, qua tiếng mưa rơi tiếng sấm, nghe tiếng nức nở của Tống Tương Tư.

Chương 936: Kéo dài (16)

Đáy lòng Hứa Gia Mộc xuất hiện một cỗ nỗi đau thâm lặng, bước chân của anh hơi ngừng một chút, sau đó mới chậm rãi đi tới trước mặt Tống Tương Tư.

Tống Tương Tư nghe được tiếng vang, ngẩng đầu, đôi mắt khóc sưng đỏ nổi lên một tia kinh ngạc, giống như không tin sao Hứa Gia Mộc sẽ tìm được cô.

Hứa Gia Mộc không lên tiếng, chẳng qua là vươn tay, nắm tay của cô, đem cô từ trên đất dùng sức lôi dậy, kéo vào trong ngực của mình, ôm cô thật chặt, thấp giọng nói: "Khóc đi."

Vừa nói, Hứa Gia Mộc liền dùng sức ôm chặt Tống Tương Tư: "Muốn khóc thì khóc thật to trong lòng anh, anh ở đây với em."

Tống Tương Tư trốn ở chỗ này đã khóc hơn hai giờ, đã sớm khóc khô nước mắt, nhưng mà lúc cô dựa vào trong ngực Hứa Gia Mộc, nghe được lời của anh nói, vành mắt của cô lại một lần nữa ướt át, nước mắt giống như là những hạt trân châu, rơi xuống, sau đó liền giống như sông làm vỡ đê, nước mắt thế nào cũng không ngừng được, đến cuối cùng, cô trực tiếp khóc thành tiếng.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, tiếng gió tiếng mưa rơi tiếng sấm, tiếng khóc của Tống Tương Tư, nhiều tiếng lọt vào tai.

Hứa Gia Mộc từ đầu đến cuối cũng không có nói một câu dư thừa, cứ như vậy lặng lẽ ôm cô.

Anh nhớ tới, nhiều năm trước, đêm hôm đó mẹ mình qua đời, cô cũng yên tĩnh bên cạnh mình.

Một đêm kia, lòng anh vốn rất bi thương, bởi vì có cô ở, nên người ngoai rất nhiều.

Hiện tại, đổi lại anh ở bên cô như vậy.

Qua hồi lâu, Tống Tương Tư mới ngưng tiếng khóc, Hứa Gia Mộc cũng không gấp gáp kéo cô từ trong ngực của mình ra ngoài, anh như cũ ôm cô, yên tĩnh ngậy người hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng cúi đầu, giơ tay lên, lau khô giọt nước mắt trên mặt cô, sau đó nắm tay của cô, im lặng không nói lời kéo cô, đi ra ngoài rừng cây.

Tống Tương Tư là nữ vương luôn kiêu ngạo, lúc này im lặng, không có giấy giụa, cũng không có ngạo mạn, cứ như vậy mặc cho Hứa Gia Mộc lôi kéo, đi sau lưng anh..

Về đến nhà, Hứa Gia Mộc xả nước nóng, để cho Tống Tương Tư đi tắm, mà mình đi phòng bếp nấu một chén canh gừng.

Tống Tương Tư cả ngày chưa ăn gì, lúc nhìn thấy canh gừng, không có bất kỳ bài xích, nhẹ nhàng uống từng ngụm.

Tống Tương Tư uống xong canh gừng, Hứa Gia Mộc hỏi: "Có muốn ăn gì không?"

Tống Tương Tư rất nhẹ gật đầu một cái.

Hứa Gia Mộc lập tức cười: "Muốn ăn cái gì?"

"Cá chua ngọt ..." Tống Tương Tư nói xong, cũng có chút do dự muốn đổi, mà Hứa Gia Mộc như nghe thấy cô nói, lập tức gật đầu

nói: "Được, anh làm cho em."

Tổng Tương Tư ngồi ở trong phòng khách, nhìn Hứa Gia Mộc mặc quần áo ướt đẫm nước mưa, bận rộn trước bận rộn sau, ánh mắt trở nên có chút bình tĩnh.

-

Cá chua ngọt rất nhanh được Hứa Gia Mộc bùng lên, anh vừa cho cô đôi đũa, vừa cầm chén cho cô, còn thỉnh thoảng nhắc nhở cô cẩn thận.

Tổng Tương Tư từ đầu đến cuối cũng chỉ là rũ đầu, không nói tiếng nào ăn cá, lúc Hứa Gia Mộc bắt chọt cầm đũa, lần nữa lọc xương cá cho cô, Tổng Tương Tư rốt cục ngẩng đầu lên nhìn Hứa Gia Mộc, lên tiếng nói: "Anh đi tắm đi."

"Được." Hứa Gia Mộc gật đầu, ngồi ở đối diện, nhìn chăm chăm Tổng Tương Tư ăn cá một lát, mới đứng lên, vào phòng tắm.

Hứa Gia Mộc từ trong phòng tắm ra ngoài, Tổng Tương Tư đã không còn ở phòng khách, trong mâm trên bàn, còn dư lại đại khái nửa con cá, đôi đũa đặt ở một bên.

Chương 937: Kéo dài [17]

Hứa Gia Mộc nghĩ đến Tống Tương Tư lại một mình chạy ra ngoài, liền vội tới trước phòng ngủ của ba Tống, đẩy cửa ra.

Tống Tương Tư nằm ở trên giường bị hành động bất thành hình của Hứa Gia Mộc làm cho hoảng sợ, cô mạnh ngồi dậy, nhìn Hứa Gia Mộc, có chút hồ nghi hỏi: “Làm sao vậy?”

Hứa Gia Mộc thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Không có việc gì.”

Sau đó liền đi ra ngoài, thu thập bàn cơm một chút.

Khi định Hứa Gia Mộc quay lại cái phòng ngủ kia của Tống Tương Tư, vừa lúc ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm, đinh tai nhức óc, anh dừng lại ở phòng khách một chút, cuối cùng vẫn là xoay người đi phòng ngủ của ba Tống, đẩy cửa ra, nhìn thấy Tống Tương Tư vùi ở trên giường, lạnh run.

Đáy lòng Hứa Gia Mộc lại là một cơn đau bén nhọn, anh đóng cửa lại, tiêu sái bước nhanh đến bên giường: “Tương Tư?”

Hứa Gia Mộc hô vài tiếng tên của Tống Tương Tư, cô mới thò đầu từ trong chăn ra, cô nhìn anh khoảng nửa phút, cánh môi mới nhẹ nhàng giật giật: “Theo giúp tôi như thế này, được không?”

Hứa Gia Mộc đau lòng càng sâu, anh không hề nghĩ ngợi gật gật đầu, nói một chữ: “Tốt.”

Có thể là do có Hứa Gia Mộc ở cùng, mấy ngày nay Tống Tương Tư

rất khó ngủ, bây giờ lại rất nhanh thiếp đi.

Hôm sau khi cô tỉnh lại, vừa lúc nhìn thấy ánh mặt trời ngoài cửa sổ, thời tiết sáng sủa rồi tinh rồi mù, không tìm thấy một chút bong bóng thời tiết nóng bức.

Tống Tương Tư cảm giác ngủ thật sự rất trầm và lâu, cô giật giật thân thể một chút, xoay người, liền nhìn thấy Hứa Gia Mộc ngồi ở bên giường, dựa vào vào ghế ngủ.

Lúc này Tống Tương Tư mới nhớ tới, chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

Kỳ thật cô luôn luôn không thích yếu đuối trước mặt người khác, tối hôm qua là vì chuyện hạ táng ba, cô thật sự rất khó chịu, mới có thể nói với anh như vậy. Cô đã nghĩ, sau khi cô ngủ anh sẽ rời đi, lại không nghĩ rằng, anh thế nhưng ngồi ở bên cạnh cô cả đêm như vậy.

Sắc mặt Hứa Gia Mộc, thoát nhìn rất tái nhợt, chỗ hốc mắt có một mảnh xanh đen.

Thời gian gần đây, anh vất vả so với cô gấp trăm lần, toàn bộ chuyện tình ba qua đời, đều là do một mình anh đi làm, cho dù có mệt, cô cũng không nhìn thấy trên mặt anh nửa điểm không kiên nhẫn, từ trong miệng của anh nghe một câu oán hận.

Có thể là do Hứa Gia Mộc đang ngủ, từ lúc Tống Tương Tư gặp lại anh đến nay, đây là lần đầu tiên cô cẩn thận nhìn anh như vậy.

Ngũ quan của anh so với trước đây, không có biến hóa gì, nhưng mà tổng thể làm cho người ta cảm giác, lại thành thực trầm ổn rất nhiều.

Vẻ mặt của anh thoát nhìn rất mệt mỏi, chắc là do gần đây quá mệt

mời đi.

Tống Tương Tư nhin không được nâng tay lên, hướng về phía hàng mi đang nhíu lại của Hứa Gia Mộc vuốt, đầu ngón tay của cô vừa mới đụng phải da của anh, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tay Tống Tương Tư run lên, vội vàng rút trở về, cô nhìn lại theo tiếng chuông của di động, là di động của Hứa Gia Mộc đặt ở đầu giường, nhìn lên trên màn hình, hiện hai chữ: Tư Tư.

Tư Tư..... Cùng nhũ danh với cô, hai chữ giống nhau như đúc.

Là cô gái tên Dương Tư Tư kia gọi tới sao?

Tống Tương Tư cúi đầu suy nghĩ, rất nhanh liếc qua, đứng lên, đi ra phòng ngủ, lúc cô đóng cửa lại, cô nghe thấy Hứa Gia Mộc trong phòng ngủ, bị tiếng chuông đánh thức, lúc tiếp nghe còn mang theo vài phần buồn ngủ mông lung: “Alo? Làm sao vậy?”

“Uh..... Anh không ở Bắc Kinh, bên ngoài Còn không biết khi nào thì trở về? Tốt..... Có điểm vậy, uh, tốt, tạm biệt, trở lại Bắc Kinh gặp.”

Chương 938: Kéo dài [18]

Hứa Gia Mộc và Tống Tương Tư ở đó đến ngày thứ bảy sau khi ba Tống qua đời mới trở về Bắc Kinh.

Ngồi chuyến bay buổi sáng hôm đó, đến Bắc Kinh, là lúc một giờ chiều.

Xe Hứa Gia Mộc liền đứng ở sân bay Bắc Kinh, anh lái xe đưa Tống Tương Tư trở lại khách sạn Tô Uyển.

Dọc theo đường đi, giao thông thông thuận, chỉ mất bốn mươi phút, liền đến nơi.

Trước khi xuống xe, Tống Tương Tư quay đầu dụi dàng nở nụ cười khó có được với Hứa Gia Mộc một chút, liền ngay cả lời nói ra, đều rất ôn hòa: “Gia Mộc, trong khoảng thời gian này, cảm ơn anh.”

Hứa Gia Mộc mở khóa xe, cười với Tống Tương Tư một cái, anh nhìn chăm chăm Tống Tương Tư một lát, sau đó mở miệng nói: “Em có chuyện gì, lúc nào cũng có thể liên hệ với em, số điện thoại của anh không đổi.”

Dừng một chút, Hứa Gia Mộc lại bổ sung: “Em còn nhớ số điện thoại của anh sao? Nếu không nhớ rõ.....”

Hứa Gia Mộc ở trong xe tìm kiếm một chút, cầm danh thiếp ra, đưa cho Tống Tương Tư: “Mặt trên trên này có phương thức để liên hệ với anh.”

Tống Tương Tư không có vươn tay tiếp nhận, chỉ tiếp tục cười yếu ớt nhìn về phía Hứa Gia Mộc một chút.

Hứa Gia Mộc chớp mắt nhìn về phía Tống Tương Tư, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua danh thiếp của bản thân, một lát sau, lại mở miệng nói: “Tương Tư, anh đáp ứng với ba em, chăm sóc tốt em, em lưu trữ phương thức liên hệ của anh, chỉ cần em cần đến, lúc nào anh.....”

“Gia Mộc.” Tống Tương Tư bỗng đứng lên tiếng, đánh gãy lời nói của Hứa Gia Mộc: “Em đã gọi điện thoại cho đạo diễn, ngày mai tiếp tục quay quảng cáo.”

“Anh không phải đã nói sao? Trở lại Bắc Kinh nghỉ ngơi vài ngày rồi mới tiếp tục quay, không vội vàng.....” Hứa Gia Mộc nhíu mi một chút

“Gia Mộc.” Tống Tương Tư lại một lần đánh gãy lời nói của Hứa Gia Mộc, sau đó lại kêu một tiếng tên của anh: “Gia Mộc, không sai biệt lắm trong vòng một tuần là có thể quay xong quảng cáo, cuối tuần sau em sẽ hồi Mỹ quốc .”

Hứa Gia Mộc nhìn biểu tình của Tống Tương Tư, bỗng đứng giật mình, ngây người một lát, anh mới hỏi lại một câu: “Trở về Mỹ?”

“Uh.” Tống Tương Tư nhẹ nhàng lên tiếng, không nói nữa.

Lần này cô trở về, vốn là bởi vì ba bệnh nặng, hiện tại ba qua đời, cô cũng nên đi.

Cô rất biết ơn trong khoảng thời gian này, anh luôn giúp đỡ và chăm sóc cô, nhưng mà, anh và cô đã kết thúc chính là kết thúc.

Bên trong xe im lặng, rất lâu sau Hứa Gia Mộc cũng không có lên tiếng, Tống Tương Tư lại mở miệng: “Nếu không có việc gì, em xuống xe trước.”

Hứa Gia Mộc như có như không nghe được lời của cô, nhìn thẳng ngã tư đường phía trước, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

“Tạm biệt.” Tống Tương Tư đẩy cửa xe ra, xuống xe, sau đó đóng cửa xe, xoay người vào khách sạn Tô Uyển.

Hứa Gia Mộc vẫn không nhúc nhích ngồi ở trong xe như cũ, tay anh đang nắm chặt danh thiếp, run lợi hại.

-

Ngày thứ hai sau khi trở lại Bắc Kinh, Hứa Gia Mộc đến tập đoàn Hứa thị, thời gian rời khỏi chỉ có mười ngày, công việc lại xếp thành núi, một ngày liên tục mở ba cái hội nghị, ký văn kiện khẩn cấp nhiều đến mỏi tay, buổi tối tăng ca đến đêm khuya, trực tiếp ngã đầu ngủ ở công ty.

Liên tục giằng co sút đầu mẻ chán bốn ngày như vậy, rốt cục mới xử lý sạch sẽ công việc tồn đọng mấy ngày trước, mà ngày chủ nhật hôm nay, cũng đã qua 80% thời gian.

Có một số việc lúc bận rộn, không có thời gian suy nghĩ, sẽ không cảm thấy khó chịu, nhưng mà một khi rảnh rỗi, càng nghĩ lại càng tâm tắc, vì muốn tìm việc làm cho bản thân, buổi tối Hứa Gia Mộc trực tiếp hẹn một vị khách, ở vườn Hương ăn hải sản của quán, sau đó, ở chỗ này anh gặp lại Tống Tương Tư.

Chương 939: Kéo dài [19]

Lúc tiểu Đậu Đỏ ăn cơm, bị dính nước tương, tay trở nên bần hề hề, Tống Tương Tư ôm con đi vào toilet.

Tiểu Đậu Đỏ nhìn thấy nước, rất cao hứng, vồ vồ vùi nước đang chảy nước, khiến cho bọt nước văng tứ phía, vẩy lên trên mặt Tống Tương Tư, Tống Tương Tư có chút nghiêm túc nói: “Đậu Đỏ, con còn như vậy, mẹ sẽ tức giận!”

Tiểu Đậu Đỏ hoàn toàn không bị Tống Tương Tư dọa đến, ngược lại càng đùa càng vui mừng, Tống Tương Tư trực tiếp đặt tiểu Đậu Đỏ ở trên bệ rửa mặt, làm bộ xoay người giống như sắp rời khỏi, tiểu Đậu Đỏ sợ tới mức, ủy khuất hề hề hô một câu: “Mẹ, con sai rồi.”

“Vậy muốn thật tốt sửa sai sao?” Tống Tương Tư khoanh hai tay đứng trước mặt tiểu Đậu Đỏ, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

“Tốt tốt lập tức sửa sai.” Đầu tiểu Đậu Đỏ cúi xuống giống như con gà con mổ thóc.

Lúc này Tống Tương Tư mới đi tới, một lần nữa ôm lấy tiểu Đậu Đỏ, cẩn thận giúp cô bé lau sạch vết bẩn, lúc cầm khăn tay chuẩn bị lau tay cho tiểu Đậu Đỏ, cô chợt nghe thấy một âm thanh truyền đến: “Tương Tư.”

Tống Tương Tư nghe được âm thanh của Hứa Gia Mộc, sững sốt một lát, mới quay đầu, nhìn thấy Hứa Gia Mộc bình tĩnh đứng ở một bên.

Tiểu Đậu Đỏ gặp qua Hứa Gia Mộc, cảm thấy có chút nhìn quen mắt, đôi mắt to đen láy, không chớp mắt nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc bị tiểu Đậu Đỏ nhìn đáy lòng có chút giống như nhũn ra, anh mại bước chân đi qua, ngữ điệu ôn hòa mở miệng nói với tiểu Đậu Đỏ: “Tiểu Đậu Đỏ, cháu còn nhớ chú không?”

Tiểu Đậu Đỏ quơ quơ đầu, sau đó liền nhăn mặt lại, âm thanh non nớt tức giận hô một câu: “Chú.”

Kỳ thật Hứa Gia Mộc chỉ mới nhìn thấy tiểu Đậu Đỏ một lần, lúc này gặp lại, anh phát hiện giống như lần đầu tiên, đáy lòng bản thân thế nhưng run rẩy, anh nhịn không được đưa hai tay về phía tiểu Đậu Đỏ: “Chú ôm một cái được không?”

Tiểu Đậu Đỏ thật ra cũng không bài xích Hứa Gia Mộc, đầu tiên là liếc mắt nhìn Tống Tương Tư một cái, thấy sắc mặt mẹ mình không có khác thường gì, sau đó quay đầu, giang hai tay hướng về phía Hứa Gia Mộc, giòn giòn nói: “Tốt.”

Hứa Gia Mộc ôm lấy tiểu Đậu Đỏ, cô bé vẫn giống như trước, thân thể vẫn nhờ ôn nhu mềm mại như vậy, khiến cho đáy lòng anh đều sắp hòa tan .

Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nho nhấn của tiểu Đậu Đỏ gần trong gang tấc, càng nhìn càng cảm thấy tiểu Đậu Đỏ rất quen mắt, anh suy nghĩ rất lâu, Tống Tương Tư mới mở miệng nói với Tống Tương Tư đang đứng bên cạnh: “Thời gian tiểu Đậu Đỏ ở với em rất lâu, bộ dạng bây giờ có điểm giống em.”

“Phải không?” Tống Tương Tư cười hỏi lại một câu, ánh mắt lưu chuyển ở trên người Hứa Gia Mộc và tiểu Đậu Đỏ một lát.

Tính toán, đây là lần thứ hai cha con hai người gặp mặt đi, lúc trước khi cô một mình nhìn tiểu Đậu Đỏ, cũng không có cảm thấy con bé giống Hứa Gia Mộc, bây giờ bọn họ ở cùng một chỗ, cô mới phát hiện, cái mũi của tiểu Đậu Đỏ, cực kỳ giống mũi của anh.

Tống Tương Tư cũng không có sốt ruột ôm tiểu Đậu Đỏ đi, đứng ở một bên, nhìn Hứa Gia Mộc đang không ngừng đùa với tiểu Đậu Đỏ, có thể là do quan hệ huyết thống, tiểu Đậu Đỏ luôn luôn sợ người lạ, lại phá lệ thân thiết thân thiết với anh, ở trong ngực anh ánh mắt cười đều mị thành một đạo vá.

Tư thế Hứa Gia Mộc ôm đứa nhỏ rất chuẩn, tiểu Đậu Đỏ ở trong ngực anh không thành thật nhích tới nhích lui, anh luôn có thể dễ dàng ứng phó.

Đến tột cùng là cha con ruột thịt, đặt ở cùng nhau, hình ảnh thập phần hoàn mỹ, so với lúc Giang Thành ôm tiểu Đậu Đỏ, thoạt nhìn thoải mái rất nhiều.

Chương 940: Kéo dài (20)

Ước chừng qua một giờ, rốt cục Hứa Gia Mộc cũng chuyển tầm mắt khỏi người Tiểu Hồng, anh nhìn chăm chăm Tống Tương Tư nói: “Ngày kia đã đi rồi sao?”

“Ừm.” Tống Tương Tư nở nụ cười, vươn tay về phía Tiểu Hồng.

“Vé máy bay là mấy giờ?” Hứa Gia Mộc lại hỏi.

Tiểu Hồng không sót ruột nhào vào trong lòng Tống Tương Tư, ngược lại còn quay đầu qua, nhìn Hứa Gia Mộc thớm một cái, Hứa Gia Mộc bị hành động bất ngờ của Tiểu Hồng làm cho cứng đờ người, cảm xúc lên xuống bất định.

Sau đó Tiểu Hồng liền xoay người, đuổi người về phía Tống Tương Tư.

Tống Tương Tư tiếp nhận Tiểu Hồng: “Ba giờ chiều.”

“Đến Mỹ, là năm giờ chiều.”

Tống Tương Tư “Ừm” một tiếng, qua một lát, lại nhìn anh mở miệng nói: “Tôi và Tiểu Hồng đặt vé rồi.”

“Được.”

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Tống Tương Tư cúi đầu nhìn Tiểu Hồng trong lòng

mình nói: “Chào chú đi.”

Tiểu Hồng cực kỳ ngoan ngoãn giờ cánh tay béo ụt ịt về phía anh:
“Chào tạm biệt chú.”

“Tạm biệt!” Hứa Gia Mộc cười ấm áp.

Tống Tương Tư không nói nữa, ôm Tiểu Hồng xoay người qua, lúc cô nhanh chóng đi đến toilet, Hứa Gia Mộc lại mở miệng hô tên cô:
“Tương Tư.”

Tống Tương Tư dừng bước, đưa lưng về phía anh một lát, mới xoay người, lại phát ra âm thanh như cũ: “Ừhm?”

“Tôi đã nhét danh thiếp vào túi của Tiểu Hồng, nếu em ở nước ngoài quá mệt mỏi hay không vui về gì, lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi đón em trở về.”

Tống Tương Tư há to mồm, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, chỉ xoay người ôm Tiểu Hồng rời đi.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm bóng lưng của cô, tầm mắt có chút nhạt nhòa.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này, không phải là tôi đứng trước mặt em, em lại không biết tôi yêu em, mà là tôi muốn đối xử tốt với em, em cũng không cần.

Chia ly đau đớn nhất trên thế giới này, không phải chúng ta yêu nhau rồi lại chia tay, mà là em không ở bên cạnh anh, nhưng vẫn ở trong lòng anh.

-

Hứa Gia Mộc của đêm đó, uống rất nhiều rượu, thế nào anh mà anh quay lại được Cẩm Tú viên, anh cũng không rõ ràng.

Anh chỉ nhớ rõ lúc mình lung lay bước từ trên xe xuống, có người bổ nhào vào trong lòng mình, mặt nhăn lại, oan ức nói: “Gia Mộc, sao giờ anh mới về nhà?”

Âm thanh đó rất quen thuộc, nhưng anh suy nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra là của ai.

Anh cố gắng mở to mắt, nhìn người trong lòng mình, nhìn rất lâu, lại chỉ có thể thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô, anh đẩy cô ra, bước chân bất ổn đi đến trước cửa phòng, bấm mật mã nhiều lần cũng không đúng.

“Gia Mộc, anh nói cho em biết mật mã, em mở cửa giúp anh.” Dương Tư Tư đi lên phía trước, vươn tay, đỡ Hứa Gia Mộc.

“0513” Hứa Gia Mộc nói.

Mở cửa, Dương Tư Tư đỡ anh đi vào, một đường nâng đỡ anh trở về phòng ngủ.

Dương Tư Tư thật vất vả mới đỡ được anh xuống giường, sau đó xuống lầu rót cho anh một chén nước ấm, lúc cô quay lại, đã thấy anh ở trong phòng tắm, nôn lợi hại.

Dương Tư Tư vội vàng đặt cốc nước xuống, đi vào phòng tắm, cô ngồi xổm xuống bên người anh, vỗ lưng anh, đợi anh nôn ra được một chút, mới đưa chén nước cho anh, để anh súc miệng.

Chương 941: Kéo dài (21)

Hứa Gia Mộc súc miệng, liền đưa cốc nước cho Dương Tư Tư, đảo bước chân ra khỏi phòng tắm.

Lúc cô ra ngoài, Hứa Gia Mộc đã nằm trên giường, cô cầm khăn choàng lên người anh, nghe thấy anh nhỏ giọng nói: “Tư Tư... Làm sao tôi tìm được em?”

“Tư Tư... đừng đi, đừng bỏ anh lại...”

“Tư Tư... em đã nói, em sẽ cùng anh, không bỏ anh lại...”

“Tư Tư... Tư Tư...”

Dương Tư Tư nắm chặt chăn, không nhin được tăng thêm lực.

Rõ ràng anh kêu Tư Tư, là tên cô, nhưng vì sao, cảm thấy anh không phải là gọi cô?

-

Ngày hôm sau, lúc anh tỉnh lại, bởi vì uống rượu, mà đầu đau như búa bổ.

Trên người anh vẫn mặc bộ quần áo của hôm qua, nhiều nếp nhăn, đầy mùi rượu và khói thuốc.

Hứa Gia Mộc cau mày, liền đi vào phòng tắm, tắm rửa một cái, lúc chuẩn bị xuống lầu lấy gì đó ăn, lại thấy được Dương Tư Tư đang ở

trong nhà bếp.

Hứa Gia Mộc sừng sốt, mới lờ mờ nghĩ đến tối qua lúc mình quay lại Cẩm Tú Viên, Dương Tư Tư đang đứng ở cửa chờ mình.

“Dậy rồi? Qua đây ăn cơm đi.” Dương Tư Tư nhìn Hứa Gia Mộc, cong môi cười với anh.

Hứa Gia Mộc không hé răng, đi vào nhà ăn, kéo một cái ghế ngồi xuống.

Ti vi trong nhà bếp đang mở, truyền phát một tiết mục giải trí về thơ cổ đại, bởi vì bàn ăn quá yên tĩnh, từ đầu đến cuối Hứa Gia Mộc không nói câu nào, Dương Tư Tư không nhịn được mở miệng hỏi một câu: “Gia Mộc, anh có thích bài thơ đó không?”

Hứa Gia Mộc không nhanh không chậm nuốt xuống, đợi một lát mới nói: “Tương Tư.”

“Ách?” Dương Tư Tư sừng sốt.

“Hồng đậu sinh tam quốc, xuân tới phát mấy nhánh, nguyện quân chọn thêm hiệt, vật này tối tương tư.” Hứa Gia Mộc chán ghét thơ cổ hay gì đó, trừ bài thơ này, anh thuộc lòng từ đầu đến cuối.

Dương Tư Tư cười: “Bài thơ của Vương Duy này, em cũng thích.”

Hứa Gia Mộc cong khóe môi, không nói gì, tiếp tục ăn cơm.

-

Cơm nước xong, anh đón một cuộc điện thoại từ công ty, trực tiếp đi vào thư phòng.

Dương Tư Tư thu dọn nhà bếp, pha một ly cà phê, đưa lên lầu cho anh, lúc đẩy cửa thư phòng, Hứa Gia Mộc đang vừa nghe điện thoại vừa đánh máy vi tính.

Dương Tư Tư đặt cốc cà phê lên bàn, cũng chưa rời đi, cô nhìn chăm chăm anh một lát, sau đó liền nhìn vài văn kiện bên trên, tên của anh, rồng bay phượng múa, đầy khí thế.

-

Hứa Gia Mộc cúp điện thoại, nhìn thấy Dương Tư Tư ngồi trên ghế sofa, cầm bút viết gì ở đó, anh uống một ngụm cà phê hỏi: “Viết gì thế?”

“Viết tên của em.” Dương Tư Tư giơ tờ giấy trắng lên: “Em thấy anh ký rất đẹp, cho nên cũng muốn luyện tập một chút, nhưng thế nào cũng rất khó coi, anh giúp em thiết kế chữ ký một chút cho đẹp được không?”

Hứa Gia Mộc khẽ gật đầu, không hề từ chối.

Dương Tư Tư lập tức đứng lên, đưa giấy trắng và bút đến bàn anh.

Hứa Gia Mộc cầm bút, phác thảo chữ trên tờ giấy, anh viết nhiều lần tên của cô, như là muốn thiết kế ra chữ ký đẹp nhất, viết mãi, đến sau cùng, bỗng nhiên cô lên tiếng: “Gia Mộc, em không phải Tống Tương Tư.”

Chương 942: Kéo dài(22)

Ngón tay của anh đang cầm bút hơi run rẩy một chút, vẶn vẶo vẽ ra một đường cong trên tờ giấy, anh rũ lông mi xuống, vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, qua một lát, mới nhìn về mấy chữ viết trên tờ giấy, sau đó ánh mắt anh có chút thay đổi.

Tương Tư, Tương Tư.

Tống Tương Tư.

Trên tờ giấy viết mười cái tên, vậy mà không có cái nào là Dương Tư Tư, toàn bộ đều là Tống Tương Tư, đủ loại Tống Tương Tư với những kiểu dáng khác nhau.

Hứa Gia Mộc bình tĩnh nhìn chằm chằm mấy chữ đó, ngón tay nắm bút hơi run rẩy.

Dương Tư Tư nhìn không rời mắt khỏi Hứa Gia Mộc, trong thư phòng vô cùng yên tĩnh, qua tầm năm phút, cô như là nghĩ đến gì đó, lấy ra điện thoại di động của mình, search tên Tống Tương Tư, sau đó lên wiki xem lý lịch, sinh nhật của Tống Tương Tư là ngày 13 tháng 5.

Cô đoán không sai. Ngày 13 tháng 5,... 0513... Hứa Gia Mộc dùng ngày sinh nhật của Tống Tương Tư làm mật mã.

Sau đó, tầm mắt của Tống Tương Tư đặt trên chiếc điện thoại của anh, cô không hề hỏi bất cứ thứ gì, trực tiếp vươn tay, cầm lên, khi điện thoại hỏi mật mã, đánh vào bốn con số 0513, điện thoại liền

được mở khóa.

Ánh mắt của cô tối lại, vòng qua bàn học, đứng bên cạnh anh, cúi người, xem mật mã máy tính của anh, cũng là bốn con số 0513.

Trong nháy mắt cô liền sáng tỏ tất cả.

Khó trách lúc cô ở cùng anh, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Người đàn ông rõ ràng đối xử với cô rất tốt, luôn dung túng, cung chiều, để cho bất kỳ người con gái nào cũng thấy được là anh yêu cô, nhưng lúc anh đi trên đường cái, không bao giờ nắm tay cô, đi chơi không ở cùng một phòng với cô, càng đừng nói đến chuyện hôn môi hay hôn gì đó.

Thậm chí lúc cô chủ động, sau cùng còn bị anh tránh né.

Lúc ấy cô cũng nghĩ, trong lòng anh có phải là không hề có cô không, nhưng anh lại đối xử với cô cẩn thận như thế, cô lại nghĩ, có lẽ anh là một người đàn ông chậm chạp, cô cần phải kiên nhẫn.

Cho tới bây giờ, cô mới biết được, hóa ra, không phải anh chậm, mà là tâm tình của anh không đặt trên người cô.

Dương Tư Tư nhìn anh, khuôn mặt tuấn tú kinh diễm, nhưng lại khiến cô thấy được giữa cô và anh có bao nhiêu xa cách.

Dương Tư Tư hít vào một hơi, mới nói: “Gia Mộc, thật ra là anh đã có người trong lòng, đúng không?”

Hứa Gia Mộc vẫn không nhúc nhích, lúc nghe được những lời này của cô, ánh mắt nhẹ nhàng chớp chớp, anh chậm rãi đặt cây bút trong tay xuống, xoay người nhìn cô, anh không hề trả lời câu hỏi của

cô mà là mở miệng nói một câu: “Xin lỗi.”

Lúc này cô mới nhớ tới, đêm đó, anh rất lạnh lùng với mình, sau khi anh biết tên cô mới hứng thú nói chuyện với cô, thậm chí đêm đó, anh còn đưa cô về nhà.

“Sở dĩ đêm đó anh đưa em về, cho em số điện thoại của anh, là vì tên của em, đúng không?”

Dương Tư Tư nói đến đây, không nhịn được nở nụ cười, cô ngẩng đầu, dè ép nước mắt của mình trở lại: “Cho nên... nhiều ngày như vậy tới nay... trong miệng anh đều gọi em là Tư Tư... nhưng trong lòng lại nghĩ đến người khác, xét đến cùng, thật sự em chỉ là một thể thân, đúng không?”

Chương 943: Kéo dài (23)

“Ừhm.” Hứa Gia Mộc mở miệng thật bình tĩnh, qua một lát, lại nói: “Em nhớ rõ đêm đầu tiên gặp nhau, em đã nói gì với anh không?”

“Em nói, nhìn anh giống như là người mang chuyện cũ.” Trên mặt anh có chút tự giễu: “Nếu làm tổn thương một người con gái suốt tám năm, xem như là một chuyện cũ, thật sự anh đúng là người có chuyện cũ.”

Nói xong, Hứa Gia Mộc cầm lấy điện thoại trên mặt bàn và chìa khóa xe đứng lên: “Không phải em vẫn muốn biết chuyện cũ của anh sao? Đi thôi, anh dẫn em đi xem?”

-

Hứa Gia Mộc mang theo cô đến nghĩa trang, anh chỉ vào một tấm mộ không có di ảnh, nói: “Đây là chuyện cũ của anh.”

Vẻ mặt của Dương Tư Tư trở nên kinh ngạc, nhưng cô cũng không nói gì, bởi vì cô biết, tiếp theo anh sẽ nói tất cả.

“Đây là con của anh, một đứa bé ngay cả nó là trai hay gái anh cũng không kịp biết, liền đã rời khỏi thế giới này rồi.” Qua một lúc, anh mới mở miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm bia mộ, cực kỳ dẹt dẹt, nhưng toàn thân lại nhiễm một tầng bi thương.

“Đứa bé này, là của anh và Tống Tương Tư à?” Dương Tư Tư đã ngả bài với anh ở Cẩm Tú viên, cũng chưa nói ra tên của Tống Tương Tư, nhưng hiện tại lại nói ra.

“Đúng.” Hứa Gia Mộc không hề do dự thừa nhận.

“Đứa bé bị làm sao?”

Sau đó Dương Tư Tư nghĩ đến vừa rồi Hứa Gia Mộc nói anh không biết nó là trai hay gái, đã rời khỏi thế giới này rồi, vì thế liền mở miệng hỏi lần nữa: “Là không cẩn thận mất đi à?”

“Không phải không cẩn thận.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng, nhưng lại có sự thống khổ, anh vươn tay, nhẹ nhàng sờ mộ bia, như là thương tiếc, sau đó mới quay đầu, nhìn cô nói: “Là bị cô ấy phá bỏ.”

Dương Tư Tư bị những lời này của anh làm cho xúc động lợi hại.

Anh kể chuyện cũ với cô, anh chưa bao giờ kể cho ai nghe, vẫn luôn giấu ở dưới đáy lòng, lúc này mở miệng nói với người khác, càng như là tìm được một cơ hội để nói hết tất cả, từng chữ từng từ, thế nào đều nói hết.

“trước khi phá bỏ đứa bé này, anh và cô ấy đã ở bên nhau tám năm.”

“Lúc quen cô ấy, cô ấy còn đang học đại học, chưa tiến vào giới giải trí, chưa nổi tiếng khắp nơi như bây giờ, chỉ là một cô gái bình thường.”

“Lúc còn nhỏ, anh đã ý thức được, đám cưới của anh phải đặt lợi ích của Hứa thị lên hàng đầu, cũng biết mình đối với những cô gái bình thường này là không có kết quả gì, cho nên anh chưa từng để tâm yêu đương.”

“Anh và cô ấy cũng không phải yêu đương, đúng ra, tám năm đó, anh và cô ấy cho đến bây giờ cũng không phải quan hệ người yêu.”

“Cô ấy vì năm vạn đồng tiền của anh, mà ở bên anh, bởi vì đây chỉ là một giao dịch, anh mới ở bên cô ấy, bởi vì gặp được chia được, hẳn không gặp phiền phức.”

“Nhưng ai cũng không nghĩ đến, mỗi quan hệ thiếu sót như vậy, mà duy trì suốt bảy năm.”

“Lúc đến năm thứ bảy, cô ấy nói muốn chia tay.”

“Nói thế nào, anh ở bên cô ấy nhiều năm như thế, từ trước đến nay cô ấy đều nghe lời, đó là lần đầu tiên cô ấy cãi lời anh, anh rất tức giận, nhưng lúc đó anh lại không biết vì sao mình tức giận, cho nên, anh chỉ nghĩ là lòng tự trọng bị xúc phạm nên mới tức giận.”

“Sau đó, anh lại nói với cô ấy, chia tay thì chia tay, em nghĩ tôi níu giữ em sao.”

Chương 944: Kéo dài (24)

"Anh cho là như vậy, anh liền chiếm thế thượng phong, lúc ấy bỏ đi, anh cho là cô ấy sẽ đuổi theo, nhưng mà cô không có, anh đợi cô ấy thật lâu, cuối cùng anh càng thêm tức giận, trực tiếp xuống lầu lái xe rời đi, anh ở trong xe, càng nghĩ càng chưa hết giận, sau đó anh bị tai nạn giao thông..."

"Anh hôn mê tầm 7 tháng mới tỉnh lại, chuyện đầu tiên anh làm khi tỉnh dậy, chính là nhìn điện thoại di động của anh, không có tin nhắn của cô ấy, cũng không có cuộc gọi điện thoại của cô ấy. "

"Chuyện anh sống chết, cũng không có quan hệ gì với cô ấy."

"Sau khi xuất viện, gặp cô ấy, bọn anh buồn bã chia tay."

"Mãi cho đến sau này nhà họ Hứa gặp biến cố, anh lại ở cùng cô ấy."

"Đó là thời gian u ám và khó khăn nhất của bọn anh, cô ấy yên tĩnh ở bên cạnh anh. "

"Thật ra thì những năm này, anh luôn luôn nghĩ, nếu như lúc ấy không có cô ấy, làm sao anh có thể chịu đựng được khoảng thời gian ấy?"

"Em biết không? Mong muốn nhỏ nhoi nhất của anh, anh không muốn lợi ích, anh cũng không muốn làm chủ trên thương trường, anh chỉ muốn cưới cô ấy làm vợ, đơn giản sống qua ngày, thậm chí anh cũng mua chiếc nhẫn muốn cùng cô cầu hôn, nhưng mà, cô ấy lại bỏ đũa bé."

Hứa Gia Mộc rất cẩn thận kể từng chuyện của anh và Tống Tương Tư, Dương Tư Tư thủy chung không mở miệng cắt đứt anh, cô không chớp mắt nhìn Hứa Gia Mộc, từ trên mặt của anh thấy được sự cô đơn, bi thương, nổi thống khổ của anh... Từ lúc này cô mới biết, người đàn ông vẫn luôn cười ôn hòa yếu ớt, vẫn còn có nhiều vẻ mặt như vậy.

"Chuyện cũ của anh và cô ấy, đến đó đã kết thúc, cách biệt ba năm, người nào cũng chưa từng gặp người còn lại, anh không có đi tìm cô ấy, cô ấy cũng không liên lạc với anh, bọn anh không có bất kỳ tiếp xúc nào."

"Chuyện xưa nghe có vẻ, cô ấy tàn nhẫn hơn anh nhiều đúng không?" Hứa Gia Mộc cười một cái: "Thật ra thì anh cũng vẫn luôn nghĩ như vậy, anh cảm thấy cô ấy máu lạnh vô tình, thậm chí lúc cô trở về Bắc Kinh, anh tình cờ gặp cô ấy, còn bị thái độ lạnh nhạt của cô ấy, mà hoàn toàn tổn thương."

"Khi đó anh đã suy nghĩ, người phụ nữ này hoàn toàn không có tâm, anh cần gì phải nhớ mãi không quên."

"Ngay lúc đó, anh thật sự đã chết tâm."

"Anh muốn kết hôn, muốn tìm một cô gái đơn giản, kết hôn sinh con, an nhàn trải qua phần đời còn lại."

Dương Tư Tư nghe đến đó, dường như hiểu ra, cô nhẹ giọng hỏi: "Cho nên, đêm đó anh muốn có số điện thoại của em?"

Hứa Gia Mộc gật đầu: "Anh thừa nhận, bởi vì em tên Tư Tư, mới gặp mặt em, nhưng mà anh cũng không có coi em là thể thân của cô ấy, bởi vì... Tiềm thức của anh vẫn luôn nói cho anh biết, em không phải

cô ấy... Anh hoàn toàn không thể nắm tay, hôn, ôm, thậm chí là chuyện thân mật..."

"Nhưng mà, thật sự anh có ý muốn cùng em kết hôn sinh con, đi hết quãng đường còn lại."

"Thời gian đó, anh vẫn luôn cố gắng từ bỏ sự ảnh hưởng của cô ấy đến anh, không mặc âu phục màu xanh, không ăn rau, không ăn bánh ngọt cô ấy thích... Anh cố gắng thích ứng thói quen của em, sở thích của em..."

"Anh rất muốn quen thuộc, nhưng mà... Anh phát hiện, anh không thích ứng được, anh cũng không quen được."

Hứa Gia Mộc nói tới đây, nhẹ nhàng đè tim của mình, bất đắc dĩ cười một cái: "Bởi vì chỗ này, cũng bị cô ấy chất đầy, hoàn toàn không có một vị trí nào để cho người khác."

Chương 945: Kéo dài (2)

"Lúc trước, sau khi anh cùng cô ấy trở về quê nhà, anh càng không thể cố gắng để cho mình tiếp nhận em. "

Cánh môi Dương Tư Tư hơi hé mở: "Anh... Lúc đó, không có ở Bắc Kinh, là theo Tống Tương Tư trở về quê quán của cô ấy?"

"Đúng."

"Cho nên, đêm đó, bất chợt rời khỏi bữa tiệc không nói, nhưng thật ra là cùng cô ấy đi?"

"Ừ." Hứa Gia Mộc biết mình thẳng thắn như vậy làm tổn thương người khác, nhưng mà anh phải làm vậy, bởi vì từ lúc ban đầu anh mở miệng nói muốn có số điện thoại của cô, anh cũng đã làm thương tổn cô, bây giờ điều duy nhất có thể làm, chính là không lừa cô, đây là sự tôn trọng anh dành cho cô.

"Vậy em gọi điện thoại cho anh, nói gặp ở Bắc Kinh, anh nói được, còn nói có chuyện muốn nói với em, nhưng thật ra là muốn chia tay em?"

"Đúng." Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Nước mắt Dương Tư Tư rốt cuộc không nhịn được rơi xuống:

"Không phải anh và cô ấy đã kết thúc, chuẩn bị bắt đầu cuộc sống mới sao? Tại sao anh thay đổi? Là bởi vì giảng hòa với cô ấy xong rồi sao?"

"Không phải." Hứa Gia Mộc lắc đầu, trong đầu thoáng qua lời ba Tổng trước khi mất, vẻ mặt của anh trở nên có chút hoảng hốt: "Là bởi vì anh phát hiện, từng ấy năm tới nay, người tổn thương đến đối phương không phải là cô ấy, mà là anh."

Dương Tư Tư chớp chớp đôi mắt ướt đẫm, nhìn Hứa Gia Mộc không lên tiếng, chờ anh tiếp tục nói.

"Cô ấy theo anh tám năm, từ mười chín tuổi đến hai mươi bảy tuổi, khoảng thời gian đẹp nhất của tuổi thanh xuân cũng cho anh, trong 8 năm, cô ấy thôi học anh không biết, cô ấy ngã bệnh anh không biết, cô ấy bị thương anh không biết, cô ấy bị người trong đoàn phim bắt nạt anh không biết, cô ấy mừng năm mới một mình cũng không biết, cô ấy gọi điện thoại tìm anh, anh không có nhận nghe..."

"Tám năm, ba nghìn ngày đêm, anh lại không biết gì cả."

"Cách tổn thương, không phải là cô ấy nói lời khó nghe với anh, không phải là cô ấy không cần anh, bỏ đứa bé, mà là coi thường."

"Anh xem thường cô ấy suốt tám năm."

"Cô ấy cho anh 8 năm và cơ hội, chờ anh quý trọng cô ấy, nhưng mà cho tới bây giờ cũng không hề quý trọng."

"Thậm chí, trong 8 năm kia, anh đã không quan tâm, không cho cô sự ấm áp, thậm chí ngay cả vui vẻ cũng không cho cô..."

"Em biết không? Anh xúc túi cho em, ôm bả vai em để tránh em bị xe đụng, ở chỗ đông người anh ôm vào lòng, em tới kỳ kinh nguyệt anh mua cho em trà gừng, người muốn uống sữa lắc, giữa mùa hè chói chang anh đi mua cho em, em muốn thế nào anh cũng làm cho em, nhưng mà, em biết không? Những chuyện này, trong 8 năm, anh

không hề làm 1 việc vì cô ấy."

"Bây giờ anh ưu tú không thể bắt bẻ, đều nhờ Tống Tương Tư thay đổi."

"Nếu như không có cô ấy, lại không thể có Hứa Gia Mộc thận trọng như bây giờ."

"Cô ấy dùng tám năm, biến anh thành bộ dạng này..." Hốc mắt Hứa Gia Mộc lại đỏ lên: "Em nghĩ xem sao anh có thể yên tâm thoải mái sống tốt với người khác?"

"Cho nên..." Giọng nói Hứa Gia Mộc trở nên có chút yếu ớt: "Thật xin lỗi, anh thật sự không thể cùng em tiếp tục nữa..."

Bởi vì... Là cô ấy khiến anh trở nên tốt hơn, cho nên những việc này chỉ có thể thuộc về mình cô ấy.

Dương Tư Tư nhìn Hứa Gia Mộc, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Chương 946: Kéo dài (26)

Thẳng thắn mà nói, lúc cô nhìn thấy trên giấy Hứa Gia Mộc viết xuống ba chữ "Tổng Tương Tư" này, trước hết phản ứng có chút không ổn.

Cô không dám nói, cô thương anh bao nhiêu, hoặc nói đúng hơn, người đàn ông ưu tú như vậy, bất kỳ người phụ nữ nào thấy, cũng sẽ động tâm.

Cho nên, lúc cô nhìn thấy đầu ngọn tóc ra "Tổng Tương Tư" đáy lòng đích cô nổi lên từng tia đau đớn sắc bén.

Khi cô biết tất cả mật mã của anh, đều là sinh nhật của Tổng Tương Tư, cô có hơi tức giận.

Tức giận, bị anh biến thành thể thân.

Nhưng mà nghe xong chuyện xưa của anh, những tức giận kia, sẽ biến mất không còn gì.

Cô không phải là bị tình yêu của bọn họ cảm động, tình yêu đẹp nhất, là tình yêu của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hào, thanh xuân thầm mến, cuối cùng gần nhau, đơn độc nhìn như vậy, sẽ khiến cho người cảm thấy ấm áp và hạnh phúc.

Cô là bị Hứa Gia Mộc thẳng thắn cảm động, mặc dù anh thẳng thắn nói những lời rất đau đớn, nhưng mà lại khá hơn lời nói dối, hướng chi, anh không có giống những thứ người có tiền bỏ rơi một người phụ nữ, đưa tiền, cho nhà, cho xe.

Anh mặc dù làm tổn thương cô, nhưng mà anh lại cho cô tôn trọng.

Khổ sở sao? Có chút khổ sở.

Nhưng mà, Dương Tư Tư mở tròng hai mắt, lại nhẹ nhàng nở nụ cười, cô hít sâu một hơi, cố gắng để cho mình giọng nói nghe rất dễ dàng vui vẻ: "Gia Mộc, mặc dù không thể cùng với anh, em có chút khổ sở, cũng có chút mất mát, nhưng mà, em vẫn rất vui, anh không dùng một câu nói đui em, mà kiên nhẫn thẳng thắn với em."

"Không phải là có câu bữa tiệc nào cũng có lúc tàn sao? Trước lúc tiệc tàn, chúng ta có thể ở chung một chỗ ăn một bữa cơm cuối cùng không?"

-

Hứa Gia Mộc không từ chối Dương Tư Tư, lái xe chở cô trở về trong thành phố, tìm nhà hàng sang trọng nhất ăn bữa trưa.

Ăn cơm trưa xong, đã là ba giờ chiều, từ trong nhà hàng ra ngoài, Hứa Gia Mộc mở miệng hỏi: "Em muốn đi đâu? Anh chở em."

"Không cần." Dương Tư Tư cười.

Hứa Gia Mộc cũng không có miễn cưỡng, đặc biệt giúp Dương Tư Tư chặn một chiếc taxi, trước khi Dương Tư Tư lên xe, còn mở miệng hỏi một câu: "Anh có muốn gặp Tống Tương Tư làm hòa? Cứ như vậy bỏ qua, thật đáng tiếc."

Trên mặt Hứa Gia Mộc cười yếu ớt, hơi cứng lại, sau đó liền lại cong môi: "Ngày mai cô ấy phải trở về Mỹ."

Lúc nói những lời này, từ trên mặt Hứa Gia Mộc không nhìn ra bất kỳ bi thương và đau khổ, nhưng mà Dương Tư Tư vẫn thấy rõ anh rũ mí mắt, thấy được vẻ nặng nề cô đơn.

"Đã từ chối em, tại sao không đi giữ cô ấy lại?"

Hứa Gia Mộc im lặng thật lâu, mới mở miệng, giọng nói rất khàn khàn: "... Cô ấy đã kết hôn."

Cho nên, anh biết rõ cùng người kia không ở được cùng nhau, nhưng cũng không muốn tìm người cùng mình đi hết quãng đường còn lại?

Anh mới ba mươi tuổi, từ đây đến lúc chết còn rất nhiều năm, như vậy năm tháng khá dài, cô độc một mình trải qua... Suy nghĩ một chút, thật khiến cho người ta đau lòng.

"Vậy sau này anh định làm như thế nào?"

Hứa Gia Mộc ngẩng đầu lên, nhìn trời một chút, không lên tiếng.

Hoặc giả ngay cả chính anh, hiện tại cũng không biết tương lai nên làm sao bây giờ?

-

Mặc dù Dương Tư Tư cùng Hứa Gia Mộc tách ra thoải mái như vậy, nhưng trong lòng của cô tuyệt không không thoải mái, thậm chí lúc cô ngồi lên xe taxi, cô liền bắt đầu rơi nước mắt.

Kỳ lạ, rõ ràng mới quen biết một tháng, sao lại đau lòng như vậy?

Chương 947: Kéo dài [27]

Một tháng, có thể có bao nhiêu cảm tình, lòng của cô, vì sao lại đau như vậy?

Dương tư tư càng nghĩ, nước mắt rơi lại càng hung, đến cuối cùng, cô trực tiếp nức nở lên.

Xe taxi ở trên đường phố chiếu đầy ánh mặt trời, chạy rất nhanh, bác tài xế thông qua gương chiếu hậu nhìn Dương Tư Tư, cuối cùng liền rút ra tờ giấy đưa tới trước mặt cô: “Thất tình?”

“Vâng.” Dương tư tư lập tức khóc thành tiếng: “Là, thất tình.”

Nói xong, Dương Tư Tư liền “Oa” một tiếng, khóc rống lên, vừa khóc, vừa nhìn về phía bác tài xế, nói liên miên lái nhai: “Rõ ràng là anh ta thương tổn tôi, nhưng mà bây giờ tôi lại không hận anh ta chút nào, thậm chí còn cảm thấy đau lòng thay cho anh.”

“Kỳ thật tôi không phải thánh mẫu, người khác phụ tôi, tôi rất muốn làm cho hắn càng xúi quẩy, càng khó chịu so với tôi, nhưng mà, thật là kỳ quái, tôi thế nhưng rất muốn khiến cho anh ấy hạnh phúc, tôi vừa nghĩ tới sau này anh ấy cứ một mình như vậy, là tôi lại cảm thấy vô cùng khó chịu.....”

Mũi của Dương tư tư bị khăn giấy sát đo bưng, quay đầu nhìn phía bác tài xế: “Bác tài xế, cháu muốn hỏi bác, nếu thật sự thích một người, có phải sẽ mong muốn cho anh ta được hạnh phúc hay không?”

“Trước kia cháu vẫn cho là, những lời này đều là những câu nói trên trang giấy, nhưng mà, hiện tại cháu thật sự hy vọng anh ấy có thể hạnh phúc.”

“Bác tài xế, bác nói cháu vì sao không tiền đồ như vậy đâu?”

“Bác tài xế, bác thấy cháu có gì không tốt, vì sao anh ấy lại không thích cháu?”

“Bác tài xế, anh ấy chắc chắn sẽ hối hận bây giờ không cùng một chỗ với cháu, đúng không?”

“Bác tài xế, kỳ thật cháu gọi là Dương Tư Tư, không phải Trương Tư Tư.”

“Ô ô ô ô..... Bác tài xế cháu không đi bệnh viện, bác có thể đổi hướng đưa cháu đến tòa cao ốc EX không?”

-

Xế chiều hôm nay là buổi quay quảng cáo cuối cùng của Tống Trương Tư, kết thúc cũng khá muộn, lúc cô từ tòa cao ốc EX đi ra, đã là tám giờ đêm, sắc trời bên ngoài đã đen.

Giang Thành ở nhà trông tiểu Đậ Đò, lúc anh đi đón tiểu Đậ Đò ở nhà trẻ, đã lái xe đi, cho nên Tống Trương Tư đành phải đứng ở ven đường bắt xe taxi.

Khu vực ở gần tòa cao ốc EX khá hẻo lánh, Tống Trương Tư đứng một hồi lâu, mới bắt được một chiếc xe, cô vừa ngồi vào trong xe, còn chưa kịp nói bốn chữ “Khách sạn Tô Uyển” báo địa chỉ với bác tài xế, cửa xe liền bị mở ra, có một người ngồi vào, giành quyền mở miệng trước nói: “Bác tài xế, đi vườn mộ tây giao.”

“Bác tài xế, tôi muốn đi khách sạn Tô Uyển.....” Tống Tương Tư còn chưa nói xong, liền thấy rõ khuôn mặt người ngồi bên cạnh mình.

Dương Tư Tư.

Bạn gái Hứa Gia Mộc.

Cô ta tới nơi này làm gì?

Tống Tương Tư cau mi lại một chút, không nói chuyện.

Bác tài xế không lái xe, mà quay lại hỏi một câu: “Hai người là đi cùng nhau sao?”

“Phải.” Dương Tư Tư trả lời, còn nói thêm một lần: “Đi vườn mộ tây giao.”

-

Khoảng cách từ tòa cao ốc EX đến vườn mộ tây giao cũng không xa, đại khái mất một giờ thì đến nơi.

Dương Tư Tư nói bác tài xế đứng ở cửa vườn mộ tây giao chờ, sau đó đi xuống xe, mở rộng cửa xe, nhìn Tống Tương Tư khí thế ngất trời ngồi ở bên trong, mở miệng hỏi: “Không xuống xe sao?”

Qua khoảng một phút đồng hồ, Tống Tương Tư mới từ trong xe xuống dưới: “Dương tiểu thư, xin hỏi cô mang tôi tới nơi này, làm cái gì?”

“Kỳ thật tôi tuyệt đối không muốn mang cô tới nơi này, nhưng mà tôi lại phải mang cô tới nơi này, hiện tại tôi cũng đã mang cô tới đây.”

Dương tư tư trong lời nói nói thật phần nhiều khẩu.

Chương 948: Kéo dài [28]

Dương Tư Tư và Tống Tương Tư đồng thời trầm mặc đi vào mộ vườn, lúc đi lên đến sơn đạo, Dương Tư Tư mở miệng nói: “Tôi và Gia Mộc không có gì.”

Về mặt Tống Tương Tư ngưng đọng một chút, không nói gì.

Dương Tư Tư nhìn thẳng phương hướng chính diện, từng bước từng bước lên bậc thang, đi lên phía trên: “Chính là hôm nay.”

Tống Tương Tư đi theo phía sau Dương Tư Tư, vẫn có không hé răng.

“Lúc ấy tôi tìm anh kí tên giúp tôi, kết quả anh viết ra Tống Tương Tư, sau đó anh liền nói muốn cùng tôi tách ra.”

Yết hầu Tống Tương Tư căng thẳng.

“Tối hôm qua lúc anh về nhà, say đến không còn biết gì, tôi nâng anh về nhà, tất cả mật mã anh nói đều không đúng, mãi cho đến cuối cùng anh mới nói cho tôi biết mật mã, 0513, sau đó tôi thử mật mã di động và máy tính của anh, đều là 0513.” Dương Tư Tư vừa nói, vừa mại bước chân đi về phía trước, cô có thể cảm nhận được âm thanh của bản thân có chút tù túng, giống như lúc nọ cũng có thể khóc ra: “Nếu tôi nhớ không lầm, Tống tiểu thư, sinh nhật của cô, chính là 0513 đi?”

Tống Tương Tư có điểm khiếp sợ, bước chân đi theo dừng một chút.

Nhưng mà Dương Tư Tư lại không có dấu hiệu dừng lại, tiếp tục lên núi, miệng cũng không có ý đình lại: “Lần đầu tiên Gia Mộc mời tôi ăn cơm, mang tôi đến một quán chuyên về lẩu, anh nói, đó là món anh thích ăn nhất.”

Tống Tương Tư nghe được âm thanh của Dương Tư Tư, lại mại bước chân, đuổi kịp cô ta, nhưng mà lòng của cô, cũng đã bắt đầu rung động.

Cửa hàng lẩu nấm kia, là cô giới thiệu cho anh, lần đầu tiên đi, anh cảm thấy đồ ăn có hương vị là lạ, vẻ mặt ghét bỏ, từ khi nào thì, biến thành món thích nhất của anh?

“Tối hôm qua Gia Mộc uống rượu say, lúc nằm ở trên giường, vẫn nói lời say, anh nói, Tư Tư, anh muốn tìm một người thì từ đâu?”

“Tư tư, chớ đi, lưu lại bên cạnh anh.”

“Tư tư, em đã nói em sẽ cùng anh, không cần bỏ lại anh.”

Dương tư tư nói tới đây, đột nhiên xoay người, nhìn chằm chằm Tống Tương Tư cách bản thân khoảng năm thước, tiếp tục nói: “Tôi nghĩ người anh đang gọi là tôi, nhưng mà sau đó, tôi mới biết được, nguyên lai là Tống Tương Tư a.....”

Dương Tư Tư kéo dài âm thanh, vòng người, dung sức sai bước chân đi về phía trước vài bước, sau đó liền ngừng lại, chỉ vào một cái mộ bia nói: “Đến, chính là nơi này.”

Tống Tương Tư buồn bực liếc mắt Dương Tư Tư một cái, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Dương Tư Tư chỉ vào mộ bia: “Cô đi qua nhìn xem, rồi cố sẽ hiểu tôi

muốn nói gì.”

Tống Tương Tư đứng ở tại chỗ một lát, mới cất bước đi lên trước.

Lúc này là đêm khuya, vườn mộ một mảnh tối đen, cô căn bản thấy không rõ chữ trên mộ bia, cô lấy di động ra, mở đèn pin.

Cô nhìn thấy trên mộ bia không có ảnh chụp, cô cau mi lại, quay đầu liếc mắt Dương Tư Tư ở phía sau một cái, lại nhìn thấy trên mặt của cô gái đã đầy nước mắt.

Tống Tương Tư không nói chuyện, một lần nữa quay lại đầu, tiếp tục soi đèn đảo qua mộ bia bằng đá cẩm thạch, đảo đến một góc bên phải phía dưới, cô nhìn thấy bốn chữ: Ba Hứa Gia Mộ.

Trong nháy mắt, giống như là có cái gì đó, dùng sức đánh trúng trái tim của cô, khiến cho toàn thân cô quơ quơ, sau đó đầu óc trống rỗng, trái tim cũng đình chỉ nhảy lên theo.

Qua khoảng ba phút, trong đầu Tống Tương Tư mới tiếp nhận bốn chữ kia, liên tiếp xuất hiện.

Ba Hứa Gia Mộ.

Ba Hứa Gia Mộ.

Ba Hứa Gia Mộ.

Đây là Hứa Gia Mộ vì đưa con cô phá bỏ, lập mộ bia sao?

Chương 949: Kéo dài [29]

Nàng nhớ rõ, lúc ấy khi anh nhìn thấy tờ giấy sinh non, là vô cùng tức giận, đập vỡ tất cả đồ vật trong nhà, tư thế kia, hận không thể bóp chết cô đâu.

Anh còn nói với cô, từ nay về sau, không hề liên quan, sau đó liền không một chút lưu tình xoay người rời đi.

Lúc ấy cô còn nghĩ, cô và anh cuối cùng cũng kết thúc.....

Cô cũng vẫn cho là, anh và cô liền kết thúc như vậy.

Nhưng mà phía dưới mộ bia này, có một ngày, rõ ràng là ngày 3 năm trước.

Này thuyết minh, từ ba năm trước đến nay, Hứa Gia Mộc vẫn luôn không quên đứa nhỏ mà cô phá bỏ?

Tuy rằng đứa nhỏ kia, cô không có thật sự phá bỏ, nhưng mà lúc cô nhìn thấy mộ bia này, vẫn không ngăn được nước mắt hạ xuống.

Một mình cô sinh tiểu Đậu Đỏ ở Mỹ, tuy rằng Giang Thành thực sự thích Đậu Đỏ, nhưng mà đến tột cùng không phải cha ruột, tình thương chân chính của cha, trong hai năm rưỡi này, tiểu Đậu Đỏ không có hưởng thụ qua một chút, vào lúc đêm khuya vắng người, còn vì thế cảm thấy khổ sở cùng tiếc nuối đâu.

Hiện tại cô mới biết được..... Kỳ thật, ba của tiểu đậu đỏ, chưa bao giờ khuyết thiếu, Hứa Gia Mộc vẫn luôn nhớ kỹ, nhớ kỹ, nhớ kỹ

“Anh ấy nói, thật muốn mang cô đi xem anh trước đây, như vậy cô mới biết, sự xuất hiện của cô, đến tột cùng cải biến anh ấy như thế nào.”

“Anh ấy còn nói, cô dung thời gian 8 năm, mới biến anh thành Hứa Gia Mộc tốt như hiện tại, anh sao có thể yên tâm thoải mái dùng những gì cô dạy anh, đi đổi lấy một người phụ nữ tốt khác?”

Dương tư tư nghĩ rằng, xế chiều bản thân đã khóc xong rồi, vì sao bây giờ khi nói những lời này với Tống Tương Tư, vẫn đau lòng muốn chết như vậy?

Thực không xong a..... Cô giống như thật sự thích Hứa Gia Mộc a..... Tuy rằng mới ngăn ngùn một tháng, tuy rằng anh liều mạng khiến cho cô không đi vào cuộc sống của anh, cô không muốn khiến cho anh xâm nhập sâu vào trái tim của bản thân như vậy.....

“Còn có a, anh còn nói, lúc trước anh mua nhẫn về nhà chuẩn bị cầu hôn với cô, kết quả cô lại đưa cho anh giấy phá thai.....”

Cho nên, kỳ thật người Hứa Gia Mộc thích là cô, phải không? Người đàn ông cô thích nhiều năm như vậy, là thích cô.....

Trong nháy mắt, nước mắt của Tống Tương Tư chớp mắt rơi như mưa.

“Tôi đi xuống chân núi chờ cô.” Sau hi Dương Tư Tư lùi hai bước, sau đó cũng không có quay đầu lại liền xoay người chạy xuống núi.

Tống Tương Tư vẫn đợi đến khi không nghe thấy tiếng bước chân của Dương Tư Tư mới khóc lên thành tiếng.

Tối nay không có gió, trong vườn mộ rất im lặng không có một chút động tĩnh, tiếng khóc của Tống Tương Tư có thể nghe thấy rõ ràng.

Người trông coi vườn mộ, từ trên đỉnh núi xuống, nghe thấy tiếng khóc nhịn không được dừng bước chân, chiếu đèn về phía vị trí Tống Tương Tư đang ngồi, thấy là cái mộ bia không có ảnh chụp kia, sau đó liền bưng tỉnh đại ngộ làm bầm lều bầu một câu: “Nguyên lai là mộ bia này a.”

Tống Tương Tư hơi hơi ngẩng đầu, lung tung lau nước mắt trên mặt một chút, quay đầu.

Ông lão trông coi vườn mộ, thoát nhìn tuổi lớn một chút: “Mộ này a, là cái mộ không, chỉ có một người đàn ông thường xuyên đến đây, cô vẫn là người đầu tiên trừ người đàn ông kia ra đến đây, người đàn ông kia mỗi lần đến đây, đều đã ở trong này ngốc rất lâu, một mình làm bầm lều bầu không biết đang nói liên miên lải nhải cái gì, còn có a..... Tôi còn thấy một lần người đàn ông kia ngồi trước mộ bia khóc..... Nói cái gì, nhớ mẹ của con Ai, tuổi tác cao, lỗ tai không còn dùng được, nghe không được rõ ràng.....”

Người trông coi vườn mộ vừa nói, vừa quay đầu, đi xuống dưới núi.

Chương 950: Kéo dài (30)

Một đêm kia, Tống Tương Tư ngồi thật lâu trước bia mộ, mới xuống núi.

Dương Tư Tư ngồi trong xe trò chuyện với tài xế, đang đợi cô, nhìn thấy cô đi ra khỏi nghĩa trang, Dương Tư Tư giúp cô đẩy cửa xe ra.

Trên đường trở về, Dương Tư Tư và cô không hề nói chuyện với nhau, trong xe taxi vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió xẹt qua, không ngừng vang lên.

Lúc xe tiến vào đường lớn, Dương Tư Tư mở miệng ý bảo lái xe dừng lại.

Sau khi xe dừng ổn định, Dương Tư Tư mở ví tiền, lúc muốn trả tiền, Tống Tương Tư vẫn ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ không nhúc nhích liền mở miệng, âm thanh có chút khàn khàn: “Để tôi trả.”

Dương Tư Tư cũng không khách khí, khép lại ví tiền, nhét vào trong túi, nói một câu “cảm ơn”, sau đó đẩy cửa xe ra.

Dương Tư Tư do dự một chút, vẫn mở miệng nói với Tống Tương Tư ở trong xe: “Vấn tôi không nên nói những thứ này với cô, bởi vì Gia Mộc nói cô đã kết hôn, nhưng tôi nghĩ đến, anh biết rõ cô ở đây nhưng lại không làm gì được, nhưng cũng không muốn làm ảnh hưởng đến cuộc sống riêng của cô? Tôi liền thấy khổ tâm...”

Dương Tư Tư nói đến đây, hốc mắt bỗng nhiên đỏ bừng, cô nghĩ cả đời sau này, chỉ có một lần, sau khi bị người ta tổn thương, còn

không hối không trách muốn đối tốt với anh.

Dương Tư Tư nhìn Tống Tương Tư cong môi cười, giọng nói nhẹ nhàng chào tạm biệt, sau đó nhanh chóng đóng cửa xe, xoay người rời đi, khóe mắt có nước mắt ào ạt rơi xuống.

Tống Tương Tư định để cho lái xe đưa mình quay lại Tô Uyển, sau cùng lại đi đến một nhà hàng ăn.

Nhà hàng đó chuyên làm các món về nấm, còn chưa đóng cửa, nhìn thấy cô đến vô cùng vui vẻ, đưa cô vào ngồi ở một góc tương đối yên tĩnh.

Thật ra Tống Tương Tư không có khẩu vị gì, nhưng vẫn gọi một chút đồ ăn.

Lúc bà chủ mang thực đơn, không nhịn được mở miệng nói một câu: “Cô và anh Hứa đã nhiều năm như vậy, khẩu vị cũng không thay đổi, mỗi lần cậu ấy tới đây đều gọi mấy món này.”

Đương nhiên cô biết anh Hứa chính là Hứa Gia Mộc, vẻ mặt khẽ biến đổi, im lặng một lát, hỏi: “Anh ấy thường tới đây ăn sao?”

“Thường xuyên tới.”

Bà chủ đưa thực đơn, cười tí mắt nói: “Trên cơ bản thì một tuần tới một lần, mỗi lần đều một mình, lại gọi hai phần đồ ăn, để ở vị trí đối diện cậu ấy.”

“A...” Tống Tương Tư cong môi người, không nói gì.

Bà chủ ôm thực đơn xoay người rời đi.

Bởi vì bên trong nhà hàng ít khách, đồ ăn đem lên rất nhanh.

Những đồ ăn này đều là hương vị như cũ, một chút cũng không đổi, nhưng cô lại khó nuốt xuống, sau cùng cũng không ăn tiếp mà rời đi.

Lúc này đã là 10 giờ tối, cô không trực tiếp đón xe về nhà, mà đi dọc theo đường cái không có mục đích gì.

Đợi đến lúc cô mệt mỏi, mới phát hiện ở trên con phố đối diện, là Hứa Thị.

Cô ngẩng đầu nhìn rất lâu, mới đếm được tới văn phòng của anh, đèn vẫn sáng, nhưng vì rất cao, căn bản không thấy được người ở bên trong như thế nào.

Chương 951: Kết cục (1)

tổng Tương Tư yên tĩnh đứng yên tại chỗ, đợi qua không biết bao lâu, rốt cuộc mới nhìn thấy đèn trong văn phòng của anh tắt, sau đó qua năm phút đồng hồ, cô lại nhìn thấy anh đi ra khỏi Hứa thị.

Bảo vệ đưa chìa khóa xe cho anh, thuận tiện giúp anh mở cửa xe, anh khom người ngồi xuống, rất nhanh liền khởi động xe rời đi.

Xe của anh biến mất, cô vẫn ngây ngốc nhìn theo không nhúc nhích, mãi đến khi di động trong túi vang lên, mới hoàn hồn.

Là Giang Ly Thành gọi đến, hỏi cô sao vẫn chưa về nhà.

Cô gác điện thoại, thuận tiện nhìn qua thời gian, đã là 12 giờ 15 phút, cô vậy mà ngây ngốc đứng ở đây suốt hai tiếng, mà hai tiếng đó, chỉ có thể thấy được dáng vẻ của anh mười mấy giây đồng hồ.

Còn có mấy giờ sau, cô đã đi Mỹ rồi.

Trước đó, cuối cùng cô cũng thấy anh, tuy chỉ là nhìn từ xa xa thoáng qua, nhưng cũng coi như một chuyện rất đáng, không phải sao?

-

Tổng Tương Tư trở lại Tô Uyển, đã là 1 giờ sáng, Giang Ly Thành ngủ gật trên ghế, anh nghe được tiếng mở cửa, lập tức tỉnh lại, nhìn Tổng Tương Tư cả người mệt mỏi, cau mày: “Sao thế này mới về?”

“Không có gì.” Về mặt của cô thật bình tĩnh lắc đầu, đi về phía phòng ngủ, đẩy cửa nhìn thoáng qua Tiểu Hồng ở trên giường, lại lén lút đóng cửa lại: “Hôm nay thật ngại quá, làm phiền anh ở đây trông Tiểu Hồng lâu thế này.”

“Không sao.” Giang Ly Thành xách áo khoác, đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, lúc đi đến kệ đổi giày, lại hỏi một câu: “Đã thu thập xong hành lý chưa.”

“Xong rồi.” Về mặt của cô nhạt nhẽo gật đầu một cái.

“Ngày mai lúc 11 giờ, tôi tới đón cô và Tiểu Hồng.”

Giang Ly Thành rời đi, Tống Tương Tư ngã xuống ghế sofa, cô nhìn ngọn đèn ngoài cửa, chỉ cảm thấy nặng nề.

-

Cả đêm dường như cô đều không ngủ được, tới 7 giờ Tiểu Hồng tỉnh lại, cô và Tiểu Hồng ăn sáng, đưa bé đi chơi, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Về nước chỉ hơn một tháng, vậy mà không hiểu sao mua nhiều như vậy, nhét gần hai valy, mới xong hết toàn bộ.

11 giờ, Giang Ly Thành cực kỳ đúng giờ gõ cửa, anh di chuyển vali xuống dưới mới đi lên ôm lấy Tiểu Hồng.

Đường ra sân bay rất thoáng, mới một giờ bốn mươi, đã đến sân bay, sau đó làm vài thủ tục check in, kiểm tra căn cước, Tống Tương Tư nắm vé máy bay, nhìn thoáng qua như đang vùng vẫy gì đó.

“Tương Tư? Tương Tư?” Giang Ly Thành đã qua cửa kiểm tra an ninh, nhìn thấy cô đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, không nhin được lên tiếng nhắc nhở: “Nghĩ gì thế?”

Tổng Tương Tư hoàn hồn, nhìn anh lắc đầu, chuyển hộ chiếu lên trước, sau đó là chứng minh thư và vé máy bay.

-

Tiểu Bánh Ngọt về nhà từ hôm qua, là vẻ mặt rầu rĩ không vui, cơm chiều cũng ăn ít, sớm đã lên phòng đồ chơi, mặc cho Kiều An Hảo và má Trần hét như thế nào, cũng không nói gì một mình chơi xếp gỗ ở đó.

Ngày hôm sau, Tiểu Bánh Ngọt cũng không giống bình thường, dậy từ sớm, đi đến phòng ngủ của ba mẹ, kêu bọn họ rời giường đưa bé đến nhà trẻ.

Chương 952: Kết cục (2)

Buổi sáng Hứa Gia Mộc đưa Tiểu Bánh Ngọt đi nhà trẻ, dọc đường cậu vẫn không vui vẻ gì.

Đổi lại từ trước, chắc chắn Hứa Gia Mộc sẽ đưa lại Tiểu Bánh Ngọt, nhưng là hôm nay là ngày cô ấy đi Mỹ, đừng nói đưa Tiểu Bánh Ngọt, liền ngay cả anh dọc đường đi, còn thường có chút mất hồn.

Đến cửa nhà trẻ, Tiểu Bánh Ngọt kéo cặp sách, bỏ lại một câu “Tạm biệt chú”, sau đó đẩy cửa xe.

Hứa Gia Mộc ôm Tiểu Bánh Ngọt xuống xe, nhìn đến ở ghế trước có một cái hộp hoa quả, bên trong có một quả táo đỏ rực, Hứa Gia Mộc lên tiếng nhắc nhở: “Táo của con, đừng quên.”

Tiểu Bánh Ngọt nhìn anh, dùng giọng nói vô tình nói: “Chú, quả táo này là cháu cố ý quên ở trên xe.”

“Vì sao?”

Tiểu Bánh Ngọt suy sụp trong nháy mắt, dùng vẻ mặt khổ sở nói: “Bởi vì quả táo này là cháu mang cho Tiểu Hoùng, nhưng từ nay trở đi, bạn ấy và ba mẹ sẽ quay lại Mỹ rồi...”

Hứa Gia Mộc nghe Tiểu Bánh Ngọt nói, sắc mặt liền trắng xanh, tay cầm chìa khóa xe tăng thêm lực.

Tiểu Bánh Ngọt không nhận ra được sự khác thường của anh, vẻ mặt bi thương lắc đầu, thở dài một hơi, kéo cặp sách, đi vào trong

nhà trẻ.

Hứa Gia Mộc tê liệt ngòi trong xe tầm nửa giờ, mới khởi động xe, đến công ty.

Cho tới trưa, xem ra anh không khác bình thường là mấy, hợp, xử lý văn kiện, đợi đến lúc kết thúc, thư ký đột nhiên nói: “Hứa tổng, hiện giờ đã là 12 rưỡi, xin hỏi cơm trưa anh muốn ăn gì?”

“12 giờ rưỡi rồi à?” Hứa Gia Mộc thì thào, sau đó lại trầm mặc.

Thư ký đợi đã lâu, cũng không thấy anh lên tiếng, liền đem thực đơn cơm trưa đặt lên bàn anh, lặng yên không tiếng động mở ra.

Hứa Gia Mộc giống như người bị điểm huyết, vẫn không nhúc nhích ngồi tại chỗ rất lâu, rất lâu, sau đó nhìn thoáng qua thời gian ở góc màn hình máy vi tính, 1 giờ, Tống Tương Tư đã lên máy bay.

Hứa Gia Mộc quay đầu, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trong mắt nhuộm đầy cô đơn, thật lâu sau, anh mới chậm rãi nhắm mắt lại, nằm úp sấp ở trên bàn.

-

Đào mắt cũng đã trở lại Mỹ nửa tháng, Tống Tương Tư rất tốt, nhìn qua không có gì khác biệt, nhưng đôi khi ngay cả chính cô cũng có cảm giác, giống như một tháng trở lại Trung Quốc chỉ là một giấc mơ.

Chủ nhật, Jon – con trai của Giang Ly Thành không phải lên lớp, anh ghé qua đón Tiểu Hồng và Jon đi ra ngoài chơi.

Vốn là Tống Tương Tư muốn đi cùng, nhưng buổi sáng có nguyệt

sự, có thể vì ở Trung Quốc bôn ba lâu, nên hơi đau bụng, cho nên cô ở lại trong nhà, đợi sau khi họ rời đi, trở về phòng ngủ, ngủ một giấc, sau khi tỉnh, đã gần giữa trưa.

Tổng Tương Tư đơn giản ăn vài thứ linh tinh lấp đầy bụng, sau đó thu dọn phòng khách bị Tiểu Hồng bày đồ chơi bừa bãi, thu dọn đến cuối cùng sau khi sắp xong, cô lại thấy dưới sofa có một tấm danh thiếp.

Chất giấy rất tốt, vừa bên trên là ba chữ vàng: “Hứa Gia Mộc.”

Chương 953: Kết cục (3)

“Tôi để danh thiếp vào túi của Tiểu Hồng, nếu em ở nước ngoài quá mệt mỏi hay không vui, lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi, tôi đón em trở về.”

Bên tai cô vang lên tiếng nói của anh khi đó.

Danh thiếp của anh, cô về đến nhà, cũng quên ở sau đầu, chắc là bị Tiểu Hồng làm rơi ra, cầm chơi đùa ném lung tung trên đất.

Cảm xúc của cô không hiểu sao trở nên có chút áp lực, cô ngồi trên mặt đất, dựa vào sofa nhìn chằm chằm tấm danh thiếp kia, mới ném nó lên bàn trà, tiếp tục thu dọn, sau đó, cô cố ý tìm việc làm cho mình, quỳ trên mặt đất, cầm khăn lau, lau sàn nhà.

Cô cật lực lau, thế nhưng mới chỉ lau được 1/3 phòng khách, cô đã thấy mệt rồi.

Không biết có phải là do khăn chưa vắt khô không, sàn nhà quá ẩm ướt, cô đứng lên, chuẩn bị vào toilet lần nữa giặt lại khăn, lại trượt chân, cả người không báo trước mà ngã xuống đất, đầu đập vào góc bàn trà, đau đớn đến ứa nước mắt.

Cô nằm trên mặt đất một lúc lâu, mới tỉnh lại, miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn thấy đầu gối và cánh tay có vài chỗ trầy da, có tơ máu nổi lên, đầu bị đau cũng rất nóng rát.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã nếm qua không ít khổ sở, chút đau đớn này không tính là cái gì, nhưng là cô không biết rốt cuộc mình lại bị làm

sao, không hiểu sao lại thấy tủi thân, không nhận được che miệng nước nở khóc.

Cô càng khóc, càng thương tâm hơn, sau đó nghĩ đến mình một mình mang thai khi đó, chịu rất nhiều đau đớn, cái đêm cô sinh Tiểu Hồng, ước chừng đau bụng suốt mười hai tiếng, cả người đều không còn chút sức lực, cảm thấy mình không chịu được mà chỉ muốn chết, nhưng lại nghĩ đến nếu mình chết đi, Tiểu Hồng chỉ còn một mình, thế là cô gắng gượng chống đỡ, lúc ở cữ, bên người không có ai chăm sóc, cô vừa muốn chăm sóc Tiểu Hồng, lúc ấy lại không có chút kinh nghiệm chăm trẻ con nào, dường như suốt cả một tháng, không có lấy một giấc ngủ an ổn, người khác mang thai đều béo lên rất nhiều, cô mang thai lại bị sút đi gần chục cân.

Về sau Tiểu Hồng dần lớn lên, bé rất ngoan, cũng hiểu chuyện, nhưng cho dù là như vậy, một người phụ nữ mang theo một đứa bé, vẫn cực kỳ vất vả.

Cô không có ai để dựa vào, cái gì cũng chỉ tự mình làm.

Cho dù hiện tại cô không cẩn thận ngã sắp xuống, bị thương, cô cũng chỉ có thể chịu đựng một mình.

Ngay cả chính cô, đôi khi cũng cảm thấy, đến lúc nào đó mình sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Tổng Tương Tư đỏ mắt, miễn cưỡng vịn bàn trà đứng lên, ngồi trên ghế sofa, tầm mắt của cô đặt trên tấm danh thiếp kia, chăm chú nhìn lúc lâu, sau cùng không kìm lòng được mà cầm lên.

Điện thoại của anh vẫn thế, mười một số, cho dù nhiều năm trôi qua, cô vẫn có thể nhớ rõ ràng.

Cô nhìn chăm chăm số điện thoại của Hứa Gia Mộc, nghĩ đến sau khi cha qua đời, anh chăm sóc và giúp đỡ mình thế nào, nghĩ đến những lời Dương Tư Tư nói với mình, sau đó trong lòng lại bắt đầu đánh nhau rồi.

Chương 954: Kết cục (4)

Ngay lúc đó cô cắt đứt không lưu tình, không muốn cho anh cùng cô tiếp tục dây dưa, nếu mà bây giờ muốn bắt đầu lần nữa, trong nháy mắt trước hết chính là cô.

Thật ra lúc cô ở Bắc Kinh, có rất nhiều lần dao động.

Có thể do lớn tuổi, hết lần này tới lần khác kém một chút đã kích động.

Giống như là bây giờ, cô rất muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng mà, cô chính là...

Tống Tương Tư mới vừa nghĩ tới đây, lại đột nhiên nghe được điện thoại reo, chính cô cũng không kịp phục hồi tinh thần lại, bên tai liền vang lên một tiếng quen thuộc: "Này?"

Tống Tương Tư đảo mắt, mới phát hiện, không biết từ lúc nào mình bấm số điện thoại của Hứa Gia Mộc.

"Xin hỏi, là ai vậy?" Trong điện thoại lại truyền tới tiếng Hứa Gia Mộc.

Tống Tương Tư theo bản năng muốn cúp điện thoại, sau đó liền nghe đến bên trong Hứa Gia Mộc, lại mở miệng, lần này giọng nói của anh nghe có chút trầm thấp: "Tương Tư sao?"

Nhịp tim Tống Tương Tư bỗng dưng đập mạnh, cô cầm điện thoại di động, có chút không biết làm sao.

"Tương Tư, là em sao." Theo Hứa Gia Mộc mở miệng lần nữa, Tống Tương Tunghe qua điện thoại tiếng anh rời giường, sau đó cô mới ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ báo thức trên vách tường, ba giờ chiều, ở Trung Quốc lúc này đang là đêm khuya.

Cô gọi lúc anh ngủ, đã đánh thức anh sao?

Hứa Gia Mộc kiên nhẫn rất tốt, cũng không bởi vì cô gọi điện thoại tới, lại chậm chạp không chịu nói nói có nửa điểm không nhin được, trong điện thoại, dường như đốt một liều thuốc, có tiếng nhà khói truyền đến, ngay sau đó anh lại mở miệng, giọng nói dịu dàng dễ nghe: "Sao gọi điện thoại tới không nói lời nào?"

"Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Em đang nghe sao? Tương Tư?"

Tống Tương Tư thật vất vả ngừng nước mắt lần nữa rơi xuống, cô cố gắng khống chế tâm tình của mình, nhưng vẫn không cẩn thận nức nở một cái, cô sợ bị Hứa Gia Mộc phát hiện sự khác thường của mình, không hề nghĩ ngợi liền đem điện thoại nhanh chóng cắt đứt.

Qua mỗi một phút, chuông điện thoại vang lên, là Hứa Gia Mộc gọi, cô không nhận nghe, cứ như vậy co rúc ở trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, lúc sáng lúc tối.

Hứa Gia Mộc liên tiếp gọi mười mấy điện thoại, mới rốt cuộc không gọi nữa.

Bên trong nhà trở nên cực kỳ yên tĩnh, Tống Tương Tư có chút luống cuống đem đầu chôn ở trên đầu gối.

Buổi tối khoảng chín giờ, Tống Tương Tư sát thương chỗ sưng đỏ, cô gọi điện thoại cho Giang Ly Thành, để hôm nay anh chở Tiểu Hồng Đậu về.

Buổi tối một mình vui trên giường xem một bộ phim, nhanh đến rạng sáng một giờ, cô mới mơ mơ màng màng ngủ.

Ngày hôm sau, Tống Tương Tư liền bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức, cô thức dậy, đụng phải chỗ bị thương hôm qua, đau đớn khiến cô trong nháy mắt tỉnh táo, cho là Tiểu Hồng Đậu rời đi cô quá lâu bắt đầu khóc nháo, được Giang Ly Thành đưa về, vì vậy liền vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, nhanh chóng mở cửa, trong miệng mới vừa gọi một câu "Tiểu Hồng Đậu", sau đó liền thấy được Hứa Gia Mộc phong trần mệt mỏi.

Đáy mắt Tống Tương Tư thoáng hiện một tia bất ngờ, hơi há miệng, thẳng tắp nhìn anh đứng ngoài cửa, qua một lúc lâu, cô mới miễn cưỡng phát ra một giọng nói: "Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Hứa Gia Mộc không trả lời vấn đề của cô, mà tầm mắt từ trên xuống dưới đánh giá cô: "Em đã xảy ra chuyện gì sao?"

Chương 955: Kết cục

Hứa Gia Mộc mới vừa hỏi xong, cũng không chờ Tống Tương Tư trả lời, đuôi mắt liếc tới vết thương trên cánh tay cô.

Hứa Gia Mộc chột năm cánh tay Tống Tương Tư, thấy một vết thương đập vào mắt, anh cau mày, sau đó liền nhìn xuống, sau đó thấy trên đùi của cô cũng có vết thương, lại càng nhú chặt hơn: "Sao lại té thành như vậy, cũng không chịu xử lý?"

Tống Tương Tư rũ đầu, không lên tiếng, rút cánh tay của mình từ trong tay Hứa Gia Mộc ra ngoài.

"Chồng em đâu? Chẳng lẽ anh ta không quan tâm em sao?" Trong lời nói của Hứa Gia Mộc, ẩn giấu một tia lửa giận.

Tống Tương Tư vẫn không lên tiếng.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm cô một lát, đột nhiên liền ôm lấy cô, đi về phía thang máy.

Hứa Gia Mộc mang theo Tống Tương Tư đến bệnh viện gần nhất, Tống Tương Tư còn chưa phục hồi tinh thần làm sao Hứa Gia Mộc xuất hiện trước cửa nhà ở Seattle thì bác sĩ cũng đã làm xong kiểm tra cho cô.

Hứa Gia Mộc theo bác sĩ dặn dò, đi trả tiền nhận thuốc, tiếp theo sau đó ôm lấy Tống Tương Tư, quay về chỗ cô ở.

Mở cửa, Hứa Gia Mộc cũng không chờ Tống Tương Tư đồng ý, trực

tiếp ôm cô bước vào nhà của cô, sau đó đem cô đặt ở phòng khách trên ghế sa lon, cũng không chờ cô phản ứng, liền lấy bình trong túi đặt trên mặt đất, qua loa nhìn lướt qua chữ tiếng anh phía trên, sau đó cầm vải, hướng về phía vết thương xử lý.

Từ đầu đến cuối hai người cũng nói bất kỳ câu gì với nhau.

Tống Tương Tư nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc, nháy mắt một cái cũng không nhìn.

Cho đến lúc Hứa Gia Mộc xúc thuốc xong vết thương của Tống Tương Tư có thể thấy được trên vết thương tốt lắm thuốc, anh mới ngẩng đầu lên, nhìn cô: "Những thuốc này tốt nhất mỗi ngày xúc hai lần, để tránh sẹo."

Vừa nói, Hứa Gia Mộc lại thấp đầu, chỉ vào những bình thuốc trên mặt đất: "Cái này dùng trước, là khử trùng, cái này sau, cuối cùng là cái này, nhớ không?"

Hứa Gia Mộc lại nhìn Tống Tương Tư, thấy cô thủy chung duy trì một vẻ mặt, cau mày, sau đó lấy bút trên khay trà, làm dấu hiệu trên những hộp thuốc, trong miệng còn nhàn nhạt nói: "Thứ tự anh ghi rõ ràng cho em."

Hứa Gia Mộc để bút xuống, liếc mắt nhìn trên vách tường, đã tám giờ, lại hỏi một câu: "Em ăn điểm tâm chưa?"

Rốt cuộc lần này Tống Tương Tư có phản ứng, hướng về phía Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Hứa Gia Mộc không nói nữa, đứng lên, đi vào phòng bếp.

Tống Tương Tư rất yên tĩnh ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon,

nghe trong phòng bếp truyền tới tiếng mở bếp, tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ, có chút mơ hồ.

Mặc dù Tống Tương Tư không nấu cơm, nhưng mà bởi vì có Tiểu Hồng Đậu, đồ chuẩn bị cũng rất đầy đủ.

Tài nấu nướng của Hứa Gia Mộc luôn luôn rất tốt, chỉ cần tốn bốn mươi phút, liền chuẩn bị cho Tống Tương Tư một bữa ăn sáng dinh dưỡng đầy bàn.

Anh đứng trước bàn ăn, múc cho Tống Tương Tư thêm một chén cháo yến mạch, thuận thế nhìn Tống Tương Tư vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, hỏi: "Có thể đi tới không?"

Tống Tương Tư vội vàng gật đầu, nhanh chóng đứng lên, đi tới bàn ăn.

Cô tùy tiện kéo ra một cái ghế ngồi xuống, Hứa Gia Mộc liền đem chén cháo đặt ở trước mặt cô.

Mùi thơm bốc lên, khiến người ta muốn ăn, Tống Tương Tư hoảng hốt, mới nâng lên mí mắt, nhìn về phía Hứa Gia Mộc đứng ở một bên: "Anh có muốn cùng ăn?"

Hứa Gia Mộc đã chờ đại khái ba giây, giọng nói rất nhạt mở miệng, nói: "Không được."

Chương 956: Kết cục (6)

Cô rõ ràng gần trong gang tấc, hết lần này tới lần khác anh lại không thể bên cô, loại cảm giác này đối với anh mà nói, chính là một cuộc hành hạ tàn khốc.

Thời gian gần đây, giấc ngủ của anh luôn luôn không tốt, tối hôm qua thật vất vả mới ngủ được, liền bị điện thoại đánh thức, thật ra thì đáy lòng anh có chút không vui, cho nên lúc nhận nghe điện thoại, giọng nói lúc ban đầu có chút lạnh nhạt, nhưng mà bên trong chậm chạp không có tiếng nói truyền đến, anh không biết thế nào, một khắc kia, đã cảm thấy điện thoại là cô gọi đến.

Anh hỏi cô nhiều lần, cũng không có giọng nói, cuối cùng anh liền thính tai nghe được một tiếng nức nở, mặc dù rất ngắn rất yếu ớt, nhưng mà anh vẫn nhận ra rõ ràng là giọng cô.

Cô đang khóc... Cô một mình ở xứ lạ quê người khóc.

Anh không hề nghĩ ngợi liền bắt đầu gọi điện thoại, nhưng mà cô một cuộc cũng không có nhận nghe.

Bên tai của anh vẫn lặp đi lặp lại quanh quẩn tiếng nức nở của cô, khiến anh không ngủ được, anh ở trong phòng ngủ đi hai vòng, liền đổi y phục, trực tiếp bay đến Mỹ.

Anh cũng không biết cô ở nơi nào, anh biết mình gọi điện thoại, cô cũng chưa chắc sẽ nói cho, anh cầm hình của cô, đi từng nhà ở Seattle cũng may, vận khí tốt, gặp người có biết cô, nói chỗ cô ở.

Cô bị thương, anh rất đau lòng, nhưng mà, cũng may không nghiêm trọng lắm.

Bây giờ nhìn thấy cô đã bình thường, anh cũng nên đi.

Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng nháy mắt, mở miệng lần nữa: "Anh còn có việc, phải đi."

Dừng một cái, Hứa Gia Mộc lại nói một câu: "Tạm biệt."

Sau đó anh liền hướng về phía cửa đi tới, đi ngang qua phòng khách, anh trông thấy bình thuốc dưới đất, lại lên tiếng nhắc nhở: "Nhớ xúc thuốc, nếu như em không làm được, có thể tìm chồng của em giúp một tay."

Đáy lòng Tống Tương Tư chột đau xót, cô dùng sức nắm chặt muống, sau đó Hứa Gia Mộc vươn tay, chuẩn bị mở cửa, rốt cuộc không kèm chế được lên tiếng: "Gia Mộc."

"... Hà?" Hứa Gia Mộc dừng động tác, đưa lưng về phía Tống Tương Tư, "hà" một tiếng.

"Ngày hôm qua em gọi điện thoại cho anh, có phải anh ở Bắc Kinh?"

Hứa Gia Mộc vẫn không xoay người nhìn Tống Tương Tư, im lặng một chút, tiếp tục "Ừ" một tiếng, nhưng mà lần này cũng là khẳng định giọng nói.

"Lúc ấy anh đang ngủ, bị em đánh thức?"

Lần này Hứa Gia Mộc trực tiếp không lên tiếng.

"Anh không gọi được điện thoại em, cho nên mới tới Mĩ sao? Chẳng

qua là lên xúc thuốc cho em, làm một bữa cơm, sau đó liền chuẩn bị trở về nước?"

Tống Tương Tư lại một lần hỏi: "Tại sao anh làm như vậy?"

Bên trong nhà hoàn toàn yên tĩnh, đến nỗi khó có thể hình dung tiếng thờ.

Hứa Gia Mộc đưa lưng về phía Tống Tương Tư hồi lâu, mới chậm rãi quay đầu, nhìn ánh mắt của cô, rất ôn hòa, anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô một lúc, sau đó mới cong khóe môi, cho cô một nụ cười ấm áp: "Anh nói rồi, chỉ cần em gọi điện thoại cho anh, anh sẽ tới."

"Anh không có ý gì khác, chỉ là muốn em tốt."

Đây là chuyện duy nhất anh có thể làm vì em.

Anh vĩnh viễn không thể quên, những lời mà trước khi ba em mất đã nói với anh.

Trong 8 năm anh và em bên nhau, thiếu nợ em quá nhiều, bây giờ anh, không nghĩ sẽ có em, chỉ muốn em sống tốt.

Hứa Gia Mộc tiếp tục hướng về phía Tống Tương Tư hơi cười cười, vẻ mặt rất nhạt: "Ăn điểm tâm đi, lạnh sẽ ăn không ngon, anh đi."

Chương 957: Chung kết [7]

Hứa Gia Mộc nhẹ giọng nói một câu “Tạm biệt”, liền mở cửa ra, im lặng cất bước đi ra ngoài, sau đó động tác rất nhẹ giúp Tống Tương Tư đóng cửa lại.

Trong phòng lập tức chỉ còn một mình Tống Tương Tư, cô ngồi ở trước bàn ăn, nhìn chăm chăm một bàn đồ ăn, sau đó cầm thìa, uống một ngụm cháo.

Ngọt ngào, ấm áp, lúc trượt xuống yết hầu của cô, nước mắt cô không khắc chế được liền rơi xuống.

Trong đầu của cô giống như là một bộ phim quay chậm, xẹt qua một màn một màn hình ảnh.

Anh lấy máu tươi làm giao dịch với cô, kết quả ở trong khách sạn, anh lại không làm bất cứ cái gì, liền cứ đi như vậy.

Anh cùng với cô chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật của ba cô, anh ngồi xổm trước mặt cô, thoa thuốc nên cổ chân giúp cô.

Anh đồng ý giả làm bạn trai của cô, anh khiến cho ba của cô vui vẻ, anh không chê mệt không chê bẩn giặt quần áo dính nước tiểu của ba cô.

Anh luôn luôn được nuông chiều từ bé, lại ở trong nhà của cô ở nông thôn, ngủ thật nhiều ngày ở sô pha, anh chịu mệt nhọc làm nhiều bữa cơm như vậy, còn nhỏ cở đại trên mộ phần của mẹ cô.

Tất cả mọi chuyện hậu sự khi ba cô qua đời, đều là do anh sắp xếp, anh biết cô khổ sở, thực dung túng cô.

Đêm khuya một mình cô chạy ra khóc đến miên man, là anh tìm được cô, cõng cô trở về nhà, cô sợ sét đánh, anh ở bên cạnh cô cả đêm, anh cho cô thiết nhiều số điện thoại, nói có việc tìm anh, anh anh lại lập mộ bia cho đứa nhỏ bị chết non kia.....

Làm sao bây giờ..... Càng nghĩ, cô càng cảm thấy bản thân lại một lần muốn thỏa hiệp.

Từng khi cô rời đi anh, đúc lên tường đồng vách sắt, giờ bắt đầu lung lay sắp đổ .

Tống Tương Tư vừa rơi lệ, vừa uống cháo, uống uống, cô đột nhiên để thìa trong tay xuống, mạnh đứng lên, đá văng ghế tựa phía sau ra, đổi giày, rồi mở cửa ra, đuổi theo.

Cô muốn trở về nước, cô muốn cho tiểu Đậu Đỏ trở lại dưới danh nghĩa của cô, cô muốn có một gia đình, cô muốn có một người để dựa vào, cô không muốn ở Mỹ, cô không muốn cứ một mình như vậy
.....

Lúc Tống Tương Tư vọt tới trên đường, vừa vặn thấy Hứa Gia Mộc ngăn cản một chiếc xe taxi rời đi.

Cô không hề nghĩ ngợi liền chạy theo về phía xe taxi.

Ngã tư đường tốc độ bị hạn chế, xe taxi chạy rất chậm, nhưng mà khoảng cách so với cô thì lại càng chạy càng xa.

-

Hứa Gia Mộc vừa ngồi lên xe taxi, liền nhắm hai mắt lại.

Vẫn luôn biết bản thân luôn nghĩ cô, nhưng mà nhìn thấy cô, mới biết được, rốt cuộc có bao nhiêu tương cô.

Lúc này đây là do cô gọi điện thoại, anh có thể nhìn thấy cô, không biết tiếp theo gặp lại, muốn năm nào tháng nào ngày nào.

Có lẽ, từ biệt lần này, có thể cả đời cũng không gặp mặt đâu.

Cả đời..... Hứa Gia Mộc nghĩ hai chữ đó, nhịn không được liền cúi đầu, nhìn về phía lòng bàn tay của bản thân.

Từng, anh cũng đã từng nắm tay của cô đâu..... Nhưng mà cuối cùng, nắm mãi, lại bị chính anh đánh mất.

Đáy mắt Hứa Gia Mộc nổi lên một tia bi thương, nhịn không được quay đầu, nhìn về phía bên ngoài xe, sau đó tầm mắt của anh liền dừng lại ở gương chiếu hậu.

Anh nhìn chằm chằm gương chiếu hậu thật lâu, giống như là đang xác nhận cái gì đó, đột nhiên liền mở miệng nói với bác tài xế một câu: “Dừng xe!”

Dưới tình thế cấp bách anh thốt ra là tiếng Trung, bác tài xế không hiểu, kinh ngạc dùng tiếng Anh hỏi một câu: “Cái gì?”

Hứa Gia Mộc vội vàng thay đổi tiếng Anh nói lại một lần, sau đó bác tài xế liền đạp mạnh phanh lại, xe còn chưa ngừng ổn, Hứa Gia Mộc liền đưa tiền, rồi đẩy cửa xe ra, vội vàng xuống xe.

Chương 958: Chung kết [8]

Hứa Gia Mộc vội vàng thay đổi tiếng Anh nói lại một lần, sau đó bác tài xế liền đạp mạnh phanh lại, xe còn chưa ngừng ổn, Hứa Gia Mộc liền đưa tiền, rồi đẩy cửa xe ra, vội vàng xuống xe.

Sau đó chạy thật nhanh về phía sau xe.

-

Tống Tương Tư ra khỏi nhà vội vàng, chỉ đeo một đôi dép lê, chạy nửa đường còn rơi mất một chiếc, đường cứng nhắc, ma sát lòng bàn chân của cô sinh đau, khiến cho cô không nghĩ chạy tiếp, liền gục mặt xuống, ngay tại lúc cô nghĩ đến bản thân nhất định sẽ ngã thảm, cánh tay lại bị người kéo lại, cả người liền rơi vào trong lòng người khác: “Em điên rồi? Chạy chân không ở trên đường cái làm cái gì?”

Tống Tương Tư bị Hứa Gia Mộc rống thân thể co rúm lại một chút, sau đó liền ngẩng đầu, theo dõi ánh mắt tràn đầy lo lắng cùng lửa giận của anh, nhìn một giây, đột nhiên liền mở miệng hỏi một câu: “Gia Mộc, anh yêu em sao?”

Tống Tương Tư hỏi trực tiếp như vậy, khiến cho đầu óc Hứa Gia Mộc chớp mắt một cái trống rỗng.

“Gia Mộc, anh yêu em sao?” Tống Tương Tư lại tiếp tục truy vấn một câu.

Hứa Gia Mộc hoàn hồn, giống như là vừa mới phản ứng được đến

tột cùng cô muốn hỏi cái gì, cau mi lại một chút, sau đó mở miệng, âm thanh có chút nặng nề: “Chuyện này quan trọng lắm sao? Em đã kết hôn , không phải sao.....”

Âm thanh của Hứa Gia Mộc còn chưa có lạc định, Tống Tương Tư lại mở miệng, âm thanh kiên quyết chắc chắn: “Quan trọng.”

Cô nhìn ánh mắt của anh, thật sự, lên một cỗ ánh sáng chói mắt, như là sợ anh không tin, cô tiếp tục nhắc lại một lần: “Rất quan trọng, cho nên nói cho em biết, rốt cuộc anh có yêu em hay không?”

Hứa Gia Mộc giống như thật sự bị Tống Tương Tư cuốn hút, cũng trở nên chuyên chú theo, anh dừng lại ở cửa ánh mắt của cô, một hồi lâu, cuối cùng liền mở miệng, thực lưu loát một chữ: “Yêu.”

Âm thanh trên đường phố ồn ào, một chữ kia, nháy mắt từ bên tai của Tống Tương Tư biến mất không thấy.

Cô nghe thấy tiếng tim đập của bản thân, tốc độ dồn dập mà lại mãnh liệt.

Đầu ngón tay của cô bắt đầu run run, hô hấp bắt đầu không xong.

Hứa Gia Mộc dừng ở ánh mắt Tống Tương Tư, trầm mặc một hồi lâu, tiếp tục mở miệng: “Rất yêu..... Yêu đến anh liều mạng muốn buông tha em, cuối cùng vẫn không thể nào buông.”

Lúc cô ở bên cạnh anh, anh chưa từng ý thức được là anh yêu cô, cho nên những lời này, anh chưa từng nói qua với cô.

Sau đó cô rời đi anh, từ biệt 3 năm, khi gặp lại, cô đã gả làm vợ người khác, anh lại không thể mở miệng nói.

Hiện tại cô đột nhiên hỏi anh, anh mới phát hiện, nguyên lai bản thân có rất nhiều rất nhiều điều, muốn nói với cô.

“Sau khi em rời đi, anh vẫn luôn cố gắng làm cho bản thân hết hy vọng, cuối cùng anh thật sự hết hy vọng .”

“Nhưng mà, không phải đối với em, mà là đối với bản thân anh.”

“Anh thử hết tất cả biện pháp, đã làm rất nhiều cố gắng, nhưng mà anh lại thủy chung không làm được đó là hết hy vọng với em, cho nên, đến chết trong lòng của anh cũng không thể quên được em.”

Nước mắt của Tống Tương Tư, đột nhiên liền rơi xuống một giọt, khóe môi cô hơi hơi cong lên, không có dự liệu trước đột nhiên kiễng mũi chân lên, hôn lên môi của anh.

Cô cố gắng khắc chế bản thân, nếu đã kết thúc, sẽ không muốn lại bắt đầu, con đường này là cô chọn, không cần lại quay trở về con đường cũ, nhưng mà cuối cùng cô thất bại, thua ở chính lực khống chế của bản thân, thua ở lực ảnh hưởng của anh đối với chính mình.

Anh yêu cô, anh không có cưới bất luận kẻ nào, anh vì cô làm nhiều như vậy, nàng thật sự tìm không thấy lý do để tiếp tục nhất đao lưỡng đoạn với anh như vậy.

Cho nên, cô mặc kệ .

Chương 959: Chung kết [9]

Cô không nghĩ làm theo lý trí, cô tưởng xúc động một lần, phóng túng một lần.

Nhĩ đến đây, Tống Tương Tư nhin không được lực đạo hôn môi Hứa Gia Mộc càng sâu.

Hương vị ở cánh môi của cô, giống hệt như trong trí nhớ của anh, khiến cho đầu óc anh nháy mắt có chút sung huyết, tạm dừng khoảng ba phút, anh mới khắc chế không tiếp tục hôn cô.

Lực đạo cô ôm cổ anh, nhin không được lại lớn hơn một chút, anh ôm cô chặt hơn.

Vô số người xung quanh đi qua, bọn họ liền không coi ai ra gì hôn môi như vậy, thật lâu sau mới ngừng lại được, Tống Tương Tư nhẹ nhàng kéo ra khoảng cách môi của cô với của anh một chút, cô nhìn vào ánh mắt của anh, nói: “Gia Mộc, em không kết hôn.”

Hứa Gia Mộc ngẩn ra, sau đó đáy lòng liền nổi lên một cỗ kích động, không kết hôn là cái ý tứ gì? Đáy lòng Hứa Gia Mộc bốc lên một cỗ mừng như điên, anh còn chưa có kịp xác định lại với Tống Tương Tư, âm thanh của Tống Tương Tư lại truyền đến: “Còn có, tiểu Đậu Đò không phải 3 tuổi, là hai tuổi rưỡi.”

Đầu óc Hứa Gia Mộc hoàn toàn kịp tiêu hóa, giống như là không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của cô.

“Gia Mộc, anh đã nói, nếu em ở Mỹ mệt mỏi, hoặc là qua không nổi

nữa, lúc nào cũng có thể gọi điện cho anh, anh đều có thể tiếp em trở về.....” Tay Tổng Tương Tư cầm lấy bả vai Hứa Gia Mộc, bởi vì khẩn trương, hơi hơi dung sức một chút, cô ngừng thở, rốt cục nói ra lời nói từ tận đáy lòng của chính mình: “..... Cho nên, hiện tại anh có thể tiếp em trở về sao?”

-

Hôm đó Hứa Gia Mộc vẫn là ly khai nước Mỹ, trở về Trung Quốc.

Trước khi đi, anh đưa Tổng Tương Tư trở về nhà, đối mặt với những lời nói này của cô, thoát nhìn anh rất bình tĩnh, một câu cũng chưa có trả lời cô.

Chỉ là bộ dạng Hứa Gia Mộc bình tĩnh quá mức này của anh, mới khiến cho đáy lòng Tổng Tương Tư có chút không yên cùng khẩn trương, cô có chút không hiểu người đàn ông kia rốt cuộc là ý tứ gì.

Sau khi Hứa Gia Mộc trở lại Trung Quốc, cũng không có liên hệ với Tổng Tương Tư.

Tổng Tương Tư cũng không có gọi điện thoại cho Hứa Gia Mộc, mỗi ngày cô vẫn cùng tiểu Đậu Đỏ như cũ, nhưng mà tổng hội lại tìm lòng không được suy nghĩ.

Buổi chiều ngày thứ bảy sau khi Hứa Gia Mộc trở lại Trung Quốc, lúc Tổng Tương Tư và tiểu Đậu Đỏ đang ngủ trưa, đột nhiên truyền đến tiếng chuông cửa.

Tổng Tương Tư sợ tiếng chuông cửa đánh thức tiểu Đậu Đỏ, vội vàng đứng dậy, đi mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa là người một tuần trước, không nói một tiếng rời

khỏi Hứa Gia Mộc.

Đáy mắt Tống Tương Tư thoáng hiện một chút kinh ngạc, cô khẽ nhếch môi một chút, còn chưa nói nói, Hứa Gia Mộc liền nhìn chăm chăm cô, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Anh xóa bỏ cái mộ bia kia Anh dung thời gian mấy ngày nay, trang trí một phòng đầy đồ chơi cho con ở Cẩm Tú Viên..... Anh liên hệ với nơi tổ chức hôn lễ tốt nhất, anh cũng đã điền tốt danh sách tân khách..... Tất cả mọi chuyện, anh đều chuẩn bị tốt, hiện tại anh chỉ thiếu một người cô dâu

Nguyên lai, ngày đó anh không nói được một lời về nước, là đi làm việc này sao?

Đáy mắt Tống Tương Tư mắt nổi lên một cỗ nhiệt nóng.

Hứa Gia Mộc không nóng không lạnh đưa ra hai tờ vé máy bay: “Không phải em nói, muốn về nước sao? Hiện tại anh tới đón em

Tống Tương Tư cúi đầu, nhìn tính danh trên hai chiếc vé máy bay kia, một cái là Tống Tương Tư, một cái là tiểu Đậu Đỏ .

Tống Tương Tư nhìn chăm chăm vé máy bay thật lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn Hứa Gia Mộc, cười trong suốt.

Hứa Gia Mộc đứng ở trước mặt cô, không nói gì, dừng ở trên miệng cười như hoa của cô, sau đó khoe môi cũng nhẹ nhàng giơ lên theo.

Chương 960: Hạnh phúc (1)

[Chú, chú cầu hôn đi]

Hứa Gia Mộc mang Tống Tương Tư và Tiểu Hồng về nước, chuyện đầu tiên làm chính là chuẩn bị hôn lễ.

Đến lúc này, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo mới biết được, người trong lòng Hứa Gia Mộc thực ra là người mà bọn họ quen thuộc.

Bị giấu diếm lâu như vậy, Kiều An Hảo tự nhiên có chút khó chịu, không nhịn được chầm chọc Hứa Gia Mộc vài câu, Lục Cẩm Niên cũng chiều vợ vô hạn cũng rất thoải mái, cũng tỏ khó chịu theo.

Khó chịu và khó chịu, thân là anh trai và chị dâu, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo vẫn cực kỳ vui vẻ giúp hai người chuẩn bị hôn lễ, đương nhiên cũng nhiệt tình chúc phúc cho bọn họ.

Thế nhưng, cao hứng nhất là Tiểu Hồng và Tiểu Bánh Ngọt.

Đối với Tiểu Bánh Ngọt mà nói, Hứa Gia Mộc lúc này chính là thần tượng của cậu, vậy mà đem Tiểu Hồng đến nhà bọn họ, để cậu chẳng những có thể đi chung nhà trẻ với Tiểu Hồng, mà cũng ở luôn gần nhà.

Mấy ngày cử hành hôn lễ, hai bé không đến nhà trẻ, người lớn vội vàng bận bịu, hai đứa bé tự chơi với nhau, sau đó chơi mãi cũng không muốn đến nhà trẻ nữa.

Ngày hôm sau ngày Hứa Gia Mộc và Tống Tương Tư kết hôn, Tiểu

Bánh Ngọt vô ý nghe được Kiều An Hào và Lục Cẩm Niên nói chuyện, nói Hứa Gia Mộc chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật với Tống Tương Tư, Paris, Provence, Aegean sea, La Mã... rất nhiều nơi, nhưng không thể mang theo Tiểu Hồng, cho nên nhờ họ trông Tiểu Hồng một tháng.

Tiểu Bánh Ngọt luôn thông mình, tuy không biết hưởng tuần trăng mật là có ý gì, nhưng lại biết sau khi cô chú kết hôn sẽ đi chơi một tháng, vì thế liền chạy lên lầu, đẩy cửa phòng đồ chơi.

Ghé vào trên tấm thảm, có một Tiểu Hồng siêu cấp to lớn ngẩng đầu lên, chờ mong nhìn Tiểu Bánh Ngọt hỏi: “Sữa chua của em đâu?”

Lúc này Tiểu Bánh Ngọt mới nhớ tới, mình xuống lầu để lấy sữa chua cho Tiểu Hồng, vì thế vội vàng xoay người, lại chạy xuống, thoáng chốc đã ôm hai hộp sữa chua đi lên, mỗi bé một hộp, Tiểu Bánh Ngọt nói với Tiểu Hồng: “Có phải ngày mai em cũng không muốn đến nhà trẻ?”

“Ừm.” Tiểu Hồng ăn sữa chua, gật đầu.

Tiểu Bánh ngọt nuốt sữa chua, trong mắt lóe sáng nói với Tiểu Hồng: “Chúng ta kết hôn đi, kết hôn là có thể hưởng tuần trăng mật.”

Tiểu Hồng nghiêng đầu hỏi: “Hưởng tuần trăng mật là sao?”

Tiểu Bánh Ngọt lắc đầu: “Không biết, thế nhưng có thể đi chơi một tháng.”

Một tháng... đáy mắt Tiểu Hồng sáng rực, lập tức đồng ý.

Sau đó hai đứa bé vừa ăn sữa chua, vừa nghiên cứu đồ chơi.

Bản đồ kia là bản đồ của Trung Quốc, Tiểu Hồng không biết nhiều chữ như Tiểu Bánh Ngọt, ghép vắn cùng không được đầy đủ, cho nên chỉ có thể biết được Bắc Kinh.

“Chúng ta đang ở Bắc Kinh.” Tiểu Bánh Ngọt nói.

“Tây An.”

“Đúng.” Tiểu Bánh Ngọt đồng ý.

“Đại Liên.”

Tiểu Bánh Ngọt vẫn đồng ý.

“Tô Châu, Lệ Giang...” Đợi cho Tiểu Hồng đọc hết những từ đó, lại chỉ đến một chỗ cuối cùng chưa ghép hết nói: “Tân Cương.”

Tuy Tiểu Bánh Ngọt không hiểu tin tức thời sự, nhưng ngẫu nhiên lúc ở cạnh Lục Cảnh Niên, nghe được tin tức trên báo, lập tức lắc đầu nói: “Không được, Tiểu Hồng, chúng ta không thể đi Tân Cương, Tân Cương đang rối loạn.”

Chương 961: Hạnh phúc (2)

Tiểu Hoùng nhìn thoáng qua khối ghép hình Tần Cương, sau đó quay đầu nhìn Tiểu Bánh Ngọt, chu môi nói: “Không sao, Tần Cương sẽ bị em dùng chân đá.”

Nói xong, Tiểu Hồng đá rồi ngẩng đầu nhìn Tiểu Bánh Ngọt cười tít mắt: “Anh xem, hiện tại hết loạn rồi, chúng ta có thể đi rồi.”

Tiểu Bánh Ngọt: “...”

Mặc kệ hai đứa trẻ thương lượng thế nào, nói tóm lại sau cùng chúng đạt được một hiệp nghị, bọn chúng vì không muốn đến nhà trẻ mà chuẩn bị kết hôn.

Ngày hôm sau, Hứa Gia Mộc đến nhà trẻ đón hai bé, mới vừa lên xe, Tiểu Bánh Ngọt đã mở miệng nói: “Chú, con muốn kết hôn với Tiểu Hồng.”

“Đúng, ba ba, con cũng muốn kết hôn với Tiểu Bánh Ngọt.” Tiểu Hồng mở miệng nói thêm.

Chân Hứa Gia Mộc khẽ run rẩy, giẫm trật chân ga, anh sợ tới mức giẫm lại lên phanh, dừng xe ở ven đường, sau khi cảm xúc dịu xuống, mới mở miệng giải thích với hai đứa bé: “Chú và Lục Cẩm Niên là anh em ruột, về mặt pháp luật, chúng ta là người một nhà, cho nên, hai con không thể kết hôn, về mặt pháp luật, Tiểu Bánh Ngọt, con là anh trai của Tiểu Hồng, Tiểu Hồng, con là em gái của Tiểu Bánh Ngọt, hai con là anh em, không thể kết hôn...”

Hứa Gia Mộc có phần túng quẫn, đến sau cùng, chính mình cũng không biết giải thích như vậy đã được chưa.

Anh lái xe đi một lúc, sau đó chuẩn bị giải thích tiếp, Tiểu Bánh Ngọt lại đột nhiên mở miệng nói: “Chú, cháu xin chú hãy ly hôn đi.”

Xe được dừng lại lần nữa.

“Chú, chú và cô ly hôn đi, sau khi ly hôn, cháu có thể kết hôn với Tiểu Hồng rồi.”

Từ trước đến nay Hứa Gia Mộc luôn cưng chiều hai bé, giờ không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu: “Chú không thể ly hôn, cho dù ly hôn, hai đứa cũng không thể ở bên nhau, bởi vì hai đứa có quan hệ huyết thống!”

Tiểu Hoòng vừa im lặng, nhìn Hứa Gia Mộc chớp mắt, nói: “Ba Ba, con quyết định, từ giờ trở đi, con sẽ giải trừ quan hệ huyết thống với Tiểu Bánh Ngọt.”

Tiểu Bánh Ngọt thông minh lập tức nói tiếp: “Như vậy là chúng ta có thể kết hôn rồi.”

Hứa Gia Mộc hít sâu một hơi, trực tiếp ngậm mồm không nói gì, một cước dẫm xuống chân ga, quay xe đi đến cửa nhà trẻ, đem hai đứa bé xách xuống, đưa cho cô giáo, cũng không thèm quay đầu lại mà rời đi luôn.

Lúc đầu Tiểu Hồng về nước, ngoài Tiểu Bánh Ngọt, đối với Lục Cẩm Niên Kiều An Hào và Hứa Gia Mộc đều có chút sợ người lạ.

Tiểu Hồng đối với Hứa Gia Mộc mà nói, là đứa bé tưởng như đã mất lại trở về, lại là con gái, ba ba đối với con gái luôn cưng chiều vô hạn,

vì thế Hứa Gia Mộc luôn nhẫn nại cưng chiều Tiểu Hồng... Quả thực là cưng chiều Tiểu Hồng không còn cách nào nữa, ngay cả bình thường Tiểu Hồng sợ nhất Tống Tương Tư, giờ cũng không thêm sợ nữa rồi.

Dù sao cũng là quan hệ huyết thống, sau khi Tiểu Hồng gặp lại Hứa Gia Mộc, trái lại càng thích dính lấy anh, bởi vì mặc kệ bé nghịch ngợm thế nào, anh đều bỏ qua.

Giống như hôm nay, Tống Tương Tư có việc bận, ra khỏi nhà một lúc, Tiểu Hồng đang ở trong phòng đồ chơi, nghĩ muốn uống sữa, liền nói với Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc xuống lầu lấy sữa, toàn bộ chỉ mất năm phút, trong năm phút này, Tiểu Hồng không ngồi yên, trượt trượt cầu trượt xuống, bên dưới có thảm dày, không hề đau, bé đang chuẩn bị đứng lên, tiếp tục chơi, kết quả cửa bị đẩy ra, sau đó miệng bé bị đập vào cửa, ngã xuống đất, khóc lên.

Hứa Gia Mộc sợ tới mức hồn bay phách lạc, để bình sữa sang một bên, lập tức đi qua, ôm lấy Tiểu Hồng, muốn bao nhiêu dịu dàng có bấy nhiêu dịu dàng, Tiểu Hồng treo khuôn mặt nhỏ nhặt như hạt trên châu, tủi thân đập vào đầu Hứa Gia Mộc một cái, dùng giọng điệu mà Tống Tương Tư hay dạy dỗ mình, nhìn anh nói: “Ba tên đàn độn, ba không thấy con hả!”

Chương 962: Hạnh phúc (3)

[Vợ chồng Lục Kiều ân ái]

(một)

Từ bé đến lớn, Kiều An Hào sống trong gia đình giàu có, vốn là có phần được nuông chiều.

Lúc nửa năm rời khỏi Lục Cẩm Niên, cô ở một mình, tiền điện, dọn dẹp vệ sinh, thay bóng đèn, mấy loại cơ bản đều dần dần học được, sau khi kết hôn, lại được anh nuông chiều, dường như chuyện gì cũng không phải động tay vào, bởi vậy dẫn đến Kiều An Hào dần có thói quen ỷ lại anh.

Kiều An Hạ không thể mang thai, đối với hai bác Kiều mà nói, Tiểu Bánh Ngọt chính là cục cưng bảo bối, Bác gái thường tìm lý do đến thăm bé.

Bắc Kinh hôm nay, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, lúc Lục Cẩm Niên về nhà hắt hơi vài cái, vừa lúc bác gái đến thăm Tiểu Bánh Ngọt, mượn cơ hội phát huy, nói sợ anh lây bệnh cho bé, không nói hai lời liền mang theo bé về Kiều gia, để Kiều An Hào chăm sóc Lục Cẩm Niên.

Vốn bệnh của anh cũng không nghiêm trọng, không biết có phải bị bác gái nói thế không, chín giờ tối, đúng là giờ tốt, anh không hay đi bệnh viện, hôm nay má Trần có việc, cũng không ở lại Cẩm Tú viên, cho nên Lục Cẩm Niên tự nhiên được một mình Kiều An Hào chăm sóc.

Trong nhà có thuốc dự phòng, từ khi kết hôn, hòm thuốc dường như liền chỉ có mình anh động vào, Kiều An Hào đi tìm, lại hỏi anh: “Chồng ơi, hòm thuốc ở đâu?”

Giọng anh có chút mất sức: “Dưới tủ ti vi.”

Sau khi tìm thấy, không phải xem nên uống thuốc nào, mà đến hỏi anh theo tập quán: “Bị cảm phải uống thuốc nào?”

“Thuốc tiêu viêm có muốn uống không?”

“Uống mấy viên?”

Lục Cẩm Niên rất khó chịu, nhưng đối với mấy câu hỏi lải nhải của Kiều An Hào, lại không có chút nào không kiên nhẫn, anh vừa trả lời, vừa khởi động thân thể mệt mỏi, giọng nói ôn hòa: “Đem hòm thuốc qua đây.”

Kiều An Hào ngoan ngoãn nghe lời, Lục Cẩm Niên chọn hai loại thuốc cho mình.

Kiều An Hào không chuẩn bị nước, vội vàng chạy xuống lầu, cửa phòng ngủ không đóng, anh ru rú trên giường, đợi một lúc, lại nghe đến âm thanh thanh thúy, là tiếng cốc thủy tinh rơi xuống đất, Lục Cẩm Niên chẳng thèm quan tâm người không khỏe, vội vàng xuống giường, chạy ra ngoài, nhìn thấy cô đang chuẩn bị ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ trên đất, anh vội vàng đi qua, tóm lấy tay cô: “Để anh thu dọn, em đi lấy găng tay đi.

Kiều An Hào rất nhanh cầm găng tay lại, cô nhìn sắc mặt trắng xanh của anh, chỉ muốn chính mình đeo găng tay rồi đi nhặt, lại bị anh giành trước làm xong hết toàn bộ, vừa nhặt vừa xử lý sạch sẽ mặt

đất, sau đó rót cho mình một chén nước, nắm tay cô đi lên lầu.

Lục Cẩm Niên uống thuốc rồi, liền uể oải nằm trên giường, Kiều An hảo vươn tay sờ sờ trán anh, phát hiện càng nóng hơn, cô nghĩ đến rõ ràng mình nên chăm sóc anh, kết quả chỉ mang lại phiền phức cho anh, mà cô bị anh cứng chiều, vài thứ trong nhà còn không biết để ở đâu, trong mắt liền hiện lên chút áy náy, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Lục Cẩm Niên, em làm vợ anh có phải rất tệ không?”

“Ừhm?” Lục Cẩm Niên nhắm mắt dưỡng thần, hơi mở ra, như là nghi ngờ sao tự nhiên cô nói một câu như thế.

CHƯƠNG 963: HẠNH PHÚC (4)

“Kết hôn ba năm, vẫn là anh đối tốt với em, vậy mà lúc anh bị bệnh, cũng không thể chăm sóc anh tốt, em quá tệ, phải không?”

“Đừng nói thế.” Lục Cẩm Niên gật đầu, phụ họa,

Kiều An hảo cũng biết mình bị anh làm hư, nói như vậy nhưng lúc anh gật đầu thấy hơi khó chịu, liền ngẩng đầu, giận dữ trừng anh.

Lục Cẩm Niên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười khẽ một tiếng, giơ tay lên, cọ xát hai gò má của cô, sau đó kéo cô vào trong lòng, gắt gao ôm lấy: “Thế nhưng, anh thích em như thế, để anh có cảm giác, em không thể tách rời khỏi anh.”

Tâm trạng áy náy của cô, trong nháy mắt chỉ vì một câu này của anh, mà tràn ngập cảm động.

Lục Cẩm Niên sờ tóc cô, nhắm hai mắt lại, hôn lên tóc cô, qua một lúc lâu, tiếp tục nói: “Anh cũng không mong em đối xử tốt với anh, chỉ cần em đồng ý để anh đối xử tốt với em, thế là đủ rồi.”

Kiều An Hào không nhịn được vươn cánh tay ra ôm lấy anh.

Đều nói, tình yêu có thời kỳ, hai người ở bên nhau rất lâu, tất nhiên sẽ xuất hiện ngăn cách và cọ sát, nhưng cô và anh, suốt năm tháng kết hôn, càng ngày càng hiểu nhau hơn.

Mặc kệ là ba năm trước, hay vẫn là ba năm trước đây, anh đều đối với cô thủy chung như một.

Cưới được một người chồng như vậy, còn mong gì hơn nữa?

“Lục Cẩm Niên, anh nói xem, sao em lại thích anh.”

“Là sao?” một câu đơn giản, lại khiến mặt mày của anh giãn ra: “Kiều An Hào, anh cũng rất buồn bực, sao anh lại thích em như thế.”

-

(Hai)

Kiều An Hào có hẹn với Triệu Manh.

Cuộc hẹn kết thúc, vừa là sáu giờ tối, lúc Lục Cẩm Niên tan tầm, vì thế khi anh về nhà, liền thuận tiện đi đón cô.

Xe của anh đứng ở đối diện quán mà cô ngồi.

Kiều An Hào đi bộ qua đường cái.

Lục Cẩm Niên dừng ở ven đường, chờ cô.

Cô rất nhanh liền đến bên anh, di động đột nhiên vang lên, lúc mò

mắm nghe điện thoại, vừa lúc bị một chiếc xe máy xẹt qua đánh ngã, may mà Lục Cẩm Niên phản ứng nhanh, đúng lúc kéo cô vào trong lòng anh.

Tình huống vừa rồi quá nguy hiểm, giọng điệu của anh có chút căm tức: “Kiều An Hào, em qua đường còn nghe điện thoại cái gì?”

“Em có biết nguy hiểm thế nào không?”

“Đụng vào thì làm sao bây giờ?”

Kiều An Hào đuối lý, đối mặt với tức giận của anh, cắn cắn môi, sau đó vươn tay, tóm lấy tay anh, bị anh bỏ ra, Kiều An Hào lại tiếp tục bắt lấy, lại cũng bị bỏ ra, cô mềm mại mở miệng nói: “Chỉ có lúc bên cạnh anh, em mới dám thất thần như thế.”

Một câu đơn giản, khiến lửa giận trong lòng anh tan biến không còn, mặt mày anh trở nên dịu dàng, cầm lấy tay cô lên xe.

Chỉ có ở bên cạnh anh, em mới dám thất thần như thế.

Bởi vì em tin tưởng anh, có thể bảo vệ em..

Mười sáu năm trước, em yêu anh, anh cũng yêu em, ai cũng không dám mở miệng nói ra, đây là bí mật nhỏ ngọt ngào trong lòng.

16 năm sau, em gả cho anh, anh cưới em, mỗi ngày khi ánh mặt trời chiếu vào trong nhà, mở mắt ra là có thể thấy anh, sau đó, em còn cực kỳ tin tưởng anh.

Đây là thời gian đẹp nhất của em.

Chương 963: Hạnh phúc (4)

“Kết hôn ba năm, vẫn là anh đối tốt với em, vậy mà lúc anh bị bệnh, cũng không thể chăm sóc anh tốt, em quá tệ, phải không?”

“Đừng nói thế.” Lục Cận Niên gật đầu, phụ họa,

Kiều An hảo cũng biết mình bị anh làm hư, nói như vậy nhưng lúc anh gật đầu thấy hơi khó chịu, liền ngẩng đầu, giận dữ trừng anh.

Lục Cận Niên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười khẽ một tiếng, giơ tay lên, cọ xát hai gò má của cô, sau đó kéo cô vào trong lòng, gắt gao ôm lấy: “Thế nhưng, anh thích em như thế, để anh có cảm giác, em không thể tách rời khỏi anh.”

Tâm trạng áy náy của cô, trong nháy mắt chỉ vì một câu này của anh, mà tràn ngập cảm động.

Lục Cận Niên sờ tóc cô, nhắm hai mắt lại, hôn lên tóc cô, qua một lúc lâu, tiếp tục nói: “Anh cũng không mong em đối xử tốt với anh, chỉ cần em đồng ý để anh đối xử tốt với em, thế là đủ rồi.”

Kiều An Hảo không nhịn được vươn cánh tay ra ôm lấy anh.

Đều nói, tình yêu có thời kỳ, hai người ở bên nhau rất lâu, tất nhiên sẽ xuất hiện ngăn cách và cọ sát, nhưng cô và anh, suốt năm tháng kết hôn, càng ngày càng hiểu nhau hơn.

Mặc kệ là ba năm trước, hay vẫn là ba năm trước đây, anh đều đối với cô thủy chung như một.

Cưới được một người chồng như vậy, còn mong gì hơn nữa?

“Lục Cẩm Niên, anh nói xem, sao em lại thích anh.”

“Là sao?” một câu đơn giản, lại khiến mặt mày của anh giãn ra: “Kiều An Hào, anh cũng rất buồn bực, sao anh lại thích em như thế.”

-

(Hai)

Kiều An Hào có hẹn với Triệu Manh.

Cuộc hẹn kết thúc, vừa là sáu giờ tối, lúc Lục Cẩm Niên tan tâm, vì thế khi anh về nhà, liền thuận tiện đi đón cô.

Xe của anh đứng ở đối diện quán mà cô ngồi.

Kiều An Hào đi bộ qua đường cái.

Lục Cẩm Niên dừng ở ven đường, chờ cô.

Cô rất nhanh liền đến bên anh, di động đột nhiên vang lên, lúc mò mẫm nghe điện thoại, vừa lúc bị một chiếc xe máy xẹt qua đánh ngã, may mà Lục Cẩm Niên phản ứng nhanh, đúng lúc kéo cô vào trong lòng anh.

Tình huống vừa rồi quá nguy hiểm, giọng điệu của anh có chút căm tức: “Kiều An Hào, em qua đường còn nghe điện thoại cái gì?”

“Em có biết nguy hiểm thế nào không?”

“Đụng vào thì làm sao bây giờ?”

Kiều An Hào đuối lý, đối mặt với tức giận của anh, cắn cắn môi, sau đó vươn tay, tóm lấy tay anh, bị anh bỏ ra, Kiều An Hào lại tiếp tục bắt lấy, lại cũng bị bỏ ra, cô mềm mại mở miệng nói: “Chỉ có lúc bên cạnh anh, em mới dám thất thần như thế.”

Một câu đơn giản, khiến lửa giận trong lòng anh tan biến không còn, mặt mày anh trở nên dịu dàng, cầm lấy tay cô lên xe.

Chỉ có ở bên cạnh anh, em mới dám thất thần như thế.

Bởi vì em tin tưởng anh, có thể bảo vệ em..

Mười sáu năm trước, em yêu anh, anh cũng yêu em, ai cũng không dám mở miệng nói ra, đây là bí mật nhỏ ngọt ngào trong lòng.

16 năm sau, em gả cho anh, anh cưới em, mỗi ngày khi ánh mặt trời chiếu vào trong nhà, mở mắt ra là có thể thấy anh, sau đó, em còn cực kỳ tin tưởng anh.

Đây là thời gian đẹp nhất của em.

Chương 964: Hạnh phúc (5)

[Mặc cho năm tháng thay đổi, anh chỉ muốn em]

Năm tháng như thoi đưa, tám năm trôi qua như nước chảy, chậm rãi đi qua, Tiểu Bánh Ngọt và Tiểu Hồng chính thức học tiểu học.

Trước ngày nhập học, vừa lúc là tết trung thu, Lục Cẩm Niên và Tiểu Bánh Ngọt, Hứa Gia Mộc và Tống Tương Tư mang theo Tiểu Hồng, TRình Dạng và Kiều An Hạ trở về Kiều gia ăn tết.

Tuy Hàn Như Sơ và Lục Cẩm Niên Kiều An Hảo từng có ân oán, bác Kiều từng buông bỏ quan hệ với Hàn Như Sơ, nhưng dù sao cũng là Hàn Như Sơ gây ra nghiệt chuyện, hai bác Kiều nhìn Hứa Gia Mộc từ nhỏ đến lớn, quan hệ không hề bị ảnh hưởng.

Một đoàn người lớn, hai đứa bé, tất nhiên người người vô cùng đau đớn, Hứa Gia Mộc đến lúc Tiểu Hồng hai tuổi mới biết đến sự tồn tại của bé, nhưng là đụng phải Trình Dạng và Kiều An Hạ khi đó, còn thấy thương cảm hơn.

Tết trung thu một nhà hòa thuận vui vẻ, Tiểu Bánh Ngọt nô đùa với Tiểu Hồng, đến 10 giờ tối, hai bé mệt rồi, mới một đứa ghé vào trong lòng Trình Dạng, một đứa ở trong lòng Kiều An Hạ ngủ say.

Bác Kiều cố ý dặn người giúp việc chuẩn bị phòng.

Lục Cẩm Niên và Hứa Gia Mộc muốn đứng dậy ôm lấy con mình lên lầu ngủ, kết quả Trình Dạng và Kiều An Hạ lại giành trước mỗi người ôm một bé lên lầu.

Kiều An Hạ đặt Tiểu Bánh Ngọt trong lòng xuống, lúc vào toilet cầm lấy khăn ướt, đi ra, nhìn thấy Trình Dạng đang ngồi xổm, đầu nhìn chăm chăm hai bé, ánh mắt dịu dàng mà lại yêu thương, trên mặt còn mang theo sự hâm mộ.

Kiều An Hạ đứng ở cửa toilet rất lâu, mãi đến khi cửa bị Kiều An Hào đẩy ra, Trình Dạng lấy lại tinh thần, Kiều An Hạ mới cười sáng lạn mang khăn đến, lau mặt cho hai bé.

Lúc ba người đi từ trên lầu xuống, bác gái lôi kéo Tống Tương Tư trò chuyện về giới giải trí.

Trước kia bác gái không hứng thú với giới giải trí, từ khi có con rể là Trình Dạng, liền giống như hồi xuân, bắt đầu quan tâm đến các ngôi sao.

Tống Tương Tư nói chuyện với bác gái, đến cuối cùng tới một vị đạo diễn, bác gái hỏi, người đạo diễn kia có phải thật sự sinh bảy đứa con?

Tống Tương Tư gật đầu nói đúng.

Vừa lúc này, Kiều An Hạ từ trên lầu đi xuống, nghe được mẹ mình nói một câu: “Có thể sinh nhiều con như thế, không tính phạt tiền, cũng là phúc khí.”

Tống Tương Tư biết Kiều An Hào không thể mang thai nên lập tức chuyển đề tài.

Kiều An Hạ biết ý tứ của Tống Tương Tư, làm gì cũng như không nghe thấy, hô một tiếng “mẹ”.

Không khí vẫn hòa bình thân thiện, mãi đến mười hai giờ đêm, ba nhà rời khỏi Kiều gia.

Trên đường Trình Dạng và Kiều An Hạ về nhà, Trình Dạng nhận được điện thoại, là bạn học của anh gọi tới nói là vợ anh ta vừa sinh song thai, mời anh đến uống rượu mừng ngày.

Trình Dạng vừa chúc mừng, vừa chắc chắn sẽ đi tham gia, sau đó cúp điện thoại.

Vốn dĩ Kiều An Hạ đang ngồi trên ghế lái phụ có chút hơi buồn ngủ, sau khi nghe cuộc điện thoại như thế, lại tỉnh ngủ hẳn.

Chương 965: Hạnh phúc (6)

Tám năm trước, vì cô đỡ cho Kiều An Hào một đao kia, khiến cô đánh mất cơ hội làm mẹ.

Dường như... hai chữ của bác sĩ, khiến trong lòng cô còn có chút hi vọng, tuy xa với, nhưng thủy chung không buông bỏ.

Lúc đầu đến bệnh viện, Trình Dạng còn có thể đi cùng cô, nhưng nhìn cô không ngừng uống thuốc đông thuốc tây, đã hai ba năm một lần, là thuốc 3 phần độc, sau cùng trực tiếp buông bỏ.

Khi đó tính tình của anh luôn bao dung cô, bởi vì cô kiên trì uống thuốc mà lại phát giận với cô, từ này về sau, cô luôn uống vụng trộm, nhưng đã nhiều năm rồi, vẫn không thể mang thai.

Kiều An Hạ nghĩ đến đây, tâm tình càng xuống thấp.

-

Ngày hôm sau Trình Dạng có việc bận, lúc trở về xách theo một đống túi lớn túi nhỏ.

Kiều An Hạ đến xem, phát hiện là đồ chơi của trẻ sơ sinh.

Dường như anh nhìn ra nghi ngờ của cô, giải thích nói là mua cho bạn của mình.

Đồ chơi trẻ sơ sinh, có hai chiếc túi xách xinh đẹp, một cái của nam một cái của nữ, không cần hỏi, Kiều An Hạ cũng biết, đây là anh mua

cho Tiểu Bánh Ngọt và Tiểu Hồng.

Kế hoạch một phen, tám năm rồi, Trình Dạng mua nhiều rất nhiều, có mấy lần cô và anh đi dạo khu đồ trẻ con, nhìn thấy anh chọn đồ, vẻ mặt chăm chú vô cùng, thậm chí anh còn chủ động đề xuất đến Cẩm Tú viên chơi, tuy anh không nói, cô cũng biết, anh muốn chơi với Tiểu Bánh Ngọt và Tiểu Hồng.

Cho nên, trong lòng anh, thật ra, anh thật sự rất muốn có con, đúng không?”

“Nghĩ gì thế?”

Trình Dạng thấy cô ngơ ngẩn ngấm nhìn hai chiếc túi xách không nói gì, vươn tay sờ đầu cô hỏi.

Kiều An Hạ hoàn hồn, lắc đầu, cười chuyển đề tài nói: “Đêm nay chúng ta ăn gì?”

“Em muốn ăn gì?”

“Tiểu gai?”

“Được.” Trình Dạng không hề nghĩ ngợi đáp ứng: “Anh đi thay quần áo, lập tức làm cho em.”

Kiều An Hạ gật đầu.

Trình Dạng hôn trán cô, vào phòng ngủ.

Cơm nước xong, Trình Dạng và Kiều An Hạ xem một bộ phim của Lục Cẩm Niên, vé xem phim ở rạp rất cao, trên mạng đánh giá tốt, xem qua cũng rất được, đợi hai người về nhà, đã là mười một giờ

khuya.

Trình Dạng tắm rửa trước, từ trong phòng tắm bước ra, còn giúp cô chuẩn bị nước ấm, thuận tiện mang áo ngủ của cô vắt lên ghế.

Kiều An Hạ ra khỏi phòng tắm thấy anh cũng không ở trong phòng ngủ, tò mò đi tìm, sau đó thấy đèn thư phòng sáng, bên trong truyền đến tiếng của anh đang tận lực nói bé xuống, như sợ ai nghe thấy.

“Mẹ, con đã nói rồi, con không muốn có con, không phải Hạ Hạ không muốn.”

“hạ Hạ vẫn đòi có con, nhưng con thấy trẻ con quá phiền phức, cho nên không để cô ấy sinh.”

“Con không lừa mẹ, mẹ là mẹ của con, con lừa mẹ làm gì, không phải con che chở cho Hạ Hạ, mới nói thế.”

“Mẹ cũng đừng gọi điện cho Hạ Hạ, vốn là con không muốn sinh con, mẹ gọi điện, giống như tức giận cô ấy không sinh con ấy.”

“Con đã nói, là con không muốn có con.”

Trình Dạng nói xong lời cuối cùng, còn mang theo chút tức giận.

Kiều An Hạ âm thầm xoay người, nhẹ nhàng trở về phòng ngủ.

Chương 966: Hạnh phúc (7)

Kiều An Hạ trở lại phòng ngủ, liếc mắt nhìn ảnh cưới của mình và anh, trố mắt nhìn, ngây ngốc,

Thế nhưng chỉ quá hai phút, anh liền đẩy cửa phòng ngủ đi vào, thấy tóc cô vẫn ướt sũng, không nhịn được nhíu mày: “Không sấy tóc, đứng ở đây làm gì thế?”

Kiều An Hạ nghe được tiếng anh, liền hoàn hồn, vội vàng thu lại tầm mắt, quay đầu nhìn anh cười yếu ớt, chỉ vào ảnh cười nói: “Em phát hiện em rất xinh đẹp.”

Trình Dạng haha hai tiếng, lấy máy sấy, tự nhiên kéo cô ngồi lên đùi mình rồi sấy tóc cho cô.

Trong phòng ngủ, chỉ có tiếng máy sấy, phần phật vang lên.

Kiều An Hạ cảm giác được đầu ngón tay của anh vuốt ve tóc mình, nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng trong lòng lại như chìm xuống đáy biển.

Tóc khô, hai người lên giường, Trình Dạng vươn tay ôm eo cô theo thói quen, đây là ám chỉ vợ chồng giữa hai người, Kiều An Hạ biết, anh muốn làm chuyện gì, có thể là hai ngày nay nghe được nhiều chuyện con cái, cô không còn hứng thú, lúc Trình Dạng muốn cởi bỏ dây lưng áo ngủ của cô, cô vươn tay tóm lấy tay anh: “Trình Dạng, hôm nay em hơi mệt.”

Trình Dạng áp môi vào bên tai cô: “Lập tức sẽ tốt lên.”

Khí nóng của người đàn ông phun ở bên tai cô, ngứa ngáy, Kiều An Hạ lại cách xa anh một chút, sau đó làm nũng nói: “Ngày mai được không? Hôm nay em thật sự mệt quá.”

Trình Dạng dừng lại mọi hành động, nhìn chăm chăm cô, nghĩ đến cô kiên trì như thế, không tiếp tục nữa, chỉnh sửa lại áo ngủ, kéo cô vào trong lòng, dung túng nói: “Được”.

Đêm càng thêm sâu, Kiều An Hạ không buồn ngủ, Trình Dạng ở bên cạnh đã hô hấp đều đều, ngủ được rồi.

Kiều An Hạ nghiêng đầu nơi tim anh, nghe tiếng tim đập có lực, không nhịn được ngẩng đầu, ngắm gương mặt của anh, vẫn anh tuấn như cũ, cô nhìn, hốc mắt không hiểu sao lại đỏ lên.

Cô nghĩ nhiều, nghĩ có thể sinh cho anh một đứa bé... Mặc kệ là trai hay gái, anh nhất định rất thích, nhưng quan trọng hơn, đó chính là kết tinh tình yêu của hai người.

Thế gian muôn vàn phụ nữ, yêu một người đàn ông, đều có thể sinh đứa con cho người đó, nhưng cứ là cô, lại không thể.

Nước mắt nổi lên, cô quay đầu, đưa lưng về phía anh, im lặng khóc.

Trình Dạng tham gia tiệc trăm ngày của bạn, rất nhiều người đều hỏi anh, khi nào thì sinh con.

Mỗi khi Kiều An Hạ nghe được những lời này, trái tim đều đau đớn, nhưng vẻ mặt của cô lại cố gắng duy trì nụ cười.

Trình Dạng ở bên cạnh, ôm vai cô, bưng chén rượu nói: “Mình không có nhiều hứng thú với con cái, so với sinh con, muốn nuôi mấy con

chó hơn.”

“Được, lúc trước học đại học, không biết là ai lúc uống rượu còn nói, tương lai muốn sinh một nam một nữ.” Một bạn học nói.

Chương 967: Hạnh phúc (8)

“Chúng ta, ai cũng có con rồi, chỉ còn mình cậu thôi...” Một người bạn học khác uống một ngụm rượu, quay đầu nhìn Kiều An Hạ: “Chị dâu xinh đẹp, Trình Dạng lại soái ca, con của hai người nhất định rất xinh đẹp, hiện giờ hai người bắt đầu cố gắng, sang năm chúng ta có thể lại được uống tiệc đầy tháng rồi...”

Tay cô lặng yên nắm chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay đến phát đau, nhưng mặt cô vẫn cố gắng duy trì nụ cười.

Trình Dạng ôm vai cô, dường như cảm giác được, lập tức mở miệng, ngắt lời người kia: “Được, trước kết cậu thử nói về cậu với vợ cậu xem? Sao lúc trước lại âm ỉ nói không tiếp tục được nữa?”

Người bạn học kia nghe nói thế, lập tức lắc đầu, thở dài một hơi: “Có thể sao? Sau bảy năm ngựa ngáy, hai người đụng tới là cãi nhau, không hiểu sao muốn cãi nhau, lúc ra đi lại thấy trong lòng trống rỗng...”

Những người đang ngồi đều đã kết hôn, người kết hôn sớm nhất, con đã học tiểu học, nhắc đến đề tài này luôn có tiếng nói chung, Kiều An Hạ như tránh được một kiếp, âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng cúi đầu, ánh mắt nhìn ly rượu lại có chút hoảng hốt.

Lúc trước Trình Dạng vì không muốn người khác nhìn cô bằng con mắt khác thường, vẫn luôn nói là anh không muốn sinh con, mà không nói là cô không thể sinh, thời gian trôi qua, cô thử vô số biện pháp, cũng không thể có thai, trong lòng từng có hy vọng, giờ dần dần biến thành tuyệt vọng, sau đó lúc tụ hội như thế này, nghe thấy

mọi người hỏi sao còn chưa có con, cô giống như chịu kích thích, không hiểu sao bắt đầu thấy khẩn trương, chột dạ vô cùng.

-

Tiệc trăm ngày đến bốn giờ chiều là kết thúc, Trình Dạng uống hơi nhiều, Kiều An HẠ là người lái xe.

Dường như tâm tình của anh không tệ, trở lại phòng ngủ còn luôn miệng kêu cô” Vợ, Hạ Hạ”, kêu mãi, bắt đầu hôn cô, sau đó hai người thuận tiện làm chuyện tối qua chưa làm xong.

Kết thúc, Trình Dạng ngủ, Kiều An HẠ biết tỷ lệ mang thai của mình rất nhỏ, lại vẫn học trên mạng, nằm tư thế dễ mang thai nhất.

Qua nửa giờ, di động của anh vang lên, là điện thoại, do Lâm Vi gọi.

Kiều An HẠ biết Lâm Vi, là người mới ký hợp đồng với Hoàn Ảnh truyền thông khóa này, đã từng hợp tác với Trình Dạng chụp một bộ ảnh, tuy chỉ nói một hai câu, nhưng cực kỳ nhớ kỹ.

Kiều An HẠ cũng biết, Lâm Vi rất thích anh, luôn nghĩ mọi biện pháp tiếp cận anh.

Cũng không phải cô tự tin thái quá, Trình Dạng không thể bị cướp, mà là cô cực kỳ tin tưởng, Trình Dạng sẽ không phản bội mình.

Cho nên cô chỉ chỉnh điện thoại về im lặng, không để ý đến.

Có thể là bị lây buồn ngủ của anh, cô cũng ngủ một lát, lúc tỉnh lại, là chạng vạng sáu giờ, Trình Dạng còn đang ngủ say, cô xuống phòng bếp chuẩn bị bữa tối, nhận được một cuộc điện thoại.

Chương 968: Hạnh phúc (9)

Là mẹ của Trình Dạng.

Chuông điện thoại vang lên, Kiều An Hảo đang ngồi xỏm cạnh thùng rác bóc tỏi, cô nghe tiếng chuông, hơi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua di động trên ghế, nhìn thấy màn hình hiển thị tên, cô cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao, trong lòng trùng xuống, dừng một lúc, mới nghe: “Mẹ.”

“Hạ Hạ, bận gì sao? Lâu như vậy mới nghe điện thoại.” Theo lời nói của cô, bên trong truyền đến giọng nói của mẹ Trình Dạng.

“Không...” Kiều An Hạ rũ mi mắt, đơn giản giải thích: “Con đang nấu cơm...”

“Trình Dạng đâu, sao không giúp con?”

“Anh ấy uống ít rượu, nên đang ngủ.”

“Đứa nhỏ này... lại uống rượu? Là thế này...” Mẹ Trình Dạng có chút trách cứ.

“Cũng không uống nhiều...” Kiều An Hạ vội vàng giải thích, sau đó chuyển đề tài: “Mẹ, mẹ gọi điện cho con có chuyện gì không?”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là...” Mẹ Trình dừng một lúc mới nói: “Hạ Hạ, con và Trình Dạng đã kết hôn tám năm, trong lòng con không muốn có đứa nhỏ sao?”

“Mẹ.”

Kiều An Hạ không biết nói thế nào.

Mẹ Trình dường như cũng hiểu mình hơi đường đột, ở trong điện thoại cười cười, nói: “Hạ Hạ, thật ra mẹ gọi cuộc điện thoại này, cũng không nói buộc con phải sinh lập tức, chỉ muốn hỏi con, khi nào thì chuẩn bị sinh? Tuổi của con và Trình Dạng cũng không còn nhỏ, hiện giờ con cũng xem như sản phụ lớn tuổi, qua vài năm nữa, sợ là muốn sinh cũng không được...”

“hạ Hạ, mẹ gọi điện cho Trình DẠNG, mẹ biết, nó nói nó không muốn có con, chỉ muốn có thế giới hai người, tư tưởng này là không đúng, chờ vài năm nữa, liền biết một đứa bé đối với một gia đình có bao nhiêu quan trọng, không có con, đâu thể xem như gia đình...”

“Trình Dạng đã hồ đồ, con cũng đừng hồ đồ theo nó, lại nói, Trình Dạng là độc đinh, ông nội vẫn ngóng trông được ôm chắt, đây là tâm nguyện cả đời của ông nội...”

“Hạ Hạ, nếu con bận, sinh con xong, mẹ có thể giúp con, Hạ Hạ, con kết hôn với Trình Dạng nhiều năm rồi, mẹ cũng chưa từng yêu cầu con gì cả, cho nên, chuyện con cái, có thể thương lượng với TRình Dạng được không...”

Kiều An Hạ dựa vào bàn ăn, nghe lời nói của mẹ, sắc mặt trắng bệch, cô dùng lực nắm nhánh tỏi, cánh môi khẽ động, mãi mới nói nên lời: “Mẹ, con biết rồi, con sẽ nói với Trình Dạng.”

Mẹ trình nghe thế, như thấy an tâm, lại dặn dò Kiều An Hạ vài câu, mới cúp điện thoại.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Kiều An Hạ sừng sốt tầm mười phút,

mới chậm rãi ngồi xuống trước thùng rác, giống như chưa từng nghe điện thoại, tiếp tục bóc tỏi, có một giọt nước mắt, đập vào vỏ tỏi, rơi vào thùng rác.

-

Sau ngày Kiều An Hạ nhận được điện thoại, đợi sau khi Trình Dạng đến Hoàn Ảnh truyền thông, cô lái xe một mình đến bệnh viện, tìm vị bác sĩ vài năm nay vẫn làm kiểm tra cho cô.

Chương 969: Hạnh phúc (10)

Bác sĩ đang tiếp một bệnh nhân, Kiều An Hạ đợi nửa tiếng, mới đến lượt mình, lại là kiểm tra quen thuộc, sau khi kết thúc, cô ngồi trước mặt bác sĩ, nhìn kết quả kiểm tra của mình, vẫn duy trì im lặng, mãi đến khi bác sĩ mở trang cuối cùng, cô mới nói, cũng không phải “Tình huống của tôi thế nào?” như trước kia hay nói, mà là một câu: “Có phải tôi thật sự không có hy vọng mang thai không?”

Bác sĩ nhìn báo cáo của cô, mới ngẩng đầu: “Cô Kiều...”

“Có tỷ lệ mang thai không?” Kiều An Hạ ngắt lời, vẻ mặt của cô rất bình tĩnh: “Nhưng là tỷ lệ rất nhỏ, nhỏ đến mức, thật ra không đáng kể, đúng không?”

Trong phòng bệnh là một thời gian im lặng rất dài, ngay lúc cô cho rằng bác sĩ không mở miệng nói chuyện, giọng nói của bác sĩ lại truyền đến: “Lúc trước con dao kia đâm vào hơi sâu, làm tử cung của cô bị thương khá nặng, buồng trứng cũng bị thương, cho nên tỷ lệ rụng trứng rất nhỏ, hiện tại đã bồi dưỡng nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy biến chuyển gì, mà tuổi của cô càng ngày càng lớn, cho nên tỷ lệ mang thai cũng ngày một nhỏ đi...”

Bác sĩ nhận ra được mình nói đến vấn đề này, có bao nhiêu tàn nhẫn, dừng một lát, còn nói: “Nếu cô Kiều, cô thật sự muốn có con, tôi đề nghị, nên nghĩ đến chuyện nhận nuôi một đứa, thật ra con cái... không nhất định phải do mình sinh ra, huyết thống đúng là có chút thần kỳ, nhưng nuôi dưỡng lâu dài, tình cảm cũng sâu sắc, cô vẫn có thể có được gia đình mỹ mãn...”

-

Kiều An Hạ ra khỏi bệnh viện, đến giờ cơm trưa, cô lại không có chút khẩu vị nào, một mình ở trong công viện gần bệnh viện ngơ ngác ngồi đến chạng vạng tối, mới lái xe về nhà.

Trình Dạng đã về, Kiều An Hạ điều chỉnh lại cảm xúc, đi vào phòng ngủ, anh đang tắm, di động vút trên giường, Kiều An Hạ cầm lên xem, lại phát hiện có tin nhắn của Lâm Vi nhắn cho anh.

“Anh Trình Dạng, chủ nhật là sinh nhật của em, mời mọi người ăn cơm ở Kim Bích Huy Hoàng, anh có thể tới được chứ?”

Đối với Lâm Vi, thật ra cô có chút hiểu biết, dáng vẻ rất được, tính tình cũng dịu dàng, không giống những cô gái muốn được gả vào nhà giàu, cũng không có hành động cố ý với Trình Dạng, mà còn có mấy lần quay phim, lúc cô đến studio, cũng thấy Lâm Vi lặng lẽ mua nước hoặc đồ ăn cho Trình Dạng, đặt trên ghế nghỉ của anh, nhưng không nói cho anh biết, Lâm Vi rất thích anh, chỉ là muốn gần gũi với anh, chứ không có tâm tư làm tiểu tam.

Kiều An Hạ chăm chú nhìn màn hình điện thoại một lúc, sau đó nhắn cho Lâm Vi một tin nhắn, rất nhanh Lâm Vi trả lời lại, sau đó nghe thấy tiếng nước trong toilet dừng lại, Kiều An Hạ xóa sạch tin nhắn.

-

Chủ nhật, thời tiết rất tốt, Trình Dạng vốn định đưa Kiều An Hạ đi chơi ngoại thành, Kiều An Hạ lại nói mình có việc hẹn gặp bạn, một mình ra cửa.

Đúng là Kiều An Hạ đến một quán cà phê yên tĩnh, vì là buổi sáng, bên trong không nhiều người, không có khách, cô đứng ở cửa, nhìn

một vòng, không để ý người phục vụ, đi vào trong cùng, ngồi trước mặt Lâm Vi.

Chương 970: Hạnh phúc (11)

Kiều An Hạ đúng là lấy điện thoại của anh hẹn Lâm Vi, đối với cô ấy mà nói, cô cho rằng được gặp Trình Dạng, cho nên tới trước, cố ý ăn mặc tỉ mỉ, trong tích tắc nhìn thấy Kiều An Hạ, sắc mặt trở nên kinh ngạc, cô và Trình Dạng trong sáng, nhưng vẫn có chút bất an, như kẻ trộm bị bắt gặp, tay cầm lấy túi xách, miễn cưỡng nở nụ cười: “Cô Kiều.”

Kiều An Hạ cười cười, sau đó gọi người phục vụ, lấy hai ly cà phê, hướng về phía Lâm Vi, thẳng thắn mở miệng: “Cô thích Trình Dạng, đúng không?”

Lâm Vi càng trở nên bất an, trong tiềm thức cho rằng Kiều An Hạ đang tới giữ gìn gia đình mình.

Kiều An Hạ hướng về phía người phục vụ mỉm cười, sau đó khuấy cà phê, uống một ngụm, lại mở miệng nói: “Cô không cần khẩn trương, tôi biết, cô thích Trình Dạng, hôm nay tôi hẹn cô ra đây, chỉ muốn hỏi cô, cô có yêu anh ấy không?”

“Tôi...”

Lâm Vi nhìn vẻ mặt của Kiều An Hạ không giống là tới nói chuyện với tiểu tam, mà lại không hiểu cô có ý gì, do dự một lúc, sau cùng cứ thế không trả lời.

“Hoặc là, cô yêu anh ấy đến mức nào...”

Lâm Vi cúi thấp đầu, cô cắn môi, từ chối rất lâu, sau cùng nhẹ giọng

nói: “Xin lỗi cô Kiều, tôi thích Trình Dạng, nhưng là tôi cũng không hề muốn quấy phá hôn nhân của cô, tôi chỉ muốn làm bạn với anh ấy, nhìn anh ấy hạnh phúc là tốt rồi... thật sự xin lỗi, tôi đã mang đến phiền phức cho cô, về sau tôi sẽ giữ khoảng cách với anh ấy...”

“Không cần...” Kiều An Hạ ngắt lời Lâm Vi.

Lâm Vi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt của Kiều An Hạ, vô cùng kinh ngạc, như không hiểu ý của cô.

Kiều An Hạ dừng sức cầm tách cà phê, im lặng một lúc, sau đó uống hết, mới cười cười nói: “Hôm nay tìm cô là có chuyện muốn nhờ cô giúp.”

-

Kiều An Hạ nói chuyện với Lâm Vi, ba tiếng mới xong.

Vẻ mặt của Kiều An Hạ rất bình tĩnh, trái lại Lâm Vi giống như có chút không tiêu hóa nổi những gì cô vừa nói.

Kiều An Hạ gọi người phục vụ lấy cho mình một ly cà phê, uống được hơn nửa, mới mở miệng: “Cô Lâm, ý tứ của tôi đã rõ ràng, không biết cô có đồng ý không?”

Lâm Vi không nói gì.

“Nếu cô đồng ý, tôi sẽ nhanh chóng bố trí toàn bộ giúp cô.”

Lâm Vi rũ lông mi, vẫn im lặng không nói gì.

“Cô Lâm, đối với cô mà nói, đây là một cơ hội, thật sự cô không muốn sao?”

Cánh môi Lâm Vi giật giật, rớt cuộc ngẩng đầu nhìn Kiều An Hạ, rất lâu sau, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Tôi đồng ý.”

Kiều An Hạ nghe được đáp án, trong mắt nổi lên ẩm ướt, cô nhìn Lâm Vi cười cười, giống như dùng nhiều sức mới nói được một câu cảm ơn.

Chương 971: Hạnh phúc (12)

Giữa tháng năm, là KỶ niệm ngày kết hôn của Kiều An Hạ và Trình Dạng.

Đầu tháng, Trình Dạng đã đặt chỗ ở một nhà ăn bàn tròn, sau khi anh quay phim xong, lại vẫn gấp rút trở về Bắc Kinh, lúc về nhà đón Kiều An Hạ, còn cố ý mua cho cô một chút quà.

Kiều An Hạ đã nhận được điện thoại của anh từ sớm, lúc anh đến, đã ăn mặc xong xuôi.

Lúc này là chạng vạng sáu giờ, Trình Dạng chờ cô đến nhà hàng.

Chọn đồ ăn, đợi người phục vụ cầm thực đơn rời đi, Trình Dạng lấy quà từ trong túi áo ra đưa cho Kiều An Hạ: “Kỷ niệm ngày kết hôn vui vẻ.”

Nét mặt cô cười như hoa, hỏi một câu quà gì thế, thấy anh không có ý muốn nói, trực tiếp đưa tay mở ra, thấy bên trong là lắc tay Tiffany mới nhất, sáng chói lóa mắt.

Lắc tay này, Tiffany mới ra, Kiều An Hạ liền để ý, cô cũng từng cho Trình Dạng xem bản thiết kế, nói một câu, nhìn cũng không tệ, rất đẹp.

“Thích không?” Trình Dạng hỏi.

“Thích.”

Kiều An Hạ lấy ra đeo ở cổ tay, khoa chân múa tay một lúc.

Trình Dạng cười dịu dàng.

Kiều An Hạ tháo ra, lại thả vào trong hộp thật cẩn thận, đút vào túi xách, cũng rút từ bên trong ra một chiếc hộp gấm, để lên trước mặt anh: “Đây là quà em mua cho anh.”

Đó là một chiếc đồng hồ đeo tay, số lượng có hạn, Trình Dạng thật cẩn thận nhét vào túi.

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, hai người vừa nói chuyện vừa ăn cơm, không khí rất ấm áp.

Cơm nước xong, Trình Dạng gọi người phục vụ mang trà phổ Nhĩ lên, Kiều An Hạ pha trà, động tác tiêu chuẩn vô cùng đẹp.

Bóng đêm ngày càng sâu, ánh đèn ngoài cửa sổ ngày càng sáng.

Kiều AN Hạ rót một tách trà, nhìn không rời mắt khỏi Trình Dạng, sau đó nói một câu: “Trình Dạng... cả đời em chỉ có một nguyện vọng, đó chính là hi vọng anh luôn hoàn mỹ...”

Trong mắt Trình Dạng lóe sáng: “Có em, đã rất hoàn mỹ rồi.”

Vẻ mặt cô khó xử, cúi đầu cười yếu ớt, quay đầu, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trở nên có chút mơ màng, chỉ là khóe môi vẫn giương lên, theo góc độ nhìn của anh, như là cô đang cười, qua rất lâu, cô mới chớp chớp mắt, quay đầu lại, nhìn chăm chăm anh nói: “Trình Dạng, về sau anh sẽ rất hạnh phúc.”

“Em cũng vậy.” Hạnh phúc của anh là em tặng, hạnh phúc của em anh sẽ tặng, anh hạnh phúc, em cũng hạnh phúc.

Kiều An Hạ mỉm cười, chuyển đề tài: “Thời gian không còn sớm, thanh toán thôi.”

Trình Dạng gật đầu, gọi phục vụ, lúc xoay người quét thẻ, Kiều An Hạ lại rót hai chén trà, trong đó có một chén bị cô cho thuốc vào.

Lúc anh trở về, Kiều An Hạ nhìn chăm chăm chén trà kia, viên thuốc đã tan hết, không hề khác bình thường.

“Uống trà rồi đi thôi.” Kiều An Hạ ngẩng đầu, nhìn Trình Dạng, cầm chén trà lên.

Trình Dạng không từ chối, cúi đầu, uống cạn.

Chương 972: Hạnh phúc (13)

Trình Dạng và Kiều An Hạ rời khỏi nhà hàng ăn, đã có người mang xe đến trước cửa, anh vươn tay tiếp chìa khóa, Kiều An Hạ lại đoạt lấy: “Để em lái xe đi.”

Trình Dạng liếc mắt nhìn Kiều An Hạ, không nói thêm gì, gật đầu đồng ý.

Tuy nhà ở ngay Bắc Kinh, mỗi ngày gặp nhau, cô vẫn cùng Trình Dạng thuê phòng trong khách sạn, Trình Dạng đã sớm đặt phòng ở khách sạn Bốn Mùa, Kiều An Hạ hỏi địa chỉ, liền lái xe qua.

Trình Dạng gấp rút trở về nên hơi mệt, ở trên xe nhắm mắt ngủ.

Đến cửa khách sạn, Kiều An Hạ thấp giọng đánh thức anh, Trình Dạng mở mắt, có vẻ hoảng hốt, anh chần chừ nhìn cô, mới theo cô xuống xe, vào trong phòng khách sạn, anh cũng không tắm rửa, liền uể oải nằm trên giường.

Kiều An Hạ rót một cốc nước, lúc đi vào phòng ngủ, anh đã ngủ say, sắc mặt trắng nõn, có chút hồng hào.

Kiều An Hạ hô tên anh, anh không phản ứng, cô nhìn anh một lúc, không nhận được vươn tay vuốt mặt anh, lúc vuốt đến cánh môi của anh, nước mắt liền rơi xuống, sau đó đứng dậy, rời khỏi.

Xuống thang máy, cô đi ra khỏi khách sạn, đã thấy một biển số xe quen thuộc, cô đi lên trước, cửa kính xe hạ xuống, bên trong là Lâm Vi, chỉ mặc một chiếc váy trắng đơn giản.

Kiều An Hạ cố nén suy nghĩ muốn rơi nước mắt, hạ mí mắt, không nhìn Lâm Vi, chỉ đưa thẻ phòng cho cô ấy, sau đó nhẹ nhàng run lên một cái, vội vàng bỏ lại một câu “Chăm sóc thật tốt cho anh ấy”, sau đó xoay người rời đi.

-

Trên thế giới này có rất nhiều loại tình yêu, nhưng là người yêu sâu đậm, đều luôn giống nhau, luôn hi vọng người mình yêu được tốt nhất, cũng luôn tự cho mình là đúng, rằng rời xa anh là tốt cho anh, nhưng cô đã quên, cuộc đời đâu có gì hoãn hảo, đôi khi, khuyết điểm lại là đẹp nhất, cô bỏ sung vào thiếu hụt của anh, nhưng lại không biết, anh càng thêm thiếu hụt?

-

Kiều An Hạ đón xe về nhà, nằm úp sấp trên ghế sofa, khóc đến đau đớn thành tiếng.

Từ nhỏ đã là một người kiêu ngạo, cô thích, liền nhất định cho dù hao tổn tâm trí thế nào cũng phải đạt lấy, cả đời này, ngoài thời niên thiếu mê luyện Lục Căn Niên cô không đạt được, những cái khác, có gì cô không có được?

Nhưng cô không nghĩ đến, một ngày, có một ngày, cô buộc phải buông thứ mình trân trọng nhất ra.

Cô muốn cho anh một gia đình tốt đẹp, muốn anh có một người vợ tốt, có một đứa con xinh xắn.

Cô không cho anh được, cô hy vọng người con gái cực kỳ thích anh kia, có thể cho anh.

Cô biết, có lẽ bây giờ cô tách khỏi anh, làm sao đó sẽ rất khó chịu, nhưng thời gian chính là liều thuốc hiệu quả nhất, một ngày nào đó chữa khỏi đấy lòng đau xót vì anh, giống như trước kia, lúc cô say mê Lục Cận Niên, cũng thống khổ như thế, về sau không phải đã được giải thoát rồi sao?

Cô thật sự thích anh.

Cô thật sự không muốn rời xa anh.

Cô thật sự không có cách nào để anh vì cô mà lỡ dở.

Chương 973: Hạnh phúc (14)

Lâm Vi nhìn chăm chăm Trình Dạng, tầm mắt dịu dàng như nước.

Đây là người đàn ông cô yêu từ đầu đến cuối, chỉ tiếc, lúc cô gặp anh, anh đã kết hôn, vợ anh lại diễm lệ kinh người, hoàn hảo vô cùng.

Phần chung tình kia, chỉ dám vụng trộm để trong lòng, trong đêm khuya lúc ngủ say, không phải không từng mơ thấy hình ảnh ở cùng với anh, nhưng không dám hy vọng xa vời, có một ngày, anh vậy mà dễ dàng ở gần cô trong gang tấc.

Lâm Vi cảm thấy mình như đang nằm mơ, một giấc mơ rất đẹp.

Qua thật lâu, cô mới nhẹ nhàng vươn tay, chạm vào khuôn mặt anh, anh giống như chịu đựng kích thích rất lớn, toàn thân hung hăng run rẩy, một luồng điện truyền khắp cả người cô, khiến cô giật mình, ngón tay mạnh mẽ rút về.

Lâm Vi thật cẩn thận xoa ngón tay vào hai gò má của mình, mãi đến khi luồng khí nóng kia rút đi, cô mới lấy lại can đảm, cúi đầu, chạm vào môi anh.

Đúng vậy, lấy hết can đảm.

Cứ việc cô biết, người đàn ông này bây giờ bị vợ của anh hạ thuốc, cô chỉ cần dụ dỗ một chút, toàn bộ sẽ thuận tình nước chảy theo thuyền, nhưng cô vẫn cần có can đảm.

Lúc khoảng cách giữa hai người chỉ còn khoảng mười centimet, tốc độ tim đập của cô đã nhanh đến không cách nào dừng lại, tay cô gắt gao nắm lấy một bên chăn, nhắm mắt lại, lông mi run rẩy lợi hại, sau đó cúi đầu xuống.

Hai đôi môi ngày càng gần, Lâm Vi cũng đã có thể cảm giác được nhiệt độ ở bờ môi anh, ngay lúc sắp chạm vào môi anh, đột nhiên người đàn ông cả người vô lực, liền mạnh mẽ vươn tay đẩy cô ra.

Lực dùng rất lớn.

Cô không hề phòng bị, vậy mà bị đẩy ngã xuống giường, đau đớn.

Sau đó người đàn ông trên giường vùng vẫy đứng lên, nghiêng ngả đi vào trong phòng tắm, cửa bị khóa trái, bên trong vang lên tiếng nước chảy âm âm.

Qua gần hai tiếng, cửa phòng tắm mới mở ra, Lâm Vi vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất, theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trình Dạng ướt đẫm quần áo, nước nhỏ từ bên trong ra ngoài, từ trước đến nay đây là lần anh tắm nước lạnh lâu nhất, cả người đều tỏa ra khí lạnh.

Trình Dạng đứng tại chỗ, cách Lâm Vi rất xa, anh nhìn chăm chăm cô, không nói gì, ánh mắt lại giống như đang chất vấn, hỏi rốt cuộc toàn bộ là chuyện gì xảy ra?

Không phải cô bày ra, nhưng Lâm Vi lại thấy mình như kẻ trộm bị bắt gặp, khẩn trương và bất an không thể nói hết, lúc Trình Dạng nhìn cô, cô lại không chịu nổi liền rơi nước mắt.

Trình Dạng vẫn không lên tiếng, như là rất kiên nhẫn tiếp tục nhìn chăm chăm cô, chờ cô.

Lâm Vi giống như không chịu nổi, đột nhiên khóc thành tiếng: “Anh Trình Dạng, thật xin lỗi... là Cô Kiều để em đến... trước có nói với em...”

Nước lạnh dội xuống, đầu óc anh đã tỉnh táo lại, anh đã đoán được chuyện này xảy ra như thế nào, nhưng xác nhận từ trong miệng Lâm Vi, anh lại phát hiện có một cỗ lửa giận không có cách nào chế ngự xông ra từ dưới đáy lòng.

Anh là chồng của cô, anh yêu cô như thế, vậy mà cô không nói tiếng nào dăng anh cho người phụ nữ khác.

“Cho nên, cô ấy hạ thuốc tôi, rồi gọi cô qua đây? Mà cô cứ vậy rồi tới đây?”

Giọng điệu của anh, vô cùng hung ác, khiến Lâm Vi sợ tới mức run rẩy, đầu càng cúi thấp hơn, nước mắt rơi càng nhiều, thậm chí đã phát ra tiếng nức nở.

Trình Dạng nghe được tiếng khóc, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẫm lại sự việc này cũng không phải lỗi của Lâm Vi, thở ra một hơi dài, lại quay đầu hỏi: “Hai người đã nói những gì?”

Lâm Vi dừng khóc, mang theo vài phần thút thít nói: “Cô ấy nói muốn em đối xử tốt với anh, cô ấy nói không thể cho anh một gia đình toàn vẹn, hi vọng em có thể cho anh một gia đình đầy đủ.”

Lúc nói ra mấy lời này, Lâm Vi phát hiện từ ngày Kiều An Hạ tìm mình nói chuyện, tâm tình vẫn luôn bất an, giờ đã không hiểu sao mà bình tĩnh lại, mà cánh môi của Trình Dạng, lại dùng lực mím lại, anh biết cô vì chuyện con cái nên mới làm thế này, nhưng là anh vẫn tức giận đến cực điểm, vì để cho anh có con, cô liền có thể vứt bỏ anh

sao?”

“Ngày đó cô ấy nói với em rất nhiều về thói quen sinh hoạt của anh, nói anh không thích uống sữa tươi, buổi tối không thích ăn đồ dầu mỡ, thích ăn thịt xào khô...”

“Cô ấy nói, cả đời người, không phải chỉ có tình yêu, cho dù chỉ có tình yêu, nhưng là cũng không thể chỉ có một đoạn yêu nhau, cô ấy nói, anh đáng có được một hôn nhân hạnh phúc, một gia đình đầy đủ, cô ấy đã làm chậm trễ của anh nhiều năm, không muốn làm chậm trễ anh thêm nữa.”

Lâm Vi nói rất nhiều, rất nhiều, lúc nói xong lời cuối, như đột nhiên nghĩ đến gì đó, ngẩng đầu lên: “Có thể đêm nay cô ấy sẽ rời đi...”

Lâm Vi còn chưa nói xong, Trình Dạng đã hung hăng nhú mày, anh nhìn thoáng qua thời gian, sau đó nhanh chóng ra khỏi phòng.

-

Kiều An Hạ khóc thật lâu, mới dừng lại được, cô nhìn đồng hồ, đã hai tiếng trôi qua, sợ là anh và Lâm Vi đã...

Chỉ là nghĩ đến đây, trong lòng cô lại thấy đau đớn.

Chuyện đau đớn nhất trên đời, là đem người mình yêu nhất dâng tận tay cho người khác.

Cho tới bây giờ cô vẫn luôn là một người phụ nữ ích kỷ bốc đồng, chỉ có anh cam chịu oan ức ở bên cô.

Kiều An Hạ xoa xoa mắt, đi vào phòng ngủ, bắt đầu thu dọn, vừa thu dọn, nước mắt vừa rơi xuống.

Đợi đến lúc thu dọn xong xuôi, Kiều An Hạ để giấy thỏa thuận ly hôn đã thảo sẵn lên bàn, cầm bút, tạm dừng một lát, nhanh chóng ký tên mình, nước mắt không dễ dàng gì mới dừng lại, lại bùng lên.

Cô kích động nắm bút, vừa chuẩn bị đặt lên bàn, chợt cửa phòng ngủ đột nhiên bị người ta hung hăng đập ra.

Kiều An Hạ theo bản năng quay đầu, thấy Trình Dạng cả người ướn sững đứng ở cửa.

Cô trở mắt nhìn, còn chưa mở miệng nói chuyện, Trình Dạng đi tới trước bàn, nhìn thấy giấy ly hôn đã ký tên cô, tức giận lại nổi lên, anh không cần suy nghĩ, cầm lên xé thành nhiều mảnh nhỏ rồi ném vào mặt Kiều An Hạ.

Tờ giấy tuy nhẹ, nhưng lực lại lớn, đập vào mặt cô có chút đau đớn.

Trình Dạng như bị chọc tức, chỉ ngón tay vào Kiều An Hạ hai lần, sau cùng cái gì cũng chưa nói, liền chống eo, xoay người đi vòng quanh phòng ngủ, đi đến bên cạnh chiếc vali mà cô đã thu dọn xong, Trình Dạng lại càng tức giận hơn, đột nhiên giơ chân lên, hung hăng đá xuống đất, phát ra âm thanh rất lớn.

“Kiều An Hạ, cô...” Thô tục đến bên miệng, Trình Dạng vẫn cố nuốt xuống, bức bách chính mình ngậm miệng lại, tiếp tục giậm chân, đi vòng quanh phòng sau cùng thấy ở bên cạnh bàn trà có một cái túi rác màu đen, bên trong có đủ các loại bình.

Trình Dạng cau mày, cúi đầu, bắt đầu lục tìm những đồ bỏ đi trong đó, phát hiện bên trong có đủ các loại thuốc, thuốc đông, thuốc tây... toàn bộ đều là bồi bổ tử cung, hỗ trợ mang thai...

Rõ ràng rất lâu trước đây, anh đã bắt ép cô dừng uống thuốc, thuốc trong nhà đều bị anh ném hết đi, thế nào mà vẫn còn nhiều như vậy... trong mắt anh liền sáng tỏ, mấy năm nay, cô vẫn vụng trộm uống thuốc sau lưng anh?

Thật ra đối với chuyện con cái, anh đã nghĩ thông suốt từ lâu.

Đúng là anh thích có con, nhưng anh cũng không ngại bọn họ không có con.

Nhưng là, anh không nghĩ đến, chuyện không thể sinh con này, lại như một cây kim bén nhọn đâm sâu vào lòng cô suốt mấy năm, dường như đã trở thành chấp niệm.

Trình Dạng nhìn chằm chằm những thứ đó một lúc, đột nhiên đứng lên, bước nhanh đến trước mặt cô, kéo cô vào trong lòng: “Hạ Hạ, về sau đừng làm như vậy nữa, được không?”

Kiều An Hạ yên lặng, vì cái ôm này, vì những lời này, đột nhiên rơi nước mắt xuống.

“Trình Dạng, không phải em muốn rời xa anh, nhưng em không muốn anh...”

“Anh biết, anh đều biết...” Trình Dạng ôm cô càng chặt hơn: “Nhưng là anh không để ý, so với con cái, anh càng muốn có em hơn...”

-

Nửa năm sau, lễ giáng sinh.

“Trình Dạng, không phải anh nói mang em đi xem pháo hoa sao? Sao lại mang em đến đây?” Kiều An Hạ nhìn phòng ốc có chút cũ nát,

ngiêng đầu hỏi anh.

Anh không nói gì chỉ nhìn cô cười cười, cởi dây an toàn, xuống xe mở cửa cho cô, nắm tay cô, kéo cô vào trong.

Trong phòng rất cũ nát, bên trong có mùi vị ẩm ướt.

Kiều An Hạ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn anh, anh vẫn không nói gì, chỉ nắm tay cô đi tiếp.

Bên trong có một đứa bé trai tầm tám chín tuổi, làn da cực lỳ trắng, đáng vẻ xinh đẹp, nhìn hết như con gái.

“Trình Dạng...” Cô vừa hô tên anh, anh liền vẫy tay với đứa bé kia, đứa bé cực kỳ hiểu biết đi đến trước mặt hai người, anh cúi người xuống, vỗ vỗ bả vai của bé, chỉ vào Kiều An Hạ nói: “Con có đồng ý về nhà chúng ta không? Về sau chú là ba con, cô ấy là mẹ con?”

Hoàn